ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீஸூக்திமாலா மலர்-24 முதல் பாகம்

ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யாநங்கள்

[மாமுனிகளின் அறுநூறுவது ஆண்டுவிழா நினைவுமலர்]

[மாமுனிகள் அருளிய ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷண (1-22 வாக்ய) வ்யாக்$_2$யாநமும் அதற்குத் திருமழிசை அண்ணுவப்பங்கார் ஸ்வாமி, எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமி, மற்றும் இருவர் இயற்றிய அரும்பதவுரைகளும், ஜநந்யாசார்யர் அருளிய ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷண வ்யாக்$_2$யாநமும் அடங்கியது.]

பதிப்பாசிரியர்கள்:—

ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி வரத$_3$ாசார்ய ஸ்வாமி,
சென்னை.

ஸ்ரீ உ. வே.
S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி,
('ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர்)

கிடைக்குமிடம்:—

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M.A. B.L.,
அட்வகேட்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

விலை ரூ. 6-00. தபாற்கூலி ரூ. 1-00

ஸ்ரீநிவாஸம் அச்சகம், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமத் வரவரமுநயே நம:

★ முகவுரை ★

[ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், 'ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர், 3. புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.]

தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கும் ஆத்மஸ்வருபம் கைவந்திருக்கும் ரிஷிகளுக்கும் பர்வதபரமாணுவோட்டை வாசிபோரும். (ஸ்வயத்ந லப்த ஜ்ஞாநரான) ரிஷிகளுக்கும், (பகவத் ப்ரஸாதலப்தஜ்ஞாநரான) ஆழ்வார்களுக்கும் அத்தனை வாசிபோரும்; (பகவதநுபவபரர்களான) மற்றையாழ்வார்களுக்கும், (மங்களாசாஸநபரரான) பெரியாழ்வாருக்கும் அத்தனை வாசிபோரும்; (பகவந் நிஷ்டரான) பெரியாழ்வாருக்கும், (ஆசார்யநிஷ்டரான) ஆண்டாளுக்கும், மதுரகவிகளுக்கும் அத்தனை வாசிபோரும். (விவரணமில்லாவிடில் பல ஐயங்களை விளைக்கும் பிரபந்தங்களையருளிய) ஆழ்வார்களுக்கும், ஐயமறும்படி அவற்றுக்கு விவரணமருளிய ஆசார்யர்களுக்கும் அத்தனை வாசிபோரும். அவர்களிலும் அநுவ்ருத்தி ப்ரஸந்நாசார்யர்களான நாதமுநிகள் தொடக்கமானார்க்கும், க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யர்களான எம்பெருமானார் தொடக்கமானார்க்கும் அத்தனை வாசிபோரும். அவர்களிலும், (பின்புள்ளார்க்கும் உதவும்படி) கிரந்தமிடாத ஆசார்யர்களுக்கும், கிரந்தமருளிய ஆசார்யர்களுக்கும் அத்தனை வாசிபோரும். அவர்களிலும் வேதாந்த விவரண க்ரந்தகர்த்தாக்களான எம்பெருமானார், ஸ்ருதப்ரகாசிகாபட்டர் முதலானார்க்கும், வேதாந்த ஸாரமான திவ்யப்ரபந்த ரஹஸ்யத்ரயாதி விவரண கர்த்தாக்களான பிள்ளான் நஞ்ஜீயர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலானார்க்கும் அத்தனை வாசிபோரும். அவர்களிலும்—விஸ்லேஷதசையில் ஈஸ்வரனையும், பரோபதேசத்தில் ஸம்ஸாரிகளையும் வெறுத்து வார்த்தை சொல்லுதல், இயற்கை வர்ணனை, 'சிவனாய் அயனாய்' என்பது போன்ற ஸாமாநாதிகரண்யப் பேச்சுக்கள், "தாழ்சடையும்"

"அரன் நாரணன்" "மூவுருவும் கண்டபோது ஒன்றும்சோதி" "அரி அயன் அரனென்னுமிவரை ஒன்ற நும்மனத்து வைத்து" முதலான மந்த₃மதிகளுக்கு மயக்கத்தை விளைக்கும் பேச்சுக்கள்முதலான ஸ்லோகங்கள் நிரம்பிய தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ங்களுக்கு வியாக்கியானம் செய்வதையே முக்₂யக்ருத்யமாகக் கொண்ட பிள்ளான் நஞ்சீயர் முதலானோர்க்கும், தத்வபரமான ரஹஸ்ய க்₃ரந்த₂ங்களையே இயற்றிய பிள்ளையுலகாசிரியர்க்கும் அத்தனை வாசிபோரும். பொருளுணரவரிய ஸூத்ரம் போன்ற நடையிலமைந்த ரஹஸ்யக்₃ரந்த₂ங்களையே அருளிய பிள்ளையுலகாசிரியர்க்கும், அவருடைய ஸூத்ரங்களுக்கு விஸத₃கமமான நடையிலே வியாக்கியானமெழுதுவதையே முக்₂யக்ருத்யமாகக்கொண்ட மாமுனிகளுக்கும் அத்தனை வாசிபோரும். இதனாலேயே இவர் ஆசார்யர்களில் சரமாசார்யராய் அமைந்து, ப்ரத₂மாசார்யரான பெரிய பெருமாளாலேயே ஆசார்யராக வரிக்கப்பட்டார்.

ஆசார்ய பரம்பரையாகிற ஹாரத்தின் கீழே தொங்கும் ரத்தினப்பதக்கம் போன்றவராய், எம்பெருமானுடைய அபராவதாரமாகக் கீர்த்திபெற்றவராய், பரமஸாத்விகராய், ஜ்ஞாந ப₄க்தி வைராக்₃யாதி₃ குணங்களுக்கு ஓர் கடலாயிருப்பவராய், விஸத₃வாக்₃ஸிக₂ாமணியென்று விருதுபெற்றவராய், ஸ்ரீஸைலேஸராம் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையிடம் சரமபர்வநிஷ்டை₂யை உடையவராய், யதீந்த்₃ரப்ரவணராய், சரமாசார்யராய், ப்ரத₂மாசார்யனுக்கும் ஆசார்யரான நம் கோயில் மணவாள மாமுனிகளின் அறுநூறுவது ஆண்டு விழா நிகழும் ஸாத₄ாரண-௵ ஐப்பசித் திருமூலத்தில பா₄ரததே₃ஸமெங்கும் சிறப்புறக் கொண்டாடப்படுகிறது.

"மணவாள மாமுனியே! இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும்" என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகம் திருமலை தொடக்கமாகத் திருக்குறுங்குடியளவாகவுள்ள தி₃வ்யதே₃ஸங்கள்தோறும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ருஹங்கள்தோறும் செய்யும் மங்க₃ளாஸாஸநப₂லத்தாலே ஆறுநூறாண்டுகளாக மாமுனிகள் பல

தி₃வ்யதே₃ஶங்களிலும், குடீகுஞ்ஜங்களிலும் இன்றளவும் அர்ச்சாமூர்த்தியாகவும், ஸ்ரீஸூக்திகளில் புகழுடம்போடும் வாழ்ந்து வருகிறார். மாமுனிகள் அவதரித்த ஸாத₄ாரண வருஷம் அறுபது வருடத்துக்கு ஒருமுறை வரும். ஒரு மனிதனுடைய ஆயுளில் அதை ஓரிருமுறைதான் அநுப₄விக்கநேரும். அவருடைய நூற்றாண்டு விழாவை அநுப₄விக்கும்பேறு, காலவெள்ளத்தில் பிறக்கும் பலகோடி மக்களில் சிலர்க்கே கிடைக்கும். ஸாத₄ாரண வருஷத்திலேயே நூற்றாண்டுவிழா வருவது 300, 600, 900 என்று முந்நூறு வருடங்களுக்கு ஒருமுறையே நிகழும். இதை அநுப₄விக்கும் பேறு மிகவும் கிடைத்தற்கரிது. இப்பேறு நமக்கு இப்போது கிடைத்திருக்கிறது.

மாமுனிகளின் தலைசிறந்த க்₃ரந்த₂மான ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண வ்யாக்₂யாநத்தைப் பல அரும்பத₃வுரைகளோடு, பல பரிஷ்காரங்களுடன் அச்சிடுவதாகத் திட்டமிட்டு அறுநூறாவது ஆண்டின் தொடக்கத்தில் தொடங்கப்பெற்ற இந்த கிரந்தத்தின் முதல் இருபத்திரண்டு வாக்யங்களடங்கிய ப்ரத₂ம ப்ரகரணத்தின் வ்யாக்₂யாநாதி₃கள் அடங்கிய முதல் பா₄க₃ம் அறுநூறாவது ஆண்டு நிறைவு விழாவான ஸாத₄ாரண ஐப்பசித் திருமூலத்தில் வெளியிடப்படுகிறது. இது சுமார் 400 பக்கங்கள் உள்ளது. கிரந்தம் முழுவதும் முடிய சுமார் மூவாயிரம் பக்கங்கள் வரும். மற்ற பாகங்களும் மாமுனிகளின் பரமகிருபையாலே சில வருடங்களில் நிறைவடையும்.

"புகழ்க் கோலால் தூக்க" என்கிறபடியே, மாமுனிகளின் மற்ற கிரந்தங்களையெல்லாம் ஒரு தட்டிலும், ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணவ்யாக்₂யாநத்தை ஒரு தட்டிலும் வைத்து நிறுத்தால், ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண வ்யாக்₂யாநமே எடைமிக்கு நிற்கிறது. ஸம்ஸ்க்ருத வேதா₃ந்தத்தில் எழும் ஐயங்களை அறுப்பதற்காக வியாஸருடைய ப்₃ரஹ்மஸூத்ரம் அவதரித்ததுபோலே, திராவிடவேதா₃ந்தத்திலுள்ள ஐயங்களை

அறுப்பதற்காகப் பிள்ளையுலகாசிரியரின் ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண ஸூத்ரங்கள் அவதரித்தன. அதற்கு எம்பெருமானாருடைய ஸ்ரீ ப₄ாஷ்யம் அவதரித்ததுபோல் இதற்கு எம்பெருமானாருடைய அபராவதாரமான மாமுனிகளின் ப₄ாஷ்யம் அவதரித்தது. ஸ்ரீ ப₄ாஷ்யத்துக்கு ஸகல ஶாஸ்த்ரவித்தமரான ஸுத₃ர்ஶந ப₄ட்டரின் ஶ்ருதப்ரகாஶிகை டீகையாக அமைந்ததுபோல், மாமுனிகளின் ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணப₄ாஷ்யத்திற்கும் சது:ஶாஸ்த்ர வித்தமரான திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார் ஸ்வாமியின் அரும்பதவுரை அமைந்துள்ளது. அதற்குப்பின் தோன்றிய எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமியின் அரும்பதவுரையும் பலவிடங்களில் ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணத்தினுடையவும், மாமுனிகளின் ப₄ாஷ்யத்தினுடையவும் பொருளை உணர்த்துவதில் உபகாரகமாயுள்ளது. மணிப்ரவாளநடையிலுள்ள இவ்விரண்டு அரும்பதவுரைகளும், மற்றுமிரு அரும்பதவுரைகளும், மீமாம்ஸா ப₄ாஷ்யமும் நீண்டநாட்களுக்கு முன் தெலுங்கு லிபியில் அச்சிடப்பட்டன. தமிழ் லிபியில் இதுவரையில் அச்சிடப்பட்டதில்லை. இப்போது நாகரம் கலந்த தமிழ் லிபியில் அரும்பதவுரைகளை அச்சிட்டுள்ளோம். ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணமீமாம்ஸா ப₄ாஷ்யம் ஸமீபகாலத்தில் ஸ்ரீ காஞ்சீ மஹாவித்₃வான் ப்ர.ப. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியால் அச்சிடப்பட்டிருப்பதால் அதை இப்பதிப்பில் சேர்க்கவில்லை. ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணத்திற்கு மாமுனிகளின் ப₄ாஷ்யத்திற்கு முன் அவதரித்த ஆய் எனப்படும் ஜநந்யாசார்யருடைய வியாக்கியானமும் நீண்டநாட்களுக்கு முன் தமிழில் அச்சிடப்பட்டிருந்தபோதிலும் இப்போது கிடைப்பதில்லை. ஆகையால், இதையும் சேர்த்து ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணத்தை இரு வியாக்கியானங்களோடும், நாலு அரும்பதவுரைகளோடும், பல பரிஷ்காரங்களோடும் அச்சிடும் பணி, வாக₃ம்ருதவர்ஷீ ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி வரத₃ாசார்ய ஸ்வாமியாலும், அடியேனாலும் சென்ற ஐப்பசியில் திருமூலத்தில் தொடங்கப்பெற்றது; இவ்வருடம் ஐப்பசியில் திருமூலத்தில் முதல்பாகம் நிறைவுபெறுகிறது.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்திலுள்ள மற்ற கிரந்தங்கள் அனைத்தைக் காட்டிலும் ஸ்ரீவசநபூஷணத்திற்கும், அதன் வரவரமுநிபாஷ்யத்திற்கும் சிறப்பு உண்டு. "பல பிரபந்தங்கள் அருளிச்செய்த பிள்ளைலோகாசார்யர், ஆசார்ய பரம்பராப்ராப்தமான அர்த்தங்களில் அவர்கள் தாங்கள் கௌரவாதிசயத்தாலே ரஹஸ்யமாக உபதேசித்துப் போந்தவையாய், அருமை பெருமைகளைப்பற்ற இதுக்கு முன்பு தாமும் ப்ரகாசிப்பியாமல் அடக்கிக்கொண்டு போந்தவையுமான அர்த்தவிசேஷங்கள் எல்லாவற்றையும், பின்புள்ளாரும் இழக்கவொண்ணாதென்கிற தம்முடைய க்ருபாதிசயத்துக்குமேலே, பெருமாளும் ஸ்வப்நத்திலே திருவுள்ளமாயருளுகையாலே, ஸ்ரீவசநபூஷணமாகிற இப்ரபந்தமுகேந வெளியிட்டருளுகிறார்" [பக்கம் 29-32] என்று ஸ்ரீவசநபூஷணவ்யாக்யாநத்திலும், "அன்னபுகழ் முடும்பை" என்று தொடங்கி (53-59) ஏழு பாசுரங்களில் உபதேச ரத்தின மாலையிலும் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் சிறப்பை மிகத் தெளிவாகவும், தம் வியாக்கியையின் சிறப்பை ஸூசனையாகவும் மாமுனிகள் தாமே உணர்த்தியருளினர்.

மற்ற ஆசார்யர்களின் கிரந்தங்களில் காணப்படாத பல பல ஆழ்பொருள்கள் இந்த கிரந்தத்தில் உண்டாயினும், அவற்றுக்கெல்லாம் அடிப்படையாய், ஸாரதமமாயிருப்பதொரு ஆழ்பொருள் உண்டு. அதை ஓர் திருஷ்டாந்தத்தின் மூலம் விளக்கினால் அனைவர்க்கும் எளிதில் விளங்கும். அதாவது:— உத்தமனான ஓர் தகப்பனுக்கு நாலு பிள்ளைகள். சிறு வயதிலேயே தறுதலையாகித் தகப்பனோடு சண்டையிட்டு தேசாந்தரம் சென்றவன் ஒரு பிள்ளை. வீட்டிலேயிருந்தும், தகப்பனை மதிக்காமல் அவன் சொல்லுக்கு மாறாக நடந்துகொண்டு, துராசாரமுடையவனாய், பிறர் புகழ் பாடிக்கொண்டிருப்பவன் ஒரு பிள்ளை. தகப்பனை மதித்து அவன் சொல்லுக்கு அடங்கி, நல்ல ஆசாரமுடையவனாயிருந்தும், 'நாம் இப்படி நல்ல பிள்ளையாயிருப்பதால்தான்

தகப்பன் நம்மை ரக்ஷிக்கிறான்' என்று நினைப்பவன் ஒரு பிள்ளை. இப்பிள்ளையிடம் எத்தனையோ நன்மைகள் இருந்த போதிலும், தன்னை இப்படி நல்ல பிள்ளையாம்படி திருத்தியவன் தகப்பனே என்பதையும், உறவை நோக்கியே தகப்பன் எல்லாப்பிள்ளைகளையும் வாசியற ரக்ஷிக்கிறான் என்பதையும், தகப்பனோடு தமக்குள்ள உறவை உணராமையாலும், அவன் செய்யும் ரக்ஷணத்தை விலக்குகையாலுமே மூற் கூறிய தன் ஸஹோதரர்கள் பூர்ண ரக்ஷணத்தையும் பெற வில்லை என்பதையும் உணராமல், 'தான் நல்லவனாயிருப்பதாலேயே தகப்பன் தன்னை ரக்ஷிக்கிறான்' என்னும் அஹங்கார கர்ப்பமான எண்ணமாகிற ஓர் பெருங்குறையும் இப் பிள்ளையிடம் உள்ளது. இனி, இவ்வுத்தமனை தகப்பனுக்கு இக்குறையுமில்லாத உத்தமனை பிள்ளையொருவனுண்டு. முந்தியவனிடமுள்ள நலங்களெல்லாம் இவனிடமும் உண்டு. அதற்கும் மேலே, தன்னை இப்படி நல்ல பிள்ளையாம்படி சிறு வயதிலிருந்து திருத்தியவன் தகப்பனே என்பதையும், அவனாலேயே தான் ஓர் வஸ்துவாயிருப்பதையும், அவன் எல்லாப்பிள்ளைகளையுமே ஸமமாகவே ரக்ஷிப்பவன் என்பதையும், தகப்பனுக்கும் தமக்குமுள்ள உறவை உணராமையாலும், அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்குகையாலுமே மற்ற ஸஹோதரர்கள் தகப்பன் செய்யும் ரக்ஷணத்தைப் பரிபூர்ணமாகப் பெறமுடியவில்லையென்பதையும், ஆகையால் தகப்பன் செய்யும் ரக்ஷணத்திற்குத் தன்னிடமுள்ளதெதுவும் காரணமல்லவென்பதையும், தகப்பனே நிரபேக்ஷோபாயபூதன் என்பதையும் உணர்ந்த உத்தமன் இவன். இவனே பிள்ளைகள் அனைவரிலும் உத்தமோத்தமன் என்பதை எவரும் மறுக்க இயலாது.

இந்த திருஷ்டாந்தத்தில் கண்ட உத்தமோத்தமனை தந்தையைப் போன்றவன் ஸர்வேஶ்வரன். பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மதங்களிலிருப்பவர்கள் தேஶாந்தரமோடிய தறுதலைப்பிள்ளையைப் போன்றவர்கள், நாராயணனே

பரமாத்மாவென்றுணர்ந்தும் ப்ரயோஜநாந்தர தே₃வதாந்தர பரர்களாயிருக்குமவர்கள் இரண்டாவது பிள்ளையைப் போன்றவர்கள். பரமபுருஷனே பரமப்ராப்யமென்றுணர்ந்தும் நாம் செய்யும் ப₄க்தி, ப்ரபத்தி முதலானவை அவனைப் பெற உபாயங்கள் என்று நினைப்பவர்கள் மூன்றாவது பிள்ளையைப் போன்றவர்கள். அந்த ப₄க்தி, ப்ரபத்தி முதலானவையும் நாராயணனுடைய க்ருபாஜந்யங்களே யொழிய க்ருபாஜநகங்களல்ல; அன்றும், இன்றும், என்றும் எல்லாச்சேதனரிடத்தும் கிருபையைக்காட்டி வரும் நாராயணனே நிரபேக்ஷோபாயபூ₄தன். அவனுக்கும் தமக்குமுள்ள உறவை உணராமையாலும், அவன் செய்யும் ரக்ஷணத்தை விலக்குகையாலுமே மற்றவர்கள் அவன் செய்யும் ரக்ஷணத்தைப் பரிபூர்ணமாகப் பெறுமற் போகிறார்கள் என்று உணர்ந்த உத்தமோத்தமர்கள் நாலாவது பிள்ளையைப் போன்றவர்கள். இவர்கள் எம்பெருமானுக்கு மிக நெருங்கியவர்கள். 'யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்₄ய:'' ''ப்ரஜாபதிஸ்த்வம் வேத₃, ப்ரஜாபதிம் த்வோ வேத₃, யம் ப்ரஜாபதிர் வேத₃ ஸ புண்யோ ப₄வதி'' [பரமன் ஒருவனைத் தேடி அடைகிறான்; பரமனை ஒருவன் தேடி அடைகிறான்; எவனைப் பரமன் தேடி அடைகிறானே அவனே மஹாபா₄க்₃யசாலி] என்று வேத₃த்திலும் புகழப்பட்ட பரக₃தஸ்வீகாரநிஷ்டா₂ர்கள் இவர்களே. ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலும், மற்ற பூர்வாசார்ய க்₃ரந்த₂ங்களிலும் தேடிக்கண்டுபிடிக்கவேண்டியிருக்கும் ஸாரதமமான, ப்ரதா₄நப்ரதிதந்த்ரமான இவ்வர்த்த₂ம் இந்த கிரந்தத்தில் மிகத்தெளிவாக முழங்கப்பட்டுள்ளது. இதுவே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ப்ரமாணமாகக்கொள்ளும் மற்ற எல்லா கிரந்தங்களைக்காட்டிலும் ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணத்திற்கும் மாமுனிகள் பா₄ஷ்யத்திற்கும் உள்ளதொரு தனிச்சிறப்பு.

இத்தகைய இந்த கிரந்தத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகப் பிறந்தவர்கள் அனைவர்க்கும் காலக்ஷேபம் சொல்லுவதையே வித்₃வான்கள் அனைவரும் தமது முக்₂யக்ருத்யமாகக்கொள்ள வேண்டும்; ஸ்ரீவைஷ்ணவராகப் பிறந்து அதில் பெருமை கொள்ளும் ஒவ்வொருவரும் இந்த கிரந்தத்தைக் காலக்ஷேபம் செய்வதைத் தம் கடமையாகக் கொள்ளவேண்டும்.

இப்படிச் செய்தால்தான் "மணவாளமாமுனியே! இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும்" என்று நாம் தினந்தோறும் பிரார்த்திப்பது பூவலபர்யந்தமாகும்.

இத்தகைய மஹாக்ரந்தத்தை நாம் தனியே வெளியிடத் துணிவது ஸாஹஸமாகையால், இதைப் பதிப்பிப்பதில் பல மஹநீயர்களைத் துணைகொண்டோம். இந்த க்ரந்தத்தைப் பலமுறை காலக்ஷேபம் ஸாதித்திருக்கும் நியாய வேதாந்த வித்வான் ஸ்ரீ உ. வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்யஸ்வாமியின் ப்ரதாநஶிஷ்யரும், தாமும் இதைப் பலருக்குக் காலக்ஷேபம் ஸாதித்துவருபவருமான வாகம்ருத வர்ஷீ (சொல்லமுதப் பெருங்கொண்டல்) ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி வரதாசார்யஸ்வாமி இதைப் பழையபதிப்புகளிலிருந்து பெயர்த்தெழுதுவது, விஷயஸூசிகை, அநுபந்தங்கள் முதலானவற்றை விஸ்தப்படுத்துவது முதலிய வகைகளில் பேருதவி புரிந்தருளினார். பாடபேதங்கள், புருப்கள் திருத்துவது முதலானவற்றில் ஸ்ரீஉ.வே. கோழியாலம் ரங்கநாதாசார்யஸ்வாமியும், ஸ்ரீ உ.வே. ஸதாபிஷேகம் கோவிந்தநரஸிம்ஹாசார்யஸ்வாமியும் மிகவும் உதவியருளினார்கள். பலதிறப்பட்ட தம் காரியங்களிடையே ஸ்ரீகாஞ்சீ மஹாவித்வான் ஸ்ரீ உ. வே. ப்ர. ப. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியும் வாரந்தோறும் புருப்களைத் திருத்தியும், தம் கருத்துக்களைத் தெரிவித்தும், தம் பத்திரிகையில் அடிக்கடி இதுபற்றிப் புகழ்ந்தெழுதியும் பேருதவி புரிந்தருளினார். கீர்த்தி மூர்த்தியான ஸ்ரீ உ. வே. கோவிந்தாசார்யஸ்வாமியின் திருக்கையால் திருத்தம் பெற்ற ஸ்ரீகோஶமும் சில விடங்களில் உதவிபுரிந்தது. இம் மஹநீயர்கள் திறத்தில் அடியேன் தலையல்லால் கைம்மாறிலேனே. இந்த மஹாக்ரந்தத்தின் மற்ற பாகங்களும் இவ்வண்ணமே வெளிவரும்படியாக இதில் பங்குகொண்ட அனைவர்க்கும் அரோகத்ருடகாத்ரத்தையும் எல்லாவித நன்மைகளையும் அளித்தருளவேண்டும் என்று இந்த க்ரந்தத்திற்கு ப்ரவர்த்தகரான பெரியபெருமாளையும் அவருக்கும் ஆசார்யரான மணவாளமாமுனிகளையும் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

சாதாரண-ஸூ ஐப்பசியில் திருமூலம். ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தாஸன், ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் வைப4வம்

['ஸுதர்ஶநம்' ஆசிரியர்]

லோகாசார்யாய கு3ரவே க்3ருஷ்ணபாத3ஸ்ய ஸூநவே|
ஸம்ஸார போ4கி3ஸந்த3ஷ்ட ஜீவ ஜீவாதவே நம:||

[ஸ்ரீக்ருஷ்ணர் என்னும் திருநாமமுள்ள வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளையின் குமாரரும், ஆசார்யலக்ஷணபூர்த்தியுள்ளவரும், ஸம்ஸாரப் பாம்பால் கடியுண்ட உயிர்களுக்கு உயிர்தரும் மருந்தாயிருப்பவருமான பிள்ளையுலகாசிரியர்க்கு நமஸ்காரம்]

தமக்கு முந்தி வாழ்ந்த ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்கள் அனைவரும் ஒருதட்டென்றால், தாம் ஒரு தட்டாம்படி புகழ்படைத்தவர் பிள்ளையுலகாசிரியர். அவதாரம் தொடங்கிப் பரமபதமடைந்ததீறாக ஒவ்வோரம்ஶதிலும் சிறப்புப் பெற்றவர் இப்பேராசிரியர். மாமுனிகளின் உபதே3ஶரத்தின மாலை, பெரியதிருமுடியடைவு, யதீந்த்3ரப்ரவண ப்ரப4ாவம் முதலான நூல்களைத் துணைகொண்டு இவர்தம் பெருமையைச் சுருக்கமாக அநுப4விப்போம்.

அவதாரவைப4வம்

கார்த்திகையில் கார்த்திகைநாள் காசினியில் வந்துதித்த கலிசன்றியாம் திருமங்கைமன்னனே, **"கண்ண நின்தனக்கும் குறிப்பாகில் கற்கலாம் கவியின் பொருள்தானே"** *[பெரிய திருமொழி 7-10-10] என்ற தம் திருவாக்கின்படி, ஸ்ரீஜயந்தியிலேயே அவதரித்த கண்ணனும் பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்குக் கவியின் பொருளைக் கற்பிக்கக் கார்த்திகையில் கார்த்திகை நாளிலேயே கலிகன்றியென்னும் திருநாமத்துடன் அவதரித்த பெருமையையுடைய லோகாசார்யராம் நம்பிள்ளை ஒரு நாள் நித்யப்படி காலக்ஷேபம் நிறைவடைந்தவுடன் நடுப்பகலில் ஏகாந்தமாய் எழுந்தருளியிருக்க, திருவடிகளில் ஆஶ்ரயித்த வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையின் திருத்தாயாரான அம்மி என்பவள், "உம்முடைய சீடனை என்பிள்ளைக்கு ஓர் கல்யாணம் செய்வித்தீரே! அவன் பத்னியோடு வாழமறுக்கிறான்; வம்ஶத்திற்குப் பிள்ளையில்லாமற் போய்விடும்போல் இருக்கிறதே!" என்று பெரு வருத்தத்துடன் விண்ணப்பிக்க, அவளைத் தேற்றி அவனுடைய மணாட்டுப்பெண்ணை அழைத்துவரச்சொல்லி அவளுடைய திருவயிற்றைத் தம் திருக்கையாலே ஸ்பர்ஶித்து*

'நம்மைப்போல் இருக்கும் ஓரு பிள்ளையைப் பெறக்கடவாய்' என்று அநுக்3ரஹித்து, வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையை அழைத்து, "உம்முடைய விஹிதவிஷய வைராக்3யத்தை உணர்ந்தோம்; ஆயினும், லோகமர்யாதைக்கு நாம் சொன்ன தற்காக இன்றிராக் கூடியிரும்" என்று நியமிக்க, அப் படியே கூடியிருந்தவளவில் உண்டான கர்ப்ப4ம் பன்னி ரண்டாம் மாதத்தில் பூ4லோகவைகுண்ட2மான ஸ்ரீரங்கத் தில் ஐப்பசியில் திருவோணத்தில் ஆண் குழந்தையாகப் பிறக்க, அவருக்கு "லோகாசார்யர் பிள்ளை" என்று நம் பிள்ளையுடைய திருநாமத்தையே சாத்தி, திருத்தமப்பனு ரான வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையால் ஸகலார்த்த2ங்களையும் அளித்து வளர்க்கப்பட்டவர் பிள்ளையுலகாசிரியர். இவர் திருத்தாயார் திருநாமம் ஸ்ரீரங்கநாச்சியார். இவர் கச்சிநகர் எழுந்தருளும் பேரருளாளனும் வரத3னின் அம்ஶாவதாரமே என்பதை மாமுனிகள் தாமே ஓர் ஐதிஹ்யத்தின் மூலம் ஸ்ரீவசநபூ4ஷணவ்யாக்2யாநத்திலே (பக்கம் 33-36) நிலை நாட்டியருளினர்.

பிள்ளைலோகாசார்யருடைய அப்3த4பூர்த்திக்கு நம் பெருமாளை ஸேவிப்பதற்காகக் குழந்தையைப் பல்லக்கில் எழுந்தருளுவித்து நம்பிள்ளை முதலான பெரியவர்களனை வரும் கோயிலுக்குச் சென்று மங்க3ளாஶாஸனம் செய்ய, பெருமாளும் நம்பிள்ளையை அர்ச்சகமுக2மாக, "உம்மைப் போல் ஒரு பிள்ளையை அருளினீரே; இனி, நம்மைப்போல் ஒரு பிள்ளையை அருளும்" என்று நியமிக்க, நம்பிள்ளை யும் அதை அங்கீ3கரிக்க, அவ்வநுக்3ரஹத்தாலே பிள்ளை யுலகாசிரியர்க்குத் திருத்தம்பியார் அவதரித்தருளினர். அழகியமணவாளனின் பிள்ளை என்பது தோற்ற அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனர் என்று அவருக்குத் திரு நாமம் சாத்தி, ராமலக்ஷ்மணர்களைப்போலும், ப3லராம க்ருஷ்ணர்களைப்போலும் அவர்களை வளர்த்து வந்தனர். இது பிள்ளைலோகாசார்யரின் அவதாரப் பெருமை.

நிஷ்டா2வைப4வம்

திருத்தகப்பனரைப்போலே பரமவிரக்தரான இப் பிள்ளைகளிருவரும், வைராக்3யப4ங்க3ம் ஏற்படலாகாது

என்னும் திருவுள்ளத்தாலே நைஷ்டிகப்ரஹ்மசாரிகளாகவே இறுதிவரையில் வாழ்ந்து வந்தனர். இப்பெருமையாலேயே. க்ருஹஸ்தர்களாயிருந்த மற்ற ஆசார்யர்கள் ப்ரபந்நனுக்கு விஹிதவிஷயநிவ்ருத்தி தன்னேற்றம் (சிறப்பு) என்று சொல்லத்துணியாதபோது. பிள்ளையுலகாசிரியர் ஸ்ரீவசந பூஷணத்திலே இவ்வரும்பொருளை ஸூத்ரமிட்டருளினர்.

க்ரந்தவைபவம்

மற்ற ஆசார்யர்கள் வேதாந்த விவரணக்ரந்தங்களும். வேதாந்த சாரயையில் அமைந்த த்ராவிடவேதாந்த விவரணக்ரந்தங்களும் அருளுவதையே முக்யக்ருத்யமாகக் கொண்டிருந்தனராகையால், ஸாரதமமான அர்த்தங்கள் அவர்களுடைய கிரந்தங்களிலே தேடிக்கண்டுபிடிக்கவேண்டும்படியிருக்கும். அப்படியல்லாமல். ஸாரதமமான ரஹஸ்ய த்ரய விவரணம், தத்வத்ரயவிவரணம் முதலிய ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களை இயற்றுவதையே போதுபோக்காகக்கொண்டிருந்தவராகையாலே. சாடூக்தி. ரஸோக்தி. அலங்காரோக்தி முதலான எதுவும் கலசாமல். ஒவ்வொரு பதமும் தத்வநிர்ணயபரமாகவேயிருக்கும் கிரந்தங்களையே அருளிய பெருமை பிள்ளையுலகாசிரியர் ஒருவர்க்கே உரியதாகும். இவருடைய க்ரந்தங்கள் அஷ்டாதசரஹஸ்யங்கள் என்று பெயர்பெற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகை உய்வித்து வருகின்றன. மாமுனிகளின் வியாக்கியானங்களிலிருந்து தனிஶ்லோகம் முதலான மற்றும் சில கிரந்தங்கள் இவர் அருளியதாகத் தெரியவந்தாலும். அவை இப்போது கிடைப்பதில்லை. இவருடைய கிரந்தங்கள் அனைத்திலும் சிறப்புப்பெற்றதாய் மற்ற கிரந்தங்களிலில்லாத பல பரமரஹஸ்யார்த்தங்களை அறிவிப்பதாய். பெரியபெருமாளுடைய நியமனத்தால் அவதரித்ததாய். அவரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதான ஸ்ரீவசந பூஷணம் ஒன்றுக்கே இரு பூர்வாசார்ய வ்யாக்யானங்கள் அமைந்தன. அதிலும். மாமுனிகளின் வியாக்கியானம் அத்யாஶ்சர்யமான பல அரும்பதவுரைகளோடும் மீமாம்ஸா பாஷ்யத்தோடும் பொலிகின்றது. இந்த க்ரந்தத்தைப் பற்றிச் சிலர் ஆக்ஷேபிக்க, இதில் அருளப்பட்ட அர்த்தங்

களை நிலைநிறுத்துவதற்காகவே அழகிய மணவாளன் திருமுன்பே. இவர் திருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனாராலே ஆசார்யஹ்ருத3யம் என்னும் அத்3பு4தக்3ரந்த2ம் அருளிச்செய்யப்பெற்று நம்பெருமாளின் அங்கீ3காரத்தையும் அநுக்3ரஹத்தையும் இந்த தி3வ்யக்3ரந்த2ம் அடைந்தது. மாமுனிகளருளிய உபதே3ஶரத்தின மாலையில் பற்பல அரிய பாசுரங்களைப் பெற்ற பெருமை இவ்வொரு தி3வ்யக்3ரந்த2த்திற்கே உண்டு. இது இவருடைய க்3ரந்த2 வைப4வம்.

கு3ண வைப4வம்

கு3ணமென்னும் குன்றேறி நின்றவர் இவ்வாசிரியர் ஒருவரே. அஜாதஶத்ருவாய் விளங்கிய பரமஸாத்விகர் இப்பெரியார். தம் ஸம்ப3ந்த4ம் பெற்ற திர்யக்குகளுக்கும் மோக்ஷமளித்த பெருமை இப்பேராசிரியர்க்கு உண்டு. திருவரங்கம் துருஷ்கர்களால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டபோது, பெரியபெருமாளுக்குத் திருமுன்பே கல்காப்புச்சாத்தி, நம்பெருமாளை எழுந்தருளுவித்துச் சென்று ரக்ஷித்த பெருமை இவர் சிறப்புக்களில் தலையானது. அப்படி ரக்ஷிக்கும் காலத்திலேயே (ஜ்யோதிஷ்குடி என்னும் கிராமத்திலே) திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளி, தம்முடைய ஸர்வத்தையும் நம்பெருமாளுக்காகப் பரித்யாக3ம் செய்த பெருமை இப் பெரியார் ஒருவருக்கே உண்டு.

சிஷ்யப்பெருமை

திருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார், கூரகுலோத்தமதா3ஸர், (மாமுனிகளின் ஆசார்யரான) திருவாய்மொழிப்பிள்ளை, விளாஞ்சோலைப்பிள்ளை, மணற்பாக்கத்து (திருச்சானூர்) நம்பியார், (மாமுனிகளின் பூர்வாஶ்ரம திருத்தகப்பனாரான) திகழக்கிடந்தாரண்ணன் முதலான பலபல பெருமக்களை சிஷ்யராகப் படைத்திருந்த பெருமையும் இப்பெரியார்க்கு உண்டு.

இப்படிப் பலபல பெருமைகளை உடைய இப்பேராசியருடைய தி3வ்யக்3ரந்த2ங்களைக்கற்று உலகம் உய்வதாக.

ஜநந்யாசார்யர் வைப₄வம்

['ஸுத₃ர்ஶனம்' ஆசிரியர்]

ஆசார்யஹ்ருத₃யஸ்யார்த்த₂ா: ஸகலா யேந த₃ர்ஶிதா: |
ஸ்ரீராமாநுஜதா₃ஸமமலம் தே₃வராஜம் தமாஸ்ரயே ||

[ஆசார்ய ஹ்ருத₃யத்தின் அர்த்தங்கள் அனைத்தையும் அருளியவராய், ஸ்ரீராமாநுஜதா₃ஸர், தே₃வராஜர் என்னும் திருநாமங்களை உடையவரான திருநாராயணபுரத்தாயை ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.]

நம்பிள்ளையின் சிஷ்யர்களில் ஒருவராய், அவரிடமிருந்து திருவாய்மொழியீட்டைப் பெற்றவர் ஈயுண்ணிமாத₄வர். இவருடைய சிஷ்ய பரம்பரையிலேயே ஈடு ஓராண் வழியாய், உபதேசிக்கப் பெற்று வந்தது. இவருடைய குமாரர் (சிஷ்யர்) ஈயுண்ணி பத்₃ம நாப₄ர். இவருடைய சிஷ்யர் நாலூர்ப்பிள்ளையென்னும் ஸுமந: கோலேஶர், இவருடைய குமாரர் (சிஷ்யர்) தே₃வராஜர் என்னும் நாலூராச்சான்பிள்ளை. இவருடைய சிஷ்யர்களில் முக்கியமானவர் திருநாராயணபுரத்தாய் என்னும் ஜநந்யாசார்யர். ப₄க₃வத்₃பா₄க₃வதர்களுக்குத் தாய்போலே பரிவுகாட்டி வந்தமையாலே 'ஆய்' என்றும், 'ஜநநீ' என்றும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றவர் இப்பெரியார். தே₃வராஜர் என்பது இவருடைய இயற்பெயர். திருநாராயணபுரத்தில் அவதரித்தவராகையாலே 'திருநாராயணபுரத்து ஆய்' என்று அழைக்கப்படுவர். இவர் அருளிய ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண வ்யாக்₂யானம் ஸ்ரீஸூக்திமாலா மலர் 24ல் சேர்த்து அச்சிடப்படுகிறது. இவர் அருளிய திருப்பாவை வ்யாக்₂யாநமான நாலாயிரப்படியும் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. திருமாலைக்கும் ஆசார்யஹ்ருத₃யத்திற்கும் இவர் வியாக்கியானமிட்டருளியுள்ளதாகப் பெரிய திருமுடியடைவு கூறும், அவை இப்போது கிடைப்பதில்லை. மாமுனிகளுக்கும் இவருக்குமுள்ள ஸம்ப₃ந்த₄ம் யதீந்த்₃ரப்ரவண ப்ரபா₄வத்தில் பின் வருமாறு விவரிக்கப்பட்டுள்ளது:—

(மாமுனிகள்) ஆசார்யஹ்ருத₃யத்திற்குப் பொருள் அருளிச்செய்யும்போது "ஜ்ஞாநசதுர்த்தி₂களின் மேலேயிறே ஆநந்த₃வஷட்டி₂க்குத₃யம்" என்கிற வாக்கியத்திற்கு அர்த்த₂ம் ஸ்வரஸமாக ஆகாமையாலே, இதற்கு அர்த்த₂மருளிச் செய்வாராரென்று விசாரமுண்டாய், திருநாராயணபுரத்தாயி பக்கலிலே இவ்வர்த்த₂ம் கேட்கவேணும் என்னும்

பேராசையோடே ஆழ்வார்க்கு விண்ணப்பஞ் செய்து அவரநுமதிகொண்டு திருநாராயணபுரத்துக்குப் போவோ மென்று புறப்பட்டெழுந்தருளா நிற்க, ஆயியும் ஜீயருடைய ப்ரப$_4$ாவங்கேட்டு இவரை ஸேவிப்பதாகத் திருநகரிக்கு ஆஸந்நமாக மார்க்க$_3$மத்$_4$யே வந்து ஸங்க$_3$தராக அவரைக் கண்டு, "எண்ணின ப$_2$லம் எதிரிலே வரப்பெறுவதே!" என்று பெரிய ப்ரீதியோடே தீ$_3$ர்க்க$_4$ப்ரணாமம் பண்ணி நிற்க, ஆயியும் தாணுந் தடக்கையுங் கூப்பி ஸேவிக்க, இருவரும் அந்யோந்யம் வந்த$_3$நபரராய் குஶலப்ரஶ்நம் பண்ணிநிற்க, இத்தைக்கண்டு ஜீயர் ஸ்ரீபாத$_3$த்து முதலிக ளெல்லாரும் "பெரிய நம்பியும் எம்பெருமானாரும் எதிர்ப் பட்டாப்போலாயிற்று" என்று மிகவும் உகந்தருளினார்கள். அநந்தரம் குன்றமாடத்திருக்குருகூரேற எழுந்தருளி, ஆயி பக்கலிலே ஆசார்யஹ்ருத$_3$யரஹஸ்யார்த்த$_2$ங்களையெல்லாம் கேட்டருளி, (ஆசார்யஹ்ருத$_3$யஸ்யார்த்த$_2$ாஸ் ஸகலா யேந தா$_3$ர்ஶிதா:| ஸ்ரீஶாநுத$_2$ாஸமமலம் தே$_3$வராஜம் தமாஶ்ரயே||) என்று அந்த உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு அவர் விஷயமாக ஒரு தனியனருளிச் செய்தருள; ஆயி தமக்கு அதில் அந்வய மற்றபடி தோற்ற

> பூதூரில் வந்துதித்த புண்ணியனோ? பூங்கமழும்
> தாதாரு மகிழ்மார்பன் றானிவனோ?—தூதூர
> வந்தநெடுமாலோ? மணவாளமாமுனிவன்
> எந்தை யிவர்மூவரிலும் யார்?

என்றருளிச்செய்து, ஜீயரை அவதார விஶேஷமென்றுதரித் துக்கொண்டு, ஆழ்வாரையும் அநுதி$_3$நம் ஸேவித்துக்கொண்டு அங்கே சிலகாலமெழுந்தருளியிருக்க;

அதுவே ஹேதுவாக 'ஆயி திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார்' என்று திருநாராயணபுரத்திலுள்ள அஸூயாளுக்கள் திரு மாளிகையிலுள்ள ஸர்வஸ்வத்தையும் செல்வப்பிள்ளை அங்கீ$_3$கரித்தருளும்படி ஸ்ரீப$_4$ண்டா$_3$ரத்தில் சேர்க்க, அக் காலத்திலே ஆயியும் மீண்டு திருநாராயணபுரத்துக்கெழுந்

தருளி இச்செய்தியைக்கேட்டு ஹ்ருஷ்டராய் "யஸ்யாநுக்3ரஹமிச்சா2மி தஸ்ய வித்தம் ஹராம்யஹம்" [எவனுக்கு நான் அருள் புரிய விரும்புகிறேனோ, அவனுடைய செல்வத்தை எடுத்துக்கொள்கிறேன்.] என்னும் திருமுகப்படியே ப்ரத்யக்ஷமாகச் செல்வப்பிள்ளை இத்தைக் கைக்கொண்டருளியபின்பு நாம் இனி இரக்கத்துக்கு விஷயமென்கிறது கிபுனர்ந்யாயஸித்3த4மிறே. 'யஸ்யைதே தஸ்ய தத்3த4நம்' [மனைவி, புத்திரன், அடிமை ஆகியவர்களுடைய செல்வம் அவர்களுடைய யஜமானனுக்கே உரியது.] அன்றோ? என்று ஈடுபட்டு, ஆநந்தா3ஶ்ருக்கள் பனிப்ப எழுந்தருளி, ஆசார்யக்ருபாலப்3த4ரான ஞானப்பிரானொருவரையுமே அர்த்தி2த்துப்பெற்று மற்றவைகளையெல்லாம் அங்குத்தைக்கு ஸமர்ப்பித்து, யாத3வகி3ரிநிலயனுக்கு மால்யஸமர்ப்பணைகநிஷ்ட2ராய், அங்கே ப்ரீதராயெழுந்தருளியிருந்தார்.

மாதவத்தோர்வாழ்த்தும் முடும்பை மணவாளன்
தோதவத்தித் தூய்மறையோரான பெற்றார்—தீதற்ற
ஆசாரியவிதயம்பெற்றார் நம்மாயியிவர்
தேசாரத் தன் கண் நெஞ்சே காண்

என்று ஆசார்யஹ்ருதய ஸம்ப்ரதா2யத்தைத் தாம் (மாமுனிகள்) அநுஸந்தி4த்தருள, அப்படியே முதலிகளும்,

மாதவத்தோன் மாறன் மறை கூறும் மணவாளன்
தோதவத்தித் தூய் மறையோரான பெற்றார்—
நீதியினால்
ஆங்கவர்தாள்சேரப் பெற்றார் ஆய் மணவாளன்
பூங்கமலத்தாள்கள் நெஞ்சே போற்று

என்றநுஸந்தி4த்தார்கள்.

இத்தகைய மஹாசார்யரின் ஸ்ரீவசநபூ4ஷண வ்யாக்2யாநத்தை நாம் அநுஸந்தி4த்து உய்வோமாக.

—※—

மணவாளமாமுனிகள் வைபவம்

[ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமி]

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தில் பல ஆசாரியர்கள் விளங்கினாலும், மூவர் முக்கியமாகக்கொள்ளப்பட்டுள்ளார்கள், அவர்கள் நம்மாழ்வாரும், நம்பிராமாசனும், நம்மணவாள மாமுனிகளும் ஆவர். "ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்" என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகம் இவர்களை நிச்சலும் அநுஸந்தாநம் செய்து வருகிறது. இவர்களுள், நம்மாழ்வாருடைய பெருமையிற் காட்டிலும் ஸ்ரீ ராமாநுஜருடைய பெருமை மிக்கது; இவ்விருவர் பெருமையினும் மணவாள மாமுனிகளின் மேன்மை மிக்கது; ஒப்புயர்வற்றது என்றபடி. ஆசாரிய பதவியை அலங்கரிப்பதற்கு ஏற்ற நற்குணங்கள் அனைத்தும் மாமுனிகள் திறத்தே குடிகொண்டிருந்தன என்றால் இஃது இறையும் அதிசயயோக்தியாகாது. இவர் திருவவதரித்தது ஆழ்வார்திருநகரியில். இவரது திருத்தந்தையாரின் திருநாமம் திகழக்கிடந்தான் திருநாவீறுடைய பிரான் தாஸர் அண்ணர். கலியுகாதி நாலாயிரத்து நானூற்று எழுபத்திரண்டாவதான ஸாதாரண வருடத்தில் ஐப்பசித் திங்களில், திருமூல நன்னாளில் ஆதிசேஷனுடைய அம்சமாகவும், ஸ்ரீராமாநுஜருடைய அபராவதாரமாகவும் தோன்றினார். இங்ஙனே உலகுக்கெல்லாம் ஓர் உயிராகத் தோன்றிய திவ்யமூர்த்திக்கு ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருநாமத்தைச் சாத்த விரும்பிய பெரியோர் "அழகிய மணவாளன்" எனப் பெயரிட்டனர். "அழகிய மணவாள நாயனார்" எனச் சிறப்புத் திருநாமமாக வழங்கி வந்தது.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஆசாரிய பரம்பரையில் பிள்ளை லோகாசாரியர் என்பவர் ஓர் மஹாசாரியர். இவர் ரஹஸ்யார்த்தங்களைப் பதினெட்டு நூல்கள் மூலமாய் வெளியிட்டருளிய பெருவள்ளல். அவருடைய திருவடிகளிலும், அவருடைய சீடரான கூரகுலோத்தமதாஸர்

திருவடிகளிலும் சிரகாலம் பணிந்திருந்து அரிய பெரிய அர்த்த₂விசேஷங்களை நன்கு உணர்ந்தவரும், ஆழ்வார்களின் ஈரச்சொற்களிலே ஈடுபாடு காரணமாக "திருவாய்மொழிப் பிள்ளை" என்று சிறப்புத் திருநாமம் பெற்றவருமான "திருமலை ஆழ்வார்" (ஸ்ரீசைலேசர்) என்கிற ஆசாரியரை அடிபணிந்து ஸத்ஸம்ப்ரதா₃ய அர்த்த₂ங்களைப் பெற்றார் நம் மாமுனிகள். நம் பூர்வாசாரியர்கள் அனைவரும் திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே எழுந்தருளியிருந்து த₃ர்ஶந நிர்வாஹம் செய்துவந்தனராதலால் மாமுனிகளும் திருவரங்கம் திருப்பதியிலே வந்து சேர்ந்து, அங்கு ஸ்ரீரங்கநாத₂னாலும் ஸகல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாலும் ப₃ஹுமாநிக்கப் பெற்று, ஶிஷ்யர்களுக்கு ஸம்ப்ரதா₃ய அர்த்த₂ங்களை அருளிச்செய்துகொண்டு வாழ்ந்து வந்தார். இல்லற வாழ்க்கையைத் துறந்து துறவறம் பூண்டு "மணவாள மாமுனிகள்" என்கிற திருநாமத்துடன் விளங்காநின்றார். வானமாமலையிலே மஹாஜ்ஞாந நிதி₄யாக எழுந்தருளியிருந்த "அழகிய வரதர்" என்பவர் பரமவிரக்தியாலே துறவறம் பூண்டு "ஸ்ரீராமாநுஜ ஜீயர்" என்று திருநாமம் பெற்றிருந்தார். அவர் நம் மாமுனிகள் திருவடியில் ஆஶ்ரயித்தார். அவரே மாமுனிகளின் தலைவரான சிஷ்யர். மாமுனிகளின் சிஷ்யர்களில் எண்மர் தலைமை பெற்று அஷ்டதி₃க்₃க₃ஜங்கள் என்கிற சிறப்புப் பெயரும் பெற்று உலகம் போற்ற நின்றார்கள். அவர்களது திருநாமங்கள் (1) வானமாமலை ஜீயர். (2) பட்டர்பிரான் ஜீயர். (3) திருவேங்கட ராமாநுஜ ஜீயர், (4) கோயில் அண்ணன், (5) ப்ரதிவாதி₃ ப₄யங்கரம் அண்ணன், (6) எறும்பியப்பா, (7) அப்பிள்ளை, (8) அப்பிள்ளார். இவர்கள் தவிர நவரத்னங்களான சிஷ்யர்களும் உண்டு. சேனை முதலியாண்டான் நாயனார், சடகோபதாஸரான நாலூர்சிற்றாத்தான், கந்தாடைபோரேற்றுநாயன், ஏட்டூர் சிங்கராசார்யர், கந்தாடை அண்ணப்பன், கந்தாடை திருக்கோபுரத்து நாயனார், கந்தாடை நாரணப்பை, கந்தாடை தோழப்பரப்பை, கந்தாடை அழைத்து வாழ்வித்த பெருமாள் ஆகிய இவர்கள் நவரத்னங்கள். மாமுனிகளின்

பூர்வாஶ்ரமத் திருக்குமாரர் ராமானுஜாசார்யர், திருப்பேரர் ஜீயர் நாயனார் என்று ப்ரஸித்3த4ரான அழகிய மணவாள நாயனார்.

கோயில் கந்தாடையண்ணன் (உடையவருக்கு முதலி யாண்டானைப்போலே) இவருக்குப் பாது3காஸ்த2ாநீயரா யிருப்பர். எறும்பியிலப்பா (வடுகநம்பியைப்போலே) தேவு மற்றறியாதே அத்யந்தாபி4மதராயிருப்பர். ப்ரதிவாதி3ப4யங் கரமண்ணா (ஆழ்வானைப்போலே) உசாத்துணையாயிருப்பர். அப்பிள்ளார் (உறங்காவில்லிதாஸரைப்போலே) மட2த்தில் ஸர்வப4ரங் களையும் நடத்திக்கொண்டு போருவர். வானமாமலை ஜீயர் (அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார்போலே) ஆஶ்ர யித்தவன்று தொடங்கிப் பிரியாதாட்செய்திருப்பர். ப4ட்டர் ஜீயர் பூர்வாஶ்ரமத்திலே கோவிந்ததாஸரப்பனென்று திரு நாமத்தையுடையராய் முப்பது வருஷம் பிரியாதே இருந்து மஹாவிரக்தராய் ஜீயரான பின்பும் பிரியில் தரியாமை முன்னிட்டு அடிமை செய்கையாலே எம்பாரைப்போலே பாத3ச்சா2யாபந்நராயிருப்பர். ஜீயர் நாயனார், திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளானைப்போலே அத்யாத3ரணீயராயிருப்பர்.

ஸ்ரீமாந் ஸுந்த3ரஜாமாத்ருமுநி: பர்யாய பா4ஷ்யக்ருத் |
பா4ஷ்யம் வ்யாகுர்வதஸ் தஸ்ய ஶ்ரோத்ருகோடௌ மமாந்வய:||

என்கிறபடியே எம்பெருமானாருடைய புநரவதாரமான பெரியஜீயர் பூ4ப்ரத3க்ஷிணம்பண்ணி அநேக ஸ்த2லங்கள் ஜீர்ணோத்3தா4ரணம் பண்ணியருளினார். திருநகரியில் திரு வாய்மொழிப்பிள்ளைக்குத் தம்முடைய நிஜ ஸ்வரூபமான ஶேஷாவதாரத்தைக் காட்டினார். பரமத நிரஸந ஸ்வமத ஸ்த2ாபனம் பண்ணினார். ஸர்ப்பாதி3ஸ்த2ாவரஜங்கமாதி3 களுக்கு மோக்ஷம் ஸாதி4த்தருளினார். வடமதுரையில் ஜீர்ணோத்3தா4ரணம் பண்ணினார்.

மாமுனிகளுக்கு அமைந்துள்ள பெருமைகளில் தலை யான பெருமை ஸ்ரீரங்க3நாத2னுக்கும் காலக்ஷேபம் ஸாதி4த்த பெருமை. அப்பெருமான் மாமுனிகளிடத்தே திருவாய்மொழிப் பொருள்கேட்க விரும்பி, ஒரு நாள் இவருக்கு அருளப்பாடு இட்டு, "ஜீயரே! நாளை முதலாக நம்முடைய பெரியதிருமண்ட பத்திலே இருந்து நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியை ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி முதலான வ்யாக்2யாநங்களுடனே

ப்ரவசனம் செய்வீர்"— என்று நியமிக்க, மாமுனிகளும் அணியரங்கன் திருமுற்றத்து அடியார் தங்கள் இன்பமிகு பெருங்குழுவோடுங்கூடப் பேரோலோக்கமாக எழுந்தருளி யிருந்து ஈடு தொடக்கமான ஐந்து வ்யாக்₂யாநங்களுடனே திருவாய்மொழியை அவ்வவ்விடங்களிலே, "இது ஶ்ருதி ப்ரக்ரியை, இது ஸ்ரீபா₄ஷ்ய ப்ரக்ரியை, இது ஶ்ருத ப்ரகாஶிகா ப்ரக்ரியை, இது கீ₃தாபா₄ஷ்ய ப்ரக்ரியை, இது ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ப்ரக்ரியை, இது ஸ்ரீராமாயண ப்ரக்ரியை, இது மஹாபா₄ரத ப்ரக்ரியை, இது ஸ்ரீவிஷ்ணு புராண ப்ரக்ரியை, இது மஹாபா₄க₃வத ப்ரக்ரியை, இது பதா₂ர்த்த₂ம், இது வாக்யார்த்த₂ம், இது மஹாவாக் யார்த்த₂ம், இது வ்யங்க்₃யார்த்த₂ம்" என்று அற்புதமாய், "விஶத₃வாக்ஶிகா₂மணி" என்கிற தமது விருது நிறம் பெற வும், 'ஸர்வஜ்ஞஸார்வபௌ₄மர்" என்கிற பட்டம்பொலிய வும் ப்ரவசனம்செய்து வந்தார். பெருமாளும் நாச்சிமாருடனே சீரிய சிங்காசனத்து எழுந்தருளியிருந்து ஒரு ஸம்வத்ஸரம் அளவும் திருச்செவி சாத்தியருளினர். காலக்ஷேபம் முடிவு பெறும் நாளில், அப்பெருமான் நாலைந்து பிராயம் வாய்ந்த அர்ச்சக குமாரனைக் கோலம் பூண்டு, கோ₃ஷ்டி₂யின் இடையே வந்து, கைகூப்பிநின்று, "ஸ்ரீஶைலேஶ த₃யா பாத்ரம்" என்று தொடங்கி, முப்பத்திரண்டு எழுத்துத் திருமந்திரமாகிய தனியனை விண்ணப்பம்செய்து மறைந் தான். இவ்வதிஶயத்தை நோக்கி அனைவரும் வியந்தனர். இத்தனியனைப் பட்டோலைகொண்டு மஞ்சள் காப்பு சாத்தி ஸ்ரீரங்க₃நாத₂ன் திருவடிவாரத்தில் ஸமர்ப்பித்து எடுத்து, தட்டிலே வைத்துச் சிறப்பாகக் கொண்டாடினர்கள். "வட மொழி வேத₃த்திற்கு ஓங்காரம்போலே தென்மொழி வேத₃த்திற்கு இத்தனியனே முதலும் முடிவுமாகக் கடவது" என்று பெருமாளுடைய நியமநமும் பாங்காக வாய்த்தது.

பிள்ளை உலகாரியர் அருளிச்செய்த பதினெட்டு ரஹஸ்யங்களுள் ஸ்ரீவசனபூ₄ஷணம் தத்வத்ரயம், முமுக்ஷுப்படி என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்களுக்கும் மாமுனி கள் அத்யாஶ்சர்யமான வ்யாக்₂யாநம் இட்டருளினர்.

பிள்ளைலோகாசாரியர் திருத்தம்பியரான அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த "ஆசார்ய ஹ்ருதயம்" என்னும் ரஹஸ்ய ரத்தினத்திற்கும் மாமுனிகள்—தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுதுமாகிய வியாக்கியானம் இட்டு அருளினார். பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை யிடம் தமக்குள்ள ப்ரதிபத்தி தோற்றும்படியாக, நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தங்களில அவருடைய உரை கிடைக்கத் தக்கதாயிருந்த எந்தப் பிரபந்தத்திற்கும் தாம் உரை யிடாமல், பெரியாழ்வார் திருமொழியில் அவருடைய வியாக்கியானம் லோபமடைந்த பகுதிக்கு மாத்திரமும், அவ ரால் உரையிடப்படாத ராமாநுஜ நூற்றந்தாதிக்கும் உரை யிட்டு அருளினார். திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, உபதேச ரத்தினமாலை, ஆர்த்திப்பிரபந்தம், யதிராஜவிம்ஶதி, தேவ ராஜமங்களம் என்கிற பத்ய நூல்களையும் அருளிச்செய்தார். நம்மாழ்வார் தம்முடைய பெருமையை "துவளில் மாமணி மாடம்" என்கிற திருவாய்மொழியில் தாமே வெளியிட்டுக் கொண்டவாறுபோலே, மாமுனிகளும் தாமே தம்முடைய பெருமைகளை ஆர்த்திப்பிரபந்தத்தில்,

"தென்னரங்கர் சீரருளுக்கிலக்காகப் பெற்றோம்
தேவனுறை திருப்பதியே யிருப்பாகப் பெற்றோம்
மன்னியசீர் மாறன்கலை யுணவாகப் பெற்றோம்
மதுரகவி சொற்படியே நிலையாகப் பெற்றோம்
முன்னவராம் நங்குரவர் மொழிகளுள்ளப் பெற்றோம்
முழுது நமக்கவை பொழுது போக்காகப் பெற்றோம்
பின்னையொன்று தனில் நெஞ்சு பேராமற் பெற்றோம்
பிறர்மினுக்கம் பொறாமையிலாப் பெருமையும் பெற்றோமே"

என்று வெளியிட்டருளுகிறார். இப்பாசுரமே நமக்கு நித்தி யானுஸந்தேயம்.

அடியார்கள் வாழ அரங்க நகர் வாழ
சடகோபன் தண்தமிழ் நூல் வாழ—கடல் சூழ்ந்த
மன்னுலகம் வாழ மணவாள மாமுனியே
இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும்.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ உ. வே. திருமழிசை கோயில் கந்தாடை

அண்ணவப்பங்கார் ஸ்வாமி வைபவம்

ஸ்ரீமத்யதிவர லோகாசார்ய வரவரமுநிப்ரப்ருதி பூர்வாசார்ய தர்ஶநத்துக்கு அத்யந்தோபகாரகராய், தாஶரதி (முதலியாண்டான்) வம்ஶஜராய், அண்ணவப்பங்கார் என்று ப்ரஸித்தமான திருநாமத்தையுடையராய், வாதூலவம்ஶஸ்தரான வீரராகவாசார்ய ஸ்வாமி அவதரித்த திவ்யதேஶம் மஹீஸாரக்ஷேத்ரமான திருமழிசை. இவர் ஶாலிவாஹந ஶகாப்தம் 1688 வதான (கி. பி. 1766) வ்யயநாம ஸம்வத்ஸரம் ஆனி மாதம் க்ருஷ்ண சதுர்த்தி வியாழக்கிழமை அவிட்ட நக்ஷத்திரத்தில் அவதரித்தார். இவர் திருத்தகப்பனார் திருநாமம் நரஸிம்ஹாசார்யர். இவருடைய குடி யதிவரபாகிநேய ஸ்ரீதாஶரதிகுருத்தமாவதாராலங்க்ருதமான கோயில் கந்தாடை வம்ஶம். யஜுஶ்ஶாகை. ஆபஸ்தம்பஸூத்ரம். இவர் பதினைந்து வயதுக்குள் ஸ்வஶாகையான யஜுஶ்ஶாகையையும் ந்யாயமீமாம்ஸா வ்யாகரண ஸாங்க்ய பாதஞ்ஜலாதி ஶாஸ்த்ரங்களையும், காவ்யநாடகாலங்காரக்ரந்தங்களையும் ஜ்யோதிஶ்ஶாஸ்த்ர ஸங்கீத பரதஶாஸ்த்ரங்களையும் அப்யஸித்து அநுதினம் ஏதமாந மேதையையுடையவராய், இருபது வயதுக்குள் ஸகலஶாஸ்த்ர வித்தமராய் — தமக்குப் பிதாவான நரஸிம்ஹாசார்யரிடத்தில் நின்றும் திருமந்த்ரார்த்தம் முதலிய ஸம்ப்ரதாய க்ரந்த தாத்பர்யங்களை லபித்து க்ரந்த நிர்மாண சதுரராய் எழுந்தருளியிருந்தார். இவருக்கு வேதாந்த வித்யோபதேஷ்டாக்களான ஆசார்யர்கள் (வாதூல) பழையாம் வரதாசார்யர், ஸ்ரீ ரங்காசார்யர் என்றிவர்கள். இவர் ஸ்ரீரங்காதி திவ்யதேஶயாத்ரை எழுந்தருளி, ஆங்காங்கே குத்ருஷ்டிகளை ஜயித்து, எம்பெருமானார் ஸித்தாந்தத்தை வாழ்வித்துக்கொண்டு 51 திருநக்ஷத்ரம் இவ்விபூதியில் எழுந்தருளியிருந்து ஈஶ்வர வருஷம் ஐப்பசி மாஸம் ஶுக்லபக்ஷசதுர்தஶியில் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார். இவர் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள்:—

1) ப4க்திஸாரோத3யம்
2) வேத3வல்லீ ஶதகம்
3) ஹேமலதாஷ்டகம்
4) அபீ4ஷ்ட த3ண்ட3கம்
5) ஶுகஸந்தே3ஶம்
6) கமலா கல்யாண நாடகம்
7) மலயஜா பரிணயம்
8) ந்ருஸிம்ஹாஷ்டகம்
9) மஹாவீர சரிதவ்யாக்2யா
10) உத்தர ராம சரிதவ்யாக்2யா
11) ஶதஶ்லோகீ வ்யாக்2யா
12) ஸ்ரீவசநபூ4ஷண வ்யாக்2யாநத்துக்கு அரும்பத3 விளக்கம்
13) ராமாநுஜாஷ்டக வ்யாக்2யா
14) நக்ஷத்ரமாலிகா வ்யாக்2யா
15) தி3நசர்யா
16) து3ஷ்கர ஶ்லோக டிப்பணீ
17) ஷண்மத த3ர்ஶிநீ
18) ஸூக்தி ஸாது4த்வமாலா
19) வரவரமுநி ஶதக வ்யாக்2யா
20) லக்ஷ்மீ விபு4த்வநிராஸ:
21) லக்ஷ்ம்யா: உபாயத்வநிராஸ:
22) தத்வஸார வ்யாக்2யா
23) ஸச்சரித்ர பரித்ராணம்
24) த்ரிம்ஶத் ப்ரஶ்நோத்தரம்
25) பழநடை விளக்கம்
26) "ஶைலோக்3நிஶ்ச" ஶ்லோக வ்யாக்2யா
27) லக்ஷ்மீ மங்க3ளதீ3பிகா
28) ராமாநுஜாதிமாநுஷ வைப4வஸ்தோத்ரம்
29) அநுப்ரவேஶ ஶ்ருதி விவரணம்
30) ஸ்ரீதத்வஸுதா4 இத்யாதி3.

सकलमहीपरत्नकनकाञ्चितसन्मकुटी-
निकरविचित्रकान्तिपरिवीतनिजाङ्घ्रियुगः ।
पुरवरभूमिसारसुचिरार्जितपुण्यफलं
वरगुणवीरराघवगुरुर्जयतात् सुचिरम् ॥

ஸகலமஹீபரத்நகநகாஞ்சிதஸந்மகுடீ-
நிகரவிசித்ரகாந்திபரிவீதநிஜாங்க்4ரியுக3: ।
புரவரபூ4மிஸாரஸுசிரார்ஜிதபுண்யப2லம்
வரகு3ணவீரராக4வகு3ருர்ஜயதாத் ஸுசிரம் ॥

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி₃ ஸ்ரீபெரும்பூதூர்

எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமி வைபவம்

[ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமி]

ஸ்ரீமந் மஹார்ய கருணாலப்₃த₄ விஜ்ஞாநஸம்பதே₃ ।
ஸ்ரீஶைல லக்ஷ்மணாசார்ய முநயே நித்யமங்க₃ளம் ॥

ஶ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரன் திருவுள்ளம் உகந்து அர்ச்சாவதார விக்₃ரஹ விஶிஷ்டனாய் எழுந்தருளியிருக்கும் தி₃வ்யதே₃ஶங்களுள், நடுநாட்டுத்திருப்பதிகளுள் ஒன்றாயும் முதலாழ்வார்கள், "வையந்தகளி" "அன்பே தகளி" என்று சுடர்விளக்கேற்றிப் பாதிநாளிரவில் "திருக்கண்டேன்" என்று முகுந்தனைக்கண்டு தொழுத தி₃வ்யதே₃ஶமாயும் உள்ள திருக்கோவலூருக்குப் பூர்வபா₄க₃த்தில், நீர்வளம் நிலவளம் பொருந்திய "கப்பியாமூர்" என்ற க்₃ராமத்தில் ஸ்ரீவத்ஸ குலதிலகரான ராக₄வாசார்யஸ்வாமிக்கும் பதிவ்ரதா ஶிகா₂மணியான ஜாநகியாருக்கும் ஓர் திருக்குமாரர் கலியுகா₃தி₃ 4935க்குமேல் (கி.பி. 1834) ஜய வருஷம் ஆவணி மாதம்ரோஹிணீ நக்ஷத்திரத்தில் அவதரித்தார். இவரே நம் எம்பார் ஸ்வாமி. இவருக்கு "க்ருஷ்ணன்" என்று நாமகரணம் செய்தார்கள். ஸ்ரீ ஜயந்தியில் அவதரித்த இவர்க்கு இந்தத் திருநாமம் பொருத்தமுடையது. ஜாதகர்ம நாமகரணம் அந்நப்ராஶநம் சௌளம் உபநயநம் என்ற ஸம்ஸ்காரங்களால் ஸம்ஸ்க்ருதராய். க்ரமப்படி வித்₃யாப்₄யாஸமும் பெற்று வளர்ந்தருளினார். கருவிலே திருவுடையராகையால் நாட்டுப்பிள்ளைகளைப்போலன்றிக்கே, எம்பெருமான் தி₃வ்ய மங்க₃ள விக்₃ரஹங்களை வைத்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் இவர் விஸ்மயப்படும்படி. திருவேங்கடமுடையான் திருமேனியொன்றுமே ஸேவை ஸாதி₄த்து, மற்றத் திருமேனிகளெல்லாம் மறைய, நிலைநின்ற திருவேங்கடத்தாயன் நாண்மலர்த்தாமரையடிகளைமனத்தாலும் வாயாலும் போற்றி மகிழ்ந்து வந்தார். பிறகு ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணாதி₃களையும் தர்க்க மீமாம்ஸா வ்யாகரணாதி₃ஸகல

ஶாஸ்த்ரங்களையும் குறைவறவோதி, திருவேங்கடத்தெந்தையின் திருவருள் அமைந்து பூ₃ாலார்க்க ப்ரகாஶராய் விளங்கி வந்தார். இவர் தந்தை இவர்க்குத் திருக்கல்யாணம் செய்வதாகக் கருதி ப₃ந்து₄க்களில் ஒருவருடைய கன்யகையை விசாரித்தார். அவ்வளவில் க்ருஷ்ணமாசார்யர் (எம்பார் ஸ்வாமி) அல்பாஸ்தி₂ர போ₄க்₃யமான விஷயாந்தரங்களில் பரிபூர்ண வைராக்₃யமுடையவராய், விஹிதபோ₄க₃ம் ஸ்வரூப விருத்₃த₄ம், ஶிஷ்டக₃ர்ஹிதம், ப்ராப்தி ப்ரதிப₃ந்த₄கம் என்று தெளிந்தவராய், தமக்காகப் பெண் தேடப்போகிற தந்தையைத் தடுத்தார். ஹேயபதா₃ர்த்த₂ ஸமுதா₃யமாயிருக்கிற ஶரீரத்தைக்காட்டி ப்₄ரமிக்கப்பண்ணுகிற சதிரிள மடவார் கலவியை மதியேன்; அத₂வா போ₄க்₃யதா பு₃த்₃தி₄ குலைந்து த₄ர்மபு₃த்₃த்₄யா ப்ரவர்த்தித்தாலும் ஸ்வரூப நாஶகமாகையாலே எனக்கு விவாஹம் வேண்டாம் எனக் கூறினர். ராக₄வாசார்யரும் தன் குமாரரின் வாக்சாதுர்யத்தையும் வைராக்₃யத்தையும் கேட்டானந்தி₃த்து இவர் அவதார புருஷர் என அறுதியிட்டார். க்ருஷ்ணமாசார்யரும் ப்ராக்ருத ப₃ந்து₄க்களைத் துறந்து நித்ய ப₃ந்து₄க்களுடன் கலந்து வாழும் ப்ராப்திக்கு, இராமாநுசன் புகழ் மெய்யுணர்ந்தோர் திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்கத் திருவுள்ளமாயிருக்க, சோளஸிம்ஹபுரம், சண்டமாருதம் தொட்டாசார்யர் திருவம்ஶத்தில் அவதரித்தவரும், ஸ்ரீமத்₃ வாது₄லகுல திலகரும் ஆன ஸ்ரீ உ. வே. கோயில் கந்தாடை ஸ்ரீமாந். ரங்க₃ாசார்ய ஸ்வாமி தி₃வ்ய தே₃ஶ யாத்ரையாகக் கப்பியாமூருக்குகெழுந்தருள, அவஸரப்ரதீக்ஷரான இவர் கண்டு திருவடிகளிலே தண்டம் ஸமர்ப்பித்து அடியேனை அங்கீகரிக்க வேணும் என ப்ரார்த்தி₂க்க, அபி₄மத விஷயத்தைக் கண்ட அவரும் "தாப: புண்ட்₃ர: தத₂ா நாம மந்த்ரோ யாக₃ஶ்ச பஞ்சம:" என்ற திருவிலச்சினை முதலான பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களையும் ப்ரஸாதி₄த்து, திருவாராத₄நப்பெருமாளும் எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொடுத்தருளினர். பூ₃ாலப்பருவத்தில் ஸேவை ஸாதி₄த்தருளின திருவேங்கடத்துறை திருமாலே

இங்கும் ஸேவை ஸாதி₄க்கக்கண்டு ஆநந்த₃ பரவஶரானார். தி₃வ்ய தே₃ஶ யாத்ரையெழுந்தருளினார். பிறகு ஆசார்ய நியமநம் பெற்று ஆடூர் என்கிற க்₃ராமத்துக்கெழுந்தருளி அங்கே. ஸப்₃ரஹ்மசாரியான ஸ்ரீ உ. வே. ரங்க₃ஸ்வாமி அய்யங்காருடன் சிலகாலம் எழுந்தருளியிருந்தார். அவருடன் திருநாங்கூர் எழுந்தருளினார். அங்கே. ஸ்ரீ உ. வே. ப்ரதிவாதி₃ ப₄யங்கரம் ஸ்ரீரங்கா₃சார்யஸ்வாமி திருமாளிகையில் எழுந்தருளியிருந்தார். அவரும் இவருடனே ஶாஸ்த்ர ப்ரஸங்க₃ம் செய்து, இவர் வாக்யார்த்த₂ சாதுர்யத்தையும் தேஜோவிஶேஷத்தையும் கண்டு ஆநந்தி₃த்து, திருநாங்கூரிலே சிலகாலம் இவரை எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தார். இவரை அங்கேயிருத்தி ஸ்ரீ உ. வே. ஆடூர் ரங்க₃ஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி ஆமூருக்கெழுந்தருளினார். அன்றிரவு க்ருஷ்ணமாசார்யர் ஸ்வப்நத்தில், அங்கையில் பொற்பிரம்பேந்திய ஸேனையர்கோன் புயநான்குடனே ஸேவைஸாதி₄த்தருளி, பின்னும் ஆசார்யனாகவும் ஸேவை ஸாதி₄த்தருளி. 'நம்மூரேற வாரும்' என்றருளிச்செய்தார். கண்விழித்த க்ருஷ்ணமாசார்யர் ஆசார்யரை ஸேவிக்க த்வரித்து. சோளஸிம்ஹபுரத்துக்குப் பயணமாயினர். நடுவழியில் ஆடூருக்கு எழுந்தருளினார். அப்போது அர்த்த₄ராத்ரியானபடியால், எவரையும் எழுப்பாமல், தம் மாதுலக்₃ருஹத்தின் சுவரில் அடியேன் க்ருஷ்ணதாஸன் வடக்கே விடை கொள்கிறேன்'' என்று திருவெழுத்திட்டு. அந்தக்ஷணமே புறப்பட்டு. இராப்பகலின்றியே வழியில் தலைமுகளை உருவி தே₃ஹத₄ரணம் பண்ணிக்கொண்டு, ஸ்ரீபெரும்பூதூரேற எழுந்தருளினார். அங்கே திருவநந்த ஸரஸ்ஸு என்கிற ஸ்ரீராமாநுஜ புஷ்கரிணியிலே தீர்த்த₂மாடித் திருப்பரியட்டமும் சாற்றியருளி, த்₃வர்த₃ஶோர்த்₄வ புண்ட்₃ரஸமேதராய் ப்ரத₃க்ஷிணமாக ஸேவாக்ரமத்திலே உடையவரை மங்க₃ளாஶாஸநம் செய்து. உடையவருடைய திருமேனி ஸௌந்த₃ர்ய ஸௌகந்த்₄ய ஸௌகுமார்யாதி₃களிலீடுபட்டு, ''கையில் கனியென்னக் கண்ணனைக் காட்டித்தரிலும், உன்றன் மெய்யில்

பிறங்கிய சீர் அன்றி வேண்டிலன் யான்'' என்றநுஸந்தி₄த்து ஸ்வாமிஸந்நிதி₄க்கெதிரேயுள்ள ஸ்வர்ண மண்டபத்திற்குப் பின்புறத்தில் ஏகாந்தமாயிருந்துகொண்டு, உண்ணும் சோற்றின்படியே, உடையவரை ஐந்து நாட்கள் அஹோராத்ரவிப₄ாக₃மற, ஸந்நிதி₄ பரிவாரங்கள் கண்ணிற் படாமல் அநுப₄வித்து வந்தார். ஆறுவது நாள் ராக₄வ ப₄ட்டர் என்ற அர்ச்சகர் இவரைக்கண்டு, இவர் நித்யஸூரி களிலேயொருவர் என்றறுதியிட்டு, இவரையழைத்துப் போய், உடையவரை ஏகாந்தமாக ஸேவை செய்யும்படி செய்துவைத்து, தீர்த்த₂ப்ரஸாத₃ாதி₃களையும் முதலியாண் டானையும் ப்ரஸாதி₄த்தார். அன்று ஆளவந்தார் உத்ஸவச் சாற்றுமறை. ஆளவந்தாரையும் உடையவரையும் ஏகத்ர ஸேவித்து, ''விப₄வாவதாரத்தில் இப்படிக் கலந்து இருக்கப் பெறாத இழவு தீரவோ? அடியேனை அடியார்க்காட் படுத்தவோ?'' என்று உருகும் சிந்தையராய் ஸேவித்துக் கொண்டிருந்தார். உடையவர் திருவடியில் தேங்கிநின்ற தீர்த்த₂ம் பெற்று க்ருதார்த்த₂ரானார், அங்கு நின்றும் விடை பெற்று, சோளஸிம்ஹபுரத்துக்கெழுந்தருளி ஸ்வாசார்யனை ஸேவித்து.அவராஜ்ஞையினால் அங்குள்ளார்க்குத் தத்வஹித புருஷார்த்த₂ங்களை உபதே₃ஶித்துக்கொண்டெழுந்தருளி யிருந்தார். ஒருநாள் அவ்வூரில் உள்ள ஓர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் இவருடையதிருமேனியழகையும் ஶாஸ்த்ர பாண்டி₃த்யத்தை யும் வாக்₃வைப₄வத்தையும் கண்டு விஸ்மயித்துத் தன் பெண்ணை இவர்க்கு விவாஹம் செய்துவைக்க ஆசைப்பட் டார். இவரும் பல ஸமாத₄ாநங்களைச்சொல்லி விவாஹத்தை மறுத்தார். அன்றிரா உடையவர் இவர் ஸ்வப்நத்திலே எழுந்தருளி ஸேவை ஸாதி₄த்தார். பின்னொருநாள் ஸ்வப்நத் தில் திருவநந்தாழ்வாள் திருமுடியின் கீழ் வீற்றிருந்த திருக் கோலத்தோடு மணவாளமாமுநிகள் இவர்க்கு ஸேவை ஸாதி₄த்தார். இவருடைய வைராக்₃யம் பன்மடங்கு வ்ருத்₃தி₄ யடைந்தது. பிறகு ஸ்வாசார்ய நியமநம் பெற்று கு₃ரு

புஷ்யோத்ஸவம் ஸேவிக்க ஸ்ரீபெரும்பூதூர் எழுந்தருளினர். அங்கே உடையவரை ஸேவித்து "ஹே கேஶாதஶாக்ஶரஜ. ஹே க்ருபார்ஜலநிதே₄. ஹே ஸ்ரீநிதி₄ ஸ்ரீகு₃ரோ. ஹே யோகீ₃ஶ்வர. ஹே குரங்க₃நக₃ரீபூர்ணஶ்ரிதாங்க்₄ரித்₃வய| ஹே ராமாநுஜ, ஹே ஜகத்த்ரயகு₃ரோ. ஹே புண்ட₃ரீகாக்ஷ மாம். ஹே ராமப்ரியதாத. பாலய. பரம் ஜாநாமி நத்வாம் விநா ||" என்றநுஸந்தி₄த்து எழுந்தருளியிருந்தார். ஒருநாள் பிள்ளை மண்டபத்திலே இவர் ஏகாந்தமாக மந்த்ரரத்நாநுஸந்த₄ாநம் பண்ணிக்கொண்டெழுந்தருளியிருக்க, ஆங்கு பலநாட்களாக இருந்த ஓர் ப்₃ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸு வெளியேவந்து இவரை ஆஶ்ரயித்து இவர் கடாக்ஷத்தால் இவர் ஆசார்யன் கடாக்ஷமும் பெற்று மோக்ஷம் பெற்றது. பிறகு இவர் சோளஸிம்ஹபுரம் சென்று ஆசார்யனை ஸேவித்து அவரநுமதி பெற்று, திருவேங்கடத்துக்கெழுந்தருளி. திருவேங்கடத்தரியைத் திருவடிதொழுது அவ்வெம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களிலே ஆழ்ந்திருந்தார். ஒருநாள் எம்பார் இவர் ஸ்வப்நத்திலே எழுந்தருளி, "வாரீர் க்ருஷ்ணமாசார்யரே! நமக்கு மிகவும் குளிராயிராநின்றது. தக்கதோர் சால்வை வாங்கிக்கொண்டு மது₄ரமங்கலத்தேற வாரும்" என்று நியமித்தார். இவரும் கண்விழித்து. பெரிய ஜீயருக்கு விண்ணப்பம் செய்தார். அவரும் தமக்கும் இதே ஸ்வப்நம் விளைந்த ஆஶ்சர்யத்தைச் சொல்லித் திருவேங்கடமுடையான் உடுத்துக்களைந்த பீதகவண்ணவாடை கொடுத்து மது₄ரமங்க₃லத்துக்கனுப்பினர். இவரும் எம்பார்க்கு இதனைச் சாற்றி க்ருதார்த்த₂ரானர். பின்பு ஓருநாள். ஓர் த்ரைவர்ணிகன் மகனைப் பிடித்திருந்த ப்₃ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸை ஓட்டினர். அப்பிள்ளையின் பெற்றோர் மனமுவந்து இவர் நியமநாநுகு₃ணமாக எம்பார் ஸந்நிதி₄ மண்டப ப்ராகாரங்களையும் மதிளையும் கட்டிவைத்து க்ருதார்த்த₂ரானர்கள். இவர் எம்பார் ஸந்நிதி₄யில் எம்பார் திருமேனிக்குப் பாங்காகத் திருவாராத₄ந தீர்த்த₂த்தில் பரிமளத்₃ரவ்யங்களை விஶேஷமாகச் சேர்த்து நித்ய

ஆராதநாதிகளை நடப்பித்தார். இதுபற்றி இவரை "பரிமளம் க்ருஷ்ணமாசார்யர்" என்பர். அவரவர் தம்மேற்றத்தால் நம்பெருமாள் நம்மாழ்வார் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை என்றாப்போல் இவர்க்கும் இத்திருநாமமாயிற்று. இந்தக் கைங்கர்யம் அவிச்சிந்நமாக நடைபெறவேணும் என்றும் அதற்காக ஓர் ஜீயர் எழுந்தருளியிருக்கவேணும் என்றும் பார்த்து, ஒருவரும் இடையாமையாலே தாமே ஸந்ந்யஸிப்பதாக எம்பார்க்கு விண்ணப்பித்து, திருவேங்கடத்துக்கெழுந்தருளி, அங்கே வகுளாபரண ஜீயரென்கிற பெரிய ஜீயரிடத்திலே விஷயத்தை விண்ணப்பித்தார். திருவேங்கடமுடையானும் பெரிய ஜீயருடைய ஸ்வப்நத்தில் "க்ருஷ்ணமாசார்யருக்குத் துரீயாஶ்ரமம் தரக்கடவீர்" என்று நியமித்தருளினார். பெரிய ஜீயரும் இவர் த்வரையையும் பெருமாள் நியமநத்தையும் கண்டு ஆஶ்சர்ய ஆநந்தபரிதராய், த்ரிதண்ட காஷாயாதிகளைக்கொடுத்து,பால்யமே பிடித்துத் திருவேங்கடமுடையான் திருவருள் இவர்க்கு அமைந்திருக்கையால், இவர்க்குத்திருவேங்கட ராமாநுஜ ஜீயர் என்கிற திருநாமமும் சாத்தி, தீர்த்த ப்ரஸாதங்களும் ப்ரஸாதித்தருளினார். பிறகு இவர் மதுரமங்கலத்தேற வெழுந்தருளினார்.

இவருடைய பூர்வாஶ்ரமத் திருத்தம்பியார் ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்ரீரங்காசார்யஸ்வாமி முகமாக இவருடைய ஸகல வ்ருத்தாந்தங்களையும் உத்தம ஆஶ்ரமஸ்வீகாரத்தையும் கேட்ட ராகவாசார்யஸ்வாமி, தம்முடைய திருக்குமாரனின் வைராக்யத்தையும் உத்தமாஶ்ரமஸ்வீகாரத்தையும் நினைந்து நைந்து உள்கரைந்து, இவரை ஸேவிக்கத் திருவுள்ளமாய், மதுரமங்கலம் வந்து, ஜீயரை ஸேவித்து க்ருதார்த்தரானார். பின்பு ஜீயர் திருவுள்ளப்படி, திருக்கோவலூரில் உடையவருக்கு மாஸத் திருநக்ஷத்ரங்களைக் குறைவற நடத்திவந்தார். அத்தால் இவர்க்குத் திருநக்ஷத்ரம் ராகவாசார்யர் என்றே திருநாமம் விளங்காநின்றதிறே.

பின்பொருநாள் ராக4வாசார்யஸ்வாமி திருநாட்டுக்கெழுந்தருள, திருக்குமாரர் ரங்கா3சார்யர் சரம கைங்கர்யங்களை முடித்து மது4ரமங்க3லத்திலே ஜீயர் திருவடிகளுக்கு அந்தரங்க3ராய் வந்து சேர்ந்தார். எம்பாருக்கு அந்தரங்க3கிங்கரராய் எழுந்தருளியிருந்தமையால் திருவேங்கட ராமாநுஜ ஜீயர் எம்பார் ஜீயர் என்றே ப்ரஸித்3த4ரானார். அநந்தரம் எம்பார் ஜீயர்ஸ்வாமி ஸ்ரீ பா4ஷ்ய ப4க3வத்3 விஷய ரஹஸ்யாதி3ஸத் ஸம்ப்ரதா3யார்த்த2ங்களை ஞாநமநுட்டானமிவை நன்றாகவே யுடையனான குரு3முக2மாகப் பெறவேணும் என்னும் ஆசையினால் திருநாராயணபுரம் எழுந்தருளி, திருநாரணனை மங்க3ளாஶாஸநம் செய்து, பிறகு அங்கே வாதூ4லகுலதிலகராய் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீ உ. வே. கோயில் கந்தாடை தொட்டாசார்ய ஸ்வாமியிடம் ஸ்ரீ பா4ஷ்யாதி3களைக் காலக்ஷேபம் செய்தார். சாத்துமுறையான பிறகு தொட்டாச்சார்யர் நியமனம் பெற்றுத் திருவரங்கந்திருப்பதியேற எழுந்தருளினார். பெரியபெருமாளையும் பெரியபிராட்டியாரையும் திருவடி தொழுது மங்களாஶாஸநம் செய்து அங்கே சில நாள் தங்கியிருந்து, பிறகு தி3வ்ய தே3ஶ யாத்ரையாக மது4ரமங்க3லம் எழுந்தருளினார். எம்பார் ஜீயர் ஸமீபத்தில் எப்போதும் ஸர்ப்ப ஸஞ்சாரம் கண்டு ஸமீபஸ்த2ர் பயப்பட்டார்கள். இவரும் அவர்கள் ப4யம் தீர ஏகாந்தமாக அவர்கள் அமைத்துக் கொடுத்த ஆஶ்ரமத்தில் காந்தூர் தோட்டத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார். பின்பு எம்பார்ஸ்வாமி ஒரு ஸமயம் திருக்குருகூர் எழுந்தருளி ஆழ்வாரை ஸேவித்துக் கொண்டிருக்க, திருவரங்கத்தில் பெரியபெருமாளை ஸேவித்திருக்கத் திருவுள்ளமாய் அன்றிரவு இவர் ஸ்வப்நத்தில் திருநாராயணபுரம் தொட்டாசார்யர் ஸேவை ஸாதி4த்து, ஜீயரே ஆழ்வாரை நன்றாக ஸேவித்தீரா! இனி நம் வார்த்தையைக் கேட்பீராக.

மஸ்தகம் ஸ்ரீஶடா2ராதிம் நாதா2க்2யம் முக2மண்ட3லம் |
நேத்ரயுக்3மம் ஸரோஜாக்ஷம் கபோலௌ ராக4வம் ததா2 ||

வக்ஷஸ் ஸ்தலம் யாமுநாக்₂யம் கண்ட₂ம் ஸ்ரீபூர்ண
தே₃ஶிகம் ।
பா₃ஹுத்₃வயம் கோ₃ஷ்டி₂ பூர்ணம் ஶைலபூர்ணம்
ஸ்தநத்₂வயம் ॥
குக்ஷிம் து வர ரங்கா₃ர்யம் ப்ருஷ்ட₂ம் மாலாத₄ரம் ததா₂ ।
கடிம் காஞ்சீமுநிம் ஜ்₂ஞேயம் கோ₃விந்தா₃ர்யம்
நிதம்ப₃கம் ॥
ப₄ட்டவேதா₃ந்திநௌ ஜங்கே₄ ஊருயுக்₃மம் மதா₃த்மஜம் ।
க்ருஷ்ணம் ஜாநுயுக₃ம் சைவ லோகம் ஸ்ரீபாத₃பங்கஜம் ॥
ரேக₂ம் ஸ்ரீஶைல நாதா₂க்₂யாம் பாது₃காம்
வரயோகி₃நம் ।
புண்ட்₃ரம் ஸேநாபதிம் ப்ரோக்தம் ஸூத்ரம் கூரபதிம்
ததா₂ ॥
ப₄ாகி₃நேயம் த்ரித₃ண்ட₃ஞ்ச காஷாயஞ்சாந்த்₄ர
பூர்ணகம் ।
மாலாஞ்ச குருகேஶார்யம் ச₂ாயாம் ஸ்ரீசாப கிங்கரம் ॥
ஏவம் ராமாநுஜார்யஸ்யாவயவாநகி₂லாந் கு₃ரூந் ।
அவயவிநம் மஹாத்மாநம் ராமாநுஜமுநிம் ப₄ஜே ॥

இப்படி ஸர்வாசார்யர்களும் அவயவங்களாய் தான் அவயவியாய், மாறனடிபணிந்துய்ந்தவராய், பொன்னரங்க மென்னில் மயலேபெருகுமவராய், உப₄யவிபூ₄தி ஸாம்ராஜ்ய பட்டாபி₄ஷேக லக்ஷ்மீஸம்பந்நராய் எழுந்தருளியிருக்கு மவரான ஸ்ரீபெரும்பூதூர் நம்பிராமாநுசன் திருவடித் தாமரைகளையே தஞ்சமாகப்பற்றி ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் நித்ய வாஸமாக இரும்" என்று அருளிச் செய்தார். எம்பார் ஸ்வாமியும் கண் விழித்து, பெரியபெருமாள் நியமநம் பெற்று ஸ்ரீபெரும்பூதூரேறவெழுந்தருளினார். உடைய வரைப் பரிபூர்ணமாக அநுப₄வித்து, "திருவரங்கர் கைத் தலத்தாழியும் சங்குமேந்தி நங்கண் முகப்பே மொய்த் தலைத்து உன்னைவிடேன் என்றிருக்கிலும், உன்றன் மெய்யில் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன் யான்" என்று அநுஸந்தி₄த்து, சீரியதோர் நிதி₄போலே திருமுன்பே நோக்கிவைத்

திட்டிருக்கிற முதலியாண்டான் பெற்று. ஸ்ரீ பெரும்பூதூரிலே நித்யவாஸமாக எழுந்தருளியிருந்தார். பிறகு ஸ்ரீமந்நாதமுநிகள் திருவவதாரஸ்தலமான வீரநாராயண புரத்தினின்றும், நாதமுநி சேஷாத்ரி அய்யங்கார் என்று ப்ரஸித்தரான ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்ய நிதியான, ஸ்ரீவசந பூஷண நிஷ்டாநபூர்ணரான ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த நிதியான ஓர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஸ்ரீபெரும்பூதூருக்கெழுந் தருளி, எம்பார் ஸ்வாமி ஸ்வரூப ரூபகுணங்களிலும் ஈடு பட்டு, ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளையும் மறந்து ஜீயர் ஸ்வாமி யுடன் இருந்து, அவருக்கு உடையவர் ஸந்நிதிக்குத்தெற்கே ஓர் மடத்தையும் கட்டிக்கொடுத்தார். ஒருநாள் ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத் விஷய காலக்ஷேபத்துக்கு ஸ்வாமிகள் காத்திருக்க, ஜீயர் ஸ்வாமி ஓர் மண்டபத்தின் மண்ணையிருந்து துழாவி 'வாமநன் மண்' இது என்று கூறி மண்ணையெடுத்துச் சிரமேற் கொண்டார். முதலிகள் என்னென்று வினவ, ஆதிகேஸவப் பெருமான் குதிரைநம்பிரான்மீது ஆரோஹித்து மண்ட பத்தைச் சுற்றி எழுந்தருளிக் கோயிலுக்குள் ப்ரவேஸித்தார். அந்த அடிச்சுவட்டைக் காண ஆசைப்பட்டுத் தேடி, கண்டு களித்தேன் என்றார். அருகிருந்தவர்கள், " ஈறிலின்பத் திருவெள்ளம் யான் மூழ்கினன் " என்ற ஆழ்வார் போலே இவரும் 'கண்டு களித்தேன்' என்கிறார். இதென்ன, திருமா மகள் கோன் தன் சேவடிகளோ? நம்பெருமாள் சொலத் தனியன் பெற்ற பெருமாளோ? " என்று கூறி வியந்தனர். இப்படி மஹாவைபவத்தோடு எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமிக்கு, திருநாரயணபுரம் கொட்டாசார்ய ஸ்வாமி "ஸ்ரீவாதூல ரமாப்ரவாள" என்ற தனியனை அருளிச் செய்து கொடுத்தருளினர். ஜீயரும், எம்பாரைப்போலே தம்முடைய வைபவம் ஆசார்ய ஸம்பந்தாதீநம். இது நமக்கெல்லார்க்கும் நித்யாநுஸந்தேயம் என்று ஆநந்த பரிதரானார். பின்பு எம்பார்ஸ்வாமி இந்த ஸ்ரீபெரும்பூதூர் திவ்ய தேஸத்தில் நம்பிள்ளை லோகாசார்யர்களை எழுந்

5

தருளுவித்து உத்ஸவம் கண்டருளப்பண்ண வேணும் எனப் பாரித்தார். அதன்படி செய்தருளினர். உத்ஸவ காலங்களில் உடையவரை "க₃ஜஸிம்ஹ க₃தீ வீரௌ" என்கிறபடியே நடையழகுடன் எழுந்தருளப்பண்ணுவது. திருமஞ்சநக் காலங்களில் கட்டியம் ஸேவிப்பது. உத்ஸவத்தில் சதுஸ் ஸ்தம்ப₄மண்டபத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் த்₃வயோபநிஷத்து ஸேவிக்க உடையவர் மண்ணிலரங்கமுதல் வைகுந்த நாடளவாக உப₄ய பார்ஶ்வத்திலும் மங்க₃ளாஶாஸநம் செய்வது, திருவீதியில் எழுந்தருளும் போதெல்லாம் திருவவதார ஸந்நிதி₄யில் உள்ள 74 ஸிம்ஹாஸநாதி₄பதிகளுக்கு முதலியாண்டான் ஸாதி₄ப்பது, ஆறும் உத்ஸவத்தில் உடையவர் வெள்ளைசாத்திக்கொள்வது. ஆழ்வான் த்ரிதண்ட காஷாயாதி₃களை த₄ரிப்பது, எட்டாம் உத்ஸவத்தில் திருவநந்தாழ்வான் மேலிருந்து திருமந்த்ரார்த்த₂த்தை பூ₄ரித₃நம் செய்வது,ஏகாந்த ஸேவையில் கட்டியங்கள், எச்சரிக்கைகள். கூட எழுந்தருளும் வைப₄வம் இவை முதலான வைப₄வங்கள் எமபார்ஸ்வாமி கைங்கர்யங்கள் ஆகும். உடையவர் திருவரங்கர் செல்வத்தைத் திருத்தினப்போலே. எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமி உடையவருடைய செல்வத்தைச் சீர்திருத்தி "ஸ்ரீராமாநுஜமுக்₂ய தே₃ஶிக ஸத் கைங்கர்ய ஸம்ஸ்த₂பக" ராய் எழுந்தருளியிருந்தார். எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமி ஸ்வபக்ஷ ஸ்த₂பந பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேபங்களைச் செய்துகொண்டெழுந்தருளியிருந்தார் :

முக்கிய நிகழ்ச்சிகள்

1) திருமண் காப்பு விஷயமாய் ஸித்₃த₄ந்தம்.
2) பெருமாள் நெற்றியில் திருமண் காப்பு விசாரம்.
3) "சேத்தத்தின் வயிற்றில் சிறு குட்டி" வாக்யார்த்த₂ விசாரம்.
4) "அன்றுசராசரங்களை வைகுந்தத் தேற்றியது" பற்றிய விசாரம்.
5) பெருமாள் இங்கவதரித்த காலத்தில் பரமபத₃த்தில் பெருமாள் இல்லையா என்ற விசாரம்.
6) உடையவர் திருமஞ்சனக் கட்டியம் அருளியது.

7) ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷண ஸ்ரீப$_4$ாஷ்யங்களுக்கு ஐககண்ட்$_2$யம்.
8) புராணமார்க்க$_3$ தீ$_3$பிகை அருளிச்செய்தது.
9) நாராயணபரத்வம் திருச்சித்திரகூடத்திலே
(சிதம்பரத்திலே) ப்ரத்யக்ஷனித்$_3$த$_4$ம் என்றது.
10) க$_3$ர்ப்ப$_4$ ஸமாஶ்ரயண விசாரம்.
11) பிள்ளைகள் விளையாட்டுப் பெருமாளை ஜீயர்
தண்டனிட்டது.
12) ஆசார்யாபி$_4$மாநமே தஞ்சம் என்பது பற்றிய விசாரம்.
13) சென்னையில் (பைராகிமடம்) ஸ்ரீநிவாஸன் ஸந்நிதி$_4$யில்
தங்கியது.
14) ஸ்ரீபெரும்பூதூர் வஸந்தோத்ஸவ மண்டப கைங்கர்யம்.
15) சென்னையில் ''ஸத்யஸமாஜம்'' என்ற ஸபையை
ஸ்தாபித்தது.
16) ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் ''கே$_3$ாத$_3$ாவிலாஸம்' என்ற
நந்தவநம் அமைத்தல்.
17) ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் வநபோ$_4$ஜந உத்ஸவம் நடத்தி
வைத்தது.
18) கலியுகா$_3$தி$_3$ 4984 ஆன (கி. பி. 1893) சித்ரபா$_4$நு ௵
தை மாதம் க்ருஷ்ண சதுர்த$_3$ஶி (த்ரயோதஶீ?) தி$_2$
யில் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்.

கப்யாமூர்க்$_3$ராமவர்யேऽவதரண விப$_4$வ:
ப$_3$ாலப$_4$ாவோ விரக்தி:
ப்ரவ்ராஜஶ்ஶாஸ்த்ரசிந்தா
யது$_3$கி$_3$ரிக$_4$டிகாஶைலகு$_3$ர்விந்த்$_3$ர ஸேவா।
யோகா$_3$ப்$_4$யாஸோ விஶேஷாத்
வரவரயமிந: ஸாத$_3$ராபாங்க$_3$வீக்ஷா.
ப்ரஜ்ஞாவல்லீ விலாஸோ
க$_4$நயதிருபதௌ ஆஶ்ரமோத்தம்ஸலாப$_4$:॥
ராக$_3$: ஸ்ரீபூ$_4$தபுர்யாம்...
லோகாசார்ய ப்ரதிஷ்டா$_2$ ப்ரகடந விப$_4$வ:
ஸத் க்ருதிநாம் க்ருதிஶ்சேத்-
யேவம் ஸ்ரீஶைலராமாநுஜ கு$_3$ருயமிநாம்
வைப$_4$வோ ஜ்ஞாப்யதேऽத்ர॥

எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமி வைப$_4$வம் ஸமாப்தம்.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி3

ஸ்ரீபெரும்பூதூர் எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமி

பரம்பரைக்கு அஸாத4ரணங்களான தனியன்கள்

கோயில் அண்ணன்

१. सकलवेदान्तसारार्थपूर्णाशयं
विपुलवाधूलगोत्रोद्भवानां वरम् ।
रुचिरजामातृयोगीन्द्रपादाश्रयं
वरदनारायणं मद्गुरुं संश्रये ॥

திருவாழியாழ்வான்

२. मनोज्ञवरयोगीन्द्रकिंकरं गुणसागरम् ।
वरदार्यप्रियं वन्दे सुदर्शनगुरूत्तमम् ॥

வானமாமலை ஜீயர்

३ रम्यजामातृयोगीन्द्रपादरेखामयं सदा ।
तदायत्तात्मसत्तादिं रामानुजमुनिं भजे ॥

ஶுத்3த4ஸத்வமண்ணன்

४. वाधूलवरदाचार्यचरित्रस्थाविशारदम् ।
शुद्धसत्त्वं शुभाचारं वन्दे वेङ्कटदेशिकम् ॥

தொட்டயங்கார் அப்பை

५. वन्दे वेदान्तकर्पूरवासितस्वान्तमन्वहम् ।
वाधूलकुलजीवातुं श्रीनिवासमहागुरुम् ॥

எறும்பியில் கந்தாடை அண்ணன்

६. कौशिकश्रीनिवासार्यतनयं विनयोज्ज्वलम् ।
वात्सल्यादिगुणावासं वन्दे वरददेशिकम् ॥

அப்பாவிலண்ணன்

७. प्रणतार्तिहराचार्यसूनुं वरददेशिकम् ।
प्रपद्ये श्रीनिवासार्यप्रवणं सद्गुणार्णवम् ॥

பெரியப்பன்

८. महादेशिकसम्प्राप्तवेदान्तद्वयमाश्रये ।
वाधूलश्रीनिवासार्यं देवराजगुरोस्सुतम् ॥

अप्पाச்சியாரண்ணா

९. श्रीमद्वानमहाशैलरामानुजमुनिप्रियम् ।
वाधूलवरदाचार्यं वन्दे वात्सल्यसागरम् ॥

१०. वाधूलवंशवार्धीन्दुं वरजामातृदेशिकं ।
वन्दे वरगुणावासं वरदार्यपदाश्रयम् ॥

११. वाधूलवंशाम्बुधिपूर्णचन्द्रं वात्सल्यशीलादिगुणाम्बुराशिं ।
श्रीसौम्यजामातृगुरोस्तनूजं श्रीश्रीनिवासं गुरुमाश्रयामि ॥

பெரியப்பன் குமாரரான
சண்டமாருதம் தொட்டாசார்யர்

१२. वाधूलश्रीनिवासार्यतनयं विनयाधिकम् ।
प्रज्ञानिधिं प्रपद्येऽहं श्रीनिवासमहागुरुम् ॥

अथ वात्स्यद्वयं—

१३. वाधूलान्वयवेङ्कटार्यकरुणासंप्राप्तबोधोदयं
वात्सल्यादिगुणाम्बुराशिमनघं दुर्वादिगर्वापहम् ।
श्रीमत्सौम्यवरार्यपादयुगलीविन्यस्तरक्षाभरं
श्रीवत्सान्वयहारनायकमणिं श्रीश्रीनिवासं भजे ॥

१४. वाधूलवंश्यवरदार्यपदारविन्दविन्यस्तरक्षणभरं दयया समेतम् ।
वात्स्यं तदन्वयरमानिधिलब्धबोधं
श्रीश्रीनिवासगुरुशेखरमाश्रयामः ॥

अथ कौशिकाः

१५. रामानुजार्यवरदार्यमहार्यजात-
श्रीशुद्धसत्त्वगुरुवर्यघनार्यसूनुम् ।
तत्पादयुग्मशरणं कुशिकान्ववायं
रामानुजार्यमनघं शरणं प्रपद्ये ॥

१६. श्रीकौशिकान्वयसुधाम्बुधिशीतभानुं
श्रीलक्ष्मणार्यपदयोर्निहितात्मभारम् ।
श्रीदेवराजकरुणात्तसमस्तबोधं
श्रीशुद्धसत्त्वगुरुवर्यमहं प्रपद्ये ॥

१७. आत्रेयवंशकलशाम्बुधिशीतभानुं
सौदर्शनिं कुशिकवंशमहार्यगुप्तम् ।
तत्सूनुलक्ष्मणगुरोः समवाप्तबोधं
श्रीदेवराजगुरुवर्यमहं प्रपद्ये ॥

१८. श्रीशुद्धसत्त्वगुरुशेखरपुत्ररत्नं
तत्पादयुग्मसरसीरुहराजहंसम् ।
तस्मादवाप्तनिगमान्तयुगं गुणाब्धिं
रामानुजार्यमहमन्वहमाश्रयामि ॥

१९. कौशिकश्रीशुद्धसत्त्वदेशिकात्मजमाश्रये ।
तत्सूनुलक्ष्मणार्यात्तबोधं वरददेशिकम् ॥

२०. वरदार्यकृपालब्धवेदान्तयुगलाशयं ।
शुद्धसत्त्वार्यसच्छात्रं शुद्धसत्त्वमुनिं भजे ॥

२१. शुद्धसत्त्वगुरोस्सूनुं तत्पादाब्जमधुव्रतम् ।
निजाग्रजात्तसर्वार्थं रामानुजगुरुं भजे ॥

२२. शुद्धसत्वगुरोस्सूनुं तत्पादाब्जमधुव्रतं ।
निजाग्रजात्तसर्वार्थं बालधन्विगुरुं भजे ॥

२३. रामानुजार्यपादाब्जमधुव्रतमुपास्महे ।
रामानुजगुरुं तस्मात् लब्धश्रुतिशिखाद्वयम् ॥

२४. लक्ष्मणार्यकृपालब्धवेदान्तयुगलाशयम् ।
रामानुजार्यसच्छिष्यं शुद्धसत्त्वगुरुं भजे ॥

२५. श्रीकौशिकान्वयसुधाम्बुधिशीतभानुं
श्रीशुद्धसत्त्वगुरुवर्यपदाब्जभृङ्गम्।
तस्मादवाप्तनिगमान्तयुगं सुशीलं
श्रीमन्महागुरुमहं शरणं प्रपद्ये ॥

२६. श्रीकौशिकान्वयमहागुरुवर्यसूनुं तत्पादयुग्मशरणं तदवाप्तबोधम्।
त्रय्यन्तयुग्मविशदीकरणप्रवीणं श्रीशुद्धसत्त्वगुरुवर्यमहं प्रपद्ये॥

சோளஸிம்ஹபுரம் ரங்க₃ாசார்ய ஸ்வாமி தனியன்
இவரே, எம்பார் ஸ்வாமிக்குப் பஞ்சஸம்ஸ்கார கர்த்தா

२७. श्रीमद्वधूलकुलवारिधिपूर्णचन्द्रं
श्रीवासस्रिरितनयं श्रिततत्पदाब्जम्।
रामानुजार्यकरुणापरिपूर्णबोधं
श्रीवाससूरिमनघं शरणं भजेऽहम् ॥

திருநாராயணபுரம் தொட்டாசார்ய ஸ்வாமி
இவரே, எம்பார் ஸ்வாமிக்கு ஆசார்யஹ்ருத₃யோபதே₃ஷ்டா

२८. श्रीमद्वधूलकुलकौस्तुभरत्नमीड्यं
श्रीवासदेशिकपदाम्बुजराजहंसम्।
नारायणार्यतनयं तदितागमार्थं
श्रीमन्महागुरुवरं शरणं भजामि ॥

२९. श्रियः श्रिया दर्शितसर्वलोकप्रवालमालाविभवो रमायाः।
यदद्रिनाथाच्छुतगद्यसूक्तिः महागुरुर्मेऽनिशमाविरस्तु ॥

எம்பார் ஸ்வாமியான ஶிஷ்யருக்கு—ஆசார்யரான
திருநாராயணபுரம் தொட்டாசார்யர் ப்ரஸாதி₃த்த தனியன்

३०. श्रीवाधूलरमाप्रवालरुचिरस्रक्सैन्यनाथांशज-
श्रीगुर्विन्द्रमहार्यलब्धनिजसत्सत्त्वं श्रिताभीष्टदम्।
श्रीरामानुजमुख्यदेशिकलसत्कैङ्कर्यसंस्थापकं
श्रीमद्वेङ्कटलक्ष्मणार्ययमिनं तं सद्गुरुं भावये ॥

உபதேசரத்தினமாலையில்

ஸ்ரீ வசநபூஷண வைபவம்

—*—

அன்னபுகழ்முடும்பை யண்ணலுலகாசிரியன்
இன்னருளால் செய்த கலை யாவையிலும்—உன்னில்
திகழ்வசனபூடணத்தின் சீர்மை யொன்றுக்கில்லை
புகழல விவ்வார்த்தை மெய்யிப்போது.

முன்னம்குரவோர்மொழிந்த வசனங்கள்
தன்னை மிகக்கொண்டு கற்றோர் தம்முயிர்க்கு-மின்னணியாச்
சேரச்சமைத்தவரே சீர்வசன பூடணமென்
பேர் இக்கலைக்கிட்டார் பின்.

ஆர்வசனபூடணத்தி னாழ்பொருளெல்லாமறிவார்
ஆரதுசொன்னெறி லனுட்டிப்பார்—ஓரொருவ
ருண்டாகி லத்தனைகாணுள்ளமே எலலார்க்கும்
அண்டாததன்றோவது.

உய்யநினைவுடையீ ருங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன்
வையகுருமுன்னம் வாய்மொழிந்த—செய்யகலை
யாம் வசனபூடத்தினாழ்பொருளைக் கற்றதனுக்
காம் நிலையில்நில் லுமறிந்து.

தேசிகர்பாற்கேட்ட செழும்பொருளைச் சிந்தைதன்னில்
மாசறவேயூன்ற மனனஞ்செய்து—ஆசரிக்க
வல்லார்கள்தாம் வசனபூடணத்தின் வான்பொருளைக்
கல்லாததென்னோ கவர்ந்து.

சச்சம்பிரதாயம் தாமுடையோர் கேட்டக்கால்
மெச்சும் வியாக்கியைதானுண்டாகில்—நச்சி
அதிகரியும் நீர் வசனபூடணத்துக்கற்ற
மதியுடையீர் மத்தியத்தராய்.

சீர்வசன பூடணத்தின் செம்பொருளைச் சிந்தைதன்னால்
தேரிலுமாம் வாய்கொண்டு செப்பிலுமாம்—ஆரியர்காள்
என்தனக்கு நாளு மினிதாகநின்றதையோ
உந்தமக்கெவ்வின்பமுளதாம்.

விஷயாநுக்ரமணிகை

பக்கம்

9 "அநாதி3மாயயா" ஶ்ருத்யர்த்த2ம்.
கேவலர்க்கு भगवदनुभवयोग्यतानाश इति.
10 "திலதைலவத்" வாக்யார்த்த2ம்
ஸ்வப்ரகாஶதிரோதா4நமாவது என்ன?
11 " " "
அவித்3யாஶப்3த3ார்த்த2ம்
புண்யாபுண்யஹேதுவிவேகம்
12 देहात्माभिमानाद्यनुगुणसाध्यसाधननिरूपणं
13 प्राप्यप्रापकयोः परमत्वं किंरूपं इति विचारः
भगवद्विषयात्यन्तवैमुख्यं कथं इति निरूपणं
14 "जायमान" श्लोके 'पुरुष'शब्दार्थनिरूपणं
15 "जायमानकाल"शब्दार्थनिरूपणं
"ஸம்ஸாரி" ஶப்3த3ார்த்த2ம்
"जायमान" श्लोकः व्याप्तिप्रदर्शकः इति
16 கடாக்ஷவிஶேஷ ஶப்3த3ார்த்த2ம்
ஸாத்விகஶப்3த3ார்த்த2ம்
ஆழ்வான் ஐதிஹ்யம்
மது4ஸூத3நஶப்3த3ார்த்த2ம்
மது4ஸூத3நஶப்3த3ம் யோக3ரூட4ம்
17 पश्येत् इति संभावनार्थकलिङन्तप्रयोगतात्पर्यम्
18 பாரதந்த்ர்யமாவது என்ன?
"அறிந்தே" என்ற ஏகாரத்தைப்பற்றி விசாரம்
19 ஶாஸ்த்ரங்களில் தலையானது வேத3ம்
பூர்வாசார்யக்3ரந்த2ங்கள் உபதே3ஶப்ரப3ந்த4ங்கள்
என்ன, க

மற்றவை விதா4யக ஶாஸ்த்ரங்கள் என்கை
தி3வ்யப்ரப3ந்த4ங்களின் ஶாஸ்த்ரத்வம்
सर्वशाखाप्रत्ययन्यायमीमांसयोः विषयविभागः
20 வேதங்களுக்குக் குற்றம்
21 பராவரதத்வ விபா4கம்
ஸாராஸாரவிவேகம்.
உபப்3ரும்ஹணங்களின் குற்றம்

40 ஆய்ப்படியில் ப்ரகரணவிப₄ாக₃ம்
प्रमाणप्रमेयप्रमातृशोधनं श्रीवचनभूषणे என்று ஆய்
41 ப்ரகரண விப₄ாக₃ஹேது கத₂நம்
வேத₃ாந்ததீ₃ப ப்ரக்ரியை
த்₃வயம் ஷட்பத₃மா நவபத₃மா என்ற விசாரம்
42 பெரியஜீயர் உரையில் ப்ரகரண விப₄ாக₃ம்
உபோத்₃க₄ாத ஸப்₃தா₃ர்த்த₂ம்
43 ,, ,, ,,
உபோத்₃க₄ாதத்துக்கு ப்ரகரண ஸங்க₃திவிசாரம்
பெரியஜீயர் "ப்ரத₂மப்ரகரணம்" (ப. 54)
என்னக்காரணம்
ப்ரகரண நாமங்கள்
44 ஸஹிப்பிக்கையாவது என்ன?
புருஷகார ஸப்₃தா₃ர்த்த₂ம்
க்ஷமா ஸ்வரூபம்
45 புருஷகார ஸப்₃தா₃ர்த்த₂ம்
ஸ்ராவயித்ருத்வம் புருஷகாரப₄ாவாநுப்ரவிஷ்டம்
ரூப ஸப்₃த₃ ருட்₄யர்த்த₂ம்
புருஷகார ஸப்₃த₃த்துக்கு ஸமுத₃ாயஸக்தி
46 புருஷகார ஸப்₃த₃ம் யௌகி₃கம்
புருஷகாரஸப்₃த₃நிர்வசநம்
புருஷகார ஸப்₃த₃த்துக்கு அகார மகார நாராயண
ஸ்ரீஸப்₃த₃ ஸாம்யம்
புருஷகார ஸப்₃த₃ முக்₂யார்த்த₂ம்
47 புருஷகார உபாய ஸப்₃த₃ங்களுக்குப் பூர்வாபர
நிர்தே₃ஸ தாத்பர்யம்
உபாய வரண ஸப்₃தா₃ர்த்த₂ம்
புருஷகாரத்தைவிட உபாயத்துக்கு வைப₄வத்₃வயம்
48 உபாயோபேயாதி₄கார ஸப்₃தா₃ர்த்த₂ம்
உபாயோபேயாதி₄காராபேக்ஷிதங்கள்
அதி₄காரி நிஷ்டா₂ ஸப்₃தா₃ர்த்த₂ம்
ஸித்₃தோ₄பாய நிஷ்ட₂ ஸப்₃தா₃ர்த்த₂ம்

84 கர்மங்களின் ப₄க₃வதா₃ராத₄நத்வம்
85 கர்மங்களின் ப₄க₃வதா₃ராத₄நத்வே ப்ரமாணம்
86 வேதா₃ம் அர்த்த₂ பஞ்சக ப்ரதிபாத₃கமா?
கர்ம ப்₃ரஹ்ம ரூபார்த்த₂ த்₃வய ப்ரதிபாத₃கமா?
87 கர்மங்களின் ஆகாரத்ரயம்
கர்மப்₃ரஹ்ம ஜ்ஞாநத்தாலே த்யாஜ்யோபாதே₃ய
ஜ்ஞாநம். தந்நிரூபணம்
88 கர்மங்களின் உபாஸநாங்க₃த்வம் எப்படி?
89 கர்மங்களின் கைங்கர்யரூபத்வம் எப்படி? நிர்வாஹத்ரயம்
90 அநந்யஸாத₄நர்க்குக் கர்மத்தாலே ஸாத்₄யம் இல்லாமை
நிரூபணம்
91 கர்மங்களுக்கு ப₄க₃வத் கைங்கர்யத்வம் ஸ்வாபா₄விகம்
92 ஜக₃த்காரணத்வ விஶிஷ்ட ப்₃ரஹ்ம ஜ்ஞாநத்தாலே
கு₃ணவிபூ₄த்யாதி₃ ஜ்ஞாநம்
93 சேதநஸ்வரூபவைலக்ஷண்யம்
ப₄க₃வானுடைய உபாஸ்யத்வம் கிம்ரூபம்?
94 ப₄க₃வானுடைய ஶரண்யத்வம் கிம்ரூபம்?
ஸாத்₄ய ஸாத்₄யாந்தரங்களின் வாசி
ப₄க₃வானுடைய அநந்யஸாத்₄யத்வம் கிம்ரூபம்?
சேதநனுடைய ஸ்வரூபம் கிம்ரூபம்?
ஸாத₄நாந்தரங்களின் த்யாஜ்யத்வம் கிம்ரூபம்
95 உபாஸந ஸாத்₄யமோக்ஷத்துக்கும் ஸித்₃தோ₄பாய
ஸாத்₄ய மோக்ஷத்துக்கும் பே₄த₃ம்
96 "த்வத₃ர்ச்சாவிதி₄ம்" ஶ்லோகார்த்த₂ம்
97 மீமாம்ஸைக்கும் இதிஹாஸ புராணங்களுக்கும் வாசி
"ஹஸ்தேநாவத்₄யதி" என்ற பூர்வமீமாம்ஸா
விஷயோதா₃ஹரணம்
98 ஸர்வஶாகா₂ப்ரத்யயந்யாயாதி₃ நிரூபணம்
ஸர்வஶாகா₂ ப்ரத்யயந்யாயம் அத்₃வைதமத விபரீதம்
ஒரு ந்யாயமே விவக்ஷா விஶேஷத்தால் ந்யாயத்₃வயம்
என்ற நிரூபணம்
99 ஸர்வஶாகா₂ ப்ரத்யயந்யாயத்துக்கும் ஸர்வவேதா₃ந்த
ப்ரத்யயந்யாயத்துக்கும் விஷயபே₄த₃ம்

99 ஸர்வஶாக₂ாப்ரத்யயந்யாய ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்
100 ந்யாய த்₃வய விஷயபே₄த₃ நியாமகம்
101 ஆப்த ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்
ஸ்ம்ருதி ஶப்₃த₃த்துக்கு அர்த்த₂பே₄த₃ம்
ஸ்ம்ருதி த்ரைவித்₄யம்
உபப்₃ருஂஹண ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்
102 மநுஸ்ம்ருதி ராஜஸம் ஆயினும் ஸாத்விகாம்ஶ
ப₃ஹுளம்
மநுஸ்ம்ருதி ஸூப₃ாலோபநிஷது₃பப்₃ருஂஹணம்
புராணலக்ஷணம்
த₄ர்ம ஶாஸ்த்ர ப்ரபே₄த₃ம்
103 "இதிஹாஸ புராணாப்₄யாம்" ஶ்லோகார்த்த₂ம்
"வேத₃கா லுஷ்யம்" என்றால் என்ன?
ப்ரத₂ம ஸூத்ரோக்த வ்யாப்தி
104 ப்ரத₂ம ஸூத்ர தாத்பர்யம்
,, ப்ரக்ரியையாலே ப்ரப₃ந்த₄ஶைலீ கத₂நம்
வேத₃த்துக்கு ப்ரதாரணம்
105 2-வது ஸூத்ர வ்யாக்₂யாநாவதாரிகை
,, வ்யாக்₂யாநம்
உபப்₃ருஂஹ்ய பே₄த₃த்தால் உபப்₃ருஂஹண பே₄த₃ம்
106 த₄ர்ம ஶாஸ்த்ர ப்ரதிபாத்₃ய நிரூபணம்
ப்ராயஶ்சித்த ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்
ஆசார வ்யவஹார நிரூபணம்
107 கர்ம ப்₃ரஹ்மாபேக்ஷித நிரூபணம்
108 த₄ர்ம ஶாஸ்த்ரத்தில் ப்₃ரஹ்ம ப்ரதிபாத₃ந தாத்பர்யம்
இதிஹாஸாதி₃களில் த₄ர்மப்ரதிபாத₃ந தாத்பர்யம்
"ப்ராயேண" ஶ்லோகார்த்த₂ம்
109 3வது ஸூத்ர வ்யாக்₂யாநாவதாரிகை
2வது ஸூத்ரத்தில் ஏகவசநாந்த ஸ்ம்ருதிஶப்₃த₃
தாத்பர்யம்
பூர்வாபர நிர்தே₃ஶ தாத்பர்யம்
110 3வது ஸூத்ரத்தின் அவதாரிகாந்தரம்

125 ஸ்ம்ருதி ஶப்₃த₃ம் முன்னேவரக் காரணம்
ப்₃ரஹ்மத்தைவிடக் கர்மமான ஆராத₄நத்துக்கேற்றம்
126 ஸ்ம்ருத்யாதி₃களோடு ப₄க₃வச்சா₂ஸ்த்ரத்தை
எடாமைக்கு ஹேது
ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணமீமாம்ஸா பா₄ஷ்ய ஸமாலோசநம்
ஸ்ம்ருதிகளைவிடப் புராணங்களுக்கு ஏற்றம்
127 ப்ரதா₄ந ப்ரமாணத்துக்கு அர்த்த₂த் உபாதா₂நே
நிமித்தம்
தௌ₃ர்ப₃ல்யஹேதுவான பக்ஷபாதம் கிம்ரூபம்

சதுஸ்ஸூத்ரீ ஸமாப்தா

128 ஸாமாந்ய ப்ரதிஜ்ஞையும் ஏகதே₃ஶ நிரூபணமும்
5வது ஸூத்ர வ்யாக்₂யாநாவதாரிகை
129 ஸாமாந்ய ப்ரதிஜ்ஞை ஏகதே₃ஶ நிரூபணம்
இவ்வர்த்த₂த்தில் த்₃ருஷ்டாந்தம்
130 நாமஸங்கீர்த்தநாதி₃களுக்கு உபாயாந்தரத்வம்
ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணம் விஷய விஶய பூர்வபக்ஷாதி₃யுக்த
மன்றிக்கேயிருக்கக் காரணம்
131 ஸாராஸார விவேகம்
132 5வது ஸூத்ர வ்யாக்₂யாநம்
133 ப்ராமாண்யப்ரகர்ஷஹேது நிரூபணம்
134 பா₄ரதாபேக்ஷயா ஸ்ரீராமாயண ஶ்ரைஷ்ட்₂ய நிரூபணம்
பா₄ரதம் செய்த வேத₃வ்யாஸன் து₃:க்க₂ம்
ஆசார்ய ஸந்நிதி₄யில் சிஷ்யனிருக்கும் இருப்பு
135 ஸ்ரீராமாயண ப்ராப₃ல்யஹேதுக்கள்
ப்₃ரஹ்மாவின் முன்னே வால்மீகி உட்கார்ந்தது
பற்றிய விசாரம்
136 சிறையிருந்தவள் என்ற நிர்தே₃ஶ காரணம்.
சிறையிருக்கக் காரணம்
ப்ரமேயஶேஷமிறே ப்ரமாணம்
வேத₃த்துக்கு அவதாரமாவது என்ன?
137 பா₄ரதாத் ஸ்ரீராமாயண வைப₄வம்
சிறையிருக்கை ஆவஶ்யகமா? என்ற விசாரம்.

171 பிராட்டியின் ப4க3வத்3விக்3ரஹாப்ருத2க்3பா4வம்
பிராட்டியின் ப4க3வத்3விபூ4தித்வம்
172 பிராட்டிக்கு ப4க3வச்சேஷத்வம்; அல்லாதார்க்கு மிது2நசேஷத்வம்
புருஷகாரத்துக்குப் புருஷகாராந்தராபேக்ஷையில்லை
173 ஸ்ரீமத் பத3த்தில் பிராட்டியின் கு3ணத்ரய ப்ரதிபாத3ந நிரூபணம்
ஆஸ்ரயாஸ்ரயிபா4வத்தில் ஸ்ரீஞ்த4ாதுவுக்கு ப்ரயோக3ம்
174 8-வது ஸூத்ர வ்யாக்2யாநாவதாரிகை
ந சாஸ்ய மாதா'' ஸ்லோக விஸேஷார்த்த2ம்
ஸீதையைவிட இளையபெருமாளுக்கு ஏற்றம் கூறியதின் கருத்து
க்ருபாதி3த்ரயம் விஸ்லேஷத்ரய வ்யஞ்ஜிதம் என்ற ப்ரதிஜ்ஞை
175 கு3ணத்ரயம் அந்யோந்ய ஸாபேக்ஷம்
பிராட்டிக்கு ப4க3வத்3விஸ்லேஷம் எப்படி என்றவிசாரம்
176 8வது ஸூத்ர வ்யாக்2யாநம்
"தே3வத்வே" ஸ்லோகார்த்த2ம்
முதற் பிரிவு நிரூபணம்
ப்4ருகு3ஸாபத்தைச் சொல்லாதொழியக் காரணம்
177 "ராக4வத்வே" ஸ்லோகத்தில் "ஸீதா" ஸப்3த3ார்த்த2ம்
ப்4ருகு3 ஸாப விசாரம்
178 முதற் பிரிவுக்கு ப்ரயோஜந நிரூபணம்
"காருண்யரூபா" ஸப்3தா3ர்த்த2ம்
179 தர்ஜந ப4ர்த்ஸநங்களுக்கு பே4த3ம்
180 திருவடியிடம் பிராட்டி மன்றாடுவது
181 ஸீதையின் தௌ3ர்ப3ல்யம் கிம்ரூபம் ?
ஆர்யத்வமாவது என்ன ?
ராக்ஷஸிகளுக்கு த்ரிஜடா வ்யாவ்ருத்தி
182 "அபத்யலாப4:" ஸ்லோகோதா3ஹரணம்
நடுவிற் பிரிவு நிரூபணம்
பிராட்டியின் ஸரணத்வம் வஸ்துஸாமர்த்2யத்தாலும் அநுஷ்டா2நத்தாலும் கிம்ரூபம் ?

219 லக்ஷ்மீதந்த்ர வசநோதா3ஹரணம்
பிராட்டி பரத3ஶையிலும் அவதாரத3ஶையிலும்
புருஷகாரம் புரிவாள்
220 அவதார த3ஶையில் புருஷகாரத்வ நிரூபணம்
221 "ப்ராணஸம்ஶய" ஶ்லோகார்த்த2ம்
காகத்தினுடைய ஆஶ்ரயணத்தில் கண்ணழிவு யாருக்கு?
222 "மித்ரமௌபயிகம்" ஶ்லோக விஶேஷார்த்த2ம்
223 "ஔபயிக" ஶப்3த3 விசாரம்
224 பெருமாளுடைய புருஷோத்தமத்வ நிரூபணம்
225 "அநிச்ச2கர" ஶப்3த3 விசாரம்
"அஸௌ" ,, ,,
226 "விதி3த:" ஶ்லோகார்த்த2ம்
த4ர்ம' 'மைத்ரீ' ஶப்3தா3ர்த்த2ம்
வத்ஸல ஶப்3த3 நிஷ்பத்தி:
227 தோ3ஷாநவபா4ஸம் வாத்ஸல்யம்
பூ4தா4துவுக்கு உத்பத்தி அர்த்த2ம்
பிராட்டி உபதே3ஶம் ப2லியாத காரணம்
228 பூர்வக்3ரந்த2 விரோத4 பரிஹாரம்
தத்வதீ3ப உதா3ஹரணம்
பிராட்டியின் ஶ்ராவயித்ருத்வம் சேதநவிஷயமபி
12வது ஸூத்ர வ்யாக்2யாநாவதாரிகை
,, ,, வ்யாக்2யாநம்
229 பெருமாளுக்குப் பிராட்டி உபதே3ஶம் (ஆய்)
ஸ்ரீ ஶப்3த3 நிஷ்பத்தி:
கர்மபாரதந்த்ர்ய ஶப்3தா3பி4ப்ரேதம்
230 சேதநேஶ்வரர்களின் கர்மபாரதந்த்ர்யம்
இருவரும் உபதே3ஶத்தாலே மீளாமைக்கடி
நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்ய பரிஷ்காரம்
13வது ஸூத்ர வ்யாக்2யாநாவதாரிகை
,, ,, வ்யாக்2யாநம்
231 சேதநனுக்குப் பிராட்டியின் உபதே3ஶம் (ஆய்)

232 க்ருபைக்குப் பரமத்வம்
உபதே3ஶவையர்த்2ய காருண்ய அவையர்த்2ய விவேகம்
ஆய் வ்யாக்2யாந நிர்வாஹ பே4த3ம்

233 ராவணனை அருளாலே திருத்தாமைக்கு ஹேது
அ. அ. உரை
" " " எ. அ. உரை

234 ராவணனுக்கு உபதே3ஶிக்கக் காரணம் மறதி என்கை

235 மறந்துபண்ணின உபதே3ஶத்தை உதா3ஹரிக்கக் காரணம்
ராமாஸ்த்ரத்துக்குப் பிராட்டி ப்ரத்யஸ்த்ரம்
ப்3ரஹ்மாஸ்த்ரம் த்ரைலோக்யம் சுற்றக் காரணம்

236 ராவண காகஸாம்யம்

237 பிராட்டி உபதே3ஶ வைபுல்யஹேது (ஆய்)
பிராட்டியின் போ4க3புருஷகார விச்சே2தா3பா4வம்(ஆய்)
பிராட்டியின் ஸாந்நித்4யமும் அஸாந்நித்4யமும்

238 நிக3மநம்
14வது ஸூத்ர வ்யாக்2யாநாவதாரிகை
" " வ்யாக்2யாநம்

239 ஸ்ரீராமாயண மஹாபா4ரத க்ரம நியாமகம்
மாதாபித்ருக்ருத்யப்ராய பாட2 படி2தமாகையால்
அறியாதன அறிவித்தது ஏறிட்டுக் கொண்டது.

240 கீ3தார்த்த2 நிரூபணம்
தத்வவிவேகம்

241 "ந த்வேவாஹம்" ஶ்லோகார்த்த2ம்

242 தே3ஹாத்மாக்களின் நித்யத்வாநித்யத்வ நிரூபணம்
நியந்த்ருத்வ நிரூபணம்

243 ஆசார்யனுக்கும் ப4க3வானுக்கும் வாசி (ஆய்)
பிராட்டிக்கும் " " (ஆய்)
நியந்த்ருத்வ பரிஷ்காரம்

244 ஸௌலப்4ய நிரூபணம்
ஸாம்ய நிரூபணம்
அஹங்காரதோ3ஷ நிரூபணம்

244 மந: ப்ராத4ாந்ய நிரூபணம்
இந்த்3ரியப்ராப3ல்ய நிரூபணம்
ஆஶ்ரயண விரோதி4 நிரூபணம்
245 ஆஶ்ரயணோபகரண வஶீகரணம்
அதி4காரி சதுஷ்டயம்
தே3வாஸுர விபா4க3ம்
"ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு" ஶ்லோகார்த்த2ம்
246 விபூ4தி யோக3 நிரூபணம்
விஶ்வரூபப்ரத3ர்ஶநம்
தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கையாவது என்?
சக்ஷுஶ்ஶப்3த3ம் ஜ்ஞாநவாசி
247 "தமேவ சாத்3யம்" ஶ்லோகார்த்த2ம்
"தமேவ சாத்3யம்" ஶ்லோகபாட2 விசாரம்
ஸாங்க3ப4க்தி நிரூபணம்
அங்க3ப்ரபத்தி நிரூபணம்
ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்தி நிரூபணம்
248 ப்3ரஹ்ம வித்3யா விஜய உதா3ஹரணம்
கீ3தப்ரகாஶே கீ3தாவ்யாக்2யாநோதா3ஹரணம்
249 சரமஶ்லோகத்தின் சரமத்வம்
புருஷகார க்ருத்யத்தை ஏறிட்டுக்கொள்வான் என்? (எ. அ.)
250 க்ருத்யத்ரயத்தையும் ஏறிட்டுக் கொண்டமை
251 லக்ஷ்மீ ப4ரந்யாஸ ஸ்வரூப நிஷ்கர்ஷம்
252 அப்படி நிர்வாஹ பே4த3ம்
உப4யலிங்க3 விஶிஷ்டத்வத்தாலே உபாயோபேயத்வங்கள்
உப4யலிங்க3 நிரூபணம்
253 அர்ஜுநனுக்கு மோக்ஷமுண்டா?
254 க்ருத்யத்ரயாரோபணத்தில் விஶேஷம்
255 ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாவது என்?
256 ஸூத்ரயோஜநாக்ரமம்
15-வது ஸூத்ர வ்யாக்2யாநாவதாரிகை

292 21வது ஸூத்ர வ்யாக்₂யாவதாரிகை
,, ,, வ்யாக்₂யாநம்
293 மங்க₃ள ஸூத்ர ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம்
294 தத்பரோக்தியை விட அந்யபரோக்தி ப்ராத₄ாந்யம்
295 ஸஹபாட₂ பூ₃லிதம்
த்₃ரௌபதீ₃ கழுத்துக்கு ஏற்றம் (ஆய்)
296 "பொய்ச்சுற்றம்" பாசுரார்த்த₂ம்
297 "கொல்லாமாக்கோல்" ,,
"இவள்" ஸப்₃தா₃ர்த்த₂ம்
298 தோ₃ஷகு₃ணஹாநிகள் பச்சை என்னுமிடத்தில்
ப்ரமாணம்
,, ,, ,, ஆக்ஷேபபரிஹாரம்
299 ஸ்ரீ வரவரமுநி வாக்₃ வைப₄வம்
300 த்₃வய விவரண ரூபத்வ நிரூபணம்
நாராயண ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம் கு₃ணத்₃வயம்
301 கீ₃தோபதேஷ்டாவுடைய வாத்ஸல்யாதி₃ நிரூபணம்
ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யாபாத₃க ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம்
ஆஸ்ரித கார்யாபாத₃க ,,
302 சரமஸ்லோகத்தில் பத₃த்₃வயோக்தம் கு₃ணத்₃வயம்
ஸ்ரீமத் பதா₃ர்த்த₂ம்
303 நாராயண ,,
"சரணௌ" என்ற த்₃விவசநார்த்த₂ம்
ஆய்ப்படி நிர்வாஹ பே₄த₃ம்

[இதுவரையில் ஸ்ரீ வசநபூ₄ஷணம் முதல் 22-வாக்யங்களுக்கு வ்யாக்₂யாநங்களிலும், இரு அரும்பதவுரைகளிலும் பக்கந்தோறும் உள்ள முக்கிய விஷயங்கள் காட்டப்பட்டன. இனி, அநுபந்த₃ங்களும் (பிற்சேர்க்கைகளும்), புரோப₃ந்த₄ங்களும் (முற்சேர்க்கைகளும்) யாவை எனக் காட்டப்படுகிறது.]

அநுப₃ந்த₄ங்களின் (பிற்சேர்க்கைகளின்) விஷயஸூசிகை

புரோப₃ந்த₄ங்களின் (முற்சேர்க்கைகளின்) விஷயஸூசிகை

முதல் பா₄க₃ விஷயாநுக்ரமணிகை நிறைவு பெற்றது.

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
36	27	எல்லா	எல்லாம்
71	13	அந்தர்ப்ப₄விப்பித்து,	அந்தர்ப₄விப்பிப்பது.(?)
81	8	ஸ்வப்ரதிபாத்₃யனுன	ஸ்வப்ரதிபாத்₃யமான
94	20	அறியலாமென்றபடி	ஸு ஸ்பஷ்டமாக அறியலாமென்றபடி
109	6	ஆயிட்டு,	ஆகையிட்டு, (?)
121	10	புராண	புராணம்
125	14	புராணம்	புராணுகி
136	9	ஸம்ப்ரதிபந்நம்	ஸம்ப்ரதிபந்நமிறே.
151	12	இங்கே,	இங்கே— (இப்பத₃ம் 20ம் வரியில் 'அந்த ந்யாயத்தாலே' என்ற பதங்களுக்குப் பின்பு அந்வயிக்கிறது)
151	19	நிர்ணயிக்கப்பட்டது.	நிர்ணயிக்கப்பட்டது:
152	15	ஶ்ரீதி	ஶ்ருதி
156	10	நியாமகமில்லை	நியாமகமுமில்லை
157	1	என்றருளிச் செய்வர்	என்றும் அருளிச்செய்வர்.
200	17	மாகையாலே	மாகையாலும்.
201	6	ராஹித்யமுமாகிற... பாரதந்த்ர்யம்	ராஹித்யமாகிற... பாரதந்த்ர்யமும்
217	29	மூலே	மேலே
238,239	20,25	அறிவித்த	அறிவித்து
261	24	கு₃ணமென்னலாம்;	கு₃ணமென்னலாய்,

அநுப₃ந்த₄ங்கள்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
9	28	அருளிச்செகிறுர்	அருளிச்செய்கிறுர்

புரோப₃ந்த₄ங்கள்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
8	28	வ்யாக்₃யாநமே	வ்யாக்₂யாநமே
9	3	க்₃ருஷ்ண	க்ருஷ்ண
14	9	ப்ரஶநம்	ப்ரஶ்நம்
15	2	ஹராம்யஹம	ஹராம்யஹம்
16	5	நம்மிராமாசனும்	நம்மிராமாநுசனும்
16	12	ஒப்புயுர்	ஒப்புயர்
16	15	அதிஶய	அதிஶ
16	24	நாத₃	நாத₂
19	3	பேரோலோக்க	பேரோலக்க
19	7	கீத₃ா	கீ₃தா
20	1	திருத்தம்பியரான	திருத்தம்பியாரான
29	2	சாம	சரம
29	8	யார்த்த₃ங்களை	யார்த்த₂ங்களை
31	25	நாரயண	நாராயண
36	24	குர்	குரு
38	1	உபேதச	உபதேச
45	32	ஶாக₃ா	ஶாக₂ா
47	24	லக்ஷணத்வம்	லக்ஷணவத்த்வம்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணம்

ப்ரத₂மப்ரகரணம் (1-22 வாக்யங்கள்)

வாக்யம் 1 (பக்கம் 69—105)

1. வேதா₃ர்த்த₂மறுதியிடுவது ஸ்ம்ருதி திஹாஸ புராணங்களாலே.

வாக்யம் 2 (பக்கம் 105—109)

2. ஸ்ம்ருதியாலே பூர்வபா₄க₃த்தில் அர்த்த₂ம் அறுதியிடக்கடவது. மற்றையிரண்டாலும் உத்தரபா₄க₃த்தில் அர்த்த₂ம் அறுதியிடக்கடவது.

வாக்யம் 3 (பக்கம் 109—120)

3. இவையிரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு இதிஹாஸம் ப்ரப₃லம்.

வாக்யம் 4 (பக்கம் 120—128)

4. அத்தாலே அது முற்பட்டது.

வாக்யம் 5 (பக்கம் 128—147)

5. இதிஹாஸ ஶ்ரேஷ்ட₂மான ஸ்ரீராமாயணத்தால் சிறையிருந்தவளேற்றஞ் சொல்லுகிறது; மஹாபா₄ரதத்தால் தூதுபோனவனேற்றஞ் சொல்லுகிறது.

வாக்யம் 6 (பக்கம் 148—162)

6. இவையிரண்டாலும் புருஷகாரவைப₄வமும் உபாயவைப₄வமும் சொல்லிற்றாய்த்து.

வாக்யம் 7 (பக்கம் 162—174)

7. புருஷகாரமாம்போது—க்ருபையும், பாரதந்த்ர்யமும், அநந்யார்ஹத்வமும் வேணும்.

வாக்யம் 8 (பக்கம் 174—197)

8. பிராட்டி முற்படப் பிரிந்தது, தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிடுகைக்காக; நடுவிற் பிரிந்தது, பாரதந்த்ர்யத்தை வெளியிடுகைக்காக; அநந்தரம் பிரிந்தது, அநந்யார்ஹத்வத்தை வெளியிடுகைக்காக.

வாக்யம் 9 (பக்கம் 197—209)

9. ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷங்களிரண்டிலும் புருஷகாரத்வம் தோற்றும்.

வாக்யம் 10 (பக்கம் 210—215)

10. ஸம்ஶ்லேஷதஶையில் ஈஶ்வரனைத் திருத்தும்; விஶ்லேஷதஶையில் சேதநனைத் திருத்தும்.

வாக்யம் 11 (பக்கம் 214—229)

11. இருவரையும் திருத்துவது(ம்) உபதேஶத்தாலே.

வாக்யம் 12 (பக்கம் 228—231)

12. உபதேஶத்தாலே இருவருடையவும் கர்ம பாரதந்த்ர்யம் குலையும்.

வாக்யம் 13 (பக்கம் 230—238)

13. உபதேஶத்தாலே மீளாதபோது சேதநனை அருளாலே திருத்தும், ஈஶ்வரனை அழகாலே திருத்தும்.

வாக்யம் 14 (பக்கம் 238—257)

14. அறியாத அர்த்தங்களையடைய அறிவித்து, ஆசார்ய க்ருத்யத்தையும், புருஷகார க்ருத்யத்தையும், உபாய க்ருத்யத்தையும் தானே ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்தில் உபாய வைபவ(மு)ம் சொல்லிற்றாய்த்து.

வாக்யம் 15 (பக்கம் 256—265)

15. புருஷகாரத்துக்கும் உபாயத்துக்கும் வைப₄வ மாவது—தோ₃ஷத்தையும் கு₃ணஹாநியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே. அங்கீ₃காரத்துக்கு அவை தன்னையே பச்சையாக்குகை.

வாக்யம் 16 (பக்கம் 264—271)

16. இரண்டும். இரண்டுங்குலையவேணும் என்றிருக்கில் இரண்டுக்கும் இரண்டும் உண்டாய்த்தகாம்.

வாக்யம் 17 (பக்கம் 270—275)

17. இரண்டும் குலைந்தது என்றிருக்கில் இத்தலைச்கு இரண்டும் உண்டாய்த்ததாம்.

வாக்யம் 18 (பக்கம் 276—280)

18. ராக்ஷஸிகள் தோ₃ஷம் ப்ரஸித்₃த₄ம்.

வாக்யம் 19 (பக்கம் 280—288)

19. ஜிதேந்த்₃ரியரில் தலைவனாய், ஆஸ்திகாக்₃ரேஸர னாய் "கேஶவஸ்யாத்மா" என்று க்ருஷ்ணனுக்கு த₄ாரகனா யிருக்கிற அர்ஜுநனுக்கு தோ₃ஷம் ஏதென்னில்; ப₃ந்து₄க்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும், காருண்யமும், வத₄பீ₄தியும்.

வாக்யம் 20 (பக்கம் 288—291)

20. த்₃ரௌபதீ₃பரிப₄வம் கண்டிருந்தது — க்ருஷ் ணாபி₄ப்ராயத்தாலே ப்ரத₄ாந தோ₃ஷம்.

வாக்யம் 21 (பக்கம் 292—295)

21. பாண்ட₃வர்களையும் நிரஸிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, வைத்தது—த்₃ரௌபதி₃யுடைய மங்க₃ள ஸூத்ரத்துக்காக.

வாக்யம் 22 (பக்கம் 294—303)

22. அர்ஜுநனுக்கு தூ₃த்ய ஸாரத்₂யங்கள் பண்ணிற் றும், ப்ரபத்த்யுபதே₃ஶம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக.

ப்ரத₂மப்ரகரணம் நிறைவுற்றது.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண வ்யாக்₂யாநம்

தொடங்கும்போது அநுஸந்தி₄க்கும் தனியன்கள்

அழகியமணவாளன் அருளிச்செய்தது

மணவாள மாமுனிகள் விஷயமான தனியன்

१. श्रीशैलेशदयापात्रं धीभक्त्यादिगुणार्णवम् ।
यतीन्द्रप्रवणं वन्दे रम्यजामातरं मुनिम् ॥

1. ஸ்ரீஶைலேஶ த₃யா பாத்ரம் தீ₄ப₄க்த்யாதி₃ கு₃ணார்ணவம் ।
யதீந்த்₃ர ப்ரவணம் வந்தே₃ ரம்யஜாமாதரம் முநிம் ॥

ஆழ்வான் அருளிச்செய்தது

கு₃ருபரம்பரை விஷயமான தனியன்

२. लक्ष्मीनाथसमारंभां नाथयामुनमध्यमाम् ।
अस्मदाचार्यपर्यन्तां वन्दे गुरुपरम्पराम् ॥

2. லக்ஷ்மீநாத₂ ஸமாரம்ப₄ாம் நாத₂யாமுந மத்₄யமாம் ।
அஸ்மதா₃சார்ய பர்யந்தாம் வந்தே₃ கு₃ருபரம்பராம் ॥

எம்பெருமானர் விஷயமான தனியன்

३. यो नित्यमच्युतपदाम्बुजयुग्मरुक्म-
व्यामोहतस्तदितराणि तृणाय मेने ।
अस्मद्गुरोर्भगवतोऽस्य दयैकसिन्धोः
रामानुजस्य चरणौ शरणं प्रपद्ये ॥

3. யோநித்யமச்யுத பதா₃ம்பு₃ஜ யுக்₃மருக்ம
வ்யாமோஹதஸ் ததி₃தராணி த்ருணாய மேநே ।
அஸ்மத்₃கு₃ரோர் ப₄க₃வதோஸ்ய த₃யைகஸிந்தோ₄:
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ ஶரணம் ப்ரபத்₃யே ॥

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது

ஆழ்வார் விஷயமான தனியன்

४. माता पिता युवतयस्तनया विभूतिः
सर्वं यदेव नियमेन मदन्वयानाम् ।
आद्यस्य नः कुलपतेर्वकुलाभिरामं
श्रीमत्तदङ्घ्रियुगलं प्रणमामि मूर्ध्ना ॥

4. மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூ₄திஸ்
ஸர்வம் யதே₃வ நியமேந மத₃ந்வயாநாம் ।
ஆத்₃யஸ்ய ந:குலபதேர் வகுளாபி₄ராமம்
ஸ்ரீமத் தத₃ங்க்₄ரியுக₃ளம் ப்ரணமாமி மூர்த்₄நா ॥

பட்டர் அருளிச்செய்தது

ஆழ்வார்கள் பதின்மர் விஷயமான தனியன்

५. भूतं सरश्च महदाह्वयभट्टनाथ-
श्रीभक्तिसारकुलशेखरयोगिवाहान् ।
भक्ताङ्घ्रिरेणुपरकालयतीन्द्रमिश्रान्
श्रीमत्पराङ्कुशमुनिं प्रणतोऽस्मि नित्यम् ॥

5. பூ₄தம் ஸரஸ்ச மஹத₃ாஹ்வய ப₄ட்டநாத₂
ஸ்ரீப₄க்திஸார குலசேக₂ர யோகி₃வாஹாந் ।
ப₄க்தாங்க்₄ரிரேணு பரகால யதீந்த்₃ரமிஸ்ராந்
ஸ்ரீமத் பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம் ॥

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தது

ரஹஸ்யார்த்த₂ ஸம்ப்ரத₃ாயபரம்பரையின் ஒட்டுத் தனியன்

६. लोकगुरुं गुरुभिस्सह पूर्वैः कूरकुलोत्तमदासमुदारम् ।
श्रीनगपत्यभिरामवरेशौ दीप्रशयानगुरुं च भजेऽहम् ॥

6. லோககு₃ரும் கு₃ருபி₄ஸ்ஸஹ பூர்வை:
கூரகுலோத்தமதா₃ஸமுதா₃ரம் ।
ஸ்ரீநக₃பத்யபி₄ராமவரேஸௌ
தீ₃ப்ரஸ்யாந கு₃ருஞ்ச ப₄ஜேऽஹம் ॥

ஈயுண்ணி பத்₃மநாப₄ர் அருளிச்செய்தது

பிள்ளைலோகாசார்யர் விஷயமான தனியன்

७. लोकाचार्याय गुरवे कृष्णपादस्य सूनवे।
संसारभोगिसंदष्टजीवजीवातवे नमः॥

7. லோகாசார்யாய கு₃ரவே க்ருஷ்ணபாத₃ஸ்ய ஸூநவே ।
ஸம்ஸாரபோ₄கி₃ ஸந்த₃ஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம: ॥

பூர்வோக்த கு₃ருபரம்பரைக்கு ப்ரத்யேகமான தனியன்கள்

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை அருளிச்செய்தது

கூரகுலோத்தமதா₃ஸர் விஷயமான தனியன்

८. लोकाचार्यकृपापात्रं कौण्डिन्यकुलभूषणम्।
समस्तात्मगुणावासं वन्दे कूरकुलोत्तमम्॥

8. லோகாசார்ய க்ருபாபாத்ரம் கௌண்டி₃ந்ய குலபூ₄ஷணம் ।
ஸமஸ்தாத்மகு₃ணாவாஸம் வந்தே₃ கூரகுலோத்தமம் ॥

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தது

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை விஷயமான தனியன்

९. नमः श्रीशैलनाथाय कुन्तीनगरजन्मने।
प्रसादलब्धपरमप्राप्यकैङ्कर्यशालिने॥

9. நமஶ்ஸ்ரீஶைலநாதா₂ய குந்தீநக₃ரஜந்மநே ।
ப்ரஸாத₃லப்₃த₄ பரமப்ராப்ய கைங்கர்யஶாலிநே ॥

மணவாளமாமுனிகளுக்கு மாதாமஹரான கோட்டூர்
அழகியமணவாளப் பெருமாள் பிள்ளை தனியன்

१०. लोकाचार्यपदांभोजराजहंसायितान्तरम् ।
ज्ञानवैराग्यजलधिं वन्दे सौम्यवरं गुरुम् ॥

10. லோகாசார்யபத₃ாம்போ₄ஜ ராஜஹம்ஸாயிதாந்தரம் ।
ஜ்ஞாநவைராக்₃யஜலதி₄ம் வந்தே₃ ஸௌம்யவரம் கு₃ரும்॥

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தது

மாமுனிகளின் பிதாவான
திகழக்கிடந்தான் திருநாவீறுடையபிரான் தாதரண்ணரையன்
விஷயமான தனியன்

११. श्रीजिह्वावदधीशदासममलमशेषशास्त्रविदम् ।
सुन्दरवरगुरुकरुणाकन्दलितज्ञानमन्दिरं कलये ॥

11. ஸ்ரீஜிஹ்வாவத₃தீ₄ஶதா₃ஸ மமலமஶேஷஶாஸ்த்ரவித₃ம் ।
ஸுந்த₃ரவரகு₃ருகருணாகந்த₃ளித ஜ்ஞாநமந்தி₃ரம் கலயே॥

ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணத்துக்கே உரியனவாய். இதின் இருவகை
யான ப்ரகரணபே₄த₃ம் முதலியதைக்காட்டும் தனியன்கள்

ஆறு ப்ரகரணமாக வகுக்கும் ஶ்லோகம்

१२. पुरुषकारवैभवं च साधनस्य गौरवं
तदधिकारिकृत्यं अस्य सद्गुरूपसेवनम् ।
हरिदयामहैतुकीं गुरोरुपायतां च यो
वचनभूषणेऽवदज्जगद्गुरुं तमाश्रये ॥

12. (1) புருஷகாரவைப₄வஞ்ச, (2) ஸாத₄நஸ்ய கௌ₃ரவம்
(3) தத₃தி₄காரிக்ருத்யம், (4) அஸ்ய ஸத்₃கு₃ரூபஸேவநம் ।
(5) ஹரித₃யாமஹைதுகீம், (6) கு₃ரோருபாயதாஞ்ச யோ
வசநபூ₄ஷணேऽவத₃ஜ்ஜக₃த்₃கு₃ரும் தமாஶ்ரயே ॥

१३. साङ्गाखिलद्रविडसंस्कृतरूपवेद-
सारार्थसङ्ग्रहमहारसवाक्यजातम् ।
सर्वज्ञलोकगुरुनिर्मितमार्यभोग्यं
वन्दे सदा वचनभूषणदिव्यशास्त्रम् ॥

13. ஸாங்க₃ாகி₂லத்₃ரவிட₃ ஸம்ஸ்க்ருதருப வேத₃
ஸாரார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹ மஹாரஸ வாக்யஜாதம் ।
ஸர்வஜ்ஞலோககு₃ரு நிர்மித மார்யபோ₄க்₃யம்
வந்தே₃ ஸதா₃ வசநபூ₄ஷண தி₃வ்யஶாஸ்த்ரம் ॥

१४. आकण्ठोत्कण्ठवैकुण्ठप्रियाणां कण्ठभूषणम् ।
गुरुणा जगतामुक्तं व्याप्तं वचनभूषणम् ॥

14. ஆகண்டோ₂த்கண்ட₂ வைகுண்ட₂ப்ரியாணாம்·
கண்ட₂பூ₄ஷணம் ।
கு₃ருணா ஜக₃தாமுக்தம் வ்யாப்தம் வசநபூ₄ஷணம் ॥

ஆறுப்ரகரணமாக வகுக்கும் பாட்டு

15. (1) பேறுதருவிக்குமவள் தன் பெருமை (2) ஆறு
(3) பெறுவான்முறை. (4) அவன்
கூறுகுருவைப்*பனுவல் (5) கொள்வதிலேயாகிய
குளிர்ந்தவருள்தான்.
(6) மாறில் புகழ் நற்குருவின் வண்மையொடெலாம்
வசநபூடணமதில்
தேறிட நமக்கருள் முடும்பையிறைவன் கழல்கள் சேரென்
மனனே.

ஒன்பது ப்ரகரணமாக வகுக்கும் பாட்டு.

16. (1) திருமாமகள்தன் சீரருளேற்றமும்
(2) திருமால்†திருவடி சேர்வழிநன்மையும்
(3) அவ்வழி யொழிந்தன வனைத்தின் புன்மையும்
(4) மெய்வழி‡ஊன்றிய மிக்கோர்பெருமையும்

* பா (பணிதல்) † பா (சேவடி) ‡ பா (ஒன்றிய)

(5) ஆரணம்வல்லவர் *அமருநன்னெறியையும்
(6) நாரணன்/தாள் தரு நற்குருநீதியும்
(7) சோதி†வானருள் தூய மா குருவின்
பாதமாமலர் பணிபவர் தன்மையும்
(8) தீதில் வானவர்தேவன் உயிர்களை
§ஏதுவின்றி யெடுக்கும்படியையும்
(9) மன்னியவின்பமு(ம்) மாகதியும குரு
வென்னு நிலைபெறு மின்பொருள் தன்னையும்
அசைவிலாவேத மதனுளனைத்தையும்
வசனபூடண வழியாலருளிய
மறையவர்சிகாமணி வண்புகழ்முடும்பை
யிறையவனெங்கோ னேருலகாரியன்
தேன்மலர்ச்சேவடி சிந்தைசெய்பவர்
மாநிலத்தின்பமதெய்தி வாழ்பவரே.

१७. लोकाचार्यकृते लोकहिते वचनभूषणे ।
तत्त्वार्थदर्शिनो लोके तन्निष्ठाश्च सुदुर्लभाः ॥

17. லோகாசார்யக்ருதே லோகஹிதே வசநபூ₄ஷணே ।
தத்த்வார்த்த₂ த₃ர்ஶிநோ லோகே தந்நிஷ்டா₂ஶ்ச
ஸுது₃ர்லப₄ா: ||

१८. जगदाचार्यरचिते श्रीमद्वचनभूषणे ।
तत्त्वज्ञानं च तन्निष्ठां देहि नाथ यतीन्द्र मे ॥

18. ஜக₃தா₃சார்யரசிதே ஶ்ரீமத்₃வசநபூ₄ஷணே ।
தத்த்வஜ்ஞாநஞ்ச தந்நிஷ்டா₂ம் தே₃ஹி நாத₂ யதீந்த்₃ர மே ||

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

---

* (பா) அமர் நன்னெறியும் / (பா) தான்
† (பா) மாமலர் தொல்லருள் குருவின் § (பா) ஏதுமின்றி

சாற்றும்போது அநுஸந்திக்கும் தனியன்கள்

வானமாமலை ஜீயர் அருளிச்செய்தது

19. கோதிலுலகாசிரியன் கூரகுலோத்தமதாதர்
தீதில்திருமலையாழ்வார் செழுங்குரவை மணவாளர்
ஓதரியபுகழ்த்திருநா வுடையபிரான்தாதருடன்
போதமணவாளமுனி பொன்னடிகள்போற்றுவனே

20. வாழியுலகாசிரியன் வாழியவன்மன்னுகுலம்
வாழிமுடும்பையென்னு மாநகரம்— வாழி
மனஞ்சூழ்ந்தபேரின்ப மல்குமிகுநல்லார்
இனஞ்சூழ்ந்திருக்கு மிருப்பு.

21. ஓதுமுடும்பை யுலகாசிரியனருள்
ஏதுமறவாத வெம்பெருமான்—நீதி
வழுவாச்சிறுநல்லூர் மாமறையோன்பாதம்
தொழுவார்க்கு வாரா துயர்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.
ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

மாமுனிகள் அநுஸந்தித்த ஸ்ரீவசநபூஷண வைபவம்

சீர்வசநபூடண மாத் தெய்வக் குளிகை பெற்றோம்
பார்தன்னைப் பொன்னுலகாப் பார்க்கவல்லோம்—தேறி(ல்) நமக்கு
ஒப்பார் இனி யார்? உலகாசிரியனருள்
தப்பாமல் ஓதியபின் தான்.

முதலிகள் அநுஸந்தித்த ஸ்ரீ வசநபூஷண வ்யாக்யாவைபவம்

வாக்பூஷணம் வசநபூஷண ஶாஸ்த்ரஸாரம்
யோ மாத்ருஶாஞ்ச ஸுகமம் வ்யவ்ருணோத் தயாளு: ।
ரம்யோபயந்த்ருமுநயே யமிநாம் வராய
தஸ்மை நம: ஶமதமாதி குணார்ணவாய ॥

[வாக்குக்கு பூஷணமாகிற வசநபூஷண ஶாஸ்திரத்தின் ஸாரத்தை எம்போலியர்க்கும் எளிதாம்படி விவரித்த கருணைமிக்க ஶமதமாதி குணக்கடலாம் யதிவரரான மணவாள மாமுனிகட்கு வணக்கம்]

ஆதாரம்—யதீந்த்ரப்ரவண ப்ரபாவம்.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமல்லோககு3ரவே நம:
ஸ்ரீமத்3 வரவரமுநயே நம:

பெரிய ஜீயர் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீவசநபூ4ஷண வ்யாக்2யாநத்துக்கு

திருமழிசைஅண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி அருளிச்செய்த

அரும்பத3 விளக்கம்

அவதாரிகை

பரமகாருணிகரான பெரியஜீயர் ஸ்ரீவசநபூ4ஷணத்துக்கு व्याख्यान*மிட்டருளுவதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி* व्याख्येय-ग्रन्थ*த்திலுடைய* सात्त्विकजनोज्जीवनहेतुताप्रयोजकप्रामाण्यप्रकर्षप्रदर्श-नार्थ*மாக* प्रमेयवैलक्षण्यादि*களை அருளிச்செய்கிறார்* (ஸகல வேத3ஸங்க்3ரஹமான) *என்று தொடங்கி* (திருநாமமாய்த்து) *என்னுமளவாக.*

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமத்3 வரவரமுநயே நம:

பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீவசநபூ4ஷண வ்யாக்2யாநத்துக்கு

எம்பார் ஜீயர்ஸ்வாமி அருளிச்செய்த

அரும்பத3 விளக்கம்

அவதாரிகை

பரமகாருணிகரான பெரிய ஜீயர் ஸ்ரீவசநபூ4ஷணமாகிற இப்ரப3ந்த4த்துக்கு व्याख्यान*மிட்டருளுவதாகத்தொடங்கி. முதலிலே* प्रेक्षावत्प्रवृत्त्यंग*மான* अनुबन्धिचतुष्टय*த்தையும்* आर्थिक*மாக அறிவிப்பியாநின்றுகொண்டு. மோக்ஷருசியுடையார்*

प्रारिप्सितग्रन्थத்திலுடைய अविघ्नेन परिसमाप्त्यर्थமாக மங்க3ளம் ஸ்ரீபா4ஷ்யாதி3களிற்போலே நிப3ந்தி4க்கவேண்டி யிருக்க, அதுசெய்யாதொழிந்தது கீ3தாபா4ஷ்ய ப்ரக்ரியை யாலே. அங்கு "श्रियः पतिः" என்றிறே தொடங்கிற்று. அங்கு பெரியபிராட்டியார்க்கு வாசகமான ஸ்ரீஶப்3த3நிர் தே3ஶமே மங்க3ளம். இங்கு ஸகலவேத3ஶப்3த3நிர்தே3ஶம் மங்க3ளம். भगवद्वेदयितृत्वமிறே वेदशब्दयोगार्थம். "त्रैलोक्यराज्यं

எல்லாரும் இத்தைப்பேணியநுஸந்தி4க்கைக்குடலாக. "शास्त्रज्ञानं बहुक्लेशम्" என்கிறபடியே, எத்தனையேனுமளவுடை யார்க்கும் அவகா3ஹித்து அர்த்த2நிஶ்சயம் பண்ணவரிதான வேதா3தி3ஶாஸ்த்ரங்களைப்பற்றித் தத்வஹித புருஷார்த்த2ங் களை ருசிபிறந்தார் இழவாதபடி மந்த3மதிகளுக்கும் ஸுக்3ரஹ மாக உள்ளபடியறிவிப்பிக்கவற்றான உபதே3ஶாத்மக ப்ர ப3ந்த4ங்களில் வைத்துக்கொண்டு உத்க்ருஷ்டதமமாகை யாகிற இதின் வைலக்ஷண்யத்தை இதினுடைய ஸஹேது காவதரணக்ரமகத2நமுக2த்தாலே வெளியிடுகிறார்.—(ஸகல வேத3) என்று தொடங்கி, (வெளியிட்டருளுகிறார்) என்னு மளவாக. மேல் स्वप्रवृत्तान्तकथनமும் திருநாமநிர்வசநமும் இதுக்குஶேஷம். ஆக (ஸகலவேத3) என்று தொடங்கி (திருநாமமாய்த்து) என்னுமளவும் ப்ரவேஶம். प्रबन्धाभ्यासे अधिकारिणः प्रवेशयतीति प्रवेशः என்னக்கடவதிறே.

பேரருளாளப் பெருமாளுடைய திருவவதாரம் என்று ப்ரஸித்3த4ரான பிள்ளைலோகாசார்யர்தம்முடைய ஸம்ஸாரி சேதநர் இழவு காண மாட்டாமையாகிற அபாரகாருண்ய மும். பெரிய பெருமாள் நியமநமுமிறே அத்யந்த கு3ஹ்ய மான இப்ரப3ந்த4த்தினவதரணத்துக்கு ஹேது. அதில் प्रधानहेतुவான காருண்யத்தை, இப்ரப3ந்த4த்தை வெளி யிட்டல்லது த4ரிக்கவொண்ணாதபடி விகரிப்பித்ததுகளான- ஸம்ஸாரி சேதநர்களுடைய स्वरूपप्राप्तपरमपुरुषार्थानुभवத்துக்கு இடைச்சுவரான अप्राप्तानन्तापुरुषार्थங்களினுடைய अनादिकालानु-भवமும், அதினுடைய अनागतानन्तकालानुवर्तनार्हதையுமாகிற

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமல்லோககு3ரவே நம:

ஸ்ரீவசநபூ4ஷணத்திற்குத்

திருநாராயணபுரம் ஆய் (ஜநந்யாசார்யர்) அருளிய

வ்யாக்2யாநம்

அவதாரிகை

சரமார்த்த2ப்ரகாஶகமானவதுவே ப்ரமாண ஸாரமென்றும், சரமஶேஷியான ஸத3ாசார்யனே ப்ரமேய ஸாரமென்றும், தச்சே2ஷ பூ4தரே ப்ரமாத்ருஸாரபூ4தரென்றும், தச்சே2ஷத்வமே சரமஸ்வரூபமென்றும், தச்சரணாரவிந்த3யுக3ளமே சரமோபாயமென்றும், தத்கைங்கர்யமே சரமோபேயமென்றும் அறுதியிட்டு, தந்நிஷ்ட2ராய்ப்போரும் சரமார்த்த2ாபி4லாஷிகளான ஸ்ரீமது4ரகவிகள்தொடங்கித் திருத்தமப்பனூர் பிள்ளையளவாக கு3ருபரம்பரயாலப்3த4மான சரமஶ்லோக சரமார்த்த2விஶேஷத்தை ஸர்வஸாரஜ்ஞரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி லோகாசார்யபிள்ளை,வசநபூ4ஷணமுகே2ந வெளியிட்டருளுகிறார்.

सकलं सीताया नाप्नुयात् कलाम्” *என்கிறவிடத்தில் ஸகலஶப்3த3ம்* **स्वपर्यायविश्वशब्दवाच्य***ரான பெருமாளைச் சொல்லுகிறது— என்று ஈட்டிலே(6-2-6)யிருக்கையாலே* (**ஸகல**) *என்கிற ஶப்3த3மும் மங்க3ளமாகலாம்.*

அவதாரிகை முற்றிற்று.

அநர்த்த2ங்களை (**ருசிபிறந்த சேதநர் இழந்துபோம்படியிருக்கையாலே**) *என்னுமளவாலே த3ர்ஶிப்பியா நின்றுகொண்டு.* **प्रथमं**, *ஸர்வாத்மாக்களினுடையவும்* **परमपुरुषार्थानुभवयोग्यताहेतु** *வை ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார்* (**ஸகலவேத3ஸங்க்3ரஹ**) *இத்யாதி3 வாக்யத்தாலே.*

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமல்லோககு3ரவே நம:
ஸ்ரீமத்3 வரவரமுநயே நம:

ஸ்ரீவசநபூ4ஷணத்திற்குப்
பெரியஜீயர் திருவாய்மலர்ந்தருளின
வ்யாக்2யாநம்

அவதாரிகை

ஸகலவேத3ஸங்க்3ரஹமான திருமந்த்ரத்தில், பத3 த்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதி3க்கப்படுகிற ஆகாரத்ரயமும், ஸர்வாத்ம ஸாத4ரணமாகையாலே, "यत्नर्षय: प्रथमजा ये

அண்ணாவப்பங்கார் ஸ்வாமியின் அரும்பத3 விளக்கம்

(सकलेत्यादि)"त्रयी यत्र प्रतिष्ठिता""सर्वमष्टाक्षरान्तस्स्थम्"என்று சொன்ன ருக்3ாதி3ஸர்வவேத3ங்களுக்குத் திருமந்த்ரத்திலே **प्रतिष्ठितत्व**ம், பத3த்3த்திலே **शब्दान्तर**த்துக்கு **स्थिति**கூடாமை யாலே **अर्थद्वारेण**வே ஆக வேண்டுகையாலே திருமந்த்ரத்திலே ஸகலவேத3ார்த்த2ங்களுமிருக்குமென்று சொல்லிற்றாயிற்று. **तत्प्रतिपाद्यार्थप्रतिपादक**மாய். **ततो न्यूनपरिमाण**மான பத3த்3த்

எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமியின் அரும்பத3 விளக்கம்

திருமந்த்ரமிறே **"भजेत्सारतमं शास्त्रे"** என்கிறபடியே **प्रबलप्रमाण**ம். **"सर्वमष्टाक्षरान्तस्स्थं"** என்றும், **"सर्ववेदान्तसारार्थ:"** என்றும் சொல்லுகிறபடியே—**"सर्ववेदसंग्रह**ம்" என்னுதே. (ஸகல வேத3)என்றருளிச்செய்தது, 1.**कम्-परंब्रह्म,लाति-आददाति वशीकरोतीति कला श्री:; "शक्तीनां चैव सर्वासां योनिभूता परा कला"** என்று சொல்லிற்றிறே; **तया सह वर्तत इति–सकल:** என்றும். பரமைகாந்திக்கும்கூட **कैङ्कर्यतया शिष्टाचारसिद्धश्रिय:पतिरूपप्रकृत**

துக்கு तद्विशदीकार्यार्थप्रतिपादकत्वरूपतत्संग्रहत्वம். "पचति" "पाकं करोति" என்கிறவிடத்திலே पाकं करोति என்கிறவிதின் संग्रहत्वம் "पचति"என்கிறவிதுக்குக்கூடினாப்போலே ஸகலவேத₃ங்களைப் பற்றத் திருமந்த்ரத்துக்குக் கூடுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி (ஸகலவேத₃ஸங்க்₃ரஹமான)என்று அருளிச்செய்கிறார் என்று கண்டுகொள்வது. (ஆகாரத்ரயமும்)अनन्यार्हशेषत्वம். अनन्यशरणत्वம்.अनन्यभोग्यत्वம் ஆகிறஇம்மூன்றும். (ஸர்வாத்மஸாத₄ரணமாகையாலே) பத்₃த₄த்மாக்களுக்கும் முக்தாத்மாக்களுக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும் பொதுவாகையாலே. பொதுவானபடியென்? என்னில்:—"एषोऽणुरात्मा"என்கிறவிடத்தில்"यस्मिन् प्राणः पञ्चधा संविवेश" என்கிற बद्धत्वग्राहकवाक्यशेषமும். "भागो जीवः" என்கிறவிடத்தில் "स चानन्त्याय कल्पते"என்கிற मुक्तत्वग्राहकवाक्य शेषமும்போலே प्रणवस्थमकारத்துக்கு बद्धाद्यन्यतमपरत्वव्यवस्थापकवाक्यशेषமில்லாமையாலும். नमश्शब्दोक्तविरोधिनिवृत्तिதான் ஸாத₄ரணமாகையாலும். "दासभूताः स्वतः सर्वे ह्यात्मानः परमात्मनः" என்று भगवद्दास्यं सर्वात्मसाधारणமென்று कण्ठोक्तियிருக்கையாலும் என்று கண்டுகொள்வது.

ग्रन्थप्रतिपाद्यवस्तुनिर्देशात्मकमङ्गलம் விழுக்காட்டாலே முதலிலே ஸித்₃தி₄க்கைக்காகவாதல். 2. "कलाभिः सह वर्तन्त इति-सकलाः" என்றுவேத₃ஶப்₃த₃விஶேஷணமாய்' यच्चान्यदपिवाङ्मयम्"என்று पृथगुक्तोपबृंहणसंग्रहत्वं திருமந்த்ரத்தில் எங்கும் ஸித்₃தி₄க்கைக்காகவாதல்.3."वदन्ति सकला वेदाः"என்கிற वचनप्रत्यभिज्ञापन முகத்தாலே திருமந்த்ரத்தினுடைய वेदसंग्रहत्वம் अर्थद्वारकமென்று सूचनार्थமாதல். 4. रहस्यत्रयத்திலும் வைத்துக்கொண்டு उपबृंहण स्थानीयமான चरमश्लोकத்தைக் कलाशब्दத்தாலும். कठवल्लीद्वयोपनिषத்தில் "वेदोऽयं ब्राह्मणा विदुः" "वेदेनानेन वेदितव्यम्" என்கிற வாக்யத்தாலே வேதமாகச் சொல்லப்பட்ட த்₃வயத்தை வேத₃சப்தத்தாலும் சொல்லி இது இரண்டுக்கும் संग्रहமான திருமந்த்ரமென்று विशेषार्थलाभतात्पर्यத்தாலே யாதல் என்று கண்டுகொள்வது.

(வேத₃ஸங்க்₃ரஹமான) என்றது வேத₃ார்த்த₂ஸங்க்₃ரஹமான என்றபடி. "वेदवित्" "शास्त्रवित्" என்னக்

புராணா:" (யத்ரர்ஷய: ப்ரத₂மஜா யே புராணா:) (யஜு॰ அச்சி₂த்₃ரம் 62-1) என்கிற நித்யஸூரிகளோபாதி ஶுத்₃த₄ஸத்வமான பரமபதத்திலே நித்யாஸங்குசித

இங்கு उपक्रमத்திலே திருமந்த்ரத்தை ப்ரஸ்தாவித்தது. "திருமந்த்ரம் கைபுகுரும்" (வாக்யம் 97) "பெரியதிருமந்த்ரத்தை" (வா 315) என்று மூலத்திலே असकृत् उपात्तமாகையாலே तद्विवरणமே मूलाभिप्रेतமென்னுமத்தாலே. (यत्रेति) यत्र—பரமபத₃த்திலே पुराणाः—पुराऽपि नवाः. प्रथमजाः—पूर्वसिद्धाः; ऋषयः- द्रष्टारः; कालोपाधिनिर्देशமும் विषयविशेषनिर्देशமும் இல்லாமையாலே द्रष्टृत्वத்திலே नित्यसर्वविषयकत्वं लब्धம். தத₃நுகு₃ணமாக "यत्र" என்கிறவிடத்தில் பரமபதத்திலே. "पञ्चशक्तिमये दिव्ये शुद्धसत्त्वे सुखावहे" इत्यादिप्रमाणसिद्धशुद्धसत्त्वात्मकत्वं विवक्षितம். "प्रथमजाः" என்கையாலே अनादिसिद्धत्वமும். "पुराऽपि नवाः" என்கிற अपिஶப்₃த₃த்தாலே वर्तमान भविष्यत्काल-

கடவதிறே. (ஸங்க்₃ரஹமான்) என்றது "सम्यक् गृह्यते अनेनेति-संग्रहः" என்றாய் நன்றாகவறிவிப்பிக்குமதான என்றபடி. அறிவுக்கு நன்மையாவது —सुखपूर्वமாய், काष्ठापर्यन्तமாய், अविचाल्यமாயிருக்கை. "त्रैगुण्यविषया वेदाः" என்கிறபடியே गुणानुगुणसाध्यसाधनपरवेदवाक्यसंग्रहत्वம் திருமந்த்ரத்துக்குக் கூடும்படியென்னென்னில்: அவ்வோ साध्यसाधनங்களுக்கு विरोधिस्वरूपपरषष्ठ्यन्तमकारத்திலும், तत्तदाराध्यत्वतत्तत्फलप्रदत्व - रूपभगवत्कल्याणगुणங்களுக்கு नारपदத்திலும் संग्रहமென்று கண்டுகொள்வது. (பதத்ரயத்தாலும்) என்றது "प्रणवाद्यं नमोमध्यं नारायणपदान्तिमम्" என்று சொல்லுகிற पदत्रयத்தாலுமென்றபடி. (ப்ரதிபாதி₃க்கப்படுகிற) அதுவே சொல்லப்படுகிற. (आकारत्रयமும்) शेषित्वமும் शरण्यत्वமும் प्राप्यत्वமும். (ஸர்வாத்மஸாதா₄ரணமாகையாலே) என்றது—அநேக புத்ரர்களுக்கு ஒரு पितृत्वம்போலே सर्वात्मनिरूपितமாய்க் கொண்டு பொதுவாய் இருக்கையாலேயென்றபடி. பொதுவானபடியென்னென்னில்:— शेषित्वपरமான प्रथमपदத்தில்

सम्बन्धமும், ஆக कालत्रयसम्बन्धित्वமும். "ऋषयः" என்கையாலே सूरित्वமும் लब्धம். இத்தையுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (நித்ய ஸூரிகளோபாதி)யித்யாதி (नित्यासंकुचितेत्यादि) न विद्यते संकुचितं संकोचः यस्य तदसंकुचितं. नित्यं असंकुचितं-नित्यासंकुचितं; तथाविधं ज्ञानं येषां इति विग्रहः. இங்கு. नित्यत्वं—ध्वंसाप्रतियोगित्व-मात्रमभिमतम्. அதுக்கு नञर्थसंकोचाभावத்திலே அந்வயம். ध्वंसा-प्रतियोगियான अभावந்தான், अत्यन्ताभावமும் प्रध्वंसाभावமும். ஆக. நித்யர்க்கு ज्ञानसंकोचात्यन्ताभावமாய், முக்தர்க்கு ज्ञानसंकोच-प्रध्वंसाभावமாய், सामान्येन ध्वंसाप्रतियोगिसंकोचाभाववज्ज्ञानवत्त्वम् उभयसाधारणமென்று கண்டுகொள்வது. இத்தால் प्रागभावाप्रति योगित्वे सति ध्वंसाप्रतियोगित्वமே नित्यत्वமாகையாலே दृष्टान्त दार्ष्टान्तिकங்களுக்கு साधारणधर्मமில்லையென்னும் चोद्यं निरस्तम्.

शेषत्वाश्रयवाचिயான மகாரம் "दासभूताः स्वतस्सर्वे ह्यात्मानः" என்கிற उपबृंहणसहकारத்தாலே जात्येकवचनமாய்க்கொண்டு सर्वात्मवाचकமாயிருக்கையாலேயும். அந்த மகாரத்தையே மற்றவிரண்டு பதங்களிலும் कर्तृवाचकமாக அந்வயித்து "எம்பெருமானுக்கேயுரியனான நான் எனக்குரியனன்றிக்கேயொழியவேணும். ஸர்வஶேஷியான நாராயண னுக்கே எல்லாவடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாகவேணும்" என்று வாக்யார்த்₂ம் அருளிச்செய்கையாலும் ஸர்வாத்ம ஸாத₄ாரணம் என்னக்குறையில்லையென்று கண்டுகொள்வது. सकलात्मसाधारणமென்னாதே. सर्वात्मसाधारणமென்றது. पूर्वोक्तोपबृंहणसहकारज्ञापनार्थமாக. ஆக இவ்வாக்யத்தால்–திருமந்த்ரஸித்₃த₄மான शेषित्वादिनिरूपकत्वமே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் भगवदनुभवस्वरूपयोग्यताहेतुவென்றருளிச்செய்தார். மேலொரு வாக்யத்தால் அந்த யோக்₃யதையின் கனத்தை सदृष्टान्तமாக த₃ர்ஶிப்பிக்கிறார். दृष्टान्तभूतரான நித்யஸூரிகளுடைய नित्यानुभवத்தில் प्रमाणம் காட்டுகிறார்.–(यत्रर्षयः)இத்யாதி₃யாலே. यत्र-யாதொரு பரமபதத்திலே. ये-யாதொரு நித்யஸூரிகள். (நித்யஸூரிகளோபாதி)யென்றது நித்யஸூரிகளைப்போலே யென்றபடி. முக்தரை दृष्टान्तமாக்கில் அவர்களுக்கு अतीत-

புராணா:" (யத்ரர்ஷய: ப்ரத₂மஜா யே புராணா:) (யஜு: அச்சி₂த்₃ரம் 62-1) என்கிற நித்யஸூரிகளோபாதி ஶுத்₃த₄ஸத்வமான பரமபதத்திலே நித்யாஸங்குசித

இங்கு उपक्रमத்திலே திருமந்த்ரத்தை ப்ரஸ்தாவித்தது. "திருமந்த்ரம் கைபுகுரும்" (வாக்யம் 97) "பெரியதிரு மந்த்ரத்தை" (வா 315) என்று மூலத்திலே असकृत् उपात्त மாகையாலே तद्विवरणமே मूलाभिप्रेतமென்னுமதாலே. (यत्रेति) यत्र–பரமபத₃த்திலே पुराणाः—पुराऽपि नवाः. प्रथमजाः—पूर्वसिद्धाः; ऋषयः- द्रष्टारः; कालोपाधिनिर्देशமும் विषयविशेषनिर्देश மும் இல்லாமையாலே द्रष्टृत्वத்திலே नित्यसर्वविषयकत्वं लब्धम். தத₃நுகு₃ணமாக "यत्र" என்கிறவிடத்தில் பரமபதத்திலே. "पञ्चशक्तिमये दिव्ये शुद्धसत्त्वे सुखावहे" इत्यादिप्रमाणसिद्धशुद्धसत्त्वात्म-कत्वं विवक्षितம். "प्रथमजाः" என்கையாலே अनादिसिद्धत्वமும். "पुराऽपि नवाः" என்கிற अपिஶப்₃த₃த்தாலே वर्तमान भविष्यत्काल-

---

கடவதிறே. (ஸங்க்₃ரஹமான்) என்றது "सम्यक् गृह्यते अनेनेति-संग्रहः" என்றாய் நன்றாகவறிவிப்பிக்குமதான என்ற படி. அறிவுக்கு நன்மையாவது—सुखपूर्वமாய், काष्ठापर्यन्तமாய், अविचाल्यமாயிருக்கை. "त्रैगुण्यविषया वेदाः" என்கிறபடியே गुणानुगुणसाध्यसाधनपरवेदवाक्यसंग्रहत्वம் திருமந்த்ரத்துக்குக் கூடும்படியென்னென்னில்: அவ்வோ साध्यसाधनங்களுக்கு विरोधिस्वरूपपरषष्ठ्यन्तमकारத்திலும், तत्तदाराध्यत्वतत्तत्फलप्रदत्व-रूपभगवत्कल्याणगुणங்களுக்கு नारपदத்திலும் संग्रहமென்று கண்டுகொள்வது. (पदत्रयத்தாலும்) என்றது "प्रणवाद्यं नमो-मध्यं नारायणपदान्तिमम्" என்று சொல்லுகிற पदत्रयத்தாலு மென்றபடி. (ப்ரதிபாதி₃க்கப்படுகிற) அடைவே சொல்லப் படுகிற. (आकारत्रयமும்) शेषित्वமும் शरण्यत्वமும் प्राप्यत्वமும். (ஸர்வாத்மஸாதா₄ரணமாகையாலே) என்றது—அநேக புத்ரர்களுக்கு ஒரு पितृत्वம்போலே सर्वात्मनिरूपितமாய்க் கொண்டு பொதுவாய் இருக்கையாலேயென்றபடி. பொது வானபடியென்னென்னில்:— शेषित्वपरமான प्रथमपदத்தில்

பேதங்கள் கிடக்கச்செய்தேயும், ஸவிபூதிகப்ரஹ்மானுபவானந்தம் இவர்கள் எல்லார்க்கும் அவிஶிஷ்டமாகையாலே தாவன்மாத்ரத்தை அருளிச்செய்தார் என்பாருமுண்டு. * (योग्यतै) भगवद्भिन्न-चेतनत्वம். * (अनादिमायये त्यादि) उत्पत्तिஶூந்யையாய், विचित्रसृष्टि हेतुவான मूलप्रकृतिயாலே, (सुप्तः) तिरोहितस्वरूपः; मायया என்கிற हेतुस्वभावத்தாலும். "अजमनिद्रं पश्यति" என்ற वाक्यशेषத்தாலும்.

கொள்ளுகையையும், "भर्तारमनुभवति भार्या" என்றால், பலபடியாலும் அத்தலைக்கே ரஸமாக விநியோகப் படுகையையும் காட்டக்கடவதிறே. * (யோக்₃யதை) अनन्यार्हशेषत्वानन्य-शरणत्वानन्यभोग्यत्वங்களாகிற आकारत्रयம்;*अनन्यभोग्यர்க்கே யெம்பெருமான் भोग्यனுகையாலேயும், விரோதி₄யைப்போக்கி பே₄ாக்₃யனை தன்னைத் தருகைக்குடலான शरण्यत्वமும் अनन्यशरणர்க்கேயாயிருக்கையாலேயும், இத்தலையில் பேறிழவுகளை அத்தலையதாம்படியமைத்துக்கொடுக்கிற शेषित्वமும் अनन्यार्हशेषत्वनिरूपितமாயிருக்கையாலேயும், தன் பேறாக எம்பெருமான்றானே निरपेक्षप्रापकனாய் நின்று தன்னை அநுப₄விப்பித்தாலல்லது स्वरूपसिद्धि உண்டாகாதபடியிருக்கிற शेषित्वादिகளுக்கு प्रतिसम्बन्धिस्वरूपங்களான अनन्यार्हशेषत्वाद्याकारत्रयமுமே भगवदनुभवயோக்₃யதையென்னக் குறையில்லையிறே. (உண்டாயிருக்க) என்று கனக்கப் பொருளாகவருளிச்செய்தது.— "नित्यस्य स्वरूपयोग्यत्वे फलावश्यम्भावः" என்கிற ந்யாயத்தாலே ஒருக்கால் இந்த யோக்₃யதை फलोपधानहेतुவாமென்று, उपासनविशेषजनितभगवत्संकल्पविशेषத்தாலே கேவலர்க்கு இந்த யோக்₃யதை நஶிக்கையாலேயிறே அவர்களுக்கு ஒருக்காலும் परमपुरुषार्थान्वयம் இன்றிக்கேயொழிந்தது. (உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும்) என்கிற "அபி" ஶப்₃த₃ம் विरो-धार्थकம்.(யோக்₃யதையுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும்)என்கிறவிதுக்கு (து₃:க்க₂ங்களை அநுபவித்துத்திரிகிற) (பக்கம் 14)என்கிறத்தோடேயந்வயம். ஆக இவ்வாக்யத்தால் ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான भगवदनुभवयोग्यதையின் உறைப்பையருளிச்செய்தார்.

(அநாதி₃மாயயா ஸுப்த:) என்கிறபடியே திலதைலவத் தா₃ருவஹ்நிவத் து₃ர்விவேச த்ரிகு₃ண து₃ரத்யயாநாதி₃ ப₄க₃வந்மாயாதிரோஹித ஸ்வப்ரகாஶ

सुप्तपदம்-तिरोहितस्वरूपे गौणம்; स्वापத₃ஶையிலே मनुष्यत्वादिस्वरूप-तिरोधानमात्रம் உண்டிறே. இத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (तिलतैलेत्यादि) * तिले तैलमिव-दारुणि वह्निरिव (दुर्विवेचा) पृथग्ग्रहणानर्हा (त्रिगुणा) सत्त्वरजस्तमोयुक्ता (दुरत्यया) भगवदन्येन दुर्निवर्त्या, अनादिश्च या माया, तया (तिरोहितः) प्रतिबद्धग्रहणः (स्वप्रकाशः) प्रकाशमानस्वकीयदेहातिरिक्तत्वादिधर्मः येषाम् * इति विग्रहம் கண்டுகொள்வது. अत्युक्तानादित्वफलितம் (दुर्विवेचत्वம்). "त्रिगुणं

மேலொரு சூர்ணையாலே भगवदनुभवத்துக்கு இட்டுப்பிறந்து வைத்தும் கிட்டப்பெறுதபடி அந்த ஸம்ஸாரி சேதநர் படுகிற அநர்த்த₂பரம்பரையை அடைவேயருளிச் செய்யத் தொடங்கி, அவையெல்லாவற்றுக்கும் மூலகாரணமான अनाद्यचित्सम्बन्धத்தில் प्रमाणம் காட்டுகிறார்.—("अनादि-मायया सुप्तः" என்கிறபடியே) என்று. மாயாஶப்₃த₃ார்த்த₂மான ப்ரக்ருதியின் கொடுமையை அறிவிக்கைக்காக गद्यश्रीसूक्तियாலே விஶேஷித்து அந்த ஶ்ருத்யர்த்த₂மருளிச் செய்கிறார்,—(तिलतैलवत्) என்று தொடங்கி. (तिलतैलवत्) என்றது—எள்ளுள் எண்ணெய்போலே என்றபடி; (दारुवह्निवत्)என்றது-அரணியில் நெருப்புப்போலே என்றபடி. (दुर्विवेच) என்றது—குறியழியாதபடி பிரித்துக்காணவொண்ணாத என்றபடி. (त्रिगुण) என்றது-सत्त्वरजस्तमोमयமான என்றபடி. (दुरत्यय) என்றது—எம்பெருமானையொழிய ஒருவராலும் கடக்கவரிதான என்றபடி. "அநாதி₃" என்று தொடங்கி ஶ்ருத்யர்த்த₂ம்: (अनादित्व)மாவது—வந்தேறின காலத்துக்கு அடிதெரியாதிருக்கை. "मम माया" என்கிற उपबृंहणத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி मायाशब्दार्थமருளிச்செய்கிறார் (भगवन्माया) என்று. மாயை—விசித்ரகார்யகரியான ப்ரக்ருதி. (सुप्त)पदம் तिरोहित ज्ञानपरம் என்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (माया-

ராய், அநாத்₃யவித்₃யாஸஞ்சிதாநந்த புண்யா புண்ய கர்மாநுகு₃ணமாக ஸுர நர திர்யக் ஸ்த₂ாவரயோநி கள்தோறும் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து,

---

तत् जगद्योनि" இத்யாதி₃யைப்பற்ற (त्रिगुणेति). "मम माया दुरत्यया" என்கிறத்தைப்பற்ற (दुरत्ययेत्यादि) (तिलतैलवत्) இத்யாதி₃ ஸ்ரீஸூக்தி गद्यश्रीसूक्तिச்ச₂ாயையாயிருக்கிறது. (अनाद्यविद्येत्यादि) இங்கு प्रवाहानादित्वमभिमतம். (अविद्या) अनात्मन्यात्म-बुद्धियும். अस्वे स्वबुद्धियும். (மாறி மாறி) पर्यायेण. (स्वातन्त्र्यம்)

तिरोहित) என்று. (मायातिरोहित) என்றது-ப்ரக்ருதியாலே மறைக்கப்பட்ட என்றபடி. (ஸ்வப்ரகாஶராய்). 1. स्वविषयक-देहादिवैलक्षण्यज्ञानத்தையுடையராய். 2. அன்றிக்கே, மறைக்கப் பட்டிருக்கிற ஸ்வஸ்வரூபத்தையும். ப்ரகாஶ த₄ர்மபூ₄த ஜ்ஞானத்தையும் உடையராய் என்றுமாம். ஆக. இவ் வாக்யத்தால் नित्यासंकुचितज्ञानராய்க்கொண்டிருக்கைக்கு எதிர்த்தட்டாக तिरोहितस्वप्रकाशत्वமாகிற அர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்தார்.

மேல். निरन्तरभगवदनुभवத்துக்கு எதிர்த்தட்டான भगवदत्यन्तवैमुख्यத்தை அருளிச்செய்யத் தொடங்கி, அந்த வைமுக்₂ய ஹேதுக்களான प्रकृतिसंबन्धकार्यपरंपरैயை அருளிச் செய்கிறார்.—(அநாத்₃யவித்₃யா என்று தொடங்கி. பிறந்து என்னுமளவும்) (அநாத்₃யவித்₃யா) என்றது ப்ரவாஹ ரூபேண அநாதி₃களான देहात्मबुद्धियும். अस्वे स्वबुद्धियுமாகிற அஜ்ஞாநங்களாலே என்றபடி. (புண்யாபுண்யங்கள்) புண்யபாபங்கள். * (பாபஸாத₄நம்) देहात्मभ्रमம். (புண்ய ஸாத₄ நம்) अस्वे स्वत्वभ्रमமென்று கண்டுகொள்வது.* (யோநிகள் தோறும்) ஜந்மங்கள் தோறும். (மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து) என்றது, ஒரோயோநிகளிலே மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து என்றபடி. ஆக. இவ்வாக்யத்தால் ज्ञानात्मकமான வஸ்து அசித்தோடொக்க மசக்குப்பரவிட்டு மயக்கும்படி பிறந்து பட்ட அர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்தார்.

தே₃ஹாத்மாபி₄மாநமும், ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்ய ஶேஷத்வமுமாகிற படுகுழியிலே விழுந்து, தத்தத₃நு கு₃ணஸாத்₄ய ஸாத₄நங்களிலே மண்டி, யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு,

---

स्वशेषत्वம். (अन्यशेषत्वम्) देवतान्तरादिशेषत्वம். (படுகுழிகள்) पतनहेतुगर्तங்கள். (तदनुगुणेत्यादि) *देहात्माभिमानानुगणसाध्यம்-स्त्र्यन्न-पानादिகள்; तत्साधनம்-अर्थार्जनादिகள்; स्वातन्त्र्यानुगुणसाध्यம்—स्वर्गादिகள்; तत्साधनம்-यागादिகள்; अन्यशेषत्वानुगुणसाधनம்-देवतान्तरोपासनம்; तत्साध्यம்-तत्सायुज्यादि * என்று கண்டுகொள்வது. (மண்டி) अत्यन्तம் அவகா₃ஹித்து. (யாதானும்) ஏதேனும். (பற்றி) அவலம்பி₃த்து. (நீங்கும் விரதத்தை) எம்பெருமானைக்

மேல் அத்தாலுண்டான प्राप्तशेषि*யினுடைய அநுப₄வத்துக்கு எதிர்த்தட்டான* अन्यशेषत्वादि*களாகிற படுகுழிகளை யருளிச்செய்கிறார்* (देहात्माभिमान*மும் என்று தொடங்கி விழுந்து) என்னுமளவாக.* (देहात्माभिमानம்) *தே₃ஹமேஆத்மா என்கிற* भ्रमம். (स्वातन्त्र्यम्) स्वातन्त्र्यभ्रमம். (अन्यशेषत्वम्) देवतान्तरशेषत्वம். (படுகுழி) स्वरूपनाशहेतु*வான குழி. ஆக இவ் வாக்யத்தால்.* प्राप्तशेषि*யானவன்பக்கலிலே* अत्यन्तवैमुख्य*த்தை யருளிச்செய்தார்.*वैमुख्यம்-अन्यशेषत्वம்; अतिवैमुख्यம்-स्वस्वातन्त्र्यம்; अत्यन्तवैमुख्यம்-देहात्माभिमानம் *என்று* विभागம் *கண்டுகொள்வது.*

மேல் परमप्राप्यप्रापकभूत*னானவனுடைய அநுப₄வத்துக்கு எதிர்த்தட்டான* पूर्वानर्थकार्यानर्थविशेष*ங்களை அருளிச்செய்கிறார்* (तत्तदनुगुण இத்யாதியால் ஏறிட்டுக்கொண்டு इत्यन्तेन). (तत्तदनुगुण) *என்றது,* प्रत्येकं देहात्माभिमानाद्यनुगुण *என்றபடி.* (साध्यसाधनங்கள்) पुरुषार्थोपायங்கள். *அதில்* (देहात्माभिमानानुगुणसाध्यसाधनங்கள்) ऐहिकैश्वर्यतत्साधनங்கள்; (स्वातन्त्र्याभिमानानुगुणங்கள்) पारलौकिकतत्साधनங்கள்; (अन्यशेषत्वानुगुणங்கள்) देवतान्तरसायुज्यतदाराधनங்கள் *என்று* विभागம். (மண்டி) *ஆழ்ந்து.* (யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு) *ஏதேனுமொன்றை அவலம்பி₃த்து.* प्राप्यप्रापकभूत

ப்ராப்தஶேஷியாய், பரமப்ராப்யப்ராபகபூ4தனானவன் பக்கல் அத்யந்த விமுக2ராய், கர்ப்ப4ஜந்மபா3ல்ய

கிட்டாமைக்கு ஹேதுவான வ்ரதத்தை. (प्राप्तशेषीत्यादि) पूर्वोक्ताकारत्रयप्रतिसंबन्धिயான ईश्वरगताकारत्रयம் இம்மூன்றும். (प्राप्तशेषित्वம்) उचितशेषित्वம். * (परमप्राप्यत्वம்) स्वापेक्षयोत्कृष्टरहितप्राप्यत्वம். (परमप्रापकत्वம்) स्वापेक्षयोत्कृष्टरहितप्रापकत्वம்.* चरमप्राप्य प्रापकங்கள் இதினுடைய பர்வபே4த3மாகையாலே, उक्तपारम्य मुपपन्नம். இம்மூன்றும் திருமந்த்ரத்தில் पदत्रयलब्धம். "अल्पाच्तरम्" என்றுதல். "अभ्यर्हितं (पूर्वं)" என்றுதல் प्राप्यத்துக்குப் पूर्वनिर्देशம் என்று கண்டுகொள்வது. (अत्यन्तेति) * अन्यशेषत्वात् वैमुख्यம். स्वातन्त्र्यात् अतिवैमुख्यம். देहात्माभिमानात् अत्यन्तवैमुख्यம்.* वैमुख्यமாவது — भगवद्विषयज्ञानरुच्याद्यभावம். (गर्भेत्यादि) गर्भ ஶப்3த3ம் गर्भस्थितिயைக் காட்டுகிறது. ஆகையால்

ஞான எம்பெருமானை அகலுகையாகிற வ்ரதத்தை ஆரோபித்துக்கொண்டு. இத்தால், भगवद्विषयद्वेषம் फलितம். ஆக, இவ் வாக்யத்தால் प्राप्यप्रापकाभासान्वयத்தாலே परमप्राप्यप्रापकனானவன் பக்கலிலே वैमुख्यத்தையும், அதுகளில் மண்டுகையாலே अतिवैमुख्यத்தையும், நீங்கும் விரதத்தை யேறிட்டுக்கொள்ளுகை யாலே अत्यन्तवैमुख्यத்தையும் அருளிச்செய்தாராய்த்து.

கீழ் तत्तच्छब्दங்களாலே விஶேஷித்துக்காட்டப்பட்ட वैमुख्यங்களை स्वशब्दத்தாலே स्पष्टமாகத் தொகுத்துக் காட்டுகிறார் (प्राप्तशेषियாய் इत्यादिना अत्यन्तविमुखராய் என்னுமளவாக) (प्राप्तशेषी) उचितशेषी. (परम) ஶப்3த3ம் (प्राप्यप्रापक)ங்களிரண்டிலும் विशेषणம். * (प्राप्यत्वம்) शेषवृत्तिप्रतिसम्बन्धित्वம். (प्रापकत्वம்) संकल्पद्वारा फलजनकत्वம்.* (परमत्व)மாவது தனக்கொரு प्राप्यप्रापकங்களின்றிக்கே தானே प्राप्यனும் प्रापकனுமிருக்கை. * "स्वापेक्षया उत्कृष्टरहितत्वं परमत्वं" என்னில், स्वतन्त्रोपायமாகச் சொல்லப்பட்ட चरमोपायமொழிந்ததாமிறே. * ஆக, இவ்வளவால் निरन्तरभगवदनुभवத்துக்கு எதிர்த்தட்டான भगवदत्यन्तवैमुख्यமாகிற अनर्थपरम्परையை அருளிச்செய்தார்.

யௌவநவார்த்₃த₄க மரண நரகங்களாகிற அவஸ்த₂ா ஸப்தகத்திலே நிரந்தர விதத விவித₄ நிரவதி₄கது₃:க்க₂ங்களை அநுப₄வித்துத்திரிகிற இஸ்ஸம்ஸாரிசேதநரிலே, ஆரேனும் சிலர்க்கு ஜாயமாநகால ப₄க₃வத்கடாக்ஷ

अवस्था ஸப்தத்தோடே सामानाधिकरण्यमुपपन्नம். (निरन्तरेत्यादि) இங்கே. "अत्यम्लकटुतीक्ष्णोष्णलवणैर्मातृभोजनैः। अतितापिभिरत्यर्थं वर्धमानातिवेदनः॥ क्लेशान्निष्क्रान्तिमाप्नोति जठरात् मातुरातुरः। कण्डूयनेऽपि चाशक्तः परिवर्तेऽप्यनीश्वरः॥ स्नानपानादि चाहारमवाप्नोति परेच्छया।" இத்யாதி₃யைக் கண்டுகொள்வது. (அநுப₄வித்துத் திரிகிற) என்கிறவிடத்தில் "एवं संसृतिचक्रस्थे भ्राम्यमाणे" இத்யாதி₃யைக் கண்டுகொள்வது. "जायमानं हि पुरुषं यं पश्येन्मधुसूदनः। सात्त्विकस्सतु विज्ञेयः स वै मोक्षार्थचिन्तकः॥" என்கிற வசநத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஆரேனுமித்யாதி₃) यम् इत्यनियतनिर्देशफलितம் (ஆரேனும் इति) मोक्षरुचिக்கு स्त्रीपुरुषनियमமில்லாமையாலும் இந்த ருசிதான் बाहुल्येन காண்கையாலும், "पुरुषम्" என்கிற பதம் "पुरुषावात्ममानवौ"

மேல், निरतिशयानन्दतृप्तனாயிருக்கைக்கு எதிர்த்தட்டான இவர்களுடைய संसारचक्रभ्रमणமாகிற अनर्थத்தையருளிச்செய்கிறார் (गर्भजन्म இத்யாதி₃யாலே திரிகிற என்னுமளவாக). (गर्भம்) गर्भवासம்; (जन्म) योनिसंकटம். (यौवनம்) कामबाधा. (मरणம்) उत्क्रमणம். (निरन्तर) இடைவீடில்லாமல் (वितत) विस्तृतமாய். (विविध) आध्यात्मिकादिभेदभिन्नமாய். (निरवधिक) ஒருக்காலும் முடிவில்லாததாயிருக்கிற. ஆக, (திரிகிற) इत्यन्तத்தாலே, "एवं संसृतिचक्रस्थे भ्राम्यमाणे स्वकर्मभिः। जीवे दुःखाकुले विष्णोः कृपा काऽप्युपजायते॥" என்கிறபடியே, निरङ्कुशस्वतन्त्रனாய். சேதநருடைய குற்றங்களைப் பத்தும் பத்தாக நிறுத்தறுத்துத்தித்துமவனை ஸர்வேஶ்வரனுக்கும், ஒருக்கால் "ஐயோ" என்று இரங்கவேண்டும்படியான अनर्थपरम्परைகளாலே விஶேஷித்துக்கொண்டுபோந்து, विशेष्यनिर्देशம் பண்ணுகிறார் (இஸ்ஸம்ஸாரி சேதநரிலே) என்று. (திரிகிற

என்கிறபடியே आत्मपरம். एकवचनம் दौर्लभ्याभिप्रायகம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்.— (சிலர்க்கென்று) "जायमानं-मधुसूदनः-पश्येत्"என்கிறபதங்களையுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார்.—(जायमानकालेत्यादि) * जायमानस्य कालः जायमानकालः; जननकाल इति फलितம். जायमानकाले भगवत्कटाक्षविशेषः इति विग्रहः।* पश्येत् என்கிறதின் அர்த்தம் (கடாக்ஷவிஶேஷத்தாலே

இஸ்ஸம்ஸாரி சேதநரிலே) என்கிற समभिव्याहारத்தாலே, संसारिशब्दம் "सृ-गतौ" என்கிற धातुவிலே निष्पन्नமென்று सूचितம். (சேதநரிலே) என்று निर्धारणे सप्तमी.

ஆக இவ்வளவும் வர. அநாதிகாலமாக ஸம்ஸாரி சேதநர்படும் அநர்த்த₂பரம்பரையையருளிச்செய்து. இவர்களுடைய उज्जीवनार्थமாகப் பண்ணும் எம்பெருமானுடைய सत्त्वप्रवर्तनशास्त्रप्रवर्तनादिकृपिகளும் இவர்கள் திறத்தில் कार्यकर மன்றிக்கே யொழிகையாலே. अनागतानन्तकालத்திலும் ஈடேற விரகில்லாமையாகிற அநர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்யத் தொடங்கி, இவர்களுடைய उज्जीवनार्थத்தில் सत्त्वप्रवर्तनात्मक भगवत्कृपिயினுடைய तत्त्वज्ञानसापेक्षதையை அருளிச்செய்கிறார்,- (ஆரேனும் என்று தொடங்கி वाक्यद्वयத்தாலே). "जायमानं हि" என்கிற ஶ்லோகத்தை உட்கொண்டது प्रथमवाक्यம்; அந்த ஶ்லோகத்தில், कटाक्षविषयभूतனை जात्याश्रमादिகளாலே விஶேஷியாமல், "जीवे दुःखाकुले" என்கிறபடியே केवलம் आत्मवाचक पुरुषशब्दத்தாலே அருளிச்செய்கையாலே, கடாக்ஷத்துக்கு अधिकारिनियमமில்லை என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆரேனும்) என்று. "यं पश्येत्" "स तु" "स वै" என்று यच्छब्दतच्छब्दप्रयोगம் व्याप्तिप्रदर्शनाभिप्रायம் என்னும் கருத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (சிலர்க்கு) என்று. "जाय-मानम्" என்று वर्तमानजन्मविशिष्टतया புருஷனை விஶேஷித்தது. कटाक्षकालनियमाभिप्रायத்தாலே என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ஜாயமாநகால) என்று. द्वितीयावस्थासमान-காலத்திலென்றபடி. உருகுபதத்தில் வளைவு போலிறே இதின் பாகம்.

விஶேஷத்தாலே ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் தலைமடிந்து, ஸத்வம் தலையெடுத்து, மோக்ஷருசியுண்டானாலும், தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை உள்ளபடியறிந்தே

யென்று). *விஶேஷயுக்த கடாக்ஷத்தாலே என்றபடி.* "दृशिर् प्रेक्षणे" *என்றிறே தாதுபாடம். அங்கு ப்ரஸப்த தார்த்தத்தை இங்கு விஶேஷ ஶப்தகத்தாலே சொல்லிற்று. ஈக்ஷணத்தைக்கடாக்ஷபதத்தாலே சொல்லுகிறது.* *விஶேஷமாவது.— उत्तरकालफलपरम्परापर्यन्तत्वம்.* मधुसूदनशब्दरूढ्यर्थம் (பகவதிதி). योगार्थोपलक्षितविरोधिनिवृत्त्या प्रकरणानुगृहीतया फलितம் (ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் தலை மடிந்தென்று). (தலைமடிந்து) अभिभूतமாய். *सत्त्वं शीलम् अस्य-सात्त्विकः.सत्त्वेन जयतीति च; सात्त्विकः* "शीलम्" *என்கிற ஸூத்ரத்தாலேயாதல்.* "तेन दीव्यति जयति"

இவ்விடத்தில், ஆழ்வாரோடு பள்ளியோதினன் ஒரு ப்ராஹ்மணன் பக்கல் அவர்க்கு ஸ்நேஹம் பின்னாட்டி, "இவனை அங்கீகரித்தருளவேணும்" என்று பெரியபெருமாள் திருமுன்பே விண்ணப்பம் செய்ய, அவரும் "ஜாயமாநகால கடாக்ஷமில்லையே. என செய்வோம்" என்ன. இவரும் "ஸர்வஶக்தரான தேவரீர்க்கு அஶக்யமுண்டோ" என்று மிகவும் ப்ரார்த்திக்க, அந்த ப்ராஹ்மணனுடைய பிள்ளைக்கு ஜாயமாநகாலகடாக்ஷம் செய்தருளி அவ்வழியாலே அவனைப் பெருமாள் அங்கீகரித்தருளினார் என்கிற ऐतिह्यம் अनुसंधेयம்.

* मधुसूदनஶப்தம் कटाक्षोपयोगिसकलकल्याणगुणोपलक्षकம் * *என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்* (भगवत्) *என்று.* "ज्ञानशक्तिबलैश्वर्यवीर्यतेजांस्यशेषतः। भगवच्छब्दवाच्यानि विना हेयैर्गुणादिभिः" *என்னக்கடவதிறே.* "पश्येत्" *என்கிற* पदம், "दृशिर् प्रेक्षणे" *என்று* उपसर्गगर्भமாயிருக்கையாலும், "प्रेक्षे कंचित् कदाचन" *என்றிருக்கையாலும்,* विशेषकटाक्षपरம் *என்னுமபிப்ராயத்தாலேயருளிச்செய்கிறார்* (கடாக்ஷவிஶேஷத்தாலே) *என்று. விஶேஷகடாக்ஷத்தாலே என்றபடி.*

இத்யாதி₃யாலேயாதல் ठक्प्रத்யயம் என்று திருவுள்ளமா யருளிச்செய்கிறார்.—(ஸத்வம் தலையெடுத்தென்று). मोक्षार्थचिन्तकः-मोक्षरूपप्रयोजनचिन्तकः என்றாய். "चिति-स्मृत्याम्" "स्मृ-आध्याने" என்ற தா₄துபாட₂த்தாலே चिन्तनस्मरणाध्यानशब्दங்கள் பர்யாயங்களாய். आध्यानம் — उत्कण्ठापूर्वकस्मरणமாய். உத்கண்டை₂தான் "सर्वेन्द्रियसुखास्वादो यत्रास्तीत्यभिमन्यते। तत्प्राप्तीच्छां ससंकल्पां उत्कण्ठां कवयो विदुः॥" என்று उत्कटेच्छाரூபையாகையாலே अभिप्रीतिरूपरुचिயாகிறதென்று मोक्षरूपप्रयोजनरुचियुक्तः என்று லபி₄க்கிறது. இத்தையருளிச் செய்கிறார்.— (மோக்ஷருசியுண்டாகிலுமென்று). (तत्त्वம்) भगवच्छेषत्वरूपस्वरूपம். (हितம்) सिद्धोपायः (पुरुषार्थः) प्रतिबन्धकनिवृत्त्यादिप्रयोजनम् (உள்ளபடியறிகை) तदीयपर्यन्तமாய் அறிகை.

(विशेष)மாவது निर्हेतुकत्वம். "नाहं पुरुषकारेण न चाप्यन्येन हेतुना" என்னக்கடவதிறே. "स तु" என்கிற तुशब्दம் पूर्वदशावैलक्षण्यपरமாய். அதுதான் "निस्त्रैगुण्यो भवार्जुन" என்கிற निस्त्रैगुण्यत्वம் என்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார்.— (ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள்) என்று. (தலைமடிந்து) என்றது பல்வாங்கின பாம்புபோலே नष्टशक्तिகமாய் என்றபடி. ताच्छील्ये ठक् प्रत्ययान्तமான सात्विकशब्दार्थம் (ஸத்வம் தலையெடுத்து) என்று. (தலையெடுத்து) என்றது-निरन्तरोद्रिक्तशक्तिகமாயென்றபடி. मोक्षार्थचिन्तकः என்கிறவிடத்தில். "मुक्तिर्मोक्षो महानन्दः" என்று महानन्दवाचियான मोक्षशब्दத்துக்குமேலே प्रयोजनवाचक अर्थशब्दप्रयोगம் चिन्तायां अत्यन्तप्रीतिरूपत्वज्ञापनार्थம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார்,— (மோக்ஷருசியுண்டாகிலும்) என்று. (ஆகிலும்) என்று यद्यर्थलिङ्गितமாக அருளிச்செய்தது. "पश्यति" என்னாதே "पश्येत्" என்று सम्भावनार्थकलिङन्तமான प्रयोगம் कटाक्षशीलेभ्याभिप्रायமென்னுமதாலே என்று கண்டு கொள்வது. (ஆகிலும்) என்கிற अपिशब्दம். वक्ष्यमाण तत्त्वज्ञानमन्तरा मोक्षरुच्यकार्यकरत्वद्योतकம்.

உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுகையாலே, அவை தன்னை ஶாஸ்த்ரமுக₂த்தாலே அறியப் பார்க்குமளவில், ஶாஸ்த்ரங்களில் தலையான வேத₃மானது "अनन्ता वै वेदाः" (அநந்தா வை வேதா₃:) என்கிறபடியே அநந்தமாய்,

---

இச்சேதனனுக்கு நம:ஶப்₃த₃த்தாலே * अदृष्टद्वारकमोक्षसाधनप्रवृत्त्यनर्हत्वरूपமான अत्यन्तपारतन्त्र्यம் * स्वरूपம் என்று निष्कर्षितமாளுலும், अधिकारविधया दृष्टरूपेण स्वरूपयाथात्म्यज्ञानादिகள் ஆவஶ்யகமென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச் செய்கிறார்.-(அறிந்தே உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுகையாலேயென்று). "पशुर्मनुष्यः" இத்யாதி₃களிற் சொல்லுகிற पश्वाद्युज्जीवनத்துக்கும் अभिमानिயுடைய ज्ञानपूर्तिயே ஹேதுவாகையாலே (அறிந்தே) என்கிற अवधारणம் उपपन्नम्.

இனி, அந்த ருசியினுடைய ஸாபேக்ஷதையை அருளிச் செய்கிறார்.—(तत्त्व इत्यादिवाक्यத்தாலே) (तत्त्व)ங்கள்–स्वस्वरूपपरस्वरूपविरोधिस्वरूपங்கள்.(हितம்) उपायस्वरूपம். (पुरुषार्थம்) फलस्वरूपம். (உள்ளபடி) எல்லையளவாக. (அறிந்தே) என்று अवधरிக்கது "கனங்குழையிடக்காதுபெருக்குதலும். மாஸோபவாஸி போ₄ஜனப்புறப்பூச்சும்போலே, அநுப₄வ கைங்கர்யங்களை அநாதி₃காலமிழந்துகிடந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு நலக்கேடு வாராதபடி ஒரு தே₃ஶவிஶேஷத்திலே अपरिच्छिन्नங்களாக அவைகளைப்பெற்று உண்டறுத்துக்கொள்ள யோக்₃யதையுண்டாம்போது. இவ்விபூ₄தியில் தத்வஹித புருஷார்த்த₂ங்களை உள்ளபடியறிந்து, अर्चावताराद्यनुभवकैङ्कर्यங்களில் சிரமம் செய்தே உண்டாகவேணும்" என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே. शास्त्रज्ञानायोग्यமான कोसल गोकुल चराचरங்களுக்குங்கூட संश्लेषविश्लेषैकसुखदुःखत्वपर्यन्तமான अनुभवपाकம் प्रसिद्धமிறே. विषयवासित्वं முதலான மறுக்கவொண்ணுத सम्बन्धமுண்டாய், विपरीतप्रवृत्तिயின்றியிலேயிருக்கையாலேயிறே, அவ்விஷயத்தில் எம்பெருமான்றனே फलपर्यन्तமாக க்ருஷிபண்ணிற்று. विपरीतप्रवृत्तिயுண்டாய்ச் செல்லுமவர்களுக்கு அவன் பண்

(ஶாஸ்த்ரங்களில் தலையான) என்கிறவிடத்திலே "धर्मं जिज्ञासमानानां प्रमाणं प्रथमं श्रुतिः। द्वितीयं धर्मशास्त्रं हि तृतीयं लोकसंग्रहः॥" இத்யாதியைக் கண்டுகொள்வது. अनधीतवेदங்களிலே विरुद्धार्थपरत्वसंशयादिகள் கிடக்கில், मीमांसामुखेन ஸம்பாதித்த अधीतशाखार्थनिर्णयமும் अकिञ्चित्करமாகையைப்

ஞும் க்ருஷியை விலக்காமைக்குத் தத்வஹித புருஷார்த்த ஜ்ஞாநம் வேண்டுகையாலே (அறிந்தே) என்று अवधरिக்கக் குறையில்லையிறே. ஆக எம்பெருமானுடைய चेतनोज्जीवनार्थसत्त्वप्रवर्तनத்திலுடைய ज्ञानஸாபேக்ஷதையையருளிச்செய்தார்.

மேல், அந்த ज्ञानोत्पादनार्थமான शास्त्रप्रवर्तनத்திலுடைய नैष्फल्यपर्यवसानத்தையருளிச்செய்கிறார் (அவைதன்னை) என்று தொடங்கி (அர்த்ததர்ஶநம் பண்ணப்போகாமையாலும்) என்னுமளவாகப் पञ्चम्यन्तवाक्यचतुष्टयத்தாலே.(அவைதன்னை) तत्त्वहितपुरुषार्थங்களை. (ஶாஸ்த்ர முகத்தாலே) नाथयामुनादिपूर्वाचार्यपरम्पराप्राप्तोपदेशबहिर्भावेन संस्कृतद्राविडभेदभिन्नकेवलशास्त्रमुखத்தாலேயென்றபடி. ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் வைத்துக் கொண்டு, சரமஶ்லோகம் विधायकமாயிருக்கையாலேயும், दिव्यप्रबन्धங்களில் परोपदेशங்களெல்லாம் विधायकங்களாயிருக்கையாலேயும், "शासनात् शास्त्रम्" என்கிற शास्त्रत्वம் सर्वसाधारणமிறே. மேல், வேதங்களினுடைய अनन्तत्वादिदोषप्रयुक्ताकार्यकरत्वத்தையருளிச்செய்கிறார்.— (ஶாஸ்த்ரங்களில்) என்று தொடங்கி. (ஶாஸ்த்ரங்களில் தலையான) என்றது "वेदशास्त्रात् परं नास्ति"என்கிறபடியே ஶாஸ்த்ரங்களுக்குள்ளே ஸ்வத:ப்ராமாண்யாதிகளாலே உத்தமமானவென்றபடி. "சுடர்மிகு சுருதியுள்" என்று ஆழ்வார் பரிக்ரஹத்தாலே யென்றுமாம். (வேதமானது) என்று एकवचनं. "वेदैश्च सर्वैः अहमेव वेद्यः" என்று * ஸர்வவேதங்களும் साराधनभगवदेकप्रतिपादकतया एकवाक्यतापन्नங்கள் * என்று ஸூசிப்பிக்கைக்காக. (அநந்தமாய்) என்றது-அளவில்லாததாய் என்றபடி. अधीतांशங்கொண்டு. அர்த்தநிஶ்சயம்பண்ணக் குறையென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (सर्वशाखेत्यादि)யாலே. सर्वशाखा-

ஸ்வார்த்த₂நிர்ணயத்தில் ஸர்வஶாகா₂ ப்ரத்யய ந்யாயாதி₃ஸாபேக்ஷமாயிருக்கையாலே, அல்பமதிகளுக்கு அவகா₃ஹித்து அர்த்த₂ நிஶ்சயம் பண்ணவரிதாகையாலும், அந்த வேத₃பாரகா₃ராய், ஸ்வயோக₃ மஹிம

பற்றவருளிச்செய்கிறார் (**सर्वशाखेत्यादि**). **आदिशब्द**த்தாலே **सर्ववेदान्तप्रत्ययन्याय**ம் **विवक्षित**ம். அந்த ஆநந்த்ய தோ₃ஷமில்லாமையைப்பற்றவருளிச்செய்கிறார்.— (அந்த இத்யாதி₃) (அந்த) **अनन्तत्वेन पूर्वप्रकृत**மான. (ஸ்வயோக₃ மஹிம) என்கையாலே ஸாங்க₃தாதி₃களையும். (பரமர்ஷி)பத₃த்தாலே "**ऋषिं प्रसूतं कपिलम्**" என்று ருஷிமாத்ரமான கபிலாதி₃களையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. பரதத்வத்துக்கும் அவரதத்வங்களுக்கும் அந்யோந்யம் **स्वरूपस्वभाववैलक्षण्य**ம் (பராவரதத்வவிபா₄க₃:). இத்தால் யோக₃ஜ ஜ்ஞாநவாந்கள் என்று பா₄விதம். ஸாரா

प्रत्ययन्यायமாவது:— ஒரு ஶாகை₂யில் ஒரு கர்மத்தைச் சொல்லி, ஶாகா₂ந்தரங்களில் அதின் அங்கோ₃பாங்க₃ங்கள் சொல்லியிருந்தால், இரண்டையும் அத்₄யயநம்பண்ணி- அதில்வரும் விரோத₄ங்களையும் பரிஹரித்து, அங்கி₃யான கர்மத்தோடே அந்த அங்கோ₃பாங்க₃ங்களைச்சேர்த்து **एक- वाक्यार्थनिश्चय**ம் பண்ணுகைக்குடலான ந்யாயம். (ஆதி₃) ஶப்₃த₃த்தாலே ஸர்வவேதா₃ந்த ப்ரத்யய ந்யாயாதி₃ விவக்ஷிதம். அதுவும் பூர்வம்போலே வேதா₃ந்தங்களில் **गुणोपसंहारार्थन्याय**மென்று கண்டுகொள்வது. (அல்பமதிகளுக்கு) வேத₃ங்களைக் கரைகாணமாட்டாத மந்த₃மதிகளுக்கு. (அவகா₃ஹித்து) ஸர்வஶாகா₂ ப்ரத்யயந்யாயாதி₃களைக்கொண்டு விசாரித்து. (அர்த்த₂நிஶ்சயம்பண்ண) "**इदमेकं सुनिष्पन्नम्**" என்கிறபடியே ஏகவாக்யார்த்த₂ நிஶ்சயம் பண்ண. (அரிதாகையாலும்) து₃ர்லப₄மாகையாலும்.

மேல், **अनधीतशाखार्थप्रतिपादक**ங்களான **उपबृंहण**ங்களினுடைய **अकार्यकरत्व**த்தையருளிச்செய்கிறார் (அந்த வேத₃

ஸாக்ஷாத்க்ருத பராவரதத்வ விப$_4$ரக$_3$ரான (வ்யாஸாதி$_3$) பரமர்ஷிகளாலே ப்ரணீதங்களாய், வேதோ$_3$பப்$_3$ரும்ஹ ணங்களான ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களிலும் ஸாரா ஸாரவிவேக சதுரர்க்கொழியத் தாத்பர்யாம்ஶம் தெரி

---

*ஸாரவிவேகமாவது– 1.*सात्विकराजसादि विभागज्ञान*மும் 2.*पुराणोपक्रमप्रश्नप्रतिवचन*ங்களிலே*प्रमेयविषयपक्षपातित्वापक्षपातित्वविभागज्ञान*மும். 3.* सर्गाचारादितत्परत्वातत्परत्वविभागज्ञान*மும் என்று கண்டு கொள்வது. (தாத்பர்யாம்ஶம்)*सात्विकभागाभिप्रेत*மான ஸாராம் ஶம்.இத்தால்வேத$_3$வத் ஆநந்த்யமாகிறகுற்றமில்லாவிடிலும், அஸாரமிஶ்ரத்வமாகிற குற்றம் உண்டென்று தாத்பர்யம்.*

பாரக$_3$ராய்) *இத்யாதி$_3$கா.* (அந்த வேத$_3$பாரக$_3$ராய்) *என்றது* स्वाराधनप्रीतभगवत्प्रसादविशेष*த்தாலே அநந்தமான அந்த வேத$_3$ங் க$_3$ளையும் கரைகண்டவர்களாயென்றபடி.* (स्वयोगमहिमसाक्षात्कृत) *என்றது–*कर्मयोगादिप्रीतभगवत्प्रसाद *த்தாலே நன்றாக அறியப் பட்ட என்றபடி.* परतत्त्वं-शेषितत्त्वं. अवरतत्त्वं-शेषतत्त्वं. (विभागः) हेयोपादेयतादिवैलक्षण्यज्ञान*ம்.* (ஸாரங்கள்) भगवद्वैभवतदाराधनपर*ங்க ளான ஸாத்விக ஸ்ம்ருத்யாதி$_3$கள்.* (அஸாரங்கள்) अन्यवैभवतदाराधनपर*ங்களான ராஜஸ தாமஸங்கள்.* (விவேகம்) प्राबल्यदौर्बल्यज्ञान*ம்.* (தாத்பர்யாம்ஶம்) "वदन्ति सकला वेदाः सेतिहासपुराणकाः" *என்கிறபடியே அர்த்த$_2$பஞ்சகம்.* (அம்ஶ)*ஶப்$_3$த$_2$ப்ரயோக$_3$த்தாலே.* "यावानर्थ उदपाने" *என்கிற படியே,* उपबृंहण*ங்களிலும். சேதநர்களுடைய ருசிக்கீடாக* "शेषोऽन्यो ग्रन्थविस्तरः"*என்கிறபடியேவிஸ்தரிப்பித்துக்கொண்டு* * आवरणभ्रमणेन गोपुरप्रवेशन्यायेन * *அர்த்த$_2$பஞ்சகத்தையே ப்ரதி பாதி$_3$க்கையாலே அல்பாம்ஶமே முமுக்ஷுவுக்கு க்$_3$ராஹ்ய மென்று ஸூசிதம். ஆக இவ்வளவால். ஸர்வேஶ்வரன் போ$_4$க$_3$லீலைகளிரண்டுக்கும் பொதுவாக ஸத்$_3$வாரகமாகவும் அத்$_3$வாரகமாகவும் ப்ரவர்த்திப்பித்த* वेदतदुपबृंहण*ங்களி னுடைய* तत्त्वज्ञानाप्रयोजकत्व*த்தையருளிச்செய்தார்.*

யாமையாலும், அவைபோலன்றிக்கே ஸம்ஸாரி சேதநோஜ்ஜீவந காமனான ஸர்வேஶ்வரன் தானே ஆசார்யனாய் வெளிப்படுத்தின ஸகலவேத₃ஸாரமான

(அவை) ஸ்ம்ருத்யாதி₃கள். उज्जीवनं-परमपुरुषार्थप्रापणम्. (ஸம்ஸாரிசேதந) இத்யாதி₃யாலே आसुरव्यामोहनार्थबुद्धागमव्यावृत्तियும், (ஸர்வேஶ்வரன் தானே) என்றத்தாலே योगजज्ञानसम्भावित-वक्तृदोषविरहமும். (ஸகல வேத₃ஸாரமான) என்றத்தாலே असारबहुलस्मृत्यादिव्यावृत्तियும். (த்ரயம்) என்று आनन्त्यदोषाभावமும் சொல்லிற்று. (அதிஸங்க்₃ரஹதயா) அத்யல்ப பரிமாணதயா. (அதிகூ₃டா₄ர்த்த₂ங்களாகையாலும்) दुर्ज्ञेयार्थங்களாகையாலும். இத்தால்- * வேத₃வத் ஆநந்த்ய தோ₃ஷமும், ஸ்ம்ருத்யாதி₃வத் அஸாரப₃ஹுளத்வரூப தோ₃ஷமும், ரஹஸ்ய த்ரயத்துக்கின்றியேயிருந்தாலும், கூ₃டா₄ர்த்த₂த்வமாகிற தோ₃ஷமுண்டென்று சொல்லிற்று. * (பக₃வதி₃த்யாதி₃)

மேல். சேதநோஜ்ஜீவநத்துக்கே அஸாதா₄ரணஹேதுவாக, எம்பெருமான் தானே அத்₃வாரகமாகவும், ஸத்₃வாரகமாகவும் ப்ரவர்த்திப்பித்தருளின ரஹஸ்யத்ரய த்₃ராவிட₃ வேத₃த க₃ங்கே₃பாங்க₃ங்களினுடையவும் अकार्यकरत्वத்தை யருளிச்செய்வதாகத் தொடங்கி, முதலிலே ரஹஸ்யத்ரயத்தினுடைய अकार्यकरत्वத்தையருளிச்செய்கிறார்.— (அவை போலன்றிக்கே)யென்று தொடங்கி. (அவை போலன்றிக்கே) என்றது–जगत्सर्गार्थितया ब्रह्मणे भगवता स्वेनैव प्रवर्तितत्वानन्तत्वस्वार्थ-बोधनांशे सर्वेशाक्षप्रत्ययन्यायाधिसापेक्षत्वादिदोषयुक्तங்களான வேத₃ங்கள் போலேயும். स्वयत्नसंवर्धितज्ञानपरमर्षिद्वारा भगवत्प्रवर्तितत्त्व असारबहुलत्वदोषयुक्तங்களான उपबृंहणங்கள் போலுமன்றிக்கே யென்றபடி. ரஹஸ்யத்ரய வைலக்ஷண்யத்தை வெளியிடுகிறார் (ஸம்ஸாரி) இத்யாதி₃யால். இத்தால் अन्यार्थप्रवर्तितत्व दोषமில்லையென்று சொல்லிற்று. (தானே) என்கையாலே द्वार-भूतब्रह्मादिகளுடைய கு₃ணாநுகு₃ணமாய் வரும் தோ₃ஷமில்லையென்று சொல்லிற்று. (ஆசார்யனாய்) என்கையாலே

ரஹஸ்யத்ரயமும் அதிஸங்க்3ரஹதயா அதிகூ3டா4ர்த்த2ங்களாகையாலும், ப4கவதா3கஸ்மிக கடாக்ஷ விஶேஷத்தாலே மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்று ஸகல

कटाक्षविशेषकर्तृत्वத்துக்கு அபேக்ஷிதமான निर्दोषकल्याणगुणाकरत्वம், "भगवच्छब्दवाच्यानि विना हेयैर्गुणादिभिः" இத்யாதி3களாலே निरुक्तभगवच्छब्दத்தாலே சொல்லுகிறது. *அகஸ்மாத் ப4வம்-ஆகஸ்மிகம். நிர்ஹேதுகமென்று பா4விதம்.* இது "வெறிதே யருள் செய்வர்" இத்யாதி3யில் வ்யக்தம். (மயர்வற மதிநலம்) अज्ञानशून्यपरमभक्त्यात्मकज्ञानத்தை; (அருளப்பெற்று) ப்ரஸாதி3க்க லபி4த்து. இத்தால் पूर्वोक्तयोगजज्ञानத்திற்காட்டில் अत्यन्तविलक्षणமான दिव्यज्ञानवैभवம் சொல்லிற்று. * "ज्ञानं द्विविधम् आर्षं दिव्यं च। तत्रार्षं—योगजं पराशरादीनाम्। दिव्यं—निर्हेतुकभगवत्प्रसादजं परांकुशादीनाम्॥" * என்று சொல்லிற்றிறே.

अनाचार्योपदिष्टत्वदोषமில்லையென்று சொல்லிற்று. இங்கு "தானே சிஷ்யனுமாய்" என்றதொழிந்தது. रहस्यत्रयसाधारण्यसिद्ध्यर्थமாக. மந்த்ரமாத்ரத்தையின்றி சிஷ்யனாய் நின்று ப்ரவர்த்திப்பித்தது. (வெளிப்படுத்தின) என்கையாலே स्वकपोलकल्पितत्व-दोषமில்லையென்று சொல்லிற்று. (ஸகலவேத3ஸார) என்றது "सर्ववेदान्तसारार्थः" என்றதைப்பற்ற. (ரஹஸ்யத்ரயம்) திருமந்த்ர த்3வய சரமஶ்லோகங்கள். (அதிஸங்க்3ரஹதயா) அதிஸ்வல்பஶப்3த3தயா. (கூ3டா4ர்த்த2ங்களாகையாலும்) உபதே3ஶக3ம்யார்த்த2ங்களாகையாலும். ஆக இவ்வாக்யத்தால் ரஹஸ்யத்ரயத்துக்கும் उपदेशसापेक्षत्वदोषமருளிச்செய்தார்.

மேல், ஆழ்வார்களைக்கொண்டு எம்பெருமான் வெளியிட்டருளின தி3வ்யப்ரப3ந்த4ங்களினுடைய अकार्दिकरत्वத்தை யருளிச்செய்கிறார் (भगवदाकस्मिक) இத்யாதி3யால். आकस्मिकம் निर्हेतुकம். இத்தால் ருஷிகளுடைய ஜ்ஞானத்துக்கும் ஆழ்வார்களுடைய ஜ்ஞானத்துக்குமுண்டான हेतुवैलक्षण्यஞ்சொல்லிற்று. (மயர்வற) अनुदयसंशयविपर्ययविस्मृतिகளாகிற अज्ञानம் अपुनरङ्कुर

வேத₃ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யங்களையும் கரதலாமலகமாக ஸாக்ஷாத்கரித்த பராங்குஶ பரகாலாதி₃களான ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த த்₃ராவிட₃வேத₃ தத₃ங்கோ₃பாங்க₃ங்களான தி₃வ்ய ப்ரப₃ந்த₄ங்களும்

(ஸகல)பத₃ம், வேதங்களிலும், ஶாஸ்த்ரஶப்₃தோ₃க்த ஸ்ம்ருத்யாதி₃களிலும், தாத்பர்யஶப்₃தோ₃க்த ரஹஸ்யங்களிலும் அந்வயிக்கக்கடவது. இத்தால் பூர்வோக்த ப்ரமாணத்ரயத்தில் பாரக₃த்வம் சொல்லுகிறது. (கரதலாமலகமாக) "पाणावामलकं यथा" என்கிறபடியே கையிலங்கு நெல்லிக்கனிபோலே. (பராங்குஶ பரகாலாதி₃களான) என்கிற ஆதி₃ஶப்த₃ம் முதலாழ்வார்(கள் முதலானவர்?)களைச் சொல்லுகிறது. * (த்₃ராவிட₃ வேதங்கள்) நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த நாலுப்ரப₃ந்த₄ங்கள். (தத₃ங்க₃ங்கள்) திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த ஆறு ப்ரப₃ந்த₄ங்கள். (உபாங்க₃ங்கள்) மற்றையாழ்வார்களருளிச்செய்த பதினொரு ப்ரப₃ந்த₄ங்கள்.* அவற்றுக்கு வேத₃த்வம். மார்க்கண்டே₃ய புராணத்திலே "संस्कृतश्रुतयो यद्वत् द्रामिडश्रुतयस्तथा। नित्यास्तद्वत् प्रणीयन्ते मुनिभिश्च कलौ कलौ" இத்யாதி₃யாலே விஸ்தரேண சொல்லப்பட்டது. *दिव्यज्ञानमूलकप्रबन्धங்கள்—தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ங்கள்.* இங்கே தி₃வ்யப்ரபந்தங்களுக்கு நாலாயிரமென்கிற ஸங்க்₂யேயதையாலே, வேத₃க₃தாநந்த்ய வ்யாவ்ருத்தியும், अत एव अक्षराधिकग्रन्थद्वयपरिमिततया, அதிஸங்க்₃ரஹமான ரஹஸ்யத்ரய வ்யாவ்ருத்தியும்(भगवदाकस्मिक) இத்யாதி₃யாலே दिव्यज्ञानमूलकत्वात् योगजज्ञानमूलकस्मृत्यादिव्या—

மாய் அற்றுப்போம்படியாக. இத்தால் மிஶ்ரஸத்வரானஅவர்களுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கும் இதுக்கும் வாசி சொல்லிற்று. (ஶாஸ்த்ர)பத₃ம் गोबलीवर्दन्यायात् वेदभिन्नशास्त्रपरம். (தாத்பர்யங்களையும்) தாத்பர்யார்த்த₂ங்களையும். (பராங்குஶ பரகாலாதி₃களான ஆழ்வார்களருளிச்செய்த)என்கிறவாக்யத்தை(த்₃ராவிட₃ வேத₃ தத₃ங்கோ₃பாங்க₃ங்களான) என்கிறத்தோடே क्रमेण

அனவிலிகளால் அர்த்த₂த₃ர்ஶநம் பண்ணப்போகாமை யாலும், ருசிபிறந்த சேதநர் இழந்துபோம்படி

வ்ருத்தியும் சொல்லிற்று. (அளவிலிகளால்) அல்பஜ்ஞரால். அல்பஜ்ஞதையாவது— 1."அரியை அயனை அரனை" என்கிற सामानाधिकरण्यம் शरीरात्मभावनिबन्धनம் என்றும், 2."அஞ்சிறைய மடநாரை"யில் சொல்லுகிற காமம்—வேத₃ாந்த விஹித ப₄க்தி என்றும் அறிகைக்கிடான ஜ்ஞாநமில்லாமை. மற்றும் இப்ரகாரத்திலே கண்டுகொள்வது. (ஆழ்வா

யோஜித்துக்கொள்வது. (அளவிலிகளால்) अदीर्घदर्शिகளால்; * अदीर्घदर्शित्वமாவது — स्वापदेशतात्पर्यग्रहणायोग्यதை. * ஸகல வேத₃ாந்தார்த்த₂ங்களையும் அந்யாபதே₃ஶத்தாலே மறைத்துச்சொல்லுகையிறே இதுக்கு असाधारणस्वरूपம். "निदिध्यासितव्यः" என்கிற காமம்வழிந்தசொற்களிறே இப்ரப₃ந்த₄ங்கள். ஆக இவ்வளவால், संस्कृतद्राविडभेदभिन्नங்களான ஶாஸ்த்ரங்களினுடைய तत्त्वज्ञानाप्रयोजकत्वத்தை सहेतुகமாக அருளிச்செய்தார். அவற்றால் ப₂லித்த சேதநாநர்த்த₂த்தையருளிச்செய்கிறார் மேல் (ருசி பிறந்த) என்று. (ருசி) மோக்ஷருசி. (இழந்து போம்படியிருக்கையாலே) அநாக₃தாநந்த காலத்திலும் இழந்துபோம்படியிருக்கையாலே.

ஆக இவ்வளவால், ஶாஸ்த்ரங்களிற்காட்டில் அதிவிலக்ஷணங்களான உபதே₃ஶாத்மக ப்ரப₃ந்த₄ங்கள் அவதரிக்கைக்கு மூலமான பூர்வாசார்ய க்ருபாதிஶயத்துக்கு உத்₃பே₃ாத₄கங்களான சேதநாநர்த்த₂ங்களைச் சொல்லிக்கொண்டுபோந்து, அவ்வநர்த்த₂த₃ர்ஶநமாத்ரத்தாலுண்டான பரமக்ருபையாலே, நாத₂முநிகள் தொடக்கமான பூர்வாசார்யர்கள், அந்த ஸம்ஸாரிகளில் ருசியுள்ளசேதநர்களெல்லாரும் தத் ஹித புருஷார்த்த₂ங்களை अनायासेन உள்ளபடியறிந்து, தங்களிழவு தீரும்படியாக उपदेशात्मक-प्रबन्धங்களை வெளியிட்டருளினபடியை அருளிச்செய்கிறார்

யிருக்கையாலே, ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ லப்3த4 தி3வ்ய ஜ்ஞாநரான நாத2முநிகள் தொடக்க மாக, ஸத்ஸம்ப்ரதா3ய ஸித்3த4ராய் ஸகல ஶாஸ்த்ர

ருடைய) இத்யாதி3-निर्हेतुककटाक्षलब्धமாயும், अत एव दिव्यமுமான ஜ்ஞாநத்தையுடையவரான வென்றபடி. இவ் விஶேஷணம் நாதமுநிகளிலே யந்வயிக்கிறது. * भगवन्निर्हेतुककटाक्षलब्धदिव्यज्ञानापेक्षया, स्वातन्त्र्यம் கலசாத भागवताग्रेसरரான ஆழ்வாருடைய निर्हेतुककटाक्षलब्धदिव्यज्ञानம் अतिविलक्षणம் என்றபடி.* "ततः कालेन महता विनष्टां भुवि तत्कृतिम्। नाथनामा मुनिवरः योगज्ञानादवाप्स्यति॥" என்று புராணத்திலும். "எங்களாசார்யரான மது4ரகவிகள் அடியேனுக்கு 'கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு' என்கிற ப்ரப3ந்த4த்தை ப்ரஸாதி3த்தருளி, இப்ரப3ந்த4த்தை, ஆழ்வார் திருமுன்பே, ஏகாஸநத்திலே ஏகாக்3ரசித்தராய், ஆழ்வாரை த்4யாநித்துக்கொண்டு நியமத்துடனே பன்னீராயிரமுரு அநுஸந்தி4க்க, ஆழ்வார் ப்ரஸந்நராவரென்றருளிச்செய்தார்." என்று பராங்குஶ நம்பி அருளிச்செய்ததாகவும், நாத2முநிகள் அப்படியநுஸந்தி4த்ததாகவும், அத்தால் ஆழ்வார் ப்ரஸந்நராய், "ஏன்காணும் நம்மைக் குறித்து ப3ஹுஶ: உபாஸநம் பண்ணுகின்றீர்?" என்று கேட்டருளினதாகவும் பின்பழகராம்

(ஆழ்வாருடைய) என்று தொடங்கி (உபதேஶித்தும் போந்தார்கள்) என்னுமளவாக. (ஆழ்வாருடைய) என்று—ஶீலபரனுயும், ஸ்வதந்த்ரனுயுமிருந்துள்ள शास्त्रप्रवर्तनप्रयोजककर्तாவிற்காட்டில், उपदेशात्मकप्रबन्धप्रवर्तनप्रयोजककर्ताவின் வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகிறது. (நிர்ஹேதுக) என்றது * "பன்னீராயிரமுரு கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பை ஏகாஸநத்தில் அநுஸந்தி4ப்பார்க்கு ஆழ்வார் ப்ரஸந்நராகிறார் என்கிற நிர்ப3ந்த4ம் அதி4காரிக்கு வேண்டுமதான ஆஸ்திக்யாதி3ர பரீக்ஷார்த்த2மாக" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே.* நாத2முநிகள் தாமும் தம்முடைய உபாஸநத்துக்குப் ப2ல

பெருமாள் க்ரந்த₂த்திலுமிருக்க. ஆழ்வாருடைய निर्हेतुक-कटाक्षलब्धदिव्यज्ञानராமை எங்ஙனேயென்னில்:— ஆழ்வார் நாத₂முநிகளைக்கேட்டருளினதுக்குத் தாம் விண்ணப்பம் செய்யுமளவில் "திருவாய்மொழி முதலான தி₃வ்யப்ரப₃ந்தங்களை அடியேனுக்கு இரங்கியருளவேணும்" என்று இவ்வளவே நாத₂முநிகள் அபேக்ஷித்திருக்க. * தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄மாத்ரத்தை த₃ர்ஶிப்பித்துவிடாமல், அநபேக்ஷிதமான दिव्यचक्षुःप्रदानமும். रहस्यत्रयार्थप्रदर्शनமும். अखिलदर्शनतात्पर्यप्रदर्शनமும். अष्टाङ्गयोगरहस्यप्रदर्शनமும் ஆழ்வார் செய்தருளினவிது நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்தாலேயிறே. * இன்னமும். "यस्स्वापकाले करुणाकरस्सन् भविष्यदाचार्यवरस्वरूपम्। संदर्शयामास महानुभावः तं कारिसूनुं शरणं प्रपद्ये॥" என்று. "ஸ்வப்நத்திலே நாத₂முநிகளுக்கு भविष्यदाचार्यवरस्वरूपத்தை निर्हेतुककारुण्यத்தாலே ஆழ்வார் காட்டிக்கொடுத்தருளினர்" என்று சரமோபாய நிர்ணயத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமிறே. ப்ரதா₄நாம்ஶம் நிர்ஹேதுக கடாக்ஷலப்₃த₄மாளுல். அந்யத் ஸர்வம் தத்ப்ராயமாகலாமிறே. ஆகையால், நாத₂முநிகளுக்கு ஆழ்வாருடைய निर्हेतुककटाक्षलब्धदिव्यज्ञानत्वம் उपपन्नம் என்று கண்டுகொள்வது.

(ஸத்ஸம்ப்ரதா₃ய) இத்யாதி₃. * प्राथमिकं दायं-प्रदायः உபதே₃ஶமென்றபடி; समीचीनः प्रदायः संप्रदायः; உபதே₃ஶத்துக்கு ஸமீசீநத்வமாவது—உபதே₃ஶஸமயத்தில் உபதே₃ஷ்டாக்கள் யதா₂ப்ரதிபத்தியுக்தராய் உபதே₃ஶிக்கை. सतां-ब्रह्मविदग्रेसराणां संप्रदायः सत्संप्रदायः, तस्मिन् सिद्धाः इति

மாக "திருவாய்மொழி முதலான தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ங்களை அடியேனுக்கு இரங்கியருளவேணும்" என்று ப்ரார்த்தித்தாரித்தனையொழிய தி₃வ்ய ஜ்ஞாநத்தை ப்ரார்த்திக்கவில்லையிறே. * (தி₃வ்யஜ்ஞாநம்)—*1.* லக்ஷ்மீநாத₂ லக்ஷ்மீஸேநேஶ முகே₂ப்₄ய: பாரம்பர்யேண ப்ரவ்ருத்தமான அதிகூ₃ட₄ார்த்த₂ விஷயகமான ஔபதே₃ஶிக ஜ்ஞாநம். *2.* ஸாத்₄யப₄க்தியோக₃மாகிலுமாம்.* (ஸம்ப்ரதா₃ய ஸித்₃த₄ராய்) ஸாம்ப்ரதா₃யிக ஜ்ஞாநாநுஷ்டா₂நங்களையுடையராய். (பரம

நிபுணராய் பரமத₃யாளுக்களான பூர்வாசார்யர்கள் அந்த வேத₃ாதி₃களில் அர்த்₂தங்களை ஸங்க்₃ரஹித்து, மந்த₃மதிகளுக்கும் ஸுக்₃ரஹமாம்படி ப்ரப₃ந்தீ₄கரித்தும், உபதே₃சித்தும் போந்தார்கள். அப்படியே

विग्रहः. तस्मिन् सिद्धராகையாவது तदधीनज्ञानव्यवसायप्रेमसमाचार-पूर्णராகை.* (ஸகலஶாஸ்த்ர நிபுணராய்) என்கிறவித்தால், उपदेशप्रावीण्यமும், प्रबन्धीकरणप्रावीण्यமும் विवक्षितம். (பரம) இத்யாதி₃- "स्वार्थनिरपेक्षा परदुःखासहिष्णुता दया" என்று ஸ்ரீப₄ாஷ்யத்திலே दयास्वरूपம் निरुक्तமிறே. அதில் स्वार्थनिरपेक्षा என்கிறவித்தால் உபதே₃ஶத்திலும், ப்ரப₃ந்தீ₄கரணத்திலும் ख्यातिलाभपूजानैरपेक्ष्यம் सिद्धம். அதில் பாரம்யம்—ஆநுஷங்கி₃கமாக வருமவற்றிலும் கண்வையாமை; பரது₃:க்க₂ாஸ

த₃யாளுக்களான) என்றது. (ப்ரப₃ந்தீ₄கரித்தும் உபதே₃ஶித்தும்) என்கிறவிடத்துக்கு हेतुगर्भविशेषणம்.(ஆழ்வாருடைய)(26)என்று தொடங்கி(நிபுணராய்) इत्यन्तம் (வேத₃ாதி₃களில் அர்த்த₂ங்களை ஸங்க்₃ரஹித்து) என்கிறவிடத்துக்கு हेतुगर्भविशेषणங்கள். (ஸங்க்₃ரஹித்து)என்றது-லௌகிகப₄ாஷைகளாலேஸங்க்₃ரஹித்து என்றபடி. (மந்த₃மதிகளுக்கும்) பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும். (ஸுக்₃ரஹமாம்படி) ஸுக₂பூர்வகமாகவறியலாம்படி. (ப்ரப₃ந்தீ₄கரித்தும் உபதே₃ஶித்தும் போந்தார்கள்) என்றது- ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணார்த்த₂ங்களையுபதே₃ஶித்தும், மற்றவைகளை यथासंभवं ப்ரப₃ந்தீ₄கரித்தும் உபதே₃ஶித்தும் போந்தார்களென்றபடி. ஆக இவ்வளவும் வர, ஶாஸ்த்ரங்களிற்காட்டில் पूर्वाचार्योपदेशात्मकप्रबन्धங்களுக்குண்டான. तत्त्वहित-पुरुषार्थங்களை ஸர்வர்க்கும் உள்ளபடி अनायासेन அறிவிப்பிக்கவற்றாகையாகிற வைலக்ஷண்யத்தையருளிச்செய்து. அவற்றிற்காட்டில் ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணத்துக்குண்டான वैलक्षण्याति-शयத்தை வெளியிடுகைக்காக, லோகாசார்யருடைய प्रबन्धा-न्तरங்களுக்குண்டான पूर्वप्रबन्धवैलक्षण्यத்தையருளிச்செய்கிறார்

ஸம்ஸாரி சேதநர் இழவு ஸஹிக்கமாட்டாத பரம க்ருபையாலே தது₃ஜ்ஜீவநார்த்த₂மாகத் தாமும் பல ப்ரப₃ந்த₄ங்களருளிச்செய்த பிள்ளைலோகாசார்யர்,

---

ஹிஷ்ணுதையில் பாரம்யம்.— "सेवस्वमेतदमृतं प्रणिपत्य याचे" என்று பால்குடிக்கக் கால் பிடிக்கை. இங்கே. "सिद्ध सत्संप्रदाये" இத்யாதி₃ஶ்லோகார்த்த₂த்தில் ப்ரத₂மநாமஶம் சொல்லப்பட்டது. அங்கு उपदेशमात्रविवक्षया, दयालु என்றவளவிலே நின்றது. இங்கு प्रबन्धीकरणरूपाधिकांशहेतुतया (பரமத₃யாளுக்களான) என்று அருளிச்செய்தது என்று கண்டுகொள்வது.

(பூர்வாசார்யர்கள்) உய்யக்கொண்டார் மணக்கால் நம்பி முதலாக வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையளவாக நடுவுள்ளவர்கள். (வேத₃ாதி₃களில்) என்கிற ஆதி₃ஶப்த₃த்தால் उपबृंहण-रहस्यत्रय दिव्यप्रबन्धங்கள் संगृहीतங்கள். (प्रबन्धीकரித்தும், உபதே₃ஶித்தும் போந்தமை) यथायथம் विकल्पेनவும் समुच्चयेनவும் யோஜித்துக்கொள்வது. (ஸஹிக்கமாட்டாத பரமக்ருபையாலே) ஸஹிக்கமாட்டாமையாகிற பரமக்ருபையாலே. (பல ப்ரப₃ந்த₄ங்கள்)—யாத்₃ருச்சி₂கப்படி முதலான அநேக

மேல் (அப்படியே) என்று தொடங்கி. (அப்படியே) என்றது—நாத₂முநிகள் தொடக்கமான பூர்வாசார்யர்கள் ப்ரப₃ந்தீ₄கரித்து உபதே₃ஶித்தபடியே என்றபடி. (ஸம்ஸாரி சேதநர்) ருசி பிறந்த ஸம்ஸாரி சேதநர். (பல ப்ரப₃ந்த₄ங்கள்) ஓரோ விஷயங்களுக்கே संग्रहविस्तररूपेण ப₃ஹுப்ரப₃ந்த₄ங்கள். இத்தால் பூர்வப்ரப₃ந்த₄ங்களில் இப்ரப₃ந்த₄ங்களினுடைய வாசி சொல்லிற்று.

மேல் ஸ்ரீ வசநபூ₄ஷணத்தினுடைய அத்யந்த வைலக்ஷண்யத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்ய) என்று தொடங்கி. (ஆசார்ய பரம்பரா ப்ராப்தங்களான)நாத₂முனிகள்தொடங்கித்

ஆசார்ய பரம்பரா ப்ராப்தங்களான அர்த்த₂ங்களில், அவர்கள் தாங்கள் கௌ₃ரவாதிஶயத்தாலே ரஹஸ்ய மாக உபதே₃சித்துப் போந்தவையாய், அருமை பெருமைகளைப்பற்ற இதுக்கு முன்பு தாமும் ப்ரகாஶிப்பியாமல் அடக்கிக்கொண்டு போந்தவையு மான அர்த்த₂விஶேஷங்களெல்லாவற்றையும், பின்

ப்ரப₃ந்த₄ங்களை. (அவர்கள் தாங்கள்) *ஆசார்யர்கள்.* (ரஹஸ்யமாக உபதே₃ஶித்துப் போந்தவையாய்) *ப்ரபு₃ந்தீ₄கரியாமல் உபதே₃ஶித்துமாத்ரம் போந்தவையாய்.* (அருமை) **सूक्ष्मत्व***மும்,* **दुरापत्व***மும்.* (பெருமை) **महत्त्व***மும்,* **गौरव***மும்.* "**सुसूक्ष्मत्वात् दुरापत्वात् महत्त्वात् गौरवादपि। मयाऽयं परमो धर्मः प्रोक्तः सिद्ध्यै पुनः पुनः॥**" *என்று சொன்னனிறே* **भरद्वाजभगवान्.** (இதுக்கு முன்பு) *ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணமருளிச் செய்வதற்கு முன்னே.* (பின்புள்ளாரும்) *என்ற ஸமுச்சயத்தாலே,* **उपदेशक्षम***ரான*

தம்மளவாக ஆசார்ய பரம்பரா ப்ராப்தங்களான. (அர்த்த₂ங்களில்) *என்று* **निर्धारणे सप्तमी.** (அவர்கள்) *பூர்வாசார்யர்கள்.* (கௌ₃ரவாதிஶயம்) "**देवानां गुह्यम्**" *என்றும்,* "**गुह्यानां गुह्यमुत्तमम्**" *என்றும் சொல்லுகிற* **परमगुह्यत्व***ம்.* (ரஹஸ்யமாக) **अपट्कर्ण***மாக.* (அருமை) **दुरूहत्व***மும்* **दुर्लभत्व***மும்.* (பெருமை) **गौरव***ம்.* (ப்ரகாஶிப்பியாமலடக்கிக்கொண்டு) *அடக்கிக்கொண்டிருக்கிறமையையுங்கூட ப்ரகாஶிப்பியாதபடி அடக்கிக்கொண்டு.* (அர்த்த₂விஶேஷங்களெல்லாவற்றையும்) *என்றது-விஶேஷார்த்த₂ங்களில் ஒன்றொழியாமேயெல்லாவற்றையுமென்றபடி.* (பின்புள்ளாரும்) *என்றது-பின்புள்ளாரில் ருசி பிறந்தாரில் ஒருவரும் என்றபடி.* (பின்புள்ளாரும்) *என்கிற சகாரத்தாலே, ஸமாநகாலீநர்களை ஸமுச்சயிக்கிறது.* (இழக்கவொண்ணாது என்கிற) *இழக்கவொண்ணாதென்றிருக்கையாகிற. இவருடைய க்ருபைக்கு அதிஶயமாவது-பூர்வர்கள், ஸம்ஸாரிகளினுடைய இவ்விஶேஷார்த்தங்*

பின்னாரும் இழக்கவொண்ணாதென்கிற தம்முடைய க்ருபாதிஶயத்துக்குமேலே, பெருமாளும் ஸ்வப்நத்திலே

समकालवर्तिகளை ஸமுச்சயிக்கிறது. (க்ருபாதிஶயத்துக்குமேலே) **कृपातिशय**மாகிற **हेतु**விருக்கச்செய்தே. (பெருமாளும்) பெரிய பெருமாளும். இந்த உம்மையை (திருவுள்ளமாயருளுகை யாலும்) என்று கூட்டுவது. (இப்ரப₃ந்த₄முகே₂ந) **असम-द्ब्याचिख्यासितवचनभूषणप्रबन्धद्वारेण** (வெளியிட்டருளுகிறார்) **कृपया** ப்ரகாஶிப்பிக்கிறார்.

இங்கே (அருமை பெருமை)(30) என்கிறவித்தால் ***प्रमेय-वैलक्षण्य**மும்.* (ஸத்ஸம்ப்ரதா₃ய) இத்யாதி₂யை அதிதே₃ஶிக்கிற (அப்படியே)(28) என்கிறவித்தாலும் (லோகாசார்யர்)(29)

களினிழவை யநுஸந்தி₄த்து து₃:க்கி₂களாயிருக்கச் செய்தேயும். அந்த து:க்க₂ம் கத₂ஞ்சித் ஸஹ்யமாம்படியிருக்கையாலே, விஶேஷார்த்த₂ங்களை ப்ரப₃ந்த₄ரூபேண வெளியிடாதே போந்தார்களாகையாலே, அவர்களுடைய க்ருபை **परदुःखदुः-खित्वमात्र**மாய் விட்டது; இவர்க்கு அந்த **दुःखम् असह्य**மாயிருக்கையாலே, இப்ரப₃ந்த₄முகே₂ந அதினுடைய **अपा-करण**த்திலுண்டான உத்கடேச்சை₂யோடேயிருக்கையாலே, இவருடைய க்ருபை **परदुःखापाकरणेच्छापर्यन्त**மாய் விட்டது. இதிறே அதிஶயிதாவஸ்தை₂. இந்த அவஸ்தா₂பே₄த₃ங்களை அறிவிக்கைக்காகவாய்த்து முன்பு (சேதனர் இழவு ஸஹிக்கமாட்டாத பரம க்ருபை) (29) என்றருளிச்செய்து, இவ்விடத்தில்(பின்புள்ளாரும் இழக்கவொண்ணாதென்கிற தம்முடைய க்ருபாதிஶயம்) என்றருளிச்செய்தது. ***परदुःखदुःखित्वं, परदुःखासहिष्णुत्वं, परदुःखापाचिकीर्षुत्वं*** என்றிறே க்ருபையினுடைய உத்தரோத்தராவஸ்தை₂.* (க்ருபாதிஶயத்துக்கு மேலே) என்றது—அந்த க்ருபைதானே பர்யாப்தஹேதுவாயிருக்க, அதுக்குமேலேயுண்டான **भगवन्नियमन**ம் **अधिक**மான **हेतु** என்றறிவிக்கைக்காக. இத்தால், இப்ரப₃ந்த₄ம் அவதரிக்கைக்குப் பிள்ளைலோகாசார்யருடைய க்ருபையே **प्रधानहेतु** என்று **सूचितम्**.

திருவுள்ளமாயருளுகையாலே, ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணமாகிற இப்ரப₃ந்த₄முகே₂ந வெளியிட்டருளுகிறார்.

என்கிற திருநாமத்தாலும் *वक्तृवैलक्षण्यமும்.* (பலப்ரப₃ந்த₄ங்களருளிச்செய்த)(29) இத்யாதி₃யால். अनेकप्रबन्धोपरि प्रवृत्तமாகையாலேஸித்₃தி₄த்த तदसाधितार्थसाधकत्वरूपமான *प्रबन्धवैलक्षण्यமும்,* भगवन्नियोगेन அவதரித்தமையால் व्यञ्जितமான भगवदत्यन्ताभिमतत्वरूपமான *अनितरसाधारणवैलक्षण्यமும்.* (वचनभूषणं) என்கிற ஸமாக்₂யையாலே லப்₃த₄மான * सत्संप्रदायैकमूलकत्वமாகிற वैलक्षण्यமும் * அருளிச்செய்தாராய்த்து.

மேல், भगवन्नियमनरूपप्रधानहेतुவையருளிச்செய்கிறார்.— (பெருமாளும்) பேரருளாளரும். चकारं अन्वाचये. (வசநபூ₄ஷணமென்கிற) என்னுதே. (வசநபூ₄ஷணமாகிற) என்கையாலே இப்ரப₃ந்த₄த்தினுடைய अन्वर्थनामत्वं सूचितम्. (प्रबन्धमुखेन) प्रबन्धद्वारा. ப்ரப₃ந்த₄மாகிற முக₂த்தாலேயென்றுமாம். (வெளியிட்டருளுகிறார்) என்கிறவிடத்திலும். (அர்த்த₂விஶேஷங்களெல்லாவற்றையும்) என்கிற த்₃விதீயாந்தத்தையநுஷங்கித்து யோஜித்துக்கொள்வது. (அருளிச்செய்கிறார்) என்னுதே. (வெளியிட்டருளுகிறார்) என்றது. ரத்நங்களை முகமறிந்து கோத்தாப்போலே. पूर्वाचार्यवचनங்களை संगतस्थलங்களிலே சேர்த்து. ப்ரப₃ந்தீ₄கரித்ததித்தனையொழிய ஸ்வல்பாம்ஶமும் பிள்ளைலோகாசார்யர் தம்முடைய வசநமில்லையென்றறிவிக்கைக்காக. ஆக இவ்வளவால், ஶாஸ்த்ரங்களிற்காட்டில் விலக்ஷணமான உபதே₃ஶ ப்ரப₃ந்த₄ங்களில் வைத்துக்கொண்டு அத்யந்தவிலக்ஷணமான இந்த ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணத்தை முமுக்ஷுக்களெல்லாரும் ப்ரேமத்தோடே பேணியநுஸந்தி₄க்கைக்குடலாக. *ஶாஸ்த்ரங்களிற்காட்டில் பூர்வாசார்யோபதே₃ஶப்ரப₃ந்த₄ங்களுக்குண்டான வைலக்ஷண்யத்தையும், அதிற்காட்டில் பிள்ளைலோகாசார்யருடைய ப்ரப₃ந்த₄ாந்தரங்களுக்குண்டான அதிவைலக்ஷண்யத்தையும். அதுகளிலுங்காட்டில் ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணத்துக்குண்டான सर्वप्रकटितार्थप्रतिपादकत्वरूपமான அத்யந்த வைலக்ஷண்யத்தையுமருளிச்செய்தாராய்த்து. *

முன்பே பேரருளாளப்பெருமாள், தம்முடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே மணற்பாக்கத்திலேயிருப்பாரொரு நம்பியாரை விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளி, தஞ்சமாயிருப்பன சில அர்த்த₂ விசேஷங்களைத் தாமே அவர்க்கு ஸ்வப்நமுகே₂ந அருளிச்செய்து.

ப₄க₃வந்நியோக₃த்தை விவரிக்கிறார்.—(முன்பே) इत्यादिना (ப்ரஸித்₃த₄மிறே)(36)इत्यन्तेन. மணற்பாக்கம்-க்₃ராமவிசேஷம். "திருச்சானூர் நம்பியார்" என்று ஆய்ப்படியிலே யிருக்கிறது. वस्तुनि विकल्पம் கூடாமையாலே, * அந்தநம்பியார்க்குத் திருச்சானூர் அபி₄ஜநமாய், மணற்பாக்கம் நிவாஸமாய் விரோத₄மில்லையென்று கொள்ளவேண்டியது.* ஆகையிறே (மணற்பாக்கத்திலேயிருப்பாரொரு நம்பியார்) என்று இங்கும், (திருச்சானூர் நம்பியார்) என்று அங்கும் நிர்தே₃ஶபே₄த₃ம் கிடக்கிறது. * "यत्र पूर्वैः उपितं सोऽभिजनः" "यत्र स्वयं निवसति स निवासः" என்றிறே ஶாப்₃தி₃கராலே अभिजन-निवासங்களுக்கு भेदம் சொல்லப்பட்டது.* (தஞ்சமாயிருப்பன) ரக்ஷகமாயிருப்

மேல் पूर्वप्रस्तुतस्वप्नप्रकारத்தை வெளியிடுகிறார்,—(முன்பே) என்று தொடங்கி. (ப்ரஸித்₃த₄மிறே) (36) என்னுமளவாக. (முன்பே) என்றது—ஜாயமாநகாலத்திலே என்றபடி. இதுக்கு (விசேஷ கடாக்ஷம்பண்ணி) என்கிறத்தோடே அந்வயம். (பேரருளாளப்பெருமாள்) பெருமாள்கோயிலில் "கருணாகரர்" என்கிற பெரியபெருமாள். (தம்முடைய) कृपामात्रप्रसन्नाचार्யரையுங்கூட உபகரித்த தம்முடைய. (மணற்பாக்கத்திலேயிருப்பாரொரு நம்பியாரை) மணற்பாக்கமென்கிற க்₃ராமத்திலே இருப்பாரொரு திருச்சானூரர்ச்சகரை. (நம்பியார்) அர்ச்சகர். *"देव्यैचं समजायत" என்றாப்போலே, இவர்க்கு, பிராட்டிக்குப்பண்ணும் அந்தரங்க₃ வ்ருத்தியே நிரூபகமாமளவே யளவாகவாய்த்து. இவரிடத்தில் பேரருளாளருடைய கடாக்ஷம் பெருகினபடி.*

" நீர்போய் இரண்டாற்றுக்கும் நடுவே வர்த்தியும் ; இன்னமுமக்கு இவ்வர்த்த₂ங்களெல்லாம் விஶத₃மாக நாமங்கே சொல்லுகிறோம் " என்று திருவுள்ளமா யருளுகையாலே, அவரிங்கே வந்து ×பெரியபெருமாளை ஸேவித்துக்கொண்டு தமக்கு முன்பு அங்கருளிச் செய்த அர்த்த₂ங்களையும் அசலறியாதபடி அநு ஸந்தி₄த்துக்கொண்டு, ஏகாந்தமானதொரு கோயி லிலே வர்த்தியாநிற்கச் செய்தே, தம்முடைய ஸ்ரீ பாத₃த்துக்கந்தரங்க₃ரான முதலிகளும் தாமு மாக, பிள்ளை ஒரு நாள் அந்தக் கோயிலிலே யாத்₃ருச்சி₂கமாக எழுந்தருளி, அவ்விடம் ஏகாந்த மாயிருக்கையாலே ரஹஸ்யார்த்த₂ங்களை அவர் களுக்கு அருளிச்செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிரா நிற்க, அவை, தமக்குப் ×பேரருளாளப் பெருமாள் அருளிச்செய்த அர்த்த₂விஶேஷங்களா யிருக்கை

பன. (இரண்டாற்றுக்கும் நடுவே) उभयकावेरीमध्यமான கோயி லிலே. (ஏகாந்தமான) தமக்கே வாஸயோக்யமான. "शून्यागारे देवगृहे" என்றிறே யோக₃த்துக்கு ஸ்தா₂நம் சொல்லிற்று. அப்படியே रहस्यार्थानुसन्धानस्थानமிருந்தபடி. (பிள்ளை) பிள்ளைலோகாசார்யர். (யாத்₃ருச்சி₂கமாக) நம்பியார் அங்கு வர்த்திக்கிறாரென்று அநுஸந்தி₄யாமல். (அவர்)

(இரண்டாற்றுக்கும் நடுவே) कावेर्योर्मध्ये. (இங்கே வந்து) அங்கே போய். இத்தால், கோயிலிலிருந்து வ்யாக்₂யாந மிட்டருளினமை தோற்றுகிறது. (பெருமாளை) அழகிய சிங்கரை. (ஒரு கோயிலிலே) *"பலமண்டலப்பெருமாள்" என்கிற காட்டழகியசிங்கர் கோயிலிலே.* (பெருமாளருளிச் செய்த) பேரருளாளப் பெருமாளருளிச்செய்த. (வித்₃த₄ ராய்) ஈடுபாட்டையுடையராய். (அவரோ நீரென்ன)

×இவ்விரண்டிடங்களிலும் 'பெருமாள்' என்று எம்பார் ஜீயர்ஸ்வாமி பாடம்.

யாலே, அவர் போர வித்₃த₄ராய், உள்ளினின்றும் புறப்பட்டு வந்து, பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே விழுந்து, ''அவரோ நீர்'' என்ன, "ஆவதென்?'' என்று பிள்ளை கேட்டருள, பேரருளாளப்பெருமாள் தமக்கிவ்வர்த்த₂ங்களை ப்ரஸாதி₃த்தருளினபடியையும், இத்தே₃ஶத்திலே போரவிட்டருளினபடியையும், "இன்னம் உமக்கங்கே விஶத₃மாகச் சொல்லுகிறோம்''என்றருளிச் செய்தபடியையும் விண்ணப்பம் செய்யக்கேட்டு மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய், அவரையுமபிமானித்தருள, அவருமங்குத்தைக்கு அந்தரங்க₃ராய் வர்த்திக்கிற நாளிலே, பெருமாள் அவர்க்கு ஸ்வப்நத்திலே "இவ் வர்த்த₂ங்கள் மறந்து போகாதபடி இவற்றையொரு ப்ரப₃ந்த₄மாக்கச் சொன்னோமென்று நீர் பிள்ளைக்குச் சொல்லும்'' என்று திருவுள்ளமாக, அவர் "இப்படிப் பெருமாள்திருவுள்ளமாயருளினார்''என்றுவிண்ணப்பம்

மணற்பாககத்து நம்பியார். (போர) *மிகவும்.* (வித்₃த₄ராய்) *ஈடுபட்டு.* (அவர்க்கு) *நம்பியார்க்கு.* (அப்படிச் செய்வோம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி)(*36*) इत्येतदनन्तरं *''பிள்ளை''* என்று இவ்வளவும் *அநுஷங்கி₃த்துக்கொள்ளவும்.*

''விஶத₃மாக நாமங்கே சொல்லுகிறோம்'' என்று சொன்னவவரோ நீர்? என்ன. (ஆவதென்) *அவரோ நீர் என்கையாவதென்?* (கேட்டு மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய்) *என்கையாலே, '' அவரே தாம் '' என்கிற அர்த்த₂த்துக்கு இசைந்தமை தோற்றுகிறது.* (பெருமாள்) *பெரியபெருமாள்.* (இவ் வர்த்த₂ங்கள்) श्रीवचनभूषणप्रतिपादितार्थ*ங்கள்.* (மறந்து போகாதபடி) *திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்துக் கேட்டவர்களும் மறந்து போகாதபடி.* (ப்ரஸித்₃த₄மிறே) *என்றது.* शिष्टोक्तिप्रसिद्ध *மிறே யென்றபடி.*

செய்ய, "ஆனால் அப்படிச் செய்வோம்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி, அநந்தரமிப்ரப₃ந்த₄மிட்டருளினாரென்று ப்ரஸித்₃த₄மிறே.

ஸமாக்₂யையை விவரிக்கிறார் (ரத்நப்ரசுரமான) என்று தொடங்கி(திருநாமமாய்த்து) (38) என்னுமளவாக. रत्नं च तत् भूषणं च रत्नभूषणम् என்று கர்மதா₄ரயனை ஆம்ரயிக்குமளவில், "कनककन्दलेनैव रत्नमुन्मील्यते" என்கிறபடியே பொன் சேராத ரத்நம் ஒளியுடைத்தல்லாமையாலே, அது பூ₄ஷணமாக மாட்டாது என்று கர்மதா₄ரயனை விட்டு, * रत्नैः प्रचुरं रत्नप्रचुरं; रत्नप्रचुरं च तत् भूषणं च रत्नप्रचुरभूषणम् என்றாய். "शाकप्रियः पार्थिवः शाकपार्थिवः" என்னுமாப்போலே उत्तरपदलोपத்தாலே प्रचुरपदம் लुप्तமாய் रत्नभूषणम् என்கிறது. அதில் प्राचुर्यத்துக்கு स्वाश्रयं प्रति विशेष्यतया भानस्थलத்தில், स्वाश्रय-समानाधिकरण—तद्विजातीयनिष्ठाल्पत्व—प्रतियोगित्वம் प्राचुर्यத்திலே தோற்றும் * என்னும் நியமத்தாலே, இங்கும் *प्राचुर्याश्रय-

---

மேல், (ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணமாகிற இப்ரப₃ந்த₄முகே₂ந) (32) என்கிறவிடத்தில் சொன்ன அந்வர்த்த₂நாமதையை விஶதீ₃கரியாநின்றுகொண்டு, இதினுடைய உபதே₃ஶாத்மகதையை த்₃ருடீ₄கரிக்கிறார் (ரத்நப்ரசுரமான) என்று தொடங்கி, (திருநாமமாய்த்து) (38)என்னுமளவாக. அதில்:पूर्वाचार्योपदिष्ट-वचनात्मकமான இப்ரப₃ந்த₄த்துக்கு, "वचनभूषणम्" என்கிற பத₃ம் अन्वर्थनामமாய்க்கொண்டு திருநாமமானபடியை, ஒரு பூ₄ஷணத்துக்கு ஒரு பேரானமையை த்₃ருஷ்டாந்தமாக்கி அறிவிக்கைக்காக, नानाविधरत्नस्थानीयங்களான पूर्वाचार्यवचनங்களையடைய, முகமறிந்து சேர்த்தாப்போலே, ஸங்க₃த ஸ்த₂லங்களிலே பொருந்தவிட்டுக்கொண்டு, அவற்றுக்கு எல்லா வைஶத்₃யாவஹமாய், அடைய வளைந்துகொண்டிருக்கையாலே ஸ்வர்ண ஸ்த₂ாநீயமான பிள்ளைலோகாசார்யருடைய पूर्वाचार्यवचनानुपूर्वीविशेषरूपमहावाक्यघटितமான இப்ரப₃ந்த₄த்துக்கு, केवलरत्नात्मकभूषणम् த்₃ருஷ்டாந்தமாக

ரத்ந ப்ரசுரமான பூ₄ஷணத்துக்கு ரத்நபூ₄ஷண மென்று பேராமாப்போலே, பூர்வாசார்யர்களுடைய

रत्नसमानाधिकरण–तद्विजातीयनिष्ठाल्पत्व-प्रतियोगित्வம் प्राचुर्यத்திலே தோற்றக்கடவது.* रत्नप्रचुरभूषणத்தில் रत्नविजातीयந்தான் பொன்னேயாகையுசிதமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்.—(ரத்நப்ரசுரமான பூ₄ஷணத்துக்கு ரத்நபூ₄ஷணமென்று பேராமாப்போலே) என்ற. *वचनैः प्रचुरं वचनप्रचुरस् वचनप्रचुरं च तत् भूषणं च वचनप्रचुरभूषणम् * என்றும். पूर्ववत् प्रचुरपदलोपம் வந்து. वचनभूषणम् என்றும். पूर्वोक्तरीत्या प्राचुर्याश्रयवचनसमानाधिकरणतद्विजातीयनिष्ठाल्पत्वप्रतियोगित्வம் प्राचुर्यத்திலே தோற்றக்கடவதாய். शब्दத்துக்கு विजातीयமாவது அர்த்த₂மாய், அர்த்த₂மல்பமாய் ஶப்த₃ம் ப்ரசுரமென்று ஸித்₃தி₄க்கதாக ப்ரஸங்கி₃க்குமாகையால். "वचनभूषणम्" என்கிற திருநாமத்தில் वचनशब्दம் पूर्वाचार्यवचनपरமாய். तत्प्राचुर्यம் तदपेक्षया विशेष्यமாய்த் தோற்றுமளவில், *पूर्वाचार्यवचनसमानाधिकरणतद्विजातीयनिष्ठाल्पत्वप्रतियोगित्वமாய்த் தோற்றக்கடவது.* அதில்

மாட்டாமையாலே. सर्वतोरत्नखचितமாய், स्वर्णनिर्मितமான भूषणத்தை த்₃ருஷ்டாந்தமாக்கிக்கொண்டு, அதுக்கு இப்ரப₃ந்த₄த்தினுடைய திருநாமத்துக்கு सदृशமானதொரு पदம் अन्वर्थनामமாய்க்கொண்டு பேரானமையை த₃ர்ஶிப்பிக்கிறார் (ரத்நப்ரசுரமான) என்று தொடங்கி (போலே) என்னுமளவாக. (ரத்நபூ₄ஷணமென்று பேராமாப்போலே) என்றது-ஆத்மாவினுடைய ज्ञानप्राचुर्य தோன்றுகைக்காக. ஜ்ஞாநஶப்₃த₃த்தாலே ஸமாநாதி₄கரித்துச் சொல்லுகிறப்போலேயும். "செய்யுடைய நெல்" என்றும். "இத்தாழிகளுடையத்தயிர்" என்றும் லோகவ்யவஹாரமாமாப்போலேயும். பூ₄ஷணத்தினுடையவும் रत्नप्राचुर्यம் தோன்றுகைக்காக. "रत्नं च तत् भूषणं च-रत्नभूषणं" என்று भूषणशब्दத்தோடே रत्नशब्दத்தை ஸமாநாதி₄கரித்துப்பண்ணும் "रत्नभूषणम्" என்று निरूढव्यवहारத்தாலே அப்படிப்பேராமாப்போலே யென்றபடி.

வசந ப்ரசுரமாய், அநுஸந்த₄ாதாக்களுக்கு ஔஜ்ஜ்வல்யகரமாயிருக்கையாலே, இதுக்கு வசநபூ₄ஷண மென்று திருநாமமாய்த்து.

पूर्वाचार्यवचनविजातीयமாவது स्ववचनம். स्ववचनம் स्वल्पமாய். पूर्वाचार्यवचनம் प्रचुरமாயிருக்கை-स्वकपोलकल्पितत्वशङ्काव्युदसनद्वारा प्रामाण्यத்துக்கு अत्यन्तावश्यकம் என்று திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறுர்.— (பூர்வாசார்யர்களுடைய வசந ப்ரசுரமாய்) என்று. ஆகையால். "साङ्गाखिलद्रमिडसंस्कृतरूपवेदसारार्थसंग्रह-महारसवाक्यजातम्" என்றதோடு இந்தத் திருநாமத்துக்கு விரோத₄மில்லையென்று கண்டுகொள்வது. "गुरुभ्योऽर्थः श्रुतः शब्दैः तत्प्रयुक्तैश्च योजितः" என்கிறபடியே. உபதே₃ஶ ஸமயங்களிலே பூர்வாசார்யர்களாலே पारम्पर्येण ப்ரயுக்தங்களான வசநங்களுடைய प्राचुर्यம் विवक्षितம். ஆகையால் (அவர்கள் தாங்கள் கௌ₃ரவாதிஶயத்தாலே ரஹஸ்யமாக உபதே₃ஶித்துப்போந்தவையாய்)(30) இத்யாதி₃யோடே இதுக்குவிரோத₄மில்லையென்று கண்டுகொள்வது. "भूषण" ஶப்₃த₃ம் गौण्या वृत्त्या, धारयिताக்களுக்கு औज्ज्वल्यहेतुपरம்; இங்கு धारणம்-अनुसं

மேல். பூ₄ஷணத்துக்கு दार्ष्टान्तिकமான ப்ரப₃ந்த₄த்திலே அதின் பேருக்கு த₃ார்ஷ்டாந்திகமான பேரை யோஜித்துக் காட்டுகிறுர் (பூர்வாசார்ய) என்று தொடங்கி, (திருநாமமாய்த்து) என்னுமளவாக. अवचनप्रचुरप्रबन्धமில்லாமையாலே. वचनशब्दம் अव्यावर्तकமாகாமைக்காக, "வசநஶப்₃த₃ம் பூர்வாசார்ய வசநபரம்" என்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச் செய்கிறுர் (பூர்வாசார்யர்களுடைய) என்று. (பூர்வாசார்யர்கள்) என்றது – லோகாசார்யருக்குப் பூர்வாசார்யர்களென்றபடி. (அநுஸந்த₄ாதாக்களுக்கு ஔஜ்ஜ்வல்யகரமாயிருக்கையாலே) என்று भूषणशब्दार्थம். (திருநாமம்) என்று கௌ₃ரவித்தருளிச்செய்தது—இப்படி अन्वर्थமான இந்தத் திருநாமம். "முன்னம் குரவோர்" என்கிற பாட்டிற்படியே, புத்ரனுக்குப் பிதாவே பேரிடுமாபோலே. இப்ரப₃ந்த₄மிட்டருளின

யானம் என்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச் செய்கிறார்.— (அநுஸந்த₄ாதாக்களுக்கு ஔஜ்ஜ்வல்யகரமாயிருக்கையாலே) இத்யாதி₃.

இங்கு பூர்வோக்தமான சேதனனுடைய * ஆகார த்ரயாதி₃கம் साक्षाद्विषयः. திருமந்த்ர पदत्रयादिकं अवान्तरविषयः.

பிள்ளைலோகாசார்யர் தாமே சாத்தின திருநாமத்தினுடைய வைப₄வத்தை அறிவிப்பிக்கைக்காக.

ஆக, *கீழ் ஸ்வப்நப்ரகார கத₂நமுக₂த்தாலே भगवदवतार-विशेषात्मकत्वरूपமான இப்ரப₃ந்த₄த்தினுடைய कर्तृवैलक्षण्यமும், भगवदत्यन्ताभिमतत्वरूपप्रबन्धवैलक्षण्यமும், वचनभूषणम् என்கிற திருநாமமானபடியைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணத்தாலே सर्वाचार्यवचनात्मकत्वरूपप्रबन्धवैलक्षण्यமும், தத்வஹித புருஷார்த்த₂ங்களை நன்றாக அறிவிக்கையாலே अनुसंधातृस्वरूपौज्ज्वल्यकरமாகையாகிற विषयवैलक्षण्यமும் அருளிச் செய்தாராய்த்து.*

ஆக, (ஸகலவேத₃ஸங்க்₃ரஹ) (4) என்று தொடங்கி, (திருநாமமாய்த்து) (38)என்னுமளவும் ப்ரவேஶமாகையாலே, இதிலே अनुबन्धिचतुष्टयமும் अर्थமாகக் காட்டப்பட்டது.

எங்ஙனேயென்னில்:— (தத்வஹித புருஷார்த்த₂ங்களை உள்ளபடியறிந்தே உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுகையாலும்) (16, 18) என்றும், (அந்த வேத₃ாதி₃களில் அர்த்த₂ங்களை ஸங்க்₃ரஹித்து) (28) என்றும், (அருமை பெருமைகளைப்பற்ற இதுக்கு முன்பு தாமும் ப்ரகாஶிப்பியாமலடக்கிக்கொண்டு போந்தவையுமான அர்த்த₂விஶேஷங்களெல்லாவற்றையும்) (30) என்றும் சொல்லுகையாலே, सकलवेदशास्त्रतात्पर्यமாய், पूर्वाचार्योपदेशगम्यமான * तत्वहितपुरुषार्थयाथात्म्यமே விஷயமென்றும்,* (ஸங்க்₃ரஹமாம்படி) (28 என்றும் (இழக்கவொண்ணாதென்கிற) (31) என்றும் சொல்லுகையாலே, *அதினுடைய

மூலத்தின் ப்ரகரணவிப₄ாக₃ப்ரகாரம்

ஆய்ப்படி அவதாரிகை தொடர்ச்சி

ப்ரப₃லப்ரமாணமான வேத₃த்தில் கர்மப்ரதிபாத₃கமான அம்ஶத்தைப்பற்ற ப்₃ரஹ்மப்ரதிபாத₃கமான அம்ஶம் ஸாரம், அத்தைப் பற்ற ப்₃ரஹ்மநிஷ்ட₂ப்ரதிபாத₃கமான வசநம் ஸாரமென்றும், ஸர்வவிஶேஷணவிஶிஷ்ட ஸ்வரூபத்தைப்பற்ற, ஸர்வவிஶேஷ்ய ப்₃ரஹ்மஸ்வரூபம் ப்ரமேய ஸாரமென்றும், அத்தைப்பற்ற ஸௌலப₄ ப்₃ரஹ்மவிஶேஷம் ப்ரமேயஸாரமென்றும், ஸாத₄நாந்தரநிஷ்ட₂ரில் ஸித்₃த₄ஸாத₄நநிஷ்ட₂ர் ப்ரமாத்ருஸாரபூ₄தர், அவர்களைப்பற்ற சரமோபாயநிஷ்ட்ட₂ர் ப்ரமாத்ருஸாரபூ₄தரென்றும், இப்படி ப்ரமாண ப்ரமேய ப்ரமாத்ரு ஸ்வரூபஶோத₄நம் பண்ணுகிற ஸாரஸங்க்₃ரஹமாய், ஒன்பது ப்ரகரணமான இப்ரப₃ந்த₄த்தில் *(வேத₃ார்த்த₂ம்)*(ஸூ1) தொடங்கி *(அத்தாலே அது முற்பட்டது)*(ஸூ4) அளவாக ஸாரார்த்த₂ ப்ரமாண ப்ரகாஶிகையான * ப்ரப₃ந்த₄ாதி₄ஷ்டி₂கை; * *(இதிஹாஸ*

चेतनोज्जीवनं साक्षात्प्रयोजनम्. आकारत्रयज्ञानादिकं अवान्तरप्रयोजनम्. *இவற்றுக்கும் இதுக்கும்* **प्रतिपाद्यप्रतिपादकभाव**ம் *ஸம்ப₃ந்த₄ம்.* **उज्जीवनादिकाम**ன் *அதி₄காரி என்று* **अनुबन्ध-चतुष्टयमनुसन्धेयम्.**

सुखपूर्वकज्ञानமே **प्रयोजन**மென்றும்,* (ஸங்க்₃ரஹமாம்படி ப்ரப₃ந்தீ₄கரித்தும் உபதே₃ஶித்தும்) *(28)* என்றும். (அர்த்த₂விஶேஷங்களெல்லாவற்றையும்....ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணமாகிற இப்ரப₃ந்த₄முகே₂ந வெளியிட்டருளுகிறார்) *(30. 31. 32)* என்றும் சொல்லுகையாலே **तत्वहितपुरुषार्थयाथात्म्य**த்துக்கும் இப்ரப₃ந்த₄த்துக்கும் * **प्रतिपाद्यप्रतिपादकभाव**ம் ஸம்ப₃ந்த₄மென்றும்,* (ருசிபிறந்தசேதநர் இழந்துபோம்படியிருக்கையாலே) *(25,26)* என்றும். (மந்த₃மதிகளுக்கும் ஸங்க்₃ரஹமாம்படி)*(28)*என்றும்.(பின்புள்ளாரும் இழக்கவொண்ணாதென்கிற) *(30,31)* என்றும் சொல்லுகையாலே. * மோக்ஷருசியுடையாரெல்லாரும் அதி₄காரிகளென்றும்,* (அறிந்தே உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுகையால்)*(16.18)* என்கையாலே ***निरतिशयपुरुषार्थप्राप्ति**யாகிற **उज्जीवन**மே **चरमप्रयोजन**மென்றும்* த₃ர்ஶிப்பிக்கப்படுகையாலே. *விஷய ப்ரயோஜந ஸம்ப₃ந்த₄ாதி₄காரிகளாகிற **अनुबन्धिचतुष्टय**மும் காட்டப்பட்டதிறே.*

ச்ரேஷ்ட₂ம்) (ஸூ5) தொடங்கி (ப்ரபத்யுபதே₃சம் பண்ணிற்றும் இவனுக்காக) (ஸூ22) அளவாக (1) புருஷகாரவைப₄வ ப்ரகரணம்; *(ப்ரபத்திக்கு)*(ஸூ23)என்று தொடங்கி*(ப்ரவ்ருத்திசேரும்)*(ஸூ114) அளவாக (2)உபாயவைப₄வ ப்ரகரணம்; *(ப்ராபகாந்தர)* (ஸூ115) தொடங்கி*(ஸ்வரூபமாயிருக்கும்)*(ஸூ141)அளவாக (3)உபாயாந்தர த்யாக₃ ஹேதுவிசேஷப்ரகரணம்; *(இவனவனை)* (ஸூ142)தொடங்கி *(இடைச்சியாய்ப் பெற்றுவிடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும்)* (ஸூ242) அளவாக (4) ஸித்₃த₄ஸாத₄ந நிஷ்டா₂வைப₄வ ப்ரகரணம்; *(இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்)* (ஸூ243) என்று தொடங்கி *(உபேயவிரோதி₄களுமாயிருக்கும்)* (ஸூ307) அளவாக (5) ப்ர பந்நதி₃நசர்யா ப்ரகரணம்; *(தான் ஹிதோபதே₃சம்)* (ஸூ 308) தொடங்கி *(ருசியாலே வருகையாலே)* (ஸூ 320) அளவாக (6) ஸதா₃சார்ய லக்ஷணப்ரகரணம்; *(சிஷ்யன்)* (ஸூ 321) என்று தொடங்கி (**உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்**) (ஸூ365) அளவாக (7)ஸச்சி₂ஷ்யலக்ஷணப்ரகரணம்;*(ஸ்வதோ₃ஷாநுஸந்தா₄நம்)*(ஸூ366) தொடங்கி (**அப₄யஹேது**) (ஸூ406) அளவாக (8) நிர்ஹேதுக ப்ரகரணம்; (**ஸ்வதந்த்ரனை**) (ஸூ407) தொடங்கி மேலடங்க (9) சரமப்ராப்ய ப்ராபக ப்ரகரணம்.

व्याचिख्यासितமான *சாரீரக சதுரத்₄யாயியினுடைய ஷோட₃சபாத₃யர்த்₂ங்களை* "**सुखग्रहणाय संग्रहेणोपन्यस्यते**" *என்று தொடங்கி உபந்யஸித்த வேதா₃ந்த தீ₃ப ப்ரக்ரியை*

மேல், இப்ரப₃ந்த₄த்துக்கு விகல்பேந மந்த்ரரத்நபத₃ ஸங்க்₂யைகளையுட்கொண்டு ஆறு வாக்யமாகவும், ஒன்பது வாக்யமாகவும் யோஜித்து வாக்யார்த்த₂மருளிச் செய்கிறார்:- *(இப்ரப₃ந்த₄த்தில்)* *என்று தொடங்கி.* "**नेतृत्वं नित्ययोगं समुचितगुणजातं तनुख्यापनं चोपायं कर्तव्यभागं त्वथ मिथुनपरं प्राप्यमेवं प्रसिद्धम्। स्वामित्वं प्रार्थनां च प्रबलतरविरोधिप्रहाणं दशैतान् मन्तारं त्रायते चेत्यधिगतनिगमः षट्पदोऽयं द्विखण्डः॥**" *என்கிறபடியே, த்₃வயம்.* *1. ஆறு பத₃மாயும். 2.* "**पद्यते अनेनेति पदं**" *என்கிற ப்ரக்ரியை யாலே த₃சபத₃மானவிதில், கைங்கர்ய ப்ரார்த்த₂னை, சதுர்த்₂யர்வயார்த்த₂ம் அத்₄யாஹ்ருதமான "ஸ்யாம்"*

ப்ரகரண விப₄ாக₃ம்

ஜீயர் வ்யாக்₂யாந அவதாரிகை தொடர்ச்சி

1. ஆறு ப்ரகரணமாய், ஆறர்த்த ப்ரதிபாத₃கமான க்ரமம்

இப்ரப₃ந்த₄த்தில், (வேத₃ார்த்தமறுதியிடுவது) (1) என்று தொடங்கி (அத்தாலே அது முற்பட்டது) (4) என்னுமளவாக வக்ஷ்யமாணார்த்த₂நிர்ணயக ப்ரமாண நிர்தே₃ஶம் பண்ணுகிறதாகையாலே ப்ரப₃ந்தே₄ா

யாலே. இங்கும் வ்யாசிக்₂யாஸிதமான வசநபூ₄ஷணத்தி னுடைய **षट्प्रकरणी-नवप्रकरण्यर्थ***ங்களை* **सुखग्रहणार्थ***மாக* **संग्रहेण** *உபந்யஸித்தருளுகிறார். (இப்ரப₃ந்த₄த்தில்) என்று தொடங்கி (சரமப்ராப்ய ப்ராபகப்ரகரணம்) என்னுமளவாக.*

(वक्ष्यमाणार्थ*ங்கள்*) पुरुषकारोपायवैभवप्रभृति--चरमपर्वनिष्ठापर्यन्त *மான* **अभिधेय***ங்கள். (ப்ரமாணநிர்தே₃ஶம்) ப்ரமிதிஜநகவேத₃ கீர்த்தநம். (ப்ரப₃ந்தே₄ாபோத்₃க₄ாதம்)* **प्रबन्धारम्भसिद्ध्यर्थं वस्तुनिरूपणम्.** "**चिन्तां प्रकृतसिद्ध्यर्थां उपोद्घातं विदुर्बुधाः**" *என்னக் கடவதிறே.* "**प्रमेयशरीरं साधीयः, यदि प्रमाणमुपलभामहे**" *என்கிற படியே மாநாதீ₄நையாயிறே மேய ஸித்₃தி₄யிருப்பது.* **प्रबन्धो-पोद्घात***மான* **(வேத₃ார்த்த₂ம்)***(ஸூ1)* **इत्यादि सन्दर्भ***த்துக்கு* **प्रथम-**

என்கிற க்ரியாபத₃ார்த்த₂மாகையாலே. அத்தையொழிய ஒன்பதர்த்தங்களுக்கும் பூர்ணமாக வாசகஶப்த₃ ஶ்ருதி யுண்டாயிருக்கையாலேயாதல். "**श्रीमन् नारायण तव चरणार-विन्दयुगलं शरणमहं प्रपद्ये**" *என்ற ஸ்ரீக₃த்₃யப்ரக்ரியையாலே* **श्रीमन्! नारायण!** *என்று* **सम्बुद्ध्यन्त***ங்களாய் பூர்வக₂ண்ட₃ம் அஞ்சுபத₃மாய்.* **सखण्डनमःपदघटित***மான உத்தரக₂ண்ட₃ம் நாலுபத₃மாயிருக்கையாலேயாதல் ஒன்பதுபத₃மாயுமிறே யிருப்பது. அதில். ப்ரத₂மம். இப்ரப₃ந்த₄த்தைஆறுவாக்யமாக யோஜித்துக்கொண்டு, முதல் அஞ்சுவாக்யங்களையும் சரமவாக் யத்துக்கு ஶேஷமாக்கி ஏகவாக்யார்த்த₂மருளிச் செய்கிறார்.—* (வேத₃தாத்பர்யம் என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்)*என்னுமளவாக.*

போத்₃க₄ாதம். 1.2.(இதிஹாஸ ஶ்ரேஷ்ட₂ம்)(5) என்று தொடங்கி (ப்ரபத்த்யுபதே₃ஶம் பண்ணிற்றும் இவ ளுக்காக)(22)என்னுமளவும் *ஸாபராத₄சேதநருடைய ஸர்வாபராத₄ங்களையும் ஸர்வேஶ்வரனை ஸஹிப்பித்து

प्रकरणसंगतिதான் अर्थात् விழுந்ததித்தனையன்றி प्रथमप्रकरणा- साधारणत्वेन प्रथमप्रकरणान्तर्भावமன்று. "तस्याः शास्त्रारम्भार्थत्वेन शास्त्रोपोद्घातरूपत्वात् अर्थतः प्रथमपादान्तर्गतत्वं न तु प्रथमपादस्य, प्रथ- माध्यायस्य वा असाधारणत्वात्संगतिः" என்றிறே ஶ்ருதப்ரகாஶிகை. அந்த ந்யாயம் இங்கும் ஒக்குமே. ஆகையிறே, உபாய ப்ரகரணம், உபாயாந்தர தோ₃ஷப்ரகரணம். உபாய நிஷ்ட₂ வைப₄வ ப்ரகரணம். ப்ரபந்நதி₃நசர்யா ப்ரகரணம். ஸதா₃ சார்யலக்ஷண ப்ரகரணம். ஸச்சி₂ஷ்யலக்ஷண ப்ரகரணம். நிர்ஹேதுக விஷயீகார ப்ரகரணம். சரமப்ராப்ய ப்ராபக ப்ரகரணம் என்று தத்தத் ப்ரச₄ாந ப்ரதிபாத்₃யத்தையிட்டு நிரூபித்து தத்தத் ப்ரகரணங்களை வ்யபதே₃ஶித்தாப்போலே உபோத்₃க₄ாதப்ரகரணமென்றுதல்.புருஷகாரஉபாயவைப₄வ ப்ரகரணமென்றுதல் ப்ரதிபாத்₃யத்தையிட்டு நிரூபித்து வ்ய பதே₃ஶியாதே ப்ரத₂மப்ரகரணமென்று வ்யபதே₃ஶித்தது.

(सापराधेत्यादि)—"लक्ष्मीं पुरुषकारेण वृतवन्तो वरानन। मत्क्षमां प्राप्य" இத்யாதி₃யை உட்கொண்டருளிச் செய்கிறார்.— (ஸர்வாபராத₄ங்களையும் ஸர்வேஶ்வரனை ஸஹிப்பித்து)என்று.

(உபோத்₃க₄ாதம்) शास्त्रारम्भसमर्थनम्. "चिन्तां प्रकृत-सिद्ध्यर्थां उपोद्घातं विदुर्बुधाः"என்னக்கடவதிறே. "मत्प्राप्तिं प्रति जन्तूनां संसारे पततां अधः। लक्ष्मीः पुरुषकारत्वे निर्दिष्टा परमर्षिभिः॥ ममापि च मतं ह्येतन् नान्यथा लक्षणं भवेत्।" என்கிற வசநங்களையுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார்.— (ஸாபராத₄) என்று தொடங்கி. (ஸாபராத₄ சேதநருடைய) என்றது "संसारे पततामधः" என்றதைப் பற்ற. "शृणाति निखिलान् दोषान् श्रणाति च गुणैर्जगत्" என்று விவரிக்கப்பட்ட पुरुषकारत्वशब्दार्थம் (ஸர்வாபராத₄ங்களையும்) என்று தொடங்கி (ஸஹிப்பித்து) என்னுமளவும்; "शॄ-हिंसायां"

ரக்ஷிப்பிக்கையேஸ்வரூபமானபுருஷகாரவைப4வமும்.*

"क्षमूष् सहने" என்றிறே தா4து. "शिक्षणक्षमेषु अपराधसहत्वं क्षमा" என்று क्षमास्वरूपம் சொல்லப்பட்டது. ஸஹிப்பிக்கையாவது – अपराधानुगुणदण्डाभावविषयक–भगवदीयसंकल्प–प्रयोजकत्वம். "प्रापकं लब्ध्वा" என்கிறத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷிப்பிக்கையே) என்று. "पुरुषकारेण वृतवन्तः" என்று சொல்லிவைத்து "मत्क्षमां प्राप्य" "मां प्रापकं लब्ध्वा"என்கையாலே. क्षमोद्भावनं, तद्द्वारा भगवत्कर्तृकरक्षण-प्रयोजकत्वं–पुरुषकारत्वम् என்று லபி4க்கிறது என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்.—(ஸ்வரூபமான) என்று. क्षमोद्भावनं कृपावात्सल्याद्युद्भावनத்துக்கும் உபலக்ஷணம். "कारुण्यरूपया" என்னக்கடவதிறே. श्रीमत्पदानन्तरமிறே नारायणपदम्. இப்படி कृपोद्भावनம் சொல்லுகிறவிடம் क्षमोद्भावनத்துக்கும் உபலக்ஷணம் என்று கண்டுகொள்வது. (ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷங்களிரண்டிலும்)(ஸூ9) என்கிறவிடத்தில் पुरुषकारत्वम् — घटकत्वम् என்று व्याख्यास्यमानமாயிருந்ததேயாகிலும், இங்கு உபாய வைப4வத்தோடே ஸமபி4வ்யாஹ்ருதமாகையாலே निरुक्तविधमेव पुरुषकारत्वं प्रकृतोचितமென்று திருவுள்ளம் என்று கண்டு கொள்வது.

* पुरुषं करोतीति–पुरुषकारः * कर्मण्यण्. शब्दस्वभावात् पुल्लिङ्गत्वम्. "पुरुषकारेण वृतवन्तः" इत्यादौ पुरुषकारशब्दः भावप्रधाननिर्देशः. (1) "पूर्णत्वात् पुरुषः" इति निरुक्त्या, क्षमादिपूर्णं करोतीत्यर्थः. (2) "पॄ–पालनपूरणयोः" என்கையாலே புருஷஶப்3த3ம் पालकवाचियுமாகிறது. அப்போது पुरुषं करोति—रक्षकं करोति इति அர்த்தம் வரக்கடவது. (3) यद्वा बहुदानाद्धि पुरुषः" என்கையாலே

என்கிற தா4துவிலே நிஷ்பந்நமான ஶ்ரீஶப்3த3த்தாலே சொல்லப்பட்ட चेतनानिष्टनिवर्तनरूपोपायकृत्यத்தில் க்ஷமாதி3களைக் கிளப்பிப் பண்ணும் புருஷகாரபா4வம் சொல்லுகிறது. (ரக்ஷிப்பிக்கை) என்று. "शॄ-विस्तारे" என்கிற தா4துவிலே நிஷ்பந்நமான ஶ்ரீஶப்3த3விவ்ருதமான चेतनेष्ट-प्रापणरूपोपायकृत्यாம்ஶத்தில் प्राप्ति-पूर्त्याद्युद्भावनमुखத்தாலே பண்ணுகிற புருஷகார

पुरुषं करोति-वहुप्रदं करोति என்றும் அர்த்த2மாகக் கடவது. भगवदाश्रयणोन्मुख விஷயத்தில் புருஷகாரமாமதுக்குமேலே தத்விமுக2ரையுங்கூட உபதே3சாதி3யாலே தது3ந்முக2ராக்குகை அதிசயாவஹமாகையாலும். விமுக2ரையுமுட்பட உபதே3சாதி3யாலே ஆச்ரயணோந்முக2ராக்கும்படி கண்டால், அபி4முக2விஷயத்தில் புருஷகாரமாயிடும் कैमुत्यन्यायसिद्धமிறே யென்று ஆச்ரயணோந்முக2னுக்கு तत्प्रवृत्त्यविलम्बहेतुவாகையாலும். विमुखानामपि भगवदाश्रयण-श्रावयितृत्वம் वक्ष्यमाणरीत्या श्रीशब्दार्थமாகக்கடவது. पुरुषकारवरण-करणमन्त्रभूत-द्वयगत-श्रीशब्द-प्रकाश्यत्वம் புருஷகாரத்துக்கு ஆவச்யகமாகையாலே, तादृश-श्रीशब्दप्रकाश्यமான भगवदाश्रयण-श्रावयितृत्वமும் புருஷகாரபா4வத்தில் அநுப்ரவிஷ்டமாக வேணும். ஆகையால் (4) पुरुष சப்3த3ம் சேதந வாசியுமாகக்கடவது. *"पुरः कुषः" "पुर-अग्रगमने" "पुरुषः" என்கிற வ்யாகரண ப்ரக்ரியையாலே, புருஷ சப்தம் அக்3ர க3ந்தாவைச் சொல்லுகிறதாய். "पुरुषं करोति-अग्रगामिनं करोति" என்று भगवदाश्रयणविमुखனை விவனை ப4க3வதா3ச்ரயணத்தில் முன்னடியிடுவிக்கையும் புருஷகார சப்தா3ர்த்த2மாகிறது.* முன்னடியிடுவிக்கையாவது—முன்னடியிடுகைக்கு ஹேதுவான உபதே3சாதி3யைப் பண்ணுகை. "यूपं तक्षति" "यूपं प्रोक्षति" இத்யாதி3களைக்கொண்டு, तक्षणादि-विशिष्टदारुவிலே யூபசப்3த3த்துக்கு ரூடி4சக்தி க்3ரஹிக்கப்படுகிறப்போலே. "मत्क्षमां प्राप्य" "कारुण्यरूपया" "उपायैर्विस्मयं" இத்யாதி3களாலே क्षमाद्युद्भावकत्वविशिष्टस्वरूपத்திலே புருஷகார சப்3த3த்துக்கு ஸமுதா3யசக்தி க்3ரஹிக்கப்படுகிறதென்கையைப்பற்ற. "मत्क्षमां प्राप्य" இத்யாதி3கள் योगार्थतात्पर्यलिङ्गங்

பா4வம் சொல்லுகிறது. (ஸ்வரூபமான) என்றது "नान्यथा लक्षणं भवेत्" என்றதைப்பற்ற. (ஸ்வரூபமான) என்றது—ஸ்வரூபநிரூபகமாகவுடையதானவென்றபடி. * (புருஷகார வைப4வமும்) என்றது-1. "पुरुषौ—जीवात्मपरमात्मानौ, करोति—परस्परलाभेन सनाथौ करोतीति पुरुषकारः" என்னுதல்; 2. पुरु-बहु यथातथा सुनोति-ददातीति पुरुषः-ईश्वरः। तं तथाविधं करोतीति पुरुषकारः"

அந்தப் புருஷகாரமும் மிகையென்னலாம்படியான உபாயவைப,வமும் சொல்லுகிறது [5-22]. 2.(ப்ரபத்திக்கு)(23)என்றுதொடங்கி(ஏகாந்தீவ்யபதேஷ்டவ்ய:) (97) என்னுமளவும், இவ்வுபாய வரணரூபப்ரபத்தியினுடைய தேசகாலாதிநியமாபாவம், விஷயநியமம், ஆஶ்ரயவிஶேஷம், இத்தை ஸாதநமாக்கில் வரும் அவத்யம், இதின் ஸ்வரூபாங்கங்கள் முதலானவற்

களாய், புருஷகார ஶப்தமும் पूर्वोक्तरीत्या यौगिकமென்னுமது—प्रोक्षणीन्यायத்தாலே உசிதம். करणे—कारः. पुरुषस्य कारः पुरुषकारः என்று புருஷகார ஶப்தம் भावे घञन्तம். राजकुलशब्दवत् ஆஶ்ரயத்திலே लाक्षणिकம் எனனுமதிலும். पूर्वोक्तरीत्या कर्मणि अणन्तत्वமே யுக்தம். அகார மகார நாராயண ஸ்ரீஶப்தாதிகளைப்போலே अनेकमुखेन स्वार्थप्रतिपादकமான புருஷகார ஶப்தமும் यथायोग्यं एकैकार्थपरமாய், तन्त्रादिना अनेकार्थपरமுமாயிருக்கும். ஆகையால் புருஷகார ஶப்தத்துக்கு, அவ்வோவிடங்களிலே அவ்வோவர்த்தபரதயா வ்யாக்யாநமும் யுக்தம்.

இந்தப் புருஷகாரபதயோகார்த்தபூர்த்திதான் நிருபாதிகமாயிருப்பது பெரியபிராட்டியார் பக்கலிலேயாகையாலே. இங்கே இது முக்யவ்ருத்த்யா வர்த்திக்கும். अन्यत्र तद्गुणलेशयोगादौपचारिकம். இவ்வர்த்தமும் மேலே. "एतत्सापेक्ष सम्बन्धात्" இத்யாதியாலே வ்யக்தம். இவற்றையெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றியாய்த்து, புருஷீகரிக்கும் ப்ரகாரம். புருஷீகரித்தமை. புருஷீகரிக்கையென்று புருஷகார ஶப்தகத யௌகிகத்வ வ்யஞ்ஜக நிர்தேஶங்கள் பலவும் பண்ணியருளிற்று என்று கண்டுகொள்வது. (அந்தப் புருஷகாரமும் மிகை இத்யாதி) இரண்டை ஒக்க நிர்தேஶிக்குமிடத்தில்

என்றுதல்; புருஷகாரஶப்தம் கடகையான பிராட்டியைச்சொல்லி, அவளுடைய वैभवமும் என்றபடி. (மிகையென்னலாம்படி) என்றது, "नाहं पुरुषकारेण" இத்யாதியைப் x

x எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமியுரை 49-ம் பக்கத்தில் தொடரும்

றைச் சேரச்சொல்லி ப்ரபத்தவ்யனே உபாயமென்று ஸாதி₄க்கையாலே, பூர்வோக்தோபாயஶேஷமாகை யால் உபாய ப்ரகரணம்[23-79]. இதில் (ப்ராப்திக்கு உகப்பானுமவனே)(70) என்னுமளவும் ப்ரதா₄நப்ரமேயம் [23-70]. மேல் ப்ராஸங்கி₃கம் [71-79]. 3. (உபாயத்துக்கு) (80) என்று தொடங்கி, (உபேய விரோதி₄களுமாயிருக்கும்) (307) என்னு

x पूर्वनिर्दिष्टத்துக்கு प्राधान्यமும், अनन्तरनिर्दिष्टத்துக்குத் तदपेक्षया किञ्चिदप्राधान्यமுமுண்டென்று கொள்ளுகிறவிடமுமுண்டு. அங்ஙனன்றிக்கே, "पूर्वत्र अपरितोषो वः" என்கிற ந்யாயத்தாலே अप्रधानத்துக்குப் பூர்வநிர்தே₃ஶமும், ப்ரதா₄நத்துக்கு अनन्तरनिर्देशமுமென்று கொள்ளுகிறவிடமுமுண்டு. மூலத்திலே. (புருஷகார வைப₄வமும் உபாயவைப₄வமும்) (ஸூ 6) என்று உபாயத்துக்கு अनन्तरनिर्देशத்தாலே, புருஷகாரத்தைப் பற்ற, அதுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லவேணும். *உத்கர்ஷந்தான் "पुरुषकारसस्यतो ऽप्यधिकः" என்னும்படியான गुणप्राशस्त्यமும், புருஷகாரந்தானே ஏபோத்தானம் பண்ணினாலும் கைவிடாத திண்ணிமையும் ஆகக்கடவது.* அதிவிவ்விடத்திலே गुणप्राशस्त्यरूपोत्कर्षத்தையருளிச்செய்து, स्वावसरத்திலே திண்ணிமையாகிற உத்கர்ஷத்தையருளிச் செய்கிறராகையாலே. उपायवैभवशब्दघटक – उपायशब्दத்துக்கு अर्थवैरूप्यமில்லையென்று கண்டுகொள்வது.

(இவ்வுபாய வரணேத்யாதி₃). उपायवरणं-उपायो भवेति प्रार्थनम्. இத்தால் ஸ்வயமுபாயமான ப்ரபத்தியுமுண்டென்று அபி₄ப்ரேதமென்னுமிடம் வ்யஞ்ஜிதம். (தே₃ஶநியமாப₄ாவம்) "நல்ல தே₃ஶத்திலே பண்ணவேணும், அல்லாததே₃ஶத்திலே பண்ணக்கடவதல்ல" என்கிற நிர்ப₃ந்த₄ாப₄ாவம். இப்படிக் காலநியமாப₄ாவமும் கண்டுகொள்வது. (மேல் ப்ராஸங்கி₃கம்)

x47,48பக்கங்களில் அண்ணவப்பங்கார் ஸ்வாமிபரும்பதவுரை மாத்திரமே உள்ளது.

மளவும், இவ்வுபாயத்தைக்கொண்டு உபேயத்தைப் பெறுவானொரு சேதநனுக்கு உபாயோபேயாதி₄கார ப்ரதா₄நாபேக்ஷிதங்களையும், உபாயாந்தர த்யாக₃ ஹேதுக்களையும், மற்றும் த்யாஜ்யோபாதே₃யங்களா யுள்ளவற்றையும் விஸ்தரேண சொல்லுகையாலே, அதி₄காரி நிஷ்ட₂ா க்ரமம் சொல்லுகிறது [80-307]. 4. (தான் ஹிதோபதே₃ஶம் பண்ணும்போது) (308) என்றுதொடங்கி, (உகப்பும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்க வேணும்)(365)என்னுமளவாக,ஹிதோபதே₃ஶஸமயத்தில் ஸ்வாசார்ய பாரதந்த்ர்யாதி₃களான ஸதா₃சார்ய லக்ஷணம்,ஸச்சி₂ஷ்யலக்ஷணம்,தது₃ப₄யர் பரிமாற்றம், தீமனங்கெடுத்த ஸ்வாசார்ய விஷயத்தில் சிஷ்யனுப காரஸ்ம்ருதி க்ரமம், இவற்றைச் சொல்லுகையாலே, ஸித்₃தோ₄பாயநிஷ்ட₂னான அதி₄காரியினுடைய ஸ்வா

என்றது. "ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்ய ப₂லம்" (ஸூ71) இத்யாதி₃ ஸந்த₃ர்ப்ப₄ம், "ப்ராப்தாவும்" (ஸூ70) இத்யாதி₃ पूर्ववाक्याधीन-स्मृतिविषयतया उपेक्षानर्हமாய் வந்ததென்றபடி. "उपस्थितस्योपेक्षानर्हत्वं प्रसङ्गः" என்னக்கடவதிறே. (உபாயோ பேயேத்யாதி₃)उपायश्चोपेयं च उपायोपेये. तयोरधिकारभूतानि यानि प्रधानापेक्षितानि तानि என்றபடி. *उपायाधिकारत्वं—उपायाधीनफलान्वयितावच्छेदकत्वं, तेन रूपेण प्रधानापेक्षितங்கள் — शक्तिलज्जास्वव्यापारत्यागங்கள்.* उपेयाधिकारत्वञ्च—(1) तदविलम्ब-प्रयोजकत्वं (2) नियत-तदव्यवहित-पूर्वभावित्वं वा;तेन रूपेण प्रधानापेक्षितங்கள்प्रेमादिகளென்று கண்டுகொள்வது. (उपायान्तरत्यागहेतुக்கள்)-अप्राप्तत्वादिகள். (மற்றும் त्याज्योपादेयங்கள்) देहयात्रा-आत्मयात्रादिகள். *(அதி₄காரி நிஷ்ட₂ாக்ரமம்) अधिकारिणः-उपायाधीन-फलान्वयिनः, या निष्ठा-उपायाधीनफलव्यतिरेक-प्रयोजकव्यतिरेक-प्रतियोगिनी स्थितिः. तस्याः क्रमः—परिपाटी என்றபடி.* (தீமனங்கெடுத்த) மனோதோ₃ஷத்தைப்போக்கின. सिद्धोपाये निष्ठा—स्थितिः यस्य स तथोक्तः-सिद्धोपाय

சார்யாநுவர்த்தநக்ரமம் சொல்லுகிறது [308-365]. 5.(ஸ்வதோ₃ஷாநுஸந்த₄நம் ப₄யஹேது)(366)என்று தொடங்கி (நிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் அப₄யஹேது) (406) என்னுமளவாக, இவ்வதி₄காரிக்கு அத்₃வேஷம் தொடங்கி, ப்ராப்திப₂லமான கைங்கர்யபர்யந்தமாக வுண்டான பேறுகளுக்கெல்லாம் ஹேதுவாய், ஸ்வ கர்மப₄ய நிவர்த்தகமான ப₄க₃வந்நிர்ஹேதுக க்ருபா ப்ரப₄ரவம்சொல்லுகிறது[366-406]. 6.(ஸ்வதந்த்ரனை உபாயமாகத் தான் பற்றின போதிறே) (407) என்று தொடங்கி, மேலெல்லாம் மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட் பொருளான சரமபர்வநிஷ்டை₂யை வெளியிதாகச் சொல்லுகிறது[407-463].(வேத₃ார்த்த₂மறுதியிடுவது) (xவா1) என்று தொடங்கி, இவ்வர்த்த₂த்திலே தலைக்

वरणरूपानुपायप्रपत्तिप्रयोगकर्ता என்றபடி.(अनुवर्तन-प्रसादजनकव्यापारः (மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட் பொருளான)—परमवैदिकादृत-वेद-अन्तस्थ-सारार्थமான. (சரமபர்வநிஷ்டை₂யை)—सिद्धोपायத்தி னுடைய प्रकारभेदங்களில் வைத்துக்கொண்டுமுடிந்த நிலமான ஆசார்யாபி₄மாநமாகிற ப்ரகாரத்தையென்றபடி. तरतमभावा-पन्न-पुरुषार्थतत्साधनங்களையொக்க உபபாதி₃க்கையால் विप्रलम्भ-कत्वம் வாராதோ என்ன அருளிச்செய்கிறார்.-(வேத₃ார்த்த₂ மறுதியிடுவது—என்று தொடங்கி) * रत्नकरीषसमावेशन्यायेन *

பற்ற. (மிக்கவேதியர் வேத₃ம்) திருவஷ்டாக்ஷரம். "திரு வெட்டெழுத்தும் கற்று....உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை" என்னக்கடவதிறே. உபக்ரமோபஸம்ஹார ந்யாயத்தாலே சரமப்ரகரணார்த்த₂ம் இப்ரப₃ந்த₄முக்₂யார்த்த₂மென்று திரு வுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார்.— (வேத₃ார்த்த₂ம் என்று

x வா—வாக்யம்; ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண ஸூத்ரங்களைக் குறிக்கிறது.

கட்டுகையாலே, இப்ரப3ந்த4த்தில் சரமப்ரகரண ப்ரதி பாத்3யமான அர்த்த2ம் வேத3தாத்பர்யமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

ஸ்ரீகீ3தைக்குச் சரமஶ்லோகம்போலேயிறே, இப்ரப3ந்த4த்துக்குச் சரமப்ரகரணம். அங்கு ஸாத்4யோ

प्रथमपर्वप्रतिपादनं अन्यार्थं, तात्पर्यं சரமபர்வத்திலேயாகையாலே தோ3ஷமில்லையென்றபடி. (संप्रतिपन्नம்) निर्विवादतया प्रसिद्धம்.

वेदतात्पर्यம் சரமபர்வமென்னுமத்தை,हेतूक्तियாலே த்3ருடீ4கரிக்கிறார்—(ஸ்ரீகீ3தைக்கு என்று தொடங்கி) *चरमोक्तिव्यञ्जित-प्रबन्धतात्पर्यपर्यवसानभूमिकत्वं दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकங்களுக்கு साधारण-धर्मம்.* வேத3ார்த்த2த்தையுள்ளபடி ப்ரதிபாதி3க்கிற இப்ரப3ந்த4 பரமதாத்பர்ய விஷய-அர்த்த2மேएतद्व्याख्येय-वेद-परम-तात्पर्यविषयமென்றபடி. "उपायतां परित्यज्य न्यस्येत् देवे तु तामभीः। एकान्तात्यन्तदास्यैकरतिस्तत्पदमाप्नुयात् ॥ तत्प्रधानमिदं शास्त्रं इति गीतार्थसङ्ग्रहः॥" என்கிறத்தை யிங்கே யநுஸந்தி4ப்பது. दृष्टान्त दार्ष्टान्तिकங்களின் படிகளை விவரிக்கிறார்,—(அங்கு ஸாத்4யோபா யங்களை என்று தொடங்கி) அங்கு—கீ3தையிலே. ஸாத்4

தொடங்கி). (ஸம்ப்ரதிபந்நம்) என்றது— सकलवेदार्थनिर्णयार्थं प्रवृत्तமான இப்ரப3ந்த4த்தில் उपक्रमोपसंहारन्यायத்தாலே चरम-प्राप्य-प्रापक-प्रधान-एकवाक्यार्थ-बोधமே உண்டாகையாலே. गत-मत्सर-सहृदय-जन-सम्प्रतिपन्नமென்றபடி.

இவ்வர்த்த2த்துக்கு த்3ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார்.—(ஸ்ரீகீ3தைக்கு) என்று தொடங்கி. (ஸ்ரீகீ3தைக்குச் சரமஶ்லோகம் போலே) என்றது— "यच्छ्रेयस्स्यान्निश्चितं ब्रूहि तन्मे शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम्" என்று அர்ஜுநன் உபஸந்நனுய்க்கேட்க, "अस्थानस्नेहकारुण्यधर्माधर्मधियाकुलम्। पार्थं प्रपन्नं उद्दिश्य शास्त्रावतरणं कृतम्" என்று அவனுக்கு ஹிதோபதே3ஶார்த்த2மாக ப்ரவர்த்தித்த கீ3தாஶாஸ்த்ரம் சரமஶ்லோகத்தோடே தலைக்கட்டுகையாலே. "स्वधर्मज्ञानवैराग्य-साध्यभक्त्येकगोचरः। नारायणः परं ब्रह्म गीताशास्त्रे समीरितः॥" என்

பாயங்களை உபதே3ஶித்துக்கொண்டு போந்து, ஸ்வ ஸ்வாதந்த்ர்ய பீ4தனானவனுக்கு, அவற்றைத்தள்ளி, ஸித்3தே4ாபாயம் காட்டப்பட்டது. இங்கு, ஸித்3தே4ா பாயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு போந்து, ஈஶ்வர

யோபாயங்களை—கர்ம ஜ்ஞாந ப4க்தி ப்ரபத்திகளையும், அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞாநாதி3களையும். (உபதே3ஶித்துக்கொண்டு போந்து)—स्वशरीरत्वकथनादिகளாலே அத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்தோடேகூட உபதே3ஶித்துக்கொண்டு போந்து. (स्वस्वातन्त्र्य भीतனானவனுக்கு)—* உபாயாந்தரத்தை யநுஷ்டி2க்குமிடத்தில் வரக்கடவதான தன்னுடைய स्वयत्नाधीन-भगवदनभिमतस्वरूप-भाव्यनर्थशङ्कியானவனுக்கு என்றபடி.* (அவற்றைத் தள்ளி) உபாயாந்தரங்களை நிஷேதி4த்து. (ஸித்3தே4ா பாயம் காட்டப்பட்டது) "अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि" என்று अज्ञातज्ञापनं பண்ணப்பட்டது. (இங்கு) இப்ரப3ந்த4த்திலே. (ஸித்3தே4ாபாயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு போந்து) प्रथमप्रकरणம் முதலாக उपान्त्यप्रकरणம் அளவாக, चेतनयत्नसाध्यமன்றிக்கே नित्यसिद्धமான எம்பெருமானாகிற உபாயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு போந்து. (ஈஶ்வரஸ்வா

றும். "निजकर्मादि भक्त्यन्तं कुर्यात्प्रीत्यैव कारितः। उपायतां परित्यज्य न्यस्येत् देवे तु तामभीः॥ एकान्तात्यन्तदास्यैकरतिः तत्पदमाप्नुयात्। तत्प्रधानमिदं शास्त्रं इति गीतार्थसङ्ग्रहः॥" என்றும். "मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु। मामेवैष्यसि सत्यं ते प्रतिजाने प्रियोऽसि मे॥" "सर्वधर्मान् परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज। अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः॥" என்ற चरम-श्लोकद्वयार्थ-मुख्यविशेष्यक-एकवाक्यार्थबोधतात्पर्यத்தாலே கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹத்திலே शास्त्रसंग्रहம் பண்ணுகைக்குடலான சரமஶ்லோகம்போலே யென்றபடி. மேல் கீ3தாசரமஶ்லோகத்துக்கும் இப்ரப3ந்த4 சரமப்ரகரணத்துக்கும் உண்டான வைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.—(அங்கு என்று தொடங்கி, சரமபர்வம காட்டப்பட்டது என்னுமளவாக) (ஈஶ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்

ஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்கு அஞ்சினவனுக்கு. ப்ரத₂மபர்வத்தைத்தள்ளி, சரமபர்வம் காட்டப்பட்டது.

தந்த்ர்யத்துக்கஞ்சினவனுக்கு)—*ஶரண்யஹ்ருத₃யாநு கு₃ணமல்லாதபோது வரணமும் அகிஞ்சித்கரமாகையாலே.* "**क्षिपामि**" என்று நினைக்கில் நிவாரகரின்றிக்கேயிருக்கிற **भगवत्स्वातन्त्र्यभी**தனுக்கு. (ப்ரத₂மபர்வத்தைத்தள்ளி)—***सिद्धोपाय प्रभेद**மாயிருக்கிற **अर्चाविशिष्ट** வேஷத்தை நிஷேதி₄த்து.* (சரம பர்வம் காட்டப்பட்டது) **सिद्धोपाय**த்தினுடைய **अवस्थाभेद**மாய், "**आसन्नत्वात् दयालुत्वात् ज्ञानित्वात् गुणभावतः**" என்கிறபடியே. பரதந்த்ரனுமாய் த₃யாளுவுமான *ஆசார்யாவதார விஶிஷ்ட வேஷம் உபாயோபேயங்கள்* என்று காட்டப்பட்டதென்றபடி.இந்தச் சரமப்ரகரணத்தை நாயகரத்நம்போலேயென்று

துக்கு அஞ்சினவனுக்கு) என்கிறவிடத்தில் "**सिद्धिर्भवति वा नेति संशयोऽच्युतसेविनां। न संशयोऽस्ति तद्भक्तपरिचर्यारतात्मनाम्॥**" என்கிற ஶ்லோகமநுஸந்தே₄யம். **भगवत्स्वातन्त्र्य**த்தையமுக்கக் கடவ புருஷகாரஸம்ப₃ந்த₄ம் இருக்கச்செய்தே அதுக்கு அஞ்சுவான் என்னென்னில்; 1. "**यस्या वीक्ष्य मुखं तदिङ्गितपराधीनो विधत्तेऽखिलं। स्वर्गं दुर्गतिम्**" என்றும். "**यद्भ्रूभङ्गाः प्रमाणं स्थिरचररचनातारतम्ये मुरारेः**"என்றும். பிராட்டி. தம்முடைய**अरविन्दलोचनमनः**காந்தையாகையாகிறதன்மையாலே,**भगवत्स्वातन्त्र्य-कार्य**மான**चेतनदुर्गतिप्रदानादि**லீலைகளிலுங்கூட எம்பெருமானுக்கு ரஸம் விளையும்படியாக முகங்கொடுத்து ரஞ்ஜிப்பித்துக் கொண்டு. உசிதகாலங்களிலே "**उपायैर्विस्मार्य**" என்கிற படியே கச்சை நெகிழ்த்(து)தல் முதலான வ்யாபாரங்களாலே க்ரமேண வஶீகரிக்கவேண்டும்படி **भगवत्स्वातन्त्र्यं निरङ्कुश**மாயிருக்கையாலேயும். 2. பிராட்டிதாமும் அகி₂லஜக₃ந் மாதாவாயிருக்கையாலே. ப்ரியபரையாய்க்கொண்டு "**ऐश्वर्य-मक्षरगतिं**" என்கிறபடியே சேதநருசியை மீட்கமாட்டாதே. ஐஶ்வர்யாதி₃களைக் கொடுக்கத்தேடுமவளாயிருக்கையாலேயும் **स्वदोषानुसन्धान**த்தால் அஞ்சக்குறையில்லையிறே. ஆனால், சரமபர்வநிஷ்டூ₂ர்க்கு இதில்லாதபடியென்னென்னில்:

நாயகரத்நஸ்த₂ாநீயமாக மேலே (443 வா. வ்யா. அவ) வ்யபதே₃ஶிப்பதுமுண்டு. சரமத்துக்கு मध्यस्थितनायकरत्नस्थानीयत्वம் கூடும்படியென்னென்னில்—நாயகக்கல்லுக்கு स्थित्यवस्थैயும் निर्माणावस्थैயும் இரண்டவஸ்தை₂யுண்டு. அதில் ஸ்தி₂த்யவஸ்தை₂—परितोऽवस्थितरत्नमध्यக்திலேயாய், நிர்மாணவஸ்தை₂ प्रतिसम्बन्धितया मध्यप्रदेशनिष्पादकங்களான ரத்நாந்தரங்களினுடைய निर्माणங்களுக்குச் சரமமாயிருக்கும். ஆகையால், *நிர்மாணவஸ்தை₂யைப்பற்ற, चरमत्वमुपपन्नமென்று கண்டு கொள்வது.*

---

1. பிராட்டிமார்கள் திருமுலைத்தடத்தாலே நெருக்கிலும் அவ்வருகொன்றுமறியாதபடி எம்பெருமான்றானே மேல்விழுந்தநுப₄விக்கவேண்டும்படி அவனுக்கு அத்யந்தம் அபி₄மதராய். "கொடுவுலகம் காட்டேலே" என்று லீலாவிபூ₄தி ப்ரஸக்தியில் முடியும் தன்மையராய், "நின்கண் வேட்கையெழுவிப்பனே" என்று கேவலஹிதபரரான பராங்குஶ பரகால நாத₂ யாமுந யதிவராதி₃ பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸம்ப₃ந்த₄முடையாருடைய தே₃ாஷமெல்லாம், வேர்ச்சூடுவார் மண்பற்றுப்போலேயும், திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய்போலேயும் அத்தலைக்கு பே₄ாக்₃யமாயிருக்கையாலேயும். 2. விபீ₄ஷணழ்வானோடு வந்த நால்வரையும் ராமகோ₃ஷ்டி₂யில் பரீக்ஷைபண்ணுமல் உள்ளேபுகுரவிட்டுக்கொள்ளுகையாலேயும். 3. "न संशयोऽस्ति तद्भक्तपरिचर्यारतात्मनाम्" என்று ஶாஸ்த்ரமுண்டாகையாலேயும். 4. உடையவருக்கு "உப₄யவிபூ₄தியையும் உமக்கும் உம்முடையார்க்கும் தந்தோம்" என்று நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனை எம்பெருமான்றானே தெற்குவீடான கோயிலிலும், வடக்கு வீடான திருமலையிலும். திருப்பவளச்செவ்வாய்திறந்து "मा ते भूदत्र संशयः" என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணியருளிச் செய்கையாலேயும். ஆசார்யாபி₄மாநாந்தர்க₃தர்கள் ப₄க₃வத் ஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்கு விஷயபூ₄தரல்லாமையாலே அவர்கள் அதுக்கு அஞ்சவேண்டா என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம் என்று கண்டுகொள்வது.

ஆக, இப்படி ஆறு ப்ரகரணமாய், ஆறர்த்த₂ ப்ரதிபாத₃கமாயிருக்கும்.

2\. ஒன்பது ப்ரகரணமாய், ஒன்பதர்த்த₂ ப்ரதிபாத₃கமான க்ரமம்

ஒன்பது ப்ரகரணமாய், ஒன்பது அர்த்த₂ ப்ரதிபாத₃கமாயிருக்கும் என்னவுமாம். 1.2. அந்தப் பக்ஷத்திலும், ப்ரத₂ம ப்ரகரணம் (வா. 5-22) பூர்வவத். 2. மேல் (ப்ரபத்திக்கு) (வா. 23) என்று தொடங்கி, (ப₄க₃வத்₃விஷய ப்ரவ்ருத்தி சேரும்) (வா.114) என்னுமளவும், பூர்வப்ரகரணோக்தோபாயஶேஷமாகையால், உபாய ப்ரகரணம். 3. (ப்ராபகாந்தர பரித்யாக₃த்துக்கும்) (வா 115) என்று தொடங்கி, (ஆகையாலே ஸாங்க₃ரூபமாயிருக்கும்) (வா. 141) என்னுமளவும் உபாயாந்தரதோ₃ஷ ப்ரகரணம். இப்ரகரணத்தில் ப்ரபத்த்யுபாய வைலக்ஷண்யகத₂நம் ப்ராஸங்கி₃கம். 4. (இவனவனைப்பெற நினைக்கும்போது) (வா. 142) என்று தொடங்கி, (இடைச்சியாய்ப்பெற்று

(ஆறு ப்ரகரணமாயித்யாதி₃) नानारत्नमयமான भूषणத்துக்குப் परभागातिशयसम्पादकतया ஷட்₃ரூபங்களும் அபேக்ஷிதங்களாயிருக்குமிறே. அத்தைப்பற்ற இங்கும் ஆறு ப்ரகரணமாயிருக்கிறது.

(ஒன்பதுப்ரகரணமாயித்யாதி₃) நவரத்நப்ரஸித்₃தி₄யைப்

ஆக, இத்தால், சரமஶ்லோகத்துக்கும் இப்ரப₃ந்த₄ சரமப்ரகரணத்துக்கும் सभयत्व-अभयत्वरूपமான वैलक्षण्यம் காட்டப்பட்டது. மேல் ஆறுவாக்யப்ரக்ரியையை நிக₃மிக்கிறார்,— (ஆக என்று தொடங்கி).

மேல், ஒன்பது வாக்யமான யோஜனையைப் பிரித்துக் காட்டுவதாக, அவ்வர்த்த₂த்தை ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறார்,— (ஒன்பது என்று தொடங்கி)

விடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும்) (வா. 242) என்னு மளவும் ஸித்₄தோ₄பாயநிஷ்ட₂ருடைய வைப₄வ ப்ர கரணம். 5. (இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்) (வா. 243) என்று தொடங்கி, (உபேயவிரோதி₄களுமா யிருக்கும்)(வா.307) என்னுமளவும் ப்ரபந்ந தி₃நசர்யா ப்ரகரணம். 6. (தான் ஹிதோபதே₃ஶம் பண்ணும் போது) (வா.308) என்று தொடங்கி (சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே) (வா. 320) என்னுமள வும் ஸதா₃சார்ய லக்ஷணப்ரகரணம். 7. (சிஷ்யனென் பது) (வா. 321) என்று தொடங்கி, (உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்) (வா. 365) என்னுமள வும் ஸச்சி₂ஷ்யலக்ஷண ப்ரகரணம். 8. (ஸ்வ தோ₃ஷாநுஸந்தா₄நம்) (வா. 366) என்று தொடங்கி (நிவர்த்தகஜ்ஞாநமப₄யஹேது) (வா. 406) என்னுமள வும், ப₄க₃வந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார ப்ரகரணம். 9. (ஸ்வதந்த்ரனை) (வா. 407) என்று தொடங்கி,

---

பற்ற, रत्नभूषणस्थानीयமான இந்த ப்ரப₃ந்த₄த்துக்கும் नवप्रकरणात्मकत्वமென்று கண்டுகொள்வது. இந்த संख्याद्वयமும் இப்ரப₃ந்த₄ வ்யாக்₂யேயமான மந்த்ரரத்ந பத₃ஸங்க்₂யா பே₄த₃த்தை அவலம்பி₃த்திருக்கும். ஷட்ஸங்க்₂யை தான்— "षट्पदोऽयं" என்று சொல்லப்பட்ட பத₃ஸங்க்₂யைச்கு ஸாஸங்க₃தமிறே. நவஸங்க்₂யையும்—த்₃வயத்திலே "श्रीमन्"

(प्रकरणं) अवान्तरवाक्यं. (ஒன்பதர்த்த₂ ப்ரதிபாத₃கமாயிதி)— नवप्रकरणत्वे हेतुः. एवं पूर्वत्रापि. "अर्थैकत्वादेकं वाक्यं साकाङ्क्षं चेत् विभागे स्यात्" என்னக்கடவதிறே. அத்தை வகுத்துக் காட்டு கிறார்.— (அந்தப் பக்ஷத்திலும் என்று தொடங்கி) இந்த ஒன்பது ப்ரகரண பக்ஷத்திலும், ஆறு ப்ரகரண பக்ஷத் தில் சொன்ன முதல் ப்ரகரணமும், கடையில் இரண்டு

மேலடங்கச்சரமப்ராப்யப்ராபகப்ரகரணம்[407-463]. இவ்விரண்டு க்ரமத்தையும்பற்றவிறே,"பேறுதருவிக்கு

என்றும் "नारायण" என்றும் "चरणौ" என்றும் "शरणं"என்றும் "प्रपद्ये" என்றும் "श्रीमते" என்றும் "नारायणाय" என்றும் "न" என்றும் "मः"என்றும் सम्बुद्ध्यन्तपक्षத்திலே ஒன்பது பதங்கள் என்கிற ஸங்க்யையைக்குச் சேருமென்று கண்டுகொள்வது. (प्रथमप्रकरणं पूर्ववत्) என்றது— पुरुषकारोपायवैभवप्रतिपादकं என்றபடி. இப்படி உபந்யஸித்த ப்ரகாரத்வயத்துக்கும் प्राचीन-संवादம் காட்டுகிறார்.-(இவ்விரண்டு க்ரமத்தையும்பற்ற விறே) इत्यादिना. (தனியன்கள்) முக்தகமான गाथाद्वयं. (பேறு தருவிக்குமவள்தன் பெருமை) என்று புருஷகார வைபவமும். (ஆறு) என்று உபாயமும். (பெறுவான் முறை) என்று அதிகாரி க்ருத்யமும். (அவன் கூறு குருவைப் பணுவல்) என்று அந்த அதிகாரியினுடைய ஸத்குருபஸேவ

ப்ரகரணங்களும் ஸமாநம். நடுவில் மூன்று ப்ரகரணத்திலே, முதலிரண்டு ப்ரகரணங்களை நாலுப்ரகரணங்களாயும், மேலொன்றையும் இரண்டு ப்ரகரணங்களாயும், ஆக ஒன்பது ப்ரகரணமாக வகுத்தருளிச்செய்கிறார் என்று கண்டுகொள்வது. இப்படி இருவகையாக அவாந்தரவாக்ய யோஜனைகளுக்குப் பூர்வாசார்ய ஸம்ப்ரதாயம் காட்டுகிறார்.- (இவ்விரண்டு க்ரமத்தையும் பற்றவிறே என்று தொடங்கி). ஆறு வாக்யமாக யோஜனைக்குச் சேர்ந்த தனியன் (பேறித்யாதி). (பேறு) அத்வேஷம் தொடங்கியுண்டான பல பரம்பரைகளை. (தருவிக்குமவள்தன்) எம்பெருமானைக் கொண்டு கொடுப்பிக்கும் பெரியபிராட்டியாருடைய, (பெருமை) அஸாதாரணவைபவமும். இத்தால், "पुरुषकार-वैभवञ्च" என்கிற அர்த்தமும் சொல்லிற்று. (ஆறு) உபாயம். இத்தால், "साधनस्य गौरवं" என்கிற அர்த்தமும் சொல்லிற்று. (பெறுவான்முறை) अधिकारिकृत्यமும். (அவன் கூறுகுருவைப் பணுவல்) அந்தவதிகாரியினுடைய सद्गुरूपसेवनமும்.

மவன்தன் பெருமை'' "திருமாமகள்தன்'' என்கிற தனியன்களிரண்டும் அவதரித்தது; ஆகையாலே இரண்டு

நமும், (கொள்வதிலேயாகிய குளிர்ந்தவருள்) என்று ஹேதுக்வேந ஒன்றையும் கொள்ளாமலிருக்கிற நிர்ஹேதுக ப₄க₃வத் க்ருபையம். (மாறில் புகழ் நற்குருவின் வண்மை) என்று निस्तुलकल्याणगुणसद्गुरूपायत्व முமாகிற ஷடர்த்த₂ங்களை–இத்யாத்₃யர்த்த₂ம் கண்டுகொள்வது.

(திருமாமகள் இத்யாதி)(திரு)"विष्णोः श्रीः" என்கிற பெரிய பிராட்டியாரென்ன.(மாமகள் தன் சீர்) பெரியபிராட்டியார்க்கும் ஸம்பத்தான-திருவுக்கும்திருவாகிய எம்பெருமானென்ன, இவர்களுடைய. (அருளேற்றமும) க்ருபாதிஶய ப்ரயுக்தமான புருஷகாரோபாய வைப₄வமும். இது ப்ரத₂ம ப்ரகரணார்த்த₂ம். (திருமால் இத்யாதி₃) இது உபாய ப்ரகரணார்த்த₂ம். (அவ்வழியொழிந்தன) பூர்வோக்தோபாய வ்யதிரிக்தங்களான. (அனைத்தின்) ஸர்வோபாயங்களுடைய. (புன்மை) ஸ்வரூபாநுசிதத்வாதி₃தோ₃ஷங்கள். இது உபாயாந்தர தோ₃ஷ

(கொள்வதிலேயாகிய குளிர்ந்த அருள்தான்) निर्हेतुकभगवत्कृपै யும். (மாறில்) ஒப்பில்லாமலிருக்கிற. (புகழ்) கல்யாண கு₃ணங்களையுடைய. (நற்குருவின்) ஸத்₃கு₃ருவினுடைய (வண்மை) உபாயத்வமும். இத்தால் "गुरोरुपायताञ्च" என்கிற அர்த்த₂ம் சொல்லிற்று—என்று ஆறு ப்ரகரணார்த்த₂ங்களையும் கண்டுகொள்வது.

ஒன்பது ப்ரகரணமாகப் பண்ணும் யோஜனைக்குச் சேர்ந்த தனியன் (திருமாமகளித்யாதி₃). (திரு)—பெரிய பிராட்டியார் தாமேயான. (மாமகள் தன்) தலைமகளான ஜநகநந்தி₃நியினுடைய. (சீரருளேற்றமும) நிர்ஹேதுகக்ருபா ப்ரபா₄வமும்; (திருமால் சேவடி சேர் வழி நன்மையும்) ஸித்₃தோ₄பாய ஸ்வீகாரத்தினுடைய ஸ்வரூபாநுரூபதையும்;(அவ்வழியொழிந்தன அனைத்தின் புன்மையும்) तदितरसर्वधर्मங்களி

ப்ரகாரமுமநுஸந்தி,க்கக் குறையில்லை.

ப்ரகரணார்த்த₂ம். (மெய் இதயாதி₃) (மெய்வழி) வஸ்து ஸத்தான உபாயமான ஸித்₃தே₄ாபாயத்தில். († ஊன்றிய) இடையில் ஸ்வீகாரமநுபாயமாகையாலே अव्यवधानेन ஸக்த ரான. (மிக்கோர்) "स उत्तमोऽधिकारी स्यात्" என்கிற உத்த மாதி₄காரிகளுடைய. (பெருமையும்) வைப₄வமும். இது ஸித்₃தே₄ாபாயநிஷ்ட₂ருடைய வைப₄வப்ரகரணார்த்த₂ம். (ஆரணம் இத்யாதி₃) (ஆரணம் வல்லவர்) பரமரஹஸ்ய மான வேதா₃ந்தார்த்த₂ஜ்ஞாநமுடைய இவ்வதி₄காரிகள். (†அமர்) ஸ்வயம் ப்ரயோஜநம் என்று வர்த்திக்கிற. (நன்னெறி யும்) ஸமீசீநமான அநுஷ்டா₂ந பரிபாடியும். இது ப்ரபந்ந தி₃நசர்யா ப்ரகரணார்த்த₂ம். (நாரணனித்யாதி₃) (நாரணன் †தான்தரு) நாராயண சரண ப்ரத₃னான. (நற்குரு) ஸத்கு₃ரு வினுடைய, (நீதியும்) லக்ஷணமும். இது ஸதா₃சார்யலக்ஷண ப்ரகரணார்த்த₂ம். (†சோதியித்யாதி) (சோதி) ஜ்யோதிர்மய மான. (†மாமலர்) பெருமலரான பத்₃மம் போன்ற. இவை தானிலேயன்வயிக்கிறது. (†தொல்லருள் குருவின்) "कारुण्यात् शास्त्रपाणिना" என்று பூர்வஸித்₃த₄மான க்ருபையை நிரூபக மாக உடைய ஆசார்யனுடைய. (பாதம்) திருவடிகளிலே, (மாமலர்) மஹநீய புஷ்பங்களைக்கொண்டு. (பணிபவர்) ஆஶ்ரயிக்கும் ஸச்சி₂ஷ்யர்களுடைய. (தன்மையும்) லக்ஷண

னுடையस्वरूपविरुद्धत्वादिदोषமும்;(மெய்வழி†யொன்றியமிக்கோர் பெருமையும்)सिद्धोपायनिष्ठருடைய வைப₄வமும்;(ஆரணம் வல்ல வர்†அமரும்நன்னெறியும்)வேத₃ம் வல்லார்பொருந்தி வர்த்திக் கும்அநுஷ்டா₂நநியமமும்; (நாரணன்†தான்தரு நற்குருநீதியும்) எம்பெருமானை உபகரிக்கும் ஆசார்யனுடைய லக்ஷணமும், (†சோதி வானருள் தூய மா குருவின் பாத மாமலர் பணிபவர் தன்மையும்) ஜ்யோதிர்மயமான பரமபத₃த்தைக் கொடுத் தருளுமவனாய், தன்னிடத்திலும் ஶிஷ்யனிடத்திலும் ப₂லத்தினிடத்திலும் ப்ரதிபத்திமாறாட்டம் இல்லாத

†உரைகளில் தனியன் பாடபேதங்கள் குறிக்கொள்ளத்தக்கவை.

மும். இது ஸச்சிஷ்யலக்ஷண ப்ரகரணார்த்த₂ம். (தீதிலித்யாதி). (தீதில்) நிர்தோ₃ஷனை (வானவர் தே₃வன்) நித்ய ஸூரிஸ்வாமியான நிரங்குஶ ஸ்வதந்த்ரன். (உயிர்களை) ஆத்மாக்களை. (ஏதுவின்றி) ஹேதுவில்லாமல். (எடுக்கும் படியையும்) "उद्धरिष्याम्यहं देवि संसारात् स्वयमेव तान्" என்கிற படியே ஸம்ஸாரத்தினின்றும் உத்₃த₄ரிக்கும் ப்ரகாரமும். இது ப₄க₃வந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார ப்ரகரணார்த்த₂ம். (மன்னிய வித்யாதி₃) (மன்னியவின்பமும்) ஆத்மாந்தஸ்த₂ாயியான ஆநந்த₃மும், (மாகதியும்) स्वपरस्वातन्त्र्यभीतिविरह த்தாலே ஸ்லாக்₄யமான உபாயமும், (குருவென்னும் நிலை) திருமந்த்ரத்தையுபதே₃ஶிக்க ஆசார்யனே யென்கிற நிஷ்டை₂. (பெறும் இன்பொருள் தன்னையும்) லபி₄க்கையாகிற விலக்ஷண ப்ரமேயத்தையும், இது சரமப்ராப்ய ப்ராபக ப்ரகரணார்த்த₂ம். (அசைவிலாவித்யாதி)सुदृढप्रमाणवेद-अन्तर्गत-पूर्वोक्तसर्वार्थங்களையும், இது ஸர்வப்ரகரண ஶேஷமாய், அர்த்த₂ாத் प्रथमप्रकरणसन्निविष्டமான உபோத்₃கா₄தார்த்த₂ம்-இத்யாதி₃யைக் கண்டு கொள்வது.

ஶாந்த₃த₄ஞயிருக்கிற ஸத்₃கு₃ருவினுடைய திருவடித்தாமரைகளை ஆஶ்ரயிக்கும் ஶிஷ்யர்களுடைய லக்ஷணமும். (தீதில் வானவர் தேவன் உயிர்களை ஏதுவின்றி யெடுக்கும்படியையும) அநாலோசித விஶேஷஞனை நிதயஸூரி ஸ்வாமியானவன், ஸம்ஸாரமக்₃நரான சேதநர்களை ஆகஸ்மிகமாக உத்₃த₄ரிக்கும்படியையும்; (மன்னியவின்பமும் மாகதியும் குருவென்னு நிலைபெறும் இன்பொருள் தன்னையும்) நித்யஶித்₃த₄மான பரம புருஷார்த்த₂மும். தத₃நுரூபமான உபாயமும் ஆசார்யனே என்கிற நிஷ்டை₂ பெறுகையாகிற ஶ்லாக்₄யமான அர்த்த₂ விஶேஷத்தையும்; இவ்வளவால், ஒன்பது ப்ரகரணார்த்த₂ங்களும் அடைவே சொல்லப்பட்டது.(அசைவிலா வேதமதனுள் அனைத்தையும்) நித்ய நிர்தோ₃ஷ ஸகலவேத₃ஸாரார்த்த₂ங்களையும். இத்தால், ஸர்வப்ரகரணங்களுக்கும் ஶேஷமான உபோத்₃கா₄தார்த்த₂ம் சொல்லப்பட்டது. மேல் ஸ்பஷ்டம்.

ஆய்ப்படி அவதாரிகை தொடர்ச்சி

ஸித்₃தோ₄பாயத்தை வெளிப்பிக்கும் புருஷகாரவேஷமும், தது₃ந்மிஷித ஸித்₃தோ₄பாயவேஷமும், ததி₃தரோபாய த்யாக₃ ப்₃த்₃தி₄விசேஷமும், உபாயஸங்க₃ஸஹ ஸித்₃தோ₄பாயநிஷ்டா₂ ஸ்வபா₄வ விசேஷமும், தந்நிஷ்டா₂நுஷ்டா₂ந நியதிவிசேஷமும், தத்ப்ரத₃ாசார்யலக்ஷண விசேஷமும், தந்நிஷ்டா₂ஸச்சி₂ஷ்யலக்ஷண விசேஷமும், தத்₃பா₄வோத₃ய நிர்ஹேதுகத்வநிருபண விசேஷமும், தத்ஸ்வரூபாநுகு₃ண சரமப்ராப்யப்ராபக நிர்ணய விசேஷமும், ஆகிற அர்த்த₂விசேஷஸம்ப₃ந்த₄முடைய * இப்ரப₃ந்த₄ம் மந்த்ர த்ரயார்த்த₂மான ஸ்வரூப ஸாத₄ந புருஷார்த்த₂ விசேஷ ப்ரகாசகமாயிருக்கும். * இதில் ப்ரபந்நஸ்வரூபமும், தச்சரம ஸ்வரூபமும் சொல்லுகிற சதுர்த்த₂ ஸப்தம ப்ரகரணங்களில் ஸ்வரூபமும், ஸாத₄ந தத₃ங்க₃ தத்ஸ்வீகாராபேக்ஷித தத்ப்ரத₂மக்ருதி நிருபகங்களான த்₃விதீய த்ருதீய ப்ரத₂மாஷ்டம ப்ரகரணங்களில் ஸாத₄நமும், சரமப்ரபந்நசரித சரமசேஷி சரமப்ராப்ய ப்ரகாசகங்களான பஞ்சம ஷஷ்ட₂ சரமப்ரகரணங்களில் புருஷார்த்த₂ விசேஷமும் ப்ரகாசிக்கிறதிறே. ப்ரத₂மத்₃விதீயப்ரகரணங்களால் த்₂வயத்தில் ஸமாஸபத₃ார்த்த₂மும், த்ருதீய ப்ரகரணத்தால் உத்தமனில் ஸ்வீகார பூர்வபா₄வி த்யாக₃நிருபணமும், சதுர்த்த₂ ப்ரகரணத்தால் உத்தமனில் அநுஷ்டா₂த்ருஸ்வரூபமும், பஞ்சம சரமப்ரகரணங்களால் சரமசதுர்த்₂யர்த்த₂மும், ஷஷ்ட₂ப்ரகரணத் தால் சரமநாராயணபத₃ார்த்த₂மும், ஸப்தம ப்ரகரணத்தால் சரமநாமப₃த₃ார்த்த₂மும், அஷ்டமப்ரகரணத்தால் ப₃ஹுவ்ரீஹி ஸித்₃த₄ஸம்ப₃ந்த₄ாநுரூப ரக்ஷணநிர்ஹேதுகத்வமும், ***(தன் வஸ்துவைக் கொடுக்கக் கடவனல்லன்)*** [வா338] இத்யாதி₃யாலே சரமநமச் ப₃த₃ார்த்த₂மும் ப்ரகாசிக்கையாலே, இப்ரப₃ந்த₄ம் த்₃வயசர மார்த்த₂ப்ரகாசகமுமாயிருக்கும். *(ப்ராபகாந்தர பரித்யாக₃த்துக்கும்)* [வா115] இத்யாதி₃யால் ஸ்யப்பிலர்த்த₂மும், *(எல்லாமாசார்யனே)* [வா322] என்று அவத₄ாரணார்த்த₂மும், ***(மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாயிருக்கும்)*** [வா433] என்று ணிச்சிலர்த்த₂மும் ப்ரகாசிக்கையாலே இது சரண்யாபி₄மததம சரமார்த்த₂ப்ரகாசகமுமாயிருக்கும்.

பிள்ளை ஒருநாள் ×வெள்ளத்திருமுற்றத்திலே சரமார்த்த₂த்தை யருளிச் செய்யாநிற்க, திருச்சானூரில் நம்பியார், திருவடிகளிலே

× 'வெளித்திருமுற்றம்' என்று வழக்கு.

விழுந்து, பேரருளாளப்பெருமாள் தமக்கு ஸ்வப்நத்திலே இரங்கின சரமார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹத்தை விண்ணப்பம்செய்ய, தாமநுஸந்தி₄க்கிற அர்த்த₂மும் அதுதானானமையைக்கண்டு விஸ்₂மித₃ராய், அவரையும் அங்கீ₃கரித்துப் போந்தருளுகிறவந்நாளிலே, பெரியபெருமாளும் ஸ்வப்நத்திலே திருவாய்மலர்ந்தருளினபடியே ப்ரப₃ந்தீ₄கரித்தருளின பரமசரமரஹஸ்யமாய்த்து சரமப்ரபந்நஜந ஸ்ரவண மநந ரஸந(ா?) போ₄க்₃ய பூ₄ஷணமான இந்த வசநபூ₄ஷணம்.

ஈட்டின்படியே த்₃வய விவரணத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.—(இப்ரப₃ந்த₄ந்தான் இத்யாதி₃நா) ஶரணாக₃தியாவது—த்₃வயம். तदर्थप्रतिपादकமாய், அத்தைப்பற்ற அதி₄க பரிமாணமாய். "मत्प्रिये" என்கிற அத்தைப்போலே எம்பெருமானுக்குப் பரமபோ₄க்₃யமாயிருக்கையாலே திருவாய்மொழியை (தீ₃ர்க்க₄ஶரணாக₃தி) என்கிறது. இங்கே. "मन्त्ररत्नं द्वयं न्यासः प्रपत्तिः शरणागतिः। नामानि मन्त्ररत्नस्य पर्यायेण निबोध मे" என்கிற वचनमनुसन्धेयம். பூர்வோத்தர க₂ண்ட₃ங்களைத் திருவாய்மொழியிலே व्यत्यासेन விவரிக்கையாலும், இங்கு क्रमेण விவரிக்கையாலும். க்ரமத்தைப்பற்ற साम्यம் विवक्षितமன்று. द्वयविवरणत्वमात्रத்திலே साम्यம் विवक्षितமென்று கண்டுகொள்வது.

மேல். ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணத்தினுடைய सकलवेदसंगृहीतार्थोपदेशात्मकதையை सकलवेदसंग्रह-रहस्यत्रय-विवरणात्मकत्व-प्रदर्शन-मुखத்தாலே த₃ர்ஶிப்பிக்கத் தொடங்கி, முதலிலே, இப்ப்ரப₃ந்த₄ம் ஆபாத₃குடம் प्राधान्येन द्वयविवरणात्मकமாயிருக்கையாலே, அத்தையே सदृष्टान्तமாகக் காட்டுகிறார் (இப்ப்ரப₃ந்த₄ந்தான்) என்று தொடங்கி. (தீ₃ர்க்க₄ஶரணாக₃தியான) என்று—நீண்டத்₃வயமென்று சொல்லப்படுமதான என்றபடி. (திருவாய்மொழிபோலே) என்றது—"उक्तार्थविशदीकारयुक्तार्थान्तरबोधनम्। मतं विवरणं ह्यत्र महितानां मनीषिणाम्॥" என்கிறபடியே. திருவாய் மொழியில் முதல் மூன்று பத்தாலே. "தொழுதெழு" "எம்மாவீட்டுத்திறம்" "ஒழிவில் காலம்" இத்யாதி₃களாலே उत्तरखण्डोक्तपरम-

ஸ்ரீவசநபூ4ஷணத்தின் ரஹஸ்யத்ரய விவரணத்வம்

ஜீயர் வ்யாக்2யாந அவதாரிகை தொடர்ச்சி

இப்ரப3ந்த4ந்தான் தீ3ர்க்க4 ஶரணாக3தியான திருவாய்மொழிபோலே த்3வயவிவரணமாயிருக்கும். எங்ஙனேயென்னில், திருவாய்மொழியில் முதல் மூன்று பத்தாலே உத்தர க2ண்ட3ார்த்த2த்தையும், மேல் மூன்று பத்தாலே பூர்வக2ண்ட3ார்த்த2த்தையும் சொல்லி, மேல் நாலு பத்தாலே அவ்வுபாயோப

(முதல் மூன்று பத்தாலே) என்றது—"தொழுதெழு" "எம்மாவீட்டுததிறமும்" "ஒழிவில் காலமெல்லாம்" இத்யாதி3யைப்பற்ற. (மேல் மூன்று பத்தாலே) என்றது—"திருநாரணன தாள்" "ஆறெனக்கு" "அகலகில்லேன்" இத்யாதி3யைப்பற்ற. (மேல் நாலு பத்தாலே) என்றது—"கடல்ஞாலம் காக்கின்ற மின்னுநேமியன்" "உங்களோடெங்களிடையில்லையே" "நாராயணன் நங்கள் பிரான்" "அவா

पुरुषार्थस्वरूपம் விவரிக்கப்படுகையாலேயும். மேல் மூன்று பத்தாலே "திருநாரணன் தாள்" "ஆறெனக்கு" "அகலகில்லேன்" இத்யாதி3களாலே. पूर्वखण्डोक्त-सिद्धोपाय-स्वीकारம் விவரிக்கப்படுகையாலேயும், மேல் நாலு பத்தால் "கடல் ஞாலம் காக்கின்ற மின்னுநேமியன்" "உங்களோடெங்களிடையில்லை" "நாராயணன் நங்கள் பிரான்" "அவாவற்று வீடுபெற்ற" இத்யாதி3களாலே. भगवत्कल्याणगुण—स्ववैराग्य-आत्मेश्वरनिरुपाधिकबन्ध-फलावश्यंभावादिகளாகிற खण्डद्वयानुक्तोपयुक्तार्थங்களெல்லாம் விவரித்துச் சொல்லப்படுகையாலேயும். उक्तार्थविशदीकारकत्व—उपयुक्तार्थान्तरबोधकत्वरूप—प्रकारद्वयத்தாலும் द्वयविवरणமான திருவாய்மொழிபோலே யென்றபடி. (த்3வய விவரணமாயிருக்கும்) என்றது—पूर्वोक्तप्रकारद्वयத்தாலும் द्वयविवरणமாயிருக்கும் என்றபடி.

போக்₃யான கு₃ணங்களேயும், ஆத்மாத்மீயங்களில் தமக்கு நசையற்றபடியையும், அவனேடு தமக்குண்டான நிருபாதி₄க(ஸம்)ப₃ந்த₄த்தையும், தாம் ப்ரார்த்தி₂த்தபடியே பெற்றபடியையும் ப்ரதிபாதி₃க்கையாலே, தத₃நுரூபார்த்த₂ங்களேச் சொல்லித் தலைக்கட்டினுப் போலே, இதிலும், ப்ரத₂மத்திலே புருஷகாரத்தையும், அநந்தரம் உபாயத்தையும். அநந்தரம் ஏதது₃பாயாதி₄காரி நிஷ்டை₂யையும் சொல்லுகையாலே பூர்வ க₂ண்ட₃ார்த்த₂த்தையும், அவ்வதி₄காரி நிஷ்டை₂ சொல்லுகிறவளவில் உபேயாதி₄காராபேக்ஷிதங்களேச் சொல்லுகிற இதுக்குள்ளே உத்தரக₂ண்ட₃ார்த்த₂த்தையும் சொல்லி, மேல் ப்ரப₃ந்த₄ஶேஷத்தாலும், தது₃பதே₃ஷ்டாவான ஆசார்யனளவில் இவனுக்குண்டாக வேண்டும் ப்ரதிபத்த்யநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களேயும், இவனுக்கு மஹாவிஶ்வாஸஹேதுவான ப₄க₃வந்நிர்

வற்று வீடுபெற்ற" என்றத்தைப்பற்றவென்று கண்டு கொள்வது. (ஆறு ப்ரகரணம்) என்கிறத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர்.— (இதிலும் ப்ரத₂மத்தில் இத்யாதி₃). (तदुपदेष्टावான ஆசார்யன்)— த்₃வயோபதே₃ஷ்டாவான ஆசார்யன். இங்கே. "यस्तु मन्त्र द्वयं सम्यक् अध्यापयति वैष्णवः। आचार्यस्स तु विज्ञेयः भवबन्धविमोचकृत्॥" என்கிற वचनमनुसंधेयம். (மஹாவிஶ்வாஸ ஹேதுவான) प्रपद्ये என்கிற क्रियापदार्थान्तर्गत विश्वासहेतुவான. विश्वासे महत्वं-उपायलाघवादिभिरप्रकम्प्यत्वम्. இங்கு

இப்ரப₃ந்த₄த்தில் विवरणप्रकारद्वयத்தையும் வகுத்துக் காட்டுகிருர்.— (இதிலும்) என்று தொடங்கி. முதலிலே ஆறு ப்ரகரணமென்கிற பக்ஷத்தைப்பற்ற. முதல் மூன்று ப்ரகரணமும் खण्डद्वयोक्त-अर्थद्वय-विशदीकरणरूपமாகவும். மேல் மூன்று ப்ரகரணமும் आचार्यानुवर्तनक्रम-भगवन्निर्हेतुककृपाप्रभाव-उपा

ஹேதுகக்ருபா ப்ரப₄ாவத்தையும், வாக்யத்₃வயோக் தோபாயோபேய சரமாவதி₄யையும் சொல்லித் தலைக் கட்டுகையாலே.

ஒன்பதர்த்த₂ ப்ரதிபாத₃கமான பக்ஷத்திலும், பூர்வவாக்யத்தில் க்ரியாபதோ₃க்தமான ஸ்வீகாரம் உபாயாந்தர பரித்யாக₃ பூர்வகமாயல்லதிராமை யாலும், தி₃நசர்யையும் அப்பதத்தில் சொல்லப் படுகிற அதி₄காரிக்கே உள்ளதாகையாலும், ஸதா₃ சார்யலக்ஷணம் த்₃வயோபதே₃ஷ்டாவான ஆசார்யன் படி சொல்லுகிறதாகையாலும் த்₃வய விவரணமாக நிர்வஹிக்கக் குறையில்லை.

"அதுவுமவனதின்னருளே" இத்யாதி₃யைக் கண்டுகொள் வது. (வாக்ய த்₃வயேத்யாதி₃) सिद्धोपायोपेय-चरमावधिभूतமான आचार्योपायोपेयत्वம் आर्थिकமாகவும். नमश्शब्दतात्पर्यगतिயாலும். वाक्यद्वयोक्तமென்று विवक्षितம். (அப்பதத்தில் சொல்லப்படுகிற) "प्रपद्ये" என்கிற பத₃த்தில் உத்தமபுருஷனாலே சொல்லப் படுகிற வென்றபடி. (த்₃வய விவரணமாக) என்றது— अविशदमुक्तस्य विशदं उक्तिः, विशदमुक्तस्य अपेक्षितार्थान्तरकथनञ्च विवरणமாகையாலே विवरणत्वमुपपन्नமென்றபடி.

योपेयचरमावधिகளாகிற उपयुक्तार्थान्तरबोधनरूपமாகவும் வகுத்து. (இதிலும்) என்று தொடங்கி. (தலைக்கட்டுகையாலே) என்னுமளவாகக் காட்டியருளி; ஒன்பது ப்ரகரணமென்னும் பக்ஷத்திலும், உபாயப்ரகரணத்தில் பிரிந்த உபாயாந்தர தோ₃ஷ ப்ரகரணமும். அதி₄காரி நிஷ்டா₂ ப்ரகரணத்தில் பிரிந்த ப்ரபந்நதி₃நசர்யா ப்ரகரணமும், "सद्गुरूपसेवनम्" என்கிற ஆசார்யாநுவர்த்தந க்ரம ப்ரகரணத்தில் பிரிந்த ஆசார்ய லக்ஷணப்ரகரணமும், ஆகிற மூன்று ப்ரகரணங்களும். आक्षेपतःप्राप्तार्थ – विशदीकरणरूपங்களாயிருக்கையாலே. अनुक्त-उपयुक्त – अर्थान्तर – बोधकत्वरूप – द्वयविवरणत्वமுண்டாகையாலே,

இப்படி த்₂வய விவரணமானவிதிலே, த்₂வயந் தன்னிற்போலே, மற்றை ரஹஸ்யத்₃வயார்த்த₂ங் களும் ஸங்க்₃ரஹேணேக்தங்களாயிருக்கும்;எங்ஙனே யென்னில்:—

"அஹமர்த்த₂த்துக்கு" (வா.73) என்று தொடங்கி «அடியானென்றிறே»(வா.77)என்னுமளவாகவும்,«ஸ்வ ரூபப்ரயுக்தமான தா₃ஸ்யமிறே ப்ரதா₄நம்» (வா. 111) என்றும், ப்ரணவார்த்த₂ம் சொல்லப்பட்டது. «ஸ்வ யத்ந நிவ்ருத்தி» (வா.71) இத்யாதி₃யாலும், «தன்னைத் தானே முடிக்கையாவது» (வா.180) என்று தொடங்கி, «இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்» (வா.243) என்கிறதற் குக் கீழிலுள்ளத்தாலும்,நமஶ்ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் சொல்லப் பட்டது. «பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி» (வா.72) இத்யாதி₃ யாலும், «உபேயத்துக்கு இளைய பெருமாளையும்» (வா.80) இத்யாதி₃யாலும், «கைங்கர்யந்தான் ப₄க்தி

(த்₃வய விவரணமானவிதிலே இத்யாதி₃) द्वयविवरणत्वादेव तद्विवरणीय மந்த்ரத்துக்கும், तद्विवरणமான ஶ்லோகத்துக்கும்

அப்படிச் சொல்லக்குறையில்லையென்கிறார் (ஓன்பதார்த்த₂ப்ரதி பாத₃கமான என்று தொடங்கி, குறையில்லை என்னுமளவாக). இவ்விடத்தில் उक्तार्थविशदीकरणप्रकरणங்களிலே अनुक्तार्थप्रतिपादन மும்,மற்றவிடங்களில் மற்றவைபுமுண்டேயாகிலும்,ஊற்றத் தைப்பற்ற இப்படிச் சொல்லக்குறையில்லையென்று கண்டு கொள்வது. மேல், மற்ற ரஹஸ்யார்த்த₂ங்களுக்கும் இது संग्रहेण प्रतिपादकமாம்படியைத் தனித்தனியே த₃ர்ஶிப்பிக் கிறார்.— (இப்படியென்று தொடங்கி). (संग्रहेण) என்றது— த்₃வயார்த்த₂ம்போலே विस्तरेणவன்றியே संग्रहेणவென்றபடி.

மூலமல்லாதபோது» (வா. 281) இத்யாதி₃யாலும், த்ருதீயபத₃ார்த்த₂ம் சொல்லப்பட்டது.

«அஜ்ஞானத்தாலே» (வா. 43) இத்யாதி₃யாலும், «ப்ராபகாந்தர பரித்யாக₃த்துக்கும்» (வா.115) இத்யாதி₃யாலும், உபாயாந்தர த்யாக₃த்தை ஸஹேதுகமாகச் சொல்லுகையாலே தத்த்யாஜ்யதையையும் த்யாக₃ ப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகிற பத₃த்₃வயார்த்த₂மும் சொல்லப்பட்டது. «இதுதனக்கு ஸ்வரூபம்» (வா.55) இத்யாதி₃யாலும், "ப்ராப்திக்குபாயம் அவன் நினைவு" (வா. 66) இத்யாதி₃யாலும், " மாமேகம் ஶரணம் " என்கிற பத₃ங்களிலர்த்த₂ம் சொல்லப்பட்டது. "ப்ர

सँग्रहेण व्याख्यानமாயிருக்குமென்றபடி.

ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு. திருமந்த்ரம் इतर-रहस्यमूलமாய்க்கொண்டு सर्वोत्कृष्टமாயிருக்க, அதினுடைய அர்த்த₂ம் இப்ரப₃ந்த₄த்தில் ப்ராதே₃ஶிகமாய். த்₃வயார்த்த₂ப்ரதிபாத₃நமே सार्वत्रिकமாவானென்னெனில்; 1. திருமந்த்ரத்துக்கு साधकपरिग्रहமுண்டாகையாலே. அதில்லாதபடி "सदाचार्य-मूलोऽनादिसिद्धो मन्त्ररत्नः" என்று ஶ்ருதி சொல்லுகையாலேயும், 2. *"பிள்ளை புருஷகாரமாகஜீயர் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்தாரொரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்க்கு. ஜீயர். மூந்துற த்₃வயத்தில் பூர்வவாக்யமாத்ரத்தை இடையனெறிந்த கொம்புபோலே உபதே₃ஶித்துவிட்டு. பின்பு. அவருடைய அதி₄காரமறிந்து கொண்டு. உத்தரவாக்யத்தையுமருளிச்செய்தார்"* என்கிற ஐதிஹ்யமுண்டாகையாலேயும். *सदाचार्य-सम्प्रदाय-परम्पराप्राप्तமாய் अनन्यसाधारणமான த்₃வயந்தானே उपदेशात्मकமான இப்ரப₃ந்த₄த்துக்கு உள்ளுறையாகவேணும்* என்கிற ஔசித்யத்தாலே அப்படியாகக் குறையில்லையென்று கண்டு கொள்வது. மேல் (அஜ்ஞாநத்தாலே) என்று தொடங்கி,

பத்த்யுபாயத்துக்கு'' (வா. 134) இத்யாதி3யாலே, "வ்ரஜ'' என்கிற ஸ்வீகாரவைலக்ஷண்யம் சொல்லப் பட்டது. "அவனிவனை'' (வா.143) என்று தொடங்கி, "ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே வரும் பாரதந்த்ர்யம் ப்ரப3லம்» (வா.148) என்னுமளவும் ஸர்வபாபங்களையும் தள்ளி அங்கீகரிக்கும் ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும், "க்ருபா ப2லமுமநுப4வித்தேயறவேணும்» (வா. 402) என்று ப2லஸித்3தி4யில் கண்ணழிவில்லாமையும் சொல்லுகை யாலே உத்தரார்த்த2த்தில் அர்த்த2ம் சொல்லப் பட்டது.

ஜீயர் வ்யாக்2யாநாவதாரிகை முற்றிற்று.

(வேத3ார்த்த2மித்யாதீ3தி) மூல ச்தி லும் पूर्वोक्तरीत्या(ப.2) वेद-शब्दोच्चारणं मङ्गलानुष्ठानமென்று கண்டுகொள்வது. இன்னமும், "भूवादीनां वकारोऽयं मङ्गलार्थं प्रयुज्यते" என்று மஹாபா4ஷ்யத்தில சொல்லுகையாலே. (வேத3ார்த்த2ம்) என்று वकारप्रयोगம் मङ्गलानुष्ठानமாகிறது. இது शास्त्रादियில் मङ्गलम्. "மங்களாசாஸனம்" (வா. 244) என்கிறவிடத்தில் मङ्गलशब्दம் शास्त्रमध्यத்தில் मङ्गलम्. "ப2லபர்யந்தமாக்கும்" (வா. 463) चरमरहस्यविवरणत्वத்தை அருளிச்செய்கிறார்.— (உத்தரார்த்த2த்தில் அர்த்த2ம் சொல்லப்பட்டது) என்னுமளவாக.

ஆக. (இப்ரப3ந்த4த்தில் — வேத3ார்த்தமறுதியிடுவது) (பக்கம்42) என்று தொடங்கி. இவ்வளவால். இப்ரப3ந்த4த்தின் अवान्तरवाक्ययोजनाप्रकारங்களையும், महावाक्ययोजनाप्रकारத்தையும், इतररहस्यद्वयसहितமான द्वयार्थनिर्णयात्मकत्वத்தையும். व्याख्यानाङ्गமாக அருளிச்செய்தாராய்த்து.

மேல். அடைவே व्याख्यानமிட்டருளுகிறார். "पदच्छेदः पदार्थोक्तिः विग्रहो वाक्ययोजना। आक्षेपस्य समाधानं व्याख्यानं पञ्चलक्षणम्" என்னக்கடவதிறே.(வேதார்த்த2மித்யாதி3)(ப.69)என்கிறதுக்கு

ஆய்ப்படி — வ்யாக்₂யாநம்

1. அவதாரிகை:-இதில் ப்ரத₂ம வாக்யத்தாலே, வேத₃தாத்பர்யம்-இப்ரப₃ந்த₄விஷயம், அத்தையறுதியிடுகை—ப்ரயோஜநம், நிர்ணயக நிர்ணேயத்வாதி₃ — ஸம்ப₃ந்த₄ம், ஸாரார்த்த₂ஶ்ரோதா — அதி₄காரி, என்னுமிவை ஸூசிதங்கள். இந்த ப்ரத₂ம வாக்யத்தால், உபப்₃ரும்ஹ்யோபப்₃ரும்ஹண விஶேஷத்தையருளிச்செய்கிறார்.

என்கிறவிடத்தில் **फलशब्दप्रयोगम् शास्त्रान्तमङ्गलम्.** *ஆக,* **"मङ्गलादीनि मङ्गलमध्यानि मङ्गलान्तानि हि शास्त्राणि प्रथन्ते। वीर-पुरुषाण्यायुष्मत्पुरुषाणि च॥"** *என்கிற ப்ரக்ரியையும் இங்கு உண்டென்று கண்டுகொள்வது.*

"**चोदनालक्षणार्थो धर्मः**" *என்கிறவிடத்திலே* '**चोदनैव लक्षणं यस्य**' *என்கிற அம்ஶத்தில், அவதா₄ரணத்தாலே* **चोदनेतरप्रमाण***ங்களுக்கு* **धर्मे प्रामाण्याभाव***ம் ஸித்₃தி₄த்த தாய், அத்தை ஸ்த₂ாபிப்பதாக,* "**सत्सम्प्रयोगे पुरुषस्येन्द्रि-याणां बुद्धिजन्म तत्प्रत्यक्षं**" *இத்யாதி₃* **प्रत्यक्षसूत्रादि***களாலே* **प्रत्यक्षादिप्रमाण***ங்களையும்* **तद्विषय***ங்களையும் அவற்றுக்கு* **धर्म-प्रामाण्यविरह***த்தையும் உபபாதி₃த்தாப்போலே, இங்கும்,* (வேத₃ார்த்த₂ம்) (வா. *1*) *என்ற ஸாவதா₄ரண நிர்தே₃ஶத் தாலே* **वेदेतरव्यावृत्ति लब्धै***யாய்,* **तत्स्थापनार्थ***மாக* **प्रत्यक्षादिप्रमाण***ங் களையும்,* **तद्विषय***ங்களையும், அவற்றுக்குத்* **तदर्थे प्रामाण्याभाव***த் தையுமுபபாதி₃க்கவேண்டுகையாலே, அத்தையுபபாதி₃த்துக்*

(இவ்வாக்யத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்) *(ப. 74) என்கிற வாக்யத்தோடே அந்வயம். மூலத்தில்* **प्रथमवाक्यावतारि***கை.—* (ப்ரமாதாவானவனித்யாதி₃). *மூலத்தில்* (வேத₃ார்த்த₂ம்) *என்கிற முதல் வாக்யத்திலே, "வகாரம்-அம்ருதவாசியாய், ஈகாரம்-ஐஶ்வர்யவாசியாய், இரண்டையும் கொடுக்கு மவனை* "**वश्च ईश्च वयौ. वयौ ददातीति वेदः**" *என்று வேத₃ஶப்₃த₃ம் சொல்லுகையாலே,*"**सकलफलप्रदो हि विष्णुः**"*என்றும்,*"**सर्वलाभाय केशवः**" *என்றும் சொல்லுகிறபடியே* **भोगमोक्षप्रद-सिद्धोपायरूप-वस्तुनिर्देशरूप-मङ्गलं सिद्ध***மென்று கண்டுகொள்வது.*

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பரமகாருணிகரான பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிய

ஸ்ரீவசநபூ4ஷணம்

மூலம்

1. வேத3ார்த்த2மறுதியிடுவது ஸ்ம்ருதீதி ஹாஸ புராணங்களாலே.

ஜீயர் வ்யாக்2யாநம்

1. **அவதாரிகை-(வேத3ார்த்த2மித்யாதி3) ப்ரமாதா வானவன் ப்ரமாணத்தைக்கொண்டிறே ப்ரமேயத்தை நிஸ்சயிப்பது. அந்த ப்ரமாணந்தான், ப்ரத்யக்ஷாதி3 ரூபேண அஷ்டவித4மாகச் சொல்லுவர்கள். அதில்**

கொண்டு வாக்யதாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்,-(प्रमाताவா னவன்)*என்றுதொடங்கி*(அருளிச்செய்கிறார்) *என்னுமளவாக*. (ப்ரமாதாவானவன்)— *ப்ரமிதியை ஸம்பாதி3க்குங்கொள்ளு மவன். இங்கு*, " निखिलोऽपि चेतयमानः प्रमाणतः प्रमेयं परिच्छिन्दन् " *இத்யாதி3ஸஹஸ்ரநாமபா4ஷ்யப்ரக்ரியையும்*, "सर्वेषां पुरुषाणां प्रमाणाधीन-प्रमेयनिश्चयानाम्" इत्यादि-श्रुतप्रकाशिकाप्रक्रियैயு *ம்* सूचितम्.

(प्रत्यक्षादि)इति आदिपद*த்தாலே*अनुमानादिकं विवक्षितम्.(சொல்லு வர்கள்)—तत्तद्वादि*களென்றபடி*. (प्रत्यक्षमेकमित्यादि) "प्रत्यक्षमेकं

(அஷ்டவித4மாக) என்றது— " प्रत्यक्षमेकं चार्वाकाः कणाद-सुगतौ पुनः। अनुमानञ्च तच्चापि सांख्याः शब्दं च ते अपि। न्यायैक-देशिनोऽप्येवं उपमानं च केचन। अर्थापत्त्या सहैतानि चत्वार्याह प्रभाकरः। अभावषष्ठान्येतानि भाट्टा वेदान्तिनस्तथा। संभवैतिह्ययुक्तानि तानि पौराणिका जगुः॥" *என்கிறபடியே. ப்ரத்யக்ஷம். அநுமாநம். ஆக3மம். உபமாநம். அர்த்தா2பத்தி. அபா4வம். ஸம்ப4வம். ஐதிஹ்யம் என்று அஷ்டவித4மாகவென்றபடி. அதில். ப்ரத்யக்ஷமாவது-சக்ஷுராதி3ந்த்3ரியங்கள். இது சார்வா*

"प्रत्यक्षमेकं चार्वाकाः" (ப்ரத்யக்ஷமேகம் சார்வாகா:) இத்யாதி₃யில் சொல்லுகிற ப₃ாஹ்யகுத்₃ருஷ்டிகளைப்

चार्वाकाः कणादसुगतौ पुनः। अनुमानञ्च तच्चाहुः सांख्याः शब्दञ्च ते अपि। न्यायैकदेशिनोऽप्येवं उपमानञ्च केचन। अर्थापत्त्या सहैतानि चत्वार्याह प्रभाकरः। अभावषष्ठान्येतानि भाट्टा वेदान्तिनस्तथा। सम्भवैतिह्ययुक्तानि तानि पौराणिका जगुः॥" என்கிறவிடத்தில் என்றபடி. (பா₃ஹ்யர்கள்) चार्वाकादिन्यायैकदेशिपर्यन्तர்கள். (குத்₃ருஷ்டிகள்)

கர்க்கு ப்ரமாணம். அநுமாநமாவது–ப்ரத்யக்ஷாதி₃ஸித்₃த₄மான தூ₄மாதி₃ஹேதுக்களாலே அப்ரத்யக்ஷங்களான வஹ்ந்யாதி₃களை உண்டென்று அறிகைக்குடலான. "यत्र धूमः तत्राग्निः" इत्यादिव्याप्तिनिश्चयविशिष्टமான हेतुसंसर्गज्ञानம். இதிரண்டும் காணாத₃ஸௌக₃தர்களுக்கு ப்ரமாணம். ஆக₃மமாவது–ஶாஸ்த்ரமும், ஆப்தவாக்யமும். இது மூன்றும் ஸாங்க்₂ய பூ₄ஷணர்களுக்கு ப்ரமாணம். உபமாநமாவது–பசுவைக்கொண்டு மரையை யறிகைக்குடலான सादृश्यज्ञानம். இது நாலும் உத₃யநாசார்யனுக்கு ப்ரமாணம். அர்த்தா₂பத்தியாவது–"पीनो देवदत्तः दिवा न भुङ्क्ते" என்றால் भोजनमन्तरा पीनत्वमनुपपन्नமாகையாலே रात्रिभोजनसाधकமான श्रुतदृष्टार्थान्यथानुपपत्तिज्ञानம். இது அஞ்சும் ப்ராப₄ாகரர்களுக்கு ப்ரமாணம். அப₄ாவமாவது–घटाभावादिग्राहकமான घटाद्यनुपलब्धि. அதாவது–கண்ணுக்குத் தோற்றாமை. இது ஆறும் ப₄ாட்ட வேதா₃ந்திகளுக்கு ப்ரமாணம். ஸம்ப₄வமாவது— "ஆயிரமுள்ளவனிடத்தில் நூறுண்டு" என்கிற உபபத்தி. ஐதிஹ்யமாவது–अज्ञातमूलपुरुषकமாய், शिष्टपरिगृहीतமுமான "इह वटे यक्षस्तिष्ठति" இத்யாதி₃களான ப்ரவாத₃ங்கள். இது எட்டும் பௌராணிகர்களுக்கு. (சொல்லுவர்கள்) என்றது— பௌராணிகர் சொல்லுவர்களென்றபடி. பரமப்ராமாணிகரான பிள்ளை லோகாசார்யர் பண்ணுமிடத்தில் (வேதா₃ர்த்த₂ம்) என்று தொடங்கி, ஆக₃மமாத்ரத்தை நிர்தே₃ஶிப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அதில்) என்று தொடங்கி. (பா₃ஹ்யர்)–வேத₃ப்ராமாண்யாநப்₄யுபக₃ந்தாக்கள். (குத்₃ருஷ்டிகள்)—

போலன்றியே, ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாக₃மங்கள் மூன்றையும் ப்ரமாணதயா அங்கீ₃கரித்து, உபமாநாதி₃பஞ்சகத்தையும் அவற்றிலே யதா₂யோக₃ம் அந்தர்ப்ப₄விப்பித்து, அவற்றில் ப்ரத்யக்ஷம் இந்த்₃ரிய க்₃ரஹண யோக்₃யங்களிலும், அநுமாநம் ப்ரத்யக்ஷஸித்₃த₄ வ்யாப்தி க்₃ரஹணாநுரூபமாக, கதிபயபரோக்ஷார்த்த₂ங்களிலும் ப்ரமாணமாகவும், அதீந்த்₃ரியார்த்த₂த்தில்

प्राभाकरादिपौराणिकपर्यन्तர்கள். (ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாக₃மங்கள் மூன்றையுமிதி) "प्रत्यक्षमनुमानञ्च शास्त्रं च विविधागमम्" इत्यादि मनुवचनம் இங்கு अनुसन्धेयம்.

(உபமாநாதி₃பஞ்சகத்தையுமித்யாதி₃) உபமாநத்தையும், அர்த்தா₂பத்தியையும், ஸம்ப₄வத்தையும் அநுமாநத்திலே அந்தர்ப்ப₄விப்பித்து, அப₄ாவம் ப்ரத்யக்ஷத்திலே அந்தர்பூ₄தம், ஐதிஹ்யம் अनिर्दिष्टवक्तृक-प्रवादपरम्परै யாகையாலே ஶப்₃த₃த்திலே அந்தர்பூ₄தமென்று கண்டுகொள்வது. "प्रत्यक्षानुमानागमाख्यं प्रमाणजातम्" என்கிற ப₄ாஷ்யத்தையும் "प्रत्यक्षादिदृष्टसम्बन्ध-विशिष्टविषयत्वात्" என்கிற ப₄ாஷ்யத்தையும் உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார்.—(ப்ரத்யக்ஷமித்யாதி₃). (இந்த்₃ரியக்₃ரஹணம்) இந்த்₃ரியஸந்நிகர்ஷ:. सन्निकर्षयोग्यங்களிலென்றபடி. (ப்ரத்யக்ஷஸித்₃த₄வ்யாப்தீதி) प्रत्यक्षगृहीतव्याप्तिविषयक-परामर्शात्मक-ग्रहणानुरूपமாக வென்றபடி. चक्षुराद्युत्पन्नव्याप्तिनिश्चयानुगुणமாகவென்றுமாம். (அதீந்த்₃ரியார்த்த₂த்தில்) அத்யந்தாதீந்த்₃ரியார்த்த₂க்

ப₄ாட்டப்ராப₄ாகராதி₃கள். (அவர்களைப் போலன்றியே) என்றது முன்சொன்ன எட்டு ப்ரமாணங்களில் சிலவற்றுக்கு ப்ராமாண்யமும், மற்றவைகளுக்கு அப்ராமாண்யமும் சொல்லும் அவர்களைப்போலன்றிக்கே யென்றபடி. இத்தால் ஸாங்க்₂யஸாம்யம் நிரஸ்தம். (யதா₂யோக₃ம்) என்றது யதா₂ந்யாயம் என்றபடி. (அந்தர்ப்ப₄விப்பித்து) என்றது அப₄ாவத்தை ப்ரத்யக்ஷத்திலும், ஐதிஹ்யத்தை ஆக₃மத்தி

ஶாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமாகவும் நிஷ்கர்ஷித்து, அது தன்னிலும், “वेदे कर्त्राद्यभावात् बलवति हि नयैस्त्वन्मुखे नीयमाने तन्मूलत्वेन मानं तदितरदखिलं जायते” (வேதே₃ கர்த்ராத்₃ய ப₄ாவாத் ப₃லவதி ஹி நயை: த்வந்முகே₂ நீயமாநே தந்மூலத்வேந மாநம் ததி₃தரத₃கி₂லம் ஜாயதே)என்கிற

தில். (ஶாஸ்த்ரமே) என்கிற அவத₄ாரணத்தால் प्रत्यक्षानुमानங்கள் अनर्हங்களென்கிறது. இத்தால், ஸாங்க்₂யர்களும் प्रत्यक्षानुमानागमங்கள் மூன்றையுமே ப்ரமாணமாகக் கொண்டார்களேயாகிலும், அநுமாநத்துக்கு அத்யந்தாதீந்த்₃ரிய விஷயத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும், ஶாஸ்த்ரத்துக்கு अनुमानसिद्धार्थ-विषयकत्वமும் கொண்டார்களாகையாலே, अभ्युपगमप्रकारभेदமிருக்கையாலே सांख्यवैषम्यमुपपन्नமென்று तात्पर्यம்.

“प्रवृत्तिर्वा निवृत्तिर्वा कृतकेणेतरेण वा। पुंसां येनोपदिश्येत तच्छास्त्रमुपपद्यते॥” என்கிற வார்த்திக க்₃ரந்த₂த்தை உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார்,—(அது தன்னிலுமித்யாதி₃). (வேத₃ இதி) கர்த்தாவான புருஷனும், அவனடியாகவரும் தோ₃ஷமூலத்வமுமின்றிக்கேயிருக்கையாலே ஸ்வவ்யதிரிக்த ப்ரமாணங்களைப்பற்ற ப₃லிஷ்ட₂மான வேத₃மானது, ஸாமாந்ய விஶேஷந்யாயாதி₃களாலே தேவர் விஷயமாக நயிக்கப்படாநின்றுள்ளவளவில் तद्व्यतिरिक्तस्मृत्यादिसकलமும் அந்த

லும், மற்ற மூன்றையும் அநுமாநத்திலும் அந்தர்ப்ப₄விப்பித்து என்றபடி. (ஶாஸ்த்ரமே) என்று அவத₄ாரணம் अन्येषां प्रामाण्यनिरसनार्थம்.

(அதுதன்னிலும்) என்றது—श्रुति-स्मृति-इतिहास-पुराण-पाञ्चरात्र-कर्मब्रह्ममीमांसा-ऐतिह्य-भेदभिन्नமான அந்த ஆக₃மந்தன்னிலுமென்றபடி. வேத₃ம் ப்ரப₃லமென்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார்,— (वेदे कर्त्राद्यभावात्) इत्यादिना. “कर्त्राद्यभावात्-बलवति वेदे—नयैः—हि—त्वन्मुखे नीयमाने सति—तदितरदखिलं—तन्मूलत्वेन मानं-जायते” என்று ஶ்லோகாந்வயமாய்.“पुरुषबुद्धिमूलक-

படியே ஸ்வப்ராமாண்யத்துக்கு மூலஸாபேக்ஷமான பௌருஷேய ஶாஸ்த்ரத்தைப்பற்ற,ஸ்வத:ப்ராமாண்ய

வேத₃த்தை மூலமாக உடைத்தாய்க்கொண்டே ப்ரமாண மாகிறதென்று **अर्थाभिप्रायेण** *அருளிச்செய்கிறார்.*—(**ஸ்வப்ரா மாண்யத்துக்கித்யாதி₃**). (**பௌருஷேய ஶாஸ்த்ரத்தைப்பற்ற**)- *புருஷ க்ருத ஶாஸ்த்ரத்தைப்பற்ற.* (**ஸ்வத: ப்ராமாண்ய முடையவித்யாதி₃**) *ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஶப்₃த₃த்துக்கும்*

மல்லாமையாலே **स्वप्रामाण्य***த்தில்* **इतरनिरपेक्ष***மாய்க்கொண்டு ப₃லவத்தான வேத₃மானது, வேத₃ாந்த ப்ரஸித்₃த₄ங்களான ஸத்தர்க்கங்களாலே தேவரீரையே ப்ரதிபாதி₃க்கிறதாக வொருங்கவிடப்பட்டிருந்துள்ளவளவில். புருஷபு₃த்₃தி₄மூல கங்களான இதர ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் வேத₃த்தை* **व्याख्येय***மாக உடையதாயிருக்கையாலே ப்ரமாணங்களா கிறன" என்றர்த்த₂ம் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்* (**ஸ்வப்ராமாண்யத்துக்கு**) *என்று தொடங்கி.*

(**பௌருஷேயேதி**) **मूलापेक्षत्वे हेतुगर्भविशेषण***ம்.* (**பௌருஷேய**) *என்றது*—**पुरुषबुद्धिमूलक***மான என்றபடி. இங்கு புருஷஶப்₃த₃ம்* **चेतनेश्वरसाधारण***ம்.* **स्वप्रामाण्यमूलसापेक्षत्व***த்துக்கு,* **पौरुषेयत्व***ம் ஹேது வானபடியென்னென்னில், ஒருவன் ஒரு வாக்யம் சொல்லும் போது* "**अर्थं बुद्ध्वा शब्दरचना**" *என்கிற ந்யாயத்தாலே அர்த்த₂மறிந்தே சொல்லவேண்டியிருக்கையாலும். அந்த அறிவுதான் வேத₃மூலகமல்லாதபோது* **भ्रमप्रमादादिसम्भावन***கை யாலே அந்த வாக்யத்தில்* **अप्रामाण्यसंशय***முண்டாகை யாலும்.* **भ्रमप्रमादादिदोष***ங்களில்லாத வேத₃த்தாலுண்டான ஜ்ஞாநத்தால் சொல்லப்படுகிற வாக்யத்திலேயே அந்த அப்ராமாண்யஶங்கை வாராதபடியிருக்கையாலும், அப்ராமாண்ய ஶங்காவிநிர்முக்தமான வாக்யமே ப்ர மாணமாகவேண்டுகையாலும்* **पौरुषेयत्वं स्वाश्रयप्रामाण्य-वेदसापेक्षत्वहेतु***வென்னத்தட்டில்லை.* (**ஶாஸ்த்ரத்தைப்பற்ற**) *என்றது—ஶாஸ்த்ரங்களைப்பற்ற என்றபடி.* "**पाञ्च-**

முடைய வேத₃மே ப்ரப₃ல ப்ரமாணமாகவும் அறுதி யிட்டிருக்கும் பரமவைதி₃கராகையாலே, இப்ரப₃ந்த₄த்தில் தாமருளிச்செய்கிற அர்த்த₂ங்களெல்லாம் வேத₃ ப்ரதிபாத்₃யமென்னுமிடம் தோற்ற முதலிலே வேத₃த்தை ப்ரமாணமாக அங்கீகரித்துக்கொண்டு தத₃ர்த்த₂நிர்ணயம் பண்ணும் க்ரமத்தை இவ்வாக்யத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—அகி₂லஹேய ப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைகதாநத்வங்களாலே ஈஶ்வரன் அகி₂லப்ரமேய விலக்ஷணனாயிருக்குமாப்போலேயிறே, அபௌருஷேயத்வ நித்யத்வங்களாலே வேத₃ம் அகி₂ல ப்ரமாண வில

प्रामाण्यம் स्वाभाविकம். अप्रामाण्यம் दोषकृतம். வேத₃த்துக்கு வக்தாவில்லாமையாலே प्रामाण्यம் निर्बाधமென்று तात्पर्यம். (பரமவைதி₃கராகையாலே இதி) வைதி₃க பத₃த்தாலே பா₃ஹ்யரையும். பரம பத₃த்தாலே குத்₃ருஷ்டிகளையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. (முதலிலே வேத₃த்தை ப்ரமாணமாக அங்கீகரித்துக்கொண்டு) என்றத்தால். "वेदोऽखिलो धर्ममूलं तद्विदां च स्मृतिशीले" என்று உபக்ரமித்த கௌ₃தமத₄ர்மஸூ இவ்விடத்திலே தோற்றுகிறதென்று ஸூசிதம். (அர்த்த₂நிர்ணயம் பண்ணும் க்ரமத்தை) उपबृंहण–करणकृत्वरूपமான ப்ரகாரத்தை யென்றபடி.

रात्रस्य कृत्स्नस्य वक्ता नारायणः स्वयम्" என்கிறபடியே भगवत्कर्तृकமான पाञ्चरात्रத்துக்கு भ्रमप्रमादादिसम्भावनामूलकाप्रामाण्यஶங்கையில்லையேயாகிலும். "इदं महोपनिषदं सर्ववेदसमन्वितम्। सांख्ययोगकृतान्तेन पाञ्चरात्रानुशब्दितम्॥"என்று. அது வேத₃வ்யாக்₂யாநமாகச்சொல்லப்படுகையாலே. व्याख्यानप्रामाण्यம்मूलप्रामाण्यसापेक्षமாகையாலே, அதுவும் वेदसापेक्षம் என்று கண்டுகொள்வது. (இவ்வாக்யத்தாலே)என்றது-கீழ் உபாத்தமான(வேத₃ார்த்த₂) (வா. 1) இத்யாதி₃யான இவ்வாக்யத்தாலேயென்றபடி.

x ஆய். வ்யா:—(வேதார்த்த2ம் இத்யாதி3) ப்ரத்யக்ஷாதி3 ப்ரமாண விலக்ஷணமாய், பரோக்ஷார்த்த2ப்ரகாசகமாய், அபௌருஷேயமாய். x

---

வேத3த்திநுடைய ப்ராப3ல்யத்தை உபபாதி3க்கிறார்.— **(அகி2லேத்யாதி3யாலே).** "**वेदशास्त्रात्परं नास्ति न दैवं केशवात्परम्**" *என்று* **सहोपादान**ம் *இருக்கையாலே* **साम्य**ம் **व्यञ्जित**ம். *அதில்,* **केशव-शब्द**க்*காலே* **क्लेशनाशनत्व-केशिहन्तृत्व**ங்கள் *சொல்லுகையாலே* **अखिलहेयप्रत्यनीकत्व**மும். **ब्रह्मरुद्रोत्पादकत्व - प्रशस्तकेशयुक्तत्व**ங்கள் *சொல்லுகையாலே* **कल्याणैकतानत्व**மும் *சொல்லப்பட்டது.* **एवंभूत**னை *கேசவனோடே ஸஹநிர்தே3சிக்கையாலே* **लब्ध**மான *ஸாம்யமும்* **निर्दोषगुणवत्त्व**ங்*களாலேயாகிறது.* "**वेदयतीति वेदः**" *என்கிற வ்யுத்பத்தியிலே* **कालोपाधिनिर्देश**மில்லாமையாலே **नित्यत्व**மும் **अपौरुषेयत्व**மும் *லப்3த4ம். இத்தையுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார்* **(அகி2லேதி). (அகி2லப்ரமேயவிலக்ஷணனாயிருக்குமாப்போலே)** *என்றது*—**त्रिविधचेतनाचेतनविलक्षण**னா*யிருக்குமாப்போலே என்றபடி.* **उपमानानुगुण**மாக **अपौरुषेयत्वरूप निर्दोषत्व**ம் **प्रथमनिर्दिष्ट**மாகிறது. **नित्यत्वं सर्वकालसंबन्धित्वरूपं विवक्षितम्.**

கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட **वेदप्रामाण्यान्यनैरपेक्ष्य**த்தை, *அந்த வேத3ங்களுக்கு,* "**वेदैश्च सर्वैः अहमेव वेद्यः**" *என்கிறபடியே* **स्वप्रतिपाद्यवस्तु**வோடுண்டான *ஔசித்யாதிசய ப்ரத3ர்சநமுக2த்தாலே* "**समस्तशब्दमूलत्वात् अकारस्य स्वभावतः। समस्तवाच्य-मूलत्वात् ब्रह्मणोऽपि स्वभावतः॥ वाच्यवाचकसंबन्धः तयोरर्थात्प्रतीयते।**" *என்று* **औचित्यातिशय**த்*தாலே காரணசப்3த3ம் காரணவஸ்துவான ப்3ரஹ்மத்தைச் சொல்லக்கடவது என்றாப்போலே, அகி2லஹேயப்ரத்யநீகனாய். கல்யாணைகதாநனான ஸர்வேச்வரனை நித்யநிர்தோ3ஷ ஸகலகு3ணபூர்ணமான ச்ருதி ப்ரதிபாதி3க்கை உசிதம் என்று காட்டி ஸ்தி2ரீகரிக்கிறார்.—* **(அகி2லஹேயப்ரத்யநீக) இத்யாதி3யாலே.** **अखिलहेयप्रत्यनीकत्वसदृशधर्म**ம் **अपौरुषेयत्व**ம். **कल्याणैकतानत्वसदृशधर्म**ம் **नित्यत्व**ம். *இந்த நித்யத்வம், ஸாத்விகவிஷயத்தில்* **भगवद्दयितत्व**மும்,

---

x இனி சில ஒற்றைப்படைப் பக்கங்களில் மேலே சிறிய எழுத்துக்களில் ஆய் வ்யாக்2யானம் தொடர்ச்சியாகத்தரப்படுகிறது. ஆய் வ்யாக்2யானமில்லாத பக்கங்களில் ஜீயர் வ்யாக்2யானம் மேலே பெரிய எழுத்துக்களில் தரப்படுகிறது.

க்ஷணமாயிருக்கும்படி. வேத₃த்தினுடைய அபௌரு ஷேயத்வாதி₃,"वाचा विरूप नित्यया"(வாசா விரூப நித்யயா) இத்யாதி₃ ஶ்ருதியாலும். "अनादिनिधना ह्येषा वागुत्सृष्टा स्वयम्भुवा। आदौ वेदमयी दिव्या यतस्सर्वाः प्रसूतयः॥" (அநாதி₃ நித₄நா ஹ்யேஷா வாகு₃த்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்பு₄வா। ஆதௌ₃ வேத₃மயீ தி₃வ்யா யதஸ்ஸர்வா: ப்ரஸூதய:॥) இத்யாதி₃ஸ்ம்ருதியாலும் ப்ரதிபாதி₃க்கப்படாநின்ற திறே. இந்த ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகள் வேத₃நித்யத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே, தத₃பௌருஷேயத்வமும் ஸித்₃த₄ மிறே. அத ஏவ ப்₄ரம விப்ரலம்ப₄ ப்ரமாத₃ாஶக்திரூப தோ₃ஷசதுஷ்டய ஸம்ப₄ாவநாக₃ந்த₄ரஹிதமாயிருக் கும். பௌருஷேயத்வமிறே அவை வருகைக்கு மூலம்.

ஆகையாலே, उपमानगतकल्याणैकतानत्वस्थानीयமான கு₃ணமா கிறது. (அகி₂ல ப்ரமாண விலக்ஷணம்)-स्मृतीतिहासपुराणादिरूप-त्रिविध-प्रमाण-व्यावृत्तமென்றபடி. இங்கே, வேத₃த்துக்கு நித்யத் வம் आनुपूर्वी-नित्यत्वம் विवक्षितம். ஶ்ருதியிலே "विरूप" इति ஸம் பு₃த்₃தி₄. x(விரூபையாய்-ப₃ஹுவிதை₄யாய். நித்யையாய்-ஸர்வ காலஸம்ப₃ந்தி₄நியுமான வாக்கினாலேயென்றபடி(றுமாம்?).)

ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுக்கு அவகா₃ஹிக்கவொண்ணாதபடி மறை யாயிருக்கையுமாகிற, ப்ரமேயவஸ்துவான ஈஶ்வரனுடைய பரத்வஸௌலப்₄யங்களுக்கு ஸத்₃ருஶமான கு₃ணங்களுக் கும் உபலக்ஷணம். வேதா₃பௌருஷேயத்வாதி₃களில் ப்ர மாணம் காட்டுகிறார் (வேத₃த்தினுடையவித்யாதி₃) ("வாசா விரூப நித்யயா வ்ருஷ்ணே சோத₃ஸ்வ") என்றதுக்கர்த்த₂ம்— வாராய் விரூபனை வ்ருஷ்ணியே! (நித்யயா)—நித்யை யாய் இருந்துள்ள. (வாசா)—ஶ்ருதியாலே, ஸ்தோத்ரம் பண்ணக்கடவாய் என்று. ஶ்ருத்யுக்தமான நித்யத்வத்தை ஸ்ம்ருதி வசநத்தாலே விவரித்துக் காட்டுகிறார்.—(அநாதி₃) இத்யாதி₃நா. उत्पत्तिविनाशरहितनित्यनिर्दोषமான இந்த ஶ்ருதிரூப

x குண்ட₃லிதம் சில பிரதிகளில் இல்லை.

அவிச்சி₂ந்நபாட₂ ஸம்ப்ரதா₃யஸித்₃த₄மாய், யதா₂ர்த்த₂ப்ரகாசகமாய், ஸ்வத:ப்ரமாணமாய் "வேத₃யதீதி வேத₃:" என்று பு₃பு₄த்ஸுக்களுக்கு ஸ்வார்த்த₂ப்ரகாசகமான வேத₃த்தின் கர்மப்₃ரஹ்மமாகிற பூர்வாபரபா₄கார்த்த₂த்தை. ஸம்சய விபர்யயமற நிச்சயிப்பது.

(**अनादिनिधना**)-**उत्पत्ति-नाश-शून्या**. ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலே நித்யத்வ *மாத்ரம் சொல்லியிருக்க, அபௌருஷேயத்வம் ஸித்₃தி₄க்கும்படி எங்ஙனே? என்னும் சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார்,-(இந்த* **விதயாதி₃) नित्यत्वादपौरुषेयत्वं, अपौरुषेयत्वान्निर्दोषत्वं** *என்கிறவிது* **विवक्षितம். भ्रमः-अन्यथाज्ञानम्. विप्रलम्भः-बुद्धिपूर्वकपरभ्रमोत्पादन-रूपवञ्चनम्. प्रमादः-अनवधानम्. अशक्तिः-करणापाटवम्. यथार्थ-द्रष्टृत्वे सति यथार्थवक्तृत्वं-आप्तत्वम्.** *அதில். பூர்வ த₃ளதே₃ாஷம்-ப்₄ரமப்ரமாத₃ங்கள்; உத்தரத₃ளதே₃ாஷம் — விப்ரலம்ப₄ா*

மான வாக்கானது. கல்பாதி₃யிலே ப்₃ரஹ்மாவினாலே ப்ர வசநம் பண்ணப்பட்டது. யாதொரு அந்த வேத₃த்தாலேயே எல்லாப் பதா₃ர்த்த₂ங்களினுடைய நாமரூப ஸ்ருஷ்டிகளும் உண்டாயத்தின என்று ஸ்ம்ருத்யர்த்த₂ம். இந்த ஸ்ம்ருதிவசநத்தால் ச்ருத்யுக்த நித்யத்வம் உத்பத்தி விநாசசூந்யத்வரூபமென்று சொல்லுகையாலே. அபௌ ருஷேயத்வம் அர்த₂ாநுபபத்திஸித்₃த₄ம் என்று அருளிச் செய்கிறார் (இந்த) என்று தொடங்கி. அபௌருஷேயத்வம் ஸித்₃தி₄த்தபோதே நிர்தோ₃ஷத்வமும் ஸித்₃த₄மென்று அருளிச்செய்கிறார் (அதஏவ) என்று தொடங்கி. (ப்₄ரமம்)— ப்₄ரமப்ரயுக்தமான விருத்₃த₄ார்த்த₂கத்வம். (விப்ரலம்ப₄ம்)— வஞ்சநாப்ரயுக்த விருத்₃த₄ார்த்த₂கத்வம். (ப்ரமாத₃ம்)— அநவதா₄ாந ப்ரயுக்த அர்த்த₂பா₃த₄ம். (அசக்தி)— **अशक्तिप्रयुक्त वस्तुबोधनासामर्थ्यम्. भ्रमविप्रलम्भप्रमादाशक्ति***களாகிற* **कर्तृदोष***ங்கள்* **प्रबन्धगत***மாம்போது இ டியேயாகவேணுமிறே.*

அபௌருஷேயத்வ ஸித்₃தி₄யால் இந்த தோ₃ஷாபா₄வம் அர்த்த₂ஸித்₃த₄மானபடி யென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் - (பௌருஷேயத்வமிறே) என்று தொடங்கி. "**कारणाभावात्कार्या-भावः**" *என்று கருத்து. வேத₃த்தினுடைய அகி₂லப்ரமாண*

x இப்படியிருக்கையாலே இதுக்கு மேற்பட்டதொரு ஶாஸ்த்ரமில்லை. ஆகையாலேயிறே, "सत्यं सत्यं पुन-स्सत्यं उद्धृत्य भुजमुच्यते। वेदशास्त्रात् परं नास्ति न दैवं केशवात्परम्॥" (ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யம் உத்₃த்₄ருத்ய பு₄ஜமுச்யதே। வேத₃ஶாஸ்த்ராத் பரம் நாஸ்தி ந தை₃வம் கேஶவாத் பரம்॥)என்று ஐதிஹாஸிகராலும் பௌராணிகராலும் ஏககண்ட₂மாகச் சொல்லப்பட்டது. இதினேற்றமெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றியிறே "சுடர்மிகு சுருதி" என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தது.

ஶக்திகள் என்று கண்டுகொள்வது. (இதுக்கு மேற்பட்டதொரு ஶாஸ்த்ரமில்லை)-வேத₃த்துக்கு மேற்பட்டதொரு ஹிதாநுஶாஸநமில்லையென்றபடி. உக்தார்த்த₂ங்களுக்கு ப்ரமாணம் (ஸத்யம் ஸத்யம இத்யாதி₃) प्रामाण्यातिशय-सिद्ध्यर्थं "सत्यं सत्यं सत्यं" என்று த்ரிவாரம் சொல்லிற்று. (வேத₃ஶாஸ்த்ராத் பரம்) वेदात्मकशास्त्रादुत्कृष्टं. अत्र योग्यतया "शास्त्रे" என்கிற

வைலக்ஷண்யத்தை நிக₃மிக்கிறார் (xஆகையாலே)என்று. அதினுடைய நிஸ்ஸமாப்₄யதி₄கதையை शपथगर्भप्रमाणमुखத்தாலே இசைவிக்கிறார்.— (ஆகையாலேயிறே) என்று தொடங்கி. (வேத₃ஶாஸ்த்ராத் பரம் நாஸ்தி) என்றது— வேத₃த்தைக் காட்டில் வேறு ஸாக்ஷாத் ஶாஸ்த்ரம் இல்லையென்றபடி. *இதர ஶாஸ்த்ரங்களும் வேத₃மூலகங்களாகையாலே வேத ஶாஸ்த்ரங்களாகக் கடவதித்தனையொழிய, ஸ்வதந்த்ர ஶாஸ்த்ரங்களாக மாட்டாதிறே.* இந்த ஶ்லோகத்தில் "பர"ஶப்₃த₃ம் உத்க்ருஷ்டவாசியாய்போது வேத₃ஸமமானதொரு ஶாஸ்த்ரமுண்டென்று தோன்றுமாகையாலே, "பரஶப்₃த₃ம் அந்யவாசி" என்று மீமாம்ஸையில் அண்ணனய்யன் அருளிச்செய்தருளினார். ஆனால், இதுக்கு மேற்பட்டதொரு ஶாஸ்த்ரமில்லையென்கைக்கு இத்தை ப்ரமாணமாகவெடுத்தபடியென்னென்னில் : இதரஶாஸ்த்ரஸாமாந்

---

x இங்கு, வ்யாக்₂யாந பாடமும், எ-உரை பாட₂மும் வேறுபடுகின்றன.

வேத₃ார்த்த₂ாநுஸாரிணிகளான ஸதா₃சாராதி₃ நிர்ணயகப்ரமாண மான மந்வாதி₃ ஸ்ம்ருதிகளாலும், புராவ்ருத்தரூபங்களான இதி ஹாஸங்களாலும், ஸர்க்க₃ாதி₃பஞ்சலக்ஷணோபேதங்களான புராணங்க ளாலும் என்கிறார். முதலிலே (வேதம்) என்று. "**ஆதௌ₃ வேதா₃: ப்ரமாணம்**" என்கிற ஆசார்யோக்தியை யநுஸந்தி₄க்கிறார். வேத₃ ஶப்₃த₃ம் உப₄யப₄ாக₃ஸாமாந்யவாசியாகையாலே அர்த்த₂ஶப்₃த₃மும் ஸாமாந்ய வாசியுமாமிறே. (அர்த்த₂மறுதியிடுவது) என்று ஶப்₃த₃ மறுதியிடுகையை வ்யாவர்த்திக்கிறது. "**இதிஹாஸ புராணப்₄யாம்**

விஶேஷ்யம் வரும். (**केशवात्**)-**ब्रह्मरुद्रोत्पादकात्, प्रशस्तकेशात्, क्लेशनाशनात्, केशिहन्तुश्च**, (**परं**)–**उत्कृष्टं**, (**दैवं**)–**देवता, नास्तीत्यर्थं**ம் கண்டுகொள்வது. (**ஐதிஹாஸிகராலும்**)–இதிஹாஸ வித்துக் களாலும். (**பௌராணிகராலும்**)–புராண வித்துக்களாலும். (**ஏககண்ட₂மாக**) "**कण्ठो वाचकशब्दे स्यात्**" ஏகாநுபூர்வீக ஶப்₃தமாக வென்றபடி. இவ்விடத்திலே. "**यथाहुरैतिहासिकाः पौराणिकाश्चैव–सत्यं सत्यं पुनस्सत्यं"इत्यादि–सहस्रनामभाष्यसन्दर्भ**த்தைக் கண்டுகொள்வது. (**சுடர்**) தேஜஸ்ஸாலே. (**மிகு**) அதிஶயிதை யான. (**சுருதி**) ஶ்ருதியென்றபடி.

யத்தை நிஷேதி₄க்கால். ஶைத பஞ்சாஶந்யாயத்தாலே உத்க்ருஷ்டஶாஸ்த்ரம் கழியுண்ணும் என்று கருத்தாலே யென்று கண்டுகொள்வது. "வலங்கொண்ட இதுக்குச் சேராதவை மநுவிபரீதங்கள்போலே" (**ஆசார்யஹ்ருதயம் வா. 64**) என்று, திருவாய்மொழிக்குச் சேராதவை த்யாஜ் யங்களாயிருக்கையாலே. அதில் பரிக்₃ரஹாதிஶயத்தாலேயும் வேத₃ங்களினுடைய நிஸ்ஸமாப்₄யதி₄கதையை அறிவிக்கிறார் (**இதினேற்றமெல்லாம்**) என்று தொடங்கி. "சுடரடி" என்று சொன்ன ப்ரமேயத்துக்கு ஸத்₃ருஶமாக "சுடர்மிகு சுருதி" என்கையாலே **पूर्वोक्तप्रमाणप्रमेयसौसादृश्यं व्यञ्जितम्**. இத்தால் த்₃வயவிவரண ப்ரவ்ருத்தரான ஆழ்வார், முதலிலே வேத₃ங்களையே ப்ரமாணமாகப் பரிக்₃ரஹிக்கை யாலே மூலத்திலும் முதலிலே **वेदरूपप्रमाणनिर्देश**ம் மிகவும் **संप्रदायानुरूप**மென்று **सूचितम्**.

அவரைப் பின்செல்லுமவராய் அபி4யுக்தாக்3ரே ஸரரான பட்டரும், "आदौ वेदाः प्रमाणं" (ஆதௌ3 வேதா3: ப்ரமாணம்) என்ருரிறே. இத்தை வேத3 மென்கிறது. "वेदयतीति वेदः" (வேத3யதீதி வேத3:) என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே பு3பு4த்ஸுக்களாய் ஆஸ்திகரா யிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்த2 ப்ரகாஶகமாயிருக்கையாலே.

(அவரைப் பினசெல்லுமவராய்) தத3நுஸாரிகளாய். अभियुक्तानां அக்3ரேஸரரான–முன் நடக்குமவரான என்றபடி. ஆழ்வாரைப் பின்செல்லுகையே அபி4யுக்தாக்3ரேஸரத்வத்துக்கு ஹேதுவென்று வ்யஞ்ஜிகம். இங்கே (அபி4யுக்தத்வமாவது)-वेदप्रामाण्यनिरूपणाधिकृतत्वं. "अभियुक्ताश्च ये यत्र यन्निबन्धप्रयोजनाः। तद्गतगुणदोषाणां ज्ञाने चाधिकृता मताः॥" என்றிறே அபி4யுக்தஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. (ஆதௌ3 வேதா3: ப்ரமாணம்) "धर्मं जिज्ञासमानानां प्रमाणं प्रथमं श्रुतिः" என்கிறபடியே வேத3ங்கள் அநந்யமூலகப்ராமாண்ய யுக்தங்களென்று ஸ்ரீரங்க3ராஜஸ்தவத்திலே அருளிச்செய்தாரென்றபடி. (இத்தையித்யாதி3) (வேத3யதீதி வேத3:–என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே இதி) "विद् ज्ञाने" என்கிற தா4துவின் மேலே णिच् வந்து, அதின் மேலே पचाद्यच् प्रत्ययம் வந்து, णिच्प्रत्ययத்துக்கு லோபம்

ஆழ்வார்கள் உண்டபோதொரு வார்த்தையும் உண்ணுதபோதொரு வார்த்தையும் சொல்லுமவர்களாகையாலே. அவருடைய ஸம்மதிமாத்ரம் போராதென்று ஆசார்ய ஸம்வாத3ம் காட்டுகிருர் (அவரை) என்று தொடங்கி. இன்னமும், அந்த வேத3த்தினுடைய ஸர்வாதி4கத்வத்தை அதினுடைய நாமநிர்வசநத்தாலும் அறிவிக்கிருர்.–(இத்தை) என்று தொடங்கி. "विद्यते ज्ञायते अनेनेति वेदः" என்னுதே "वेदयतीति वेदः" என்று கர்த்ரிவ்யுத்பத்தியாலே அருளிச்செய்தது, "अविस्तृतास्सुगंभीराः रामानुजमुनेर्गिरः। दर्शयन्तु प्रसादेन स्वं भावमखिलं दृढम्॥" என்கிறவிடத்திலும். "तद्भाष्यं स च भाष्यकृत् स च हरिः सम्यक् प्रसीदन्तु नः" என்கிறவிடத்திலும்

வேத₃ம் ஸமுபப்₃ரும்ஹயேத். பி₃பே₄தி அல்பஶ்ருதாத் வேத₃: மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி" என்று அவிஶத₃த்தை விஶதீ₃கரிக்கும் ஸ்ம்ருதீ யாத்₃யுபப்₃ரும்ஹணங்களைக்கொண்டே வேதா₃ர்த்த₂த்தை நிர்ண யிக்கவேணுமென்றதிறே.

வந்து வேத₃ஶப்₃த₃ம் நிஷ்பந்நமானபடியாலே யென்றபடி. (பு₃பு₄த்ஸுக்களாய்)-போ₃த்₄தே₄ச்சுக்களாய். (x ஆஸ்திகராயிருப் பார்க்கு)— परलोकास्तित्वज्ञानமுடையவர்க்கு. (स्वार्थप्रकाशकமா யிருக்கையாலே)-ஸ்வப்ரதிபாத்₃யனான ஸர்வசர்மஸமாராத்₄ய னான எம்பெருமானை ப்ரகாஶிப்பிக்கையாலே (வேத₃மென் கிறது) என்று கூட்டுவது. இப்படி வேத₃ஶப்₃த₃த்தி னுடைய यौगिकत्वம், "य आत्मनः परो वेदः तं विष्णुं वेदयन्ति यत्। तत् वेदानां हि वेदत्वं यस्तं वेद स वेदवित्॥" என்று ப₄ரத்₃வாஜ ப₄க₃வானாலே சொல்லப்பட்டது. "वेदाख्याक्षरराशि" என்கிற பா₄ஷ்யநிர்தே₃ஶம் வேத₃ஶப்₃த₃யௌகி₃கத்வ விருத்₃த₄ மன்று. "योगादिना अर्थान्तरवृत्तिसम्भवेऽपि एकत्र नियतत्वं हि नामत्वम्" என்றிறே ஸஹஸ்ரநாமபா₄ஷ்யம். யாக₃விஶேஷ நாமதே₄யங்களான உத்₃பி₄த்₃ராதி₃பத₃ங்களுக்குக் கேவல யௌகி₃கத்வம் மீமாம்ஸகராலே சொல்லப்பட்டது. यद्वा,

---

போலே, *வேத₃ஶப்₃த₃மும் வேதா₃பி₄மாநிதே₃வதா பர்யந்த பர்யவஸந்நமென்னுமபி₄ப்ராயத்தாலேயென்று கண்டு கொள்வது.* ஆகையிறே. மூலத்தில் "இவ்வர்த்த₂த்தை வேத₃புருஷனபேக்ஷித்தான்" (வா. 149) என்றருளிச் செய்தது. (x ஆஸ்திகாக்₃ரேஸரர்) "अस्ति शास्त्रार्थः" என்றி ருக்குமவரில் தலைவர். "மூலத்தில் ஸாமாந்யமாக வேத₃ ஶப்₃த₃நிர்தே₃ஶம் பண்ணினது. உத்தமாதி₄காரிகளுக்கு உபாதே₃யமான ஆகாரத்தாலே ஸகலவேதா₃ர்த்த₂ங்களும் இப்ரப₃ந்த₄த்தில் நிர்ணயிக்கப்படுகிறன என்று அறிவிக் கைக்காக" என்று திருவுள்ளம்பற்றி, அத்தையருளிச் செய்வதாக. முதலிலே வேத₃ங்களினுடைய ப்ரதிபாத்₃ய பே₄த₃ங்களையும். அத்தால் வந்த பா₄க₃பே₄த₃ங்களையும்.

---

x எ. அ. உரையில் மாத்திரம் ஆஸ்திகாக்₃ரேஸரர் என்று பாடம்.

இப்படியிருந்துள்ள வேத3ந்தான், ப்ரதிபாத்3யார்த்த2 விஶேஷத்தாலே பூ4ர்வோத்தர பா4க3த்3வயாத்மகமாயிருக்கும். அத்தை இவ்விடத்தில் உப4யபா4க3ஸாமாந்யவாசியான வேத3ஶப்3த3த்தாலே ஸாகல்யேந சொல்லுகிறது.

वेदयितृत्वंயோக3ார்த்த2ம், ஆநுபூர்வீவிஶேஷம் रूढ्यर्थतावच्छेदकம் என்று, வேத3ஶப்3த3ம் யோக3ரூட4மாய், रूढ्यंशाभिप्रायेण "वेदाख्ये"ति निर्देशம் என்றுமாம். ஸர்வதா2 வேத3ஶப்3த3த்தில் யோக3ஶக்தியில் விவாத3மில்லை. வையாகரணராலும் "हलश्च" என்கிற ஸூத்ரவ்யாக்2யாநத்திலே "विद्यते—ज्ञायेते अनेन धर्माधर्माविति वेदः" என்று யோக3வ்ருத்தி காட்டப்பட்டது. "असिश्छिनत्ति" என்னுமாபோலே बोधकत्वातिशयतात्पर्यத்தாலே கரணத்தைக் கர்த்தாவாக விவக்ஷித்து, णिच् प्रत्ययान्तर्भावेन வ்யுத்பத்தி ப4ரத்3வாஜ ப4க3வானாலே சொல்லப்பட்டது. "उपेयप्रतिपत्त्यर्था उपाया अव्यवस्थिताः" என்று வையாகரணர் சொல்லுகையாலே இதுவுமவர்களுக்கு அபி4மதம். ஆக, ப4ரத்3வாஜவசநாநுஸாரேணவாய்த்து இவர் ("வேத3யதீதி வேத3:" என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே) (ப 80) என்றருளிச் செய்தது என்று கண்டுகொள்வது. வேத3ஶப்3த3ம் பா4க3த்3வயாத்மகவேத3பரம். மேலே பூர்வோத்தர பா4க3ாநுவாத3ம் பண்ணுகிறாராகையாலே.— इत्यभिप्रेत्याह— (ப்ரதிபாத்3யார்த்த2 விஶேஷத்தாலே இதி), கர்மப்3ரஹ்மரூப ப்ரதிபாத்3யஸ்வபா4வ விஶேஷத்தாலே பூர்வோத்தர பா4க3ரூப பா4க3த்3வயாத்மகமென்றபடி. இங்கே, விதா4யகத்வ ப்ரகாஶகத்வரூப ஸ்வபா4வவிஶேஷங்களாலே மந்த்ர ப்3ராஹ்மணரூப பா4க3த்3வயாத்மகத்வம் விவக்ஷிதமன்று. (உப4யேதி) பா4கத்3வய

அவ்வர்த்த2ங்களில் பூர்வபா4க3ார்த்த2த்தினுடைய த்யாஜ்யோபாதே3யாகாரபே4த3ங்களையும், அதி4காரி பே4த3ங்களையும் அருளிச்செய்கிறார் (இப்படியிருந்துள்ள) என்று தொடங்கி. (ப்ரதிபாத்3யார்த்த3விஶேஷத்தாலே பா4க3த்3வயாத்மகமாயிருக்கும்) என்றது, प्राप्य—प्रापकरूपार्थभेदத்தாலே

(அர்த்த₂ம்) என்று—பூர்வப₄ாக₃ ப்ரதிபாத்₃யமான கர்மத்தையும், உத்தரப₄ாக₃ப்ரதிபாத்₃யமான ப்₃ரஹ்ம மத்தையும் சொல்லுகிறது. பூர்வோத்தரமீமாம்ஸை களில் "अथातो धर्मजिज्ञासा" (அத₂ாதோ த₄ர்ம ஜிஜ் ஞாஸா) என்றும், "अथातो ब्रह्मजिज्ञासा" (அத₂ாதோ ப்₃ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா) என்றுமிறே உபக்ரமித்தது.

ஸாத₄ாரணவேத₃த்வபே₄த₄க வேத₃ ஶப்₃த₃த்தாலே யென்றபடி. **"வேத₃ார்த்த₂ம்"(வா. 1)** *என்கிற ஏகவசநம் ஜாத் யேகவசநம்; மேலே(*"**ஸ்ம்ருதியாலே பூர்வப₄ாக₃த்திலர்த்த₂ம்**"- **வா. 2**) *இத்யாதி₃விப₄ாக₃மிருக்கையாலேயென்று திரு வுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்*— (**அர்த்த₂மென்று பூர்வ ப₄ாகே₃த்யாதி₃**). *அதுக்கு நியாமகமருளிச்செய்கிறார்.*— (**பூர்வோத்தரேத்யாதி₃நா**). **कर्मविधिशेषदेवतानिरूपणपर**மாகை *யாலே,தே₃வதாமீமாம்ஸை கர்மமீமாம்ஸாந்தர்க₃தையென்று* "**जैमिनीयेन षोडशलक्षणेन**" *என்று வ்ருத்திகாரர் சொன்ன ரென்னும் தாத்பர்யத்தாலே* (**பூர்வோத்தரமீமாம்ஸைகளில்**) *என்றது. அந்த தே₃வதாமீமாம்ஸா ஸமாப்தியிலே* "**अन्ते हरौ तद्दर्शनात्, स विष्णुराह हि, तं ब्रह्मेत्याचक्षते तं ब्रह्मेत्याचक्षते**" *என்று* **तत्तत्कर्माराध्यदेवतान्तर्यामिभगवदुपक्षेप**ம் *பண்ணுகையாலே* **तत्तद्देवताराधनकर्म**ங்கள் **तदन्तर्यामिभगवदाराधन**ங்களென்று *ஸித்₃த₄மென்று திருவுள்ளமாய் அருளிச்செய்கிறார்.*—(**ஆகையாலே**

द्वयं खण्डद्वयात्मकமானுப்போலே. **साध्यधर्मरूपकैङ्कर्य**மும் **सिद्धधर्मरूप**மான ப்₃ரஹ்மமுமாகிற **उपायोपेयात्मकार्थभेद**த்தாலே **भागद्वयात्मक**மாயிருக்குமென்றபடி. **पूर्वभाग**ம் **कर्मपर**மாகவும், **उत्तरभाग**ம் **ब्रह्मपर**மாகவும் அறிவதெத்தாலே யென்ன அருளிச்செய் கிறார்.—(**பூர்வோத்தரமீமாம்ஸைகளில்**) என்று தொடங்கி. இப்படி பூர்வோத்தர ப₄ாக₃ங்களுக்கு அர்த்த₂பே₄த₃முண் டாகில் ஏகஶாஸ்த்ரமானபடியென்னென்ன அருளிச்செய் கிறார்.—(**ஆகையாலே**) என்று தொடங்கி. இத்தால்,

ஆகையாலே, ப₄ாக₃த்₃வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்₃யம் ஆராத₄நரூபமான கர்மமும், ஆராத்₄யவஸ்துவான ப்₃ரஹ்மமுமிறே. கர்மத்தினுடைய ப₄க₃வத₃ாராத₄நத்வம், "स आत्मा। अङ्गान्यन्या देवताः" (ஸ ஆத்மா। அங்க₃ாந்யந்யா தே₃வதா:) என்று, அக்₃நீந்த்₃ராதி₃ஸகல தே₃வதைகளும் ப₄க₃வச்ச₂ரீரபூ₄தராக ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே ஸித்₃த₄மிறே. இவ்வாகாரத்தை அறிந்து, அக்₃நீந்த்₃ராதி₃ தே₃வதாந்தர்யாமி ஸமாராத₄நமாக அநுஷ்டி₂க்குமவர்களிடத்தில், இதினுடைய ப₄க₃வத₃ாராத₄நத்வம் ஸுஸ்பஷ்டமாயிருக்கும். இவ்வாகாரமறியாதார் அவ்வோ தே₃வதாமாத்ரங்களை உத்₃தே₃ஶித்துப்பண்ணும் கர்மமும், வஸ்துக₃த்யா

ப₄ாக₃த்₃வயத்துக்குமித்யாதி₃). உக்தார்த்த₂த்தில் ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளை ப்ரமாணமாகக் காட்டுகிறார் (கர்மத்தினுடைய) இத்யாதி₃நா. स आत्मा—அந்தப் பரமாத்மாவானவன் ஶரீரி. अन्या देवताः— அக்₃நீந்த்₃ராதி₃தே₃வதாந்தரங்கள். अङ्गानि— ஶரீரங்கள். (ஸித்₃த₄மிறே)—शरीरप्रोणनं शरीरिपर्यवसितமாயல்ல திராமையாலேअर्थात् लब्धமிறேயென்றபடி.(இவ்வாகாரத்தை) ப₄க₃வத₃ாராத₄நரூபதையை. (வஸ்துக₃த்யா)—भगवच्छरीरत्व-

---

ஆராத₄நம் ப்₃ரஹ்மத்துக்கு ஶேஷமாகையாலே ऐकशास्त्र्य विरोधமில்லையென்று சொல்லப்பட்டது. "கர்மங்களெல்லாம் ப₄க₃வத₃ாராத₄நம்" என்னுமிடத்தை ப்ரமாணோபபத்திகளாலே இசைவிக்கிறார் (கர்மத்தினுடைய) என்று தொடங்கி, (ஸ ஆத்மா) என்றது—அந்த எம்பெருமான் ஶரீரி என்றபடி. ஶ்ருதிதாத்பர்யம் (அக்₃நீந்த்₃ராதி₃) என்று தொடங்கி. (ஸித்₃த₄மிறே) என்றது—சட்டையிலிட்ட பூமாலையுமட்பட அரசனதாமாப்போலே, ந்யாயஸித்₃த₄மிறே என்றபடி. (அநுஷ்டி₂க்குமவர்களிடத்தில்) என்றது— அநுஷ்டி₂க்கும் உபாஸகரிடத்தில் என்றபடி. (வஸ்துக₃த்யா) அர்த்த₂

ப₄க₃வதா₃ராத₄நமாய்த் தலைக்கட்டும். "ये यजन्ति पितॄन् देवान् ब्राह्मणान् सहुताशनान्। सर्वभूतान्तरात्मानं विष्णुमेव यजन्ति ते" (யே யஜந்தி பித்ருந் தே₃வாந் ப்₃ராஹ்மணாந் ஸஹுதாஶநாந்। ஸர்வபூ₄தாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே ॥) என்னக்கடவதிறே. "येऽप्यन्यदेवताभक्ताः यजन्ते श्रद्धयाऽन्विताः। तेऽपि मामेव कौन्तेय यजन्त्यविधिपूर्वकम् ॥" (யேऽப்யந்யதே₃வதாப₄க்தா: யஜந்தே ஶ்ரத்₃த₄யாऽந்விதா:। தேऽபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதி₄பூர்வகம் ॥") என்று தானே அருளிச்செய்தானிறே. ஆகையாலே, எல்லாப்படியாலும் கர்மத்துக்கு ப₄க₃வ

ரூபார்த்த ஸ்வபாவத்தாலே. (ஆராத₄நமாய்த்தலைக்கட்டும்)—ஆராத₄நமாய்ப் பர்யவஸிக்குமென்றபடி. வசநத்திலே, "विष्णुमेव" என்கிற அவதா₄ரணத்தாலே भगवदाराधनत्वबुद्धिविरहितரைச் சொல்லுகிறது; "विष्णुमेव यजन्ति" என்கிறதுக்கு हेतुकथनं "सर्वभूतान्तरात्मानं" என்கிற பத₃ம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி (இவ்வாகாரமறியாதார்) என்றும், (வஸ்துகத்யா) என்றும் அருளிச்செய்தது என்று கண்டுகொள்வது. (அவிதி₄பூர்வகம்—யஜந்தி) விதி₄யாவது— अज्ञातज्ञापनं. அதாவது— "चतुर्होतारो यत्र सम्पदं गच्छन्ति देवैः" இத்யாதி₃வேதா₃ந்த வாக்யங்களாலே, அக்₃நிஹோத்ராதி₃கர்மங்கள், யாதொரு பரமாத்மாவானவன் आत्मतयाऽवस्थितனாயிருந்துள்ளவளவில் तच्छरीरभूतेन्द्रादिதே₃வதைகளாலே ஸம்பத்தையடைகிறதுகள்—

ஸ்வபா₄வத்தாலே. (தலைக்கட்டும்) பர்யவஸிக்கும். இவ்வர்த்த₂த்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார். (யே யஜந்தி) என்று தொடங்கி. (ஸர்வபூ₄தாந்தராத்மாநம்) என்று देवतान्तराराधनं भगवदाराधनமாகையில் हेतुगर्भविशेषणम्. (அவிதி பூர்வகம) என்றது-कर्मणां भगवदाराधनत्वज्ञापकமான वेदान्तवाक्य ज्ञानपूर्वकமன்றியிலே என்றபடி. (எல்லாப்படியாலும என்றது— ज्ञानकृतत्वाज्ञानकृतत्वங்களாகிற இரண்டுபடியாலு

தூ₃ரராத₄நத்வம் ஸித்₃த₄மிறே. இப்படி ஆராத₄ந ஸ்வரூபமான கர்மமும், ஆராத்₄யவஸ்துவான ப்₃ரஹ்மமுமாகிற அர்த்த₂த்₃வயத்தையுமறியவே த்யாஜ்யோபாதே₃யரூப ஸகலார்த்த₂ங்களையும் அறியலாயிருக்கையாலே, ப₄ாக₃த்₃வய ப்ரதிபாத்₃யம் கர்மப்₃ரஹ்மங்களென்கிறது.

என்று பண்ணப்பட்ட அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம்; **தத்பூர்வகமன்**
றிக்கே யஜிக்கிறார்களென்றபடி. இத்தையும்பற்ற **(இவ்வாகாரமறியாதார்) (ப 84)** *இத்யாதி₃–என்று கண்டுகொள்வது. இப்படி ப₄ாக₃த்₃வயாத்மக வேத₃ப்ரதிபாத்₃யம் கர்மமும் ப்₃ரஹ்மமுமிரண்டேயாகில் மற்றும் த்யாஜ்யோபாதே₃ய விப₄ாக₃ம் எத்தாலே ஸித்₃தி₄ப்பதென்ன அருளிச்செய்கிறார்,–* **(ஆராத₄நஸ்வரூபேத்யாதி₃).**

மென்றபடி. **"ஜ்ஞாப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம்"** *இத்யாதி₃யாலே, வேத₃ம் அர்த்த₂பஞ்சகத்தையும் ப்ரதிபாதி₃ப்பதாகச் சொல்லாநிற்க. புருஷார்த்த₂விஶேஷமான கர்மத்தையும், உபாய விஶேஷமாய் ப்ராப்யமாயிருந்துள்ள ப்₃ரஹ்மத்தையும் மாத்ரம் ப்ரதிபாதி₃க்கிறதென்கை உபபந்நமோ என்கிற ஶங்கையிலே. இவ்விரண்டையும் நன்றாக அறியும்போது மற்றவைகளும் அறியவேண்டுகையாலே. அதுகள் இதிரண்டுக்கும் ஶேஷங்களாகையாலே விரோத₄மில்லை என்றருளிச் செய்கிறார்* **(இப்படி)** *என்று தொடங்கி.*

அதில் இவ்வர்த்த₂த்தை அறியும்போது அர்த்த₂பஞ்சகங்களில் எவ்வர்த்த₂ம் அறிந்ததாம் என்கிற ப்ரஶ்நத்திலே வகுத்துக் காட்டுகிறார்.— **(எங்ஙனே யென்னில்)** *என்று தொடங்கி.* **(உபாஸகர்க்கு உபாதே₃யமான ஆகாரத்தாலே த்யாஜ்யமென்றறியலாம்) (ப89)** *என்னுமளவும், கர்மஜ்ஞாநத்தால் ஸித்₃தி₄க்கும் சில அர்த்த₂பஞ்சகார்த்த₂ஜ்ஞாநம்-என்று ப்ரதிபாதி₃க்கப்படுகிறது. மேல்* **(ஸுஸ்பஷ்டமாகவறியலாம்)**

எங்ஙனேயென்னில்; கர்மந்தான் பு₃பு₄க்ஷுக்களுக்கு ஐஶ்வர்ய ஸாத₄நமாய், முமுக்ஷுக்களில் ப₄க்திநிஷ்ட₂ர்க்கு உபாஸநாங்க₃மாய், ப்ரபந்நர்க்குக்

அத்தையுபபாதி₃க்கிறுர்.—(கர்மந்தானித்யாதி₃னா) (பு₃பு₄க்ஷுக்களுக்கு)—ஐஶ்வர்யபோ₄கேச்சு₂க்களுக்கு. (ஐஶ்வர்ய ஸாத₄நமாய்) "प्राजापत्यं गृहस्थानां" "सर्वेभ्यः कामेभ्यः" என்றித்யாதி₃களிற்சொல்லுகிறபடியே. पुत्रपशुस्वर्गादिसाधनமாயென்றபடி. (முமுக்ஷுக்களில்)— மோக்ஷேச்சு₂க்களில். (ப₄க்திநிஷ்ட₂ர்க்கு) — உபாயப₄க்திநிஷ்ட₂ர்க்கு. (உபாஸ

என்னுமளவாக ப்₃ரஹ்ம ஜ்ஞாநத்தால் சில அர்த்த₂பஞ்சகார்த்த₂ஜ்ஞாநம் ஸித்₃தி₄க்குமென்று ப்ரதிபாதி₃க்கப்படுகிறது.

அதில், கர்மத்துக்கு—भोगसाधनत्वं, उपासनाङ्गत्वं, कैङ्कर्यत्वं என்று மூன்று ஆகாரமுண்டு. அதில் ப்ரத₂மாகாரத்துக்கு அதி₄காரியை அருளிச்செய்கிறுர்.-(பு₃பு₄க்ஷுக்களுக்கு) என்று. இத்தால் ஸ்வஸ்வரூபத்தில் ப₃த்₃த₄ஸ்வரூபஜ்ஞாந ஸித்₃தி₄ சொல்லிற்று. (ஐஶ்வர்ய ஸாத₄நமாய்) என்கையாலே, அந்தக் கர்மங்களுக்கு ஸாத்₄யமாய்க்கொண்டு ஐஹலௌகிக பாரலௌகிக காமாநுப₄வரூபமான ஐஶ்வர்யமறியவேண்டுகையாலே, காமரூபபுருஷார்த்த₂ஜ்ஞாநஸித்₃தி₄ சொல்லிற்று. (ஸாத₄நமாய்) என்கையாலே அதிலேயொன்றான அர்த்த₂ரூபபுருஷார்த்த₂ஜ்ஞாநஸித்₃தி₄ சொல்லிற்று. முதலிலே (பு₃பு₄க்ஷுக்களுக்கு) என்று பு₃பு₄க்ஷையையதி₄காரமாக வெடுக்கையாலே புருஷார்த்த₂ விரோதி₄யான पुरुषार्थान्तरेच्छैயினுடைய ஜ்ஞாநஸித்₃தி₄ சொல்லிற்று.

உபாஸநாங்க₃த்வ கைங்கர்யத்வரூப ஆகாரத்₃வயத்துக்கும் ஸாத₄ரணுதி₄காரத்தையருளிச்செய்கிறுர்—(முமுக்ஷுக்களில்) என்று. (முமுக்ஷுக்கள்)— ப்ரக்ருதி ஸம்ப₃ந்த₄ விமோசநத்தில் இச்சை₂யுடையார். உபாஸநாங்க₃த்வாகாராதி₄காரியை விஶேஷிக்கிறுர் (ப₄க்திநிஷ்ட₂ர்க்கு) என்று. (ப₄க்தி

கைங்கர்யரூபமாயிறேயிருப்பது. இப்படியிருந்துள்ள கர்மத்தின் வேஷத்தை உள்ளபடியறியவே, அநந்த

நாங்க₃மாய்)—" यज्ञेन दानेन " " सहकारित्वेन च " என்கிறபடியே उपासननिष्पत्तिविरोधिरजस्तमोनिबर्हणहेतुभगवत्प्रसादजननार्थं नियमेनो - पादेयமாய் என்றபடி. (ப்ரபந்நர்க்கு)—सिद्धोपायवरणनिष्ठர்க்கு. (கைங்கர்யரூபமாயிறேயிருப்பது) என்றது—(1) பரார்த்த₂

நிஷ்டர்க்கு) என்றது—ஸாத₄நப₄க்தி நிஷ்ட₂ர்க்கு என்ற படி. இந்த ப₄க்தி ஶப்₃த₃ம். கேவலனுடைய ஜ்ஞாந யோக₃த்துக்கும் உபலக்ஷணம். இத்தால், ஸ்வாத்ம ப்ராப்தி ஸ்வார்த்த₂ாநுப₄வ கைங்கர்யப்ராப்தி ப்ரதிப₃ந்த₄க அசித்₃விமோசநேச்சைகளாகிற புருஷார்த்த₂ விரோதி₄ ஸ்வரூபங்களுடையவும் ஸ்வஸ்வரூபத்தில் முமுக்ஷு விஶேஷங்களினுடையவும் ஜ்ஞாநஸித்₃தி₄ சொல்லிற்று. (உபாஸநாங்க₃மாய்) என்றது उपासनप्रतिबन्धकपापनिबर्हणद्वारा அதுக்கு வர்த₄கமாய்க்கொண்டு உபகாரகமாய் என்றபடி. (ப₄க்திநிஷ்ட₂ர்க்கு உபாஸநாங்க₃மாய்) என்கையாலே. अङ्गितया अधिकारतया च भक्तियोग—ज्ञानयोगங்களாகிற உபாய விஶேஷங்களினுடைய ஜ்ஞாநஸித்₃தி₄ சொல்லிற்று. கைங் கர்யத்வாகாரத்துக்கு அதி₄காரியை விஶேஷிக்கிறார் (ப்ரபந் நர்க்கு) என்று. (ப்ரபந்நர்) ஸித்₃தோ₄பாய நிஷ்ட₂ர். இத்தால். ஸ்வஸ்வரூபத்தில் ப்ரபந்நரூப முமுக்ஷுவிஶேஷ ஜ்ஞாநஸித்₃தி₄ சொல்லிற்று. (கைங்கர்ய ரூபமாய்) என்றது स्वयंप्रयोजन-भगवन्मुखोल्लासोद्देश्यक-किङ्करवृत्त्यात्मकமாய் என்றபடி. இத்தால், புருஷார்த்த₂விஶேஷமான आज्ञाकैङ्कर्यज्ञानसिद्धि சொல்லிற்று. (கைங்கர்ய ரூபமாய்) என்கையாலே. कैङ्कर्य-त्वाकारம் ஸ்வாப₄ாவிகமாகையாலே உபாதே₃யமென்றும். மற்றவை சேதநருச்யநுகு₃ணமாய் வருகையாலே த்யாஜ்யங் கள் என்றும் ஸூசிதம். இவ்வர்த்த₂த்தை ஸோபபத்திக மாக விஶதீ₃கரிக்கிறார் (இப்படியிருந்துள்ள) என்று தொடங்கி. (இப்படியிருந்துள்ள) என்றது. அதி₄காரி பே₄த₃த்தாலே

ஸ்தி₂ரப₂ல ப்₃ரஹ்ம ப்ராப்திகாமரான ஸாத₄கர்க்கு, இது உபாஸநாங்க₃த்வேந உபாதே₃யம், ஐஶ்வர்

மாக, ஆக்ருஶம்ஸ்யத்தாலே अनुष्ठेयमानत्वமாகிற कैङ्कर्यत्वं रूपं असाधारणधर्मो यस्य, तथाविधமாயிறேயிருப்பதென்றபடி. (2)यद्वा, विनियोग-पृथक्त्वन्यायத்தாலே अधिकार्यन्तरविषयத்திலே विहितत्व-ऐश्वर्यसाधनत्व-विद्याङ्गत्वங்களை யுடைத்தாயிருக்குமாப்போலே. ப்ரபந்ந விஷயத்திலே स्वयंप्रयोजनभगवन्मुखोल्लासोद्देशेनानुष्ठीयमानत्व மாகிற कैङ्कर्यत्वं रूपं यस्य, तथाविधமாயிறேயிருப்பதென்றபடி. (3) अथवा ஊற்றமற்றநுஷ்டி₂க்கையாகிற कैङ्कर्यत्वं रूपं यस्य, तथाविधமாயிறேயிருப்பதென்றபடியாகவுமாம். இம்மூன்று ப்ரகாரமும் "இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணாஶ்ரம த₄ர்மத்தையும்" (வா. 278) இத்யாதி₃ வ்யாக்₂யாநத்திலே ஸ்பஷ்டமாகப் போகிறது. (அநந்தம்)-देशपरिच्छेदवस्तुपरिच्छेदरहितமாய், (ஸ்தி₂ரம்) — कालपरिच्छेदरहितமுமான, ப₂லமுண்டு — புருஷார்த்த₂ம், அதுவான ப்₃ரஹ்மத்தினுடைய ப்ராப்தியை அபி₄லஷித்திருக்கிற உபாயாந்தரநிஷ்ட₂ர்க்கு. (உபாஸநாங்க₃

மூன்று வகைப்பட்டிருந்துள்ள என்றபடி. (கர்மத்தின் வேஷத்தை)-கர்மயோக₃த்தினுடைய ஸ்வரூப₁ரவிகாகாரமான *साक्षाद्भगवन्मुखोल्लासैकप्रयोजनकत्वமாகிற கைங்கர்யத்வத்தை* மறைத்துக்கொண்டு, சேதநருச்யநுகு₃ணமாக வந்தேறியான भगवन्मुखोल्लासद्वारा भोगமும், उपासनप्रतिबन्धकपापक्षयமுமாகிற ப₂லாந்தரங்களுக்கு ஹேதுவாகையாகிற ஆகாரத்தை. (உள்ளபடியறியவே)— சேதநருச்யநுகு₃ணமாக வந்தேறியென்று அறியவே. उपासनाङ्गत्वोपाधियான அதி₄காரிருசி விஶேஷத்தையருளிச்செய்கிறார்.— (அநந்த) இத்யாதி₃நா. (அநந்த ஸ்தி₂ர ப₂ல ப்₃ரஹ்ம ப்ராப்தி காமரான) என்றது— ஸ்வார்த்த₂மாக, அநந்த ஸ்தி₂ர ப₂ல ரூபமான ப்₃ரஹ்மத்தினுடைய ப்ராப்தியிலே இச்சை₂யுடையரான என்றபடி. இத்தால், "अल्पास्थिरफलैश्वर्यப்ராப்தீச்சை₂ भोगसाधनत्वाकारोपाधि"

யார்த்தி₂களுக்கு உபாதே₃யமான ஆகாரத்தால் த்யாஜ்யம் என்றறியலாம். அநந்யஸாத₄நர்க்கு இது கொண்டு ஸாதி₄க்கத்தக்கதொன்றில்லாமையாலே.

த்வேந உபாதே₃யம்) पूर्वोक्तप्रकारेण उपासननिष्पत्त्यर्थं नियतानुष्ठेयतया स्वीकार्यமென்றபடி. (ஐஶ்வர்யார்த்தி₂களுக்கு உபாதே₃யமான ஆகாரத்தாலே)—ஐஶ்வர்யஸாத₄நத்வத்தாலே. (த்யாஜ்யம்)—அநநுஷ்டே₂யமென்றபடி; ஐஶ்வர்யம் மோக்ஷவிரோதி₄யாகையாலேயென்று கருத்து. (அநந்ய ஸாத₄நர்க்கு)–परित्यक्तसाध्य-साधनரான सिद्धोपायनिष्ठர்க்கு. (இதுகொண்டு)-கர்மத்தாலே. (ஸாதி₄க்கத்தக்கதொன்றில்லாமையாலே) என்றது–ப்ரத்யவாய நிவ்ருத்தியாதல், ஐஶ்வர்யமாதல், வித்₃யாநிஷ்பத்தியாதல், ஸித்₃தோ₄பாயத்துக்கு ஶக்த்யாத₄ாநமாதல், ஸஹஜ ஶக்த்யுத்₃போ₃த₄மாதல், ஸாதி₄க்கப்படுமதொன்றில்லாமை

என்று ஸூசிதம். (உபாதே₃யம்) என்றது—அதி₄காராநுகு₃ணமாக உபாதே₃யம் என்றபடி. (ஐஶ்வர்யார்த்தி₂களுக்கு) என்கையாலே. भोगसाधनत्वाकारोपाधिயான अधिकारि दोषம் சொல்லிற்று. (உபாதே₃யமான ஆகாரத்தால்) என்றது—भोगसाधनत्वाकारத்தாலே யென்றபடி. (த்யாஜ்யம் என்றறியலாம்) என்றது—அவ்வாகாரோபாதி₄யான ஐஶ்வர்யேச்சை₂ स्वाधिकारविरुद्धமாகையாலே இவ்வதி₄காரியினிடத்தில் இல்லாமையாலே, அவ்வாகாரத்தாலே த்யாஜ்யம் என்றறியலாம் என்றபடி. கைங்கர்யத்வாகாரம் நிருபாதி₄கமாகையாலே உபாதே₃யம் என்றருளிச்செய்கிறார்.—(அநந்யஸாத₄நர்க்கு) என்று தொடங்கி. (அநந்யஸாத₄நர்க்கு) என்றது — सिद्धोपायव्यतिरिक्त-साधनान्तररहितர்க்கு என்றபடி. (ஸாதி₄க்கத்தக்கதொன்றில்லாமையாலே) என்றது—ஸாத்₄யாந்தர ஸாத₄நாந்தரங்கள் ஸ்வாதி₄கார விருத்₃த₄ங்களாகையாலேயும், உபாயம் ஸித்₃த₄ரூபமாயிருக்கையாலேயும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜந ப₄க₃வன்முகோ₂ல்லாஸமொழிய, இது கொண்டு ஸாதி₄க்கத்தக்கது வேறொன்றில்லாமையாலேயென்றபடி. இத்தால், இவ்வதி₄காரியினிடத்தில் கர்மங்கள்

கைங்கர்யரூபேண உபாதே₃யம், உபாஸகர்க்கு உபாதே₃யமான ஆகாரத்தாலே த்யாஜ்யம் என்றறிய

யாலே யென்றபடி. (**கைங்கர்ய ரூபேண உபாதே₃யம்**)— **पूर्वोक्तप्रकारेण** கைங்கர்யமாக அநுஷ்டே₂யமென்றபடி. (**உபாஸகர்க்கு உபாதே₃யமான ஆகாரத்தாலே**)—விஹிதத்வ வித்₃யாஸஹகாரித்வங்களாலே என்றபடி. (**த்யாஜ்ய மென்றறியலாம்**)—அநநுஷ்டே₂யமென்றறியலாமென்றபடி.

பே₄ாக₃ஸாத₄நத்வாத்₃யாகாரத்தாலே உபாதே₃யமாகைக் கடியான **फलान्तरेच्छारूप**மான அதி₄காரிதே₃ாஷமில்லையென்னு மிடம் சொல்லிற்று. (**கைங்கர்யரூபேண**) என்றது— **कैङ्कर्यत्वरूप**மான **स्वाभाविकाकार**த்தாலே என்றபடி. (**உபாஸ கர்க்கு உபாதே₃யமான ஆகாரத்தாலே த்யாஜ்யம் என்றறிய லாம்**) என்றது—**स्वाधिकारविरुद्ध**மான **उपासनाङ्गत्वोपाधि** இல்லா மையாலே த்யாஜ்யம் என்றறியலாம் என்றபடி. ஆக இவ்வளவால், பூர்வபா₄க₃த்தால் **कैङ्कर्यत्वरूप-स्वाभाविकाकार-विशिष्ट**மாகக் கர்மத்தையறியும்போது, கு₃ணாநுகு₃ணமாக விதி₄நிஷேத₄ங்களைப்பண்ணுகிற வேத₃வாக்யங்களை அதி₄ காரிவிஶேஷ விஷயங்களாக்கி, பூர்வோத்தர விரோத₄ங்கள் வாராதபடி விசாரித்து அறியவேண்டுகையாலே, 1 அவ்வோ அதி₄காரி பர வாக்யங்களிலே பு₃பு₄க்ஷு முமுக்ஷுக்களாகிற ஸ்வஸ்வரூப விஶேஷங்களும், பு₃பு₄க்ஷை முமுக்ஷைகளாகிற புருஷார்த்த₂விரோதி₄ஸ்வரூபங்களும், 2 அங்கி₃யாகவும், அங்க₃மாகவும் அவ்வோ கர்மங்களை விதி₄க்கிற வாக்யங்களிலே கர்ம ஜ்ஞாந ப₄க்தியோக₃ங்களாகிற உபாய விஶேஷஸ்வரூபங் களும், 3 தத்தத்ப₂லவாக்யங்களிலே புருஷார்த்த₂விஶேஷ ஸ்வரூபங்களும், 4 தத்தத்கர்மாராத்₄ய தே₃வதா ஸமர்ப்பண பரவாக்யங்களிலே தே₃வதாந்தர ஶேஷித்வ ப்ரதிபத்தி யாகிற பரஸ்வரூப விரோதி₄ஸ்வரூபமும், 5 ஸர்வகர்மங்களி லுடையவும் ப₄க₃வதா₃ராத₄நரூபதா விதா₄யக வாக்யங் களிலே பரஸ்வரூபமும், கைங்கர்யரூப நிரதிஶய புருஷார்த்த₂ ஸ்வரூபமும், 6 தே₃ஶகாலாதி₃நியமபர வாக்யங்களிலே

லாம். ப்₃ரஹ்மத்தையறியும்போது, தத்ஸ்வரூபரூப கு₃ணவிபூ₄திகளையெல்லாம் அறியவேண்டுகையாலே, விபூ₄திபூ₄தசேதநாசேதநங்களின் ஸ்வரூபமறியலாம்.

(**தத்ஸ்வரூபேத்யாதி₃**) (**தத்ஸ்வரூபம்**)—அந்த ப்₃ரஹ்மத்தினுடைய த₄ர்மி ஸ்வரூபம். (**ரூபாணி**)-விக்₃ரஹா:. (**கு₃ணா:**)-ஜ்ஞாநாத₃ய:. ஸௌந்த₃ர்யாத₃யஶ்ச. (**விபூ₄தய:**)—**नियाम्यभूतास्त्रिविधचेतनाचेतनवर्गाः**. (**ஜ்ஞாநாநந்த₃லக்ஷணமான**)-

---

ப₄க₃வத்₃விபூ₄திவிஶேஷங்களும் ப்ரதிபாதி₃க்கப்படுகையாலேயும், 7 அவ்வோ ஸாத₄நங்களினுடைய விதி₄நிஷேத₄ங்களிலே பூர்வோக்தார்த்த₂ங்களினுடைய த்யாஜ்யோபாதே₃யதைகளும் ப்ரதிபாதி₃க்கப்படுகையாலே பூர்வபா₄க₃ம் ப்ராதா₄ந்யேந கர்மப்ரதிபாத₃கமாயிருந்ததேயாகிலும், அதுக்கு ஶேஷமாக அர்த்த₂பஞ்சகார்த்த₂ விஶேஷங்களையும் ப்ரதிபாதி₃க்கையாலே "**प्राप्यस्य ब्रह्मणो रूपम्**" *இத்யாதி₃ப்படியே, அர்த்த₂பஞ்சகவிபா₄கபரம் என்னக்குறையில்லை என்றருளிச்செய்தார்.*

மேல் உத்தரபா₄க₃ம் ப்₃ரஹ்மஶேஷதயா அர்த்த₂பஞ்சகார்த்த₂விஶேஷ ப்ரதிபாத₃கமாம்படியை அருளிச்செய்கிறார்,- (**ப்₃ரஹ்மத்தையறியும்போது**) *என்று தொடங்கி.* (**ஸ்வரூபம்**) *தி₃வ்யாத்மஸ்வரூபம்.* (**ரூபம்**) *பரவ்யூஹாதி₃.* (**கு₃ணங்கள்**) *வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வாதி₃.* (**விபூ₄திகள்**) *லீலாவிபூ₄தி நித்யவிபூ₄திகள்.* (**அறியவேண்டுகையாலே**) *என்றது*-**जगज्जन्मादि कारणत्वं ब्रह्मलक्षण**மாகையாலே *அந்த லக்ஷணத்தாலே ப்₃ரஹ்மஶப்₃த₃ார்த்த₂மான***अपरिच्छिन्नज्ञानानन्दस्वरूप**மான *லக்ஷ்யத்தை அறியும்போது.* **निमित्तकारणत्व**த்துக்குடலான *ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதி₃களையும்.* **उपादानकारणत्व**த்துக்கடியான **सकलचिदचिच्छरीरकत्व**த்தையும் *அறியவேண்டுகையாலே ஸ்வரூபாதி₃களையறிந்தே அறியவேணும் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே.* (**சேதநாசேதநங்களின் ஸ்வரூபம் அறியலாம்**) *என்றது*— **नित्य-मुक्त-केवल-बद्ध-मुमुक्षु-रूपेण पञ्चविध**மான *சேதநஸ்வரூபமும்,* **तत्तत्प्राप्य-देशविशेष-देहविशेष-परिच्छदविशेष**ங்களான *அசேதந ஸ்வரூபங்*

அதில் ஜ்ஞாநாநந்த₃லக்ஷணமான சேதநஸ்வரூப வைலக்ஷண்யமடியாக வருகிறதாகையாலே கைவல்யத்தின் வேஷமுமறியலாம். ப்₃ரஹ்மத்தினுடைய ஶேஷித்வப்ராப்யத்வங்களையறியவே தத₃நுப₄வாதி₃கள் புருஷார்த்த₂மென்றறியலாம். தது₃பாஸ்யத்வஶரண்யத்வங்களையறியவே, தத்ப்ராப்திஸாத₄ந

ஜ்ஞாநாநந்த₃ஸ்வரூபமான. (சேதநஸ்வரூப வைலக்ஷண்யமடியாக)—हेयविकारास्पदानित्याचेतनத்தைப்பற்ற வ்யாவ்ருத்திரூபங்களான स्वयंप्रकाशत्व-आनन्दत्व-सततैकरूपत्व-नित्यत्वங்களடியாக. (வருகிறதாகையாலே)—एतज्ज्ञानहेतुक-आत्मानुभवेच्छामूलक-साधनानुष्ठान-साध्यமாகையாலே யென்றபடி. (கைவல்யத்தின் வேஷமும்)—ஆத்மமாத்ராநுப₄வத்தினுடைய நித்யத்வாத்₃யாகாரமும். இந்த உம்மையாலே, त्रिगुणाचिद्विशेष-तन्मिश्रजीवानुभवरूपமாய், அல்பமாய், க்ஷயிஷ்ணுவான ஐஶ்வர்யத்தின் வேஷம் समुच्चितம் என்று கண்டுகொள்வது.

(ப்₃ரஹ்மத்தினுடைய இத்யாதி₃) "ब्रह्म परिबृढं सर्वतः" என்று स्वव्यतिरिक्तसर्वापेक्षया सर्वप्रकारबृहत्त्वமுடைய எம்பெருமானுடைய किञ्चित्कार्यत्वरूपशेषित्वத்தையும் अनुभाव्यत्वरूपप्राप्यत्वத்தையும் அறியவே அந்த ப்₃ரஹ்மத்தினுடைய அநுப₄வமும். तद्विषयकिञ्चित्काररूपकैङ्कर्यமும் ப்ரயோஜநம் என்றும். அவற்றினுடைய ब्रह्मविषयत्वத்தால் ऐश्वर्यकैवल्योत्तीर्णत्वத்தையும் அறியலாம் என்றபடி. (தது₃பாஸ்யத்வேத்யாதி₃) (1)मोक्षार्थप्रसादजनकोपासनकर्मत्वरूपமான. அந்த ப்₃ரஹ்மத்தினுடைய உபாஸ்யத்வத்தையறியவே. तदुपासनं मोक्षसाधनं என்றறியலாம். அந்த

களும் அறியலாம் என்றபடி. (அதில்) என்றது—विभूत्यन्तर्भूतமான அந்த சேதநாசேதந வஸ்துக்களிலே யென்றபடி. (கைவல்யத்தின்) கைவல்யபுருஷார்த்த₂த்தின். (அநுப₄வாதி₃கள்) என்கிற ஆதி₃ஶப்₃த₃த்தாலே. கைங்கர்ய மங்க₃ளாஶாஸநங்களைச் சொல்லுகிறது. (ஸாத₄நவிஶேஷங்களை

விஶேஷங்களையறியலாம். ஸாத்₄யாந்தர ஸாத₄நாந்த ரங்களினுடைய த்யாஜ்யத்வத்தையும்—ப்₃ரஹ்மத்தி

உபாஸநாஶக்தரான ஸ்வகதஸ்வீகாரநிஷ்டருடைய रक्षणे साधुत्वरूपமான शरण्यत्वத்தையறியவே. अशक्ताधिकारतया अनुकल्पभूत-स्वगतस्वीकाररूप-साधनविशेषத்தையறியலாம் என்றபடி. (2) यद्वा, निरपेक्षोपायत्वरूप-भगवच्छरण्यत्वத்தையறியவே सिद्धोपाय ரூபமான அந்த அநுப₄வகைங்கர்யரூப புருஷார்த்த₂ஸாத₄ந விஶேஷத்தையறியலாமென்றுமாம். (ஸாத்₄யாந்தரேத்யாதி₃) अनन्तत्व-स्थिरत्व-स्वरूपोचितत्वங்களாலே स्योत्कृष्टावधिरहितமான ப்₃ரஹ்மத்தினுடைய போ₄க்₃யதையை த₃ர்ஶிக்கவே. ऐश्वर्य-कैवल्यरूप-साध्यान्तरங்களினுடைய अल्पत्व-अस्थिरत्व-अनुचितत्वங்க ளாகிற த்யாக₃ார்ஹதையை ஸூஸ்பஷ்டமாகவறியலாம். आवृत्त-अनावृत्त-कर्मजन्य-स्वर्गங்களுக்கு मिथस्तारतम्यம்போலே உந் நேயமன்று என்கைக்காக (ஸூஸ்பஷ்டம்) என்றது. "नायमात्मा प्रवचनेन" இத்யாதி₃களாலே प्रसितமான, எம்பெருமானுடைய स्वेतरसाध्यत्वाभावமாகிற अनन्यसाध्यत्वத்தையும், तादृशानन्य-साध्यभगवत्प्रकारत्वात्मक-तत्पारतन्त्र्यरूप-चेतनस्वरूपத்தையும் த₃ர்ஶிக் கவே உபாஸநாதி₃களான இதர ஸாத₄நங்களினுடைய भगवदसाधनत्व—भगवदनभिमतत्वருடையான த்யாக₃ார்ஹதையை அறியலாமென்றபடி. இங்கும் "न ह्यध्रुवैः" इत्यादिश्रुत्यनुसंहित-व्यतिरेकव्याप्तियாலும், उपायान्तरत्यागविधियாலும், उत्तममध्यमाध-

---

அறியலாம்)என்றது—உபாஸ்யத்வத்தாலே ப₄க்தி ப்ரபத்தி களையும், ஶரண்யத்வத்தாலே ஸித்₃தோ₄பாயத்தையும், அதின் ப₂லமான ஆசார்யாபி₄மாநத்தையும் அறியலாமென்ற படி. மேல் உபாயோபேய விரோதி₄ஸ்வரூபங்களையறியும் படி சொல்லுகிறது.—(ஸாத்₄யாந்தர ஸாத₄நாந்தரங்களி னுடைய) இத்யாதி₃நா. இதில், ப்₃ரஹ்மத்தினுடைய निरतिशयभोग्यताज्ञानத்தாலே साध्यान्तरत्याज्यதையும்,अनन्यसाध्यत्व-स्वपारतन्त्र्यங்களினுடைய ஜ்ஞாநத்தாலே साधनान्तरत्याज्यதை யும் அறியலாம் என்று क्रमेण யோஜநை கண்டுகொள்வது.

னுடைய நிரதிஶயபோ₄க்₃யதையையும், அநந்ய ஸாத்₄யத்வத்தையும், தத்ப்ரகாரதயா பரதந்த்ரமான ஸ்வஸ்வரூபத்தையும் த₃ர்ஶிக்கவே ஸுஸ்பஷ்டமாக அறியலாம். ஆக இப்படியிருக்கையாலே, பூ₄ர்வபா₄க₃த்₃வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்₃யம், ஆராத₄நஸ்வரூபமான கர்மமும், ஆராத்₄யவஸ்துவான ப்₃ரஹ்மமுமென்னக் குறையில்லை. "त्वदर्चाविधिमुपरि परिक्षीयते पूर्वभागः। ऊर्ध्वो

माधिकारिविभाग த்தாலும் साधनान्तरस्याज्य தையை ஸ்பஷ்டமாக அறியலாம். अनन्यसाध्यत्वरूपமான भगवत्परिवृढत्व த்தையும், "अनैश्वर्यात् स्वभावजात्" இத்யாதி₃யில அவगतமான अनन्यसाधनत्व-रूपமான चेतनगतभगवत्पारतन्त्र्य த்தையும் த₃ர்ஶிக்கவே. ஸுஸ்பஷ்டமாக அறியலாம் என்றபடி. "அதுப₃ாஸ்யத்வத்தையறியவே அநுப₄வஸாத₄நவிஶேஷமறியலாம்" (ப 93) என்று வைத்து, இங்கே (ப்₃ரஹ்மத்தினுடைய—அநந்யஸாத்₄யத்வத்தை) என்கையாலே. *उपासनसाध्यमोक्ष க்துக்கும், सिद्धोपाय-साध्यमोक्ष த்துக்கும் मिथोभेदமுண்டு என்று अभिमतம்* என்று व्यञ्जितம்.

(அநந்யஸாத்₄யத்வம்)—भगवद्व्यतिरेकेण साधनान्तरासाध्यत्व ஆக. இவ்வளவால்.—உத்தரபா₄க₃ம் प्राधान्येन ब्रह्मप्रतिपादकமாயிருந்ததேயாகிலும், அர்த்₂பஞ்சகத்தையும் तच्छेषतया ப்ரதிபாதி₃க்கையாலே. அர்த்₂பஞ்சக ப்ரதிபாத₃கமென்னக் குறையில்லை என்றருளிச்செய்தார். மேல். "प्राप्यस्य ब्रह्मणो रूपम्" என்று இத்யாதி₃வசநத்தோடே कर्मब्रह्मरूपार्थद्वयप्रतिपादकं வேத₃ம் என்கிறது விரோத₄மில்லை என்னுமிடத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார் (ஆக இப்படி) என்று தொடங்கி. (இப்படியிருக்கையாலே) என்றது—பூ₄ர்வபா₄க₃த்₃வயம் अप्राधान्येन அர்த்₂பஞ்சகத்தையும் ப்ரதிபாதி₃த்துக்கொண்டு. प्राधान्येन கர்மத்தையும் ப்₃ரஹ்மத்தையும் ப்ரதிபாதி₃த்துக்கொண்டிருக்கையாலே என்றபடி. (குறையில்லை) என்றது—"प्राप्यस्य ब्रह्मणो

भागः त्वदीहागुणविभवपरिज्ञापनैः त्वत्पदाप्तौ" (த்வத₃ர்ச்சாவிதி₄முபரி பரிக்ஷீயதே பூர்வப₄ாக₃:। ஊர்த்₄வோ ப₄ாக₃:த்வதீ₃ஹாகு₃ணவிப₄வபரிஜ்ஞாபநை: த்வத்பதா₃ப்தௌ) என்றிறே பட்டரருளிச்செய்தது.

இப்படி ப₄ாக₃த்₃வய ப்ரதிபாத்₃யங்களான இவ்வர்த்த₂ங்களை (அறுதியிடுகையாவது)— கர்மத்தி

(पूर्वभागः)—வேத₃ங்களில் பூர்வப₄ாக₃மானது. (त्वदर्चाविधिमुपरि)–தேவரீருடைய ஆராத₄நகர்த்தவ்யதா ஜ்ஞாபநத்திலே. (परिक्षीयते)—பரிக்ஷீணமாகிறது; ஆராத₄நத்தை ஜ்ஞாபித்து, निवृत्तव्यापारமாகிறது என்றபடி. (ऊर्ध्वो भागः)—உத்தரப₄ாக₃மானது. (त्वदीहागुणविभवपरिज्ञापनैः)–தேவரீருடைய ஜக₃ந்நிர்மாணாதி₃ சேஷ்டையென்ன, ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி₃குணங்களென்ன, நித்யவிபூ₄தி லீலாவிபூ₄தியாகிற விப₄வங்களென்ன, இவற்றினுடைய सर्वप्रकारैस्सह ज्ञापनங்களாலே. (त्वत्पदाप्तौ)—ப்ராப்தஶேஷியான தேவரீருடைய திருவடிகளை ப்ராபிக்கிறத்திலே. (परिक्षीयते)—उपक्षीणமாகிறது என்றபடி. "आदौ वेदाः प्रमाणम्" (ப 80) என்று पूर्वोपात्तशेषமிது.

(இவ்வர்த்த₂ங்களை)–கர்மப்₃ரஹ்மங்களை. (ஸ்வரூபம்)–அங்கி₃. (அங்க₃ம்)–நியமேந உபாதே₃யமான ப்ரயாஜாதி₃.

रूपम्" इत्यादिवचनविरोधமாகிற குறையில்லை யென்றபடி. பூர்வோத்தரப₄ாக₃ங்கள் ஆராத₄ந ஆராத்₄ய ஸ்வரூபபரங்கள் என்னுமிடத்துக்கு ஆசார்யஸம்மதி காட்டுகிறார்.—(த்வத₃ர்ச்சாவிதி₄மித்யாதி₃). (அர்ச்சாவிதி₄முபரி பரிக்ஷீயதே) என்றது— அர்ச்சாவிதி₄யிலே பர்யவஸிக்கிறதென்றபடி. (ईहा)-सङ्कल्पः.

(கர்மத்தினுடைய)-யாகா₃தி₃கர்மத்தினுடைய.(ஸ்வரூபம்)-भगवदाराधनात्मकत्वம். (அங்க₃ம்)–நியமேந உபாதே₃யங்களாக

னுடைய ஸ்வரூபாங்க3ப2லாதி3களையும், ப்3ரஹ்மத்தி னுடையஸ்வரூபரூப4குணவிபூ4த்யாதி களையும்ஸம்ஶய விபர்யயமற நிர்ணயிக்கை. அதுதான் செய்யும்போது

(ப2லம்)—ஸ்வர்க3ாதி3. (ஸம்ஶயம்)—அநதீ4தஶாகை2களிலும் அநதீ4தவேதா3ந்தங்களிலும் ஏதத்3விருத்3த4ார்த்த2ஸம்ஶ யம். (விபர்யயம்)—அவைகளில ஏதத்3விருத்3த4ார்த்த2 நிஶ்சயம். இங்கே. "**अधीतशाखार्थस्य संशयविपर्ययादिनिरासको न्यायः**" *என்று பூர்வோத்தரமீமாம்ஸைகளை* **अधीतवेदार्थनिर्णयोपयोगि***களாக ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலே சொல்லுகையாலே அவற்றையுமொழியாதே ஸ்ம்ருத்யாதி3மாத்ரத்தையெடுத்தது—* "**अनधीतशाखैकार्थकण्ठ्येन अधीतशाखार्थज्ञापनार्थं उपबृंहणम्**" *என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகையில் சொன்னபடியே* **अनधीत***ஶாகை2களில்* **विरुद्धार्थपरत्वशङ्कायां** *வர்த்திக்கால்...* **मीमांसामुखेन** *பண்ணப்பட்ட* **अधीतशाखार्थनिर्णय***மும்* **अकिञ्चित्कर***மாமென்னும்* **प्राधान्य***த்தைப பற்றவும்,* "**स्मरन्ति च**" "**स्मृतेश्च**" *என்று மீமாம்ஸையிலும்* **श्रुत्यर्थनिर्णायकत्वेन पुरस्कृत***ங்களாகிற* **प्राधान्य***த்தைப் பற்றவும். ஸ்ம்ருத்யாதி3மாத்ரத்தையெடுத்தது.* **अतः, तदनुगुण***மாக* "**हस्तेनावद्यति**" *என்கிறவிடத்தில.* **हस्तरूपकरणसामर्थ्यानुगुण***மாக* **पुरोडाशावदानं प्रतिपादित***மானபோலே. இங்கும்.* **स्मृतीतिहासपुराणरूप-करणसामर्थ्य***த்தாலே,* **வேதா3ர்த்த2மறுதியிடுவது** *(வா 1) என்கிறவித்தால்* **अनधीतशाखैकार्थकण्ठ्येन अधीतशाखार्थनिर्णय***ம் விவக்ஷிதமாகக்கடவதென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய் கிறார்.—* (**அதுதான் செய்யும்போது**) *என்று தொடங்கி.*

அவ்வவ்விடங்களிலே விஹிதங்களானவை. **(ப2லம்)**—*ஸ்வயம்ப்ரயோஜந ப4க3வன்முகோ2ல்லாஸம். ஆதி3ஶப்3த3 த்தாலே அதி4காரியைச் சொல்லுகிறது.* **(விபூ4த்யாதி3கள்)** *என்கிறவிடத்தில், ஆதி3ஶப்3த3த்தாலே சேஷ்டிதங்களைச x*

---

x எம்பார் ஜீயருரை 101ம் பக்கத்தில் தொடர்கிறது. ப டு

ஸகலஶாகா₂ ப்ரத்யய ந்யாயத்தாலும், ஸகல வேதா₃ந்த ப்ரத்யய ந்யாயத்தாலும் செய்யவேணும்.

(ஸகலஶாகா₂ப்ரத்யய ந்யாயத்தாலும்) என்றது—"**नाम-रूप-धर्मविशेष-पुनरुक्ति-निन्दा-अशक्ति-समाप्तिवचन-प्रायश्चित्त-अन्यार्थदर्शनात् शाखान्तरे कर्मभेदस्स्यात्, एकं वा संयोगरूपचोदनाख्याविशेषात्**" என்று பூர்வமீமாம்ஸையில் த்₃விதீயாத்₄யாயத்தில் சொன்ன ஶாகா₂ந்தராதி₄கரண ந்யாயத்தாலுமென்றபடி. (ஸகல வேதா₃ந்த ப்ரத்யய ந்யாயத்தாலும்) என்றது—"**सर्ववेदान्तप्रत्ययं चोदनाद्यविशेषात्**" என்று உத்தரமீமாம்ஸையில் த்ருதீயாத்₄யாயத்தில் சொன்ன ஸர்வவேதா₃ந்த ப்ரத்யயந்யாயத்தாலுமென்றபடி. **शाखान्तराधिकरणोक्तन्याय**த்திலுங்காட்டில் **अति-रिक्त**மானதொரு ந்யாயம், "**सर्ववेदान्तप्रत्ययं चोदनाद्यविशेषात्**" என்கிற ஸூத்ரத்தில் **व्युत्पाद्य**மன்று என்னுமிடம், "**विद्यासु गुणोप-संहारादिचिन्तनार्थं शाखान्तराधिकरणोक्तन्यायः तत्फलं च स्थिरीकृतम्**" என்று வேதா₃ந்த தீ₃பத்திலும். "**अत्र तु शाखान्तराधिकरणोक्त-न्यायो वेदान्तवाक्येषु किं प्रवर्तते, उत न, इति संशय्य, प्रवर्तत इति निर्णीयते**" என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலும் இருக்கிறபடியாலும். "**सर्वशाखाप्रत्ययन्यायश्चात्र भवतो विपरीतफलः, सर्वशाखासु कारणान्वयिनां सर्वज्ञत्वादीनां गुणानां अलोपसंहारहेतुत्वात्**" என்கிற ஸ்ரீபா₄ஷ்யத்தாலும். "**कुत्रचित् कस्यचित् वचनं अन्यत्रापि तत्प्रतिपत्तिं वारयति चेत् सर्वशाखाप्रत्ययनयो निर्विषयस्स्यात्**" என்கிற ஶ்ருத ப்ரகாஶிகையாலும், வேதா₃ந்த வாக்யவிஷயத்திலும் ஸர்வ ஶாகா₂ப்ரத்யய ந்யாயம் ஸஞ்சாரிதமாகையாலேயும் ஸ்பஷ்டமாயிருக்க. ந்யாயத்₃வயமாகவருளிச்செய்கபடியென்னென்னில்; விவக்ஷாபே₄த₃த்தாலே ஒரு ந்யாயம் என்னவுமாய், ப்ருத₂ங்ந்யாயம் என்னவுமாயிருக்கும். எங்ஙனேயென்னில்; "**विशेषानुगुण्येन सामान्यस्य तात्पर्यवर्णनमात्रं सामान्यविशेषन्यायः**" என்று விவக்ஷித்தால் **छागपशुवाक्यविषय**த்திலும், **पदाहवनीय-वाक्यविषय**த்திலும் ஸாமாந்ய விஶேஷ ந்யாயம் ஸஞ்சரிக்கும் என்னவுமாய், **विरोधपरिहाराय** ஸங்கோசத்தை விவக்ஷித்தால் **उत्सर्गापवादन्याय**மும், **उपात्तविषये** ஸங்கோசத்தை விவக்ஷித்

அதில் ஸகலஶாகா2 ப்ரத்யய ந்யாயமாவது—ஒரு

தால் छागपशुन्यायமுமென்று ந்யாயத்3வயம் என்னவுமா யிருக்கும். गोबलीवर्दवाक्यदृष्ट-न्यायत्वरूप-सामान्यधर्मविवक्षया गोब- लीवर्दन्यायம் ஒன்று என்னவுமாய், वैयर्थ्यपरिहाराय संकोचத்தை யும், गामानय बलीवर्दं माऽऽनय என்று विधिनिषेधங்களையும் விவக்ஷித்தால் न्यायद्वयं என்னவுமாயிருக்கும். "सन्दिग्धे तु वाक्यशेषात्" "छागो वा मन्त्रवर्णात्" என்கிற அதி4கரண த்3வயத்தில் विशेषानुसारेण सामान्यनिर्णयविवक्षया ஒரு ந்யாயமே வ்யுத்பாத்3யம் என்னவுமாய், விஶேஷஶப்3த3த்திலுடைய एकवाक्यगतत्व-भिन्नवाक्यगतत्वरूप-हेतुभेद-विवक्षया न्यायद्वयं व्युत्पाद्यं என்னவுமாயிருக்கும். அப்படியே இங்கும், तत्तदध्येताக்களுக் காக ஓரர்த்த2மே நாநாவேத3ங்களிலும் விதே4யமென்று விவக்ஷித்தால் सर्वशाखाप्रत्ययन्यायமே என்னவுமாய், तादृश- नानावेदத்திலுடைய साध्यतैकवेषक्रियारूपत्वத்தை நியாமகமாக விவக்ஷித்தால் सर्वशाखाप्रत्ययन्यायமும், அந்த நாநா வேத3ாங்க விதே4யத்திலுடைய सिद्धरूपत्वத்தை நியாமக மாக விவக்ஷித்தால் सर्ववेदान्तप्रत्ययन्यायமும் என்று ந்யாய த்3வயம் என்னவுமாயிருக்கும். இவ்வர்த்த2ம், पूर्वोक्तदीप- भाष्यादिपर्यालोचனையாலும் "सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वे स्थितेऽपि प्रतिवेदं स्वरभेदात् उद्गीथादयो भिद्यन्ते....सर्वशाखाप्रत्ययन्यायेन च सर्वासु शाखासु क्रतुरेकः" என்கிற भाष्यस्थ-विभज्यनिर्देश-स्वारस्य-पर्यालोचனை யாலும் सिद्धम्. இத்தையெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றி, ×பெரியவாச்சான்பிள்ளை ந்யாயத்3வயமாக அருளிச்செய்தார். அப்படியே இவரும் ந்யாயத்3வயம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்.

(அதில் ஸகல ஶாகே2த்யாதி3) "प्रतीयते यत् तत् प्रत्ययं- प्रतीयमानं इत्यर्थः। सकलशाखासु प्रत्ययं सकलशाखाप्रत्ययम्। तत्र दृष्टो न्यायः सकलशाखाप्रत्ययन्यायः।" என்று விக்3ரஹம் கண்டு கொள்வது. இப்படியே सर्ववेदान्तप्रत्ययन्यायशब्दத்துக்கும் விக்3ரஹ

× பெரியவாச்சான்பிள்ளை பரந்தரஹஸ்யத்திலே அருளிச்செய் தார் என்கை.

வாக்யத்திலே ஓரர்த்த2த்தைச் சொன்னல், அதி னுடைய அங்கோ3பாங்க3ாதி3களை நேராக அறுகைக் கர்க, ஶாகாந்தரங்களெல்லாவற்றிலும் ஸஞ்சரித்து அவற்றில் சொல்லுகிற அர்த்த2ங்களிலும் ஜ்ஞாநம பிறந்து, அவ்வர்த்த2ங்களுக்கு அந்யோந்யவிரோத4ங் களையும் ஶமிப்பித்து, தனக்கபி4மதமான அங்கி3யோடே சேருமவற்றைச் சேர்க்கை. ஸகல வேதா3ந்த ப்ரத்யய ந்யாயமாவது—ஒரு வேதா3ந்தத்திலே ஒரு வாக்யம்

மாகக் கடவது. विहितस्य पुनर्विधानं கூடாமையாலே நாநா ஶாகை2களில் விதி4க்கப்படுகிற ஜ்யோதிஷ்டோமம் பி4ந்ந பி4ந்நமாகக் கடவதென்று, பூர்வபக்ஷித்து. तत्तच्छाखाध्येतृ-प्रतिपत्त्यर्थமாக पुनर्विधानमुपपन्नமாகையாலே, நாநாஶாகை2களில் विधेयज्योतिष्टोमம் ஒன்றேயென்று நிர்ணயித்து, तत्फलமாக शाखान्तरोक्तங்களான அங்க3ங்களும் உபஸம்ஹார்யங்களென் றும், அதில் விருத்3த4ாங்க3ங்களுக்கு विकल्पाङ्गीकारத்தாலே विरोधशमनமென்றும், அவிருத்3த4ாங்க3ங்களுக்கு समुच्चित्यानुष्ठान மென்றும் நிர்ணயிக்கை—ஸகல ஶாகா2ப்ரத்யய ந்யாயம்; இத்தையருளிச்செய்கிறார்.—(ஒரு வாக்யத்திலே) इत्यादिना. (ஸகலவேதா3ந்தேத்யாதி3) पूर्वोक्तरीत्या छान्दोग्यादिवेदान्तங் களிலே सदादिशब्दங்களாலே ஓரர்த்த2த்தைச் சொன்னல் வேதா3ந்தாந்தரங்களிலும் அவ்வர்த்த2ம் சொல்லுகிற தென்று. ததஸ்த2ப்3ரஹ்மாதி3ஶப்3த3ங்களும் छागपशुन्यायத் தாலே ஏகவிஷயமென்றும். அதுக்கு ப்ரயோஜநம், காரண வஸ்துவுக்கு अबृहत्त्वादिव्यावृत्ति என்றும். त्रिवृत्करणाद्युपसंहारமும். सर्वज्ञत्वादि-कारणत्वापेक्षित-गुणान्वयமும், कारणत्वशङ्कितदोषनिवृत्तियும் இத்யாதி3களென்று நிர்ணயிக்கை—ஸர்வவேதா3ந்த ப்ரத்யய ந்யாயம்; இத்தையருளிச்செய்கிறார்.— ஒரு வேதா3ந்தத் திலே) இத்யாதி3நா. सकलशाखाप्रत्ययन्यायம் कर्मविषयமென்னு மிடந்தோற்ற. पूर्वत्र, अङ्गोपाङ्गाङ्गिशब्दनिर्देशம்; இங்கு सर्व-वेदान्तप्रत्ययन्यायம் सिद्धवस्तुविषयமென்னுமிடந்தோற்ற, अङ्गादि-

ஓர் அர்த்த₂த்தைச் சொன்னால், அல்லாத வேதா₃ந்தங்களிலும் ஸஞ்சரித்து, அவற்றில் சொல்லுகிற அர்த்த₂ங்களுக்கு அந்யோந்யவிரோத₄ம் பிறவாதபடி விஷயவிப₄ர்க₃ம் பண்ணி, தனக்கபி₄மதமான அர்த்த₂ங்களோடே சேருமவற்றைச் சேர்க்கை.

இதுதான், மஹாமதிகளான மஹர்ஷிகளுக்கொழிய, அல்லாதார்க்குச் செய்யப்போகாமையால் உபப்₃ரும்ஹணங்களைக்கொண்டே நிர்ணயிக்கவேணும். ஆகையாலே தந்நிர்ணயகங்களை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களாலே) என்று. ஸ்மருதிகளாவன:—ஆப்தரான மந்வத்ரி விஷ்ணு ஹாரீத

शब्दनिर्देशம் பண்ணுகை अर्थशब्दनिर्देशம் பண்ணிற்றென்று கண்டுகொள்வது. (அல்லாதார்க்கு)— அல்பஶ்ருதர்க்கு. "श्रुतिस्स्मृतिः" என்று सहोपादानस्थलங்களில் स्मृतिशब्दம் धर्मशास्त्रेतिहासपुराणங்களுக்கு सामान्येन वाचकम्; इतिहासपुराणशब्दங்களோடே 'सहनिर्देशस्थलத்திலே, स्मृतिशब्दம் गोवलीवर्दन्यायத்தாலே 'धर्मशास्त्रमात्रपरமென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ம்ருதிகளாவன) என்று தொடங்கி. (ஆப்தரான)—यथार्थद्रष्टாக்களாய். यथार्थवक्ताக்களுமான. "यद्वै किञ्च मनुरवदत् तत् भेषजम्" "मन्वर्थविपरीता तु या स्मृतिः सा न शस्यते" "धर्मशास्त्रेषु मानवम्" இத்யாதி₃யை உட்கொண்டு (மந்வத்ரி) இதி மநுவை முன்பேஉபாதா₃நம் பண்ணிற்றென்று கண்டுகொள்வது. "वासिष्ठञ्चैव हारीतं व्यासं पाराशरं तथा। भारद्वाजं काश्यपीयं स्मृतिषट्कन्तु सात्त्विकम्॥ मानवं याज्ञवल्क्यञ्च आग्नेयं दाक्षमेव च।

சொல்லுகிறது. (அல்லாதார்க்கு) என்றது—இப்ரப₃ந்த₄ாதி₄காரிகளில் பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் என்றபடி. * "वेदार्थमुपबृंहयति-विस्तारयति-सम्यक् ज्ञापयतीति-उपबृंहणम्"* என்று वेदवाक्यार्थनिर्णायकங்களை (உபப்₃ரும்ஹண) शब्दம் சொல்லுகிறது.

யாஜ்ஞவல்க்யாதி₃களாலே அபி₄ஹிதங்களான த₄ர்ம ஶாஸ்த்ரங்கள். இதிஹாஸங்களாவன:-புராவ்ருத்த ப்ரதி பாத₃கங்களான ஸ்ரீ(மத்₃)ராமாயண மஹாபா₄ரதாதி₃ கள். புராணங்களாவன:—ஸர்க₃ாதி₃ பஞ்சலக்ஷணோ பேதங்களான ப்₃ராஹ்ம பாத்₃ம வைஷ்ணவாதி₃கள்.

(வேதா₃ர்த்த₂மறுதியிடுவது இவற்றாலே) என்று

कात्यायनं वैष्णवञ्च स्मृतिषट्कन्तु राजसम्॥" என்று மநுஸ்ம்ருதியை ராஜஸஸ்ம்ருதிகளிலே பரிக₃ணித்தாலும், सुबालोपनिषदुप-बृंहणत्वத்தாலே सात्त्विकांशभूयस्त्वं உண்டாயிருக்கும். किन्तु, ஹாரீதாதி₃ஸ்ம்ருதிகளிற்போலே ஸாத்விகாஸாதா₄ரண த₄ர்மங்கள் मुखतः ப்ரதிபாதி₃தங்களல்லாமையாலே, राजसेषु परिगणनं பண்ணிற்றென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஹாரீத ஸ்ம்ருதியோடேயொக்க மநு விஷ்ணு யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதிகளை உபாதா₃நம் பண்ணியருளிற்றென்று கண்டு கொள்வது. (அபி₄ஹிதங்களான)—உக்தங்களான. (த₄ர்ம ஶாஸ்த்ரங்கள்)-आचार-व्यवहार-प्रायश्चित्तात्मक-धर्म-प्रमितिजनक-ग्रन्थங்களென்றபடி. இங்கே."धर्मशास्त्रं तु वै स्मृतिः"என்கிறவிது अभिप्रेतम्. (புராவ்ருத்த ப்ரதிபாத₃கங்களான) என்றது— "इतिहासः पुरावृत्तम्" என்றதைப்பற்ற. (ஸர்க₃ாதி₃)— என்கிற ஆதி₃ஶப்₃த₃த்தாலே — प्रतिसर्गशब्दित-प्रलयादिகள் விவக்ஷிதம். இங்கே. "सर्गश्च प्रतिसर्गश्च वंशो मन्वन्तराणि च। वंशानुचरितं चैव पुराणं पञ्चलक्षणम्॥" என்கிறவிது விவக்ஷிதம். (ப்₃ராஹ்மேதி)-இங்கும். ஸாத்விகங்களான பாத்₃மவைஷ்ண வங்களோடே ராஜஸமான ப்₃ராஹ்மத்தை ஸஹோபா தா₃நம் பண்ணியருளிற்று सात्त्विकांशभूयस्त्वத்தைப்பற்ற.

வேதா₃ர்த்த₂மறுதியிடுவதித்யாதி₃पूर्वापरनिर्देशத்தாலேउद्देश्य-विधेयभावம் தோற்றுகிறதாய், அதில் उद्देश्यतावच्छेदकव्यापकत्वं

(ஸர்கா₃தி₃பஞ்சலக்ஷணோபேதங்களான) என்றது—"सर्गश्च प्रतिसर्गश्च वंशो मन्वन्तराणि च। वंशानुचरितं चेति पुराणं पञ्चलक्षणम्॥"

இப்படி நியமமேநவருளிச்செய்தது. இவற்றையொழிய ஸ்வபு3த்3த்4யா நிர்ணயிக்குமளவில், அல்பஶ்ருதனை வனுக்கு விப்ரதிபத்திவருமாகையாலே,வேத3காலுஷ்ய ஹேதுவாமென்று நினைத்து. இந்நியமந்தான் "इतिहास-पुराणाभ्यां वेदं समुपबृंहयेत् । बिभेति अल्पश्रुताद्वेदः मामयं प्रतरिष्यति ॥"

विधेयத்துக்குத் தோற்றக்கடவதாய். "वेदार्थसम्यङ्निर्णयत्वं यत्र, तत्र स्मृत्यादिकरणकत्वम्" என்னும் வ்யாப்தி தோற்றுகிறதாய். அத்தால் व्यापकनिवृत्त्या व्याप्यनिवृत्ति லபி4க்கிறதாய், அது ஶாஸ்த்ர ஸித்3த4மென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார்.—(நிய மேநவருளிச்செய்தது) என்று தொடங்கி. (நியமேநவருளிச் செய்தது)—வ்யாப்தி தோற்ற அருளிச்செய்ததென்றபடி. (விப்ரதிபத்தி)-विरुद्धப்ரதிபத்தி. (வேத3காலுஷ்யஹேதுவாம்)-अन्तस्स्थदर्शन-प्रतिबन्धक-क्षोभहेतुவாம். अथवा, वेदपुरुषकोपहेतुவா மென்றபடி. उक्तव्याप्तिக்கு शास्त्रानुसंहितत्वத்தை த3ர்ஶிப்பிக் கிறார் (இந்நியமந்தானித்யாதி3நா). 1. पूर्वार्धம் उपबृंहणकर्तव्यता-विधिपरம். तत्र वेदशब्दः वेदान्तपरः. उत्तरार्धம் व्यतिरेकव्याप्तिपरமாய். अन्वयव्याप्तिव्यञ्जकமென்று கருத்து. 2. அன்றிக்கே, पूर्वार्धத்திலும் सकरणक-उपबृंहणक्रियाविधिயாய். क्रियया करणं आक्षिप्तமாயிருக்க. "इतिहासपुराणाभ्यां" என்று கரணவிதி4. पाक्षिकाप्राप्ति விஷயத்தி லும் ப்ராபகமாய். "सर्वे द्रव्यविधयो नियमविधयः" என்கிற படியே பூர்வோக்த வ்யாப்தி லபி4க்கிறது; உத்தரார்த4ம் व्यापकनिवृत्त्या व्याप्यनिवृत्तिயையநுவதி3க்கிறது-என்று திரு வுள்ளம்பற்றி (இந்நியமந்தானித்யாதி3) என்றருளிச்செய் கிறார் என்றுமாம். பூர்வம் "पुरुषकारवैभवप्रभृति-आचार्याभिमान-पर्यन्त-प्रमेयजातம் வேதா3ர்த்த2ம்"என்னுமத்தை"வேதா3ர்த்த2ம்" (வா.1) என்கிற परमोपक्रमस्वारस्यத்தாலே வ்யஞ்ஜிப்பித்தார்.

என்றத்தைப்பற்ற. (நியமம்) நிர்ப3ந்த4ம். (அல்ப ஶ்ருதர்) ஸ்வல்ப உபப்3ரும்ஹண ஜ்ஞாநமுடையவர். (விப்ரதிபத்தி) விருத்3த4ார்த்த2ப்ரதிபத்தி. (காலுஷ்யஹேதுவாம்) என்றது-விருத்3த4ார்த்த2ப்ரதிபாத3நத்தாலே பூர்வோத்தரவிரோத4

(இதிஹாஸபுராணாப்₄யாம் வேத₃ம் ஸமுபப்₃ரும்ஹயேத்।
பி₃பே₄த்யல்பஶ்ருதாத் வேதோ₃ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி ॥)
என்று பா₃ர்ஹஸ்பத்ய ஸ்ம்ருதியிலும், மஹாபா₄ரதத்தி லும்சொல்லப்பட்டதிறே. இவ்வுபக்ரமவாக்யப்ரக்ரியை யாலே, புருஷகாரவைப₄வம் தொடங்கி, ஆசார்யாபி₄ மாந பர்யந்தமாக இப்ரப₃ந்த₄த்தில் இவரருளிச் செய்கிற வேத₃ார்த்த₂ங்களெல்லாம் உபப்₃ரும்ஹணங் கள் கொண்டே நிஶ்சயித்தருளிச்செய்கிறார் என்னு மிடம் தோற்றுகிறது. அதுதான், தத்தத₃ர்த்த₂ங்கள் அருளிச்செய்கிற ஸ்த₂லங்களிலே ஸம்ப்ரதிபந்நம். ஆக, இவ்வாக்யத்தால், ஸகலப்ரமாணங்களிலும் வேத₃மே ப்ரப₃லப்ரமாணமென்னுமிடமும், தத₃ர்த்த₂ நிர்ணயம் பண்ணும் க்ரமமும் சொல்லிற்றாய்த்து. 1.

இங்கு ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே'' (வா.1) என்கிற அநந்தர வாக்யத்காலே புருஷகாரவைப₄வ ப்ரப₄ருதிகளி னுடைய वेदार्थत्वं उपबृंहणस्वारस्यसिद्धम् என்றருளிச்செய்கிறார்.— (இவ்வுபக்ரமவாக்ய ப்ரக்ரியையாலே) இத்யாதி₃நா. उपक्रम-वाक्यस्य- வேத₃ார்த்த₂மறுதியிடுவது ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்

ரூப காலுஷ்ய ஹேதுவாமென்றபடி. (இதிஹாஸபுராணாப்₄ யாம்) என்றது. "सर्वं वाक्यं सावधारणं" என்கிற ந்யாயத்காலே इतिहासपुराणाभ्यामेव என்றபடி. (வேத₃ம்)— வேத₃ார்த்த₂ம். (ஸமுபப்₃ரும்ஹயேத்)—विस्तारयेत्. सुविशदं जानीयात् इत्यर्थः। (வேத₃:)–वेदपुरुषः. (பரதரிஷ்யதி) अपार्थ–प्रतिपादनेन वञ्चयिष्यति। "इति" इति शेषः. இவ்வசநத்தில் உத்தரார்த₄த்தால், உபப்₃ரும்ஹ ணங்களின் றியிலே வேத₃ார்த்த₂நிர்ணயத்தில் இழியுமளவில் अपार्थप्रतिपादनத்தாலே வேத₃விஶேஷாப₄ணத்தால்வரும் ப்ரத்ய வாய(மாத்ர?)மன்றிக்கே, இவனுடைய விஶேஷாப₄ணத்தால் பீ₄கனானவேத₃புருஷனுடைய ஶாபமாகிற அநர்த்த₂முங்கூட வருமென்று ஸூசிதம். (ப்ரக்ரியையாலே) என்றது—

2. ஸ்ம்ருதியாலேபூர்வபா4க3த்தில்அர்த்த2ம் அறுதியிடக்கடவது. மற்றையிரண்டாலும் உத்தரபா4க3த்தில் அர்த்த2ம் அறுதியிடக்கடவது.

---

2. அவ:-இவற்றில் எத்தாலே எந்த பா4க3த்தில் அர்த்த2ம் அறுதியிடக்கடவதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ம்ருதியாலே) என்று தொடங்கி.

வ்யா:- உபப்3ரும்ஹ்யமான வேத3த்துக்கு, ப்ரதிபாத்3யார்த்த2 விஶேஷத்தாலேயிறே பா4க3பே4த3முண்டாய்த்து; அப்படியே உபப்3ரும்ஹணங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்3ய விஶேஷத்தாலே பே4த3முண்டிறே. அதில் ஸ்ம்ருதிகள் பூர்வ பா4கோ3பப்3ரும்ஹணங்களாகவும், இதிஹாஸாதி3கள் உத்தரபா4கோ3பப்3ரும்

களாலே" इतिवाक्यस्य (प्रक्रिया)-पुरुषकारवैभवादिप्रतिपादकग्रन्थ-सन्निधिस्थत्वम्. *கண்டோ2க்திகளும் உண்டு என்கிறார்* (அது தான்) *இத்யாதி3நா.* (ஸம்ப்ரதிபந்நம்)—*ஸ்பஷ்டம்.* *1.*

2.(उपबृंहणங்களுக்கும்प्रतिपाद्यविशेषத்தாலே பே4த3முண்டிறே) *என்றது — உபப்3ரும்ஹ்யத்திலுடைய ப்ரதிபாத்3ய பே4த3த்தையிட்டு உபப்3ரும்ஹ்யபே4த3முண்டாய். அத்தாலே உபப்3ரும்ஹணபே4த3முண்டிறேயென்றபடி.* (அதில் ஸ்ம்ருதிகள் பூர்வபா4கோ3பப்3ரும்ஹணங்களாகவும். இதிஹாஸாதி3கள் உத்தரபா4கோ3பப்3ரும்ஹணங்களாகவும் நிர்மிதங்களாகையாலே) *என்கிறவிடத்திலே.* "वेदोपबृंहणभूतेषु

वक्ष्यमाण-सकलार्थनिर्णायक–प्रमाण–निर्देशात्मकतारूप–प्रकारத் *தாலே என்றபடி.* *1.*

ஹணங்களாகவும் நிர்மிதங்களாகையாலே, தத்தது₃ப ப்₃ரும்ஹணங்களைக் கொண்டே தத்தத்₃ ப₄ாக₃ார்த்த₂ நிஶ்சயம் பண்ணவேண்டியிறே யிருப்பது. அத்தைப்பற்ற, ஆசார வ்யவஹார ப்ராயஶ்சித்தாதி₃ களுக்கு ப்ரதிபாத₃கங்களான த₄ர்மஶாஸ்த்ரங் களாலே கர்ம ப்ரதிபாத₃கமான பூர்வப₄ாக₃த்தில் அர்த்த₂நிஶ்சயம் பண்ணக்கடவது; ப₄க₃வத் ஸ்வரூப ரூப கு₃ண விபூ₄தி சேஷ்டிதங்களுக்கு ப்ரதிபாத₃கங் களான இதிஹாஸபுராணங்களாகிற மற்றையிரண்டா லும் ப்₃ரஹ்ம ப்ரதிபாத₃கமான உத்தரப₄ாக₃த்தில் அர்த்த₂நிஶ்சயம் பண்ணக்கடவது-என்கிறார்.

இப்படிஉப₄யவித₄மானஉபப்₃ரும்ஹணங்களாலே உப₄யப₄ாக₃ார்த்த₂த்தையும் (அறுதியிடுகையாவது)— அநதீ₄த ஶாக₂ாந்தரார்த்த₂ங்களுக்கும் ப்ரதிபாத₃கங் களான இவற்றாலே, அதீ₄த ஶாக₂ார்த்த₂ங்களை அபேக்ஷித விஶேஷங்களோடே கூட நிஶ்சயிக்கை.

धर्मशास्त्रेतिहासपुराणेषु धर्मशास्त्राणि पूर्वभागोपबृंहणानि। इतिहास-पुराणानि उपरितनभागोपबृंहणपराणीति हि विभागः" என்கிற ஶ்ருத-प्रकाशिकावाक्यमनुसन्धेयम्. (ஆசார:)—शौचस्नानादिः; (வ்யவஹார:)—ऋणादान-दायविभागादि-विवादनिर्णयः; (ப்ராயஶ்சித்தம்)—पापविशोधकचान्द्रायणादि। "प्रायः पापं विजानीयात् चित्तं तस्य विशोधनम्" என்னக்கடவதிறே. "बृहि वृद्धौ" என்கிற தா₄துவிலே உபப்₃ரும்ஹண ஶப்₃த₃ம் நிஷ்பந்நமாகையாலே वर्धनवाचियाய். வ்ருத்₃தி₄யும் ஜ்ஞாநத்₃வாராவாய். அதுதான் स्वविषयबाहुल्य ப்ரயுக்தையாய். அதீ₄தவேத₃த்தில் அநவக₃தமாய், அநதீ₄த

---

2. (ஆசாரம்)—நித்யகாம்யாத்₃யநுஷ்டா₂நம் (வ்யவஹாரம்) தா₂யவிப₄ாக₃ாதி₃. (ப்ராயஶ்சித்தம்) க்ருச்₂ர சாந்த்₃ராயணாதி₃. (அநதீ₄த ஶாக₂ாந்தரங்கள்)—அநுமித

2. அவ:— இவற்றில் எத்தால் எவ்வர்த்த₂ம் அறுதியிடப்படு மென்ன, அருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஸ்ம்ருதியாலே) இத்யாதி₃யால்.

வ்யா:— மந்வாதி₃ ஸ்ம்ருதியாலே. ப₄க₃வதா₃ர்ச்சாவிதி₄பரமான பூர்வபா₄கா₃ர்த்த₂ கர்மவிஶேஷம் அறுதியிடக்கடவது. இதிஹாஸ புராணங்களாகிற ஸ்ம்ருதிவ்யாவ்ருத்தங்களான மற்றையிரண்டாலும். ப₄க₃வத்ஸ்வரூபாதி₃ஜ்ஞாபகமான உத்தரபா₄கா₃ர்த்த₂ ப்₃ரஹ்மம் அறுதியிடக்கடவது. இந்த ஸ்ம்ருத்யாதி₃களுக்கு வேதா₃ர்த்த₂ நிர்ணயகத்வம் ஸமமாகிலும். அர்த்த₂வ்யக்திபே₄த₃ நிர்ணயகத்வரூபமான தத்தத்₃பா₄கப்ராதா₄ந்யமுண்டென்றபடி. "*ஆஸீதி₃த₃ம் தமோபூ₄தம்*" "*ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா:*" என்றித்யாதி₃யால் ஸ்ம்ருதிக்கு ப்₃ரஹ்மபரத்வமுண்டேயாகிலும் கர்மபரத்வத்திலும், "*ஸ்வகர்மணா தமப்₄யர்ச்ய*" "*வர்ணாஶ்ரமா சாரவதா*" என்றித்யாதி₃யால் இதிஹாஸாதி₃களுக்குக் கர்ம பரத்வமுண்டேயாகிலும் ப்₃ரஹ்மபரத்வத்திலும் ப்ராதா₄ந்யமாகக் கடவது. பூர்வபா₄கோ₃பப்₃ரும்ஹண ப்ரதா₄ந ஸ்ம்ருதியைப்பற்ற உத்தரபா₄கோ₃பப்₃ரும்ஹண ப்ரதா₄நங்களான இதிஹாஸபுராணங்கள் ஸாராம்ஶம் என்னுமத்தாலே (மற்றையிரண்டாலும்) என்று வ்யாவர்த்திக்கிறார். 2.

வேத₃ப்ரதிபாத்₃யமான விஶேஷ விஷயத்தினுடைய நிஶ்சயத்தில் பர்யவஸிக்கிறது என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்.—(இப்படி உப₄யவித₄மான) இத்யாதி₃. (அநதீ₄த ஶாகா₂ர்த்த₂ங்களுக்கும்) *என்கிற சகாரத்தாலே அதீ₄த ஶாகா₂ர்த்த₂ங்கள் ஸமுச்சிதங்கள்.* (அபேக்ஷித விஶேஷங்களோடே) *என்றது—கர்மவிஷயத்தில் ஶாகா₂ந்தரோக்த அங்கோ₃பாங்கா₃தி₃களும். ஸித்₃த₄ரூப ப்₃ரஹ்ம விஷயத்தில்* कारणत्वाद्यपेक्षितसर्वज्ञत्वादि*களும் என்ற இவற்றேடேயென்றபடி. இங்கே.* "व्यक्तीकरणं-अज्ञातविशेषैस्सह स्वावगतार्थनिष्कर्षः" *என்கிற ஶ்ருதப்ரகாஶிகாஸூக்தியை அநுஸந்தி₄ப்பது.*

ஶாகா₂ந்தரங்கள். (அதீ₄த ஶாகை₂கள்)—*ப்ரத்யக்ஷ ஶாகை₂கள்.* (அபேக்ஷித விஶேஷங்களோடே?)—*ஸ்வாபேக்ஷிதங்களான அங்கோ₃பாங்கா₃தி₃களோடே. இவ்விடத்தில்*

ஸ்ம்ருதிகள்தன்னிலே ப்₃ரஹ்ம ப்ரதிபாத₃நமும், இதிஹாஸாதி₃களிலே கர்மப்ரதிபாத₃நமும் உண்டாயிருந்ததேயாகிலும், ஸ்ம்ருதிகளில் ப்₃ரஹ்ம ப்ரதிபாத₃நம், கர்மங்களினுடைய தத₃ாராத₄நரூபத்வ ஜ்ஞாபநார்த்த₂மாகவும், இதிஹாஸபுராணங்களில் கர்மப்ரதிபாத₃நம், கர்மங்களினுடைய உபாஸநாங்க₃த்வஜ்ஞாபநார்த்த₂மாகவுமாகையாலே, இப்படி வகையிட்டுச் சொல்லக்குறையில்லை. "प्रायेण पूर्वभागार्थपूरणं धर्मशास्त्रतः। इतिहासपुराणाभ्यां वेदान्तार्थः प्रकाश्यते॥" (ப்ராயேண பூர்வபா₄கா₃ர்த்த₂பூரணம் த₄ர்மஶாஸ்த்ரத:। இதிஹாஸ புராணாப்₄யாம் வேதா₃ந்தார்த்த₂: ப்ரகாஶ்யதே॥) என்னக்கடவதிறே. 2.

ஸ்ம்ருதிகளிலும் உத்தர பா₄கா₃ர்த்த₂ ப்ரதிபாத₃நமும், புராணங்களிலும் பூர்வபா₄கா₃ர்த்த₂ ப்ரதிபாத₃நமும் உண்டேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ம்ருதிகள் தன்னிலே) இத்யாதி₃. இவ்விடத்திலே "धर्मशास्त्रेषु ब्रह्मप्रतिपादनं, कर्मणां तदाराधनरूपत्वज्ञापनार्थं; इतिहासपुराणेषु कर्मप्रतिपादनं, कर्मणां ब्रह्मोपासनाङ्गत्वज्ञापनार्थम्" என்கிற श्रुतप्रकाशिकावाक्यमनुसन्धेயம். உக்தார்த்த₂த்துக்கு ப்ராசீநஸம்வாத₃ம் காட்டுகிறார் (ப்ராயேணேத்யாதி₃). (प्रायेण)—प्राचुर्येण. "प्रायो वयसि बाहुल्ये" என்றிறே நிக₄ண்டு. उपबृंहणत्वफलितं-(पूरणं) इति; अज्ञातविशेषैस्सह निक्षेपः। (धर्मशास्त्रतः)-धर्मशास्त्रेण. உத்தரார்த₄த்திலும் प्रायेण என்கிற பத₃ம் अनुषञ्जनीயம். प्राचुर्येण वेदान्तार्थமானது இதிஹாஸ

பாஞ்சராத்ரத்தைச் சொல்லாதொழிந்தது — குத்₃ருஷ்டிகளையும் இப்ரப₃ந்தா₄ர்த்த₂த்தில் இசைவிக்கைக்காக. (வகையிட்டு)—விப₄ஜித்து. இந்த விபா₄க₃த்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார்.-(ப்ராயேணேத்யாதி₃) பூரணம் அநுக்தாபேக்ஷித விஶேஷ பூரணம். (ப்ராயேண) என்றது, க்வாசித்கமாகப் புராணாதி₃களாலும் பூரணம் உண்டு என்கைக்காக. 2.

3. இவையிரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு இதிஹாஸம் ப்ரப₃லம்.

3. அவ:-(1)உத்தர ப₄ாகே₃ாபப்₃ரும்ஹணத்₃வயத்துக்கும் தாரதம்யமுண்டோ, தன்னிலொக்குமோ? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் மேல்—

புராணங்களாலே अज्ञातविशेषैस्सह निष्कृष्यते என்றபடி. ஆயிட்டு. *"भूयसा च व्यपदेशो मल्लग्रामादिवत्" என்கிற ந்யாயத்தாலே* ப்ராசுர்யத்தையிட்டு வகையிட்டுச் சொல்லலாம் என்று தாத்பர்யம். மூலத்திலே "ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே" (வா 1) என்கிற ப₃ஹு₄த்வம் असङ्कोचात् ஸ்ம்ருத்யாதி₃களில் ப்ரத்யேகமந்வயிக்கிறது என்று திருவுள்ளம்பற்றி (ஸ்ம்ருதிகளாவன) (ப101) என்றருளிச்செய்தார். "ஸ்ம்ருதியாலே பூர்வப₄ாக₃த்தில் அர்த்த₂மறுதியிடக்கடவது" (வா 2) என்கிற விடத்தில், "ஸ்ம்ருதியாலே" என்கிற ஏகவசநம்— ஜாத்யேகத்வபரம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி (த₄ர்மஶாஸ்த்ரங்களாலே) (ப106) என்றருளிச்செய்தார். இந்த ந்யாயம் மேலும் கண்டுகொள்வது. 2.

3. "यच्छब्दयोगः प्राथम्यं इत्याद्युद्देश्यलक्षणम्" என்கிறபடியே பூர்வாபர நிர்தே₃ஶத்தாலே உத்₃தே₃ஶ்யவிதே₄யப₄ாவம் தோற்றுகிறபடியாலே, அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் ஸ்பு₂டமாயிருக்கிறதாகையாலே அஜ்ஞாநம் ஸ்பு₂டம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி ஶங்காபூர்வகமாக அவதரிப்பிக்கிறார் (உத்தர

---

3. "அத்தாலே அது முற்பட்டது" (வா 4) என்று. இதிஹாஸ ப்ராப₃ல்யத்தை ஹேதுவாலே ஸ்தா₂பிக்கையாலே. "இவையிரண்டிலும வைத்துக்கொண்டு இதிஹாஸம் ப்ரப₃லம்" (வா 3) என்கிற மேல் வாக்யம் விப்ரதிபத்தினைக் குறித்து ப்ரதிஜ்ஞாவாக்யமாகவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி. மேல் வாக்யத்துக்கு ப்ரத₂மாவதாரிகையருளிச்செய்கிறார்.—(உத்தரப₄ாகே₃ாபப்₃ரும்ஹணத்₃வயத்துக்கும்) என்று

(2,அன்றிக்கே,ஏகப1ாக3விஷயமான இரண்டு உபப்3ரும்ஹணங்களிலும் இன்னது ப்ரப3லமென்னுமத்தையும் த3ர்ஸிப்பிக்கவேணுமென்று தாமே திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிருராகவுமாம்,— (இவையிரண்டிலும்) என்று தொடங்கி.

வ்யா:- அதாவது— ஸ்ரேஷ்ட2ப1ாகே3ாபப்3ரும்ஹணதயா வந்த சேர்த்தியையுடைத்தான இவையிரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு, ப்ராமாண்யத்தில் வந்தால், புராணத்திலும் இதிஹாஸத்துக்கு ப்ராப3ல்யமுண்டென்கை. புராணத்திற்காட்டில் இதிஹாஸத்துக்கு ப்ராப3ல்யம்-பரிக்3ரஹாதிஸயம், மத்4யஸ்த2தை, கர்த்துராப்ததமத்வம் ஆகிற இவற்ருலே.

ப1ாகே3த்யாதி3நா). "இதிஹாஸ ஸ்ரேஷ்ட2மான" (வா 5)என்று उत्तरत्र सिद्धवन्निर्देशத்தாலே अज्ञातज्ञापनं தோற்ருமையாலே शङ्कारूपेणவன்றிக்கே. தாமே த3ர்ஸிப்பிக்கிருர் என்று கொள்ளவேண்டுகையாலே. तत्तुल्यतया இங்கும் தாமே த3ர்ஸிப்பிக்கிருரென்று அவதரிப்பிக்கிருர் (அன்றிக்கே ஏகப1ாக3விஷயேத்யாதி3நா). அதில். "इतिहासपुराणम्" इत्यादितारतम्यबोधक-द्वन्द्वसमासपूर्वापरनिर्देशத்தாலே तारतम्यास्तित्वकोटिக்கும், स्मृतिवत् उपबृंह्यभेदமில்லாமையாலே तन्नास्तित्वकोटिக்கும் உத்தி2தியுண்டாகையாலே, ப்ரத2மாவதாரிகையில் शङ्कागर्भत्वं கண்டுகொள்வது. स्मृतिवदेव द्वन्द्वस्थपूर्वापरनिर्देशம் तारतम्यव्यभिचरितமாகையாலும். तद्वदेव उपबृंह्य-भागभेदप्रयुक्त-विशेष

தொடங்கி. வக்ஷ்யமாணர்த்த2ங்களுக்கெல்லாம் ப்ரமாணமொருங்கவிடுகிற இப்ரகரணத்தில். அப்ப்ரமாணங்களுக்கு ஒரு விஷயத்தில் பரஸ்பரவிரோத4ம் வருமளவில் அந்யதரஸங்கோசத்தாலே விரோத4பரிஹாரம்பண்ணி அர்த்த2நிஸ்சயம் பண்ணுகைக்குடலாக அதுகளினுடைய ப்ராப3ல்ய

3. அவ:—இவைதான் தம்மில் ஒக்குமோவென்னில் ஒவ்வாது. இதிஹாஸமே ப்ரப₃லம் என்கிறார்மேல். (இவை இரண்டிலும்) இத்யாதி₃யால்.

வ்யா:—ஸாரப₄ாகோ₃பப்₃ரும்ஹணத்வ ஸாம்யமுள்ள இதிஹாஸ புராணங்களாகிற இரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு, *"யஸ்மிந் கல்பே து யத் ப்ரோக்தம் புராணம் ப்₃ரஹ்மணா புரா। தஸ்ய தஸ்ய து மஹாத்ம்யம் தத் ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே ॥"* என்றித்யாதி₃ப்படியே ராஜஸ தாமஸ ஸங்கீர்ண புருஷ மாஹாத்ம்யத்தையும், ஸாத்விக பரமபுருஷ மாஹாத்ம்யத்தையும் கலந்து கட்டியாக வர்ணிக்குமதாய், பக்ஷபாதியாய், அந்யபரமாய், ப₄ஹு₃வத்₃கு₃ணமாத்ர ப்ரத₄ாநமாய், அபூர்ணார்த்த₂முமான புராணத்திற்

யில்லாமையாலும் **तारतम्य***ஶங்கைக்கு* **अनुन्मेषம்** *என்று, தாமே த₃ர்ஶிப்பிக்கிறார் என்னுமிடம் த்₃விதீயாவதாரிகையில் கண்டுகொள்வது.*

(ப்ராமாண்யத்தில்) — **प्रमितिजनकत्वविषये** என்றபடி. **(புராணத்திலும்)**-*புராணங்களிற்காட்டிலுமென்றபடி.* **(இதிஹாஸத்துக்கு)**-*இதிஹாஸங்களுக்கென்றபடி.* **(ப்ராப₃ல்யம்)**- **परस्परविरोधे स्वानुरोधेन पुराणानां नेतव्यत्वप्रयोजक-प्रामाण्यप्रकर्षवत्त्वम्।** *ப்ராப₃ல்யஹேதுக்களை அருளிச்செய்கிறார்* **(புராணத்திற்காட்டில்)** *இத்யாதி₃நா. அதில், பரிக்₃ரஹாதிஶயமும், மத்₄யஸ்த₂தையும் ஜ்ஞாபகஹேதுக்கள்; கர்த்துராப்ததமத்வம் காரகஹேது என்று விவேகம் கண்டுகொள்வது.*

தெ₃ளர்ப₃ல்யங்களையும் த₃ர்ஶிப்பிக்கவேண்டுகையாலே, அத்தைத் தாமே ஸோபபத்திகமாக த₃ர்ஶிப்பிக்கவும் கூடும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி இரண்டாமவதாரிகை.

இதிஹாஸ ப்ராப₃ல்ய ஹேதுக்களிலே பரிக்₃ரஹாதிஶயமும், மத்₄யஸ்த₂தையும், "இது ப்ரப₃லம்" என்று அறிகைக்கு ஹேது. கர்த்துராப்ததமத்வம், "ப்ரப₃லப்ரமாணம்" என்றறிகைக்கும், அதுதானப்படியாகைக்கும் ஹேது.

இவற்றில் பரிக்₃ரஹமாவது-ஶாஸ்த்ர பரிக்₃ரஹம். “वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे। वेदः प्राचेतसादासीत् साक्षाद्रामायणात्मना॥” (வேத₃வேத்₃யே பரே பும்ஸி ஜாதே த₃ஶரத₂ாத்மஜே। வேத₃: ப்ராசேதஸாத₃ாஸீத் ஸாக்ஷாத்₃ ராமாயணாத்மநா॥) “मतिमन्थानमाविध्य येनासौ श्रुतिसागरात्। जगद्धिताय जनितो महाभारतचन्द्रमाः॥” (மதிமந்த₂ாநமாவித்₄ய யேநாஸௌ ஶ்ருதிஸாக₃ராத்। ஜக₃த்₃தி₄தாய ஜநிதோ மஹாப₄ாரதசந்த்₃ரமா:॥) “व्यासवाक्यजलौघेन कुधर्मतरुहारिणा। वेदशैलावतीर्णेन नीरजस्का मही कृता” (வ்யாஸவாக்ய ஜலௌகே₄ந குத₄ர்ம தருஹாரிணா। வேத₃ஶைலாவதீர்ணேந நீரஜஸ்கா மஹீ க்ருதா॥) “बिभेति गहनाच्छास्त्रात् नरस्तीव्रादिवौषधात्। भारतः शास्त्रसारोऽयं अतः काव्यात्मना कृतः॥” (பி₃பே₄தி க₃ஹநாத்

परिग्रहातिशयघटकपरिग्रहத்தை *நிர்வசிக்கிறார்* (பரிக்₃ரஹமாவது ஶாஸ்த்ர பரிக்₃ரஹம்) *என்று.* ஶாஸ்த்ர*ஶப்₃த₃ம்— பௌருஷேய ஶாஸ்த்ரங்களான புராணபரம்.* (பரிக்₃ரஹமாவது)—तेषु श्लाघ्यमानत्व*மென்று மேலே ஸ்பு₂டம்.* “इतिहासपुराणं पञ्चमम्” *என்று வேத₃த்திலே* पुराणत्पूर्वनिर्देशத்*தாலே* व्यञ्जित*மான ஶ்லாகை₄யை மேலே அருளிச்செய்கிறார் என்று கண்டுகொள்வது.* (வேத₃வேத்₃ய இத்யாதி₃) *இதுக்கர்த்த₂ம் மேலே வ்யக்தம்.* (मतिमन्थानं)—*ஜ்ஞாநமாகிற மத்தை.* (आविध्य) *நன்றாகத் தாடி₃த்து.* “व्यध ताडने”*என்றிறே த₄ாது.* x*(சுழற்றியென்றுமாம்;* “व्यध चलने” *என்றுமுண்டிறே.)* (येन)—व्यासेन. (व्यासवाक्येति)—*குத₄ர்மங்களாகிற—த₄ர்மாப₄ாஸங்களாகிற வ்ருக்ஷங்களை.* (ஹாரிணா)—*வேரோடே*

(மந்த₂ாநம்)—*மத்து.* (நீரஜஸ்கா) *என்கிறவிடத்தில் ரஜஶ்ஶப்₃த₃ம் தூளையும் ரஜோகு₃ணத்தையும் சொல்லு*

x ‘வ்யத₂—ப₄யஸஞ்சலநயோ:’ *என்று த₄ாதுபாட₂மாகையால் இது ப்ரக்ஷிப்தம்.*

காட்டில், "வேதே3 ராமாயணே புண்யே பா4ரதே ப4ரதர்ஷப4 ।
ஆதௌ3 மத்4யே ததா2ந்த்யே(தே?)ச விஷ்ணுஸ்ஸர்வத்ர கீ3யதே ॥"
என்று ஆதி3மத்4யாவஸாநம் பரமபுருஷ மாஹாத்ம்யத்தையே

பிடுங்கிக் கடலிலே பொகடுகிற; हरण-प्रापणமிறே. नाशन மென்றுமாம். ஜலௌக4பக்ஷத்திலே—भूनिष्ठवृक्षनाशिना என்றுமாம். வ்யாஸவாக்யபக்ஷத்திலே — பூ4ஸம்ப3ந்தி4 த4ர்மவ்ருக்ஷஹந்தாக்களுக்கு. (அரிணு)— ஶத்ருணு என்றுமாம். (जलौघेन)-जलप्रवाहेण. (मही)-வ்யாஸ வாக்யபக்ஷத்திலே மஹீஸ்த2ர் என்றபடி. ஜலௌக4பக்ஷத்திலே-பூ4மி என்றபடி. (நீரஜஸ்கா)— வ்யாஸவாக்ய பக்ஷத்திலே— ரஜோகு3ண ஶூந்யராகப் பண்ணப்பட்டார்கள் என்றபடி. ஜலௌக4 பக்ஷத்திலே — பாம்ஸுஶூந்யையாகப் பண்ணப்பட்டது என்றபடி. (பி3பே4தி க2ஹநாதி3த்யாதி2) (गहनात्)-दुष्प्रवेशात्, (शास्त्रात्) - वेदात्, (तीव्रादौषधादिव) - ஸேவிக்கவரியதான ஔஷத4த்தில் நின்றும்போல. (बिभेति)-அநர்த்த2ஶங்கியாகிருன் इति यत्, (अतः)-हेतोः, (शास्त्रसारः)-வேத3ஸாரமானது, (काव्यात्मना)-காவ்ய ஸ்வரூபத்தோடே யுக்தமான.(अयं भारतः)-இந்த மஹாபா4ரதமாக. (कृतः)-பண்ணப்பட்டதென்றபடி. க்ராந்தத3ர்ஶியானவனுடைய கர்மமிறே காவ்யம். "शब्दार्थौ सगुणौ सालङ्कारौ दोषवर्जितौ काव्यं" என்றிறே काव्यलक्षण सूत्रम्. (शास्त्रसारः अयं कृतः) என்கிற सामानाधिकरण्यं அபேதஶிப்ராவத்தைப்பற்ற. (श्रुतिसागरात्) என்று வேதத்தினுடைய अगाधत्वமும். (वेदशैल) என்று दुरारोहत्वமும், (गहनात्) என்று दुष्प्रवेशत्वமும். (तीव्रादौषधादिव) என்று दुःखसेव्यत्वமும் சொல்லப்பட்டது. (भारतचन्द्रमाः) என்று ज्ञानजनकत्वाह्लादकरत्वங்களும். (नीरजस्का) என்று ज्ञानोत्पत्ति-प्रतिबन्धकनिवर्तकत्वமும். (काव्यात्मना) என்று து3ஷ்கரத்திலும் सुखरूपप्रवृत्तिकरत्वமும் சொல்லப்பட்டது. * வேத3வாக்யம்

கிறது. (ஶாஸ்த்ரஸார:) என்கிறவிடத்தில் ஶாஸ்த்ர ஶப்3த3ம் வேத3ாதி3 ஶாஸ்த்ரபரம். (வித்3வத்ஸு)-மயர்வற

ஶாஸ்த்ராத் நரஸ்தீவ்ராதி3ஶௌஷதா4த்। பா4ரத: ஶாஸ்த்ர ஸாரோऽயம் அத: காவ்யாத்மநா க்ருத:॥) "विष्णौ वेदेषु विद्वत्सु गुरुषु ब्राह्मणेषु च। भक्तिर्भवति कल्याणी भारतादेव धीमताम्॥ (விஷ்ணௌ வேதே3ஷு வித்3வத்ஸு கு3ருஷு ப்3ராஹ்மணேஷு ச। ப4க்திர் ப4வதி கல்யாணீ பா4ரதாதே3வ தீ4மதாம்॥) இத்யாதி3களாலே புராண விஶேஷங்களிலே இதிஹாஸம் ஶ்லாகி4க்கப்படா நின்றதிறே.

---

*ப்ரபு4வாக்யம் போலே; புராணவாக்யம் ஸுஹ்ருத்3வாக்யம் போலே; காவ்யம் அபி4மதவிஷயமான காந்தையினுடைய உபதே3ஶம்போலே.** "**यद्वेदात् प्रभुसंमितात् अधिगतं शब्दप्रधानाच्चिरम्, यच्चार्थप्रवणात् पुराणवचनात् प्राप्तं सुहृत्संमितात्। कान्तासंमितया यया सरसतामापाद्य काव्यश्रिया कर्तव्ये कुतुकी बुधो विरचितः तस्यै स्पृहां कुर्महे॥**" *என்கிறவித்தை யோஜித்துக் கொள்வது.* (**விஷ்ணௌவித்யாதி3**) (**विष्णौ**)-"**विष्णुपोतम्**" *என்கிற ஸித்3தோ4பாய விஷயத்திலும்.* (**वेदेषु**)-"**विष्णुनामा स वेदेषु**" *என்கிறபடியே அந்த ஸித்3தோ4பாயத்தை ப்ரதிபாதி3க்கிற வேத3ங்களிலும்.* (**विद्वत्सु**)-"**विदुः कृष्णं**" *என்கிறபடியே அந்த வேத3ங்களைக்கொண்டு விஷ்ணுபோதத்தை யறிகிற அநுகூலர் விஷயத்திலும்,* (**गुरुषु**)-*அந்த ப்ரமாண ப்ரமேயங்களை அந்த ப்ரமாதாக்களுக்கு உபதே3ஶிக்கிற ஆசார்ய விஷயத்திலும்.* (**ब्राह्मणेषु**)-*அந்த ஆசார்யர்களுக்கு உகந்த விஷயமென்று கிஞ்சித்கார்யரான ப்3ரஹ்மநிஷ்ட2ர் விஷயத்திலும்.* (**कल्याणी**)-**स्वयंप्रयोजन**பூ4தையான. (**भक्तिः**)-*ப்ரேமவிஶேஷமானது.* (**धीमतां**)-*ஸத்த்வோத்கர்ஷமடியாகப் பிறந்த நிஷ்கர்ஷ ஜ்ஞாநமுடையவர்களுக்கு.* (**भारतादेव**

மதிநலம் பெற்றவர்களிடங்களிலேயும். (**ப்3ராஹ்மணேஷு**)-**ब्रह्म इमे ब्राह्मणाः, भागवताः तेषु; (कल्याणी)-स्वतः प्राप्यभूता; (भारतादेव)** *என்று அவதா4ரித்துச் சொன்னது. உபாயவைப4வபரமான*

வர்ணிக்குமதாய், அபக்ஷபாதியாய், அநந்யபரமாய், ப4க3வத்3கு3ண சேஷ்டிதோப4யப்ரகாஶகமாய், ''*யதி3ஹாஸ்தே(தி?) தத3ந்யத்ர யந்நேஹாஸ்தே(தி?)ந தத் க்வசித்*'' என்று பூர்ணார்த்த2முமான இதிஹாஸம்

भवति)-ग्रन्थान्तरनिरपेक्षமாக ப4ாரதத்திலே உண்டாகிறதென்றபடி. (மதி மந்த2ாநம்) **इत्यादि-प्रमाणोपादान**பரிபாடிக்கு இந்த ஶ்லோகோபாதா3நத்தில் விஶ்ராந்தியாலே ஒரு விஶேஷம் வ்யஞ்ஜிதம். எங்ஙனேயென்னில்; (**ஸித்3தோ4பாயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு போந்து, ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்கஞ்சினவனுக்கு ப்ரத2மபர்வத்தைத்தள்ளி, சரமபர்வம் காட்டப்பட்டது**) (பக்கம் 51) என்றிறே மூலத்துக்கு ப்ரதா4ந ப்ரமேயம் சொல்லிற்று. அதுதான் வேத3தாத்பர்யவிஷயம் என்னுமிடம் இதிஹாஸாதி3களைக்கொண்டு நிஷ்கர்ஷிக்கிறார் என்றும் சொல்லிற்றிறே (ப104). அப்படி ஸித்3தோ4பாயப்ரப்4ருதி சரமபர்வ பர்யந்தமான அர்த்த2ங்களிலே ப4ாரதத்துக்குத்தாத்பர்யம் என்னுமிடம் மஹாப4ாரத வைப4வ ப்ரதிபாத3கமான புராண விஶேஷஸ்த2மான இந்த வசநஸ்த2 நிர்தே3ஶ க்ரமவிஶேஷத்தாலே ஆவிஷ்க்ருதம் என்று திருவுள்ளம்பற்றியாய்த்து—முடிவில் இந்த வசநம் உபாத்தம் என்று கண்டுகொள்வது. (**வேத3வேத்3யே**) என்கிறவிது ஸ்காந்த3வசநம். (மதிமந்த2ாநம்) என்கிறவிது **वायुप्रोक्तश्लोक**ங்களில் வசநம். (பி3பே4தி க3ஹநாத்) என்கிறவிது ப4விஷ்யத் புராணஸ்த2வசநம். (வ்யாஸ வாக்ய) **इति** மார்க்கண்டே3ய புராண வசநம். (ஆதி3)ஶப்3த3த்தாலே. "**तस्माद्रामायणं देवि वेद एव न संशयः। सर्वव्याकरणान्यत्र स्वयं न्यस्तानि वेधसा॥**" என்கிற ஸ்காந்த3 வசநமும். "**यस्य द्वैपायनः पुत्रः स्वयं विष्णुरजायत। प्रकाशो जनितो येन महाभारतचन्द्रमाः॥**" என்கிற மாத்ஸ்ய வசநமும். "**कृष्णद्वैपायनं व्यासं विद्धि नारायणं प्रभुम्। कोह्यन्यो भुवि मैत्रेय महाभारतकृद्भवेत्॥**" என்கிற புராணரத்ந வசநமும் விவக்ஷிதம்.

இதில் விஷ்ணுப4க்தி உண்டாகிறாப்போலே புருஷகார வைப4வபரமான ஸ்ரீராமாயணத்தில் உண்டாகாதென்கைக்

மத்₄யஸ்த₂தையாவது— “यस्मिन् कल्पे तु यत्प्रोक्तं पुराणं ब्रह्मणा पुरा। तस्य तस्य तु माहात्म्यं तत्स्वरूपेण वर्ण्यते॥” (யஸ்மிந் கல்பே து யத் ப்ரோக்தம் புராணம் ப்₃ரஹ்மணு புரா। தஸ்ய தஸ்ய து மாஹாத்ம்யம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே॥) என்று, ஸர்வபுராணத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகன் ப்₃ரஹ்மாவாய், அவனுக்கு யாதொரு கல்பத்திலே கு₃ணத்ரயத்தில் யாதொரு கு₃ணம் விஞ்சியிருந்தது, அந்த கு₃ணுநுகு₃ண தே₃வதையினுடைய மாஹாத்ம்யத்தைப் புராணத்திலே சொல்லுகையாலே பக்ஷபாதிகளாயிருக்கும் புராணங்கள் போலன்றிக்கே, லௌகிக வைதி₃க ஸகலார்த்த₂ நிர்ணயத்திலே அதி₄க்ருதங்களாகையாலே ஒரு விஷயத்திலும் பக்ஷபாதமின்றிக்கேயிருக்கை.

(மத்₄யஸ்த₂தையாவது) *இத்யாதி₃*—“यस्मिन् कल्पे तु” *என்கிற வசநம்* मात्स्यपुराणस्थम्. *அதுக்கர்த்த₂ம்* (ஸர்வபுராணத்துக்கும்) *இத்யாதி₃.* (यत्पुराणं) *என்கிற* यच्छब्दफलितं (ஸர்வபுராணத்துக்கும்) *இதி.* (यस्मिन्)-यद्गुणप्रचुरे, (कल्पे)-ब्रह्मणो दिवसे, (सः)-बुद्धिस्थः कल्पविशेषणभूतो गुणः, (स्वरूपं)-निरूपकधर्मो यस्य, सः-तथोक्तः-तेन (ब्रह्मणा), (यत् पुराणं) (प्रोक्तं)-प्रवर्तितं, “तस्मिन् कल्पे” “तस्मिन् पुराणे” इत्यध्याहारः. यत्तदोर्नित्यसम्बन्धात्, तस्मिन् कल्पे, तस्मिन् पुराणे, (तस्य तस्य)-कल्पगुणविशिष्टस्य कर्तृगुणविशिष्टस्य अग्न्यादेः, (माहात्म्यं वर्ण्यते) *என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறுர்* (அவனுக்கு யாதொரு கல்பத்திலே) *இத்யாதி₃.* (யாதொரு கல்பத்திலே)— यद्गुणप्रचुर*மான* கல்பத்திலே. (तत्स्वरूपेण) इत्यत्र स्वरूपपदं—प्राचुर्योपलक्षक*மென்று*

காக. (கல்பம்)— *ப்₃ரஹ்மதி₃வஸம்.* (யஸ்மிந் கல்பே)— *என்றது—ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ தி₃நங்களிலே யாதொரு*

ப்ரப₃லம் என்கிருர். (இரண்டு) என்கிற இணைப்பால் இவற்றின் ஏகப₄ரகே₃ாபப்₃ரும்ஹணத்வ ஸாம்யமும். ஸ்வஸ்வலக்ஷணஸித்₃த₄ பே₄த₃மும், அந்யோந்ய ப்ரதியோகி₃த்வமும் தோன்றுகிறது. 3.

திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிருர் (யாதொருகுணம் விஞ்சியிருந்தது) *என்று.* (तस्य तस्य) *என்கிற* तच्छब्दद्वय*மும்.* (यस्मिन्) (तत्स्वरूपेण) इति यत्तच्छब्दनिर्दिष्ट-कल्प-कर्तृ-गुणविशिष्टपर *மென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிருர்* (அந்த கு₃ணாநுகு₃ணேதி). गुणानुगुणत्वं च-स्वयं तद्गुणप्रचुरत्वे सति स्वोपासकानामपि तत्प्रयोजकत्वम्। "अग्नेः शिवस्य" इत्यादिप्रकरणस्थ-अग्नि-शिव-चतुर्मुख-पितृ-सरस्वती-हरि-शब्दार्थ*ங்களை* क्रोडीक*ரித்து ஸாமாந்யேந அருளிச்செய்கிருர்* (தேவதையினுடைய) *இதி.* (यत्प्रोक्तं) इति यच्छब्दबलाध्याहृत-तच्छब्दार्थ*ம்* (புராணத்திலே) *இதி. அந்த கல்பத்திலே என்று ஶேஷ:.* *இங்கே* "अतः तस्मिन् कल्पे तस्मिन् पुराणे तत्तद्गुणप्रचुरस्य तस्य तस्य दैवतस्य माहात्म्यं वर्ण्यत इत्यर्थः" *என்கிற* वेदार्थसङ्ग्रहदीपिकावाक्य*த்தைக் கண்டுகொள்வது.* (லௌகிகார்த்த₂ங்கள்) — *த₃ண்ட₃நீதி முதலானவற்றில் சொல்லுகிற அர்த்த₂ங்கள்.* (வைதி₃கார்த்த₂ங்கள்) — *கர்ம ப்₃ரஹ்மங்கள்.* (அதி₄க்ருதங்களாகையாலே) - *தத்பரங்களாகையாலே என்றபடி.* (பக்ஷபாதம்) — अर्थस्थितिमनपेक्ष्यापि तात्पर्यातिरेकः. *இதில்லாமலிருக்கை மத்₄யஸ்த₂தை என்று கூட்டுவது.*

தி₃நத்திலே என்றபடி. (தஸ்ய தஸ்ய) *என்றது — அந்தந்த கு₃ணாநுகு₃ணதே₃வதையினுடைய என்றபடி.* (தத்ஸ்வரூபேண) *என்றது — அந்தந்த கு₃ணங்களையுடைய புராணத்தாலேயென்றபடி. பக்ஷபாதமில்லாதமை தெரிந்தபடியென்னென்ன அருளிச்செய்கிருர்,* — (லௌகிகவைதி₃க) *இத்யாதி₃யாலே.* (லௌகிகங்கள்) — *இந்த்₃ரிய க்₃ரஹண யோக்₃ய பதா₃ர்த்த₂ங்கள். இத்தால், லௌகிகவிஷயங்களில் பக்ஷபாதமின்றிக்கேயிருக்கையாலே. வைதி₃கங்களிலும் அப்படியென்னுமிடம் நிஶ்சிதம் என்று சொல்லப்பட்டது.*

கர்த்துராப்ததமத்வமாவது — ப்ரப₃ந்த₄கர்த்தா வானவன், யதா₂(ர்த்த₂)த₃ர்ஶந ஸாமர்த்₂யத்தையும், யதா₂த்₃ருஷ்டார்த்த₂வாதி₃த்வத்தையும் மிகவுமுடையவனுயிருக்கை.

"अथेतिहासपुराणयोः इतिहासा बलीयांसः; कुतः? तेषां परिग्रहातिरेकात्, सर्वत्र माध्यस्थ्येन भूतार्थप्रतीतेः, वचनसौष्ठवेन, कर्तुराप्ततमत्वावगतेश्च" (அதே₂திஹாஸபுராணயோ: இதிஹாஸாப₃லீயாம்ஸ:; குத:? தேஷாம் பரிக்₃ரஹாதிரேகாத், ஸர்வத்ர மாத்₄யஸ்த்₂யேந பூ₄தார்த்த₂ப்ரதீதே:, வசநஸௌஷ்ட₂வேந, கர்த்துராப்ததமத்வாவக₃தேஶ்ச।) என்று தொடங்கிப் பரிக்₃ரஹாதிஶயாதி₃களாலே புராணத் இதிஹாஸ ப்ராப₃ல்யம் ஸாமாந்யேந தத்வநிர்ணயத்திலே உய்யக்கொண்டாராலும், "महाभारतं हि परिग्रह-

(கர்த்துரித்யாதி₃) तमप्प्रत्ययार्थம் (மிகவும்) இதி. உக்தார்த்த₂த்துக்கு ப்ராசீநஸம்வாத₃ம் (अथेतिहासेत्यादि). (इतिहासपुराणयोः) इति निर्धारणे सप्तमी. (बलीयांसः)-स्मृत्यपेक्षया புராணங்கள் ப₃லவத்துக்கள், तदपेक्षया இதிஹாஸங்கள் ப₃லவத்துக்கள் என்றபடி. (सर्वत्र)-லௌகிக வைதி₃க விஷயங்களிலே (भूतार्थप्रतीतेः)-विद्यमानार्थप्रतीतेः. (वचनसौष्ठवेन)-वाक्यसौघटवेन; पूर्वापराविसंवादेन अतिवादतात्पर्यविरहेण என்றபடி. (ஸாமாந்யேந)-ஸ்ரீராமாயணம், பா₄ரதம் என்கிற விஶேஷநிர்தே₃ஶம் இன்றிக்கே என்றபடி. (परिग्रहविशेषः)—पुराणेषु

இவ்விடத்திலே, "ஒரு நாயக" (4-1) திருவாய்மொழியைக் கொண்டு, "சூழ் விசும்பணி முகிலி" ன் (10-9) ப்ராமாண்யமறிந்தபடியை த்₃ருஷ்டாந்தமாக்கிக்கொள்ளவும்.

(வசநஸௌஷ்ட₂வேந) என்றது — "यन्मनसा मन्यते(चेतयते?) तद्वाचा वदति" என்கிற ந்யாயத்தாலே, மநஸ்ஸிலே அந்யதா₂

विशेषावसितम्" (மஹாப₄ரதம் ஹி பரிக்₃ரஹ விஶேஷா வஸிதம்) என்று தொடங்கி, "धर्मे चार्थे च कामे च मोक्षे च भरतर्षभ। यदिहास्ति तदन्यत्र यन्नेहास्ति न तत् क्वचित्—इति लौकिक-वैदिक-सकलार्थ-निर्णयाधिकृतत्वेन, क्वचिदपि अपक्षपातित्वाच्च, पुराणेभ्यो बलवत्तरम्" (த₄ர்மே சார்த்தே₂ ச காமே ச மோக்ஷே ச ப₄ரதர்ஷப₄। யதி₃ஹாஸ்தி தத₃ந்யத்ர யந்நேஹாஸ்தி ந தத் க்வசித்॥-இதி லௌகிக வைதி₃கஸகலார்த்த₂நிர்ணயாதி₄க்ருதத்வேந, க்வசித₃பி அபக்ஷபாதித்வாச்ச புராணேப்₄யோ ப₃லவத்தரம்॥) என்னுமதளவாக, பரிக்₃ரஹாதிஶயத்தாலும், மத்₄யஸ்த₂தையாலும், புராணங்களிற்காட்டில் இதிஹாஸ விஶேஷமான மஹாப₄ாரதத்துக்குண்டான

ஶ்லாகி₄க்கப்படுகை. (यत् अन्यत्रास्ति तत् इहास्ति)-इति கூட்டுவது. யாதொரு ப்ரமேயம் இதுக்கு அந்யமான லோகவேத₃ங்களிலே ப்ரதிபாத்₃யதயா இருக்கிறது—அது இங்கே ப்ரதிபாத்₃யதயா இருக்கிறது என்று விவக்ஷித்து (லௌகிகவைதி₃க) इत्याद्युक्तம். (यन्नेहास्ति न तत् क्वचित्)—இதிலின்றிக்கேயிருப்பது புறம்பின்றிக்கேயிருக்கும் என்றபடி. (यदिहास्ति तदन्यत्र) என்று அந்வயவ்யாப்தியும். (यन्नेहास्ति न तत् क्वचित्) என்று வ்யதிரேகவ்யாப்தியும்சொல்லிற்றென்று விவக்ஷித்து, (सकलार्थ) इत्युक्तம். (இதிஹாஸ விஶேஷமான) என்றது—"महाभारतं हि" என்று इतिहासत्वव्याप्यमहाभारतत्वरूप-विशेषधर्मத்தையிட்டு நிர்தி₃ஷ்டமான என்றபடி. இது "रामायणवत् महाभारतं शरणम्" என்று ப₄ட்டராலே அருளிச்செய்யப்பட்ட ஸ்ரீராமாயணத்துக்கும் உபலக்ஷணம். இது

ப₄ாவம் உண்டாகில் வாக்கிலே தோன்றுமென்று கருத்தாலே. (உய்யக்கொண்டார்) உடையவர் காலத்திலே ப்ரஸித்₃த₄ரான தூப்புல் உய்யக்கொண்டார். 3.

4. அத்தாலே அது முற்பட்டது.

ப்ராபல்யம் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்திலே பட்டராலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதிறே. 3.

4. அவ:-அதின் ப்ராபல்யத்தை இசைவிக்கிறார் (அத்தாலே) என்று தொடங்கி.

வ்யா:-அந்த ப்ராபல்யத்தாலே, "इतिहासपुराणं पञ्चमम्" (இதிஹாஸபுராணம் பஞ்சமம்) என்றும், "इतिहासपुराणाभ्याम्" (இதிஹாஸ புராணாப்யாம்) என்றும் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலே இரண்டையும் சேரச் சொல்லுகிறவளவில், இதிஹாஸமானது புராணத்துக்கு முன்னே சொல்லப்பட்டதென்கை. த்வந்த்வ ஸமாஸத்தில் அல்பாச்தரமாதல் அப்யர்ஹிதமாதலிறே

உய்யக்கொண்டார் க்ரந்தத்தில் பண்ணின सामान्यनिर्देश व्यावृत्ति. (ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்திலே)—பகவத்குண தர்ப்பணத்திலேயென்றபடி. அதுக்கு "महाभारतसारत्वात्" இத்யாதி ஸ்வபதங்களை, "महाभारतं हि" இத்யாதி ஸ்வ வாக்யங்களாலே வர்ணிக்கையாலே. "स्वपदानि च वर्ण्यन्ते" என்கிற பாஷ்யலக்ஷணமுண்டென்று பாஷ்ய ப்ரஸித்தி உபபர்கைகயென்று (ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்திலே) என்று அருளிச்செய்தார் என்று கண்டுகொள்வது. 3.

4. (அதின் ப்ராபல்யத்தை)—புராணங்களிற் காட்டில் இதிஹாஸத்துக்குண்டான ப்ராபல்யத்தை. (இசைவிக்கிறார்)—ஸம்வதிப்பிக்கிறார் என்றபடி. "इतिहासपुराणं पञ्चमम्" इति भूमविद्यावाक्यम्. इतिहासाश्च पुराणानि च इतिहासपुराणं; समाहारद्वन्द्वः. 'इतिहासपुराणाभ्यां' इति, ஜாத்யேகவசனான்தங்களான इतिहास

4. அல்பமான அச்சையுடையது (அல்பாச்தரம்). அச்-

4. அவ:—இந்த ப்ராபல்ய ஸித்₃த₄மான இதிஹாஸத்தி னுடைய ப்ராதா₄ந்யத்தை மூதலிக்கிருர் மேல் (அத்தாலே) இத்யாதி₃யால்.

வ்யா:—ப்ரதிபாத்₃யார்த்த₂விஶேஷஸித்₃த₄ ப்ராபல்யத்தாலே புராணங்களில் வ்யாவ்ருத்தமான இதிஹாஸமானது, ''*இதிஹாஸாந்*

पुराणशब्दங்களுக்கு **इतरेतरयोगद्वन्द्वः**। *இது* **बार्हस्पत्यस्मृतिवचनम्**. *ப்ரபலம் முற்படும் என்னுமதுக்கு ஶப்₃த₃ஶா நுஶாஸநத்தை ப்ரமாணமாகக் காட்டுகிருர்* (**த்₃வந்த்₃வ ஸமாஸத்தி லித்யாதி₃நா**). (**த்₃வந்த்₃வ ஸமாஸத்தில்**) *என்றது— ப்ரக்ருதமான ''இதிஹாஸ புராண'' என்கிற* **த்₃வந்த்₃வ** *ஸமாஸத்திலென்றபடி. அல்லது 'த்₃வந்த்₃வஸமாஸ ஶாமாந் யத்தில்'' என்று சொல்லப்பார்க்கில்,* **"धन्तम्" "लघ्वक्षरम्" "ऋतुनक्षत्राणाम्" "भ्रातुर्ज्यायसः" "अजाद्यदन्तम्"** *என்று த்₃வந்த்₃வ ஸமாஸத்தில் முற்படுமவை பலவுமுண்டாகை யாலே,* '' **அல்பாச்தரமாதல் அப்₄யர்ஹிதமாதலிறே முற் படுவது** '' *என்று நியமிக்கவொண்ணுதிறே. ''இதிஹாஸ புராண''* **என்கிற** *த்₃வந்த்₃வத்திலே. கீழ்ச்சொன்ன* **க்₄யந்தாதி₃களுக்கு** *விஷயந்தான் முதலிலேயில்லையிறே. இனி பரிஶேஷிப்பது அஜாத்₃யத₃ந்தம், அல்பாச்தரம். அப்₄யர்ஹிதம் என்கிற மூன்றுமிறே. அதில் ''அஜாத்₃ய த₃ந்தம்'' என்கிற இத்தை ''அல்பாச்தரம்'' ''அப்₄யர் ஹிதம்'' என்கிறவிரண்டும் பரத்வாத் பா₃தி₄க்குமிறே. இனி அதிலும் பரிஶேஷித்தது ''அல்பாச்தரம், அப்₄யர் ஹிதம்'' என்கிற இரண்டுமேயிறே. இத்தையெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிருர்* (**அல்பாச்தரமாதல் அப்₄யர்ஹிதமாதலிறே முற்படுவது**) *என்று. அல்பாச்தர மாவது—இரண்டில் வைத்துக்கொண்டு ஒன்றிற்காட்டில் ஒன்று ந்யூந ஸங்க்₂யாகமான உடலெ(உயிரெ?)ழுத்தை*

உயிரெழுத்து. (அப்₄யர்ஹிதத்வம்)—ஶ்ரைஷ்ட்₂யம். **ஶ்ருதி**

முற்படுவது. அதில் அல்பாச்தரமன்றியிலேயிருக்க, அது முற்பட்டது அப்4யர்ஹிதத்வத்தாலேயிறே. இந்த அப்4யர்ஹிதத்வத்துக்கு மூலம் அதின் ப்ராப3ல்யமென்று கருத்து.

அத2வா, (ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களாலே) என்று ப4ாக3த்3வயோபப்3ரும்ஹணங்களையும் ஸமஸ்தமாகச் சொல்லுகிறவிடத்தில் "इतिहासाश्च पुराणानि च इतिहासपुराणानि; स्मृतयश्च इतिहासपुराणानि च स्मृतीतिहासपुराणानि" (இதிஹாஸாஸ்ச புராணநி ச இதிஹாஸபுராணநி; ஸ்ம்ருதயஸ்ச இதிஹாஸ புராணநி ச ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ

புடைத்தாயிருக்கிற பத3ம். அப்4யர்ஹிதமாவது—ஒன்றிற்காட்டில் ஒன்று ஶ்ரேஷ்ட2வாசகமாயிருக்கிற பத3ம். (அதிலித்யாதி3) புராணஶப்3த3த்திற்காட்டில் ந்யூநாச்கமன்றிக்கே அதி4காச்கமான இதிஹாஸபத3ம் புராணஶப்3த3த்திற்காட்டில் முற்பட்டது. புராணாபேக்ஷயா ஶ்ரேஷ்ட2மான இதிஹாஸத்துக்கு வாசகமாகவிருக்கையாலேயென்றபடி. अल्पाच्तरत्वात् புராணஶப்3த3ம் முற்படப்ரஸங்கி3க்க, अभ्यर्हितत्वात् இதிஹாஸஶப்3த3ம் முற்படப்ரஸங்கி3க்க, இப்படித் துல்யப3லவிரோத4ம்வரில், परत्वात्, "अल्पाच्तरम्" என்கிற வித்தை பா3தி4த்து "अभ्यर्हितं पूर्वम्" என்கிற ஶாஸ்த்ரமே ப்ரவர்த்தித்து, இதிஹாஸஶப்3த3ம் முற்பட்டது என்று கருத்து. இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியிறே, "इतिहासस्य पुराणेभ्योऽप्यभ्यर्हितत्वं विशेषः। 'अल्पाच्तरम्' इति पुराणशब्दस्य पूर्वनिपाते प्राप्ते 'अभ्यर्हितं पूर्वं प्रयोक्तव्यं' इति

ஸ்ம்ருதிகளிலேமுற்படுகையை உபபாதி3க்குமதிலுங்காட்டில், "लीलार्थमपि यद्ब्रूयुः" "ता एव भवन्ति शास्त्राणि" "சொல்லுமவிடு சுருதியாம்" என்கிறபடியே முன்பு இப்ரப3ந்த4த்திலே சேர்க்கப்பட்ட பூர்வாசார்ய வசநத்தில் முற்பட்டமையை

புராணாநி கல்பாந் " " *இதிஹாஸ புராணாப்₄யாம்* " என்று உப ப்₃ரும்ஹ்ய உபப்₃ரும்ஹணங்களிலே, புராணங்களில் முற்பட

पूर्वनिपातितस्य इतिहासस्य अभ्यर्हितत्वप्रतीतेः ॥" என்று *ஶ்ருத ப்ரகாஶிகாப₄ட்டரருளிச்செய்ததென்று கண்டுகொள்வது.* "**सर्वतोऽभ्यर्हितं पूर्वम्**" *என்றிறே* **महाभाष्यकारवचनम्.** *இங்கே* "அத்தாலே அது முற்பட்டது" (வா 4) *என்னுமதுக்கு உதா₃ ஹரணமாக* "**यद्ब्राह्मणानीतिहासान् पुराणानि**" *என்கிற வ்யஸ்த ப்ரயோக₃ஸ்த₂லத்தைத எடாதொழிந்தது,* "**इतिहासपुराणाभ्यां वेदं समुपबृंहयेत्**" *என்கிற* **वचनच्छायानुकारि***யான* "வேத₃ார்த்த₂ மறுதியிடுவது" (*வா. 1*) *என்கிற வாக்யத்திலே* "**इतिहास-पुराणाभ्याम्**" *என்கிறவிதுவே* **झटिति बुद्धिस्थ***மாகையாலும், த்₃வந்த்₃வஸமாஸத்தில் அப்₄யர்ஹிதத்துக்குப் பூர்வ ப்ரயோக₃ம் ஶாஸ்த்ரீயமாகையாலும், வ்யாஸ ஸ்த₂லங்களில் அதுக்குப் பூர்வப்ரயோக₃ம்* **पुरुषेच्छाधीन***மாய் அநியதமாகை யாலும், த்₃வந்த்₃வஸமாஸோதா₃ஹரணமே உசிதமென்னு மபி₄ப்ராயத்தாலேயென்று கண்டுகொள்வது.*

(அத₂வேதி)–"அத்தாலே அது முற்பட்டது" (*வா 4*) *என்றால் அது எவ்விடத்திலே முற்பட்டது என்னும் அதி₄கரணா காங்க்ஷையிலே,* **ग्रन्थान्तरस्थप्रयोग***ம்* **अधिकरणत्वेन** *ஸம்ப₃ந்தி₄க்கு மதிலுங்காட்டில்* **प्रकृतग्रन्थ***த்திலே* **पूर्वप्रस्तुत***மான ப்ரயோக₃மே* **अधिकरणत्वेन** *ஸம்ப₃ந்தி₄க்கை* **शीघ्रभावि** *என்று கருத்து.* (**इतिहासाश्च पुराणानि च इतिहासपुराणानि**) **इति प्रथमं द्वन्द्वसमासः**; **अभ्यर्हितत्वात् इतिहासस्य पूर्वनिपातः.** **अनन्तरं** (**स्मृतयश्च इतिहास-पुराणानि च स्मृतीतिहासपुराणानि**) **इति द्वन्द्वगर्भो द्वन्द्वः.** "**स्मृतयश्च इतिहासाश्च पुराणानि च स्मृतीतिहासपुराणानि**" *என்று* **त्रिपदद्वन्द्व***மும்*

உபபாதி₃க்கையே ஆப்₃தயிஶயத்துக்கும் உபஸ்தி₂திலாக₄வத் துக்கும் சேர்ந்திருக்கையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அத₂வா) *என்று தொடங்கி.* (சொல்லுகிறவிடத்தில்) *என்றது—சொல்லுகிற இப்ரப₃ந்த₄க₄டிதமான பூர்வாசார்ய வாக்யத்தில் என்றபடி. ஆனால்* "ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ" (*வா 1*)

புராணுநி) என்றிப்படி இவர்க்கு ஸமாஸவிவக்ஷை யாகையாலே, அல்பாச்தரமான புராணத்துக்கு முன்னே இதிஹாஸத்தையருளிச்செய்ததின் கருத்தை (இவையிரண்டிலும்) (வா. 3) இத்யாதி₃யாலே அருளிச்செய்கிறராகவுமாம். இந்த யோஜனையில் (அத்தாலே அதுமுற்பட்டது)(வா.4) என்கிறவிதுக்கு, அத்தப்ராப₃ல்யத்தாலே(இதிஹாஸ புராணங்களாலே) (வா. 1) என்கிறவிடத்தில் புராணத்துக்கு முன்னே இதிஹாஸம் சொல்லப்பட்டது என்று பொருளாகக் கடவது.

ஸாது₄வேயாகிலும். இதிஹாஸபுராணங்களுக்கு உத்தர ப₄ாகே₃ாபப்₃ரும்ஹணத்திலே तुल्यवदेकक्रियान्वयित्वமிருக்கை யாலும், "இதிஹாஸ புராணம்" இத்யாதி₃ த்₃வந்த்₃வ ப்ரயோக₃ம் பலவிடங்களிலேயிருக்கையாலே * "अवयवप्रसिद्धेः समुदायप्रसिद्धिर्बलीयसी" என்கிற ந்யாயம் * இங்கு ப்ர வர்த்திக்கையாலும், த்₃வந்த்₃வக₃ர்ப₄த்₃வந்த்₃வமே யுக்தம். இங்கே. "अभ्यर्हितं पूर्वम्" என்கிற ஶாஸ்த்ரத்தாலே "इतिहास पुराणस्मृतयः" என்று. அப்₄யர்ஹிதமான इतिहासपुराणद्वन्द्वம் முற்படக்கடவதீயென்னில். "अभ्यर्हितं पूर्वम्" என்கிறவிது அநித்யமாகையாலே இது முற்படக்கடவதல்ல. அல்பாச்தர மான ஸ்ம்ருதிஶப்₃த₃ம் முற்படக்கடவது. ஆனால். 'ப்ரத₂ம த்₃வந்த்₃வத்திலே अभ्यर्हितत्वात् इतिहासशब्दம் முற்படும். द्वन्द्वगर्भद्वन्द्वத்திலே "अभ्यर्हितं पूर्वम्" என்று அநித்யம் என்னு மத்தாலே अल्पाच्तरं पूर्वम् என்னுமதுவே ப்ரவர்த்திக்கிறது' என்கிற விவக்ஷையில் நிதா₃நமென்னென்னில்; (1) "अभ्यर्हितं

இத்யாதி₃ வாக்யத்தில். ஸ்ம்ருதியிலுங்காட்டில் उत्तरभागोप- बृंहणतया ஶ்ரேஷ்ட₂ங்களான இதிஹாஸபுராணங்கள் முற் பட்டு "இதிஹாஸ புராணஸ்ம்ருதிகளாலே" என்று வாக்ய ஶைலியாக வேண்டாவோ? என்னில்; இவ்விடத்தில் ப்ரா

எடுக்கப்பட்டது என்று. இதின் ப்ராப3ல்யம் ஸ்தி2ரீகரிக்கப்படுகிறது. ஆக. வேத3த்தின் உப4யபா4க3ார்த்தே2ாபப்3ரும்ஹண

पूर्वं अनित्यम्" என்கிறவிது ज्ञापकसिद्धமாகையாலே असार्वत्रिकம். அப்படி க்வாசித்கமான அநித்யத்வத்தை प्रथमद्वन्द्वத்திலே கொள்ளுமதிற்காட்டில் जघन्यமான द्वन्द्वगर्भद्वन्द्वத்தில் கொள்ளுகை न्याय्यम्. (2) किञ्च, पूर्वोत्तरभागात्मकமான வேத3த்தில் பூர்வபா4க3த்துக்கு उपबृंहणம் पूर्वनिर्दिष्टங்களான ஸ்ம்ருதிகளென்றும். उत्तरभागोपबृंहणம் उत्तरनिर्दिष्टங்களான இதிஹாஸபுராணங்களென்றும் विभागज्ञापनம் ஆவஶ்யகமாகையாலே. द्वन्द्वगर्भद्वन्द्वத்திலே "अभ्यर्हितं पूर्वम्" என்கிறவிதியுடைய अनित्यत्वமும். "अल्पाच्तरम्" என்கிற ஶாஸ்த்ர ப்ரவ்ருத்தியும் கொள்ளுகை யுக்தம்; अपेक्षितक्रमानुगुणமாக अनुशासनप्रवृत्तियும் ஸித்3தி4க்தால் அநுகூலமிறே. "இதிஹாஸ புராணம்" इत्यादिप्रथमद्वन्द्वக்திலே இங்ஙனொரு ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே औत्सर्गिकமான अभ्यर्हितपूर्व-निपातशास्त्रप्राबल्यம் கொள்ளுகையே யுக்தம். இத்தையெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி இவர்க்கு ஸமாஸ விவக்ஷையாகையாலே) இத்யாதி3. (ஒருங்கவிடுகை)–

ப3ல்ய தெ2ௌர்ப3ல்யங்கள் अभ्यर्हितत्वानभ्यर्हितत्वहेतुக்களாக விவக்ஷிதங்களாகையாலே. उत्तरभागविवरणத்தில் இதிஹாஸத்துக்கு ப்ராப3ல்யம்போலே पूर्वभागविवरणांशத்தில் ஸ்ம்ருதிகளுக்கு ப்ராப3ல்யம் துல்யமாகவுண்டாகையாலே. அல்பாச்தரமான ஸ்ம்ருதி ஶப்3த3மே முற்படவேண்டுகையாலே விரோத4மில்லையென்று கண்டுகொள்வது. ஆராத4நம் ப்3ரஹ்மத்துக்கு ஶேஷமானாப்போலே. ப்3ரஹ்மமும் கர்மதயா ஆராத4நத்துக்கு ஶேஷமாயிருக்கையாலும். ஸாத4க ஸாத4ாரண ப்ராப்யபூ4தமான ப்3ரஹ்மத்தையபேக்ஷித்து. ப்ரபந்நாஸாத4ாரண ப்ராப்யமாய். व्यक्तचतुर्थीप्रार्थनीयமாயிருந்துள்ள ஆராத4நத்துக்கு प्राप्यत्वाकारத்தாலே உத்கர்ஷமுண்டாகையாலும் अर्थोत्कर्षमूलकமான स्मृतीतिहासादिप्राबल्यदौर्बल्यங்கள் विवक्षानुगुणமாக அவ்யவஸ்தி2தங்களாகக் கடவதிறே.

ஆக, வேத₃ார்த்த₂ நிர்ணயம் பண்ணுமளவில், தது₃பப்₃ரும்ஹணங்களாலே பண்ணவேணுமென்றும், அதில் பூர்வோத்தர ப₄ாகோ₃பப்₃ரும்ஹணங்கள் இன்னதென்றும், உத்தரப₄ாகோ₃பப்₃ரும்ஹணங்களான இதிஹாஸபுராணங்களில் இதிஹாஸம் ப்ரப₃லம் என்றும் அருளிச்செய்கையாலே, மேல் தாம் அருளிச்செய்யப்புகுகிற அர்த்த₂ங்களுக்கு ப்ரமாணம் ஒருங்கவிட்டருளினாராய்த்து. **4.**

வ்யவஸ்தை₂ பண்ணுகை. "ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே" (வா. 1) என்கிறவிடத்திலே, "ப₄க₃வச் ச₂ாஸ்த்ரத்திலே" (வா. 392) என்று தாம் மேலே प्रमाणत्वेन உத₃ாஹரிக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரத்தையும் ஒக்க உபாதா₃னம் பண்ணாமையென்னென்னில்; ஸ்ம்ருதியையெடுத்தவித்தால், அந்த ஸ்ம்ருதிக்கு மூலபூ₄தமான ப₄க₃வச்ச₂ாஸ்த்ரமும் அர்த்த₂ாத் உபாத்தம் என்றும். இதிஹாஸபுராணங்களை யெடுத்தவித்தால், அவற்றில் ப்ரமாணதமத்வேந ப்ரதிபாதி₃க்கப்பட்ட ப₄க₃வச்ச₂ாஸ்த்ரமும் அர்த்த₂ாத் உபாத்தமாம் என்றுமபி₄ப்ராயத்தாலே ப₄க₃வச்ச₂ாஸ்த்ரத்தையெடுத்

"प्राबल्यात् स्मृतितः पुराणवचसाम्" என்று ஸ்ம்ருதியிலுங்காட்டில் புராணம் ப்ரப₃லமென்று அண்ணனய்யன் அருளிச்செய்தது.—भगवदाराधनरूपकर्मத்தை फलान्तरार्थமாகவும், देवतान्तराराधनरूपமாகவும் शास्त्रास्तिक्यादिजननार्थं चेतनगुणानुगुणமாக ப்ரதிபாதி₃த்து ப₄க₃வத்₃வைப₄வம் குன்றும்படி பண்ணுகிற அஸாத்விக ஸ்ம்ருதிகளையபேக்ஷித்து, ஸாத்விகாசாரவிஷயத்தில் தத்வநிர்ணயைகபரங்களாய், ப₄க₃வத்₃ வைப₄வத்தை நன்றாகச் சொல்லுகிற புராணங்கள் ப்₃ரப₃லமென்னும் கருத்தாலே. ஆகில், புராணங்கள்போலே பக்ஷபாதமுடையதுகளான ஸ்ம்ருதிகள் வேத₃ார்த்த₂விவரண ப்ராமாண்யத்தில் து₃ர்ப₃லமென்னக்குறையென்? என்னில்,

பே₄த₃மும், பூர்வோபப்₃ரும்ஹணத்தில் ப்ரப₃லமான உத்தரோப ப்₃ரும்ஹணத்₃வயத்தில் ப்ரத₂மோபப்₃ரும்ஹணத்தின்ப்ராத₄ாந்யமும் சொல்லிற்றுய்த்து. இவ்வளவும் இப்ரப₃ந்த₄ாரம்ப₄ம். 4.

தருளிற்றிலர். भगवच्छास्त्रம் मन्वादिस्मृतिகளுக்கு मूलभूतமென்னு மிடமும். इतिहासादौ प्रमाणतमत्वेन प्रतिपादितமென்னுமிடமும். "अत्र सूत्रकाराभिप्रायो मोक्षधर्मवचनैः अवगम्यते। तथाहि तत्र श्रीपाञ्चरात्रस्य बहुमुखं प्रामाण्यं प्रपञ्चितम्" என்றும். "अस्मात् प्रवक्ष्यते धर्मान् मनुस्स्वायंभुवस्स्वयम्—इति मन्वादिभिरुपजीव्यत्वम्" என்றும் ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலே வ்யக்தம். ஆனாலும், ப்ரத₄ாந ப்ரமாணத்துக்கு अर्थात् उपादानமும், अप्रधानத்துக்கு आभिधानिकोपादानமும் ஆகிற இதுக்கு மூலமென்னென்னில். शारीरकसूत्र ப்ரக்ரியையாயிருக்கும். எங்ஙனேயென்னில், शारीरक ஸூத்ரத்திலே "स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्ग इति चेन्न अन्यस्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्गात्" என்று. मन्वादिस्मृतिகளுக்கு प्रामाण्यसिद्धवत्कारेण कपिलस्मृति बाधकत्वத்தைச்சொல்லி, அந்த மந்வாதி₃ஸ்ம்ருதிகளுக்கும் மூலபூ₄தமான ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரத்தினுடைய ப்ராமாண்யத்தை "उत्पत्त्यसम्भवात्" இத்யாதி₃ ஸூத்ரங்களாலே

இங்கு, वक्तृदोषप्रयुक्तமான பக்ஷபாதமே पुराणदौर्बल्यहेतुவாக விவக்ஷிதமாகையாலே. "त्रैगुण्यविषया वेदाः" என்கிறபடியே आस्तिक्यादिजननार्थமாக गुणानुगुणसाध्यसाधनங்களை விதி₄க்கிற வேத₃வாக்யங்களினுடைய பக்ஷபாதமடியாக அதுகளினுடைய உபப்₃ரும்ஹணங்களான ஸ்ம்ருதிகளுக்கும் பக்ஷபாதம் வருகையாலேயும். அந்தப் பக்ஷபாதந்தான் மூலாநுகு₃ணமாகவிருக்கையாலே प्रामाण्यातिशयहेतुவாகையாலேயும். प्रयोजनान्तरतात्पर्यமின்றிக்கே सत्त्वोत्तमाधिकारिபரான சேதநர்க்குத் தத்வஹித புருஷார்த்த₂ங்களை உள்ளபடியறிவிக்கையிலே ऐदम्पर्येण ப்ரவ்ருத்தமான உத்தரபா₄க₃த்துக்கு உபப்₃ரும்ஹணங்களாயிருந்துவைத்தும் புராணங்கள் साध्यान्तरसाधनान्तरपरங்களாகைக்கடியான केवलवक्तृदोषप्रयुक्तपक्षपातம் ஸ்ம்ருதிகளுககில்லாமையாலே அதுகளுக்கு स्वार्थप्रामाण्यத்தில் इतिहासापेक्षया दौर्बल्यமில்லையென்று கண்டுகொள்வது. அன்றிக்கே,

புருஷகார வைப,வம்

5. அவ:-முதலிலே (வேத₃ார்த்த₂ம்) (வா.1) இத்யாதி₃யாலே வேத₃தத₃ர்த்த₂ ததுபப்₃ரும்ஹணங்களை ஸாகல்யேந உபாத₃ாநம் பண்ணி, அந்த வேத₃த்தினுடைய பூ₄ர்வபா₄க₃ உத்தரபா₄க₃ ததுபப்₃ரும்ஹணவிபா₄க₃ங்களையும் பண்ணிஞரேயாகிலும், சேதநருடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு அபேக்ஷிதார்த்த₂ங்களை அருளிச்செய்ய

ஆக்ஷேபித்து, ஸமாதா₄நம் பண்ணிற்றிறே; அத்தையநுரோதி₄க்தாய்த்து இவர் இப்படிச்செய்தருளிற்றென்று கண்டுகொள்வது. 4.

5. (வேத₃ார்த்த₂மறுதியிடுவது) (வா 1)என்று தொடங்கி, **साकल्येन वेदार्थनिरूपणप्रतिज्ञाप्रत्यभिज्ञापक**மான உபோத்₃கா₄தத்தைப்பண்ணி. **प्रतिज्ञानुगुण**மாக **साकल्येन वेदार्थनिरूपण**ம் பண்ணுமல் **तदेकदेशोत्तरभाग**த்தில் ஏகதே₃ஶமான **पुरुषकारवैभवादि-मात्र**த்தை நிரூபிக்கபடியென்? என்கிற ஶங்கையைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு உபோத்₃கா₄தத்தோடே ப்ரப₃ந்த₄த்துக்கு ஸங்க₃தியை அருளிச்செய்கிருர் (முதலிலே) இத்யாதி₃நா. இங்கே, (பண்ணிஞரேயாகிலும்) **इत्यन्तं शङ्कानुवाद**ம், (சேதநருடைய) **इत्यादिकं परिहार**மென்று கண்டுகொள்வது. (**उज्जीवनं**)-**मोक्षः**. இங்கே. "**सामान्येन विशेषसमर्थनं अर्थान्तरन्यासः**" என்கிறபடியே விவக்ஷித விஶேஷத்தில் தாத்பர்யாதிஶயத்தாலே **सामान्यकीर्तन**ம் **श्रोतृबुद्ध्यतिशयकर**மாகையாலே ஸாமாந்ய ப்ரதிஜ்ஞையும் ஏகதே₃ஶமாத்ரநிரூபணமும் கூடும் என்று

पूर्वभागोपबृंहणத்தைப் பூர்வமும்,**उत्तरभागोपबृंहण**ங்களைப் பிற்பாடும் சொல்லுகையே க்ரமத்துக்கு உசிதமாகையாலே ஸ்ம்ருதி முற்பட்டது என்றுமாம். 4.

5. அடியிலே (வேத₃ார்த்த₂மறுதியிடுவது) (வா.1) என்று ஸாமாந்யமாகச்சொல்லி, "இதிஹாஸஶ்ரேஷ்ட₂மான"(வா.5)

இழிந்தவராகையாலும், அதுதான் பூர்வப₄ாக₃வேத்₃ய மன்றிக்கே உத்தர ப₄ாக₃வேத்₃யமாகையாலும், பூர்வ

---

*பரிஹாராபி₄ப்ராயம் கண்டுகொள்வது. இவ்விடத்திலே. "***अथातो ब्रह्मजिज्ञासा***" என்கிறது. வேத₃த்திலுடைய ப₄ாக₃த்₃வயார்த்த₂ நிரூபணத்துக்கும் ஸாமாந்ய ப்ரதிஜ்ஞை என்கிற யோஜனையிலே* **प्रतिज्ञातवेदार्थसामान्यैकदेश***மான பூர்வப₄ாக₃ார்த்த₂த்தை நிரூபியாமல் தஶே₃கதே₃ஶமான உத்தரப₄ாக₃ார்த்த₂ மாத்ரத்தை நிரூபித்த ஸூத்ரகார ஶைலியையும். "***अथातो धर्मजिज्ञासा***" என்றே* **भागद्वयविचार***த்துக்கும் ஸாமாந்ய ப்ரதிஜ்ஞை யென்கிற யோஜனையிலே.* **प्रतिज्ञातार्थैकदेश***மான உத்தர ப₄ாக₃ார்த்த₂த்தை நிரூபியாமல் தஶே₃கதே₃ஶமான பூர்வ ப₄ாக₃ார்த்த₂மாத்ரத்தை நிரூபித்த பூர்வமீமாம்ஸா ஸூத்ரகாரருடைய ஶைலியையும்* **दृष्टान्ततया** *கண்டுகொள்வது. அங்கே,* **क्रमेण** *கு₃ருஶிஷ்யர்களாலே* **भागान्तरार्थनिरूपणं** *பண்ணப்பட்டதே யென்ன அருளிச்செய்கிறார்.— (* **பூர்வப₄ாக₃த்தில்**

என்று தொடங்கி **उत्तरभागार्थनिर्णय***த்தில் முதலிலே இழியவாமோ? என்கிற ஶங்கையிலே; " முமுக்ஷுக்களுக்கு முந்துற முன்னம் அறியவேண்டும் ஸித்₃தோ₄பாயமானது உத்தர ப₄ாக₃வேத்₃யமாயிருக்கையாலேயும். பூர்வப₄ாக₃ப்ரதிபாத்₃யமான கைங்கர்யம்* **सिद्धोपायाधिकारिकृत्यान्तर्भूत***மாயிருக்கையாலேயும். த்₃வயவிவரணரூபமான இப்ரப₃ந்த₄த்தில்—முதலிலே* **पुरुषकारोपायवैभवात्मक-उत्तरभागार्थनिर्णय***மும்— உத்தரப₄ாக₃ார்த்த₂மான புருஷார்த்த₂ாதி₃களை நிர்ணயிக்கிற த்₃வயோத்தர க₂ண்ட₃ார்த்த₂ விவரணரூப ப்ரகரணங்களிலே கைங்கர்ய ரூப கர்மங்களும். "***प्रपद्ये***" என்கிற* **उत्तमाश्रिताधिकारिस्वरूप विवरणस्थल***ங்களிலே நிஷித்₃த₄பரிஹாராதி₃களும் நிர்ணயிக்க வேண்டுகையாலே,* **अधिकारिकृत्यप्रकरण***த்தில் பூர்வப₄ாக₃த்தில்* **उपादेयार्थविशेषनिर्णय***மும்-ஸங்க₃தம்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்* **(முதலிலே)** *இத்யாதி₃நா.* **(ப்ரதி**

ப4ாக3த்தில் முமுக்ஷுவுக்கு ஜ்ஞாதவ்யாம்ஸமுள்ளதும், உத்தர ப4ாக3ார்த்த2ங்களான ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த2 ப்ரதிபாத3ந ஸ்த2லங்களிலே தத்தத3நு கு3ண(மாக) த்யாஜ்யோபாதே3ய கத2நமுகே2ந ஜ்ஞாபிக்கலாயிருக்கையாலும், உத்தர ப4ாக3ார்த்த2 நிர்ணயத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய், அதுதன்னிலும் ப4க3வத் ஸ்வரூபரூபகு3ணவிபூ4திகளையும் ப4க3வது3பாஸநாதி3

முமுக்ஷுவுக்கு ஜ்ஞாதவ்யாம்ஸமுள்ளதும்) இத்யாதி3. अत्रापि பூர்வப4ாக3ார்த்த2த்தையும் स्वयमेव विवक्षानुगुणமாக ஸங்க்3ரஹமாக நிரூபித்தாரென்று கருத்து. (தத்தத3நு கு3ணத்யாஜ்யோபாதே3ய கத2நமுகே2ந) என்றது—स्वरूपाद्यननुगुणनिषिद्धकाम्याङ्गत्वादिகளாலே த்யாக3ார்ஹதையென்ன. लोकसङ्ग्रहतया कैङ्कर्यत्वादिना ஸ்வீகாரார்ஹதையென்ன. एतत्कथनद्वारेण என்றபடி. இங்கே, "उत्तरभागे च तत्तदर्थोपयिकतया प्रसक्तानां पूर्वभागार्थानां शिक्षणीयत्वं, प्रदर्शितयैव दिशाऽनुक्तानामपि शिक्षणीयार्थान्तराणां सुकरनिर्वाहत्वञ्चाभिप्रेत्य ब्रह्मसूत्राण्येव भगवान् भाष्यकारः प्रारभते विवरीतुम्" என்கிற श्रुतप्रकाशिकाச்ச2ாயை ஸ்பு2ரிதையென்று கண்டுகொள்வது. (ப4க3வது3பாஸநாதி3களையும்) என்கிற "ஆதி3" ஸப்3த3த்தாலே. நாமகீர்தநாத்3யுபாயாந்தரங்களும், ஸித்3தோ4பாய வரணாதி3களும், அநுப4வ கைங்கர்யாதி3களும் ஸங்க்3ருஹீதங்கள். ஸாரம்—ஸித்3தோ4பாய

பாத3ந ஸ்த2லங்களிலே) என்றது — இப்ரப3ந்த4த்தில் ப்ரதிபாத3ந ஸ்த2லங்களிலே என்றபடி. (தத்தத3நுகு3ணமாக)—ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த2ாநுகு3ணமாக. (த்யாஜ்யோபாதே3ய கத2நமுகே2ந) என்றது—அதி4காரி ஸ்வரூபமான நிஷித்3த4பரிஹாரமும், கைங்கர்யரூபமான விஹிதாநுஷ்ட2ாநமுமே பூர்வப4ாக3 ப்ரதிபாத்3யமென்னும் கருத்தாலே. உபப்3ரும்ஹணங்களைக்கொண்டு வேதா3ர்த்த2ம் நிர்ணயிக்கிறாராகில், விஷயவிஸய பூர்வபக்ஷாதி3களின்றிக்கே லௌகிகோக்தியாலே அருளிச்செய்கிறதென்? என்ன.

களையும் பரக்கநின்று ப்ரதிபாதி₃க்கிறவிடங்களில், ஸாராஸார விவேகபூர்வகமாக தாத்பர்யார்த்த₂ங்களை ஸங்க்₃ரஹித்து, ஸம்ஶய விபர்யயமறச் சேதநர்க்கு ப்ரதிபத்தி விஷயமாம்படி அருளிச்செய்து செல்லுகிறார் மேல். அதில், ப்ரத₂மத்திலே, உத்தரபா₄கோ₃ப

வரணாதி₃கள். அஸாரம்—உபாஸநாதி₃கள். அஸாரம்—ஸ்வார்த்த₂ாநுப₄வாதி₃கள். **ஸாரம்**–*பரார்த்த₂கைங்கர்யாதி₃கள்.* **(அருளிச் செய்து செல்லுகிறார் மேல்)** "**இதிஹாஸ ஶ்ரேஷ்ட₂மான**" *(வா. 5) என்று தொடங்கி,* "**ப₂லபர்யந்தமாக்கும்**" *(வா 463) என்னுமதளவான* **उपरितनसन्दर्भ***த்தாலே ப்ரதிபாதி₃த்துக்கொண்டு போருகிறார் என்றபடி. கீழ் ப்ரமாணநிர்தே₃ஶம் பண்ணியருளினார்; இனி தத₃நுகு₃ணமாக ப்ரமேய நிர்தே₃ஶம் பண்ணியருளுகிறார் என்று ஸங்க₃தியென்று கருத்து. அநந்தரம்.* "**இவையிரண்டிலும்**" *(வா 3)***इत्याद्यनन्तरपूर्ववाक्य***த்தோடே* "**இதிஹாஸஶ்ரேஷ்ட₂மான**" *(வா 5)***इत्यादिप्रबन्धादिमवाक्य***த்துக்கு* **सङ्गतिकथनपूर्वकं** *வாக்யார்த்த₂மருளிச்செய்கிறார்.—* **(அதில் ப்ரத₂மத்திலே)** *இத்யாதி₃நா.* "**அத்தாலே அதுமுற்பட்டது**" *(வா. 4) என்று,* **द्वन्द्वसमास***த்தில்* **पूर्वप्रयोग***மாகிற* **अभ्यर्हितत्वलिङ्गम् पुराणापेक्षया** *இதிஹாஸத்துக்கிருக்கிறாப்போலே, இதிஹாஸங்களிலே தாரதம்யம் இருக்கிறமைக்கு ஸூசகமான* **तादृशपूर्वनिपात***ம் காணாமையாலே அவற்றில் தாரதம்யமில்லையென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணி*

அருளிச்செய்கிறார் **(அது தன்னிலும்)** *என்று தொடங்கி.* **(பரக்கநின்று ப்ரதிபாதி₃க்கிறவிடங்களில்)**–*இதிஹாஸபுராண பாஞ்சராத்ர ப்₃ரஹ்மமீமாம்ஸைகளில்.* **(ஸாராஸார விவேக:)**–*ஸாராஸாரவிபா₄க₃:.* **(ஸங்க்₃ரஹித்து)**–*ஆசார்ய முக₂த்தாலே தாம் கேட்டு நிஶ்சயித்தபடியே.* "**गुरुभ्योऽर्थश्रुतश्शब्दैः तत्प्रयुक्तैश्च योजितः**" *என்கிறபடியே பூர்வாசார்யஸ்ரீஸூக்திகளாலே ஸங்க்₃ரஹித்து.* **(சேதநர்க்கு)**—*ஸ்த்ரீபா₃லாதி₃ சேதநர்க்கு.* **(ப்ரதிபத்தி)**—*அவிசால்யமான நிஶ்சயம்.*

ப்₃ரும்ஹணத்₃வயத்தில் ப்ரப₃லமாகச் சொன்ன இதி ஹாஸங்களில் வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீராமாயணத்தி னுடைய ப்ராப₃ல்யத்தை ப்ரகாஶிப்பியாநின்று கொண்டு தத்ப்ரதிபாத்₃ய விஶேஷத்தை அருளிச்செய் கிறார் (இதிஹாஸ ஶ்ரேஷ்ட₂ம்) என்று தொடங்கி.

வ்யா:-ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு இதிஹாஸஶ்ரேஷ்ட₂ தையா(த்வமா)வது, "वाल्मीकये महर्षये सन्दिदेशासनं ततः। ब्रह्मणा समनुज्ञातः सोऽप्युपाविशदासने ॥" (வால்மீகயே மஹர்ஷயே ஸந்தி₃தே₃ஶாஸநம் தத:। ப்₃ரஹ்மணா ஸமநுஜ்ஞாத: ஸோऽப்யுபாவிஶத₃ாஸநே॥) என்று ஸகல(ஸர்வ)லோக பிதாமஹனான ப்₃ரஹ்மாவா(வி)லே ஸம்ப₄ாவிதனான ஸ்ரீவால்மீகி ப₄க₃வானாலே ப்ரணீதமாகையாலும்,

---

ப்ரஶ்நம் பண்ணுமவிருக்கிற ஶ்ரோதாக்களைக் குறித்து—भूमविद्याचार्यன். "एष तु वा अतिवदति, यस्सत्येनातिवदति" என்று स्वयमेव भूमोपदेशपर्यवसानभूमिभूतனான புருஷோத்தமனை உப பாதி₃த்தாப்போலே—இவரும் स्वयमेव ஸ்ரீராமாயணத்தி னுடைய இதிஹாஸோத்தமத்வத்தை அருளிச்செய்கிறா ரென்று கருத்து. இதுதான் "இதிஹாஸஶ்ரேஷ்ட₂மான" (வா. 5) என்று सिद्धवन्निर्देशத்தாலே व्यञ्जितம். இத்தால்—इतिहासेषु श्रीरामायणप्राबल्यं, पुराणापेक्षया इतिहाससामान्यத்தைப்பற்ற प्रसिद्धமென்று सूचितम्. இஸ்ஸித்₃த₄வந்நிர்தே₃ஶமும். "श्रीरामायणवन्महाभारतं शरणम्"என்கிற श्रीसहस्रनामभाष्यस्थनिर्देशानुसारेण என்று தாத்பர்யம்.

இத்தால், விஷய விஶயாதி₃ ப்ரத₃ர்ஶந பூர்வகமாக விசாரித்து நிர்ணயிக்குமளவில். பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் அவகா₃ஹிக்கவொண்ணாதாகையாலே இப்ரப₃ந்த₄ாரம்ப₄ம் நிஷ்ப₂லமாம் என்று ஸூசிதம்.

5. இதிஹாஸ ஶ்ரேஷ்ட₂மான ஸ்ரீராமாயணத்தால் சிறையிருந்தவளேற்றஞ் சொல்லுகிறது ; மஹாப₄ாரதத்தால் தூதுபோனவனேற்றஞ்சொல்லுகிறது.

---

5. அவ:—இப்படி ப்ரத₄ாநமான இதிஹாஸத்₃வயந்தான், அர்த்த₂விஶேஷ தாரதம்யமுடைத்தென்கிறார் மேல் (இதிஹாஸாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தால்).

வ்யா:—மஹாப₄ாரத ராமாயணமாகிற இதிஹாஸத்₃வயத்தில், ப்ரதிபாத்₃யார்த்த₂விஶேஷத்தைப்பற்ற ஶ்ரேஷ்ட₂மான ஸ்ரீராமா

प्रमाणग्रन्थத்துக்கு तथाविधग्रन्थान्तरापेक्षया श्रैष्ठ्यं प्रामाण्यप्रकर्षहेतुக்களான कर्त्रादिप्रकर्षத்தாலென்றே கொள்ளவேணும்; प्रतिपाद्यार्थविशेषத்தைப்பற்ற ஶ்ரேஷ்ட₂மென்கை உசிதமன்று; प्रामाण्यसन्देहம் கிடக்கில் प्रतिपाद्यार्थத்துக்கு आत्मलाभமே து₃ர்லப₄மாகையாலே स्वप्रतिपादकग्रन्थத்துக்குத் தான் श्रेष्ठताहेतुவாகமாட்டாதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்,— (ஸ்ரீராமாயணத்துக்கித்யாதி₃). (ஸம்ப₄ாவிதனை)—கௌ₃ரவிதனை. இது भगवदवतारभूतव्यासप्रणीतभारतापेक्षया श्रेष्ठताहेतुவானபடியென்னென்னில்; ப₄ாரதம் பண்ணின பின்பும்

(ஸகலலோக பிதாமஹனான ப்₃ரஹ்மாவினாலே ஸம்ப₄ாவிதனை) என்றது—"ब्रह्मणा समनुज्ञातः" என்றதினர்த்த₂ம். (ஸம்ப₄ாவிதனை)—பூஜிதனை. ப்₃ரஹ்மபூஜிதனைல் இவன் ப்ரப₃ந்த₄ம் ஶ்ரேஷ்ட₂மானபடியென்னென்னில்; "विप्राणां ज्ञानतः श्रैष्ठ्यं" என்றும், "योऽनूचानः स नो महान्" என்றும் சொல்லுகிறபடியே. ஸர்வலோக பிதாமஹனை ப்₃ரஹ்மா இவனை ஸம்மாநிக்கும்போது தன்னில் இவனுக்குண்டான ஜ்ஞாநாதி₄க்யத்தைக் கொண்டே ஸம்மாநிக்கவேண்டுகையாலே. அவ்வளவு ஜ்ஞாநமுடையவனுடைய ப்ரப₃ந்த₄ம் ஶ்ரேஷ்ட₂மாகக்

"न ते वागनृता काव्ये काचिदत्र भविष्यति" (ந தே வாக3 ந்ருதா காவ்யே காசித3த்ர ப4விஷ்யதி) என்று ப்3ரஹ்மா அநுக்3ரஹிக்கையாலே இதிற்சொன்ன அர்த்த2ங்களெல்லாம் மெய்யாகக் கடவதாகை யாலும், "यावद्रामायणकथा लोकेषु प्रचरिष्यति" (யா(தா?)வத்3 ராமாயணகதா2 லோகேஷு ப்ரசரிஷ்யதி) என்று ஸகலலோக பரிக்3ரஹமுண்டாகையாலும், இதிஹாஸாந்தரங்களைப்பற்ற ப்ரப3ல ப்ரமாணமா யிருக்கை. இது தன்னை நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளை ப4ட்டர் தத்வத்ரய ப்ரப3ந்த4த்தில் ப்ரமாணாதி4காரத் திலே அருளிச்செய்தாரிறே. இன்னமும், "वेदवेद्ये परे पुंसि"

அபரிதுஷ்டனான வ்யாஸப4க3வானுக்கு ஸ்ரீநாரத3ப4க3வான் வந்துதோற்றி. சில அர்த்த2விஶேஷங்களை உபதே3ஶித்து, ஸ்ரீப4ாக3வதத்தைப்பண்ணச்சொல்ல, வ்யாஸ ப4க3வானும் அப்படிச்செய்ய. அந்த அபரிதோஷம் தீர்ந்ததென்கையாலே, ப்3ரஹ்மபுத்ரனான நாரத3ப4க3வானடியாக ப்ரவ்ருத்தமான ப4ாக3வதநிர்மாணத்தாலே தீரக்கடவ அபரிதோஷஸஹமான ப4ாரதத்தைப்பற்ற. அந்த நாரத3ப4க3வானுக்குப் பிதாவான

குறையில்லையிறே. ஆசார்ய ஸந்நிதி4யில் உச்ச்2வாஸநிஶ்வா ஸங்களைக் கூச்சமறவிடுகையுங்கூட நிஷித்3த4மாகச்சொல்லா நிற்க, ஸ்வாசார்யனான நாரத3ப4க3வானுக்கும் ஆசார்யனாய். தனக்குப் பரமாசார்யனாய், அவனுக்கு "ये केचास्मच्छ्रेयांसो ब्राह्मणाः" என்று உபதே3ஶப்ரகரணத்தில் பூஜ்யதமனாகச் சொல்லப்பட்ட ப்3ரஹ்மாவின் முன்னே "सोऽप्युपाविशदासने" என்று ஆஸநத்திலிருந்தானென்று சொல்லுகிறது ஶ்ரைஷ்ட்2யத்துக்குடலாம்படியென்னென்னில்: "போ4க3 த3ஶையில் ஈஶ்வரன் அழிக்கும்போது நோக்க வேணுமென்று அழியாதொழிகை"(முமுக்ஷுப்படி 92) என்கிறபடி, नमःपदार्थ- पारतन्त्र्यज्ञाने ஆசார்யவிஷயத்தில் இவனுக்கு அநுஷ்டா2ந

யணத்தால் *"காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஸீதாயாஶ்சரிதம் மஹத்"* என்று பிறர் சிறையை விடுவிக்க, பெருமாளைப் பிரிந்து

ப்₃ரஹ்மாவாலே பூஜிதனை வால்மீகி ப₄க₃வானாலே ப்ரணீதமான ஶ்ரீராமாயணம் ஶ்ரேஷ்ட₂மாகக் கடவதிறே. (ந தே வாகி₃த்யாதி₃) "अज्ञातं नास्ति ते किञ्चित्" *என்னுமாப் போலே வ்யதிரேகோக்தியாலே ஸத்யத்தினுடைய* प्रायिकत्व *நிவ்ருத்தி லப்₃தைகயாகையாலே,* अन्यत्र याथार्थ्यं प्रायिक*மென்று* வ்யஞ்ஜிதமாகையாலே भारतापेक्षया श्रैष्ठ्यं सिद्धम्. (யா(தா?)வதி₃த்யாதி₃) "லோகேஷு" *என்கிற ப₃ஹுவசநார்த்த₂ம்* (ஸகலலோகேதி). "ப்ரசரிஷ்யதி" *என்கிற இதினுடைய அர்த்த₂ம்* (பரிக்₃ரஹமித்யாதி₃). *இது* भारतापेक्षया अधिककालपरिग्रह*த்துக்குமுபலக்ஷணம். இப்படி* अधिककालाधिकदेशपरिग्रह*முண்டாகையாலே* भारतापेक्षया श्रेष्ठ*மென்றபடி.* (இன்ன

பர்யந்தமானபடி சொல்லுகிறதாகையாலே உத்கர்ஷஹேதுவாகக் குறையில்லை. कर्तुराप्ततमत्वे प्रमाण*ங்காட்டினார் கீழ்; மத்₄யஸ்த₂தையிலே ப்ரமாணங்காட்டுகிறார்* – (ந தே வாகி₃த்யாதி₃னா). *பரிக்₃ரஹாதிஶயத்திலே ப்ரமாணங்காட்டுகிறார்,*– (யா(தா?)வதி₃த்யாதி₃னா). या(ता?)वत्पदं साकल्यपरम्. (இதிஹாஸாந்தரங்களைப் பற்ற) *என்றது—மற்ற இதிஹாஸங்கள் இப்படி ப்₃ரஹ்மாவினுடைய அநுக்₃ரஹமூலகங்களாகக் காணுமையாலும். இது* नारदानुग्रह*மாய் வந்தாப்போலே மற்றவைகளுக்கு ஸம்ப்ரதா₃ய பரம்பரை காணுமையாலும்.* *எம்பெருமான்றானே இத்தைத் திருவோலக்கமாக எழுந்தருளியிருந்து ஸாமகா₃நத்தோபாதி திருவுள்ளமுகந்து திருச்செவி சாத்தியருளினதாகையாலும்.* *ப₄விஷ்யத₃ர்த்த₂ ப்ரதிபாத₃கமான உத்தரகாண்ட₃மெல்லாம் ஒன்று தப்பாமல் மெய்யாகக் காண்கையாலும் பா₄ரதாதி₃களைப்பற்ற இதுக்கு ஏற்றம் சொல்லக்குறையில்லை—என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே. இன்னமும் இதின் வைலக்ஷண்யத்தை "ஸாக்ஷாத்₃ வேத₃மே ராமாயணமாக அவதரித்தது" என்று சொல்லுகிற ப்ரமாணத்தாலே த்₃ருடீ₄கரிக்கிறார்* (இன்னமும்) *என்று தொடங்கி.*

(வேத3வேத்3யே பரே பும்ஸி) இத்யாதி3ப்படியே ஸர்வ ஸ்மாத்பரனான ஸர்வேஶ்வரன் ஸம்ஸாரி சேதந ரக்ஷணார்த்த2மாக இதர ஸஜாதீயனாய் வந்து அவ தரித்தாப்போலே, ஸர்வப்ரமாணோத்க்ருஷ்டமான வேத3மும், தத3வதார கு3ணசேஷ்டித ப்ரதிபாத3ந முகே2ந தத3ாஶ்ரயணருசியை ஸம்ஸாரிகளுக்கு உண்டாக்கி ரக்ஷிக்கைக்காக ஸ்ரீராமாயணரூபேண அவதரித்ததென்று சொல்லப்படுகையாலும். இதி னுடைய ஏற்றம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். பிராட்டியென்னாதே (சிறையிருந்தவள்)என்றருளிச்செய்தது, அவளுடைய த3யாதிஶயத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காக. தே3வ தே3வதி3வ்யமஹிஷியான தன் பெருமையையும் சிறை யிருப்பின் தண்மையையும் பாராதே, தே3வஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தான் சிறையிருந்தது

மும்)–किञ्च इत्यर्थः। (வேதே3த்யாதி3) "பரே" என்கிறதினர்த் த2ம் (ஸர்வஸ்மாத்பரனை) இதி. புருஷஶப்3த3பர்யாயமான பும்ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (ஸர்வேஶ்வரன்)இதி. "उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः.... बिभर्त्यव्यय ईश्वरः" என்னக்கடவதிறே. "परित्राणाय" இத் யாதி3யையுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார்.–(ஸம்ஸாரீத்யாதி3). "த3ஶரதா2த்மஜே—ஜாதே" என்கிறதினர்த்த2ம் (இதரேத் யாதி3). ப்ரமேயஶேஷமிறே ப்ரமாணம்; गुणानां प्रधानानु- वर्तित्वात्, गुणभूतமானவேத3ம் प्रधानभूतवेद्यानुगुणजन्मभाक् ஆய்த்து என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அவதரித்தாப் போலே) என்று. வேத3ஶப்3த3த்தில் कालोपाधिनिर्देशविरहलब्ध மான நித்யத்வாதி3 ஸித்3த4மான इतरवैलक्षण्य (ஸர்வப்ரமா

ஶ்லோகார்த்த2ம் (ஸர்வஸ்மாத் பரனைவித்யாதி3). இவ்விடத் தில்,ஶப்3த3த்துக்கு ஶப்3தா3ந்தரரூபேண அவதாரம் கூடாமை யாலே வேதா3ப்4மாநிபுருஷனானவன் வேதா3ர்த்த2ப்ரதி பாத3கமான ஸ்ரீராமாயணத்தில் பண்ணுமதி4ஷ்டா2நத்தை

சிறையிருந்த பிராட்டியுடைய க்ருபாதிஶயத்தால் வந்த ஏற்றம் சொல்லுகிறது. "வேத₃ாநத்₄யாபயாமாஸ மஹாப₄ாரத பஞ்சமாந்"

ணேதி). ஶப்₃த₃ப்ரமாணத்தினுடைய வஸ்துஸாமர்த்₂யா நுகு₃ண ப்ரயோஜநத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தத₃வதா ரேத்யாதி₃நா). "ஸாக்ஷாத்—ஆஸீத்" என்று ப்ரத்யக்ஷ மாய்த்தென்றாய். ப்ரத்யக்ஷப₄ாவமாவது—அவதாரம் என் றருளிச்செய்கிறார்.— (அவதரித்ததென்று சொல்லப்படுகை யாலும்) இதி. இத்தால். *வ்யாஸப₄க₃வாந் வேத₃த்தைக் காவ்யாத்மநா பண்ணின ப₄ாரதத்தைப்பற்ற. அந்த வேத₃மே வால்மீகிப₄க₃வாந் பக்கல் நின்றும் ராமாயணாத் மநா ஆவிர்பூ₄தம் என்று சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீராமாயணம் அஜஹத் ஸ்வப₄ாவமான வேத₃ாவதார விஶேஷமாகை யாலே ஶ்ரேஷ்ட₂ம்* என்று ஸ்பு₂டம். என்று திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ப்ரதிபந்நமிறே) என்று. (ஸம்ப்ரதிபந்நம்)—निर्विवादतया प्रसिद्धम्. "சிறையிருந்தவள்" என்கிற நிர்தே₃ஶ ப்ரயோஜநத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டியென்னாதே) இத்யாதி₃நா. (த₃யாதிஶயத்தை)— எம்பெருமானுடைய த₃யையிலுங்காட்டில் விஞ்சின த₃யையை. "द्रष्टुं न सहते देवी क्लिष्टान् स्वपरिचारकान्। करुणा-स्रान्वितमुखी" என்கிறவிது விவக்ஷிதம். (தண்மை)—நிகர்ஷம். (தே₃வஸ்த்ரீகளிதி) "एवमार्तासु योषित्सु कृपा कस्य न जायते"

வேத₃த்திலுடைய அவதாரமாகச் சொல்லுகிறதென்று கண்டுகொள்வது. சிறையிருப்பால் த₃யை ப்ரகாஶிக்குமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார்.— (தே₃வதே₃வேத்யாதி₃நா). स्वानर्थशतानादरेणापि परदुःखापाकरणप्रवृत्तियும் दयापारवश्यकार्यமாகை யாலே, கார்யம் காரணத்துக்கு ப்ரகாஶகமாகக் குறையில்லை யென்று கண்டுகொள்வது. "यद्भ्रूभङ्गाः प्रमाणम्" என்கிற படியே ஸர்வத்தையும் ப்₄ருப₄ங்க₃மாத்ரத்தாலே நிர்வஹிக்க வல்லளாயிருக்க, தே₃வஸ்த்ரீ சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தான் சிறையிருந்தாள் என்கை உபபந்நமோ? ஆனபின்பு,

த3யாபரவஶயாயிறே. ப்ரஜை கிணற்றிலே விழுந் தால் ஒக்கக் குதித்தெடுக்கும் மாதாவைப்போலே, இச்சேதநர் விழுந்த ஸம்ஸாரத்திலே தானும் ஒக்க வந்து பிறந்து, இவர்கள் பட்டதைத் தானும்பட்டு ரக்ஷிக்கையாலே, நிருபாதி4க மாத்ருத்வ ஸம்ப3ந்த4த் தால் வந்த நிரதிஶய வாத்ஸல்யத்துக்கும் ப்ர காஶகமிறேயிது இந்த கு3ணாதி4க்யத்தை வெளி யிடுகைக்காகவிறே பரமாசார்யரான நம்மாழ்வார் " தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற கிளிமொழியாள் " [திருவாய்4-8-5]என்று அருளிச்செய்தது. அவருடைய தி3வ்யஸூக்தியிறே இவரிப்படி அருளிச்செய்கைக்கு மூலம். சிறையிருப்பு தண்மையாவது கர்ம நிப3ந்த4ந மாகிலிறே. ஆஶ்ரிதரான தே3வர்களுடைய ஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காக, தன்னநுக்3ரஹத்தாலே தானே வலியச் செய்ததாகையாலே, ஏற்றத்துக்கு உடலாமித்தனையிறேயிது. ஸம்ஸாரிகளோடொக்க க3ர்ப4வாஸம் பண்ணிப் பிறக்கிறவிது, " பலபிறப்பா யொளிவரும் " [திருவாய் 1-3-2] என்னும்படி ஸர்வேஶ்வரனுக்குத் தேஜஸ்கரமாகிறது, கர்ம நிப3ந் த4நமன்றிக்கே அநுக்3ரஹநிப3ந்த4நமாகையிறே. ஆன பின்பு, இதுவும் அநுக்3ரஹநிப3ந்த4நமாகையாலே, இவளுக்குத் தேஜஸ்கரமாமித்தனை. இத்தை ராவண ப3லாத்காரத்தாலே வந்ததாக நினைப்பார் இவன்

என்கிறவிது பிராட்டி பக்கல் சொல்லவேண்டாவிறே யென்று கருத்து. (நிரதிஶயவாத்ஸல்யத்துக்கும்)—நிரதிஶய

ப்4ருகு3ஶாபாதீ4நமாய் வந்த அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டுக் காகச் சிறையிருந்தாளாகச் சொல்லவேண்டாவோ? என்கிற

என்று பஞ்சமவேத₃மான மஹாபா₄ரதத்தால் * இன்னார் தூத னென்று கழுத்திலே மடக்கோலை கட்டி தூதுபோன க்ருஷ்ண

ஸ்நேஹத்துக்கும். (இந்த கு₃ணதி₃க்யத்தை)—த₃யாதி₃க்யத்தையும், நிரதிஶயவாத்ஸல்யத்தையும். (தனிச்சிறையி லித்யாதி₃) (தனிச்சிறையில்)—தனிமைக்கு அநர்ஹையா யிருக்குமவளுக்கும் தனிமையை உண்டாக்கின சிறையிலே. (விளப்புற்ற)—விளப்பு—விளம்ப₃நம். ப்ரஸித்₃தி₄யென்றபடி; அத்தை, உற்ற—ப்ராபித்த. "தே₃வஸ்த்ரீகள்காலில் விலங்கை வெட்டிவிடுகைக்காகத் தன்னைப் பேணாதே அங்கே புக்குத் தன் காலிலே விலங்கைக் கோத்துக்கொண்டவள் என்று நாட்டிலே ப்ரஸித்₃தை₄யானவள்" என்று ஈட்டி லர்த்த₂ம். (கிளிமொழியாள்)—கிளிபோன்றவாக்கையுடைய வள் என்றர்த்த₂ம். "उत्पत्स्यते हितार्थं वः" என்று இவளு டைய உத்பத்தி தே₃வஹிதார்த்த₂மென்றபோதே, துல்ய ந்யாயேந உத்பத்த்யநுப₃ந்தி₄கர்மங்களும் தே₃வஹிதார்த்த₂ மென்று ஸித்₃தி₄க்குமே; अनुग्रहहेतुकत्वத்தாலே இதுக்கு தோ₃ஷத்வமில்லை; गुणातिशयप्रयुक्ततया गुणत्वமுமுண்டென்று கருத்து. (பலபிறப்பாய்)—ப₃ஹுஜந்மங்களையுடையவளாய். (ஒளி வரும்)—तत्प्रयुक्ततेजोतिशयத்தையுடையவன் என்றபடி.

ஶங்கையிலே, "இவளிப்படி இவ்விபூ₄தியிலவதரித்துச் செய்ததெல்லாம் ஸம்ஸார மக்₃நரான சேதநர் பக்கல் நிருபாதி₄க வாத்ஸல்யத்தாலே" என்னுமத்தை த்₃ருஷ்டாந்த முக₂த்தாலே அறிவித்து, அதுதானே இவளுடைய நிரதிஶய வாத்ஸல்யத்துக்கும் ப்ரகாஶகமென்கிறார் (ப்ரஜை) என்று தொடங்கி. (விளப்புற்ற) ப்ரஸித்₃த₄மான. ஆனால் இவள் இப்படி வாத்ஸல்யத்தாலே சிறையிருந்தாள் என்னில் தோ₃ஷமாகாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார்.-(சிறையிருப்பு) என்று தொடங்கி. க₃ர்ப₄வாஸாதி₃களும் கு₃ணப்ரகாஶகங் கள் என்னுமத்தை த்₃ருஷ்டாந்தத்தாலே இசைவிக்கிறார் (ஸம்ஸாரிகளோடு) இத்யாதி₃நா. "काव्यं रामायणम्" என்கிற

ஶக்திவிஶேஷமறியாத க்ஷுத்₃ரரிறே. "शीतो भव" (ஶீதோ ப₄வ) என்றவள், "नष्टो भव" (நஷ்டோ ப₄வ) என்னமாட்டாளன்றே. ஆகையால், இது தன் அநுக்₃ரஹத்தாலே பரரக்ஷணார்த்த₂மாகச் செய்த செயலாகையாலே, இதுவே இவள் த₃யாதி₃கு₃ணங்களுக்கு ப்ரகாஶகமென்று திருவுள்ளம்பற்றியாய்த்து இவர் (சிறையிருந்தவள்) என்று அருளிச்செய்தது. ஸ்ரீராமாயணமெல்லாம் இவளுடைய ஏற்றம் சொல்லுகிறதென்னுமிடம், "काव्यं रामायणं कृत्स्नं सीतायाश्चरितं महत्" (காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஸீதாயாஶ்சரிதம் மஹத்) என்று ஸ்ரீவால்மீகி ப₄க₃வான் தானே வாயோலையிட்டு வைத்தானிறே. "श्रीमद्रामायणमपि परं

(காவ்யமித்யாதி₃) "रामायणं कृत्स्नं-काव्यं—महत्-सीतायाश्चरितम्" என்றந்வயம். ராமாயணமான காவ்யம் முழுதும் ப்ரதா₄நமான பிராட்டியுடைய சரிதமென்றர்த்த₂ம். ஶப்₃த₃ரூபமான காவ்யத்தோடே அர்த்த₂ரூபமான சரிதத்துக்கு अंशांशिभावात्सामानाधिकरण्यम्. "ராமாயணம்" என்கிற

விடத்தில் "रामायणं कृत्स्नं सीतायाश्चरितं महत्" என்றிருக்கையாலே, "रघुवरचरितम्" என்கிற வசநம் सीताचरितशेषभूतराघवचरितपरமென்று கண்டுகொள்வது. அடிதொடங்கி இருவருடைய சரிதமும் சொல்லாநிற்க, ஸீதாசரிதமாகச் சொல்லுகிறபடியென்னென்னில், ப்₃ரஹ்ம ப்ரஸாத₃த்தாலே வால்மீகிவாயிலே முதலிலே ராமாயணத்துக்கெல்லாம் ஸங்க்₃ரஹமாக வந்த "मानिषाद्" என்கிற ஶ்லோகத்திலே, க்ரௌஞ்சியினுடைய க்ரௌஞ்சவியோக₃ம் ப்ரதா₄ந தாத்பர்ய விஷயமாயிருக்கையாலே, பிராட்டியினுடைய பிரிவொன்றுமே ராமாயணத்துக்கு ப்ரதா₄ந ப்ரதிபாத்₃யமாக வேண்டுகையாலேயும், "दशशिरसश्च वधम्" என்று ப்ராதே₄ஶிகமான ராவணவத₄த்தோடொக்க

னுடைய ஸௌலப₄ரக்ஷகத்வத்தால் வந்த ஏற்றம் சொல்லுகிறது. இதிஹாஸத்வம் இரண்டுக்கும் ஒத்திருக்க, ஸ்ரீராமாயணத்தின் ஶ்ரேஷ்ட₂தை(க்குக் காரணம்)? ஶப்₃த₃வைஷம்யத்தாலன்று, உப₄ய மும் ஸம்ஸ்க்ருதமாகையால்; வக்த்ருவைஷம்யத்தாலுமன்று, உப₄யவக்தாக்களும் ருஷிகளாகையால்; க்₃ரந்த₂ப₃ாஹுள்யத்தாலு

ஸமாக்₂யையைப் பற்ற, "ஸீதாயாஶ் சரிதம்" என்கிற வாக்யப்ரமாணம் ப்ரப₃லம். "ரகு₄வரசரிதம்" என்கிற வாக்யத்தைப்பற்ற, "க்ருத்ஸ்நம்" என்கிற பத₃ஶ்ருதி ப்ரப₃லே. "மஹத்" என்று, பிராட்டி சரிதத்துக்கு ப்ரதா₄ந ப்ரதிபாத்₃யத்வம் சொல்லுகையாலே. பெருமாளுடைய अप्रधानतया प्रतिपाद्यत्वमादाय வாக்யஸமாக்₂யைகளும் உபபந்நங் கள். प्राणेभ्योऽपि க₃ரீயஸிக்கு प्रधानप्रतिपाद्यत्वमुपपन्नम्. பரம ப்ரணயியானவர்க்கு प्रणयिनीपारतन्त्र्यமும் गुणावहம். இத்தை யருளிச்செய்கிறார்,-(வாயோலையிட்டு வைத்தானிறே) என்று. வாயென்று ஶப்₃த₃மாய், पूर्वोक्त-वाक्यप्रमाणத்தையும் पदश्रुतिயை யும் சொல்லிற்றாய், அத்தை ஓலையிட்டு வைத்தானென்றபடி. அன்றிக்கே,(வாயென்று)உக்தாநுபூர்வியாலே ஓலை வாயிலிட்டு வைத்தானென்றுமாம். வாய்—இடம். (ஸ்ரீமதி₃த்யாதி₃) श्रीरस्यास्ति इति श्रीमत्. "ऋचः सामानि यजूंषि सा हि श्रीरमृता" என்கிறபடியே वेदत्रयप्रतिपाद्यपुरुषार्थமாகிற ஸ்ரீயையுடைத்தான வென்றபடி. "वेदैश्च संमितम्" என்னக்கடவதிறே. இத்தால், भगवद्गुणमात्रप्रतिपादकங்களான புராணங்களைப்பற்ற வ்யா

"रघुवरचरितम्"என்று மற்றும் ரகு₄வரசரிதங்களையும் சொல்லு கிறது என்று சொன்னாப்போலன்றியே, ப்ரப₃ந்த₄வக்தா தாமே, "कृत्स्नम्" என்றும், "महत्" என்றும் ப்ரதிபாத்₃ கத்துக்கு ஒரு விஶேஷணமும், ப்ரதிபாத்₃யத்துக்கொரு விஶேஷணமும் இட்டுவைக்கையாலே,"रघुवरचरितम्" என்கிற ஶ்லோகத்தில், ப்ருத₂க்காகச்சொன்ன ராவணவத₄ம் ரகு₄வர சரிதாந்தர்க₃தமானாப்போலே, ரகு₄வர சரிதமும் ஸீதா சரிதஶேஷமென்று वक्त्रभिप्रायமாகையாலேயும், ஸீதாசரித மென்னக் குறையில்லை. ஸஹ்ருத₃யராகில் वक्त्रभिप्रेतத்தை

प्राणिति त्वच्चरित्रे" (ஸ்ரீமத்₃ ராமாயணமபி பரம் ப்ராணிதி த்வச்சரித்ரே) என்றருளிச்செய்தாரிறே ப₄ட்டர்.

அநந்தரம் மஹாப₄ாரத ப்ரதிபாத்₃யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (மஹாப₄ாரதத்தால்) என்று தொடங்கி. "कृष्णद्वैपायनं व्यासं विद्धि नारायणं प्रभुम्। को ह्यन्यो भुवि मैत्रेय महाभारतकृद्भवेत्॥" (க்ருஷ்ண த்₃வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்₃தி₄ நாராயணம் ப்ரபு₄ம்। கோ ஹ்யந்யோ பு₄வி மைத்ரேய மஹாப₄ாரதக்ருத்₃ப₄வேத்॥) "एवंविधं भारतं तु प्रोक्तं येन महात्मना। सोऽयं नारायणस्साक्षात् व्यासरूपी महामुनिः॥" (ஏவம்வித₄ம் ப₄ாரதம் து ப்ரோக்தம் யேந மஹாத்மநா। ஸோऽயம் நாராயணஸ்ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபீ மஹாமுநி:॥) என்று ப₄க₃வத₃ாவேஶாவதாரமாய், "स होवाच व्यासः पाराशर्यः" (ஸ ஹோவாச வ்யாஸ: பாராஶர்ய:) என்று ஆப்ததமனாக ப்ரஸித்₃த₄னா

வ்ருத்தி சொல்லிற்று. (பரம்)—உத்க்ருஷ்டம். இத்தால் இதிஹாஸாந்தரங்களைப்பற்ற வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்று. (ராமாயணமபி)—ராமாயணமும். கீழே உபநிஷத்தைச் சொல்லிற்றிறே; அத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது "அபி" என்கிற பத₃ம். அன்றிக்கே, மேலே "வேத₃ாநபி ச" என்று ஸமுச்சயத்₃வயமாய், அதிலொன்று இங்கே வரக்கடவதாய், இங்குத்தை "அபி" என்கிறவிது விரோத₄வாசகமாய், ஸமாக்₃யா ப₃லத்தாலே பெருமாளுக்கு ப்ரதிபாத₃கமாயிருந்ததே யாகிலுமென்றபடி. (த்வச்சரித்ரே)—தேவரீருடைய சிறையிருப்பு முதலான தி₃வ்யசேஷ்டிதங்களிலே. (ப்ராணிதி)- "अन प्राणने" என்கிற த₄ாத்வர்த்த₂த்திலே "ப்ர" ஶப்₃த₃ார்த்

யிறே அர்த்த₂மாக நிஶ்சயிப்பது. இவ்வாக்யத்துக்கு ஆசார்ய ஸம்மதி காட்டுகிறார் (ஸ்ரீமத்₃ராமாயணமபி) இத்யாதி₃நா. (சரித்ரே)-புருஷகாரவைப₄வே. (ப்ராணிதி)–

மன்று. மஹாபா₄ரதமே பு₃ஹூ₃ளமாகையால். இனி தூ₃த்ய ப்ர பா₄வத்தைப் பகல் விளக்குப்படுத்தும் சிறையிருந்த ப்ரபா₄வம் சொல்லுகையாகிற அர்த்த₂வைஷம்யமே காரணமாகக்கடவது. பிறர் காலில் விலங்கறச் சிறையிருந்தும், பிறரநர்த்த₂ம் காணில் கால்நடைகெட்டும். ஸ்வாபா₄விக பாரதந்த்ர்யமுடையளாயும் இருக்கும் இளநெஞ்சான புருஷகாரத்தின் ஏற்றம் சொல்லும் ஸாரதமத்தோடொக்குமோ.— தந்தை காலில் விலங்கற வந்தும் சிறைப்படாமல் நழுவியும், பிறரநர்த்த₂ம் கண்டு கால் நடை தந்துபோய் கௌ₄ளண பாரதந்த்ர்யம் பா₄விக்கும் வன்னெஞ்சுடைய ஸ்வதந்த்ரோபாய வைப₄வம் சொல்லும் ஸாரப்ரமாணம்? "இப்படி (இதிஹாஸ ஶ்ரேஷ்ட₂ம்) என்று ஸாரதமப்ரமாணத்தை ப்ரத₂மத் திலே உபாத₃ாநம் பண்ணின வித்தால் ஸாரதம ப்ரமாண வேத்₃ய

த₂ம் அந்தர்நீதமாயிருக்க, மீளவும் "ப்ர" ஶப்₃த₃த்தாலே, மிகவும் ப்ராணத₄ாரணத்தைப் பண்ணுகிறதென்று சொல்லுகிறது. (த்வச்சரித்ரே—ப்ராணிதி) என்கிறவித்தால்— ஸ்ரீராமாயணத்துக்குப் பிராட்டியுடைய சரித்ரம் ஜீவிதம் என்று லபி₄க்கது. இத்தால், ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு **व्यङ्ग्यमर्यादया प्रतिपाद्यम्**—*பிராட்டியினுடைய சரித்ரமென்று ஸித்₃தி₄த்தது.* "**जीवितं व्यङ्ग्यवैभवम्**" *என்றிறே* **काव्यज्ञसमय**ம். *அதில் "அநிதி" என்று* **गुणीभूतव्यङ्ग्यविधया प्रतिपाद्यत्व**த்தை *வ்யாவர்த்திக்கிற (ப்ராணிதி) என்கிறவித்தால்—* **वाच्याति-शायिव्यङ्ग्यविधया प्रतिपाद्य**ம் *பிராட்டியுடைய சரிதமென்று லபி₄த்தது. ஆக,* **वाच्यविधया** *பெருமாள் ப்ரதிபாத்₃யரான மையைப்பற்ற, "ராமாயணம்" என்கிற ஸமாக்₂யைக்கும் விரோத₄மில்லையென்று ஸித்₃தி₄த்தது.* **ध्वनिप्रधानं काव्य**மிறே- **उत्तमं काव्य**ம். *இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்,-* (அருளிச்செய்தாரிறே ப₄ட்டர்) *என்று.*

(*பாராஶர்ய:*) — *பராஶராத்மஜ:*, **अनन्तरापत्य**த்திலே **गोत्रत्वारोपात् प्रत्यय**ம் *வந்து கிடக்கிறது.* **वेदान् व्यस्यतीति-वेद**

ஜீவதி. "**जीवितं व्यङ्ग्यवैभवम्**" *என்னக்கடவதிறே.*

யிருந்துள்ள ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸ ப₄க₃வானாலே, "वेदान-ध्यापयामास महाभारतपञ्चमान्" (வேதா₃நத்₄யாபயாமாஸ மஹாப₄ாரத பஞ்சமாந்) என்கிறபடியே பஞ்சம வேத₃மாக ப்ரணீதமாய், அநேக புராண ப்ரஶஸ்தமாயிருந்துள்ள மஹாப₄ாரதமும், ஸ்ரீராமாயணத்தோபாதி ப்ரப₃லப்ரமாணம். இதுவும் நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளை ப₄ட்டர் தாமேயருளிச்செய்தார். பெரியப₄ட்டரும் ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாம ப₄ாஷ்யோபோத்₃க₄ாதத்திலே "श्रीरामायणवत् महाभारतं शरणम्" (ஸ்ரீராமாயணவத் மஹாப₄ாரதம் ஶரணம்) என்றருளிச்செய்தாரிறே. ஸர்வேஶ்வரன் என்னுதே (தூதுபோனவன்) என்றது, அவனுடைய ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காக. தே₃வதே₃வனை தன் பெருமையையும், செய்கிற தொழிலின் தண்மையையும் பாராதே, பாண்ட₃வர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூது போய்த் தது ப்ரணத பாரதந்த்ர்யருசிபரவஶனாயிறே. இது தான் இவனுடைய ஆஶ்ரயணஸௌகர்யாபாத₃கமான நீர்மைக்கு உடலாயிருந்துள்ள வாத்ஸல்யாதி₃களுக்கெல்லாம் ப்ரகாஶகமாயிருப்பதொன்றிறே. இந்த கு₃ணாதி₄க்யத்திலே ஈடுபட்டிறே "இன்னார் தூதனென நின்றான்" [பெரியதிருமொழி 2-2-3] என்றும், "குடைமன்னரிடை நடந்த தூதா" [பெரியதிருமொழி 6-2-9] என்றும் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தது. அந்த தி₃வ்ய ஸூக்தியிறே இவரிப்படியருளிச்செய்கைக்கு மூலம். *பேசிற்றே பேசுகையிறே இவர்களுக்கேற்றம்.* தூதுபோனது தண்மையாவது—கர்மவஶ்யதையடியாக வரிலிறே. ஐச்ச₂மாக ஆஶ்ரித விஷயத்தில் செய்கிற தாழ்ச்சியெல்லாம் ஏற்றத்துக்கு உடலாயிறே இருப்பது. "स उ श्रेयान् भवति जायमानः"

சரமஶேஷியாய், ஸம்ஸாரிகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காக இக்கரைப் பட்டுச் சிறையிருந்தும், அவர்கள் வெஞ்சொல் பொறுத்தும், இன்

व्यासः. "व्यासः पाराशर्यः" என்கிறவிடத்தில் வ்யாஸ ஶப்3த3ம் नामैकदेशे नामग्रहणம். இக்கைத் திருவுள்ளம்பற்றியருளிச் செய்கிறார் (வேத3வ்யாஸ ப4க3வானாலே)யென்று. (மஹாப4ாரதமுமிதி)- "एकतश्चतुरो वेदा भारतं चैकमेकतः। समागतैस्सुरर्षिभिः तुलामारोपितं पुरा॥ महत्त्वे च गुरुत्वे च ध्रियमाणं ततोऽधिकम्। महत्त्वात् भारवत्त्वाच्च महाभारतमुच्यते॥" என்கிற निरुक्तिवचनं இங்கே अभिप्रेतम्. (ஶ்ரீராமாயணத்தோபாதி)-தத்துல்யதயா; இத்தால்- उपमानतया निर्दिष्टமான ஶ்ரீராமாயணத்தைப்பற்ற. उपमेयतया निर्दिष्टமான மஹாப4ாரதத்துக்கு किञ्चिदप्राधान्यம் உண்டென்று கருத்து. இதுதான், மூலத்திலே, மஹாப4ாரதத்துக்கு "இதிஹாஸ ஶ்ரேஷ்ட2மான" என்று விஶேஷணோபாதா3நத்தாலே வ்யஞ்ஜிதம். (செய்கிற தொழிலின் தண்மை)— செய்யப் படுகிற தூ3த்யமாகிற க்ருத்யத்தினுடைய நிகர்ஷம். प्रणतानां पारतन्त्र्यं-ப்ரணதரிட்ட வழக்காயிருக்கை; तत्र रुचिः- अभिप्रीतिः, तया विवशः—अस्वाधीनः என்றபடி. (ஆஶ்ரயண ஸௌகர்யாபாத3கமான) என்றது—चाक्षुषपूर्वकसमाश्रयणे निग्रहापादकत्वाशक्यत्वान्यतरबुद्धिनिवर्तनद्वारा आश्रयणप्रवृत्तिजनकज्ञान- विषयமானவென்றபடி. வாத்ஸல்யம் — निग्रहापादकत्वबुद्धियை யும், ஸௌலப்4யம்—अशक्यत्वबुद्धियையும் நிவர்த்திப்பிக்கும். (நீர்மை)—परत्वप्रतिद्वन्द्विயான सौलभ्यம். (இந்த கு3ணாதி4க்யத திலே)—தூ3த்ய ப்ரயோஜகமான सौलभ्यादिगुणातिशयத்திலே. (ஈடுபட்டு)—विवशராய். (இன்னார் தூதனென)—லோகத்தார் பாண்ட3வதூ3தனென்று சொல்ல. (நின்றான்)—அதுவே ஹேதுவாக நிலைபெற்றானென்றபடி. (குடைமன்னரிடை)- அபி4ஷிக்தக்ஷத்ரியராகையாலே குடைக்கு அர்ஹரான குரு ராஜாக்களான து3ர்யோத4நாதி3கள் நடுவிலே. (நடந்த தூதா)—நடந்த தூதனே என்றபடி. (பேசிற்றே பேசுகை

"स उ श्रेयान् भवति जायमानः" என்கிறவிடத்தில் உகாரம்-ஏவ

(ஸ உ ஶ்ரேயாந் ப⁴வதி ஜாயமாந:) என்று, 'பரார்த்த₂மாகப் பிறக்கையாலே நிறம்பெறும்' என்று ஶ்ருதி சொன்னவிது, பரார்த்த₂மாகத் தன்னிச்சை₂யாலே செய்யுமவையெல்லாம் இவனுக்குத் தேஜஸ்கரமென்னுமதுக்கு உபலக்ஷணமிறே. இவன் செய்த தூ₃த்யத்தை மாந்த்₃யஹேதுவாக நினைப்பார் அறிவு கேடரில் தலையானவர்களித்தனை. அறிவில் தலை நின்றவர்கள், "எத்திறம்" [திருவாய் 1-3-1] என்று மோஹிக்கும்படியாயிறே யிருப்பது. இப்படியிருந்துள்ள இந்நீர்மையிலேற்றத்தை வெளியிடுகைக்காக வாய்த்து, இவர் (தூதுபோனவன்) என்றருளிச் செய்தது. மஹாபா⁴ரதமெல்லாம் இவனுடைய ஏற்றம் சொல்லுகையிலே தத்பரமாகையாலேயிறே— மஹாபா⁴ரதகதை₂ சொல்லத் தொடங்குகிறவன் "नारायणकथा-मिमाम्" (நாராயண கதா₂மிமாம்) என்றது. ஆக இப்ரப₃ந்த₄த்₃வயத்துக்கும் ப்ரதா₄ந ப்ரதிபாத்₃யங்கள் இன்னதென்னுமிடம் ப்ரகாஶிப்பிக்கப்பட்டது.5.

யிறே இவர்களுக்கேற்றம்) என்றது — பூர்வர்களுடைய ஶப்₃த₃த்தையே அநுஸரித்து ஶப்₃த₃ப்ரயோகா₃தி₃களைப் பண்ணுகை. ஸம்ப்ரதா₃யைக நிரதரான பிள்ளைலோகாசார்யர் முதலான பூர்வாசார்யர்களுக்கு, கு₃ருஶிஷ்யக்₃ரந்த₂விரோத₄ங்களைப் பரமதாதி₃களாலே பரிஹரிக்க வேண்டும் அருமையுடைய ஜைமிந்யாதி₃களைப்பற்றவும், "अस्मिन्नर्थे पातयामः" என்னுமவர்களைப் பற்றவும் उत्कर्षपर्यवसायியான वैलक्षण्यமென்றபடி. (அறிவில் தலைநின்றவர்)— ஸம்யக்₃ஜ்ஞாநபராகாஷ்டை₂யிலே நிலைநின்ற நம்மாழ்வார்

காரார்த்த₂ம். "அந்தப்பரமபுருஷன் அவதரித்தே ஶ்ரேயஸ்வியாகிறான்" என்றர்த்த₂ம். (அறிவில் தலைநின்றவர்கள்)— ஆழ்வார்கள். ("नारायणकथामिमाम्") என்கிறவிடத்தில்,

சொல்சொல்வாரைத்தேடியும், ஆற்றமை கரை புரண்டும் பாரதந்த்ர்யத்தை நோக்கியும், ஸ்வசக்தியைக் கைவிட்டும், சக்திமாந் பின்தொடரும்படியாயும், ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளுக்கு ஹிதம் சொல்லியும், ததீ₃யர் வரக்கண்டு ஸத்தையைப் பெற்றும், தத்ஸ்பர்ச முள்ளது பெற்றுப் பாடாற்றியும், ததீ₃யவிக்₃ரஹமங்க₃ளாசாஸநம் பண்ணியும், ததீ₃யருடன் ஸல்ல(ா)பித்துத் தாபமாறியும், ஸாபராத₄ராளவிலும் க்ருபாளுக்களாயும், அநந்யார்ஹராயும், அநந்யதை₃வராயும், அநந்யபோ₄ககு₃ராயும் போரும் பரமாப்த கூ₄டகருடைய தன்னேற்றம் இப்ரப₃ந்த₄த்திலே ஆமூலசூட₃ம் ப்ரதா₄ந ப்ரமேயம் என்னுமிடம் தோற்ற முதலிலே பி₃ந்து₃ப்ரக்ஷேபம் செய்தருளுகிறார்''- என்று பிள்ளையருளிச்செய்வர். 5.

போல்வார். (எத்திறம் என்று)-பிரானே! இதென்ன ப்ரகாரமென்று. (மோஹிக்கும்படியாய்)—மூர்ச்சி₂க்கும்படியாய்; பக்வனுகிறதுக்கு முன்பு, ப்ராப்தையுமாய், ஸ்நிக்₃தை₄யுமான தாயாராலே கட்டுண்டமைக்கு ஆறுமாஸம் மோஹித்தபடி கண்டால், ப்ரௌட₄னான பின்பு, அகத₃ர்ஹருமாய், நெஞ்சில் மாத்ரவமுடையருமான து₃ர்யோத₄நாதி₃கள் விஷயத்திலே தண்மைக்கெல்லையான தூதுபோனமைக்கு மோஹிப்பரென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறேயென்று கருத்து. (தத்பரமாகையாலே)— தாத்பர்யயுக்தமாகையாலே. இத்தால் **अभिधानवृत्त्या गाङ्गयादिप्रतिपादन**ம் *பண்ணிலும் விரோத₄மில்லையென்றபடி.* 5.

நாராயணஶப்₃த₃ம் தூதுபோன க்ருஷ்ணனையே காட்டும்படியெங்ஙனே யென்னில். **" नरो मनुष्यार्जुनयोः "** *என்கிறபடியே நரனென்று அர்ஜுநனுக்குப்பேராய்* **" नरसम्बन्धिनो नाराः"** *என்று பாண்ட₃வர்களை நாரஶப்₃த₃ம் சொல்லி,* **"कृष्णाश्रयाः कृष्णबलाः "** *என்கிறபடியே, அவர்களுக்கெல்லாம் ஆஶ்ரயபூ₄தனும், நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே அவர்களை நிருபகராம்படி தௌ₃த்யாதி₃களாலே அவர்களை ஆஶ்ரயித்திருக்கிற கண்ணனை நாராயணஶப்₃த₃ம் சொல்லுகிறதென்று கண்டு கொள்வது.* 5.

6. அவ:- உபப்₃ரும்ஹணமுகே₂ந வேத₃ாந்த தாத்பர்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து, உஜ்ஜீவநத்துக்குட லானவற்றைச் சொல்லுவதாகவிறே உபக்ரமித்தது. அதிலிப்போது சொன்ன இவற்ருல் வேத₃ாந்தத்தி லிலவ்வர்த்த₂ங்கள் சொல்லிற்றுய்த்து என்னுமாகாங் க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிருர் மேல் (இவை) என்று தொடங்கி.

வ்யா:- அதாவது-(சிறையிருந்தவளேற்றம் தூது போனவனேற்றம்) என்ற இவையிரண்டாலும், அப ராத₄பூ₄யிஷ்ட₂ரான சேதநர்க்கு ஆஶ்ரயணீயையா மளவில், அகி₂லஜக₃ந்மாதாவான ஸம்ப₃ந்த₄த்தாலும், க்ருபாதி₃களாலும் நடுவொரு புருஷகாரம் வேண்டாத படி வந்து ஆஶ்ரயிக்கலாம்படியாய், அபராத₄ங்களைப் பார்த்துச் சீறி, "क्षिपामि" (க்ஷிபாமி) "न क्षमामि" (ந க்ஷமாமி) என்னும் ஈஶ்வரஹ்ருத₃யத்தைத்திருத்தி, அவர்களை அங்கீ₃கரிப்பிக்கும் புருஷகாரபூ₄தையான வன் வைப₄வமும், அங்கீ₃கரித்தால், பின்னையவன் தானே சிதகுரைக்கிலும்''என்னடியார் அதுசெய்யார்'' [பெரியாழ்திரு 4-9-2] என்று மறுதலைத்து, தான் திண்ணியனுய் நின்று ரக்ஷிக்கும் உபாயபூ₄தனுன வன் வைப₄வமும் சொல்லிற்றுய்த்து-என்கை. (புருஷ காரம்) என்றும் (உபாயம்) என்றும் இவற்றை நிரூபகமாக அருளிச்செய்தது, பிராட்டிக்குப் புருஷ

6. ''இவை'' என்கிறவிது अव्यवहितप्रधानपरामर्शियென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிருர் ('சிறையிருந்தவளேற்றம் தூதுபோனவனேற்றம்' என்ற) இத்யாதி. (அகி₂ல ஜக₃ந்

6. (சிதகு)—குற்றம். (மறுதலைத்து)—எதிரிட்டு.

6. இவையிரண்டாலும் புருஷகாரவைப₄வமும் உபாயவைப₄வமும் சொல்லிற்றுய்த்து.

6. அவ:- இவ்வேற்றமிரண்டின் ஊற்றத்தையருளிச்செய்கிறுர் மேல் (இவையிரண்டாலுமித்யாதி₃யால்).

மாதாவான ஸம்ப₃ந்த₄த்தாலும்) என்றது—"देवदेवो हरिः पिता" என்கிற पितृत्वरूपसम्बन्धம் போலன்றிக்கே. "त्वं माता सर्वलोकानां" என்கிற प्रियैकपरता-प्रयोजक-निरुपाधिकमातृत्वமாகிற ஸம்ப₃ந்த₄த்தாலுமென்றபடி. (க்ருபாதி₃களாலும்) என்றது— दण्डधरत्वस्वातन्त्र्यगन्धமில்லாமையாலே அபி₄பூ₄தங்களன்றிக்கே, நித்யோத்₃பூ₄தங்களான க்ருபாக்ஷமாவாத்ஸல்யாதி₃களாலுமென்றபடி. (நடுவொரு புருஷகாரம்)—ஈஶ்வர புருஷகாரபூ₄தையான தனக்கொரு புருஷகாரம். (சீறி)—கோபித்து. (க்ஷிபாமி)–"संसारेषु नराधमान् क्षिपामि" என்றும். (ந க்ஷமாமி)- "पद्मकोटिशतेनापि न क्षमामि" என்றும் சொல்லுகிற. (திருத்தி)– அக்ஷமாதி₃களைப்போக்கி ரக்ஷணோன்முகனாக்கி. (வைப₄வம்)—அதிஶயம். (சிதகு)—ஜீரர். (உரைக்கிலும்)—சொல்லிலும். (மறுதலைத்து)—எதிர்த்தலையாய்நின்று. புருஷீகரித்த பிராட்டிதானே சி₂த்₃ரம் சொல்லுகை स्वोद्धाचितवात्सल्यदार्ढ्य-परीक्षार्थम्. (திண்ணியளாய்)—ஸ்தி₂ரளாய். (புருஷகாரமென்றும் உபாயமென்றும் இவற்றை நிரூபகமாக அருளிச்செய்தது) என்றது—புருஷகாரம் என்கிற த₄ர்மிநிர்தே₃ஶத்தாலே புருஷகாரத்வத்தைப் பிராட்டிக்கு இதர வ்யாவர்த்தக த₄ர்மமாக நிர்தே₃ஶித்ததும். உபாயமென்கிற த₄ர்மி நிர்தே₃ஶத்தாலே உபாயத்வத்தை ஈஶ்வரனுக்கு இதர வ்யாவர்த்தக த₄ர்மமாக நிர்தே₃ஶித்ததும் என்றபடி. (பிராட்டிக்கு) இத்யாதி₃- *क्षमायाचनद्वारा भगवदीयोपायभाव प्रयोजकत्वமாகிற पुरुषकारत्वம்* பிராட்டிக்கு तदितरावृत्तित्वे

(திண்ணியளாய்)- அவிசால்யளாய். (புருஷகாரத்வே நிர்தி₃ஷ்டா)-

காரத்வமும், ஈஶ்வரனுக்கு உபாயத்வமும் அஸாதா,ரணம் என்று தோற்றுகைக்காக. இதுதன்னை, "मत्प्राप्तिं प्रति जन्तूनां संसारे पततामधः। लक्ष्मीः पुरुषकारत्वे निर्दिष्टा परमर्षिभिः॥ ममापि च मतं ह्येतत् नान्यथा लक्षणं भवेत्॥" (மத் ப்ராப்திம் ப்ரதி ஜந்தூநாம் ஸம்ஸாரே பததாமத₄:। லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்தி₃ஷ்டா பரமர்ஷிபி₄:॥ மமாபி ச மதம் ஹ்யேதத் நாந்யதா₂ லக்ஷணம் ப₄வேத்॥) என்றும், "अहं मत्प्राप्त्युपायो वै साक्षाल्लक्ष्मीपतिस्स्वयम्। लक्ष्मीः पुरुषकारेण वल्लभा प्राप्तियोगिनी। एतस्याश्च विशेषोऽयं निगमान्तेषु शब्द्यते॥" (அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோ வை ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மீபதி: ஸ்வயம்। லக்ஷ்மீ: புருஷகாரேண வல்லப₄ா ப்ராப்தியோகி₃நீ॥ ஏதஸ்யாஶ்ச

सति तद्वृत्तியான த₄ர்மமென்றும். *उपायानपेक्षोपायत्वமாதல், फलप्रदत्वे सति फलकरणत्वமாதலாகிற उपायत्वं* ஈஶ்வரனுக்கு तदितरावृत्तित्वे सति तद्वृत्तியான த₄ர்மமென்றும் தோற்றுகைக்காக என்றபடி. நிரூபகத்வம்—व्यावर्तकत्वम्. அதுதான் அஸாதா₄ரண த₄ர்மத்துக்கேயுள்ளதொன்றாகையாலே, निरूपकत्वव्यञ्जकनिर्देशம் तन्नियतமான असाधारणधर्मத்துக்கு व्यञ्जकமிறேயென்று கருத்து. (இதுதன்னை)—"பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வம் அஸாத₄ாரணம்; ஈஶ்வரனுக்கு உபாயத்வம் அஸாத₄ாரணம்" என்கிற இத்தையென்றபடி. (மத் ப்ராப்திம்) இத்யாதி₃— "मत्प्राप्तिं प्रति पुरुषकारत्वे" என்றந்வயிப்பது. (ஏதத்)-புருஷகாரத்வம். (அந்யதா₂ லக்ஷணம் ந ப₄வேத்)—ப்ராப்தி பூர்வபா₄வியாய், புருஷகாரத்வாதிரிக்தமாய், ப்ராப்த்யுபயோகி₃யான அஸாத₄ாரண த₄ர்மமில்லை

என்றது—க₄டக க்ருத்யத்திலே அதி₄கரிந்தவளாகச் சொல்லப்பட்டாளென்றபடி. (நாந்யதா₂ லக்ஷணம் ப₄வேத்) என்றது—புருஷகாரத்வமொழிய வேறொரு லக்ஷணமில்லை

வ்யா:- சிறையிருத்தல் தூதுபோகல் ஆகிற இவையிரண்டா லும், அபராத₄ப₄யநிவ்ருத்தி ஹேதுபூ₄தமான புருஷகாரத்தின்

யென்றபடி. இங்கே, "अन्यलक्षणं नास्ति" என்கிறவித் தாலே पुरुषकारत्वं लक्षणமென்று ஸித்₃த₄மென்று கருத்து. (அஹமித்யாதி₃) — "लक्ष्मीपतिः-अहं-साक्षात्-स्वयं-मत्प्राप्त्युपायः". (லக்ஷ்மீபதி:) इति-विश्वासहेतु-पुरुषकारसम्बन्ध மும், (ஸாக்ஷாத) इति-உபாயாந்தர வ்யாவ்ருத்தியும், (ஸ்வயம்) என்று-லக்ஷ்மீ வ்யாவ்ருத்தியும் ஸித்₃த₄ம். (லக்ஷ்மீரித்யாதி₃) (வல்லப₄ா) इत्यस्य 'मम' इति आदिः। (मम वल्लभा-लक्ष्मीः-पुरुषकारेण-प्राप्तियोगिनी)-புருஷகாரத்வமாகிற ப்ராப்தி ஸம்ப₃ந்த₄த்தையுடையவளென்றபடி. இங்கே, (मम वल्लभा) इति, पुरुषकारहेतुवाल्लभ्यம் சொல்லிற்று. இங்கே, "रथन्तरे प्रस्तूयमाने सम्मीलयेत्. बृहति प्रस्तूयमाने समुद्रं मनसा ध्यायेत्" इत्यत्र, रथन्तरसाम प्रस्तूयमानமாய் இருந்துள்ளவளவில் ஸம்மீலநமும், ப்₃ருஹத்ஸாமம் ப்ரஸ்தூயமாநமாயிருந் துள்ளவளவில் ஸமுத்₃ரத்₄யாநமும். "साम्नो व्यवस्थया यस्मान्निर्देशो मीलनादिषु। तस्मान्न संकरो युक्तो न त्वेवं प्रोक्षणादिषु॥" என்று व्यवस्थाम्नानத்தாலே व्यवस्थितங்களென்று "एकार्थत्वात् विभागः स्यात्" என்கிற नानामेकाधिकरणத்திலே நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அந்த ந்யாயத்தாலே "अहं मत्प्राप्त्युपायः- लक्ष्मीः पुरुषकारेण वल्लभा प्राप्तियोगिनी" என்று व्यवस्थाम्नानத்தாலே ஈஶ்வரனுக்கு உபாயத்வமும், பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வமும் வ்யவ ஸ்தி₂தமென்று ஸ்பஷ்டம். (ஏதஸ்யாமச) இதி— இங்கே, "अहं मत्प्राप्त्युपायः" என்று இருவர்க்கும் த₄ர்மவ்யவஸ்தை₂ ப்ரக்ருதையாகையாலே, (வல்லப₄ா) என்கிறவிடத்திலே க்லுப்தமான (மம) என்கிறபத₃ம் இங்கும் வரக்கடவது. ஆக (மம-ஏதஸ்யாமச) என்று ஸித்₃தி₄த்தது. (விஶே ஷோऽயமிதி) கீழே வ்யவஸ்தா₂ம்நாநத்தாலே, उपायत्वं

யென்றபடி. (லக்ஷ்மீ: புருஷகாரேண) என்கிறவிடத்தில் புருஷகார ஶப்₃த₃ம் भावे घञन्तமாய் புருஷகார வ்யாபாரத் தைச் சொல்லுகிறது. (வல்லப₄ா)-वशीकरणसमर्था। (ப்ராப்தி

விஶேஷாரூபம் நிக3மாந்தேஷு ஶப்3த்3யதே॥)என்றும்,

भगवदितरावृत्तित्वे सति भगवद्वृत्ति என்றும், पुरुषकारत्वं लक्ष्मीतरावृत्तित्वे सति लक्ष्मीवृत्ति என்றும் ஸித்3த4மாகையாலே, तद्वृत्तित्वे सति तदितरावृत्तियான த4ர்மத்துக்கு வாசகமான விஶேஷ ஶப்3த3த்தாலே, உபாயத்வத்தையும், புருஷகாரத்வத்தையும் அநுவதி3க்கிறது. (அஹம் மத்ப்ராப்தி) इत्यादिपूर्वவாக்யத்திலே प्रतिनियतधर्मद्वयம் प्राप्तமாகையாலே, प्रापकवाक्यावगतद्वित्वविरुद्धैकत्वமும், प्रापकवाक्यावगतवहुत्वविरुद्धग्रहैकत्वம் போலே अविवक्षितம். ஆக (1) "मम एतस्याश्च इमौ विशेषौ-उपायत्वपुरुषकारत्वरूपप्रतिनियतधर्मौ" என்று पर्यवसितम्. இது उद्देश्यसमर्पकம். (நிக3மாந்தேஷு ஶப்3த்3யதே) इति विधेयसमर्पकम्. இந்த விஶேஷங்கள் வேதா3ந்தங்களிலே ப்ரதிபாதி3க்கப்படுகிறன என்றபடி. இப்படி प्रतिनियतधर्मत्वेन வேதா3ந்தங்களிலே ப்ரதிபாதி3க்கப்படுகிறனவென்கையாலே, ஈஶ்வரனுக்கும் பிராட்டிக்கும் सामान्येन मोक्षोपयोगित्वबोधकश्रुतिस्मृत्यादिवचनங்களுக்கு இந்த व्यवस्थितविशेषங்களிலே छागपशुन्यायेन पर्यवसानமென்று இந்த व्यवस्थापकवचनத்துக்குத் தாத்பர்யம். (2) यद्वा (நிக3மாந்தேஷு ஶப்3த்3யதே) என்கிறவிது उद्देश्यसमर्पकம்; मम एतस्याश्च अयं विशेषः- इमौ विशेषौ என்று विधेयसमर्पकம். ஆக, வேதா3ந்தங்களிலே प्रतिपाद्यमानமானது, இப்படியிருவர்க்கும் प्रतिनियतங்களான पुरुषकारत्वोपायत्वங்களென்றபடி. இங்கே, "मैत्रायणीयोपनिषदि, "तस्मिन्नेव यजमानाः सैन्धवघन इव लीयन्त्येषा वै ब्रह्मैकता नाम, अत्र हि सर्वे कामाः समाहिताः" इति. "सैन्धवघन इव" इति, यथा सैन्धवघन उदके प्रास्तः तत्र लयं प्राप्नोति—तत्समानरूपतया दुर्ग्रहविवेको भवति, रसविशेषेण विवेक्तुं च योग्यः, तद्वत् ब्रह्मणि (प्र)लीनोऽपीति भावः। अत्र च ब्रह्मैकतानुवादेन लयरूपताविधिः प्रतीयते, तदयं भावः-सर्वेषु मोक्षप्रकरणेषु "ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति" इत्यादिरूपेण अभेदप्रतिपादकत्वेन प्रतीयमानानां वाक्यानामयमेवार्थ इति॥"

யோகி3நீ) "प्राप्तिं-चेतनेश्वरयोः परस्परप्राप्तिं, योजयति-घटयतीति प्राप्तियोगिनी" என்றும் க4டகையென்றபடி. (விஶேஷ:)—

த₃யாளுத்வாதி₃வைபு₄வமும், ஸித்₃தோ₄பாயத்தினுடைய ஸ்வரூபத்

என்று பாராஶர்ய விஜயத்தில் சொல்லுகிறபடியே. வேதா₃ந்த ப்ரதிபாத்₃யமான அர்த்த₂ம் இந்த ப்ரதிநியத த₄ர்மங்களென்கிறவித்தால். सर्वत्र उपायप्रकरणங்களிலே, "उदाराम्" "अमृतं दुहाना" "परनिर्वाणदायिनी" "संसारार्णवतारिणी" "विमुक्तिफलदायिनी" "अहं हि शरणं प्राप्ता" "शरणं भव मेऽम्बुजे" "एषा प्रसादसुमुखी स्वपदं प्रापयिष्यति" "अलमेषा परित्रातुं" "பூமேலிருப்பான் வினைதீர்க்கும்" [திருவாய் 4-5-11] "பூவளரும் திருமகளாலருள் பெற்றுப் பொன்னுலகில் பொலிவர்" [பெரிய திருமொழி 11-6-10] "अरविन्दलोचनमनःकान्ताप्रसादात्" "अञ्जलिभरं वहते वितीर्य" "पद्मायास्तव चरणौ नश्शरणयन्" "अन्यकल्याणकारणम्" इत्यादिरूपेण उपायत्वप्रतिपादकங்களாக प्रतीयमानங்களான வாக்யங்களுக்கு இந்த ப்ரதிநியத த₄ர்மங்களே அர்த்த₂மென்று, प्रबलप्रमाणமான ப₄க₃வச்சா₂ஸ்த்ரமே. वेदान्ततदुपबृंहणस्थवाक्यங்களுக்கு வ்யாக்₂யாநம் பண்ணினபடியால். तद्विरुद्धकल्पनம் கூடாதிறே. இப்படி ப₄க₃வச்சா₂ஸ்த்ரமே வ்யவஸ்தை₂ பண்ணுகையாலே. ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் त्रयोविंश-सप्तविंश-अष्टाविंशाधिकारங்களில் उक्तமான பிராட்டியுடைய उपायत्वம் अनुपपन्नமென்று தாத்பர்யம். (एतस्या-अयं च विशेषो-निगमान्तेषु शब्द्यते) என்றங்வயிக்கில். समुच्चेतव्यம் प्रकृतமல்லாமையாலே समुच्चयம் व्यर्थமாம். "एतस्या अयं तु विशेषः" என்னப்பார்க்கில். சகாரத்துக்கு तुशब्दार्थकत्वம் क्लिष्टம். சகாரத்துக்கு भिन्नक्रमत्वமும் क्लिष्टம். "अयमेव विशेषः" என்னப்பார்க்கில், விஶேஷாந்தரங்கள் பலவுமிருக்கையாலே बाधமும் ப்ரஸங்கி₃க்கும். இருவர்க்கும் धर्मप्रतिनियमம் प्रक्रान्तமாகையாலே पुरुषकारत्वमात्रத்துக்கு निगमान्तप्रतिपाद्यत्वकथनம் न्यूनமாகையாலே. "एतस्यास्तु अयं विशेषः निगमान्तेषु शब्द्यते" என்னவும் கூடாது. ஆகையாலே, "मम एतस्याश्च इमौ विशेषौ निगमान्तेषु शब्द्येते" என்றே பொருளாகக்கடவது.

असाधारणधर्मः। சகாரத்தாலே भगवदसाधारणधर्मமான उपायत्वம்

"आकिञ्चन्यैकशरणाः केचित् भाग्याधिकाः पुनः। मत्पदाम्भोरुहद्वन्द्वं प्रपद्य प्रीतमानसाः॥ लक्ष्मीं पुरुषकारेण वृतवन्तो वरानन। मत्क्षमां प्राप्य सेनेश प्राप्यं प्रापकमेव माम्॥ लब्ध्वा कृतार्थाः प्राप्स्यन्ते मामेवानन्यमानसाः॥" (ஆகிஞ்சந்யைக ஶரணா: கேசித் ப₄ாக்₃யாதி₄கா: புந:। மத்பத₃ாம்பே₄ாருஹத்₃வந்த்₃வம் ப்ரபத்₃ய ப்ரீதமாநஸா:॥ லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண வ்ருதவந்தோ வராநந। மத்க்ஷமாம் ப்ராப்ய ஸேநேஶ ப்ராப்யம் ப்ராபகமேவ மாம்॥ லப்₃த்₄வா க்ருதார்த்த₂ா: ப்ராப்ஸ்யந்தே மாமேவாநந்யமாநஸா:॥) என்றும்

த்₃வயத்திலே விஶிஷ்ய(டீ?)நிர்தே₃ஶமும். **विशिष्टकारणता-ग्राहकन्याय**மும். **जायापत्योरविभागन्याय**மும். **सर्वभावानुगामिनीत्व**மும், இந்த **व्यवस्थापकवचनवलानुरोधि**களாய்க்கொண்டு இந்த ப்ரதிநியமத்திலே விஶ்ரமிக்கக்கடவது. இங்கே, **अज्ञात-निग्रहत्वादि**களும் **अनुग्राहकतर्क**ங்களாகிறது. "**उदाराम्**" இத்யாதி₃களும், **तत्तद्वाक्यस्वारस्यपर्यालोचन**ம் பண்ணுமிடத்தில், **उपायत्व**த்தில் ப்ரமாணமாகமாட்டாதென்னுமிடம் **पूर्वाचार्यग्रन्थ**ங்களிலே **विशद**ம். உபாயத்வத்தில் ப்ரமாணமாக **प्रत्याशा-विषयवचन**ங்களெல்லாம் **उभयाभ्युपेतपुरुषकारत्व**த்திலே **उपक्षीण**ங்களாகையாலே, **अनन्यथासिद्धप्रमाण**முமில்லை. ஆகையாலே **उपायत्व**ம் **भगवदसाधारण**ம். **पुरुषकारत्व**ம் பிராட்டிக்கு அஸாத₄ாரணமென்றபடி.

(ஆகிஞ்சந்யேத்யாதி₃)—(ப₄ாக்₃யாதி₄கா:-கேசித்) என்னுடைய **निर्हेतुककृपाविषयत्व**மாகிற ப₄ாக்₃யம் விஞ்சியிருக்கிற சிலர், (ஆகிஞ்சந்யைக ஶரணா:)—ஸ்வரூபாநுப₃ந்தி₄யான

சொல்லப்படுகிறது. (ஆகிஞ்சந்யைக ஶரணா:) என்றது—ஆகிஞ்சந்யத்துக்கெல்லாம் முக்₂யவாஸஸ்த₂ாந பூ₄தரா யென்றபடி. (ப₄ாக்₃யாதி₄கா:) என்றது—ஜாயமாநகால கடாக்ஷமாகிற நிரதிஶய ப₄ாக்₃யத்தையுடையவர்க

வாதி₃வைப₄வமும் ஹார்த₃மாகச் சொல்லிற்றுய்த்து. மஹாப₄ாரத

அநந்யோபாயத்வத்தைஅதி₄காரமாகவுடையராய்க்கொண்டு, (லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண வ்ருதவந்த:)—பிராட்டியைப் புருஷ காரமாக வரித்து, (மத்க்ஷமாம் ப்ராப்ய)—ஆஶ்ரயணமும் அபராத₄கோடியாகாதபடியான(க?) என்னுடைய அபராத₄ ஸஹத்வத்தைப்பெற்று, (மத்பத₃ாம்போ₄ருஹ த்₃வந்த்₃வம் ப்ரபத்₃ய)—என்னுடைய நிரபேக்ஷோபாயமான திருவடிகளை உபாயமாக வரித்து, (ப்ராப்யம்-மாம்-ஏவ-ப்ராபகம்-லப்₃த்₄வா)-அதி₄கார பூ₄தமான அந்த வரணத்தாலே ப்ராப்ய னை என்னையே ப்ராபகமாகப்பெற்று, (ப்ரீதமாநஸா:)—ப்ராப்யத்வரையையுடையராய்க்கொண்டு, (அநந்யமாநஸா:)-யாவத்ப்ராப்தி உபாயோபேயாந்தரங்களிலே நெஞ்சு செல்லாதவராய்க் கொண்டு. (க்ருதார்த்த₂ா:)—1. க்ருதக்ருத்யராய்க்கொண்டு. 2. யத்₃வா, வரணோத்தரக்ஷணப்ரப்₄ருதி கைங்கர்யரூபப்ரயோஜனலாப₄வான்களாய்க் கொண்டு.(மாமேவ ப்ராப்ஸ்யந்தே)-உபாயபூ₄தனை என்னையே ப்ரதா₄நப்ராப்யமாக ப்ராபிக்கப்புகுகிறார்கள் — என்றபடி. (மத்ப்ராப்திம் ப்ரதி) (150) இத்யாதி₃வசநத்தில் புருஷகாரத்வத்தி னுடைய லக்ஷணத்வமும், (அஹம் மத்ப்ராப்தி) (150) இத்யாதி₃ வசநத்தில் வ்யவஸ்தா₂நாதி₃களும், (மத்பத₃ாம்போ₄ருஹ) (154) இத்யாதி₃வசநத்திலே ஏவகாரமும், வ்யவஸ்தாஸ்புரணமும் விவக்ஷிதம். இங்கே, உபாயத்வம் உப₄யபர்யாப்தமென்றுதல், ப்ரத்யேக-பர்யாப்தமென்றுதல் சொல்லப்பார்க்கில், த்₃விஸ்த₂ஸ்ய ஏகத்ர வ்யபதே₃ஶமும், ஏவகார-ஏகஶப்₃தா₃தி₃களும் வ்யவஸ்தா₂நமும் விரோதி₄க்கும். ப்ராதா₄ந்யாபி₄ப்ராயத்தாலே பதிமாத்ரவ்யபதே₃ஶமென்கைக்கு விஶிஷ்ய

ளென்றபடி. (மத்பத₃ாம்போ₄ருஹ த்₃வந்த்₃வம் ப்ரபத்₃ய) என்றது—என்னுடைய திருவடிகளையே உபாயோபேய மாக அறிந்தென்றபடி. (ப்ரீதமாநஸா:) என்று—உபாயத்தி னுடைய ராக₃ப்ராப்தி சொல்லுகிறது. (லக்ஷ்மீம் புருஷ காரேண) இத்யாதி₃க்கு, "लक्ष्मीं वृतवन्तः, तस्याः पुरुषकारेण, मत्क्षमां प्राप्य, प्राप्यं मामेव प्रापकं लब्ध्वा, अनन्यमानसाः कृतार्थास्सन्तः

ப₄க₃வச்சா₂ஸ்த்ரத்திலே தானே அருளிச்செய்தானிறே. மற்றைப் பிராட்டிமார்க்கும், ஸூரிகள் முதலான ததீ₃யர்க்கும் இவள்ஸம்ப₃ந்த₄மடியாக வருகிற புருஷ காரத்வமிறேயுள்ளது; இவளைப்போலே ஸ்வதஸ் ஸித்₃த₄மன்றே. ஆகையிறே "एतत्सापेक्षसम्बन्धात् अन्येषाममलात्मनाम्। देवीसूरिगुरूणां च घटकत्वं न तु स्वतः॥" (ஏதத்ஸாபேக்ஷஸம்ப₃ந்தா₄த் அந்யேஷாமமலாத்ம நாம்। தே₃வீஸூரிகு₃ரூணாம் ச க₄டகத்வம், ந து ஸ்வத:॥) என்று தீ₃பஸங்க்₃ரஹத்திலே ஜீயரருளிச்

नियामकமில்லை. विशेषणविशेष्यभावेन उपायत्वமென்னில், पुरुषकारत्वातिरिक्तமாய், भगवदुपायत्वाद्विलक्षणமான विशेषणतयोपायत्वं பிராட்டிக்கே அஸாத₄ாரணமாயிருப்பதொன்றாகையாலே. पुरुषकारत्वातिरिक्तप्राप्त्युपयोग्यसाधारणधर्मान्तरनिषेधपरமான "नान्यथा लक्षणं भवेत्" என்கிற நிஷேத₄த்துக்கு விஷயமாம். பிள்ளான் முதலான மத்₄யஸ்தர்க்₃ரந்த₂ங்களிலும், अवश्यवक्तव्यस्थलங்களிலே பிராட்டிக்கு पुरुषकारत्वातिरिक्तமான उपायत्वம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படவில்லை. पुरुषकारत्वेनவும் उपायत्वेनவும் பிராட்டிக்கு இருகால் ஆஶ்ரயணமும், ப்ரமாணங்களிலும் ஆசார்ய ஸூக்திகளிலும் கண்டதில்லை. स्वरूपनिरूपकतया भगवच्छरण-वरणविषयत्वमात्रம் उपायत्वप्रयोजकமாகாது. पतिकर्तृक-सर्वव्यापारानु-विधानप्रयुक्तமான ज्ञानशक्त्यादिवर्धनத்துக்கு चेतनव्यापारமும் अनपेक्षितம். पुरुषकारभावம் प्रपन्नमात्रविषयமாகையாலே पुरुषकार वरणमावश्यकम्. विशेषणतया निर्देशமும் पुरुषकारभावத்திலே चरितार्थமாகையாலே प्रतर्दनादिविद्यान्यायமும் उपायत्वसाधनமாகாது. இப்படி दिङ्मात्रं சொல்லப்பட்டது. விஸ்தரம் பூர்வாசார்ய க்₃ரந்த₂ங்களிலே கண்டுகொள்வது. மற்றைப் பிராட்டிமார் முதலானார்க்கும் புருஷகாரத்வம் காண்கிற

मामेव प्राप्स्यन्ते" என்று அந்வயம். மற்றைப்பிராட்டிமார்க்கும் புருஷகாரத்வமும், ஆசார்யனுக்கும் உபாயத்வ

ராமாயணங்களே (இவையிரண்டாலும்) என்றருளிச்செய்வர் 6.

படியாலே. இது பெரியபிராட்டியார்க்கேயுள்ளதொன்றென்று நியமிக்கும்படியென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (மற்றைமித்யாதி₃). (மற்றைப் பிராட்டிமார்)—भूमिनीलाप्रभृतिகள். (ஸூரிகள்)—திருவநந்தாழ்வான் ப்ரப்₄ருதிகள். (முதலான) என்கிறவித்தால்—ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்கள் ஸங்க்₃ருஹீதர்கள். "மண்மகளாய்மகள்" [திருவாய் 8-3-1] "முன்னையமரர்" [திருவாய் 1-7-8] "நாகணைமிசை" [திருவாய் 5-10-11] "வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு" [திருவாய்4-6-8] இத்யாதி₃களைக் கண்டுகொள்வது. (இவள் ஸம்ப₃ந்த₄மடியாக)இத்யாதி₃- गन्धवत्त्वம் पृथिव्यसाधारणமென்று प्रमाणोपपत्तिகளாலே ஸித்₃தி₄த்த பின்பு. जलादिभूतान्तरங்களிலே उपलभ्यमानமான गन्धம் पृथिवीसम्बन्धनिबन्धनமென்று கொள்ளுகிறப்போலே. पुरुषकारत्वம் लक्ष्म्यसाधारणமென்று व्यवस्थापकवचनादिप्रमाणोपपत्तिसम्प्रदायங்களாலே ஸித்₃தி₄த்த பின்பு. एतद्विभूतिभूतரான महिष्यन्तरप्रभृतिகளில் प्रतीयमानமான पुरुषकारत्वமும். "विशेषाधिष्ठानं तस्यायःपिण्डवत्" என்கிற अधिष्ठानविशेषமாகிற இந்தப் பெரியபிராட்டியாருடைய ஸம்ப₃ந்த₄ஹேதுகமென்றபடி. (ஸ்வதஸ்ஸித்₃த₄மன்றே) என்றது—अन्याधिष्ठाननिरपेक्षமன்றே யென்றபடி. இவ்வர்த்த₂த்துக்குப் பூர்வாசார்ய ஸம்வாத₃ம் காட்டுகிறார் (ஆகையிறே) இத்யாதி₃நா. (ஏததி₃தி)—अपेक्षया सहितः सापेक्षः। एतस्यां-लक्ष्म्यां सापेक्षः एतत्सापेक्षः। एतत्सम्बन्धक इति यावत्। तथा-विधात्सम्बन्धात् - लक्ष्म्यधिष्ठितत्वरूपलक्ष्मीसम्बन्धात्, घटकत्वं - पुरुष - कारत्वम्। स्वतो न-लक्ष्म्यधिष्ठाननिरपेक्षस्वरूपप्रयुक्तं नेत्यर्थः॥ (தீ₃பஸங்க்₃ரஹத்திலே)—தத்வதீ₃பஸங்க்₃ரஹத்திலே. (ஜீயர்)—வாதி₃கேஸரி அழகியமணவாளஜீயர்.

மும் உண்டாயிருக்க. இதிரண்டும் இவர்களுக்கு நிரூபகமாம்படியென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மற்றைப் பிராட்டிமார்க்கும்) என்று தொடங்கி. (நிரூபகமாகத் தட்டில்லை)

செய்தது. உபாயத்வமும், "कृष्णं धर्मं सनातनम्" (க்ருஷ்ணம் த₄ர்மம் ஸநாதநம்) என்று ஸநாதந த₄ர்மமாகச் சொல்லப்படுகிற அவனுக்கே ஸ்வதஸ் ஸித்₃த₄மாய், ததீ₃யர்க்கு தத₃ாஸத்தியடியாக வருகிற

இனி, ப்₄க₃வத₃ஸாத₄ாரணமான உபாயத்வத்துக்கும் இந்த ந்யாயமொக்குமென்கிறார் (உபாயத்வமும்) இத்யாதி₃நா. (உபாயத்வமும்)-उपायानपेक्षोपायत्वமும். (க்ருஷ்ணம்) இத்யாதி₃-सनातनं-नित्यसिद्धं; स्वरूपसनातनत्वம் सर्वात्मसाधारणமாகையாலே, இங்கே तत्कथनம் नातिप्रयोजनकம். ஆகையாலே "महाशूरः" இத்யாதி₃களில் महत्त्वं शौर्यादிகளிற்போலே, இங்கும் सनातनत्वं धर्मत्वத்திலே விஶேஷணமாய். "नित्यसिद्धं-नतु चेतनयत्नादि-साध्यम्, धर्मत्वं-अद्वष्टद्वारकमोक्षसाधनत्वं, यस्य तथाविधं" என்று லபி₄க்கிறது. இத்தையருளிச் செய்கிறார் (ஸநாதந த₄ர்மமாக) இதி. "कृष्णं धर्मं सनातनम्" इत्यसाधारणनिर्देशसिद्धமான அர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவனுக்கே ஸ்வதஸ் ஸித்₃த₄மாய்) இதி. (ஸ்வதஸ்ஸித்₃த₄மாய்)-स्वेतरनिरपेक्षस्वरूप-प्रयुक्तமாய். (ததீ₃யர்க்கு)—तत्सम्बन्धयाथात्म्यज्ञानहेतुकतदधिष्ठान-विशेषமுடைய தே₃வீ ஸூரி கு₃ருக்களுக்கென்றபடி. (தத₃ா ஸத்தியடியாக)-पूर्वोक्ताधिष्ठानविशेषात्मकभगवत्प्रत्यासन्नताहेतुकமாக என்றபடி. இத்தால், நாயகப்ரகரணத்தில் வக்ஷ்யமாணமான ததீ₃யோபாயத்வத்தோடு இந்த उपायत्वीयभगवदसाधारणत्व-व्यञ्जकनिरूपकधर्मतानिर्देशத்துக்கு விரோத₄மில்லையென்று கருத்து. एवंरीत्या பெரியபிராட்டியார்க்கு उपायत्वம் அநிஷ்ட மன்று. நிரஸநீயமான உபாயத்வந்தான், प्रथमपर्वनिष्ठाधिकारि विषयத்தில் எம்பெருமானோடொக்கத் துல்யமாகவாதல், விஶேஷணமாகவாதல் प्रपत्तव्यताप्रयोजकतया अभिमतமான उपा-यत्वமென்று கண்டுகொள்வது.

என்னுமளவாக. இத்தால், மற்றைப் பிராட்டிமார்க் குண்டான புருஷகாரத்வம் लक्ष्मीसम्बन्धोपाधिकமாகையாலே யும், आचार्योपायत्वம் भगवत्सम्बन्धोपाधिकமாகையாலேயும்

திறேயுள்ளது. ஆகையாலே, பிராட்டிக்குப் புருஷ காரத்வமும், ஈஶ்வரனுக்கு உபாயத்வமும் நிருபக மாகத் தட்டில்லை. இவ்வர்த்த₂த்தை வெளியிடுகைக் காக வாய்த்து, இவரிப்படியருளிச்செய்தது. இப்படி உபப்₃ரும்ஹணமான ப்ரப₃ந்த₄ த்₃வயத்தாலும் ப்ரதி பாதி₃க்கப்படுகிற புருஷகாரத்வமும், உபாயத்வமும் உபப்₃ரும்ஹ்யமான வேதா₃ந்தத்தில் உக்த மான ஸ்த₂லமேதென்னில், கட₂வல்ல்யுபநிஷத்ஸித்₃த₄

கீழே "இவள் ஸம்ப₃ந்த₄மடியாக" *(பக்கம் 156) என்று நிர்தே₃ஶித்தது* "ஏதத் ஸாபேக்ஷ ஸம்ப₃ந்த₄ாத்" *என்கிற* दीपसङ्ग्रहनिर्देशप्रत्यभिज्ञापनार्थ*மாக. இங்கே* "ததா₃ ஸத்தியடியாக" *என்று நிர்தே₃ஶித்தது.* "शेषिणश्च शरण्याश्च प्राप्याश्चानेन ते मताः। तत्तदाकारसंयुक्ताः परासत्तिप्रभावतः॥" *என்கிற* दीपसंग्रह-निर्देशप्रत्यभिज्ञापनार्थ*மாகவென்று கண்டுகொள்வது.* "उपायत्वं भगवदसाधारणं. पुरुषकारत्वं लक्ष्म्यसाधारणम्" *என்கிற ப்ரதா₄ந ப்ரதிதந்த்ரத்தை நிக₃மிக்கிறார்* (ஆகையாலே) *இத்யாதி₃நா.* (உபப்₃ரும்ஹணமான ப்ரப₃ந்த₄ த்₃வயத்தால்) — *உத்தர பூ₄ர்வ பா₄கே₃ாபப்₃ரும்ஹணங்களான ஸ்ரீராமாயண மஹாபா₄ரதங் களால்.* (உபப்₃ரும்ஹ்யமான வேதா₃ந்தத்தில்) *என்றது— தந்நிஷ்கர்ஷணீயங்களான அஜ்ஞாத விஶேஷங்களில் தாத் பர்யயுக்தமான உபநிஷத்₃ பா₄க₃த்தில் என்றபடி.* (கட₂ வல்ல்யுபநிஷத் ஸித்₃த₄மான) *என்றது—* "कठवल्लीखण्डः" *என்று சொல்லப்பட்ட கட₂வல்ல்யுபநிஷத்திலே படித்த ப்ரகாரேணவன்றிக்கே. ஸர்வாதி₄காரத்வார்த்த₂மாக. ப்ரஶ்ந ஸம்ஹிதாதி₃களிலே வர்ணோத்₃தா₄ர கரணத்தாலே* कठवल्ली-

---

निरुपाधिकपुरुषकारत्वोपायत्व*ங்கள் இவர்களுக்கு நிருபகமாகத் தட்டில்லை என்று சொல்லப்பட்டது.* (நிக₃மாந்தேஷு ஶப்₃த்₃யதே) *என்று சொன்ன நிக₃மாந்தபா₄க₃த்தை ஶங்கா பூர்வகமாகக் காட்டுகிறார்—*(இப்படி) *என்று தொடங்கி.*

மான த்₃வயத்தில் பூர்வவாக்யத்திலே உபா₄யமும் சேர உக்தமிறே. இச்சேதநனுக்கு இருவரோடும் (ஸம்) ப₃ந்த₄முண்டாயிருக்க, ஈஶ்வரஸமாஶ்ரயணத்துக்கு இவள் புருஷகாரமாகவேண்டுகிறது என்னென்னில், மாத்ருத்வ ப்ரயுக்தமான வாத்ஸல்யாதிரேகத்தாலும்,

खण्डगत-व्यवहितफलितवाक्यங்களைச் சேரப்பிடித்தமையாலே லப்₃த₄மானவென்றபடி. (த்₃வயத்தில்)—उपायोपेयप्रतिपादकतया वाक्यद्वयात्मकமான மந்த்ரரத்நத்திலென்றபடி. (சேர உக்தமிறே) என்றது—புருஷகாரமும் உபாயமுமாகிறவிரண்டும், "ஸ்ரீமந்நாராயண" என்கிற ஸமாஸ பத₃த்திலே சொல்லப்பட்டதிறே என்றபடி. शब्दतः अर्थतश्च ப்ரத்யபி₄ஜ்ஞையைக் கொண்டிறே उपबृंहणोपबृंहणभावத்தை நிர்ணயிப்பது. அதில், "श्रीमान् शत्रुनिबर्हणः" என்று ஸ்ரீராமாயணோபக்ரமத்திலும், "नारायणकथामिमाम्" என்று மஹாபா₄ரதோபக்ரமத்திலும் शब्दतः ப்ரத்யபி₄ஜ்ஞையும், ஸ்ரீஶப்₃த₃ நாராயண ஶப்₃த₃ங்களினுடைய व्युत्पत्तिविशेषसिद्धமான कृपावात्सल्यसौलभ्यादिகளுக்கு வ்யஞ்ஜகங்களான, சிறையிருப்பு தூதுபோனமை முதலான வ்ருத்தாந்த ப்ரதிபாத₃நத்தாலே अर्थतः ப்ரத்யபி₄ஜ்ஞையும் இருந்தபடியாலே. * कठवल्ल्युपनिषद्गतद्वयपूर्व-वाक्योपबृंहणत्वம் ஸ்ரீராமாயண மஹாபா₄ரதங்களுக்கு ஸ்பு₂டம்* என்று கருத்து. இப்படிப் புருஷகாரத்தில் ப்ரமாணங்காட்டி, அதில் உபபத்தியை ஶங்காபரிஹாரரூபேண த₃ர்ஶிப்பிக்கிறார் (இச்சேதநனுக்கு) இத்யாதி₃நா. (ப₃ந்த₄ம்)—புத்ரத்வாதி₃ஸம்ப₃ந்த₄ம். (ஈஶ்வரஸமாஶ்ரயணத்துக்கு)—ப₄க₃வச்ச₂ரணவரணத்துக்கு, "ஈஶ்வரஸமாஶ்ரயணத்துக்கு" என்ற அஸாத₄ரணநிர்தே₃ஶத்தாலே, "निरुपाधीश्वरत्वं तु वासुदेवे प्रतिष्ठितम्। भूमानीलापतिर्योऽसौ ईश्वरस्स उदाहृतः॥" என்கிற ஈஶ்வரதத்வநிஷ்கர்ஷம் ஸ்பே₂ாரிதம். (வாத்ஸல்யாதிரேகத்தாலும்)-வாத்ஸல்யாதிஶயத்தாலும். वात्सल्यं-दोषेषु गुणत्वबुद्धिः।

(கட₂வல்ல்யுபநிஷத்ஸித்₃த₄மான)- कठवल्ल्युपनिषत्खण्डसिद्धமான

அவனைப்போலே காடி2ந்யமார்த3வங்கள் கலந்திருக்கையன்றிக்கே, கேவல மார்த3வமேயாய், பிறர் கண்குழிவு காணமாட்டாத ப்ரக்ருதியாகையாலும், விமுக2ரையும் அபி4முக2ராக்குகைக்கு க்ருஷி பண்ணுமவனாகையாலும், குற்றவாளர்க்கும் கூசாமல் வந்து காலிலே விழலாம்படி யிருப்பாளாய் — பும்ஸ்த்வ ப்ரயுக்தமான காடி2ந்யத்தோடே பித்ருத்வப்ரயுக்தமான ஹிதபரதையையுமுடையனாய், குற்றங்களைப் பத்தும் பத்தாகக் கணக்கிட்டு க்ரூரத3ண்ட3ங்களைப் பண்ணுகையாலே, குற்றவாளர்க்கு முன் செல்லக்

(அவனைப்போலே)—ஈஶ்வரனைப்போலே. * काठिन्यं-हितवुद्ध्या दुःखोत्पादकत्वम्। मार्दवं-"सञ्जातबाष्पः परवीरहन्ता" என்கிறபடியே अवर्जनीयदुःखोत्पादकत्वेऽपि दयमानमानसत्वम्।* (கேவலமார்த3வமேயாய்)—काठिन्यासहकृतமாய், हितवुद्ध्यापि दुःखोत्पादकत्वगन्धासहत्वप्रयोजकமான த3யாதிஶயமேயாய். (கண்குழிவு)—दुःखानुभवप्रयुक्तनेत्रविकारविशेषம். (ப்ரக்ருதி) — ஸ்வபா4வம். "मार्दवं स्वरूपयोग्यता; பிறர் கண்குழிவு காணமாட்டாத ப்ரக்ருதி फलोपधानம்" என்று பே4த3ம் கண்டுகொள்வது. व्यत्यासेन சொல்லவுமாம். (விமுக2ரையும்)—"न नमेयं" என்றிருப்பாரையும். (க்ருஷி)—उपदेशादिव्यापारம். (குற்றவாளர்க்கு)—அபராத4பூ4யிஷ்ட2ர்க்கு. (கூசாமல்)— "ஆஶ்ரயணமும் அபராத4கோடியிலேயாகிற் செய்வதென்?" என்று ப4யப்படாமல், (பும்ஸ்த்வப்ரயுக்தமான)—பும்ஸ்த்வ வ்யாபகமான. (ஹிதபரதை)—"यत्तदग्रे विषमिव परिणामेऽमृतोपमम्" என்று சொல்லப்பட்ட सुखविशेषप्रयोजकत्वम्. (பத்தும் பத்தாக)—பத்தும் பத்தாயேயிருக்கும்படியாய். ஐந்தாகை என்றபடி. 6.

குடல் கரிக்கும்படியாயிருக்கும் ஈஸ்வரனை, உசிதோபாயங்களாலே குற்றங்களையடைய மறப்பித்துக்கூட்டி விடுமவளுமாயிருக்கையாலே, அபராத₄மே வடிவான இச்சேதநன் அவனை ஆஸ்ரயிக்குமளவில், இவள் புருஷகாரம் ஆகவேணும். ஆகையிறே, அவனை உபாயமாக வரிக்க இழிகிறவளவில், இவளைப் புருஷகாரமாக முன்னிடுகிறது. 6.

7. அவ:-அநந்தரம், புருஷகாரத்தின்படிகளை விஸ்தரேண உபபாதி₃க்கக்கோலி, ப்ரத₂மத்திலே புருஷகாரத்வத்துக்கு அவஸ்யாபேக்ஷித கு₃ணங்களை அருளிச்செய்கிறார் (புருஷகாரமாம்போது) என்று தொடங்கி.

வ்யா:-(புருஷகாரமாம்போது) என்றது—புருஷகாரமாமிடத்தில் என்றபடி. *க்ருபையாவது—பரது₃:க்

யனறிக்கே யென்றபடி. (குடல் கரிக்கும்படியாய்)—அத்யர்தம் ப₄யப்படும்படியாய். (உசிதோபாயங்களாலே)—कुपितेश्वरवशीकाराहंकटाक्षादिகளாலே. (அபராத₄மே வடிவான)—அபராத₄பூ₄யிஷ்ட₂ னை. (அவனை ஆஸ்ரயிக்குமளவில்)—ஈஸ்வரனை உபாயமாக வரிக்குமளவில். (இவள்)— பெரிய பிராட்டியார். இப்படி ப்ரமாணோபபத்திகளைக் காட்டியருளி. அநுஷ்டா₂நம் காட்டுகிறார் (ஆகையிறே) இத்யாதி₃நா. (முன்னிடுகிறது)—வரணதி₃யிலே புரஸ்கரிக்கிறது. "सीतासमक्षम्" "सीतामुवाच" "அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா" [திருவாய் 6-10-10] "भगवन्नारायणाभिमत" इत्यादिना இளையபெருமாள், நம்மாழ்வார், உடையவர் முதலான பூர்வர்கள், எம்பெருமானை உபாயமாக வரிக்கைக்குப் பூர்வத்திலே பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகப் புரஸ்கரித்தார்களென்றபடி. 6.

---

7. (புருஷகாரத்தின்படிகள்)—चेतनविषयत्वமும், ईश्वर-

7. புருஷகாரமாம்போது— க்ருபையும், பாரதந்த்ர்யமும், அநந்யார்ஹத்வமும் வேணும்.

7. அவ:—இந்தப் புருஷகாரம் கார்யகரமாம்போது வேண்டுவது ஏதேன்ன, க்ருபாதி₃கள் வேணும் என்கிறார் மேல் (புருஷகாரமாம் போது) இத்யாதி₃யால்.

வ்யா:—ஸ்வதந்த்ரோபாயத்தின் இச்சா₂நுவிதா₄நம் பண்ணி, தத₃தி₄யகரமாய்க்கொண்டு புருஷீகரிக்கும்போது. (ஆம்போது) என்றது— உபாயஸம்ப₃ந்த₄மும், தத₃நுரூபபுருஷகாரத்வமும் அநாதி₃யாயிருக்கச்செய்தேயும், தத்ஸ்வாதந்த்ர்ய நிருத்₃த₄மான காலமன்றியே, க்ருபாவிஶிஷ்ட ஸ்வாதந்த்ர்யம் கண்டு,நிரோத₄மற்றுப்

---

7. "புருஷகாரவைப₄வமும்" (வா. 6) இத்யாதி₃க்கும், "புருஷகாரமாம்போது" (வா. 7) இத்யாதி₃க்கும் सङ्ग्रह-विस्तररूपत्वाभ्यां पेटिका ஸங்க₃தியைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அநந்தரம்) இத்₃யாதி₃, अनन्तरपूर्ववाक्य-सङ्गतियையருளிச்செய்கிறார் (ப்ரத₂மத்திலே) இத்யாதி₃நா. (அவஶ்யாபேக்ஷிதேதி)-पुरुषकारत्वे स्वरूपोपयोगित्वफलोपयोगित्वाभ्यां पुरुषकारत्वத்துக்கு நியதோபகாரகமான என்றபடி. இத்தால், उपजीव्योपजीवकभावம் ஸங்க₃தியென்று வ்யஞ்ஜிதம். (கு₃ணங்களை)—स्वाश्रयोत्कर्षावहமாய், उपादेयतमமுமான த₄ர்மங்களை.

"புருஷகாரமாம்போது" என்று "புருஷகாரமாம் காலத்தில்" என்று தோற்றுமாய், அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறார் (புருஷகாரமாமிடத்தில் என்றபடி) என்று. पुरुष-कारत्वத்துக்கு என்று पर्यवसितम्. "परदुःखनिराचिकीर्षा कृपा" என்று சிலர் பக்ஷம். அது கூடாது. *க்ருபாதி₃ ஶப்₃த₃ங்களுக்கு லக்ஷணை ப்ரஸங்கி₃க்கையாலும், ஶரீராதி₃ ஶப்₃த₃ங்களிலும் இப்படி லக்ஷணையாய், जगच्छरीरत्वाद्यसिद्धिप्रसङ्गम्

विषयत्वமுமாகிற ப்ரகாரங்கள். (புருஷகாரமாமிடத்தில்)—

க₂ாஸஹிஷ்ணுத்வம். பாரதந்த்ர்யமாவது— பராதீ₄நத்வம். அநந்யார்ஹத்வமாவது—தத்₃வ்யதிரிக்த விஷயாநர்ஹத்வம்.* இவை புருஷகாரத்வத்துக்குஅவஶ்யாபேக்ஷிதமானபடி யென்னென்னில்; சேதநர் ஸம்ஸாரத்தில் படுகிற து₃:க்க₂ங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல், ஈஶ்வரனோடே இவர்களைச் சேர்க்கைக்கு உடலான யத்நம் பண்ணுகைக்கு க்ருபை வேணும். ஸ்வதந்த்ரனை வஶீகரிக்கும்போது அநுவர்த்தநத்தாலே வஶீகரிக்கவேண்டுகையாலே பாரதந்த்ர்யம் வேணும். 'நம்மையொழிந்ததொரு விஷயத்துக்கு அர்ஹமன்றியே, நமக்கே அதிஶயகரமாயிருக்கும் வஸ்துவாகையாலே, நம் கார்யமன்றோ சொல்லுகிறது' என்று, சொன்னபடி அவன் செய்கைக்கு உறுப்பாகையாலே

வருகையாலும், कर्ममूलकत्वமில்லாமையாலே हेयप्रसङ्गமில்லாமையாலும். "स एकाकी न रमेत" என்று எம்பெருமானுக்கு அரதியை ஶ்ருதியே சொல்லுகையாலும். "व्यसनेषु मनुष्याणां" என்று கு₃ணப்ரகரணத்தில் படி₂தமாகையாலும், ஸம்ப₃ந்த₄நிப₃ந்த₄நமான परदुःखाधीनदुःखம் கு₃ணமாகையாலும். "पर्युत्सुको भवति यत्सुखितोऽपि जन्तुः" என்று அந்த து₃:க்க₂ம் सुखित्व-प्रतिबन्धकமல்லாமையாலும், பா₄ஷ்யகாரர் "परदुःखासहिष्णुता दया" என்று த₃யாஸ்வரூபத்தை நிர்வசிக்கையாலும். समानसंवित्संवेद्यतया परदुःखத்திலே भगवदसह्यत्वं லபி₄க்கையாலே प्रतिकूलतया वेदनीयत्वं ஸித்₃த₄மாகையாலும். "कथमन्यथा परदुःखदुःखित्वादयोऽस्य गुणाः स्युः" என்று ப₄ட்டர் அருளிச்செய்கையாலும். "ஆவாவென்றாராய்ந்தருள்' [திருப்பாவை-8] என்று த₃யையினுடைய परदुःखदुःखित्वरूपताव्यञ्जकமான அநுகார நிர்தே₃ஶங்கள் பலவுமிருக்கையாலும். परदुःखदुःखित्वरूपமான

புருஷகாரமாமளவில். (பரது₃:க் க₂ாஸஹிஷ்ணுத்வ)மாவது—

புருஷீகரிக்கும்போது—என்றபடி. பரது₃:க்கா₂ஸஹிஷ்ணுதாரூபை யான க்ருபையும், பராதீ₄நஸ்வரூபாதி₃மத்த்வமாகிற பாரதந்த்ர்யமும், அந்யார்ஹத்வ யோக்₃யதா ராஹித்ய ரூபமான அநந்யார்ஹத்வமும் உப₄யஸம்ப₃ந்த₄ாநுகு₃ணமாக அவஶ்யம் வேணுமென்கிறார். நிர பேக்ஷமான ஸ்வதந்த்ரவஸ்துவின் க்ருபையும், ஸர்வஸாதா₄ரண மான பாரதந்த்ர்யமும், அநந்யார்ஹமான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி₃ ப₄கவத்₃

परदुःखासहिष्णुत्वமே த₃யையாகக்கடவது.* என்று திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (க்ருபையாவது பரது₃:க்கா₂ஸ ஹிஷ்ணுத்வம்) என்று. க்ருபாதி₃களுடைய புருஷ காரத்வோபகாரகத்வத்தை த₃ர்ஶிப்பிக்கிறார் (இவை புருஷ காரத்வத்துக்கு) இத்யாதி₃நா. (யத்நம் பண்ணுகைக்கு) என்றவித்தால் स्वरूपोपयोगित्वं लब्धम्. (அநுவர்த்தநத்தாலே)- ப்ரீதிஜநகவ்யாபாரத்தாலே. (வஶீகரிக்கவேண்டுகையாலே) என்றவித்தால் फलोपयोगित्वं लब्धम्. (சொன்னபடி அவன் செய்கைக்கு) என்றவித்தாலும் फलोपयोगित्वं लब्धम्. க்ருபை ஸ்வரூபோபயோகி₃நீ. பாரதந்த்ர்யாநந்யார்ஹத்வங்கள் वशी-कार-तत्पूर्वकयथोक्तकरणங்களாகிற ப₂லோபயோகி₃களென்றபடி.

निरुपाधिकमातृत्वத்தாலே பிறருடைய து₃:க்க₂ம் தன்னுடைய து₃:க்க₂மாய், அது "இனியிதுக்கு அவ்வருகில்லை" என்னும் படி அஸஹ்யமாயிருக்கையே தன்மையாக உடையளா யிருக்கை. "परः-इतरः, तन्त्रः-प्रधानः यस्य, तस्य भावः-पारतन्त्र्यं" என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (பாரதந்த்ர்யம்) என்று தொடங்கி. (அநந்யார்ஹத்வம்) என்கிறவிடத்தில், "अन्यस्य अर्हः अन्यार्हः; अन्यार्हो न भवतीति अनन्यार्हः" என்று ஸமாஸமாய், அந்யஶப்₃த₃ம். इतरानन्यार्हत्व விஷயத்தில் भगवद्भागवतोभयान्यभावம் சொல்லுமாப்போலன்றியே, பிராட்டி யினுடைய அநந்யார்ஹத்வ விஷயத்தில் भगवदन्यमात्रத்தைச் சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அநந்யார்ஹத்வம்) என்று தொடங்கி. (அநுவர்த்தநத்தாலே வஶீகரிக்கவேண்டுகையாலே) என்றது—ஆனைக்கு மருந் திடுமாப்போலே அநுவர்த்தநத்தாலே வஶீகரிக்கவேண்டுகை

அநந்யார்ஹத்வம் வேணும். ஆகையால், இவை மூன்றும் புருஷகாரத்வத்துக்கு அவஸ்யாபேக்ஷிதமிறே.

ஈஸ்வரக்ருபையிற் காட்டில் இவள்க்ருபைக்கு விஸேஷமென்னென்னில், ஈஸ்வரனுவான் நிரங்குஸ ஸ்வதந்த்ரனாய், நிக்₃ரஹாநுக்₃ரஹங்களிரண்டுக்கும் கடவனாய், சேதநகர்மங்களை நிறுத்தறுத்துத் தீத்து மவனாகையாலே, அவனுடைய க்ருபை ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே அமுக்குண்டு கிடந்து, ஓரோத₃ஸை களிலே தலையெடுக்கக் கடவதாயிருக்கும். இவள் அநுக்₃ரஹைகஸீலையாகையாலே, இவளுடைய க்ருபைக்கு வேறொன்றால் ஓரபி₄ப₄வமில்லாமையாலே எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும். ஆகையால் இவளுடைய க்ருபை கரையழிந்திருக்கும். ஸம்ப₃ந்த₄த்தில் வ்யாவ்ருத்திபோலேயாய்த்து க்ருபையில்

(இரண்டுக்கும் கடவனாய்)—*இரண்டுக்கும் அர்ஹனாய்.* (நிறுத்து)—इयत्तया *பரிச்சே₂தி₃த்து.* (அறுத்து)—ईदृशतया *பரிச்சே₂தி₃த்து.* (தீத்துமவனாகையாலே)—*பு₄ஜிப்பிக்குமவனாகையாலே.* (ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே)-इच्छायाः सत्या अनिवार्यत्व*த்தாலே.* (அமுக்குண்டு)—*அபி₄பூ₄தமாய்.* (ஓரோ த₃ஸைகளிலே)—कादाचित्क*மாக.* (அநுக்₃ரஹைகஸீலை)—"अनुग्रहः एक एव शील-स्वभावो यस्यास्सा-अनुग्रहैकशीला" *ஏகஸப்₃த₃ம்* निग्रहव्युदासकம். शीलशब्दம் *அநுக்₃ரஹத்தினுடைய* कादाचित्कत्वव्युदासकம். *இங்கே* "अनुग्रहपरामृद्धिम्" *என்கிற திருநாமம் விவக்ஷிதம்.*

யாலே என்றபடி. (நிறுத்து)—*திராசு நிறையாகக் கணக்கிட்டு.* (அறுத்து)— "*இப்போது அநுப₄ாவ்யமிவ்வளவு. இப்போது அநுப₄ாவ்யமிவ்வளவு*" *என்று விப₄ஜித்து.* (தீத்துமவனாகையாலே)—*அது மறவாமைக்காகச் சுவரிலே சாணிக்குறியிட்டு வைக்குமவனாகையாலே.* (அநுக்₃ரஹைக

கு₃ணமும் புருஷகாரஹேதுவாகக் கூடாமையால், அங்யோங்யஸா பேக்ஷமான இவை மூன்றும் புருஷகார வஸ்துவுக்கே உள்ள தொன்றே. ஆஶ்ரயணோந்முகர் து₃:க்கம் பொறுமைக்கும். தத்₃கூ₁டகத்வம் ப₁க்₃நமாகாமல் ஸப₂லமாகைக்கும். க்ருபாதி₃

(வேறொன்றால்) — ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால். (அபி₄ப₄வம்)— அப்ரகாஶம். இத்தால், कादाचित्कोद्भव வத்தான ஈஶ்வர க்ருபையைக்காட்டில், नित्योद्भूतत्वं பிராட்டிக்ருபைக்கு விஶேஷமென்று ஸித்₃த₄ம். (கரையழிந்து)—உத்₃வேலமாய்; ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற கரையின்றிக்கேயென்றபடி. "அநுக்₃ரஹபராம்" என்கிற ஸமாக்₂யைக்கு உபோத்₃ப₃லகமான லிங்க₃த்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ப₃ந்த₄த்தில்) இத்யாதி₃நா. 1. எம்பெருமானோட்டை ஸம்ப₃ந்த₄மான பித்ருத்வத்தைக் காட்டில். இவளோட்டை ஸம்ப₃ந்த₄மான மாத்ருத்வத்துக் குண்டான உத்கர்ஷம்போலேயாய்த்து-எம்பெருமானுடைய பித்ருத்வாநுகு₃ணக்ருபையைக்காட்டில், இவளுடைய மாத்ருத்வாநுகு₃ண க்ருபைக்கு உத்கர்ஷமென்றபடி. "अनुग्रहपराम्" என்கிற ஸமாக்₂யை मातृत्वरूपवस्तुसामर्थ्यानुगृहीதை யென்றபடி. 2. यद्वा, (ஸம்ப₃ந்த₄த்தில்) இத்யாதி₃க்கு— "माता पिता भ्राता" என்று சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானுடைய மாத்ருத்வரூப ஸம்ப₃ந்த₄த்திற்காட்டில். "त्वं माता" என்று சொல்லப்பட்ட இவளுடைய மாத்ருத்வத்துக் குண்டான निरुपाधिकस्त्रीत्वसहकृतत्वமாகிற வைலக்ஷண்யம் போலேயாய்த்து தந்க்ருபையிற்காட்டில் இவள் க்ருபைக் குண்டான नित्यनिरवधिकोद्भूतत्वமாகிற வைலக்ஷண்யமென்று

ஶீலையாகையாலே) என்கையாலே, ताच्छील्ये इष्णुच् प्रत्ययान्त மான परदुःखासहिष्णुशब्दம் இவளிடத்திலேயே मुख्यवृत्तமென்று सूचितம்

பிராட்டியினுடைய க்ருபையின் வைலக்ஷண்யத்தை உபபாதி₃த்தார் கீழ். पारतन्त्र्यानन्यार्हत्वங்களினுடைய வைலக்ஷண்யமுபபாதி₃க்கத்தொடங்கி, पारतन्त्र्यानन्यार्हत्वங்கள் सर्व-

வ்யாவ்ருத்தியும். இப்படியிருக்கையாலேயிறே இவளை ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு வேறொரு புருஷகாரம் தேடவேண்டா தொழிகிறது.

ஈஶ்வர விஷயத்தில் இவளுடைய பாரதந்த்ர்யா நந்யார்ஹத்வங்களும், ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான மாத்ர

பொருளாகவுமாம். விபரீத லிங்க₃முமில்லையென்கிறார் (இப்படியிருக்கையாலே) இத்யாதி₃நா. अनुद्भूतदयाद्युद्भावकपुरुषकार-सापेक्षत्वे नित्योद्भूतदयादिमत्त्वம் व्याहतமாம். அப்படி ஈஶ்வர விஷயத்தில் புருஷகாரபூ₄தையான இவள் விஷயத்தில். पुरुषकारान्तरग्राहक-प्रमाणोपपत्त्यनुष्ठानங்களில்லாமையாலே. இவள் த₃யை நித்யோத்₃பூ₄தையாயிருக்குமென்றபடி.

இப்படி, புருஷகாரத்வாபேக்ஷித க்ருபாவிஷயத்தில் வரும் ईश्वरकृपानिर्विशेषत्वव्यामोहத்தை லிங்க₃ஸமாக்₃யைகளாலே ஶமிப்பித்து, तदपेक्षितங்களான भगवत्पारतन्त्र्यभगवदनन्यार्हत्वங்கள் விஷயமாக வரும் ऐच्छिकत्वव्यामोहத்தை ஶமிப்பிக்கிறார் (ஈஶ்வர விஷயத்தில்) இத்யாதி₃நா. *(ஈஶ்வர விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யம்) என்றது—स्वरूपसंकल्पाभ्यां ईश्वराधीनस्वरूपस्थिति प्रवृत्तिकत्वமாகிற ईश्वरनिरूपितपारतन्त्र्यமென்றபடி. (ஈஶ்வர விஷயத்தில் அநந்யார்ஹத்வம்) என்றது—ईश्वरशेषत्वे सति तदन्यशेषत्वविरहरूपமான ईश्वरघटितानन्यार्हत्वமென்றபடி.*(ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான மாதரமன்றிக்கே) இத்யாதி₃—ஸ்வரூபப்ரயுக்தத்வமாவது—भगवदिच्छाधीनत्वे सति लक्ष्मीच्छानधीनत्वम्। "அதுவான மாத்ரமன்றிக்கே" என்றது-लक्ष्मीच्छानधीनत्वे सति भगवदिच्छाधीनமாய் वक्ष्यमाणभगवत्पत्नीत्वाद्यधीनமுமாயிருக்கையென்றபடி.

चेतनसाधारणமாகையாலும், महिषीत्वமும் भूमिनीलासाधारणமாயிருக்கையாலேயும். இவளுடைய पारतन्त्र्यानन्यार्हत्वங்களுக்கு விஶேஷமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஸ்வரூப) இத்யாதி₃. (ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான மாத்ரமன்றிக்கே)என்றது—

மூன்றும் புருஷகாரத்துக்கபேக்ஷிதமிறே. இதில் பாரதந்த்ர்யாநந்யார்ஹத்வங்கள் ப₄க₃வந்நிருபகவஸ்து ஸ்வரூப ஸ்வபா₄வமாய். க்ருபை நிருபகஸ்வரூபத்தைப்பற்றி நின்று, சேதநனை விஷயீகரித்து, ஜீவபர கூ₃டகங்களாயிருக்கும். புருஷகாரஸ்வரூப ஸ்வபா₄வவத் தத் க்ருத்யமும் பராதீ₄நமுமாய், பரார்த்த₂முமாயிருக்குமிறே. 7.

---

*“ **लक्ष्मीर्नित्यानपायिनी...नत्सर्वं नारमुच्यते** ” என்கிற ப்ரமாணத்தை அநுரோதி₄த்து பா₄ஷ்யகாரர் க₃த்₃யத்திலே பிராட்டியை நாரஶப்₃த₃ார்த்த₂மாக வ்யாக்₂யாநம் பண்ணியருளினபடியாலும், “ **शरीरं चास्मि वैष्णवम्** ” என்று பிராட்டிதானே ஸ்ரீஶப்₃த₃நிர்வசநத்திலே தன்னை ப₄க₃வச்ச₂ரீரமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கையாலும். நாராந்தரங்களுக்குப்போலே பிராட்டிக்கும் **केवलभगवदिच्छाधीन-भगवच्छरीरत्वायत्त—भगवदधीनत्वभगवदनन्यार्हत्व**ங்கள் ப்ராமாணிகங்களென்றபடி.*

“ **उभयोरपि सर्वभूतेश्वरत्वादिवचनसाम्यात् अस्या गुणभावं उभयेच्छाप्रयुक्तं केचिदाहुः** ” *என்றும் **सर्वभूतेश्वरत्वादि-वचनसाम्य-मूलक**மான பிராட்டியுடைய **ऐच्छिकभगवच्छेषत्वपक्ष**ம்–“**मच्छेषभूता सर्वेषां ईश्वरी वल्लभा मम। अस्याश्च जगतश्चाहं ईश्वरो वेदविश्रुतः॥**” என்று, ப₄க₃வச்சா₂ஸ்த்ரந்தானே, “ **ईश्वरीं सर्वभूतानाम्** ” “ **ईश्वरस्सर्वभूतानाम्** ” என்கிற **वचनद्वयगतसर्वशब्दद्वय**த்துக்கும் **क्रमेण** ஈஶ்வர விஷயமாகவும் பிராட்டி விஷயமாகவும் ஸங்கோசாஸங்கோசங்களை உபப்₃ரும்ஹணம் பண்ணுகையாலே, தத்₃விருத்₃த₄மான **विनिगमनाविरहादि-तर्काभासमूलक-सर्वशब्दद्वयासंकोचकल्पनावलम्बि—वचनसाम्यरूपहेतुशरीर**ம் **दुःस्थ**மாகையாலே—**अत्यन्तानुपपन्न**ம். இவ்வர்த்த₂த்தில் விஸ்தரம் பூர்வர்களுடைய க்₃ரந்த₂ங்களிலே விஶத₃ம்.*

***शरीरतया धार्य**மாய். **नियाम्य**மாய், **शेष**மாயிருக்கையாகிற **सर्वात्म-साधारण**மான ஸ்வரூபத்தாலே ஸித்₃த₄மானமாத்ரமன்றிக்கே என்றபடி.*

மன்றிக்கே, "ह्रीश्च ते लक्ष्मीश्च पत्न्यौ" (ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ) என்றும், "विष्णुपत्नी" (விஷ்ணுபத்நீ) என்றும் சொல்லுகிற பத்நீத்வ ப்ரயுக்தமாயும், "अहन्ता ब्रह्मणस्तस्य साऽहमस्मि सनातनी" (அஹந்தா ப்₃ரஹ்மணஸ் தஸ்ய ஸாஹமஸ்மி

(ह्रीश्च) இத்யாதி₃—भूमिसाधारणनैच्छिकपत्नीत्वं ஶ்ரீக்கு ஶ்ருதி சொல்லுகையாலே தத்₃விருத்₃த₄மான ऐच्छिकपत्नीत्व-कल्पनம் (पत्न्यौ) इति सकृच्छ्रुतपत्नीशब्दार्थवैरूप्यप्रसङ्गपराहतமென்று கருத்து. 'விஷ்ணுபத்நீ' इत्युपक्रमोपसंहारगतविष्णुपत्नीत्वानु-रोधेन एतन्मध्यगतजगदीशानात्वத்தைக் கொள்ளவேணுமல்லது. जगदीशानात्वத்தையிட்டு उपक्रमावगतपत्नीत्वத்துக்கு ऐच्छिकत्वம் கொள்ளுகை அநுசிதமென்று கருத்து. (பத்நீத்வ ப்ரயுக்த மாயும்) இதி— "पत्न्याश्च पतिशेषत्वात्" என்றும். "उपपन्ना हि दारेषु प्रभुता सर्वतोमुखी" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பிராட்டி பக்கல் இருக்கிற भगवदधीनत्व—भगवदनन्यार्हत्वங்கள் नियत-निर्बाधपत्नीत्वायत्तமுமாயிருக்குமென்றபடி. नारशब्दार्थतायात-भगव-च्छरीरत्वं चेतनाचेतनसाधारणम्; पत्नीत्वं भूम्यादिसाधारणम्; பெரிய பிராட்டியார்க்கு ஏற்றம் என்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அஹந்தா ப்₃ரஹ்மண) இத்யாதி₃. "अहन्ता ब्रह्मणस्तस्य साहमास्मि सनातनी। आत्मा स सर्वभूतानां अहम्भूतो हरिस्स्मृतः ॥ अहन्ता सर्व-

---

"ह्रीश्च" இத்யாதி₃ஶ்ருதிக்கு: "(ह्रीश्च ते लक्ष्मीश्च पत्न्यौ) ह्रीश्च-भूमिश्च, लक्ष्मीश्च, ते-देवराजस्य तव, पत्न्यौ। सपत्नीकस्सन्निधत्स्व इत्यर्थः। यथोक्तं श्रीरामायणे—'रामस्य दक्षिणे पार्श्वे पद्मा श्रीस्समवर्तत। सव्ये तु ह्रीर्विशालाक्षी व्यवसायस्तथाग्रतः ॥' इति" என்று வரத₃ வல்லப₄ாசார்யர் செய்தருளின பா₄ஷ்யம். (விஷ்ணுபத்நீத்வ ப்ரயுக்தமாயும்) என்றது—எம்பெருமானுடைய நித்யேச்சை₂யாலே வந்த பதிபத்நீபா₄வமாகிற முறையாலும் ஸித்₃த₄மாயுமென்றபடி. இத்தால். நித்யாதி₃களுடைய अनन्यार्हत्वादि-व्यावृत्ति சொல்லிற்று. (அஹந்தா) अहंप्रत्ययविषयமான ஸ்வரூப

ஸநாதநீ) என்றும், "श्रीवत्सवक्षा नित्यश्रीः" (ஸ்ரீவத்ஸ வக்ஷா நித்யஸ்ரீ:) என்றும் சொல்லுகிற ஸ்வரூப நிரூபகத்வாதி, ஸித்₃த₄மான அநந்யத்வ ப்ரயுக்த

भूतानां अहमस्मि सनातनी।" "तस्याहं परमा शक्तिः अहन्ता शाश्वती ध्रुवा॥" "अहन्ता नाम सा शक्तिः" इत्यादिकं विवक्षितम्. "अहन्तया विनाऽहं हि निरुपाख्यो न सिद्ध्यति" என்கிற வசநத்தாலே— "अहन्ता ब्रह्मणस्तस्य साऽहमस्मि" இத்யாதி₃களிலே பிராட்டி எம்பெருமானுக்கு ப்ரத₄ாநஸ்வரூப நிரூபக பூ₄தை என்று லபி₄க்கிறது என்று கருத்து. ஆகையிறே "श्रियःपतिः निखिलहेयप्रत्यनीकः" इत्यादिर्गीताभाष्यम्. (ஸ்ரீவத்ஸ) இத்யாதி₃— "ईशितव्यात् विभाजकलक्ष्मीवाल्लभ्यसौभाग्यचिह्नं श्रीवत्सोऽस्य वक्षसीति श्रीवत्सवक्षाः, 'श्रीवत्सवक्षा नित्यश्रीः' इति" என்கிற ஸஹஸ்ர நாமபா₄ஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபநிரூபகத்வாதி₃ ஸித்₃த₄மான) இதி. *कारणत्वोपायत्वादिविशिष्टभगवत्स्वरूपத்துக்கு इतरव्यावृत्तिहेतुत्वं स्वरूपनिरूपकत्वम्.* (ஆதி₃) ஶப்₃த₃த்தாலே.—"का चान्या त्वामृते देवि सर्वयज्ञमयं वपुः। अध्यास्ते देवदेवस्य योगिचिन्त्यं गदाभृतः॥" இத்யாதி₃ ஸித்₃த₄மான विग्रहापृथग्भावமும். "कीर्तिः श्रीर्वाक्च नारीणाम्" என்று ப₄க₃வான் தானே அருளிச்செய்த விபூ₄தித்வமும் ஸங்க்₃ருஹீதம். (அநந்யத்வ ப்ரயுக்தமாயுமிருக்கும்) இதி— असाधारणधर्मत्वरूपமான धर्म्यनन्यस्वाधीनமாயுமிருக்குமென்றபடி. अनन्यत्वेत्यनेन, "अनन्या राघवेणाहं भास्करेण प्रभा यथा" "अनन्या हि मया सीता भास्करेण प्रभा यथा" "आमोदमिव पुष्पस्थं दीपस्थामिव च प्रभां। विनिष्कष्टमशक्यां मां अनन्यां पुरुषोत्त-

---

நிரூபக த₄ர்மம். இத்தால், பிராட்டியினுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு भगवत्स्वरूपनिरूपकत्वम् சொல்லிற்று. விக்₃ரஹத்துக்கு விக்₃ரஹ நிரூபகத்வம் சொல்லுகிறது மேல் (ஸ்ரீவத்ஸ வக்ஷா:) इत्यादिना. (நித்ய ஸ்ரீ:) ஒருகாலும் மார்வைவிட்டுப் பிரியாத ஸ்ரீயையுடையவன். (ஸ்வரூப நிரூபகத்வாதி₃) என்கிறவிடத்தில், 'ஆதி₃' ஶப்₃த₃த்தாலே

மாயுமிருக்கும். இப்படியிருக்கையாலேயிறே அல்லாதார்க்கடைய மிது₂நஶேஷத்வமும், இவளொருத்திக்கும் ததே₃க ஶேஷத்வமுமாய்த்து. இந்த அவ்யவதா₄நேந உண்டான ஸம்ப₃ந்த₄த்தாலேயிறே இவளுக்கு ஈஶ்வரனை வஶீகரிக்குமளவில் புருஷகாரம் வேண்டாதொழிகிறது.

मात् ॥" என்கிற வசநங்கள் அபி₄ப்ரேதங்கள். "अहमर्थं विनाहन्ता निराधारा न सिद्ध्यति। अहन्तया विनाहं हि निरुपाख्यो न सिद्ध्यति ॥" என்று சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூபநிரூபக த₄ர்மத்துக்கு धर्म्यधीनत्वமும், इतरव्यावृत्तिहेतुतया धर्म्यतिशयाधायकமாகையாலே धर्म्यनन्यार्हत्वமும் உபபந்நமென்றபடி. (இப்படியிருக்கையாலே) இதயாதி₃–प्रधानस्वरूपनिरूपकபூ₄தையாய், ப்ரதா₄ந பத்நியுமாயிருக்கையாலேயிறே भूम्यादिमहिष्यन्तरங்களுக்கும், நித்யர்க்கும், முக்தர்க்கும், ப₃த்₃த₄ர்க்கும், இவளும் ஈஶ்வரனுமான மிது₂நத்தைப்பற்ற ஶேஷத்வமும், இந்தப் பெரியபிராட்டியார் ஒருத்திக்கும் ஈஶ்வரமாத்ரஶேஷத்வமுமாய்த்து என்றபடி. (இந்த அவ்யவதா₄நேந உண்டான ஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே)— ஶேஷஶேஷத்வமாகிற व्यवहितसम्बन्धसहकृतமல்லாத भगवच्छेषत्वमात्रமாகிற ஸாக்ஷாத் ஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே என்றபடி. (இவளுக்கு ஈஶ்வரனை வஶீகரிக்குமளவில்) ஸாபராத₄சேதநர்க்காக ஈஶ்வரனை நிவ்ருத்த காலுஷ்யனும்படி பண்ணுமிடத்தில். (புருஷகாரம் வேண்டாதொழிகிறது) என்றது—இவளிலுங்காட்டில் வால்லப்₄யாதிஶயமுடைய புருஷகாரம் அநபேக்ஷிதமாயிருக்கிறதென்றபடி.

विग्रहनिरूपकत्वம் சொல்லுகிறது. இத்தால் பூ₄மிநீளாதி₃வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்று. (இப்படியிருக்கையாலே)—ஸ்வரூபத்தாலும் விக்₃ரஹத்தாலும் ஶேஷிஸ்வரூபநிரூபகையாயிருக்கையாலே. (அல்லாதார்க்கு) — பூ₄ம்யாதி₃களுக்கு. (ஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே)—தன்னையொழிய அவனுக்குச் செல்லாதபடியான ஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே.

இம்மூன்று கு₃ணத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, க்ருபையானது "श्रिञ्—सेवायाम्" (ஶ்ரிஞ்—ஸேவாயாம்) என்கிற தா₄துவிலே நிஷ்பந்நமான ஶ்ரீஶப்₃த₃த்தில் "श्रीयते" (ஶ்ரீயதே) என்கிற கர்மணி வ்யுத்பத்தியிலும், பாரதந்த்ர்யாநந்யார்ஹத்வங்களிரண்டும் "श्रयते" (ஶ்ரயதே) என்கிற கர்த்தரி வ்யுத்பத்தியிலும், நித்ய யோக₃வாசியான மதுப்பிலும் ஸித்₃த₄மிறே. 7.

"अस्या मम च शेषं हि विभूतिरुभयात्मिका" *இத்யாதி₃ப்படியே ஸர்வேஶ்வரன், உப₄யவிபூ₄தியையும் தனக்கும், தனக்கு ஶேஷமான இவளுக்கும் ஸ்வேச்சை₂யாலே ஶேஷமாக்கி வைக்கையாலே, உப₄யவிபூ₄தியைப்பற்ற பிராட்டி அத்யந்தாபி₄மதையாய், பிராட்டியைப்பற்ற வாத்ஸல்ய₁யாதிஶயம் ஒருவர்க்குமின்றிக்கேயிருக்கையாலே, ஈஶ்வரவஶீகாரார்த்த₂மாகப் பிராட்டியால் முன்னிடப்படுவாரில்லையாய், இவள் தான் அத்யந்தாபி₄மதையாகையாலே அதுதான் முதலிலே அபேக்ஷிதமாயிருக்குமென்றபடி.*

(கர்மணி வ்யுத்பத்தியிலும்) இதி—"कर्तरि कृत्" *என்கிற வ்யாகரண ஸ்ம்ருதியைப்போலே,* "श्रीयते चाखिलैर्नित्यम्" *என்கிற நிர்வசநஸ்ம்ருதியும் ப்ரமாணமாகையாலே, கர்மணி வ்யுத்பத்தியும் ப்ராமாணிகையாய், அதுதான்* 'अर्हे कर्मणि' *ப்ரத்யயமாய்* कर्मतया आश्रयणार्हत्व*ந்தான்* तदुपकारकधर्मरूप*மாய், அதுதான்* सामर्थ्यात् कृपातिशय*மென்று பர்யவஸிக்கிறது—என்றபடி.* अर्हे कर्मणि प्रत्यय*மும்,* "श्रयन्ती श्रयणीयाऽस्मि" *என்று லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் சதுர்த்தா₂த்₄யாயத்திலே ஸ்பஷ்டம். (ஶ்ரயதே என்கிற கர்த்தரி வ்யுத்பத்தியிலும்) இதி—*आश्रयाश्रयि*பா₄வத்திலும் "*श्रिञ्*" தா₄துவுக்கு ப்ரயோக₃மிருக்கையாலும்.*

(ஶ்ரீ ஶப்₃த₃த்தில் கர்மணி வ்யுத்பத்தியில்) ஸாபராத₄ சேதநர்க்கு ஆஶ்ரயணம் க்ருபையில்லாதபோது ஸம்ப₄வியா

8. அவ:- இந்த க்ருபாதி3த்ரயத்தையும் எல்லாரு மறியும்படி தானே வெளியிட்டருளின வைப4வத்தை,

---

क्विप् प्रत्ययத்திலே காலோபாதி4 தோற்றுமையாலே नित्यतदाश्रितत्वं தோற்றுகையாலே अपृथक्सिद्धधर्मத்வம் ஸித்3தி4க்கை யாலும். "धर्मिसत्ताधीना धर्मसत्ता" என்று तदधीनत्वமாகிற तत्पारतन्त्र्यம் ஸித்3தி4க்கும்—என்றபடி. सेवावाचित्वத்திலும் ஸேவை सेव्याभिप्रायानुरोधिயாயிருக்கவேண்டுகையாலே. तदभिप्रायानुरोधित्वप्रयुक्तமான तदधीनस्वरूपतत्पारतन्त्र्यம் ஸித்3த4மென்றபடி. இவ்வுப4யவாசித்வத்திலும் அஸாத4ாரண த4ர்மம் धर्मिस्वरूपनिरूपणरूपधर्म्यतिशयाधायकமாகையாலும், ஸேவையும் सेव्यप्रीतिरूपतदतिशयाधायकமாகையாலும். क्रियाफलத்தினுடைய कर्तृगामित्वसूचकமான शानजादिनिर्देशமில்லாமையாலும். अनन्यार्हत्वं सिद्धமென்றபடி. (மதுப்பிலும்) இதி—நித்யயோக3வாசியான மதுப்பிலும். नित्यतदाश्रितत्वरूपतदधीनत्वமும். नित्यतदेकार्थत्वरूपतदनन्यार्हत्वமும் ஸித்3த4ம்—என்றபடி. (இவளுக்கு ஈச்வரனை வசீகரிக்குமளவில் புருஷகாரம் வேண்டாதொழிகிறது) (172) என்கிறவிடத்தில். "न चास्य माता न पिता न चान्यः स्नेहाद्विशिष्टोऽस्ति मया समो वा" என்று எம்பெருமானுக்குப் பிராட்டியில் அதி4க வால்லப்4யமும். தத்துல்ய வால்லப்4யமும் ஒருவர்க்குமில்லையென்கிற श्रीरामायणवचनमभिप्रेतम्. "मत्तः प्रियतरो नित्यं भ्राता रामस्य लक्ष्मणः" என்கிறவிது, "கோலமலர்ப் பாவைக் கன்பாகிய என்னன்பு" [திருவாய் 10-10-7] என்கிற ந்யாயத்தாலே இவளுடைய படுக்கைப்பற்றிலுண்டான प्रियत्वातिशयத்தைச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து. 7.

8. இப்படி உபப்3ரும்ஹ்யமான श्रीशब्दव्युत्पत्तिद्वयलब्धமான कृपादित्रयமும் உபப்3ரும்ஹணமான श्रीरामायण-प्रतिपादित-विश्लेषत्रयात्मक-वृत्तान्तत्रय-व्यञ्जितமென்று அருளிச்செய்கிறார் (இந்த க்ருபாதி3த்ரயத்தையும்) இத்யாதி3நா. நிரபேக்ஷமான

தாகையாலே आक्षेपात् कृपासिद्धि என்று கண்டுகொள்வது. 7.

ஸ்ரீராமாயணத்தில் இவளுக்குச் சொல்லப்பட்ட விஶ்லேஷ த்ரயத்தாலும் த₃ர்ஶிப்பிக்கிறார் மேல் (பிராட்டி) என்று தொடங்கி வாக்யத்ரயத்தாலே.

ஸ்வதந்த்ரவஸ்துவினுடைய க்ருபையும், ஸர்வஸாத₄ாரண பாரதந்த்ர்யமும், அநந்யார்ஹமான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி₃ ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்களும் புருஷகாரத்வ ஹேதுவாகக் கூடாமையாலே அந்யோந்ய ஸாபேக்ஷமான இவை மூன்றும் புருஷகாரத்வஹேதுவென்று திருவுள்ளம்பற்றி (த்ரயத்தையும்) என்றருளிச் செய்தார்.

---

8. மதுப்பிலே நித்யயோக₃த்தைச் சொல்லாநிற்க, ஸ்ரீராமாயணத்தில் விஶ்லேஷத்ரயம் உபபந்நமாம்படியென்னென்னில்; மதுப்பிலே ஸ்வரூபத்தினுடைய நித்யயோக₃த்தையும் திருமார்பில் நித்ய யோக₃த்தையும் சொல்லுகிறதாகையாலும், ஸ்ரீராமாயணத்தில் அவதாரத்தில் பிரிவு சொல்லுகிறதாகையாலும் விரோத₄மில்லை. ஆனால், பெருமான் பிராட்டிகளுடைய வியோக₃வ்யஸநமெல்லாம் ப₄ாவநாமாத்ரமோவென்னில், அன்று. "புல்லிக்கிடந்தேன் புடைபெயர்ந்தேன் அவ்வளவில் அள்ளிக்கொள்வற்றே பசப்பு" [குறள் 1187] என்றும், "காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி, விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்தலானே" [குறுந்தொகை 399] என்றும் சொல்லுகிறபடியே த்₃ருட₄ாலிங்க₃நாத்₃யர்த்த₂மாகவுண்டான ஓரோ அவயவவிஶ்லேஷங்கூடக் காமிகளுக்கு **वैवर्ण्यपर्यन्तदुःखहेतु** *வாமோபாதி, எம்பெருமானுடைய ஸர்வ ரூபங்களும் பிராட்டியினுடைய அநுரூப ரூப விப₄வங்களாலே* **गाढोपगूढ** *மாயிருக்கச் செய்தேயும், ஓர் அவதார விக்₃ரஹமாத்ரத்தில் ஸ்வேச்சை₂யாலே வந்த பிரிவிலுங்கூட விஷஸ்த்ரங்கள் தேடிப் படாதனபடும்படியாயிறே இவர்களுடைய தன்மையிருப்பது.*

8. பிராட்டி முற்படப் பிரிந்தது, தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிடுகைக்காக; நடுவிற் பிரிந்தது, பாரதந்த்ர்யத்தை வெளியிடுகைக்காக; அநந்தரம் பிரிந்தது, அநந்யார்ஹத்வத்தை வெளியிடுகைக்காக.

வ்யா:— (பிராட்டி) இத்யாதி₃— அதாவது— "देवत्वे देवदेहेयं मनुष्यत्वे च मानुषी। विष्णोर्देहानुरूपां वै करोत्येषात्मनस्तनुम्॥" (தே₃வத்வே தே₃வதே₃ஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ। விஷ்ணோர் தே₃ஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ் தநும்॥) என்கிறபடியே, நாயகனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய தத்தத₃வதார ஸஜாதீயமான விக்₃ரஹபரிக்₃ரஹம் பண்ணி வந்து அவதரிக்குமவனாகையாலே, "राघवत्वेऽभवत्सीता" (ராக₄வத்வேऽப₄வத் ஸீதா) என்கிறபடியே, அவன் சக்ரவர்த்திதிருமகனானவாறே தத₃நுரூபமாகத் தானும் ஜநகராஜன் திருமகளான பிராட்டி, த₃ண்ட₃காரண்யத்திலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, ராவணன் பிரித்தான் என்றொரு வ்யாஜத்தாலே ப்ரத₂மம்

(தே₃வத்வே தே₃வதே₃ஹேயம்) இதி— "विष्णोः" என்கிறவிது, "देवत्वे, मनुष्यत्वे" என்கிற பூர்வத்திலும், "देहानुरूपां" என்கிற உத்தரத்திலும் அந்வயிக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (நாயகனான) இத்யாதி₃. "विष्णुपत्नी" என்கிறத்தை யுட்கொண்டு "विष्णोः"

ப்₄ருகு₃ஶாபத்தை வ்யாஜமாகச் சொல்லாதொழிந்

8 அவ:—இந்த க்ருபாதி₃களின் புருஷகார ஹேதுத்வத்தை அநுஷ்டா₂ந ஶேஷமாக மூதலிக்கிறார் மேல் (பிராட்டி) இத்யாதி₃யால்.

வ்யா:-நித்யாநபாயிநியான பிராட்டி, ராவணுபஹ்ருதையாய் மூற்படப் பெருமாளைப் பிரிந்து காட்டிற்று—''கார்யம் கருணமார்யேண

என்கிறதுக்கு அர்த்த₂ம் (நாயக) இதி. "परमेश्वरः। विष्णुनामा स वेदेषु" என்கிறதைத்தையுட்கொண்டு (ஸர்வேஶ்வரனுடைய) இதி. "विष्णोः देवत्वे देवदेहा, मनुष्यत्वे मानुषी च सती—विष्णोर्देहानुरूपां आत्मनस्तनुं करोति" என்று விவக்ஷித்து அர்த்த₂ம் (தத்தத்) இத்யாதி₃. "देवत्वे" இத்யாத்₃யர்த்த₂ம் (தத்தத்) என்று. அநுரூப ஶப்₃த₃ஸ்வரார்த்த₂ம் (ஸஜாதீய) இதி. (ராக₄வத்வே) இதி— "चक्रवर्तिकुले जातः" என்கிறத்தையுட்கொண்டு த₃ஶ ரத₂னைச் சக்ரவர்த்தியென்று வ்யபதே₃ஶித்து, "दशरथात्मजे" என்கிறத்தையுட்கொண்டு பெருமாளை (சக்ரவர்த்திதிரு மகன்) என்றது. "देहानुरूपाम्" என்கிற பூர்வாநுஸாரத்தாலே "तुल्याभिजनलक्षणाम्" என்கிறத்தையுட்கொண்டு (தத₃நுருபமாகத் தானும் ஜநகராஜன் திருமகளான) இதி. "ஸீதா" என்கிறவிது, "सीता सस्ये नभोनद्यां जानक्यां लाङ्गलाध्वनि" என்று லாங்க₃லபத்₃த₄தியிலே ப்ராது₃ர்ப்ப₄வித்தவளைச் சொன்னாலும், இங்கே அது விருத்₃த₄மாகையாலே, 'विष्णोर्देहानुरूपाम्' என்கிறஉபக்ரமாநுகு₃ணமாக जनकराजसुतात्वेन இவளை லக்ஷணயா போ₃தி₄க்கிறது என்று விவக்ஷித்து (ஜநகராஜன்) இதி. "राजर्षिसुतः–उत्तमराजकन्यया" என்னக் கடவதிறே. (ராவணன் பிரித்தான் என்றொரு வ்யாஜத்தாலே) இதி–अकर्मवश्यत्वानपायिनीत्वங்கள் अनन्यथासिद्ध-प्रबलप्रमाण-प्रमितங்களாகையாலும், "भृगुशापच्छलेनायं भगवान् भक्तवत्सलः। अर्थितो विबुधैस्सद्भिः जज्ञे विष्णुस्सनातनः" என்று லைங்க₃த்திலே—"तव पत्नीवियोगश्च प्राप्स्यसे बहुवार्षिकम्" என்று வியோக₃ஹேது

தது, அது மூன்று பிரிவுக்கும் ஸாத₄ாரணமாகையாலே.

பெருமாளைப் பிரிந்து லங்கைக்கெழுந்தருளிற்று-"देव्या कारुण्यरूपया" (தே₃வ்யா காருண்யரூபயா) என்று தத்₃கு₃ணஸாரத்வத்தாலே காருண்யந்தானாகச் சொல்லும்படியான தன்னுடைய பரமக்ருபையை ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காக—என்கை. எங்ஙனேயென்னில், தே₃வஸ்த்ரீகள்சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தான் சிறையிருக்கையாலும், அவ்விருப்பிலே தன்னை அல்லும் பகலும் தர்ஜநப₄ர்த்ஸநம்பண்ணி அருவித்

வான ப்₄ருகு₃ஶாபமும். ஹேதுவன்றிக்கேயிருக்க ஹேதுவாக ஆபாதத: தோற்றும் வ்யாஜம் என்று சொல்லுகையாலும். "अवतर्तुं मनुष्येषु प्रागेव कृतनिश्चयः। नानृतं ते वचो विप्र मद्भक्तस्य भविष्यति॥" என்றும், "लोकानां संप्रियार्थं तु शापं तं ग्राह्यमुक्तवान्।" என்றும் உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லுகையாலும். तुल्यन्यायेन, "उत्पत्स्यते हितार्थं वः" என்று உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்தில் தே₃வஹிதார்த்த₂மாக அவதரிக்கிறவளென்று சொல்லப்பட்ட பிராட்டியுடைய விஶ்லேஷத்துக்கு ராவணன் வ்யாஜமாத்ரமென்று ஸித்₃த₄ம் என்றபடி. (தே₃வ்யா) இதி—कारुण्यं-परदुःखासहिष्णुत्वम्, रूपं-धर्मिस्वरूपं, यस्याः सा तथोक्ता। "रूप्यते यत् तत् रूपं" என்று ரூப ஶப்₃த₃ம் த₄ர்மி ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. த்₃ரவ்யமான த₄ர்மி ஸ்வரூபத்துக்கு வாச்கமான ரூபஶப்₃த₃த்தோடே. கு₃ணமான க்ருபைக்கு வாசகமான காருண்ய ஶப்₃த₃த்துக்கு ஸாமாநாதி₄கரண்யம், स्वरूपनिरूपक-धर्मवाचकशब्दत्துக்கு निरूप्य स्वरूपपर्यन्त-मुख्यत्वसाधकமான तद्गुणसारन्यायसिद्धम्. இந்த ந்யாயந்தான் "तद्गुणसारत्वात्तु तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत्" என்று ஸூத்ரகாரராலே சொல்லப்பட்டது. स गुणः सारः—स्वरूपनिरूपकः यस्य सः तद्गुणसारः; तत्त्वात् तद्व्यपदेशः—गुणवाचकशब्देन व्यपदेशः—मुख्यव्यवहारः, "सत्यं ज्ञानं" "विज्ञानं यज्ञं तनुते" इत्यादाविति तदर्थः॥

(தத்₃கு₃ணஸாரத்வத்தாலே)—க்ருபையையே ஸார

ந கஶ்சிந்நாபராத்₄யதி" என்று, தன்னை நலிந்துபோந்த ராக்ஷஸிகளை,

ஈஶ்வர க்ருபையிற் காட்டில் இவள் க்ருபைக்கு அதிஶயம் பூர்வ ஸாதிதமாகையாலே இவளுடைய அஸங்குசித க்ருபை இவளுக்கு ஸ்வரூபநிரூபகமாகலாம். இத்தை அருளிச் செய்கிறார் (தத்₃கு₃ணஸாரத்வத்தாலே) இத்யாதி₃நா. அந்த க்ருபா கு₃ணத்தை ஸ்வரூபநிரூபக த₄ர்மமாக உடைத்தாகையாலே என்றபடி. (காருண்யந்தானுகச் சொல்லும்படியான) இதி. காருண்யமென்று—வசநஸ்த₂காருண்ய ஶப்₃த₃மும். தானுகவென்று—तत्स्वरूपशब्दமும் வ்யாக்யாதம். பரக்ருபை—ஈஶ்வர க்ருபை. (பரமக்ருபை)—இவள் க்ருபை. க்ருபைக்குப் பரமத்வம் उद्भावकनैरपेक्ष्यम्. 'ரக்ஷாபேக்ஷையோகி₃யான க்ருபையை ஜநிப்பித்துக்கொண்டு' என்று क्वचिद्व्याख्यातம்; அங்கே, 'कारुण्यं-ईश्वरकारुण्यं, रूपयति-प्रकाशयति इति कारुण्यरूपा' என்றுகிறது. 'காருண்யந்தான் ஒரு வடிவு கொண்டாப்போலே' என்றும் क्वचित् व्याख्यातம். அங்கு, कारुण्यं रूपं-शरीरं यस्यास्सा तथोक्ता என்றுகிறது. 'காருண்யமாக रूप्यते—मुखं चन्द्र इतिवत्, इयं ईश्वरस्य कारुण्यमिति रूपणविषयीक्रियते-इति कारुण्यरूपा' என்றும் क्वचित् व्याख्यातம். இவை மூன்று வ்யாக்₂யாநங்களைப்பற்ற (காருண்யந்தானுகச் சொல்லும்படியான) என்று இங்குத்தை வ்யாக்₂யாநத்துக்கு प्रतीतिशैघ्र्यமுண்டென்று கருத்து. அவதாரம் அஜஹத் ஸ்வப₄ாவமாகையாலே இந்தப் பரமக்ருபை இங்கும் ப்ரகாஶிக்குமென்றபடி. (தர்ஜந) இதி—भयोत्पादन-व्यापारத்திலுடைய कायिकत्व-वाचिकत्वங்களாலே तर्जनभर्त्सनங்களுக்கு पौनरुक्त्यமில்லை. "भर्त्सनं त्वपकारगीः" என்னக்கடவதிறே. "भर्त्सितां तर्जितां वापि" என்கிறத்தைப்பற்ற (தர்ஜந ப₄ர்த்ஸநம்) இதி. (அல்லும்)-ராத்ரியும். "क्रूराः क्रूरेक्षणाः"

கு₃ணமாக உடையளாயிருக்கையாலே. (தே₃வஸ்த்ரீகள்) இத்யாதி₃க்கு, "सुन्दरी रघुनाथस्य सुरस्त्रीदुःखशान्तये। दशाननस्य भवने दशमासानुवास ह॥" என்கிற ஶ்லோகத்தை யோஜித்துக் கொள்வது. (அல்லும்)—இரவும். (தர்ஜந ப₄ர்த்ஸநங்கள்)—

தின்ற க்ரூரராக்ஷஸிகள், ராவணன் பராஜிதனாகவும், பெருமாள் விஜயிகளாகவும் த்ரிஜடை ஸ்வப்நம் கண்டதாலே பீ₄தபீ₄தைகளாய் நடுங்குகிற த₃சை யிலே, "भवेयं शरणं हि वः" (ப₄வேயம் ஶரணம் ஹி வ:) என்று, "நீங்கள் நோவுபடுகிற ஸமயத்துக்கு நான் இருந்தேனே, நீங்களஞ்சவேண்டா" என்று அப₄ய ப்ரதா₃நம் பண்ணுகையாலும், அது உக்திமாத்ர மாய்ப் போகாமே, ராவணவத₄ாநந்தரம் தனக்கு ஶோப₄நம் சொல்லவந்த திருவடி, "அவர்களைச் சித்ர வத₄ம்பண்ணும்படி காட்டித்தரவேணும்" என்ன, அவனோடே மன்றாடி, "राजसंश्रयवश्यानाम्" (ராஜஸம்ஶ்ரய வஶ்யாநாம்) இத்யாதி₃யாலே அவர்கள் குற்றத்தை கு₃ணமாக உபபாதி₃த்தும், "मर्षयामीह दुर्बला" (மர்ஷ யாமீஹ து₃ர்ப₃லா) என்று பிறர்நோவுகண்டு பொறுத் திருக்கத்தக்க நெஞ்சுரம் தனக்கில்லாமையை முன்னிட்டும், "कार्यं करुणं आर्येण न कश्चिन्नापराध्यति" (கார்யம் கருணமார்யேண ந கஶ்சிந்நாபராத்₄யதி) என்று, அவனுக்கும் இரங்கியல்லது நிற்க வொண்ணாதபடி உபதே₃ஶித்தும், இப்படி ஒருநிலை

என்கிறத்தைப்பற்ற (க்ரூரராக்ஷஸிகள்)இதி. (பீ₄தைகளாய்) இத்யாதி₃—இங்கே. அப₄யப்ரதா₃நரூப கார்யத்தாலே. परदुःखासहिष्णुत्वरूपकृपातिशयம்अर्थसिद्धமென்றுகருத்து. "प्रियमाख्यामि ते देवि" என்கிறத்தைப்பற்ற (ஶோப₄நம் சொல்ல) இதி. "एवंप्रकारैर्बहुभिर्विप्रकारैर्यशस्विनि-हन्तुमिच्छामि" என்கிறத்தைப்

वाचिककायिकभयोत्पादनव्यापारங்கள். (அருவித்தின்ற)என்றது— "அருவித்தின்னுகிறோம்" என்று வாயாலே சொன்னத்தைப் பற்ற.(பீ₄தபீ₄தைகளாய்)-அத்யந்தபீ₄தைகளாய்.(நடுங்குகிற)-

செருக்கனை திருவடியுடன் மன்றடி, குற்றமே நற்றமாக நோக்கினபடியாலே, புருஷகார முக்2யகாரணமான தன் க்ருபையை, ஸ்வாபராத4பீத4ரெல்லாரும் அறியும்படி வெளியிடுகைக்காக.

பற்ற. (சித்ரவத4ம்) இதி. (சித்ரவத4ம்)-சித்ரரூபம் என்னுமாப்போலே நாநாவித4ஹிம்ஸை-என்றபடி. **चित्रपदं लक्षणया नानाविधपरम्.** (மர்ஷயாமி) இதி— இங்கே. ஸர்வஸ்த்ரீஸாத4ாரணமான அபு3வாத்வத்தைச் சொல்லில் ப்ரயோஜநமில்லாமையாலும், **शत्रुपरोधप्रयुक्तदौर्बल्यं शत्रुवधानन्तर**மில்லாமையாலும் (து3ர்ப3லா)என்று **मनोदौर्बल्यं** சொல்லுகிறது. அதில், "**बलं—धारणसामर्थ्यम्. तदभावः दौर्बल्यम्**" என்றாய், பரது3:க்க2ம் கண்டு நெஞ்சு த4ரித்திராமை தௌ3ர்ப3ல்யம் என்றாய், **परदुःखासहिष्णुत्व**த்திலே பர்யவஸிக்கிறதென்று திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (பிறர்நோவு) இத்யாதி3. இத்தால் கீழே **आर्थिकतया** ஸித்3தி4த்தது, இங்கே ஶாப்3த3மாகச் சொல்லிற்று என்று கருத்து. (கார்யம்) இத்யாதி3—(அவனுக்கு)-திருவடிக்கு. (இரங்கியல்லது) இத்யாதி3—(இரங்கி) என்று, கருணாஶப்3த3ார்த்த2ம். (அல்லது நிற்கவொண்ணாதே) என்று, **करुणाकरणाभाव**த்தில் **अनार्यत्वव्यञ्जक**மான ஆர்யஶப்3த3த்திலுடையவும், **अपराधित्व**த்திலுடைய **सार्वत्रिकत्वायात**மான திருவடிப்ரப்4ருதிகளுக்கு **दण्डनीयत्वप्रसङ्गव्यञ्जक**மான "**न कश्चिन्नापराध्यति**" என்கிற வாக்யத்திலுடையவும் அர்த்த2ம். இத்தால் அப4யப்ரதா3நத்தாலே ஆர்த்தி2கமாகவும், "து3ர்

உதறவிடுகிற. (சித்ரவத4ம்)-உயிரைப் போக்காதபடி பலபடியாலும் நலிகை. (ராஜஸம்ஶ்ரயவஶ்யாநாம்)—**रावणाश्रितराक्षसवश्यानाम्.** (அவர்கள் குற்றத்தை) என்றது, த்ரிஜடாதி3களைப் போலே இவளுக்கு அந்தரங்கை3களாயிருந்துகொண்டு மேலுக்கு ராஜகார்யம் செய்யலாயிருக்க, அப்படிச் செய்யாமையாலே, அவர்களிடத்தில் பூர்ணமாகக் குற்றமுண்டென்று அறிவிக்கைக்காக. து3ர்ப3லாஶப்3த3ார்த்த2ம் (பிறரித்யாதி3). (ந கஶ்சிந் நாபராத்4யதி)என்றது-ஊன்றிப்பார்க்கில், நானிங்கிருக்குமிருப்பை விமர்ஶியாதபடி லங்கையடையத்

நின்று, தானடியிற்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞாநுகு3ணமாக ஆர்த்3ராபராதை4களானவர்களை ரக்ஷிக்கையாலும் தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிட்டாளிறே.

(நடுவில்)இத்யாதி3—நடுவிற்பிரிவாவது—மீண்டு பெருமாளுடனே கூடித் திருவயோத்4யையிலே எழுந்தருளித் திருவயிறு வாய்த்திருக்கிற காலத்திலே, "अपत्यलाभो वैदेहि ममायं समुपस्थितः। किमिच्छसि सकामा त्वं ब्रूहि सर्वं वरानने॥" (அபத்யலாபே4ா வைதே3ஹி மமாயம் ஸமுபஸ்தி2த:। கிமிச்ச2ஸி ஸகாமா த்வம் ப்3ரூஹி ஸர்வம் வராநநே॥) என்று, 'உனக்கு அபேக்ஷை ஏது?' என்று கேட்டருள, "तपोवनानि पुण्यानि द्रष्टुमिच्छामि राघव। गङ्गातीरनिविष्टानि ऋषीणां पुण्यकर्मणाम्। फलमूलाशिनां वीर पादमूलेषु वर्तितुम्। एष मे परमः कामः यन्मूलफलभोजिषु॥ अप्येकरात्रं काकुत्स्थ वसेयं पुण्यकीर्तिषु॥" (தபோவநாநி புண்

பூ3லா" என்று सामान्यरूपेण ஶாப்3த3மாகவும். "कार्यं करुणम्" என்று विशेषरूपेण ஶாப்3த3மாகவும் परदुःखासहिष्णुत्वं सिद्ध மென்று प्रमाणोपादानशैलियாலே வ்யஞ்ஜிதம். (பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞாநுகு3ணமாக)—"भवेयं शरणं हि वः" என்று பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞாநுகு3ணமாக. இத்தால், பிராட்டியினுடைய ஶரணத்வம்—வஸ்துஸாமர்த்2யத்தாலேயும், அநுஷ்டா2நத்தாலேயும் परकीयनिग्रहशामकत्वरूपமென்று ஸித்3த4மென்று கருத்து. (ஆர்த்3ராபராதை4களான)—"आर्द्रा मे स्त्री तिषु क्लिन्ने" என்று க்லிந்நவாசியான ஆர்த்3ரஶப்3த3ம் गौण्या वृत्त्या ப்ரத்யக்3ரதையைச் சொல்லுகிறது. இங்கே, "मातर्मैथिलि राक्षसीस्त्वयि तदैवार्द्रापराधाः" என்கிறப4ட்டர் ஸ்ரீஸூக்தி ஸ்வபா4ரிதை.

தீமூட்டின நீயும் ப்ரத2மாபராதி4யாவாயாகையாலே, அபராத4ம் பண்ணுதாரில்லை—என்றபடி. (அடியில் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை) "भवेयं शरणं हि वः" என்கிற ப்ரதிஜ்ஞை.

இளையபெருமாளையிடுவித்துக் காட்டிலேவிட நடுவிற்பிரிந்தது.—
"ந க₃ல்வத்₃யையவ ஸௌமித்ரே ஜீவிதம் ஜாஹ்நவீ ஜலே। த்யஜேயம்

(1) "भर्त्सितामपि याचध्वं" என்று த்ரிஜடையுபதே₃ஶித்தாலும், ராக்ஷஸிகள் ப்ரபத்தியை அநுஷ்டி₂யாமையாலும், त्रिजटा-देहसम्बन्धमात्र रावणादिसाधारணமாகையாலும், ராக்ஷஸிகள் த்ரிஜடாபி₄மாந நிஷ்டை₂கள் என்னுமதில் விஶிஷ்ய ப்ரமாணமில்லாமையாலும், (2) सीतया कृतसंवादस्तिष्ठत्यसित-विक्रमः। न च तं जानकी सीता...निवेदयितुमिच्छति" என்று ராவணனுக்குச் சொன்னபடியாலே அநந்தரமும் ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமில்லாமையாலும், (3) "हते तस्मिन्न कुर्युर्हि" என்று ராவணவத₄பர்யந்தம் ப்ராதிகூல்யம் பண்ணினதாகப் பிராட்டி வாக்யத்தில் லபி₄க்கையாலும், (4) 'நீ வந்த நாள்முதல் இவர்கள் ப்ராதிகூல்யம் தவிர்ந்தார்கள்' என்று திருவடிக்குப் பிராட்டி சொல்லாமையாலும், (5) प्रत्युत "राजसंश्रयवश्यानां" इत्यादिना राजाज्ञाकरणம் गुणமென்று சொல்லுகையாலும், (6) "लोकहिंसाविहाराणाम्" इत्यादिना जात्युचितकर्मம் दण्डहेतुவன்று என்று சொல்லுகையாலும் "आर्द्रापराधाः" என்னத்தட்டில்லை என்று கருத்து.

(நடுவில்) இத்யாதி₃— (திருவயிறு வாய்த்திருக்கிற காலத்திலே)—க₃ர்ப்பி₄ணியாயிருக்கிற காலத்திலே. இங்கு, "மிதிலைச் செல்வி உலகுய்யத்திருவயிறு வாய்த்த" (பெருமாள் திருமொழி 10. 8) என்கிற குலஶேக₂ரப்பெருமாள் ஸ்ரீஸூக்தி ஸ்மர்த்தவ்யம். (அபத்யலாப₄) இத்யாதி₃—அறுபதினாயிரமாண்டு மலடு கிடந்த ஐயரைப்போலே "बहुभिश्च परिश्रमैः" என்று வருத்தப்பட்டன்றிக்கே, எளிதாகவே எனக்குப் பிள்ளைப்பேறு நன்றாகக் கிட்டிற்றே; அவஶ்யம் பு₄ஜித்தல்லது நிற்கவொண்ணாத போ₄க்₃யாபி₄லாஷத்தோடே கூடியிருக்கிற நீ எத்தை இச்சி₂க்கிறாய், அதெல்லாவற்றையும் சொல்லாய். உள்ளோடுகிறவை நிழலெழுகிற முகவொளியுடையவளே!—என்றபடி. (தபோவநாநி) இத்

(திருவயிறு வாய்த்திருக்கிற காலத்திலே)—க₃ர்ப்ப₄மா

யாநி த்3ரஷ்டுமிச்ச2ாமி ராக4வ। க3ங்கா3தீரநிவிஷ்டாநி ருஷீணாம் புண்யகர்மணாம்॥ ப2லமூலாஸிநாம் வீர பாத3மூலேஷு வர்த்திதும்। ஏஷ மே பரம: காம: யந்மூலப2லபோ4ஜிஷு॥ அப்யேகராத்ரம் காகுத்ஸ்த2 வஸேயம் புண்யகீர்த்திஷு॥) என்று தனக்குண்டான வனவாஸ ரஸ வாஞ்சை2யை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அத்தைப்பற்றப் போகவிடுவாரைப்போலே, லோகா பவாத3பரிஹாரார்த்த2மாகப் பெருமாள் காட்டிலே போகவிடப் போனது.

இப்பிரிவுக்கு ப்ரயோஜநம், பெருமாள் கட்டிலே வைத்தபோதோடு காட்டிலே விட்டபோதோடு வாசி யற, அவருடைய நினைவையே பின்செல்ல வேண்டும் படியான தன்னுடைய பத்நீத்வப்ரயுக்தமான பாரதந்த்ர்யத்தைப் ப்ரகாஶிப்பிக்கை. கங்கைக்கரை யேறின அநந்தரம் இளையபெருமாள் கனக்க க்லேஶப்

யாதி3—"ऋषीणां पादमूलेषु वर्तितुं, ऋषीणां तपोवनानि द्रष्टुं इच्छामि" என்றங்வயிப்பது. "ருஷிகளுடைய பாத3மூலங்களிலே வர்த்திக்கைக்காக அவர்களுடைய தபோவநங்களைக் காண ஆசைப்படுகிறேன்" என்றபடி. (ஏஷ) இத்யாதி3— "आहारशुद्धौ सत्त्वशुद्धिः" என்கிறபடியே, ஸத்வஶுத்3தி4 ஹேது வாக மூலப2லபோ4ஜிகளாய். அத ஏவ புண்யகீர்த்திகளா யிருக்கிற ருஷிகளிடத்திலே. ஒரு நாளெல்லாமாகிலும் வாஸம் பண்ண ஆசைப்படுகிறேன் என்கிறது யாதொன்று. இதுவே எனக்குப் பரமமான காமம் என்றபடி. இங்கே, "पादमूलं गमिष्यामि यानहं पर्यचारिषम्" என்கிற ஶப3ரி வாக்யத் தாலும், "पादमूलेषु वर्तितुं" என்கிற பிராட்டி வாக்யத்தாலும்

யிருக்கிற காலத்திலே. (போகவிடுவாரைப்போலே) என்றது व्याजत्वसूचनार्थम्. (லோகாபவாத3பரிஹாரார்த்த2மாக) என்கை

ராக₃வம் வம்மே ப₄ர்த்துர் மா பரிஹாஸ்யதி !!" என்று, கைவிட்ட பெருமாள் நினைவைப் பின்சென்று அவரை விட்டிருந்தமையால்,

---

सोपबृंहणवेद-प्रधानप्रतिपाद्यமான *சரமப்ராப்யம் நிஷ்கர்ஷிக்கப் பட்டது. (வந) இத்யாதி₃—1. வநவாஸத்திலுண்டான ரஸ மூண்டு—சரமப்ராப்யமாகிற ரஸ்யவஸ்து, அதில் வாஞ்சை₂— என்றபடி. 2. 'வநவாஸத்திலுண்டான ரஸம்— ஹர்ஷம், அதில் வாஞ்சை₂' என்றுமாம். 3. 'வநவாஸராக₃மாகிற வாஞ்சை₂' என்று*—**सामान्यविशेषभावेन कर्मधारय**மாகவுமாம். "**रसो रागे द्रवे हर्षे**" *என்னக்கடவதிறே.*

(இப்பிரிவுக்கு ப்ரயோஜநம்) *இதி*—(கட்டிலே வைத்த போதோடு)—"**या न शक्या पुरा द्रष्टुं भूतैराकाशगैरपि**" என்னும்படி *அந்த:புரத்திலே அஸூர்யம்பஶ்யையாகக் காவலிட்டு வைத்த போதோடு — என்றபடி.* (காட்டிலே விட்டபோதோடு)— "**राजमार्गगता जनाः**" *என்கிறதுக்கும் மேற்பட்ட ஆரண்யகர்கள் காணும்படி, தம்மையின்றிக்கே காட்டிலே வைத்த போதோடு—என்றபடி. இத்தால், கட்டுக்கும் காட்டுக் கும் ஆகாரபே₄த₃மித்தனையல்லது,* **पतिचित्तानुविधान**பரையான *பிராட்டிக்கு அவற்றில் ரஸபே₄த₃மில்லையென்றபடி.* "**यस्त्वया सह सः स्वर्गो निरयो यस्त्वया विना**" *என்கிறவிதுவும்—பெருமாள் திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்கான தத்ஸஹப₄ாவம் தனக்கு ஸ்வர்க்க₃மென்றும், அவர் திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்கல்லாத தத்₃விநாப₄ாவம் தனக்கு நரகமென்றும் பிராட்டிக் குக் கருத்து என்று சொல்விற்று — என்று கண்டு கொள்வது.* (கங்கை)*இத்யாதி₃*—(பெருமாள் திருவுள்ளமாய்

யாலே, ஸர்வேஶ்வரனுக்குங்கூட ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் லோகாபவாத₃பரிஹாரம் ஆவஶ்யகமென்று ஸூசிதம்.

(இப்பிரிவுக்கு ப்ரயோஜநம்) *என்றது—பெருமாளுக்கு ப்ரயோஜநமான லோகாபவாத₃பரிஹாரமுங்கூட வ்யாஜ மென்னலாம்படி பிராட்டி திருவுள்ளக் கருத்தாலுள்ள*

பட்டுக்கொண்டு, பெருமாள் திருவுள்ளமாய் விட்டருளின கார்யத்தை விஜ்ஞாபநம் செய்ய, அத்தைக் கேட்டு மிகவும் ப்ரலபித்து, "न खल्वद्यैव सौमित्रे जीवितं जाह्नवीजले। त्यजेयं राघवं वंशे भर्तुर्मा परिहास्यति॥" (ந க₂ல்வத்₃யைவ ஸௌமித்ரே ஜீவிதம் ஜாஹ்நவீஜலே। த்யஜேயம் ராக₄வம் வம்ஶே ப₄ர்த்துர்மா பரிஹாஸ்யதி॥) என்றாளிறே; இத்தால்—ஆற்றாமையின் கனத்

விட்டருளின கார்யத்தை) என்றது—பெருமாள் பிராட்டியைக் காட்டிலே விட்டருளுகைக்கு ப்ரயோஜநமாகத் திருவுள்ளம்பற்றின லோகாபவாத₃பரிஹாரத்தை-என்றபடி. (மிகவும் ப்ரலபித்து)—அதி₄கமாகப் பரிதே₃வித்து என்றபடி. "विलापः परिदेवनं प्रलापोऽनर्थकं वचः" என்று கோஶமிருந்தாலும், "शोकक्षोभे च हृदयं प्रलापैरेव धार्यते" என்றும், "वचो वैदेहीति प्रतिपदं उदश्रु प्रलपितम्" என்றும, விலாபத்திலும் ப்ரலாபபத₃த்துக்கு - மஹாகவிப்ரயோக₃மிருக்கையாலே (மிகவும் ப்ரலபித்து) என்றருளிச்செய்தது என்று கண்டுகொள்வது. (ந க₂லு) இத்யாதி₃—"सौमित्रे! भर्तुर्वंशे भर्तुः राघवं मा परिहास्यतीति जाह्नवीजले जीवितमद्यैव न त्यजेय खलु" इति योजना। "பிள்ளாய்! பெருமாளைச் சுட்டியிருக்கிற ரகு₄ஸந்தாநமானது பெருமாளுடைய திருவம்ஶத்திலே யின்றிக்கேயொழியவொண்ணாதென்று, க₃ங்கா₃ஜலத்திலே ப்ராணனை இப்போதே விடுகைக்கு அர்ஹையாகிறிலேன் என்று உனக்கும் தெரியுங்கிடாய்" என்றபடி. "व्यवहितोऽपि

ப்ரயோஜநம—என்றபடி. (ந க₂லு) இத்யாதி₃க்கு அர்த்த₂ம்—பிள்ளாய்! பெருமாளைச சுட்டியிருக்கிற ரகு₄ஸந்தாநமானது பெருமாளுடைய திருவம்ஶத்திலேயின்றிக்கேயொழியவொண்ணாதென்று, க₃ங்கா₃ஜலத்திலே இப்போதே ப்ராணனை விடுகைக்கு அர்ஹையாகிறிலேன் என்று உனக்கும் தெரியுங்கிடாய்—என்று. இந்த ஶ்லோகத்தில்.

ஸ்வகார்யாநுகு₃ணமான பாரதந்த்ர்யத்தை து₃:ஸ்வதந்த்ரரும் அறியும்படி வெளியிடுகைக்காக. அஶ்வமேத₄ யாக₃த்திலே

पितामहादीनां अपत्यम्" என்கிற முக்₂யபக்ஷத்திலே, பெருமாளுடைய அபத்யம், ரகுவுக்கும் அபத்யமாகத் தட்டில்லையாகையால். **मतुः राघवं**-பெருமாளுடைய, ஸம்ப₃ந்தி₄யான ரக்₄வபத்யமென்று யோஜிக்கப்பட்டது. பெருமாள் ஸம்ப₃ந்தி₄த்வந்தான்— **तज्जन्यत्व**மும், **तदभिमतत्व**மும்; ஆகையிறே பெருமாள் "**अपत्यलाभः**" என்றருளிச்செய்தது. ஸ்த்ரீ ப்ரஜையென்றுதல், பும்ஸ்ப்ரஜையென்றுதல், ஒறறை ப்ரஜையென்றுதல், இரட்டைப்ரஜையென்றுதல் நிர்த₄ாரணமில்லாமைதோற்ற, பொதுவான **सामान्ये नपुंसकत्व**த்தையும் **जात्येकत्व**த்தையும் விவக்ஷித்து, "**राघवं**" என்று ப்ரயோகி₃த்தது; ஆகையிறே. "**एवं हि दृश्यते लोके अनिर्ज्ञातेऽर्थे गुणसन्देहे च नपुंसकलिङ्गं प्रयुज्यते, किं जातं इत्युच्यते, द्वयं चैव हि जायते स्त्री वा पुमान् वेति**" என்றும், "**आकृतिवाचित्वादेकवचनं भविष्यति**" என்றும் மஹாபா₄ஷ்யத்திலே சொல்லப்பட்டது. (மாபரிஹாஸ்யதி)—**परिहीणं न भविष्यति**. "**ओहाक् त्यागे**" என்று படி₂தமான "ஹா" தா₄துவுக்கு 'ரூபஹாநி: ப்ரஹீணம்' என்று அகர்மகத்வமுமுண்டு. ஆகையால், இன்றிக்கேயொழியவொண்ணாதென்று லபி₄த்தது. நிஷேதா₄ர்த்த₂க 'மா' ஶப்₃த₃மாகையாலே லுங் வரவில்லை. ஸமபி₄வ்யாஹாரத்தாலே, "மாபரிஹாஸ்யதி" "த்யஜேயம" என்கிற இவற்றுக்குக் கார்யகாரணபா₄வம் லபி₄க்கையாலே, "**मा परिहास्यति इति न त्यजेयं**" என்று இதி ஶப்₃த₃ம் புகுரும். (க₂லு) ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம்—உனக்கும் தெரியுங்கிடாய் என்று. "**इङ्गितज्ञास्तु कोसलाः**" என்னக் கடவதிறே. (த்யஜேயம்) என்று—"**शक्ति लिङ्**", "**अर्हे लिङ्**" வா. (இத்தால்) இத்யாதி₃—

(பு₄ர்த்து:) **इति पञ्चम्यन्तम्**. (ராக₄வம்) **इति प्रथमान्तम्**. (க₂லு) **इति प्रसिद्धौ**. (மாபரிஹாஸ்யதி)—**परिहीणं मा भविष्यत्** இவ்விடத்தில்.—முதலிலேயே பிராட்டி தே₃ஹத்தை விடில்.

தாலே முடிந்துபிழைக்கை தேட்டமாகாநிற்கச் செய்தேயும், அது செய்யமாட்டாதே பெருமாள் நினைவைப் பின்சென்று தன் ப்ராணனை நோக்கிக் கொண்டிருக்கவேண்டும்படியான பாரதந்த்ர்யத்தை யிறே ப்ரகாஶிப்பித்தது. பிறர்க்காக ஜீவிக்கவேண்டும் பரதந்த்ரர்க்கு, முடிவு தேட்டமானாலும் முடியப் போகாதே. "மாயும் வகையறியேன் வல்வினையேன் பெண் பிறந்தே" (திருவாய்மொழி 5-4-3) என்றுரிறே ஆழ்வார். ப்ரத2ம விஶ்லேஷத்தில் பத்துமாஸத்துக் குள்ளே படுவதெல்லாம் பட்டவள். "पतिर्हि दैवतं नार्याः पतिर्बन्धुः पतिर्गतिः। प्राणैरपि प्रियं तस्मात् भर्तुः कार्यं विशेषतः॥" (பதிர்ஹி தை3வதம் நார்யா: பதிர்ப3ந்து4: பதிர்க3தி:। ப்ராணைரபி ப்ரியம் தஸ்மாத் ப4ர்த்து: கார்யம்

(முடிந்து பிழைக்கை)—"मरणमेव श्रेयः" என்னுமாப்போலே முடிகையாகிற பிழைப்பு—என்றபடி. (தேட்டமாகாநிற்கச் செய்தேயும்) என்றது—அபேக்ஷிதமாகாநிற்கச்செய்தேயும் என்றபடி. (பெருமாள் நினைவைப் பின்சென்று)—"अपत्यलाभः" என்று பெருமாள் லாப4மாக அருளிச்செய்தத்தால் ஸூசித மான பெருமாளுடைய அபத்யவிஷயமான அத்யாத3ரத்தை அநுரோதி4த்து—என்றபடி. அபி4ஶஸ்திகாலாதிரிக்த காலத் திலே अभिशस्तोत्पन्नापत्यத்துக்கு अभिशस्तिदोषமில்லையென்று

ஸந்தாநம் முதலிலே ஒழியுமாகையாலே ரகு4வம்ஶத்தி வின்றிக்கேயொழியும்; ஸந்தாநமுண்டான பின்பு விடில், "இவள் தனக்கேறக் குற்றமுண்டானபடியாலன்றோ க3ங்கை யிலே விழுந்து முடிந்தாள்" என்று லோகத்துக்கு தோ3ஷம் த்3ருடீ4கரிக்கப்படுகையாலே. ஸந்தாநம் ரகு4வம்ஶத்தி வன்றிக்கேயொழியும்—என்று கருத்து என்று கண்டு கொள்வது. (பெருமாள் நினைவை)—"லோகாபவாத3 பரி

பெருமாள் திருமுன்பே பிறந்தகத்தைப்புக்கு, அநந்தரம் பிரிந்தது–

शास्त्रसिद्धமென்று பெருமாளுக்குத் திருவுள்ளமென்று கருத்து. அபத்யத்தினுடைய த₄ர்மிஸத்தை கிடந்தால், காலாந்தரத்திலேயாகிலும் प्रत्ययमुखेन सिध्यामिशस्ति கழிந்தால் அபத்யத்தை ப்ராபிக்கலாம் என்றும் பெருமாளுக்குத் திருவுள்ளமென்று கருத்து. (மாயும்) இத்யாதி₃—வல்வினையேன் பெண்பிறந்து—ஸ்த்ரீஜந்மஹேதுவான ப்ரப₃ல பாபயுக்தையான நான் பெண்ணாகப் பிறந்து. மாயும் வகையறியேன்—ஸ்த்ரீத்வ ப்ரயுக்தமான பாரதந்த்ர்யத்தாலே முடியும் ப்ரகாரத்தை அறிகிறிலேன்—என்றபடி. "पराधीनाः स्त्रियस्सर्वाः" என்கிறவிது இங்கே விவக்ஷிதம். (பதிர் ஹுறி) இத்யாதி₃—दैवतं-आराध्यः. बन्धुः-उपलाल्यः. गतिः-प्राप्यप्रापकभूतः. हि-यस्मात्, तस्मात् हेतोः, भर्तुः प्रियं प्राणैः विशेषतः अपि कार्यम्। ப்ராணன்களையும் அதுக்கு மேற்பட்டத்தையும் விட்டாகிலும் ப₄ர்த்தாவுக்கு ப்ரியத்தைச் செய்யவேணும். "मशकार्थी धूमः" என்கிறவிடத்தில், நிவர்த்யமான மஶகம் ப்ரயோஜநமானாப்போலே. இங்கு, த்யாஜ்யமான ப்ராணாதி₃கள் ப₄ர்த்ருப்ரியகரணத்திலே கரணமாகில் ஆகலாம் என்றபடி. முடிகை பிழைக்கையானால், तुल्यन्यायेन பிழைக்கை முடிகையாகையாலே. பிராட்டி ஸ்வப்ரக்ருத்யநுகு₃ணமான முடிகை ஸ்த₂ாநீயமான பிழைக்கையை அப்₄யுபக₃மம்பண்ணி, "प्राणैरपि प्रियं तस्मात्" என்று தான் அருளிச்செய்தபடி செய்தாள் என்று திருவுள்ளமாய் அருளிச்செய்கிறார்

ஹாரம் பண்ணவேணும்" என்கிற பெருமாள் நினைவை. ஆகையிறே, லோகாபவாத₃பரிஹாரத்துக்குப் பின்பு உத்பத்தி ஸ்த₂ாநத்திலே லயித்தது. இவள் சடக்கென முடியில் அபவாத₃ம் த்₃ருட₄மாமிறே. அன்றிக்கே, "முடியவொண்ணாது" என்கிற நினைவென்றமாம். இது பெருமாளுக்குண்டென்று அறிந்தபடியென்னென்னில்; ஜாஹ்நவீ ஜலத்திலே விழுந்து, விடவேண்டும்படி ப்ராணன் வலியதா

விஶேஷத: ||) என்று தானருளிச்செய்தபடியே, 'பதி சித்தாநுவித₄ாநமே நமக்கு ஸ்வரூபம்' என்னும் பார தந்த்ர்ய பு₃த்₃தி₄யாலேயிறே அநேக ஸம்வத்ஸரம பாடாற்றியிருந்தது. ஆக, இப்படி இப்பிரிவிலே தன்னுடைய பாரதந்த்ர்யத்தை வெளியிட்டாளிறே.

(அநந்தரம்) இத்யாதி₃—அநந்தரத்தில் பிரிவாவது—மீண்டு பெருமாள் ஸந்நிதி₄யிலே வந்திருக்கச்செய்தே, பிரிந்து, பிறந்தகத்திலே புக்குவிட்டது. இப்பிரிவுக்கு ப்ரயோஜநம்.— "अनन्या राघवेणाहं भास्करेण प्रभा यथा" (அநந்யா ராக₄வேணாஹம் ப₄ாஸ்கரேண ப்ரப₄ா யதா₂) "अनन्या हि मया सीता" (அநந்யா ஹி மயா ஸீதா) என்று உப₄யஸம்மதமான தன்னுடைய அநந்யத்வ ப்ரயுக்தமான அநந்யார்ஹத்வத்தை ஸர்வஸம்மதமாம்படி ப்ரகாஶிப்பிக்கை. எங்ஙனேயென்னில், பெருமான் அஶ்வமேத₄ம் பண்ணியருளாநிற்கச்செய்தே, ஸ்ரீவால்மீகிப₄க₃வானுடைய நியோக₃த்தாலே குஶ லவர்கள் வந்து ஸ்ரீராமாயணத்தைப் பாடிக்கொண்டு திரியாநிற்க, அத்தைப் பெருமாள் திருச்செவிசாத்தி, ஸந்நிதி₄யிலே அவர்களையழைத்து, விஶேஷஜ்ஞரெல்லாரையும் கூட்டி, அவர்கள்பாட்டுக் கேளாநிற்கிற நாளிலே, அவர்களைப் பிராட்டியினுடைய பிள்ளைகளென்றறிந்த அநந்தரம், பிராட்டியளவிலே திருவுள்ளம் சென்று, 'தனக்கேற ஶுத்₃தை₄யாகில், கடுக இத்திரளிலே நாளை வந்து ப்ரத்யயமுக₂த்தாலே தன் ஶுத்₃தி₄யை ப்ரகாஶிப்பிப்பாளாக' என்று தூ₃தமுகே₂ந பெருமாள் மஹர்ஷிக்கும் பிராட்டிக்கும் அறிவித்துவிட, அப்படியே ஸ்ரீவால்மீகிப₄க₃வானை முன்னிட்டுக்கொண்டு அந்த மஹாபரிஷத்திலே

" அநந்யா ராக₃வேணாஹம் " என்கிற ஸ்வவ்ருத்த்யநுரூபமான அநந்யார்ஹத்வத்தைதீ அந்யார்ஹருமறியும்படி வெளியிடுகைக்காக.

(தானருளிச்செய்தபடியே) இதி. (பதிசித்தாநுவித₄ாநமே நமக்கு ஸ்வரூபம்) இத்யாதி₃—भर्त्रभिप्रायानुसरणமே स्वाभाविक-पत्नीत्वविशिष्टமான எனக்கு स्वासाधारणधर्मமென்னும் பாரதந்த்ர்யாத்₄யவஸாயத்தாலே—என்றபடி. (நமக்கு) என்று ப₄ூம்யாதி₃களையும் கூட்டிக்கொண்டு சொல்லுகிறாள் என்றுமாம். (பதிசித்தாநுவித₄ாநம்) என்கிறவித்தால், "पालयन्ती हरेर्भार्या पत्नी भगवती ह्यहम्" என்கிற வசநம் ஸ்பே₂ாரிதம். (பாடாற்றியிருந்து)—ஸஹித்திருந்து.

(அநந்தரத்தில் பிரிவாவது) இத்யாதி₃—(பிறந்தகத்திலே)—ஜந்மப₄வநமான ப₄ூமிக்குள்ளே. (உப₄யஸம்மதமான)—பிராட்டியும் பெருமாளுமாகிற ஶேஷஶேஷிகளிருவர்க்கும் प्रामाणिकत्वेनவும், स्वाभाविकत्वेनவும் இஷ்டமான—என்றபடி. (அநந்யத்வ ப்ரயுக்தமான)—भगवदसाधारणधर्मत्व-प्रयुक्तமான என்றபடி. (ஸர்வஸம்மதமாம்படி)—தே₃வமநுஷ்யாதி₃ ஸர்வப்ராணிகளுக்கும் ப்ராமாணிகமென்றும் ஸ்வாப₄ாவிகமென்றும் ஸம்ஸிதமாம்படி—என்றபடி. (பெருமாள் அஶ்வமேத₄ம்) இத்யாதி₃—(நியோக₃த்தாலே)—ஆஜ்ஞையாலே. (ஶிஶ்ஷஜ்ஞரெல்லாரையும்)—"गान्धर्वे च भुवि श्रेष्ठः" என்கிற தம்மைப்போலவும். "तौ तु गान्धर्वतत्त्वज्ञौ" என்கிற குஶலவர்களைப்போலவும் सङ्गीतरहस्यनिष्णातரெல்லாரையும்—என்றபடி. (தனக்கேற)—ஆத்மஶ்லாகிகமாக. (ப்ரத்யயமுக₂த்தாலே)—शुद्धिनिश्चयहेतुभूतप्रमाणप्रदर्शनपूर्वकமாக-என்றபடி. (ப்ரகாஶிப்பிப்பர்ளாக)-प्रकाशयतु என்றபடி. (மஹர்ஷிக்கும்)—வால்மீகி ப₄க₃வானுக்கும். (மஹாபரிஷத்திலே) பெரிய

யிருக்கை. அத்தலையில் நினைவுண்டென்று காட்டக்கடவதிறே. அத்தலையில் நினைவாலேயிறே இத்தலை ஜீவிப்பது. (பாடாற்றி)—த₄ரித்து. (பிறந்தகத்திலே)—ப₄ூமியிலே. (அநந்யத்வம்)—அப்ருத₂க்ஸித்₃த₄த்வம். (ஸர்வஸம்மதமாம்படி)—

பெருமான்ஸந்நிதி,யிலே வந்து ஒடுங்கி நிற்கச் செய்தே, ஸ்ரீவால்மீகி ப,க,வான், இவள் ஶுத்,தை, யென்னுமிடத்தைப் பல முக,த்தாலும் சொல்ல, பெருமாளும் 'இவள் ஶுத்,தை,யென்னுமிடம் நானு மறிவன். மஹர்ஷி சொன்னதுவே போரும்; ஆனாலும் லோகாபவாத, பரிஹாரார்த்த,மாக ஒரு ப்ரத்யயம் இத்திரளிலே பண்ணவேணும்' என்று திருவுள்ளமான படியாலே, "सर्वान् समागतान् दृष्ट्वा सीता काषायवासिनी। अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यं अधोदृष्टिरवाङ्मुखी॥" (ஸர்வாந் ஸமாக,தாந் த்,ருஷ்ட்வா ஸீதா காஷாயவாஸிநீ। அப்,ரவீத் ப்ராஞ்ஜலிர் வாக்யம் அதோ,த்,ருஷ்டிரவாங்முகீ,॥) என்கிறபடியே கையுமஞ்ஜலியுமாய்க் கவிழ்தலை யிட்டுக்கொண்டு நின்று, "यथाऽहं राघवादन्यं मनसाऽपि न चिन्तये। तथा मे माधवी देवी विवरं दातुमर्हति॥ मनसा कर्मणा वाचा यथा रामं समर्थये। तथा मे माधवी देवी विवरं दातुमर्हति॥ यथैतत्सत्यमुक्तं मे वेद्मि रामात्परं न च। तथा मे माधवी देवी विवरं दातुमर्हति॥" (யதா,ऽஹம் ராக,வாத,ந்யம் மநஸாऽபி ந சிந்தயே। தத,ா மே மாத,வீ தே,வீ விவரம் தா,துமர்ஹதி॥ மநஸா கர்மணா வாசா யத,ா ராமம் ஸமர்த்த,யே। தத,ா மே மாத,வீ தே,வீ விவரம் தா,துமர்ஹதி॥ யதை,தத் ஸத்யமுக்தம் மே வேத்,மி ராமாத்பரம் ந ச। தத,ா மே மாத,வீ தே,வீ விவரம் தா,துமர்ஹதி॥) என்று ஶபத,ம்பண்ண, "तथा शपन्त्यां वैदेह्यां प्रादुरा-

---

ஸத,ஸ்ஸிலே. (ஒடுங்கிநிற்கச்செய்தே)—लज्जाविनयभयपरिभवங்களாலே ஸங்குசித்துக்கொண்டு நிற்கும்போது—என்றபடி.

திருவயோத்,யையில் ரஜகனுக்குங்கூட ஸம்மதமாம்படி

பிரிவுக்கு யோக்₃யதையற்றும் பிரிந்து காட்டிற்று—ஸ்வாஶ்ரயணத்தில் ருசி விளையும்படி ஸ்வஸ்வபா₄வவிஶேஷத்தை வெளியிடுகைக்காக—என்றபடி. 8.

"इयं दाशरथे सीता सुव्रता साधुचारिणी। अपापा ते परित्यक्ता ममाश्रमसमीपतः॥" என்று தொடங்கி, "सुतौ तवैव दुर्धर्षौ सत्यमेव ब्रवीमि ते।...न स्मराम्यनृतं वाक्यं तथेमौ तव पुत्रकौ॥ बहुवर्षसहस्राणि तपश्चर्या मया कृता। तस्याः फलमुपाश्नीयां अपापा मैथिली यथा॥ मनसा कर्मणा वाचा भूतपूर्वं न किल्बिषम्। फलं तस्याप्युपाश्नीयां अपापा मैथिली यथा। अहं पञ्चसु भूतेषु मनष्षष्ठेषु राघव। विचिन्त्य सीतां शुद्धेति अगृह्णां वननिर्झरे॥ इयं शुद्धसमाचारा अपापा पतिदेवता॥" என்றத்தைப்பற்ற (வால்மீகி ப₄க₃வாந் இவள் ஶுத்₃தை₄யென்னுமிடம் பல முக₂த்தாலும் சொல்ல) என்றது. "अपापेत्यभिजानता" என்றத்தைப்பற்ற (நானுமறிவன்) இதி. "एतदेवं महाभाग यथा वदसि धर्मवित्। प्रत्ययो हि महान् ब्रह्मन् तव वाक्यैरकल्मषैः॥" என்றத்தைப்பற்ற (மஹர்ஷி சொன்னதுவே போரும்) இதி. (ஸர்வாந்) இத்யாதி₃—विरक्त्यतिशयप्रयुक्त काषायवस्त्र. "काषायाम्बरधारिणम्" என்றிறே ப₄ரதாழ்வானுமிருந்தது. "प्राञ्जलिः" என்றத்தைப்பற்ற (கையும் அஞ்ஜலியுமாய்) இதி. "अधोदृष्टिरवाङ्मुखी" என்றத்தைப்பற்ற (கவிழ் தலையிட்டுக்கொண்டு) இதி. தலையைக் கவிழவிட்டுக் கொண்டு என்றபடி. (மாத₄வீ தே₃வீ)—பூ₄தே₃வி. "विष्णुपत्नीं महीं देवीं माधवीं" என்றிறே பூ₄ஸூக்தம். (விவரம்)—ப்ரவேஶார்த்த₂ம் அவகாஶம். (மநஸாபி) என்கிற ஸமுச்சயத்தை விவரிக்கிறார் (மநஸா கர்மணா வாசா) இதி. (ஸமர்த்த₂யே)—ஸமர்த்தி₂க்கிறேன்; அநுஸந்தி₄க்கிறேன் என்றபடி. (யதை₂தத்) இத்யாதி₃—(நச) इत्यत्र चकारः इतिशब्दसमानार्थकः। रामादन्यं न वेद्मि इत्येतत् मे उक्त-मम वाक्यं यथा सत्यं तथा माधवी देवी विवरं दातु अर्हति-इति योजना। अर्थस्स्फुटः। त्रिवारं शपथकरणं दार्ढ्यार्थम्। "पश्यन्तु सीताशपथं" என்றத்தைப்பற்ற (ஶபத₂ம் பண்ண) என்றது. (தத₂ா ஶபந்த்யாம்

(காஷாய வாஸிநீ)—விரக்த்யதிஶயத்தாலே த₄ரித்த காஷாயத்தையுடையளாய். (மாத₄வீ)—பூ₄மி:. (தத₂ா விவரம் த₃ாது

सीन्महाद्भुतम्। भूतलादुत्थितं दिव्यं सिंहासनमनुत्तमम्॥ ध्रियमाणं शिरोभिस्तु नागैरमितविक्रमैः। दिव्यं दिव्येन वपुषा सर्वरत्नविभूषितम्॥ तस्मिंस्तु धरणी देवी बाहुभ्यां गृह्य मैथिलीम्। स्वागतेनाभिनन्द्यैनां आसने चोपवेशयत्॥ तामासनगतां दृष्ट्वा प्रविशन्तीं रसातलम्। पुष्पवृष्टिरविच्छिन्ना दिव्या सीतामवाकिरत्॥" (தத₂ஶபந்த் யாம் வைதே₃ஹ்யாம் ப்ராது₃ராஸீந் மஹாத்₃பு₄தம்। பூ₄தலாது₃த்தி₂தம் தி₃வ்யம் ஸிம்ஹாஸநமநுத்தமம்॥ த்₄ரியமாணம் ஶிரோபி₄ஸ்து நாகை₃ரமித விக்ரமை:। தி₃வ்யம் தி₃வ்யேந வபுஷா ஸர்வரத்நவிபூ₄ஷிதம்॥ தஸ்மிம்ஸ்து த₄ரணீ தே₃வீ பா₃ஹுப்₄யாம் க்₃ருஹ்ய மைதி₂லீம்। ஸ்வாக₃தேநாபி₄நந்த்₃யைநாமாஸநே சோபவேஶயத்॥ தாமாஸநக₃தாம் த்₃ருஷ்ட்வா ப்ரவிஶந்தீம் ரஸாதலம்। புஷ்பவ்ருஷ்டிரவிச்சி₂ந்நா தி₃வ்யா ஸீதாமவாகிரத்॥) என்று — அவ்வளவிலே பூ₄மியில் நின்றும் ஒரு தி₃வ்ய ஸிம்ஹாஸநம் வந்து தோன்ற, அதிலே, ஸ்ரீபூ₄மிப்பிராட்டி இவளை ஸ்வாக₃தப்ரஶ்ந பூர்வகமாக இரண்டு கையாலும் எடுத்துக் கொண்டுபோய் வைக்க, ஆஸநக₃தையாய்க் கொண்டு ரஸாதலத்தை ப்ரவேஶியா நிற்கிற இவளைக்

ஸீதாயாம்) இத்யாதி₃ — பிராட்டி ஸ்வஶபத₂ப்ரகாஶந மாத்ரம் பண்ணினுளித்தனையல்லது ஆக்ரோஶத்தைப் பண்ணினுளல்லாமையாலே, "शप-उपालम्भने" என்கிற ஸூத்ரத்தாலே. "शपमानायां" என்று ப்ரயோகி₃யாமல், "शपन्त्यां" என்றது—என்று கண்டுகொள்வது. (பூ₄மியில் நின்றும்) இத்யாதி₃நா ஶ்லோகங்களுக்கு அர்த்த₂மருளிச் செய்கிறுர். "शपन्त्यां" என்கிற ஸப்தம்யர்த்த₂ம் (அவ்வள விலே) இதி. (இப்பிரிவிலே) த்ருதீயவிஶ்லேஷத்திலே.

மர்ஹதி) என்றது—அப்படி மெய்யாளுல் இடங்கொடுக்கக்

கண்டு தி3வ்யபுஷ்பவ்ருஷ்டி இடைவிடாமல் இவள் மேலே விழுந்தது—என்கையாலே, இப்பிரிவிலே தன்னுடையஅநந்யார்ஹத்வத்தை ப்ரகாஶிப்பித்தாளிறே.

ஆக, இவ்வவதாரத்தில் இவளுக்குச் சொல்லப் பட்ட விஶ்லேஷத்ரயத்துக்கும் ஹேது, இக்குணங் களை இப்படி வெளியிடுகையாய்த்து. இங்ஙனன்றாகில், அநபாயிநியாய், அகர்மவஶ்யையாயிருக்கிற இவளுக்கு, கர்மவஶ்யரைப்போலே இப்படிப் பிரிவு வருகைக்கு யோக்3யதை யில்லையிறே. தன்னுடைய புருஷகாரத்வோபயோகி3யான கு3ணங்களையும், புருஷ காரத்வத்தையும் ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காக வந்த அவ தாரமிறே இது. ஆகையிறே "यदुतान्यदुदाहरन्ति सीता-वतारमुखमेतदमुष्य योग्या" (யது3தாந்யது3த்3ாஹரந்தி

(இக்குணங்களை)—க்ருபாதி3த்ரயத்தை. "विष्णोः एषान-पायिनी""नित्यानपायिनी विष्णोः"என்றத்தைப்பற்ற(அநபாயிநியாய்) இதி. "यथा सर्वगतो विष्णुः तथैवेयं द्विजोत्तम" என்கிற हेयप्रत्य-नीकत्वातिदेशத்தைப்பற்ற (அகர்மவஶ்யையாய்) இதி. "अन-वद्यानवद्याङ्गी" என்கிற लक्ष्मीतन्त्रवचनமும் விவக்ஷிதம். இத்தால்— "ममैव दुष्कृतं किञ्चित् महदस्ति न संशयः" என்கிறது कर्मवश्यत्वारोपप्रयुक्तமென்று கருத்து. உக்தமான விஶ்லேஷத்ரய ஹேதுவை ப4ட்டர்ஸ்ரீஸூக்தியாலே ஸம்வதி3ப்பிக்கிறார் (ஆகையிறே) இத்யாதி3நா. "औदार्यकारुणिकताश्रित-वत्सलत्वपूर्वेषु सर्वमतिशायितमत्र मातः। श्रीरङ्गधाम्नि यदुतान्युदुदाहरन्ति सीतावतारमुखमेतदमुष्य योग्या॥"— "வாரீர் கிருபாதி3கமாகா வான ஸ்ரீரங்க3நாச்சியாரே! सर्वकामप्रदत्व-सिद्धोपायप्रदत्वरूप-औदार्यமென்ன. परदुःखासहिष्णुत्वமே ஸ்வப4ாவமாயிருக்கையாகிறकरुणाशीलत्वமென்ன. ஆஶ்ரிததோ3ஷத்தை கு3ணமாகக்

கடவளென்றபடி. (யது3தாங்யத்) இத்யாதி3க்கர்த்த2ம்—

ஸீதாவதாரமுக2மேதத3முஷ்ய யோக்3யா) என்று ப4ட்டருமருளிச்செய்தது. இப்படிச் சேதநர் பக்கல் அநுக்3ரஹத்துக்குடலான க்ருபையையும், ஈஶ்வரன் பக்கல் அணுகி வஶீகரிக்கைக்குடலான பாரதந்த்ர்யாதி3களையும் தானேவெளியிட்டது—ஶாஸ்த்ரங்களில்

கொள்ளுகையாகிற ஸ்வபா4வவிஶேஷமென்ன, இவற்றை முதலாகவுடைத்தான கல்யாணகு3ணங்களிலே வைத்துக் கொண்டு. ஔதா3ர்யாதி3களெல்லாம் இந்தக் கோயிலாகிற திருப்பதியிலேயுண்டான ஸ்ரீரங்க3நாச்சியாரான இந்த அவதாரவிஶேஷத்திலே அதிஶயித்திருக்கும். மற்றை ஸீதாவதாரம் முதலான அவதார ஜாதமான யாதொன்றை ஐதிஹாஸிகரும் பௌராணிகரும் சொல்லுகிறார்கள்—ஶ்ருதி ஸித்3த4மான தே3வர்கு3ணஜாதத்துக்கு நித3ர்ஶந ஸ்த2ாநமாகச் சொல்லுகிறார்கள் — இந்த ஸீதாவதாராத்3யவதார ஜாதமானது. கீழ்ச்சொன்ன ஸ்ரீரங்க2நாச்சியாரான இந்த அவதார விஶேஷத்தினுடைய **यथाभिमतप्रकारनिष्पत्तिहेतुभूत** *மான அப்4யாஸம்'' என்று ஸ்ரீ கு3ணரத்நகோஶத்தில் ப4ட்டர் அருளிச்செய்தார்—என்றபடி.* **"योग्या गुणनिकाभ्यासः"** *என்னக்கடவதிறே.* **"वत्सलत्वपूर्वेषु"** *என்கிறவிடத்தில் பூர்வ ஶப்3த3த்3காலே—"* **क्षमितुरिदमित्थंत्वविभवः** *" என்று சொன்ன பாரதந்த்ர்யமும்.* **" प्रदिमपतिपारार्थ्ये "** *என்று சொன்ன அநந்யார்ஹத்வமும் ஸங்க்3ருஹீதம்.* **कृपादिगुणाभ्यासार्थं अवतारं** *என்றவித்தால்—தத3ந்தர்க3தமான இந்த விஶேஷத்ரயமும் இந்த க்ருபாதி3களுக்கு* **प्रातिस्विकवेषेण प्रकाशकम्** *என்று ஸித்3த4ம்—என்று கருத்து. (அநுக்3ரஹத்துக்கு)—* **"अस्तु ते, तथैव सर्वं सम्पत्स्यते" इत्यादिफलप्रयोजकसंकल्पादि***களுக்கு. (அணுகி)—கிட்டி. (ஶாஸ்த்ரங்களில்)—ஶ்ருதி ப4க3வச்*

ஸீதாவதார ப்ரப்4ருதியான யாதோர் அவதார ஜாதத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். அதெல்லாம் புருஷகாரபூ4தையான ஸ்ரீரங்க3நாச்சியாராக அவதரிக்கைக்குப் பண்ணின ஶ்ரமம்—

கேட்கிற மாத்ரமன்றிக்கே, அநுஷ்டா₂நபர்யந்தமாகக் காண்கையாலே, தன்னைப் புருஷகாரமாகப் பற்று வார்க்கு ருசி விஶ்வாஸங்களுறைக்கைக்குறுப்பாக. 8.

9. அவ:-ஏவம்பூ₄தகு₃ண விஶிஷ்டையான இவளுடைய புருஷகாரத்வம் தோற்றுவது எங்கே? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷங்கள்) என்று தொடங்கி.

ஶா₂ஸ்த்ராதி₃களில். (கேட்கிறமாத்ரமன்றிக்கே)—श्रूयमाणमात्र மன்றிக்கே. (அநுஷ்டா₂நபர்யந்தமாக)—अनुष्ठानं-कृपादिप्रयुक्तोपदेशाद्याचारः, पर्यन्तं-अन्त्यावस्था, यस्य तथोक्तम्। அதுவாக—என்றபடி. शास्त्रेषु श्रूयमाणत्वं कृपादेः प्रथमावस्था, मननं मध्यमावस्था, अनुष्ठीयमानतया दर्शनं चरमावस्था। இப்படி அவஸ்தா₂த்ரயத்தாலே कृपादिप्रसि‌त्तியுண்டானால், இவளுடைய पुरुषकारतयावरणத்திலே प्रवृत्तिप्रयोजकமான उत्कटेच्छारूपरुचியும், पुरुषकारभावोपयोगिगुणवत्ताध्यवसायरूपविश्वासமும் उत्तरकालीनबाध-अपर्यवसानமாகிற உறைப்பையுடைத்தாகும்—என்றபடி. 8.

9. ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷ இத்யாத்₃யுத்தரவாக்யத்துக்கு அவதாரிகை (ஏவம் பூ₄தகு₃ண) இத்யாதி₃. (ஏவம் பூ₄த) என்றது—विश्लेषत्वयादिप्रकाशितமான என்றபடி. இத்தால்—புருஷகாரத்வாபேக்ஷித கு₃ணங்கள் ப்ரகாஶித்தவிடம் கீழ்ச்சொல்லிற்று. இனி தத்₃கு₃ணஹேதுக புருஷகாரத்வம் ப்ரகாஶித்தவிடம் சொல்லுகிறது — என்கிற ஸங்க₃தி விஶேஷம் ஸூசிதம்.

"புருஷகாரத்வம் தோற்றும்" (வா. 9) என்கிறவிடத்தில் "புருஷகாரத்வம்" என்கிறவித்தால், भगवत्क्षमाद्युद्बोधकत्वमात्रத்தை விவக்ஷித்தால் விஶ்லேஷபக்ஷம் அந்வயியாது. उपदेशादिना चेतनस्य भगवदाश्रयणप्रवृत्तिकरत्वादि-

---

என்று. (யோக்₃யா) அப்₄யாஸ:.8. (பக்கம் 200ல் தொடரும்.)

9. ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷங்களிரண்டிலும் புருஷகாரத்வம் தோற்றும்.

வ்யா:-புருஷகாரத்வமாவது- க₄டகத்வம். அது இவனுக்கு, அவனோடு கூடியிருக்கும் த₃ஶையிலும், நீங்கியிருக்கும் த₃ஶையிலும் ப்ரகாஶிக்கும்—என்கை. ஸம்ஶ்லேஷ த₃ஶையிலே- இளையபெருமாள் காட்டுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது, பெருமாள் நிறுத்திப்போவ தாகத் தேடினவளவிலே, 'என்னைக்கூடக்கொண்டு போகவேணும்'என்று, "स भ्रातुश्चरणौ गाढं निपीड्य रघुनन्दनः। सीतामुवाचातियशा: राघवं च महाव्रतम् ॥" (ஸ ப்₄ராதுஶ்சரணௌ கா₃ட₄ம் நிபீட்₃ய ரகு₄நந்த₃ந:। ஸீதாமுவாசாதியஶா ராக₄வம் ச மஹாவ்ரதம் ॥) என்கிறபடியே ஶரணம் புகுகிறவளவிலும்; பஞ்சவடியிலே எழுந்தருளின போது, "நீரும் நிழலும் வாய்த்திருப்பதொரு ப்ர

மாத்ரத்தை விவக்ஷித்தால் ஸம்ஶ்லேஷபத₃ம் அந்வயியாது. அத: உப₄யாநுகு₃ணமாக புருஷகாரத்வ பத₃த்துக்குத் தாத்பர்யார்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார் (புருஷகாரத்வமாவது க₄டகத்வம்) என்று. சேதநேஶ்வரவிஷயங்களான புருஷகாரபத₃த்தினுடைய யோகா₃ர்த்த₂ங்களிலே அநுகு₃ணாகாரமான चेतनेश्वरादिगत—प्रपत्तृप्रपत्तव्यभाव-क्षमितृक्षन्तव्य-भाव-अन्यतररूपघटना-शब्दित-सम्बन्धकरत्वम् पुरुषकारत्वपदविवक्षितम् *என்றபடி. ஸம்ஶ்லேஷாதி₃கள்* प्रतिसम्बन्धिसापेक्ष*மாகையாலே ஈஶ்வரனுகிற ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄யைப் பூரித்துக்கொண்டு அர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்கு அவனோடு கூடியிருக்கும் த₃ஶையிலும்) இத்யாதி₃நா. ஸம்ஶ்லேஷத₃ஶையில் புருஷகாரத்வம் தோற்றுமென்று பூர்வம் உபபாதி₃யாமையாலும். ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களென்கிற நிர்தே₃ஶம் துல்யமாயிருக்கையாலும்.* संश्लेषग्रहणं दृष्टान्तार्थं *என்கை*

9. அவ:— ஸம்ச்லேஷத₃சையிற்போல் விச்லேஷத₃சையி லும் புருஷகாரத்வம் தோற்றுமோ? என்ன, தோற்றும் என்கிறார் மேல் (ஸம்ச்லேஷ) இத்யாதி₃யால்.

அநுசிகம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (கூடியிருக்கும் த₃சையிலும் நீங்கியிருக்கும் த₃சையிலும்) என்று. அத்தை விசேஷ விஷயமாகக் காட்டுகிறார் (ஸம்ச்லேஷத₃சையிலே) இத்யாதிநா. "नेदानीं त्वदृते सीते स्वर्गोऽपि मम रोचते" என்கிறவிடத்தில், "विशेषविधिः शेषनिषेधफलकः" என்கிற ந்யாயத்தாலே. இளையபெருமாளை நிறுத்திப் போகையில் அபி₄ப்ராயம் தோற்றினபடியாலே, 'एवं श्रुत्वा तु संवादं लक्ष्मणः पूर्वमागतः। बाष्पपर्याकुलमुखश्शोकं सोढुमशक्नुवन्॥" என்று இளையபெருமாள் சோகித்தாரென்றத்தைப்பற்ற (பெருமாள் நிறுத்திப் போவதாகத் தேடினவளவில்) என்றது. "अहं चानुगमिष्यामि वनमग्रे धनुर्धरः" என்றத்தைப்பற்ற (என்னைக் கூடக் கொண்டுபோகவேணும்) என்றது. (ஸ ப்₄ராது:) இத்யாதி₃—"ईश्वरं गुरुं च भजस्व" என்கிறவிடத்திற்போலே ஏகசகாரமாகையாலே ஸமுச்சயபரமாய், ஸமுச்சயத்தில் க்ரியாபத₃ாவ்ருத்தியாகையாலே க்ரியாத்₃வயமாய், "सीतामुवाच, भ्रातुश्चरणौ गाढं निपीड्य महाव्रतं राघवं च उवाच" என்று அர்த்த₂க்ரமத்தாலே பாட₂க்ரமத்தை பா₃தி₄க்கிறது. (ஸீதா முவாச) என்கிறவிடம் पुरुषकारपुरस्करणं. இந்த உக்தி ப்ரகாரத்தை யோக்₃யதாநுகு₃ணம் ஊஹித்துக்கொள்வது. (ப்₄ராதுஶ்சரணௌ கா₃ட₄ம் நிபீட்₃ய) என்று காயிக ப்ரபத்தியையும், (ராக₄வம் ச உவாச) என்று வாசிக ப்ரபத்தியையும் சொல்லுகிறது. "शोकं सोढुमशक्नुवन्" என்று மாநஸப்ரபத்தியும் ஸூசிதம். இத்தைத் திரு வுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (சரணம் புகுகிறவளவிலும்) என்று. இது (புருஷகாரமாக முன்னிட்டு) (ப 200) என்று उत्तरत्र அந்வயிக்கிறது. "जलरामण्यकं यत्र स्थलरामण्यकं तथा।... पुष्पितैस्तरुभिर्वृतः" என்றத்தைப்பற்ற (நீரும் நிழலும்) இதி. "यत्र" என்று सामान्यनिर्देசத்துக்கு. विशेषपरिग्रहத்திலே இளைய

தே₃ஶத்தைப் பார்த்துப் பர்ணஶாலையைச் சமையும்" என்று பெருமாள் அருளிச்செய்ய, 'நம் தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்தபோதே பெருமாள் நம்மைக் கைவிட்டார்' என்று விக்ருதராய், "एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणस्संयताञ्जलिः। सीतासमक्षं काकुत्स्थं इदं वचनमब्रवीत्॥ परवानस्मि काकुत्स्थ त्वयि वर्षशतं स्थिते। स्वयं तु रुचिरे देशे क्रियतामिति मां वद॥" (ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ்ஸம்யதாஞ்ஜலி꞉। ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த₂ம் இத₃ம் வசநமப்₃ரவீத்॥ பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த₂ த்வயி வர்ஷஶதம் ஸ்தி₂தே। ஸ்வயம் து ருசிரே தே₃ஶே க்ரியதாமிதி மாம் வத₃॥) என்கிறபடியே, தம்முடைய பாரதந்த்ர்யத்தைப் பெறுகைக்காகக் கையுமஞ்ஜலியுமாய் நின்று அபேக்ஷிக்கிறவளவிலும், பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டுத் தம்மபேக்ஷிதம் பெறுகை

பெருமாளுக்கு स्वतन्त्रकर्तृत्वं *ப்ரஸங்கி₃க்கையாலும்,* रामण्यक-शब्दार्थघटकरतिशब्दितेच्छायां *இளையபெருமாளுக்கு* कर्तृत्वं सूचित*மாகையாலே* "वैदेही रमते यत्र त्वमत्र चापि लक्ष्मण" *என்று* "त्वं रमसे" *என்கையாலும். இளையபெருமாளிடத்திலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைப் பெருமாள் திருவுள்ளம் பற்றினார் என்று* अभिप्रेत्य *(நம் தலையிலே) இத்₃யாதி₃.* वक्ष्यमाणश्लोकस्थ'तु' शब्दार्थं *(விக்ருதராய்) இதி. (ஏவம் உக்தஸ்து) இத்யாதி₃—* (संयताञ्जलिः सीतासमक्षं काकुत्स्थं अब्रवीत्) *என்று—* "संयताञ्जलिः सीतासमक्षं" *என்று* पुरुषकारविषयककायिकप्रपत्तिं*யும்.* "काकुत्स्थं अब्रवीत्" *என்று* उपायविषयकवाचिकप्रपत्तिं*யும் சொல்லிற்று.*

---

9. (நம் தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை) என்றது— பெருமாள் தானுகந்த அடிமையில் ஏவாதே, "நீயுகந்த விடத்தே பர்ணஶாலையைச் சமை" என்றபோதே, "நம்மை ஸ்வதந்த்ரனாக்கினார்" என்ற கருத்தாலே இளையபெருமாள் விக்ருதரானார்—என்னுமத்தைப்பற்ற. (ஸீதாஸமக்ஷம்)—

வ்யா:— "ஸீதாமுவாச" "மாழைமான் மடநோக்கி" [பெரியதிரு 5-8-1] "தமேவ ஶரணங்கத:" என்று லக்ஷ்மண

(பரவாநஸ்மி) இத்யாதி— "स्वयं रुचिरे देशे" என்று रुचिर-शब्दार्थघटकरुचिशब्दितेच्छையிலும், देशविशेषनिर्णयத்திலும் பெருமாளுக்கு कर्तृत्वமும். 'तु' शब्दार्थावधारणத்தாலே அவற்றில் தமக்கு कर्तृत्वगन्धराहित्यமுமாகிற अत्यन्तपारतन्त्र्यம் இளையபெருமாளுக்கு அபேக்ஷிதம். ஆகையிறே பெருமாளும். "अयं देशस्समश्श्रीमान् पुष्पितैस्तरुभिर्वृतः। इहाश्रमपदं सौम्य यथावत्कर्तुमर्हसि" என்று— "श्रीमान्" என்று स्वयं रुचिरत्वத்தையும். "इह" என்று தேஶவிஶேஷத்தையும் அருளிச்செய்தது. இத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (தம்முடைய பாரதந்த்ர்யத்தை) இத்யாதி. "संयताञ्जलिः" என்கிறவிதுக்கு. "काकुत्स्थमब्रवीत्" என்கிறவிடத்திலும் அந்வயம் என்றருளிச்செய்கிறார் (கையும் அஞ்ஜலியுமாய்) இத்யாதி. 1 पूर्वोक्तरीत्या பிராட்டிக்கு उपायतया वरणं இல்லாமையாலும். 2 இத்தை उपायतया वरणं என்னில் पुरुषकारतया वरणं அத்யாஹரித்துக்கொள்ளவேண்டி வருகையாலும், 3 இத்தை पुरुषकारतया वरणं என்னில் उपायतया वरणं அத்யாஹரிக்கவேண்டிவருகையாலும், 4 उभयाभ्युपेतமான पुरुषकारत्वமே பிராட்டிக்கு प्रामाणिकமாகையாலும். पुरुषकारतया वरणமே "सीतामुवाच" "सीतासमक्षं" என்கிறவிடத்தில் விவக்ஷிதம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (புருஷகாரமாக முன்னிட்டு) என்று. पूर्वत्र वाचिकप्रपत्तियும், उत्तरत्र "संयताञ्जलिः" என்று कायिकप्रपत्तियுமாகிற இவற்றை साधारणமாக நிர்தேஶிக்கிறார் (முன்னிட்டு) इति. वनानुगमनத்துக்கும் स्वातन्त्र्यगन्धरहितமான பாரதந்த்ர்யத்துக்கும் साधारणनिर्देशம்

பிராட்டியை முன்னிட்டுக்கொண்டு. (வர்ஷஶதம்) யாவதாத்மபாவி. (த்வயி ஸ்திதே ஸதி) என்றது— தம்முடைய பாரதந்த்ர்யத்துக்கு ஹானிவருமளவில் பெருமாளுடைய ஸத்தையுமழியவேணும் என்ற கருத்தாலே. (ஸ்வயந்து ருசிரே) இத்யாதிவாக்யத்தாலே. கீழ்ச்சொன்ன பாரதந்த்ர்

யாலும்; ஆஸுரப்ரக்ருதியான ஜயந்தன் காக ரூபத்தைக்கொண்டு வந்து, ஜநநி பக்கலிலே அக்ருத்ய ப்ரவ்ருத்தனாக, "कः क्रीडति सरोषेण पञ्चवक्त्रेण भोगिना" (க: க்ரீட₃தி ஸரோஷேண பஞ்சவக்த்ரேண போ₄கி₃நா) என்று பெருமான் அவன்மேலே சீறித் தலையை யறுப்பதாக ப்₃ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகி₃க்க, "स पित्रा च परित्यक्तः सुरैश्च समहर्षिभिः। त्रीन् लोकान् संपरिक्रम्य तमेव शरणं गतः॥" (ஸ பித்ரா ச பரித்யக்த:

(தம்மபேக்ஷிதம்) இதி. (ஆஸுர ப்ரக்ருதியான) இத்யாதி₃— असुरस्य इयं आसुरी. सा प्रकृतिः-स्वभावः यस्य स तथोक्तः. "विष्णुभक्तिपरो देवः विपरीतस्तथाऽसुरः" என்கிறபடியே, ப₄க₃வத்₃ பா₄க₃வத விஷயத்திலே அஸஹ்யாபசாரஹேதுதமோகு₃ண ப்ராசுர்யமாகிற ஸ்வபா₄வத்தையுடையவன்—என்றபடி. தே₃வனான இவன் ஆஸுரப்ரக்ருதியாகைக்கு ஹேது— அஸுரனான புலோமாவுக்கு தௌ₃ஹித்ரனாகை. "एतस्मिन्नन्तरे वीरः पुलोमा नाम वीर्यवान्। दैतेयस्तेन सङ्गृह्य शचीपुत्रोऽपवाहितः॥ मातामहो यतस्तस्य पौलोमी येन सा शची" என்று உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லக்கடவதிறே. "विरोचनविरुद्धोऽपि प्रह्लादः प्रकृतिं स्मरन्। विष्णोः त्रिः क्रममाणस्य पादाम्भोजं रुरोध ह॥" என்று வாமநபுராணத்திலும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரக்ருதியானது ப்ரஹ்லாத₃னையும் எதிரிடப்பண்ணினால், ஜயந்தனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே என்று தோற்ற (ஆஸுரப்ரக்ருதியான) என்று "ப்ரக்ருதி" ஶப்₃த₃ப்ரயோக₃ம் பண்ணிற்று என்று கண்டு கொள்வது. (ஜயந்தனானவன்) இத்யாதி₃— "स दृष्ट्वा जानकीं तत्र कन्दर्पशरपीडितः। विददार नखैः तीक्ष्णैः पीनोन्नत-

---

யத்தை ஏவிக்கொண்டு ஸபூ₂லமாக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்தி₂க்கிறது. (ஜயந்தன்)—இந்த்₃ரபுத்ரன். (காக ரூபத்தைக் கொண்டு வந்து) என்றது—यथा पिता तथा पुत्रः என்கிறபடியே. அஹல்யா விஷயத்தில் இந்த்₃ரன் வந்தாப்போலே இவனும்

கு₃ஹ காகாதி₃களுக்குப் புருஷகாரமானமை ஸம்ஶ்லேஷ த₃ஶை

पयोधरौ ॥" என்றத்தைப்பற்ற (ஜநகி பக்கலிலே அக்ருத்ய ப்ரவ்ருத்தனாக) என்றது. "**प्राणेभ्यः परिरक्षितः**" என்றத்தை யுட்கொண்டு (தலையையறுப்பதாக) என்றது. (ஸ பித்ரா ச) இத்யாதி₃— "**त्रीन् लोकान्**" என்கிறதின் அர்த்த₂ம் (எங்கும்)

பிராட்டி பக்கல் து₃ர்ப்பு₃த்₃தி₄யாலே அன்றாகக் காக ரூபத்தைக்கொண்டு வந்து–என்றபடி. இப்படியன்றிக்கே, **वायसत्वं जन्मसिद्ध**மென்னில், **स दृष्ट्वा जानकीं तत्र कन्दर्पशरपीडितः। विददार नखैस्तीक्ष्णैः पीनोन्नतपयोधरौ**" என்று சொல்லுகிற ப்ரகாரத்திலே. பிராட்டிபக்கல் து₃ர்பு₃த்₃தி₄ பண்ணுகைக்கு யோக்₃யதையில்லையிறே. "**भक्षार्थी बलिभोजनः**" என்று மாம்ஸார்த்தி₂யாயன்றோ பிராட்டி திறத்தில் அபசாரப்பட்டதென்னில், "**सद्यश्चण्डालतां व्रजेत्**" என்கிறபடியே, வஸிஷ்ட₂னிடத்தில் அபசாரத்தாலே த்ரிஶங்கு அப்போதே சண்டாளனைப்போலே, த்ரிஜக₃தாம் மாதாவான பிராட்டி விஷயத்தில் து₃ர்பு₃த்₃தி₄ பண்ணினபோதே வஞ்சநார்த்த₂மாகத்தான் கொண்ட திர்யக் சண்டாள ஜாதியின் வேஷம் அவனுக்கு அப்படியே யதா₂ர்த்த₂மாய் விடுகையாலே, மாம்ஸார்த்தி₂யாகச் செய்தான் என்னக் குறையில்லை. இப்படியில்லையாகில். "**जयन्तत्राणवरदः सुग्रीवेप्सितराज्यदः**" என்கிற † **पाद्मोत्तरैकत्रिंशाध्यायस्थ-रामनामाष्टोत्तरशत-वचन**த்தோடே விரோதி₄க்குமிறே. அன்றிக்கே, (ஜயந்தன் காக ரூபத்தைக் கொண்டு வந்து) என்கிற வாக்யத்தை. "காக ரூபத்தைக் கொண்டிருக்கிற ஜயந்தன் வந்து" என்று ஶிக்ஷித்து **पूर्वचा-सिष्ठानुगुण**மாகயோஜிக்கவுமாம். **पूर्ववासिष्ठ**த்தில்-**गौतमशाप**த்தால் இந்த்₃ரனுக்குவந்த காகத்வத்தை தே₃வதைகள் ஜயந்தனிடத்தில் மாற்றி இந்த்₃ரனை ராஜ்யார்ஹனாக்கிக் கொண்டதாகவும், அந்த ஜயந்தன் தானே, "**अतो राममहास्त्रेण जयन्तो भयविद्रुतः। तेनानुद्रवता भद्रे द्रावितो नैव मारितः ॥**" என்று **ब्रह्मास्त्रविषयीभूत**னானென் என்று சொல்லிற்றிறே. (அக்ருத்ய ப்ரவ்ருத்தனாக)

---

† பூனா பதிப்பில் இது 281-வது அத்தியாயத்தில் காண்கிறது.

ஶரைஶ்ச ஸமஹர்ஷிபி₄:। த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரி க்ரம்ய தமேவ ஶரணம் க₃த:॥) என்கிறபடியே.எங்கும் சுற்றித்திரிந்தவிடத்திலும் ஒரு புகலிடம் இல்லாமை யாலே போக்கற்று ஶரணம் புக, "स तं निपतितं भूमौ शरण्यश्शरणागतम्। वधार्हमपि काकुत्स्थः कृपया पर्यपालयत्॥" (ஸ தம் நிபதிதம் பூ₄மௌ ஶரண்யஶ் ஶரணாக₃தம்। வத₄ார்ஹமபி காகுத்ஸ்த₂: க்ருபயா பர்யபாலயத்॥) என்றும், "पुरतः पतितं देवी धरण्यां वायसं तदा। तच्छिरः पादयोस्तस्य योजयामास जानकी॥ समुत्थाप्य करेणाथ कृपापीयूषसागरः। ररक्ष रामो गुणवान् वायसं दययैक्षत॥ (புரத:பதிதம்

இதி. "सम्परिक्रम्य" என்கிற सोपसर्गद्वयधात्वर्थம் (சுற்றித் திரிந்த விடத்திலும்) இதி. "परित्यक्तः" என்கிறதின் அர்த்த₂ம் (ஒரு புகல் இல்லாமையாலே) இதி. "तमेव शरणं गतः" என்கிறதின் அர்த்த₂ம் (போக்கற்று ஶரணம் புக) என்றது. (ஸ தம் நிபதிதம்) இத்யாதி₃—(புரத: பதிதம்) இத்யாதி₃— अत्र, "जयन्तः कामुकतया समागत इति न रामायणोक्तम्। 'नचाप्युपारमन्मांसात् भक्षार्थी बलिभोजनः। भक्षगृध्नेन काकेन रादितन्तु स्तनान्तरे॥' इत्यादिमात्रवचनात्। अतो वालिवत् असौ इन्द्रजन्मा प्रबलः कश्चित् वायसः। "मत्कृते काकमात्रे तु ब्रह्मास्त्रं समुदीरितम्" इति चोक्तम्." என்று சிலர் பக்ஷம். அதில், 'पुत्रः किल स शक्रस्य" என்கிற ராமாயண வசநத்திலுண்டான 'जयन्तवात्यन्यतरனோ? அன்றிக்கே अपूर्वपुत्रனோ?' என்கிற விஶேஷாகாங்க்ஷையை अपूर्वकल्पनाविरहानुगृहीतமான पुराणवचनसमर्पितजयन्तरूपविशेषம் ஶமிப்பிக்கையாலே, ஸாமாந்ய விஶேஷந்யாயத்தாலேயும் ஸர்வஶாகூ₂ப்ரத்யய ந்யாயத்தாலேயும் ஜயந்தன் காகரூபேண வந்தான் என்னுமிடம் ஸித்₃த₄ம். பாத்₃மோத்தரத்திலே दिव्याष्टोत्तरशतनामविषयाध्यायத்திலே "जयन्तत्राणवरदः" என்று काकवृत्तान्तस्थानத்திலே சொல்லுகையாலே, காகன் ஜயந்தன்

என்றது—வாயால் சொல்லமாட்டாமையாலே. (புரத:பதி

யில் தோற்றினப்போலே, ராக்ஷஸீ குாலவ பூ₄மிகளுக்கு அபராத₄

என்னுமிடம் லப்₃த₄ம். பூர்வவாஸிஷ்ட₂த்தில் ஹநுமத்₃ விஜயத்திலும். "वायसोऽभूज्जयन्तस्स इन्द्राणी यमजीजनत्। तत्र हेतुं प्रवक्ष्यामि शृणु भद्रे मयोदितम्॥ पुरा मरुत्वान् देवेशो गौतमस्य प्रियां सतीम्। अहल्यां कामयन् मोहात् निशीथे वायसोऽरटत्॥" என்று தொடங்கி விஸ்தரேண சொல்லி. "इन्द्रस्य वायसत्वं च जयन्ते प्रत्यपादयन्। आत्मा हि पुत्रस्सर्वेषां इति स्वं नाथमिच्छवः॥ प्रसाद्य गौतमं तेन वायसत्वस्य चावधिम्। रामास्त्रस्पर्शममराः कामयामासुरीश्वराः॥ जयन्तः काकरूपेण विचरन् भुवने चिरम्। वने राघवसिंहस्य कोपं जनयितुं....॥" இத்யாதி₃ விஸ்தரேண சொல்லி "अतो राममहास्त्रेण जयन्तो भयविद्रुतः। तेनानुद्रवता भद्रे द्रावितो नैव मारितः॥" என்று தலைக்கட்டுகையாலே காகன் ஜயந்தன் என்னுமிடம் ஸ்பு₂டம். (1) कस्माद्यो मां हरेस्त्वत्तः क्षमसे तं महीपते" என்கிற வாக்யஶேஷ ஸ்வாரஸ்யத்தாலே. एक देशक्षतिकरणरूप-स्वल्पापराध த்துக்கு இத்தனை செய்தால், த₄ர்மி யையே அபஹரித்த மஹத்தராபராத₄த்தைப் பொறுத் திருக்கை என்? என்று,-"मत्कृते काकमात्रे तु ब्रह्मास्त्रं समुदीरितम्" என்கிறதுக்கர்த்த₂ம். "काकमात्रे" என்கிறதுக்கு—भूयिष्ठापराध- प्रदर्शनवाक्यशेषानुसार த்தாலே. த₄ர்மியை அபஹரியாதே ஏக தே₃ஶக்ஷதி பண்ணினவனிடத்தில் என்றபடி. (2) ஜயந்தனுகி லும் காகஶரீரத்தைக்கொண்டபோதே காகமேயாகையிறே,- "तमहं लोष्टमुद्यम्य वारयामि स्म वायसम्" என்று காகாந்தரத்தைப் போலே லோஷ்டத்தாலே வாரிதமாய் மறைந்திருந்தது. இப்படி ஸ்த்ரீயானவென்னுலே லோஷ்டத்தாலே எறியுண்டு மறையும்படி து₃ர்ப₃லமான வாயஸவிஷயத்தில் ப்₃ரஹ் மாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகி₃த்து ராக்ஷஸவிஷயத்திலே பொறுத்திருப்பது என்? என்றுமாம். 1 "प्रचलः कश्चित् वायसः" என்பார்க்கும், இந்தக் காகத்துக்கு ப்ராக்ருத காகங்களைப் பற்ற வைலக்ஷண்யமிஷ்டமாகையாலே. "मात्र" பத₃த்தாலே அந்த ப்ரப₃லத்வத்தை வ்யவச்சே₂தி₃க்கக்கூடாமையாலே

தம் தே₃வீ) இத்யாதி₃ பாத்₃மோத்தர வசநங்கள். (விரகு)

தே3வீ த்4ரண்யாம் வாயஸம் தத3ா। தச்சி2ர: பாத3யோஸ்தஸ்ய யோஜயாமாஸ ஜாநகீ॥ தமுத்தா2ப்ய கரேணாத2 க்ருபா பீயூஷ ஸாக3ர:। ரரக்ஷ ராமோ கு3ணவாந் வாயஸம் த3யயைக்ஷத॥) என்றும் ஸ்ரீராமாயண பாத்3ம புராணங்களில் சொல்லுகிறபடியே, இவள் புருஷகாரமாகப் பெருமாள் ரக்ஷிக்கையாலும்; விஶ்லேஷத3ஶையிலே—"इह सन्तो नवा सन्ति सतो वा नानुवर्तसे। तथाहि विपरीता ते बुद्धिराचारवर्जिता॥" (இஹ ஸந்தோ ந வா ஸந்தி ஸதோ வா நாநுவர்த்தஸே। தத2ாஹி விபரீதா தே பு3த்3தி4ராசார வர்ஜிதா॥) இத்யாதி3யாலே, விபரீதபு3த்3தி4யான ராவணனைப் பெருமாள்திருவடிகளிலே சேர்க்கைக்கு விரகுபார்க்கையாலும், ராவணவத4ாநந்தரம் ராக்ஷஸிகளைச் சித்ரவத4ம் பண்ணுவதாக உத்3யுக்தனாய் நிற்கிற திருவடியைக் குறித்து, "पापानां वा शुभानां वा वधार्हाणां प्लवङ्गम। कार्यं करुणमार्येण न कश्चिन्नापराध्यति॥" (பாபாநாம் வா ஶுப4ாநாம் வா வத4ார்ஹாணாம் ப்லவங்

यस्यपहारமே व्यवच्छेदமென்னவேணுமாகையால். "काकमात्रे" என்கிற"मात्र"ஶப்33ம்—अन्यथासिद्धமாகையாலும். 2"विज्ञानघन एव" என்கிற ஏவகாரம்போலே அவத4ாரண வாசியாகையாலே வாக்யாந்தரஶேஷபூ4தமாய் ஸ்வதந்த்ரவாக்யாந்தரஸித்3த4ார்த்த2 பா3த4கமாகமாட்டாமையாலும் पुराणान्तर-कण्ठोक्त-जयन्तपर्यवसान-विरोधिயாகாது. 1 "नखाग्रैः केन ते भीरु दारितञ्च स्तनान्तरे" என்று नखरूपकरणसामर्थ्यத்தாலும், स्तन-रूपाधिकरणसामर्थ्यத்தாலும், रदनशब्दित-विलेखनरूप-क्रियासामर्थ्यத்தாலும் ராமாயணத்திலே வ்யஞ்ஜிதமாய், "कन्दर्पशरपीडितः विरराद् नखैः तीक्ष्णैः पीनोन्नतपयोधरौ॥" என்று பாத்3ம புராணத்

உபாயம். 9. (தொடர்ச்சி 210ம் பக்கம்)

ப4ய நிவர்த்தக புருஷகாரமானமை விஶ்லேஷ த3ஶையிலும் விஶத3

த்திலே कण्ठोक्तமுமான कामुकत्वமும், "भक्षार्थी...भक्षगृध्नेन" என்று ராமாயணத்திலே கண்டோ2க்தமான भक्षार्थित्वமும். जयन्तत्वप्रयुक्तवासनैயாலும். काकशरीरसम्बन्धनिबन्धनவாஸனையாலும் जातिसरन्ध्रयेन पक्षत सङ्घटनार्हமாகையாலும், 2காகம்-அபூர்வ புத்ரன் என்று अन्यत्र சொல்லியிராமையாலும், 3 இத்தைக் கொண்டே கல்பிக்கில் कल्पनागौरवं ப்ரஸங்கி3க்கையாலும். 4"किल" शब्दस्वारस्यத்தாலும். 5"इन्द्राय पुत्रिणे" என்கிறவிடத்தில் "புத்ர" ஶப்3த3ம் ஜயந்தபரமாகக் கண்டபடியாலும். 6 "प्रयोगरत्नावलीपद्धति" என்கிற க்3ரந்த2த்தைப்பண்ணி भग-वच्छास्त्र - प्रामाण्यप्रवर्तनத்தாலே ஆப்தனான பே4ாஜராஜனும் "ब्रह्मास्त्रविदस्त-जयन्तकाक-कथामभिज्ञाप्य"என்று ப்ரயு3ங்க்தி4க்கபடியாலும், ஜயந்தன் காமுகதயா காகரூபேண வந்தான் என்று ஸித்3த4ம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்(ராமாயண பாத்3ம புராணங்களிற் சொல்லுகிறபடியே) இதி. "जयन्त त्राणवरदः" என்கிற பாத்3மபுராணவசநம் இங்கே விவக்ஷிதம். இங்கே, "ராமாயண பாத்3மபுராண" என்கிற பூர்வாபர நிர்தே3ஶத்தாலே. छागपशुन्यायविषयत्वமும். सर्वशाखाप्रत्ययन्याय-विषयत्वமும் सूचितம். तुल्यवदेकक्रियान्वयित्वबोधकமான द्वन्द्व-निर्देशத்தாலே अविरोधेन सङ्घटनार्हत्वமும் व्यञ्जितம். (இஹஸந்த) இத்யாதி3— (தத்2ா) நீ ஸத்3நுவர்த்தநம் பண்ணுகிறிலே யென்கைக்கு ஸம்வாதி3யாக என்றபடி. (விபரீத பு3த்3தி4 யான)—ஜநநிபக்கலிலே காமுகத்வபுத்3தி4யுக்தனான என்றபடி. "விராத3" என்று प्रवृत्तिपर्यन्तविवक्षैயாலே (அக்ருத்ய ப்ர வ்ருத்தனை) என்றார் கீழ் (ப. 202); இங்கே नलकूबरादि-शापप्रतिसन्धानத்தாலே प्रवृत्तिपर्यन्तமன்றிக்கே बुद्धिमात्रமென்று "बुद्धिराचारवर्जिता" என்றுளென்று (விபரீதபு3த்3தி4யான) என்றார் என்று கண்டுகொள்வது. (விருகு)—உபாயம். "तेन मैत्री भवतु ते" என்கிற ஶரணாகதி3யென்றபடி. (பாபா நாம்) இத்யாதி3— பாபாநாம்-திருவடியபி4ப்ராயத்தாலே. ஶுபா4நாம்—सदानुग्रहसम्पन्னையான தன்னபி4ப்ராயத்தாலே.

க₃ம। கார்யம் கருணமார்யேண ந கஶ்சிந் நாபராத்₄யதி॥) என்று, அவனிரங்கத்தக்க வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவர்களபராத₄ங்களைப் பொறுப்பிக்கை யாலும்;—உப₄யத₃ஶையிலும் இவள் புருஷகாரத்வம் தோற்றநின்றதிறே. திருவடி, ராக்ஷஸிகளை அபரா த₄ாநுகு₃ணம் த₃ண்டிக்கும்படி காட்டித்தரவேணு மென்றவளவில், பிராட்டி அவனுடனே மன்றாடி ரக்ஷித்தவித்தனையன்றோ. "मातर्मैथिलि राक्षसीस्त्वयि तदैवार्द्रापराधास्त्वया रक्षन्त्या पवनात्मजात् लघुतरा रामस्य गोष्ठी कृता। काकं तं च विभीषणं शरणमित्युक्तिक्षमौ रक्षतस्सा नः सान्द्रमहागसस्सुखयतु क्षान्तिस्तवाकस्मिकी॥" (மாதர் மைதி₂லி ராக்ஷஸீஸ் த்வயி ததை₃வார்த்₃ராபராத₄ாஸ் த்வயா ரக்ஷந்த்யா பவநாத்மஜாத் லகு₄தரா ராமஸ்ய கோ₃ஷ்டீ₂ க்ருதா। காகம் தஞ்ச விபீ₄ஷணம் ஶரண மித்யுக்திக்ஷமௌ ரக்ஷதஸ் ஸா நஸ் ஸாந்த்₃ர மஹாக₃ஸஸ் ஸுக₂யது க்ஷாந்திஸ்தவாகஸ்மிகீ॥) என்று பவநாத்மஜன் நிமித்தமாக ரக்ஷித்தாள் என்றன்றோ ப₄ட்டரும் அருளிச்செய்தது. 'அவ்விடத்தில் புருஷீ கரித்தமை எங்ஙனே?' என்னில், ப₃லாத்காரத்தா லன்றிக்கே அநுஸாரத்தாலே அபராத₄ங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலே புருஷகாரத்வம் என்கிறது. "திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள் தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்லவேண்டாவிறே" (முமுக்ஷுப்படி 129) என்று திருவடி விஷயமாகவும் புருஷீகரித்தமையை அருளிச்செய்தாரிறே இவர் தாமே. ஆகையால் இரண்டு த₃ஶையிலும் இவள் புருஷகாரத் வம் தோற்றுமென்கிற மாத்ரத்தைச் சொல்லுகிற இவ் வாக்யத்தில் இதுவும் கூட்டக் குறையில்லை. 9.

மாகத்தோற்றும். அத்த₃ஶையில் தநீ₃ய சித்த காலுஷ்யத்தை ஶமிப்பித்தமையுண்டிறே. 9.

'वा' शब्दद्वयं मिथो विरुद्धपक्षद्वयसूचकम्. (இரங்கத்தக்க)-कृपोद्भावनार्हமான என்றபடி. "युक्ता रामस्य भवती धर्मपत्नी यशस्विनी" என்று திருவடி கொண்டாடுகையும், அவர்களை த₃ண்டியாமையும்பற்ற (பொறுப்பிக்கையாலும்) என்றது. ஶங்கிக்கிறார் (திருவடி) இத்யாதி₃நா. "याभिस्त्वं तर्जिता पुरा" "विप्रियकारकाः" "कृतकिल्बिषाः" என்றத்தைப்பற்ற (அபராத₄ாநுகு₃ணம்) என்றது. "यदि त्वमनुमन्यसे" என்றத்தைப்பற்ற (காட்டித்தரவேணும்) என்றது. (மன்றுடி)—1"राजसंश्रय" இத்யாதி₃நா, "அவர்கள் பராதீ₄நைகளாய்ச் செய்தார்கள்" என்றும். 2"भाग्यवैषम्य" இத்யாதி₃நா, "அது தன்னுடைய பா₄க்₃ய ஹாந்யாதி₃யாலே" என்றும், 3"मर्षयामीह दुर्बला" என்று தன்னுடைய காருணிகத்வத்தைச் சொல்லியும். 4 ஶாஸ்த்ர வாஸனையில்லாத ருக்ஷவாக்யத்தைச் சொல்லியும். 5 இரங்காவிடில் அநார்யத்வத்தை வ்யஞ்ஜிப்பித்தும். 6 அபராதி₄த்வத்தினுடைய ஸார்வத்ரிகத்வத்தை த்₃ருடீ₄கரித்தும். 7 "लोकहिंसाविहाराणां" என்று ஜாதிப்ரயுக்தகர்மமென்று சொல்லியும் இப்படி ப₃ஹுமுக₂மாக நிர்ப₃ந்தி₄த்து-என்றபடி. (ரக்ஷித்தவித்தனையன்றே) இதி— இத்தால், अनिष्टनिवर्तकत्वरूपोपायत्वं ப்ரஸங்கி₃த்தமென்று शङ्काबीजं व्यञ्जितम्. அதுக்கு ஸம்வாத₃ம் (மாதர் மைதி₂லி) இத்யாதி₃. "रक्षन्त्या पवनात्मजात्" என்றதிலே நோக்கு. பரிஹரிக்கிறார் (ப₃லாத்காரத்தாலன்றிக்கே) இத்யாதி₃நா; * எவ்விஷயத்திலேயாகவுமாம், த₃ண்ட₃த₄ரனை ப்ரஸக்தனுடைய நிக்₃ரஹாபி₄ஸந்தி₄யை அநுநயத்தாலே ஶமிப்பிக்கை புருஷகாரத்வம்; * இதுவே. "भवेयं शरणं हि वः" என்கிற ஶரணஶப்₃த₃த்தாலும். "रक्षन्त्या पवनात्मजात्" என்கிற 'ரக்ஷதி' தா₄துவாலும் சொல்லப்படுகிறது என்றபடி. இவ்வர்த்த₂த்தில் ग्रन्थान्तरस्थाचार्यसंवादம் (திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள்) இத்யாதி₃. இது முமுக்ஷுப்படி வாக்யம். 9.

10 அவ -இவவுபய தசையிலும இவன் புருஷீ கரிககும பரகாரம எனனெனன அருளிசசெயகிறர் (ஸமஶலேஷ தசையில) என்று தொடஙகி

வயா -ஈஶவரனைத திருததுஙகயாவது—அபராததைதயே பாாததது "क्षिपामि" (க்ஷிபாமி) "न क्षमामि" (ந க்ஷமாமி) எனறிருககுமிருபபைக குலைதது அஙகீகாரோநமுகனாககுகை, சேதநனைத திருததுகை யாவது-அகருதயகரணதிஶீலனாய பககவதவிமுகனாயததிரிகிற ஆகாரததைக குலைதது ஆஶரயணோநமுகனாககுகை. ஸமஶலேஷதசையில, இளைய பெருமாளுக்காக ஈஶவரவிஷயததிலும, விஶலேஷ தசையில் ராக்ஷஸிகளுககாகத திருவடிவிஷயததிலும புருஷீகரிததமை, உபய தசையிலும புருஷகாரதவம தோறறும என்கிற மாதரததுக்குக் கூட்டிக கொளளிலாயிருநத்தாகிலும, பராகரணிகமான அாதகம் ஸமஸாரி சேதநனையும ஈஶவரனையும சேர விடுகை யாகையாலே இவவாகயத்துககு இபபடியே அர்த்தமாக்கடவத்து. ஆகையால் ஈஶவரனோடு தான் கூடியிருக்கும தசையில—சேதநன ஆஶரய

10 (புருஷீகரிககும பரகாரம்) இதி—இததால புருஷகாரஶ்யௌசித்ய सूचितम् (ஸமஶலேஷதசையிலென்று தொடங்கி) இத்யாதி—(அபராததைதயே பாாதது)—குண ஸமபூர்தாதிகளைப பாராதே யென்று அவதாரணாததம (அங்கீகாரோநமுகனாக்குகை)-ஆஶரயணததில அபராதாபி ஸாதியின் றிகலே उपायानपेक्षदर्शीसंरूपचिकी யுடையனாம்படி பண்ணுகை. (அகருதயகரணதி) என இற ஆதி ' ஶபதத்

10 (இவ்வாக்யததுக்கு)- விஶலேஷதசை இதயாதி

10. ஸம்ஶ்லேஷத3ஶையில் ஈஶ்வரனைத் திருத்தும்; விஶ்லேஷத3ஶையில் சேதநனைத் திருத்தும்.

10. வ்யா:– தத்தத்3த3ஶைகளில் புருஷீகரிப்பிக்கும் ப்ரகாரம் ஏதென்ன, அவனைச் சிறுங்கிக்கும் ஸம்ஶ்லேஷத3ஶையில் நியந்தா

தாவே ஞ்யாகரண் விவக்ஷிதம். (ப4க3வத்3விமுக2னாய்)-ப4க3வத்3 விஷயத்தில் த்3விஷ்டனாய். (ஆஶ்ரயணேனென்முக2னுக்குகை)- ஆஶ்ரயணஶிகீர்ஷையுடையனாம்படி பண்ணுகை. (ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷங்களிரண்டிலும்)(வா 9) என்கிறவிடத்தில்– இளையபெருமாளையும் திருவடியையும் நித3ர்ஶிப்பித்து வ்யாக்2யாநம் பண்ணிவைத்து. (ஸம்ஶ்லேஷ த3ஶையில் ஈஶ்வரனைத் திருத்தும்) இத்யாதி3க்கு– அவர்களை வ்யாவர்த்திப்பித்து. संसारिचेतनेश्वरसाम्यविषयत्वेन வ்யாக்யாநம் பண்ணுகையிலே ஹேதுவென்? இளையபெருமாள் விஷயத்தில் பெருமாளைத் திருத்துகை யதா2யோக்3யம் கூடுமே. விஶ்லேஷ த3ஶையில் சேதநனைத் திருத்துகையும், ராவணனைத் திருத்துகையாகிறப்போலே ராக்ஷஸிகள் விஷயமாகத் திருவடியைத் திருத்துகையுமாமே–என்கிற ஶங்கைக்கு; ईश्वरशब्दनिर्देशास्वारस्यமும், சேதநஶப்3த3த்துக்கு स्वन्तस्वन्तव्यचेतनपरत्वेन वैरूप्यமும், कर्मपारतन्त्र्यशब्दास्वारस्यமும் तथा व्याख्यानத்திலே ஹேது என்று பரிஹாரத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஶ்லேஷ த3ஶையில் இளையபெருமாளுக்காக) இத்யாதி3. (கூட்டிக் கொள்ளலாயிருந்ததாகிலும்) என்றது– உதா3ஹரணமாக வ்யாக்2யாதமாயிருந்ததாகிலும் என்றபடி. (ப்ராகரணிகமான அர்த்த2ம்)—एतत्प्रकरणप्रतिपिपादयिषितமான प्रमेयம். (ஸம்ஸாரிசேதநனையும்) இத்யாதி3-இதுதான் ईश्वर-चेतन-कर्मपारतन्त्र्यशब्दங்களினுடைய ஸ்வரஸஸித்3த4மென்றுகருத்து. (ஆகையால் ஈஶ்வரனோடு) இத்யாதி3– चिकीर्षितकार्यविरोधि-

---

மூலவாக்யத்துக்கு. (இப்படியே அர்த்த2மாகக் கடவது)

ஞோந்முக₂னாய் வந்திருக்கச் செய்தே, பூர்வாபராத₄த்தைப் பார்த்து ஈஸ்வரன் அங்கீ₃கரியாதிருக்குமளவில், அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைத் தவிர்த்து க்ருபாதி₃ கு₃ணங்களைக் கிளப்பி இவனை அங்கீ₃கரிக்கும்படியாக்குகையும்; பிரிந்திருக்கும் த₃ஶையில்-ஈஸ்வரன் அங்கீ₃காரோந்முக₂னாய் வந்திருக்கச்செய்தே. இச் சேதநன் கர்மாநுகு₃ணமாக விமுக₂னாயிருக்குமளவில், இவன் வைமுக்₂யத்தை மாற்றி ருசியை விளைப்பித்து ஆஸ்ரயணோந்முக₂னாக்குகையும்— இவன் இரண்டு தலையையும் திருத்துகையாவது. ஆகவிப்படி அங்கீ₃கார விரோதி₄யான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை மாற்றி அங்கீ₃காரத்துக்குடலான க்ருபாதி₃களை உத்₃ப₄விப்பிக்கையாலும், ஆஸ்ரயண விரோதி₄யான வைமுக்₂யத்தை மாற்றி ஆஸ்ரயண ருச்யாதி₃களை ஜநிப்பிக்கையாலும், "शॄ हिंसायां" (ஸ்ரு ஹிம்ஸாயாம்) என்கிற தா₄துவிலும், "शॄ विस्तारे" (ஸ்ரு விஸ்தாரே) என்கிற தா₄துவிலும் நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீஶப்₃த₃த்தில் "शृणाति" "शॄणाति" (ஸ்ருணாதி, ஸ்ருணாதி) என்கிற வ்யுத்பத்தித்₃வயார்த்த₂மும் இவ்விடத்திலே தோற்றுகிறது. "शृणाति निखिलान् दोषान् शॄणाति च गुणैर्जगत्" (ஸ்ருணாதி நிகி₂லாந் தோ₃ஷாந் ஸ்ருணாதி ச கு₃ணைர்ஜக₃த்) என்று, இவ்யுத்பத்தித்₃வயமும் சேதநபரமாய்த் தோற்

दोषनिवृत्तिपूर्वक-तदनुगुणगुणाधानं-திருத்துகையாகையாலே. ईश्वर संसारिचेतनान्यतरकर्तृक - कर्मक-अङ्गीकाराश्रयणान्यतरविरोधि-स्वातन्त्र्य वैमुख्यान्यतरनिवर्तनपूर्वक – तद्धेतुकृपारुच्यन्यतरोद्भावकत्वं — இரண்டு தலையையும் திருத்துகை--என்றபடி. संश्लेषविश्लेषोभयदशानुगत-

---

என்றது-"சேதநனைத் திருத்துகையாவது" என்று தொடங்கி

வான ஸ்வதந்த்ரனைத் திருத்தும்; தன்னுற்றுமைக்கிறையான விஶ்லேஷத₃ஶையில் நியாம்யனான ஸ்வதந்த்ரனைத் திருத்தும். 10.

पुरुषकारता प्रकारानुगमार्थं अन्यतरत्वनिवेशமென்று கண்டு கொள்வது. இப்படி अन्यतरत्वघटितगुरुनिर्वचनம் பண்ணுவானென்? "फलप्रदचेतननिष्ठाभिगन्तव्यतोपायचेतनत्वं पुरुषकारत्वम्" என்கிற-लघुनिर्वचनம் அமையாதோ? என்னில்; 1 पुरुषकारपर-द्वयस्थ-श्रीशब्दव्युत्पत्तिविशेषलब्धமாயும், 2 पुरुषकारशब्दव्युत्पत्तिविशेषलब्धமாயும். 3 அபேக்ஷிதமாயும். 4असङ्कोचनयसिद्धமாயும் உள்ள அர்த்த₂விஶேஷஸ்வீகாரம் ப்ராமாணிகமாகையாலே கௌ₃ரவம் தோ₃ஷமன்று என்று शङ्कापरिहाराभिप्रायेण அருளிச்செய்கிறார் (அங்கீ₃கார விரோதி₄யான) இத்யாதி₃. ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஈஶ்வரனுக்கு கு₃ணமாகிலும். अभिमुखचेतनाङ्गीकारविरोधित्वेन यथाकर्मफलदायितायां अनिवार्यत्वरूपस्वातन्त्र्यविशेषस्य दोषकोटि-निविष्टत्वं என்று திருவுள்ளம்பற்றி (ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை மாற்றி) इत्युक्तम्. ("शॄ हिंसायां" என்கிற) இதி—இந்த தா₄து க்ர்யாதி₃யிலே படி₂தம். हिनस्तेः अचेतनविषये मुख्यत्वासम्भवात् लक्षणया निवर्तनपरமான शॄ धातुவிலே நிருக்தி ப₃லத்தாலே, "अन्येभ्योऽपि दृश्यते" इति सूत्रेण क्विप् வந்து दृशिग्रहणத்தாலே ऋकारத்துக்கு रीभावம் வந்து "दोषान् शृणाति-निवर्तयति इति श्रीः" என்று வ்யுத்பத்தியென்று கண்டுகொள்வது. ("शॄ विस्तारे" என்கிற) இதி— இந்த தா₄து க்ர்யாதி₃யிலே படி₂தமாகக் காணப்படவில்லை. நிருக்தி ப₃லத்தாலே "चुलुम्पादीनां बहुलं एतन्निदर्शनम्" என்கிற வசநப₃லத்தாலே இது கொள்ள வேணும். இங்கும் प्रत्ययादिकं पूर्ववत्. "शृणाति-विस्तारयति गुणैः इति श्रीः" என்று கண்டுகொள்வது. ("शृणाति शॄणाति" என்கிற வ்யுத்பத்தி த்₃வயார்த்த₂மும்) இதி— आद्ये प्वादीनां शितीति ह्रस्वः। द्वितीये, प्वादित्वाभावात् ஹ்ரஸ்வம் வாராமையாலே दीर्घऋकारयुक्तरूपम्. (சேதநபரமாய்) இதி— दोषशब्दस्वारस्यात्, जगच्छब्दस्वारस्यात्, समानप्रकरणे "शृणामि दुरितं सदा" इति दुरित-शब्दश्रवणात्, "शॄणामि च गुणैर्विश्वं" इति विश्वशब्दस्वारस्याच्च,

---

அருளிச்செய்தபடியே அர்த்த₂மாகக் கடவது-என்றபடி. 10.

எம்பார் ஜீயர் உரை 217ம் பக்கத்தில் தொடரும்.

றிறே யாகிலும் x (ஈஶ்வரனைத் திருத்தும்) என்கிற விடத்திலும் இந்த ந்யாயம் தோற்றுகையாலே இப்படிச் சொல்லக் குறையில்லை 10

11 அவ இருவரையும் திருத்துவது எவ்வழியாலே? என்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இருவரையும்) என்று தொடங்கி.

வ்யா - ஈஶ்வரனைத் திருத்துவது — இச்சேதநனுடைய அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு நீர் இப்படித் தள்ளிக் கதவடைத்தால் இவனுக்கு வேறொரு புகலுண்டோ? உமக்கும் இவனுக்குமுண்டான ஸம்பந்த விஶேஷத்தைப் பார்த்தால் 'உறவேல் நமக்கிங் கொழிக்க வொழியாது' (திருப்பாவை 28) என்கிறபடியே குடநீர் வழித்தாலும் போகாதொன்றன்றே? ஸ்வமமான இவனை லபிக்கை ஸ்வாமியான உம

व्युत्पत्तिद्वयமும் चेतनदोषनिवर्तकवाचकतया चेतनगुणवर्धनवाचकतया च चेतनपरமாய் प्रतीतமாகிலும் — என்றபடி. x (ஈஶ்வரனையும் திருத்தும்) என்று அநுவாதமும் மூலத்திலே (ஈஶ்வரனைத் திருத்தும்) என்று உம்மைச்சப்த ரஹிதமாயிருக்கையால் என்று கண்டுகொள்வது (இந்த ந்யாயம் தோற்றுகையாலே) இதி — श्रीशब्दविवरणार्थप्रवृत्तेऽस्मिन् सन्दर्भे (ஈஶ்வரனைத் திருத்தும்) என்கிறவிதுவும் श्रीशब्दविवरणपरமாக வேண்டுகையாலே उक्तव्युत्पत्तिद्वयமும் ईश्वरस्वातन्त्र्यनिवर्तनवाचि யாகவும் ईश्वरकृपावर्धनवाचि யாகவும் ஈஶ்வரபரமாக பர்யாப்தம் என்கிற இவ்வர்த்தமும் அந்த ந்யாயத்தாலே தோற்றுகையாலே என்றபடி. இவ்வர்த்த ஸாதகந்யாயந்தான் 1 'देवदेवमचूचुदत्' 'पुष्पानेश्वरेश्वरी' देव्या कारुण्यरूपया' सक्षमा प्राप्य இத்யாதி ப்ரமாண பலத்தாலே ஸித்தித்த அர்த்த ஸித்தியாலும் ... அபேக்ஷிதத்வாத்தாலும் உத்தாதாவினுடைய अभियुक्तसामर्थ्य ஸாமர்த்யத்தாலும் இவ்யுத்பத்தித்வயமும் ஈஶ்வர விஷயமாகவும்

---

x அண்ணாவப்பங்கார ஸ்வாமியின் பாடம் வேறுபடுகிறது சிந்த்யம்.

11. இருவரையும் திருத்துவதும் உபதே3சத்தாலே.

11 அவ:— எத்தாலே திருத்துவதென்ன, தத்தது3சிதோப தே3சத்தாலே யென்கிறார்

த்மையும்—என்கை. இப்படி ந்யாய ப3லத்தாலே ஈச்வர பரத்வமும் ஸித்3தி4த்த பின்பு. (1) சேதநபரத்வத்தில் உசநஸ்வாரஸ்யம் உபலக்ஷணபரம் என்றுதல்; (2) 1"निखिलान् दोषान्" என்கிற निखिलशब्दासंकोचसिद्धियாலும். 2 வஸ்த்வநுருபமாக गुणदोषविवक्षै ப்ராமாணிகையாகையாலே. ஸ்வாதந்த்ர்யத்திலும் தோ3ஷச2ப்3த3ம் ஸ்வரஸமாகையாலும், 3"जगाद सः" இத்யாதி3களிலே ஜக3ச்ச2ப்3த3ம் ப4க3வத்பரமாகக் காணகையாலும், 4 "विश्वं विष्णुः" इति விச்வச2ப்3த3மும் ப4க3வத்பரமாகையாலும், 5 "श्रयन्ती श्रयणीयाऽस्मि" इति ப்ரகரணமும் சேதநவிஷயத்திற்போலே ஈச்வரவிஷயத்திலும் துல்யமாகையாலும், 6 தூ3ரிதச2ப்3த3மும் லக்ஷணயா தோ3ஷபரமாகையாலும், "शृणाति निखिलान् दोषान् शृणाति च गुणैर्जगत्" என்கிறவிது शब्दत एव ஈச்வரபரமாகவும் உசிதம் என்றுகல் கருத்து. 10.

11. मूले (இருவரையும்) என்றது—ஈச்வரசேதநர்களையென்றபடியென்று ஸ்பு2டம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ஈச்வரனைத் திருத்துவது) இத்யாதி3. இதுக்கு (ரக்ஷித்தருளீர் என்னும் உபதே3சத்தாலே) (ப 216) என்றத்தோடந்வயம். उपदेशः-अज्ञातज्ञापनம். சாஸ்த்ரத்துக்கும் க்ருபாதி3களுக்கும் वक्ष्यमाणविषयविभागம் स्वातन्त्र्यमूलक-दण्डधरत्वसंरम्भविशेषத்தால் अभिभूतமாய்க் கிடக்கையாலே. பிராட்டி வாக்யத்துக்கு अज्ञातज्ञापकत्वमुपपन्नமென்று கருத்து. (இச்சேதநன்) என்று தொடங்கி उपदेशप्रकारः. (ஸம்ப3ந்த விசேஷத்தை)—நாராயண ச2ப்3தா3ர்த்த2மான शरीरशरीरि-भावத்தை. "உற்றேல்" இத்யாதி3 திருப்பாவை வாக்யம். அதுக்குத் தாத்பர்யம் (குடநீர்) இத்யாதி3. குடநீர் வழிக்கை-असम्बन्धद्योतकसजलघटप्रहारः. குடநீர் வழித்தால் போமது—

முடைய பேருமன்றே இருப்பது; எதிர் சூழல் புக்குத் திரிகிற உமக்கு நான் சொல்லவேணுமோ? ரக்ஷண ஸாபேக்ஷனாய் வந்த இவனை ரக்ஷியாதபோது உம்முடைய ஸர்வரக்ஷக₂த்வம் விகலமாகாதோ? 'அநாதி₃ காலம் நம்முடைய ஆஜ்ஞாதிலங்க₄நம் பண்ணி நம்முடைய சீற்றத்துக்கிலக்காய்ப் போந்த இவனை அபராதே₄ாசிதத₃ண்ட₃ம் பண்ணாதே அத்தைப் பொறுத்து அங்கீ₃கரித்தால் ஶாஸ்த்ரமர்யாதை₃ குலையாதோ?' என்றன்றே திருவுள்ளத்தில்ஓடுகிறது; இவனை ரக்ஷியாதே அபராத₄ாநுகு₃ணமாக நியமித்தால் உம்முடைய க்ருபாதி₃கு₃ணங்கள் ஜீவிக்கும்படியென்? அவை ஜீவித்ததாவது இவனை ரக்ஷித்தாலன்றே; 'நியமியாதபோது ஶாஸ்த்ரம் ஜீவியாது, ரக்ஷியாத போது க்ருபாதி₃கள் ஜீவியாது, என் செய்வோம்?' என்றஞ்சவேண்டா; ஶாஸ்த்ரத்தை விமுக₂ர் விஷயமாக்கி, க்ருபாதி₃களை அபி₄முக₂ர்விஷயமாக்கினால் இரண்டும் ஜீவிக்கும்; ஆனபின்பு இவனை ரக்ஷித்தருளீர்—என்னும் உபதே₃ஶத்தாலே. இவ்வுபதே₃ஶ க்ரமம், இவர்தாம் அருளிச்செய்த பரந்தபடியிலும், ஆச்சான்பிள்ளையருளிச்செய்த பரந்த ரஹஸ்யத்திலும் விஸ்தரேண காணலாம். "पितेव त्वत्प्रेयान् जननि परिपूर्णागसि जने हितस्रोतोवृत्त्या भवति च कदाचित्कलुषधीः। किमेतन्निर्दोषः क इह जगतीति त्वमुचितैरुपायैर्विस्मार्य स्वजनयसि माता तदसि नः॥" (பிதேவ த்வத்ப்ரேயாந் ஜநநி பரிபூர்ணாக₃ஸி ஜநே ஹிதஸ்ரோதோவ்ருத்த்யா ப₄வதி ச கதா₃சித் கலுஷதீ₄:। கிமேதந்நிர்தோ₃ஷ: க இஹ ஜக₃தீதி த்வமுசிதைருபாயைர் விஸ்மார்ய ஸ்வஜநயஸி மாதா தத₃ஸி ந:॥) என்று, அபராத₄ பரிபூர்ண சேதநவிஷயமாக ஹிதபரனான ஸர்வேஶ்வரன் திருவுள்ளம் சீறும் படியையும், அத்த₃ஶையில் "இச்சீற்றத்துக்கடியென்?»

வ்யா:— "பிதேவ த்வத்ப்ரேயாந் ஜநநி பரிபூர்ணாகஸி ஜநே ஹிதஸ்ரோதோவ்ருத்த்யா ப₄வதி ச கதா₃சித் கலுஷதீ₄: I கிமேதந்நிர்தோ₃ஷ: க இஹ ஜக₃தீதி த்வமுசிதைருபாயைர் விஸ்மார்ய ஸ்வஜநயஸி மாதா தத₃ஸி ந: II" என்று. சேதநன் பண்ணும் எண்ணிறந்த குற்றங்களைக் கண்டு 'இவனை அடக்கவேணும்' என்று ஹிதபு₃த்₃தி₄யாலே ஹிதைஷியானவன் சீற, கண்டாற்றுத இவளும் 'இச்சீற்றத்துக்கடியென்?' என்ன, 'இவன் திரக்கழியப்பண்ணுகிற

"स्वदासमिच्छेद्यः कर्तुं अदासं प्रीतमानसः। स्कन्धादादाय तस्यासौ भिन्द्यात् कुम्भं सहाम्भसा॥" என்கிற औपाधिकदास्यம்–என்று கண்டு கொள்வது. (ஶாஸ்த்ரமர்யாதை₃)— "यतस्स्वकृतभुक् पुमान्" என்கிற शास्त्रोक्तस्वकर्मफलानुभवनियमம். (க்ருபாதி₃) इति "ஆதி₃" ஶப்₃த₃த்தால் वात्सल्यादिகள் விவக்ஷிதங்கள். (உபதே₃ஶக்ரமம்)—उपदेशप्रकार:. "परिपाट्यां अपि क्रम:" என்னக் கடவதிறே. (இவர்தாம்) இத்யாதி₃—"உபதே₃ஶத்தாலே" என்கிற ஸாமாந்யத்துக்கு प्रकारविशेषाकांक्षायां अभिन्नवक्तृकवाक्यस्थங்களாயும், आचार्यवक्तृकवाक्यस्थங்களாயும் உள்ள விஶேஷங்களே அநுஸந்தே₄யங்களென்று கருத்து. அபேக்ஷித விஶேஷங்கள் பரமாசார்ய ஸூக்திஸ்த₂ங்கள் என்று திருவுள்ளமாய் அருளிச்செய்கிறார் (பிதா) இத்யாதி₃. அர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (அபராத₄) இத்யாதி₃நா. "परिपूर्णागसि" என்கிறதின் அர்த்த₂ம் (அபராத₄) இத்யாதி₃. जन ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (சேதந) இதி. (ஹிதஸ்ரோதோவ்ருத்த்யா)–हितविषयधारावाहिकव्यापारेण; இது उपलक्षणे த்ருதீயை; हितस्रोतोवृत्त्या युक्तन्–என்றபடி; இத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஹிதபரனை ஸர்வேஶ்வரன்) என்று. "ஹிதபு₃த்₃தி₄யாலே" என்று ஆய்ப்படி. "கலுஷதீ₄:" என்கிறதின் அர்த்த₂ம் (திருவுள்ளம் சீறும்படியையும்) என்று. "கிமேதத்" என்கிறதின் அர்த்த₂ம் (இச்சீற்றத்துக்கு) இத்யாதி₃. एतत्-कलुषधीत्वं, किं-किम्मूलकமென்றபடி. मूले "निर्दोष: क:" என்றிருக்கை

11.(குடநீர் வழித்தாலும்)-க₄டப்ரஹாரம் பண்ணிலும்.

என்பது,-''இவன் தீரக்கழியச் செய்த அபராத₄ம்'' என்று அவன் சொன்னால், ''மணற்சோற்றில் கல் லாராய்வார் உண்டோ? இந்த ஜக₃த்தில் அபராத₄ மற்றிருப்பாரார்?'' என்பதாய், உசிதோபாயங்களாலே அபராத₄ங்களை மறப்பித்து, பிராட்டி சேர்த்தருளும் படியையும் அருளிச்செய்கையாலே, உபதே₃ஶத் தாலே ஈஶ்வரனைத் திருத்தும்படியை ஸங்க்₃ரஹேண ப₄ட்டரும் அருளிச்செய்தாரிறே.

யாலே. 'இவன் தோஷம் இந்தக் காலுஷ்யத்துக்கு மூலம்' என்று ப₄க₃வத்₃க்தியென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச் செய்கிறார் (இவன் தீரக்கழியச் செய்த அபராத₄ம்) இதி. (அபராத₄ம்) என்கிறவிதுக்கு அநுஷக்தமான (அடி) என்கிறத்தோடே அந்வயம். "நிர்தோ₃ஷ: இத்யாதி₃யின் அர்த்த₂ம் (மணல்) இத்யாதி₃. தோ₃ஷமயமான ப்ரபஞ்சத் திலே **दोषव्यावृत्त्यपेक्षण**த்துக்கு **प्रतिबिम्बवृत्तान्ततया** *(மணற் சோற்றில்)* **इत्यादिकम्**. "**परिपूर्णोऽसि**" **इत्युपक्रमानुसारेण उप-संहारस्थ"दोष'शब्दम्** *அபராத₄பரம் என்று திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அபராத₄மற்றிருப்பாரார்) என்று. நிர்தோ₃ஷரை ரக்ஷிக்கப்பார்க்கில்* **निर्दोषत्वं असम्भवि**யாகை *யாலே தத்ஸாபேக்ஷமான ரக்ஷணமும் அஸம்ப₄வியாம். நிர்தோ₃ஷத்வாதி₄கங்களான க்ஷமா வாத்ஸல்ய க்ருபாதி₃ களுக்கு ஸ்வரூபோச்சே₂த₃மும் ப்ரஸங்கி₃க்கும். ஆகையால்* **विमुखाभिमुखविभागेन दण्डधरत्व-दयादि**கள் *லப்₃த₄விஷயங்களாய்* **यथायथं** *ஶிக்ஷாரக்ஷைகள் நடக்கவமையும்-என்கிற விஷய விப₄ாக₃ப்ரத₃ர்ஶநாதி₃கள் உசிதோபாயங்கள் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (உசிதோபாயங்களாலே) என்று. "விஸ்மார்ய" என்கிறவிதுக்கு* **कर्माकांक्षै**யில், *"பரிபூர்ணோ க₃ஸி" என்று* **प्रकृत**மான *அபராத₄ங்களை கர்மமாம் என்று திரு*

எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமியுரை 227ல் தொடரும்.

குற்றங்கள்' என்ன, 'இங்கு அதில்லாதாரார்' என்ன, 'குற்றவாளரைக் கைக்கொள்ளில் ஶாஸ்த்ரம் சிலுகிடாதோ' என்ன, 'குற்றம் கண்டு கைவிடில் க்ருபை குமரிராதோ' என்ன, 'இரண்டுங்குலையாமல் செய்யவடுப்பதென்?' என்ன, 'உம்முடைய ஶாஸ்த்ரமர்யாதை₃யை விமுக₂ர் பக்கலிலும், க்ருபாகு₃ணத்தை அபி₄முக₂ர் பக்கலிலும்

வுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (அபராத₄ங்களை மறப்பித்து) என்று. "अस्तोऽपराधो मन्तुश्च" என்னக்கடவதிறே. மறப்பு- நிக்₃ரஹாபி₄ஸந்தி₄நிவ்ருத்தி. "श्रीरङ्गधाममणिमञ्जरि" என்றுப் போலே ஸம்போ₃தி₄யாமல் "जननि" என்று ஸாமாந்யேந ஸம்போ₃தி₄ந்தஇதின் அர்த்த₂ம் (பிராட்டி) என்று. "स्वजनयसि" என்கிறதின் அர்த்த₂ம் (சேர்த்தருளும்படியை) என்று. उचितोपायशब्दाभिप्रायेण (ஸங்க்₃ரஹேண) என்றது. "एको नारायणो देवो वासुदेवस्सनातनः। चातुरात्म्यं परं ब्रह्म सच्चिदानन्दमव्ययम्॥" என்று பரத₃ஶைஶ்ய ப்ரஸ்தாவித்து, "तयोर्नो परमव्योम्नि परमं पदमुत्तमम्" इत्यादिना विस्तरेण தத்ப்ரகாரங்களைச் சொல்லி "दयिताहं सदा देवी" என்று தொடங்கி "लालिता तेन चात्यन्तं सामरस्यमुपेयुषी" என்னுமளவாக ஸ்வஸ்வபா₄வங்களைச் சொல்லி. "कदाचित् विश्वदर्शिन्याः कृपा मे स्वयमुद्गता। क्लिश्यतः प्राणिनो दृष्ट्वा संसारज्वलनादरे॥ कथंन्विमे भविष्यन्ति दुःखोत्तीर्णाः सुखोत्तराः। संसारपारसीमानमाप्नुयुः मां कथंन्विति॥ साऽहमन्तःकृपाजुष्टा देवदेवमचूचुदम्॥" என்று निर्हेतुककृपामूलकस्वकृतभगवच्चोदनையைச் சொல்லி. "भगवन् देवदेवेश" என்று தொடங்கி, "अमी हि प्राणिनस्सर्वे निमग्नाः क्लेशसागरे। उत्तारं प्राणिनामस्मात् कथं चिन्तयसि प्रभो॥" என்று தத்ப்ரகாரத்தையும் லக்ஷ்மீதந்த்ரத்திலே பிராட்டி அருளிச்செய்தாளிறே. "अचूचुदं" என்று சொன்ன சோத₃னை—अज्ञातज्ञापनமும், अप्रवृत्तप्रवर्तनமுமிறே. ஆகையிறே "उपदेशातिदेशभेदेन" என்று விதி₄யை உபதே₃ஶ ஶப்₃த₃த்தாலே நிர்தே₃ஶிக்கிறதும்.

இப்படிச் சேதநர் விமுக₂ராயிருக்கும் த₃ஶையிலும் இவர்களுக்காக எம்பெருமானுக்குப் பிராட்டி பரத₃ஶையிலும் உபதே₃ஶித்தமையைச் சொன்னவித்தால், அபி₄முக₂

அவதார த3சையிலும், "प्राणसंशयमापन्नं दृष्ट्वा सीताऽथ वायसम्। त्राहि त्राहीति भर्तारं उवाच दयया विभुम्॥" (ப்ராணஸம்சயமாபந்நம் த்3ருஷ்ட்வா ஸீதாऽத2 வாயஸம்। த்ராஹி த்ராஹீதி ப4ர்த்தாரம் உவாச த3யயா விபு4ம்॥) என்று—வாசாமகோ3சரமான மஹாபராத4த்தைப் பண்ணின காகத்தைத் தலையறுப்பதாக விட்ட ப்3ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு ஒரு கண்ணழிவு கற்பித்துப் பெருமாள் ரக்ஷித்தருளிற்றும்—இவளுபதேசத்தாலே என்னுமிடம் பாத்3மபுராணத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே.

இனி சேதநனைத் திருத்துவது—உன்னபராத4த்தின் கனத்தைப் பார்த்தால் உனக்கோரிடத்திலும் காலூன்ற விடமில்லை, ஈச்வரனுவான் நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனுகையாலே அபராத4ங்களைப் பத்தும் பத்தாகக் கணக்கிட்டு அறுத்தறுத்துத் தீற்றுநிற்கும்; இவ்வநர்த்த2த்தைத் தப்பவேண்டில் அவன் திருவடிகளிலே தலைசாய்க்கையொழிய வேறொரு வழியில்லை; 'அபராத4 பரிபூர்ணனுன என்னை அவன் அங்கீ3கரிக்குமோ? த3ண்டியானுே? என்று அஞ்சவேண்டா; ஆபி4முக்2யமாத்ரத்திலே அகி2லாபராத4ங்களையும் பொறுக்கைக்கும், போ4க்3யமாகக் கொள்ளுகைக்கும் ஈடான கு3ணங்களாலே புஷ்கலனென்று லோகப்ரஸித்3த4னுயிருப்பானெருவன்; ஆனபின்பு நீ ஸுக2மே

ரான த3சையில் அவர்களுக்காக இவள் அவனுக்கு உபதே3சிக்கிறமையும் தத்ப்ரகாரவிசேஷமும் ஸித்3த4மிறே. ஆக, இப்படிப் பரத3சையில் உபதே3சம் ப்ரமாண ஸித்3த4

விப₄க்தமாக்கும்' என்ன, அவனப்படிச் செய்யும்படி ஈஶ்வரனையுப

மென்று திருவுள்ளம்பற்றி "पितेव त्वत्प्रेयान् जननि" என்று ப₄ட்டர் ஸாமாந்யேந ஸம்போ₃தி₄த்தருளிற்று என்று திருவுள்ளமாய். கீழ் தாம் அருளிச்செய்த உபதே₃ஶ ப்ரகாரம் பரதை₃வையில் உபதே₃ஶப்ரகாரம் என்னும் அபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவதார த₃ஶையிலும்) என்று தொடங்கி. (ப்ராண) இதி— (प्राणसंशयं)— आसन्नमरणदशां, (आपन्नं)— प्राप्तं, वायसं दृष्ट्वा, दयया 'त्राहि त्राहि' इति भर्तारं विभुं दयया उवाच, इति अन्वयः. (अथ)—आभिमुख्यानन्तरं। तथा च—विमुखदशायां निग्रहाभिसन्धेः उचितत्वेऽपि, अभिमुखे दयाया एवोचितत्वात्, अन्यथा दयाया निर्विषयत्वापत्तेः, दयया अस्य रक्षणमेव कार्यं—इत्यर्थः. "त्राहि" என்கிற परस्मैपदं आर्षम्. काकदशादर्शनकृतसंभ्रमத்தாலே "त्राहि त्राहि" என்று த்₃விருக்தி. "संभ्रमेण प्रवृत्तौ यथेष्टं अनेकधा प्रयोगः" என்னக்கடவதிறே. "कन्दर्पशरपीडितः" "तादृशो वायसस्य" என்கிறத்தை உட்கொண்டு (வாசாமகோ₃சர) इति. (ஒரு கண்ணழிவு கற்பித்து)—"हिनस्ति स्म स दक्षिणं" "एकमक्षि विधीयते" என்கிறபடியே காகத்தினுடைய एकनेत्र ஹிம்ஸை ப₂லமாகக் கல்பித்து—என்றபடி. (ஒரு கண்ணழிவு கற்பித்து)—அபூர்வ மாக ஒரு வந்த்₄யதையை உண்டாக்கி—என்றபடி; தலையை யறுக்கவிட்ட அஸ்த்ரத்துக்கு அக்ஷிஹிம்ஸாமாத்ரத்திலே பர்யவஸிப்பிக்கை वन्ध्यतापादनतुल्यமென்று श्लिष्टोक्तिக்குக் கருத்து. "பெருமாள் ரக்ஷித்தருளிற்றும்—दयया विभुं என்று—இவள் உபதே₃ஶத்தாலே", என்றந்வயம்.

சேதநனைத் திருத்தும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (சேதநனை) इत्यादिना. (காலூன்றவிடம்)—गत्यन्तरं. (பத்தும் பத்தாக)—ஒன்றுகிலும் தப்பவிடாமல். (தீற்றுகிற்கும்)-நஶிப் பியாநிற்கும். *பொறுக்கைக்கீடான கு₃ணம க்ஷமை. போ₄க்₃ய மாகக் கொள்ளுகைக்கீடான கு₃ணம வாத்ஸல்யம்* என்று கண்டுகொள்வது. விமுக₂சேதநனை உபதே₃ஶத்தாலே திருத்து

யிருக்கவேணுமாகில் அவனை ஆஶ்ரயிக்கப்பார்— என்னும் பரமஹிதோபதே₃ஶத்தாலே. அப்படி எங்கே கண்டோமென்னில்,-பாபிஷ்ட₂னாய் வழிகெட நடந்து திரிகிற ராவணனைக் குறித்து, "मित्रमौपयिकं कर्तुं रामः स्थानं परीप्सता। वधं चानिच्छता घोरं त्वयाऽसौ पुरुषर्षभः॥" "विदितस्स हि धर्मज्ञः शरणागतवत्सलः। तेन मैत्री भवतु ते यदि जीवितुमिच्छसि॥" (மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்தா₂நம் பரீப்ஸதா। வத₄ம் சாநிச்ச₂தா கோ₄ரம் த்வயாஸௌ புருஷர்ஷப₄:॥ விதி₃தஸ்ஸஹி த₄ர்மஜ்ஞ: ஶரணாக₃தவத்ஸல:। தேந மைத்ரீ ப₄வது தே யதி₃ ஜீவிதுமிச்ச₂ஸி॥) என்று, பெருமாளோடு உறவு பண்ணுகை காண் உனக்கு ப்ராப்தம்; அது செய்யப் பார்த்திலையாகில், வழியடிப்பார்க்கும் தரை

வது பரக₃ஶையில் கூடாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அப்படி எங்கே கண்டோம் என்னில) இத்யாதி₃; ராவண விஷயத்தில் உபதே₃ஶித்தது ந்யாயத்தாலே அந்யத்ராபி வரும் என்று கருத்து. "मित्रमौपयिकं" "विदितस्स हि" इत्यादिश्लोकद्वयार्थம் (பெருமாளோடு) இத்யாதி₃. "अनिच्छता वधं घोरं" என்று சொல்லாதே, "वधं चानिच्छता" என்று "च"शब्दप्रयोगத்தாலே वाक्यभेदेन யோஜனையாகக் கடவது; அதில். उत्तरोत्तरप्रयोजनबुद्ध्यवतरणक्रमरूप-वस्तुसामर्थ्यத்தாலே வாக்யக்ரமத்தை உபபாதி₃க்கவேணும்; ஆகையால். "त्वया रामो मित्रं कर्तुं औपयिकम्। किञ्च, स्थानं परीप्सता त्वया रामो मित्रं कर्तुं औपयिकम्। किञ्च, घोरं वधमनिच्छता त्वया रामो मित्रं कर्तुं औपयिकम्" என்று வாக்ய க்ரமம் ந்யாய்யம்; (மித்ரம் ஔபயிகம்) என்று தொடங்கி (த்வயா) என்னுமளவிலே வாக்யம் ஸமாப்தமாகையாலே. (அஸௌ புருஷர்ஷப₄:) என்கிறவிது பூர்வவாக்யஶேஷமென்றுகொள்ளில். समास-पुनरादानम् என்கிற வாக்யதோ₃ஷம் வருமாகையால்

தே₃ஶித்துத் திருத்தும். "மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்தா₂நம் பரீப்ஸதா। வத₄ஞ்சாநிச்ச₂தா கோ₄ரம் த்வயாஸௌ புருஷர்ஷப₄:॥ விதி₃தஸ் ஸ ஹி த₄ர்மஜ்ஞ: ஶரணாக₃தவத்ஸல:। தேந மைத்ரீ ப₄வது தே யதி₃ ஜீவிதுமிச்ச₂ஸி॥" என்று, 'உனக்குக்

(அஸௌ புருஷர்ஷப₄:) என்கிறவிது வாக்யாந்தரமாகக் கடவது. (த்வயா ராமோ மித்ரம் கர்த்தும் ஔபயிகம்) मित्रं कर्तुं उचितं. "विनयादिभ्यष्ठक्" என்கிறவிடத்தில் "उपायात् ह्रस्वत्वं च" என்கிற கு₃ணஸூத்ரத்தாலே உபாயஶப்₃த₃த்தின் மேலே स्वार्थे ठक् प्रत्ययமும், உபாயஶப்₃த₃த்தில் ஆகாரத்துக்கு ஹ்ரஸ்வத்வமும் வந்து "ஔபயிகம்" என்று நிஷ்பந்நமாய், "உசிதம்" என்கிற அர்த்த₂த்திலே வர்த்திக்கிறது. "औपयिकशब्दः स्वभावात् औचित्ये वर्तते; यथाकथञ्चित् इयं व्युत्पत्तिः" என்றிறே ஶாப்₃தி₃கர் சொன்னார்கள். "औपयिकं" என்கிற तद्धितप्रत्ययान्तத்தாலே कर्मत्वம் अभिहितமாகையாலே, "रामः" என்று ப்ரத₂மை வந்திருக்கிறது. "औपयिकं" என்ற नपुंसकलिङ्गं "सामान्ये नपुंसकं" ஆகல், "मित्रं" என்கிற विकृतिक्रमानुसारेणவாதல் साधु; இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (பெருமாளோடு உறவு பண்ணுகைகாண் உனக்கு ப்ராப்தம்) என்று. "ராம" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (பெருமாள்) இதி. "மித்ர" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (உறவு) என்று. "கர்த்தும்" ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (பண்ண) என்று. "த்வயா" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (உனக்கு) என்று. "ஔபயிக" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (ப்ராப்தம்) என்று. "अवाप्त-न्याय्ययोः प्राप्तं" என்றிறே நிக₄ண்டு. இத்தால்—प्रयोजनाभिसन्धिயின்றிக்கேயும், உனக்கு ப்ராப்தஶேஷியாய், ஶு₃த்₃தி₄கரான பெருமாளோடே உறவு உசிதம்—என்றபடி. இந்த வார்த்தை ஸாத்விகர்க்கு ரஸிக்குமதொழிய रजस्तमःप्रकृतिயான இவனுக்கு ரஸியாதென்னுமபி₄ப்ராயத்தையுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (அது செய்ய) இத்யாதி₃. "स्थानं परीप्सता त्वया रामः मित्रं कर्तुं औपयिकं" என்கிற द्वितीयवाक्यार्थம் (வழி) இத்யாதி₃; रजस्तमः-प्रकृतिயாய், परपीडानिरतனை உனக்கு आवश्यकस्थानार्थமாகவும்

யிலே கால்பாவி நின்று வழியடிக்கவேணுமே; உனக்கோரிருப்பிடம் வேண்டியிருந்தாயாகிலும் அவரைப் பற்றவேணும்; அவரதல்லாததொரு ஸ்த2லமில்லை காண்; 'எளிமையாக எதிரி காலிலே குனிந்து இவ்விருப்பு இருப்பதிற்காட்டில் பட்டுப்போகவமையும்' என்றிருந்தாயோ, உன்னைச் சித்ரவத4ம் பண்ணாமல் நற்கொலையாகக் கொல்லும்போதும் அவரைப் பற்றவேணுங்காண்; 'நான் பண்ணின அபராத4த்துக்கு என்னை அவர் கைக்கொள்வரோ?' என்றிருக்க வேண்டா; ஆபி4முக்2யம் பண்ணினுல், முன்பு செய்த அபராத4த்தைப் பார்த்துச் சீறும் அந்தப் புன்மைஅவர் பக்கலில்லை காண்; அவர் புருஷோத்தமர் காண்;

பெருமாளோடு உறவுவேணும்—என்றபடி. "ஸ்த2ாநம் பரீப்ஸதா" என்கிற अनुवादनिर्देशफलितं (தரையிலே கால்பாவி) இத்யாதி3. "पुरं रामः परीप्सता" என்னுதே "ஸ்த2ாநம்" என்று ஸாமாந்ய நிர்தே3ஶத்துக்கர்த்த2ம் (உனக்கோரிருப்பிடம்) என்று. "आप्तुं इच्छता" என்று விவக்ஷித்து (வேண்டியிருந்தாயாகிலும்) என்றது. "परितः ईप्सता परीप्सता" என்ருய், நாலு தி3க்கில் எங்கேயாகிலும் ஸ்த2ாநம் வேண்டிலும் அவர் வேணும்; "इक्ष्वाकूणां इयं भूमिः सशैलवनकानना" என்று அவரதல்லாத ஸ்த2ாநம் இல்லை என்று "பரி" ஶப்3த3ார்த்த2த்தையருளிச்செய்கிருர் (அவரதல்லாததொரு ஸ்த2ாநமில்லை)என்று. "ஶரணாக3தவத்ஸல:"என்று வைத்து. "தேந மைத்ரீ ப4வது" என்கையாலே उपक्रमनिर्दिष्टशरणागतिये तन्नियतानुकूल्यवाचक-"मैत्री"-शब्दविवक्षितैயாகையாலே. இங்கும் "மித்ரம் கர்த்தும்" என்கிறவிது—"शरणागतिविषयं कर्तुं" என்றபடி—என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர்(பற்றவேணும்) என்று. "घोरं वधं अनिच्छता त्वया रामः मित्रं कर्तुं औपयिकम्" என்கிற த்ருதீய வாக்யத்துக்கு அவதாரிகை

காலூன்ற இடம் வேண்டில், குட்டிக் குலையாக அறுப்புண்ணு தொழியவேண்டில், பெருமாளுடன் தோழமை கொள்ள அடுக்கும். ஆநுகூல்யலேஶம் கண்டு கைக்கொள்ளும் ப்ரஸித்₃த₄ராய், 'ப்ராதி

(எளிமையாக) இத்யாதி₃. "घोरं वधमनिच्छता" என்று விஶேஷிக்கையாலே, "वधमात्रं अनुमतं" என்று விவக்ஷித்து (பட்டுப்போகவமையும் என்றிருந்தாயோ) என்றது. "கே₄ார" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (சித்ரவத₄ம்) இதி. "வத₄" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (கொல்லும்போதும்) இதி. 1. (பரீப்ஸதா) என்று இச்ச₂ா ப்ரகரணத்திலே (அநிச்ச₂தா) என்று அநிச்சை₂ அநுசிதை யாகையாலே. "அநிச்ச₂தா" என்கிறவிடத்தில் "ஆர்ஷமாக 'நஞ்'ஞுக்கு அஸமர்த்த₂ஸமாஸம்" என்று ஸ்வீகரித்து. "அகே₄ாரம் வத₄ம்" என்று கூட்டி. "நஞ்" விபரீதவாசி யாய், घोरत्वविपरीतம் நன்மையாய், அது வத₄விஶேஷணம் என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (நற்கொலையாகக் கொல்லும்போதும்) என்று. 2. यद्वा, साधनविधியில் ப₂லேச்சை₂ नियोज्यविशेषणமாக வேண்டுகையாலும், அநிச்சை₂ நியோஜ்ய விஶேஷணமாகமாட்டாதாகையாலும். "அநிச்ச₂தா" என்று ஸமர்த்த₂ஸமாஸமேயாய் "நஞ்"ர்த்த₂த்துக்கு "இச்ச₂தா" என்கிறத்தோடே அந்வயமாய் (கே₄ாரம் வத₄ம அநிச்ச₂தா) என்று. "घोरवधेच्छाविपरीतवता" என்றாய், घोरवधेच्छाவிபரீதை தான் समीचीनவதே₄ச்சை₂யாகையாலே, அத்தையருளிச் செய்கிறார் (நற்கொலையாக) இதி என்றாகவுமாம். "असौ पुरुषर्षभः" என்கிற तुरीयवाक्यத்துக்கு அவதாரிகை (பண்ணின அபராத₄த்துக்கு) இத்யாதி₃. வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யார்த்த₂ம் (ஆபி₄முக₂யம் பண்ணினால்) இத்யாதி₃. (சிறுமந்தப் புன்மை)—சிறுகையாகிற त्वदुल्लिखितமான नीचत्वம். வாக்யத்துக்கு ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (அவர் புருஷோத்தமர் காண்) என்று. "அஸௌ" என்று உத்₃தே₃ஶித்து. "புருஷர்ஷப₄:" என்று விதி₄க்கிறது. "अदसस्तु विप्रकृष्टे" என்று "अदः" ஶப்₃த₃ம் विप्रकृष्टवाचिயாகையாலே அத்தையருளிச் செய்கிறார் (அவர்) என்று. "புருஷர்ஷப₄:" என்கிற "ருஷப₄" ஶப்₃த₃ம்—

ஶரணாக₃தி பரமத₄ர்மம் என்று அறியுமவராய், ஶரணாக₃த தோ₃ஷம் பாராத வத்ஸலராக எல்லாரும் அறியும் படிகாண் பெருமாளிருப்பது. நீ ஜீவிக்க வேணுமென்று இச்சி₂த்தாயாகில் அவரோடு உனக்கு உறவு உண்டாகவேணும்—என்று இப்படி அச்சமுறுத்தி உபதே₃ஶித்தாளிறே; அவன் திருந்தாதொழிந்தது இவளுடைய உபதே₃ஶக் குறையன்றே. அவனுடைய

"पुङ्गवर्षभकुञ्जराः...पुंसि श्रेष्ठार्थगोचराः" என்கையாலே श्रेष्ठवाचि யென்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (புருஷோத்தமர்) என்று. "पॄ-पालन-पूरणयोः" என்கிற த₄ாதுவிலே "புருஷ" ஶப்₃த₃மாகையாலே रक्षकत्वपूर्णत्वங்கள் "புருஷ" ஶப்₃தா₃ர்த்த₂மாய், அதில் "உத்தமத்வம்" आभिमुख्यानन्तरं पूर्वापराघத்தில் கண்வையாமையாய், அத்தால் ப₂லிதம் (புன்மை அவர்பக்கலில்லை) என்று. पूर्णत्वरक्षकत्वங்களுக்கு எதிர்த்தட்டிறே பூர்வாபராத₄த்தை நினைத்துச் சீறும் புன்மை. ஆகையால், "புருஷர்ஷப₄"பத₂த்தால் அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்று கருத்து.

"விதி₃த:" இத்யாதி₃ ஶ்லோகார்த்த₂ம் (ஶரணாக₃தி) இத்யாதி₃. "सः धर्मज्ञः शरणागतवत्सलः विदितो हि" என்று அந்வயம். "शरणागतवत्सलः" என்று மத்₄யத்திலேயிருக்கையாலே पूर्वोत्तरगतங்களான "धर्म" "मैत्री" ஶப்₃த₃ங்களும் मध्यप्रदीपिकान्यायத்தாலே ஶரணாக₃தி பரமாகக்கடவது. "तस्मान्न्यासमेषां तपसामतिरिक्तमाहुः" "प्रसादनानां सर्वेषां श्रेयसी शरणागतिः" "शरणागतिरन्यैषा" இத்யாதி₃யையும், "मुख्यस्य निर्विशेषेण शब्दोऽन्येषां विशेषतः" என்கிற ந்யாயத்தையும் உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ஶரணாக₃தி பரமத₄ர்மம என்றறியுமவராய்) என்று. "वत्सांसाभ्यां काम-बले" என்கிற அநுஶாஸநத்தாலே "வத்ஸல"ஶப்₃த₂ம் நிஷ்பந்நமாய், "काम"शब्दित-स्नेहवद्वाचियாகிறது. "संबन्धविशेषान्वितेषु प्रीतिः स्नेहः।

கூல்யநிவ்ருத்தியேயமையும் கைக்கொள்ள' என்னும் த₄ர்ம ஸூக்ஷ்மமறியுமவராய், தாமிருந்தவிடத்தையடைந்தவர்கள் குற்றம் நற்றமாகக் கொள்ளுமவராய்க்காண் அவர் இருப்பது. நீ குடி வாழவேண்டில் அவருடன் உறவுகொண்டு வாழ்ந்திடுவாயாக— என்று க்ரூரசேதநனை உபதே₃ஶித்துத் திருத்தும் என்கிறார். 11.

यस्य विपाकः....दोषानवभासो, दोषेऽपि गुणवुद्धिः इत्यादयः" என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகை. அதில் "தோ₃ஷாநவபா₄ஸம்" இங்கு அமையும் என்று திருவுள்ளமாய் அருளிச்செய்கிறார் (ஶரணாகதர் தோ₃ஷம் பாராத வத்ஸலராக) என்று. "விதி₃த:" என்கிற வேத₃நத்துக்கு கர்த்ராகாங்க்ஷையிலே "அஸங்கோச"ந்யாயத்தாலே "ஸர்வை:" என்று வரும் என்று திருவுள்ளமாய் அருளிச்செய்கிறார் (எல்லாரும் அறியும்படி) என்று. "ஹி" ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (அறியும்படி காண்) என்று. எல்லாருமறிந்தமை நீயும் காணுகின்றாயே என்றபடி. "जीवितु इच्छसि यदि, तेन ते मैत्री भवतु" என்றந்வயம். "युष्मद्युपपदे...स्थानिन्यपि"என்று "த்வம்" என்று ப்ரயோகி₃யா விட்டாலும் मध्यमपुरुषप्रयोगம் கூடுமாகையாலே. இங்கே "இச்ச₂ஸி" என்கிற मध्यमपुरुषबलத்தாலே "த்வம்" என்று வரும் என்று திருவுள்ளமாய் அருளிச்செய்கிறார் (நீ ஜீவிக்க வேணுமென்று இச்சி₂த்தாயாகில்) என்று. "தேந" என்கிற விதிஸ அர்த்த₂ம் (அவரோடு) என்று. "தே" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (உனக்கு) என்று. "மைத்ரீ" ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (உறவு) என்று. "ப₄வது" என்கிறவிது "विध्यर्थे लोट्" என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (உண்டாகவேணும்) என்று. 'பூ₄' தா₄துவுக்கு "स्वर्गो भवति" என்கிறவிடத்திற்போலே உத்பத்தி அர்த்த₂ம் என்று கருத்து. गौरव्यबुद्धियாலும், दुर्दान्त-रावण-श्रवणव्यपेक्षैயாலும். "शरणं गच्छ" என்னுமே, "मैत्री भवतु" என்கிறான் என்று கண்டுகொள்வது. இவ்வுபதே₃ஶம் ப₂லியாமைக்கு ஹேதுவென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவன் திருந்தாதொழிந்தது) இத்யாதி₃. ("ஶ்ராவ

(அச்சமுறுத்தி)—ப₄யப்படுத்தி. 11. (233ல் தொடரும்)

பாப ப்ராசுர்யமிறே. இப்படி உப₄யரையும் உப தே₃ஶத்தாலே திருத்தும் என்கையாலே, "श्रु-श्रवणे" (ஶ்ரு-ஶ்ரவணே) என்கிற தா₄துவிலே நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீஶப்₃த₃த்தில் "शृणोति" "श्रावयति" (ஶ்ருணோதி. ஶ்ராவயதி) என்கிற வ்யுத்பத்திகளில் வைத்துக் கொண்டு "श्रावयति" (ஶ்ராவயதி) என்கிற வ்யுத்பத்த் யர்த்த₂ம் சொல்லப்பட்டது. "श्रावयति" (ஶ்ராவயதி) என்கிறவிது ஈஶ்வர விஷயமாகவே பூர்வர்கள்க்₃ரந் த₂ங்களில் பலவற்றிலும் காணப்பட்டதாகிலும், "अथवा विमुखानामपि भगवदाश्रयणोपदेशः श्रावयितृत्वं, 'विदितस्स हि धर्मज्ञः शरणागतवत्सलः। तेन मैत्री भवतु ते यदि जीवितुमिच्छसि ॥' इति रावणं प्रति उपदेशात्" (அத₂வா விமுக₂நாமபி ப₄க₃வ தா₃ஶ்ரயணோபதே₃ஶ: ஶ்ராவயித்ருத்வம், "விதி₃தஸ் ஸ ஹி த₄ர்மஜ்ஞ: ஶரணாக₃தவத்ஸல:। தேந மைத்ரீ ப₄வது தே யதி₃ ஜீவிதுமிச்ச₂ஸி॥" இதி ராவணம் ப்ரதி உபதே₃ஶாத்) என்று தத்வதீ₃பத்திலே சேதநவிஷய மாகவும் ஜீயர் அருளிச்செய்கையாலே, இவ்விடத் திலும் சேதநவிஷயமாகவும் சொல்லக்குறையில்லை.11

12. அவ:-'இவ்வுபதே₃ஶத்தால் இரண்டு தலை யிலும் ப₂லிக்குமதேது?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் (உப தே₃ஶத்தாலே) என்று தொடங்கி.

வ்யா:-அதாவது:-இப்படி இரண்டுதலைக்கும் தத்த த₃நுகு₃ணமாக இவன் பண்ணும் உபதே₃ஶத்தாலே- புண்யபாபங்களின் வஶத்திலே இழுப்புண்டு ப₄க₃வத்₃ விமுக₂னாய்த் திரிகையாகிற சேதநனுடைய கர்மபார தந்த்ர்யமும், 'இவன் பண்ணின கர்மத்தை ப்ரதா₄ந

12. உபதே₃சத்தாலே இருவருடையவும் கர்ம பாரதந்த்ர்யம் குலையும்.

12. அவ:—இந்த உபதே₃ஶத்₃வயத்தால் ப₂லித்தது இன்னதென்கிறார் மேல் (உபதே₃ஶத்தாலே) இத்₃யாதி₃யால்.

வ்யா:-''கர்த்தாவானவன் கர்மப₂லமநுப₄விக்க வேண்டாவோ? நாம் செய்வதென்?'' என்று கர்மத்தின் தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைச் சுமத்தி மேல் நழுவுகிற ஈ₂ரவரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யமும்,—''கர்மமென்று ஒன்றுண்டோ? தேவர் கற்பித்தவித்தனையன்றோ. அசேதநமான இதுக்கு ப்ரேரகரும் ப₂லப்ரத₃ரும் வேறுண்டோ? ஆன பின்பு மூச்சற்ற கர்மத்துக்கு ஒரு ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக் கற்பித்துப் பரதந்த்ரவஸ்துவைப் பாறடிக்கை உமக்குப் பழியாய்விடுங்காணும்; இவரைக்கைக்கொண்டருளீர்'' என்னும்

யதி'' என்கிற வ்யுத்பத்த்யர்த்த₂ம் சொல்லப்பட்டது) இதி— ''श्रु श्रवणे'' इत्यस्मात् ण्यन्तात् डिप्रत्ययः, णिलोपः, टिलोपश्च என்று கண்டுகொள்வது—2 यद्वा, ''श्रु श्रवणे'' इत्यस्मात् ण्यन्तात्, क्विपि, ''दृशि''ग्रहणबलात् धातोः उकारस्य दीर्घकारः என்றுமாம். கீழ்ச் சொன்ன ''शृणाति'' ''शृणाति'' என்கிற வ்யுத்பத்தித்₃வயார்த்த₂மான திருத்துகை—''श्रावयति'' என்கிற வ்யுத்பத்த்யர்த்த₂மான उपदेशद्वारकம் என்று தாத்பர்யம். (பூர்வர்கள் க்₃ரந்த₂ங்கள்) என்கிறவிடத்தில் ''श्रावयत्येतमच्युतं'' என்கிற வசநம் मूलतया अनुसन्धेयम्. பரந்தரஹஸ்ய ப்ரப்₄ருதிகளிலே ईश्वरविषयत्वं கண்டு கொள்வது. (ஜீயர்)—வாதி₃கேஸரி அழகியமணவாள ஜீயர். 11.

12. கர்மபாரதந்த்ர்ய ஶப்₃த₃த்தாலே पुण्यपापरूपकर्महेतुकवैमुख्यं चेतनेश्वरसाधारणं अभिमतम्. पुण्यपापहेतुकभगवद्विमुखत्वरूपமான कर्महेतुकवैमुख्यமும். पुण्यपापहेतुकचेतनरक्षणविमुखत्वरूपமான कर्महेतुकवैमुख्यமும் कर्महेतुकवैमुख्यत्वेन ''कर्मपारतन्त्र्य''शब्दविवक्षितம் என்னுமிது தோற்ற (ப₄க₃வத்₃ விமுக₂னாய்) (ரக்ஷணத்தில் விமுக₂னாய்)

மாக்கி அதுக்கீடாகவே செய்வனித்தனை' என்று இவ னுடைய ரக்ஷணத்தில் விமுக2னுயிருக்கையாகிற ஈஶ்வரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யமும் நிவ்ருத்தமாம்— என்கை. சேதநனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யம் அநாத்3ய சித்ஸம்ப3ந்த4கார்யமான அவித்3யாநிப3ந்த4நம். ஈஶ்வரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யம் நிரங்குஶஸ்வா தந்த்ர்யகார்யமான ஸ்வஸங்கல்பநிப3ந்த4நம். இவையிரண்டும்—அநாதி3ஸித்3த4மாய்ப் போந்ததே யாகிலும், மாத்ருத்வஸம்ப3ந்த4த்தாலே சேதந னுக்கு ஆப்தையாய், மஹிஷீத்வ ஸம்ப3ந்த4த்தாலே ஈஶ்வரனுக்கு அபி4மதையுமான இவள்—இரண்டு தலை யும் நெஞ்சிளகி ஆஶ்ரயணங்கீ3காராபி4முக2மாம்படி யாகப் பண்ணும் உபதே3ஶத்தாலே நிவ்ருத்தமாகத் தட்டில்லை. 12.

13. அவ:-'இவ்வுபதே3ஶத்தால் இவர்கள் மீளாத போது இவள் செய்வது என்?' என்ன அருளிச்செய் கிறார் (உபதே3ஶத்தாலே மீளாதபோது) என்று தொடங்கி.

வ்யா:-சேதநன் மீளாமைக்கு அடி-அநாதி3காலம் ''யாதானும்பற்றி நீங்கும்'' (திருவிருத்தம்95) என்கிற படியே ப4க3வத்3விமுக2னாய், விஷயாந்தர ப்ரவண

என்று विमुखशब्दद्वयं என்று கண்டுகொள்வது. ஆதி3யைச் சொல்லாதே (குலையும்) என்று அந்தத்தைச் சொன்ன வித்தால் अनादित्वं सिद्धं என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச் செய்கிறார் (சேதநனுடைய) இத்யாதி3. (அசித்ஸம்ப3ந்த4ம்)— ப்ரக்ருதி ஸம்ப3ந்த4ம். (அவித்3யை)—அஜ்ஞாநம். *(ஸ்வா தந்த்ர்யம்)-इच्छायां सत्यां अनिवार्यत्वम्; तस्य निरङ्कुशत्वं नियामकान्तरा-

13. உபதே₃சத்தாலே மீளாதபோது சேதநனை அருளாலே திருத்தும். ஈஶ்வரனை அழகாலே திருத்தும்.

இவளுபதே₃ஶத்தாலே குலையும். அநாதி₃காலமே பிடித்துப் பிறப்பதிறப்பதாய்க்கொண்டு ஸ்வர்க்க₃ நரகங்களிலே சுழன்று அலைந்து அலைப்படுகிற முக்₃த₄ சேதநனுடைய அநாதி₃கர்ம பாரதந்த்ர்யமும்— "உன்னுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வ நிப₃ந்த₄ந கர்த்ருத்வமும், ப₄க₃வததீ₃நமுமாய், தத்ப்ரேரிதமுமாய் வருகையால், அந்தக்கர்த்ருத்வமடியான கர்மமும் அப்படியிருக்குமத்தனையல்லது அதுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யக₃ந்த₄முமில்லைகாண். ஆனபின்பு அவன்போ₄க₃ரஸத்துக்கு உறுப்பாம்படி உன்னை ப₄க₃வதே₃க பாரதந்த்ரனாக அநுஸந்தி₄த்து உஜ்ஜீவி" என்னும் இவளுபதே₃ஶத்தாலே குலையும். 12.

13. அவ:— இவ்வுபதே₃ஶவிஶேஷம் ப₂லியாவிடில் ஸித்₃தோ₄பாய விஶேஷங்களாலே திருத்தும் என்கிறார் மேல்(உபதே₃ஶத்தால்) இத்யாதி₃யால்.

प्रतिबन्धः. * (சேதநனுக்கு ஆப்தையாய்) என்கிறவிடத்தில் आप्तत्वं-यथार्थवक्तृत्वम्. यद्वा, "आप्तिस्सम्बन्धलाभौ द्वौ" என்கையாலே सम्बन्धित्वं ஆகவுமாம். (நெஞ்சிளகப்பண்ணி)— சேதநேஶ்வர ஹ்ருத₃யங்களை வைமுக்₂ய நிர்ப₃ந்த₄த்தில் நின்றும் श्लथமாகப் பண்ணி—என்றபடி. (அபி₄முக₂மாம்படி) என்கிற नपुंसकनिर्देशம் "நெஞ்சு" अभिप्रायेण என்று கண்டுகொள்வது. चेतनहृदयத்தை आश्रयणाभिमुखமாகவும். ईश्वर हृदयத்தை अङ्गीकाराभिमुखமாகவும் என்றபடி. (இவள்—பண்ணுமுபதே₃ஶத்தாலே) என்று அந்வயிப்பது. (தட்டில்லை) என்றது— अनादित्वेऽपि संसारवत् हेतुतो நிவ்ருத்தி உபபந்நை-என்றபடி. 12.

13. (யாதானும் பற்றி நீங்கும்) என்கிறவிது திருவிருத்தம். "(யாதானும் பற்றி)—ஏதாகிலும் விஷயாந்தரத்தைப்பற்றி. (நீங்கும்)—விமுக₂ராகும்" என்று இதுக்கு அர்த்த₂ம்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ப₄க₃வத்₃விமுக₂னாய்

ணுய்ப் பேருகையால் வந்த து₃ர்வாஸநாதி₃கள். ஈஶ்வரன் மீளாமைக்கு அடி—'அபராத₄ாநுகு₃ணம் இவனை ஶிக்ஷிக்கவேணும்' என்னும் அபி₄ஸந்தி₄யாலே நின்றநிலை இளகாமல் நிற்கைக்கு உடலான நிரங்குஶ ஸ்வாதந்த்ர்யம். இவ்வோஹேதுக்களாலே இரண்டு தலையும் தன்னுடைய உபதே₃ஶத்தால் ஸ்வஸ்வகர்ம பாரதந்த்ர்யத்தில் நின்றும் மீளாதவளவில்; (சேதநனை அருளாலே திருத்துகையாவது)-'ஐயோ! இவனுடைய து₃ர்ப்பு₃த்₃தி₄ நீங்கிஅநுகூலபு₃த்₃தி₄யுண்டாகவேணும்' என்று அவன் திறத்தில் தான் பண்ணுகிற "பங்கயத்தாள் திருவருள்" (திருவாய்மொழி 9-2-1) என்கிற பரமக்ருபையாலே அவன் பாபபு₃த்₃தி₄குலைந்து ப₄க₃வத₃பி₄முக₂னும்படி பண்ணுகை. (ஈஶ்வரனையழகாலே

விஷயாந்தர ப்ரவணனாய்) என்று. (வாஸநா)—ஸம்ஸ்கார:. (ஆதி₃) ஶப்₃த₃த்தாலே ருசி முதலானது சொல்லுகிறது. (அபி₄ஸந்தி₄யாலே)—அபி₄ப்ராயத்தாலே என்றபடி. இவ்வுபதே₃ஶவைப₂ல்யத்துக்கு ஹேது स्वसौन्दर्य-कारुण्य-रूप-सिद्धोपाय-सामर्थ्यप्रकाशநேச்சை₂ என்னுமிதிலும். சேதநனுடைய து₃ர்வாஸநாதி₃யும் ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யமும் ஹேது என்கை உசிதம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வோஹேதுக்களாலே) என்று. (பங்கயத்தாள்) இதி—(பங்கயத்தாள்)—பத்₃மவாஸிநியான பெரியபிராட்டியாருடைய (திருவருள்) "திரு"ஶப்₃த₃ம் உத்கர்ஷலக்ஷகமாய். உத்க்ருஷ்டமான க்ருபையென்று அர்த்த₂ம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பரம க்ருபையாலே) யென்று. *பரமத்வம்— उद्बोधकनिरपेक्षत्वे सति भगवत्कृपोद्बोधकत्वम्।* "உபதே₃ஶம் शाब्द-बोधात्मकமான ஸம்யக்₃ஜ்ஞாநத்திலே हेतुकारणமாகையாலே பாபவாஸனை ப்ரதிப₃ந்த₄கமாம். க்ருபை அத்₃ருஷ்டஸ்தா₂நீயமாய்க்கொண்டு மாநஸமான ஸம்யக்₃ஜ்ஞாநத்திலே காரண

வ்யா:—உப₄யாநுகு₃ணமான உபதே₃ஶத்தால் உப₄யபரதந்த்ர நும் மீளாதபோது, உபதே₃ஶம் கேளாமல் திமிர்த்திரியும் தன் புத்ரனுன சேதநனே, வத்ஸலேயான தன் மாத்ருத்வ நிப₃ந்த₄நமான அருளாலே ப₄க₃வத₃பி₄முக₂னும்படி திருத்தும்; 'இவன் அபி₄மு கனுய் உஜ்ஜீவிக்கவேணும்' என்னும் இவளிரக்கம் இவனே அபி₄மு

மாகையாலே பாபவாஸனை ப்ரதிப₃ந்தி₄க்கமாட்டாது" என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (பாபபு₃த்₃தி₄ குலேந்து) என்று. ராவணனே அருளாலே திருத்தா தொழிந்தது — தே₃வதைகளுக்கு ராவணவத₄ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினபடியாலே அவனுக்கு அருளாதொழிந்த भगवदभिप्रायानुविधानத்தாலே. இவள் அவனுக்கு உபதே₃ஶித்த தும், அங்க₃த₃முக₂த்தாலே ராவணனுக்குபதே₃ஶித்த भग-

13. உபதே₃ஶத்தால் மீளாத ராவணனைப் பிராட்டி அருளாலே திருத்தாதபடியென்னென்னில்; (1)இவள், அவன் பாபபு₃த்₃தி₄ குலையும்படி அவன்விஷயத்தில் விஶேஷ கடாக்ஷம் பண்ணினுலும், கடாக்ஷம் ஈஶ்வர ஸங்கல்பத்தாலேயே ப₂லிக்கவேண்டுகையாலே, இவனுடைய வத₄த்திலே ப₃த்₃த₄கௌதுகனை ஈஶ்வரனிடத்தில் ரக்ஷணஸங்கல் பத்தையுண்டாக்கும்போது, அவனே அந்த விருத்₃த₄ஸங்கல் பத்தை மறப்பிக்க வேண்டுகையாலே, அதுதான் இவ ளுடைய ஸந்நிதி₄யில்லாமையாலே, அல்லும் பகலும் இடைவீடின்றியே உருவிக்கிடக்கிறவனே, தான் கிட்டி போ₄கோ₃போத்₃க₄ாதகேளியிலே சுழியாறுபடுத்தினுலல்லது செய்யவொண்ணுமையாலேயும்; (2) எம்பெருமானுக்கு ஶௌர்யகு₃ணம் உத்₃ரிக்தமாய், தமக்குத் தினவடங்கும்படி ப்ரதியுத்₃த₄ம் தரவல்லாரார்? என்று பார்த்து, வீரர்களில் தலைவரான திருவாசல் காக்கும் முதலிகளை நேராக யுத்₃த₄ம் தரக்கடவீர்கள் என்று நியமித்தால், பரிவரில் தலைவரான இவர்கள் இசையார்கள் என்று, அகர்மவஶ்யரான நித்யர்க்கு முட்டபட அநுப₄வித்தேயறவேண்டும்படியான ப₄ாக₃வதாப

திருத்துகையாவது) — "ஓங்காண்போ, உனக்குப் பணியன்றே இது" என்று உபதே₃ஶத்தை உதறின வாறே, கண்ணைப் புரட்டுதல் கச்சை நெகிழ்த்தல்

यदभिप्रायानुविधानத்தாலே—என்று கருத்து. (ஓங்காண்போ உனக்குப்பணியன்றே இது)-அங்கீ₃காரார்த்த₂கமான ஓங்காரம் व्यतिरेकलक्षणया अनङ्गीकारसूचकம். (உனக்குப்பணி) என்றது. "यथाकर्मफलदायिயான எனக்குப் பணியன்று" என்றபடி. "न जीवेयं क्षणमपि विना तां असितेक्षणाम्" "तौ तस्यास्सहितौ पीनौ स्तनौ तालफलोपमौ। कदा नु खलु सोत्कम्पौ हसन्त्या मां भजिष्यतः॥" "மண

சாரம் என்று தானே ஒரு வ்யாஜத்தை ஸங்கல்பித்து. அவ்வழியாலே யுத்₃தே₄ாபயோகி₃யான ஶௌர்யதை₄ர்யாதி₃களையொழிந்த ஜ்ஞாநாதி₃களையெல்லாம் ப்ரக்ருதி ஸம்ப₃ந்த₄த்தையிட்டு மறைத்து, அவர்களோடே யுத்₃த₄ரஸம் அநுப₄விக்கவேணும் என்று ஸர்வேஶ்வரன் பண்ணுகிற க்ருஷியை விப₂லமாக்கவொண்ணாதென்கிற அபி₄ப்ராயத்தாலேயும்; (3) இவர்கள் முன்பே "ஶ்வேதத்₃வீபத்திலே ப₄ாக₃வதாபசாரத்தால் ப்ராக்ருதலோகத்திலே மூன்று ஜந்மம் பிறக்கும்படி வந்ததே. இனி நாங்கள் எப்போதோ மீளவும் வந்து எம்பெருமான் திருவடிகளைச் சேருவது" என்று போர க்லேஶித்தபோது. திருவநந்தாழ்வானும் பெரிய பிராட்டியாரும் திருவாழியாழ்வானும் ஓரொருவர் ஓரோ ஜந்மத்தைக் கடுக நிவர்த்திப்பிப்பதாக வரம் கொடுத்தமை திருவுள்ளத்திலே கிடக்கையாலும், அருளாலே இருக்கிற்றில்லையென்று கண்டுகொள்வது. ஆனால், "मित्रमौपयिकं" இத்யாதி₃யாலே உபதே₃ஶிப்பானென்? என்னில், பிறர் அநர்த்த₂ம் கண்டால் கண்ணுஞ்சுழலையிட்டுத் தத்வங்களையடைய விளாக்குலைகொண்ட ஜ்ஞாநமெல்லாம் அடிமண்டியோடே கலங்கி इतिकर्तव्यतामौग्ध्यம் வரும்படியான ஶீலத்தையுடையவளாகையாலே. ஒரு நாடடங்க அநர்த்த₂ப்படுகிறபடியைக்கண்டு "अन्यदुपक्रान्तमन्यदापतितम्" என்றாப்போலே

கீ3கரித்து உஜ்ஜீவிப்பிக்குமிறே. தன்னுடைதே3ாஷத்தை பீறவல்ல ஸ்வதந்த்ர நியந்தாவான தன் வல்லப4னை—ஆலோகாலாபாதி3களின் அளவிறந்த அழகாலே பித்தேறி, அவன் 'உனக்கென் செய்கேன்' என்று நீர்ப்பண்டமான த2ஶையிலே, ஓடமேற்றிக் கூலி கொள்வாரைப்போலே, ''இச்சேதநனை அங்கீ3கரித்தருளவேணும்'' என்று காட்டிக்கொடுத்து, தானே * சிதகுரைக்கிலும், ''என்னடியார் அது செய்யார்'' [பெரியாழ்திரு4-9-2] என்று அவன், தன்னையும் உதறிக் கைக்கொள்ளும்படி—திருத்தியருளும். போ4க3த்3வை

நோக்கமுண்டான்''[பெரியதிரு8-10-1] ''மலராள் தனத்துள்ளான்'' [மூன்-திருவ 3] **"मनःप्रमथिनी हरेः"** *என்கிறத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்* **(கண்ணைப்புரட்டுதல் கச்சை** *நெகிழ்த்தல்)என்று.* **(புரட்டுதல்)–वीक्षणविशेष***ங்களில் ஒரு வகையான* **तिर्यग्वलित***மாக்குகை.* **(கச்சு)**-*கஞ்சுளி. ''கச்சென்பதுவே.*

தன்னைமறந்து உபதே3ஶித்தாளித்தனை. இப்படி மறந்து பண்ணின உபதே3ஶத்தை. சேதநனைத் திருந்துகையில் உதா3ஹரித்துக் காட்டலாமோவென்னில், உபதே3ஶத்துக்கு யோக்3யதையில்லாதவிடத்திலேயும் உபதே3ஶிக்கக் கண்டால், யோக்3யதையுள்ளவிடத்தில் உபதே3ஶமுக2த்தாலே திருத்துகை **कैमुतिकन्यायसिद्ध***மாமாகையாலே, உதா3ஹரிக்கக் குறையில்லை. அன்றிக்கே, பெருமாள் காகத்தின் விஷயத்திலே க்ரூரபு3த்3தி4யைப்பண்ண, ''இது ஒரு காகமாத்ரமன்றோ'' என்று அதின் சிறுமைபாராதே, அறப்பெரிதான ப்3ரஹ்மாஸ்த்ரத்தையிட்டுத் தலையையறுக்கத்தேட, அருகிருந்த பிராட்டி, ''வலியச்செய்த ஸ்தநந்த4யப்ரஜையை நலியத்தேடுவர்களோ? ஒரு நிர்க்4ருணன் நம்மைச்சுட்டி ஒரு ப்ரஜையை நலியத்தேடுவதே! இதென்தான்!'' என்றிரங்கி, அம்பன்ன கண்களிரண்டாலும் குளிரநோக்கி, ''* **शीतो भव** *'' என்றாப்போலே ப்3ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு ஒரு ப்ரத்யஸ்த்ரமும், காகத்துக்கு ஒரு ரக்ஷையுமிட்டு முன் வளைத்துக்கொண்டு வரும்படியாக ப்3ரஹ்மாஸ்த்ரத்தையும் ஏவிவிட, அந்தக் கடாக்ஷமடியாக,*

செய்து தன்னழகாலே அவனைப் பிச்சேற்றித் தான் சொன்னபடி செய்தல்லது நிற்கமாட்டாதபடிபண்ணி அங்கீ³காரோந்முக²னுக்குகை.

நெருப்பும் மீனும் முலைக்கட்டெனவும் மொழியும் முப் பெயரே" என்னக்கடவது. இங்கே. " **प्रस्वेदवारिसविशेष-विषक्तमङ्गं कूर्पासकं क्षतनखक्षतमुत्क्षिपन्ती। आविर्भवद्घनपयोधरबाहुमूला शातोदरी युवदृशां क्षणमुत्सवोऽभूत्॥"** *என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது. (பிச்சேற்றி)-வ்யாமோஹிப்பித்து. "பித்தர் பனி மலர்*

" **त्रीन् लोकान् संपरिक्रम्य तमेव शरणं गतः** " *என்கிறபடியே— அவனும் ஸர்வலோகங்களிலும் ஒருக்கால் திரிந்தவிடத்திலே ஒன்பதின்கால் திரிந்து புகலற்று* **आकिञ्चन्यानन्यगतित्व***ங்களையுடையனாய்ப் பெருமாள் முன்னேவந்து விழுந்தாப்போலே, ராவணனும்—"* **स रामबाणाभिहतो भृशार्तः चचाल चापं च मुमोच वीरः"** *என்கிறபடியே. இதுக்கு முன்பு வீரனாய்த் தன்னை மதித்திருந்தவன். "மற்றமரர் ஆட் செய்வார்" [திருவாய் 8-1-1] என்கிறபடியே. பிராட்டிக்கு நிக்ரஹகாரிகளான தி³வ்யாஸ்த்ர புருஷர்களுடைய* **घटककृत्य***த்தாலே தன்னிலை குலைந்து தன் கையில் வில்லைப்பொகட்டு* **विपरीतप्रवृत्तिनिवृत्त***னாய். "* **गच्छानुजानामि** *" என்று பெருமாளுடைய அநுஜ்ஞை கொண்டு பெயர்த்து அடியிடவேண்டும்படி பரதந்த்ரனாய் நின்றநிலை பிராட்டியினுடைய கடாக்ஷப²லமாகையாலே ராவணனையும் அருளாலே திருத்தினாள் என்னவுமாம். காகனைப்போலே இவனும். "* **भगवत्प्रवृत्तिविरोधिस्वप्रवृत्तिनिवृत्तिः प्रपत्तिः"** *என்கிறபடியே ஶரணாக³தனாகில் ப²லியாதொழிந்ததென்? என்னில் "* **प्राणसंशयमापन्नं दृष्ट्वा सीताऽथ वायसं। त्राहि त्राहीति भर्तारं उवाच दयया विभुम्॥"** *என்று, காகன் தன்னை மறந்து வந்து விழுந்த த³ஶையிலே, "* **मिथिलायां प्रदीप्तायां** *" என்றவன் குடிப்பிறப்பால் வந்த வைலக்ஷண்யாதிஶயத்தாலும், முறையாலும் பெருமானைத் தன் சொல்வழி வரும்படி ஆழங்கால்படுத்தி உமக்கு ஸ்வாமித்வமும் காருண்யமும்*

யில் திருப்பவளத்தில் கொடுக்கும் கர்ப்பூரநிகரமாகக் கைக் கொள்ளும்படி மெய்யான உபாயங்கொண்டிறே இவள் திருத்து வது. ஸ்வஸௌந்த₃ர்ய காருண்யரூப ஸித்₃தே₄பாய ஸாமர்த்₂யம் காட்டவேணுமென்னுங் கருத்தைப் பின்சென்று உபதே₃ஶம் ஸபூ₂லமாகாமல் ஒழிகிறதித்தனை. ஸ்தநந்த₄யனையும் நாயகனையும் அணைத்துக்கொண்டு ஶயிக்குமாப்போலே போ₄க₃க₄டகத்வங்கள் ஏககாலத்திலே கூ₄டிக்கையால் போ₄க₃புருஷகாரவிச்சே₂த₃ம் வரு மென்று ஶங்கிக்கவேண்டா. 13.

மேல் பாவைக்கு" [திருநெடு 18] என்கிறது விவக்ஷிதம்.

---

*உண்டு என்று பேர்பெறவேணுமென்றிருந்தீராகில், நீர் செய்யும் ஹிதத்தை விலக்காதபடி இவ்வளவு ஆநுகூல்ய முடைய * நின்றவாநில்லாநெஞ்சினையுடைய இவனைச் சடக் கென, முடிவதற்கு முன்னே ரக்ஷித்தருளப்பாரீர்'' என்று பெருமாளை ரக்ஷணோந்முகராக்கி, அவனுக்குச் செய்ய வேண்டும் ஹிதத்தைப் பெருமாள் திருவுள்ளத்திலேபடுத்தி. அவன்தலையை அறுக்கவந்த ப்₃ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு ஒரு கண்ணழிவே பூ₂லமாகவும், அவன்தனக்கு ஒரு கண் இரண்டு கண்ணும்படியாகவும் ஒரு குறையின்றியே ரக்ஷிப்பித்த பிராட்டி, தே₃வஸ்த்ரீகள் சிறை விலங்கைத் தன் காலிலே கோத்துக்கொண்டிருக்கையாலே, இவளுடைய வியோக₃த்தால் கலங்கின பெருமாள், ராவணன் விபரீத ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தனாய் நின்ற நிலைக்கு அப்போதே அவனைத் தலையை அறுக்காதே படைவீடேறப் போக விடுகையே பூ₂லமென்று கருதி "गच्छानुजानामि" என்று போகவிடுகையாலே பூ₂லஸித்₃தி₄யின்றிக்கே ஒழிந்தது என்று கண்டு கொள்வது. ஆகையிறே, ''இவள் ஸந்நிதி₄யாலே காகம் தலைபெற்றது. அதில்லாமையாலே ராவணன் முடிந் தான்'' (135) என்று முமுக்ஷுப்படியிலே அருளிச்செய்தது.*

ஆக, ராமாவதாரத்தில் புருஷகார பட்டாபி₄ஷேகத்தை யுடைய பிராட்டிக்கு, விஶ்லேஷ த₃ஶையில்—ராவணவத₄

ஆக, (புருஷகாரமாம்போது) (வா 7) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக, புருஷகாரத்வோபயோகிகளான குணவிசேஷங்களையும், அவைதன்னைத் தானே வெளியிட்டபடியையும், ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷங்களிரண்டிலும் புருஷீகரிக்கையையும், தத் ப்ரகாரவிசேஷங்களையும் சொல்லிற்றாய்த்து. 13.

14. அவ:- க்ரூராதிகளை வெளியிட்டமை சொன்னபோதே ஸ்ரீராமாயணத்தில் புருஷகாரவைபவம் உத்தமானபடியை உபபாதித்தாராய், மஹாபாரதத்தில் உபாயவைபவம் உத்தமானமையை உபபாதிக்கிறார் மேல் (அறியாத) என்று தொடங்கி.

வ்யா:- அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் ஆசார்ய க்ருத்யமிறே. ஶரண்யக்ருத்யமன்றே. ஆகையிறே, "என்னைப் பெற்ற அத்தாயாய்த் தந்தையாய்" (திருவாய்மொழி 2-3-2) என்று ப்ரியகரத்வஹிதகரத்வங்களாகிற மாதா பித்ரு க்ருத்யங்களை ஸ்வயமேவ தமக்குச்செய்த உபகாரத்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம், ஆசார்யன் செய்யும் விசேஷோபகாரத்தையும் தானே தமக்குச் செய்தமையை அருளிச்செய்கிற ஆழ்வார் "அறியாதன அறிவித்த" (திருவாய்மொழி 2-3-2) என்று அருளிச்செய்தது. இவ்விடத்தில் இவரருளிச்செய்கிற

நிகமநம் (ஆக புருஷகார) இத்யாதி. 13.

தீக்ஷிதனான ஈஶ்வரனை அழகாலே திருத்தவொண்ணாமையாலே விபரீத ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தனான ராவணனுக்கு பலமின்றிக்கேயொழிந்ததென்று நிர்க்ஷிதார்த்தமும் கண்டுகொள்வது. 13. (தொடர்ச்சி பக்கம் 241)

14. அறியாத அர்த்தங்களையடைய அறிவித்து, ஆசார்ய க்ருத்யத்தையும், புருஷகார க்ருத்யத்தையும், உபாய க்ருத்யத்தையும் தானே ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்தில் உபாய வைபவ(மு)ம் சொல்லிற்றாய்த்து.

---

14 அவ:—கீழ் (மஹாபாரதத்தால்) (வா 5) என்று ப்ரஸ்துதமான உபாயவைபவஹேதுக்களை அருளிச்செய்கிறார் மேல் (அறியாத) இத்யாதியால்

---

14. **सङ्गतिकथनार्थं वृत्तकीर्तनं** (க்ருபாதிகளை) *இத்யாதி* **उपबृंहणीय-श्रीमत्पद-नारायणपद-पौर्वापर्य**மே **उपबृंहण**ங்களான *ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதங்களுக்கு* **क्रमनियामकम्;** **पुरुषकार-तदुद्भाव्यगुण**ங்களுக்கு **कार्यकारणभाव**ம் **उद्भावनक्रियोपाधिक**மாய்க்கூடுமாகையாலே, **श्रीमत्पदनारायणपद**ங்களுக்கு **उपजीव्योपजीवकभाव**ம் *ஸங்கதி;* **तत्क्रम**மே **तद्विवरणतया तच्छेष**ங்களான *ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதங்களுக்கு* **मुख्यक्रमन्याय**த்தாலே *க்ரமம்;* ஆகையால், **यथाक्रमं** *ஸ்ரீராமாயணத்தில்* **पुरुषकारवैभव**ம் *உக்தமானபடியை உபபாதித்தவநந்தரம், மஹாபாரதத்தில் உபாயவைபவம் உக்தமானபடியை உபபாதிக்கை ஸங்கதம்—என்றபடி.*

"ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே" *என்கிற ஹேதுவுக்கு அநுகுணமான* **प्रमाणप्रत्यभिज्ञापकं** "அறியாத அர்த்தங்களை" *இத்யாதி என்றருளிச்செய்கிறார்* (அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம்) *இத்யாதி; ஈஶ்வரனை ஶரண்யக்ருத்யமல்லாத* **मातापितृ-कृत्यप्रायपाठपठित**மானபடியாலே **अज्ञातज्ञापनं** *ஏறிட்டுக்கொண்டதென்னுமிடம் "அறியாதன அறிவிக்க" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியிலே ஸித்தம்—என்றபடி. "அறியாதன" என்கிற பஹுவசநார்த்தம் "அடைய" என்று;* **उपकारप्रकरणबलसिद्ध** "அர்த்தங்களை" *என்று-என்றுமூலத்துக்குத் தாத்பர்யம்கண்டு*

வாக்யந்தான் அந்த தி₃வ்யஸூக்திக்கு ஸூசகமா யிறேயிருக்கிறது. (அறியாத அர்த்த₂ங்களையடைய அறிவிக்கை)யாவது:- தத்வ விவேகம் தொடங்கி ப்ரபத்திபர்யந்தமாக அர்ஜுநனுக்கு முன்பு அஜ்ஞாதமாயிருந்த அர்த்த₂ங்களையெல்லாம் அறி விக்கை; தே₃ஹாத்மாபி₄மாநியாய், தே₃ஹாநுப₃ந்தி₄ களான ப₃ந்து₄க்கள்பக்கலிலே அஸ்த₂ாநே ஸ்நே ஹத்தைப் பண்ணிநிற்கிற இவனை ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகாதி₃களாலே தெளிவிக்கவேண்டுகையாலே, "न त्वेवाहं जातु नासं न त्वं नेमे जनाधिपाः। न चैव न भविष्यामः सर्वे वयमतःपरम्॥ देहिनोऽस्मिन् यथा देहे कौमारं यौवनं जरा। तथा देहान्तरप्राप्तिः धीरस्तत्र न मुह्यति॥" (ந த்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் ந த்வம் நேமே ஜநாதி₄பா:। ந சைவ ந ப₄விஷ்யாம: ஸர்வே வயமத:பரம்॥ தே₃ஹிநோऽஸ்மிந் யதா₂ தே₃ஹே கௌமாரம் யௌவநம் ஜரா। ததா₂ தே₃ஹாந்தரப்ராப்தி: தீ₄ரஸ்தத்ர ந முஹ்யதி॥) இத்யாதி₃களாலே, ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகம் ஆத்ம பரமாத்மவிவேகம் ஆகிற தத்வவிவேகத்தையும்; 'अन्तवन्त इमे देहाः नित्यस्योक्ताश्शरीरिणः। अनाशिनोऽप्रमेयस्य तस्माद्युध्यस्व भारत॥ न जायते म्रियते वा कदाचित् नायं भूत्वा भविता वा न भूयः। अजो नित्यश्शाश्वतोऽयं पुराणः न हन्यते हन्यमाने शरीरे॥ वासांसि जीर्णानि यथा विहाय नवानि गृह्णाति नरोऽपराणि। तथा शरीराणि विहाय जीर्णानि अन्यानि संयाति नवानि देही॥" (அந்தவந்த இமே தே₃ஹா: நித்ய ஸ்யோக்தாஶ்ஶரீரிண:। அநாஶிநோऽப்ரமேயஸ்ய தஸ்

கொள்வது. (ஸூசகம்)-अर्थतश्शब्दतश्च प्रत्यभिज्ञापकம்-என்றபடி.
"தத்வவிவேக நித்யத்வாநித்யத்வ நியந்த்ருத்வ ஸௌலப்₄ய

வ்யா:—அர்ஜுநன் முன்பு கேட்டறியாத, தத்வவிவேகாதி₃யாய் ப்ரபத்த்யந்தமான ஷட்கத்ரயார்த்த₂ங்களை—ஒன்றும் நழுவாதபடி "கரிஷ்யே வசநம் தவ" என்று துணிந்து நிற்கும்படி விஶத₃மாக அறிவித்து, அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமான ஆசார்ய க்ருத்யத்தையும்.

ஸாம்ய அஹங்காரேந்த்₃ரியதே₃ஶ பல₃ மந:ப்ராத₄ந்ய கரணநியமந ஸுக்ருதிபே₄த₃ தே₃வாஸுர விபா₄க₃ விபூ₄தி யோக₃ விஶ்வரூபத₃ர்ஶந ஸாங்க₃ப₄க்தி ப்ரபத்தித்₃வைவித்₄யாதி₃களாலே அன்றோ இய கீ₃தாஸமம்' [189] என்கிற ஆசார்யஹ்ருத₃ய ஸ்ரீஸூக்தியையுட்கொண்டு, "அறியாத அர்த்த₂ங்களையடைய அறிவித்து" *என்கிற வாக்யயோஜனை யாலே ஆவிஷ்க்ருதமான "அறியாதன அறிவித்த" என்கிற ப்ரமாண ஸூக்தி விவக்ஷிதமான அர்த்தஜாதம் அர்ஜுநனுக்கும் ஆழ்வார்க்கும் அவிஶேஷேண அறிவித்ததாக வமையும் என்னும் அபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்* (தத்வவிவேகம் தொடங்கி ப்ரபத்திபர்யந்தமாக) *என்று.* (தே₃ஹாத்ம) *இத்யாதி₃*—(அஸ்த₂ானே ஸ்நேஹத்தை)—*அநுசிதஸ்நேஹத்தை.* (இவனை)—*அர்ஜுநனை.* "अहं जातु नासं इति न; सर्वदा आसमेव। त्वं जातु नासीः इति न; आसीरेव। इमे जनाधिपाः जातु नासन् इति न; आसन्नेव। सर्वे वयं- इमे त्वं अहं च, अतः परं न भविष्यामः इति न; भविष्याम एव॥" इति "न त्वेवाहं" इत्यस्यार्थः॥ *"தத்வ"ஶப்₃த₃ம்.* "तत्त्वत्रयं" इत्यादौ चिदचिदीश्वरविषय*மாகக் காண்கையாலே அருளிச்செய்கிறார்* (ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம ஆத்மபரமாத்ம விவேகம் ஆகிற) *என்று.* "तत्त्वं विलम्बमाने स्यात् स्वरूपे परमात्मनि"

---

14. **(தத்வ விவேகம் தொடங்கி ப்ரபத்தி பர்யந்தமாக)** *என்கிறவிடத்திலே. "தத்வவிவேக நித்யத்வாநித்யத்வ நியந்த்ருத்வ ஸௌலப்₄ய ஸாம்ய அஹங்காரதே₃ஶ இந்த்₃ரிய பல₃ மந:ப்ராத₄ந்ய கரண நியமந ஸுக்ருதிபே₄த₃ தே₃வாஸுரவிபா₄க₃ விபூ₄தியோக₃ விஶ்வரூபத₃ர்ஶந*

மாத்₃யுத்₄யஸ்வ ப₄ாரத ॥ ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கதா₃ சித் நாயம் பூ₄த்வா ப₄விதா வா ந பூ₄ய:। அஜோ நித்யஶ்ஶாஶ்வதோऽயம் புராணோ ந ஹந்யதே ஹந்ய மாநே ஶரீரே ॥ வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி யதா₂ விஹாய நவாநி க்₃ருஹ்ணாதி நரோऽபராணி। ததா₂ ஶரீராணி விஹாய ஜீர்ணாந்யந்யாநி ஸம்யாதி நவாநி தே₃ஹீ ॥) இத்யாதி₃களாலே ஆத்ம நித்யத்வ தே₃ஹாத்₃யநித் யத்வங்களையும் ப்ரத₂மம் உபதே₃ஶித்து - இவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்ய ப்₄ரமத்தைத் தவிர்க்கைக்காக, "भूमिरापोऽनलो वायुः खं मनो बुद्धिरेव च। अहंकार इतीयं मे भिन्ना प्रकृतिरष्टधा॥ अपरेयं, इतस्त्वन्यां प्रकृतिं विद्धि मे पराम्। जीवभूतां महाबाहो ययेदं धार्यते जगत्॥" (பூ₄மிராபோऽநலோ வாயு: க₂ம் மநோ பு₃த்₃தி₄ரேவ ச। அஹங்கார இதீயம் மே பி₄ந்நா ப்ரக்ருதிரஷ்டதா₄ ॥ அபரேயம், இதஸ்த்வ ந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்₃தி₄ மே பராம்। ஜீவபூ₄தாம் மஹாபா₃ஹோ யயேத₃ம் தா₄ர்யதே ஜக₃த் ॥) என்கிற படியே சேதநாசேதநஶரீரியாய், "सर्वस्य चाहं हृदि सन्निविष्टः मत्तस्स्मृतिर्ज्ञानं अपोहनं च।" (ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி, ஸந்நிவிஷ்ட: மத்த: ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹ நம் ச) என்றும், "ईश्वरस्सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति। भ्रामयन् सर्वभूतानि यन्त्रारूढानि मायया॥" (ஈஶ்வரஸ் ஸர்வபூ₄தாநாம் ஹ்ருத்₃தே₃ஶேऽர்ஜுந திஷ்ட₂தி। ப்₄ராமயந் ஸர்வ பூ₄தாநி யந்த்ராரூடா₄நி மாயயா ॥) என்றும் சொல்லு கிறபடியே ஸகலஜந ஹ்ருத₃யஸ்த₂னாய் நின்று ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் பண்ணுவிக்கையாகிற தன்னுடைய நியந்த்ருத்வத்தையும்; அப்படி ஸர்வ நியந்தாவாய்க்கொண்டு ஸர்வஸ்மாத்பரனாயிருக்கு

அபராத₄ப₄யநிவர்த்தகமான க₄டகத்வமாகிற புருஷகார க்ருத்யத்தையும், இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரகத்வமாகிற உபாய க்ருத்யத்தையும், நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனாய், நிரபேக்ஷோபாயமாய், நித்யோபேயமான தான் வலியஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே, உபாய ப்ரப₄ாவபரமான மஹாபா₄ரதத்தால் ஸித்₃தோ₄பாய வைப₄வமும் சொல்லித் தலைக்கட்டிற்று என்கிறார். உபதேஷ்டாவான ஸ்வாசார்யபரதந்த்ரனுடைய க்ருத்யத்தை, உபதே₃ஶவிஷயபூ₄தனாய் ஆசார்ய பாரதந்த்ர்ய யோக்₃யதையற்ற தானே செய்கையாலும், ஸ்வவிஶேஷணக்ருத்யமான க₄டகத்வத்தை விஶேஷ்யமான தானே செய்கையாலும், நித்யோபேயமாயிருக்க, உபாயத்தின் காத₃ாசித்க க்ருத்யத்தைத் தானே செய்கையாலும் மூன்றையும் ஏறிட்டுக் கொண்டது என்னலாமிறே. கீ₃தோபநிஷத் ஸாரத்தை உபதே₃ஶிக்கையாலும், "மாம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்று தன்னைப் பற்றுவிக்கையாலும், விரோதி₄ நிவ்ருத்தி பூர்வகப₂லஸித்₃தி₄யைப் பண்ணிக்கொடுக்கையாலும், இவற்றை ஏறிட்டுக் கொண்டமை காணலாமிறே. (பக்கம் 251ல் தொடரும்)

என்னக்கடவதிறே. (ஸ்வாதந்த்ர்ய ப்₄ரமத்தை)—**स्वाधीन-स्वप्रवृत्तिनिवृत्तिकत्वविषयक**மான *மித்₂யாஜ்ஞாநத்தை—என்றபடி.* "ப்ரக்ருதி" *ஶப்₃த₃ம்* **शरीरत्वेन प्रकारतया स्वभावपर**ம் என்று *திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்* (**சேதநாசேதந ஶரீரியாய்**) *என்று.* (*அபோஹநம்*)—*விஸ்ம்ருதி:.* "**अन्तः प्रविश्य नियन्तृत्वं शरीरित्वम्। क्रमेण नृपनभोव्यावृत्तिः**" *என்கிற ஶ்ருதப்ரகாஶிகா ஸூக்தியை உட்கொண்டு சேதநாசேதந ஶரீரித்வத்தை விவரிக்கிறார்* (**ஸகல ஜநஹ்ருத₃யஸ்த₂னாய் நின்று**) *இத்யாதி₃நா.* * "**नियन्तृत्वं-स्वाधीन-स्वेतरसकलप्रवृत्ति-निवृत्तिकत्वम्**"* *என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார்* (**ஸகல ப்ரவ்ருத்தி**) *இத்யாதி₃.* (**அவதார ப்ரயுக்தமான ஸௌலப₄**

ஸாங்கோ₃ப₄க்தி ப்ரபத்தித்₃வைவித்₄யாதி₃களாலே" [189] என்கிற ஆசார்ய ஹ்ருத₃ய வாக்யார்த்த₂க்ரமத்தைக் கண்டுகொள்வது. *(பக்கம் 246ல் தொடரும்)*

மனவன்றிக்கே, "परित्राणाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृताम्। धर्मसंस्थापनार्थाय संभवामि युगे युगे॥" (பரித்ராணாய ஸாதூ₄நாம் விநாஶாய ச து₃ஷ்க்ருதாம்। த₄ர்மஸம்ஸ்தா₂பநார்த்தா₂ய ஸம்ப₄வாமி யுகே₃ யுகே₃॥) என்று அவதார ப்ரயுக்தமான தன்னுடைய ஸௌலப்₄யத்தையும்; "समोऽहं सर्वभूतेषु न मे द्वेष्योऽस्ति न प्रियः" (ஸமோஹம் ஸர்வபூ₄தேஷு ந மே த்₃வேஷ்யோऽஸ்தி ந ப்ரிய:) என்று தன்னுடைய ஆஶ்ரயணீயத்வே ஸாம்யத்தையும்; "प्रकृतेः क्रियमाणानि गुणैः कर्माणि सर्वशः। अहङ्कारविमूढात्मा कर्ताऽहं इति मन्यते॥" (ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி கு₃ணை: கர்மாணி ஸர்வஶ:। அஹங்காரவிமூட₄ாத்மா கர்த்தாஹமிதி மந்யதே॥) என்று 1 அஹங்கார தோ₃ஷத்தையும், "यततो ह्यपि कौन्तेय पुरुषस्य विपश्चितः। इन्द्रियाणि प्रमाथीनि हरन्ति प्रसभं मनः॥" (யததோ ஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபஶ்சித:। இந்த்₃ரியாணி ப்ரமாதீ₂நி ஹரந்தி ப்ரஸப₄ம் மந:॥) என்று 2 இந்த்ரிய ப்ராப₃ல்யத்தையும், "असंशयं महाबाहो मनो दुर्निग्रहं चलम्" (அஸம்ஶயம் மஹாபா₃ஹோ மநோ து₃ர்நிக்₃ரஹம் சலம்) என்று அந்த ப்ராப₃ல்யத்தில் மற்றை இந்த்₃ரியங்களைப்பற்றவும் 3 மநஸ்ஸினுடைய ப்ராதா₄ந்யத்தையும் த₃ர்ஶிப்பிக்கையாலே ஆஶ்ரயண விரோதிகளையும்; "तानि सर्वाणि संयम्य युक्त आसीत मत्परः। वशे

யத்தை)—अप्राकृतविग्रहेण सह आविर्भावहेतुकமான सकलमनुजनयनविषयतांगतत्वத்தை என்றபடி. (ஸாம்யம்)—आश्रयणप्रवृत्तेषु गुणदोषनिरूपणाभावம். 1 अन्यप्रयुक्तकर्तृत्वத்தை स्वप्रयुक्தமென று ப்₄ரமிப்பிக்கை—அஹங்காரதோ₃ஷம். 2 இந்த்₃ரியங்களுக்கு ப்ராப₃ல்யம்—दुर्जयत्वं. दुर्जयत्वरूपप्राबल्ये मनसः इन्द्रियान्तरापेक्षया

हि यस्येन्द्रियाणि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥" (தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பர: । வஶே ஹி யஸ் யேந்த்3ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டி2தா ॥) என்றும், "यतो यतो निश्चरति मनश्चञ्चलमस्थिरम् । ततस्ततो नियम्यैतत् आत्मन्येव वशं नयेत् ॥" (யதோ யதோ நிஶ்சரதி மநஶ் சஞ்சலமஸ்தி2ரம் । ததஸ்ததோ நியம்யைதத் ஆத்ம ந்யேவ வஶம் நயேத் ॥) என்றும் ஆஶ்ரயணோபகரணங் களான பா3ஹ்யாப்4யந்தர கரணங்களை ஸ்வாதீ4ந மாக நியமிக்கும் ப்ரகாரத்தையும்; "चतुर्विधा भजन्ते मां जनास्सुकृतिनोऽर्जुन । आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च भरतर्षभ ॥" (சதுர்விதா4 ப4ஜந்தே மாம் ஜநாஸ்ஸுக்ருதிநோऽர்ஜுந । ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தா2ர்த்தீ2 ஜ்ஞாநீ ச ப4ரத ர்ஷப4 ॥) என்று ஆஶ்ரயிக்கும் அதி4காரிகளுடைய சாதுர்வித்4யத்தையும்; "द्वौ भूतसर्गौ लोकेऽस्मिन् दैव आसुर एव च । दैवी संपत् विमोक्षाय निबन्धायासुरी मता ॥" (த்3வௌ பூ4தஸர்கௌ3 லோகேஸ்மிந் தை3வ ஆஸுர ஏவ ச । தை3வீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிப3ந்தா4யா ஸுரீ மதா ॥) என்று தன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தந

अतिशयितत्वं—மந:ப்ராத4ாந்யம். (அதி4காரிகளுடைய சாதுர் வித்4யத்தை) — ஆர்த்த:— भ्रष्टैश्वर्यकामः, அர்த்தா2ர்த்தீ2— अपूर्वैश्वर्यकामः, ஜிஜ்ஞாஸு:—आत्मप्राप्तिकामः, ஜ்ஞாநீ—भगवत्प्राप्ति कामः, एवंविधाधिकारिகளுடைய சதுர்வித4த்வத்தை-என்றபடி. (தை3வீ) இத்யாதி3 "(दैवी)-मदाज्ञानुवृत्तिरूपा, (संपत्)(विमोक्षाय)-बन्धान्मुक्तये भवति; क्रमेण मत्प्राप्तये भवतीत्यर्थः। (आसुरी)-मदाज्ञाति-वृत्तिरूपा, (संपत्) निबन्धाय भवति-अधोगति-प्राप्तये भवतीत्यर्थः। देवाः-भगवदाज्ञानुवृत्तिशीलाः। असुराः-भगवदाज्ञातिवृत्तिशीलाः" என்கிற கீ3தாபா4ஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியை உட்கொண்டு அருளிச் செய்கிறார் (தன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தந) இத்யாதி3.

பரரானவர்கள் தே₃வர்கள், தத₃திவர்த்தநபரரானவர்கள் அஸுரர்கள் என்று தே₃வாஸுர விப₄ாக₃த்தையும்; "हन्त ते कथयिष्यामि विभूतीरात्मनश्शुभाः। प्राधान्यतः कुरुश्रेष्ठ नास्त्यन्तो विस्तरस्य मे॥" (ஹந்த தே கத₂யிஷ்யாமி விபூ₄தீராத்மநஶ்ஶுப₄ா:। ப்ராதா₄ந்யத: குருஶ்ரேஷ்ட₂ நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே॥) என்று தொடங்கி, இவ்விபூ₄தியில் ஸமஸ்தபதா₃ர்த்த₂ங்களுக்கும் வாசகமான ஶப்₃த₃ங்கள் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படி இவற்றையடைய ஸ்வப்ரகாரமாகக்கொண்டு வ்யாபித்துநிற்கும் படியையும்; "दिव्यं ददामि ते चक्षुः पश्य मे योगमैश्वरम्" (தி₃வ்யம் த₃தா₃மி தே சக்ஷு: பஶ்ய மே யோக₃மைஶ்வரம்) என்று தி₃வ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து, "पश्यामि देवान् तव देव देहे सर्वान् तथा भूतविशेषसङ्घान्। ब्रह्माणमीशं कमलासनस्थं ऋषींश्च सर्वान् उरगांश्च दीप्तान्॥" (பஶ்யாமி தே₃வாந் தவ தே₃வ தே₃ஹே ஸர்வாந் தத₂ா பூ₄தவிஶேஷஸங்க₄ாந்। ப்₃ரஹ்மாணமீஶம் கமலாஸநஸ்த₂ம் ருஷீம்ஶ்ச ஸர்வாந் உரகா₃ம்ஶ்ச தீ₃ப்தாந்॥) இத்யாதி₃யாலே தன்னுடைய விஶ்வரூபத்தைக்கண்டு பேசும்படி பண்ணுகையாலே,

---

(ஸமஸ்த பதார்த்த₂ங்களுக்கும்) இத்யாதி₃—தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கையாவது—स्वमुख्यविशेष्यकोपस्थितिजनकत्वम्। "பஶ்யாமி தே₃வாந்" इत्यादिकं अर्जुनवाक्यम्; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பேசும்படி) என்று. "दिव्यं ददामि ते चक्षुः" என்கிற "சக்ஷு" ஶப்₃த₃ம் ஜ்ஞாநவாசி; மேலே "दर्शयामास पार्थाय" என்றிருக்கையாலே-என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே

விஶ்வரூப த₃ர்ஶநம் உபதே₃ஶ ரூபமாயிராமையாலே அத்தாலே எவ்வர்த்த₂ம் அறிவிக்கப்பட்டதென்ன

தானுகந்தார்க்கு தி₃வ்யஜ்ஞாநத்தைக்கொடுத்துத் தன் படிகளை த₃ர்ஶிப்பிக்கும் என்னுமத்தையும்; "मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु। मामेवैष्यसि युक्त्वैवं आत्मानं मत्परायण: ||" (மந்மநா ப₄வ மத்₃ப₄க்தோ மத்₃யாஜீ மாம் நமஸ்குரு। மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவம் ஆத்மாநம் மத்பராயண: ||) என்று, இப்படியிருந்துள்ள பரத்வஸௌலப்₄யயுக்தனை தன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கையாகிற பரம புருஷார்த்த₂த்துக்கு உபாயமாயிருந்துள்ள கர்மஜ்ஞாநரூபாங்க₃ஸஹிதையான ப₄க்தியையும்; "मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते" "तमेव चाद्यं पुरुषं प्रपद्ये" "तमेव शरणं गच्छ सर्वभावेन भारत" ("மாமேவ யே ப்ரபத்₃யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே" "தமேவ சாத்₃யம் புருஷம் ப்ரபத்₃யே" "தமேவ

அருளிச்செய்கிறார் (தி₃வ்ய ஜ்ஞாநத்தை) என்று. (மந்மநா ப₄வ) இத்யாதி₃—"மாமேவ ஏஷ்யஸி" என்கிறத்தை உட்கொண்டு (பரத்வ ஸௌலப்₄ய) இத்யாதி₃. "மந்மநா ப₄வ" इत्यादिकमनुसन्धाय (கர்மஜ்ஞாநரூபாங்க₃ஸஹிதையான ப₄க்தியையும்) என்று. (மாமேவ) இத்யாதி₃—(तमेव चाद्यं पुरुषं प्रपद्येत् यतः प्रवृत्तिः)-1."अज्ञानादिनिवृत्तये तमेव चाद्यं" इत्युपक्रम्य, "आद्यं पुरुषमेव शरणं प्रपद्येत्-तमेव शरणं प्रपद्येत। यतः-यस्मात् कृत्स्नस्य" இத்யாதி₃யிலும். "प्रपद्येयतः प्रवृत्तिरिति वा पाठः, तमेव चाद्यं पुरुषं प्रपद्य शरणमुपगम्य, इयतः अज्ञाननिवृत्त्यादेः" இத்யாதி₃யிலும் கீ₃தாபா₄ஷ்யத்திலும் பாட₂த்₃வயம் ஸ்பு₂டம். அதில் அர்த்த₂ப்ராப்திவஶத்தாலே ப்ரபத்தி விதி₄யென்னுமிடம் ஸித்₃த₄ம். இத்தையுட்கொண்டு पाठद्वय-साधारण्येन प्रमाणप्रतीकोपादानं பண்ணுகிறார் (தமேவ சாத்₃யம் புருஷம் ப்ரபத்₃யே)என்று. 2. यद्वा, गीताभाष्यारूढமான த்₃விதீய

அருளிச்செய்கிறார் (தானுகந்தார்க்கு) இத்யாதி₃யாலே.

ஶரணம் க₃ச்ச₂ ஸர்வபா₄வேந பா₄ரத'') என்று அந்த ப₄க்த்யங்க₃மான ப்ரபத்தியையும்; சரமஶ்லோகத்தாலே, அந்த ப₄க்த்யுபாயத்தின் து₃ஷ்கரத்வாதி₃களை உணர்ந்து ஶோகிப்பார்க்கு, ஸுகரமுமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமுமான உபாயம் ப்ரபத்தியென்னுமத்தையும் தானே அறிவித்தருளினானிறே. ஆகவிப்படி அறியாத அர்த்த₂ங்களையெல்லாம் அறிவிக்கையாலே ஆசார்ய க்ருத்யத்தைத் தான் ஏறிட்டுக்கொண்டானென்கிறது.

பாட₂த்திலே "प्रपद्ये" என்று உத்தமபுருஷன். "यतःप्रवृत्तिः" इत्यादि उत्तरवाक्यम्। "अहं तमाद्यं पुरुषं प्रपद्ये" என்று ப₄க₃வத்₃வசநம். விதே₄யப்ரபத்தியிலே प्रवृत्त्यौत्कट्य—सिद्ध्यर्थமாக ஸ்வாநுஷ்டா₂நம் காட்டுகிறான் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (தமேவ சாத்₃யம் புருஷம் ப்ரபத்₃யே) என்று प्रमाणप्रतीकोपादानं பண்ணுகிறார் என்றாகவுமாம். ஆகையிறே. "अस्तु वा कृष्णस्य स्वस्मिन्नेवाद्यं उत्तमः पुरुषः। तथापि धर्मसंस्थापनार्थावताररूपस्य परमरहस्यतमार्थोपदेशाङ्गभूताचार्योपासनरूप—धर्मप्रवर्तनार्थं आद्यपुरुषस्वरूपेण सर्वगुरुभूतस्य स्वस्य तदानींतन—नमस्कार—प्रतिपादनं न कृष्णस्य अन्योपासकत्वपरम्" என்று ப்₃ரஹ்மவித்₃யாவிஜயத்திலே மஹாசார்யர் நிர்வஹிக்கும்படி. இத்தால்—"तमेव चाद्यं पुरुषं प्रपद्ये" என்கிறவிதுக்கு. "ஆத்₃யனான அந்தப் புருஷனையே ப்ரபத்தி பண்ணுகிறேன்" என்று. வாதி₃கேஸரி அழகியமணவாள ஜீயர் செய்தருளின கீ₃தாவ்யாக்₂யாநத்திலும். இவர் செய்தருளின முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்₂யாநத்திலும் இருக்கிறது உபபந்நம்—என்று கண்டுகொள்வது. (து₃ஷ்கரத்வாதி₃களை) என்று ஆதி₃ஶப்₃த₃த்தாலே सापायत्व—स्वरूपाननुरूपत्वங்கள் ஸங்க்₃ருஹீதங்கள். *स्वरूपानुरूपत्वமாவது—स्वापेक्षितप्रदात्यन्ताभिमतान्यस्वीयोपायप्रवृत्तिकजातीयत्वமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு க₄டக

புருஷகாரம் மிகையென்னலாம்படியான கு₃ணம் எம்பெருமா

இனி, புருஷகாரக்ருத்யமும் ஶரண்யனுடைய தன்ன தன்றே, பிராட்டி க்ருத்யமிறே. “मत्प्राप्तिं प्रति जन्तूनां संसारे पततामधः। लक्ष्मीः पुरुषकारत्वे निर्दिष्टा परमर्षिभिः॥ ममापि च मतं ह्येतत् नान्यथा लक्षणं भवेत्॥” (மத்ப்ராப்திம் ப்ரதி ஜந்தூநாம் ஸம்ஸாரே பததாமத₄:। லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்தி₃ஷ்டா பரமர்ஷிபி₄:॥ மமாபி ச மதம் ஹ்யேதத் நாந்யதா₂ லக்ஷணம் ப₄வேத்॥) இத்யாதி₃களாலே இதுதன்னை ப₄க₃வச்சா₂ஸ்த்ரத்

மான स्वापेक्षितप्रदात्यन्ताभिमतत्वम्। तादृशाभिमतत्वाभावம்—உபா யாந்தரங்களுக்கு ஸ்வரூபாநநுரூபத்வம்.* இது உபாயாந்தர விஷயங்களாகவும் ஶரணாக₃தி விஷயங்களாகவும் இருக்கிற ப₄க₃வத்₃வாக்யாதி₃களிலே ஸித்₃த₄ம். (சரமஶ்லோகத்தாலே)- “ஸர்வத₄ர்மாந்” என்கிற ஶ்லோகத்தாலே என்றபடி. * இஶ்லோகத்துக்குச் சரமத்வமாவது स्वेतरसकलसाधन-प्रतियोगिक-अतिशयवदुपाय-बोधकत्वम्. *

னுக்கு உண்டாயிருக்கையாலேயும். பிராட்டிக்கு இவ னுடைய வஶீகரணம் ஸாத்₄யமாயிருக்குமாப்போலே இவன் தனக்கும் தன் வஶீகரணம் அஸாத்₄யமல்லாமையாலும் புருஷகார க்ருத்யத்தை ஏறிட்டுக்கொள்வான் என்? என்கிற ஶங்கையிலே. கு₃ணாதி₄க்யம் உண்டாயிருந்ததே யாகிலும் அது கா₃தா₃சித்கமாகையாலே அர்ஜுநனுடைய அபராத₄மடியாகக் கிளர்ந்த தன்னுடைய கர்மபாரதந்த்ர் யத்துக்குத் தான் பராதீ₄நன் ஆகாமைக்கும். அர்ஜுநன் தன் அபராத₄த்தைக் கண்டு அஞ்சாதபடி ஸ்வாஶ்ரயணோந் முக₂னுகைக்கும் புருஷகாரக்ருத்யம் அவஶ்யாபேக்ஷிதமாகை யாலே. அதுதான் பிராட்டிக்கே அஸாத₄ரணமாயிருப்ப

த்திலே தானே அருளிச்செய்தானிறே. இவனுக்குத் தத்வ ஜ்ஞாநாதி3களை உண்டாக்கிக் கொள்ளவேண்டுகை யாலே ஆசார்யக்ருத்யத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டா னாகிறான்; புருஷகார க்ருத்யமேறிட்டுக்கொள்ள வேண்டுவானென்? அங்கீ3கரித்துவிடவமையாதோ? என்னில்; அங்கீ3காரத்துக்கு இதுவும் அவஸ்யா பேக்ஷிதமென்(மா)கையாலே; எங்ஙனேயென்னில்,- இவ்வுபாயத்துக்குப் புருஷஸாபேக்ஷதையோபாதி புருஷகாரஸாபேக்ஷதையுமுண்டிறே. இவ்வுப4யஸா பேக்ஷதையும் உபாயவரணரூபமான பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரத2ம சரம பத3ங்களிலே காணலாம். ஸ்ரீ ஶப்3த3த் தாலே புருஷகாரத்தையும், உத்தமனாலே அதி4 காரியையுமிறே சொல்லுகிறது. ஆகையாலே, சேதநர் தன்னை உபாயமாகப் பற்றுமிடத்தில், ஸ்வா ப்ராத4ப4யத்தாலே பிராட்டியைப புருஷகாரமாக முன்னிட, அவன் இவனபராத4நிப3ந்த4நமான தன் திருவுள்ளத்தில் சீற்றத்தை ஆற்றிச்சேரவிட, கைக் கொள்ளுகை முறையாயிருக்க, அங்ஙனன்றிக்கே, இவனபராத4நிப3ந்த4நமான தன் திருவுள்ளத்தின் கலக்கத்தையும் தானே தணித்துக்கொண்டு இவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகையாலும், அதுதான் செய்கிற வளவில் அர்த்தி2த்வ நிரபேக்ஷமாகச் செய்கையாலும் புருஷகார க்ருத்யத்தையும் தானே ஏறிட்டுக் கொண்டான்-என்கிறது.

(தத்வஜ்ஞாநாதி3களை) என்கிற "ஆதி3" ஶப்3த3த்தாலே வைராக்3யப4க்திகள் ஸங்க்3ருஹீதங்கள். (அங்கீ3காரத்துக்கு இதுவுமவஸ்யாபேக்ஷிதமென்கையாலே) என்கிறவிடத்திலே.

தோன்றுகையாலே ஏறிட்டுக்கொள்ளவேணுமென்று ஶங்கா

ஆசார்யத்வம் ஸ்வகு3ணமாயிருக்க ஏறிட்டுக்கொள்ளுகையாவது.— அத்யந்தஸௌலப்4யாவதாரத்தில் செய்யும் க்ருத்யத்தைப் பரத்வ ஸௌலப்4ய க்லுப்தமான அவதாரத்திலே செய்த மாத்ரத்தைப் பற்ற—என்றேகொள்ளவேணும் இவன்கார்யம் தானே செய்யவல்ல

"अधिकारिविशेषणं प्रतिबन्धकनिवृत्तिमात्रं वा भरन्यासः, वृता लक्ष्मीः उपायान्तरस्थाननिवेशोपायः, साध्योपायानपेक्षरक्षकत्वं भगवत उपायत्वं इतिवा, लक्ष्मीभरन्यासयोरुभयोरेव भगवदुपायभावहेतुत्वं इति वा, वचनात् अभ्युपगम्यते। "प्रपत्तेः क्वचिदप्येवं परापेक्षा न विद्यते" इति, विहित-व्यतिरिक्तविषयत्वात् कर्माद्यपेक्षाभावमात्रप्रतिपादनपरम्। अथवा, "सापराधोऽयं मां मा प्रपद्यताम्"इति भगवतोऽननुमतिरेव लक्ष्म्या निवर्त्यते। शरण्याननुमता च प्रपत्तिः न साधनम्। अतो लक्ष्म्या घटनस्याभावे न कार्य-सिद्धिः। अस्मिन्नपि पक्षे विधेरेव तदनुमतिज्ञापकत्वात्, पुरुषकार वरणस्यापि विहितत्वात्। केवलशरणागतेः अननुमतत्वं च-कृताया अपि तस्याः स्वीकारा-प्रयोजकत्वं निग्रहजनकत्वं वा" *இத்யாதி3பூர்வக்3ரந்த2 நிஷ்கர்ஷங்கள் அநுஸந்தே4யங்கள்.* (புருஷகாராபேக்ஷை)—*ஸ்வீகர்த்ரு புருஷாபேக்ஷை.* (உபாயவரணரூபமான பூர்வவாக்யத்தில்)—*உபாயவரணத்துக்குக் கரணமந்த்ரமான த்3வய பூர்வவாக்யத்தில்—என்றபடி.* (ப்ரத2மபத3ம்)—*ஸ்ரீமத்பத3ம்.* (சரமபத3ம் *"ப்ரபத்3யே" என்கிற க்ரியாபத3ம். இதில் ஸ்ரீஶப்3த3த்தில் வாச்யதயாவும், க்ரியாபத3த்தில் உத்தமபுருஷாக்ஷிப்ததயாவும் அநுஸந்தி4க்கலாமென்று* **सामान्येन** *அருளிச்செய்கிறார்* (காணலாம்) *என்று.* (உத்தமனாலே அதி4காரியையும்—சொல்லுகிறது) *என்றது—*"**युष्मद्युपपदे स्थानिन्यपि**" *என்கிற* "**स्थानिनि, अपि**"*ஶப்3த3ங்கள்* "**अस्मद्युत्तमः**" *என்கிறவிடத்திலும் வருமாகையாலே.* "**प्रपद्ये**" *என்கிற உத்தமபுருஷனாலே.* **उपायाधीनफल**4*ாக்கான உபாயாநுஷ்டா2தாவை ஆக்ஷிப்ததயா சொல்லுகிறது—என்றபடி.* (முறையாயிருக்க) *என்றது—வசநப3லத்தாலே அநுமிதமான* **भगवदीयनित्यसंकल्पनियतत्व**த்*தாலே அவர்ஜநீயமாயிருக்க—என்றபடி.*

(பரிஹாரசீ) பூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்கு) *என்று*

இனி உபாயக்ருத்யம் தன்னதாயிருக்க, அத்தை யும் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டானென்கிறது—"त्वमेवो पायभूतो मे भव" (த்வமேவோபாயபூ₄தோ மே ப₄வ) என்று இவன் அர்த்தி₂த்தால் கார்யம் செய்யவமைந் திருக்க, 'நாமே இவனுக்கு உபாயமாய் அநிஷ்ட நிவ் ருத்த்யாதி₃களைப் பண்ணக்கடவோம்' என்று தானே ஏன்றுகொண்டு, "मामेकं शरणं व्रज-सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि" (மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ-ஸர்வபாபேப்₄யோ மோக்ஷ யிஷ்யாமி) என்கையாலே; அல்லது "उपायोपेयत्वे तदिह तव तत्त्वं न तु गुणौ" (உபாயோபேயத்வே ததி₃ஹ தவ தத்வம் ந து கு₃ணௌ) என்கிற வஸ்துவுக்கு உபாய க்ருத்யம் வந்தேறியன்றிறே.உப₄யலிங்க₃விஶிஷ்டதை யாலே உபாயோபேயத்வங்களிரண்டும் ஸ்வதஸ் ஸித்₃த₄மாயிறே யிருப்பது. அன்றிக்கே, 'உபேயமான தன்னை உபாயமாக்குகையாலே, உபாயக்ருத்யத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டானென்கிறது' என்பாருமுண்டு. அது-பால் மருந்தாமாப்போலே, இவன் உபாயமாமிட மெங்கும் உள்ளதொன்ருகையாலே, அர்ஜுநனுக்கு

उपायोपेयत्वे तव तत्त्वं-स्वरूपानुबन्धिधर्मौ; न तु गुणौ-न तु कादाचित्कौ इत्यर्थः. *இது ப₄ட்டர் ஸ்ரீஸூக்தி. இதுக்குஅர்த்த₂ம்(உப₄ய)இத் யாதி₃;* * हेयप्रत्यनीकत्वे सति कल्याणत्वं-उभयलिङ्गविशिष्टता. *அதில்* हेयप्रत्यनीकत्वं-स्वयं हेयरहितत्वे सति अन्येषां हेयनिवर्तकत्वम्। कल्याणत्वं-स्वस्य अन्येषां च अनुकूलत्वम्। स्वत इष्टत्वं-अनुकूलत्वम्। लिङ्गत्वं-स्वरूप निरूपकत्वम्.* *அது—"यावदात्मभावित्वाच्च न दोषः" என்கையாலே ஸ்வரூபத்திலே நித்ய நியதத₄ர்மங்களுக்கே உள்ளது. உபா யத்வம் ஹேயப்ரத்யநீகத்வத்திலும், உபேயத்வம் கல்யா*

தொடங்கி. (மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ—ஸர்வபாபேப்₄யோ

ஶக்தனுமாய் ப்ராப்தனுமாயிருந்தானேயாகிலும், இவன் ஸ்வாபராத₄பீ₄தனாய்த் தளும்புகிறவளவிலும், இவனை 'அஞ்சேல்' என்று, அவனை முகம்கொண்டு, வணக்கிச் சேர்ப்பிக்கும் புருஷகாரம் வேண்டுகையாலும், 'அத்தை முன்னிட்டே உபாயமாகக் கடவோம்' என்று நித்ய நியத ஸங்கல்பத்தாலும், "மாம்" என்கிற விடத்துப் புருஷகார விஶிஷ்டமேயாகிலும், தோன்றி நின்று புருஷீகரி(ப்பி)க்கக் காணுமையாலும், தத்ஸாபேக்ஷனுமாய் தத்க்ருத்யத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டான் என்னவும் தட்டில்லை. "உபாயோபேயத்வே ததி₃ஹ தவ தத்வம் ந து கு₃ணௌ" என்று உபேயத்வம்போலே உபாயத்வமும் ஸ்வதஸ்ஸித்₃த₄மாய், தத்க்ருத்யமும் ஸ்வக்ருத்யமாயிருந்ததேயாகிலும், உபாயாந்தரங்கள் உபாயமாகத் தான் உபேயமானப்போலன்றியே, கருமுகைமாலையைச் சும்மாடாக்குவாரைப்போலே செயலறுதியாலே உபேயமான தானே உபாயமாய், ஆகஸ்ந்துகதத்க்ருத்யமும் செய்யவேண்டினமையைப்பற்ற 'ஏறிட்டுக்கொண்டான்' என்னலாமிறே. "அநாதி₃ ஸங்கல்ப ஸித்₃த₄மான உபாயக்ருத்யத்தை " மோக்ஷயிஷ்யாமி "

ணத்வத்திலும் அந்தர்பூ₄தமாகையாலே அவையிரண்டும் ஸ்வதஸ்ஸித்₃த₄ம்—என்றபடி. * स्वतस्सिद्धत्वமாவது—ஸ்வரூபத்திலே நித்ய நியத த₄ர்மமாயிருக்கை.* ஆய்ப்படியில் யோஜனையை அநுவதி₃க்கிறுர் (அன்றிக்கே. உபேயமான தன்னை) இத்யாதி₃நா. அது அநுசிதமென்கிறுர் (அது பால் மருந்து)இத்யாதி₃நா. (உபாயமாமிடமெங்கும்) ஸர்வஶரணக₃த

மோக்ஷயிஷ்யாமி என்கையாலே) என்றது—"என்னை ஶரணமாக அடைகையே அதிகாரி க்ருத்யம். நானே அவர்களுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி இஷ்ட ப்ராப்திகளைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்குமவன்" என்று அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமான ஆசார்யக்ருத்யமாத்ரத்தைப் பண்ணி விடாதே, "मामेकं शरणं व्रज" என்று தன்னை எளியனாக அமைத்துக்கொடுத்து, அவனைப்பற்றுவித்து, "सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि" என்று फलप्रदानसंकल्पத்தையும் பண்ணுகையாலே-என்றபடி. ஆனல் அர்ஜுநனுக்கு தே₃ஹாவஸாநத்தில் மோக்ஷம் வாரா

இப்போது அஸாத₄ாரணமாகச் செய்ததொன்றல்லாமையாலும், (உபாயம்) என்றே வஸ்துவை நிர்தே₃ஶித்து, தத்₃வைப₄வம் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலும் இவ்விடத்துக்கு உசிதமன்று. ஆனபின்பு கீழ்ச்சொன்னபடியே பொருளாகவேணும்.

ஆசார்யக்ருத்யம் ஏறிட்டுக்கொள்ளுகிறவளவில், "कार्पण्यदोषोपहतस्वभावः पृच्छामि त्वा धर्मसंमूढचेताः। यच्छ्रेयः स्यान्निश्चितं ब्रूहि तन्मे शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम्॥" (கார்ப்பண்ய தோ₃ஷோபஹதஸ்வப₄ாவ: ப்ருச்ச₂ாமி த்வா த₄ர்மஸம்மூட₄சேதா:। யச்ச்₂ரேயஸ் ஸ்யாந் நிஶ்சிதம் ப்₃ரூஹி தந்மே ஶிஷ்யஸ் தேऽஹம் ஶாதி₄ மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்॥) என்று, அவனர்த்தி₂த்வம் உண்டாகையாலே அந்யக்ருத்யத்தைத் தான் ஏறிட்டுக் கொண்ட மாத்ரமே விவக்ஷிதமாகையாலும், புருஷகார க்ருத்யம் ஏறிட்டுக்கொள்ளுகிறவளவில், அந்ய க்ருத்யத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டமையும், அது தன்னை அர்த்தி₂த்வ நிரபேக்ஷமாக ஏறிட்டுக் கொண்டமையும் விவக்ஷிதமாகையாலும், ஸ்வக்ருத்யம் ஏறிட்டுக் கொள்ளுகிறவளவில், அர்த்தி₂த்வ நிரபேக்ஷமாகச் செய்தவளவே விவக்ஷிதமாகையாலும் (தானே ஏறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே) என்கிறவிது க்ருத்ய த்ரயத்திலும் யதா₂யோக₃ம் அந்வயிக்கக் கடவது;

விஷயத்திலும் என்றபடி. तथाच, "மஹாப₄ாரதத்தில்" इति मूलस्थपदस्वारस्यानुगुणत्वरूपदूषणं फलितम्। (உபாயமென்றே)

தெஷிந்ததென்னென்னில்; கேட்ட அர்த்த₂த்தில் நிலே நில்லாதே பின்பு மறக்கையாலேயும், இப்படி மறக்கைக்கும்

என்று மீண்டும் ஸங்கல்பிக்கிற இத்தைப்பற்ற ஏறிட்டுக்கொண்டது என்கிறார்'' என்றும் அருளிச்செய்வர். ஆக, ஸித்$_{3}$தே$_{4}$பாயமான தானே அஜ்ஞாதஜ்ஞாபகனுமாய் க$_{1}$டகனுமாகவற்று என்னும் உபாயவைப$_{4}$வமும் மஹாப$_{4}$ரததாத்பர்யம் என்றதாய்த்து என்கிறார். 14.

இத்யாதி$_{3}$— धर्मिनिर्देशकेन उपायशब्देन, उपायत्वं *த$_{4}$ர்மிக்கு ஸ்வருபநிருபகம் என்று லபி$_{4}$க்கத்து.* स्वरूपनिरूपकत्व*த்தால்* यावद्‌आत्मभावित्वं सिद्धम्. *ஆகையால், அதினுடைய* आगन्तुकत्व *விவக்ஷை அநுசிதை—என்றபடி. இத்தால்* वैभवशब्दसमभिव्याहृत-उपायशब्दलय-स्वारस्याननुगुणत्वरूपदूषणं फलितम्. (கார்ப்பண்ய தோ$_{3}$ஷ) *இத்யாதி$_{3}$*—अत्र "ब्रूहि" "शाधि" *என்கிற இரண்டும்* प्रार्थनायां लोट्. प्रपत्तिः-विश्वासः; स च सकृत्प्रार्थनामात्रेण अपेक्षितं दास्यतीति विश्वासपूर्वकं प्रार्थनं *என்று* "प्रपन्न" *என்கிறவிதுவும்* प्रार्थनावाचि. *இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார்* (அவனர்த்தித்வமுண்டாகையாலே) *என்று. மூலே* "ஏறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே" *என்ற ஏறிட்டுக்கொள்ளுகையாவது*—*अद्वारकस्वकृत्यभिन्नकृत्यस्य स्वयमनुष्ठानम्। उपदेशघटनयोः आचार्यलक्ष्मीद्वारा भगवत्कृत्यत्वात् बाधवारणाय अद्वारकेति स्वकृत्य-विशेषणम्। "अप्रार्थितो न गोपायेत्" *இத்யாதி$_{3}$யாலே* अर्थित्व-सापेक्षोपायकृत्यं *ஈஶ்வரனுக்கு* स्वकृत्यम्; तद्भिन्नकृत्यं अर्थित्वनिरपेक्षोपायकृत्यम्; तदनुष्ठान*மே ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாம்.** *ஆகையால், ஏறிட்டுக்கொள்ளுகை க்ருத்யத்ரயத்திலும் அநுக$_{3}$தம். இத்தையருளிச்செய்கிறார்* (க்ருத்யத்ரயத்திலும்) *இதயாதி$_{3}$நா.* (யதா$_{2}$யோக$_{3}$ம்)—योगः-योग्यता. *யோக்$_{3}$யதாநுகு$_{3}$ணமாக என்றபடி.* (அந்வயிக்கக் கடவது) *என்றது—*

அடி—த்$_{3}$ரௌபதீ$_{3}$பரிப$_{4}$வம் கண்டிருந்த ப$_{4}$ாக$_{3}$வதாபசாரம் உண்டாகையாலேயும், ஶரீராவஸாநத்தில் ப$_{4}$க$_{2}$வத்ப்ராப்தியின்றிக்கேயொழிந்ததென்று கண்டுகொள்வது. (க்ருத்ய த்ரயத்திலும்) *என்றது—ஆசார்யாதி$_{3}$ க்ருத்யத்ரயத்திலும் என்றபடி.* (யதா$_{2}$யோக$_{3}$ம்) *என்றது—ஆசார்ய க்ருத்யத்தில்* (தானே) *என்கிற பத$_{3}$த்தில் ஏவகாரார்த்த$_{2}$மான* अन्या-

ஆசார்யன் அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ண, பிராட்டி புருஷீகரிக்க-வந்து, தன்னை உபாயமாகப் பற்றினவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்த்யாதிகளைப் பண்ணிக் கொடுக்கவமைந்திருக்க, இவையெல்லாவற்றையும் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டது வைபவமிறே. (ஏறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்தில் உபாயவைபவம் சொல்லிற்றாய்த்து) என்றது—ஏறிட்டுக்கொண்டமையை ப்ரதிபாதிக்கையாலே சொல்லிற்றாய்த்து-என்றபடி. 14.

15. அவ:-ஆக, புருஷகாரரோபாயங்களிரண்டுக்கும் அஸாதாரண வைபவத்தை அருளிச்செய்தார் கீழ். உபய ஸாதாரண வைபவத்தை அருளிச் செய்கிறார் மேல் (புருஷகாரத்துக்கும்)என்று தொடங்கி.

उपदर्शितानुगतरूपं விவக்ஷித விஶேஷணங்களிலே ஸமந்வயிக்கக்கடவது—என்றபடி. அல்லது, க்ருத்யத்ரயமும் ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையிலே அந்வயிக்கையாலே, அதுக்கு க்ருத்யத்ரயத்திலே அந்வயம் என்னவொண்ணாதிறே. ஆகையால், அந்வயம் "லக்ஷணஸமந்வயம்" என்கிற இதிற்போலே ஸமந்வயமாகை உசிதம். (ஏறிட்டு) என்றும் (எறட்டு) என்றும் பாடத்வயமும் ஸ்ரீகோஶங்களிலேயிருக்கிறது. அர்த்தமும் துல்யம். विभोर्भावः वैभवं என்றாய். गौण्या वृत्त्या कृत्यान्तरानुष्ठानरूपाधिकधर्मसम्बन्धத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தையருளிச்செய்கிறார் (இவையெல்லாவற்றையும் தானே

पेक्षानैरपेक्ष्यं बाधितமாகையாலே, அதிலே ஏறிட்டுக் கொண்டமை மாத்ரமும், உபாய க்ருத்யத்தில் ஏறிட்டுக் கொள்ளுகை பாதிதமாகையாலே. (தானே) என்கிற ஏவகாரார்த்தமான अन्यनैरपेक्ष्यमात्रமும், புருஷகார க்ருத்யத்தில் இரண்டுக்கும் பாதமில்லாமையாலே अन्यापेक्षानैरपेक्ष्यமும்

15. புருஷகாரத்துக்கும் உபாயத்துக்கும் வைப₄வமாவது-தோ₃ஷத்தையும் கு₃ண ஹாநியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாத வளவன்றிக்கே, அங்கீ₃காரத்துக்கு அவைதன்னையே பச்சையாக்குகை.

15. அவ:—கீழ்ச்சொன்ன வைப₄வம் போலன்றியே, உப₄ய ஸாத₄ாரணமான வைப₄வ விஶேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல் (புருஷகாரத்துக்கும்) இத்யாதி₃யால்.

ஏறிட்டுக்கொண்டது வைப₄வமிறே) என்று. हेतुसाध्ययोः वैयधिकरण्यपरिहारार्थं அருளிச்செய்கிறார் (ஏறிட்டுக் கொண்டமையை ப்ரதிபாதி₃க்கையாலே) என்று. 14.

15. "மூலத்திலே."புருஷகாரவைப₄வமும் உபாயவைப₄வமும் சொல்லிற்றுய்த்து" (வா. 6) என்ற அநந்தரம், "புருஷகாரமாம்போது க்ருபையும்" (வா. 7) என்று தொடங்கி, "மஹாபா₄ரதத்தில் உபாயவைப₄வமும் சொல்லிற்றுய்த்து" (வா. 14) என்னுமளவாக தத்தத்₃வைப₄வத்தை த₃ர்ஶிப்பித்திருக்க, "புருஷகாரத்துக்கும் உபாயத்துக்கும் வைப₄வமாவது" என்கிற க்₃ரந்த₂த்துக்கு कथमुत्थितिः?" என்கிற ஶங்கையைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு, உத்தரவாக்யஸங்க₃தியை அருளிச்செய்கிறார் (ஆக, புருஷகாரோபாயங்களிரண்டுக்கும் அஸாத₄ாரண) इत्यादिना.

மூலத்திலே (வா. 6), "புருஷகாரத்தினுடையவும் உபாயத்தினுடையவும்" என்று समुच्चित्य நிர்தே₃ஶித்து, தத₃நுகு₃ணமாக வைப₄வ ஶப்₁த₃த்தை सकृत् ப்ரயோகி₃யாதே, வைப₄வஶப்₃த₃த்தை द्विवारं ப்ரயோகி₃த்து तत्संसृष्टतया पुरुषकारोपायशब्दங்களை நிர்தே₃ஶித்தவித்தால்

ஏறிட்டுக்கொண்டமையுமாகிற இரண்டுமாக யதா₂யோக₃ம் என்றபடி. 14. (பக்கம் 259ல் தொடரும்)

வ்யா:-தத்தத்3ஸாத4ாரணவைப4வம் சொல்லுகை யாலே புருஷகாரத்தையும் உபாயத்தையும் தனித் தனியே உபாதா3நம் பண்ணி அருளிச்செய்தார் கீழ். இது உப4யத்துக்கும் ஸாத4ாரண வைப4வமாகை யாலே (புருஷகாரத்துக்கும் உபாயத்துக்கும்) என்று தந்த்ரேண உபாத3ாநம் பண்ணி அருளிச்செய்கிறார். உப4யத்துக்கும் அஸாத4ாரண வைப4வம் சொல்லுகிற

"प्रत्यर्थं शब्दनिवेशः" என்று वैभवशब्दार्थव्यक्तिभेदம் லபி4த்த தாய். उपायव्यावृत्तवैभवம் पुरुषकारवैभवशब्दविवक्षितமாய். पुरुषकारव्यावृत्तवैभवம் उपायवैभवशब्दविवक्षितமாய். क्रमेण उपायावृत्तित्वे सति पुरुषकारवृत्तियான पुरुषकारासाधारणवैभवமும், पुरुषकारावृत्तित्वे सति उपायवृत्तियான उपायासाधारणवैभवமும் "புருஷகார வைப4வமும் உபாய வைப4வமும்" (வா. 6) என்கிறவிடத்தில் விவக்ஷித மென்று ஸித்3த4ம். இப்படி साधारण्यव्यावर्तकமான असाधारण्यव्यञ्जकपृथङ्निर्देशबलத்தாலே."संभवव्यभिचाराभ्यां स्याद्विशेषणमर्थवत्" என்கிற ந்யாயத்தாலே புருஷகாரோபாயங்களுக்கு ஸாத4ா ரண வைப4வமுண்டு என்று வரும். இப்படி निर्देशविशेषव्यञ्जितமான ஸாத4ாரண வைப4வமேதென்று விஶேஷ பு3பு4த்ஸையுண்டாம். இத்தைப்பற்ற "புருஷகாரத்துக்கும் உபாயத்துக்கும் வைப4வமாவது" என்கிற க்3ரந்த2க்துக்கு उत्थानம். இங்கு முன்போலே வைப4வ ஶப்3த3த்துக்கு த்3விவாரம் ப்ரயோக3மில்லாமையாலே அர்த்த2வ்யக்தி பே4த3மில்லையாய், वैभवशब्दार्थैकव्यक्तियிலே புருஷகாரோபாயங் களுக்கு तुल्यवदन्वयம் தோற்றுகையாலே, வைப4வஶப்3தார்த் த2த்திலே तत्-तदितरोभयवृत्तित्वरूपமான पुरुषकारोपायसाधारण्यं लब्धम्. ஆகையால், "புருஷகாரவைப4வமும்" (வா.6) इत्यादिग्रन्थம் असाधारणवैभवविषयம். "புருஷகாரத்துக்கும் உபாயத்துக்கும் வைப4வமாவது" (வா.15) इत्यादिग्रन्थம் साधारणवैभवविषयமென்று விஷயவிபா4க3த்தாலே க்3ரந்தே2ாத்தி2தி உபபந்நையென்று मूलतात्पर्यம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தத்தத்4ஸாத4ாரண)

வ்யா:— ஶத்ருஶவைப4வமுடைய உபாய பூர்வப4ாவியான புருஷகாரத்துக்கும், தத்பூர்வக நிரபேக்ஷாபாயத்துக்கும் ஸாத4ாரண

இத்யாதி3யாலே. *(தனித்தனியே உபாதா3ந)மாவது—वैभव-शब्दद्वयोपस्थापितार्थद्वयத்திலேपृथक् पृथक् अन्वयनियामकसमस्तनिर्देशம். (தந்த்ரேணோபாதா3ந)மாவது—सकृत्प्रयुक्तवैभवशब्दोपस्थापित एक-धर्मावच्छिन्नव्यक्तियிலே तुल्यवदन्वयनियामकसमुच्चयनिर्देशம். * "तन्त्रं स्वराष्ट्रचिन्तायां कुटुम्बव्यापृतावपि। एकस्यैवोभयार्थत्वे" என்றிறே நிக4ண்டு. "புருஷகாரத்துக்கும்" इत्याद्युभयविशेषणங்களுக்குமாக "வைப4வம" என்று ஒரு விஶேஷ்யவாசகஶப்3த3த்தை ப்ரயோகி3க்கையாலே வைப4வஶப்3த3த்தில் தந்த்ரம்; तदुपाधिकமாக "புருஷகாரத்துக்கும்" இத்யாதி3யிலும் தந்த்ரம் என்று கருத்து. மூலத்திலே. 'புருஷகாரவைப4வமும் உபாய வைப4வமும்" (வா.6) என்று உத்3தே3ஶித்து. तत्क्रमेण पुरुष-कारत्वोपायत्वங்களைச்சொல்லி, அவற்றினுடையअसाधारणसाधारण वैभवங்களை உபபாதி3க்கவேண்டியிருக்க, पुरुषकारत्वोपायत्वங்களைச் சொல்லாதே வைப4வங்களை மாத்ரத்தைச் சொன்னவிது க்3ரந்த2த்துக்கு न्यूनतावहமென்னும் ஶங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (உப4யத்துக்கும்) இத்யாதி3நா. अयमभिसन्धिः- வஸ்துவுக்கு வைப4வம் சொல்லும்போது ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி வைப4வத்தைச் சொல்லவேணும். *வைப4வமாவது-வஸ்துவுக்கு அதிஶயாவஹமான த4ர்மம். ஸ்வரூபமாவது— वैभवाश्रितोत्कर्षावधिயான வஸ்துத4ர்மம்.* அந்த வைப4வம் असाधारणसाधारणभेदेन இரண்டாயிருக்கும். ஸ்வரூபமும் असाधारणसाधारणभेदेन द्विविधம். அதில். असाधारणवैभवं சொல்லும்போது, வஸ்துவினுடைய असाधारणाकारத்தைச் சொல்லிச் சொல்லவேணும். साधारणवैभवं साधारणस्वरूपத்தைச் சொல்லியே சொல்லவேணும். ஆகையால், புருஷகாரோபாயங்களினுடைய அஸாத4ாரண வைப4வத்தைச் சொல்லுகிறவளவில். அவற்றுக்கு அஸாத4ாரணாகாரங்களைச் சொல்லவேண்டுகையாலே. दोषनिवर्तनपूर्वकगुणाधानமாகிற पुरुषकार-

---

15. (தந்த்ரேண) என்றது—சேர்த்து என்றபடி.

இடங்களில், (இருவரையும் திருத்துவதும்) (வா. 11) இத்யாதி₃யாலே, ஶாப்₃த₃மாகப் புருஷகார ஸ்வரூப மும், (உபாய க்ருத்யத்தையும் தானே ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே) (வா.14) என்கையாலே, ஆர்த்த₂ மாக உபாயஸ்வரூபமும் சொல்லப்பட்டது. இங்கு, உப₄யஸ்வரூபகத₂ந பூர்வகமாக வைப₄வத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தோ₃ஷத்தையும் கு₃ணஹாநியை யும் பார்த்து உபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே, அங்கீ₃ காரத்துக்கு அவைதன்னையே பச்சையாக்குகை) என்று. தோ₃ஷமாவது— அக்ருத்யகரணநிஷித்₃த₄ாநுஷ்டா₂நம். கு₃ணஹாநியாவது-விஹிதாகரணம். இவையிரண்டையும் "मनोवाक्कायैः" (மநோவாக்காயை:) இத்யாதி₃ சூர்ணையாலே எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தாரிறே. "इदं कुरु" "इदं मा कार्षीः" (இத₃ம் குரு; இத₃ம் மா கார்ஷீ:) என்று விதி₄நிஷேத₄ாத்மகமான ஶாஸ்த்ரந் தான் ப₄க₃வத₃ாஜ்ஞாரூபமாயிறேயிருப்பது. "श्रुतिः स्मृतिर्ममैवाज्ञा" (ஶ்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா) என்று தானே அருளிச்செய்தானிறே. ஏவம்பூ₄தஶாஸ்த்ரத்தில் நிஷித்₃த₄த்தைச் செய்கையும், விஹிதத்தைச் செய்யாமையுமிறே, அநாதி₃காலம் "क्षिपामि" (க்ஷிபாமி)

साधारणाकारத்தை "திருத்துவது" என்கிற ஶப்₃த₃த்தாலே ஶாப்₃த₃மாகச் சொல்லி, அந்த पुरुषकारतोपयुक्तकृपादिगुणங்களை स्वयमेव பரகாஶிபபிக்கையாகிற पुरुषकारासाधारणवैभवத்தை அருளிச்செய்தார்; एवं उपायासाधारणवैभवं சொல்லுமளவில், उपायानपेक्षरक्षकत्वமாகிற उपायासाधारणस्वरूपத்தை. "உபாய

(ஆர்த்த₂மாக) என்றது- தன்னுடையதான உபாய க்ருத்யத்தை அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகச் செய்கையை வைப₄வமாகச் சொல்லு

வ்யா:— சத்₃ருஶவைபு₄வமுடைய உபாய பூர்வபா₄வியான புருஷகாரத்துக்கும், தத்பூர்வக நிரபேக்ஷோபாயத்துக்கும் ஸாத₄ாரண

இத்யாதி₃யாலே. * (தனித்தனியே உபாதா₃ந)மாவது—वैभव-शब्दद्वयोपस्थापितार्थद्वय த்திலேपृथक् पृथक् अन्वयनियामकसमस्तनिर्देशம். (தந்த்ரேணோபாதா₃ந)மாவது—सकृत्प्रयुक्तवैभवशब्दोपस्थापित एक-धर्मावच्छिन्नव्यक्तियிலே तुल्यवदन्वयनियामकसमुच्चयनिर्देशம். * "तन्त्वं स्वराष्ट्रचिन्तायां कुटुम्बव्यापृतावपि। एकस्यैवोभयार्थत्वे" என்றிறே நிக₄ண்டு. "புருஷகாரத்துக்கும்" इत्याद्युभयविशेषणங்களுக்குமாக "வைபவம" என்று ஒரு விஶேஷ்யவாசகஶப்₃த₃த்தை ப்ரயோகி₃க்கையாலே வைப₄வஶப்₃த₃த்தில் தந்த்ரம் ; तदुपाधिकமாக "புருஷகாரத்துக்கும்" இத்யாதி₃யிலும் தந்த்ரம் என்று கருத்து. மூலத்திலே, 'புருஷகாரவைப₄வமும் உபாய வைப₄வமும்" (வா.6) என்று உத்₃தே₃ஶித்து, तत्क्रमेण पुरुष-कारत्वोपायत्वங்களைச்சொல்லி, அவற்றினுடையअसाधारणसाधारण वैभवங்களை உபபாதி₃க்கவேண்டியிருக்க, पुरुषकारत्वोपायत्वங்களைச் சொல்லாதே வைப₄வங்களை மாத்ரத்தைச் சொன்னவிது க்₃ரந்த₂த்துக்கு न्यूनतावहமென்னும் ஶங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (உப₄யத்துக்கும்) இத்யாதி₃நா. अयमभिसन्धिः- வஸ்துவுக்கு வைப₄வம் சொல்லும்போது ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி வைப₄வத்தைச் சொல்லவேணும். *வைப₄வமாவது-வஸ்துவுக்கு அதிஶயாவஹமான த₄ர்மம். ஸ்வரூபமாவது—वैभवाश्रितोत्कर्षावधिயான வஸ்துத₄ர்மம்.* அந்த வைப₄வம் असाधारणसाधारणभेदेन இரண்டாயிருக்கும். ஸ்வரூபமும் असाधारणसाधारणभेदेन द्विविधம். அதில், असाधारणवैभवं சொல்லும்போது, வஸ்துவினுடைய असाधारणाकारத்தைச் சொல்லிச் சொல்லவேணும். साधारणवैभवं साधारणस्वरूपத்தைச் சொல்லியே சொல்லவேணும். ஆகையால், புருஷகாரோபாயங்களினுடைய அஸாத₄ாரண வைப₄வத்தைச் சொல்லுகிறவளவில், அவற்றுக்கு அஸாத₄ாரணாகாரங்களைச் சொல்ல வேண்டுகையாலே, दोषनिवर्तनपूर्वकगुणाधानமாகிற पुरुषकारत्व-

---

15. (தந்த்ரேண) என்றது—சேர்த்து என்றபடி.

"न क्षमामि" (ந க்ஷமாமி) என்னும் ப4க3வந்நிக்3ரஹத்துக்கு இலக்காய்ப் போருகைக்குக் காரணம். (இவை இரண்டையும் பார்த்து உபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே) என்றது— ஆஶ்ரயணோந்முக2 சேதநக3தங்களான இவற்றை த3ர்ஶித்து, இவனை வேண்டோமென்று கைவிடாதே அங்கீ3கரிக்கும் மாத்ரமன்றிக்கே— என்றபடி. (அங்கீ3காரத்துக்கு அவைதன்னையே பச்சையாக்குகை)யாவது– அப்படிப்பட்ட தோ3ஷ கு3ணஹாநிகள்தன்னையே முகமலர்ந்து அங்கீ3கரிக்கைக்குறுப்பானஉபஹாரமாகக் கொள்ளுகை. உபேக்ஷியாமைக்கு ஹேது–த3யா க்ஷாந்திகள். பச்சையாகக் கொள்ளுகைக்கு ஹேது–வாத்ஸல்யம். சுவடுபட்ட தரையில் புல் கவ்வாத பசு தன் கடையில் நின்றும் விழுந்த கன்றினுடம்பின் வழும்பை போ4க்3யமாக

क्रान् संसारेषु नराधमान्। क्षिपामि अजस्रमशुभान् आसुरीष्वेव योनिषु॥" इति गीतावचनस्थम्. (ந க்ஷமாமி) என்கிறவிது "अपराधशतं लक्षं मम नित्यकृतं भवेत्। क्षमाम्येकेन पद्मेन जातिपुष्पेण वा पुनः॥ मद्भक्तं श्वपचं वापि निन्दां कुर्वन्ति ये नराः। पद्मकोटिशतेनापि न क्षमामि कदाचन॥" என்கிற वाराहवचनस्थम्. अतिप्रसङ्गनिरासार्थं (ஆஶ்ரயணோந்முக2 சேதநக3தங்களான) என்று. இத்தால், "क्षिपामि" "न क्षमामि" இத்யாதி3கள் விமுக2விஷயமென்றபடி. (பச்சை)–உபஹாரம். கு3ணங்களுடைய निरवकाशताप्रसंगपरिहारार्थं, "क्षिपामि" இத்யாதி3களுக்கு विमुखविषयत्वமும். கு3ணங்களுக்கு अभिमुखविषयत्वமும். என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபேக்ஷியாமைக்கு) இத்யாதி3. *(दया)-परदुःखासहिष्णुता. (क्षान्तिः)—

ஆர்த்3ரமாக—என்றபடி. (வாத்ஸல்ய)மாவது— "वत्सस्येदं वात्सं"—கன்றின்மேல் உண்டான உல்ப3ாதி3யான அழுக்குக்கள். "वात्सं लाति-भोग्यतया स्वीकरोति इति वात्सला; तस्याः कर्म

அவைதன்னையே, முகமலர்ந்து அங்கீ-கரிக்கைக்கடியான பச்சை யாக்குகையாய்த்து. சிறையிருக்கை. க்ருபாதி₃கு₃ணங்களை வெளியிடுகை. த₃ணாவிப₄ாக₃மறப் புருஷிகரிக்கை. உப₄யரையும் ஸ்வவமமாக்குகை—புருஷகார வைப₄வமென்றும். தூதுபோகை. ஆரோபிதங்களான உபதே₃ஷ்ட்ருத்வ க₄டகத்வமுடையளாகை, உபேயமான தான் உபாயமாகை–உபாயவைப₄வமென்றும் கீழ்ச்சொன்ன அஸாத₄ாரண வைப₄வத்தைப் பகல்விளக்குப்படுத்தும் உப₄ய ஸாத₄ாரணவைப₄வமிறேயிது. லக்ஷ்யமானவற்றைச் செய்கையிறே கிழில் வைப₄வம். துஃஸ்ஸ்வப₄ாவங்களை ஸுஸ்வப₄ாவங்களாகவே விரும்பி மேல்விழவேண்டும் அருமையுள்ள வைப₄வமிறே இது. 15.

अपराधानुरूपशिक्षणाभावसंकल्परूपापराधसहत्वम्।* (சுவடு)—**गोमूत्रादि**கள். (கடை)—யோநிப்ரதே₃ஶம். (வழும்பு)—ஹேயமான த்₃ரவவிஶேஷம். இத்தால் *"**वत्सस्येदं वात्सं; चात्सं लाति-आदत्त इति वा, लीढे-आस्वादयत इति वा, वात्सला; आद्ये 'आतोऽनुपसर्गे' इति कप्रत्ययः। द्वितीये 'अन्यत्रापि दृश्यते' इति डप्रत्ययः। वात्सलायाः कर्म वात्सल्यं। ब्राह्मणादेः आकृतिगणत्वात् कर्मणि ष्यङ्**"* என்று வ்யுத்பத்தி ஸூசிதை. "**अद्य जातं तु मलिनं वत्सं गौरिव धावति**" என்னக்கடவதிறே. 1. "**मलिनं वत्सं धावति-जिह्वया शोधयति**" என்றபடி. "**धावु-गतिशुद्ध्योः**" என்னக்கடவது. 2. அன்றிக்கே. **शीघ्रं गच्छति** என்றுமாம்; **सरतेः शीघ्रगतौ धावादेशः.** இப்போது, "**मलिनं**" என்கிற விஶேஷண ப₃லத்தாலே **आस्वादनार्थं शीघ्रगमनं** என்று ஸித்₃தி₄க்கும். "**प्रपन्नं परिगृह्णामि सदोषं चाप्यहं मुने**" என்னக்கடவது. "**परि**" **साकल्य** **वाचि**யாய் தே₃ாஷத்தையும் உபாதே₃யமாகக் கொள்வன் என்றபடி. "**लङ्घयन् शूलमारोहेत्**" என்கிற **निषेधविधि**பர்யாலோசனையில் ப்ரபந்நனுக்கு **पुनर्दोषानुष्ठानं** ப்ரஸங்கி₃யாது; **दोषादर्शित्वं वात्सल्यं** என்கிற பக்ஷத்திலும் இப்படியே

वात्सल्यम्" என்ருய். கன்றின் பக்கல் தே₄நு இருக்கும் இருப்பு என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (சுவடு) இத்யாதி₃யால். (சுவடு)—கத்தம். (கடை)—வாலபுறம். (வழும்பு)—உல்ப₃ாதி₃. 15.

விரும்புமாபோலே இருப்பதொன்றிறேயிது. இக் கு₃ணத்துக்கொப்பதொரு கு₃ணமில்லையிறே. ஆகை யாலேயிறே '' நிகரில் புகழாய் '' (திருவாய்மொழி 6-10-10) என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. உடையவரும், “ अपारकारुण्यसौशील्यवात्सल्य ” (அபார காருண்ய ஸௌஶீல்ய வாத்ஸல்ய) என்று கு₃ணந் தரங்க₃ளோடொக்க அருளிச்செய்திருக்கச் செய்தே, இதின் வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற, மீளவும் “आश्रितवात्सल्यैक-जलधे” (ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யைகஜலதே₄) என்ருரிறே. இவ்வாத்ஸல்யந்தான் மாத்ருத்வ ஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே ஈஶ்வரனிலும் பிராட்டிக்கு அதிஶயித்திறேயிருப்பது. ஆகையாலே இருவரும் தாந்தாம் அங்கீ₃கரிக்கும் த₃ஶையில், இச்சேதநனுடைய தோ₃ஷகு₃ணஹாநி களைப் பச்சையாகக்கொண்டு அங்கீ₃கரிப்பர்கள்— என்கை. 15.

16. அவ:- இப்படிப் புருஷகாரமும் உபாயமும் தோ₃ஷகு₃ணஹாநிகள் குலைவதற்கு முன்னே அங்கீ₃ கரிக்கிறதென்? 'அவை குலைந்தே அங்கீ₃கரிக்கக் கடவோம்' என்றிருந்தால் வருவதென்? என்ன அருளிச்செய்கிருர் (இரண்டும்) என்று தொடங்கி.

வ்யா:- (இரண்டும்) என்கிறது—புருஷகாரோபா யங்களை. (இரண்டும் குலையவேணும் என்றிருக்கை) யாவது-இவனை அங்கீ₃கரிக்கும்போதைக்கு, 'இவ னுடைய தோ₃ஷகு₃ணஹாநிகளிரண்டும் போய்க் கொள்ளவேணும்' என்று நினைத்து ஆஶ்ரயணோந்முக₂ னை இவனைஅங்கீ₃கரியாதிருக்கை. இப்படியிருக்கில்;

16. இரண்டும், இரண்டுங்குலையவேணும் என்றிருக்கில் இரண்டுக்கும்இரண்டும் உண்டாய்த்ததாம்.

16. அவ:—இந்தப் புருஷகாரோபாயங்கள், வைஷம்யாதி₃ பரிஹாரார்த்த₂மாக தே₃ாஷாத்₃யபி₄ஸந்தி₄விராமமாத்ரத்தைப் பார்த்து இவனை அங்கீ₃கரிக்க வேண்டாவோ? என்ன, அப்படிச் செய்யில் அவை அவர்களுக்கேயாய்விடும் என்கிறார் மேல் (இரண்டும்) இத்யாதி₃யால்.

கொள்ளவேணும்; **यथेष्टप्रवृत्तौ** *வாரகரில்லாமையாலே—என்று கருத்து. இத்தால், த₃யா க்ஷாந்திகள்* **उभयसाधारणस्वरूप-प्रयोजकம், वात्सल्यं उभयसाधारणवैभवप्रयोजकं** *என்று திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறார்* **(இக்கு₃ணத்துக்கு)** *இத்யாதி₃. (***ங்கரில்***) இத்யாதி₃—"உலகம் மூன்றுடையாய்" என்று ஸ்வாமித்வம்; 'என்னை யாள்வானே" என்று ஸௌசீல்யம்; "திருவேங்கடத்தானே" என்று ஸௌலப்₄யம்; இப்படி கு₃ணாந்தரங்கள் உக்தமானபடியாலே, "நிகரில் புகழாய்" என்கிற "புகழ்" பத₃ம் வாத்ஸல்யபரம். அத்தை "நிகரில்" என்று* **निस्तुलत्वेन** *விசேஷித்தது என்றபடி.* **पूर्वोपात्तप्रमाण***த்திலே "புகழ்"* **पदस्य वात्सल्यपरत्वं अस्फुट***மென்று* **स्फुटप्रमाण***மருளிச் செய்கிறார்* **(உடையவரும்)** *இத்யாதி₃நா.* **(இதின் வ்யாவ்ருத்தி)** *இத்யாதி₃—***पुनरुक्ति-एकशब्द***ங்களாலே வாத்ஸல்யத்தினுடைய* **निस्तुलत्वं सिद्धं***—என்றபடி.* **ईश्वरवात्सल्यं-दण्ड-धरत्वात् उद्भावकसापेक्षम्;** *பிராட்டிவாத்ஸல்யம்—* **मातृत्वेन तन्निरपेक्षम्!** *ஆகையிறே* **श्रीमत्पदानन्तर्यं नारायणपद***த்துக்கு என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்* **(இவ்வாத்ஸல்யந்தான்)** *இத்யாதி₃.* *15.*

16. **(இரண்டும் என்று தொடங்கி)** *இத்யாதி₃—* **(தே₃ாஷகு₃ணஹாநிகள் இரண்டும் போகை)***யாவது—*

எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமியுரை பக்கம் 267ல் தொடர்கிறது.

(இரண்டுக்கும் இரண்டும் உண்டாகை)யாவது:— புருஷகாரத்துக்கும் உபாயத்துக்கும் தோ3ஷகு3ண ஹாநிகள் இரண்டும் வருகை. எங்ஙனேயென்னில்; தோ3ஷம் வருகையாவது—"त्वं माता सर्वलोकानां देवदेवो हरिः पिता" (த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம் தே3வ தே3வோ ஹரி: பிதா) "अखिलजगन्मातरम्" (அகி2ல ஜக3ந் மாதரம்) "पितासि लोकस्य चराचरस्य" (பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய) என்கிறபடியே ஸகலசேதநர்க்கும் நிருபாதி4கமான தாயும் தமப்பனுமாகையாலே, இச்சேதநனுடைய நன்மை தீமைகள் இரண்டும் தங்களதாம்படியான உறவு உண்டாயிருக்க, இச்சேதநனுடைய தோ3ஷங்களைப் பார்த்து அங்கீ3கரியாமையாலே தாத்3ருஶஸம்ப3ந்த4த்துக்குக் கொத்தைவிளைகை. கு3ணஹாநி வருகையாவது—இவனுடைய து3:க்க2ம் (குற்றம்) கண்டிரங்காமையாலும், இவனுடைய தோ3ஷத்தை போ4க்3யமாகக் கொள்ளாமையாலும் க்ருபாவாத்ஸல்யங்களுக்கு ஹாநி வருகை.

தோ3ஷம் போகையும் கு3ணம் உண்டாகையும். "இரண்டுக்கும் இரண்டும்" *என்கிறவிடத்தில்* "இரண்டும்" *என்கிறது— தோ3ஷகு3ணஹாநிகளை; அவற்றை ஸாமாந்யேந நிர்தே3ஶித்து. பராமர்ஶத3ஶையிலே அபி4மதவிஶேஷத்திலே பர்யவஸிப்பிக்கலாம்;* "श्रोऽत एव" *என்கிற* "अतः" *ஶப்3த3ம்* "नात्मा श्रुतेः" *என்று* पूर्वप्रकृतश्रुतिसामान्य*த்தைச் சொல்லிலும்,* अपेक्षितवाक्यविशेष*த்தை உபஸ்தா2பிக்கிறுப்போலே;* "श्रुति-व्यक्तिभेदेऽपि अतश्शब्दः अर्थवशात् अपेक्षितं वाक्यविशेषं उपस्थापयति" *என்றிறேஶ்ருதப்ரகாஶிகை; ஆகையால்,* मातापितृसम्बन्धवैकल्य-रूपदोषविशेष*த்திலும்.* कृपावात्सल्यहानिरूप-गुणहानिविशेष*த்திலும்* दोष-गुणहानि-सामान्यपर*மான* "இரண்டும்" *என்கிறவிது பர்யவஸிக்க*

வ்யா:—தோ₃ஷ கு₃ணஹாநிகள் பச்சையாகச் சேதநனை அங்கீ₃கரிக்கும் புருஷகாரமும் உபாயமும். ஸ்வஸ்வாங்கீ₃காரவேளையில் அந்த தோ₃ஷ கு₃ணஹாநிகள் இரண்டின் அபி₄ஸந்தி₄ குலைய வேணும் என்றிருக்கில்—இப்படி நினைக்கில் ஸம்ப₃ந்த₄த்தை அழிய

லாம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (தோ₃ஷம் வருகையாவது) இத்யாதி₃. சேதநனுக்கு கு₃ணஹாநி நிவ்ருத்தியாவது कृत्यकरण*ருசையாகையாலே* शास्त्रीयोपायानुष्ठानं आवश्यकं *என்றதாய், அத்தால், க்ருபாதி₃கு₃ணங்களுக்கு ஹாநிவருமென்றபடி. இங்கே*—"यदि शरणवरणमपि साधनमभ्युपगम्येत(म्यते), तदा सर्वत्र सहेतुकत्वेन-"मां" शब्दोपस्थापित-वात्सल्यादीनां (दिगुणानां) अनवकाशेन असिद्धिरेव स्यात्। न च वात्सल्यस्य आश्रित-दोषादर्शनेन अङ्गीकारहेतुत्वं; साधनपक्षे आश्रित(श्रयण) विरोधि पापानां पञ्चसंस्कारदीक्षाविधानादिना आत्मज्ञानेन च नष्टत्वात् (तत्)प्राप्ति प्रतिबन्धकानां विद्याधिगमेन नष्टत्वाच्च दर्शनीयपापाभावात्। सौशील्यमपि न विश्वसनीयताहेतुः। भक्तस्येव विश्वाससंभवात्। सर्वतपसामतिरिक्तत्वप्रमाणेन ततोऽपि महाविश्वाससंभवाच्च। दुष्प्रापत्वशंकाऽपि "नार्हन्ति शरणस्थस्य" इत्युक्तस्य न संभवतीति सौलभ्यमपि अफलम्। सर्वज्ञत्वस्य अनिष्टनिवर्तनाद्युपयुक्तत्वेऽपि अत्र विशिष्य वेद्यत्वे प्रयोजनाधिक्याभावात्, अघटित-घटना-सामर्थ्यस्य वेद्यत्वाभावेऽपि भक्तस्येव नित्यसूरिसङ्घे स्थापनसंभवात् तदुक्तेश्च (ज्ञानशक्त्योश्च) वैफल्यम्। स्वामित्वस्य "देहि मे ददामि ते" इति प्रकारेण इन्द्रादेरिव संबन्धाभावेऽपि फलप्रदत्वसंभवेऽत्र वेद्यत्वविधानानुपपत्तिः। कारुण्यस्यापि "अतिरिक्तं तपः" इति श्रुतस्य कौस्तुभादप्युत्कृष्टात्मसमर्पणस्य अफल्गुत्वेन व्याजमात्रत्वायोगात् न फलदानौपयिकत्वं इति निष्फलत्वम्। चेतनसत्तास्थित्यनुवर्तन-मुक्तानावृत्ति-नित्यानुभव-महदादिसामान्यसृष्टयचतारादीनां कृपाकार्यत्वेऽपि अत्र विशिष्य वेद्यत्वे प्रयोजनाभावात्, अन्यथा उपासनेऽपि वेद्यत्वापत्तेः, तद्वेद्यत्वविधिः व्यर्थ एव स्यात्। ततश्चाहेतुकमेव क्वचित् रक्षकत्वाभावे वात्सल्यादिगुणानां तदुद्बोधकपुरुषकारस्य च विषयाभावात् अभावपर्यवसानं स्यात्॥" *இத்யாதி₃களான பூர்வர்கள் நிர்வாஹங்களைக் கண்டுகொள்வது.*

16. ஶ்ரேஷ்டி₂தம்பதிகளுக்குங்கூட அக்ருத்யகரணக்ருத்யா

அத₂வா–(இரண்டும் உண்டாய்த்ததாம்) என்கிற விடத்திலும், தோ₃ஷகு₃ணஹாநிகளாவன—அக்ருத்ய கரண க்ருத்யாகரணங்களாகவுமாம். புருஷகாரத்துக்கு அக்ருத்யகரணமாவது-ஈஶ்வரனையும் உட்பட தோ₃ஷம் காணவொட்டாததான், தோ₃ஷாதி₃கள்குலைந்தன்றி அங்கீ₃கரியேன் என்றிருக்கை. க்ருத்யாகரணமாவது-இவனுடைய தோ₃ஷாதி₃கள் பாராதே கைக்கொண்டு ஈஶ்வரனோடே சேர்ப்பிக்கையாகிற ஸ்வக்ருத்யத்தைச் செய்யாமை. ஈஶ்வரனுக்கு அக்ருத்யகரணமாவது-ஸம்ஸாரி சேதநருடைய தண்மையைப் பார்த்துக் கைவிடாதே, ஸ்வாபா₄விக ஸம்ப₃ந்த₄மே ஹேதுவாக அத்₃வேஷமேதொடங்கி உண்டாக்குகைக்கு எதிர்சூழல்புக்குத்திரிகிற ஸர்வபூ₄தஸுஹ்ருத்தான தான், இச்சேதநனை அங்கீ₃கரிக்குமளவில்'இவன் தோ₃ஷாதி₃கள் குலைந்தாலொழிய அங்கீ₃கரியேன்' என்றிருக்கை. க்ருத்யாகரணமாவது–இவனுடைய தோ₃ஷாதி₃களைப் பாராதே கைக்கொண்டு ஸ்வக்ருத்யமான அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யாதி₃களைப் பண்ணுமை. இதுதான் சேதநனுக்குச் சொன்ன அக்ருத்யகரணாதி₃களைப்போலே ஶாஸ்த்ரத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறவையன்றே. இவர்கள்ஸ்வபா₄வத்தைப்பற்றச் சொல்லு

"இரண்டும் குலைய. இரண்டும் உண்டாய்த்ததாம்" என்கிற "இரண்டும்" பத₃த்₃வயத்துக்கும் तत्परत्वेनவும் तज्जातीय-परत्वेनவும் अर्थवैरूप्यदोषமுண்டு. ஆகையிறே "श्रोत्र एव" என்கிறவிடத்தில் "एतच्छब्दः प्रकृतजातीयपरामर्शीत्यर्थः" என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகை. அப்படியிங்கே मुख्यार्थानुपपत्तिயில்லாமை

கரணங்கள் உண்டென்றால் கர்மவஶ்யத்வம் வாராதோ

மாறுகிற புருஷகாரத்துக்கும், உபாயத்துக்கும், அபி₄முக₂சேதநக₃த தோ₃ஷ கு₃ணஹாநிகளிரண்டும் அப்போதே உண்டாய்த்ததாம். இந்த "யதி₃" ஶப்₃த₃ம் யத₂ாஸ்மரண விபர்யயஸூசகம். அக₄டித க₄டநாருபவ்யதிரேகார்த்த₂ம்.புத்ரனை அக்நியிலே கைவளரவிடுகை மாதாபிதாக்கள்குற்றமாமாப்போலவும். த₄ர்மமழுக்குத₄ர்மியதாமாப் போலவும்—இத்தலையில் தோ₃ஷகு₃ணஹாநி ஸத்₃பா₄வவ்ருத்₃தி₄கள் புருஷகாரோபாயங்களின் லீலா ரஸாபேக்ஷையாலும், தத₃நுகு₃ண உபேக்ஷையாலும் வருகைபால்—அவை அவர்களுக்கே என்னலா மிறே. ஸம்ப₃ந்த₄வாத்ஸல்யஹாநி வருகையிறே அவர்களுக்கு தோ₃ஷகு₃ணஹாநிகள் உண்டாகையாகிறது. 16.

---

*யாலே. "***இரண்டும்***" பத₄க்₃வயமும் ஏகரூபார்த்த₂(க?)மாக அமையும் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்* **(அத₂வா இரண்டும் உண்டாய்த்ததாம் என்கிறவிடத்திலும்)** *இத்யாதி₃. உப₄யர்க்கும்* **अकृत्यकरणकृत्याकरण***ங்களை யத₂ா யோக்₃யம் த₄ர்ஶிப்பிக்கிறார்* **(புருஷகாரத்துக்கு அக்ருத்ய கரணமாவது)** *இத்யாதி₃நா.* **शास्त्रनिषिद्धत्वं "अकृत्य"शब्द***த்துக்கும்,* **शास्त्रविहितत्वं "कृत्य"शब्द***த்துக்கும்* **प्रवृत्तिनिमित्त***மாகை யாலே.* **शास्त्रवश्यचेतन***னுக்கு* **कृत्याकृत्य***ங்கள் ஸம்ப₄விக்கும தொழிய. ஶாஸ்த்ரவஶ்யரல்லாத இவர்களுக்கு ஸம்ப₄ விக்கும்படி எங்ஙனே? என்கிற ஶங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார்* **(இதுதான் சேதநனுக்குச் சொன்ன)** *இத்யாதி₃யால்.* **कर्तुरतिशयावहकृतिविषयत्वं "कृत्य"शब्द***த்துக்கும்.* **कर्तुरपकर्षावहकृतिविषयत्वं "अकृत्य"शब्द***த்துக்கும்* **लौकिकवैदिक***ங்களிலே* **व्यापि***யான* **प्रवृत्तिनिमित्तम्।** **अदृष्टस्वर्गनरकाद्यतिशयापकर्षावह-ज्योतिष्टोमब्रह्महननादि***களிற்போலே.* **दृष्टश्लाघागर्हादिरूपातिशयापकर्षावह-लौकिकक्रियाविशेष***ங்களிலும்* **कृत्याकृत्यशब्द***ங்களை ப்ரயோகி₃க்கையாலே* **उक्तप्रवृत्तिनिमित्तं व्यापकम्;** *ஆகையால்.* **शास्त्रवश्यतारहितविषय***த்திலும் தத்தத்ஸ்வபா₄வாநுகு₃ணமாக அதிஶயாபகர்ஷங்கள் ஸம்பா₄விதமாகையாலே, க்ருத்யாக்ருத்யங்கள் உபபந்நங் களென்று கருத்து.* **(இவர்கள் ஸ்வபா₄வததைப்பற்ற)**

என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் **(இதுதான்)**

கிறவையித்தனையிறே. விமுக₂ரையுமுட்பட தோ₃ஷ கு₃ணஹாநிகள் பச்சையாக மேல்விழுந்து அங்கீ₃கரிக்கும் ஸ்வப₄ாவரான இவர்களுக்கு—அபி₄முக₂சேதநர்களை அங்கீ₃கரிக்குமளவில் தோ₃ஷாதி₃கள் குலைய வேணும் என்றிருக்கைதான் முதலிலே கூடாமையாலே, இவர்களுக்கு இவை வருகைக்கு அவகாஶமில்லையிறே. ஆயிருக்கச் செய்தே, இப்படி அருளிச்செய்தது- இவ்வர்த்த₂தத்வமறியாதவர்களுக்கு-ஆஶ்ரயணோந்முக₂சேதநக₂தங்களான தோ₃ஷகு₃ணஹாநிகள் குலையவேணுமென்றிராமல் அவற்றுடனே அங்கீ₃கரிக்கை இவர்களுக்கு அவஶ்யகரணீயம்—என்று அறிவிக்கைக்காக. 16.

17. அவ:- இப்படி, 'தோ₃ஷாதி₃கள் குலைந்தாலொழிய அங்கீ₃கரியோம்' என்றிருக்கில், அத்தலைக்கு அவையிரண்டும் வருமென்னுமிடம் சொல்லி, 'தோ₃ஷாதி₃கள் குலை(யப்)பட்டன்றோ நம்மை அங்கீ₃கரித்தது' என்றிருக்கில் இத்தலைக்கு அவையிரண்டும் வருமென்கிறார் மேல் (இரண்டும் குலைந்தது) என்று தொடங்கி.

வ்யா:- (இரண்டும் குலைந்தது என்றிருக்கை) யாவது-இத்தனை நாளும் நம்மை அங்கீ₃கரியாதிருந்தவர்கள் இன்று அங்கீ₃கரித்தது நம் தோ₃ஷாதி₃கள் குலை(யப்)பட்டன்றோ. ஆகையால், நமக்கு அவை குலைந்தது என்று அநுஸந்தி₄த்திருக்கை. இப்படியிருக்கில், (இத்தலைக்கு இரண்டுமுண்டாகை)யாவது-அக்ருத்யகரணமும் க்ருத்யாகரணமும் வருகை. எங்ஙனேயென்னில்; இவ்வதி₄காரிக்கு,—' அநாதி₃

17. இரண்டும் குலைந்தது என்றிருக்கில் இத் தலைக்கு இரண்டும் உண்டாய்த்ததாம்.

17. அபி4முக2னன தோ3ஷகு3ணஹாநிபூர்ண சேதநன்— அநாதி3யே பிடித்து அபி4வ்ருத்3த4மாய் வருகிற தோ3ஷகு3ண ஹாநிகள் இரண்டும், ஸ்வாநுஷ்டா2நாஸ்திக்யங்களாலே நமக்குக் கட்டுக்குலைந்து போய்த்து என்று நிர்ப4ரனாய் இறுமாந்திருக்கில், அவையடியற்றது என்று க3ர்வித்திருக்கிற இத்தலைக்கு, ஸாபேக்ஷ புருஷகாரோபாயங்களைப்பற்ற (அடியறத்?) தேடின அந்த தோ3ஷ குணஹாநிகள் இரண்டும் பழையபடியே நிலைநிற்க உண்டாய்த்த தாம் என்கிறார். இனி இவன் ஸ்வயத்நத்தாலே அவை குலைந்ததென்றி

என்றது— **"पापानां वा शुभानां वा"** **"साऽहमन्तःकृपाजुषा देवदेव-मचूचुदम्"** *இத்யாதி3களில் அவக3தமான பிராட்டிஸ்வ பா4வத்தையும்.* **"सुहृदं सर्वभूतानां"** **"स एकाकी न रमेत"** **"ईशानो भूतभव्यस्य न ततो विजुगुप्सते"** **"दोषो यद्यपि"** *இத்யாதி3 களில் அவக3தமான ஈஶ்வரஸ்வபா4வத்தையும் பற்ற— என்றபடி. மூலத்தில்* "**இரண்டும் குலையவேணும் என் றிருக்கில்**" *என்கிற* **"यदि"शब्दतात्पर्य** (**விமுக2ரையும்**) *இத்யாதி3.* (**இவ்வர்த்த2தத்வம்**) *என்றது—தோ3ஷகு3ண ஹாநிகளே பச்சையாகக் கொள்ளுகையாகிற ப்ரமேய ஸ்தி2தி—என்றபடி. இது கு3ணவாத3மன்று என்று தோற்ற* (**தத்வ**) *பத3ம்.* **"विरोधे गुणवादस्स्यात्"** *என்று* **प्रमाणान्तरविरोध** *மிறே* **गुणवादत्व**ஹேது. *இங்கே,* **विमुखाभिमुखविषयविभाग** *த்தாலே விரோத4ம் பரிஹ்ருதமிறே.* **अकरणे प्रत्यवाय**ம் *சொன் னால்* **अवश्यकरण**ம் *ஸித்3தி4க்குமாப்போலே,* **करणे प्रत्यवाय**ம் *சொன்னவிதுவும்* **अकरणदार्ढ्यापादक**மென்று *கருத்து.* 16.

17. உத்தரவாக்ய ஸங்க3தி (**இப்படி தோ3ஷாதி3கள்**) *இத்யாதி3.* (**தோ3ஷாதி3கள்**) *என்கிற* "*ஆதி3*" *ஶப்3த3ம்*

என்று தொடங்கி வாக்யத்3வயத்தாலே. 16.

கரலம் அங்கீ₃கரியாதவர்கள் இன்று நம்மை அங்கீ₃கரித்தது நம்முடைய தே₃ாஷகு₃ணஹாநிகள் இரண்டும் குலைந்தவாறேயன்றே என்றநுஸந்தி₄க்கை அக்ருத்யமாயிருக்க, அத்தைச்செய்கையாலும், "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" (திருவாய்மொழி 3-3-4) "अमर्यादः" (அமர்யாத₃:) "बुद्ध्वा च नो च" (பு₃த்₃த்₄வா ச நோ ச) "अतिक्रामन्नाज्ञां"(அதிக்ராமந்நாஜ்ஞாம்)இத்யாதி₃ப்படியே நம்முடைய தே₃ாஷகு₃ணஹாநிகள் இப்போதளவாக ஒன்றும் குலைந்ததில்லையென்றும், இப்படியிருக்கச்

கு₃ணஹாநிபரம். (அக்ருத்யமாயிருக்க) என்றது—அர்த்த₂ஸ்தி₂தி அப்படியில்லாமையால் मिथ्याज्ञानरूपமாகையாலே அநிஷ்டாவஹமாயிருக்க-என்றபடி. (நீசனேன்)-நீசத்வமே வடிவாகவுடையேன். (நிறைவொன்றுமிலேன்)— ஆத்மகு₃ணங்களில் ஒன்றுமிலேன். (நீசனேன்) என்று—தே₃ாஷமும். (நிறைவொன்றுமிலேன்) என்று— கு₃ணஹாநியும் (என் கண் பாசம் வைத்த) என்று—அவையே ஹேதுவாகத் தம்மை அங்கீ₃கரித்தது என்று ஆழ்வார் அநுஸந்தி₄த்தாப் போலே—என்றபடி. (அமர்யாத₃:) இதி— "अमर्यादः क्षुद्रः चलमतिरसूयाप्रसवभूः" इत्यादि—(अमर्यादः) என்று கு₃ணஹாநியும். (क्षुद्रः)என்று தொடங்கி—தே₃ாஷத்தையும் ஆளவந்தார் அநுஸந்தி₄த்தாப்போலவும்—என்றபடி. இது-(தே₃ாஷ கு₃ணஹாநிகள் இப்போதளவாக ஒன்றும் குலைந்ததில்லை) என்று அநுஸந்தி₄க்கையில் த்₃ருஷ்டாந்தம். (பு₃த்₃த்₄வா ச) இதி—"बुद्ध्वा च नो च विहिताकरणैः निषिद्धसंसेवनैः त्वदपचारशतैरसह्यैः। भक्तागसामपि शतैर्भवताप्यगण्यैर्हस्तीश वाक्तनुमनोजनितैर्हतोऽस्मि॥"—(बुद्ध्वा च, नो बुद्ध्वा च)-ज्ञानाज्ञानங்களாலே உண்டான—என்றபடி. (निषिद्धसंसेवनैः)-நிஷித்₃த₄ங்களுடைய அஸக்ருத் அநுஷ்டா₂நங்களாலே—என்றபடி. (भवताऽपि)-सर्वज्ञेन त्वयाऽपि, (अगण्यैः)-इयत्तया संख्यातुमशक्यैः-என்றபடி. (वाक्तनुमनोजनितैः)-वाचिक-

---

17-வது வாக்யத்துக்கு எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமியுரை இல்லை.

ருக்கை—தது₃ப₄யோபேக்ஷைக்கு அடியாகையாலே அபி₄வ்ருத்₃த₄மாகாநிராநிறே.

ஆக, "தோ₃ஷாதி₃களுக்கு இசைந்தவனே ஆஶ்ரயணாதி₄காரி; அவற்றை விரும்புமவர்களே புருஷகாரோபாயபூ₄தர்;

कायिकमानसैः என்றபடி. இதுவும், (தோ₃ஷகு₃ணஹாநிகள் இப்போது........குலைந்ததில்லை) என்ற அநுஸந்த₄ாநத்திலே த்₃ருஷ்டாந்தம். இப்படி ஆழ்வான் அநுஸந்தி₄த்தாப் போலவும்—என்றபடி. (அதிக்ராமந்) இதி—"**अतिक्रामन्नाज्ञां तव विधिनिषेधेषु भवतेऽप्यभिद्रुह्यन् वाग्धीकृतिभिरपि भक्ताय सततम्। अजानन् जानन् वा भवदसहनीयागसि रतः सहिष्णुत्वाद्रङ्गप्रवण तव माभूवमभरः॥**"(**रङ्गप्रवण**)-வாரீர்! பெரியபெருமாளே!(**अजानन् जानन् वा**)-**अज्ञानेन वा ज्ञानेन वा**, (**वाग्धीकृतिभिः**)— வாங்மந:காய கர்மங்களாலே. (**विधिनिषेधेषु**)—ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிரூபங்களான **प्रवर्तकनिवर्तकवाक्य**ங்களிலே ப்ரமிதையான, (**तव आज्ञां**)-ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி விஷயமான தேவரீருடைய அபி₄ப்ராயத்தை. (**अतिक्रामन्**)—அதிக்ரமிக்கிற; இத்தால் **कृत्याकरणाकृत्यकरणरूप**மான அபசாரம் சொல்லிற்று; பு₃த்₃தி₄பூர்வகமாகவும், அபு₃த்₃தி₄பூர்வகமாகவும் வாங்மந:காயகர்மங்களாலே, (**भवते अभिद्रुह्यन् अपि**) தேவரீர்க்கு அபகரித்துக்கொண்டுமிருக்கிற; இத்தால் ப₄க₃வத₃பசாரம் சொல்லிற்று; பு₃த்₃தி₄பூர்வகமாகவும்அபு₃த்₃தி₄பூர்வகமாகவும் வாக்₃தீ₄க்ருதிகளாலே, (**सततं भक्ताय अभिद्रुह्यन् अपि**) ஸததமாக தேவரீர் விஷயத்தில் ப₄க்திமாந்களுக்கு அபகரித்துக்கொண்டுமிருக்கிற; இத்தால், ப₄ாக₃வதாபசாரம் சொல்லிற்று. பு₃த்₃தி₄பூர்வகமாகவும் அபு₃த்₃தி₄பூர்வகமாகவும்.(**भवदसहनीयागसि रतः....**) தேவரீர் விஷயமாயும், தேவரீருடையவர்கள் விஷயமாயும் உள்ள அஸஹ்யமாகிற அபசாரத்திலே ராக₃த்தையுடைய அடியேன், தேவரீர் ஸஹநஶீலராகையாலே தேவரீர்க்கு து₃ர்ப்ப₄ரனாகிறிலேன்—என்றபடி. இப்படியே பூர்வோதாத்த ஶ்லோகத்திலும் அபசாரவிப₄ாக₃ம் கண்டுகொள்வது. "இங்கே, (**भक्ताय अभिद्रुह्यन्, भवते अभिद्रुह्यन्**)

செய்தே தோ₃ஷாதி₃களே பச்சையாக நம்மை அங்கீ₃கரித்தருளுவதே! என்றும் அநுஸந்தி₄க்கை க்ருத்யமாயிருக்க, அத்தைச் செய்யாமையாலும், இரண்டும் வருமிறே. 17.

என்று சதுர்த்தி₂ வரும்படி எங்ஙனே? 'क्रुधद्रुहोरुपसृष्टयोः कर्म' என்று. 'क्रूरमभिद्रुह्यति' என்கிறாப்போலே த்₃விதீயை யன்றோ வர ப்ராப்தம்'' என்னில்; இதுக்குப் பலபடி நிர்வாஹங்களுண்டு. எங்ஙனேயென்னில்; (1) "न विद्यते भीः-भयं, यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा अभि"-நிர்ப₄யமாகவென்றாய். "अभि" என்கிறவிது உபஸர்க₃மல்லாமையாலே "क्रुधद्रुहो-रुपसृष्टयोः" என்று கர்மஸம்ஜ்ஞையில்லாமையாலே. "क्रुध-द्रुहेर्ष्यासूयार्थानां यं प्रति कोपः" என்று ஸம்ப்ரதா₃நஸம்ஜ்ஞை வருகையாலே சதுர்த்தி₂ ஸாது₄. (2) அன்றிக்கே, "अभि" என்கிறவிது உபஸர்க₃மேயாய், "भक्ताय"என்கிற சதுர்த்தி₂— "क्रियार्थोपपदस्य च कर्मणि स्थानिनः" என்று "भक्तं कोपयितुं अभिद्रुह्यन्" என்றாய் "नमस्कुर्मो नृसिंहाय-नृसिंहमनुकूलयितुं" என்றாப்போலே யாகிறது. (3) அன்றிக்கே, "अभ्येत्य द्रुह्यन्-अभिद्रुह्यन्"என்றாய், "प्रदेशं परिलिखति" என்கிறவிடத்தில் "प्रदेशं परिमाय लिखति" என்கிறாப்போலே ஆக்ஷிப்தக்ரியாந்தரோபஸர்க₃மாய், "த்₃ருஹ"தா₄துவுக்கு உபஸர்க₃மல்லாமையாலே, கர்ம ஸம்ஜ்ஞை வாராமையாலே. "क्रुधद्रुह" இத்யாதி₃ ஸூத்ரத் தாலே ஸம்ப்ரதா₃நஸம்ஜ்ஞை வந்து சதுர்த்தி₂ வருகிறது. (4) அன்றிக்கே, "अभि" என்கிறவிது, "अभिरभागे" என்று वीप्सायां कर्मप्रवचनीयமாய், "विधिनिषेधेषु तव आज्ञां अभि अति-क्रामन्-विधिनिषेधेषु तव आज्ञां आक्रामन्" என்றாய், "द्रुह" धातुவுக்கு உபஸர்க₃மல்லாமையாலே "क्रुधद्रुह" इत्यादिना சதுர்த்தி₂ வருகிறது. (5) அன்றிக்கே, "अभि" என்கிறவிது उपसर्ग-प्रतिरूपकமாய் உபஸர்க₃மல்லாமையாலே, "क्रुधद्रुहोरुपसृष्टयोः कर्म" என்று கர்மஸம்ஜ்ஞை வாராமையாலே "यं प्रति कोपः" இதி ஸம்ப்ரதா₃நஸம்ஜ்ஞை வந்து சதுர்த்தி₂ வருகிறது.

தே₃ாஷாதி₃விராமாபேக்ஷை—உபாய பூர்வபா₄வியான புருஷகாரத்துக்கு முற்பட்டு, பஶ்சாத்₃பா₄வியான உபாயத்துக்குப் பிற்படும்; அதடியாக தே₃ாஷாதி₃கள் உண்டாகை — தத்ஸத்தா காரணமான உபாயத்துக்கு முற்பட்டு, தத்வ்ருத்₃தி₄ காரணமான புருஷகாரத்துக்குப் பிற்படும்; ப்ரவர்த்தகரான ஶக்தரே நிவர்த்தகர்; அப்ரவர்த்தகரான அஶக்தர் நிவர்த்தகராகமாட்டார்." என்றதாய்த்து. இதில் ஆஶ்ரயண விரோதி₄நிவர்த்தகத்வமாத்ரத்திலே புருஷகாரத்துக்கு அந்வயமுண்டாத்தனை. ப்ராப்தி விரோதி₄ நிவர்த்தகத்வம் உபாயத்துக்கே உள்ளதொன்றிறே. சேதநனே கர்மப்ரவர்த்தகனுயிருக்க, ஈஶ்வரனைக் கர்மப்ரவர்த்தகன் என்கிறது, தத்காரயித்ருத்வத்தைப் பற்றவித்தனை. "ஏஷ ஹ்யேவ ஸாது₄ கர்ம காரயதி; ஏஷ ஹ்யேவ அஸாது₄ கர்மகாரயதி" என்னுநின்றதிறே. 17.

"अङ्के निविशतीं भयात्" "अवदत्तं प्रदत्तं च" *இத்யாதி₃களிலே உபஸர்க₃ப்ரதிரூபகமாகையாலே உபஸர்க₃கார்யங்கள் வாராதாப்போலே இங்கும் உபஸர்க₃ப்ரதிரூபகமாகையாலே உபஸர்க₃கார்யமான கர்மஸம்ஜ்ஞை வாராது. இத்தைப் பற்றவிறே.* "यदेतेभ्यो ह्यभिद्रोग्धुं मयाऽऽयुधपरिग्रहः। कृतः" *என்று மஹாகவிப்ரயோக₃மும் கிடக்கிறது. (நீசனேன்)* **इत्यादिपूर्वपूर्वप्रमाणविशदीकारार्थ**மாக **उत्तरोत्तरप्रमाणोपादान**ம் *என்று கண்டுகொள்வது. (இத்யாதி₃ப்படியே) என்கிற "ஆதி₃" ஶப்₃த₃த்தாலே. "என் கண் பாசம் வைத்த"* **"वद किमपदमागः तस्य तेऽस्ति क्षमायाः" "वरद मयि ततः प्रसादोन्मुखः" "सहिष्णुत्वात् रङ्गप्रवण तव माभूवमभरः"** *என்கிறவிவை ஸங்க்₃ருஹீதங்கள். உபாத்தங்களான ஆழ்வார், ஆளவந்தார், ஆழ்வான், ப₄ட்டர் இவர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கர்த்த₂ம் (நம்முடைய)(ப272) என்றுதொடங்கி.(அங்கீ₃கரித்தருளுவதே)என்னுமளவாக.17.*

முற்கூறியபடி இவ்வாக்யத்திற்கு எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமியுரை இல்லை; மற்றும் பல வாக்யங்களுக்கு மிக ஸங்க்₃ரஹமாயுள்ளது; ஆகையால், இரண்டு அரும்பதவுரைகள் இல்லாத பக்கங்களில், விஶேஷநிர்தே₃ஶமிருந்தாலொழிய, அவ்வுரையை அண்ணுவப்பங்கார் ஸ்வாமியுரையாகவே கொள்வது.

18. அவ:- 'இப்படி, புருஷகாரமும் உபாயமும் தோ3ஷாதி3கள் பச்சையாக அங்கீ3கரித்தவிட முண்டோ?' என்னும் அபேக்ஷையிலே, 'தத்தத3ங்கீ3காரம் பெற்ற ராக்ஷஸிகளுடையவும் அர்ஜுநனுடையவும் தோ3ஷங்களை த3ர்ஶிப்பிக்கவே அது ஸித்3தி4க்கும்' என்று நினைத்து, ப்ரத2மம் ராக்ஷஸிகள் தோ3ஷங்களை த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் (ராக்ஷஸிகள்) என்று தொடங்கி.

வ்யா:- ஏகாக்ஷீ ஏககர்ணீ முதலான எழுநூறு ராக்ஷஸிகளும், பரஹிம்ஸை பண்ணப்பெறில் உண்ணாதே தடிக்கும்படி ப்ரக்ருத்யா பாபஶீலைகளாய், பத்துமாஸம் ஒருபடிப்பட தர்ஜந ப4ர்த்ஸநம் பண்ணி நலிந்து போந்தவர்களிறே. (இவர்கள் தோ3ஷம் ப்ரஸித்3த4ம்) என்றது—ஸ்ரீராமாயணம் நடையாடும்

---

18. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி புருஷகாரமும்) இத்யாதி3; "தோ3ஷம் உபாதே3யம்—என்கிற அர்த்த2பரங்களான வசநங்கள் அர்த்த2வாத3ங்களாகவமையும்; விதி4நிஷேத4ஶாஸ்த்ர விருத்3த4ங்களாகையாலே" என்கிற ஶங்காபரிஹாரார்த்த2மாக அநுஷ்டா2நம் காட்டுகிறார் என்றபடி. இத்தால், अनुष्ठान-उपोद्बलितங்களான க்ஷமாதி3 கு3ணபரஶாஸ்த்ராநுரோதே4ந விதி4நிஷேத4ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு विमुखविषयत्वमुपपन्नं—என்றபடி. (தத்தத3ங்கீ3காரம்)—புருஷகாரோபாயங்களுடைய அங்கீ3காரம். (ப்ரத2மம்) என்றது — प्रथमोद्दिष्टपुरुषकारकर्तृकाङ्गीकारकर्मत्वात् प्राथम्यं युक्तं என்றபடி.

(முதலான) என்கிறவித்தால், கர்ணப்ராவரணை முதலானவரைச் சொல்லுகிறது. 1 (எழுநூறு ராக்ஷஸிகளும்)

---

18. (எழுநூறு ராக்ஷஸிகளும்) என்றது—திருவடி ஶிம்ஶுபாவ்ருக்ஷத்தின்மேலிருக்கும்போது, ராவணனுடைய

18. ராக்ஷஸிகள் தோ3ஷம் ப்ரஸித்3த4ம்.

18. அவ:—இந்தப் புருஷகாரோபாயங்கள் தோ3ஷாதி3களைப் பச்சையாக அங்கீ3கரித்த இடங்களைக் காட்டுகிறார் மேல் (ராக்ஷஸிகள்) இத்யாதி3யால்.

என்கிற ஸங்க்2யாநியதி परिदृश्यमानश्रीरामायणश्रीकोशங்களிலே அகப்படவில்லை. புராணாந்தரங்களிலே கண்டு கொள்வது. 2 यद्वा, “क्रूराः क्रूरतरेक्षणाः” என்கிற ஸ்ரீராமாயணத்தில் “क्रूराः” என்கிறவிது. “क्रूरं धनुस्सप्तशतम्” என்கிறவிடத்தில் सप्त-शताङ्गुलीपरिमाणத்தில் क्रूरशब्दप्रयोगம் காண்கையாலே, सप्तशत-संख्यापरமாகக் கடவது. வாரமொன்றுக்கு நூறு விழுக்காடாக ஏழு வாரத்துக்கும் எழுநூறு ராக்ஷஸிகளாய். எல்லாரையும் युगपदेव காவலாக வைக்கக்கூடுமாகையாலே ஔசித்யமும் உண்டு. 3 “प्रियं जनं अपश्यन्तीं पश्यन्तीं राक्षसीगणम्। स्वगणेन मृगीं हीनां श्वगणैरावृतामिव॥” என்கிற श्वगणदृष्टान्तबलத்தாலும் ஸப்தஶதஸங்க்2யை கூடும். “श्वानस्सप्त शतानि विंशतिश्च” इति नरकविशेषத்திலே श्वगणத்துக்கு किञ्चिदधिकसप्तशत ஸங்க்2யை காணப்பட்டதே. இங்கேயும் स्वल्पत्वात् अधिकांशानादरेण பெரியஸங்க்2யாமாத்ரத்தை விவக்ஷிக்கவும் கூடுமே. மூலத்திலே “ப்ரஸித்3த4ம்” என்கிற இதுக்கு அதி4கரணகாங்க்ஷையிலே शाब्दकसमधिगम्यமான அர்த்த2ம் शब्दप्रसिद्धिस्थलத்திலே ப்ரஸித்3த4மாகவற்றுகையாலே, श्रीरामायणप्रसिद्धिस्थलமே तत्प्रति-पाद्य-राक्षसीदोष-प्रसिद्धिस्थलமென்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச் செய்கிறார் (ஸ்ரீராமாயணம் நடையாடும் தே3ஶத்தில்)

ஶாஸநத்தாலே நலிந்த ராக்ஷஸிகளிலே, ஏகஜடையென்றும், ஹரிஜடையென்றும், விகடையென்றும், து3ர்முகி2யென்றும், விநதை3 (விநதை) யென்றும், லம்ப3மாநபயோத4ரையான விகடை யென்றும், சண்டோ3த3ரியென்றும், ப்ரக4ஸையென்றும், அஜாமுகி2யென்றும் 10 ஶூர்ப்பநகை3 யென்றும் பத்து ராக்ஷஸிகள் நலிந்தபடிகளைச் சொல்லுகிற விடத்தில், “अजामुख्या यदुक्तं वै तदेव मम रोचते। सुरा चानीयतां

தோ₃ஶத்தில் அறியாதார் இல்லை—என்றபடி. ஏவம் பூ₄தைகளானவர்களைக்குறித்து, "राजसंश्रयवश्यानां" (ராஜ ஸம்ஶ்ரயவஶ்யாநாம்) "पापानां वा शुभानां वा" (பாபா நாம் வா ஶுப₄நாம் வா) என்று குற்றத்தை கு₃ண மாக உபபாதி₃த்து, திருவடியோடே மன்றாடி ரக்ஷிக்கையாலே, தோ₃ஷமே பச்சையாக அங்கீ₃ கரித்தமை ப்ரஸித்₃த₄மென்று கருத்து. கு₃ணஹாநி சொல்லாதொழிந்தது—தோ₃ஷமே பச்சையாமிடத்தில் கு₃ணஹாநி பச்சையாம் என்னுமிடம் சொல்ல வேண்டாவிறே—என்று. இவர்கள்தங்களுக்கு கு₃ண ஹாநியாவது—இடைவிடாமல் நலிந்து போருகிற விடத்தில், 'இவளும் நம்மோபாதி ஒரு பெண் பிறந் தவளன்றோ!' என்றாகிலும் மறந்தும் அல்பம் நெஞ் சிரக்க முண்டாதல்,"भवेयं शरणं हि वः"(ப₄வேயம் ஶரணம் ஹி வ:)என்றதற்குப் பின்பும் நலிகிறவிடத்தில்,'ஐயோ!

என்று. "यावद्रामायणकथा लोकेषु प्रचरिष्यति" என்கிறபடியே. सर्वलोकप्रसिद्धமென்று கருத்து. "ப்ரஸித₃த₄ம்" என்கிற "प्र" शब्दार्थ-प्रकर्ष-बललब्धம் (அறியாதார் இல்லை) என்று வ்யதிரே கோக்தி. இத்தால் ப்ராயிகத்வ வ்யாவ்ருத்தி. (ராஜஸம்ஶ்ரய வஶ்யாநாம்)என்கிறவித்தால், स्वाम्यभिप्रायानुवर्तनம் गुणமென்று फलितमित्यभिप्रायेण (குற்றத்தை கு₃ணமாக) என்று. தோ₃ஷ குணஹாநிகள் இரண்டும் சொல்லவேண்டியிருக்க, தோ₃ஷ மாத்ரோக்தி ந்யூநதாவஹம் என்கிற ஶங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (கு₃ணஹாநி) இத்யாதி₃நா; गुणहानियில் दृष्-

---

क्षिप्रं सर्वशोकविनाशिनी ॥ मानुषं मांसमास्वाद्य नृत्यामोऽथ निकुम्भिलाम्" என்று, ஶூர்ப்பநகை₂ என்பாளொருத்தி—தன்னுடைய ப்ராத₄ாந்யம் தோற்ற "இவ்வொன்பது பேர்களிலும் வைத்துக்கொண்டு அஜாமுகி₂ என்னுமவள் சொல்லுகிறதே

வ்யா:—க்ரூர கர்மஜந்மங்களுடையராகையாலே ராக்ஷஸிகளுக்கு தோ₃ஷமுண்டென்னுமிடம் ஸுப்ரஸித்₃த₄ம். தோ₃ஷமுள்ள விடத்தில் கு₃ணஹாநியுமுண்டிறே த்ரிஜடை தொடக்கமானார் விலக்க விலக்க நலிந்து போந்தமையால் அதில்லாமையில்லையிறே. இப்படி தோ₃ஷாதி₃து₃ஷ்டைகளான ராக்ஷஸிகளை, அதுவே பச்சையாகப் புருஷகாரம் அங்கீ₃கரித்தமை காட்டப்பட்டது. 18.

व्यतिरेकमात्रம்; *தோ₃ஷத்தில் அநிஷ்டாபாதகமும் உண்டு; ஆகையாலே,* **गुणहान्यपेक्षया** *தோ₃ஷத்துக்கு* **त्याज्यतातिरेक-प्रयोजकत्वात्** *தோ₃ஷமே அங்கீ₃காரஹேதுவானமையாலே* **गुणहानि**க்கு **तद्धेतुत्वं अर्थसिद्ध**மாகையாலே *அநுக்தி—என்றபடி. இத்தால்,* "தோ₃ஷத்தையும் கு₃ண ஹாநியையும் பார்த்து"*(வா.15)என்று கு₃ணஹாநியும் சொன்னவிது "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன் என்கண் பாசம் வைத்த" [திருவாய் 3-3-4] என்ற* **प्रमाणानुसारेण स्फुटप्रतिपत्त्यर्थ***மென்று கருத்து. தோ₃ஷோக்தியால் அர்த்த₂ஸித்₃த₄மான கு₃ணஹாநியை த₃ர்ஶிப்பிக்கிறார்* (இவர்கள்தங்களுக்கு கு₃ணஹாநியாவது) **इत्यादिना.** "**स्त्री प्रणयेति कारुण्यात्**" "**एवमार्तासु योषित्सु कृपा कस्य न जायते**" *பெண்பிறந்தார் எய்தும் பெருந்துயர் காண்கிலேன்" [திருவாய் 5-4-4] இத்யாதி₃களிற்படியே* **स्त्रीत्वं कारुण्यविषयतातिरेकहेतु**வென்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே *அருளிச்செய்கிறார்* (பெண் பிறந்தவளன்றோ என்றாகிலும்) *என்று. இங்கே* "**दृष्ट्वाऽन्धबधिरव्यङ्गान् अनाथान् रोगिणस्तथा। दया न जायते यस्य मूढस्सोऽतीव मे मतः॥**"

எனக்கபி₄மதமாயிருக்கையாலே கடுக அப்படிச் செய்யப்பாருங்கோள். பின்பு அந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகக் காளிக்கூத்தாடுவோம்." என்று சொல்லுகையாலே, பத்துபேருக்கொருத்தி ப்ரதா₄நையாயிருக்கையாலேயும் "**स्त्री-सहस्राणि ते सप्त वशे स्थास्यन्ति सुन्दरि**" *என்று விகடாவாக்யத்தின்படியே ராவணாந்த:புரத்துக்கு அந்தரங்க₃வ்ருத்தி செய்துபோரும் ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள் ஏழாயிரம் பேர் உண்டாகையாலேயும், பத்துபேருக்கொருத்தியாக ஏழாயிரம் பேருக்கும் எழுநூறு பேர் ப்ரதா₄நைகள் உண்டு*

இப்படிச் சொன்னவளன்றே!' என்று சற்றும் நெஞ்சுளுக்குதல் செய்யாமை முதலானவை. 18.

19. அவ:- இப்படி தோ₃ஷப்ரஸித்₃தி₄ அர்ஜுநன் பக்கலில்லாமையாலும், கு₃ணப்ரதை₂யுண்டாகையாலும் 'இவனுக்கு தோ₃ஷமேது?' என்கிற ஶங்கையை அநுவதி₃த்துக்கொண்டு தத்₃தோ₃ஷங்களை த₃ர்ஶிப்பிக்கிறார் (ஜிதேந்த்₃ரியரில்) என்று தொடங்கி.

வ்யா:—(ஜிதேந்த்₃ரியரில் தலைவன்) என்றது— "आभरणस्याभरणं प्रसाधनविधेः प्रसाधनविशेषः। उपमानस्यापि सखे प्रत्युपमानं वपुस्तस्याः ॥" (ஆப₄ரணஸ்யாப₄ரணம் ப்ரஸாத₄நவிதே₄: ப்ரஸாத₄நவிஶேஷ: । உபமாநஸ்யாபி ஸகே₂ ப்ரத்யுபமாநம் வபுஸ் தஸ்யா: ॥) என்னும் வைலக்ஷண்யமுடைய ஊர்வஶி வந்து மேல்விழ,

என்கிறவித்தை அநுஸந்தி₄ப்பது. (நெஞ்சுளுக்குதல்)—कृतज्ञताप्रयुक्तமான हृदयवैक्लव्यம். இங்கே, "कृतघ्ने नास्ति निष्कृतिः" இத்யாதி₃களைக் கண்டுகொள்வது. 18.

19. மூலத்திலே "புருஷகார க்ருத்யத்தையும் உபாய க்ருத்யத்தையும் தானே ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே" (வா.14) என்கிறவித்தால், அர்ஜுநனுக்கு दोषवत्त्व-उपायप्रतिसंबन्धित्वங்கள் ஸித்₃த₄மாகையாலே, அர்ஜுநனுக்கு தோ₃ஷமே பச்சையாக उपायाङ्गीकारविषयत्वं சொல்லிற்றாய், நிர்தோ₃ஷனாகவும் கு₃ணவானாகவும் ப்ரஸித்₃த₄னான அவனுக்கு தோ₃ஷகு₃ணஹாநிகள் கூடாதென்கிற ஶங்கை உதி₃க்குமாகையாலே, तदनुवादம் उपपन्नமென்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே உத்தரக்₃ரந்த₂ாவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி தோ₃ஷ ப்ரஸித்₃தி₄)யித்யாதி₃. (கு₃ணப்ரதை₂) என்கிற விடத்தில் "गुरुर्वैच(च)स्त्वर्जुनोऽयं कीर्तौ भीष्मदशाश्रयने" இத்யாதி₃யைக்

என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே. 18.

19. ஜிதேந்த்3ரியரில் தலைவனாய், ஆஸ்திகாக்3ரேஸரனாய், "கேஶவஸ்யாத்மா" என்று க்ருஷ்ணனுக்கு தா4ரகனாயிருக்கிற அர்ஜுநனுக்கு தோ3ஷம் ஏதென்னில்; ப3ந்து4க்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும், காருண்யமும், வத4பீ4தியும்.

19, 20, 21. அவ:— 'ஆகில், உபாயபூ4தனான க்ருஷ்ணன், தோ3ஷாதி3கள் பச்சையாக அங்கீ3கரிக்கக்கூடாது' என்று ஶங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் மேல் (ஜிதேந்த்3ரியரில்) இத்யாதி3யால்.

கண்டுகொள்வது. "தோ3ஷமேது" என்றவநந்தரம் "கு3ணஹாநிதானேது?" என்று அத்4யாஹரித்துக்கொள்வது. (தத்3தோ3ஷங்களை)—அர்ஜுந தோ3ஷங்களை—என்றபடி.

(ஜிதேந்த்3ரியரில்) இத்யாதி3-(सखे! तस्याः वपुः आभरणस्य अपि आभरणं)-வாராய் மித்ரனே! அந்த ஊர்வஶியினுடைய ஶரீரம். ஸ்வஸம்ப3ந்த4த்தாலே அந்யத்தை ரஸிப்பிக்கிற பூ4ஷணத்துக்கும் தன் ஸம்ப3ந்த4க்தாலே ரஸ்யதையை உண்டாக்கவற்று. किञ्च—(प्रसाधनविधेः प्रसाधनविशेषः)-"प्रतिकर्म प्रसाधनं" என்னக்கடவது. அந்த ஊர்வஶியினுடைய ஶரீரம்—तिलक-अञ्जन-अनुलेपन-अलक्तकरससेक-कबरीकञ्चुकांशुकादिகளையிட்டு நிபுணமாகக் கோலம் செய்கையும் ஸ்வஸம்ப3ந்த4த்தாலே அந்யத்தை ரஸ்யமாக்குமதிறே; அத்தையும் தன் ஸம்ப3ந்த4த்தாலே ரஸ்யமாக்கவற்று. किञ्च—(उपमानस्यापि प्रत्युपमानं) भवति—विवक्षिताह्लादकरत्वादिधर्मविशेषங்களுடைய प्राचुर्यसंप्रतिपत्तिகளாலே चन्द्राद्युपमानवस्तुவானது मुखाद्युपमेयங்களுடைய आह्लादकरत्वादिகளுக்கு परिच्छेदकமாயிருக்குமிறே; அந்த உபமாநத்துக்கும் धर्मोत्कर्षपरिच्छेदकமாயிருக்கிறது அவள் ஶரீரம்—என்று विक्रमोर्वशीयश्लोकத்துக்கு அர்த்த2ம்; இத்தையருளிச்செய்கிறார் (என்னும் வைலக்ஷண்யமுடைய ஊர்வஶி) என்று. वैलक्षण्य-

முறை கூறி நமஸ்கரித்துக் கடக்க நின்றவனுகை யாலே, இந்த்₃ரியஜயம் பண்ணிஞரில் தனக்கு மேற் பட்டார் இல்லாதவன்-என்கை. (ஆஸ்திகாக்₃ரே ஸரன்) என்றது—த₄ர்மாத₄ர்ம பரலோக சேதநேஶ்வ ராதி₃களுக்கு ப்ரதிபாத₃கமான ஶாஸ்த்ரத்தில் ப்ரா மாண்ய பு₃த்₃தி₄யுடையவர்களுக்கு முன் நடக்குமவன் என்கை. (கேஶவஸ்யாத்மா என்று க்ருஷ்ணனுக்கு த₄ாரகனுயிருக்கிற) என்றது—“अर्जुनः केशवस्यात्मा कृष्ण- श्चात्मा किरीटिनः” (அர்ஜுநः கேஶவஸ்யாத்மா க்ருஷ் ணஶ் சாத்மா கிரீடிநः) என்று, அந்யோந்யம் ப்ராண பூ₄தராயிருப்பர்கள் என்கையாலே, இவனைப்பிரியில் க்ருஷ்ணன் த₄ரிக்கமாட்டான் என்னும்படி அபி₄மத விஷயமாயிருக்குமவன்—என்கை. (இப்படியிருக்கிற அர்ஜுநனுக்கு தோ₃ஷமேது) என்று ஶங்கை; (என்னில்) என்று தத₃நுவாத₃ம். தோ₃ஷங்கள்

सर्वेस्त्रीभ्योऽपि भोग्यताप्रकर्षः। (முறைகூறி)— “நீ எனக்குத் தாயன்றோ” என்று ஸம்ப₃ந்த₄த்தைச் சொல்லி—என்றபடி. (இந்த்₃ரிய ஜயம் பண்ணிஞரில்)—“विषयव्यावृत्तकौतूहलः” என்று சொல்லப்பட்ட ப்₃ரஹ்மா முதலானாரில்-என்றபடி. “தலைவன்” ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (தனக்கு மேற்பட்டாரில்லாதவன்) என்று. இங்கே, “निपात्येन्द्रमहल्यायां स्वपुत्र्यां च पितामहम्। कन्दर्पो जगदुद्दर्पो मिथुनीकुरुतेऽनिशम्॥” என்கிறவித்தைக் கண்டுகொள்வது. “अस्ति नास्ति दिष्टं मतिः” என்கிற ஸூத்ரத்தாலே “अस्ति परलोकादिकं इति यस्य मतिः स आस्तिकः” என்று வ்யுத்பந்நமான “ஆஸ்திக” ஶப்₃த₃த்துக்கு शास्त्रप्रामाण्यबुद्धिविशिष्टन் வாச்யன் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (த₄ர்மாத₄ர்ம) இத்யாதி₃. (சேதநேஶ்வராதி₃கள்) என்கிற “ஆதி₃” ஶப்₃த₃ம் नित्यविभूतिपत्नीसूरिपरिषदादिपरம். “அக்₃ரேஸர” ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (முன் நடக்குமவன்) என்று. இந்த விஶேஷண த்₃வயத்

வ்யா:-ஊர்வஶி மேல்விழ, முறைகூற வல்லவனுய்க்கொண்டு ஜிதேந்த்₃ரியர்க்கு முக்₂யனுகையால் தோ₃ஷப்ரஸங்க₃மில்லை; "ஶிஷ்யஸ் தேऽஹம் ஶாதி₄ மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" என்று, க்ருஷ்ணன் அருளிச்செய்ததே ப்ரமாணமென்று ஆஸ்திக்யமுடையனுய்க்கொண்டு ப்ராமாணிகர்க்கு முன்நடக்குமவனுகையாலே கு₃ணஹாநி ப்ரஸங்க₃மில்லை; "அர்ஜுந: கேஶவஸ்யாத்மா க்ருஷ்ணஶ்சாத்மா கிரீடிந:। அர்ஜுநே ச ஜயோ நித்யம் க்ருஷ்ணே கீர்த்திஶ்ச

தாலே தோ₃ஷாபா₄வமும், கு₃ணஹாந்யபா₄வமும் சொல்லப் பட்டது. (கேஶவஸ்ய) *இதி*—"अर्जुनः केशवस्यात्मा कृष्णश्चात्मा किरीटिनः। अर्जुने च जयो नित्यं कृष्णे कीर्तिश्च शाश्वती ॥" "केशवस्यात्मा" *என்கிறவிடத்தில் "ஆத்ம"ஶப்₃த₃ம்* शरीरिवाचि*யாமிடத்தில்,* "तस्यैष एव शारीर आत्मा" *என்கிற* अनन्यात्मत्वं *விரோதி₄க்கும்;* "कृष्णश्चात्मा" *என்கிற "ஆத்ம" ஶப்₃த₃ம்* सर्वसाधारणशरीरित्व-प्रतिपादन*த்தில் ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே* शरीरिवाचि*யன்று;* गौण्या वृत्त्या अन्योन्यं प्रेमाधिक्येन आत्मवत् धारकपर*ம் என்னும் அபி₄ப்ராயத்தாலே, மூலத்திலே* "க்ருஷ்ணனுக்கு தா₄ரகனுயிருக்கிற" *என்றது. இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிருர்* (அந்யோந்யம் ப்ராண பூ₄தராய்) *என்று.* गौणी-स्फोरणार्थं (ப்ராணபூ₄தராய்) *என்று* "भूत" *ஶப்₃த₃ம்; ப்ராணஸமராய் என்றபடி.* "भूतं न्याय्ये समे प्राप्ते" *என்னக்கடவது.* गौणीलभ्य*மான ஸாத்₃ருஶ்யத்தை விஶேஷிப்பிக்கிருர்* (இவனைப் பிரியில் க்ருஷ்ணன் தா₄ரிக்கமாட்டானென்னும்படி) *என்று. இத்தால் ப₂லிதம்* (அபி₄மத விஷயமாய்) *என்று. இத்தால்.* "यत् त्वत्प्रियं तदिह पुण्यं अपुण्यमन्यत्" *என்கிறபடியே* भगवत्प्रियवस्तु*வுக்கு தோ₃ஷகு₃ணஹாநிகள்* दूरापेत*ங்கள் என்று கருத்து.* केशिहन्तृवाचक*மான "கேஶவ" ஶப்₃த₃த்தால் ஸூசிதமான* दोषनिरासकत्व*த்தையுடையவனுக்கு* प्रियविषय*மென்றவித்தாலும் தோ₃ஷத்துக்கு அவகாஶமில்லையென்று கருத்து. மூலத்திலே, ஶங்காக்₃ரந்த₂ம்ஶத்தை த₃ர்ஶிப்பிக்கிருர்* (தோ₃ஷமேதென்று ஶங்கை) *என்று.* (ஶங்கை) *என்றது—ஶங்கா க்₃ரந்த₂மென்றபடி. அநுவாத₃ம்ஶத்தை த₃ர்ஶிப்பிக்கிருர்* (என்னில்-என்று தத₃நுவாத₃ம்) *என்று.*

தன்னைச் சொல்லுகிறது மேல்—(ப₃ந்து₄க்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும் காருண்யமும் வத₄பீ₄தியும்) என்று. இவற்றில் ஸ்நேஹகாருண்யங்கள் தோ₃ஷங்களா கிறது—அஸ்தா₂ந(த்)ந க்ருதங்களாகையாலே; வத₄பீ₄தி தோ₃ஷமாகிறது—ஸ்வத₄ர்மத்தில் அத₄ர்மபு₃த்₃த்₄யா வந்ததாகையாலே; "अस्थानस्नेहकारुण्यधर्माधर्मधियाऽऽकुलम्" (அஸ்தா₂ந ஸ்நேஹகாருண்யத₄ர்மாத₄ர்மதி₄யாऽऽகுலம்) என்றிறே ஆளவந்தாரருளிச்செய்தது. "धर्मक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे समवेता युयुत्सवः" (த₄ர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ:) என்கிறபடியே—யுத்₃தே₄ச்சை₂ யாலே இரண்டு தலையும் வந்தணை(ணி)ந்து நின்ற பின்பு, யுத்₃த₄மே கர்த்தவ்யமாயிருக்க, அத்த₃ஶை

"ப₃ந்து₄க்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும் காருண்யமும் வத₄பீ₄தி யும்" என்கிறவிதுக்கு, அநுஷக்தமான "தோ₃ஷம்" என் கிறத்தோடே அன்வயமென்னும் அபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச் செய்கிறார் (தோ₃ஷங்கள்தன்னைச் சொல்லுகிறது) என்று. ப₃ந்து₄ஸ்நேஹாதி₃கள் கு₃ணமாயிருக்க இவை தோ₃ஷ மாகிறபடியென்? என்கிற ஶங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (இவற்றில் ஸ்நேஹ காருண்யங்கள்) என்று தொடங்கி. ஸ்நேஹமாவது—மநஸ்ஸினுடைய आर्द्रता. "मनसो यदयार्द्रत्वं विषयेषु ममत्वतः। भयशङ्कावसानात्मा स एव स्नेह उच्यते॥ आर्द्रता शिशिरत्वं यत् सर्वावस्थासु मानसम्। द्वयोः परस्परस्यास्ते तदपि स्नेह ईरितः॥" என்னக் கடவதிறே. காருண்யமாவது—த₃யை; "अबन्धौ बन्धुवर्गे वा मित्रे द्वेष्टरि वा तथा। आपन्ने रक्षितव्यं तु दयैषा संप्रकीर्तिता॥ निर्जिताखिलशोकानां एक एवास्ति शोककृत्। सतां कारुण्यसिन्धूनां योऽयं शोकः परस्थितः" என்னக்கடவதிறே. "स नो बन्धुर्जनिता" "भ्राता भर्ता च बन्धुश्च" என்கிற நிருபாதி₄க ப₃ந்து₄வையொழிந்த ப₃ாந்த₄வாப₄ாஸர் பக்கல் ஸ்நேஹ காருண்யங்கள் உத்தரோத்தர ஸங்க₂ஹேதுக்களாகையாலே

ஶாஶ்வதி:ll" என்று நிர்தோ₃ஷத்வகரனும் ஸர்வதா₄ரகனுன க்ருஷ்ணனுக்கு தா₄ரகன் என்னும்படி அபி₄மதனுன அர்ஜுநனுக்கு தோ₃ஷாதி₃ஸத்₃பா₄வ ஶங்கையும் கூடாமையால் ப்ரஸஜ்ஜ்ய ப்ரதி ஷேதி₄க்கப்படும் தோ₃ஷாதி₃ ஏதென்னில் என்று ஶங்கித்து—"அஸ்தா₂நஸ்நேஹ காருண்ய த₄ர்மாத₄ர்மதி₄யாSSகுலம் l பார்த₂ம் ப்ரபந்ந முத்₃தி₃ஶ்ய ஶாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம்ll" என்று ப்ராக்ருத ப₃ந்து₄க்

முமுக்ஷுக்களுக்கு ப₃ந்த₄ஹேதுக்களிறே. இத்தையருளிச் செய்கிறார் (அஸ்தா₂ந க்ருதங்களாகையாலே) என்று; அநுசிதக்ருதங்களாகையாலே என்றபடி; அதாவது—அநுசித விஷயமாக அநுசிதாஶ்ரயத்தில் உத்பந்நங்களாகையாலே— என்றபடி; இத்தால், பு₃பு₄க்ஷுவுக்கு ப₃ந்து₄ஸ்நேஹாதி₃கள் கு₃ணமானுலும், முமுக்ஷுவுக்கு பா₃ந்த₄வாப₄ாஸர் பக்கலி லும், யுத்₃த₄ப்ரகரணத்திலே க்ஷத்ரியர்க்கு தத₂ாவித₄ ப₃ந்து₄க்கள் பக்கலிலும் ஸ்நேஹாதி₃கள் முமுக்ஷாவிரோதி₄ யாகையாலும், **ब्रह्मविद्याङ्गवर्णधर्मभूतयुद्धविरोधि***யாகையாலும்* **विषयाश्रयानौचित्य***த்தாலே தோ₃ஷங்கள் என்று கருத்து. இங்கே,* **"दया चेत् गुणः, निग्रहश्चेद्दोषः–इति न नियमोऽस्ति; लोके अस्थानदयायाः स्थाननिग्रहस्य च गुणदोषत्वदर्शनाभावात्"** *என்கிற ஶ்ருதப்ரகாஶிகா ஸூக்தியைக் கண்டுகொள்வது. "* **श्लोकार्धेन प्रवक्ष्यामि यदुक्तं ग्रन्थकोटिभिः। परोपकारः पुण्याय पापाय परपीडनम्**"*என்று வத₄பீ₄தி கு₃ணமாயிருக்க, தோ₃ஷமானபடியென்? என்ன அருளிச் செய்கிறார் (வத₄பீ₄தி) இத்யாதி₃. (ஸ்வத₄ர்மத்தில்)என்றது- க்ஷத்ரியனுன தனக்கு அவஶ்யகரணீயமான வைரிவத₄த்தில்— என்றபடி. இதுக்குப் பரமாசார்யவசநஸம்வாத₃ம் காட்டு கிறார் (அஸ்தா₂ந ஸ்நேஹ) இத்யாதி₃. இது* **गीतार्थ-सङ्ग्रह***ஸ்தம். "* **पार्थं प्रपन्नं उद्दिश्य शास्त्रावतरणं कृतम्**" **इति उत्तरार्धम्.** *இதுக்கு அர்த்த₂ம் (த₄ர்மக்ஷேத்ரே) இத்யாதி₃. "* **योद्धुमिच्छवः युयुत्सवः**" *என்று விவக்ஷித்து அர்த்த₂ம் (யுத்₃தே₄ச்சை₂ யாலே) என்று. "* **मामकाः पाण्डवाश्चैव** *" என்கிற இதுக்கு அர்த்த₂ம் (இரண்டு தலையும்) என்று. "ஸமவேத" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (வந்தணிந்து) என்று. "* **न काङ्क्षे**"

யிலே, "न कांक्षे विजयं कृष्ण न च राज्यं सुखानि च। किं नो राज्येन गोविन्द किं भोगैर्जीवितेन वा॥ येषामर्थे कांक्षितं नो राज्यं भोगास्सुखानि च। त इमेऽवस्थिता युद्धे प्राणान् त्यक्त्वा धनानि च॥" (ந காங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண ந ச ராஜ்யம் ஸுகா₂நி ச। கிம் நோ ராஜ்யேந கோ₃விந்த₃ கிம் போ₄கை₃ர் ஜீவிதேந வா॥ யேஷாமர்த்தே₂ காங்க்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் போ₄கா₃ஸ் ஸுகா₂நி ச। த இமேऽவஸ்தி₂தா யுத்₃தே₄ ப்ராணாந் த்யக்த்வா த₄நாநி ச॥) இத்யாதி₃ப்படியே 'இவர்களைக் கொன்று நாம் ஜீவிப்பதொரு ஜீவந முண்டோ?' என்று ப₃ந்து₄க்கள்பக்கல் பண்ணின ஸ்நேஹம் ஸ்வவர்ண விருத்₃த₄மாகையாலே நிஷித்₃த₄ மிறே. "तान् समीक्ष्य स कौन्तेयस्सर्वान् बन्धूनवस्थितान्। कृपया परयाऽऽविष्टो विषीदन्निदमब्रवीत्॥" (தாந் ஸமீக்ஷ்ய ஸ கௌந்தேயஸ் ஸர்வாந் ப₃ந்தூ₄நவஸ்தி₂தாந்। க்ருபயா பரயாऽऽவிஷ்டோ விஷீத₃ந்நித₃மப்₃ரவீத்॥) என்னும்படி- அத்₃த₄ரையில் பண்ணின காருண்யமும், பஶ்வாலம்ப₄நத்தில் காருண்யம்போலே நிஷித்₃த₄மிறே. "कथं न ज्ञेयमस्माभिः पापादस्मान्निवर्तितुम्। कुलक्षयकृतं दोषं प्रपश्यद्भिर्जनार्दन॥" (கத₂ம் ந ஜ்ஞேயமஸ்மாபி₄: பாபாத₃ஸ்மாந்நிவர்த்திதும்। குலக்ஷயக்ருதம் தோ₃ஷம் ப்ரபஶ்யத்₃பி₄ர் ஜநார்த₃ந॥) என்று தொடங்கி, "अहो बत महत्पापं कर्तुं व्यवसिता वयम्। यद्राज्यसुखलोभेन हन्तुं स्वजनमुद्यताः॥" (அஹோ ப₃த மஹத் பாபம் கர்த்தும் வ்யவஸிதா வயம்। யத்₃ராஜ்யஸுக₂லோபே₄ந ஹந்தும் ஸ்வஜந முத்₃யதா:॥) என்னுமளவும், ஸ்வவர்ண த₄ர்மமான

இத்யாதி₃க்குத் தாத்பர்யம் (இவர்களைக் கொன்று) இத்யாதி₃. (ஸ்வவர்ண விருத்₃த₄மாகையாலே) என்றது—

கள்பக்கல் அஸ்த₂ாநேயுண்டான முன்பில்லாததொரு ஸ்நேஹ மும், பஶ்வாலம்ப₄நத்திற்போல் அவர்கள்பக்கல் அஸ்த₂ாநே யுண்டான ஹிம்ஸாऽஸஹத்வரூப காருண்யமும், ஸ்வவர்ண த₄ர்ம மாய்க்கொண்டு ப்ராப்தமான ப₃ந்து₄வத₄ரூப த₄ர்மத்தில் அத₄ர்ம பு₃த்₃த்₄யா வந்த பீ₄தியும், "ரக்ஷ மாம் ஶரணாக₃தாம்" என்று ஶரணா க₃தையான த்₃ரௌபதி₃யை ஶத்ருக்கள் பரிப₄விக்கிற பரிப₄வத் தைக்கண்டும், ஸாமாந்ய த₄ர்மஹாநியைப்பார்த்து உதா₃ஸீநித்துப் பொறுத்திருந்ததும் இவையெல்லாம் தோ₃ஷமிறே; இதில்

க்ஷத்ரியவர்ணனான தனக்கு **प्रत्यवायकर**மாகையாலே-என்றபடி. *இது* **विषयानौचित्य**த்துக்கும் **उपलक्षण**ம். *ஆப₄ாஸப₃ந்து₄க்களி லும்,* **युद्धार्थमवस्थितक्षत्रिय**ர் பக்கலிலும் **स्नेहादि**கள், *முமுக்ஷு வாய், க்ஷத்ரியனானவனுக்கு யுத்₃த₄ஸமயத்திலே தோ₃ஷ மிறே.* "**दण्डयुद्धाधिकानि क्षत्रियस्य**" *என்கிற ஆபஸ்தம்ப₃ வசநத்தைக் கண்டுகொள்வது.* "**शूराणां समयो हि दारुणरसस्स्नेह-क्रमं बाधते**" *என்னக்கடவதிறே.* (*தாந்*) *இத்யாதி₃*—"**कृपया परयाऽऽविष्टो विषीदन्**"*என்கிற இதின் அர்த்த₂ம்* (*அத்த₂ஶையில்*) *இத்யாதி₃.* (பஶ்வாலம்ப₄நத்தில் காருண்யம்போலே)*என்றது*- **कार्तयुगधर्मनिष्ठाधिकारिव्यतिरिक्ताधिकारि**க்கு, "**अशुद्धमिति चेन्न शब्दात्**" "**न वा उ एतत् म्रियसे न रिष्यसि**" *இத்யாதி₃ப்படியே.* "**अग्नीषोमीयं पशुमालभेत**" *இத்யாதி₃களிற் சொல்லுகிற* **पशुसंज्ञपन**த்தில் *காருண்யம்போலே—என்றபடி.* * *அல்லது, விஶிஷ்டாதி₄ கா₄ரிக்கு* **पशुसंज्ञपनं** *முதலிலே நிஷித்₃த₄மிறே.* "**कुर्यात् घृतपशुं सङ्गे कुर्यात् पिष्टपशुं तथा। न त्वेव तु वृथा हन्तुं पशुमिच्छेत् कथञ्चन॥**" "**पशुं यज्ञैः कथं हिंस्रैः मादृशो यष्टुमर्हति। हिंसात्मकैस्तु किं तस्य यज्ञैः कार्यं महात्मनः॥ प्रस्वापे च प्रबोधे च पूजितो येन केशवः॥**" *இத்யாதி₃களாலே விஶிஷ்டாதி₄காரிக்கு* **पश्वालम्भननिषेध-पूर्वक**மாக **पिष्टपशुयाग**ம் *விதி₄க்கப்பட்டதிறே.** "**अधर्म इति धीः अधर्मधीः; धर्मे अधर्मधीः- धर्माधर्मधीः; तथा आकुलम्**" *என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார்* (ஸ்வவர்ண த₄ர்மமான வத₄த் *திலே*) *இத்யாதி₃;* "**अस्थानस्नेहकारुण्याभ्यां सहिता धर्माधर्मधीः**"

---

19. *பஶ்வாலம்ப₄நத்தில்-யாக₃மத்₄யஸ்த்த₂மான பஶு*

வத₄த்திலே அத₄ர்ம பு₃த்₃த்₄யா பண்ணின பீ₄தியும் அப்படியேயிறே. 19.

20. அவ:- இவையெல்லாம் அப்ரத₄ாநம்; இன்னமும் ப்ரத₄ாநதோ₃ஷம் வேறேயென்கிறார் (த்₃ரௌபதீ₃) என்று தொடங்கி.

வ்யா:- முன்பு த்₃ரௌபதி₃யை து₃ர்யோத₄நாதி₃கள் பரிப₄விக்கிறபடியைக் கண்டிருக்கச்செய்தே, சூதிலே தோற்றமையை நினைத்து (அ)த₄ர்மபீ₄தியாலே பொறுத்திருந்தாலும், "गोविन्द पुण्डरीकाक्ष रक्ष मां शरणागताम्" (கோ₃விந்த₃ புண்ட₃ரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் ஶரணாக₃தாம்) என்று க்ருஷ்ணனை ஶரணம் புகுந்த பின்பு பரிப₄விக்கிறவளவில், "ப₄க₃வத₃ாஶ்ரிதரைப் பிறர் பரிப₄விக்கக் கண்டால் ஶக்தனாகில் விலக்கவேணும்; அஶக்தனாகில் இழவோடே அவ்வருகே போகவேணும்'' என்னும் விஶேஷ ஶாஸ்த்ர மர்யாதை₃யைப் பார்த்தாதல்,

---

इति विग्रहे, "तृतीया" इति योगविभागात्समासः. அல்லது. इतरेतर-योगद्वन्द्वமாகில் बहुवचनமும். समाहारद्वन्द्वமாகில் "स्नेहकारुण्य-धर्माधर्मधिया" என்று नपुंसकत्व--प्रयुक्त—नुमागम—विशिष्टरूपமும் ப்ரஸங்கி₃க்கும். இது தோற்றவிறே "अस्थाने समुपस्थितस्नेह-कारुण्याभ्यां अप्रकृतिं गतं, क्षत्रियाणां युद्धं परमधर्ममपि अधर्मं मन्वानं" என்று கீ₃தாப₄ாஷ்யத்திலே "अस्थान"इत्यादिगीतार्थसङ्ग्रह-श्लोकத்துக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்தது என்று கண்டு கொள்வது. "धियाकुलम्" என்கிறவிஷக்கர்த்த₂ம் (அத₄ர்ம பு₃த்₃த்₄யா பண்ணின பீ₄தியும்) என்று. (அப்படியே) என்றது—நிஷித்₃த₄பிறேயென்றபடி. 19.

20. மேலே. "ப்ரத₄ாநதோ₃ஷம்" என்கையாலே. இவை அப்ரத₄ாநதோ₃ஷங்களென்னுமிடம் வ்யஞ்ஜிதமென்னும்

ஹிம்ஸையில். 19.

20. த்3ரௌபதீ3பரிப4வம் கண்டிருந்தது— க்ருஷ்ணாபி4ப்ராயத்தாலே ப்ரதா4ந தோ3ஷம்.

ஶரணாக3தையின் பரிப4வம் கண்டிருந்ததொன்றுமே, ஶரணாக3த வத்ஸலனான க்ருஷ்ணனுடைய "நம்மை நினைத்துக் கூப்பிடுகிற அப3லையின் பரிப4வத்தைக் கண்டு ஆறியிருக்கவல்ல நிர்க்4ருணனான பாபிஷ்ட2னன்றோ இவன்" என்னும் அபி4ப்ராயத்தாலே பரித்யாக3 ஹேதுவான ப்ரதா4ந தோ3ஷம்; அஸ்தா2ந ஸ்நேஹகாருண்யாதி3கள் இவனுக்கு ப்ரதா4நதோ3ஷமன்று—என்று பரிஹரிக்கிறார்.

அபி4ப்ராயத்தாலே உத்தர வாக்யாவதாரிகை (இவை யெல்லாம் அப்ரதா4நம்) *இத்யாதி3.* (சூதிலே)—*த்3யூதத்திலே என்றபடி. த்3யூதஸ்வரூபந்தான்*— **अक्षवर्ध्रशलाकाद्यैर्देवनं जिह्मकारितम्। पणक्रीडावयोभिश्च पदं द्यूतसमाह्वयम्॥ अप्राणिभिर्यत्क्रियते तल्लोके द्यूतमुच्यते। प्राणिभिः क्रियमाणस्तु स विज्ञेयस्समाह्वयः॥"** *என்கிற ஸ்ம்ருதி வசநங்களிலே சொல்லப்பட்டது.* (த4ர்ம பீ4தியாலே) *என்றது*—"**जितमुद्ग्राहयेज्जेतॄन्**" *என்கிற ஶாஸ்த்ர வஶ்யராய்க்கொண்டு த4ர்மஹாநி ப4யத்தாலே—என்றபடி.* (பொறுத்திருந்தாலும்) *என்கிறவித்தால். "பொய்ச்சூதில் தோற்ற பொறையுடை மன்னர்" [பெரியாழ்திரு 2-1-1] என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியை வ்யேபா2ரிக்கிறார்.* (ப4க3வத3ஶரிதரை) *இத்யாதி3—இங்கே,* "**वैष्णवानां परीवादं यो मोहात्कुरुते नरः। शङ्कुभिस्तस्य नाराचैः कुर्यात्कर्णस्य पूरणम्॥**" *என்கிறவித்தைக் கண்டுகொள்வது.* (அஶக்தனாகில்) *இத்யாதி3—இங்கே,* "**निन्दां भगवतः शृण्वन् तत्परस्य जनस्य वा। ततो नापैति यस्सोऽपि यात्यायुस्सुकृताच्च्युतः॥**" *இத்யாதி3யை அநுஸந்தி4ப்பது.* "**जितमुद्ग्राहयेज्जेतॄन्**" *என்கிற ஸாமாந்ய ஶாஸ்த்ரத்துக்கு,* "**वैष्णवानां परीवादं**" **इत्यादिविशेषशास्त्रप्राबल्य***த்தாலே* **भगवदाश्रितव्यतिरिक्तविषयतया सङ्कोच***ம் யுக்தம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்* (என்னும் விஶேஷ ஶாஸ்த்ர மர்யாதை3யை)

தன்னளவில் க்ருஷ்ணனுக்குண்டான ஸ்நேஹ பக்ஷ பாதங்களை நினைத்து, 'அவனை ஶரணம் புகுந்தவள் பரிப₄வப்படப் பார்த்திருந்தால், அவன்முகத்திலே நானோ விழிக்கும்படி என்!' என்றுதல், சடக்கென எழுந்திருந்து விலக்கவிறே அடுப்பது. அத்தைச் செய்யாதே, முன்புத்தையிற் காட்டில் ஒரு விஶேஷமற இருந்தானிறே. இதுவேயாய்த்து இவன்தோ₃ஷங்கள் எல்லாவற்றிலும் ப்ரதா₄நமாக க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளத்திலே பட்டுக்கிடப்பது. அத்தைப்பற்ற (க்ருஷ்ணாபி₄ப்ராயத்தாலே ப்ரதா₄ந தோ₃ஷம்) என்கிறது. தோ₃ஷத்துக்கு ப்ராதா₄ந்யம் க்ரௌர்யத்தாலேயிறே. அல்லாதவை போலன்றிக்கே "न क्षमामि" (ந க்ஷமாமி) என்னும்படியான தோ₃ஷமிறே இது. 20.

இதி. ஸ்வஸம்ப₃ந்த₄த்தைப்பற்ற விலக்கவொண்ணாதாகிலும். भगवत्संबन्धानन्तरं तत्संबन्धமடியாக விலக்க ப்ராப்தமென்று கருத்து. இப்படி ஶாஸ்த்ர மர்யாதை₃யைப் பாரா விட்டாலும் லோகமர்யாதை₃யைப் பார்த்தாகிலும் விலக்க வேணும் என்கிறார் (க்ருஷ்ணனுக்குண்டான) இத்யாதி₃யால். (ஸ்நேஹம்) பூர்வோக்தம். (ப 284) * (பக்ஷபாத)மாவது—तत्कार्यस्य स्वकार्यत्वेन परिग्रहம். "पक्ष-परिग्रहे" என்றிறே தா₄து. "पक्षस्सहायगरुद्न्तिकमित्रकार्येषु" என்னக்கடவதிறே. * (அவனை ஶரணம் புகுந்தவள் பரிப₄வப்பட) இத்யாதி₃—तच्छरणागतपरिभवம் तत्परिभवமாகையாலே அவ்வழியாலே விலக்கில் த₄ர்மஹாநி வாராதென்றபடி. (முன்புத்தையிற் காட்டில்) என்றது—த்₃ரௌபதி₃ க்ருஷ்ணனை ஶரணம் புகுகைக்குப் பூர்வத்திற்காட்டில்—என்றபடி. மூலத்திலே. "பரிப₄வம் கண்டிருந்தது" என்கிற இருப்பு—विशेषशास्त्रपर्या-

---

20. (न क्षमामि என்னும்படியான தோ₃ஷம்) என்றது—

இத்தனை தோ₃ஷமுள்ளவிடத்து கு₃ணஹாநியுமுண்டிறே. "அநாஶிநோऽப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத்₃ யுத்₄யஸ்வ பா₄ரத" என்றருளிச்செய்தபோதே "கரிஷ்யே வசநம் தவ" என்றிசைந்து யுத்₃தோ₄த்₃யுக்தனாகாதே, பதினெட்டுச் சொல்லி இசைவிக்க வேண்டுகையால், கு₃ணஹாநியுமுண்டென்னுமிடம் ஸுஸ்பஷ்டம். ப₃ந்து₄ஸ்நேஹாதி₃கள் மூன்றும் ஸ்வவர்ணதோ₃ஷம். த்₃ரௌபதீ₃ பரிப₄வம் கண்டிருந்தது ஸ்வரூபதோ₃ஷம். அது ப்ராயஶ்சித்த விநாஶ்யம்; இது அவிநாஶ்யம். அது ஸ்தூ₂லத₃ர்ஶிகள் காணும் தோ₃ஷம்; இது ஸூக்ஷ்மத₃ர்ஶிகள் காணும் தோ₃ஷம். ஆகையால் இதுவே ப்ரதா₄நதோ₃ஷம். (19. 20.)

लोचनादिमूलक-प्रतिक्रियेच्छारूपावस्थाशून्यतया ஸ்தி₂தி என்னும் அபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு விஶேஷமற இருந்தானிறே) என்று. "க்ருஷ்ணாபி₄ப்ராயத்தாலே ப்ரதா₄ந தோ₃ஷம்" என்றால், அந்யாபி₄ப்ராயத்தாலே ப்ரதா₄ந தோ₃ஷமன்று என்று ஶங்கை வரும் என்று திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (இதுவேயாய்த்து) இத்யாதி₃; "सर्वं वाक्यं सावधारणम्" என்கிற ந்யாயத்தாலே. (பரிப₄வம் கண்டிருந்தது) என்றது—"பரிப₄வம் கண்டிருந்ததுவே" என்றபடி—என்று கருத்து. "அபி₄ப்ராய" ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (திருவுள்ளத்தில்) என்று. "க்ருஷ்ணாபி₄ப்ராயத்தாலே ப்ரதா₄ந தோ₃ஷம்" என்கிற மூலத்துக்கு, प्रधानदोषत्वेन कृष्णाभिप्रेतं என்றர்த்த₂ம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச் செய்கிறார் (இவன் தோ₃ஷங்களெல்லாவற்றிலும் ப்ரதா₄ந மாக) இத்யாதி₃. "प्रधान-परमात्मा धीमन्त्री प्रकृतिरुत्तमः" என்று "ப்ரதா₄ந" ஶப்₃த₃ம் உத்தமவாசியாகையாலே. स्वत एव अपकृष्टமான தோ₃ஷத்துக்கு उत्कृष्टतमत्वरूपोत्तमत्वं अनुचितं என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (தோ₃ஷத்துக்கு ப்ராதா₄ந்யம் க்ரௌர்யத்தாலேயிறே) என்று. दोषपदप्रवृत्तिनिमित्त-भूत-अनिष्टानुबन्धित्वातिशयकाष्ठालक्षकம் प्रधानஶப்₃த₃ம் என்று கருத்து. க்ரௌர்யத்தை உபபாதி₃க்கிறார் (ந க்ஷமாமி என்னும்படி) என்று. 20.

---

20. भागवतावमानात्मकदोषம்—என்றபடி.

21. அவ:- இத்தே₃ாஷத்தின் கொடுமையை உபபாதி₃க்கிருர் மேல் (பாண்ட₃வர்களேயும்) என்று தொடங்கி. அன்றிக்கே, "இத்தே₃ாஷம் ஐவர்க்கும் ஒவ்வாதோ? ஆனபின்பு இத்தலேயையும் நிரஸித்துப் பொகடாமல் வைத்தது என்?" என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிருராகவுமாம்.

வ்யா:- முற்பட்ட ஸங்க₃திக்கு, அர்ஜுநனே யென்னுதே, (பாண்ட₃வர்களேயும்) என்றது,— இத்தே₃ாஷம்ஐவர்க்கும் ஒக்குமென்று தோற்றுகைக்காக- என்று யோஜிக்கக்கடவது. அநந்தர ஸங்க₃திக்குத் தானே தன்னடையே சேருமிறே. பரிப₄வித்த து₃ர்யோத₄நாதி₃களோாபாதி பரிப₄வம் கண்டிருந்த இவர்களும் நிரஸநீயரென்கிறது "ச" ஶப்₃த₃த்தாலே. (நிரஸிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, வைத்தது) என்றது— இவர்கள் செய்த கொடுமைக்குத் தலேயை அறுத்துப் பொகடவேண்டியிருக்க, ப்ராணனேடே கூடியிருக்கும்படி வைத்தது—என்றபடி. (த்₃ரௌபதி₃யுடைய மங்க₃ள ஸூத்ரத்துக்காக) என்றது—அவனு(ளு)க்கு அபி₄மதமான மங்க₃ள ஸூத்ரம் போகாமைக்காக-

---

21. ப₄க₃வத₃க்ஷமையால் வரக்கடவ அநிஷ்டத்தை தக் காட்டவே ஜீயம் उपपादितமாம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர்(இத்தே₃ாஷத்தின் கொடுமையை) இத்யாதி₃. அன்றிக்கே शङ्कापरिहाररूपेण "பாண்ட₃வர்களேயும்" இத்யாதி₃ க்₃ரந்த₂மவதரிக்கலாம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச் செய்கிருர் (அன்றிக்கே. இத்தே₃ாஷம் ஐவர்க்கும்) இத்யாதி₃.

---

21. (ச ஶப்₃த₃த்தாலே)— "பாண்ட₃வர்களேயும்" என்கிற உம்மையாலே, நிரஸநீயரான பாண்ட₃வர்களே

21. பாண்ட3வர்களையும் நிரஸிக்க ப்ராப்த மாயிருக்க, வைத்தது — த்3ரௌபதி3 யுடைய மங்க3ள ஸூத்ரத்துக்காக.

---

(21) இப்படி ஶரணாக3தையின் பரிப4வங்கண்டு கைவிட்டிருந்த பாண்ட3வர்களையும், அவளைப் பரிப4வித்த கௌரவாதி3களோ டொக்க நிரஸிக்க ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க, தலையையறுமல் வைத்தது-ஶரணாக3தையானவள் கழுத்தை மங்க3ளஸூத்ர விரஹிதமாகக் காணமாட்டாமையாலே—என்கிறார். "ஶரணாக3தாம்" என்ற

ஆத்3யயோஜனையிலே அர்ஜுநனை என்றதே अधिक-संग्राहक*மான "பாண்ட3வ" ஶப்3த3ப்ரயோக3த்துக்கு ப்ரயோஜநத்தை அருளிச்செய்கிறார் (முற்பட்ட) இத்யாதி3நா. மூலத்திலே, "பாண்ட3வர்களையும்" என்கிற "ச" ஶப்3த3ம்* परिभवकर्त्र*க்களான து3ர்யோத4நாதி3களை ஸமுச்சயிக்கிறது என்கிறார் (பரிப4வித்த) இத்யாதி3நா. ("ச" ஶப்3த3த்தாலே) என்றது.* चशब्दसमानार्थक*மான உம்மையாலே-என்றபடி. "நின்பால் பொறுப்பரியனகள் பேசில்—தலையை ஆங்கே யறுப்பதே கருமம்" [திருமாலை 8] என்று* भगवद्विषयपरिभव*த்துக்கு விதி4த்த* शिरच्छेदरूपदण्ड*ம்,* "निन्दां भगवतः श्रृण्वन् तत्परस्य जनस्य वा" *என்கிற ந்யாயத்தாலும்,* "मम मद्भक्तभक्तेषु प्रीतिरभ्यधिका" *என்கிறவித்தால் ஸித்3தி4த்த* किंपुनर्न्याय*த்தாலும் பா4க3வதபரிப4வத்துக்கும் வரும் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தலையையறுத்துப் பொகட) இத்யாதி3. த்3ரௌபதி3க்கு மங்க3ளஸூத்ரம் முன்பே உண்டாயிருக்கை யாலே அருளிச்செய்கிறார் (மங்க3ளஸூத்ரம் போகாமைக்காக என்றபடி) என்று.* मङ्गलसूत्रशब्द*ம்* उत्तरोत्तरानुवृत्तिविशिष्टमङ्गलसूत्रपर*மென்று கருத்து. க்ருஷ்ணனுக்கு த்3ரௌபதி3யுடைய மங்க3ளஸூத்ராநுவ்ருத்தி அபி4மதை என்னுமதுக்கு* कण्ठोक्तिप्रमाण*மில்லாமையாலே அர்த்தா2பத்தி ப்ரமாணம்*

அப்படிச் செய்யாதே, ரக்ஷித்தமையைச் சொல்லுகிற இத்

என்றபடி. விரித்த தலை காணமாட்டாதவன் வெறுங் கழுத்துக் காணமாட்டானிறே. இத்தால், ஆஶ்ரித ரைப் பரிப4வித்தாரேயாதி அது கண்டிருந்தாரும் நிரஸநீயராவரென்னுமிடமும், அவர்கள்தாங்களே, ஆஶ்ரிதர்க்கு விடவொண்ணாததொரு ப3ந்த4முடைய ராகில், அவர்களுக்காக அவனாலே ரக்ஷிக்கப்படுவர் என்னுமிடமும் ப்ரகடிதமாய்த்து. 21.

22. அவ:- 'ஆனால், இப்படி நிரஸநீயனானவ னுக்கு இழிதொழில் செய்ததும், பரமரஹஸ்யத்தை உபதே3ஶித்ததும் என்செய்ய?' என்ன அருளிச் செய்கிறார் (அர்ஜுநனுக்கு) இத்யாதி3யால்.

காட்டுகிறார் (விரித்த தலை) இத்யாதி3நா. कबरीरचनासमयத் தில் काद्याचित्कமாக ஸம்பா4விதமாகிற விரித்த தலை காண மாட்டாதவன் कदापि अत्यन्तासंभावितமான வெறுங்கழுத்துக் காணமாட்டான் என்னுமிடம். விரித்த தலை காண மாட்டாமையைக்கொண்டு கல்பிக்கலாம் என்று கருத்து. (இத்தால்) இத்யாதி3—அர்ஜுநதே3ாஷத்தினுடைய कौर्यप्र- पादनार्थமாதல், युधिष्ठिरादिसाधारण्यप्रतिपादनार्थமாதல் ப்ரவ்ருத்த மான 'பாண்ட3வர்களையும்' இத்யாதி3 க்3ரந்த2த்தால்—என்ற படி. (ஆஶ்ரிதரை) இத்யாதி3—परमसात्त्विकाधिकार्युज्जीवनार्थ மாக அவதீர்ணமான இப்ரப3ந்த4த்திலே இவ்வதி4காரிக்கு அவஶ்யபரிஹரணீயமான பா4க3வதாபசார விஶேஷத்தி னுடைய பரிஹரணீயதை அந்யபரோக்தியாலே ஆவிஷ் க்ருதமாகையாலே ஆவஶ்யகமென்னுமிடமும் ப்ரகாஶித மாய்த்து-என்றபடி. पक्षपातित्वसंभावना-सहமான तत्परोक्तियால் ஸித்3தி4க்குமதினுங்காட்டில். तदसहமான अन्यपरोक्तियாலே

தாலும் உபாயவைப4வ விஶேஷம் ஸித்3தி4த்ததென்றருளிச் செய்கிறார் (இத்தால்) இத்யாதி3யாலே. 21.

22. அர்ஜுநனுக்கு தூ₃த்ய ஸாரத்₂யங்கள் பண்ணிற்றும், ப்ரபத்த்யுபதே₃ஶம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக.

நாக்கு வேருன்றின கழுத்துக்கு ஒரு கு₃ணஹாநி வரக்காண மாட்டானே. இத்தால், ப₄ாக₃வதர்களைப் பரிப₄வித்தவர்களோடு அது கண்டிருந்தவர்களோடு வாசியற வத்₄யர் என்றும், அவர்களுமுட்பட ப₄ாக₃வதஸம்ப₃ந்த₄முண்டாகவே ப₄க₃வத₃நுக்₃ரஹ விஷயமாவர்கள் என்றும் சொல்லிற்றாய்த்து. 19, 20, 21.

22. அவ:—ஆகில் இப்படி ஶிரஸநீயனை இவனுக்கு இழிதொழில் செய்து கோ₃ப்யத்தை வெளியிட்டதும், ஶரணாகு₃தையின் கார்யம் தலைக்கட்டுகைக்காக என்கிறார்மேல். (அர்ஜுநனுக்கு) இத்யாதி₃யால்.

வ்யா:—ப₄ாக₃வதையின் பரிப₄வம் கண்டிருந்த தண்ணியனை அர்ஜுநனுக்கு, தண்ணிய தொழிலான தூ₃த்யஸாரத்₂யங்களைக் கூசாமல் பண்ணிற்றும், பரமஸத்வ ஶிஷ்டர்க்கு அஷ்டகர்ணமாக உபதே₃ஶிக்கப்படும் சரமோபாயமான ப்ரபத்தியைப் பூசல்களரியிலே

ஸித்₃தி₄க்கையிறே अर्थस्थिति*யினுடைய ப்ரமிதிப்ரகர்ஷ ஹேது; இத்தைப் பற்றவிறே* "अन्यपरोक्तिप्रसिद्धपरिग्रहातिशयं चेद्" *என்று புராணரத்ந விஷயத்தில் ஶ்ருதப்ரகாஶிகா ஸூக்தி—என்று கருத்து. இத்தால்,* "ப₄ாக₃வத விரோத₄த்தையும் விளைத்து" *(வா. 189) இத்யாதி₃களாலே* उत्तरत्र *மூலத்தில் ப₄ாக₃வதாபசாரபரிஹரணீயதையும்,* तद्धेतुभूत*மான அதின் க்ரௌர்யமும்* विस्तरेण कण्ठत एव प्रतिपादयिष्यमाण*மாகை யாலே, இங்கே* तत्प्रकटितत्वप्रतिपादनं अनपेक्षितं *என்கிற ஶங்கை வ்யுத₃ஸ்தையென்று கண்டுகொள்வது.* *21.*

22. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஆனால்) *இத்யாதி₃.* दुर्योधनादिवधपर्यवसायियुद्धप्रयोजक-प्रत्युपदेश-सहपठित*மான தூ₃த்ய ஸாரத்₂யங்களுக்கும்* तादृशयुद्ध-प्रयोजकत्वेन द्रौपद्यर्थत्वं मूलाभिप्रेतं

22. (இழிதொழில்)-दौत्यसारथ्य*ங்கள்.* (பேதம்செய்து)—*பே₄த₃ம் பண்ணி; ஸந்தி₄க்குக் கூடுவாரையும் கலைத்து*

வ்யா:-தூது போய்த்தது-*பொய்ச் சுற்றம் பேசிச் சென்று பேதம் செய்து, பூசல்(லை) விளைக்கைக்காக; (ஸாரத்₂யம் பண்ணிற்று)-ஆயுத₄மெடுக்கவொண்ணு தென்கையாலே *கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்து பாரதப்போர் எல்லாச்சேனையும் இருநிலத்தவிக்கைக் காக; (ப்ரபத்த்யுபதே₃ஶம் பண்ணிற்று)—“न योत्स्यामि” (ந யோத்ஸ்யாமி) என்றிருந்தவனை, “करिष्ये वचनं तव” (கரிஷ்யே வசநம் தவ) என்னப்பண்ணி, யுத்₃தே₄ ப்ரவ்ருத்தனுக்குகைக்காக. இவையெல்லாம் செய் தது-ஶரணாக₃தையான இவள்ஸங்கல்பத்தின்படியே து₃ர்யோத₄நாதி₃களை அழியச்செய்து இவள் குழலை(ல்) முடிப்பிக்கைக்காகவிறே. ஆக, அர்ஜுநன் திறத்தில் செய்த தூ₃த்யாதி₃த்ரயமும் இவளுக்காகச் செய்தான் என்கிறது. (பாண்டவர்களையும்) (வா 21) என்று தொடங்கி இவ்வளவும், கீழ்ச்சொன்ன ப்ரதா₄நதே₃ாஷ க்ரௌர்யம் உபபாதி₃தமாய்த்து.

என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தூது போய்த்தது) என்று தொடங்கி. सन्ध्यर्थமான தூ₃த்யத்துக்கு विग्रहहेतुत्वकथनं எங்ஙனே? என்கிற ஶங்கையிலே, तात्पर्यतो विग्रहवर्धकत्वமென்று பரிஹாரத்தை விவக்ஷித்து. तत्त्वदर्शि-सूक्तिरूपप्रमाणस्फोरणपूर्वकं युद्धहेतुत्वத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பொய்ச்சுற்றம்) இத்யாதி₃யால். (பொய்ச்சுற்றம்பேசி)—कृत्रिमबन्धुत्वத்தைப்பேசி. (பேதம்செய்து)—ஸந்தி₄விரோதி₄யான பு₃த்₃தி₄பே₄த₃த்தை ஜநிப்பித்து. (பூசலை விளைக்கைக் காக)—யுத்₃த₄த்தை உண்டாக்குகைக்காக என்றபடி. பெரியாழ்வார் திருமொழி “காதம் பலவும்' [5-3-4] என்கிற பாட்டிலே. “குருபாண்டவர்க்காய் அங்கோர் பொய்ச்

என்றபடி. இதுக்கிறே அல்லாதார் எல்லாருமிருக்க

உபதே₃ஶித்ததும், ப்ரபந்நையான இந்த த்₃ரௌபதி₃குழல் முடிப்பிக்கைக்காக. க₄டகன்போலத் தூதுபோய்ப் பூசல் விளைத்து,

---

சுற்றம் பேசிச்சென்று பேதம் செய்து எங்கும் பிணம் படுத்தாய்" என்று. "பிணம் படுத்தாய்" என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் **(பூசலே விளைக்கைக்காக)** *என்றது.* **रथप्रवर्तनहेतु** *வான ஸாரத்₂யத்துக்கு* **रथप्रवर्तनहेतुत्वमात्र** *த்தாலன்றிக்கே* **साक्षादपि शत्रुहननरूपयुद्धहेतुत्व** *முண்டென்னுமத்தை* **तत्त्वदर्शि-सूक्तिरूपप्रमाणस्फोरणपूर्वकம்** *அருளிச்செய்கிறார்* **(ஸாரத்₂யம் பண்ணிற்று)** *இத்யாதி₃நா.* **(ஆயுத₄ம் எடுக்கவொண்ணாது என்கையாலே)** *என்கிறவிதுக்குப் பூர்வத்திலே " து₃ர்யோத₄நன் " என்று அத்₄யாஹரித்துக்கொள்வது.* **(கொல்லா)**–*வத₄பரிகரமன்றிக்கேயிருக்கிற.* **(மாக்கோல்)**– **रथाश्वप्रवर्तनतोत्र** *க்தை.* **(கொலை செய்து)**—*வத₄பரிகரமாக்கி,* **(எல்லாச் சேனையும்)**–*ஸமஸ்தஸேனையையும்.* **(இருநிலத்து)**– *மஹாப்ருதி₂வியிலே.* **(அவிக்கைக்காக)**—*தீ₃பஸந்நிதி₄யில் ஶலப₄ங்கள்போலே அவிந்து போம்படி பண்ணுகைக்காக-என்றபடி.* **(கொல்லாமாக்கோல்)** *இத்யாதி₃கம்—திருவாய் மொழி [3-2-3].* (ப்ரபத்த்யுபதே₃ஶம்) *இத்யாதி₃*— **"करिष्ये वचनं तव"** *என்கிறவிதுக்கு.* **"युध्यस्व भारत** *என்று நீ சொன்ன யுத்₃த₄த்தைப் பண்ணுகிறேன்" என்றர்த்த₂ம் என்னுமபி₄ப் ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்* **(யுத்₃தே₄ ப்ரவ்ருத்தனுக்கு கைக்காக)** *என்று. மூலத்திலே* **"இவளுக்காக"** *என்கிற "இவள்" ஶப்₃த₃ம்* **शरणागतत्वविशिष्टद्रौपदि** *யைப் பராமர்ஶிக்கிற தென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்* **(ஶரணாக₃தை யான)** *இத்யாதி₃.* **"साहं केशग्रहं प्राप्ता त्वयि जीवत्यपि प्रभो"** *இத்யாதி₃களையுட்கொண்டு* **"இவள்"** *ஶப்₃த₃ம், இவளு டைய குழல் முடிப்பிக்கைபரம் என்னும் அபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்* **(இவள் குழல்)** *இத்யாதி₃.*

தௌ₃ஷ்ட்யத்துக்கு இவன் முற்பட்டது. **(கொல்லா)**-*வத₄பரிகர மன்றிக்கேயிருக்கிற.* **(மாக்கோல்)**—*முட்கோலை.* **(கொலை**

ஆக, இப்படி அஸ்தா₂ந ஸ்நேஹாதி₃களும், ஶரணாக₃தபரிப₄வங்கண்டிருந்த மஹாதோ₃ஷமும் இவனுக்கு உண்டாயிருக்க, "सर्वगुह्यतमं भूयः श्रृणु मे परमं वचः। इष्टोऽसि मे दृढमिति ततो वक्ष्यामि ते हितम्॥ मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु। मामेवैष्यसि सत्यं ते प्रतिजाने प्रियोऽसि मे॥" (ஸர்வகு₃ஹ்யதமம் பூ₄ய: ஶ்ருணு மே பரமம் வச:। இஷ்டோऽஸி மே த்₃ருட₄மிதி ததோ வக்ஷ்யாமி தே ஹிதம்॥ மந்மநா ப₄வ மத்₃ப₄க்தோ மத்₃யாஜீ மாம் நமஸ்குரு। மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோऽஸி மே॥) என்று இவனளவில் உகப்புத் தோற்ற அருளிச்செய்கையாலே, இவன் தோ₃ஷங்களைப் பச்சையாகக்கொண்டு அங்கீ₃கரித்தமை ப்ரஸித்₃த₄மென்று கருத்து. கு₃ணஹாநி சொல்லாதொழிந்தது-தோ₃ஷம் பச்சையாமிடத்தில் கு₃ணஹாநி பச்சையாம் என்னுமிடம் கிம்புநர் ந்யாய ஸித்₃த₄மாகையாலே. இவன்றனக்கு கு₃ணஹாநிகளாவன-"तस्माद्युध्यस्व भारत" (தஸ்மாத்₃யுத்₄யஸ்வ பா₄ரத) என்றருளிச்செய்த போதே, "करिष्ये वचनं तव" (கரிஷ்யே வசநம் தவ) என்றெழுந்திருந்து, ஸ்வக்ருத்யமான யுத்₃த₄த்தைப் பண்ணாமையும்; 'க்ருஷ்ணனை ஶரணம் புகுந்தவனைப் பரிப₄விக்கவிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோமே' என்னும் அநுதாபலேஶமும் நெஞ்சிலில்லாமையும் தொடக்கமானவை.

தூ₃த்யஸாரத்₂யங்கள் பண்ணிற்றும், ப்ரபத்த்யுபதே₃ஶம் பண்ணிற்றும் இவனுக்காகவாகில், இவன் தோ₃ஷத்தைப் பச்சையாகக்கொண்டு அங்கீ₃கரித்தான் என்னுமது கூடாதீயென்னில்; அதுக்குக்

இவன் ஸாரதி₂போல இருந்து அவள்மநோரத₂த்தை நடத்தியும், ப்ரவ்ருத்தியிலே மூளும்படி நிவ்ருத்த்யுபாயோபதே₃ஶம் பண்ணியும், ஶரணாக₃தையின் அபேக்ஷையைத் தலைக்கட்டினானிறே. ஆகவிப்படி, தோ₃ஷகு₃ணஹாநிகள் பாராமல் அர்ஜுநனை ரக்ஷிக்கையாலே, உபாயமும் அவை பச்சையாகக் கொள்ளும் என்னுமிடம் ஸுப்ரஸித்₃த₄மென்றதாய்த்து.

அஸ்த₂ாந ஸ்நேஹாதி₃கள் தோ₃ஷங்களானாலும் **அவை** *பச்சையென்னுமிடத்துக்கு* " **शुभानां वा** " *என்கிற பிராட்டி நிர்தே₃ஶம்போலே. இங்கு க்ருஷ்ண நிர்தே₃ஶம்* **உண்டோ** *என்ன அருளிச்செய்கிறார்* (**ஆக இப்படி அஸ்த₂ாந**) *இத்யாதி₃.* (**ஸர்வகு₃ஹ்ய**) *இதி—இங்கே,* " **इष्टोऽसि — प्रियोऽसि** " *என்கிற ப₄க₃வந் நிர்தே₃ஶங்களே, தோ₃ஷம் பச்சையாக அங்கீ₃கரித்தமைக்கு ப்ரமாணம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்* (**என்று இவனளவில் உகப்புத்தோற்ற**) *இத்யாதி₃.* **गुण-हान्यनुवृत्ति**க்கு **प्राज्ञन्याय**த்தை *ஹேதுவாக அருளிச்செய்கிறார்* (**கு₃ணஹாநி**) *இத்யாதி₃. அர்த்த₂ஸித்₃த₄மான கு₃ணஹாநியை விஶிஷ்ய த₃ர்ஶிப்பிக்கிறார்* (**இவன்றனக்கு கு₃ணஹாநிகளாவன**) *இத்யாதி₃யால்.* (**தொடக்கமானவை**) *என்கிறவித்தால் ப₄யலஜ்ஜாக்ஷாமணேச்சை₂கள் ஸங்க்₃ருஹீதங்கள்.*

"**आशङ्कामविधेयानां वाक्यानां अवतारणे। अविस्तरेण निर्णीतिं अर्थानां प्रतिपादने। पूर्वोत्तरानुसन्धानमभिप्रायप्रकाशने॥ असन्दिग्धं समाधानं आक्षेपेषु निरुत्तरम्। वीक्षमाणाश्चिरं तत्र व्यस्मयन्त विचक्षणाः॥**" *என்று இவருடைய* **व्याख्यानवैदग्ध्यविशेष**த்தை **वरवरमुनि-वैभव**த்திலே *எறும்பியப்பா அருளிச்செய்த க்ரமத்திலே* "**असन्दिग्धं समाधानं आक्षेपेषु**" *என்கிறபடியே,* "**आक्षेपस्य समाधानं**" *என்கிறவித்தை உட்கொண்டு ஆக்ஷேபத்தை அநுவதி₃க்கிறார்* (**துல்₂ய ஸாரத்₂யங்கள்**) *இத்யாதி₃நா.* "**तुल्य-**

செய்து) *வதே₄ாபகரணமாக்கிக்கொண்டு.* 22.

எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமியின் அரும்பதவுரையில்
ப்ரத₂ம ப்ரகரணம் ஸமாப்தம்,

குறையில்லை ; இவன் கார்யார்த்த₂மாக இவனைக் குறித்து இவையெல்லாம் செய்கிறவிடத்தில் இவன் தோ₃ஷங்களைப்பார்த்து முகம் சுளியாமல் உகப்போடே செய்கையாலே.

அர்ஜுநனைக் குறித்து ஆசார்ய க்ருத்யாதி₃களை ஏறிட்டுக்கொள்ளுகிறவளவில், அவன் தோ₃ஷத்தைப் பச்சையாகக்கொண்டும், ஸாரதி₂யாய்ப் புரையறக் கலந்து நின்றும் செய்கை முதலானவையுண்டாகை யால், (அறியாத அர்த்த₂ங்களை) (வா14) இத்யாதி₃ யாலே—ஆஶ்ரயணஸௌகர்யாபாத₃கங்களான வாத்ஸல்யாதி₃கு₃ணங்கள் ஸூசிதம். இங்கே, (தூ₃த்யஸாரத்₂யங்கள் பண்ணிற்றும்) என்கிறவித்தாலே-“अस्मान् वेत्थ परान् वेत्थ वेत्थाऽर्थान्(र्थं) वेत्थ भाषितुम्। यद्यदस्मद्धितं कृष्ण तत्तद्वाच्यस्सुयोधनः॥” (அஸ்மாந் வேத்த₂ பராந் வேத்த₂ வேத்த₂ார்த்த₂ாந்(த₂ம்) வேத்த₂ ப₄ாஷிதும்। யத்₃யத₃ஸ்மத்₃தி₄தம் க்ருஷ்ண தத்தத்₃வாச்யஸ்ஸுயோத₄ந:॥) என்கிறபடியே, கார்யாகார்யஜ்ஞனை தான் போனாலல்லது கார்யஸித்₃தி₄ உண்டாகாதென்று இத்தலையை ரக்ஷிக்கைக்காகத் தான் தூதுபோனமையும், ஆயுத₄மெடுக்கவொண்ணாதென்கையாலே, ஸாரத்₂யத்திலே ப்ரவ்ருத்தனாய்க்கொண்டு தேர்க்காலாலே ப்ரதிபக்ஷத்தை அழியச்செய்தமையும் தோற்றுகையாலே, ஆஶ்ரித கார்யாபாத₃கங்களான ஜ்ஞாந

सारथ्यप्रपत्त्युपदेशानां स्वाभिमत-कार्यचिकीर्षाहेतुकत्ववाद-दोषभोग्यता-हेतुकत्ववादयोः मिथो व्याघातः” इत्याक्षेपाभिप्रायः. *பரிஹாரம்* (அதுக்குக் குறையில்லை) என்று. तत्र हेतुः (இவள் கார்

ஆக இப்ப்ரகரணத்தால், தன்னைப் பேணுமே புருஷீகரித்தும் தது3பயோகி3 கு3ணங்களை ப்ரகாஶிப்பித்தும், அநுகு3ணமாக சேதநேஶ்வரர்களை ஶிக்ஷித்து வஶீகரித்தும், சேதநதோ3ஷாதி3களை

யார்த்த2மாக) இத்யாதி3. (முகம் சுளியாமல்)—जुगुप्साप्रयुक्त-मुखविकारமில்லாமல். अवर्जनीयबुद्ध्या जुगुप्सायुक्தமாய்க்கொண்டு இவை செய்தாலும் அபி4மதஸித்3தி4யுண்டாயிருக்க, அது செய்யாமல் உகப்போடே செய்கை "தோ3ஷமே பச்சை" என்கைக்கு நியாமகமாகையால் व्याघातமில்லையென்று समाधानाभिप्रायம். "भगवच्चरणद्वन्द्वे भक्तिर्येषां न विद्यते। तेषां हृदि स्थितो विष्णुः कण्टकाग्र इव स्थितः॥" என்று ப4க3வச்சா2ஸ்த்ரத்திலே சொன்ன ந்யாயத்தாலே अवर्जनीयबुद्ध्या து3:க2ரூபமாகச் செய்யவும் கூடுமே.

அடியிலே (ப 62-64) உபந்யஸித்த த்3வயவிவரணரூபதையை விஶதீ3கரிக்கிறார் (அர்ஜுநனை) इत्यादिना, (அறியாத அர்த்த2ங்களை) इत्यादिना च. आश्रयणे-शरणवरणे, सौकर्यस्य-सुकरत्वस्य, आपादकाः-ज्ञापकाः इत्यर्थः. இங்கே, * "आश्रयणोपयोगित्वं-चाक्षुषपूर्वकाश्रयणे निग्रहापादकत्वाशक्यत्वान्यतरबुद्धिनिवर्तनद्वारा आश्रयणप्रवृत्त्यौपयिकज्ञानविषयत्वम्। आश्रयणीये ज्ञानशक्त्यादिज्ञानस्यापि नैष्फल्यशङ्कानिवर्तकतया आश्रयणोपयोगित्वात् अतिप्रसङ्गवारणाय द्वारेत्यन्तम्। सापराधेन नीचेन वा कृतमाश्रयणं निग्रहापादकं दृष्टं इति वात्सल्यादिके लक्षणसमन्वयः। सौलभ्यसङ्ग्रहाय अशक्यत्वबुद्धिप्रवेशः॥" * என்கிற பூர்வர்கள் நிர்வசநத்தைக் கண்டுகொள்வது. (வாத்ஸல்யாதி3) इति "आदि" பத3த்தாலே, स्वामित्व-सौशील्य-सौलभ्यங்களை ஸங்க்3ரஹிக்கிறது. अस्थानस्नेहादिमन्तं प्रति उपदेशात् வாத்ஸல்யமும், "मत्तः परतरं नान्यत्" इत्युपदेशात्, वैश्वरूप्यप्रदर्शनाच्चஸ்வாமித்வமும், सारथ्येन अवस्थानात् ஸௌஶீல்யமும், स्वत एव ஸௌலப்4யமும் இங்கே ஸூசிதங்களென்றபடி. (தூ3த்ய) இத்யாதி3—आश्रितस्य-शरणवरणकर्तुः, कार्यस्य-अनिष्टनिवर्तनादेः, आपादकाः-उपयोगिनः, आश्रितकार्यापादकाः. இங்கேயும், * "स्वप्रयोजनबुद्धिपूर्वककिञ्चित्कारानपेक्षकार्यकर्तृत्वौपयिकगुणत्वमेव कार्योपयोगित्वम्। विशेष्यो-

ஶக்த்யாதி3கள் ஸூசிதம். இன்னமும், (ப்ரபத்த்யுபதே3ஶம் பண்ணிற்றும்) என்கையாலும்-சரமஶ்லோகத்தில் “मां, अहं” (மாம், அஹம்) என்கிற பத3ங்களால் சொல்லப்படுகிற உப4யவித4கு3ணமும் ஸூசிதமிறே. ஆகையால், புருஷகார வைப4வம் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஶ்ரீமத்பத3ார்த்த2ம் ப்ரகடிதமானவோபாதி, உபாய வைப4வம் சொல்லுகிறவிடத்திலே நாராயண பத3ார்த்த2ம் ப்ரகடிதம். உபாயத்வம் சொல்லுகையாலே “चरणौ शरणं”(சரணௌ ஶரணம்) என்றதுவும் ஸூசிதம்.

ஆக, (இதிஹாஸ ஶ்ரேஷ்ட2ம்) (வா 5) என்று தொடங்கி இவ்வளவும், ஶ்ரீராமாயண மஹாபா4ரதோக்தங்களான புருஷகாரோபாய வைப4வங்கள் தத்தத்ஸ்வரூபங்களோடே விஶத3மாக ப்ரதிபாதி3க்கப்பட்டது.22.

பெரிய ஜீயர் அருளிய ஶ்ரீவசநபூ4ஷண வ்யாக்2யாநத்தில்
ப்ரத2ம ப்ரகரணம் ஸமாப்தம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

पयोगः ज्ञानशक्त्योः ; विशेषणोपयोगः प्राप्तिपूर्त्योः ॥” * இத்யாதி3யைக் கண்டுகொள்வது. (ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதி3) என்கிற “ஆதி3” ஶப்3த3த்தாலே, ப்ராப்தி பூர்த்திகளை ஸங்க்3ரஹிக்கிறது. (இன்னமும்)-किञ्च इत्यर्थः. (மாம் அஹம் என்கிற) இத்யாதி3-उच्चारयितृत्वोपलक्षितधर्मावच्छिन्नवाचியான “அஸ்மத்” பத3ம் “व्रज” “मोक्षयिष्यासि” என்கிற व्रजन-मोक्षण-रूप-क्रियान्वय-योग्य-तावच्छेदकங்களான வாத்ஸல்யாதி3களையும், ஜ்ஞாநாதி3களையும் சொல்லுமென்றபடி. उभयी विधा-आश्रयणोपयोगित्व-कार्योपयोगित्वरूपप्रकारः यस्य सः तथोक्तः. तथाविधமான கு3ணமும் என்றபடி. (கு3ணம்) என்று जातावेकवचनம். * (ஶ்ரீமத்பத3ார்த்த2ம்)—अनन्यार्हत्व-पारतन्त्र्य-श्रावयितृत्व-दोषनिवर्तन-गुणवर्ध-

விரும்பும் புருஷகாரவைப4வம் சொல்லப்பட்டது. இதில் உபாய வைப4வபரமாய் வந்தவிடம், ப்ரதா4ந ப்ரமேயமான புருஷகார வைப4வஶேஷமாயிருக்கும். 22.

'ஆய்' அருளிய ஸ்ரீவசநபூ4ஷண வ்யாக்2யாநத்தில்
ப்ரத2ம ப்ரகரணம் ஸமாப்தம்.

ஜநந்யாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

नादिरूपமான अर्थजातம்–என்றபடி. (நாராயண பத3ார்த்த2ம்)–"ज्ञानादयो गुणाः" என்கிறபடியே "நார" ஶப்3த3ார்த்த2மான वात्सल्यादिगुणवत्स्वरूपनारायणशब्दाभिधेयம்–என்றபடி. *(உபாயத்வம் சொல்லுகையாலே) என்றது— "உபாய க்ருத்யத்தையும்" [வா 14] என்று ஆர்த்தி2கமாக உபாயஸ்வரூபம் சொல்லுகையாலே என்றுதல். "மங்க3ள ஸூத்ரத்துக்காக" [வா 21] "இவளுக்காக" [வா 22] என்று इष्टप्रापणानिष्टनिवर्तनकथनमुखेन उपायत्वं சொல்லுகையாலே என்றுதல். (சரணௌ ஶரணம் என்னுமதுவும்) என்றது—द्विवचनलभ्य-भगवच्छिष्ट-लक्ष्म्यादिनिरपेक्षोपायत्वरूपமான द्विवचनान्तचरणशब्दसमभिव्याहृत "शरण" शब्दार्थமும்—என்றபடி.

ப்ரகரணார்த்த2த்தை நிக3மிக்கிறார் (ஆக) இத்யாதி3நா. (புருஷகாரோபாய வைப4வங்கள்) என்கிறவித்தால், वैभवत्वेन सामान्यरूपेण प्रतिपाद्यार्थानुगमनात् एकप्रकरणत्वं என்று வ்யஞ்ஜிதம். இத்தால்— "புருஷகார வைப4வமும் உபாய வைப4வமும்" [வா 6] என்று तुल्यवदुद्दिष्टங்களாய், तुल्यवत्परीक्षितங்களுமான இவற்றில் पुरुषकारवैभवं प्रकरणप्रधानप्रमेयं, उपायवैभवं तच्छेषतया तत्प्रतिपाद्यமென்று கொள்ளுகை அநுசிதமாகையால் உக்த ப்ரகாரமே யுக்தம்—என்று ஸூசிதம். 22.

அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமியின் அரும்பதவுரையில்
ப்ரத2ம ப்ரகரணம் ஸமாப்தம்.

இந்த முதல் பா₄க₃த்தில் ப்ரத₂மப்ர கரணம் நிறைவுபெற்றது. இரண்டாம் பா₄க₃த்தில் த்₃விதீயப்ரகரணம் தொடரும். இனி, இந்த ப்ரத₂மப்ரகரண வ்யாக்₂யா நங்களிலும், அரும்பதவுரைகளிலும் உள்ள முக்கிய விஷயங்களை வகைப்படுத்திக் காட்டும் பல அநுப₃ந்த₄ங்கள் அச்சிடப் படுகின்றன.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அநுப₃ந்த₄ம் 1

"ஸ்ரீமத்₃வரவர முநீந்த்₃ர தி₃வ்யஸூக்தி ரத்ந மாலா"

1. ஸகல வேத₃ஸங்க்₃ரஹமான திருமந்த்ரத்தில் பத₃த்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதி₃க்கப்படுகிற ஆகாரத்ரயமும் ஸர்வாத்ம ஸாத₄ாரணம். [தொடங்கும் பக்கம் 4]

2. தே₃ஹாத்மாபி₄மாநமும், ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்ய ஶேஷத்வமுமாகிற படுகுழி.... [ப. 12]

3. தத்வஹித புருஷார்த்த₂ங்களை உள்ளபடி யறிந்தே உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுகையாலே.... [ப. 16]

4. வேத₂மானது....அநந்தமாய், ஸ்வார்த்த₂நிர்ணயத்தில் ஸர்வஶாக₂ப்ரத்யய ந்யாயாதி₃ஸாபேக்ஷம்.... [ப. 18]

5. ஸ்ம்ருதிதிஹாஸ புராணங்களிலும் ஸாராஸார விவேக சதுரர்க்கொழிய தாத்பர்யாம்ஶம் தெரியாமையாலும் [ப. 21]

6. ஸர்வேஶ்வரன் தானே ஆசார்யனாய் வெளிப்படுத்தின ஸகலவேத₃ஸாரமான ரஹஸ்யத்ரயமும் அதிஸங்க்₃ரஹதயா அதிகூ₃டா₄ர்த்த₂ங்கள்... [ப. 22]

7. ப₄க₃வத₃ாகஸ்மிக கடாக்ஷ விஶேஷத்தாலே மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்று ஸகல வேத₃ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யங்களையும் கரதலாமலகமாக ஸாக்ஷாத்கரித்த பராங்குஶ பரகாலாதி₃களான ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த த்₃ராவிட₃ வேத₃தத₃ங்கோ₃பாங்க₂ங்களான தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ங்களும் அளவிலிகளால் அர்த்த₂த₃ர்ஶநம் பண்ணப்போகாமையாலும். [ப.23]

8. ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ லப்₃த₄ தி₃வ்ய ஜ்ஞாநரான நாத₂முநிகள் தொடக்கமாக, ஸத்ஸம்ப்ரத₃ாய ஸித்₃த₄ராய் ஸகல ஶாஸ்த்ர நிபுணராய் பரமத₃யாளுக்களான பூர்வாசார்யர்கள் அந்த வேத₃ாதி₃களில் அர்த்த₂ங்களை......ப்ரப₃ந்தி₄கரித்தும் உபதே₃ஶித்தும் போந்தார்கள். [ப. 26]

9. அப்படியே....பிள்ளைலோகாசார்யர்........தம்முடைய க்ருபாதிஶயத்துக்கு மேலே பெருமாளும் ஸ்வப்நத்திலே திருவுள்ளமாய் அருளுகையாலே ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணமாகிற இப்ரப₃ந்த₄முகே₂ந வெளியிட்டருளுகிறார். [ப. 28]

10. ரத்நப்ரசுரமான பூ₄ஷணத்துக்கு ரத்நபூ₄ஷணம் என்று பேராமாப்போலே, பூர்வாசார்யர்களுடைய வசந ப்ரசுரமாய் அநுஸந்தா₄தாக்களுக்கு ஔஜ்ஜ்வல்யகரமாயிருக்கையாலே இதுக்கு வசநபூ₄ஷணமென்று திருநாமமாயிற்று. [ப. 37]

11. ஸாபராத₄சேதநருடைய ஸர்வாபராத₄ங்களையும் ஸர்வேஶ்வரனை ஸஹிப்பித்து ரக்ஷிப்பிக்கையே ஸ்வரூபமான புருஷகாரவைப₄வமும்....அந்தப் புருஷகாரமும் மிகை யென்னலாம்படியான உபாயவைப₄வமும் [ப. 43]

12. இவ்வதி₄காரிக்கு த்₃வேஷம் தொடங்கி. ப்ராப்தி ப₂லமான கைங்கர்யபர்யந்தமாக வுண்டான பேறுகளுக் கெல்லாம் ஹேதுவாய் ஸ்வகர்மப₄ய நிவர்த்தகமான ப₄க₃வந்நிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரபா₄வம் [ப. 49]

13. ஸ்ரீகீ₃தைக்குச் சரமஶ்லோகம் போலேயிறே இப்ரப₃ந்த₄த்துக்குச் சரமப்ரகரணம். அங்கு, ஸாத்₄யோபாயங்களை உபதே₃ஶித்துக்கொண்டுபோந்து, ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யபீ₄தனானவனுக்கு, அவற்றைத்தள்ளி ஸித்₃தோ₄பாயம் காட்டப்பட்டது. இங்கு, ஸித்₃தோ₄பாயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு போந்து. ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்துக் கஞ்சினவனுக்கு, ப்ரத₂மபர்வத்தைத்தள்ளி சரமபர்வம் காட்டப்பட்டது. [ப. 50]

14. ....ஆறுப்ரகரணமாய் ஆறர்த்த₂ப்ரதிபாத₃கமாயிருக்கும் [ப. 54]

15. ஒன்பது ப்ரகரணமாய் ஒன்பதர்த்த₂ப்ரதிபாத₃கமாயிருக்கும் என்னவுமாம். [ப. 54]

16. இப்ரப₃ந்த₄ந்தான். தீ₃ர்க்க₄ஶரணாக₃தியான திருவாய்மொழிபோலே த்₃வய விவரணமாயிருக்கும் [ப. 62]

17. ...த்3வய விவரணமான இதிலே ...மற்றை ரஹஸ்ய த்3வயார்த்த2ங்களும் ஸங்க்3ரஹேண உக்தங்கள்... [ப. 65]

18. ப்ரமாதாவானவன் ப்ரமாணத்தைக் கொண்டிறே ப்ரமேயத்தை நிஶ்சயிப்பது. [ப. 69]

19. ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாக3மங்கள் மூன்றையும் ப்ரமாண தயா அங்கீ3கரித்து ... [ப. 71]

20. ஸ்வப்ராமாண்யத்துக்கு மூலஸாபேக்ஷமான பௌருஷேய ஶாஸ்த்ரத்தைப்பற்ற. ஸ்வத:ப்ராமாண்யமுடைய வேத3மே ப்ரப3ல ப்ரமாணமாகவும் அறுதியிட்டிருக்கும் பரமவைதி3கராகையாலே [ப. 73]

21. அகி2லஹேயப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைகதாநத்வங்களாலே ஈஶ்வரன் அகி2லப்ரமேய விலக்ஷணனாய் இருக்குமா போலேயிறே. அபௌருஷேயத்வ நித்யத்வங்களாலே வேத3ம் அகி2லப்ரமாண விலக்ஷணமாயிருக்கும்படி. [ப. 74]

22. இந்த ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகள் வேத3நித்யத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே, தத3பௌருஷேயத்வமும் ஸித்3த4மிறே. அத ஏவ ப்4ரம விப்ரலம்ப4 ப்ரமாத3ாஶக்திரூப தோ3ஷ சதுஷ்டய ஸம்பா4வநாக3ந்த4ரஹிதமாயிருக்கும். பௌருஷேயத்வமிறே அவை வருகைக்கு மூலம். இப்படியிருக்கையாலே இதுக்கு மேற்பட்டதொரு ஶாஸ்த்ரமில்லை. [ப. 76]

23. இதின் ஏற்றம் எல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றியிறே "சுடர்மிகுசுருதி" யென்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தது. [ப. 78]

24. வேத3ந்தான் ப்ரதிபாத்3யார்த்த2விஶேஷத்தாலே பா4க3த்3வயாத்மகமாயிருக்கும். [ப. 82]

25. பா4க3த்3வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்3யம் ஆராத4நரூபமான கர்மமும்ஆராத்4யவஸ்துவான ப்3ரஹ்மமுமிறே. [ப.84]

26. ஆராத4நஸ்வரூபமான கர்மமும், ஆராத்4யவஸ்துவான ப்3ரஹ்மமுமாகிற அர்த்த2 த்3வயத்தையுமறியவே த்யாஜ்யோபாதே3யரூப ஸகலார்த்த2ங்களையும் அறியலாம். [ப.86]

27. ஸகலஶாகா₂ ப்ரத்யய ந்யாயமாவது—ஒரு வாக்யத்திலே ஓரர்த்த₂த்தைச் சொன்னால், அதினுடைய அங்கோ₃பாங்கா₃தி₃களை நேராக அறிகைக்காக, ஶாகா₂ந்தரங்களெல்லாவற்றிலும் ஸஞ்சரித்து, அவற்றில் சொல்லுகிற அர்த்த₂ங்களிலும் ஜ்ஞாநம் பிறந்து, அவ்வர்த்த₂ங்களுக்கு அந்யோந்ய விரோத₄ங்களையும் ஶமிப்பித்து, தனக்கபி₄மதமான அங்கி₃யோடே சேருமவற்றைச் சேர்க்கை. ஸகல வேதா₃ந்த ப்ரத்யய ந்யாயமாவது—ஒரு வேதா₃ந்தத்திலே ஒரு வாக்யம் ஓர் அர்த்த₂த்தைச் சொன்னால், அல்லாத வேதா₃ந்தங்களிலும் ஸஞ்சரித்து, அவற்றில் சொல்லுகிற அர்த்த₂ங்களுக்கு அந்யோந்யவிரோத₄ம் பிறவாதபடி விஷயவிப₄கா₃ம் பண்ணி தனக்கபி₄மதமான அர்த்த₂ங்களோடே சேருமவற்றைச் சேர்க்கை. [ப. 99]

28. இப்ரப₃ந்த₄த்தில் இவர் அருளிச்செய்கிற வேதா₃ர்த்த₂ங்களெல்லாம் உபப்₃ரும்ஹணங்கள் கொண்டே நிஶ்சயித்தருளிச்செய்கிறார். [ப. 104]

29. ஆசாரவ்யவஹார ப்ராயஶ்சித்தாதி₃களுக்கு ப்ரதிபாத₃கங்களான த₄ர்மஶாஸ்த்ரங்கள்.... [ப. 106]

30. ப₄க₃வத் ஸ்வரூபரூபகு₃ணவிபூ₄தி சேஷ்டிதங்களுக்குப் ப்ரதிபாத₃கங்களான இதிஹாஸபுராணங்கள் [ப. 106]

31. புராணத்திற்காட்டில் இதிஹாஸத்துக்கு ப்ராப₃ல்யம், பரிக்₃ரஹாதிஶயம், மத்₄யஸ்த₂தை, கர்த்துராப்ததமத்வம் ஆகிற இவற்றாலே. [ப. 110]

32. ஸர்வபுராணத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகன் ப்₃ரஹ்மா [ப. 116]

33. ஸகலலோக பிதாமஹனான ப்₃ரஹ்மாவாலே ஸம்பா₄விதனான ஸ்ரீவால்மீகி ப₄க₃வான்.... [ப. 132]

34. ஸர்வஸ்மாத்பரனான ஸர்வேஶ்வரன் ஸம்ஸாரி சேதந ரக்ஷணார்த்த₂மாக இதர ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்தாப்போலே, ஸர்வப்ரமாணோத்க்ருஷ்டமான வேத₃மும்

தத்₃வதாரகு₃ணசேஷ்டித ப்ரதிபாத₃நமுகே₂ந தத₃ாஶ்ரயண ருசியை ஸம்ஸாரிகளுக்கு உண்டாக்கி ரக்ஷிக்கைக்காக ஸ்ரீராமாயண ரூபேண அவதரித்தது. [ப. 136]

35. பிராட்டியென்னாதே (சிறையிருந்தவள்) என்றரு ளிச்செய்தது. அவளுடைய த₃யாதிஶயத்தை ப்ரகாஶிப் பிக்கைக்காக. [ப. 136]

36. இத்தை ராவண ப₃லாத்காரத்தாலே வந்ததாக நினைப்பார், இவள் ஶக்திவிஶேஷம் அறியாத க்ஷுத்₃ரரிறே. "ஶீதோ ப₄வ" என்றவள் "நஷ்டோ ப₄வ" என்னமாட்டா ளன்றே. [ப. 138]

37. ஸர்வேஶ்வரன் என்னாதே (தூதுபோனவன்) என்றது. அவனுடைய ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காக. [ப. 144]

38. இவன் செய்த தூ₁த்யத்தை மாந்த்₃ய ஹேதுவாக நினைப்பார். அறிவு கேடரில் தலையானவர்களித்தனை. அறிவில் தலைநின்றவர்கள் "எத்திறம்" என்று மோஹிக்கும்படியா யிறேயிருப்பது. [ப. 146]

39. "க்ஷிபாமி" "ந க்ஷமாமி" என்னும் ஈஶ்வர ஹ்ருத₃ யத்தைத் திருத்தி அவர்களை அங்கீ₂கரிப்பிக்கும் புருஷகார பூ₄தை [ப. 148]

40. அவள்தானே சிதகுரைக்கிலும் "என்னடியார் அது செய்யார்" என்று மறுதலைத்துத் தான் திண்ணியனாய் நின்று ரக்ஷிக்கும் உபாயபூ₄தன். [ப. 148]

41. பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வமும் ஈஶ்வரனுக்கு உபாயத்வமும் அஸாத₄ாரணம். [ப. 148]

42. மற்றைப் பிராட்டிமார்க்கும், ஸூரிகள் முதலான ததீ₃யர்க்கும், இவள்ஸம்ப₃ந்த₄மடியாக வருகிற புருஷ காரத்வமிறே உள்ளது. [ப. 156]

43. உபாயத்வமும்....அவனுக்கே ஸ்வதஸ்ஸித்₃த₄மாய் ததீ₂யர்க்குத் தத₃ாஸத்தியடியாக வருகிறதிறே உள்ளது. [ப. 158]

44. கட₂வல்ல்யுபநிஷத்ஸித்₃த₄மான த்₃வயத்தில் பூர்வவாக்யத்திலே உபா₄யமும் சேர உக்தமிறே. [ப. 159]

45. அவனை யுபாயமாக வரிக்க இழிகிறவளவில் இவளைப் புருஷகாரமாக முன்னிடுகிறது. [ப. 162]

46. க்ருபையாவது—பரது₃:க₂ாஸஹிஷ்ணுத்வம். பாரதந்த்ர்யமாவது—பராதீ₄நத்வம். அநந்யார்ஹத்வமாவது—தத்₃வ்யதிரிக்த விஷயாநர்ஹத்வம். [ப. 162]

47. ஈஶ்வரக்ருபையைக் காட்டில் இவள் க்ருபைக்கு விஶேஷமென்? என்னில்......அவனுடைய க்ருபை. ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே அமுக்குண்டு கிடந்து ஓரோ த₃ஶைகளிலே தலையெடுக்கக் கடவதாயிருக்கும். இவள் அநுக்₃ரஹைகஶீலையாகையாலே இவளுடைய க்ருபைக்கு வேறொன்றால் ஓர் அபி₄பா₄வம் இல்லாமையாலே எப்போதும் ஒருபடிப் பட்டிருக்கும். ஆகையால் இவளுடைய க்ருபை கரையழிந்திருக்கும். [ப. 166]

48. ஸம்ப₃ந்த₄த்தில் வ்யாவ்ருத்திபோலே யாய்த்து க்ருபையில் வ்யாவ்ருத்தியும். [ப. 166]

49. ஈஶ்வர விஷயத்தில் இவளுடைய பாரதந்த்ர்யாநந்யார்ஹத்வங்களும் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான மாத்ரமன்றிக்கே.....ஸ்வரூபநிரூபகத்வாதி₃ஸித்₃த₄மான அநந்யத்வப்ரயுக்தமாயுமிருக்கும். [ப. 168]

50. இப்படியிருக்கையாலேயிறே, அல்லாதார்க்கடைய மிது₂நஶேஷத்வமும் இவளொருத்திக்கும் தத்₃ஏகஶேஷத்வமுமாய்த்து. [ப. 172]

51. இம்மூன்று கு₃ணங்களிலும் வைத்துக்கொண்டு. க்ருபையானது "ஶ்ரிஞ்-ஸேவாயாம்" என்கிற தா₄துவிலே நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீஶப்₃த₃த்தில் 'ஸ்ரீயதே" என்கிற கர்மணி வ்யுத்பத்தியிலும், பாரதந்த்ர்யாநந்யார்ஹத்வங்களிரண்டும். "ஶ்ரயதே" என்கிற கர்த்தரி வ்யுத்பத்தியிலும், நித்யயோக₃வாசியான மதுப்பிலும் ஸித்₃த₄மிறே. [ப. 173]

52. இப்பிரிவுக்கு ப்ரயோஜநம்—பெருமாள் கட்டிலே வைத்தபோதோடு காட்டிலே விட்டபோதோடு வாசியற. அவருடைய நினைவையே பின்செல்லவேண்டும்படியான தன்னுடைய பத்நீத்வப்ரயுக்தமான பாரதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கை. [ப. 184]

53. விஶ்லேஷத்ரயத்துக்கும் ஹேது இக்கு₃ணங்களை இப்படி வெளியிடுகையாய்த்து. இங்ஙன் அன்றாகில் அநபாயிநியாய் அகர்மவஶ்யையாய் இருக்கிற இவளுக்கு கர்மவஶ்யர்க்குப்போலே இப்படிப் பிரிவு வருகைக்கு யோக்₃யதையில்லையிறே. [ப. 195]

54. புருஷகாரத்வமாவது—க₄டகத்வம். [ப. 198]

55. ஈஶ்வரனைத் திருத்துகையாவது...........அங்கீ₃கார உந்முக₂னாக்குகை; சேதநனைத் திருத்துகையாவது......... ஆஶ்ரயணோந்முக₂னாக்குகை. [ப. 210]

56. சேதநன் மீளாமைக்கடி......து₃ர்வாஸநாதி₃கள். ஈஶ்வரன் மீளாமைக்கடி....நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யம். [ப. 230]

57. அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் ஆசார்ய க்ருத்யமிறே. ஶரண்ய க்ருத்யமன்றே. [ப. 238]

58. புருஷகார க்ருத்யமும் ஶரண்யனை தன்னதன்றே. பிராட்டி க்ருத்யமிறே. [ப. 249]

59. இவ்வுபாயத்துக்கு புருஷஸாபேக்ஷதையோபாதி புருஷகார ஸாபேக்ஷதையும் உண்டிறே. இவ்வுப₄ய ஸாபேக்ஷதையும் உபாயவரணரூபமான பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரத₂ம சரமபத₃ங்களிலே காணலாம். [ப. 250]

60. உப₄யலிங்க₃விஶிஷ்டதையாலே உபாயோபேயத்வங்களிரண்டும் ஸ்வதஸ்ஸித்₃த₄மாயிறேயிருப்பது. [ப252]

61. ஆசார்யன் அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ண. பிராட்டி புருஷீகரிக்க. வந்து தன்னை உபாயமாகப் பற்றினவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்யாதி₃களைப்பண்ணி.... [ப. 256]

62. தே₃ாஷமாவது—அக்ருத்யகரணாதி₃நிஷித்₃த₄ாநுஷ்டா₂நம். கு₃ணஹாநியாவது-விஹிதாகரணம். [ப. 260]

63. உபேக்ஷியாமைக்கு ஹேது — த₃யாக்ஷாந்திகள்; பச்சையாகக் கொள்ளுகைக்கு ஹேது-வாத்ஸல்யம். [ப. 262]

64. இதுதான். சேதநனுக்குச் சொன்ன அக்ருத்ய கரணாதி₃களைப்போலே ஶாஸ்த்ரத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிற வையன்றே. இவர்கள் ஸ்வபா₄வத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறவையித்தனையிறே. [ப. 268]

65. ஸ்நேஹ காருண்யங்கள் தோ₃ஷங்களாகிறது— அஸ்தா₂நே க்ருதங்களாகையாலே. வதா₄பீ₄தி தோ₃ஷமாகிறது—ஸ்வத₄ர்மத்தில் அத₄ர்ம பு₃த்₃த்₄யா வந்ததாகையாலே. [ப. 284]

66. பா₄க₃வதாபசாரிதரைப் பிறர் பரிப₄விக்கக் கண்டால் ஶக்தனாகில் விலக்கவேணும்; அஶக்தனாகில் இழவோடே அவ்வருகே போகவேணும் [ப. 288]

67. தோ₃ஷத்துக்கு ப்ராதா₄ந்யம் க்ரௌர்யத்தாலே யிறே. [ப. 290]

68. விரித்த தலை காணமாட்டாதவன் வெறுங்கழுத்துக் காணமாட்டானிறே. [ப. 294]

69. ஆஶ்ரிதரைப் பரிப₄வித்தாரோபாதி அது கண்டிருந்தாரும் நிரஸநீயராவர்...அவர்கள்தாங்களே ஆஶ்ரிதர்க்கு விடவொண்ணாதகொரு ப₃ந்த₄முடையராகில் அவர்களுக்காக அவனாலே ரக்ஷிக்கப்படுவர்... [ப. 294]

70. சரமஶ்லோகத்தில். "மாம்" "அஹம்" என்கிற பத₃ங்களால் சொல்லப்படுகிற உப₄யவித₄கு₃ணமும்... [ப. 302]

71. ஆகையால். புருஷகார வைப₄வம் சொல்லுகிற விடத்திலே ஸ்ரீமத் பதா₃ர்த்த₂ம் ப்ரகடிதமானவோபாதி உபாய வைப₄வம் சொல்லுகிற விடத்திலே நாராயண பதா₂ர்த்த₂ம் ப்ரகடிதம். [ப. 302]

72. ஸ்ரீராமாயண மஹாபா₄ரதோக்தங்களான புருஷகாரோபாயவைப₄வங்கள்.... [ப. 302]

முதலநுப₃ந்த₄த்தில் ப்ரத₂மப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அநுப₃ந்த₄ம் 2

இன்னமொரு அரும்பத₃வுரை

ப்ரவேஸம்

ப்ரவேஸே(நிரந்தரம்) (ப.14)-இடைவிடாதே. (விதத)- பரந்து.ஆத்₄யாத்மிகாதி₃பே₄த₃த்தாலே பலவகைப்பட்டுமுடி வின்றிக்கே யிருக்கிற து₃:க்க₂ங்களை. (ஸாக்ஷாத்க்ருதபராவர தத்வவிபா₄க₃ரான(ப21)ஈஸ்வரன்பரதத்வமென்றும்.ப்₃ரஹ்ம ருத்₃ராதி₃கள் அவரதத்வமென்றும் பிரியக்கண்டவர்கள்.

இவ்வசநபூ₄ஷண ப்ரதிபாத்₃யமான அர்த்த₂ந்தான் ஆறு வித₄மாயும். ஒன்பது வித₄மாயுமிருக்கும். அத்தை "இந்த ப்ரகரணத்தாலே இன்னது சொல்லிற்று. இந்த ப்ரகரணத்தாலே இன்னது சொல்லிற்று" என்று பிரித்துக் காட்டியருளுகிறார் (இப்ரப₃ந்த₄த்தில்) (ப. 42) இத்யாதி₃. (வேத₃த்தின் உட்பொருளான சரமபர்வநிஷ்டை₂யை) (ப.49) என்றித்தால், இது வேத₃த்தினுடைய பொருள் என்னு மிடம் இப்ரப₃ந்த₄த்திலே தோற்றுகிறதோ? என்கிற ஸங்கையின்மேலே அருளிச்செய்கிறார் (வேதார்₃த்த₂ம்) (ப. 49) இத்யாதி₃. புருஷகார வைப₄வம் முதலாக சரம ப்ரகரணமீறாக உண்டான அர்த்த₂ங்களெல்லாம் வேத₃ தாத்பர்யமாயிருக்க (சரமப்ரகரண ப்ரதிபாத்₃யமான) (ப.50) என்று இதொன்றையுமே (வேத₃தாத்பர்யம்) என்று அருளிச் செய்வானேன்? என்ன; இப்ரப₃ந்த₄த்துக்காக சரம ப்ரகரண மாகையாலே இதொன்றையும் வேத₃தாத்பர்யமாகச் சொன்னோம் என்னுமிடத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி இப்ர கரணம் இப்ரப₃ந்த₄த்துக்கு ஸாரமாயிருக்கும்படியை ஸத்₃ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செகிறார் (ஸ்ரீகீ₃தைக்கு) (ப.50) இத்யாதி₃. அங்கு. ஸாத்₄யோபாயங்களை உபதே₃ஸிக்கக் கேட்டு. து₃ஷ்கரமென்றும். ஸ்வரூபவிரோ(ருத்₃?)த₄மென்றும் அர்ஜுநனுக்கு ஸோகம் பிறக்கவன்றோ ஸித்₃தோ₄பா யத்தை உபதே₃ஸித்தது, இப்படியிருப்பதொரு குறை ஸித்₃தோ₄பாயத்துக்கின்றிக்கேயிருக்க. இப்ரப₃ந்த₄த்துக்கு

ஸாரம்ஸம் என்கிறபடி யெங்ஙனே? என்கிற ஸங்கையிலே, இதுக்குமொரு குறைச்சலுண்டு என்கிறூர் (அங்கு) (பா.50) இத்யாதி₃.

வாக்யம் 1

"வேத₃ார்த்த₂ம்" இத்யாதி₃. (ப. 69) "இதிஹாஸ ஸ்ரேஷ்ட₂ம்"(வா5)என்று தொடங்கி,அடைவே அர்த்த₂ங்களைச் சொல்லிவிடவமையாதோ? "வேத₃ார்த்த₂மறுதியிடுவது" (வா. 1) என்று தொடங்கி. "அத்தாலே அது முற்பட்டது" (வா. 4) என்னுமளவாக. அருளிச்செய்கிறதுக்குத் தாத்பர்யமேது? என்கிற ஸங்கையிலே, மேல் சொல்லுகிற அர்த்த₂ங்களுக்கெல்லாம் ப்ரமாணம் இன்னது என்னுமிடம் காட்டுகைக்காக அருளிச்செய்தார் என்கிறூர் (ப்ரமாதா வானவன்) என்று தொடங்கி (ப.69). தாத்₃ருஸப்ரமாணந் தான் எத்தனை என்கிற ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறூர் (அந்த ப்ரமாணந்தான்) என்று தொடங்கி (ப. 69). "ப்ரத்யக்ஷமேகம் சார்வாகா: கணாத₃ ஸுக₃தௌ புந:। அநுமாநஞ்ச தச்சாபி ஸாங்க்₂யா: ஸ்ப்₃த₃ம் ச தே அபி॥ ந்யாயைகதே₃ஸிநோ ऽப்யேவம் உபமாநம் ச கேசந। அர்த்தா₂பத்த்யா ஸஹைதாநி சத்வார்யாஹ ப்ரப₄ாகர:॥ அப₄ாவஷஷ்டா₂ந்யேதாநி ப₄ாட்டா வேதா₃ந்திநஸ் ததா₂। ஸம்ப₄வைதிஹ்யயுக்தாநி தாநி பௌராணிகா ஜகு₃:॥" என்கிறபடியே. ப்ரத்யக்ஷமொன்றுமே ப்ரமாணமென்பார் சார்வாகர்; அத்தோடே அநுமாநத்தையுங்கூட்டி இரண்டே ப்ரமாணமென்பர்கள் வைஸேஷிகரும் பௌத்₃த₄ரும்; ஸாங்க்₂யர் இவையிரண்டோடே ஆக₃மத்தையுங்கூட்டி மூன்று ப்ரமாணமென்பர்கள்; நையாயிகரில் தூ₃(பூ₄?)ஷண மதத்திலுள்ளாரும் இப்படியே சொல்லுவர்கள்; உத₃யந மதத்திலுள்ளார். இவற்றோடே உபமாநத்தையுங்கூட்டி நாலு ப்ரமாணமென்பர்கள்; ப்ராப₄ாகரர் இவற்றோடே அர்த்தா₂பத்தியையுங்கூட்டி அஞ்சு ப்ரமாணமென்பர்கள். ப₄ாட்டரும் மாயாவாதி₃களும் இவற்றோடே அப₄ாவத்

தையுங்கூட்டி ஆறு ப்ரமாணமென்பர்கள்; பௌராணிகர் இவற்றோடே ஸம்ப₄வத்தையும் ஐதிஹ்யத்தையுங்கூட்டி எட்டு ப்ரமாணம் என்பர்கள். நம் த₃ர்ஶநத்துக்கு ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாக₃மங்கள் மூன்று. மற்றைறந்தும் இவற்றிலே அந்தர்பூ₄தங்களாயிருக்கும். எங்ஙனேயென்னில்; உபமாநமும் அர்த்தா₂பத்தியும் ஸம்ப₄வமும் அநுமாநத்திலே அந்தர்பூ₄தங்கள். அபா₄வம் ப்ரத்யக்ஷத்திலே அந்தர்பூ₄தம். ஐதிஹ்யம் ஆக₃மத்திலந்தர்பூ₄தம். ஆக₃மமாவது—ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்கள். இவற்றில் அபௌருஷேயமாகையாலே ஶ்ருதியே ப்ரப₃லப்ரமாணமாய்; ஸ்ம்ருத்யாதி₃கள் அதுக்கு உபப்₃ரும்ஹணங்களாயிருக்கும். அத்தைப்பற்ற "வேதா₃ர்த்த₂மறுதியிடுவது ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே" (வா. 1) என்கிறார். ப்ரத்யக்ஷம் முதலான மூன்றும் இவர்க்கு ப்ரமாணமாகில். "வேதா₃ர்த்த₂மறுதியிடுவது" (வா.1) என்று அருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்யமேது என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அவற்றில்) (ப. 71) இத்யாதி₃. ஶாஸ்த்ரமே ப்ரப₃ல ப்ரமாணமாகில் ஶாஸ்த்ரந்தான் வேத₃மொன்றுமன்றே. இதிஹாஸ புராணாதி₃கள் உண்டே; அவற்றை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளாதே வேத₃த்தை முந்துற அருளிச்செய்கதுக்குத் தாத்பர்யமேது? என்கிற ஶங்கையிலே உத்தரம்—அவற்றுக்குப் பௌருஷேயத்வ நிப₃ந்த₄நமான ப்₄ரமவிப்ரலம்ப₄ாதி₃ தோ₃ஷங்களுண்டாகையாலே, வேத₃முண்டாகில் ப்ரப₃லப்ரமாணமாவதொழியதனக்குத்தானே ப்ரமாணமாகமாட்டாது—என்னுமத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி வேத₃த்தை முந்துற அருளிச்செய்தார் என்கிறார் (அதுதன்னிலும்) (ப. 72) இத்யாதி₃. பௌருஷேயத்வமடியான தோ₃ஷங்களில்லாமையாலே வேத₃மே ப்ரப₃லப்ரமாணம். இதுண்டானாலும். உபப்₃ரும்ஹணங்கள் இதில் அர்த்த₂நிர்ணயத்துக்கு உபயுக்தமாயிருக்கும் என்னுமத்தை ப₄ட்டர் அருளிச்செய்த வசநத்தாலே இசைவிக்கிறார் (வேதே₃ கர்த்ராத்₃யபா₄வாத்) (ப. 72) இத்யாதி₃; இதுக்கர்த்த₂ம்—வேத₃மானது, கர்த்தா

வும். கர்த்தாவுக்குள்ள தோ₃ஷங்களும் இல்லாமையாலே ப₃லவத் ப்ரமாணமாயிருக்கும். இப்படியிருந்துள்ள இது ந்யாயங்களாலே தேவரீரைச் சொல்லுவதாக நிஶ்சயிக்கப் பட்டுள்ளது. இவற்றை யொழிந்த ஸ்ம்ருதிதிஹாஸ புராணங்களெல்லாம் வேத₃மூலமாகவே ப்ரமாணமாகா நின்றது—என்று. ஸ்ம்ருத்யாதி₃கள் மூலஸாபேக்ஷமாய், வேத₃ம் ஸ்வத: ப்ரமாணமாயிருக்கிறபடி யெங்ஙனே? என்கிற ஶங்கையிலே, அபௌருஷேயத்வ நித்யத்வங் களாலே இது ஸர்வப்ரமாண விலக்ஷணமாயிருக்கும் என்னு மத்தை ஸத்₃ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்(அகி₂லஹேய ப்ரத்யநீகத்வகல்யாணைகதாநத்வங்களாலே) (ப. 74) என்று தொடங்கி. வேத₃ம் ஸர்வப்ரமாண விலக்ஷணமாயிருக் கிறது என்போலவென்னில் அருளிச்செய்கிறார் (அகி₂ல ஹேயப்ரத்யநீக) (ப.74) இத்யாதி₃. இதினுடைய அபௌரு ஷேயத்வநித்யத்வங்களுக்கு ப்ரமாணங்காட்டுகிறார் (வேத₃த் தினுடைய) (ப. 76) என்று தொடங்கி. "வாசா விரூப நித்யயா"(ப.76) என்றதுக்கர்த்த₂ம்-அழகுள்ளவனே! என்று ஒருவனை ஸம்போ₃தி₄த்து, நித்யமான வாக்காலே ஈஶ்வரனை யறியவாம் என்று. "அநாதி₃நித₄நா" என்கிற ஶ்லோகார்த் த₂ம்—யாதொரு வேத₃த்திலே ஸகல ஜக₃த்துக்களினுடைய பிறவியும் அறியலாயிருக்கும்; வேத₃ஸ்வரூபியாய் ப்ரத் யக்ஷாதி₃ப்ரமாணங்களால் தள்ளப்போகாமையாலே விலக்ஷணையாய், உத்பத்தி விநாஶரஹிதையாய் இருக்கிற இந்த வாக்கானது, "ஸம்ப₄வாமி ஆத்மமாயயா" என்கிற படியே தன்னிச்சை₂யடியாய் வந்த பிறவியொழிய, கர்ம மடியான பிறவியில்லாமையாலே ஸ்வயம்பு₄ வென்று பேரையுடைய ஸர்வேஶ்வரனாலே ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே உண்டாக்கப்பட்டது—என்று. இவன் வேத₃த்தை உண் டாக்குகையாவது—ஸம்ஹார காலத்திலே வேத₃ங்களையெல் லாம் தன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்றொழியாமே நினைத்துக் கொண்டிருந்து, ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே ப்₃ரஹ்மாவுக்கு உபதே₃ஶிக்கை. இந்த ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளாலே

வேத₃த்துக்கு நித்யத்வமன்றோ சொல்லிற்று; அபௌருஷேயத்வம் சொல்லிற்றில்லையேயென்ன; நித்யத்வத்துக்கு ஸாத₄கம் அபௌருஷேயத்வமாகையாலே இத்தாலே ஸாத்₄யமான நித்யத்வம் சொன்னபோதே அபௌருஷேயத்வமும் விழுக்காட்டாலே ஸித்₃தி₄க்கும் என்கிறார் (இந்த ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகள்) (ப. 76) என்று தொடங்கி. (அதஏவ)- இதினுடைய அபௌருஷேயத்வம் சொல்லுகையாலே. ஆக (வேத₃த்தினுடைய) (ப. 76) என்று தொடங்கி, "பௌருஷேயத்வமிறே அவை வருகைக்கு மூலம்' (ப. 76) என்னுமளவும்வர, இதினுடைய அபௌருஷேயத்வநித்யத்வங்களுக்கு ப்ரமாணங்களை த₃ர்ஶிப்பித்து, இதில் நித்யத்வம் சொன்னபோதே அபௌருஷேயத்வமும் வஸ்துக₃த்யா ஸித்₃தி₄க்கும் என்னுமிடத்தைச் சொல்லி. இதினுடைய அபௌருஷேயத்வம் சொன்னபோதே வேத₃த்துக்கு நாலு தோ₃ஷமும் இல்லையென்றதாம் என்று அபௌருஷேயத்வ நித்யத்வங்களை ஸாதி₄த்தாராய் நின்றார்; இவ்வர்த்த₂த்தை நிக₃மியாநின்றுகொண்டு "அஜ்₂ல ஹேய" இத்யாதி₃ வாக்யத்தோடே தலைக்கட்டுகிறார் (இப்படியிருக்கையாலே) (ப. 78) என்று தொடங்கி. (ஸத்யம் ஸத்யம்) (ப. 78) என்கிற ஶ்லோகத்துக்கர்த்த₂ம்—மெய்யே மெய்யே, மீளவும் மெய்யே; மெய் என்று ஒருக்கால் சொல்லி விடாதே, பலகால் சொல்லுகிறது — வேத₃மே ப்ரப₃ல ப்ரமாணம். ஸர்வேஶ்வரனே பரதே₃வதை என்னுமிடத்தை எல்லார் நெஞ்சிலும் படுத்துகைக்காக. (உத்₃த்₄ருத்ய பு₄ஜமுச்யதே) என்று சொன்னதும்—ப்₄ராந்தியென்றார்கள் என்று நினைத்துக் கையெடுத்துக் கூப்பிடுகிறேன்—என்கிறார். (வேத₃ ஶாஸ்த்ராத்) இத்யாதி₃—நீ மெய்யாகவும் ஶபத₂பூர்வகமாகவும் ஸாதி₄க்கிற அர்த்த₂மேது என்னில். 'வேத₃மாகிற ஶாஸ்த்ரத்தைப்பற்ற மேலான ஶாஸ்த்ரமில்லை; ஸர்வேஶ்வரனைப்பற்ற மேலான தே₃வதையில்லையென்கிற விது' என்று. ஸ்ம்ருதிதிஹாஸ புராணங்களுக்கு முன்னே வேத₃மே ப்ரமாணம். 'பூர்வபா₄க₃த்தால் ப்ரதிபாத்₃யம்

கர்மம் என்றும், உத்தரபா₄க₃த்தால் ப்ரதிபாத்₃யம் ப்₃ரஹ்ம மென்றும் நியமிப்பாரார்' என்ன, பூர்வபா₄க₃த்துக்கு க்₃ரந்த₂ மிடுகிற ஜைமினி கர்மத்தையடியாகத் தொடங்குகையாலும், உத்தரபா₄க₃த்துக்கு க்₃ரந்த₂மிடுகிற வ்யாஸன் ப்₃ரஹ்மத்தை யடியாகத் தொடங்குகையாலும் இவையிரண்டுமே பா₄க₃ த்₃வயப்ரதிபாத்₃யமென்று தோற்றியிருந்ததிறே யென் கிறார் (பூர்வோத்தரமீமாம்ஸைகளில்) (ப. 83) என்று தொடங்கி. பூர்வோத்தர பா₄க₃ங்களுக்கு ப்ரதிபாத்₃யம் கர்மப்₃ரஹ்மங்களானல் "வேதை₃ஶ்ச ஸர்வை: அஹமேவ வேத்₃ய:" என்கிறபடியே வேத₃ங்களெல்லாற்றுக்கும் ப்ரதி பாத்₃யன் நானென்று க்ருஷ்ணன் சொன்னத்தோடுவிரோதி₄ யாதோ என்கிற ஶங்கையிலே; கர்மமும் ப₄க₃வதா₃ராத₄நரூப மாகையாலே அவன் சொன்ன வசநத்தோடு விரோதி₄ யாதென்று பரிஹரித்துக்கொண்டு, உக்தார்த்த₂த்தை நிக₃மிக் கிறார் (ஆகையாலே)(ப.84) என்று தொடங்கி. கர்மம் தே₃வ தாந்தரங்களினுடைய ஆராத₄நம் என்று சொல்லாநிற்க, ப₄க₃வதா₃ராத₄நமென்று சொல்லுகிறபடி எங்ஙனே? என்ன (கர்மத்தினுடைய) (ப. 84) இத்யாதி₃. ஆனால் எல்லாரும் தே₃வதாந்தரங்களை ஆராதி₄க்கிறோம் என்கிற ப்ரதிபத்தியொழிய ப₄க₃வானை ஆராதி₄க்கிறோம் என்கிற ப்ரதிபத்தியில்லையே. ஆனல் ப₄க₃வதா₃ராத₄நம் என்கிறபடி எப்படி? என்னவருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாகாரத்தை)(ப.84) இத்யாதி₃. வஸ்துக₃த்யா ப₄க₃வதா₃ராத₄நமாய்த் தலைக் கட்டுமதுக்கு ப்ரமாணங்காட்டுகிறார் (யே யஜந்தி) (ப. 85) இத்யாதி₃. "யாவர் சிலபேர் வேறொரு தே₃வதையினிடத்தில் ப₄க்தியையுடையராய்க்கொண்டு ஶ்ரத்₃தை₄யோடே கூடிக் கொண்டு அவ்வோ தே₃வதைகளை ஆராதி₄க்கிறார்கள், அவர்களும் என்னையே அபு₃த்₃தி₄பூர்வகமாக ஆராதி₄க்கிறார் கள்" என்று "யேऽப்யந்யதே₃வதா ப₄க்தா:" ஶ்லோகத்துக்கு அர்த்த₂ம். பா₄க₃த்₃வய ப்ரதிபாத்₃யம் கர்மப்₃ரஹ்மங்கள் என்பானென் மற்றும் த்யாஜ்யோபாதே₃யங்களைச் சொல்லாநிற்க? என்ன (இப்படி ஆராத₄நஸ்வரூபமான கர்மம்)

(ப. 86) என்று தொடங்கி. (ஶேஷித்வம்) (ப. 93) என்றது—"நாகிஞ்சித்குர்வத:" என்ற கைங்கர்யநிஷ்ட₂னை ப்ரபந்நன் விஷயம்; (ப்ராப்யத்வம்) (ப. 93) அநுப₄வபரனான உபாஸகன் விஷயம். (புரா வ்ருத்த ப்ரதிபாத₃கத்வம்) (ப.102) ஆவது-முன்புண்டான வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுமதான என்றபடி. "இதிஹாஸ புராணாப்₄யாம்" என்கிற ஶ்லோகத்தாலே இதிஹாஸ புராணங்களாலே வேத₃த்தை வ்யாக்₂யாநம் பண்ணக்கடவன் என்னுமது தான் எதுக்காகவென்றால், அல்பஶ்ருதர் நிமித்தமாக வேத₃மானது இவனேத்துகிறானேயென்று ப₄யப்படுகை யாலே. அதினுடைய நிவ்ருத்திக்காக-என்னுமிடத்தையும் சொல்லுகிறது (இதிஹாஸ புராணாப்₄யாம்) (ப. 103) இத்யாதி₃.

வாக்யம் 2

வேத₃ராஶி ஒன்றாயிருக்க, பூர்வோத்தர பா₄க₃ங்களென்கிற பிரிவு வருகைக்குக் காரணமேது? ஸ்ம்ருதி பூர்வபா₄கோ₃பப்₃ரும்ஹணமாய், இதிஹாஸ புராணங்கள் உத்தரபா₄கோ₃பப்₃ரும்ஹணங்களாய் இருப்பானென்? எல்லாவற்றிலும் இரண்டு பா₄க₃த்தையும் உபப்₃ரும்ஹிக்க வொண்ணாதோ? என்று இரண்டு ஶங்கை வர, அவ்விரண்டுக்கும் உத்தரமாயிருக்கிறது (உபப்₃ரும்ஹ்யமான) (ப.105) என்கிற வாக்யம். (ப்ராயேண) (ப.108) என்கிற ஶ்லோகத்துக்கர்த்த₂ம்—ஸ்ம்ருதியிலே ப்₃ரஹ்ம ப்ரதிபாத₃நம் உண்டாயிருந்ததேயாகிலும் ப்ரசுரமாக த₄ர்மஶாஸ்த்ரத்தாலே பூர்வபா₄க₃த்தில் அர்த்த₂த்தை உபப்₃ரும்ஹிக்கிறது; இதிஹாஸ புராணங்களாலே உத்தரபா₄கா₃ர்த்தம் சொல்லப்படாநின்றது—என்று.

வாக்யம் 3

(வேத₃வேத்₃யே) (ப. 112) என்கிறதுக்கர்த்த₂ம்—ப்ரதிபாத்₃யனான பரமபுருஷன் சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் அவ

தரித்தவாறே. வேத₃ம் தத₃வதார கு₃ணசேஷ்டிதங்களை ப்ரதிபாதி₃க்கைக்காக ஸ்ரீவால்மீகி ப₄க₃வான் பக்கல் நின்றும் ஸாக்ஷாத்₃ ராமாயண ரூபேண அவதரித்தது—என்று. (மதி மந்த₂நம் ஆவித்₄ய)(ப.112) என்கிற ஶ்லோகத்துக்கர்த்த₂ம்— ஸ்ரீவேத₃ வ்யாஸ ப₄க₃வானாலே வேத₃மாகிற ஸமுத்₃ரத்தில் நின்றும் ஜ்ஞாநமாகிற மத்தையிட்டுக்கடைந்து எல்லாருடையவும் ஆத்மோஜ்ஜீவநார்த்த₂மாக சந்த்₃ரனைப்போலே ஸுக₂கரமான இந்த மஹாபா₄ரதம் உண்டாக்கப்பட்டது— என்று. (வ்யாஸ வாக்ய ஜலௌகே₄ந) (ப. 112) என்கிறதுக்கர்த்த₂ம்—வேத₃மாகிற பர்வதத்தில் நின்றும் பிறந்திருப்பதாய், அத₄ர்மமாகிற மரங்களை வேரோடே பிடுங்கிப் பொகடுவதாய் இருக்கிற வ்யாஸனுடைய வாக்ய ஜலப்ரவாஹத்தாலே பூ₄மியானது அஜ்ஞாநமாகிற அழுக்கின்றியிலே பண்ணப்பட்டது—என்று. (பி₃பே₄தி) (ப. 112) என்கிறதுக்கர்த்த₂ம்—க்ரூரமான ஔஷத₄நிமித்தமாக ப₄யப்படுவாரைப் போலே சேதநன் க₃ம்பீ₄ரமான வேதா₃ந்த ஶாஸ்த்ர நிமித்தமாக ப₄யப்படுகையாலே ஶாஸ்த்ர ஸாரமாக இது காவ்யரூபேண பண்ணப்பட்டது—என்று. (விஷ்ணௌ வேதே₃ஷு) (ப. 114) என்கிறதுக்கர்த்த₂ம்—பு₃த்₃தி₄மான்களுக்கு மஹாபா₄ரதத்தாலே — ஸர்வேஶ்வரனிடத்திலும், வேத₃ங்களிலும், பா₄க₃வதர்களிடங்களிலும், ஆசார்யர்களிடங்களிலும் நன்றான பக்தியானது உண்டாகாநின்றது— என்று.

வாக்யம் 4

த்₃வந்த்₃வஸமாஸத்தில் அல்பாச்தரமன்றோ முன்னே சொல்லிக்கொள்ளவேணும் என்று சொல்லிற்று. ஆகையாலே புராணம் முற்படவேண்டியிருக்க இதிஹாஸம் முற்படுகைக்கு ஹேது ஏது? என்கிற ஶங்கையிலே, "அப்₄யர்ஹிதம் பூர்வம்" என்று சொல்லுகையாலே இது முற்படக்கூடுமென்கிறார் (த்₃வந்த்₃வஸமாஸத்தில்) (ப. 120) என்று தொடங்கி, "ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே" என்று

இரண்டையும் எடுத்தால் இரண்டுக்கும் அர்த்த2மருளிச் செய்யாதே இதிஹாஸத்துக்குத் தாத்பர்யம் ஏது என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அத2வா) (ப. 122) இத்யாதி3. ஸ்ம்ருதி ஒரு கோடியும் இதிஹாஸபுராணம் ஒரு கோடியுமாக இவர்க்கு விவக்ஷையாகையாலே. "இவை இரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு இதிஹாஸம் ப்ரப3லம். அத்தாலே அது முற்பட்டது" (வா. 3. 4) என்கிறார் என்றபடி.

வாக்யம் 5

(முதலிலே) (ப. 128) இத்யாதி3— (ஸ்ரீமத்3ராமாயணமபி) (ப. 140) என்கிறதுக்கர்த்த2ம்— ஶ்லாக்4யமான ஸ்ரீமத்3ராமாயணமும் தேவரீர் வைப4வத்தைச் சொல்லியே ஜீவியாநின்றது—என்று. "இதிஹாஸ ஶ்ரேஷ்ட2மான" (வா. 5) என்கிறவித்தை இங்கேயும் அந்வயித்துக்கொண்டு, ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு இதிஹாஸ ஶ்ரேஷ்ட2தை சொன்னாப் போலே மஹாபா4ரதத்துக்கும் இதிஹாஸஶ்ரேஷ்ட2தையை அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணத்3வைபாயநம்) (ப.142) என்று தொடங்கி. இதுக்கர்த்த2ம் — க்ருஷ்ணத்3வைபாயநனை வ்யாஸனை ஸ்வாமியான நாராயணனாக அறி. வாராய் மைத்ரேயனே! நாராயணனையொழிய எவன்தான் பூ4மியிலே மஹாபா4ரதத்தைப் பண்ணுகிறவன்?-என்று. (ஏவம்வித4ம்) (ப. 142) என்கிறதுக்கர்த்த2ம்—இப்படிப்பட்ட மஹாபா4ரதமானது யாதொரு மஹாத்மாவினாலே சொல்லப் பட்டது. இந்த வ்யாஸரூபியான மஹாமுநியானவன் ஸாக்ஷாத் நாராயணன் காண்-என்று. இந்த ஶ்லோகங்களிலே வ்யாஸனை நாராயணன் என்று சொல்லுகையாலே ராம க்ருஷ்ணாத்3யவதாரம்போலே இதுவுமோர் அவதாரமாகத் தோற்றியிருக்கிறதே; இவனோ நாராயணன்? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ப4க3வதா3வேஶாவதாரம்) (ப. 142) என்று. "ப்3ரஹ்ம ருத்3ரார்ஜுந வ்யாஸ ஸஹஸ்ரகர பா4ர்க்க3வா:। ஶக்த்யாவேஶாவதாராஸ்து

விஷ்ணோஸ் தத்காலவிக்₃ரஹா:॥'' என்று ப₄க₃வச்சா₂ஸ்த்ரத்திலே ப்₃ரஹ்ம ருத்₃ராதி₃களோபாதி வ்யாஸனையும் ப₄க₃வதா₃வேஶாவதாரமாகச் சொல்லிற்றிறே.

வாக்யம் 6

ராமாயணம் பிராட்டி வைப₄வம் சொல்லிற்று என்றும் மஹாபா₄ரதத்தால் க்ருஷ்ணன் வைப₄வம் சொல்லிற்று என்றும் அருளிச்செய்துவிட அமையாதோ? (இவையிரண்டாலும்) என்று மீள அருளிச்செய்ததுக்குக் கருத்தென்? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (உபப்₃ருஂம்ஹண முகே₂ந) (ப. 148) என்று தொடங்கி. 'புருஷகாரமும் உபாயமும் சொல்லிற்றாய்த்து' என்னாதே "புருஷகார வைப₄வமும் உபாயவைப₄வமும் சொல்லிற்றாய்த்து''(வா.6)என்றருளிச் செய்தாரிறே; இவர்களுக்கு வைப₄வமாவது ஏது? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அபராத₄ பூ₄யிஷ்டா₂ரான) (ப. 148) என்று தொடங்கி. "புருஷகாரபூ₄தையுடைய வைப₄வமும் உபாயபூ₄தனுடைய வைப₄வமும்'' என்னாதே. (புருஷகாரம்) என்றும் (உபாயம்) என்றும் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (புருஷகாரம் என்றும்) (ப. 148) இத்யாதி₃. புருஷகாரத்வமும் உபாயத்வமும் அவர்களுக்கு அஸாதா₄ரணம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (இது தன்னை) (ப. 150) என்று தொடங்கி. (மத்ப்ராப்திம் ப்ரதி)(ப.150) என்கிற ஶ்லோகத்துக்கர்த்த₂ம்-ஸம்ஸாரத்திலே அத₄:பதியாநிற்கிற ஜந்துக்களுக்கு லக்ஷ்மியானவள் மஹாத்மாக்களாலே என்னுடைய ப்ராப்தியைக் குறித்துப் புருஷகாரையான மாத்ருத்வப்ரயுக்தமான ஆப்தத்வம் அதி₄கம் என்னும்படி புருஷகாரமாகக் கல்பிக்கப் பட்டாள். எனக்கும் இதுவே மதம். வேறொரு அடையாளம் இல்லை-என்று. (அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோ வை) (ப. 150) என்கிறதுக்கர்த்த₂ம் — ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மீபதியான நான்தானேயிறே என்னுடைய ப்ராப்திக்குபாயம்; உபதே₃ஶத்தாலும், கண்ணழகாலும் கண்ணழிவற என்னை

வ ஶீ க ரி த் து க் கார்யங்கொள்ளவல்ல வீறுடையளான லக்ஷ்மியானவள். புருஷகாரத்தாலே என்னுடைய ப்ராப்தியைக் கூட்டுவியாநிற்கும்; இவளுடைய புருஷகாரத்வரூபமான இந்த விஶேஷம் வேதா₃ந்தங்களிலே சொல்லப் படாநின்றது—என்று. "ஆகிஞ்சந்யம் ஒன்றையுமே தஞ்சமாகவுடையரான சில பா₄க்₃யாதி₄கர். என்னுடையதிருவடித் தாமரைகள் இரண்டையும் ப்ரபத்திபண்ணி அத்தாலே ப்ரியப்பட்ட நெஞ்சையுடையராய். மீளவும் லக்ஷ்மியைப் புருஷகாரமாக வரித்து அத்தாலே என்னுடைய க்ஷமையையடைந்து. என்னையே உபாயோபேயங்கள் இரண்டுமாக அடைந்து, அத்தாலே க்ருதக்ருத்யராய் வேறொன்றில் பொருந்தாத நெஞ்சையுடையராய்க்கொண்டு என்னை அடையா நிற்பர்கள்" என்று (ஆகிஞ்சந்யைக ஶரணா:) (ப. 154) என்கிறதுக்கர்த்த₂ம். (ஏதத் ஸாபேக்ஷ ஸம்ப₃ந்த₄ாத்) (ப. 156) என்கிறதுக்கர்த்த₂ம் — மற்றுமுண்டான நிர்மல ஸ்வரூபரான—நாய்ச்சிமார், ஸூரிகள். ஆசார்யர்கள் இவர்கள் புருஷகாரபூ₄தராகிறது. பிராட்டியோடு ஸம்ப₃ந்த₄ங்கொண்டொழிய.ஸ்வத:புருஷகாரமாகமாட்டார்கள்-என்று. இவர்கள் சொன்னாலும், 'இவளைப் பற்றினவர்களன்றோ' என்று எம்பெருமான் இவர்கள் சொன்ன கார்யம் செய்யுமென்று கருத்து.

வாக்யம் 7

"புருஷகாரமாம்போது" (வா. 7) என்றதுக்கு 'புருஷகாரமாம் காலத்திலே' என்று தோற்றிற்றிறே; அப்படியாமன்று புருஷகாரமாகாத காலமும் ஒரு காலமுண்டு என்று வ்யதிரேகத்தாலே ஸித்₃தி₄க்கையாலே. இவளுடைய நித்யயோக₃த்துக்கு விருத்₃த₄ம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி (புருஷகாரமாமிடத்தில்) (ப. 162) என்று வ்யாக்₂யாநம் பண்ணுகிறார். "ஈஶ்வர விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யாநந்யார்ஹத்வங்கள் நித்யமுக்தர்க்கும் மற்றுமுள்ள பிராட்டிமார்க்கும் ஸாத₄ாரணமாயிருக்க. இவளுக்கு விஶேஷமேது?"

என்கிற ஶங்கையிலே; பட்டமஹிஷியாகையாலும், பத்நீத்வ ப்ரயுக்தமாகையாலும் அவர்கள்பாரதந்த்ர்யத்திற் காட்டில் இவள்பாரதந்த்ர்யத்துக்கு விஶேஷமுண்டு என்றும், ஸ்வரூபநிரூபகத்வரூபமான அநந்யார்ஹத்வ ப்ரயுக்தமாயிருக்கையாலே அவர்களிற் காட்டில் இவளநந்யார்ஹத்வத்துக்கு விஶேஷமுண்டு என்றும் அருளிச்செய்கிறார் (ஈஶ்வர விஷயத்தில்) (ப. 168) இத்யாதி. 'நித்யையான அந்த நான் அந்த ப்ரஹ்மத்துக்கு நாளுகையாகாநின்றேன்' என்று (அஹந்தா) (ப. 170) என்கிறதுக்கர்த்தம்.

வாக்யம் 8

'தேவதேவ திவ்யமஹிஷியான தனக்கு மநுஷ்யையாய் அவதரிக்க வேண்டுகைக்குக் காரணம் ஏது?' என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (தேவத்வே) (ப. 176) என்று தொடங்கி. (அபத்யலாபோ வைதேஹி) (ப. 182) என்கிற ஶ்லோகத்துக்கர்த்தம்—நமக்குப் பிள்ளையாகிற பேறு வந்து கிட்டிற்று; ஸகாமையான நீ எத்தை இச்சியாநின்றாய்; நீ இச்சித்தவற்றையெல்லாம் சொல்—என்று. (ந கல்வத்யைவ) (ப. 186) என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம்—இளையபெருமாளைப் பார்த்து. "நீர் இந்த வார்த்தை கேட்டபோதே ப்ராணனை விட்டேனாகில், 'தனக்கேற தோஷமுண்டானவாறேயன்றோ ப்ராணனை விட்டாள்; இப்படிக் கொத்தாரை வைத்துக்கொண்டிருந்தாரே' என்னும் அவத்யம் பெருமாளுக்கு வாராதபடி பரிஹரிக்கக் கடவேன்" என்று. (யதாஹம்) (ப. 192) என்கிறதுக்கர்த்தம்—'பெருமாளொழிய வேறொருத்தரையறியேன்' என்று சொன்ன வார்த்தை மெய்யாகில், பூமிப்பிராட்டி இடம் தருவாளாக—என்று. (யதுதாந்யத்) (ப. 195) என்கிறதுக்கு—பின்னையும் மற்றும் பிராட்டியுடைய அவதாரம் தொடக்கமாக யாதொன்று சொல்லுவார்கள், இதெல்லாம் ஸ்ரீரங்கநாயகியாராய் இருக்கைக்கு க(ஶ்ரீ)ரமம் செய்தவிடம்-என்று. (ஸ தம்) (ப. 204) என்கிறதுக்கர்த்தம் — ஸர்வ

ஶரண்யனான பெருமாள், பூ₄மியிலே ஶரணம்புக்க வத₄ார்ஹனான காகத்தை க்ருபையாலே ரக்ஷித்தருளினார்—என்று. இங்கு, க்ருபை என்கிறது—க்ருபாஜநகையான பிராட்டியைச் சொல்லுகிறது. (புரத:)(ப.204) என்கிறதுக்கர்த்த₂ம்—பூ₄மியிலே முன்னே விழுந்த காகத்தைக்கண்டு அதின் தலையை அவர் திருவடிகளிலே கூட்டினார்—என்று. (தமுத்தா₃ப்ய) (ப. 204) என்கிறதுக்கர்த்த₂ம்—க்ருபாம்ருத ஸமுத்₃ரமாய் கு₃ணவானாயிருக்கிற பெருமாள் அவனைத் திருக்கையாலே எடுத்து ரக்ஷித்து க₃யையாலே பார்த்தார்—என்று. (மாதர் மைதி₂லி) (ப. 208) என்கிறதுக்கர்த்த₂ம்—மாதாவே! மைதி₂லியே! அபராத₄ங்களைப் பண்ணின கையுலராத ராக்ஷஸிகளை பவாந்த்மஜன் நிமித்தமாக ரக்ஷியா நிற்கிற உம்மாலே, ஶரணம் புகுந்த காகவிபீ₄ஷணாதி₃களை ரக்ஷித்த பெருமாள்கோ₃ஷ்டி₂ அல்பமாகப் பண்ணப் பட்டது; நெருங்கின அபராத₄த்தையுடைய நம்மை, இப்படிக்கொத்த க்ஷமை ஸூகி₂ப்பிப்பதாக—என்று.

வாக்யம் 14

அறியாத அர்த்த₂ங்களை அடைய அறிவித்தால், ஆசார்ய க்ருத்யம் ஏறிட்டுக் கொண்டதாகவேணுமோ? என்ன (அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம்) (ப 238) இத்யாதி₃, ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகமுடையனாயிருக்கிற அர்ஜுநன் தே₃ஹாத்மாபி₄மாநியோ? என்கிற ஶங்கையிலே, தே₃ஹாத்மாபி₄மாந கார்யமான ப₃ந்து₄ ஸ்நேஹம் இவனுக்குண்டாகையாலே, தே₃ஹாத்மாபி₄மாநியென்னுமிடம் நிஶ்சிதம் என்கிறார் (தே₃ஹாநுப₃ந்தி₄களான) (ப.240) இத்யாதி₃, (நத்வேவாஹம்) (ப. 240) என்கிறதுக்கர்த்த₂ம்—நான் ஒருக்கால் இல்லையானேன் என்கிறதில்லை; நீயும் ஒருக்கால் இல்லையானாய் என்கிறதில்லை; இந்த ராஜாக்களும் ஒருக்காலும் இல்லையானார்கள் என்கிறதில்லை; இப்போது இல்லையானார்கள் என்கிற தில்லையானாலும், மேலொருக்கால் நஶிக்கக்கடவர்களாயிருந்தார்களோ? என்னில், (ந சைவ) இத்யாதி₃—இனி மேலொரு

காலத்திலும், நாம் எல்லாரும் இல்லையாகக் கடவோம் என்கிறதில்லை—என்று. ஆக, இத்தால் ஆத்மபரமாத்ம விவேகம் சொல்லிற்று. மேலில் ஶ்லோகத்தால், ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் சொல்லுகிறது.— (தே₃ஹிநோऽஸ்மிந்) (ப. 240) என்கிறதுக்கர்த்த₂ம்—தே₃ஹ விஶிஷ்டனான ஆத்மாவுக்கு இந்த ஶரீரத்திலே பா₃ல்யயௌவநவார்த₄க்யங்கள் யாதொருபடி உண்டாயிருக்கிறது, அப்படியே காண் இந்த ஶரீரத்தைவிட்டு வேறொரு ஶரீர(ாந்தர)த்தை ப்ராபிக்கை; இத்தால், பா₃ல்யயௌவந வார்த₄க்யங்களில் பூர்வபூர்வா வஸ்தை₂ விடுகை நாஶமாய்த்தோற்றாதாப்போலே இச் சரீரத்தைவிட்டு ஶரீராந்தரத்தை ப்ராபிக்கையும் நாஶமாய்த் தோற்றாதென்று கருத்து; ஶரீரத்தைவிட்டு ஶரீராந்தரத்தை ப்ராபிக்கை தே₃ஹாத்₃வ்யாவ்ருத்தனுக்கொழியக் கூடாமை யாலே. இத்தாலே ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகம் சொல்லிற்று; (தீ₄ரஸ்தத்ர) (ப. 240) இத்யாதி₃—அறிவுடையவன் இது விஷயமாகக் கலங்கான்—என்று. (அந்தவந்த:) (ப. 240) என்கிறதுக்கர்த்த₂ம்—நித்யனாய், அநாஶியாய், ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனாகையாலே அளவிறந்த வைப₄வத்தையுடையனான ஶரீரிக்கு இத்தே₃ஹங்களெல்லாம் நஶ்வரமாகச் சொல்லப் பட்டன; (நித்யஸ்ய—அநாஶிந:) என்கிற இரண்டுக்கும் வாசியென்? என்னில், ஒன்று உத்பத்தியில்லை என்றது; ஒன்று விநாஶமில்லை என்கிறது. "அந்தவந்த இமே தே₃ஹா: நித்யஸ்யோக்தா: ஶரீரிண:। அநாஶிநோऽப்ரமேயஸ்ய தஸ் மாத்₃யுத்₄யஸ்வ பா₄ரத॥" (ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கதா₃சித் நாயம் பூ₄த்வா ப₄விதா வா ந பூ₄ய:। அஜோ நித்யஶ்ஶாஶ் வதோऽயம் புராண: ந ஹந்யதே ஹந்யமாநே ஶரீரே॥) (ப.240) இதுக்கர்த்த₂ம்—(ந ஜாயதே ந ம்ரியதே) இவ்வாத்மா சாவது மில்லை பிறப்பதுமில்லை; (நாயம் பூ₄த்வா ப₄விதா வா ந பூ₄ய:) இப்போது பிறவியும் சாவும் இல்லையேயாகிலும், ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் உண்டான பிறவியும், ஸம்ஹார காலத்தில் உண் டான நாஶமும்உண்டோ? என்னில், அதுவுமில்லை என்கிறது; (அஜ:)ஷட்₃பா₄வவிகாரமில்லை என்கிறதிலே தாத்பர்யமாக

உபலக்ஷணம்; (நித்ய:) "ந ஜாயதே ந ம்ரியதே" என்கிறவிதி னுடைய அநுபா₄ஷணம்; (ஶாஶ்வத:) ஸம்ஹாரகாலத் திலும், ஸ்ருஷ்டி காலத்திலும் அசித்துக்கு வரக்கடவ ஸ்தூ₂ல ஸூக்ஷ்ம பரிணாமமில்லை என்கிறது; (புராண:) *தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுதுமாகத்தித்தித்து; (ந ஹந் யதே ஹந்யமாநே ஶரீரே) ஶரீரம் ஹந்யமாநமாய் உள்ளவள வில் தான் ஸம்ஹரிக்கப்படான்—என்று. (வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி யதா₂ விஹாய நவாநி க்₃ருஹ்ணாதி நரோऽபராணி। ததா₂ ஶரீராணி விஹாய ஜீர்ணாநி அந்யாநி ஸம்யாதி நவாநி தே₃ஹீ ||) (ப. 240) இதுக்கர்த்த₂ம்—நரனானவன் ஜீர்ணப் புடவைகளை விட்டுப் புதுப்புடவை யுடுக்கும் யாதொருபடி, அப்படியே தே₃ஹ விஶிஷ்டனான ஆத்மாவானவன் ஒரு ஶரீரத்தை எடுத்தால் அது அநுப₄வக்ஷமமல்லாதவளவிலே, அவற்றை விட்டு வேறே புதிய ஶரீரங்களை எடுத்துக் கொள்ளும்—என்று. (பூ₄மி ராபோऽநலோ வாயு: க₂ம் மநோ பு₃த்₃தி₄ரேவ ச। அஹங்கார இதீயம் மே பி₄ந்நா ப்ரக்ருதி ரஷ்டதா₄ ॥ அபரேயம், இதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்₃தி₄ மே பராம்| ஜீவபூ₄தாம் மஹாபா₃ஹோ யயேத₃ம் தா₄ர்யதே ஜக₃த்||) (ப.242) இதுக்கர்த்த₂ம்—ப்ருதி₂வ்யாதி₃பூ₄தங்களும் ப்ரக்ருதி மஹாந் அஹங்காரங்களாய்க்கொண்டு எட்டு வகையாக பி₄ந்நமானவிது எனக்குத் தாழ்ந்த ஶரீரம்; யாதொன்றாலே இந்த தே₃ஹங்களெல்லாம் தா₄ரிக்கப்படுகிறது, அப்படியான ஆத்ம வஸ்துவை எனக்கு உத்க்ருஷ்டமான ஶரீரமாக அறி—என்று. (ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி₃ ஸந்நிவிஷ்ட: மத்த: ஸ்ம்ருதி: ஜ்ஞாநமபோஹநம் ச) (ப. 242) இதுக்கர்த்த₂ம்—எல்லாருடைய ஹ்ருத₃யத்திலும் நானிருப்பன்; என்னால்—பூர்வாநுபூ₄த விஷயமான ஸ்ம்ருதியும், ஶ்ராவண ஜ்ஞாநமும், அஜ்ஞாநமும் உண்டாகாநிற்கும்—என்று. (ஈஶ்வரஸ் ஸர்வ பூ₄தாநாம் ஹ்ருத்₃தே₃ஶேऽர்ஜுந திஷ்ட₂தி। ப்₄ராமயந் ஸர்வ பூ₄தாநி யந்த்ராரூடா₄நி மாயயா ||) (ப.242) இதுக்கர்த்த₂ம்—ஈஶ்வரனானவன், ஶரீரமாகிற யந்த்ராரூட₄ங்களான ஸர்வ பூ₄தங்களையும் மாயையால் ப்₄ரமிப்பித்துக்கொண்டு ஸர்வாத்

மாக்களுடைய ஹ்ருத₃யத்திலே இருக்கும்—என்று. (ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி கு₃ணை: கர்மாணி ஸர்வஶ:। அஹங்கார விமூட₄ாத்மா கர்த்தாऽஹமிதி மந்யதே ||) (ப. 244) இதுக்கர்த்த₂ம்-அஹங்காரத்தாலே விமூட₄மான மநஸ்ஸையுடையவன் ப்ரக்ருதியினுடைய கு₃ணமடியாக வருகிற கர்மங்களெல்லாவற்றையும் நான் பண்ணுகிறேன் என்று விசாரியாநிற்கும்—என்று. (யததோ ஹ்யபி கௌந்தேய! புருஷஸ்ய விபஶ்சித:। இந்த்₃ரியாணி ப்ரமாதீ₂நி ஹரந்தி ப்ரஸப₄ம் மந: ||) (ப. 244) இதுக்கர்த்த₂ம்—ப்ராஜ்ஞனான சேதநன் இந்த்₃ரியங்களை ஜயிக்கவேணுமென்று யத்நம் பண்ணாநிற்கச் செய்தேயும், ப₃லிஷ்ட₂ங்களான இந்த்₃ரியங்களானவை மநஸ்ஸை ப₃லாத்கரித்துத் தன் வஶத்திலே இழாநிற்கின்றன—என்று. (அஸம்ஶயம் மஹாபா₃ஹோ மநோ து₃ர்நிக்₃ரஹம் சலம்) (ப. 244) இதுக்கர்த்த₂ம்—அர்ஜுநன் "என்னாலே மநஸ்ஸை நியமிக்கப் போகாது" என்ற வார்த்தையைக்கேட்டு, "நின்றவிடத்தில் நில்லாத மநஸ்ஸை நிக்₃ரஹிக்கப்போகாது"—என்று. (தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பர:। வஶே ஹி யஸ்யேந்த்₃ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டி₂தா ||) (ப. 244) இதுக்கர்த்த₂ம்—அந்த இந்த்₃ரியங்களையெல்லாம் நியமித்து, நம்மோடே கூட்டரவை ப்ரார்த்தி₂யாநின்று கொண்டு மத்ப்ரிய(பர?)னாயிருக்கக் கடவன்; யாவனொருவனுக்கு இந்த்₃ரியங்கள் ஸ்வவஶமாயிருக்கும், அவனுக்கிறே ப்ரஜ்ஞை நிலைநின்றதாவது—என்று. (யதோ யதோ நிஶ்சரதி மந: சஞ்சலம் அஸ்தி₂ரம்। ததஸ்ததோ நியம்யைதத் ஆத்மந்யேவ வஶம் நயேத் ||) (ப. 245). இதுக்கர்த்த₂ம்—அஸ்தி₂ரமாய், சஞ்சலமான மநஸ்ஸு யாதொரு யாதொரு இடத்திலே ஓடும், அங்கே அங்கே அவற்றின் தோ₃ஷங்களைக் காட்டி மநஸ்ஸைத் திருப்பி ஸ்வவஶமாக்கிக் கொள்ளக் கடவன்—என்று. (சதுர்வித₄ா ப₄ஜந்தே மாம் ஜநாஸ்ஸுக்ருதிநோऽர்ஜுந। ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தா₂ர்த்தீ₂ ஜ்ஞாநீ ச ப₄ரதர்ஷப₄ ||) (ப 245) இதுக்கர்த்த₂ம்—ஆர்த்தன் முதலாக நாலு வகைப்பட்ட ஸுக்ருதிகளான ஜநங்கள் நம்மை

ஆம்ரயிப்பார்சள்—என்று. (த்₃வெள பூ₄தஸர்கெ₃ள லோகே ऽஸ்மிந் தை₃வ ஆஸுர ஏவ ச| தை₃வீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிப₃ந்த₄ாயாஸுரீ மதா ||) (ப. 245) இந்த லோகத்தில், "தை₃வம்" என்றும், "ஆஸுரம்" என்றும் இரண்டு பூ₄தஸ்ருஷ்டியுண்டு; அவற்றில், தை₃வஸம்பத்தானது மோக்ஷத்தின் பொருட்டாயிருக்கும்; ஆஸுரஸம்பத்தானது ஸம்ஸாரத்தின் பொருட்டாயிருக்கும் — என்று அர்த்த₂ம். (ஹந்த தே கத₂யிஷ்யாமி விபூ₄தீராத்மந: ஶுப₄ா:| ப்ராத₄ாந்யத: குருஶ்ரேஷ்ட₂ நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே||) (ப. 246) இதுக்கர்த்த₂ம்—ஐயோ! என்னுடைய நல்ல விபூ₄திகளை ஸமுதா₃யமாகச் சொல்லுகிறேன்; "அதுவென்? பரக்கச் சொல்லலாகாதோ?" என்ன, என் விபூ₄திப் பரப்புக்கு ஒரு முடிவில்லை—என்று. (பஶ்யாமி தே₃வாந் தவ தே₃வ தே₃ஹே ஸர்வாந் தத₂ா பூ₄தவிஶேஷஸங்க₄ாந்| ப்₃ரஹ்மாணமீஶம் கமலாஸநஸ்த₂ம் ருஷீம்ஶ்ச ஸர்வாந் உரகா₃ம்ஶ்ச தீ₃ப்தாந்||) (ப. 246) இதுக்கர்த்த₂ம்—தேவரீர் திருமேனியிலே தே₃வர்களையும் காணுகின்றேன்; மற்றுமுண்டான பூ₄தவிஶேஷஸமூஹங்களெல்லாவற்றையும் காணுகின்றேன்; தாமரைப்பூவை ஆஸநமாகக் கொண்டிருக்கிற ப்₃ரஹ்மாவையும், அவனுக்குப் பரதந்த்ரனான ருத்₃ரனையும் மற்றுமுண்டான (தி₃வ்யரான)? மஹர்ஷிகளையும், உஜ்ஜ்வலங்களான அஷ்டநாகங்களையும் காணுகின்றேன் — என்று. (மந்மநா ப₄வ மத்₃ப₄க்தோ மத்₃யாஜீ மாம் நமஸ்குரு| மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவம் ஆத்மாநம் மத்பராயண:||) (ப.247) என்னிடத்தில் ப₄க்தியையுடையனாய்க்கொண்டு என்னிடத்தில் மநஸ்ஸை வை; என்னிடத்தில் ப₄க்தியையுடையனாய்க் கொண்டு என்னைத் திருவாராத₄நம் பண்ணு; என்னிடத்தில் ப₄க்தியையுடையனாய்க்கொண்டு என்னையே அடைவுதி— என்று.

(உபாயோபேயத்வே) (ப. 252) என்கிறதுக்கு— உபாயோபேயத்வங்களிரண்டும் உமக்கு ஸ்வரூபம், வந்

தேறியன்று—என்று. 'இவ்வுபாயோபேயத்வங்கள் ஸ்வ ரூபம் என்கிறது என்கொண்டு அறிவோம்?' என்கிற ஶங்கை யிலே அருளிச்செய்கிறார் (உப₄யலிங்க₃விஶிஷ்டதை) (ப. 252) இத்யாதி₃; உப₄யலிங்க₃விஶிஷ்டதையாவது—அகி₂லஹேயப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைகதாநத்வங்கள் இரண்டோடும் கூடியிருக்கை; அகி₂லஹேயப்ரத்யநீகத்வத்தாலே உபாயத்வம் ப₂லிதம்; அதாவது எல்லாருடைய அஶுத்₃தி₄யைப் போக்குகையாலே; கல்யாணைகதாநத்வத்தாலே உபேயத்வம் ப₂லிதம். ஆசார்ய க்ருத்யத்துக்கு அர்த்தி₂த்வம் உண்டாகையாலே "தானே" (வா.14) என்னக்கூடாது. உபாய க்ருத்யம் தனக்கேயுள்ளதொன்றாகையாலே. "ஏறிட்டுக் கொண்டான்" (வா. 14) என்னக்கூடாது. ஆனால் "தானே யேறிட்டுக் கொண்டான்" (வா.14) என்கிறவிது அவ்விரண்டிலும் கூடும்படியென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்ய க்ருத்யம் ஏறிட்டுக்கொள்ளுகிறவளவில்) (ப.254) இத்யாதி₃. (கார்ப்பண்ய தோ₃ஷோபஹத ஸ்வபா₄வ: ப்ருச்சா₂மி த்வா த₄ர்ம ஸம்மூட₄சேதா:। யச்ச்₂ரேயஸ்ஸ்யாந்நிஶ்சிதம் ப்₃ரூஹி தந்மே ஶிஷ்யஸ்தேऽஹம் ஶாதி₄ மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்॥) (ப. 254) இதுக்கர்த்த₂ம்—து₃:க்கி₂த்வமாகிற தோ₃ஷத்தாலே கலங்கின ஸ்வபா₄வத்தையுடையனாய், த₄ர்மாத₄ர்மமின்னதென்றறியாத மநஸ்ஸையுடையனாய்க்கொண்டு, உம்மைக் கேளாநின்றேன்; எனக்கு யாதொன்று நன்மையாம், அத்தை நிஶ்சயித்து அருளவேணும்; நான் உம்முடைய ஶிஷ்யன்; உம்மை ஶரணம் புகுந்த என்னை நியமித்தருளவேணும்—என்று.

வாக்யம் 15

(உப₄யத்துக்கும் ஸாத₄ாரண வைப₄வத்தை அருளிச்செய்கிறார்) (ப. 256) என்கிறதுக்கு நியாமகமேதென்று அருளிச்செய்கிறார் (தத்தத₃ஸாத₄ாரண) (ப.258) இத்யாதி₃. அஸாத₄ாரண வைப₄வம் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் (உப₄யத்துக்கும்) (ப. 258) இத்யாதி₃.

"தோ₃ஷத்தையும் கு₃ணஹாநியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாத வளவன்றிக்கே" (வா. 15) என்கைக்கு, இவையிரண்டும் உபேக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இத₃ம் குரு) (ப. 260) இத்யாதி₃. புருஷகாரோபாயங்கள் இரண்டுக்கும் பொதுவான வைப₄வம் சொல்லுகையாலே. இவ்வளவும் ஈஶ்வரன்வாத்ஸல்யத்தை அருளிச்செய்தார். இனிமேல், பிராட்டியுடைய வாத்ஸல்யத்தை அருளிச் செய்கிறார் (இவ்வாத்ஸல்யந்தான்) (ப. 264) இத்யாதி₃.

வாக்யம் 16

கர்மவஶ்யனான சேதநனுக்கு தோ₃ஷகு₃ணஹாநிகள் இரண்டும் வருமென்று சொல்லலாம்; அகர்மவஶ்யர்களுக்கு தோ₃ஷகு₃ணஹாநிகள் இரண்டும் வருமென்று சொல்லக் கூடாதென்னுமத்தை விவக்ஷித்துக்கொண்டு (எங்ஙனே என்னில்) (ப. 266) என்கிறார். அகர்மவஶ்யராயிருக்கிறவர்களுக்கு அக்ருத்யகரணம் கல்பிக்கை அஸங்க₃தமாயிருந்ததீயென்ன (இதுதான்) (ப. 268) இத்யாதி₃.

வாக்யம் 17

(பு₃த்₃த்₄வா ச நோ ச) (ப. 272) என்கிறதுக்கர்த்த₂ம்— அறிந்தும் அறியாமேயும் அக்ருத்யகரணம் முதலான அபசாரங்களாலே கெட்டுப்போனேன்—என்று. (அதிக்ராமந் ஆஜ்ஞாம்) (ப. 272) என்கிறதுக்கர்த்த₂ம்—விதி₄நிஷேத₄ங்களில் தேவரீர் பண்ணிவைத்த ஆஜ்ஞையை எதிர் நினைத்தேன்—என்று.

வாக்யம் 18

"அங்கீ₃காரத்துக்கு அவைதன்னையே பச்சையாக்குகை" (வா. 15) என்கிற வாக்யத்தை விவக்ஷித்துக்கொண்டு "ராக்ஷஸிகள்" (வா. 18) என்கிற வாக்யத்துக்கு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி புருஷகாரமும் உபாயமும்) (ப. 276) இத்யாதி₃. ராக்ஷஸிகள் தோ₃ஷத்தைப் பச்சையாகக்கொண்டு அங்கீ₃கரித்தது மூலத்தில் இல்லையே? என்ன (ஏவம்பூ₄தைகளான) (ப. 278) இத்யாதி₃.

வாக்யம் 19

ராக்ஷஸிகள்தோ₃ஷம் சொல்லுகிறவிடத்தில் ஶங்கையை யிட்டுப் பரிஹரியாமல். அர்ஜுநனிடத்திலே ஶங்கை யிடுவானென்? என்ன (இப்படி தோ₃ஷ ப்ரஸித்₃தி₄) (ப.280) இத்யாதி₃. (ஆப₄ரணஸ்யாப₄ரணம் ப்ரஸாத₄நவிதே₄: ப்ரஸாத₄நவிஶேஷ:| உபமாநஸ்யாபி ஸகே₂ ப்ரத்யுபமாநம் வபுஸ் தஸ்யா: ||) (ப. 280) இதுக்கர்த்த₂ம்-அந்த ஊர்வஶியு டைய ஶரீரமானது. ஆப₄ரணத்துக்குமாப₄ரணமாயிருக் கும்; ப்ரஸாத₄ந விதி₄யாவது-வஸ்த்ரா(த்₃யா?)லங்காரம்; அலங் காரத்துக்கும் அலங்காரமாயிருக்கும்; (உபமாநஸ்யாபி ஸகே₂ ப்ரத்யுபமாநம்) என்றது—இவளுடைய முக₂த்தைக் கண்டு சந்த்₃ரனை அறியலாமாயிருக்கும்—என்று. ப₃ந்து₄க்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும் காருண்யமும் நல்லதன்றோ என்ன, (இவற்றில் ஸ்நேஹ காருண்யங்கள்)(ப. 284) இத்யாதி₃. (அஸ்தா₂ந....) (ப. 284) இதுக்கர்த்த₂ம்—ஸ்தா₂நமல்லாத ஸ்தா₂நத்திலே உண்டான ஸ்நேஹ காருண்யங்களென்ன. ஸ்வத₄ர்ம மான யுத்₃த₄த்திலே அத₄ர்மபு₃த்₃தி₄யென்ன இவற்றாலே கலங்கியிருக்கிறவனை—என்று. ஸ்நேஹ காருண்யங்கள் தோ₃ஷமென்னுமிடத்தை ஸப்ரமாணமாக உபபாதி₃க்கிறார் (த₄ர்மக்ஷேத்ரே) (ப. 284) என்று தொடங்கி. (இதுக் கர்த்த₂ம்)—புண்ய க்ஷேத்ரமான குருக்ஷேத்ரத்திலே யுத்₃த₄த்திலே இச்சையுடையவர்களாய்க்கொண்டு கூடின வர்கள்—(என்று.) (ந காங்க்ஷே....) (ப. 286) நான் விஜயமும், ராஜ்யமும், ஸுக₂மும் ஆசைப்படுகிறே னல்லேன்; எங்களுக்கு ஸுக₂மும் ராஜ்யமும் ப்ராணனும் ஏதுக்காக? அவற்றைக்கொண்டு கார்யமில்லை. "ராஜ்யாதி₃ களையெல்லாம் வேண்டா என்கிறதுக்குக் கருத்தென்?" என்று க்ருஷ்ணன் கேட்க, சொல்லுகிறான் (யேஷாமர்த்தே₂) (ப.286) இத்யாதி₃-யாவர் சிலர்க்காக ராஜ்ய போ₄க₃ ஸுக₂ங்க ளெல்லாம் எங்களாலே ஆசைப்படப்பட்டது. அவர்கள் யுத்₃த₄த்திலே, ப்ராணன்களிலும் த₄நங்களிலும் ஆசையற்று வந்தார்கள்; ஆனபின்பு, எங்களுக்கு ராஜ்யத்தில் நசையற

அமையும். (தாந் ஸமீக்ஷ்ய....) (ப. 286) குந்தியுடைய பிள்ளையானவன், யுத்₃த₄ம் பண்ணவேணுமென்று கூடி யிருக்கிற தன் ப₃ந்து₄க்களைக் கண்டு, மிக்க க்ருபையோடே கூடிக்கொண்டு, து₃:க்க₂ப்பட்டு ஒரு வார்த்தை சொன்னுன். கீழே 'இவர்களை ஸம்ஹரித்தால் வம்ஶக்ஷயம் பண்ணினதாம்' என்று சொன்னுன். "உங்களைக் கொன்ருல் இத்தோ₃ஷம் வாராதோ? அவர்கள் செய்கிற மந்த்ரம் நீயும் செய்ய வொண்ணுதோ?" என்ன, "அவர்கள் அறியாமையாலே செய்கிருர்கள்; அறிந்த நமக்குப் பரிஹரிக்கவேண்டாவோ" என்கிருன் (கத₂ம் ந ஜ்ஞேயம்) (ப. 286) இத்யாதி₃— ஜநார்த₃நனே! குலக்ஷயமடியாக வந்த தோ₃ஷத்தை அறிந்த நம்மாலே இந்தப் பாபத்தினின்றும் திரும்புகை எங்ஙனே அறியமாட்டாதிருக்கிறது? ஆகையால் அவஶ்யம் பரிஹரிக்கவேண்டாவோ? (அஹோ ப₃த....) (ப.286) ராஜ்ய ஸுக₂த்தில் ஆஶையாலே ப₃ந்து₄க்களை ஸம்ஹரிக்க உத்₃ யோகி₃த்தோம் என்பது யாதொன்று. ஆகையாலே நாங்கள் மஹாபாபத்தைப் பண்ண உத்₃யோகி₃த்தோமே! ஐயோ! இதொரு ஆஶ்சர்யமிருந்தபடியென்!

வாக்யம் 20

"அவன் அஶக்தனுய்க் கண்டிருந்தானன்றே; த₄ர்ம பு₃த்₃தி₄யாலே யன்ரோ பொறுத்திருந்தது" என்ன அருளிச் செய்கிருர் (கோ₃விந்த₃ புண்ட₃ரீகாக்ஷ) (ப.288) இத்யாதி₃.

வாக்யம் 21

1. தோ₃ஷத்தின் கொடுமையாவது — தலையறுக்க வேண்டும் குற்றம் உண்டாயிருக்கை; அத்தை "நிரஸிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க" (வா.21) என்று மூலத்தில் சொல்லுகை யாலே (இத்தோ₃ஷத்தின் கொடுமையை உபபாதி₃க்கிருர்) (ப.292) என்கிருர். 2. இந்த யோஜனையில் "நிரஸிக்க ப்ராப்த மாயிருக்க"(வா.21)என்கிறதுக்கு ஸங்க₃தியாமித்தனையல்லது "வைத்தது—த்₃ரௌபதி₃யுடைய மங்க₃ள ஸூத்ரத்துக்காக" (வா. 21) என்கிறவிதுக்கு ஸங்க₃தியாகமாட்டாதென்று

திருவுள்ளம்பற்றி. இவ்வாக்யத்துக்கெல்லாம் சேர இன்னமும் ஒரு யோஜனை அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே இத்தோ₃ஷம்) (ப. 292) இத்யாதி₃. "பாண்ட₃வர்கள்" (வா.21) என்கிற வாக்யத்தில், முற்தின யோஜனையில், "ப்ரத₄ாந தோ₃ஷம்" (வா. 20) என்கிறத்தை தளமாக்கிக்கொண்டு இவ்வாக்யத்துக்கு ஸங்க₃தி சொல்லலாயிருக்கையாலே, கீழ் வாக்யத்தோடே சேர்த்தியுண்டு; அநந்தரயோஜனையில் கீழ் வாக்யத்தோடே இவ்வாக்யம் சேரும்படியென்? என்னில், "த்₃ரௌபதீ₃பரிப₄வம் கண்டிருந்தது" (வா. 20) என்று தொடங்கி, அர்ஜுனன் ஒருவனுக்குமிறே தோ₃ஷம் சொல்லிற்று; இப்படி இவன் ஒருவனிடத்திலே ஒதுக்க வேணுமோ? ஐவர்க்கும் ஒவ்வாதோ! என்று இப்படி ஸங்க₃தி சொல்லிக்கொள்வது என்று நினைத்து (இத்தோ₃ஷம் ஐவர்க்கும் ஒவ்வாதோ) (ப. 292) என்கிறார்.

வாக்யம் 22

தூ₃த்ய ஸாரத்₂யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்த்யுபதே₃ஶம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக" (வா. 22) என்னுமிடம் எங்ஙனே? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (தூது போய்த்தது) (ப.296) இத்யாதி₃. (ந யோத்ஸ்யாமி)—யுத்₃த₄ம் பண்ணக் கடவேன் அல்லேன். (ஸர்வ) (ப. 298) இத்யாதி₃—கீழ் உபதே₃ஶித்த அர்த்த₂ங்களெல்லாவற்றிலும் பரமரஹஸ்யமாய், ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான வார்த்தையை என்பக்கல் நின்றும் கேள்; எனக்கு த்₃ருட₄னாக இஷ்டனாகாநின்றாய் என்று கொண்டு உனக்கு ஹிதம் சொல்லாநின்றேன்; என்னிடத்திலே ப₄க்தியை யுடையனாய்க்கொண்டு, என் பக்கலிலே மநஸ்ஸை வை; என்னைத் திருவாராத₄நம் பண்ணு; என்னை வணங்கு; இப்படியானால் என்னையே கிட்டுவாய்; இது மெய்; உனக்கு ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுநின்றேன். நீ எனக்கு இஷ்டனாகை யாலே. ஆப்தனான உனக்குப் பொய் சொல்லுவனோ? "அறியாத அர்த்த₂ங்களிலே வாத்ஸல்யாதி₃கள் ஸூசிதமான படி" (ப. 300) என்னென்னில்; விஶ்வருபத்தைக் காட்டுகை

யாலே ஸ்வாமித்வமும், தத்வவிவேகம் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸௌலப்₄யமும் சொல்லிற்று. (அஸ்மாந் வேத்த₂....) (ப. 300) தான் தூது எழுந்தருளுகிறபோது, த₄ர்மபுத்ரனை "நானங்குப்போனால் சொல்லும்படி எங்ஙனே?' என்று கேட்க, அப்போது த₄ர்மபுத்ரன் சொன்ன வார்த்தையாய்த்து இஸ்லோகம்; "எங்களையறிவீர்; ஶத்ருக்களையறிவீர்; அங்குப்போனால் சொல்லும் கார்யமறிவீர்; வார்த்தை சொல்லவும் வல்லீர்; ஆகையாலே, எங்களுக்கு யாதொன்று ஹிதமானது, அத்தை து₃ர்யோத₄நன் சொல்லப்படுவனாக" விக்₃ரஹ விஶிஷ்டனானவனே உபாயமாகையாலே, உபாயத்வம் சொல்லுகையாலே "சரணௌ" என்கிற பதமும் ஸூசிதம் (ப. 302).

இரண்டாம் அநுப₃ந்த₄த்தில் ப்ரத₂மப்ரகரணம் ஸமாப்தம்.

ஶ்ரீ:
ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அநுப₃ந்த₄ம் 3

மற்றோர் அரும்பத₃வுரை

வாக்யம் 4

"அத்தாலே அது முற்பட்டது" (வா. 4) என்கிறதினுடைய யோஜநாத்₃வயத்துக்கும் "அப்₄யர் ஹிதம்" என்றதுக்கும் இனி பே₄த₃ம். முந்தின யோஜனைக்கு (ப. 120) அத்தாலே என்றது—ப்ரமாண ப₃லமாகிற அத்தாலே—என்றபடி. இரண்டாம் யோஜனைக்கு (ப. 122) அத்தாலே என்றதுக்கு—"ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்கள்"(வா. 1) என்கிற ஸமஸ்தபத₃மான இடத்துக்கு, இப்படி இவர்க்கு ஸமாஸ விவக்ஷையாகிற அத்தாலே—என்றபடி.

வாக்யம் 9

ஈஶ்வரநிமித்தமாகவொழிய திருவடி நிமித்தமாகப் புருஷீகரித்தமை புருஷகாரமோ? என்ன (ஆகையால் இரண்டு த₃ஶையிலும்) (ப. 208) இத்யாதி₃. (இதுவும்

கூட்டக் குறையில்லை) என்றது—திருவடிநிமித்தமாகப் புருஷீகரித்தமையும் கூட்டக்குறையில்லை—என்றபடி.

வாக்யம் 10

கீழே. "ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷங்களிரண்டிலும் புருஷ காரத்வம் தோற்றும்" (வா. 9) என்றவிடத்தில். இளைய பெருமாள். காகம் இவர்கள்நிமித்தமாகப் பெருமாள் விஷயத்திலும், ராக்ஷஸிகள்நிமித்தமாகத் திருவடி விஷயத் திலும் புருஷீகரித்தமையன்றோ ப்ரஸ்தாவப்? இங்கே, ஈஶ்வரனை அங்கீகாரோந்முகனாக்குகை, சேதநனை ஆஶ்ரய ணோந்முகனாக்குகை என்று வ்யாக்யாநம் பண்ணக்கூடுமோ? என்ன (ஸம்ஶ்லேஷதஶையில் இளையபெருமாளுக்காக) (ப. 210) இத்யாதி. (ஶ்ருணோதி) (ப. 212)—கேட்குகை என்றபடி. (ஶ்ரூணாதி) (ப. 212)—பரப்புகை என்றபடி.

வாக்யம் 14

"ஆசார்ய க்ருத்ய" (வா. 14) இத்யாதி வாக்யத்ரயத் துக்கும்—அர்த்தித்வமும் இன்றிக்கே அந்யக்ருத்யமான வற்றையும் ஏறிட்டுக்கொண்டானோ? என்ன (ஆசார்ய க்ருத்யம் ஏறிட்டுக்கொள்ளுகிறவளவில்) (ப.254) இத்யாதி.

வாக்யம் 15

கீழே புருஷகார ஸ்வரூபம் சொன்னாப்போலே உபாய ஸ்வரூபம் சொல்லிற்றோ? என்ன (உபாயத்துக்கும்) (ப.258) இத்யாதி. இது அவாந்தரஸங்கதி.

வாக்யம் 16

(இவ்வர்த்ததத்வமறியாதவர்களுக்கு)(ப.270)என்றது- 'தோஷகுணஹாநிகளையே பச்சையாகக்கொண்டு அங்கீ கரிக்கும்' என்கிற அர்த்த தத்வமே அறியாதவர்களுக்கு— என்றபடி.

வாக்யம் 22

இவளுக்காகச் செய்தான் என்றால், அர்ஜுநனுடைய தோஷகுணஹாநிகளைப் பச்சையாகக் கொண்டான் என்று சொல்லும்படியென்? என்ன (ஆக இப்படி அஸ்தாந ஸ்நேஹாதிகளும்) (ப. 298) இத்யாதி.

மூன்றும் அநுபந்தத்தில் ப்ரதமப்ரகரணம் ஸமாப்தம்.

அநுப₃ந்த₄ம் 4

ந்யாயங்கள் (न्यायानां-अनुक्रमणिका)

(அட்டவணை)

நாலாம் அநுப3ந்த4த்தில் ப்ரத2மப்ரகரணம் முற்றிற்று.

அநுப3ந்த4ம் 5

ஶப்3தா3ர்த்த2ங்கள்

(அட்டவணை)

(ஸ்ரங்குஶ)

ஐந்தாம் அநுப₃ந்த₄த்தில் ப்ரத₂மப்ரகரணம் முற்றிற்று.

அநுப₃ந்த₄ம் 6

உதா₃ஹரிக்கப்பட்ட பெரியோர்களின் திருநாமங்கள்

(அட்டவணை)

ஆறும் அநுப3ந்த4த்தில் ப்ரத2மப்ரகரணம் முற்றிற்று.

அநுப₃ந்த₄ம் 7

நிஷ்கர்ஷங்கள்

ஏழாம் அநுப₃ந்த₄த்தில் ப்ரத₂மப்ரகரணம் முற்றிற்று.

அநுப₃ந்த₄ம் 8

பரிஷ்காரங்கள் (परिष्काराणां अनुक्रमणिका)

(அட்டவணை)

42. श्रियः अनन्यार्हत्वं 168
43. श्रियः शरणत्वं 182
44. श्रीदेवीकृपायाः परमत्वं 232
45. सङ्ग्रहत्वं 5
46. ஸஹிப்பிக்கை 44
47. सारासारविवेकः 20, 21
48. स्वरूपनिरूपकत्वं 171

எட்டாம் அநுப₃ந்த₄த்தில் ப்ரத₂மப்ரகரணம் முற்றிற்று.

அநுப₃ந்த₄ம் 9

வ்யாக்₂யா த்₃வயத்தில் காணப்படும் பே₄த₃ம்

(1) மணற்பாக்கத்துநம்பியார் என்று பெரியஜீயர் (ப. 33). திருச்சானூர் நம்பியார் என்று ஆய் (ப. 60). விரோத₄ பரிஹாரம் அரும்பதவுரைகளில் (ப. 33)

(2) 9-வது ஸூத்ரத்தில் (ப. 198) த₃ஶாத்₃வய புருஷகாரத்வம் ப்ரமேயம் என்று பெரியஜீயர்; (ப. 199ல்) ஸம்ஶ்லேஷத₃ஶாக்₃ரஹணம் த்₃ருஷ்டாந்தார்த்த₂ம் என்று ஆய்.

(3) ஈஶ்வரன் மீளாமைக்கடி நிருபணத்தில் பே₄த₃ம் (ப. 232, 235)

(4) ஆசார்யக்ருத்யம்ஆருடையது என்ற நிஷ்கர்ஷத்தில் பே₄த₃ம். (பெரியஜீயர் ப. 238)—ஆசார்யக்ருத்யமான அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் ஶரண்யக்ருத்யமன்றே. (ஆய் ப. 251)—ஆசார்யத்வம் ஸ்வகு₃ணமாயிருக்க.

(5) உபாயக்ருத்யம் ஏறிட்டுக்கொண்டமை நிருபணத்தில் பே₄த₃ம் (252, 253)

(6) ப்ரத₂மப்ரகரண ப்ரதிபாத்₃யம்-உப₄யவைப₄வம் ப்ரதா₄ந ப்ரமேயம் என்று பெரியஜீயர் (ப. 302). ப்ரத₂ம ப்ரகரணப்ரதிபாத்₃யம் புருஷகாரவைப₄வம்; உபாயவைப₄வம் தச்சே₂ஷதயா உக்தம் என்று ஆய் (ப. 303).

ஒன்பதாம் அநுப₃ந்த₄த்தில் ப்ரத₂மப்ரகரணம் முற்றிற்று.

அநுப$_3$ந்த$_4$ம் 10

அரும்பத விளக்கங்களில் காணப்படும் பே$_4$த$_3$ங்கள்

பக்கம்	
3.5	"ஸகல" ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ நிரூபணத்தில் பே$_4$த$_3$ம்
5.6	"ஆகாரத்ரய" நிரூபணத்தில் பே$_4$த$_3$ம்
7.8	"நித்யாஸங்குசித" ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ நிரூபணத்தில் பே$_4$த$_3$ம்
9	"யோக்$_3$யதா" ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ நிரூபணத்தில் பே$_4$த$_3$ம்
10	"மாயா" "ப$_4$க$_3$வந் மாயா" என்று பாட$_2$ பே$_4$த$_3$ம்
10.11	"ஸ்வப்ரகாஶ" ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ நிரூபணத்தில் பே$_4$த$_3$ம்
12	"படுகுழிகள்" "படுகுழி" என்று பாட$_2$ பே$_4$த$_3$ம்
12	"தத$_3$நுகு$_3$ண" "தத்தத$_3$நுகு$_3$ண" என்று பாட$_2$ பே$_4$த$_3$ம்
13	பரமப்ராபகத்வ நிரூபணத்தில் பே$_4$த$_3$ம்
13	அத்யந்த வைமுக்$_2$ய நிரூபணத்தில் பே$_4$த$_3$ம்
18	"அறிந்தே" என்ற அவதா$_4$ரணார்த்த$_2$ நிரூபணத்தில் பே$_4$த$_3$ம்
24	"தாத்பர்ய" ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ நிரூபணத்தில் பே$_4$த$_3$ம்
31.32	"பெருமாளும்" ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ நிரூபணத்தில் பே$_4$த$_3$ம்
37	"வசநபூ$_4$ஷண" ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ நிரூபணத்தில் பே$_4$த$_3$ம்
57.58	"திருமாமகள்" தனியன் பாட$_2$த்திலும் அர்த்த$_2$த்திலும் பே$_4$த$_3$ம்
78	"பர" ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ நிரூபணத்தில் பே$_4$த$_3$ம்
96	"ஈஹா" ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ நிரூபணத்தில் பே$_4$த$_3$ம்
106	"ஶாகா$_2$ர்த்த$_2$ங்கள்" "ஶாகா$_2$ந்தரங்கள்" என்று பாட$_2$ பே$_4$த$_3$ம்
144	"ருசிபரவஶ" என்று வ்யாக்$_2$யாந பாட$_2$ம்; "ருசிவிவஶ" என்று அண்ணாவப்பங்கார் ஸ்வாமி பாட$_2$ம்
180	"பீ$_4$தைகளாய்" "பீ$_4$தபீ$_4$தைகளாய்" என்று பாட$_2$ பே$_4$த$_3$ங்கள்
202	ஜயந்தனைப்பற்றிய விசாரத்தில் பே$_4$த$_3$ங்கள்
233-238	ராவணனைத் திருத்தாதொழிந்தமை நிரூபணத்தில் பே$_4$த$_3$ம்

பத்தாவது அநுப$_3$ந்த$_4$த்தில் ப்ரத$_2$மப்ரகரணம் முற்றிற்று.

அநுப$_3$ந்த$_4$ம் 11

உத$_4$ாஹ்ருத க்$_3$ரந்த$_2$ங்கள்

(அட்டவணை)

[வ்யாக்$_2$யாநங்களிலும், அரும்பதவுரைகளிலும் எடுக்கப் பட்ட வேத$_3$வேத$_4$ாந்த தி$_3$வ்யப்ரப$_3$ந்த$_4$வசநங்கள் தவிர்ந்த மற்ற வசநங்களை உட்கொண்ட கிரந்தங்களுக்குத் தெரிந்தவரையில் இங்கு அட்டவணை கொடுக்கப்படுகிறது. ஐதிஹ்யவ்யாகர ணைதி$_3$விஷயங்கள் எடுக்கப்படும் பக்கங்களும் காட்டப்படு கின்றன. எல்லா ப்ரகரணங்களிலும் உள்ள எல்லா ப்ரமாணங் களுக்கும் ஆகரம் முதலானவை கடைசி ப$_4$ாக$_3$த்தில் கொடுக்கப்படும்.]

1 அதிமாநுஷஸ்தவம் 283
2 அஷ்டஶ்லோகீ 41. 55
3 ஆசார்யஹ்ருத$_3$யம் 79. 240. 241. 243
4 ஆபஸ்தம்ப$_3$த$_4$ர்ம ஸூத்ரம் 287
5 ஈடு 3. 139
6 உத்தரமீமாம்ஸா 83. 88. 97. 127. 129. 178. 252. 266. 268. 287
7 ஐதிஹ்யங்கள் 16. 26. 27. 33. 53, 60. 66
8 குறுந்தொகை 175
9 க$_3$த்$_3$யத்ரயம் 10 42. 53, 162 196. 260. 264. 266
10 கீ$_3$தா 6 11 17. 19. 21. 50. 51. 66. 75. 85. 136 149, 161 171. 240—248 252 261. 262. 271, 283—287, 290 296—299, 301
11 கீ$_3$தாப$_4$ாஷ்யம் 2. 171. 245 247. 288
12 கீதார்த்த$_2$ஸங்க்$_3$ரஹம் 50. 51. 284. 285. 288
13 கௌ$_3$தமத$_4$ர்மஸூத்ரம் 74
14 சது:ஶ்லோகீ 153
15 சரமோபாயநிர்ணயம் 27
16 தத்வத்ரயம் 134
17 தத்வதீ$_3$பம் 228
18 தத்வநிர்ணயம் 118
19 தாத்பர்யதீ$_3$பிகா 117
20 திருக்குறள் 175

பதினொராம் அநுப₃ந்த₄த்தில் ப்ரத₂மப்ரகரணம் முற்றிற்று.

அநுப₃ந்த₄ம் 12
பாட₂ஶோத₄நங்கள்

[பழைய பதிப்புகளில் லேக₂கப்ரமாத₃ாதி₃களால் ஏற்பட்டுவிட்ட பாட₂ங்களும், நமது பதிப்பில் அவற்றின் ஶோத₄நங்களும் கீழே கொடுக்கப்படுகின்றன]

பக்கம்	வரி	பாட₂ம்	ஶோத₄நம்
51	24	என்றும்	என்ற
56	10	உக்தமான	முக்தகமான
68	18	ஸாத₄ாரண	ஸாவத₄ாரண
70	14	தூ₃ஷண	பூ₄ஷண
86	29	படுகிறது மேல்	படுகிறது. மேல்
87	10	என்னுமளவாக. (பாரா)	என்னுமளவாக (பாரா இல்லை)
98	23	ஸஞ்சாரிதமாகையாலே	ஸஞ்சாரிதமாகையாலேயும்
107	30	[(அபேக்ஷித....) ப்ரதீகத₄ாரணமில்லை;]	[ப்ரதீகத₄ாரணம் அச்சிடப்பட்டுள்ளது]
109	26	என்கிறது. மேல்	என்கிற மேல்
129	4	என்கிற வேத₃	என்கிறது. வேத₃
154	10	விஶிஷ்ய	விஶிஷ்ட
159	24	ஸர்வாதி₄காரத் வார்த்த₂மான	ஸர்வாதி₄....மாக.
161	11	हितबुद्ध्यापि	हितबुद्ध्या
166	20	एकमेव	एक एव
172	18	ஶேஷிஶேஷத்வ	ஶேஷஶேஷத்வ
175 to 179		பக்கம் 175முதல் 179ல் "உடையளாயிருக்கையாலே" என்பதீறாக உள்ள எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமி அரும்பதவுரைப்பங்க்திகள் பிழையாக ஏழாவது வாக்யத்தின் முடிவில் அச்சிடப்பட்டிருந்தன; நமது பதிப்பில் எட்டாவது வாக்யத்தின் தொடக்கத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ளன.	
175	18	அள்ளிக்கொண்டத்தே பயப்பு	அள்ளிக்கொள்வற்றே பசப்பு

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
175	20	பயத்தலாவேன்	பரத்தலானே
177	8	देवत्वे देवदेहा विष्णोः	विष्णोः देवत्वे देवदेहा
185	23	கருத்து என்றும்	கருத்து என்று
205	13	हरे त्वत्तः	हरेस्त्वत्तः
205	17	பொறுத்திருக்கையன்று	பொறுத்திருக்கை என் ?
*223	17	विकृति	இக்ருதி
229	20	श्रावयत्युत	श्रावयत्येत
229	26	कर्महेतुकवैमुख्यமும். புண்யபாப ஹேதுக வைமுக்₂யமும்.	कर्महेतुकवैमुख्यமும்.
231	4	இவ்வுபதேஶ	இவனுபதே₃ஶ
233	10	அருளாதொழிந்தது	அருளாதொழிந்த
236	27,28	என்று அவன் குடியிருப்பால்	என்றவன் குடிப் பிறப்பால்
243	2	பரிஹாரத்வமாகிற	பரிஹாரகத்வமாகிற
247	19	चाद्यं पुरुषं	चाद्यं
250,251	கடைசிவரிகள்	ஶங்காபூர்வகமாக	ஶங்காபரிஹாரபூர்வகமாக
259	2	தத்பூர்வ	தத்பூர்வக
259	22	वैभवगत	वैभवागत
261	8	காட்டேறின	காம்ப்பேறின
261	15	उभयसाधारणமான	उभयसाधारणस्वरूपமான
262	19	என்கிற வசநம்	என்கிற
267	4	நினைக்கை	நினைக்கில்
267	23	फल्गुत्वेन	अफल्गुत्वेन
269		17வது வாக்யம் ஆய்ப்படியில் "அக₂டித" என்று தொடங்கி. "உண்டாகையாகிறது" என்பதிருக உள்ள பங்க்திகள் ஓலைசுவடியின் பக்கமாறுதலாலே மாறி விழுந்திருக்கின்றன. சரி செய்யப்பட்டு 16-வது வாக்யத்தின ஈற்றில் நம்மால் அச்சிடப்பட்டுள்ளன.	

* இது நம்முடைய பதிப்பிலும் பிழையாக விழுந்திருக்கிறது. திருத்திக்கொள்ளவும்.

271	8	தேடின	அடியறத்தேடின
275	17	अमिद्रोग्धुं	ह्यमिद्रोग्धुं
281 to 295		281-295 பக்கங்களில் ஆய்ப்படியில் தனித் தனி அவதாரிகை இல்லாமையால். 19. 20. 21 வாக்யங்கள் ஆய்ப்படியில் ஒரே வாக்ய மாகக் கொள்ளப்பட்டிருப்பது தெளிவு. 19, 20 வாக்யங்களின் ஆய் வ்யாக்₂யாநம் "....ஸங்கித்து (285)....என்று பரிஹரிக்கிறார் (289)" என்று ஒரே பாராவாக இருப்பது காணத்தக்கது. பழைய பதிப்பில் தனி வாக் யங்களாகக் கொண்டு தனிப்பாராக்களாகப் பிரித்து அச்சிட்டிருப்பது தவறு.	
281	17	परिकर्म	प्रतिकर्म
282	19	"தலை"	"தலைவன்"
283	10,11	என்கிறவிடத்தில்	"केशवस्यात्मा" என்கிறவிடத்தில்
298	4,7	த்₃ருட₄ இதி	த்₃ருட₄மிதி.

அநுப₃ந்த₄ங்கள்

11	21	அவற்றுக்குத்தரம்	உத்தரம்—அவற்றுக்கு
17	5,7	விவக்ஷயாகையாலே என்றபடி...என்கிறார்	விவக்ஷயாகையாலே ...என்கிறார் என்றபடி.
18	26	என்றபடி. புருஷகாரமாக	என்னும்படி புருஷகாரமாக
20	18,19	"நீர் இந்த வார்த்தை கேட்டபோதே" என்பது அந்வயிக்கவில்லை; "நீர் சொன்ன இந்த வார்த்தை..." என்றோ "நீர் இந்த வார்த்தை சொல்லக் கேட்டபோதே" என்றோ இருக்க வேண்டும். திருத்திக்கொள்ளவும்.	
20	29	க்ரமம்	ஶ்ரமம்
26	30	ஸாத₄ரண	அஸாத₄ரண
31	9,10	சொல்லப்படுவன்" ஆக, விக்₃ரஹ....	சொல்லப்படுவனாக." விக்₃ரஹ....

பனிரண்டாம் அநுப₃ந்த₄த்தில் ப்ரத₂மப்ரகரணம் முற்றிற்று.

★ ஸ்ரீஸூக்திமாலா வெளியீடுகள் ★

பதவுரை, அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு முதலானவற்றோடு கூடிய பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களின் க்ரந்தங்கள்.

க்ரந்தங்கள்	விலை	தபால்
1. பரந்த ரஹஸ்யம் முதலிய எட்டு ரஹஸ்யங்கள்	1-50	-35
2. ஸ்தோத்ரரத்நசதுஃஶ்லோகீ ஜிதந்தே வ்யாக்யானங்கள்	3-00	-55
3. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	1-50	-35
4. முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	1-88	-40
5. பெருமாள் திருமொழி வ்யாக்யானம்	1-38	-40
6. திருமாலை வ்யாக்யானம்	2-75	-50
7. திருவாசிரியம் பெரியதிருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	1-63	-40
8. சதுஃச்லோகீ வ்யாக்யானம் (நாயனாராச்சான்பிள்ளை)	1-50	-35
9. கத்ய வ்யாக்யானங்கள்	2-00	-47
10. நாச்சியார் திருமொழி வ்யாக்யானம்	4-00	-75
11. திருச்சந்தவிருத்த வ்யாக்யானம்	3-00	-55
12. நான்முகன திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்(விவரணத்துடன்)	2-00	-50
13. ஸ்ரீராமாயண தனிச்லோகம் (விவரணத்துடன்) I Part.	3-50	-65
ஷை இரண்டாம் பாகம் (விவரணத்துடன்)	7-00	1-25
14. திருப்பள்ளியெழுச்சி வ்யாக்யானம்	0-50	-25
15. பாசுரப்படி ராமாயணம் (விலையில்லை தபால்கூலி 0-10)		
16. அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யானங்கள்	1-88	-40
17. கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானம்	2-75	-50
18. சிறியதிருமடல் வ்யாக்யானம் (விவரணத்துடன்)	1-38	-35
19. முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யானம்	3-00	-55
20. பெரியதிருமடல் வ்யாக்யானம் (விவரணத்துடன்)	1-50	-35
21. முதல்திருவந்தாதி, அப்பிள்ளையுரை(விவரணத்துடன்)	3-00	-55
22. இரண்டாந்திருவந்தாதிவ்யாக்யானம்(விவரணத்துடன்)	4-00	-75
23. ஆறாயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் (சரமோபாயநிர்ணயம், பெரியதிருமுடியடைவு முதலானவற்றுடன் கூடியது)	7-00	1-00
24. ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யாநம் 4-அரும்பதவுரைகளுடன் முதல்பாகம்	6-00	1-00

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் வெளியீடுகள்

1. திருப்பாவை வ்யாக்யானம்	3-00	-55
2. (போதாயந) ஸந்த்யாவந்தநம் பதவுரையுடன்	0-31	-10
3. (போதாயந) உபாகர்மவிதி	0-31	-10
4. புருஷஸூக்த வ்யாக்யானம்	0-75	-25
5. நாராயணஸூக்த வ்யாக்யானம்	0-75	-25
6. ஸ்ரீஸூக்த வ்யாக்யானம்	2-00	-48
7. பூ நீளா விஷ்ணுஸூக்த வ்யாக்யானங்கள்	1-75	-50
8. தேஹளீச ஸுப்ரபாதம்	0-25	-10
9. ராமாநுஜதேசிக ஸ்தோத்ரங்கள்	1-00	-35
10. விசிஷ்டாத்வைதவிஜயம் (முதல் பாகம்)	10-00	1-50
11. சாதிமத ஆராய்ச்சி	2-00	-25
12. ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹஸ்தவம்	0-37	-15

13. ஸந்மதகாரிகாவளீ	1-75	-48
14. விஷ்ணுசித்தவிஜயம் முதல் பாகம்	5-00	1-00
ஷை இரண்டாம் பாகம்	7-00	1-50
15. கம்பனின் சமயம் முதல் பாகம்	1-00	-30
16. சாரீரககாரிகாவளீ (முதல் பாகம்)	3-00	-60
17. பெரியாழ்வார் ப்ரபாவம்	4-00	-75
28. ஸாத்விகவிஜய ஸர்வஸ்வம் (தபால் உள்பட 50பை)		
19. ஸந்த்யாவந்தநபாஷ்யம்	3-00	-71
20. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யாநம்	1-50	-35

கிடைக்குமிடம்:-

ஸ்ரீ. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஆழ்வாராசார்யர்களின் அருளிச்செயல்களுக்கு
எளிய தமிழ் விரிவுரைகளுடன் வெளிவரும்
சிறந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மாதப்பத்திரிகை

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

வேதம், ஸ்மிருதிகள், இதிஹாஸங்கள் முதலியவற்றி லிருந்து ஸ்ரீமந்நாராயணனின் பெருமையை விளக்கும் விஷ்ணு சித்தவிஜயம் என்னும் சிறந்த க்ரந்தமும், தமிழில் கீதா வ்யாக்யானமும், திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கு எளிய விவரணங்க ளோடு கூடிய பூர்வாசார்ய வ்யாக்யானங்களும் விசிஷ்டாத் வைத ப்ரகரணக்ரந்தமான விவரண ஸஹித சாரீரககாரிகாவளி யும் மற்றும பல விஷயங்களும் வெளிவருகின்றன.

ஆசிரியர்:—

ஸ்ரீ. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

வருடச் சந்தா ரூ. 5-00.

ஸர்வஜித் மார்கழி 28வ (**12—1—1948**) முதல்
தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது.

சென்னையில் நமது வெளியீடுகளனைத்தும் கிடைக்குமிடம்:-

ஸ்ரீ. S. K. ராமராஜ அய்யங்கார்,
29, A. பஜார் ரோடு, மயிலை மதராஸ்-4.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ மதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவரத்நமாலா - 24

அன்னபுகழ் முடும்பை அண்ணல் உலகாசிரியன்
இன்னருளால் செய்தருளிய

ஸ்ரீ வசநபூ4ஷணம்

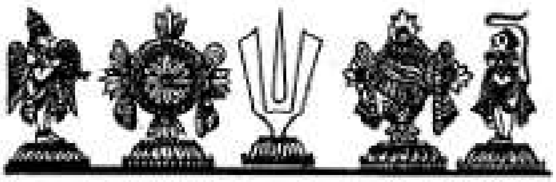
உபாயவைப4வப்ரகரணம்

பதிப்பாசிரியர்

ஸ்ரீ.உ.வே. கோயில் ஆத்தான் விஜயராகவாசார்யஸ்வாமி

ஸ்ரீ.உ.வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்யஸ்வாமி
நினைவு வெளியீடு

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவரத்நமாலா - 24

அன்னபுகழ்முடும்பை அண்ணல் உலகாசிரியன்
இன்னருளால் செய்தருளிய

ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷணம்

உபாயவைப$_4$வப்ரகரணம்

திருநாராயணபுரத்து ஆய்(ஜநந்யாசார்யர்),
மணவாளமாமுநிகள் அருளிச்செய்த
வ்யாக்$_2$யாநங்கள்,
மாமுநிகள் வ்யாக்$_2$யாநத்துக்குத்
திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார் ஸ்வாமி,
ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஒன்றான எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமி
அருளிய அரும்பத$_3$வுரைகள்,
மற்றும் இருவர் அருளிய அரும்பத$_3$வுரைகள்
அடங்கியது

பதிப்பாசிரியர்
ஸ்ரீ.உ.வே. கோயில் ஆத்தான் விஜயராகவாசார்யஸ்வாமி

ஸ்ரீ.உ.வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்யஸ்வாமி நினைவு வெளியீடு

விஜய வருஷம், ஆனி மூலம் — விலை ரூ. 100

ஸ்ரீரங்கம் பெரியகோயில்

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஒரு விண்ணப்பம்

ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேச்வரன் தனது க்ருபையாலே நமக்குச்செய்தருளின உபகாரங்கள் பல. ப்ரளயகாலத்தில் அசித்தைப்போலக்கிடந்த நமக்குப்பொறிபுலன்களையும், தர்மஸாதநமான ஆக்கையையும் கொடுத்தளித்தது ஸர்வேச்வரனது பேருதவியாகும். நமது அறியாமையாகிற இருளை நீக்குவதற்கும், 'இது நல்லது, இது தீயது' என்று விவேகித்தறிவதற்கும் சாஸ்த்ரங்களை நமக்குத்தந்தருளியுள்ளான். இவற்றுள் சிலவற்றை முந்நீர்வண்ணனும், சிலவற்றை முனிவரையிடுக்கியும் வெளியிட்டான். அதாவது தானே ஹம்ஸாவதாரமெடுத்து, அன்னமாய் அன்று அங்கருமறை பயந்தது, பதரிகாச்ரமத்தில் தானே சிஷ்யனுமாய், ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டது, க்ருஷ்ணனும் அர்ஜுநனுக்கு கீதோபதேசம் செய்தது முதலியவை நேராகச்செய்த சாஸ்த்ரோபதேசமாகும்.

அங்ஙனன்றியே சில முனிவர்களை ஆவேசித்து வெளியிட்டருளின சாஸ்த்ரங்களும் உள்ளன. அவற்றுள் மிகச்சிறந்தவை, வேதவ்யாஸரிடத்தில் ஆவேசித்து வெளியிட்ட உயர்ந்த நூல்களேயாம். இந்நூல்களிலும் மிகவும் ஸாரமானது வேதாந்தத்தின் உட்பொருள்களை வேதாந்தவாக்யங்களைக்கொண்டே ஆராய்ந்து நிர்ணயம் செய்யக்கூடிய 'ப்ரஹ்மஸூத்ரம்' என்பதாகும். இது ஸூத்ரவடிவில் மிகச்சுருக்கமாக அமைந்திருப்பதால் இதற்குப்பலர் அபார்த்தங்களைக்கற்பிக்கலாயினர். இந்த வாதங்களையெல்லாம் நிரஸித்து அதன் உண்மைப்பொருள் இன்னதென்று உலகிற்கு விளக்குவதற்காகத்திருவனந்தாழ்வானை ஸ்வாமி எம்பெருமானாராக அவதரிக்கச்செய்து ஸ்ரீபாஷ்யம் என்னும் உயர்ந்த க்ரந்தம் மூலம் தத்த்வநிர்ணயம் செய்தருளினான். அதேபோல் வேதாந்தஸாரார்த்தங்களை இதிஹாஸபுராணங்களைக்கொண்டு வெளியிடுவதாகத்திருவுள்ளம் பற்றி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை என்ற ஆசார்யருக்குத்திருக்குமாரராகத்தானே அவதரித்து, ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸரணியில் வந்தபடியே முந்தைய பெரியோர்களின் வசநங்களை மிகுதியாகக்கொண்டதும், தம் சொற்களை மிகக்குறைவாகக்கொண்டதுமான ரத்நபூஷணம் போன்றதொரு க்ரந்தத்தின் வாயிலாக வெளியிட்டருளினான். இந்நூலை நிர்மாணித்த ஆசிரியரே இதற்கு 'ஸ்ரீவசநபூஷணம்' என்று பெயர் சூட்டியருளினார். ஆனால் இதுவும் பல அரிய அர்த்தங்களைத்தன்னுளடக்கிக்கொண்டு ஸூத்ரவடிவில் மிகச்சுருக்கமாக அமைந்திருந்தபடியால், முன்போலவே திருவனந்தாழ்வானை மணவாளமாமுநிகளாகத்திருவவதாரம் செய்வித்து அதற்கொரு அத்புதமான வ்யாக்யாநமிடுவித்தான்.

தர்சநஸ்தாபநார்த்தமாக ஸ்வாமி எம்பெருமானார் நியமித்த எழுபத்துநான்கு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளுள் முடும்பைநம்பி என்றொரு ஆசார்யர் இருந்தார். அவருடைய திருவம்சத்தில், உத்தமமான ஸ்ரீவத்ஸகோத்ரத்தில் ஆசார்யநியமநாநுகுணமாகத்திருவவதரித்தவர் ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யராவார். "திருவோணத்தான் உலகாளும்" என்றொரு வசநமுண்டு. அதற்கிணங்க ஓர் ஐப்பசித்திருவோணத்தில் திருவவதரித்த இந்த ஆசிரியர் 'லோகாசார்யர்' என்று திருநாமமிடப்பட்டதோடல்லாமல் அத்விதீயமான தமது ப்ரமாணப்ரமேயரக்ஷணக்ருத்யங்களால் ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகையாண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. தர்மோபதேசம் பெறுவதற்கு ஸர்வரும் அதிகாரிகள். "விதிதஸ்ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: சரணாகதவத்ஸல:" என்று பிராட்டி ராக்ஷஸனான ராவணனுக்கும் உபதேசிக்கவில்லையா? ஆனால் ப்ரசாந்தசித்தத்வசமாந்விதத்வாதியுக்தர்களே ப்ரஹ்மவித்யைக்கு அதிகாரிகள். அவர்களிலும் ஜ்ஞாநபாகவிசேஷயுக்தர்களே ரஹஸ்யக்ரந்தங்களுக்குத்தகுதி பெற்றவராகிறார்கள்.

ஸத்ஸம்ப்ரதாயலப்தமான பல அநர்க்கமான அர்த்தவிசேஷங்களை அவற்றின் சீர்மைகருதி அஷட்கர்ணமாகப்பேணி வந்தனர் முன்புள்ள ஆசார்யர்கள். பிற்பாடர்கள் இந்த அர்த்த-விசேஷங்களையெல்லாம் இழக்கலாகாது என்னும் பெருங்கருணையாலே இவற்றை க்ரந்தாரூட-மாக்கியருளினர் பிள்ளை லோகாசார்யர். இவை சிறிதும் பெரிதுமாகப்பதினெட்டு நூல்களாயின. இவற்றுள் ஸ்ரீவசநபூஷணத்துக்குள்ள பெருமை மற்ற நூல்களுக்கில்லையென்று உபதேசரத்தின-மாலையில் மணவாளமாமுனிகள் வியந்து பாடியுள்ளார். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் பெருமை ஏழு பாடல்களில் அநுபவிக்கப்படுகிறது. இந்நூலின் ஆழ்பொருள்களையெல்லாம் அறிபவர் துர்லபர்; அறிந்தும் அதன்படி அநுஷ்டிப்பவர் அதிதுர்லபர். ஸ்ரீவசநபூஷணவிசே-ஷார்த்தங்களை உள்ளியும், உரைத்தும் போதுபோக்குவது தமக்கு அத்யந்தப்ரியமாயிருப்பதாக மாமுநிகள் அருளியுள்ளார். "வாக்யாலங்க்ருதிவாக்யாநாம் வ்யாக்யாதாரம் நமாமி தம்" என்று மாமுனிகளின் திநசர்யையில் ஸ்ரீவசநபூஷணகாலக்ஷேபம் குறிப்பிடத்தக்கது.

திருநாராயணபுரத்து ஆய் என்கிற ஜநந்யாசார்யர் ஸ்ரீவசநபூஷணத்திற்கு அநதிஸங்க்ரஹ-மானதொரு வ்யாக்யாநம் செய்தருளியுள்ளார். அநதிவிஸ்த்ருதமான மாமுனிகளின் வ்யாக்யாநமானது நமக்கு காலக்ஷேபக்ரந்தமாகத்திகழ்கிறது. இதன் அர்த்தபுஷ்டி அரும்பத-வுரைகளிலிருந்து புலனாகும். மூலக்ரந்தமான ஸ்ரீவசநபூஷணம் மிகவும் கம்பீரமாக அமைந்திருப்பதால் அதன் வ்யாக்யாநங்களும் அவ்வாறே உள்ளன. நம்போல்வார் அந்த சீரிய அர்த்தவிசேஷங்களை அறிந்து அநுபவிக்கவேணும் என்னும் பரந்த மனப்பான்மையோடு சில மஹான்கள் மாமுனிகளின் வ்யாக்யாநத்துக்கு அரும்பதவுரைகள் அருளியுள்ளனர். வசநபூடணத்தின் ஆழ்பொருள்கள் பலவற்றை அறிவிக்கவல்ல இந்த அரும்பதவுரைகள்கொண்டு நாம் மிகவும் பயனடையலாம். நரங்கலந்த சிங்கமாக எம்பெருமான் எடுத்த அவதாரத்தில் கடநாத்புதம்(சேர்த்திவழகைப்)போல், செந்திறத்த தமிழும் வடமொழியும் ஒருங்கிணைந்து அத்புதமான மணிப்ரவாளநடையில் இந்த அரும்பதவுரைகள் அமைந்துள்ளன.

இதற்கு அமைந்துள்ள நான்கு அரும்பதவுரைகளில் இரண்டனுக்கு ஆசிரியர் திருநாமம் தெரியவில்லை. இவை மிகவும் சுருக்கமாக உள்ளன; ஒருசில ஸூத்ரங்களுக்கே செய்யப்-பட்டுள்ளன. அடுத்தது திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி அருளியது; இன்னொன்று எம்பார்ஜீயர்ஸ்வாமி ஸாதித்தது. நூற்பரப்புக்கஞ்சாமல் இவ்விரு ஆசிரியர்களும் நம்மிடத்தி-லுண்டான பரமக்ருபையே ஹேதுவாக அநுக்ரஹித்துள்ள இவ்வுரைகளில் முத்தும், மணியும், வயிரமும், நன்பொன்னுமாக விசேஷார்த்தங்கள் ஆங்காங்கே பதித்துவைக்கப்பட்டுள்ளன. கடினமான பதங்களுக்குப்பொருள் காட்டுவதில் இவர்களுக்கு நோக்கில்லை. மாமுனிகளின் வ்யாக்யாநத்திலுள்ள அருமையான, விலைமதிக்கமுடியாத பதங்களின் உட்பொருளை ப்ரகாசப்-படுத்துவதே இவர்களது லக்ஷ்யமாகும். ஆழ்கடலில் முழுகி, மூச்சடக்கி, முத்தெடுப்பாரைப்போலே, வ்யாக்யாநத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பதத்திலுடைய தாத்பர்யத்தையும், அதற்கு முன்னோடியான ப்ரமாணவசநத்தையும், மாமுனிகளின் திருவுள்ளத்தை விளக்கவல்ல உபபத்திகளையும் சாஸ்த்ரமர்யாதையில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்கள். இவ்வாசிரியர்கள் ஸகலசாஸ்த்ர-பாரங்கதர்களானபடியாலே, இவர்களது ஜ்ஞாநம் கடல்போல் ஆழ்ந்து பரந்துகிடக்கிறது; எனவே இவர்கள் கையாண்டுள்ள பல ப்ரமாணவசநங்களின் ஆகரம் கிடைக்கப்பெற்றிலோம். ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்கள், நிஷ்கர்ஷங்கள், பரிஷ்காரங்கள், ந்யாயங்கள் என்றிவையெல்லாம் மலிந்து கிடக்கும் இந்த அரும்பதவுரைகளின் பெருமை அநுபவைகவேத்யம்.

இந்த அரும்பதவுரைகளில் நாம் அதிகமாகக்காண்பது காரணபாஹுள்யம் என்பதாகும்; அதாவது ஒரு அர்த்தத்தை நிலைநாட்டுவதற்காகப்பல காரணங்களைக்கூறுதல். இக்காரணங்கள் மேற்கோள், உதாஹரணம், அநுமாநம், ந்யாயம் என்று பலவகைப்பட்டிருக்கும். ஒரு ஹேதுவில் தோஷசங்கையால் ஹேத்வந்தரம் நிர்த்தேசிக்கப்படுகிறதென்பதன்று; ஒருவருக்கு ஒரு ஹேதுவால் மநஸ்ஸமாதாநம் ஏற்படாவிடினும் இன்னொன்றால் ஏற்படக்கூடும்; வஸ்துத: பல ஹேதுக்கள் இருக்கிறபடியால் அவற்றையெல்லாம் எடுத்துக்காட்டுதல் பொருத்தமும் கூட. எனவே காரணபாஹுள்யமென்பது அர்த்தநிர்ணயத்துக்கு புஷ்கலமேயன்றி தோஷாயவாகாது.

ஆறு ப்ரகரணங்களைக்கொண்ட ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் இரண்டாவது ப்ரகரணமான 'உபாய-வைபவப்ரகரணம்' இப்போது வெளியிடப்படுகிறது. 23வது வாக்யத்தில் தொடங்கி 79வது வாக்யத்தில் நிறைவுபெறும் இந்த ப்ரகரணத்தில் ப்ரபத்திஸ்வரூபம் பரக்கவுரைக்கப்பட்டுள்ளது. ப்ரபத்திக்கு தேசாதிநியமங்களேதுமில்லை, விஷயநியமமேயுள்ளது, அவ்விஷயந்தான் அர்ச்சா-வதாரம், அர்ச்சாவதாரத்தின் வைலக்ஷண்யம், அதில் ப்ரபத்தி பண்ணும் அதிகாரிகளின் மூவகை, ப்ரபத்தியை உபாயமாக்கினால் வரும் தீங்குகள், எம்பெருமானே உபாயம் ஆகிய விஷயங்கள் இந்த ப்ரகரணத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ளன. அவதாரிகை, ஸங்கதி, பொருள்-விளக்கம், ப்ரமாணோபபத்திகள் போன்றவற்றைத்தன்னுளடக்கிய மாமுனிகளின் வ்யாக்யா-நத்தின் ஹ்ருதயத்தை ப்ரகாசப்படுத்துபவையான அரும்பதவுரைகள் மஹாநிதி போன்றவை. 'விண்ணெல்லாம் உண்டோ விலை' என்றும், 'கடல் மண்ணெல்லாம் விலையோ' என்றும் வியக்கத்தக்கனவாயும், 'வையமெல்லாம் பெறும்' என்று உகக்கத்தக்கனவாயும் உள்ள அரும்பதவுரைகள் இப்பொழுதே முதன்முதலில் தமிழ் எழுத்தில் அச்சிடப்படுகின்றன.

ஒவ்வொரு அர்த்தத்தின் பூர்ணமான தாத்பர்யத்தை விளக்குவதே அரும்பதவுரைகாரர்களின் குறிக்கோள். இதற்கு க்ரந்தவிஸ்தரபயம் தடையாகவில்லை. எடுத்துக்காட்டாக 'இதுதனக்கு ஸ்வரூபம் தன்னைப்பொறுதொழிகை' என்கிற 55வது வாக்யத்தில் ப்ரபத்தி அநுபாயம் என்னுமர்த்தத்தை பஹுமுகமாக அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி நிரூபித்துள்ளார். 'அஹமர்த்தத்-துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் தடஸ்தமென்னும்படி தாஸ்யமிறே அந்தரங்கநிரூபகம்' என்னும் 73வது வாக்யவுரையில் புங்காநுபுங்கமாக ப்ரச்நசரங்களைத்தொடுத்துக்கொண்டு ஸமாதாந-மருளிச்செய்யும் பாங்கு விஸ்மயநீயமானது. ப்ராஸங்கிகமாக 'ஆஸ்தாம் தே குணராசிவத்...', 'இதம் பூர்ணம்...' போன்ற ப்ரமாணவசநங்களுக்கு விரிவான உரை அருளியுள்ளது அறிவு-வேட்கைக்கு விருந்தாக அமைகிறது. அதேபோல் எம்பார்ஜீயர் ஸ்வாமி தமக்கே உரித்தான பாணியில் த்ரௌபதீசரணாகதியைப்படம் பிடித்துக்காட்டுவதுபோல் விவரித்துள்ளார். 'ப்ராப்தாவும், ப்ராபகனும், ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே' என்கிற 70வது வாக்யவுரையில் இவர் செய்தருளியுள்ள மோக்ஷலக்ஷணபரிஷ்காரம் மஹோபகாரமாகும்.

சில வருஷங்களுக்கு முன்பு ஓர் அஸாதாரணமான ஸாதாரண-ஆண்டில் அழகு திகழ்ந்திடும் ஐப்பசித்திருமூலத்தன்று இந்த ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் முதல் ப்ரகரணமான புருஷகாரவைபவம் இரண்டு வ்யாக்யாநங்களோடும், நான்கு அரும்பதவுரைகளோடும், விரிவான புரோபந்த-அநுபந்தங்களோடும் வெளியிடப்பட்டது. நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸிம்ஹங்களாகத்திகழ்ந்த மஹாவித்வான்களின் துணைகொண்டு புத்தூர் ஸ்ரீ.உ.வே.க்ருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமி எடுத்த பெருமுயற்சியே இந்த வெளியீடாகும். ஆனால் மேற்கொண்டு ப்ரகரணங்கள் வெளிவர-வில்லை. இந்தத்திருப்பணியைத்தொடரவேண்டும் என்ற ஆவலாலும், உயர்ந்த நூல்கள்

அழியாமல் பராமரிக்கப்படவேண்டும் என்பதாலும், ஸ்வஸத்தாஸப4ர்த்த2மாகவும், அநர்ஹனா-யிருந்தபோதிலும் ஆர்வத்தால் இப்பணியை மேற்கொண்டேன்.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன் தெலுங்குலிபியில் அச்சிடப்பட்ட க்ரந்த2த்தை ஆதா4ரமாகக்கொண்டு இப்பொழுது இந்நூல் வெளியிடப்படுகிறது. பாட2பேத3ங்கள், ஆசிரியர் குறிப்புகள், ப்ரமாணா-கரங்கள் யாவும் அப்படியே மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. எளிமையைக்கருதி மேற்கோளுக்-கருகிலேயே அதன் ஆகரம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. பிழையிருக்கும்போல் தோன்றுமிடங்களில் திருந்திய பாடத்தை அடைப்புக்குறிகளுக்குள் ஒரு கேள்விக்குறிமுன்னுகக்கொடுத்துள்ளேன். விரிவான விஷயாநுக்ரமணிகை சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இதில் அந்தந்த விஷயம் மூலத்தின் எந்த வாக்யத்தைப்பற்றியது என்று கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. கையாளப்பட்ட ந்யாயத்தின் பெயரோடு அதன் பொருளும் சுருக்கமாகத்தரப்பட்டுள்ளது. அரும்பத3வுரைகள் மிகவும் ப்ரௌட4மாவும், ஶாஸ்த்ரீயமாவும் அமைந்துள்ளபடியால் சில கடி2னமான பத3ங்களின் பொருளை விளக்கும் வகையில் குறிப்புகள் பிற்சேர்க்கையாக அளிக்கப்படுகின்றன. இக்குறிப்பு-களை எழுதிக்கொடுத்தும், பிழைத்திருத்தம் செய்யும்போது பேருதவிபுரிந்தும், சிலவிடங்களில் பாட2ஶோத4நங்கள் செய்துகொடுத்தும் உபகரித்தருளிய வித்3வான் ஸ்ரீ.உ.வே. திருப்புல்லாணி ஸுந்தரராஜ ஐயங்கார் ஸ்வாமி திறத்தில் அடியேன் க்ருதஜ்ஞதையைத்தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சில வருஷங்களுக்கு முன் ஒரு ப்ராசீநமான தெலுங்கு ஸ்ரீகோஶத்தைக்கொடுத்து உபகரித்த ஸ்ரீ.உ.வே.திருவல்லிக்கேணி M.A. வேங்கடக்ருஷ்ணன் ஸ்வாமிக்கும், சீரான நிலையிலுள்ள ஒரு தெலுங்குலிபி பதிப்பைக்கொடுத்து உபகரித்த ஸ்ரீ.உ.வே. ஸ்ரீமுஷ்ணம் லக்ஷ்மீவராஹ-தாதாசார்யஸ்வாமிக்கும் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இப்பதிப்பில் பிழைகள் புகாவண்ணம் பலமுறை ஶோதி4க்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் பிழை தென்பட்டால் க்ருபையோடு அடியேனுக்குத்-தெரிவிக்கவேணுமாய் ப்ரார்த்தி2க்கிறேன்.

இந்த அரிய நூல் வெளிவருவதற்கு த்3ரவ்யஸஹாயம் செய்தருளிய ஸ்ரீ.உ.வே.ஸ.K. ரங்கராஜன் ஸ்வாமி, பெங்களூர், ஸ்ரீ.உ.வே.V.ஸுந்தரராஜன் ஸ்வாமி, சென்னை, ஸ்ரீ.உ.வே. T.நாராயணன் ஸ்வாமி, திருவல்லிக்கேணி, ஸ்ரீ.உ.வே.R.ரங்கபாஷ்யம் ஸ்வாமி, மையிலை ஆகிய மஹான்களுக்கு அடியேனுடைய க்ருதஜ்ஞதையைத்தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இவர்களுக்கு எம்பெருமான் ஸகலமங்களங்களையும் அநுக்3ரஹிக்குமாறு ப்ரார்த்தி2க்கிறேன்.

இந்த உயர்ந்த க்3ரந்த2த்தின் பெருமைக்குச்சேர இதைக்கண்ணுறும் ஆஸ்திகர்கள் எம்பெருமானுடைய தி3வ்யமங்க3ளவிக்3ரஹத்தைப்போலவே இந்நூலையும் போற்றிப்பேண வேண்டுமென்று ஸவிநயம் ப்ரார்த்திக்கிறேன். ஸஹ்ருத3யஸஹ்ருத3யர்களுக்கு இந்நூல் பேரின்ப-மளிக்கும் என்று நம்புகிறேன். மேலுள்ள ப்ரகரணங்களும் நல்லமுறையில் வெளிவர தி3வ்யத3ம்பதிகளும், ஸகலபூர்வாசார்யர்களும் அருள்புரியட்டும்.

தாஸன்
விஜயராகவன்

4-7-2001
வ்ருஷ வரு (கல்யப்தம் 5103) ஆனி 20

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

முன்னுரை

(ஸ்ரீ.உ.வே.க்ருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமி,M.A.,B.L.[ஸுதர்சனர்] ,ஆசிரியர் -
ஸ்ரீவைஷ்ணவஸுதர்சனம், 5, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி - 620 017)

பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிய ரஹஸ்யங்களில் ஸ்ரீவசநபூஷணம் தலைமை பெற்றது. அதற்கு மாமுனிகள் அருளிய வ்யாக்யானம் மிகவும் சிறப்புற்றது. இதற்குப்பல அரும்பதவுரைகளும் அமைந்தன. இவையனைத்தையும் கொண்ட ஸ்ரீவசநபூஷணவ்யாக்யானப்பதிப்பு தெலுங்குலிபியிலேயே அச்சிடப்பட்டுள்ளது. அதில் புருஷகாரவைபவத்தைச்சொல்லும் முதல் இருபத்திரண்டு சூர்ணைகள் கொண்ட பகுதி பல பரிஷ்காரங்களுடனும், அநுபந்தங்களுடனும் தமிழ் எழுத்துக்களில் அடியேனால் மாமுனிகள் அறுநூற்றாண்டு நிறைவு விழாவான ஸாதாரணவருஷம் ஐப்பசித்திருமூலத்தில் வெளியிடப்பட்டது. பல காரணங்களால் அதன் மேல் பகுதிகள் இதுவரை அச்சாகாமல் இருந்தது. இந்தச்செயற்கரிய பணியை நிறைவுபடுத்த முயற்சி மேற்கொண்டு ஸ்ரீ.உ.வே. ஆத்தான் விஜயராகவாசார்யர்ஸ்வாமி இப்போது இருபத்துமூன்றாவது சூர்ணை முதல் எழுபத்தொன்பதாவது சூர்ணை ஈறான உபாயவைபவத்தைக்கூறும் இரண்டாம் பகுதியை மிகச்சிறந்த முறையில் பதிப்பித்து வெளியிட்டிருக்கிறார். அரும்பதவுரைகளில் பலவிடங்களில் திருப்புல்லாணி ஸ்ரீ.உ.வே.ஸுந்தரராஜஐயங்கார்ஸ்வாமியால் பல குறிப்புகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. காலக்ஷேபம் சொல்பவர்களுக்கும், கேட்பவர்களுக்கும் இந்நூல் மிகவும் பயன்படும்.

இதே முறையில் மேற்பகுதிகளும் விரைவில் வெளிவரவேண்டுமென்று எம்பெருமானை ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன்
ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்

3-5-2001

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பிள்ளைலோகாசார்யர் தனியன்

லோகாசார்யாய கு3ரவே க்ருஷ்ணபாத3ஸ்ய ஸூநவே ।
ஸம்ஸாரபோ4கி3ஸந்த3ஷ்டஜீவஜீவாதவே நம: ॥

ஜநந்யாசார்யர் (திருநாராயணபுரத்து ஆய்) தனியன்

ஆசார்யஹ்ருத3யஸ்யார்த்த2ா: ஸகலா யேந த3ர்ஶிதா: ।
ஸ்ரீஸாநுதா3ஸமமலம் தே3வராஜம் தமாஶ்ரயே ॥

மணவாளமாமுனிகள் தனியன்

ஸ்ரீஶைலேஶத3யாபாத்ரம் தீ4ப4க்த்யாதி3கு3ணார்ணவம் ।
யதீந்த்3ரப்ரவணம் வந்தே3 ரம்யஜாமாதரம் முநிம் ॥

திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார் ஸ்வாமி தனியன்

ஸகலமஹீபரத்நகநகாஞ்சிதஸந்மகுட-
நிகரவிசித்ரகாந்திபரிவீதநிஜாங்க்4ரியுக3: ।
புரவரபூ4மிஸாரஸுசிரார்ஜிதபுண்யப2லம்
வரகு3ணவீரராக4வகு3ருர்ஜயதாத் ஸுசிரம் ॥

எம்பார்ஜீயர் ஸ்வாமி தனியன்

ஸ்ரீவாதூ4லரமாப்ரவாலருசிரஸ்ரக்ஸைந்யநாத2ாம்ஶஜ-
ஸ்ரீகு3ர்விந்த்3ரமஹார்யலப்3த4நிஜஸத்ஸத்தம் ஶ்ரிதாபீ4ஷ்டத3ம் ।
ஸ்ரீராமாநுஜமுக்2யதே3ஶிகஸத்கைங்கர்யஸம்ஸ்த2ாபகம்
ஸ்ரீமத்3வேங்கடலக்ஷ்மணார்யயமிநம் தம் ஸத்3கு3ரும் ப4ாவயே ॥

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஆய் வ்யாக்2யாநம்

விஷயாநுக்ரமணிகை

பக்கம்

விஷயாநுக்ரமணிகை

விஷயாநுக்ரமணிகை

ஆய் வ்யாக்2யாநத்தில்
விஷயாநுக்ரமணிகை
முடிந்தது

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
பெரியஜீயர் வ்யாக்2யாநம்
விஷயாநுக்ரமணிகை

பெரியஜீயர் வ்யாக்2யானம் விஷயாநுக்ரமணிகை

பெரியஜீயர் வ்யாக்₂யாநம் விஷயாநுக்ரமணிகை

பெரியஜீயர்வ்யாக்₂யாநத்தில் விஷயாநுக்ரமணிகை முடிந்தது

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி அரும்பத₃விளக்கம்

விஷயாநுக்ரமணிகை

பக்கம்

விஷயாநுக்ரமணிகை

விஷயாநுக்ரமணிகை

பக்கம்

பக்கம்

பக்கம்

93. ப்ரபத்தி உபாயமாகமாட்டாமைக்குக்காரணங்கள் (வாக்யம் 59)

94.(1) ததே3கஶேஷத்வமாவது – ஸ்வார்த்த2தாரஹிதப4க3வத3திஶயாத4ாநார்ஹத்வம். ததே3கரக்ஷ்யத்வமாவது – அத்3ருஷ்டத்3வாரகஸாத4நாநுஷ்ட2ாநேந ஸ்வகர்த்ருக-ரக்ஷணகர்மத்வாநர்ஹத்வே ஸதி உபாயாநபேக்ஷப4க3வத்3ரக்ஷ்யத்வம்(வா 60)
(2) அப்ரதிஷேத4மாவது – பரகீயப்ரவ்ருத்த்யாக்2யயத்நாநுகூலபுருஷாபி4ப்ராயம் (வாக்யம் 60)
(3) ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயநிவ்ருத்தியாவது – அத்3ருஷ்டத்3வாரகஸாத4நவிஷய-நிவ்ருத்த்யாக்2யயத்நவிஶேஷம் (வாக்யம் 60)

94-95 அதி4காரரூபேண த்3ருஷ்டோபகாரகதயா ஆத்மஜ்ஞாநமும், ப்ரதிப3ந்த4கா-ப4ாவவித4யா த்3ருஷ்டோபகாரார்த்த2மாக அந்வயவ்யதிரேகஶாலிமாத்ரமாய்க்-கொண்டு காரணமல்லாத ஸாத4நாந்தரநிவ்ருத்தியும் வேண்டுமதொழிய அத்3ருஷ்டத்3வாரகஸாத4நமாயிருப்பதொன்றும் ப2லஸித்3தி4க்கு வேண்டா (வாக்யம் 60)

95.(1) அதி4காராபேக்ஷை உபாயநைரபேக்ஷ்யவிரோதி4யன்றே, ப4க்திவத் ப4க3வத்-ப்ரஸாத3த்3வாரகஸாத4நாபேக்ஷையிறே நைரபேக்ஷ்யவிரோதி4(வாக்யம் 60)
(2) நமஶ்ஶப்3த3த்தால் அறியப்படும் அர்த்த2ம் – ப்ரணவமாகிற உபக்ரமத்தில் அறியப்படும் ததே3கரக்ஷ்யத்வத்துக்கு அநுகு3ணமாயுள்ள ஸாத4நாந்தரப்ரவ்ருத்தி-நிவ்ருத்திரூபமான அப்ரதிஷேத4மாகும் (வாக்யம் 60)
(3) இவன் 'மத்ப2லஸாத4நத்வாந்மத3ர்த்த2மித3ம் கர்ம' என்றுகொண்டு ஸாத4நா-நுஷ்ட2ாநம் பண்ண, தந்மூலகமாக அவன் ப2லப்ரத3ாநம் பண்ணினால், அந்த அதிஶயம் இவனுக்காகையாலே ஸாவத4ாரணஶேஷித்வப்ரதிஸம்ப3ந்தி4யான நிருபாதி4கஶேஷித்வத்துக்கு வைகல்யம் வரும் (வாக்யம் 61)

96.(1) ஸித்3தே4ாபாயத்துக்கு நைரபேக்ஷ்யமிருப்பதால் ஸாத்4யோபாயவிதி4க்கு அதி4காரவிதி4த்வமே உசிதமாகும்(வாக்யம் 61)
(2) விஶ்வாஸபூர்வகப்ரார்த்த2நாமாத்ரத்தை ப4ாஷ்யகாராதி3கள் அநுஷ்டி2த்ததும் அதி4காரார்த்த2மாகவல்லது ஸாத4நத்வேந அன்று (வாக்யம் 61)

97.(1) ஸ்வாப4ாவிகபாரதந்த்ர்யம் உபாயாப4ாவஹேது. அநாதி3வாஸநையால் வரும் அஶக்தியினால் விளையும் பாரதந்த்ர்யமானது ஸ்வாப4ாவிகமன்றாகையால் உபாயாப4ாவஹேதுவன்று (வாக்யம் 62)
(2) உபாயபரவாக்யங்களைக்காட்டிலும் ப்ரப3லங்களான தத்த்வபரவாக்யங்களில் ஈஶ்வரனுக்கு அநந்யஸாத்4யத்வம் ஸித்3தி4க்கிறது. உபாயபரவாக்யங்களிலுள்ள 'ஏக'ஶப்3த3ாதி3களால் ப்ரபத்திக்கு அநுபாயத்வம் ஸித்3தி4க்கிறது(வாக்யம் 62)
(3) விதி4க்கு க்ருதிஸாத்4யத்வமாத்ரமர்த்த2ம். யோகே3ாபாஸநாதி3களிலே உபாயாந்தராப4ாவத்தாலே உபாயத்வம் ஸாமர்த்2யகல்ப்யம் (வாக்யம் 62)
(4) ப்ரபத்திவிதி4யும் அத்4யயநவிதி4போலே வித்4யந்தராபேக்ஷிதாதி4கார-ஸித்3த்4யர்த்த2விதி4யாம். ஸித்3தே4ாபாயத்தின் ப்ரவ்ருத்திக்கு ப்ரதிப3ந்த4கமான ஸாத்4யோபாயத்தின் ஸ்வாஸந்த்யாக3த்துக்கு ஹேது. ப்ரபத்தி அநுபாயம் என்ற அத்4யவஸாயத்துக்கு ப்ரயோஜகமான ப4க3வது3பாயத்வாத்4யவஸாயவிதி4யுமாம். (வாக்யம் 62)

விஷயாநுக்ரமணிகை

பக்கம்

பக்கம்

அர்ச்சாவதாரபர்யந்தாவதாரப2லமாகையாலே ப4க3வானே ப்ராப்தா (வா 70)

(2) ஸத்யஸங்கல்பத்வம் - அஹேதுத்வே ஸதி அதிப்ரஸங்க3வாரகமான (ஸர்வ-முக்திப்ரஸங்க3பரிஹாரகமான) வ்யாஜத்தை(வரணமாகிற ஸஹகாரியை)யிட்டு ரக்ஷிப்பதாக அடியிலே பண்ணிவைத்த அமோக4ஸங்கல்பயுக்தத்வம் (வா. 70)

(3) நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரன் - ஸ்வஸங்கல்பமந்தரேண ஸ்வயமந்யைஶ்ச நிவார்ய-னன்றிக்கேயிருக்கிறவன் (வாக்யம் 70)

104.(1) பாரதந்த்ர்யம் - பராதீ4நஸ்வரூபஸ்தி2த்யாதி3மத்த்வம். - ப4க3வத3பி4ப்ராயாநு-வித4ாயிஸ்வரூபாதி3மத்த்வம் (வாக்யம் 71)

(2) தனக்கென்ன ஒன்றில் ரஸமின்றிக்கே இருக்கையாவது - ப4க3வத்3போ4க3த்தை ஸம்பாதி3ப்பதற்காகவே வந்த ஸ்வபோ4க3ம் தவிர்ந்த போ4க3மில்லையாயிருக்கை

105.(1) தத்3விஷயப்ரீதி: । ஸ: விஷய: யஸ்யாஸ்ஸா தத்3விஷயா, தத்3விஷயா ச ஸா ப்ரீதிஶ்ச தத்3விஷயப்ரீதி: (வாக்யம் 72)

(2) பரார்த்த2கர்த்ருத்வபோ4க்த்ருத்வங்கள் இருக்கையாலே கர்த்ருத்வபோ4க்த்ருத்வஸாமாந்யாபா4வம் கொள்ளுகிற பா3ஹ்யாதி3பக்ஷ-யாகாது (வாக்யம் 72)

(3) 'படியாய்க்கிடந்து' - பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி. 'பவளவாய்' - தஜ்ஜந்யமான தந்முகோ2ல்லாஸம். 'காண்பேனே' - தத்3விஷயப்ரீதி (வாக்யம் 72)

(4) ப்ரயத்நத்துக்கு பாரதந்த்ர்யாநுகு3ணமான ப்ரயோஜநம், சைதந்யத்துக்கு ஶேஷித்வாநுகு3ணமான ப்ரயோஜநம் இவற்றின் பரிஷ்காரங்கள் (வாக்யம்72)

106.(1) ஶேஷத்வாதி3களைக்காட்டிலும் ஜ்ஞாத்ருத்வாதி3களை ப்ரதா4நமாக்கி தத3நுகு3ணமாக ஶேஷத்வாதி3களை யோஜிக்கவேணுமென்ற பூர்வபக்ஷத்துக்கான யுக்திகள் (வாக்யம் 73)

(2) ஆத்மத்வோபாஸநந்யாயம் (உபாஸகர்களின் ஆத்மா என்றே ப்3ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கவேணுமென்பதே இந்த ந்யாயம்) (ஶா.மீ.4-1-3) (வாக்யம் 73)

(3) ஜ்ஞாத்ருத்வகர்த்ருத்வாநுகு3ணமாக ஶேஷத்வத்தை யோஜிக்கும் ப்ரகாரம் - ஸ்வபோ4க3ார்த்த2ம் ஸாத4நாநுஷ்டா2நமாய் ப4க3வது3பாஸநமும், அநுப4வ-கைங்கர்யங்களும் ஸ்வபோ4க்த்ருத்வார்த்த2மாயிருக்கை (வாக்யம் 73)

107.(1) ப்ரணவத்திலுள்ள மகாரம் ('ம்') 'மந - ஜ்ஞாநே', 'மநு - அவபோ3த4நே', 'மாங் - மாநே', 'மதி2 - ஹர்ஷே' என்ற தா4துக்களிலிருந்தும் வ்யுத்பந்நமாகிறது

(2) கைமுதிகந்யாயம்(தன்னடையே வரும் என்ற ந்யாயம்) (வாக்யம் 73)

(3) 'தடஸ்த2'ஶப்3தா3ர்த்த2ம். ஸ்வரூபநிஷ்ட2மன்றிக்கேயிருந்துகொண்டு வ்யாவர்த்தகமாயிருக்குமது தடஸ்த2ம் - ம்ருஷாவாதி3யின் கூற்று. பரம்பராஸம்ப3ந்த4விஶேஷணத்தாயிருந்துகொண்டு வ்யாவர்த்தகமாயிருக்குமது தடஸ்த2ம் - ஸித்3தா4ந்தியின் கூற்று. (வாக்யம் 73)

(4) 'தா3ஸ'ஶப்3த3ப்ரவ்ருத்திநிமித்தம் - ஶேஷத்வே ஸதி சேதநத்வம் (வாக்யம் 73)

(5) ஜீவாத்மாவின் ஸத்தை, ப4க3வத்ஸ்வரூபத்தால் நிரூபிக்கப்பட்ட ப்ரகாரதை-யினால் வந்த ஶேஷத்வத்துக்கு அதீ4நமான ஸத்தையையுடையவன் ஜீவாத்மா. ஸத்தைக்குக்காரணமான ஶேஷத்வத்தையிட்டு அவனை நிரூபித்த பிறகே மற்ற ஆகாரங்களையிட்டு அவனுக்கு மற்ற வஸ்துக்களிலிருந்து வேறுபாட்டைக்காட்ட

பக்கம்

111 (3) 'அடியேனுள்ளான்' (திருவாய்.8-8-2) என்ற அந்யபரோக்தியிலும் ஶேஷத்வத்தினுடைய அப்4யர்ஹிதத்வம் ஸித்3த4மாகையாலே இது அந்தரங்க3நிரூபகம் என்பது அபக்ஷபாதிப்ரமாணஸித்3த4ம் (வாக்யம் 73)

(4) வைஶேஷிகஸத்தா - தே3ஶகாலாதி3ஸம்ப3ந்த4ம். விலக்ஷணஸத்தா - ப4க3வச்சே2ஷத்வஜ்ஞாநம் (வாக்யம் 74)

(5) 'ஏதி ஜீவந்தமாநந்தோ3 நரம் வர்ஷஶதாத3பி'(ரா.ஸு.34-6) என்பது ந்யாயம். (ஜீவித்திருப்பவனை நூறு வருஷம் கழித்தாவது ஆநந்த3ம் வந்தடையும்). ஸத்தாயா: புருஷார்த்த2ப்ராப்தியோக்3யதாந்யாயம் என இதற்குப்பெயர் (வா74)

111-112 'ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்ச2ா...' என்ற ப்ரமாணவசநத்தின் அர்த்தம்(வாக்யம் 74)

112. (1) கு3ணஸித்3தி4ந்யாயம்.(ஒரு கு3ணத்தின் ஸித்3தி4க்காக இன்னொரு பதா3ர்த்த2த்தின் ஸம்ப3ந்த4ம் வேணும்) (வாக்யம் 74)

(2) உரிமை - கடமை - அர்ஹத்வம். அவித்3யை - ஸ்வரூபஜ்ஞாநாபா4வம்.(வா75)

(3) (அந்யவிஷயங்களிலே) தொண்டுபட்டிருக்கையாவது - அநர்த்த2ாவஹமான அதிஶயாத4ாநசாபலத்தையுடைத்தாகை(வாக்யம் 75)

(4) ஆக3ந்துகத்வம் - பூர்வோத்தரகாலாஸத்த்வே ஸதி கிஞ்சித்கால-ஸத்த்வம்(வா75)

(5) ஸ்வாதந்த்ர்யாந்யஶேஷத்வங்களுக்கு விவக்ஷிதமாயுள்ள ஆக3ந்துகத்வமாவது - சேதநாவித்3யாதி3ஸஹக்ருதப4க3வத்ஸங்கல்பஸித்3த4த்வம் (வாக்யம் 75)

113.(1) தத்3விரோதி4த்வம் - தது3த்பத்திப்ரதிப3ந்த4கத்வம் (வாக்யம் 76)

(2) மூதலிக்கை - ஹேதூக்திபூர்வகமாக ஸித்3த4ம் என்று கூறுதல் (வாக்யம் 77)

(3) ஸ்வாதந்த்ர்யம் - ஸ்வஶேஷத்வாபி4மாநம் (வாக்யம் 77)

(4) 'ஆர்ப்பென்பதுவே பொருதலும், சிரித்தலும், தூளியும், ஓசையும் நாற்பெயரே' (வாக்யம் 77)

114.(1) அபி4ஜந: - 'யத்ரபூர்வைருஷிதம் ஸோऽபிஜந:' (வ்யாகரணஸூத்ரகாஶிகா-வ்ருத்தி 4-3-90) - பூர்வர்களால் வஸிக்கப்பட்ட தே3ஶம் அபி4ஜநம் (வா- 78)

(2) சரணமாவது - யஜுராதி3ஶாக2ாவிஶேஷம் (வாக்யம் 78)

(3) நிஷேத4த்துக்கு, நிஷேத்4யமான அநுஷ்ட2ாநமானது அநிஷ்டஜநகம் என்று காட்டுவதிலே தாத்பர்யம் (வாக்யம் 79)

(4) 'ஏகாந்தீ'ஶப்3த3ார்த்த2ம். ஏகாந்தியானவன் க்ருஷ்ணப்ராப்தியில் ப4க்த்யுபா-யத்தை தே3வதாந்தரங்களுடனும் விஷயாந்தரங்களுடனும் ஸமமானது என்று நிஶ்சயித்து க்ருஷ்ணனையே ஸாத4நமாகக்கொண்டவன் (வாக்யம் 79)

(5) 'மாதா பிதா ப்4ராதா நிவாஸஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத்3க3தி: நாராயண:' என்கிற ப்ரமாணத்திலே ஏகாந்திக்கு 'மாதா பிதா' என்று குலமும், 'நிவாஸ:'என்று க்3ராமமும் சொல்லுகையாலே அவனுக்கு க்3ராமகுலாதி3களெல்லாம் ப4க3வானேயாவான் (வாக்யம் 79)

அண்ணங்கராச்சார்ஸ்வாமி அரும்பத3விளக்கத்தில்விஷயாநுக்ரமணிகை முடிந்தது

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
எம்பார் ஜீயர்ஸ்வாமி அரும்பத3விளக்கம்
விஷயாநுக்ரமணிகை

பக்கம்

விஷயாநுக்ரமணிகை

உபாயவைப4வவிஷயாநுக்ரமணிகை முடிந்தது

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமல்லோககு3ரவே நம:

ஸ்ரீவசநபூ4ஷணத்திற்குத்திருநாராயணபுரம் ஆய்(ஜநந்யாசார்யர்) அருளிய வ்யாக்2யாநம்

23.மேல் (ப்ரபத்திக்கு) என்று துடங்கி (ப்ரவ்ருத்தி சேரு)(வா-114)மளவாக (மஹாப4ாரதத்தால் உபாயவைப4வம்)(வா-6) என்றும், (ப்ரபத்த்யுபதே3ஶம் பண்ணிற்றும்)(வா-22) என்றும், ப்ரஸ்துதமு-மாய், ப்ராஸங்கி3கமுமான உபாயவைப4வத்தையருளிச்செய்கிறார். அர்ஜுநனுக்கு ப்ரபத்த்யுபதே3ஶம் பண்ணுகிறவிடத்து ஒரு தே3ஶாதி3நியதி கண்டிலோம், இதுக்கொரு நியதியுமில்லையோவென்ன, விஷய-நியதியொழிந்த அந்நியதிகளொன்றுமில்லையென்கிறார். (ப்ரபத்திக்கு)(வா-23) இத்யாதி3யால்.

23.ப்ரபத்திக்கு தே3ஶநியமமும், காலநியமமும், ப்ரகாரநியமமும், அதி4காரி-நியமமும், ப2லநியமமுமில்லை.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமல்லோககு3ரவே நம:

ஸ்ரீமத்3வரவரமுநயே நம:

ஸ்ரீவசநபூ4ஷணத்திற்குப்பெரியஜீயர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வ்யாக்2யாநம்

அவதாரிகை

23.கீழுக்தமான உபாயத்தினுடைய ஸ்வீகாரரூபையாய், (ப்ரபத்த்யுபதே3ஶம் பண்ணிற்றும்) என்று ப்ராஸங்கி3கமாக ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்தியினுடைய படியை விஸ்தரேண அருளிச்செய்கிறார் மேல். அதில் ப்ரத2மத்தில், அர்ஜுநனுக்கு ப்ரபத்த்யுபதே3ஶம் பண்ணுகிற-வளவில் யுத்3த4பூமியிலே ஒருகாலவிஶேஷம் பாராமல் ஸ்நாநாதி3களுமின்றிக்கேயிருக்க, உபதே3ஶிப்பானென்? இதுக்கு தே3ஶாதி3நியமங்களில்லையோ? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்திக்)கென்று துடங்கி.

வ்யாக்2யாநம்

ப்ரபத்தியாவது - ப4க3வச்ச2ரணவரணம். தே3ஶநியமமாவது - புண்யதே3ஶங்களிலே செய்ய-வேணும், அந்யதே3ஶங்களிலாகாதென்னுமது. காலநியமமாவது - வஸந்தாதி3காலங்களிலே செய்யவேணும், அந்யகாலங்களிலாகாதென்னுமது. ப்ரகாரநியமமாவது - ஸ்நாநபாத3-ப்ரக்ஷாளநாதி3பூர்வகமாகச்செய்யவேணும், ப்ரகாராந்தரத்தாலே செய்யவொண்ணாதென்னுமது.

(ஆ.வ்யா.)-"முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்3யே"(   ), "உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்" (திருவாய்.6-10-10) என்றித்யாதி3ப்ரஸித்3த4மாய், நிஷ்க்ருஷ்டஸ்வரூபாநுரூபமாய், மஹாவிஶ்வாஸரூபஸித்3தே4ாபாயமான (ப்ரபத்திக்கு), "த4ர்மக்ஷேத்ரே"(கீ3தை 1-1) என்கிற தே3ஶநியமமும், "ப்3ராஹ்மே முஹூர்த்தே சோத்த2ாய"(   )என்கிற (காலநியமமும்), "ப்ரக்ஷால்ய பாத3ாவாசாமேத்" (   ) என்கிற (ப்ரகாரநியமமும்), த்ரைவர்ணிகாதி4காரமாகிற (அதி4காரிநியமமும்), ஜ்யோதிஷ்டோமாதி3ஸித்3த4(ப2லநியமமுமில்லை).

24.விஷயநியமமேயுள்ளது.

24.ஸுலப4வஸ்துவே தனக்கு விஷயமாகவேணுமென்னுமிந்த (விஷயநியம)மொன்று(மே)யுள்ளது.

25.கர்மத்துக்குப்புண்யக்ஷேத்ரம், வஸந்தாதி3காலம், ஶாஸ்த்ரோக்தங்களான தத்தத்ப்ரகாரங்கள், த்ரைவர்ணிகர் என்றிவையெல்லாம் வ்யவஸ்தி2தங்களாயிருக்கும்.

25.இதுபோலன்றியே ப்ரஸ்துதரூபமான ஸாத4நத்துக்கு இந்நியதிகளொன்றுங்குலையவொண்ணு-

---

(ஜீ.வ்யா.)-அதி4காரிநியமமாவது - த்ரைவர்ணிகராகவேணும், அத்ரைவர்ணிகராகவொண்ணு-தென்னுமது. ப2லநியமமாவது - த்3ருஷ்டாத்3ருஷ்டப2லங்களில் இன்னப2லத்துக்கிது ஸாத4நம், அந்யப2லத்துக்கு ஸாத4நமன்றென்னுமது. தே3ஶகாலஸாத்3கு3ண்யவைகு3ண்யங்களடியாக வரும் அதிஶயாநதிஶயங்களை உடைத்தாவதொன்றல்லாமையாலும், தீர்த்த2த்திலே அவகா3ஹிக்கு-மளவில் ஶாத்3த4ாஶாத்3த4விப4ாக3மற அவகா3ஹிக்கலாயிருக்குமாப்போலே ஸ்வயமேவ பவித்ரமாய், ஶாத்3த4ாஶாத்3த4விப4ாக3மறத்தன்னோடந்வயிக்கலாம்படி இருக்கையாலும், வர்ணத்3யநுரூபமாயிருப்பதொன்றன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருப்பதொன்றாகையாலும், சேதநருடைய ருச்யநுகு3ணமான ப2லவிஶேஷங்களுக்கு ஸாத4நமாவதொன்றாகையாலும். இந்நியமங்களொன்றுமிதுக்கில்லை என்கிறது. "ந ஜாதிபே4த3ம் ந குலம் ந லிங்க3ம் ந கு3ணக்ரியா: । ந தே3ஶகாலௌ நாவஸ்த2ாம் யோகோ3ஹ்யயமபேக்ஷதே ।। ப்3ரஹ்மக்ஷத்ரவிஶஶ்ஶூத்3ரா: ஸ்த்ரியஶ்சாந்தரஜாதய: । ஸர்வ ஏவ ப்ரபத்3யேரந் ஸர்வதா4தாரமச்யுதம் ।।" (ப4ா.ஸம்.முதல் அத்4யா.) என்று ப்ரபத்திக்கு தே3ஶகாலப்ரகாராதி4காரிநியமாப4ாவம் ப4ாரத்3வாஜஸம்ஹிதையிலும், "ப்ரபத்தே: க்வசித3ப்யேவம் பராபேக்ஷா ந வித்3யதே । ஸா ஹி ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வகாமப2லப்ரதா3 ।।"(ஸநத்குமாரஸம்ஹிதை) என்று ப2லநியமாப4ாவம் ஸநத்குமாரஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டதிறே.

24.இவையில்லையாகில் மற்றும் சில நியமங்கள்தானிதுக்குண்டோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (விஷயநியமமே உள்ளதென்று).

அதாவது - இன்னவிஷயத்திலே செய்யவேணும் என்கிற நியமமே இதுக்குள்ளதென்றபடி. இவையெல்லாம் தாமே மேலே உபபாதி3த்தருளுகிறாரிறே.

25. இதுக்கிவை ஒன்றுமில்லையாகில், பின்னை எதுக்குத்தானிவையெல்லாம் உள்ளதென்ன,

(ஆ.வ்யா.)-தென்கிறார் மேல், (கர்மத்துக்கு) இத்யாதி3யால். "த4ர்மேண பாபமபநுத3தி"( ), "இறுக்குமிறை"(திருவாய்.5-2-8) என்றித்யாதி3ஸித்3த4மாய், விஶிஷ்டவேஷாநுரூபமாய், ப்ரவ்ருத்திரூபமான வைதி3ககர்மத்துக்கு "காஶீ காஞ்சீ" என்கிற புண்யக்ஷேத்ரம், "வஸந்தே வஸந்தே ஜ்யோதிஷா யஜேத" ( ) என்கிற வஸந்தாதி3காலமும், "ஸ்நாத்வா பு4ஞ்ஜீத" இத்யாதி3த4ர்மஶாஸ்த்ரோக்தமான ஸ்நாநாதி3தத்தத்ப்ரகாரவிஶேஷங்கள், [1]அக்3நிவித்3யாங்க3கர்மாதி4காரமுள்ள த்ரைவர்ணிகரென்கிற [2]க்ஷேத்ராதி3யான ஸாப2ல்யயோக்3யதாபாத3நயோக்3யத்வதத்3நுகு3ணஸப்4யத்வரூபமான இவையெல்லாம் தப்பவொண்ணாதபடி வ்யவஸ்தி2தங்களாயிருக்கும்; ஆக, ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி வருமதுக்கு விஷயமொழிந்த நியமாபேக்ஷயில்லை, தோல்புரையே போமதுக்கு தத்தந்நியதி தப்பில் விபரீதமாய்த்தலைக்கட்டுகையால், தத3பேக்ஷயுண்டென்றபடி.

26.மேல் ப்ரபத்திக்கு தே3ஶாதி3நியமமில்லையென்ற ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதி3க்கிறார். ("ஸ ஏஷ:") இத்யாதி3யால்.

26."ஸ ஏஷ தே3ஶ: கால:" (ரா.யு.17-57)என்கையாலே இதுக்கு தே3ஶகால-நியமமில்லை.

"ஸ ஏஷ தே3ஶ: காலஶ்ச ப4வதீஹ யதா2 ததா2 । புருஷாத்புருஷம் ப்ராப்ய ததா2 தே3ாஷகு3ணாவபி ॥" (ரா.யு.17-46) என்று தே3ாஷது3ஷ்டனான ராவணன் த்யாஜ்யன், கு3ணவானான பெருமாள் உபாதே3யர், என்று ராவணனை விட்டுப்பெருமாளைப்பற்றும் ப4ாவஶுத்3தி4யுள்ள விபீ4ஷணாழ்வான்

(ஜீ.வ்யா.)-அருளிச்செய்கிறார் (கர்மத்துக்கென்று துடங்கி).

(கர்ம)மாவது – ஜ்யோதிஷ்டோமாதி3கள். (புண்யக்ஷேத்ர)ங்களாவன – ஶாஸ்த்ரங்களில் பாவநதயா அபி4ஹிதங்களான தே3ஶங்கள். (வஸந்தாதி3) என்கிறவிடத்தில் 'ஆதி3'ஶப்3த3த்தாலே க்3ரீஷ்மஶரச்சு2க்லபக்ஷபூர்வாஹ்நாபராஹ்நாதி3காலங்களைச்சொல்லுகிறது. "வஸந்தே வஸந்தே ஜ்யோதிஷா யஜேத" ( ) இத்யாதி3களாலே காலநியமம் சொல்லப்படாநின்றதிறே. (ஶாஸ்த்ரோக்தங்களான தத்தத்ப்ரகாரங்களாவன) – மௌநசாசமநஸ்நாநவ்ரதஜபாதி3ரூபேண அவ்வவ கர்மங்களுக்கு அநுகு3ணமாக ஶாஸ்த்ரவிஹிதங்களான அவ்வவ ப்ரகாரங்கள். (த்ரைவர்ணிகர்) என்றது – உபநயநஸம்ஸ்காரபூர்வகமாக வேதா3தி4காரிகளானவர்களுக்கே வைதி3ககர்மாதி4காரமுள்ளதாகையாலே; இதுதான் [1]க்3ருஹமேதி4த்வக்ருஷ்ணகேஶித்வ-வேத3வேதா3ங்க3யுக்தத்வாதி3களுக்குமுபலக்ஷணம். (வ்யவஸ்தி2தங்களாயிருக்கும்) என்றது – நியதங்களாயிருக்குமென்றபடி.

26.ப்ரபத்திக்கிவை ஒன்றுமில்லையென்று கீழ்ப்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதி3க்கையிலே ப்ரவ்ருத்தராய், ப்ரத2மம் தே3ஶகாலநியமராஹித்யத்தை உபபாதி3க்கிறார் ("ஸ ஏஷ:") என்று துடங்கி.

"ப3த்3த4வைராச்ச பாபாச்ச ராக்ஷஸேந்த்3ராத்3விபீ4ஷண: । அதே3ஶகாலே ஸம்ப்ராப்தஸ்ஸர்வதா2 ஶங்க்யதாமயம் ॥"(ரா.யு.17-46) என்று முன்பு ஸ்ரீஜாம்ப3வான், மஹாராஜர் பெருமாளுக்கு விண்ணப்பம்செய்த பக்ஷத்தை தூ3ஷிக்கிற திருவடி "அதே3ஶகாலே ஸம்ப்ராப்த இத்யயம் ஸ விபீ4ஷண: । விவக்ஷா சாத்ர மேऽஸ்தீயம் தாந்நிபோ3த4 யதா2மதி ॥ ஸ ஏஷ தே3ஶ: காலஶ்ச

(ஆ.வ்யா.)-வந்ததுவே தே3ஶகாலங்கள், அதில் குறை பார்க்கக்கடவதல்லவென்று திருவடி ஸ்வமதோ-பந்யாஸம் பண்ணுகையாலே, இப்ப்ரபத்திக்கு இன்ன தே3ஶகாலமாகவேணுமென்னும் நியதியில்லே.

27. இந்நியதிராஹித்யஹேது, அநுஷ்டா2நமந்த்ரஸித்3த4மென்கிறார், (இவ்வர்த்த2ம்) இத்யாதி3யால்.

27. இவ்வர்த்த2ம் மந்த்ரரத்நத்தில் ப்ரத2மபத3த்திலே ஸுஸ்பஷ்டம்.

தே3ஶாதி3நியதியில்லையென்கிற இவ்வர்த்த2ம் "த்3வயேந மந்த்ரரத்நேந"(   ) என்று - ஸர்வாதி4காரமாய், அவிளம்ப்3யப2லப்ரத3மந்த்ரரத்நமான த்3வயத்தில், ப்ரபத்திவிஷயப்ரகாஶமான ப்ரத2மபத3த்திலே, "ஸ்ரீமந்" என்று புருஷகாரோபாயங்கள் தே3ஶகாலோபாதி4யற எங்குமெப்போதும் நித்யஸம்யுக்தங்களாய்க்கொண்டு ருசிபிறந்தபோது எல்லாருமாஶ்ரயிக்கும்படி இருக்குமென்கையாலே, அவிஶத3மல்ல, ஸுஸ்பஷ்டம்; ஆக, ப்ரபத்திக்கு தே3ஶகாலாதி3நியதிராஹித்யம் ஆரப்3த4வாக்யா-நுஷ்டா2நஸித்3த4மென்றதாய்த்து.

28. இனி, ப்ரகாரநியதிராஹித்யத்தை ஸூசிக்கிறார், (ப்ரகாரநியதி) இத்யாதி3யால்.

28. ப்ரகாரநியதியில்லையென்னுமிடமெங்குங்காணலாம்.

(ஜீ.வ்யா.)-ப4வதீஹ யதா2ததா2 । புருஷாத்புருஷம் ப்ராப்ய ததா2 தே3ஶகு3ணவபி ।। தௌ3ராத்ம்யம் ராவணே த்3ருஷ்ட்வா விக்ரமஞ்ச ததா2 த்வயி । யுக்தமாக3மநம் தஸ்ய ஸத்3ருஶம் தஸ்ய பு3த்3தி4த: ।।"(ரா.யு.17-56,57,58) என்று - ராவணனாலே அவமாநிதனும், ஸ்வ-நிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஶரணம் என்று வந்த ஸ்ரீவிபீ4ஷணாழ்வான், அதே3ஶத்திலே அகாலத்திலே வந்தானென்று தேவரீருடைய மந்த்ரிகளாலே யாதொன்று சொல்லப்பட்டது, இந்த பக்ஷத்தில் விஶேஷித்து எனக்கிந்த விவக்ஷை உண்டாகாநின்றது, அவன் வருகிறவளவில் யாதொரு தே3ஶத்திலே யாதொரு காலத்திலே வந்தான், அவன் வரவுக்கு அந்த இதுவே தே3ஶமும் அந்த இதுவே காலமுமாய் யாதொருபடி அப்படிப்பட்ட விவக்ஷையை நானறிந்தவளவு விண்ணப்பம் செய்யக்கேட்டருளவேணும், எங்ஙனேயென்னில், தம:ப்ரக்ருதியாகையாலே பரஹிம்ஸையே யாத்ரையான ராவணனிற்காட்டில், ஸத்த்வோத்தரராகையாலே பரரக்ஷணமே யாத்ரையாயிருக்கிற தேவரீரை ப்ராப்யராக பு3த்3தி4பண்ணி, அப்படியே அவனைவிட்டுப்-போராதொழிந்தால் அவனுடைய அக்ருத்யத்துக்கு ஸஹகாரியாய் அந்த ப்ராதிகூல்யத்தோடே முடிந்துபோகையாகிற தே3ஷத்தையும், த4ார்மிகரான தேவரீருடனே கூடப்பெற்றால் தத்ப2லமான தேவரீர்திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை லபி4த்து வாழுகையாகிற நன்மையையும் பு3த்3தி4பண்ணி, அப்படியே தேவரீர்திருவுள்ளத்திலே புண்படும்படி குற்றத்தைத்தீரக்கழியச்செய்து நிற்கிற ராவணன் தௌ3ராத்ம்யத்தையும், து3ராத்மாக்களை அநாயாஸேந அழிக்கவல்ல தேவராண்பிள்ளைத்-தனத்தையும்கண்டால், விஶேஷஜ்ஞனானவனுக்கு இவ்வரவு ப்ராப்தம், ந்யாயத்திலே ஸஞ்சரிக்குமவனுடைய பு3த்3தி4க்குமிது ஸத்3ருஶம் என்றானிறே. ஆக, இப்படி ப4ாவஶுத்3தி4யையுடையனான ஸ்ரீவிபீ4ஷணாழ்வான் ஶரணம் என்றுவந்த தே3ஶகாலங்களில் குறைபார்க்கக்கடவதல்ல, அவன் வந்ததுவே தே3ஶமும் காலமும் என்று ஶரணாக3திதர்4மஜ்ஞரான திருவடி நிர்ணயிக்கையாலே, ப்ரபத்திக்கு தே3ஶகாலநியமமில்லையென்கை.

(ஆ.வ்யா.)–ஸ்நாநாதி$_3$ப்ரகாரநியதியில்லையென்னுமிடம் ஸ்த்ரீபும்விப$_4$ாகமற எங்குமநுஷ்ட$_2$ாநரோஷ–மாகக்காணலாம்.

29. த்$_3$ரௌபதி$_3$ ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று; அர்ஜுநன் நீசர்நடுவேயிறே இவ்வர்த்த$_2$ம் கேட்டது.

29. அதெங்கே கண்டதென்ன, உத்க்ருஷ்டகுலத்திலே பிறந்து, உத்க்ருஷ்டப$_4$ார்யையான த்$_3$ரௌபதி$_3$, ஆபந்நையாய், ப்ரபத்தி பண்ணுகிறபோது ஶுத்$_3$தி$_4$யையபேக்ஷித்தன்றே தந்நிரபேக்ஷப்ரபத்தி பண்ணிற்று;

(ஸ்ரீ.வ்யா.)–27 இதுதான் ப்ரபத்த்யநுஷ்ட$_2$ாநரூபமான த்$_3$வயத்தில் ப்ரத$_2$மபத$_3$த்திலே காணலா–மென்கிறார் (இவ்வர்த்த$_2$மென்று துடங்கி).

ஸகலோபநிஷத்ஸாரமாய், ஸர்வாதி$_4$காரமாய், அவிளம்ப்$_3$யப$_2$லப்ரத$_3$மாய், ஸர்வேஶ்வர–னுக்கத்யந்தாபி$_4$மதமாயிருக்கையாலே ஸர்வமந்த்ராந்தரோத்க்ருஷ்டதயா [1]"த்$_3$வயேந மந்த்ர–ரத்நேந" என்கிறபடியே மந்த்ரரத்நாக்$_2$யமாயிறே த்$_3$வயமிருப்பது; அந்த வைப$_4$வம் தோற்று–கைக்காக, த்$_3$வயமென்னாதே (மந்த்ரரத்நம்) என்கிறார். அதில் ப்ரத$_2$மபத$_3$த்தில் மதுப$_3$ர்த்த$_2$மான புருஷகாரோபாயநித்யயோக$_3$த்துக்கு ப்ரயோஜநம் – ஏதேனுமொரு தே$_3$ஶத்திலே ஏதேனுமொரு காலத்திலே ஒரு ஸம்ஸாரிசேதநனுக்கு ப$_4$க$_3$வத்ஸமாஶ்ரயணருசி விளைந்தால், "சஞ்சலம் ஹி மந: "(கீதை 6-34), "நின்றவாநில்லா நெஞ்சு"(பெரியதிருமொழி 1-1-4) என்கிறபடியே – சூறவளிக்காற்றுப்போலே சுழன்றுவருகிற நெஞ்சு, தளமாக அங்குரித்து, க்ஷணப$_4$ங்கு$_3$ரையான ருசி தீருவதுக்கு முன்னே, தது$_3$த்பத்திக்ஷணத்திலே ஆஶ்ரயிக்கலாயிருக்கையிறே; ஆகையாலே ப்ரபத்தியினுடைய தே$_3$ஶகாலநியமராஹித்யம் அந்த பத$_3$த்திலே நன்றாகத்தோற்றுமென்கிறார்.

28. ப்ரகாரநியமராஹித்யத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார் மேல், (ப்ரகாரநியதி) என்று துடங்கி. (எங்கும் காணலாம்) என்றது – இத்தையநுஷ்டிப்பார், ஶ்ரவிப்பார் எல்லார்பக்கலிலும் காணலாம் என்றபடி.

29. அதெங்கே கண்டதென்ன, பூர்வப்ரக்ருதவிஷயங்களிலே த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார் (த்$_3$ரௌபதி$_3$ இத்யாதி$_3$வாக்யத்$_3$வயத்தாலே).

(ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று) என்றது – து$_3$ஶ்ஶாஸநாக்ருஷ்டையாய் ஸபை$_4$யில் வருகிறபோது "ரஜஸ்வலைகவஸ்த்ராஹம் ந து மாம் நேதுமர்ஹஸி ! கு$_3$ரூணாஞ்ச புர:ஸ்த$_2$ாதும் ஸப$_4$ாயாம் நாஹமுத்ஸஹே !!"(ப$_4$ார.ஸப$_4$ா.) என்னும்படி அஶுத்$_3$தை$_4$யாயிருக்கிறவள் ஸ்நாநம் பண்ணியன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்றென்றபடி. இத்தால் – ப்ரபத்திபண்ணுவார் ப்ரயதராய்ப்–பண்ணவேணுமென்னும் நியதியில்லாமை காட்டப்பட்டது.

(நீசர்நடுவேயிறே இவ்வர்த்த$_2$ம் கேட்டது) என்றவிடத்தில் நீசரென்கிறது – "நெடுந்தகையை நினையாதார் நீசர்"(பெரியதிருமொழி 11-6-8) என்றாழ்வாரருளிச்செய்த ஶௌரிசிந்தவிமுக$_2$ரான ஹேயரை. "விஷ்ணுப$_4$க்திவிஹீநஸ்து யதிஶ்ச ஶ்வபசாத$_4$ம:"( ) விப்ராத்$_3$த்$_3$விஷட்$_3$கு$_3$ண–யுதாத$_3$ரவிந்த$_3$நாப$_4$பாத$_3$ாரவிந்த$_3$விமுகா$_2$ாச்ச்$_2$வபசம் வரிஷ்ட$_2$ம்"( ) என்று – ப$_4$க$_3$வத்$_3$விமுக$_2$ரை

(ஆ.வ்யா.)-ஆசாரப்ரத$_4$ானநுள அர்ஜுநன் மோக்ஷார்த்தநும், வேத$_3$ாந்தார்த்தஶ்ரவணம் செய்கிறவிடத்து "நெடுந்தகையை நினையாதார் நீசர்" (பெரியதிருமொழி 11-6-8) என்னும் ப$_4$க$_3$வத்ஸ்மரணமற்ற நீசஸ்தானமத்$_4$யேயிறே, ஏகாந்தத்திற்கேட்குமிந்த சரமார்த்த$_2$த்தைக்கூசாமற்கேட்டதும் என்றிது [1]நியமஸ்த$_2$ாநுஷ்ட$_2$ாநஸித்$_3$த$_4$மென்கிறர்.

3 0. இதில் ப$_2$லிதார்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய்கிறர். (ஆகையால்) இத்யாதி$_3$யால்.

3 0. ஆகையால் ஸாத்$_3$த்$_4$யஸாத்$_3$தி$_4$களிரண்டும் தேடவேண்டா: இருந்தபடியே அதி$_4$காரியாமித்தனை.

ப்ரகாரநியமாபேக்ஷையில்லாமை இதுக்கு ஸ்வப$_4$ாவமாகையாலே, யோக்$_3$யதாபாத$_3$கஸாத்$_3$தி$_4$யும் அயோக்$_3$யதாபாத$_3$காஸாத்$_3$தி$_4$யுமாகிற ப்ரவ்ருத்திரூபமான இரண்டும், பாவநமுமாய், ப்ரவ்ருத்த்யஸஹமுமான நிவ்ருத்திரூபநிரபேக்ஷப்ரபத்திக்கு, நின்றநிலைக்கு மேற்படத்தேடவேண்டா; ப்ரவ்ருத்திரூபமான உபாயபாத$_3$நமும், [2]ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூபக்ரியாஸஹமானவிதுக்கு வேண்டாவிறே; ஆனல் வேண்டுவதென் என்ன, ப்ரபத$_3$நகாலத்தில் ஸாத்$_3$த$_4$ுவாயிருந்தானாகில் அப்படியே அதி$_4$காரியாமித்தனை, அன்றியே தநி$_3$தரனாயிருந்தானேயாகில் அப்படியே அதி$_4$காரியாமித்தனை, ஸாத்$_3$த$_4$ுவாகவும் வேண்டா, அஸாத்$_3$த$_4$ுவாகவும் வேண்டா, "அபவித்ர: பவித்ரோ வா ஸர்வாவஸ்த$_2$ாம் க$_3$தோऽபி வா। த்$_3$யாயஸ்மரண-

---

(தீ.வ்யா.)-ஶ்வபசாத$_4$மராகச்சொல்லிற்றிறே; அதுக்குமேல் ஶரணாக$_3$தையைப்பரிப$_4$வித்தும், ஶரணாக$_3$தரான பாண்ட$_3$வர்கள்திறத்திலே தீங்குகளைச்செய்தும் போருகையாலே, "ஸத்$_3$யஶ்சண்ட$_3$ாலதாம் வ்ரஜேத்" (வாராஹே) என்கிற கர்மசண்ட$_3$ாலரிறே கைகலந்துநிற்கிறது. (நீசர்நடுவே) என்கையாலே - நீசஸ்ப்ருஷ்டியாலிவனுக்குண்டான அஸாத்$_3$தி$_4$யும் நீசஸகாஶத்திலே என்னுமிடமும் தோற்றுகிறது. இத்தால் - ப்ரபத்திஶ்ரவணம் பண்ணும்போது நீசமத்$_4$யத்திலாகாதென்னும் நியதியில்லாமை காட்டப்பட்டது.

3 0. இத்தால் ப$_2$லித்தத்தைச்சொல்லாநின்றுகொண்டு இவ்வர்த்த$_2$த்தை நிக$_3$மிக்கிறர் (ஆகையாலென்று துடங்கி).

(ஆகையாலென்றது) - அநுஷ்ட$_2$ாநத$_3$ஶையிலும் ஶ்ரவணத$_3$ஶையிலும் இவர்களிருவருமிப்படிச்செய்கையாலென்றபடி. (ஸாத்$_3$த்$_4$யஸாத்$_3$தி$_4$களிரண்டும் தேடவேண்டாவென்றது) - ப்ரபத்தியிலந்வயிக்குமளவில் அஸாத்$_3$த$_4$ுவாயிருக்குமவனுக்கு ஸாத்$_3$திஸம்பாதிக்கவேண்டா, ஸாத்$_3$த$_4$ுவாயிருக்குமவனுக்கு அஸாத்$_3$தி$_4$ஸம்பாதி$_3$க்கவேண்டாவென்றபடி. அஸாத்$_3$தி$_4$ தேடவேண்டாவென்றது - கீழ்ச்சொன்னவர்களிருவரும் அஸாத்$_3$த$_4$ுரான த$_3$ஶையிலே ப்ரபத்தியிலந்வயித்தமை சொல்லுகையாலே அஸாத்$_3$தி$_4$தானிதுக்கு வேண்டுமோவென்று ஶங்கியாமைக்காக. (இருந்தபடியே அதி$_4$காரியாமித்தனை) என்றது - ப்ரபத$_3$நகாலத்தில் அஸாத்$_3$த$_4$ுவாதல் ஸாத்$_3$த$_4$ுவாதல் யாதொருபடி இருந்தான், இருந்ததொரு ப்ரகாரத்திலே இதுக்கதி$_4$காரியாமித்தனையென்றபடி. த்$_3$ரௌபதி$_3$யும், அர்ஜுநனும் ப்ரபத்த்யநுஷ்ட$_2$ாநதச்ச்$_2$ரவணத$_3$ஶைகளில் தத$_3$ங்கமாக ஸாத்$_3$தி$_4$ ஸம்பாதி$_3$யாதவோபாதி அஸாத்$_3$தி$_4$யும் ஸம்பாதி$_3$த்துக்கொண்டமையில்லையிறே, இருந்தபடியே அதி$_4$காரிகளானவித்தனையிறே.

3 1. இவ்வர்த்த$_2$விஷயமாக ஆப்தவசநத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறர் மேல் (இவ்விடத்திலே) என்று

(ஆ.வ்யா.)-மாத்ரேண ஸ ப3ாஹ்யாப்4யந்தரஶ்ஶுசி: ॥" ( ) என்றித்யாதி3கள் உப4யஸாபேக்ஷதையு-மிவனுக்கில்லை என்னுநின்றதிறே.

3 1 உப4யஸாபேக்ஷதையுமில்லையென்னுமிவ்வர்த்த2த்திலே, அப4யப்ரத3ாநம் கேட்கிற வேல்வெட்டிப்-பிள்ளைக்கு, அதருளிச்செய்கிற நம்பிள்ளை ப்ராஸங்கி3கமாக அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரித்து விஶ்வஸிப்பதென்கிறார்.

3 1 .இவ்விடத்திலே வேல்வெட்டிப்பிள்ளைக்குப்பிள்ளையருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

நம்பிள்ளை, வேல்வெட்டி ஸோமயாஜியார்க்கு ' "அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக2: க்ருத்வா" என்று நியமத்துடன் பெருமாள் ஸமுத்3ரராஜனை ப்ரபத்தி பண்ணினார்' என்றருளிச்செய்ய, அவர், 'மற்றை கர்மத்தைப்பற்ற ப்ரபத்திதானரிதாயிருந்ததீ' என்ன, 'பெருமாள் ஸாமாந்யத4ர்மஸம்ஸ்த2ாபகராய் வந்தவராகையால் அப்படிச்செய்தாரித்தனைகாணும், விபீ4ஷணன் ஸமுத்3ரத்தின் மேலே வாராநிற்க, (1)கரடு நனையவாகிலும் வந்து ஶரணம்புக்கிலன் கண்டீரே, நின்றநிலையிலே இதுக்கதி4காரமித்தனைகாணும்' என்றருளிச்-செய்தாரிறே.

3 2 கர்மாதி3கள் போலன்றியே இதுக்கு (அதி4காரிநியமமின்றிக்கேயொழிந்தபடியென் என்னில்) என்று ப்ரஶ்நம் பண்ணி, உத்தரமருளிச்செய்கிறார், (த4ர்மபுத்ராதி3களும்) இத்யாதி3யால்.

3 2 .அதி4காரிநியமமின்றிக்கேயொழிந்தபடியென்னென்னில் த4ர்மபுத்ராதிகளும், த்3ரௌபதி3யும், காகமும், காளியனும், ஸ்ரீக3ஜேந்த்ராழ்வானும், ஸ்ரீவிபீ4ஷணாழ்-வானும், பெருமாளும், இளையபெருமாளும் துடக்கமானவர்கள் ஶரணம்புகுருகை-யாலே அதி4காரிநியமமில்லை.

"வர்ணாநாம் ப்3ராஹ்மணோ கு3ரு:"( ) என்று உத்தமவர்ணரான ப்3ராஹ்மணரைப்பற்ற ஒரு படித்தாழநின்ற க்ஷத்ரியரான த4ர்மபுத்ராதி3களும் "த்3ரௌபத்3யா ஸஹிதாஸ்ஸர்வே நமஶ்சக்ருர்-

(ஜி.வ்யா.)-துடங்கி.

அதாவது - வேல்வெட்டிப்பிள்ளை, "பெருமாள் கடலை ஶரணம்புகுகிறவிடத்தில் ப்ராங்முக2த்வா-தி3நியமோபேதராய் ஶரணம்புகுருகையாலே, இதரோபாயங்களோபாதி ப்ரபத்திக்கும் சில நியமங்கள் வேண்டியிருக்கிறதோ" என்று நம்பிள்ளையைக்கேட்க, "பெருமாள்பக்கல் கண்ட நியமம் இவ்வுபாயத்துக்குடன்வந்தியாயிருப்பதொன்றன்று, உபாயபரிக்3ரஹம் பண்ணினவருடைய ஸ்வப4ாவத்தாலே வந்ததித்தனை; பெருமாள் தமக்கு 'ஸமுத்3ரம் ராக4வோ ராஜா ஶரணம் க3ந்துமர்ஹதி '(ரா.யு.1 9-3 1) என்று உபதே3ஶித்தான் ஸ்ரீவிபீ4ஷணாழ்வானிறே, அவன்தான் பெருமாளை ஶரணம் புகுகிறவிடத்தில் கடலிலேயொரு முழுக்கிட்டு வந்தானென்றில்லையே; இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்தது - பெருமாள் இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யராய் ஆசாரப்ரத4ாநராயிருக்கையாலே தம்முடைய நியமங்களோடே ஶரணம்புக்கார், இவன் ராக்ஷஸஜாதியனாகையாலே நின்றநிலையிலே ஶரணம்புக்கான், ஆகையாலே யோக்3யனுக்கு அயோக்3யதை ஸம்பாதி3க்கவேண்டா, அயோக்3ய-னுக்கு யோக்3யதை ஸம்பாதி3க்கவேண்டா, நின்றநிலைகளிலே அதி4காரிகளாமித்தனையென்னுமது" என்றருளிச்செய்த வார்த்தை.

(ஆ.வ்யா.)-ஜநார்த்த3நம்" (ப4ாரதம்) என்று விஸ்வஸித்து ஶரணம் புகுருகையாலும்; மந்த்ராதி4காரமற்ற த்3ரௌபதி3யும் "ஶங்க2சக்ரக3தா3பாணே த்3வாரகாநிலயாச்யுத | கோ3விந்த3 புண்ட3ரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் ஶரணாக3தாம் ||" என்று கூச்சமற்று ஶரணம் புகுருகையாலும்; ஶாஸ்த்ரவஶ்யஜந்மமன்றியே ப்ரதிகூலனான காகாஸுரனும் "ஸ பித்ரா ச பரித்யக்தஸ்ஸுரைஶ்ச ஸமஹர்ஷிபி4: | த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணம் க3த: ||" (ரா.ஸு.38-33)என்று போக்கற்று ஶரணம்புகுருகையாலும்; தம:ப்ரசுரஜந்மமான காளியனும் "ஸோऽஹம் தே தே3வதே3வேஶ நார்ச்சநாதௌ3 ஸ்துதௌ ந ச | ஸாமர்த்2யவாந் க்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத3 மே ||" (வி.பு.5-7-10) என்று மிடுக்கற்று ஶரணம் புகுருகையாலும்; திர்யக்3ஜந்மாவாய் அநுகூலனான ஸ்ரீக3ஜேந்த்3ராழ்வானும் "பரமாபத3மாபந்நோ மநஸாऽசிந்தயத்3த4ரிம் | ஸ து நாக3வரஶ்ஸ்ரீமாந் நாராயணபராயண: ||" (வி.த4.69-80) என்று மூச்சற்று ஶரணம் புகுருகையாலும்; ராக்ஷஸஜந்மாவாய் ப்ரதிகூலஸம்ப3ந்த4முமுடைய த4ர்மாத்மாவான ஸ்ரீவிபீ4ஷணாழ்வானும் "ஸோऽஹம் பருஷிதஸ்தேந தா3ஸவச்சாவமாநித: | த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தா3ராம்ஶ்ச ராக4வம் ஶரணம் க3த: ||"(ரா.யு.17-16) என்று அந்யஸம்பந்த4மற்று ஶரணம் புகுருகையாலும்; ஸ்வநிரூபகபாரதந்த்ர்யஸ்வபாவத்தேடிப்பின்செல்லும் ஸ்வதந்த்ராஶரண்யரான பெருமாளும் "ப3ாஹும் பு4ஜக3போ4க3ாப4முபதா4யாரிஸூத3ந: | அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக2: க்ருத்வா ப்ரதிஶிஶ்யே

(ஜீ.வ்யா.)-32 அநந்தரம், அதி4காரிநியமாபா4வத்தை உபபாதி3ப்பதாக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸாப்ரஶ்நத்தை அநுவதி3க்கிறார் (அதி4காரிநியமமின்றிக்கேயொழிந்தபடியென்னென்னில்) என்று.

அதுக்குத்தரமருளிச்செய்கிறார் (த4ர்மபுத்ராதி3களும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது – "த்3ரௌபத்3யா ஸஹிதாஸ்ஸர்வே நமஶ்சக்ருர்ஜநார்த்த3நம்"(ப4ார.) என்று க்ஷத்ரியரான த4ர்மபுத்ராதி3களும், "ஶங்க2சக்ரக3தா3பாணே த்3வாரகாநிலயாச்யுத | கோ3விந்த3 புண்ட3ரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் ஶரணாக3தாம் ||"(ப4ார.ஸப4ா.66-41) என்று ஸ்த்ரீயான த்3ரௌபதி3யும் "ஸ பித்ரா ச பரித்யக்தஸ்ஸுரைஶ்ச ஸமஹர்ஷிபி4: | த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணம் க3த: ||" (ரா.ஸு.38-34) என்று தே3வரூபத்தை மறைத்துவந்து மஹாபராத4த்தைப்பண்ணின காகமும், "ஸோஹந்தே தே3வதே3வேஶ நார்ச்சநாதௌ3 ஸ்துதௌ ந ச | ஸாமர்த்2யவாந் க்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத3 மே ||" (வி.பு.5-7-70) என்று திர்யக்3யோநிஜனும், ப்ரதிகூலனுமான காளியனும், "பரமாபத3மாபந்நோ மநஸாऽசிந்தயத்3த4ரிம் | ஸ து நாக3வரஶ்ஸ்ரீமாந் நாராயணபராயண: ||"(வி.த4.69-47) என்று திர்யக்3ஜந்மாவாய், அநுகூலனுமாயிருக்கிற ஸ்ரீக3ஜேந்த்3ராழ்வானும், "ஸோऽஹம் பருஷிதஸ்தேந தா3ஸவச்சாவமாநித: | த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தா3ராம்ஶ்ச ராக4வம் ஶரணம் க3த: ||"(ரா.யு.17-16) என்று ராக்ஷஸஜாதீயனான ஸ்ரீவிபீ4ஷணாழ்வானும், "ப3ாஹும் பு4ஜக3போ4க3ாப4முபதா4யாரிஸூத3ந: | அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக2: க்ருத்வா ப்ரதிஶிஶ்யே மஹோத3தே4: ||"(ரா.யு.21-1) என்று ஸர்வஶரண்யரான பெருமாளும், "ஸ ப்4ராதுஶ்சரணௌ கா3ட4ம் நிபீட்3ய ரகு4நந்த3ந: | ஸீதாமுவாசாதியஶா ராக4வஞ்ச மஹாவ்ரதம் ||"(ரா.அ.31-2) என்று அக்கரையராய்த்துடர்ந்தடிமைசெய்யவந்த இளையபெருமாளும். (துடக்கமானவர்கள்) என்கையாலே "ஸோऽஹம் த்வாம் ஶரணமபாரமப்ரமேயம் ஸம்ப்ராப்த: பரமபத3ம் யதோ ந கிஞ்சித் | ஸம்ஸாரஶ்ரமபரிதாபதப்தசேதா நிர்வாணேऽபரிணதத4ாம்நி ஸாபி4லாஷ:" (ப4ாகவதம்10-51-57)என்று முசுகுந்தனும், "மூடோ4ऽயமல்பமதிரல்பவிசேஷ்டிதோऽயம் க்லிஷ்டம் மநோऽஸ்ய விஷயைர்ந மயி ப்ரஸங்கி3| இத்த2ம் க்ருபாம் குரு

(ஆ.வ்யா.)–மஹோத3தே4: ॥" (ரா.யு.21-1) என்று ஸ்வபா4வத்தை மறைத்து ஸமுத்3ரராஜனை ஶரணம் புகுருகையாலும்; நிரூபிதஸ்வதந்த்ரவஸ்துவைப்பின்செல்லும் பரதந்த்ரரான இளையபெருமாளும் "ஸ ப்4ராதுஶ்சரணௌ கா3டம் நிபீட்3ய ரகு4நந்த3ந: । ஸீதாமுவாசாதியஶா ராக4வஞ்ச மஹாவ்ரதம் ॥" (ரா.அ.31-2) என்று த4ரிப்பற்று ஶரணம்புகுருகையாலும்; இன்னமும் முசுகுந்த3ப்ரஹ்லாத3வௌப4ரி-ஸுமுக2கே3பஜநாதி3ப்ரப்4ருதிகள், ஸ்வஸ்வாபி4லஷிதஸித்3த்4யர்த்த2மாக ஶரணம் புகுருகையாலும் அதி4காரிநியதியில்லை, ஸர்வாதி4காரமித்தனையென்கிறார். [1]மந்த்ராதி4காரிகளோடும், தந்த்ராதி4காரிகளோடும், ஶாஸ்த்ரவஶ்யரோடும், அஶாஸ்த்ரவஶ்யரோடும், அநுகூலரோடும், ப்ரதிகூலரோடும், ஸ்வதந்த்ரரோடும், பரதந்த்ரரோடும் வாசியற ஸர்வரும் ப்ரபத்தி பண்ணுகையாலே ஸர்வாதி4காரமென்றது ஸித்3த4ம்.

33. ப2லநியமமின்றிக்கேயொழிந்தபடியென்னென்னில். த4ர்மபுத்ராதி3களுக்கு ப2லம் ராஜ்யம். த்3ரௌபதி3க்கு ப2லம் வஸ்த்ரம். காகத்துக்கும் காளியனுக்கும் ப2லம் ப்ராணம். ஸ்ரீக3ஜேந்த்3ராழ்வானுக்கு ப2லம் கைங்கர்யம். ஸ்ரீவிபீ4ஷணாழ்வானுக்கு ப2லம் ராமப்ராப்தி. பெருமாளுக்கு ப2லம் ஸமுத்3ரதரணம். இளையபெருமாளுக்கு ப2லம் ராமாநுவ்ருத்தி.

33. இனி ப2லநியதியின்றிக்கேயொழிந்த ப்ரஶ்நத்துக்குத்தரமருளிச்செய்கிறார் மேல். ஐஹிகப2லகாங்க்ஷிகளான த4ர்மபுத்ராதி3களுக்கு ஐஹிகஸுகோ2பயோகி3யான ராஜ்யம் ப2லம்; ஸ்வலஜ்ஜாநாஶகாங்க்ஷியான த்3ரௌபதி3க்கு ஐஹிகந்தன்னில் அத்யற்பமான [2]அக3ளிதவஸ்த்ரம் ப2லம்; ப்ராணகாங்க்ஷிகளான காககாளியர்களுக்கு ஐஹிகாமுஷ்மிகப2லாநுப4வோபகரணமான ப்ராணஸ்தி2தியே ப2லம்; ஸ்வரூபாநுரூபப2லகாங்க்ஷியான ஸ்ரீக3ஜேந்த்3ராழ்வானுக்கு ஸ்வரூபஸ்தி2திஹேதுவான கைங்கர்யம் ப2லம்; ராமப்ராப்த்யாகாங்க்ஷியான ஸ்ரீவிபீ4ஷணாழ்வானுக்கு கைங்கர்யபூர்வபா4வியான தத்ப்ராப்தியே ப2லம்; ஸமுத்3ரோத்திதீர்ஷுவான பெருமாளுக்கு ஸ்வாபி4மதப்ராப்திஸாத4நமான ஸமுத்3ரதரணம்

(ஸ்ரீ.வ்யா.)–மயி ப்ரணதேऽகி2லேஶ த்வாம் ஸ்தோதுமம்பு3ஜப4வோऽபி ஹி தே3வ நேஶ: ॥" (   ) என்று க்ஷத்ரப3ந்து4வும், "ப4க3வந்தம் ப்ரபந்நா ஸா ப4க3வந்தமவாப ஹ" (   ) என்று மாத4வியும், "தம் ப்ரபி4ந்நஶிரோக்3ரீவம் ஆஸ்யேப்4ய: ஸ்ருதஶோணிதம் । விலோக்ய ஶரணம் ஜக்3முஸ்தத்பத்ந்யோ மது4ஸூத3நம் ॥" (வி.பு.5-7-47) என்று காளியபத்நிகளும், "ப்ரணமப்ரவண நாத2 தைத்3த்யஸைந்யபராஜிதா: । ஶரணம் த்வாமநுப்ராப்தாஸ்ஸமஸ்தா தே3வதாக3ணா: ॥" (   ) என்று இந்த்3ராதி3தே3வர்களும், "ராக்ஷஸைஶ்வர்யத்4யமாநாநாம் வாநராணாம் மஹாசமூ: । ஶரண்யம் ஶரணம் யாதா ராமம் த3ஶரத2ாத்மஜம் ॥"(ரா.யு.94-17) என்று ஸ்ரீவாநரஸேனையும் முதலாயுள்ளவர்களெல்லாரும் ஶரணம் புகுருகையாலே, ப்ரபத்திக்கின்னாரதி4காரிகளென்றொரு நியதியில்லை; ருசியுடையாரெல்லாரும் அதி4காரிகளென்கை.

33. அநந்தரம், ப2லநியமாபா4வப்ரஶ்நத்தை அநுவதி3க்கிறார், (ப2லநியமமின்றிக்கே ஒழிந்தபடியென்னென்னில்) என்று.
அதுக்குத்தரமருளிச்செய்கிறார் (த4ர்மபுத்ராதி3களுக்கு ப2லம்) என்று துடங்கி. இத்தால் கீழ் அதி4காரிநியமாபா4வத்துக்குடலாகக்காட்டப்பட்ட த4ர்மபுத்ராதி3கள் துடக்கமான ப்ரபத்தாக்களானவர்கள், ராஜ்யார்த்த2மாகவும், வஸ்த்ரார்த்த2மாகவும், ப்ராணார்த்த2மாகவும், கைங்கர்-

(ஆ.வ்யா.)–ப2லம்; ராமாநுஸஞ்சாராபி4லாஷியான இளையபெருமாளுக்கு கைங்கர்யாநுரூபதத்3நுவ்ருத்தி ப2லம்; ஆக அல்பாஸ்தி2ரமாய் ஸ்வரூபவிருத்3த4மான ப2லத்தோடு, அநந்தஸ்தி2ரமாய் ஸ்வரூபா–விருத்3த4மான ப2லத்தோடு, ஸாத்4யரூபப2லத்தோடு, ஸாத4நரூபப2லத்தோடு வாசியற, ஸர்வ–ப2லத்துக்கும் ஏகஸாத4நமான ப்ரபத்திக்கு ப2லநியதியில்லை.

3 4 .விஷயநியமமாவது – கு3ணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை; பூர்த்தியுள்ளதும் அர்ச்சாவதாரத்திலே.

3 4 .ஆக, ப்ரபத3நம் நிரபேக்ஷமாய், அங்க3ஸஹமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமாய், இதரஸாத4நவ்யாவ்ருத்த–மாயிருக்கையாலே, தே3ஶாதி3நியமஸாபேக்ஷமன்றென்று பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதி3த்து, (விஷயநியமமேயுள்ளது) என்ற ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதி3க்கிறார் மேல், (பே4தக்3ரஹமுமாயிருக்கு)(ஸா–4 0)ளவாக; ப4க3வதே3கவிஷயையான ப்ரபத்திவிஶேஷத்துக்கு (விஷயநியம)மாவது – ஸௌலப்4யா–தி3கு3ணபூர்த்தியுள்ளவிடமே நியதவிஷயமாகையென்ன, அப்பூர்த்திதானுள்ளதெவ்விடத்தேயென்ன, "பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாத3ய பூர்ணமேவாவஶிஷ்யதே । ஸர்வம் பூர்ணம் ஸஹோம்"(கட2வல்லி.) என்று தத்கு3ணபூர்த்தி ப்ரகடமாகவுள்ளதும் ஸுலப4மான (அர்ச்சாவதாரத்திலே) என்கிறார்.

3 5 .இந்த ஸுலப4விஷயமொன்றிலுமே ப்ரபத்தி பண்ணவேணுமென்னும் நிர்ப்ப3ந்த4மென் என்ன, ஶிஷ்டாசாரத்தைப்பற்றவென்கிறார் மேல், (ஆழ்வார்கள்) இத்யாதி3யால்.

3 5 .ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்திபண்ணிற்றும் அர்ச்சாவதாரத்திலே.

மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்று உப4யவிபூ4தியையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து பரத்வாதி3களெல்லாம் [1]பாணி–மாணிக்கமாகக்காணவல்ல ஆழ்வார்கள், "திருவேங்கடத்தானே – உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்"

(ஶ்ரீ.வ்யா.)–யார்த்த2மாகவும், ராமப்ராப்த்யர்த்த2மாகவும், ஸமுத்3ரதரணார்த்த2மாகவும், ராமாநு–வ்ருத்த்யர்த்த2மாகவும் ப்ரபத்தி பண்ணுகையாலே, ப்ரபத்திக்கு ப2லநியமமில்லை என்றதாய்த்து.

3 4 ஆக, ப்ரபத்திக்கு தே3ஶகாலாதி3நியமாபேக்ஷையில்லையென்ற ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதி3த்தார் கீழ்; (விஷயநியமமேயுள்ளது) என்ற ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதி3க்கிறார் மேல், (விஷயநியமமாவது) என்று துடங்கி.

(கு3ணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை) என்றது – பரத்வாதி3களைந்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஸௌலப்4யாதி3கு3ணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகையென்றபடி. அந்த கு3ணபூர்த்திதா–னுள்ளதெங்கேயென்ன, (பூர்த்தியுள்ளதுமர்ச்சாவதாரத்திலே) என்கிறார். "அர்ச்சாவதாரவிஷயே மயாப்யுத்3தே3ஶதஸ்ததா2 । உக்தா கு3ணா ந ஶக்யந்தே வக்தும் வர்ஷஶதைரபி ।।" (பாத்3ம–ஸம்ஹிதை)என்று ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனை தானே சொல்லப்புக்காலும் சொல்லித்தலைக்கட்ட–வரிதாம்படியிறே அர்ச்சாவதாரகு3ணபூர்த்தியிருப்பது.

3 5 .இக்குணபூர்த்தியுள்ள அர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திக்கடைத்தவிஷயமென்னுமந்தை, ப்ரபந்நஜந–கூடஸ்த2ருடைய அநுஷ்டா2நத்தாலும் ப்ரகாஶிப்பிக்கிறார் மேல், (ஆழ்வார்களென்றுதுடங்கி). மயர்வறமதிநலமருளப்பெறுகையாலே பரத்வாதி3களையெல்லாம் கரதலாமலகமாகக்கண்டிருக்கிற–

(ஆ.வ்யா.)-(திருவாய்.6-1 0-1 0), "ஆழிவண்ண நின்னடியிணையடைந்தேன்"(பெரியதிருமொழி5-8-1), "நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்"(பெரியாழ்வார் திரு.5-4-1), "உனதருளே பார்ப்பன்" (பெருமாள் திரு.5-4), "உன்னபாதமென்ன"(திருச்சந்த.1 1 9), "உன் கடைத்தலையிருந்து வாழும்" (திருமாலை3 8), "அம்மான் திருக்கமலபாதம் வந்து"(அமலனாதி.1), "என்னுள் கெடுமாமிடர்"(முதல் திரு.7 7), "கருக்கோட்டியுட்கிடந்து கைதொழுதேன்"(இரண்டாம் திரு.8 7), "அட்டபுயகரத்தான் ... தாள்முதலே நங்கட்குச்சார்வு(மூன்றாம் திரு.9 9)" என்றித்யாதி$_3$ப்படியே பலவிடங்களிலே ஸ்வரூபாநு-ரூபமான [1]ப்ரபத்த்யுபாயாத்$_4$யவஸாயம் பண்ணிற்றும் ஸர்வஸுலப$_4$மான அர்ச்சாவதாரத்திலே; ஆகையாலிது ஶிஷ்டாநுஷ்ட$_2$ாநஸித்$_3$த$_4$மென்கிறார்.

3 6 .கு$_3$ணபௌஷ்கல்யமுள்ள பரத்வத்திலவர்கள் ப்ரபத்தி பண்ணுதொழிவானென் என்னில், விஶேஷித்து தத்பௌஷ்கல்யமிங்கேயுண்டாகையாலேயென்கிறார் மேல், ("பூர்ணம்") இத்யாதி$_3$யால்.

3 6 .பூர்ணமென்கையாலே எல்லா கு$_3$ணங்களும் புஷ்கலங்கள்.

"ஸர்வம் பூர்ணம்" (கட$_2$வல்லீ)என்று ஶ்ருதி சொல்லுகையாலே மோக்ஷித்வோபயோகி$_3$களான ஶ்ரிய:பதித்வாதி$_3$களும், ஆஶ்ரயணோபயோகி$_3$களான வாத்ஸல்யாதி$_3$களும், கார்யோபயோகி$_3$களான ஜ்ஞாந-ஶக்த்யாதி$_3$களும், அநுப$_4$வோபயோகி$_3$களான ஸௌந்த$_3$ர்யாதி$_3$களுமான எல்லா கு$_3$ணங்களும் ப்ரகாஶிக்கையாலே புஷ்கலங்களாயிருக்கும்; "என் திருமகள்சேர் மார்வன்" (திருவாய்.7-2-9), "அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா"(திருவாய்.6-1 0-1 0) என்றும், "கோநிரைகாத்தவன்"(திருவாய்.7-2-8) என்றும், "நிகரில் புகழாய்"(திருவாய்.6-1 0-1 0), "முன்செய்திவ்வுலகமுண்டு"(திருவாய்.7-2-2), "உலகமுண்டபெருவாயா"(திருவாய்.6-1 0-1) என்றும், "கடல்வண்ணு சுடர்நுமொளிமூர்த்தி"

(ஶ்ரீ.வ்யா.)-வர்களிறே ஆழ்வார்கள்; இப்படியிருக்கிறவர்கள் ப்ராப்யத்வராதிஶயத்தாலே பலகாலும் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறவளவில், பலவிடங்களிலும் அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று; ஸ்த$_2$லாந்தரத்தில் க்வாசித்கமித்தனையிறே. எங்ஙனேயென்னில், ஆழ்வார்களுக்கெல்லாம் தலைவரான நம்மாழ்வார், "ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்"(திருவாய்.5-7-1 0) "கழல்களவையே சரணாகக்கொண்ட"(திருவாய்.5-8-1 1) "நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்"(திருவாய்.5-9-1 1) "உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்"(திருவாய்.6-1 0-1 0) என்று இப்படிப்பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்று அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே; "பிறந்த-வாறு"(திருவாய்.5-1 0) ஒன்றிலுமிறே அவதாரத்திலே ஶரணம்புக்கது. திருமங்கையாழ்வாரும் "வந்துன் திருவடியடைந்தேன் நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்"(பெரியதிருமொழி 1-6-1), "விரை-யார் திருவேங்கடவா நாயேன் வந்தடைந்தேன்"(பெரியதிருமொழி 1-9-1), "காவளம்பாடிமேய கண்ணனே களைகணீயே"(பெரியதிருமொழி 4-6-1), "ஆழிவண்ண நின்னடியிணையடைந்தேன் அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே"(பெரியதிருமொழி 5-8-1) என்று இப்படி அர்ச்சாவதா-ரத்திலேயிறே பல இடங்களிலும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்று. மற்றையாழ்வார்களுக்குமிப்படி தத்தத்-ப்ரப$_3$ந்த$_4$ங்களிலே கண்டுகொள்வது.(ப்ரபத்தி பண்ணிற்றும்) என்கிறவிந்த 'ச'ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே (பூர்த்தியுள்ளதும்) என்று கீழ்ச்சொன்னத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது.

3 6 .இப்படியிவ்வாழ்வார்கள் ப்ரபத்தி பண்ணுமிடங்களில் பரத்வாதி$_3$களெல்லாமிருக்க அர்ச்சாவதாரத்திலே பண்ணுகைக்கடி இதின் கு$_3$ணபூர்த்தியிறே; அந்த கு$_3$ணபூர்த்திதன்னை

(ஆ.வ்யா.)-( ) என்றுமித்யாதி3களிலே உக்தகு3ணங்களெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்துக்குண்டென்னுமிடம் காணலாமிறே.

37.[1]ஒழிந்த கு3ணங்களைப்பற்றவும் ப்ரபத்த்யபேக்ஷிதகு3ணப்ரகாஶமுள்ளது இவ்வர்ச்சாவதாரத்திலே-யென்கிறுர் மேல், (ப்ரபத்திக்கு) இத்யாதி3யால்.

37.ப்ரபத்திக்கபேக்ஷிதங்களான ஸௌலப்4யாதி3கள் இருட்டறையில் விளக்குப்போலே ப்ரகாஶிப்பதிங்கே.

ப4க3வத்விஷயத்தை ப்ரத்யக்ஷித்துப்பண்ணவேண்டும் ப்ரபத்திக்கு அநுரூபவிஷயமாகைக்கபேக்ஷிதங்களான மாம்ஸத்3ருஷ்டிவிஷயமாகையாகிற ஸௌலப்4யஸௌலப4ளுயும், பெருமையற்றுக்கலந்து பரிமாறுகையாகிற ஸௌஶீல்யமும், கலந்து ஸம்ப3ந்த4மற்றிராதே உடையவனும் ஸ்வாமித்வம், ஸ்வாமியாய்க்குற்றம் நாடவொட்டாத வாத்ஸல்யமென்கிற இந்த ஸௌலப்4யாதி3கு3ணவிஶேஷங்கள் பத3ார்த்த2த3ர்ஶநம் பண்ணப்போகாத இருட்டறையில் பளபளத்துவிளங்கும் விளக்குப்போலே ஸங்கோசமற ப்ரகாஶிப்பதிந்த அர்ச்சாவதாரத்திலே; ஸங்குசிதமாய், பகல்விளக்குப்பட்டிருக்குமந்த பரத்வத்திலென்கிறுர். ஸௌலப்4யம் முதலாகவெடுத்தது ஸுலப4விஷயமே ப்ரபத்திக்கு வேணுமென்னும் ப்ராத4ாந்யத்தைப்பற்ற.

(ஶ்ரீ.வ்யா.)-ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறுர் மேல், (பூர்ண)மென்று துடங்கி.

(பூர்ணமென்கையாலே) என்றது - "பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாத3ாய பூர்ணமேவாவஶிஷ்யதே । ஸர்வம் பூர்ணம் ஸஹோம்"(ப்3ரு.உ.7-1) என்று ஶ்ருதி சொல்லுகையாலே என்றபடி. (எல்லா கு3ணங்களும் புஷ்கலங்கள்) என்றது - ஆஶ்ரயணஸௌகர்யாபாத3கங்களான கு3ணங்களோடு கார்யாபாத3கங்களான கு3ணங்களோடு வாசியற ஸகலகல்யாணகு3ணங்களுமிவ்விஷயத்திலே ஸம்பூர்ணமென்றபடி.

37.ஆனல் "வாஸுதே3வோऽஸி பூர்ண:"( ) என்கிற பரத்வத்திற்காட்டில் இங்குத்தைக்கேற்ற-மென்னென்ன அருளிச்செய்கிறுர் (ப்ரபத்திக்கென்று துடங்கி).

(ப்ரபத்திக்கபேக்ஷிதங்களான) என்றது - உபாயமாகப்பற்றுமிடத்தில் வேண்டுமவையான என்றபடி. (ஸௌலப்4யாதி3களாவன) - கண்டுபற்றுகைக்குறுப்பான ஸௌலப்4யமும், மேன்மைகண்டக-லாமைக்குறுப்பான ஸௌஶீல்யமும், கார்யம் செய்யுமென்று விஶ்வஸிக்கைக்குறுப்பான ஸ்வாமித்வமும், குற்றங்கண்டு வெருவாமைக்குறுப்பான வாத்ஸல்யமும். "நிகரில் புகழாய்"(திருவாய்.6-10-10) இத்யாதி3யாலே இந்நாலுகு3ணத்தையுமிறே ஆழ்வாரருளிச்செய்தது. (இருட்டறையில் விளக்குப்போலே ப்ரகாஶிப்பதிங்கே) என்றது - பரத்வத்தில் இக்குணங்க-ளெல்லாமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, பரமஸாம்யாபந்நர்க்கு முகங்கொடுத்திருக்கிறவிடமாகையாலே, பகல்விளக்குப்போலே ப்ரகாஶமற்றிருக்கும்; அர்ச்சாவதாரமானவிடத்தில் தண்மைக்கெல்லை நிலமான ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கையாலே, அந்த4காரத்தில் தீ3பம்போலே அத்யுஜ்ஜ்வலமாய்த்தோற்றுமென்றபடி. விஷயமுள்ளவிடத்தேயிறே கு3ணங்கள் ப்ரகாஶிப்பது; அங்குள்ளாரும் ஶீலாதி3கு3ணநுப4வம் பண்ணுகைக்கு வருவதிங்கேயிறே. ஸௌலப்4யம் முன்னாகவருளிச்செய்தது - கண்டுபற்றுகைக்குறுப்பான ஸௌலப்4யமே ப்ரபத்திக்கு ப்ரத4ாநா-பேக்ஷிதமென்று தோற்றுகைக்காக.

(ஆ.வ்யா.)– 3 8 .மேல் பரத்வத்திலர்ச்சாவதாரத்துக்குள்ள தன்னேற்றத்தையருளிச்செய்கிறார். (பூர்த்தியையும்) இத்யாதி3யால்.

3 8 .பூர்த்தியையும், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுங்குலைத்துக்கொண்டு, தன்னை அநாத3ரிக்கிற வர்களைத்தானாத3ரித்து நிற்கிறவிடம்.

அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வமாகிற பூர்த்தியை இவனிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனாய்க் குலைத்துக்கொண்டு, ஸ்வேச்ச2சாரித்வமாகிற ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை இவனிச்ச2தீ4நவ்ருத்தியையுடையனாய்க்குலைத்துக்கொண்டு, அபராத4மே பச்சையாக ஆத3ரிக்கிற தன்னை, அதிஸௌலப்4யமே பற்றாசாக முகம்பாராமல் அநாத3ரிக்கிற ஹீநஸம்ஸாரிகளை அவ்வநாத3ரங்கண்டு விடமாட்டாத ஸ்நேஹமுடைய தான், அநாத3ரக3ந்த4மற ஆத3ரிக்கிறவிடமர்ச்சாவதாரம்; அதுவே ப்ரபத்திக்கு விஷயமென்கிறார்.

(ஜீ.வ்யா.)– 3 8 .'இக்குணங்கள் ப்ரகாஶிப்பதிங்கே' என்றத்தை உபபாதி3க்கிறார், (பூர்த்தியையும்) என்று துடங்கி.

(பூர்த்தியாவது) – அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம்; அத்தைக்குலைத்துக்கொள்ளுகையாவது – இவனிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனாகவேண்டும்படி ஸாபேக்ஷனாயிருக்கை. (ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது) – ஸ்வாதீ4நஸ்வரூபாதி3மத்த்வம்; அத்தைக்குலைத்துக்கொள்ளுகையாவது – ஆஶ்ரிதாதீ4நஸ்வரூப-ஸ்தி2த்யாதி3களையுடையனாகை. "நதி3ச்ச2யா மஹாதேஜா பு4ங்க்தே வை ப4க்தவத்ஸல: । ஸ்நாநம் பாநம் தத2ா யாத்ராம் குருதே வை ஜக3த்பதி: ।। ஸ்வதந்த்ரஸ்ஸ ஜக3ந்நாதே2ாऽப்யஸ்வதந்த்ரோ யத2ாதத2ா । ஸர்வஶக்திர்ஜக3த்த4ாதாப்யஶக்த இவ சேஷ்டதே ।।"(வி.ஸம்.) என்னக்கடவதிறே. "அர்ச்சகபராதீ4நாகி2லாத்மஸ்தி2தி:"(ஶ்ரீர.ஸ்தவே.உ.74) என்றருளிச்செய்தாரிறே ப4ட்டர். தன்னிச்சை2யொழிய இவற்றைக்குலைக்கைக்கு ஹேதுவில்லாமையாலே (குலைத்துக்கொண்டு) என்கிறார். (தன்னையநாத3ரிக்கிறவர்களைத்தானாத3ரித்துநிற்கிறவிடம்) என்றது – தானிப்படி ஸுலப4னாய்வந்துநின்றால், அரியவன் எளியனாய் நிற்கப்பெற்றோம் என்று விரும்பி மேல்விழுகை-யன்றிக்கே, அவ்வெளிமைதானே ஹேதுவாக உபேக்ஷிக்கிற ஸம்ஸாரிகளைத்தான் விடமாட்டாத-வளவன்றிக்கே, அவர்களையொழியச்செல்லாமைதோற்றும்படி நிற்கிற ஸ்த2லம் அர்ச்சாவதார-மென்கை. (பூர்த்தியையும், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் குலைத்துக்கொண்டு)நிற்கையாலே – ஸௌலப்4யஸௌஶீல்யங்களும், (தன்னையநாத3ரிக்கிறவர்களைத்தானாத3ரித்து) நிற்கையாலே – ஸ்வாமித்வவாத்ஸல்யங்களும் இங்கே தோற்றுநின்றதிறே. அன்றிக்கே, (பூர்த்தியையும்) என்றுதுடங்கி இவ்வாக்யமெல்லாவற்றாலும் – கு3ணசதுஷ்டயத்திலும் ப்ரத4ாநமான ஸௌலப்4யத்-தையே [1]ஏடவைத்தாராகவுமாம். அப்போது இவ்விஷயத்தினுடைய ஸௌலப்4யாதிஶயத்தை த3ர்ஶிப்பிக்கிறாரென்று வாக்யஸங்க3தியாகக்கடவது. கண்ணுக்கு விஷயமாம்படி நித்யஸந்நிதி4-பண்ணுகிறவளவன்றிக்கே, ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணனாய் நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிற தன்னை ஸாபேக்ஷனும் பரதந்த்ரனுமாக்கிக்கொண்டு, தன்னையநாத3ரிக்கிற ஸம்ஸாரிகளைத்தானாத3ரித்து நிற்கைக்கு மேற்பட்ட ஸௌலப்4யமில்லையிறே; "ஏவம் பஞ்சப்ரகாரோஹமாத்மநாம் பததாமத4:। பூர்வஸ்மாத3பி பூர்வஸ்மாஜ்ஜ்யாயாம்ஶ்சைவோத்தரோத்தர: ।। ஸௌலப்4யதோ ஜக3த்ஸ்வாமீ ஸுலபே4ாஹ்யுத்தரோத்தர: ।"(வி.ஸம்.) என்று பரத்வாதி3களெந்திலும் ஸௌலப்4யமுண்டா-யிருக்கச்செய்தே, பூர்வபூர்வத்திற்காட்டில் உத்தரோத்தரத்துக்கு ஸௌலப்4யமதிஶயித்திருக்கு-மென்று தானே அருளிச்செய்கையாலே, ஸௌலப்4யத்துக்கெல்லைநிலம் அர்ச்சாவதாரமிறே.

(ஆ.வ்யா.)- 3 9 .பரத்வாதி3கள் ப்ரபத்திக்கு விஷயமாகாது, அர்ச்சாவதாரமே விஷயமென்னுமிடத்தை ஸத்3ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார். (பூ4க3தஜலம்) இத்யாதி3யால்.

3 9 .பூ4க3தஜலம்போலே அந்தர்யாமித்வம்; ஆவரணஜலம் போலே பரத்வம்; பாற்கடல் போலே வ்யூஹம்; பெருக்காறுபோலே விப4வங்கள்; அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போலே அர்ச்சாவதாரம்.

ஸந்நிஹிதமாயும் ப்ரயத்நஸாத்4யமாய்க்கொண்டு து3ர்லப4மான பூ4க3தஜலம்போலே, அந்தராத்மதயா ஸந்நிஹிதமாயும் அஷ்டாங்க3யோக3ஸாத்4யமாய்க்கண்ணுக்கெட்டாத அந்தர்யாமித்வமும், அதிவிப்ரக்ருஷ்டமாயெட்டுப்படாத ஆவரணஜலம்போலே அவ்வருகுபட்டு ஸம்ஸாரவர்த்திகளுக்கு எட்டுப்படாத பரத்வமும், அதுபோலதிவிப்ரக்ருஷ்டமன்றியேயிருந்தும் மநுஷ்யாதி3களுக்குச்செல்லப்போகாத பாற்கடல் போலே அண்ட3த்துக்குட்பட்டும் [1]ஸ்மஸுமுடங்களான மநுஷ்யாதி3களுக்கு அலப்4யமான வ்யூஹமும், முன்பு சொன்னவைபோலன்றியே ஸந்நிஹிதமாயும் தத்காலவர்த்திகளுக்கே உபஜீவ்யமாய்ப்பிற்பட்டார்க்குபஜீவ்யமல்லாத பெருக்காறுபோலே பூ4மியிலே அவதரித்தும் தாத3ாத்விகர்க்கே ஆஸ்ரயணீயமாய்,

---

(ஜீ.வ்யா.)- 3 9 .பரத்வாதி3களுடைய தௌ3ர்லப்4யத்தையும், அர்ச்சாவதாரஸௌலப்4யத்தையும் த்3ருஷ்டாந்தமுகே2ந த3ர்ஸிப்பிக்கிறார் மேல், (பூ4க3தஜலமென்றுதுடங்கி).

த்3ருஷ்ணார்த்தனுக்கு தே3ஸாந்தரத்திற்போகவேண்டாதபடி நிற்கிறவிடந்தன்னிலேயுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், [1]கொட்டும் குந்தாலியுங்கொண்டு கல்லினாலல்லது குடிக்கக்கிடையாத பூ4க3தஜலம்போலேயாய்த்து - கண்டுபற்றவேணுமென்றாசைப்பட்டவனுக்கு ஹ்ருத3யத்திலேயிருக்கச் செய்தேயும், "கட்கிலீ"(திருவாய்.7-2-3) என்கிறபடியே கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே, அஷ்டாங்க3யோக3ருபயத்நத்தாலே காணவேண்டும்படியான அந்தர்யாமித்வம். அவனுக்கு, அண்ட3த்துக்குப்புறம்பே பெருகிக்கிடக்கிற ஆவரணஜலம்போலேயாய்த்து - இவனுக்கும் "அப்பால் முதலாய்நின்ற அளப்பரிய ஆரமுது"(திருநெடு.14) என்கிறபடியே லீலாவிபூதிக்கப்பால்பட்டிருக்கிற பரத்வம். அப்படி அதிவிப்ரக்ருஷ்டமன்றியே அண்ட3ாந்தர்பூ4தமாயிருக்கச்செய்தேயும், அவனுக்கு து3ஷ்ப்ராபமான பாற்கடல்போலேயாய்த்து - இவனுக்கும், "பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பை யாம் கேட்டேயும்"(பெரியதிருவ.34) என்கிறபடியே - கேட்டிருக்குமத்தனையல்லது, சென்று காணவரிதாம்படியிருக்கிற வ்யூஹம். ப்ரத்யாஸந்நமாயும் தாத்காலிகர்க்குபஜீவ்யமாய் பாஸ்சாத்யரானவனுக்கு து3ர்லப4மான பெருக்காறுபோலேயாய்த்து - "மண்மீதுழல்வாய்"(திருவாய்.6-9-5) என்கிறபடியே பூ4மியிலே அவதரித்து ஸஞ்சரித்தும், தத்காலவர்த்திகளுக்கு ஆஸ்ரயணீயமாய், பிற்காலத்திலுளனான இவனுக்குக்கிட்டாதபடியான விப4வம். முன்புசொன்னவைபோலன்றிக்கே, அவனுக்கு விடாய்கெடப்பருகலாம்படி பெருக்காற்றிலே தேங்கின மடுக்கள்போலேயாய்த்து - இவனுக்கும், தே3ஸகாலகரணவிப்ரக்ருஷ்டமன்றிக்கே, கோயில்களிலும் க்3ருஹங்களிலும் என்றுமொக்க எல்லார்க்கும் கண்ணுக்கிலக்காம்படி நிற்கிற "பின்னானார் வணங்கும் சோதி"யான(திருநெடு.10) அர்ச்சாவதாரம்.

"பௌ4மநிகேதநேஷ்வபி குமகுஞ்ஜேஷு"(ஸ்ரீர.ஸ்தவே உ.74) என்கிறபடியே பலவிடங்களிலும் ஸந்நிதி4பண்ணிநிற்கும்படியை நினைத்திறே, (மடுக்கள்போலே) என்று ப3ஹுவசநத்தாலே அருளிச்செய்தது. அவதாரகு3ணங்களெல்லாம் அர்ச்சாஸ்த2லங்களிலே பரிபூர்ணமாயிருக்கையாலும், அவதாரவிக்3ரஹங்களை அர்ச்சாரூபேண பலவிடங்களிலும் பரிக்3ரஹித்துக்கொண்டிருக்-

(ஆ.வ்யா.)–பிற்பட்டபாவிகளுக்கெட்டாதேபோன விப$_4$வமும், ப்ரபத்திக்கு நித்யவிஷயமாகமாட்டாது. முன்புசொன்னவைபோலன்றியே அயத்நஸித்$_3$த$_4$மாய் அதிஸந்நிஹிதமாய் எப்போதும் நிலைநிற்கிற பெருக்காற்றில் தேங்கின மடுக்கள்போலே, அஷ்டாங்க$_3$யத்நதூ$_3$ரக$_3$மநநிரபேக்ஷமாய், கோயில் முதலான தி$_3$வ்யஸ்த$_2$லங்களிலும், க்$_3$ருஹங்களிலும் ஸந்நிஹிதமாய், ஸ்த$_2$ாவரப்ரதிஷ்டை$_2$யாக நிலைத்து, தத்தத்$_3$வதாரங்களில் நித்யவிக்$_3$ரஹவிசிஷ்டமாய்க்கண்ணுக்கிலக்கமாய்க்கொண்டு ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயமான அர்ச்சாவதாரமே, [1]து$_3$ர்லப$_4$விஷயபராங்முகை$_2$யான ப்ரபத்திக்கு ப்ரியதமவிஷயம். பெருவிடாயன் குளிர்ந்து தெளிந்து நிறைந்த தடாகமருகிருக்க, அத்தை விட்டு, கிணறுகல்லியும், அண்டத்தப்புறத்தெழப்பாய்ந்தும், பாற்கடலிற்பாரிபுகுந்தும், வற்றினவாற்றிலோடிச்சென்று தண்ணீர் குடித்து விடாய் கெடத்தேடுமாப்போலேயாய்த்து, ஸுலப$_4$விஷயமான அர்ச்சாவதாரத்தை விட்டு து$_3$ர்லப$_4$ங்களான அந்தர்யாமித்வாதி$_3$களைக்கிட்டி ப்ரபத்தி பண்ணத்தேடுகை.

40. இப்படி ப்ரபத்திக்கு ஸுலப$_4$விஷயமாமளவேயல்ல, ருசிஜநகத்வாதி$_3$களுமிவ்வர்ச்சாவதாரத்துக்குண்டென்கிறார், (இதுதான்) இத்யாதி$_3$யால்.

40. இதுதான் ஶாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணாதே, விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுக$_2$ராய்ப்போரும் சேதநர்க்கு வைமுக்$_2$யத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கக்கடவதாய், ருசிபிறந்தாலுபாயமாய், உபாயபரிக்$_3$ரஹம் பண்ணினால் போ$_4$க்$_3$யமுமாயிருக்கும்.

இப்படி ப்ரபத்திக்கு நேரே விஷயமான இவ்வர்ச்சாவதாரந்தான் [2]"இச்ச$_2$யா விஷயாஸக்தோ நரோநர்த்த$_2$பரம்பராம் । யாத்யத்ராமுத்ர சாத்யர்த்த$_2$ம் விசாரே தத்ர கா ரதி:॥ மூத்ரத்$_3$வாரமித$_3$ம் கு$_3$ஹ்யம் யத்ர முக்$_3$த$_4$ம் ஜக$_3$த்த்ரயம்। அபாநவாயுநா ஜுஷ்டம் ஸர்வதை$_2$வாதிகுத்ஸிதம் ॥"(   ) என்று ஏவமாதி$_3$களால் விஷயநிந்தை$_3$ பண்ணும் ஹிதாநுஶாஸநஶாஸ்த்ரங்களாலே ஶாஸித்துத்திருத்தவொண்ணாதபடி, அப்ராப்தங்களுமாய், அபோ$_4$க்$_3$யங்களுமாய், ஜுகு$_3$ப்ஸிதங்களுமான ஹேயவிஷயங்களிலே மீட்கவொண்ணாதபடி பெருமிடர்செய்து மண்டி, ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயமென்றால் [3]கற்றங்கண்ட யானைபோலே முகம் மாறிக்கொண்டு, அநாதி$_3$காலமே பிடித்து விமுக$_2$ராயநர்த்த$_2$ப்பட்டு அஸத்கல்பராய்ப்போரும்

(ஸ்ரீ.வ்யா.)–கையாலும் (அதிலே தேங்கின மடுக்கள்போலே) என்கிறது.

40. இப்படி ஆஶ்ரயணருசி பிறந்தார்க்கு ஆஶ்ரயணீயத்வே ஸுலப$_4$மாயிருக்குமளவேயன்று, ருசிஜநகத்வாதி$_3$களும் இவ்வர்ச்சாவதாரத்துக்குண்டென்று இதின் வைப$_4$வத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல், (இதுதானென்று துடங்கி).

ப்ரக்ருதமான ஸௌலப்$_4$யாதி$_3$கு$_3$ணயோகத்தையுட்கொண்டு, (இதுதான்) என்று பராமர்ஶிக்கிறார். (ஶாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணாமையாவது) – ஹிதாநுஶாஸநம் பண்ணுகிற ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி$_3$ஶாஸ்த்ரங்களானவை, அருசி பிறக்கும்படி இதரவிஷயங்களினுடைய தோ$_3$ஷாதி$_4$க்யத்தையும், ருசி பிறக்கும்படி ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தினுடைய கு$_3$ணாதி$_4$க்யத்தையும் உபதே$_3$ஶித்தாலும், அவற்றாலிதரவிஷயங்களை விட்டு இவ்விஷயத்தைப்பற்றும்படி பண்ணப்போகாமை. து$_3$ர்வாஸநாப$_3$லம் உபதே$_3$ஶத்தை நிரர்த்த$_2$கமாக்கிவிடுமிறே; "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு யா பு$_3$த்$_3$தி$_4$ர்ப$_4$ாவிதா ந்ருணாம் । தாமேவ ப$_4$ஜதே ஜந்துருபதே$_3$ஶோ நிரர்த்த$_2$க: ॥"(   ) என்னக்கடவதிறே. (விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுக$_2$ராய்ப்போருகையாவது) – "சிலம்படி–

(ஆ.வ்யா.)–சேதநர்க்கு, ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயமென்றால் வேப்பங்குடிநீராய், 'யாதானும் பற்றி நீங்கிப்' போருகிற வைமுக்$_2$யத்தை மறுவலிடாதபடி ருசிவாஸனைகளுடன் மாற்றி, "தன்பாலாதரம் பெருகவைத்த" (திருமாலை 16)என்று (1)தன்னைக்கோகாட்டலாட்டும் விஷயங்களைக்காரித்துமியும்படி, மெய்யான ஸ்வ-ருசியை ப$_2$லபர்யந்தமாக விளைப்பிக்கக்கடவதாய், பற்றற்று விடாதபடியான தன்பக்கலுண்டான ருசி ஸ்வஸௌந்த$_3$ர்யாவிஷ்காரத்தாலே ஒருபடி பிறந்தால் "திவத்தைத்தரும் மெய்" (பெரியதிருமொழி 7-10-2)

(ஸ்ரீ.வ்யா.)–புருவிற்கருநெடுங்கண்ணார்திறத்தருயறத்தையே மறந்து புலம்படிந்துண்ணும் போகமே பெருக்கி"(பெரியதிருமொழி 1-6-2) என்றும், "சுரிகுழல் மடந்தையர்திறத்துக்காதலே மிகுத்துக்–கண்டவாதிரிந்த"(பெரியதிருமொழி 1-6-3)என்றும், "மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுள் பட்டழுந்துவேனை"(திருமாலை 16) என்றும் சொல்லுகிறபடியே இதரவிஷயங்களிலே அத்யபி$_4$–நிவிஷ்டராய், "யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை"(திருவிரு.95)யேறிட்டுக்கொண்டு, ப$_4$க$_3$வத்$_3$–விஷயத்தில் முகம்வைக்கவிசையாதே வர்த்திக்கை; இப்படிப்போரும் சேதநர்க்கு (வைமுக்$_2$யத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கையாவது) – "போதரேயென்று சொல்லிப்புந்தியுள் புகுந்து தன்பாலாதரம் பெருகவைத்த அழகன்"(திருமாலை 16) என்கிறபடியே ஸ்வஸௌந்த$_3$ர்யாதி$_3$களாலே சித்தாப–ஹாரம் பண்ணி, தன்னைக்காணவேண்டாமென்றிருக்குமிருப்பைக்குலைத்து, கண்டகண் மாறவைக்க மாட்டாதபடி பண்ணுகை. (ருசிபிறந்தாலுபாயமாகையாவது) – இப்படித்தன் வைலக்ஷண்ய–த$_3$ர்ஶநத்தாலே தன்னை நித்யாநுப$_4$வம் பண்ணப்பெறவேணுமென்னும் ருசி பிறந்தவநந்தரம், "ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்"(திருவாய்.5-7-10) என்கிறபடியே ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திபூர்விகையான ஸ்வப்ராப்திக்குத்தானே ஸாத$_4$நமாகை. (உபாயபரிக்$_3$ரஹம் பண்ணினால் போ$_4$க்$_3$யமுமாயிருக்கையாவது) – தன்னை உபாயமாகப்பரிக்$_3$ரஹித்தால், உபேய–ஸித்$_3$தி$_4$க்கொரு தே$_3$ஶவிஶேஷத்திலே போமளவும் பார்த்திருக்க வேண்டாதே, "அணியரங்கன் என்னமுதினைக்கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக்காணாவே"(அமல.10) என்றும், "எனக்குத்தேனே பாலே கன்னலே அமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனே"(திருவாய்.10-7-2) என்றும் சொல்லுகிற–படியே நிரதிஶயபோ$_4$க்$_3$யமாயிருக்கையாலே, தானே உபேயமுமாயிருக்கை.

ஆக, (ப்ரபத்திக்கு) (வா.23)(கு$_3$ணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமா)கவேணுமென்றும்(வா-34), அதுதான் (உள்ளது அர்ச்சாவதாரத்திலே) (வா-34) என்றும், அத்தைப்பற்ற (ஆழ்வார்க ளெல்லாரும் (ப்ரபத்தி பண்ணிற்றும்) (வா-35)இவ்விஷயத்திலே என்றும், இவ்விஷயத்திலே (எல்லா கு$_3$ணங்களும் புஷ்கலங்கள்) (வா-36)என்றும், விஶேஷித்து (ப்ரபத்திக்கபேக்ஷித குணங்கள் விஶத$_3$மாக (ப்ரகாஶிப்பதிங்கே) (வா-37)என்றும், இதுதான் தன்னுடைய நைரபேக்ஷ்யாதி$_3$களை அழியமாறித்(தன்னையநாத$_3$ரி)ப்பாரை (ஆத$_3$ரித்து)க்கொண்டு (நிற்கிற) ஸ்த$_2$லம் (வா-38) என்றும், (பர)த்வாதி$_3$களோரொரு ப்ரகாரத்தாலே து$_3$ர்லப$_4$ம், இது ஸர்வ–ப்ரகாரஸுலப$_4$ம் (வா-39) என்றும், இவ்வளவேயன்று, இவ்விஷயம் (ருசி)ஜநகமுமாம் (உபாயோபேய)முமாயிருக்கும் (வா-40) என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இத்தால் – உபாயோபேயங்களிரண்டும் தானேயாய்(வா-40), ஸ்வேதரவிஷயவிரக்திபூர்வகமாக ஸ்வவிஷயருசியை ஜநிப்பிக்குமதாய்(வா-40), ஸர்வஸுலப$_4$மாய்(வா-39), தன்படிகளை–யழியமாறிக்கொண்டு தன்னையநாத$_3$ரிப்பாரையுமாத$_3$ரிக்குமதாய்(வா-38), ப்ரபத்த்யபேக்ஷித–

(ஆ.வ்யா.)-என்று இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரம் பண்ணுமயத்ந-ஸித்$_{3}$தே$_{4}$ாபாயமாய், "உன்னடிக்கீ-ழமர்ந்து புகுந்தேனே"(திருவாய்.6-10-10) என்று உபாயாத்$_{4}$யவஸாயிகளாலும் "எனக்குத்தேனே பாலே" (திருவாய். 10-7-2) இத்யாதி$_{3}$ப்படியே நிரதிஶயபோ$_{4}$க்$_{3}$யமான உபேயமாயிருக்குமென்கிறார். ஆக, உபாயோபேயமாய், தது$_{3}$ப$_{4}$யருசிஜநகமாய், இதரவிஷயருசிமோசகமாய், தே$_{3}$ஶாத்$_{3}$யுபாதி$_{4}$யற ஸர்வஸுலப$_{4}$மாய், அநாத$_{3}$ரிப்பாரை ஆத$_{3}$ரிக்குமதாய், ப்ரபத்த்யநுகு$_{3}$ணமாய், ஸர்வகு$_{3}$ணஸம்பூர்ணமாய், ப்ரபந்நஜநகூடஸ்த$_{2}$ர்க்கு ஶரணவரணவிஷயமுமான அர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திக்கு நியதவிஷயம்; இந்நியதியே ப்ரபத்திக்குள்ளதென்று கீழோடே ஸம்ப$_{3}$ந்த$_{4}$ம்.

41.மேல் (இதில் ப்ரபத்தி பண்ணும்) என்று துடங்கி ("இத$_{3}$ம் ஶரண")(வா-50)மளவாக இவ்வர்ச்சாவதாரத்தில் ப்ரபத்தி பண்ணுமதி$_{4}$காரித்ரைவித்$_{4}$யத்தையும், அதில் முக்$_{2}$யாதி$_{4}$காரிவிஶேஷத்-தையும் அருளிச்செய்கிறார், (இதில்) இத்யாதி$_{3}$யால்.

41.இதில் ப்ரபத்தி பண்ணுமதி$_{4}$காரிகள் மூவர்.

ப்ரபத்திக்கு நியதவிஷயமான இந்த அர்ச்சாவதாரத்தில் ப$_{4}$ரஸமர்ப்பணரூபப்ரபத்தி பண்ணும் நிவ்ருத்த்ய-தி$_{4}$காரிகள் ப்ரபத$_{3}$நஹேதுபே$_{4}$த$_{3}$த்தாலே மூவர்.

42.அவர்களாரென்ன, (அஜ்ஞரும், ஜ்ஞாநாதி$_{4}$கரும், ப$_{4}$க்திபரவஶரும்) என்கிறார்.

<u>42.அஜ்ஞரும், ஜ்ஞாநாதி$_{4}$கரும், ப$_{4}$க்திபரவஶரும்.</u>

(ஸ்ரீ.வ்யா.)-கு$_{3}$ணோஜ்ஜ்வலமாய்(வா-37), ஸமஸ்தகு$_{3}$ணஸம்பூர்ணமாய்(வா-36), ப்ரபந்நஜந-கூடஸ்த$_{2}$ர்க்கு உபாயவரணவிஷயமாயிருந்துள்ள(வா-35) அர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திக்கு நியத-விஷயமென்றதாய்த்து(வா-34).

41.(ப்ரபத்திக்கு தே$_{3}$ஶநியமமும்) என்று (வா-23) துடங்கி, இவ்வளவும் - உபாயவரணாத்மிகை-யான ப்ரபத்தியினுடைய தே$_{3}$ஶகாலாதி$_{3}$நியமாப$_{4}$ாவமும், (வா.23)விஷயநியமமும்(வா-24) த$_{3}$ர்ஶிப்பிக்கப்பட்டது; இப்படி விஷயவிஶேஷத்தை த$_{3}$ர்ஶிப்பித்தவநந்தரம் ப$_{4}$க$_{3}$வச்ச$_{2}$ாஸ்த்ரா-தி$_{3}$ஸித்$_{3}$த$_{4}$மான அதி$_{4}$காரிவிஶேஷங்களையும் ப்ரகாஶிப்பிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதி$_{4}$காரிவிஶேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார், (இதில் ப்ரபத்தி பண்ணும் அதி$_{4}$காரிகள் மூவர்) என்று.

அதாவது ஸௌலப்$_{4}$யாதி$_{3}$கு$_{3}$ணபூர்த்தியாலே ப்ரபத்திக்கு நியதவிஷயமான இவ்வர்ச்சாவதாரத்தில் ப்ரபத்தி பண்ணுமதி$_{4}$காரிகள், ப்ரபத$_{3}$நஹேதுபே$_{4}$த$_{3}$த்தாலே மூன்றுவகைப்பட்டிருப்பர்களென்கை.

42.அவர்களாரென்னுமாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார், (அஜ்ஞரும்) என்றுதுடங்கி. (அஜ்ஞராகிறார்) - ப$_{4}$க$_{3}$வல்லாப$_{4}$த்துக்குறுப்பாக ஸாத$_{4}$நாநுஷ்ட$_{2}$ாநம் பண்ணுகைக்கீடான ஜ்ஞாநமில்லாதவர்கள். அஜ்ஞாநம் அஶக்திக்குமுபலக்ஷணம்; (ப்ராபகாந்தரபரித்யாக$_{3}$த்துக்கு-மஜ்ஞாநாஶக்தி$_{3}$களன்று) (வா-116) என்று மேலே இவர்தாமே அருளிச்செய்கிறாரிறே. (ஜ்ஞாநா-தி$_{4}$கராகிறார்) - ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி$_{3}$களுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், ப$_{4}$க$_{3}$வத$_{3}$த்யந்தபரதந்த்ரமான ஸ்வரூபயாதாத்ம்யத$_{3}$ர்ஶநத்தாலே, உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிருத்$_{3}$த$_{4}$மென்று பரித்யஜிக்கும்-படிக்கீடான ஜ்ஞாநபூர்த்தியுடையவர்கள். (ப$_{4}$க்திபரவஶராகிறார்) - ஒன்றையுமடைவுபட அநுஷ்டி$_{2}$க்க

(ஆ.வ்யா.)- 4 3 .அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர் அஸ்மதாதி$_3$கள்; ஜ்ஞாநாதி$_4$க்யத்தாலே ப்ரபந்நர் பூர்வாசார்யர்கள்; ப$_4$க்திபாரவஶ்யத்தாலே ப்ரபந்நர் ஆழ்வார்கள்.

4 3 இதரஸாத$_4$நங்களறியவுமநுஷ்டி$_2$க்கவும் [1]அரிதென்னும் (அஜ்ஞாநத்தாலே) ஸாத$_4$நாந்தரங்களைவிட்டு, அவையிரண்டுக்குமெளிதான ப்ரபத்தி பண்ணும் (ப்ரபந்நர்) ஸ்தூ$_2$லத$_3$ர்ஶிகளான (அஸ்மத$_3$ாதி$_3$கள்) என்று துச்சீ$_2$கரிக்கிறார்; இதரஸாத$_4$நம் ஸ்வரூபத்துக்கப்ராப்தம், ப்ரபத$_3$நம் ஸ்வரூபப்ராப்தமென்றறி-யாமையாகிற அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நரென்றும் யோஜிப்பர்கள்; து$_3$ஷ்கரத்வாதி$_3$ப்ரதிபத்தியால் விடுகை இரண்டுக்குமொக்கும்; அஜ்ஞாநமாஶக்திக்குபலக்ஷணம். ஸாத$_4$நாந்தரம் பரதந்த்ரஸ்வரூபநாஶகம், ப்ரபத$_3$நம் ஸ்வரூபாநுரூபமென்கிற (ஜ்ஞாநாதி$_4$க்யத்தாலே ப்ரபந்நர்) நாத$_2$முநிகள் தொடக்கமான (பூர்வாசார்யர்கள்). ப$_4$க$_3$வத்ப்ரஸாத$_3$லப்$_3$தை$_4$யான [2]ப$_4$க்தியின் பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநகாலுஷ்யத்தாலே (ப்ரபந்நர்) 'மயர்வற மதிநலமருள'ப்பெற்ற (ஆழ்வார்கள்).

4 4 .அஜ்ஞாநாதி$_3$ஹேதுகமான அதி$_4$காரிபே$_4$தே$_3$ாக்திக்கு ஹ்ருத$_3$யமருளிச்செய்கிறார் மேல், (இப்படி) இத்யாதி$_3$யால்.

4 4 .இப்படிச்சொல்லுகிறதும் [3]ஊற்றத்தைப்பற்ற.

அஜ்ஞாநாதி$_3$ஹேதுபே$_4$த$_3$த்தாலே ப்ரபத்த்யதி$_4$காரத்தை இப்படிப்பிரித்துச்சொல்லுகிறதும், இவ்வதி$_4$கா-ரிகளுக்குத்தந்தாமதி$_4$கரித்த அஜ்ஞாநாதி$_3$ஹேதுகப்ரபத்திவிஶேஷங்களிலுண்டான ப்ரதிபத்திநியதி-(ஜீ.வ்யா.)-கூடமரல்லாதபடி ப$_4$க$_3$வத்ப்ரேமாதிஶயத்தாலே ஶிதி$_2$லகரணராயிருக்குமவர்கள்.

4 3 இப்படி இவ்வஜ்ஞாநாதி$_3$களடியாக ப்ரபத்தி பண்ணினவர்கள் இன்னாரென்னுமிடம் காணலா-மிடமுண்டோவென்னுமாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார். (அஜ்ஞாநத்தாலே) என்று துடங்கி. (அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றது – இதரோபாயாநுஷ்ட$_2$ாநத்திலிழிகைக்கீடான ஜ்ஞாநாதி$_3$கள் முதலிலே இல்லாமையாலே, அநந்யகதி$_3$களாய்க்கொண்டு ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்திலே ப$_4$ரந்யாஸம் பண்ணினவர்களென்றபடி. (அஸ்மத$_3$ாதி$_3$கள்) என்று ஸ்வநைச்யாநுஸந்த$_4$ாநத்தாலே மந்த$_3$ாதி$_4$காரிகளோடே தம்மையும் கூட்டியருளிச்செய்கிறார். (ஜ்ஞாநாதி$_4$க்யத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றது – உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபநாஶகமென்று நடுங்கும்படியான ஸ்வரூபயாத$_2$ாத்ம்யத$_3$ர்ஶ-நத்தால் வந்த ஜ்ஞாநபூர்த்தியாலே அநந்யக$_3$திகளாய்க்கொண்டு, ஸ்வரூபாநுரூபமாக ப$_4$க$_3$வதி ந்யஸ்தப$_4$ரரானவர்களென்றபடி. (பூர்வாசார்யர்களாகிறார்) – நாத$_2$யாமுநயதிவராதி$_3$கள். (ப$_4$க்திபாரவஶ்யத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றது – ப$_4$க$_3$வத்ப்ரேமபௌஷ்கல்யத்தாலே "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்"(பெரியதிருவ:34) என்றும், "இட்டகாலிட்டகை"(திருவாய்.7-2-4) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஶிதி$_2$லகரணராயிருக்கையாலே, ஸாத$_4$நாநுஷ்ட$_2$ாநத்துக்காளன்றிக்கே அநந்யக$_3$திகளாய்க்கொண்டு அவன்பக்கலிலே ப$_4$ரஸமர்ப்பணம் பண்ணினவர்களென்றபடி. ப$_4$க்திபரவஶர்க்கு ஸாத$_4$நாநுஷ்ட$_2$ாநம் பண்ணப்போகாதென்னுமிடம் "உன்னைக்காணுமவாவில் வீழ்ந்து நானெங்குற்றேனுமல்லேன்"(திருவாய்.5-7-2) என்றும், "என்கொள்வன்"(திருவாய்.5-1-4) என்கிறபாட்டிலும் ஆழ்வார் ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தாரிறே.

4 4 .இப்படி அஜ்ஞாநாதி$_3$களிலோரொன்றே இவர்களுக்கு ப்ரபத$_3$நஹேதுவாகச்சொல்லுகைக்கு மூலமின்னதென்கிறார், (இப்படி) என்று துடங்கி.

(ஆ.வ்யா.)-விஶேஷத்தைப்பற்ற. ப்ராப்தாப்ராப்தஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லாத முற்பட்டவர்களுக்கு அஜ்ஞாநாதி3ஹேதுகப்ரபத்தியிலும் து3ஷ்கரத்வப்ரதிபத்தி நடக்கிலும், ப்ராப்தாப்ராப்தஜ்ஞாநமுள்ள நடுவிலவர்களுக்கு ஜ்ஞாநாதி4க்யஹேதுகப்ரபத்தியிலும், ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் நடையாடிலும் ப4க்திபரவஶரான பிற்பட்டவர்களுக்கு ப4க்திபாரவஶ்யஹேதுகப்ரபத்தியிலும் நிஷ்டை2யாயிருக்குமென்றபடி.

4 5. இந்த ஹேதுத்ரயத்தின் காரணத்ரயத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல்.

4 5. இம்மூன்றும் மூன்று தத்த்வத்தையும் பற்றிவரும்.

இந்த அஜ்ஞாநாதி3களில் அஜ்ஞாநாஶக்திகள் அசித்தத்த்வத்தைப்பற்றிவரும். து3ர்ஜ்ஞேயத்வது3ஷ்கரத்வங்கள் ப்ராக்ருதகரணஸங்கோசநிப3ந்த4நமாய் வருகையால்; ஜ்ஞாநாதி4க்யம் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றிவரும், ப்ராப்யப்ராப்திகள் ஸ்வரூபாநுஸந்த4ாநநிப3ந்த4நமாய் வருகையால்;

(ஸ்ரீ.வ்யா.)–அதாவது – அஜ்ஞாநாஶக்திகளும், ஸ்வரூபயாதா2த்ம்யஜ்ஞாநமும், ப4க3வத்3ப4க்தியுமாகிற இவை மூன்றிலும், மூவர்க்குமந்வயமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, ஒரொன்றே இவர்களுக்கு ப்ரபத3நஹேதுவாகச்சொல்லுகிறதும் இவற்றிலோரொன்றே [1]இவ்வதி4காரிகள்பக்கலுறைத்திருக்கையாலே என்கை.

இத்தால் – முற்பட்டவர்கள்பக்கல் ஜ்ஞாநப4க்திகளிரண்டும் குறைந்து அஜ்ஞாநமே விஞ்சியிருக்கும்; நடுவிலவர்கள்பக்கல் அஜ்ஞாநம் அல்பமாய், ப4க்தியுமளவுபட்டு, ஜ்ஞாநமே விஞ்சியிருக்கும்; பிற்பட்டவர்கள்பக்கல், அஜ்ஞாநமத்யல்பமாய், ஸ்வரூபஜ்ஞாநமும் குறைவற்றிருக்கச்செய்தே, ப்ரேமமே கரைபுரண்டிருக்கும். ஆகையால், எல்லாமெல்லார்பக்கலிலும் உண்டேயாகிலும் அல்பங்களானவை கிடக்கச்செய்தே அதி4கமானதுவே அவ்வவர்க்கு ப்ரபத3நஹேதுவாம் என்றதாய்த்து. இந்த யோஜனைக்கொரு குறையுண்டு – மயர்வற மதிநலம் பெற்ற ஆழ்வார்களுக்கும் [2]அஜ்ஞாநம் சிறிது கிடக்கிறதுண்டென்று கொள்ளவேண்டிவருகையாலே. ஆனால் என் செய்வதென்னில், (ஊற்றத்தைப்பற்ற) என்கிறவித்தை [3]அநுஸந்த4ாநபரமாக்கி யோஜிக்குமளவில் இவ்விரோத4மில்லை. அப்போது (இப்படி) இத்யாதி3க்கு – அஜ்ஞாநாஶக்திகளும், ஸ்வரூபயாதா2த்ம்யஜ்ஞாநமும், ப4க3வத்ப4க்தியுமாகிற இம்மூன்றினுடையவும் அநுஸந்த4ாநம் மூவர்க்குமேதேனுமொருபடி உண்டாயிருக்கச்செய்தே ஒரொன்றே இவர்களுக்கு ப்ரபத3நஹேதுவாகச்சொல்லுகிறதும் [4]இவற்றிலோரொன்றிலே இவ்வதி4காரிகளுக்கூற்றமாகையாலே என்று பொருளாகக்கடவது. அதாவது – அநந்யக3திகளாய், ப்ரபந்நராகைக்குடலான அஜ்ஞாநாதி3த்ரயாநுஸந்த4ாநமும் மூவர்க்குமுண்டானாலும், மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரசுரமானதே தந்தாமுக்கநந்யக3திகளாய் ப்ரபத்தியிலிழிகைக்கு ஹேதுவாக அநுஸந்தி4த்திருக்கையாலே என்றபடி. இதில் ப்ரத2மாதி4காரிகளுக்கு அஜ்ஞாநாநுஸந்த4ாநம் ஸ்வரஸம்; நடுவுசொன்னவர்களுக்கும், [5]ப்ராமாணிகராகையாலே [6]அஜ்ஞாநத்தினுடைய வாஸநநிவ்ருத்தி கூடாமையால், அஜ்ஞாநாநுஸந்த4ாநம் கூடும்; பிற்பட்டவர்கள் மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களாகையாலே அஜ்ஞாநாநுஸந்த4ாநம் [7]நைச்யநிப3ந்த4நமாமித்தனை.

4 5. இவ்வஜ்ஞாநாதி3த்ரயத்துக்கும் காரணமின்னதென்கிறார், (இம்மூன்றும்) என்று துடங்கி. (மூன்று தத்த்வத்தையும் பற்றிவரும்) என்றது – ஸாத4நாநுஷ்டா2நத்தில் அஜ்ஞாநாஶக்திகளுக்கு

4.

(ஆ.வ்யா.)–ப$_4$க்திபாரவஶ்யம் ஈஶ்வரதத்த்வத்தைப்பற்றிவரும், பாரவஶ்யம் ப$_4$க$_3$வத்$_3$வைலக்ஷண்ய-ஜ்ஞாநநிப$_3$ந்த$_4$நமாய் வருகையால்.

4 6 .இந்த பே$_4$த$_3$ங்கண்டவிடமுண்டோவென்ன உண்டென்கிறார், ("என்னான்") இத்யாதி$_3$யால்.

4 6 ."என் நான் செய்கேன்"(திருவாய்.5-8-3) என்கிறவிடத்தில் இம்மூன்றுமுண்டு.

"என்னான் செய்கேன்" என்கிற ஆழ்வாருடைய ப்ரபந்த$_3$நோக்தியிலே, அஜ்ஞனான நான் என் செய்கேன், அப்ராப்தனான நான் என்செய்கேன், ப$_4$க்திபரவஶனான நான் என் செய்கேன் என்றிம்மூன்று பே$_4$த$_3$மும் உண்டு.

4 7 .அங்கொன்றைப்பற்றியிருக்கும்.

4 7 .அந்த ஸூக்தியில் ப$_4$க்திபாரவஶ்யமொன்றையுமே பற்றி ப்ரபத்தி வருமென்றே கொள்ள வேணும், அஜ்ஞாநாப்ராப்திகள் பாரவஶ்யத்தாலே ஜ்ஞாநவிஷயமாகமாட்டாமையால்.

(ஜீ.வ்யா.)–மூலம் கர்மநிப$_3$ந்த$_4$நமான அசித்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மாகையாலே, அஜ்ஞாநம் அசித்தத்த்வத்-தைப்பற்றி வரும்; இதரஸாத$_4$நங்கள் ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$மென்று பரித்யஜிக்கைக்குடலான ஜ்ஞாந-பூர்த்திக்கடி – மத்$_4$யமபத$_3$த்தில் சொல்லுகிற ஆத்மஸ்வரூபயாத$_2$ாத்ம்யத$_3$ர்ஶநமாகையாலே, ஜ்ஞாநாதி$_4$க்யம் ஆத்மதத்த்வத்தைப்பற்றிவரும்; ஒன்றையுமடைவுபட அநுஷ்டி$_2$க்கமாட்டாதபடி கரணஶைதி$_2$ல்யத்தைப்பண்ணும் ப$_4$க்திவிவ்ருத்$_3$தி$_4$க்குக்காரணம் – "காதல் கடல்புரைய விளைவித்த காரமர் மேனி"(திருவாய்.5-3-4) என்னும் ப$_4$க$_3$வத்விக்$_3$ரஹவைலக்ஷண்யமாகை-யாலே, ப$_4$க்திபாரவஶ்யம் ப$_4$க$_3$வத்தத்த்வத்தைப்பற்றிவருமென்றபடி.

4 6 .அதி$_4$காரித்ரயத்துக்கும் அஜ்ஞாநாதி$_3$த்ரயத்திலுமந்வயமுண்டாயிருக்க, ஓரொன்றை ப்ரபத$_3$நஹேதுவாகச்சொல்லுகிறது – (ஊற்றத்தைப்பற்ற) என்றிரே சொல்லிற்று; இப்படி ஏகாதி$_4$காரிபக்கலிலே இம்மூன்றுமுண்டென்னுமிடம் காணலாமிடமுண்டோவென்ன அருளிச்-செய்கிறார், (என்நான்) என்று துடங்கி.

அதாவது – எம்பெருமான் நம்முடைய ஆர்த்திகண்டிரங்கக்காணாமையாலே, தன்னைப்பெறுமிடத்தில் சில ஸாத$_4$நாநுஷ்ட$_2$ாநம் பண்ணவேணுமென்றிருந்தானாகக்கொண்டு, உபாயாந்தராநுஷ்ட$_2$ா-நத்துக்கு யோக்$_3$யதையில்லாதபடி அஜ்ஞனான நான் என்செய்கேன்; ஜ்ஞாநம் தந்தோமே என்னில், நீ தந்த ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யத்தையுணர்ந்து ஸாத$_4$நாநுஷ்ட$_2$ாநம் அப்ராப்த-மென்றிருக்கிற நான் என்செய்கேன்; ஸ்வரூபத்துக்குச்சேராதாகிலும் உன்னைப்பெறலாமாகில் அதுதன்னை அநுஷ்டி$_2$க்கலாய்த்திறே ஜ்ஞாநமாத்ரத்தைத்தந்தாயாகில், ப$_4$க்திரூபாபந்ந-ஜ்ஞாநத்தைத்தருகையாலே ஒன்றையுமடைவுபட அநுஷ்டி$_2$க்க க்ஷமனல்லாதபடி ப$_4$க்திபரவஶனான நான் என்செய்கேன் என்று இம்மூன்றும் ஆழ்வார்க்கு விவக்ஷிதமாகையாலே இவ்விடத்திலே இம்மூன்றுமுண்டென்கை. ஆகையாலிவ்விடத்திலே காணலாமென்று கருத்து.

4 7 .ஆனால் இம்மூன்றும் அவ்விடத்தில் ப்ரபத்திகாரணமாகிறதோவென்ன, (அங்கொன்றைப்-பற்றியிருக்கும்) என்கிறார்.

(ஆ.வ்யா.)–4 8 .முக்$_2$யமதுவே.

4 8 .அசித்தையும் ஆத்மாவையும் பற்றிவருமதில், ப$_4$க$_3$வத்$_3$வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்றி ப்ரபந்நனும் அதுவே முக்$_2$யம்; மற்றையவையிரண்டும் கௌ$_3$ணமென்கிறார்.

4 9 ."அவித்$_3$யாத:" என்கிற ஶ்லோகத்திலே இம்மூன்றும் சொல்லிற்று.

4 9 .உக்தார்த்த$_2$த்துக்கு ப்ரமாணோபாத$_3$நம் பண்ணுகிறார் மேல், "அவித்$_3$யாதோ தே$_3$வே பரிப்$_3$ருட$_4$தயா வா விதி$_3$தயா ஸ்வப$_4$க்தேர்பூ$_4$ம்நா வா ஜக$_3$தி க$_3$திமந்யாமவிது$_3$ஷாம் । க$_3$திர்க$_3$ம்யஶ்சாஸௌ ஹரிரிதி ஜிதந்தாஹ்வயமநோரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸ க$_2$லு ப$_4$க$_3$வாந் ஶௌநகமுநி: ।।"(ப$_4$.த$_3$.) என்கிற ஶ்லோகத்தில் "அவித்$_3$யாத:" என்று அஜ்ஞாநஹேதுகப்ரபத்தியையும், "தே$_3$வே பரிப்$_3$ருட$_4$தயா வா விதி$_3$தயா" என்று ஜ்ஞாநாதி$_4$க்யஹேதுகப்ரபத்தியையும், "ஸ்வப$_4$க்தேர்பூ$_4$ம்நா வா" என்று ப$_4$க்தி-பாரவஶ்யஹேதுகப்ரபத்தியையும் சொல்லிற்று.

(ஸ்ரீ.வ்யா.)–அதாவது – அவ்விடத்தில் ப்ரபத்தியானது மூன்றிலும்வைத்துக்கொண்டு ஊன்றியிருக்கிற ப$_4$க்திபாரவஶ்யத்தையே தனக்கு ஹேதுவாகப்பற்றியிருக்குமென்றபடி.

4 8 .இந்த ஹேதுத்ரயமடியாகவரும் ப்ரபத்திகளில் முக்$_2$யமேதென்ன, (முக்$_2$யமதுவே) என்கிறார். அதாவது – ப$_4$க்திபாரவஶ்யமடியாக ப்ரபத்திபண்ணுமிடத்தில் ப்ராப்யருசி கண்ணழிவற உண்டாகையாலே அதுவே முக்$_2$யமென்றபடி.

4 9 .இவ்வதி$_4$காரித்ரயத்துக்கும் ப்ரமாணமுண்டோவென்ன, ப்ரத$_2$மம் ப$_4$ட்டரருளிச்செய்ததொரு ஶ்லோகத்தை உதா$_3$ஹரிக்கிறார், (அவித்$_3$யாத:) என்று துடங்கி.

"அவித்$_3$யாதோ தே$_3$வே பரிப்$_3$ருட$_4$தயா வா விதி$_3$தயா ஸ்வப$_4$க்தேர்பூ$_4$ம்நா வா ஜக$_3$தி க$_3$திமந்யாமவிது$_3$ஷாம் । க$_3$திர்க$_3$ம்யஶ்சாஸௌ ஹரிரிதி ஜிதந்தாஹ்வயமநோ ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸ க$_2$லு ப$_4$க$_3$வாந் ஶௌநகமுநி: ।।" (ப$_4$ட்டர்) . இஶ்லோகார்த்த$_2$ம் ஜிதந்தாவ்யாக்யாநோபோத்$_3$க$_4$ாதத்திலே " 'ப்ரபத்திக்கதி$_4$காரிகள் அஜ்ஞரும், ஸர்வஜ்ஞரும், ப$_4$க்திபரவஶருமென்று த்ரிவித$_4$மாக ப$_4$ட்டரருளிச்செய்தாரிறே' என்று துடங்கி, 'அஜ்ஞனாகிறான் – ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$த்துக்குத்தன்பக்கலிலே ஜ்ஞாநஶக்திகளில்லாதவன்; ஸர்வஜ்ஞனாகிறான் – தே$_3$ஶகாலவஸ்துக்களால் பரிச்சே$_2$தி$_3$க்கவொண்ணாத வைப$_4$வத்தையுடையவன் ஈஶ்வர-னென்றிருக்கையாலே அநந்யஸாத்$_4$யனென்றிருக்குமவன்; ப$_4$க்திபரவஶனாகிறான் – ஜ்ஞாநஶக்தி-களுண்டாயிருக்கச்செய்தே அடைவுபட அநுஷ்டி$_2$க்கமாட்டாதவன். இவர்கள் மூவரும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$-விஷயமொழிய வேறுபாயமுண்டென்றறியாதவர்கள்; இவர்களுக்கு ப்ராபகனுமாய், ப்ராப்யனு-மாயிருக்கும் ஸர்வேஶ்வரன்' என்று ஜிதந்தையென்று பேரையுடைத்தான மந்த்ரரஹஸ்யத்தை ஸர்வஜ்ஞனான ஸ்ரீஶௌநகப$_4$க$_3$வான் வ்யாக்$_2$யாநம் பண்ணப்பெறுவதே! என்கிறார் " என்று ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

(ஜ்ஞாநாதி$_4$க்யத்தாலே ப்ரபந்நர்) (வா-4 3)என்கிறவிடத்தில், ஸ்வரூபயாத$_2$ாத்ம்யஜ்ஞாநம் ப்ரபத$_3$நஹேதுவாகச்சொல்லிற்று; இந்த ஶ்லோகத்தில், ப$_4$க$_3$வத$_3$நந்யஸாத்$_4$யத்வஜ்ஞாநம் ப்ரபத$_3$நஹேதுவாகச்சொல்லிற்று; ஆகையால், இரண்டும் ஜ்ஞாநாதி$_4$கர்க்கு அநந்யக$_3$தித்வ-

(ஆ.வ்யா.)-50."இத$_3$ம் ஶரணமஜ்ஞாநம்".

50."இத$_3$ம் ஶரணமஜ்ஞாநம் இத$_3$மேவ விஜாநதாம் । இத$_3$ம் திதீர்ஷதாம் பாரம் இத$_3$மாநந்த்ய-மிச்ச$_2$தாம்॥" (ல.த.17-100)என்கிற ஶ்லோகத்திலும் அஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநதிதீர்ஷைகளாலே இம்மூன்ற-தி$_4$காரமுமுக்தமென்றிவ்வளவாக அர்ச்சாவதாரத்தில் ப்ரபத்தி பண்ணுமதி$_4$காரிவிஶேஷங்களை அருளிச்-செய்து.

(ஜீ.வ்யா.)-பூர்வகமான ப்ரபந்த$_3$நத்துக்கு ஹேதுவாமென்று கொள்ளவேணும்; கீழுமிதுதானே அர்த்த$_2$மாகுலோவென்னில், ஒண்ணாது; (இம்மூன்றும் மூன்று தத்த்வத்தையும் பற்றிவரும்) (வ-45) என்றத்தோடு சேராமையால்.

50 அநந்தரம், இவ்வர்த்த$_2$விஷயமாக, அகி$_2$லஜக$_3$ந்மாதாவாய், ஆப்ததமையான பிராட்டி லக்ஷ்மீ-தந்த்ரத்தில் அருளிச்செய்த வசநத்தை உபாத$_3$ாநம் பண்ணுகிறார். (இத$_3$ம் ஶரணமஜ்ஞாநம்) என்று.

"இத$_3$ம் ஶரணமஜ்ஞாநம் இத$_3$மேவ விஜாநதாம் । இதம் திதீர்ஷதாம் பாரம் இத$_3$மாநந்த்ய-மிச்ச$_2$தாம் ॥"(ல.த.17-100). இந்த ஶ்லோகத்தில் "இத$_3$ம்" என்று பராமர்ஶிக்கிறது - கீழ்ச்சொன்ன ஶரணாக$_3$தியை. "அபாயோபாயநிர்முக்தா மத்$_4$யமாம் ஸ்தி$_2$திமாஸ்தி$_2$தா । ஶரணா-க$_3$திரக்$_3$ர்யைஷா ஸம்ஸாரார்ணவதாரிணீ ॥"(ல.த.17-99) என்றிறே கீழ்ச்சொல்லிநின்றது. ('இயம்' என்று ஸ்த்ரீலிங்க$_3$நிர்தே$_3$ஶமன்றிக்கே 'இத$_3$ம்' என்று நபும்ஸக - இது க்வாசித்கம்) லிங்க$_3$வ்யத்யயம் 'ஶரண'ஶப்$_3$த$_3$விவக்ஷையாலே. இதில் அஜ்ஞஸர்வஜ்ஞர்களை ஸ்பு$_2$டமாகச்-சொல்லுகையாலே, மேல் ப$_4$க்திபரவஶரைச்சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணும். "இத$_3$ம் திதீர்ஷதாம் பாரம்" என்றது - சடக்கென அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பிறக்கவேணுமென்னும் த்வரையை-யுடையார்க்கென்றபடி. "ஆநந்த்யமிச்ச$_2$தாம்" என்றது - ஸ்வரூபப்ராப்தபரிபூர்ணப$_4$க$_3$வத$_3$நு-ப$_4$வத்தைப்பெற்றல்லது த$_4$ரிக்கமாட்டாதார்க்கென்றபடி. இவையிரண்டும் ப$_4$க்தியினுடைய பூ$_4$மாவாலே வருமவையிறே. ப$_4$க்திபாரவஶ்யம் உபாயாந்தராநுஷ்ட$_2$ாநத்தில் அஶக்திக்கு-முறுப்பாய், அநிஷ்டநிவ்ருத்தியிலும் இஷ்டப்ராப்தியிலுமுண்டான விளம்ப$_3$ாக்ஷமதைக்கு-முடலாயிறே இருப்பது. அதில் விளம்ப$_3$ாக்ஷமதைக்குடலான ஆகாரத்தை இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லுகிறது. ஆனால், கீழ் அஶக்திக்குடலாகவன்றோ சொல்லிப்போந்தது, அதுக்கிது ப்ரமாணமாமோவென்னில்; அதி$_4$காரித்ரைவித்$_4$யம் த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறவளவே இவ்விடத்தில் அபேக்ஷிதமாகையாலே இது ப்ரமாணமாகச்சொல்லத்தட்டில்லை; "அவித்$_3$யாத:" என்கிற ஶ்லோகத்தில், ஜ்ஞாநாதி$_4$க்யத்துக்குடலாகச்சொன்னதும் கீழ்ச்சொல்லிவந்ததும் பி$_4$ந்நமா-யிருக்கச்செய்தே, அதி$_4$காரித்ரைவித்$_4$யத்துக்கு ப்ரமாணமாக அத்தைச்சொன்னாப்போலே.

51 ஆக, ப்ரபத்த்யதி$_4$காரித்ரைவித்$_4$யத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டினாராய்நின்றார் கீழ்; இந்த த்ரிவித$_4$ப்ரபத்தியிலும் ப$_4$க்திபாரவஶ்யப்ரபத்தியே முக்$_2$யமென்றிறே கீழ்ச்சொல்லிற்று; ஏவம்பூ$_4$தப்ரபத்திநிஷ்ட$_2$ரானவர்கள் தந்நிஷ்டை$_2$ குலைந்து ப$_4$க$_3$வல்லாபார்த்த$_2$மாக ஸ்வயத்நத்திலே மூளுவது, அவன் வரக்கொள்ள அவனையுபேக்ஷிப்பதாகிற இவற்றுக்கு

(ஆ.வ்யா.)-5 1 .அதில் ப$_4$க்திபரவஶர்க்கு பாரவஶ்யபாகவிஶேஷத்தாலே இப்ப்ரபத்திதான் குலையு-மென்கிறார் மேல், (ப$_4$க்திதன்னிலே) இத்யாதி$_3$யால்.

5 1 .ப$_4$க்திதன்னிலே அவஸ்த$_2$ாபே$_4$த$_3$ம் பிறந்தவாறே இதுதான் குலையக்கடவதா-யிருக்கும்.

ப்ரபத்தியிலே மூட்டுமதான [1]ஸத்தாநிப$_3$ந்த$_4$நப$_4$க்திதன்னிலே, க்ருதப்ரபத்த்யத்$_4$யவஸாயப$_4$ஞ்ஜகமான புந:ப்ரபத$_3$நாதி$_3$ப்ரேரகத்வராதிஶயரூபாவஸ்த$_2$ாபே$_4$த$_3$மும் ப$_4$க்த்யுத்பாத$_3$கேச்ச$_2$ாநுகு$_3$ணமாகப்பிறந்த-வாறே, ஸக்ருத்கரணீயமாய், உபாயாந்தரஸ்பர்ஶக$_3$ந்த$_4$ம் பொறுத பூர்வக்ருதமான இப்ப்ரபத$_3$நந்தான், சணற்கயிறுகண்ட ப்$_3$ரஹ்மாஸ்த்ரம் போலே நிலைகுலையக்கடவதாயிருக்கும்.

5 2 .இப்படி ப்ரபத்தியிலே மூட்டுவது குலைப்பதாய்க்கொண்டு, ஒருபடிப்பட்டிராமை ப$_4$க்திக்குள்ள-தொன்றென்கிறார் . (தன்னைப்பேணவும்) இத்யாதி$_3$யால்.

5 2 .தன்னைப்பேணவும் பண்ணும், தரிக்கவும் பண்ணும்.

"காறை பூணும் ... தன் கொவ்வைச்செவ்வாய் திருத்தும்"(பெரியாழ்.3-7-8) என்று தன்னைப்பேணவும் பண்ணும்; "அயர்க்கும்" (திருவாய்.4-4-1 0) என்று ஸ்வாலங்காரமநர்த்த$_2$ஹேதுவாய்த்தோவென்று மோஹம் விளைய, "தேறி" (பெரியாழ்.3-7-8)என்றந்த க்ஷணத்திலே அந்திமத$_3$ஶையில்போல் மேல்-மேலன தெளிவு பிறந்து. இந்த த$_3$ஶையில் வாராதொழியாயென்று த$_4$ரிக்கவும் பண்ணும்; இப்படி நாநாஸ்வப$_4$ாவத்தை விளைக்கை ப$_4$க்திக்குள்ளதொன்று.

(ஶ்ரீ.வ்யா.)-நித$_3$ாநமேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார். (ப$_4$க்திதன்னிலே) என்று துடங்கி.

(ப$_4$க்திதன்னிலே அவஸ்த$_2$ாபே$_4$த$_3$ம் பிறக்கையாவது) - ஶரணாகதி$_2$ல்யத்தாலே ஸ்வயத்நக்ஷம-ரன்றிக்கே அவனே உபாயமாக அத்$_4$யவஸித்து, அவன் வரவுபார்த்திருக்குமவஸ்தை$_2$யன்றிக்கே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு, ஏதேனுமொருபடியாலேயாகிலும் அவனை இப்போதே பெற வேணுமென்னு-மதிமாத்ரத்வராவஸ்தை$_2$ விளைகை. (இது) என்று - ப்ரபத்தியைச்சொல்லுகிறது. தாத்$_3$ருஶா-வஸ்தை$_2$ பிறந்தால் ப்ரபத்தி குலைகையாவது - "என் நான் செய்கேன்" (திருவாய்.5-8-3) என்று ஸ்வப்ரவ்ருத்தியிலந்வயமற்று ப$_4$க$_3$வதி ந்யஸ்தப$_4$ரராயிருக்குமிருப்பு குலைகை.

5 2 .இப்படி ப்ரபத்திநிஷ்டை$_2$ குலையும்படி பிறந்த [1]ப$_4$க்தியும் அவஸ்த$_2$ாபே$_4$த$_3$ம் விளைக்குமத்தை அருளிச்செய்கிறார், (தன்னை) என்று துடங்கி.

(தன்னைப்பேணவும் பண்ணுகையாவது) - "காறைபூணும்"(பெரியாழ்.3-7-8)இத்யாதி$_3$யிற்படியே - அவன் வரவுக்குடலாகத்தன்னை அலங்கரிக்கும்படி பண்ணுகை. அதாவது - ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$ார்த்த$_2$-மாக ஸ்வயத்நத்திலே மூட்டுமென்றபடி. இது மடலெடுக்கை முதலானவற்றிலே மூட்டுமதுக்கு-முபலக்ஷணம். (தரிக்கப்பண்ணுகையாவது) - அரைக்ஷணமவனையொழிய த$_4$ரிக்கமாட்டாமை-யாலே, அவன் வரவுக்குடலாக ஸ்வயத்நத்திலே மூளும்படி பண்ணின அதுதானே, அவன் வரக்-கொள்ள, விளம்ப$_3$ரோஷத்தாலே "போகு நம்பீ"(திருவாய்.6-2-1), "கழகமேறேல் நம்பீ" (திருவாய்.6-2-6)என்று அவனையுபேக்ஷித்துத்தள்ளி த$_4$ரித்திருக்கும்படி பண்ணுகை. ஆக, இவையிரண்டாலும் "என்நான் செய்கேன்"(திருவாய்.5-8-3) என்றும், "தரியேனினி" (திருவாய்.5-8-7) என்றும் இருக்குமிருப்புக்கு ப்ரதிகோடியை விளைக்குமென்றபடி. ஆகையாலே,

(ஆ.வ்யா.)-5 3 .இந்த ஸ்வப$_4$ாவம் ப$_4$க்திவிஷயத்தைப்பற்றிவருமவையெல்லாத்திலுங்காணலாமென்கிறர் மேல், (இந்த ஸ்வப$_4$ாவம்) இத்யாதி$_3$யால்.

5 3 .[1]இந்த ஸ்வப$_4$ாவவிஶேஷங்கள், கல்யாணகு$_3$ணங்களிலும், திருச்சரங்களிலும், திருநாமங்களிலும், திருக்குழலோசையிலும் காணலாம்.

பல ஸ்வப$_4$ாவத்தை விளைக்கையாகிற இந்த ஸ்வப$_4$ாவவிஶேஷங்கள், "வல்வினையேனையீர்கின்ற குணங்களையுடையாய்"(திருவாய்.8-1-8), "கோவிந்தன் குணம்பாடி ஆவிகாத்திருப்பேனே" (நாச்சியார். 8-3) என்று ப$_3$ாத$_4$கமாயும், த$_4$ாரகமாயும் போருகிற கல்யாணகு$_3$ணங்களிலும், "கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர்"(திருவாய்.9-5-8), "மடக்கிளியைக்கைகூப்பி வணங்கினளே" (திருநெடு.1 4) என்று [2]ஸாத்மியாதும் ஸாத்மித்தும் போருகிற திருநாமங்களிலும்,[3]"சி$_2$ந்நம் பி$_4$ந்நம் ஶரைர்த$_3$க்$_3$த$_4$ம்" ( ), "எரிசிதறும் சரத்தால்"(பெரியாழ்வார்.4-3-8), "சரங்களாண்ட" (பெரியதிரு.7-3-4) என்று

(ஜீ.வ்யா.)-ப்ரபத்திநிஷ்டை$_2$ குலேந்து ஸ்வப்ரவ்ருத்த்யாதி$_3$களிலிழிகைக்கடி - பக்தியினுடைய அவஸ்த$_2$ாபேத$_3$மென்று கருத்து.

5 3 .(தன்னைப்பேணவும் பண்ணும், தரிக்கவும் பண்ணும்) என்று எப்பெருமான் வருகைக்குடலாக க்ருஷி பண்ணுகையும், அவன் வரக்கொள்ள அவனையுபேக்ஷிக்கையுமாகிற பரஸ்பரவிருத்$_3$த$_4$-ஸ்வப$_4$ாவங்களை விளைக்கும்படியையிறே சொல்லிற்று; இப்படி ப$_4$க்தியானது ஸ்வா-வஸ்த$_2$ாவிஶேஷங்களாலே சேதநர்க்கு விளைக்கும் பரஸ்பரவிருத்$_3$த$_4$ஸ்வப$_4$ாவங்கள் தத்$_3$விஷய-மாத்ரத்திலன்றிக்கே தத்ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$வஸ்துக்கள்விஷயமாகவும் காணலாமென்கிறர் மேல், (இந்த) என்று துடங்கி.

(இந்த ஸ்வப$_4$ாவவிஶேஷங்கள்) என்று - கீழ்ச்சொன்னவைதன்னையே சொல்லுகிறதன்று, இப்படிப்பட்ட ஸ்வப$_4$ாவவிஶேஷங்களென்றபடி. அவையாவன - அநுப$_4$ாவ்யவிஷயமொருபடிப்-பட்டிராநிற்கச்செய்தே, அத்தை அநுப$_4$விக்கிறவர்களுக்கு த$_4$ாரகமாய்த்தோற்றுகையும், ப$_3$ாத$_4$கமாய்த்தோற்றுகையும். (கல்யாணகு$_3$ணங்கள்) இத்யாதி$_3$. "கோவிந்தன் குணம்பாடி ... ஆவிகாத்திருப்பேனே"(நாச்.திரு.8-3)என்று த$_4$ாரகமாகவும், "வல்வினையேனையீர்கின்ற குணங்களையுடையாய்"(திருவாய்.8-1-8) என்று ப$_3$ாத$_4$கமாகவும் சொல்லுகையாலே - கல்யாண-கு$_3$ணவிஷயமாகவும்: "சரங்களாண்ட தண்டாமரைக்கண்ணனுக்கன்றி என்மனம் தாழ்ந்து நில்லாதே" (பெரியதிருமொழி 7-3-4) என்று த$_4$ாரகமாகவும், "சரங்களே கொடிதாயடுகின்ற" (பெரியதிருமொழி1 0-2-9) என்று ப$_3$ாத$_4$கமாகவும் சொல்லுகையாலே - திருச்சரவிஷயமாகவும்; "திருமாலைப்பாடக்கேட்டு ... மடக்கிளியைக்கைகூப்பி வணங்கினளே" (திருநெடு.1 4) என்று த$_4$ாரகமாகவும், "கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர்"(திருவாய்.9-5-8) என்று ப$_3$ாத$_4$கமாகவும் சொல்லுகையாலே - திருநாமவிஷயமாகவும்; "எங்களுக்கே ஒரு நாள் வந்தூத உன் குழலின்-னிசை போதராதே"(பெருமாள்திரு.6-9) என்று த$_4$ாரகமாகவும், "அவனுடைத்தீங்குழலீரு-மாலோ"(திருவாய்.9-9-5) என்று ப$_3$ாத$_4$கமாகவும் சொல்லுகையாலே - திருக்குழலோசைவிஷய-மாகவும் காணலாமென்றபடி.

என்றுமொக்க போ$_4$க்$_3$யங்களாயிருந்துள்ள கல்யாணகு$_3$ணாதி$_3$கள் த$_4$ாரகமாய்த்தோற்றுவது, ப$_3$ாத$_4$கமாய்த்தோற்றுவதாகிறது - அநுபோ$_4$க்தாக்களான இவர்களுடைய ப்ரேமஸ்வப$_4$ாவ-விஶேஷங்களாலேயிறே; அல்லது, கு$_3$ணாதி$_3$களின் ஸ்வரூபபே$_4$த$_3$த்தாலன்றே; ஆகையால்,

(ஆ.வ்யா.)-சே2த3நபே4த3நாதி3முகத்தாலும், அழகாலும் ப்ரதிகூலரை முடித்தும் அநுகூலரை வாழ்வித்தும் போருகிற திருச்சரங்களிலும், "அவனுடைத்தீங்குழலீருமாலோ"(திருவாய்.9-9-5), "எங்களுக்கே ஒருநாள் வந்தூத"(பெருமாள்.6-9) என்று அஸஹ்யமாயும் ஸஹ்யமாயும் போருகிற திருக்குழலோசையிலும் விஶேஷஜ்ஞர்க்குக்காணலாம்; ப4க்திவிஷயப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முடையவைபோல் ப4க்திபாரவஶ்யமும் ப்ரபத்தியிலே மூட்டுவது குலைப்பதாய்க்கொண்டு பல ஸ்வப4ாவத்தை விளைக்கை [1]தத்ஸம்ப3ந்தி4-வஸ்துஸ்வப4ாவமென்றபடி; [2]ஆஶ்ரயதோ3ஷத்தால் குலையிலிறே அதி4காரப்ரச்யுதி வருவது.

54 இந்த ஸ்வக3தப்ரபத்தி [3]உப4யஸ்வருபஸம்ப3ந்த4தூ3ஷகமாய்த்தலைக்கட்டுமென்கிறார், (இது தன்னை) இத்யாதி3யால்.

(ஸ்ரீ.வ்யா.)-ப4க்த்யவஸ்த2ாபே4த3ஜநிதங்களான ஸ்வப4ாவவிஶேஷங்கள் இவ்வோ வஸ்துக்கள் விஷயமாகவுங்காணலாமென்கிறது. கு3ணதி3கள் த4ாரகங்களாகவும் ப3ாத4கங்களாகவும் பேசுகிறவிடத்தில் இரண்டுமொருவர் பேச்சன்றிக்கேயிருந்ததேயாகிலும், ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஏகப்ரக்ருதிகளாகையாலும், எல்லாருடைய ப4க்தியும் ப4க3வத்ப்ரஸாத3லப்3தை4யான பரப4க்தியாகையாலும், அந்த ப4க்திஸ்வப4ாவவிஶேஷங்கள் காட்டுகிறமாத்ரமே இவ்விடத்தில் அபேக்ஷிதமாகையாலே விரோத4மில்லை. "சரங்களே கொடிதாயடுகின்ற" என்கிறவிது பராஜிதராக்ஷஸர்பாசுரமன்றே, அத்தை "சரங்களாண்ட" என்கைக்கு [1]ப்ரதிகோடியாகச்சொல்ல-லாமோவென்னில், ராமவிஜயம் தமக்கிஷ்டமாகையாலே, அந்த விஜயத்துக்கிலக்காய்த்தோற்ற ராக்ஷஸர்த3ஶை பிறந்து, பிராட்டிமார்த3ஶை பிறந்து பேசுமாப்போலே, தாமான தன்மை தோற்றுதே, தோற்ற ராக்ஷஸர் பாசுரத்தாலே விஜயத்தைப்பேசியநுப4விக்கிறாரென்றிறே இத்திருமொழிக்கு வ்யாக்2யாநம் பண்ணியருளுகிற ஆசார்யர்களருளிச்செய்வது. ஆகையால், தம்முடைய ப்ரேமஸ்வப4ாவத்தாலே தத3வஸ்த2ாபந்நரான பின்பு திருச்சரங்கள் ப3ாத4கமாய்த்த-தும், தமக்கேயாய்த்தோற்றிப்பேசுகையாலே அப்படிச்சொல்லக்குறையில்லை.

[2]அத2வா, (தன்னைப்பேணவும் பண்ணும், தரிக்கவும் பண்ணும்) (வா-52) என்றவிவை-யிரண்டாலும் - அவன் தானே வருமளவும் த4ரியாமல் வரவுக்குடலாக யத்நிக்கப்பண்ணுவது, வரக்கொள்ள, ப்ரணயரோஷத்தாலே தள்ளித்தரித்திருக்கப்பண்ணுவதாம்படியையிறே சொல்லிற்று; இப்படி விருத்3த4ஸ்வப4ாவங்களை ஒன்றுதானே விளைவிக்குமென்னுமிது வேறுசில விஷயங்களிலுங்காணலாமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார், (இந்த) என்று துடங்கி. அதாவது - இப்படிப்பட்ட ஸ்வப4ாவவிஶேஷங்கள் "கோவிந்தன் குணம்பாடி" என்று துடங்கி, கீழ்ச்சொன்ன-படியே ஒரு த3ஶையிலே த4ாரகமாகப்பேசுவது, ஒரு த3ஶையிலே ப3ாத4கமாகப்பேசுவதாம்படி, இவர்களுக்கு த4ரிப்பும், ப3ாதை4யுமாகிற விருத்3த4ஸ்வப4ாவங்களை விளைக்கிற கல்யாண-கு3ணதி3களிலேயுங்காணலாமென்கை.

ஆக, (ப்ரபத்திக்கு) என்று துடங்கி இவ்வளவாக - ப்ரபத்திவைப4வத்தையும்(வா-23-33), தத்3விஷயவைப4வத்தையும்(வா-34-40), தத3தி4காரித்ரைவித்4யத்தையும்(வா-41-47), த்ரிவித4ப்ரபத்தியிலும் ப4க்திபாரவஶ்யஹேதுகப்ரபத்தியினுடைய முக்2யதையையும்(வா-48),

(ஆ.வ்யா.)-5 4 .இதுதன்னைப்பார்த்தால், பிதாவுக்குப்புத்ரன் எழுத்துவாங்குமாப்-போலேயிருப்பதொன்று.

ரக்ஷகன் பண்ணும் ரக்ஷணஹேதுவாக ரக்ஷ்யமான இவன்பண்ணும் ப்ரபத்திதன்னை உள்ளபடி நிரூபித்துப்-பார்த்தால், ஹிதைஷியாய் அறியாததஶையிலும் ரக்ஷிக்கையாகிற பெற்ற பிதாவுக்கு, பிதாபுத்ர-ஸம்ப3ந்த4மறிந்த ரக்ஷணீயபுத்ரன் உபநயநாதி3யைப்பண்ணி என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்று மார்பிலே பொறித்தெழுந்து வாங்கினல், நல்ல பிதாவும் நல்ல புத்ரனுமாய்த்தென்று, நாட்டார் பழிமொழியும் விளைந்து, உப4யஸம்ப3ந்த4க்கொத்தையும் விளையுமாப்போலே, விஶேஷஜ்ஞர் சிரிக்கைக்குமுப4ய-ஸம்ப3ந்தக்கொத்தையும் விளைக்கைக்குமடியாயிருப்பதொன்று.

5 5 .ஆகில் இப்ப்ரபத்திக்கு ஸ்வரூபமாய்த்ததேதென்ன ஸாத4நத்வாகாரமற்ற நிலைநின்ற ஆகாரத்தை அருளிச்செய்கிறர் மேல், (இதுதனக்கு) இத்யாதி3யால்.

5 5 .இதுதனக்கு ஸ்வரூபம் தன்னைப்பொறுதொழிகை.

(ஜீ.வ்யா.)-அதுதனக்கு ஸ்வஹேதுபூ4தப4க்த்யவஸ்தா2பே4த3த்தால் வரும் கொலைத்தலையும்(ஸ-51), அந்த ப4க்த்யவஸ்தா2பே4த3ம் செய்விக்கும் அம்ஶங்களையும்(ஸ-52,53) அருளிச்செய்தார்.

5 4 .இப்ப்ரபத்திதனக்கு (து4ர்மபுத்ராதி3களும்) என்று துடங்கி கீழுக்தரான அதி4காரிகள்பக்கலிலே ஸாத4நதயாநுஷ்டா2நம் காண்கையாலும், கர்மஜ்ஞாநப4க்திப்ரபத்திகளென்று உபாயங்களோடே ஸஹபடி2தமாய்ப்போருகையாலும், "யத்3யேந காமகாமேந ந ஸாத்4யம் ஸாத4நாந்தரை: । முமுக்ஷுணா யத்ஸாங்க்2யேந யோகே3ந ந ச ப4க்திந: ।। ப்ராப்யதே பரமம் தா4ம யதோ நாவர்த்ததே புந: । தேந தேநாப்யதே தத்தந்ந்யாஸேநைவ மஹாமுநே ।। பரமாத்மா ச தேநைவ ஸாத்4யதே புருஷோத்தம: ।।"(ஸ.த.) என்றும், "இத3ம் ஶரணமஜ்ஞாநாம்"(ஸ.த.17-100) என்றும் இப்படியே ஶாஸ்த்ரங்கள் இத்தை ஸாத4நமாகச்சொல்லுகையாலும், உபாயத்வ-ப்ரதிபத்தியோக்3யதை உண்டாகையாலே, அத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக அதுக்குடலான பலவற்றையுமருளிச்செய்கிறர் மேல்; அதில் ப்ரத2மத்திலே, இப்ப்ரபத்தியை உபாயமாகக்-கொண்டால் வருமவத்3யத்தை த3ர்ஶிப்பிக்கிறர், (இதுதன்னை) என்று துடங்கி.

(இதுதன்னைப்பார்த்தால்) என்றது - இச்சேதநன் ஈஶ்வரவிஷயத்தில் பண்ணும் இப்ப்ரபத்திதன்னை உபாயமாகப்பார்த்தால் என்றபடி. ஈஶ்வரன் தன்னை ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவாக இச்சேதநன் பண்ணும் ப்ரபத்திதன்னை நிரூபித்தால் என்றிங்ஙனே அநந்4யாஹாரேண யோஜிக்கவுமாம்; அப்போதும் அர்த்த2மொக்குமிறே. (பிதாவுக்குப்புத்ரன் எழுத்துவாங்குமாப்போலேயிருப்பதொன்று) என்றது - உத்பாத3கனுகையாலே ஹிதைஷியாய், தானறியாத த3ஶையிலும் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொண்டுபோரும் தமப்பனுக்கு, புத்ரனனவன், தானறிந்த த3ஶையிலே என்னை நீ ரக்ஷிக்கவேணுமென்று எழுத்துவாங்கினல், இரண்டுதலைக்குமுண்டான உறவுக்குக்கொத்தை-யாமாப்போலே, ஸத்தாகாரணபூ4தனும், ஸர்வத3ஶையிலும் ரக்ஷகனுய்க்கொண்டுபோருகிற அகாரவாச்யனுன ஸர்வேஶ்வரனுக்கும், மகாரவாச்யனுன இவனுக்குமுண்டான ஸம்ப3ந்தத்துக்கு அவத்3யகரம் என்றபடி. (எழுத்துவாங்குகையாவது) - ரக்ஷகன்பேரைத்தன் மார்பிலே எழுதிக்-கொள்ளுகை.

(ஆ.வ்யா.)-மரணவரணரூபையான இப்ப்ரபத்திக்கு ஸ்வாஸாதா4ரணரூபம், அதி4காரிவிஶேஷண-மாகையே நிலைநின்ற வேஷமான தன்னை, ப2லஸாத4நமான உபாயமென்ன, [1]ஸ்வஸ்யாவர்த்யாதி4காரம் குலையும்படி பொறுதொழிகை. பரப்ரேரிதமாய் பரதந்த்ரவஸ்துவிஶேஷணமான தன்னை ஆபாதஸ்வப்ரதீதி-மாத்ரமாய்க்கொண்டு உபாயமென்னப்பொறுதிறே; [2]இது வரணபூர்வபா4வியுமாய், வரணாநந்தரபா4வியு-மான ஸ்வரூபமென்னவும், உபேயமென்னவும் பொறுது; (தன்னைப்பொறுது) என்கிற ஸாமாந்யோக்தி, உசிதார்த்த2த்தை இப்படிக்காட்டித்தேயாகிலும், உபாயமென்னப்பொறுது என்னுமிதுவே ப்ரகரணோசிதம். [3]பரக3தமான தன்னை ஸ்வக3தமாக்கப்பொறுதென்னுமருளிச்செய்வர்; [4]ஸ்வக3தமானபோது ஆஶ்ரய-விஷயநா3ஷகமாய்க்கொண்டு தானுமழியும்; [5]பரக3தமானபோது ஆஶ்ரயவிஷயோத்தேஜகமாய்க்கொண்டு தான் விறடிக்கும்.

56. "யத்3யத்ஸாங்க3ம் தத்தத்ஸாத4நம்" என்கையால் உபாயத்வலக்ஷணமான இதரோபாயத்யாக3மாகிற அங்க3ம் இதுக்குண்டேயென்ன, இந்த அங்க3த்திநுகாரவிஶேஷத்தை அருளிச்செய்து, உபாயத்வத்தைத்-துடைக்கிறார் மேல், (அங்க3ம்) இத்யாதி3யால்.

56. அங்க3ம் தன்னையொழிந்தவற்றைப்பொறுதொழிகை.

[6]ஸித்3தே4பாயஸ்வீகாரத்தைப்பற்ற ஶ்லோகத்தில் விதே4யமான இதரோபாயத்யாக3மாகிற அங்க3ம், த்யாக3ரூபமான தன்னையொழிந்த ப்ரதியோகி3ஸ்வீகாரரூபமானவற்றை, அதி4காரப4ங்க3ம் வாராதபடி பொறுதொழிகை; ஸ்வரூபோத்பாத3கத்வம், உத்பந்நஸ்வரூபவர்த்த4கத்வம், வர்த்தி4தஸ்வரூபப2ல-ப்ரத3த்வமாகிற அங்க3லக்ஷணமின்றியே, இதரஸ்பர்ஶாஸஹத்வமாத்ரமேயிறே இந்த அங்க3த்துக்குள்ளது; ஸ்வீகாரபூர்வபா4வித்வமாத்ரங்கொண்டு இத்தை அங்க3மென்கிறதித்தனையிறே; இதுக்கங்கி3யாய்த்-தோற்றுகிறது உபாயமாகிலிறே இது அங்க3மாவது; இனி ஸித்3தே4பாயத்துக்கு அங்க3ஸாத்4யத்வமில்லை-யிறே. அன்றியே ப்ரபத்த்யங்க3மானவிது, அங்கி3யான ஸ்வீகாரந்தன்னையொழிந்தவற்றைப்பொறுதொழி-கையென்றும், த்யாக3ரூபமான தன்னையும் ஸ்வீகாரரூபமானவொழிந்தவற்றையும் ப்ரவ்ருத்த்யஸஹத்வேந பொறுதொழிகையென்றுமருளிச்செய்வர். ஆக, அங்க3த்வந்துடையுண்கையால் உபாயமென்னப்பொறு-தென்ற ப்ரதிஜ்ஞை உபபாதி3க்கப்பட்டது.

(ஸ்ரீ.வ்யா.)-55. ஆனால் இதுதனக்கு ஸ்வரூபமேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார், (இதுதனக்கு) என்று துடங்கி. (இதுதனக்கு ஸ்வரூபம்) என்றது - இப்ப்ரபத்திதனக்கு அஸாதா4ரணாகாரமென்றபடி. (தன்னைப்பொறுதொழிகையாவது) - உபாயவரணாத்மகமான தன்னை உபாயமென்ன ஸஹியாத-படியாயிருக்கை. அதாவது - ஆபாதப்ரதீதியிலொழிய உள்ளபடி நிரூபித்தால் ஸ்வஸ்மிந்-நுபாயத்வப்ரதிபத்திக்கு யோக்3யமாகமாட்டாதபடி இருக்கையென்றபடி. அன்றிக்கே, (தன்னைப்-பொறுதொழிகை) என்கிறவிடத்தில், உபாயத்வேந ப்ரதீதமான தன்னைப்பொறுதொழிகை என்று அநத்4யாஹாரேண யோஜிக்கவுமாம்; இப்படிச்சொன்னாலும், ஸ்வஸ்மிந்நுபாயத்வ-ப்ரதிபத்த்யஸஹத்வமே பொருளாயிறே.

56. சரமஶ்லோகத்திலித்தை ஸாங்க3மாக விதி4க்கையாலே, "யத்3யத்ஸாங்க3ம் தத்தத்ஸாத4நம்" என்கிற ந்யாயமிதுக்கும் வாராதோவென்ன; அங்க3ஸ்வரூபத்தை த3ர்ஶிப்பிக்கவே, அந்த ந்யாயமிங்கு வாராதென்று பார்த்து, அதுதன்னை அருளிச்செய்கிறார், (அங்க3ம்) என்று துடங்கி. (தன்னையொழிந்தவற்றைப்பொறுதொழிகையாவது) - ஸ்வீகாரரூபமான தன்னையொழிந்த சேதந-ப்ரவ்ருத்திகளில் ஒன்றையும் ஸஹியாதபடியிருக்கை. ஸாத4நரூபஸகலப்ரவ்ருத்திகளினுடையவும்

(ஆ.வ்யா.)-57.உபாயம் தன்னைப்பொறுக்கும்.

57. ஆகில், பொறுப்பதேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல், ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயமான ஈச்வரன், உபேயமான தன்னை சேதநன் செயலறுதியைப்பற்ற உபாயமென்னப்பொறுக்கும், ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயமென்றிவ்வளவை ஸஹிக்குமித்தனையல்லது, [1]அங்கி$_3$யென்னவும் ஸஹியாது, அங்க$_3$மென்னவும் ஸஹியாது.

58.உபாயாந்தரம் இரண்டையும் பொறுக்கும்.

58.இப்பொறுமை எல்லா உபாயத்துக்குமொக்குமோவென்ன, ஸாத்$_4$யமான கர்மாத்$_3$யுபாயங்கள், அங்க$_3$ம் அங்கி$_3$ என்கிறவிரண்டையும் பொறுக்குமென்கிறார். கர்மம் ஆத்மயாதா$_2$த்ம்யஜ்ஞாநபூர்வகமாகையாலே ஜ்ஞாநத்தை அங்க$_3$மாகவுடைத்தாய், ஜ்ஞாநம் விரோதி$_4$பாபநிவர்த்தககர்மபூர்வகமாகையாலே கர்மத்தை அங்க$_3$மாகவுடைத்தாய், ப$_4$க்தி கர்மஜ்ஞாநஸாத்$_4$யமாகையாலே தது$_3$ப$_4$யத்தையுமங்க$_3$மாகவுடைத்தாய், அந்த ஜ்ஞாநகர்மங்கள்தான் ப்ரீதிபூர்வகமாய் வருகையால் ப$_4$க்தியை அங்க$_3$மாக உடைத்தாய், இப்படி உபாயாந்தரங்களுக்கு அந்யோந்யமங்க$_3$ாங்கி$_3$ப$_4$ாவமுண்டாகையால் இரண்டையும் பொறுக்குமிறே.

(ஸ்ரீ.வ்யா.)-ஸவாஸநத்யாக$_3$மிறே இதுக்கங்க$_3$ம். "யத்$_3$யத்ஸாங்க$_3$ம்" என்கிறவிடத்தில், ப்ரவ்ருத்திரூபாங்க$_3$ஸஹிதமானவற்றையிறே ஸாத$_4$நமாகச்சொல்லுகிறது; அப்படியன்றிக்கே, இதினுடைய அங்க$_3$ம் நிவ்ருத்திரூபமாகையாலே, இதுதானே இதினுடைய அநுபாயத்வஸூசகமென்று கருத்து.

57.இதினுடைய அநுபாயத்வத்தை த்$_3$ருட$_4$கரிக்கைக்காக ஸித்$_3$த$_4$ஸாத்$_4$யோபாயங்களின் படிகளைச்சொல்லி, அவையிரண்டையும்பற்ற இதுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார். (உபாயம்) (ஸு-57)என்று துடங்கி, (பொறுது) (ஸு-59)என்னுமளவாக.

(உபாயம் தன்னைப்பொறுக்கும்) என்றது - ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயமான ஸர்வேச்வரன் இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரங்களிரண்டுக்கும் ஸ்வயமேவ நிர்வாஹகனாகையாலே, தன்னை உபாயமென்றால் அதுக்குத்தகுதியாயிருக்குமென்றபடி. "உபாயோபேயத்வே ததி$_3$ஹ தவ தத்த்வம் ந து கு$_3$ணௌ" (ஸ்ரீர.ஸ்தவே உ.87) என்று உபேயத்வத்தோபாதி வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபமாயிறே உபாயத்வமுமிருப்பது. "யே ச வேத$_3$விதோ$_3$ விப்ரா யே சாத்$_4$யாத்மவிதோ$_3$ ஜநா: । தே வத$_3$ந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் த$_4$ர்மம் ஸநாதநம் ॥"(ப$_4$ார.ஆர.88-253) "சரண்யம் சரணம் ச த்வாமாஹுர்தி$_3$வ்யா மஹர்ஷய: । அம்ருதம் ஸாத$_4$நம் ஸாத்$_4$யம் ஸம்பச்யந்தி மநீஷிண: ॥" ( ) என்னக்கடவதிறே. (தன்னைப்பொறுக்கும்) என்கிற இவ்வளவே சொல்லிவிடுகையாலே - தன்னையொழிந்தவற்றைப்பொறுமை அர்த்தா$_2$த்ஸித்$_3$த$_4$ம். இந்த ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயம் ஸஹாயாந்தரஸம்ஸர்க்க$_3$ாஸஹமாயிறே இருப்பது. இவ்வுபாயவிசேஷம் ஸ்வவ்யதிரிக்தமாயிருப்பதொன்றை ஸஹியாமையாலேயிறே "ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதி$_3$களுக்கு உபாயாங்க$_3$த்வமன்றிக்கே, [1]அவகாத$_4$ஸ்வேத$_3$ம் போலே ஸம்ப$_4$ாவிதஸ்வப$_4$ாவத்வமுண்டாகிறது" என்று இவ்வர்த்த$_2$த்தைப்பரந்தபடியிலே இவர்தாமே அருளிச்செய்தாரிறே.

58(உபாயாந்தரம் இரண்டையும் பொறுக்கும்) என்றது - ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயேதரமான ஸாத்$_4$யோபாயம், ஸ்வபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநரஹிதராய், ஸ்வயத்நபரராயிருப்பார்க்கு மோக்ஷஸாத$_4$நதயா சாஸ்த்ரவிஹிதமாகையாலே ஸ்வஸ்மிந்நுபாயத்வப்ரதிபத்திஸஹமுமாய், ஸ்வோத்பத்த்யாதி$_3$களில்

(ஆ.வ்யா.)–5 9 .இதிரண்டையும் பொருது.

5 9 .ஆகில், ஸித்3தே4ாபாயேதரமாய்க்கொண்டு உபாயாந்தரமென்னலான இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தியும் இரண்டையும் பொறுக்குமே, பொருதென்னீரென்ன, ப்ரவ்ருத்த்யஸஹமான நிவ்ருத்திரூபமாகையால் அங்க3மென்னவும் பொருது, நிரபேக்ஷஸித்3த4ரூபமாயிருப்பதொன்றாகையாலே அங்கி3யென்னவும் பொருதென்கிறார்; "ஆநுகூல்யாதி3களுமங்க3மல்ல, இப்ப்ரபத்தியுண்டாகவே (1)அவக4ாதஸ்வேத3ம் போலே தன்னடையே வருமவையாகையால், உபாயமாகாதவித்தை உபாயமாக விதி4த்ததும், ஜ்ஞாநபாகாநுகு3ண-மாக உபாயாந்தரங்களைவிட்டு ஸித்3தே4ாபாயநிஷ்டை2 வருகைக்கு வழியாகவித்தனே. ஆக, அதி4காரி-விசேஷணமானவிதுக்கு உபாயத்வாகாரம் நேராகத்துடையுண்கையால், அங்க3ாங்கி3த்வங்களை ஸஹியா-தென்றதாய்த்து.

6 0. இப்படி இப்ப்ரபத்தி உபாயமல்லவாய்விட்டால் பேற்றுக்கடியாகச்சில இத்தலையில் வேண்டாவோ-வென்ன, அதுக்கு வேண்டுவது இவ்வளவே என்கிறார் மேல், (ப2லத்துக்கு) இத்யாதி3யால்.

6 0 .ப2லத்துக்கு ஆத்மஜ்ஞாநமும், அப்ரதிஷேத4முமே வேண்டுவது.

<u>ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமி கொடுக்கிற ப2லபா4த்துக்கு, திருமந்த்ரோக்தமான சேஷசேஷிஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநமும்,</u>

(ஸ்ரீ.வ்யா.)–ப்ரவ்ருத்திரூபாங்க3ஸாபேக்ஷமாகையாலே ஸ்வவ்யதிரிக்தங்களையும் ஸஹிக்கும-தாயிருக்குமென்றபடி. "ப4க்த்யா லப்4யஸ்த்வநந்யயா"(கை.), "உப4யபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்யை-காந்திகாத்யந்திகப4க்தியோகை3கலப்4ய:" (ஸி.த்ர.), "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோத்4யாந-ஸமாதி4பி4:। நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே ப4க்தி: ப்ரஜாயதே ।।"(வை4வத்ரிஸ்ம்ருதி) என்னக்கடவதிறே.

5 9 .(இதிரண்டையும் பொருது) என்றது – ஸித்3தே4ாபாயவரணரூபமாய், நிவ்ருத்தி-ஸாத்4யரூபமாய், அதி4காரிவிசேஷணமாய், ஸ்வரூபாநதிரேகியாயிருக்கிற இந்த ப்ரபத்தி, உப4யாஸஹமாயிருக்குமென்றபடி. ஆகையால், ஸித்3த4ஸாத்4யோபாயவ்யாவ்ருத்தவேஷையா-யிருக்கிற இந்த ப்ரபத்திக்குபாயத்வம் அஸம்ப4ாவிதமென்றதாய்த்து.

[5 5] அன்றிக்கே, (இதுதனக்கு ஸ்வரூபம்) இத்யாதி3க்கு – ஆறால் ஸாங்க3மாக சாஸ்த்ர-விஹிதமான இந்த ப்ரபத்திக்கு ஸ்வரூபமேது, இதுக்குச்சொல்லுகிற அங்க3ந்தானேதென்ன, அவையிரண்டையுமடைவே அருளிச்செய்கிறார், (இதுதனக்கு) இத்யாதி3வாக்யத்3வயத்தாலே. [5 7] ஆறால் தன்னைப்பொறுப்பதேதென்ன அருளிச்செய்கிறார், (உபாயம்) இத்யாதி3. [5 8] தன்னையும் தன்னையொழிந்தவற்றையும் பொறுக்குமதேதென்ன அருளிச்செய்கிறார், (உபாயாந்தரம்) இத்யாதி. [5 9] இந்த ஸித்3த4ஸாத்4யோபாயங்களிரண்டிலும் இப்ப்ரபத்திக்-குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை த3ர்சிப்பியாநின்றுகொண்டு உக்தார்த்த2த்தை நிக3மிக்கிறார், (இதிரண்டையும்) இத்யாதி3 என்றிங்ஙனே ஸங்க3தியாகவுமாம். அத2வா, [5 5] இதின் அநுபாயத்வத்தை ஸாதி4க்கைக்காக இதினுடைய ஸ்வரூபாங்க3ங்களிரண்டையும் தாமே அருளிச்செய்கிறார் (இதுதனக்கு) இத்யாதி3வாக்யத்3வயத்தாலே. [5 7] இதின் அநுபாயத்வத்தை ஸ்பு2டமாக்குகைக்காக ஸித்3த4ஸாத்4யோபாயங்களின்படிகளை த3ர்சிப்பிப்போமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரத2மம் ஸித்3தே4ாபாயத்தின்படியை அருளிச்செய்கிறார், (உபாயம்) இத்யாதி3யால்.

(ஆ.வ்யா.)–நானுன்னை ரக்ஷிப்பனென்றால் ப்ரதிஷேதி$_4$யாமையுமே, ஶாஸ்த்ரம் [1]சிலுகிடாமைக்கு வேண்டுவது. இஜ்ஞானமடியாக ப$_2$லமுண்டாகையாலும், அதுதான் ஸ்வரூபமாகையாலும், [2]ஸர்வமுக்தி–ப்ரஸங்க$_3$ஸஹேதுகத்வங்கள் வாராதென்றபடி.

6 1 .இந்நிலையில் சிலஸாபேக்ஷனும், ப$_2$லப்ரத$_3$னுமால் வருங்குறையேதென்ன, உப$_4$யர்க்குங்கொத்தை–யாமென்கிறார், (அல்லாதபோது) இத்யாதி$_3$யால்.

6 1 .அல்லாதபோது ப$_3$ந்த$_4$த்துக்கும் பூர்த்திக்கும் கொத்தையாம்.

ஆத்மஜ்ஞாநாதி$_3$யொழிய அவன் ஸாபேக்ஷனாக இவன் சிறிது செய்யும்போது, நிருபாதி$_4$கரக்ஷ்யரக்ஷக–ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்துக்கும், ஸாபேக்ஷத்வஸாங்காக$_3$ந்த$_4$மற்ற பூர்த்திக்கும் ஸோபாதி$_4$கத்வாபூர்த்தித்வங்களாகிற கொத்தையாம். ஸார்வபௌ$_4$மன் ஸாபேக்ஷனும், தன் மஹிஷீரக்ஷணம் பண்ணுகையும், அவன் ஸ்வரக்ஷ–ணார்த்த$_2$மாக யத்நம் பண்ணுகையும், ஸம்ப$_3$ந்த$_4$பூர்த்திகளுக்குக்கொத்தையாகாதிராதிறே.

6 2 .ஆகில் அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யர்த்த$_2$மாகவாகிலும் சிறிது யத்நிக்க வேண்டாவோவென்ன, அப்படிச் செய்யில் அவ்வநிஷ்டம் அபிவ்ருத்$_3$த$_4$மாய்விடுமென்கிறார், (ஆபத்தை) இத்யாதி$_3$யால்.

6 2 .ஆபத்தைப்போக்கிக்கொள்ளுகிறேனென்று ப்$_4$ரமித்து [3]அத்தை விளைத்துக்–கொள்ளாதொழிகையே வேண்டுவது.

(ஜீ.வ்யா.)–[5 8] அநந்தரம், ஸாத்$_4$யோபாயத்தின்படியை அருளிச்செய்கிறார், (உபாயாந்தரம்) இத்யாதி$_3$யால். [5 9] இவையிரண்டிலும் ப்ரபத்திக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார், (இதிரண்டையும்) இத்யாதி$_3$யால் என்றிங்ஙனே ஸங்க$_3$தியாகவுமாம். இவ்வுப$_4$யஸங்க$_3$திக்கும் வாக்யங்களுக்கர்த்த$_2$ம் பூர்வவத்.

6 0 .இப்படி இப்ப்ரபத்தி உபாயமல்லவாய்விட்டால், ப$_2$லஸித்தி$_4$க்கிவன்பக்கலிலும் சில வேண்டாவோவென்ன அருளிச்செய்கிறார், (ப$_2$லத்துக்கு) என்று துடங்கி.

(ப$_2$லத்துக்கு) என்றது – ப$_2$லஸித்$_3$தி$_4$க்கென்றபடி. (ஆத்மஜ்ஞாநமாவது) – ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநம். அதாவது — ததே$_3$கஶேஷத்வததே$_3$கரக்ஷ்யத்வங்களை அறிகை. (அப்ரதிஷேத$_4$மாவது) – நிருபாதி$_4$க–ஶேஷியாய், நிருபாதி$_4$கரக்ஷகனான அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காமை. அதாவது – ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயநிவ்ருத்தி. அவத$_4$ாரணத்தால் – இவையிரண்டுமொழியப்பின்னை–யொன்றும் வேண்டாவென்றபடி. சரமபத$_3$த்தில் சொல்லுகிற ப$_2$லத்துக்கு ப்ரத$_2$மபத$_3$த்தில் சொல்லுகிற ஆத்மஜ்ஞாநமும், மத்$_4$யமபத$_3$த்தில் சொல்லுகிற அப்ரதிஷேத$_4$முமிறே வேண்டுவது.

6 1 .இப்படியன்றிக்கே, ப$_2$லஸாத$_4$நமாக இவனும் சில செய்யவேணுமென்றால் வரும் தீங்கென் என்ன அருளிச்செய்கிறார், (அல்லாத) என்று துடங்கி.

(அல்லாதபோது) என்றது – இவ்வளவன்றிக்கே ப$_2$லஹேதுகமாக இவன் சில செய்யவேண்டும் போதென்றபடி. (ப$_3$ந்த$_4$த்துக்கும் பூர்த்திக்கும் கொத்தையாவது) – இவனுடைய ரக்ஷணம் தன் பேறும்படியான அவனுடைய நிருபாதி$_4$கஶேஷித்வத்துக்கும், இவனுடைய ப்ரவ்ருத்தியில் ஒன்றையுமபேக்ஷியாத நிரபேக்ஷோபாயத்வத்துக்கும் அவத்$_3$யமாய்த்தலைக்கட்டுகை.

6 2 .ஆனாலும் அநந்தக்லேஶப$_4$ாஜநமான ஸம்ஸாரஸாக$_3$ரத்தில் அழுந்திக்கிடந்தலைகிற தன்

(ஆ.வ்யா.)–[1]ஆமஜ்வரத்தை ஆற்றக்கோலி ஆற்றிலே முழுகத்தேடுவாரைப்போலே, ஸம்ஸாரமாகிற மஹாபத்தை ஸ்வயத்நத்தாலே மறுவலிடாதபடி போக்கிக்கொள்ளுகிறேமென்று விபரீதஜ்ஞாநத்தாலே ப்$_4$ரமித்து, ஸ்வயத்நநிவர்த்த்யமல்லாதவந்தவாபத்தை, ஸ்வயத்நமாகிற அபத்$_2$யஸேவையாலே ஸதராக$_2$–மாக விளைத்துக்கொள்ளாதே, அந்த ப்$_4$ரமத்தை விட்டு ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தனாயிருக்கையே தந்நிவ்ருத்திக்கு வேண்டுவது. அநிஷ்டநிவ்ருத்தியில் இவன்கை முடங்கவே தந்நிவர்த்தகன்கை நிமிருமிறே.

6 3. ஆகில் ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டுவதேதென்ன, அவன்திருவுள்ளத்தைப்பின்செல்லுகையே வேண்டுவ–தென்கிறார், (ரக்ஷணத்துக்கு) இத்யாதி$_3$யால்.

6 3. ரக்ஷணத்துக்கபேக்ஷிதம் ரக்ஷ்யத்வாநுமதியே.

நிருபாதி$_4$கரக்ஷகன்பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு பக்ஷபாதியாகாமைக்கபேக்ஷிதம், நீ எனக்கு ரக்ஷ்யம் என்றால், ஒக்கும் என்றநுமதி பண்ணுமென்றிவ்வளவே வேண்டுவது. அதில்லாமையிறே அநாதி$_3$காலமிழந்ததும்.

6 4. இவ்வநுமதிதான் ஸாத$_4$நமாகாதோவென்னவொண்ணாதென்கிறார் மேல், (இதுதான்) இத்யாதி$_3$யால்.

6 4. எல்லாவுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாலும், சைதந்யகார்யமாகையாலும், ப்ராப்தித$_3$சையிலுமநுவர்த்திக்கையாலும், ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையாலும் அசித்$_3$வ்யாவ்ருத்தவேஷத்தை ஸாத$_4$நமாக்கவொண்ணாது.

[2]இந்த ரக்ஷ்யத்வாநுமதிதான் ஸாத்$_4$யஸித்$_3$த$_4$ருபமான எல்லா உபாயங்களுக்கும் வித்$_4$யநுஷ்ட$_2$ாந–த்$_3$வாரேண பொதுவாகையாலும், ஸ்வரூபத$_4$ர்மமான சைதந்யத்தின் ஆகாராந்தரமான பரேச்ச$_2$ாநு–வித$_4$ாநருபகார்யமாகையாலும், வரணத$_3$சையளவன்றிக்கே ப்ராப்யப்ராப்தித$_3$சையிலும் "அது நமது

(ஜீ.வ்யா.)–ஆபத்தையுணர்ந்தால் ஆபத்ஸக$_2$னான ஈஶ்வரனை ஸ்வப்ரபத்தியாலே வஶீகரித்து, தத்ப்ரஸாத$_3$த்தாலே இத்தைக்கழித்துக்கொள்ளவேண்டாவோவென்ன அருளிச்செய்கிறார், (ஆபத்தை) என்று துடங்கி.

அதாவது – ஸர்வேஶ்வரன்திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணி (ஸம்ஸாரமாகிற ஆபத்தைப்போக்கிக்–கொள்ளுகிறேமென்று), தான் பண்ணுகிற ப்ரபத்தியாலே தன் (ஆபத்தைப்போக்கிக்கொள்ளுகி)–றாக (ப்$_4$ரமித்து), ததே$_3$கபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபஹாநியாகிற ஆபத்தை (விளைத்துக்கொள்ளா–தொழிகையே) தந்நிவ்ருத்திக்கிவன் செய்யவேண்டுவதென்றபடி. ஓராபத்தைப்பரிஹரிக்கப்புக்கு ஓராபத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதே, இவன் ஸ்வயத்நத்தில் நிவ்ருத்தனாயிருக்கவே எம்பெருமான் தானே ரக்ஷிக்குமென்று கருத்து. (அத்தை) என்றது – ஆபத்ஸாமாந்யத்தைப்பற்ற; அல்லது, ப்ரக்ருதாபத்துதன்னையே பராமர்ஶித்தபடியன்று.

6 3. ஆனாலும், "ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே"(ல.த.1 7–7 9) என்று – ரக்ஷகனான ஸர்வேஶ்வரன் ரக்ஷ்யபூ$_4$தனான இச்சேதநனுடைய அபேக்ஷையைப்பார்த்திருக்குமென்கையாலே, அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இவனுடைய அபேக்ஷையும் வேண்டியன்றோ இருக்கிறதென்ன அருளிச்செய்கிறார், (ரக்ஷணத்துக்கு) என்று துடங்கி.

அதாவது – நிருபாதி$_4$கரக்ஷகனானவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இச்சேதநன்பக்கல் வேண்டுவது, நீ எனக்கு ரக்ஷ்யமென்றால் அல்லேனென்னாதே தன்னுடைய ரக்ஷ்யத்வத்தை இசையுமிவ்வளவே என்கை. "ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம்" என்கிறவிடத்தில் சொல்லுகிற அபேக்ஷை ரக்ஷ்யத்வாநுமதித்$_3$யோதக–

(ஆ.வ்யா.)-விதிவகையே"(திருவாய்.10-6-1) என்றநுமதி முன்னாக ப்ராபிக்கவேண்டியநுவர்த்திக்கை-யாலும், ஶேஷமாய் பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஶேஷ்யதிஶயகரியாய், தச்சித்தாநுவித$_4$ாநம் பண்ணிக்-கொண்டு ஸ்வரூபத்தை அதிரேகித்திருப்பதொன்றல்லாமையாலும், சைதந்யாத$_4$ாரமல்லாத அசித்$_3$-வ்யாவர்த்தகையான சைதந்யவேஷாநுமதியை, பொதுவன்றியே ஸ்வதந்த்ரமாய், சேதநத$_4$ர்மமல்லாததாய், ஸ்வத$_3$ஶையளவிலே நிற்பதாய், ஸ்வரூபாதிரேகியான ஸாத$_4$நகோடியிலே ஒதுக்கவொண்ணாது. (இதுதான்) என்றது ப்ரபத்தி என்று கொள்ளும்போது, ஸக்ருத்க்ருதையானவித்தை [1]த$_3$ஶாந்தரத்திலநுவர்த்திக்கு-மென்னக்கூடாது.

65. இவன் தன்னுடைய அசித்$_3$வ்யாவ்ருத்திக்கு ப்ரயோஜநம் இன்னதென்கிறார் மேல்.

65. அசித்$_3$வ்யாவ்ருத்திக்கு ப்ரயோஜநம் உபாயத்திலுபகாரஸ்ம்ருதியும், உபேயத்தி-லுகப்பும்.

(ஜீ.வ்யா.)-மித்தனையென்று கருத்து. "யாச்ஞா ப்ரபத்தி: ப்ரார்த்த$_2$நாமதி:" என்கிற ஸ்வீகாரத்தை அப்ரதிஷேத$_4$த்$_3$யோதகமென்றிறே இவர்தாமருளிச்செய்தது.

64. இப்படி அநுமதிஸாபேக்ஷனும் ரக்ஷிக்குமாகில் இவ்வநுமதிதான் ஸாத$_4$நமாகாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார், (எல்லா) என்று துடங்கி.

(எல்லாவுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாவது) – போ$_4$க$_3$மோக்ஷோபாயங்களிலேதேனுமொன்றிலே அதி$_4$கரிக்குமவனுக்கும், 'நீ இவ்வுபாயத்தை அநுஷ்டி$_2$' என்றால் 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்னுமநுமதிபூர்வகமாக அதிலிழியவேண்டுகையாலே ஸகலோபாயஸாத$_4$ாரணமாயிருக்கை. இத்தால் – ஓரிடத்திலும் இவ்வநுமதிக்கு அதி$_4$காரிவிஶேஷணத்வமொழிய ப$_2$லஸாத$_4$நத்வ-மில்லாமை காட்டப்பட்டது. (சைதந்யகார்யமாகையாவது) – ரக்ஷ்யத்வம் சேதநாசேதநஸாத$_4$ாரண-மாயிருக்கச்செய்தே, ஜ்ஞாநஶூந்யமாகையாலே அவ்வாகாரத்தையறிகைக்கு யோக்$_3$யமல்லாத அசேதநம்போலன்றிக்கே, ஜ்ஞாநாஶ்ரயபூ$_4$தனாகையாலே அத்தையறிகைக்கு யோக்$_3$யனாயிருக்கிற இச்சேதநன்பக்கலுண்டான அநுமதி இவனுடைய ஜ்ஞாநகார்யமாய்க்கொண்டு வந்ததாயிருக்கை. இத்தால் – இவ்வநுமதி சேதநனை வாசியைப்பற்ற வந்ததாகையாலே, ஸாத$_4$நகோடியிலந்வயியா-தென்றபடி. (ப்ராப்தித$_3$ஶையிலுமநுவர்த்திக்கையாவது) – உபாயத$_3$ஶையளவிலன்றிக்கே உபேயத$_3$ஶையிலும் அவன் வ்யாமோஹாநுகு$_3$ணமாகக்கொள்ளும் விநியோக$_3$விஶேஷங்களில் திருவுள்ளமானபடி கொண்டருளவேணுமென்னுமநுமதி இவனுக்கு நடந்து செல்லுகை. இத்தால் – ஸாத$_4$நமாகில் ப$_2$லஸித்$_3$தி$_4$யளவிலே மீளவேணுமென்று கருத்து. (ஸ்வரூபாதிரேகியல்லா-மையாவது) – ஶேஷி செய்யுமதுக்குடன்பட்டிருக்கை ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யகார்யமாகையாலே இவ்வநுமதி ஸ்வரூபத்துக்குப்புறம்பன்றிக்கே ஸ்வரூபமாயிருக்கை. இத்தால் – ஸாத$_4$நமாகில் ஸ்வரூபாதிரேகியாயிருக்கவேணுமென்று கருத்து. (அசித்$_3$வ்யாவ்ருத்தவேஷமாவது) – ஜ்ஞாத்ருத்வத்தாலே ஜ்ஞாநஶூந்யமான அசித்தில் வேறுபட்டிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய ஆகாரம்; இவ்விடத்தில் அவ்வாகாரமாவது – ஜ்ஞாநகார்யமான அநுமதி; இத்தை (ஸாத$_4$நமாக்க-வொண்ணாது) என்றது – இப்படி இதினுடைய அஸாத$_4$நத்வஹேதுக்கள் அநேகமுண்டாகையால் இத்தை ஸாத$_4$நமாகக்கற்பிக்கப்போகாதென்றபடி. (அசித்$_3$வ்யாவ்ருத்திவேஷம்) என்று பாட$_2$-

(ஆ.வ்யா.)-ப$_{4}$க$_{3}$வச்சே$_{2}$ஷமான ஜ்ஞாநாநந்தை$_{3}$கரூபையான (அசித்$_{3}$வ்யாவ்ருத்திக்கு) அநுரூபமான (ப்ரயோஜநம்), பரமசேதநமான ஸித்$_{3}$தே$_{4}$ாபாயத்தின்பக்கல் "என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய்"(திருவாய்.2-7-8), "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்"(திருவாய்.2-7-7) என்கிற (உபகாரஸ்ம்ருதியும்), நித்யபோஷி-விஷயநித்யகைங்கர்யமாகிற (உபேயத்தில்) "உகந்து பணிசெய்து"(திருவாய்.10-8-10) என்கிற (உகப்பும்) ஸ்ம்ருதிப்ரீதியோக்$_{3}$யதையற்ற அசித்திற்காட்டில் தது$_{3}$ப$_{4}$யயோக்$_{3}$யதையிறே இவன் சேதநனான-வற்றால் பெற்ற ப$_{2}$லம்.

66.சத்$_{3}$ருசனான இவனுக்கு ப்ராப்த்யுபாயமாயறுவது இன்னதென்கிறார் மேல், ("உன் மனத்தால்" (பெரியதிருமொழி2-7-1)) இத்யாதி$_{3}$யால்.

66."உன்மனத்தாலென்னினைந்திருந்தாய்"(பெரியதிருமொழி 2-7-1) என்கிறபடியே – ப்ராப்திக்குபாயம் அவன்நினைவு.

"குவளையங்கண்ணி" (பெரியதிருமொழி 2-7-1) என்கிற ஜ்ஞாநமும், "கொல்லியம்பாவை" (பெரிய-திருமொழி 2-7-1) என்கிற பாரதந்த்ர்யமும், "நின் தாள் நயந்த" (பெரியதிருமொழி 2-7-1) என்கிற ஸ்வரூபாநுரூபப$_{4}$க்தியும், அங்கீ$_{3}$காரஹேதுவன்றியே இவற்றைப்பார்த்துக்கைவிடவோ, உன்னையே பார்த்துக்கைக்கொள்ளவோ, ஏது திருவுள்ளம் என்கிற திருமங்கையாழ்வார் திருவுள்ளக்கருத்தின்படியே, பரதந்த்ரனும், ஸ்வமான இவன் ஸ்வதந்த்ரனும், ஸ்வாமியானவனை ப்ராபிக்கைக்குபாயமாயறுவது, நினைத்தபடி செய்து தலைக்கட்டவல்லனுமாய், ப்ராப்தனுமான அவனுடைய இவனை உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணு-மென்னும் சலநமற்ற (நினைவு).

67. ஆகில், இந்நாள்வரை அவனுக்கிந்நினைவுண்டாய்த்தில்லையோவென்ன அருளிச்செய்கிறார், (அதுதான்) இத்யாதி$_{3}$யால்.

(ஜீ.வ்யா.)-மாகில், ஜ்ஞாநஶூந்யமான அசித்திற்காட்டில் ஆத்மாவுக்குண்டான ஜ்ஞாத்ருத்வரூப-வ்யாவ்ருத்தியின் வேஷமான அநுமதியை என்று ஶப்$_{3}$தா$_{3}$ர்த்த$_{2}$ம்.

65.ஆனால் இவ்வசித்$_{3}$வ்யாவ்ருத்திதனக்கொரு ப்ரயோஜநம் வேண்டாவோவென்ன அருளிச்-செய்கிறார், (அசித்$_{3}$வ்யாவ்ருத்திக்கு) என்று துடங்கி.

(உபாயத்திலுபகாரஸ்ம்ருதியாவது) – "என்னைத்தீமனம் கெடுத்தாய்"(திருவாய்.2-7-8), "மருவித்-தொழும் மனமே தந்தாய்"(திருவாய்.2-7-7) என்கிறபடியே – ஸித்$_{3}$தே$_{4}$ாபாயமான எம்பெருமான் தன்திறத்தில் பண்ணின உபகாரங்களை அநுஸந்தி$_{4}$க்கை. (உபேயத்திலுகப்பாவது) – அவன் திருவடிகளில் தான் பண்ணும் கைங்கர்யங்களில் "உகந்து பணிசெய்து"(திருவாய்.10-8-10) என்கிற உகப்பும், அந்தால் அவனுக்கு விளைகிற ப்ரீதியைக்கண்டு தனக்கு விளைகிற ப்ரீதியும்.

66.இப்படி இவன்பக்கலுள்ளதொன்றும் உபாயமன்றாகில் இவனுக்குத்தத்ப்ராப்த்யுபாயந்தான் ஏதென்ன அருளிச்செய்கிறார், ("உன்மனத்தால்") என்று துடங்கி.

அதாவது – இந்நிலையிலுள்ளதொன்றும் பேற்றுக்குபாயமல்லாமையாலே, "உன்மனத்தாலென் நினைந்திருந்தாய்" என்று – கைகழிந்தவற்றுக்குமொரு போக்கடிபார்த்திருக்கக்கடவ உன் திருவுள்ளத்தால் நினைந்திருந்ததென் என்று ஹிதைஷியான அவன்நினைவே உபாயமென்று

(ஆ.வ்யா.)- 6 7 .அதுதானெப்போதுமுண்டு.
ப்ராப்த்யுபாயமாயற்றவன்நினைவுதான், இவனவனைப்பிரிந்து திரிகிற அநாதி$_3$காலமே பிடித்து (எப்போதுமுண்டு).

6 8 . ஆகில், இந்நாள்வரை ப$_2$லியாதொழிவானென் என்ன அருளிச்செய்கிறர், (அது ப$_2$லிப்பது) இத்யாதி$_3$.

6 8 .அது ப$_2$லிப்பது இவன் நினைவு மாறினல்.
அநாதி$_3$யைப்பிடித்துண்டான அவன் நினைவு இவனுக்கு ப்ராப்திஸாத$_4$நமாய் ப$_2$லிப்பது, தன்னநுமதியை-லாக தத்ப்ராப்திஸாத$_4$நமென்று ப்$_4$ரமிக்கிற இந்த அஜ்ஞசேதநனுடைய ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமான ஸ்வரக்ஷண-நிமித்தமான நினைவு, அவன் நினைவே தஞ்சமென்னும்படி அவன்தன் நினைவாலே ஸவாஸநமாக-வற்றதாகில்.

6 9 . ப்ராப்தியில் இவன்நினைவு குலையவேணுமென்னுமிதுக்கு ஸிஷ்டவசநம் காட்டுகிறர் (அந்திமகாலம்) இத்யாதி$_3$யால்.

6 9 ."அந்திமகாலத்துக்குத்தஞ்சம் - இப்போது தஞ்சமென் என்கிற நினைவு குலைகை" என்று 'ஜீயரருளிச்செய்வர்.

அழகியமணவாளப்பெருமாள்பட்டருடைய அந்திமத$_3$ஸையிலே நஞ்சீயரெழுந்தருளி விளவியருள, அவரும் 'ஜீயா அந்திமகாலத்துக்குத்தஞ்சமேது?' என்ன, 'இப்போது தஞ்சமென் என்கிற நினைவு குலைகையேகாணும் தஞ்சம்; "அஹம் ஸ்மராமி" என்ற த$_3$ஸையில் [1]அவன்வாய்புகுசோறுகாணும்' என்று ஜீயரருளிச்செய்தா-ரென்று இவ்வர்த்த$_2$த்தை ஸ்தி$_2$ரீகரிக்கிறர். ஆக இவன் பேற்றிழவு தன்னதாம்படியான ப$_3$ந்த$_4$விஸேஷ-முள்ள ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியான அவன்நினைவே பேற்றுக்குடலாய், தத்ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமான இவன்நினைவு இழவுக்குடலாய்விடுமென்றதாய்த்து.

(ஜீ.வ்யா.)-ஆழ்வார் அநுஸந்தி$_4$த்தபடியே, அவனை ப்ராபிக்கைக்குபாயம் - ஸர்வஜ்ஞனும், ஸர்வஸக்தியாய், ப்ராப்தனும், பரமத$_3$யாளுவாயிருக்கிறவனுடைய இச்சேதநோஜ்ஜீவநார்த்த$_2$மான நினைவென்றபடி.

6 7 .அந்நினைவுதானவனுக்கெப்போதுண்டாவதென்ன அருளிச்செய்கிறர், (அதுதானெப்போது-முண்டு) என்று.(எப்போதும்) என்றது - இவன் யாதானும் பற்றி நீங்கித்திரிகிற காலத்தோடு இன்றோடு வாசியற ஸர்வகாலத்திலுமென்றபடி.

6 8 ஆனலது இந்நாள்வரை ப$_2$லியாதிருப்பானென் என்ன அருளிச்செய்கிறர், (அது ப$_2$லிப்பது இவன் நினைவு மாறினல்) என்று. அதாவது - அவன்நினைவு இவனுக்குக்கார்யகரமாவது, இவனுடைய ஸ்வரக்ஷணசிந்தை மாறின காலத்திலென்றபடி.

6 9 .இவ்வர்த்த$_2$த்தினுடைய ஆப்த்யர்த்த$_2$மாக நஞ்ஜீயர் வார்த்தையை அருளிச்செய்கிறர், (அந்திமகாலத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

(ஆ.வ்யா.)–70. இப்படி ப்ராப்திப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமான நினைவுடைய இவனுக்கு ப்ராப்த்ருத்வமில்லை, ப்ராப்தாவல்லாதவனுக்கு ப்ராபகாபேக்ஷையில்லை, ப்ராபகமில்லாதவனுக்கு ப்ராப்தியால் வரும் ப்ரீதி-ப்ராப்தியுமில்லை, ஆனபின்பு இவ்விடத்திலே ப்ராப்த்ருத்வாதி$_3$களுடையவன் ஆரென்ன, அவையெல்லா-மவனேயென்கிறார், (ப்ராப்தாவும்) இத்யாதி$_3$யால்.

70. ப்ராப்தாவும், ப்ராபகனும், ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே.

தன் ஸ்வத்தை ப்ராப்தியுடன் ப்ராபிக்குமவனுந்தான், இவனை ப்ராபிக்குமிடத்து ப்ராபகனும், இவனை ப்ராபித்துகப்பானும், ஸ்வாமியாய், ஸ்வதந்த்ரனாய், சேஷியான அவனே; அவதாரரூபேணவும், ஸ்வஸங்கல்பரூபேணவும், ப்ரத$_4$ாநப$_2$லித்வரூபேணவும் உக்தத்ரயமும் தானேயாகையால், ஈஶ்வரலாப$_4$ம் ஆத்மாவதன்றியே ஆத்மலாப$_4$ம் [1]ஈஶ்வரனதென்னுமுப$_4$யஸம்ப$_3$ந்த$_4$விஶேஷார்த்த$_2$ம் சொல்லப்பட்டது. அன்றியே, [2]பராதீ$_4$நப்ராப்யத்வமடியாக (ப்ராப்தாவும்) அவனேயென்று ஸமாநாதி$_4$கரித்து, இவனுடைய ப்ராப்திகர்த்ருத்வம் மூச்சறுத்தும், ஸ்வதந்த்ரப்ராபகத்வமடியாக (ப்ராபகனும்) அவனேயென்று ஸ்வயத்நத்தில் மூச்சறுத்தும், [3]பராதீ$_4$நப்ரயோஜநபே$_4$ாக்த்ருத்வரூபபே$_4$ாக்$_3$யத்வமடியாக (உகப்பானுமவனே) என்று ஸ்வார்த்த$_2$பே$_4$ாக்த்ருத்வம் மூச்சறுத்தும், இப்படி இவனுடைய [4]பரப்ரேரிதத்வபரைகரக்ஷ்யத்வ-பரைகார்த்த$_2$த்வரூபபாரதந்த்ர்யஶேஷத்வஸித்$_3$தி$_4$யைச் சொல்லுகிறதென்றுமருளிச்செய்வர்.

(ஸ்ரீ.வ்யா.)–அதாவது – நஞ்ஜீயர், தம்முடைய ஸ்ரீபாத$_3$த்திலே உள்ளாரொரு [1]ஸ்ரீவைஷ்ணவரை நோவறிகைக்காகச்சென்றெழுந்தருளியிருக்கிறவளவிலே, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர், "அடியேனுக்கு அந்திமகாலத்துக்குத்தஞ்சமாயிருப்பதொன்றருளிச்செய்யவேணும்" என்ன, "அந்திமகாலத்துக்குத்-தஞ்சம் – நமக்கிப்போது தஞ்சமென் என்கிற தன்னுடைய ஸ்வரக்ஷணசிந்தை குலைகைகாணும்" என்றருளிச்செய்த வார்த்தை. ஆகையாலே, ஈஶ்வரன் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்குறுப்பாகப்-பண்ணும் சிந்தனை ப$_2$லிப்பது இவனுடைய ஸ்வரக்ஷணசிந்தை மாறினாலென்றதாய்த்து.

70. [2]ப்ராபகன் ஈஶ்வரனானாலும் ப்ராப்தாவும் ப்ராப்திக்குகப்பானுமிவனன்றோ, ஆனபின்பு இவன்நினைவை இப்படி நேராகத்துடைக்கலாமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார், (ப்ராப்தாவும்) என்று துடங்கி.

அன்றிக்கே, இச்சேதநன் கையிலுள்ளவற்றில் உபாயத்வக$_3$ந்த$_4$மறத்துடைத்து ஈஶ்வரனே உபாய-மென்று நிஷ்கர்ஷித்தபோதே, ப்ராப்த்ருத்வமும், ப்ராப்தியில் வருமுகப்பும் இவனதன்றிக்கே, உபாயபூ$_4$தனான ஈஶ்வரனதேயாய் ப$_2$லித்துவிடுகை; ஆகையால் (ப்ராப்தாவும், ப்ராபகனும், ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே) என்று நிக$_3$மித்தருளுகிறாராகவுமாம்.

(ப்ராப்தா அவனாகையாவது) – "ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்$_3$ரஹ்மணி ஸ்தி$_2$தம்" (வி.த$_4$.) என்கிற ஸ்வதஸ்ஸித்$_3$த$_4$மான ஸ்வஸ்வாமித்வஸம்ப$_3$ந்த$_4$மடியாக, உடைமையைப்ரா-பிக்குமுடையவனைப்போலே இவ்வாத்மாவை ப்ராபிப்பான் தானாயிருக்கை. (ப்ராபகன் அவனாகை-யாவது) – தானிவனை ப்ராபிக்குமிடத்தில் ப்ராப்திக்குமுபாயமும், ஸர்வஜ்ஞத்வஸர்வ-ஶக்தித்வஸத்யஸங்கல்பத்வாதி$_3$கு$_3$ணவிஶிஷ்டனாய், நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனான தானாயிருக்கை. (ப்ராப்திக்குகப்பானவனாகையாவது) – ஸ்வத்தினுடைய லாப$_4$த்திலே தத்$_3$பே$_4$ாக்தாவான ஸ்வாமி ஹ்ருஷ்டனாமாப்போலே, இவனை ப்ராபித்தால், 'ப்ராபிக்கப்பெற்றோமே!' என்றுகப்பானும், இவ்வாத்மாவுக்கு நித்யபே$_4$ாக்தாவான தானாயிருக்கை. இவை மூன்றும் (அவனே) என்கிற

(ஆ.வ்யா.)–71. உக்தார்த்த$_2$விஶேஷங்களுக்கு ப்ரயோஜநங்களை அருளிச்செய்கிறார், (ஸ்வயத்ந) இத்யாதி$_3$யால்.

71. ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்யப$_2$லம்; ஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்தி ஶேஷத்வப$_2$லம்.

(ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும்) அவனே என்கிற (ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி) பரேச்ச$_2$ாதீ$_4$நஸ்வரூபஸ்தி$_2$தியுடையனு–கையாகிற (பாரதந்த்ர்ய)த்தின் ஸ்வஸத்தாஸ்தி$_2$திரூப(ப$_2$லம்); (ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே) என்கிற (ஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்தி) பரைகப்ரயோஜநத்வமாகிற (ஶேஷத்வ)த்தின் ஸ்வரூபஸித்$_3$தி$_4$ரூப(ப$_2$லம்); பாரதந்த்ர்யஶேஷத்வங்கள் ஸ்வயத்நஸ்வப்ரயோஜநத்வங்கள் நடையாடில், [1]கிட்டந்தின்ன மாணிக்யம் போலே தன்னுருகெடுத்துவைத்துக்கொண்டு, அவை நிவ்ருத்தங்களாகவே, தெளியக்கடைந்த மாணிக்யம் போலே [2]பாஸம்செய்யுமிறே. [3]தத்$_3$த்$_3$வயநிவ்ருத்தியும் தது$_3$ப$_4$யப$_2$லமாயிருக்குமென்றதாய்த்து.

72. இந்த பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநம் பிறந்து பின்னுமிவனுக்குண்டாம் ஸ்வயத்நங்களில் ஸ்வப்ரயோஜ–நமில்லையென்கிறார் மேல், (பரப்ரயோஜநம்) இத்யாதி$_3$யால்.

72. பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நப$_2$லம்; தத்$_3$விஷயப்ரீதி சைதந்யப$_2$லம்.

இந்த நிவ்ருத்த்யதி$_4$காரிக்கு அவஶ்யகரணீயங்களான ஊர்த்$_4$வபுண்ட்$_3$ரத$_4$ாரணத்$_3$வயோச்சாரண–மாலாகரணதீ$_3$பாரோபணாதி$_3$ஶிஷ்டாசாரரூபஸ்வப்ரயத்நத்துக்கு ப$_2$லம், ப்ரயத்நவிஷயபூ$_4$தனுமாய், ப்ரேரகனுமான பரனுக்கு ப்ரீதிவர்த்த$_4$கமாய்க்கொண்டு தத்ப்ரயோஜநமான ப்ரவ்ருத்திவிஶேஷமாயிருக்கு–மத்தனை. அது ஸ்வப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தியாகாமையால் பாரதந்த்ர்யவிரோதி$_4$யாகாது.

(ஜீ.வ்யா.)–அவத$_4$ாரணத்தாலே –இவற்றிலிவனோடந்வயிப்பதொன்றுமில்லையென்கை.

இதில் (ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனுமவனே) என்கையாலே – இவனுக்கு ஸ்வயத்நத்திலந்வயமில்லை என்னுமிடமும், (ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே) என்கையாலே – ஸ்வப்ரயோஜநத்திலந்வயமில்லை என்னுமிடமும் ஸித்$_3$த$_4$மாய்த்து.

71. ஆனால், ஜ்ஞாத்ருத்வகார்யமான கர்த்ருத்வபோ$_4$க்த்ருத்வங்களையுடையவனாகையாலே, ஸ்வயத்நஸ்வப்ரயோஜநங்களுக்கு அர்ஹனாயிருக்க, இவையிரண்டினுடையவும் நிவ்ருத்தி இவனுக்கு எவ்வழியாலே வருகிறதென்கிற ஶங்கையிலே அத்தையருளிச்செய்கிறார், (ஸ்வயத்ந–நிவ்ருத்தி) இத்யாதி$_3$வாக்யத்$_3$வயத்தாலே.

அதாவது – ஜ்ஞாத்ருத்வநிப$_3$ந்த$_4$நமான கர்த்ருத்வமுண்டாயிருக்கச்செய்தே ப$_4$க$_3$வத்–ப்ராப்திக்குத்தானொரு யத்நம் பண்ணமலிருக்கையாகிற இந்த ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி பராதீ$_4$ந–ஸ்வரூபஸ்தி$_2$த்யாதி$_3$மத்த்வமாகிற பாரதந்த்ர்யத்தின் கார்யம்; அப்படியே, போ$_4$க்த்ருத்வ–முண்டாயிருக்கச்செய்தே அத்தலையை ரஸிப்பிக்குமதொழியத்தனக்கென்ன ஒன்றில் ரஸமின்றிக்கே–யிருக்கையாகிற ஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்தி பராதிஶயாத$_4$ாயகத்வமே வடிவாயிருக்கையாகிற ஶேஷத்வத்தின் கார்யம். இத்தால் – பாரதந்த்ர்யஶேஷத்வங்களிரண்டும் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூப–மாகையாலே, அவ்வாகாரங்களையறியவே இவையிரண்டும் தன்னடையே வருமென்றதாய்த்து.

72. ஆனால் இப்படி ஸ்வயத்நஸ்வப்ரயோஜநங்களில் அந்வயமற்றிருக்குமாகில், இவனுடைய ப்ரயத்நத்துக்கும், சைதந்யத்துக்கும் ப்ரயோஜநமென் என்ன அருளிச்செய்கிறார், (பரப்ரயோஜந) இத்யாதி$_3$வாக்யத்$_3$வயத்தாலே.

(ஆ.வ்யா.)-சேதநனுன இவன்சைதந்யப$_{2}$லமின்னதென்கிறுர் மேல், (தத்$_{3}$விஷயம்) இத்யாதி$_{3}$. தான் செய்யும் ஶேஷவ்ருத்தியைக்கண்டு அத்யந்தப்ரீதனுன அந்த விலக்ஷணஶேஷியை விஷயீகரித்து ப்ராப்த-ப்ரீதியுடையனுகை, இவன் சேதநனுகையால் பெற்ற ப$_{2}$லம். (1)அன்றியே தத$_{3}$நுப$_{4}$வத்திலுண்டான ப்ரீதி இவனுக்குமன்றியே அவனுக்கே விஷயமாயிருக்கை சைதந்யப$_{2}$லமென்றருளிச்செய்வர்.

73. இவனுக்குண்டாம் ப்ரீதி அவனுக்கேயாக வேண்டுவானென் என்ன, இவனுக்கு ஶேஷத்வமே அந்தரங்க$_{3}$நிருபகமாகையாலென்கிறுர். (அஹமர்த்த$_{2}$ம்) இத்யாதி$_{3}$யால்.

73. அஹமர்த்த$_{2}$த்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்த$_{3}$ங்கள் தடஸ்த$_{2}$மென்னும்படி தா$_{3}$ஸ்யமிறே அந்தரங்க$_{3}$நிருபகம்.

ப்ரத்யக்காய்க்கொண்டு ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாய் 'அஹம்'ஶப்$_{3}$த$_{3}$ார்த்த$_{2}$மான ஸ்வரூபத்துக்கு, ப்ரகாஶத்வாநு-கூலத்வாகாரத்தையிட்டுப்பிரித்து வ்யவஹரிக்கும் ஸ்வநிருபகஜ்ஞாநாநந்த$_{3}$ங்களும் பஹிரங்க$_{3}$மாய்க்-கொண்டு புறவிதழென்னும்படி, பராதிஶயகரத்வமே வேஷமான தா$_{3}$ஸ்யமேயிறே. தன்னைப்புறவிதழாக்கும்

(ஸ்ரீ.வ்யா.)-அதாவது - "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" (ரா.ஆ.31-25), "வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும்" (திருவாய்.3-3-1), "உனக்கே நாமாட்செய்வோம்"(திருப்பாவை 29) என்கிற படியே - பரனுக்கு ப்ரயோஜநமாகப்பண்ணும் கைங்கர்யரூபப்ரவ்ருத்தி இவனுடைய ப்ரவ்ருத்த்யுத்$_{3}$-யோக$_{3}$ரூபமான ப்ரயத்நத்துக்கு ப்ரயோஜநம். "நித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி"(ஸ்தோ.ர.46) என்கிறபடியே - அத்தலையிலுகப்புக்குறுப்பாகத்தான் பண்ணுகிற கைங்கர்யத்தாலே அத்யந்த-ஹ்ருஷ்டனுயிருக்கிற அந்த பரனை விஷயமாகவுடைத்தான ப்ரீதி, இவனுடைய அசித்$_{3}$வ்யாவ்ருத்தி-ரூபமான சைதந்யத்துக்கு ப்ரயோஜநமென்கை. "படியாய்க்கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே" (பெருமாள்திரு.4-9) என்னக்கடவதிறே. இத்தால் - பாரதந்த்ர்யஶேஷத்வங்களாலே ப$_{2}$லித்த ஸ்வயத்நஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்திகளையுடையனுன சேதநனுடைய ப்ரயத்நசைதந்யங்களுக்கு பாரதந்த்ர்யஶேஷத்வாநுகு$_{3}$ணமாக ப்ரயோஜநங்கள் சொல்லிற்றுய்த்து.

73. (1)ஶேஷத்வாதி$_{3}$களும் (2)ஜ்ஞாத்ருத்வாதி$_{3}$களும் ஆத்மத$_{4}$ர்மங்களாயிருக்கச்செய்தே, ஶேஷத்வாதி$_{3}$களை ப்ரத$_{4}$ாநமாக்கி, ஜ்ஞாத்ருத்வாதி$_{3}$களை தத$_{3}$நுகு$_{3}$ணமாக யோஜிக்கைக்கு நியாமகமேது, மற்றைப்படிதானுனுலோவென்ன அருளிச்செய்கிறுர், (அஹமர்த்த$_{2}$த்துக்கு) என்று துடங்கி.

(அஹமர்த்த$_{2}$மாவது) - ப்ரத்யக்த்வேநாஹம்பு$_{3}$த்$_{3}$தி$_{4}$வ்யவஹாரார்ஹமான ஆத்மவஸ்து; (ஜ்ஞாநா-நந்த$_{3}$ங்களாவன) - தத்$_{3}$க$_{3}$தமான ப்ரகாஶத்வாநுகூலத்வங்கள்; "ஜ்ஞாநாநந்த$_{3}$மயஸ்த்வாத்மா" (ப$_{4}$ாக$_{3}$வதே), "ஸ்வரூபமணுமாத்ரம் ஸ்யாத் ஜ்ஞாநாநந்தை$_{3}$கலக்ஷணம்" (   ), என்று இவற்றையிட்டிறே வஸ்துவை நிருபிப்பது. (தடஸ்த$_{2}$மென்னும்படி) என்றது - ப$_{3}$ஹிரங்க$_{3}$நிருபக-தயா புறவிதழென்னும்படி என்றபடி. (தா$_{3}$ஸ்யமாவது) - ஶேஷத்வம். இது (அந்தரங்க$_{3}$நிருபக-மாகையாவது) - ப$_{4}$க$_{3}$வத்ஸ்வரூபத்துக்கு (3)ப்ரகாரதயா ஶேஷமாய்க்கொண்டு தன் ஸத்தையாம்படி-யிருக்கும் வஸ்துவாகையாலே, ப்ரத$_{2}$மம் ஶேஷத்வத்தையிட்டு நிருபித்துக்கொண்டே மற்றுள்ள-வாகாரங்களையிட்டு நிருபிக்கவேண்டும்படியிருக்கை. இத்தால் - (நிருபகமாகையாவது) - வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரத்திற்காட்டில் வ்யாவர்த்திக்குமதாகையாலே, தா$_{3}$ஸ்யம்

(ஆ.வ்யா.)–ஸ்வநிருபகாந்தரமற்று, அந்தரங்க$_3$மாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபத்தையுள்ளபடி நிரூபிக்கும் நிருபகவிஶேஷம். நித்யவிஶேஷ்யஶேஷிக்கு நித்யவிஶேஷணமான ஶேஷமாயிறே இவ்வஹமர்த்த$_2$–ஸத்$_3$ப$_4$ாவமிருப்பது; இதரவ்யாவர்த்தகமாய் வருமவையிறே மற்றுள்ளவை. [1]இப்படி ஶேஷத்வஜ்ஞாநமே நிருபகமும், நிருப்யமுமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வப்ரயோஜநாந்வயம் கூடாதென்றபடி.

74. லோகத்தில் வந்தேறியாயிருப்பதன்றோ த$_3$ாஸ்யம் என்ன, அன்றென்கிறார்;

74. இதுதான் வந்தேறியன்று.

ஸ்வரூபநிரூபகமான இந்த த$_3$ாஸ்யந்தான் ஸ்வதஸ்ஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே வந்தேறியன்று, "ஆத்மத$_3$ாஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம் ஸ்வப$_4$ாவஞ்ச ஸதா$_3$ ஸ்மர"(   ), "நானுமுனக்குப்பழவடியேன்"(திருப்பல்லாண்டு 11) இறே.

75. ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்யஶேஷத்வமும் வந்தேறி.

75. ஆகில், வந்தேறியாய்ப்போவதேதென்ன, ப$_4$க$_3$வத்பாரதந்த்ர்யவிரோதி$_4$யான ஸ்வ(ஸ்வாதந்த்ர்யமும்), ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வவிரோதி$_4$யான (அந்யஶேஷத்வ)மாய்த்து ஆக$_3$ந்துகமாய்க்கொண்டு

(ஸ்ரீ.வ்யா.)–ஈஶ்வரவ்யாவர்த்தகமாய், ஜ்ஞாநாநந்த$_3$ங்கள் அசித்$_3$வ்யாவர்த்தகங்களாயிருக்கும்; இப்படி நிருபகத்$_3$வயமும் வஸ்துவுக்கபேக்ஷிதமாயிருக்கச்செய்தே ப$_4$க$_3$வத்ப்ரகாரதயா லப்$_3$த$_4$–ஸத்தாகமான வஸ்துவுக்கு அசித்திற்காட்டிலுண்டான வாசியையறிவிக்கிறமாத்ரமான ஜ்ஞாநா–நந்த$_3$ங்கள் புறவிதழாம்படி [1]ப்ரகாரத்வப்ரயுக்தமான ஶேஷத்வமே [2]அந்தரங்க$_3$நிருபகமா–யிருக்குமென்றதாய்த்து. (இறே) என்று – இவ்வர்த்த$_2$த்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்$_3$தி$_4$. ப்ரத$_2$மம் ஶேஷத்வத்தையிட்டு வஸ்துவை நிரூபித்துக்கொண்டு,பின்னை ஜ்ஞாநாநந்த$_3$லக்ஷணமுமாய் ஜ்ஞாநகு$_3$ணகமுமாய் அசித்$_3$வ்யாவ்ருத்தமுமாயிருக்குமென்னுமிடத்தை த்ருதீயபத$_3$த்தாலே நிருபிக்கிற ப்ரணவமும், ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ப்ரகாரமென்னுமத்தை ப்ரதிபாதி$_3$க்கிற 'நாராயண'பத$_3$மும், முதலானவை இதில் ப்ரமாணம். "த$_3$ாஸபூ$_4$தாஸ்ஸ்வதஸ்–ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:। நாந்யதா$_2$ லக்ஷணம் தேஷாம் ப$_3$ந்தே$_4$ மோக்ஷே ததை$_2$வ ச ।।"(ஹாரீதஸ்ம்ருதி) இத்யாதி$_3$களுமுண்டிறே. [3]"அடியேனுள்ளான்" (திருவாய்.8-8-2) என்றிறே ஆழ்வார். திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாத$_3$த்திலே ஆறுமாஸம் ஆழ்வான் ஸேவித்துநின்று மஹாநிதி$_4$யாகப்பெற்ற அர்த்த$_2$மிறேயிது. இப்படி ஶேஷத்வமந்தரங்க$_3$நிருபகமாகையாலே நிருபிதஸ்வரூபவிஶேஷங்களான ஜ்ஞாத்ருத்வாதி$_3$களையே தத$_3$நுகு$_3$ணமாக யோஜிக்கவேணு–மென்று கருத்து.

74. இது ஸ்வரூபநிரூபகமாகில் ஆத்மாவுள்ளவன்றே துடங்கி உண்டாய்ப்போரவேண்டாவோ, இதுக்கு முன்பின்றிக்கே இப்போதுண்டாகையாலும், லோகத்திலிதுதான் ஔபாதி$_4$கமாய் நடக்கக்காண்கையாலும் த$_3$ாஸ்யமாத்மாவுக்கு வந்தேறியன்றோ என்ன அருளிச்செய்கிறார், (இதுதான் வந்தேறியன்று) என்று.
(இதுதான்) என்று – ப்ரக்ருதமான த$_3$ாஸ்யத்தைப்பராமர்ஶிக்கிறது. (வந்தேறியாவது) – ஆக$_3$ந்துகம். (அன்று) – என்கையாலே – ஸ்வாப$_4$ாவிகமென்றபடி. "ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்ச$_2$ா யதி$_3$

(ஆ.வ்யா.)–பற்றிக்கழியுண்ணுமதென்கிறர். ஸத்தாப்ரயுக்தம் நித்யனித்$_3$த$_4$ம் , உபாதி$_4$ப்ரயுக்தம் ஆக$_3$ந்துகம்.

7 6 .இந்த ஶேஷத்வப்ரகாஶவிரோதி$_4$யாய்ப்போந்ததென் என்ன, ஸாமாந்யஶேஷத்வஸத்$_3$ப$_4$ாவ-விரோதி$_4$யாயிருக்கும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யம் என்கிறர்.

7 6 .ஶேஷத்வவிரோதி$_4$ ஸ்வாதந்த்ர்யம்; தச்சே$_2$ஷத்வவிரோதி$_4$ ததி$_3$தரஶேஷத்வம்.

அந்த ஸ்வாதந்த்ர்யம் போய் ஶேஷத்வத்துக்கிசைந்தபின் ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வப்ரகாஶவிரோதி$_4$யாயிருப்ப-தேதென்ன, நிருபாதி$_4$கஶேஷிக்கு நிருபாதி$_4$கஶேஷமாகையாகிற தச்சே$_2$ஷத்வத்தை ப்ரகாஶிக்க-வொட்டாமல் மறைக்கும் ப்ரப$_3$லவிரோதி$_4$, மாதாபித்ருதே$_3$வதாந்தரமாகிற ததி$_3$தரஶேஷத்வப்ரதீதி-யென்கிறர். [1](ஸ்வாதந்த்ர்ய)ாந்ய(ஶேஷத்வ)ங்கள் அயத$_2$ாஶேஷத்வப்ரதீதியத$_2$ாவஸ்தி$_2$தஶேஷத்வ-ப்ரகாஶத்துக்கும் நிரோத$_4$கங்கள்; இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யம் குலேயவே, அயத$_2$ாஶேஷத்வப்$_4$ரமத்திலிசைவு பிறக்கும், அந்த ப்$_4$ரமம் குலேயவே யத$_2$ாஶேஷத்வப்ரகாஶமுண்டாம்.

7 7 .இப்படி ப$_4$க$_3$வதே$_3$கஶேஷத்வமே வடிவான ஸ்வரூபத்துக்கு, ஆக$_3$ந்துகமாலிந்யமறவே, ஶேஷத்வமே நித்யநிரூபகமென்கிறர். (அஹங்காரம்) இத்யாதி$_3$யால்.

7 7 .அஹங்காரமாகிற ஆர்ப்பைத்துடைத்தால் ஆத்மாவுக்கழியாதபேர் அடியான் என்றிறே.

ப்ரக்ருதிஸம்ப$_3$ந்த$_4$நிப$_3$ந்த$_4$நமான தே$_3$ஹாத்மாபி$_4$மாநம், ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யாபி$_4$மாநமென்கிற (அஹங்காரமாகிற) ஸ்வரூபப்ரகாஶநிரோத$_4$ாயகமாய்க்கொண்டு வந்தேறியான [2](ஆர்ப்பை) ஆசார்யன் ஜ்ஞாநக்கையாலே பற்றறத்(துடைத்தால்) ஶேஷத்வமே ஸ்வரூபமான நிர்மலாத்மாவுக்கு, தே$_3$வத்வ-

---

(ஸ்ரீ.வ்யா.)–தே ஸ்வஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதி$_3$ । ஆத்மத$_3$ாஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம் ஸ்வப$_4$ாவஞ்ச ஸத$_3$ா ஸ்மர ॥" ( ), "நானுமுனக்குப்பழவடியேன்"(திருப்பல்லாண்டு11) என்னக்கடவதிறே.

7 5 .ஆனல் வந்தேறியாக விவக்ஷிதங்கள்தானவையென்ன; இதுக்கு விரோதி$_4$களானவை என்றருளிச்செய்கிறர். (ஸ்வாதந்த்ர்யமும்) என்று துடங்கி.

(ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது) – நான் எனக்குரியனென்றிருக்கை. (அந்யஶேஷத்வமாவது) – ப$_4$க$_3$வத$_3$ந்யவிஷயங்களிலே தொண்டுபட்டிருக்கை. இவற்றை (வந்தேறி) என்கிறது – இவனுடைய அவித்யாதி$_3$களடியாக வந்தவையாகையாலே.

7 6 .இவை இதுக்கு விரோதி$_4$களானமையை உபபாதி$_3$க்கிறர் மேல், (ஶேஷத்வவிரோதி$_4$) என்று துடங்கி.

(ஶேஷத்வவிரோதி$_4$ ஸ்வாதந்த்ர்யம்) என்றது – நான் எனக்குரியேனென்றிருக்குமளவில் ஒரு விஷயத்திலும் ஶேஷத்வமில்லாமையாலே ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஶேஷத்வத்தை உதி$_3$க்கவொட்டா-தென்றபடி. (தச்சே$_2$ஷத்வவிரோதி$_4$ ததி$_3$தரஶேஷத்வம்) என்றது – ஸ்வாதந்த்ர்யம் குலேந்து ஶேஷத்வத்துக்கிசைந்தாலும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$வ்யதிரிக்தவிஷயங்களிலே ஒன்றுக்குத்தன்னே ஶேஷ-மென்றிருக்குமது நிருபாதி$_4$கஶேஷியானவன்பக்கல் ஶேஷத்வத்தைத்தலையெடுக்க

(ஆ.வ்யா.)-மநுஷ்யத்வாதி$_3$கள்போல் அழியுமதன்றிக்கே, ஸம்ஸாரத$_3$ஶையோடு, மோக்ஷத$_3$ஶையோடு வாசியற ஒன்றிலும் (அழியாத பேர்), "குலதொலடியேன்"(திருவாய்.6-10-1), "அடியானிவனென்று" (திருவாய். 9-4-10), "அடியவர்கள்தம்மடியான்"(பெரியதிருமொழி 2-6-10) என்னுமதிறே: ஸ்வரூபத்தை மறைக்கும் அஹங்காரமாலிந்யமறவே, விளக்கின மாணிக்கக்கண்ணடிபோல் நிர்மலஶேஷத்வமே நிரூபகமாயிருக்கும்.

78.க்$_3$ராமகுலாதி$_3$களால் வரும் பேர் அநர்த்த$_2$ஹேது.
79."ஏகாந்தீ வ்யபதே$_3$ஷ்டவ்ய:".

(ஶ்ரீ.வ்யா.)வொட்டாதென்றபடி.

77.(இதுதான் வந்தேறியன்று) (வா-74)என்று துடங்கி உபபாதி$_3$த்த அர்த்த$_2$த்தை [1]முதலிக்கிறார் மேல், (அஹங்காரம்) என்று துடங்கி.
அஹங்காரந்தான், தே$_3$ஹாத்மாபி$_4$மாநரூபமாயும், ஸ்வாதந்த்ர்யரூபமாயும் இரண்டுவகைப்பட்டிறே யிருப்பது; அதில் இங்கு ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைச்சொல்லுகிறது. (ஆர்ப்பு) என்கையாலே - அதினுடைய திரோத$_3$ாயகத்வமும், ஆக$_3$ந்துகத்வமும் தோற்றுகிறது; அத்தை (துடைக்கையாவது) - ஸதா$_3$சார்யோபதே$_3$ஶாதி$_3$களாலே ஸவாஸநமாகப்போக்குகை. (ஆத்மாவுக்கழியாதபேரடியான்) என்றது - ஔபாதி$_4$கமான ஜாதிவர்ணாஶ்ரமாதி$_3$களாலே வந்தழிந்துபோம் நாமங்கள் போலன்றிக்கே, யாவதா$_3$த்மாநுவர்த்தியான நாமம் தா$_3$ஸனென்னுமதென்றபடி. (இறே) என்று - இவ்வர்த்த$_2$த்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்$_3$தி$_4$. "தா$_3$ஸபூ$_4$தாஸ்ஸ்வத:"(ஹாரீதஸ்ம்ருதி), "ஆத்மதா$_3$ஸ்யம்" ( ) இத்யாதி$_3$களில்விடத்தில் விவக்ஷிதங்கள். ஆகையால், ஸ்வாதந்த்ர்யாதி$_3$கள் ஔபாதி$_4$கம், தா$_3$ஸ்யம் ஸ்வாபா$_4$விகமென்னக்குறையில்லை என்று கருத்து.

78.அதுவென், க்$_3$ராமகுலாதி$_3$களால் வரும் வ்யபதே$_3$ஶமன்றோ நடந்துபோருகிறதென்ன அருளிச்செய்கிறார், (க்$_3$ராம) இத்யாதி$_3$யால்.
அதாவது - க்$_3$ராமகுலாதி$_3$வ்யபதே$_3$ஶம் அஹங்காரஜநகமாகையாலே, ஸ்வரூபஹாநிரூபாநர்த்த$_2$கரமென்றபடி. ஆகையால், அவற்றாலிவன் வ்யபதே$_3$ஷ்டவ்யனல்லனென்று கருத்து.

79.உக்தார்த்த$_2$த்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் மேல், ("ஏகாந்தீ வ்யபதே$_3$ஷ்டவ்ய:") என்று.
"ஏகாந்தீ வ்யபதே$_3$ஷ்டவ்யோ நைவ க்$_3$ராமகுலாதி$_3$பி$_4$: । விஷ்ணுநா வ்யபதே$_3$ஷ்டவ்யஸ்தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி ॥" (வி.ஸம்.). இத்தால் - ப$_4$க$_3$வதே$_3$கபரனாயிருக்குமவன் க்$_3$ராமகுலாதி$_3$ஸம்ப$_3$ந்தங்களையிட்டுச்சொல்லப்படுமவனல்லன், ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தையிட்டுச்சொல்லப்படுமவன்; அவனுக்கு அந்த க்$_3$ராமகுலாதி$_3$களெல்லாம் ப$_4$க$_3$வானேயென்கிறது.
(ப்ராப்தாவும்)(வா-70) இத்யாதி$_3$வாக்யத்திலே இச்சேதநனுடைய ஸ்வயத்நநிவ்ருத்த்யாதி$_3$கள் தோற்றினபடியாலே இவற்றுக்கு நிதா$_3$நம் இன்னதென்றும்(வா-71), ஏவம்பூ$_4$தனுடைய ப்ரயத்நஶைதந்யப்ரயோஜநமும்(வா-72), ஶேஷத்வாதி$_3$ப்ராத$_4$ாந்யஹேது ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய

(ஆ.வ்யா.)-78,79. இப்படி ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வமே ஸ்வரூபநித்யநிரூபகமென்று ஶிக்ஷித்த பரமை-காந்திக்கு, தே$_3$ஹாநுப$_3$ந்தி$_4$யான (க்$_3$ராமகுலாதி$_3$களால் வரும்) வ்யபதே$_3$ஶம், மோக்ஷஸ்வரூபஸ்வரூப-ஹாநியாகிற மஹாநர்த்த$_2$ஹேதுவென்றருளிச்செய்து "ஏகாந்தீ வ்யபதே$_3$ஷ்டவ்யோ நைவ க்$_3$ராமகுலா-தி$_3$பி$_4$: । விஷ்ணுநா வ்யபதே$_3$ஷ்டவ்யஸ்தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி ।।"(பரமைகாந்தித$_4$ர்மம்) என்று அதுக்கு ப்ரமாணோபாத$_3$ாநம் பண்ணுகிறார்.

ஆய் அருளிய ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷணவ்யாக்$_2$யாநத்தில் உபாயவைப$_4$வம் என்கிற த்$_3$வீதீயப்ரகரணம் ஸமாப்தம்

ஆய் திருவடிகளே ஶரணம்

(ஜீ.வ்யா.)-தா$_3$ஸ்யாந்தரங்க$_3$நிரூபகத்வமென்றும்(வா-73) இப்படியிருக்கிறவிது ஸ்வாப$_4$ாவிகம் (வா-74), ஏதத்$_3$விரோதி$_4$கள் ஔபாதி$_4$கமென்றும்(வா-75), தந்நிவ்ருத்தியிலாத்மாவுக்கு தா$_3$ஸ்யமே நித்யநிரூபகமாயிருக்குமென்கையாலே இவ்வர்த்த$_2$த்தை மூதலித்தும்(வா-77), க்$_3$ராமகுலாதி$_3$களாலிவன் வ்யபதே$_3$ஷ்டவ்யனல்லனென்றும்(வா-78), உக்தார்த்த$_2$த்தில் ப்ரமாணமும் சொல்லுகையாலே(வா-79), (ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி)(வா-71)இத்யாதி$_3$வாக்யந்துடங்கி இவ்வளவும் ப்ராஸங்கி$_3$கம்.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால் - ப்ரபத்திக்கு தே$_3$ஶாதி$_3$நியமங்களில்லை(வா-23), விஷய-நியமமேயுள்ளதென்னுமிடமும்(வா-24), அவ்விஷயந்தானின்னதென்னுமிடமும்(வா-34), அவ்விஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யமும்(வா-34-40), அதில் ப்ரபத்தி பண்ணுமதி$_4$காரிகளுடைய த்ரைவித்$_4$யமும்(வா-41-50), ப்ரபத்தியை உபாயமாக்கினால் வருமவத்$_3$யமும்(வா-54), ப்ரபத்தி-தன்னுடைய ஸ்வரூபாதி$_3$களும்(வா-55-59), ப்ரபத்தவ்யனே உபாயமென்னுமிடமும்(வா-66-70) ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டது.

பெரியஜீயர் அருளிய ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷணவ்யாக்$_2$யாநத்தில் உபாயவைப$_4$வம் என்கிற த்$_3$வீதீயப்ரகரணம் ஸமாப்தம்

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமல்லோககு3ரவே நம:
ஸ்ரீமத்3வரவரமுநயே நம:

பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீவசநபூ4ஷணவ்யாக்2யாநத்துக்குத் திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி அருளிச்செய்த அரும்பத3விளக்கம்

23. ப்ரத2மப்ரகரணத்துக்கு த்3விதீயப்ரகரணத்தோடே ஸங்க3தி அருளிச்செய்கிறார் (கீழ் உக்தமான) இத்யாதி3நா. இங்கே 'த்3வயவிவரணத்வாத் ஶாஸ்த்ரஸங்க3தி:, பூர்வக2ண்ட3-விவரணரூபத்வாத் காண்ட3ஸங்க3தி:'( ) என்கிற ஸங்க3திகள் அர்த்த2ஸித்3த4ங்கள். (கீழ் உக்தமான உபாயத்தினுடைய) என்றது - ப்ரத2மப்ரகரணோக்தமான ஸித்3தே4ாபாயத்தினுடைய என்றபடி. (ஸ்வீகாரரூபையாய்) - வக்ஷ்யமாணவரணத்திலையாய் என்றபடி. இத்தால் - உபாய-ஸ்வீகாரரூபத்வாத் உபாயவைப4வப்ரகரணத் ப்ரகரணாந்தரப்ரதிபாத்3யத்வம் என்று ஸூசிதம். கிஞ்ச, நாராயணபதா3ர்த்த2கத2நாநந்தரம் க்ரமப்ராப்தமான "ப்ரபத்3யே" (த்3வயோப.)என்கிற க்ரியாபதா3ர்த்த2த்தினுடைய கத2நம் பண்ணுகிறதென்று அவஸரஸங்க3தியும் ஸூசிதை என்று கண்டுகொள்வது. (ப்ராஸங்கி3கமாக) என்றது - உபாயவைப4வப்ரதிபாத3நாபேக்ஷித-அர்ஜுந-தே3ஶாதி3-உபஸ்தி2திவிஷயமாக என்றபடி. இத்தால் - ப்ரஸங்க3ஸங்க3தி சொல்லப்-பட்டதென்று கண்டுகொள்வது.

ஆக, ப்ரத2மப்ரகரணத்3விதீயப்ரகரணங்களுக்கு அவஸரஸங்க3தியும் ப்ரஸங்க3ஸங்க3தியு-மென்று த3ர்ஶிப்பித்து, (ப்ரபத்திக்கு தே3ஶநியமமும்) இத்யாதி3த்3விதீயப்ரகரணப்ரத2ம-வாக்யத்துக்கு ப்ரத2மப்ரகரணாந்திமவாக்யமான (ப்ரபத்த்யுபதே3ஶம்) இத்யாதி3வாக்யத்தோடே அநந்தரவாக்யஸங்க3தியை அருளிச்செய்கிறார் (அதில் ப்ரத2மத்திலே) இத்யாதி3நா. "த4ர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே" (கீ3.1-1)என்றிருக்கையாலே தே3ஶநியமாபா4வம் ஶங்கிக்க-வொண்ணாதென்றுபார்த்து (யுத்3த4பூ4மியிலே) என்றருளிச்செய்தார். புண்யதே3ஶத்திலும் அஶாத்3த4ஸ்த2லவ்யாவ்ருத்தஸ்த2லம் அபேக்ஷிதமாகையாலே ஶங்காவகாஶம் உண்டென்று கருத்து. (இதுக்கு தே3ஶாதி3நியமங்களில்லையோ) என்கிறவிடத்திலே "புண்யேநுகூலே ஸமயே தே3ஶே ப4க3வதே ஶுபே4(ப4க3வதோத்தரே என்று மீமாம்ஸையில் பாட2ம்) । நிமஜ்ய நியதஸ்தீர்த்தே2 ப்ரணிபத்யாஶ்ரயேத்3கு3ரும் ॥ ஆசார்யஸ்சோபஸந்நாய ப4க்த்யாப்4யர்ச்ய ஜநார்த்த3நம் । கு3ரூந் ப்ரணம்ய மந்த்ரேண ப்ரபத்திம் ப்ரதிபாத3யேத் ॥" என்கிற பா4ரத்3வாஜஸம்ஹிதாவசநம் அபி4ஸம்ஹிதம்.

"ந தே3ஶகாலௌ நாவஸ்தா2ம் யோகே3ா ஹ்யயமபேக்ஷதே"( )என்கிறவிது தே3ஶகால-த்யாக3வித்4யஸம்ப4வத்தாலும், விஶிஷ்டதே3ஶகாலத்யாக3விதி4 என்னும்போது ஆஶ்ரய-ணத்துக்கு அஶாத்3த4தே3ஶகாலஸம்பாத3நப்ரஸங்க3ம் வருகையாலே ஶிஷ்டாசாரவிரோத4ம் வருகையாலும், 'ஹி'ஶப்3தே3ாபப3ந்த4த்தாலும், அர்த்த2வாத3மாமென்று ஶங்கிது: அபி4ப்ராயமென்று கண்டுகொள்வது.

(என்கிற ஶங்கையிலே) என்கிறவித்தால் - (ப்ரபத்த்யுபதே3ஶம்) இத்யாதி3வாக்யத்துக்கும்,

(ப்ரபத்திக்கு தே3ஶநியமமும்) இத்யாதி3வாக்யத்துக்கும் ஆக்ஷேபஸங்க3தி என்று ஸூசிதம். "பூர்வந்யாயஸ்ய ஸித்3தா4ந்தயுக்திம் வீக்ஷ்ய பரே நயே । பூர்வபக்ஷஸ்ய யுக்திஞ்ச தத்ராக்ஷேபாதி3 யோஜயேத் ॥"( ) என்னக்கடவதிறே. "ப்ரபத்தி: விஶ்வாஸ:"( ), "ப்ரபத்தி: ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப:"( ) இத்யாதி3களிலே விஶ்வாஸாதி3யிலும் ப்ரபத்தித்வஸ்யபதே3ஶம் காண்கையாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்தியாவதித்யாதி3). "அநந்யஸாத்4யே ஸ்வாபீ4ஷ்டே மஹாவிஶ்வாஸ-பூர்வகம் । ததே3கோபாயதா யாச்ஞா ப்ரபத்தி:" ( )என்கிறவித்தையுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ப4க3வதித்யாதி3): ப4க3வதே3கோபாயத்வப்ரார்த்த2னே என்றபடி. வரணம் - ப்ரார்த்த2நம். "வ்ருங் - ஸம்ப4க்தௌ"(தா4.க்ர்யாதி3), "ஸம்ப4க்தி: - ப்ரார்த்த2நம்"( ) என்னக்கடவதிறே. "உபாயம் வ்ருணுஷ லக்ஷ்மீஶம்"( ), "ஶரணவரணவாகி3யம்" என்கிற நிர்தே3ஶாநுஸாரேண (ஶரணவரணம்) என்று நிர்தே3ஶித்தது. இத்தால் - உபாயத்வப்ரார்த்த2நாரூபையான இதுக்கு உபாயத்வம் கூடாமையாலே உபாயபூ4தகர்மாத்3யபேக்ஷிதவிஶிஷ்டதே3ஶாதி3கள் இதுக்கு அநபேக்ஷிதங்களென்று ஸூசிதம்.

மூலத்திலே [தே3ஶநியமமும்] இத்யாதி3யால் - ஐந்யமாத்ரம் தே3ஶகாலோபாதி4கமாகையாலே, தே3ஶகாலஸாமாந்யநியமாப4ாவமும், ப2லோபயோகி3லௌகிகவைதி3கவ்யாபாரமாத்ரம் இதிகர்த்தவ்யதாரூபப்ரகாரநியதமாகையாலே ப்ரகாரஸாமாந்யநியமாப4ாவமும், அத ஏவ அதி4காரிஸாமாந்யநியமாப4ாவமும் சொல்லவொண்ணாமையாலே தே3ஶாதி3ஶப்3த3ங்கள் புண்யதே3ஶாதி3ரூபதத்தத்3விஶேஷபரங்கள். 'நியம'ஶப்3த3ம் வ்யாப்திபரம். வ்யாப்திதான் ஶாஸ்த்ரீயஸப2லகர்மமாகில் புண்யதே3ஶகாலகர்த்தவ்யங்களென்று. இத்தால் - வ்யாபக-நிவ்ருத்த்யா வ்யாப்யநிவ்ருத்தியாகையாலே புண்யதே3ஶாதிரிக்ததே3ஶாதி3களிலே தாத்3ருஶகர்ம-கரணாப4ாவம் ப2லிதம். யத்3வா, 'நியம'ஶப்3த3ம் அப்ராப்தாம்ஶபரிபூரணப2லகநியமவிதி4பரம். நியமவிதி4யில் இதரநிஷேத4ம் ஆர்த்தி2கமாகையாலே அபுண்யதே3ஶாதி3களில் தாத்3ருஶ-கர்மாப4ாவம் ப2லிதம். அத2வா, 'நியம'ஶப்3த3ம் "பரிஸங்க்2யாவிதி4ரபி நியமஶப்3தே3ந வ்யவஹ்ரியதே" என்று ஶாப்3தி3கர் சொன்னபடியே இதரநிஷேத4க3ர்ப்ப4பரிஸங்க்2யாவிதி4வாசி-யாய் அத்தால் - தாத்3ருஶகர்மத்துக்குப்புண்யதே3ஶாதிரிக்ததே3ஶாதி3களிலே கரணாப4ாவமும், புண்யதே3ஶாதி3களிலே கரணமும் ப2லிதம். இப்படியே ப்ரகாரநியம-அதி4காரிநியமாதி3-ஶப்3த3ங்களிலும் வரும்; இத்தையருளிச்செய்கிறார் (தே3ஶநியமமாவதித்யாதி3). (புண்ய-தே3ஶங்களிலே) என்கிறவிடத்தில் "ஸரஸ்வத்யா த3க்ஷிணே தீரே"( ) இத்யாதி3கள் விவக்ஷிதம்.

(வஸந்தாதி3) என்கிற 'ஆதி3'ஶப்3த3ம் க்3ரீஷ்மாதி3பரம். இங்கே "வஸந்தே ப்3ராஹ்மண ஆத3தீ4த"( ), "வஸந்தே வஸந்தே ஜ்யோதிஷா யஜேத"( ), "க்3ரீஷ்மே ராஜந்ய:"( ) இத்யாதி3கள் விவக்ஷிதம். (ப்ரகார)ஶப்3த3ம் இதிகர்த்தவ்யதாரூபக்ரியாவிஶேஷபரம். 'கர்த்தவ்யதாயா: ப்ரகார: இதிகர்த்தவ்யதா' என்னக்கடவதிறே. இத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஸ்நாநபாத3ப்ரக்ஷாலநாதி3). 'ஆதி3'ஶப்3த3த்தாலே ஆசமநாதி3கள் விவக்ஷிதம். இங்கே "வேதே3ந கர்த்தவ்யதயா விஹிதஸ்ய ஸந்த்4யோபாஸநாதே3: ஶரீரஶுத்3தி4ப்ரகாரத3ந்தத4ாவநஸ்நாநாதி3விஶேஷஸ்ஸஹ நிஷ்கர்ஷ:" என்கிற ஶ்ருதப்ரகாஶிகாஸூக்தி ஸூசிதை.

(அதி4காரிநியமமாவதித்யாதி3). அதி4காரோஸ்யாஸ்தீதி அதி4காரி:. அதி4காரமாவது - உபாயதத்3க3ந்யப2லஹேதுவான ப்3ராஹ்மண்யாதி3கள். (த்ரைவர்ணிகர்) - த்ரிஷு வர்ணேஷு ப4வர். ப்3ராஹ்மக்ஷத்ரியவைஶ்யரென்றபடி. தத்3பி4ந்நர் - (அத்ரைவர்ணிகர்). ப்ராகர்யாபி4-ப்ராயேண நிஷாத4ஸ்த2பதிரத2காராநுபாத3ாநம். இங்கே "வஸந்தே ப்3ராஹ்மணமுபநயீத"( )

இத்யாதி3களும். "தஸ்மாச்சூ2த்3ரோ யஜ்ஞேந(?ா)வக்லுப்த:"( ) இத்யாதி3யும் விவக்ஷிதம்.

(ப2லநியமேத்யாதி3). (த்3ருஷ்டப2லம்) - வ்ருஷ்ட்யாதி3: (அத்3ருஷ்டப2லம்) - ஸ்வர்க்க3ம். 'யாவத்3வசநம் வாசநிகம்'( ) என்கிற ந்யாயத்தாலே காரீர்யாதி3களுக்கு சோதி3தப2லாதிரிக்த-ப2லஸாத4நத்வம் கூடாதே; கிம்? கேந? கத2ம்? இதி அம்ஸத்ரயவதியான பா4வனையிலே பா4வ்யஸாமாந்யம் உக்தமாகையாலே வ்ருஷ்ட்யாதி3பா4வ்யவிஸேஷவிதி4தான் நியமவிதி4யாய், ஆர்த்தி2கமாக ப2லாந்தரஸாத4நத்வாபா4வமும் ஸித்3தி4க்குமே. "ஸர்வேப்4ய: காமேப்4ய: ஜ்யோதிஷ்டோம:। ஸர்வேப்4ய: காமேப்4ய: த3ர்ஸபூர்ணமாஸௌ"( ) என்கிற ஜ்யோதிஷ்-டோமாதி3களுக்கு "நாந்ய: பந்தா2:"(பு.ஸூ.20) என்று மோக்ஷஸாத4நத்வம் இல்லையே? [1]யோக3ஸித்3த்4யதி4கரணந்யாயத்தாலே ப்ரயோக3பே4தே3ந தத்தத்ப2லஸாத4நத்வமொழிய ஸக்ருத்ப்ரயோக3த்தில் ஸர்வப2லஸாத4நத்வமில்லையே; இத்தையருளிச்செய்கிறார் (இன்ன ப2லத்துக்கு இது ஸாத4நம் இத்யாதி3). க்ரமேண உபபத்திகளை அருளிச்செய்கிறார் (தே3ஸகால) இத்யாதி3யால். ஸாத்3கு3ண்யம் - உத்கர்ஷம். வைகு3ண்யம் - அபகர்ஷம். ஸாத்3கு3ண்யமடியாக அதிஸயம்; வைகு3ண்யமடியாக அநதிஸயமென்றபடி. கர்மங்கள் ஆதே4யாதிஸயங்களாகையாலே தே3ஸாத்3யாதே4யாதிஸயம் கூடும்; ஸித்3தே4ாபாயம் அநந்யாதே4யாதிஸயகமாகையாலே தே3ஸாத்3யாதே4யாதிஸயம் அநபேக்ஷிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உடைத்-தாவது - ஒன்றல்லாமையாலும்) என்று. உபாயவரணம் அதி4காரிவிஸேஷணமாகையாலே உபாயாநதிரிக்தம் என்று விவக்ஷித்து இப்படி அருளிச்செய்ததென்று கண்டுகொள்வது. ப்ரகாரநியமாபா4வத்தில் உபபத்தி அருளிச்செய்கிறார் (தீர்த்த2த்திலே) இத்யாதி3நா. தீர்த்த2த்துக்கும் ஸித்3தே4ாபாயத்துக்கும் ப்ரகாரநைரபேக்ஷ்யத்துக்கு அநுக3தஹேது (ஸ்வயம் பவித்ரமாய் என்று). அதி4காரிநியமாபா4வத்தில் உபபத்தி அருளிச்செய்கிறார் (வர்ணத்3யநு-ரூபமாய் இத்யாதி3நா). (ஆதி3)ஸப்3த3த்தாலே ஆஸ்ரமத்தை ஸங்க்3ரஹிக்கிறது. கர்மத்துக்கு (வர்ணாநுரூப)த்வமாவது - ப்3ராஹ்மண்யாத்3யவச்சி2ந்ந-அக்3நிவித்3யாஸாபேக்ஷத்வம்; தத3பா4வம் - ஸித்3தே4ாபாயத்துக்கு உண்டென்றபடி. (ஸ்வரூபாநுரூப)த்வமாவது - அநந்ய-ஸரணத்வரூபஸ்வரூபத்துக்கு ஸித்3தே4ாபாயவரணம் உசிதமாயிருக்கை. ப2லநியமாபா4வத்தில் உபபத்தி அருளிச்செய்கிறார் (சேதநருடைய இத்யாதி3நா). வரணைத்3விஷயயோ: அபே4தே3ாப-சாரத்தாலே இவ்வுபபத்திகளை யோஜித்துக்கொள்வது.

உக்தோபபத்த்யநுக்3ராஹ்யங்களான ப்ரமாணங்களை உபாத3ாநம் பண்ணுகிறார் (ந ஜாதிபே4த3மித்யாதி3). அயம் யோக3: - ஸரணவரணம் என்றபடி. 'யோக3'ஸப்3த3த்தால் உபாயத்வம் சொல்லுகையாலே ப4க3வது3பாயத்வத்தை உபசரிக்கிறது. ஜாதிபே4த3: - ப்3ராஹ்மணத்வாதி3:. குலம் - த்ர்யார்ஷேயத்வாதி3. லிங்க3ம் - ஆஸ்ரம:. கு3ண: - ஸாத்3தி4:. க்ரியா: - ஸ்நாநாத3ய:. தே3ஸகாலௌ - புண்யதே3ஸகாலௌ. அவஸ்த2ா - ஜாதபுத்ரத்வாத்3யுப-லக்ஷிதவயோவிஸேஷ:. இவற்றை (நாபேக்ஷதே) என்றது - இத்தைப்பரிகரமாக அபேக்ஷியா-தென்றபடி. "ந ஜாதிபே4த3ம் ந குலம் ந லிங்க3ம் நாவஸ்த2ாம்" என்கிறவித்தால் அதி4காரி-நியமாபா4வமும், "ந கு3ணக்ரியா:" என்று ப்ரகாரநியமாபா4வமும், "ந தே3ஸகாலௌ" என்று தே3ஸகாலநியமாபா4வமும் சொல்லுகிறது. இத்தையருளிச்செய்கிறார் (என்று ப்ரபத்திக்கு இத்யாதி3நா). இது பா4ரத்3வாஜஸம்ஹிதையில் ப்ரத2மாத்4யாயஸ்த2ம். இது 'புண்யதே3ஸாதி3கள் ப்ரபத்த்யர்த்த2ம் அநபேக்ஷிதங்கள்' என்கிற அர்த்த2த்துக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபகம். ப4க்த்யாதி3-ஸாம்யத்தாலாதல் "உத3க3யநபூர்வபக்ஷாஹ:" இதி ஸாமாந்யவிதி4யாலாதல் ப்ராப்தமான தே3ஸாதி3நியமாபேக்ஷத்வத்தை நிஷேதி4க்கக்கூடுமே. இதுக்கு ப்ரயோஜநம் அகாலாதி3களிலும் ப்ரவர்த்திக்கையால் ஆநர்த்த2க்யஸங்கையுமில்லை.[2]"விதி4ர்வா த4ாரணவத்"(ப்3ர.ஸூ.3-4-20)

என்கிற ந்யாயத்தாலே 'ஹி'ஶப்3த3ம் இருந்தாலும் அர்த்த2ப்ராப்திவஶாத் விதி4த்வம் கூடுமே, தே3ஶாதீ3நாமபி ஸாத4நத்வவேஷேண த4ர்மதயா சரமஶ்லோகத்திலே விஶிஷ்டதே3ஶாதி3த்யாக3ம் விதி4க்கப்படுகையாலே அத்தை இங்கே அநுவதி3க்கக்கூடுமாகையாலே 'ஹி'ஶப்3த3ம் உபபந்நமாம். சரமஶ்லோகத்திலும் விஶிஷ்டத்யாக3விதி4யாலே வித்4யத்4நதே3ஶகாலப்ரதீக்ஷா-நிவ்ருத்திமாத்ரம் போ3தி4க்கலாமே. இப்படி உபக்ரமாவக3தவிஶிஷ்டதே3ஶகாலாதி3-நைரபேக்ஷ்யாநுரோதே4ந அநந்தராவக3தமான "புண்யேநுகூலே"( ) இத்யாத்4யுக்ததே3ஶகாலாதி3-நியமபரவசநம் பக்ஷத: ப்ராப்தவிஶிஷ்டதே3ஶகாலாநுவாத3கம் என்றுதல், மந்த்ரக்3ரஹணாங்க3-தே3ஶகாலாதி3நியமவிதி4 என்றுதல் உசிதம் என்று கருத்து.

(ப்ரபத்தேரித்யாதி3). "பராபேக்ஷாநவித்4யதே" என்று ப்ரகாரநியமாபா4வமும், "ஸர்வத்ர" என்று தே3ஶநியமாபா4வமும், "ஸர்வேஷாம்" என்று அதி4காரிநியமாபா4வமும், "ஸர்வகாம-ப2லப்ரதா3" என்று ப2லநியமாபா4வமும் சொல்லிற்று. தே3ஶாதி3நியமாபா4வம் ப4ரத்3வாஜ-ஸம்ஹிதையிலே விஸ்பஷ்டமாக ஸித்3த4மாகையாலே இதிலே ஸ்பஷ்டமாகச்சொன்ன ப2லநியமா-பா4வாம்ஶமே விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (என்று ப2லநியமா-பா4வமித்யாதி3). "யோகே3ஹ்யயமபேக்ஷதே" என்று ஸாமாந்யேந தே3ஶாதி3நியமநைரபேக்ஷ்யம் சொல்லுகையாலே அநுஷ்டா2நத்திற்போலே ஶ்ரவணத்திலும் தே3ஶாதி3நியமநைரபேக்ஷ்யம் ஸித்3த4ம் என்று கருத்து.

24. ப்ரபத்திக்கு தே3ஶாதி3நியமமில்லை என்றுதல், ஒருநியமமில்லையென்றுதல் நிர்தே3ஶியாதே. (தே3ஶநியமமும்) இத்யாதி3விஶிஷ்யோக்தியாலே மற்றும் சில நியமம் ஶங்கிக்கக்கூடுமோ என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவையில்லையாகில் இத்யாதி3). 'விஷயநியம'ஶப்3தா3ர்த்த2ப்ரத3ர்ஶநம் உத்தரத்ர ஸ்பு2டமென்றும் விஸ்தரேண வக்தவ்யம் என்றும் இங்கே சொல்லிற்றிலர்.

25. "ப்ரபத்திக்கு தே3ஶாதி3நியமமில்லை" என்கிற நிஷேத4த்துக்கு [1]"ஸப்3த4ரூபே க்வசித் கிஞ்சித்தாத்3ருகே3வ நிஷித்4யதே" ( )என்கிறபடியே ப்ரதிஷேத்4யப்ரஸக்தி4 அபேக்ஷிதமிறே. அதெங்ஙே? என்கிற ஶங்காபரமாக உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இதுக்கிவையித்யாதி3). யத்3வா, 'ப்ரபத்திக்கு தே3ஶநியமமில்லை' என்கிறவித்தால் [2]"ஸம்ப4வவ்யபி4சாராப்4யாம் ஸ்யாத்3விஶே-ஷணமர்த்த2வத்" ( ) என்கிறபடியே அந்யத்துக்கு தே3ஶாதி3நியமமுண்டென்று வ்யஞ்ஜிதமாய் அந்த அந்யமேதென்னும் ஶங்காபரமாக அவதாரிகை (இதுக்கித்யாதி3) என்னவுமாம்.

[கர்மத்துக்கு] என்கிற ஏகத்வம் - ஜாத்யேகத்வம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஜ்யோதிஷ்டோமாதி3கள் என்று). 'ஆதி3'ஶப்3த3ம் த3ர்ஶபூர்ணமாஸாதி3பரம். 'புண்ய'ஶப்3த3ம் பாவநவாசியென்று திருவுள்ளமாய் அந்தப்பாவநத்வம் லௌகிகப்ரமாணாऽகோ3சரமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஶாஸ்த்ரங்களில் இத்யாதி3).

"க்3ரீஷ்மே ராஜந்ய:" இத்யாத்3யபி4ப்ராயேண, 'க்3ரீஷ்ம'ஶப்3த3ம் வாஜபேயாऽபி4ப்ராயேண; "ஶரதி3 வைஶ்ய:" இத்யேதத3பி4ப்ராயேண வா. ஶரச்ச2ப்3த3ம் உத3க3யநபூர்வபக்ஷேத்-யாத்3யபி4ப்ராயேண (ஶுக்லபக்ஷேத்யாதி3). அபஶூத்3ராதி4கரணஸித்3தா4ந்தத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (உபநயநேத்யாதி3). இதுதான் - த்ரைவர்ணிகர் என்கிற இதுதான் என்றபடி. "ஜாதபுத்ர: க்ருஷ்ணகேஶோऽக்3நீநாத3தீ4த"( ). "ஸ்வாத்4யாயோத்4யேதவ்ய:"( ). "ஷட3ங்கோ3

வேதே3ாத்4யேய:" ( )இத்யாத்3யபி4ப்ராயேண (க்3ருஹமேதி4த்வேத்யாதி3). நியதங்களாய் என்றது - கர்த்ருத்வாவஸ்தா2ந்வ்யாபகங்களாய் என்றபடி.

26.(கீழ்ப்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை இதி). (ப்ரபத்திக்கு)(ஸூ-23) த4ர்மியை நிர்தே3ஶித்து (தே3ஶநியமமும் - இல்லே) இத்யாதி3நா ஸாத்4யத்தை நிர்தே3ஶித்தமையாகிற ப்ரதிஜ்ஞையை வசநாநுஷ்டா2நரூபஹேத்வபி4தா4நத்தாலே உபபந்நமென்கிறார் என்றபடி. 'உத்3தே3ஶக்ரமேண உபபாத3நம்' என்ற அபி4ப்ராயேண (ப்ரத2மமென்று).

ஸ: - அயம் விபீ4ஷண:. "அதே3ஶகாலே ஸம்ப்ராப்த:" *(ரா.யு.17-37)*இத்யத்ர. 'மே - இயம் விவக்ஷா சாஸ்தி, ஸ: - இஹ - யத்ர - யதா3 - ஸம்ப்ராப்த:, தஸ்ய - ஆக3மநஸ்ய, ஸ ஏஷ ஏவ தே3ஶ: ஸ ஏஷ ஏவ காலஶ்ச, ப4வதி = யதா3 ப4வதி, ததா3விதா3ம் தாம் யதா3மதி விஜ்ஞாப்யமாநாம் நிபோ3த4' என்று "அதே3ஶகாலே" இத்யாதி3ஸார்த்த4ஶ்லோகத்துக்கு அந்வயத்தை உட்கொண்டு அர்த்த2ம் (ராவணனுலே இத்யாதி3, கேட்டருளவேணும் இத்யந்தம்). தச்ச2ப்3த3ம் பரோக்ஷவாசியாகையாலே ஸங்காஸ்ருத்தாந்தமான ராவணனவமாநிதத்வத்தைச்சொல்லுகை உசிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ராவணனுலே அவமாநிதனுயென்று). 'இத3ம்'ஶப்3த3ம் ப்ரத்யக்ஷவாசியாகையாலே ஸந்நிக்ருஷ்டதே3ஶஸ்ருத்தாந்தமான "அநுஜோ ராவணஸ்யாஹம்" (ரா.யு.19-4) இத்யாதி3ஶ்லோகார்த்த2த்தைச்சொல்லுகை உசிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸ்வநிகர்ஷத்தை இத்யாதி3). ராவணாநுஜத்வம் தே3ாஷமாகையாலும், தேந அவமாநிதத்வமும் அப்படியாகையாலும், 'விரோதேந பீ4ஷயதி இதி விபீ4ஷண:' என்கிற ஸமாக்2யாப்ரவ்ருத்திநிமித்தமும் தே3ாஷமாகையாலும், அதுதான் பூர்வார்த்த2த்தால் சொல்லிற்றுகையாலும் (ஸ்வநிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு) என்றது. "ராக4வம் ஶரணம் க3த:" (ரா.யு.17-16) என்கிறதின் அர்த்த2ம் ('ஶரணம் என்று வந்த' என்று). "அதே3ஶகாலே" என்கிறவிடத்தில் 'அதே3ஶகால'ஶப்3த3ம் ஸமாஹாரத்3வந்த்3வம். 'நஞ்'அர்த்த2ம் உப4யாந்வயி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அதே3ஶத்திலே அகாலத்திலே என்று). 'ஸம்ப்ராப்த'-ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (வந்தான் என்று). 'இதி - அத்ர' என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (என்று தேவரீருடைய இத்யாதி3). 'அத்ர'ஶப்3த3ம் அநுவாத3மாய் பு3த்3தி4ஸ்த2பராமர்ஶியுமாகையாலே ஜாம்ப4வது3க்தத்வத்தைச்சொல்லும் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (மந்த்ரிகளாலே இதி). 'அப்ரதிஷித்3த4ம் அநுமதம் ப4வதி' என்று ஶாக்3ரீவாதி3க்கும் இது அபி4மதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (மந்த்ரிகளாலே) என்று ப3ஹுவசநம். "விவக்ஷா ச" என்கிற 'ச'ஶப்3த3ம் 'து'ஶப்3தா3ர்த்த2கம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (விசேஷித்து) என்று. 'மே இயம் விவக்ஷா அஸ்தி' என்கிற இவற்றுக்கு அர்த்த2ம் (எனக்கிந்த இத்யாதி3). "ஸ ஏஷ:" என்கிறவிது பூர்வப்ரக்ருதஸாகாங்க்ஷமாகையாலே 'ஸ:' என்று அநுஷங்க3ம்; 'யத்ர யதா3' என்று அத்4யாஹாரம்; 'ஸம்ப்ராப்த:' என்று அநுஷங்க3ம்; 'தஸ்ய' என்று ஆகர்ஷம்; 'ஆக3மநஸ்ய' என்று ஆக்ருஷ்டத்துக்கு ஷஷ்டீ2விப4க்திபரிணாமம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அவன் வருகிறவளவில் இத்யாதி3). 'இஹ' என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (வருகிறவளவில் என்று). 'யத்ர யதா3 ஸம்ப்ராப்த:' என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (யாதொரு தே3ஶத்திலே இத்யாதி3). 'தஸ்யாக3மநஸ்ய' என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (அவன் வரவுக்கு இதி). 'ஸ ஏஷ:' என்கிற ப்ரதியோகி3நிர்தே3ஶமாகையாலே 'தே3ஶ: கால:' என்று உசிததே3ஶகாலபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (தே3ஶம் இத்யாதி3). "ஸ ஏஷ:" என்கிறவிது உப4யாந்வயி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அந்த இதுவே காலமும் என்று). 'யதா3 - ப4வதி' என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (ஆம் யாதொருபடி என்று). "ததா3பூ4தாம்" என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (அப்படிப்பட்ட என்று). "தாம்" இத்யஸ்யார்த்த2ம் (விவக்ஷையை என்று). 'யதா3மதி நிபோ3த4'

என்று தௌ3ரவ்யவிஷயத்தில் சொல்லக்கூடாதாகையாலே ஸ்வநைச்யம் தோற்ற "யதா2மதி விஜ்ஞாப்யமாநாம்" என்று அத்4யாஹ்ருதக்ரியையோடே அந்வயம் என்ற அபி4ப்ராயத்தாலே (அறிந்தவளவும் இத்யாதி3). 'மதிம் அநதிக்ரம்ய' என்றபடி. "நிபோ3த4" என்கிற ஸாமாந்யஶப்3த3ம் ஶ்ரவணரூபவிஶேஷபரம். 'ப்ரார்த்த2நாயாம் லோட3ந்தம்' என்னுமபி4ப்ரா-யத்தாலே (கேட்டருள வேணுமென்று). 'பு3த்3தி4ர் - அவபோ3த4நே' என்கிற பௌ4வாதி3க-தா4துவின்மேலே 'லோட்'டில் மத்4யமன். 'புருஷாத்புருஷம் ப்ராப்ய ததா3 தோ3ஷகு3ணவபி', 'ப்ராப்ய ததா3 ராவணே தௌ3ராத்ம்யம் த்வயி விக்ரமஞ்ச த்3ருஷ்ட்வா தஸ்யாக3மநம் யுக்தம், தஸ்ய பு3த்3தி4தர்ஶ ஸத்3ருஶாம்' என்று 'புருஷாத்புருஷம்' இத்யாதி3 ஸார்த்த4ஶ்லோகத்துக்கு அந்வயத்தை உட்கொண்டு அர்த்த2ம் (எங்ஙனேயென்னில் என்று துடங்கி, ஸத்3ருஶமென்றுளிறே என்னுமளவாக).

(எங்ஙனேயென்னில்) என்றது - விவக்ஷிதார்த்த2ம் எப்படிப்பட்டதென்றபடி. க்ரமநிர்தி3ஷ்ட-தோ3ஷதௌ3ராத்ம்யகு3ணவிக்ரமப்ராயபாட2த்தாலும், 'ராவணே - த்வயி' என்கிற ஸ்தா2ந-ப்ரமாணத்தாலும், அபகர்ஷார்த்த2கபஞ்சமீவிப4க்திஸமபி4வ்யாஹாரத்தாலும், ஈப்ஸிததமத்வ-போ3த4கத்3விதீயாவிப4க்திஸமபி4வ்யாஹாரத்தாலும் "புருஷாத்" என்கிற பஞ்சம்யந்தபத3ம் ஹேயதமராவணரூபகாபுருஷபரம். "புருஷம்" என்கிற த்3விதீயாந்தபுருஷபத3ம் உபாதே3யதம-ராமாத்மகபுருஷோத்தமபரம். அதில் "ஶ்லோகார்த்தே4ந ப்ரவக்ஷ்யாமி யது3க்தம் க்3ரந்த2கோடிபி4: I பரோபகார: புண்யாய பாபாய பரபீட3நம் II" ( )என்கிறபடியே பரஹிம்ஸை ஹேயத்வகாஷ்டை2-யும் பரரக்ஷணம் உபாதே3யத்வகாஷ்டை2யுமாகிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தம:ப்ரக்ருதியாகையாலே இத்யாதி3நா). இவனுடைய தம:ப்ரக்ருதித்வம் ஜநநகாலப்ரயுக்த-மென்று விஶ்ரவஸ்ஸினுடைய வசநஸித்3த4ம்.

(ராவணனிற்காட்டில்) என்கிறவித்தால் [1]"பஞ்சமீ விப4க்தே" (அஷ்.2-3-42)என்கிற ஸூத்ராநுஶிஷ்ட-அத்யந்தபே4தா3ர்த்த2கபஞ்சம்யந்தம் "புருஷாத்" என்கிற பத3ம் என்று ஸூசிதம். "புருஷம்" என்கிறவிது 'ப்ரூ - பாலநபூரணயோ:' (தா4.க்ர்யா) என்று "ஸத்த்வம் விஷ்ணுப்ரகாஶகம்" என்கிற ஸத்த்வபூர்த்தியையும், அதடியான பரரக்ஷணஶீலதையையும் சொல்லுகிறதென்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸத்த்வோத்தரராகையாலே இதி). 'த்வயி' இதி ஸ்தா2நப்ரமாணத்தாலே லப்3த4மான அர்த்த2ம் (தேவரீரை இதி). "ஆக3மநம்" என்கிறவித்தோடே புநருக்தமாகையாலும், "த்3ருஷ்ட்வா" என்கிறவித்தோடே ஸஹசரித-மாகையாலும் 'க3த்யர்த்தா2 பு3த்3த்4யர்த்தா2:' ( ) என்று "ப்ராப்ய" என்கிறவிதுக்கு ப்ரகர்ஷேண பு3த்3தி4பண்ணி என்றர்த்த2மாய், ப்ரகர்ஷமாவது 'புருஷபத3விவக்ஷிதரக்ஷகத்வரூபகப்ராப-கத்வாவகா3ஹநரூபம்' என்று விவக்ஷித்து, அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராபகராக பு3த்3தி4பண்ணி என்று). 'ததா3'ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (அப்படியேயென்று). 'தோ3ஷ'ஶப்3த3ம் அஸங்கோசாத்காஷ்டா2-பந்நஹேயவாசியாய், ஆத்மாந்தநரகாவஹமான ப4க3வத்ப்ராதிகூல்யப்ரயுக்தவிநாஶவாசியாகிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ராவணனை விட்டித்யாதி3). 'கு3ண'ஶப்3த3ம் அஸங்கோசாத்காஷ்டா2பந்நோபாதே3யவாசியாய், ஆத்மாந்ததா3ஸ்யவாசி என்னுமபி4ப்ரா-யத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தா4ர்மிகரான தேவரீருடனே) இத்யாதி3. (தா4ர்மிகரான) என்றது - "ஆந்ருஶம்ஸ்யம் பரோ த4ர்ம:"(ரா.ஸு.38-4) என்கிற பரமத4ர்மப்ரவர்த்தகரான என்றபடி.

"ப்ராப்ய" என்கிறவிதுக்கு அநுஷங்க3மென்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பு3த்3தி4பண்ணி என்று). த்3விதீய'ததா3'ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (அப்படியேயென்று). "ராவணே

லோகராவண:" ( ) என்கிறவித்தையுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (தேவரீர் திருவுள்ளத்திலே இத்யாதி3). தௌ3ராத்ம்யத்தை - து3ஷ்டஸ்வபா4வதையை. "விக்ரம: க்ரமணே ஸௌர்யே"( ) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு விக்ரமத்துக்கு [1]விஷயாகாங்க்ஷாயாம் ஸந்நிஹிதஸம்ப3ந்தி4ஸப4-ந்யாயேந தௌ3ராத்ம்யாஸ்ரயராவணாதி3களே ஸம்ப3ந்தி4கள் என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (து3ராத்மாக்களை இத்யாதி3). ஆண்பிள்ளைத்தனம் - ஸௌர்யம்."த்3ருஷ்ட்வா" என்கிற-விதுக்கர்த்த3ம் (கண்டால் என்று). "தஸ்ய" என்கிறவிது "ப்3ருஹஸ்பதேஸ்துல்யமதே: வசஸ்தம் நிஸம்ய யத்நேந விபீ4ஷணஸ்ய" (ரா.யு.15-1)என்கிறபடியே விஸேஷத3ர்ஸித்வவிஸிஷ்ட-விபீ4ஷணபராமர்ஸி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (விஸேஷஜ்ஞனை என்று). "ந்யாய்யேபி யுக்தம்"(ரா.யு.16-16) என்கிற இத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்தம் என்று). "அவாப்தந்யாய்யயோ: ப்ராப்தம்"() என்னக்கடவதிறே. "ந்யாயவாதீ3 விபீ4ஷண:" (ரா.யு.16-16) இத்யாதி3களையுட்கொண்டு த்3விதீய'தஸ்ய'ஸப்3தா3ர்த்த3ம் (ந்யாயத்திலே இத்யாதி3). "தத2ா ஸ்வபக்ஷேப்யநுத்3ருஸ்ய பு3த்3த்4யா வதே3த்க்ஷமம் ஸ்வாமிஹிதஞ்ச மந்த்ரீ" ( ) என்கிறபடியே ந்யாயபராமர்ஸஸித்3த4பு3த்3தி4பரம் 'பு3த்3தி4'ஸப்3த3ம். "ஆத்3யாதி3த்வாத் ஷஷ்ட்2யர்த்தே2 தஸ்"(ஸி.146-10) என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பு3த்3தி4க்கும் ஸத்3ருஸமித்யாதி3).

ப்ரகரணத்தோடே சேர்க்கிறார் (ஆக இப்படி இத்யாதி3). "ப்ராப்ய" - த்3ருஷ்ட்வேத்யர்த்த2ம். (ப4வஸாத்3தி4யுடைய இதி). உபாத்தவசநத்திலே "ஸ ஏஷ தே3ஸ: கால:" என்கிற அம்ஸமே உபஜீவ்யமென்று ஸூசிப்பிக்கிறார் (அவன் வந்ததுலே தே3ஸமும் காலமும் என்று). "ஸம்ஸ்கார-ஸம்பந்ந:" (ரா.யு.17-50)இத்யாதி3யும் "ராஜ்யம் ப்ரார்த்த2யமாநஸ்ச" (ரா.யு.17-61) இத்யாதி3-திருவடிவாக்யத்தையும் உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஸரணாக3திதர்மஜ்ஞரான என்று).

27.கீழ் உபாத்தங்களான உபப்3ரும்ஹணங்களாலே உபப்3ரும்ஹ்யமான வேதா3ந்தத்தில் இதினுடைய தே3ஸகாலாதி3நியமாபா4வம் சொல்லப்படுகிறதென்று அருளிச்செய்கிறார் (இதுதான் என்று). யத்3வா, இதினுடைய தே3ஸாதி3நியமராஹித்யம் ஸம்ஹிதாவிஹிதம், ஸ்ரீராமாயணோக்தா-நுஷ்டா2நஸித்3த4மும் என்று சொல்லி அநுஷ்டா2நகரணமந்த்ரஸித்3த4ம் என்னுமபி4ப்ராயத்-தாலே உத்தரவாக்யாவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (இதுதான் என்றுதுடங்கி) என்றுமாம்.

"வேத3ஸாரேண"( )என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (ஸகலோபநிஷத்ஸாரமாய் இதி). "ஸ்த்ரீஸூத்3ரா விநதாஸ்சைவ மந்த்ரம் ப்ரணவவர்ஜிதம் । நமோந்தம் மந்த்ரரத்நஞ்ச ஜபேயுர்வைஷ்ணவாஸ்ஸதா3 ॥ து3ர்வ்ருத்தோ வா ஸுவ்ருத்தோ வா மூர்க்க2: பண்டி3த ஏவ வா । அதிபாபப்ரஸக்தோऽபி"( ) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (ஸர்வாதி4காரமாய் இதி). 'ஸர்வேஷாம் அதி4காரோ யஸ்மிம்ஸ்தத்தத3ாக்தம்' என்றபடி. "ஸத்3ய: ஸம்ஸாரதாரண:"( ). "த்3வயாநுஷ்டா2நமாத்ரேண நரஸ்ஸீக்4ரம் ஸ க3ச்ச2தி"( ). "மல்லோகமசிரால்லப்3த்4வா மத்ஸாயுஜ்யம் ஸ க3ச்ச2தி"( ) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (அவிளம்ப3யப3லப்ரத3மாய் இதி). 'ரமயதீதி ரத்நம்' என்கிற வ்யுத்பத்தியை உட்கொண்டு "மந்த்ரரத்நேந மத்ப்ரியேண"( ) இத்யாதி3ஸித்3த4ார்த்த2கத2நம் (ஸர்வேஸ்வரனுக்கித்யாதி3). "ரத்நம் மணௌ ச ஸ்ரேஷ்டே2 ச"( ) என்கிறத்தை உட்கொண்டு "மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ர:" (விஷ்.ஸை.) இத்யாதி3-ஸித்3த4ார்த்த2கத2நம் (ஸர்வமந்த்ராந்தரோத்க்ருஷ்டதயா இதி). "உத்3பி4த3ா யஜேத"( ) இத்யாதி3களிற்போலே விதே4யஸாமாநாதி4கரண்யாத் நாமதே4யத்வம் 'மந்த்ரரத்ந'பத3த்துக்கு என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (த்3வயேந மந்த்ரரத்நேந இத்யாதி3). யத்3வா.

"மந்த்ரரத்நம் த்3வயம் ந்யாஸ: ப்ரபத்தி: ஶரணாக3தி: । நாமாநி மந்த்ரரத்நஸ்ய பர்யாயேண நிபோ3த4 மே ॥"( ) என்கிற நாமத்வம் ஆஸ்வகர்ஜநதி3ஶப்3த3வத் கேவலரூட4த்வரூபமாகாது: "த்3வயேந மந்த்ரரத்நேந" இதி ஸஹப்ரயோக3ம் கூடாமையாலே. இனி யோக3ரூட4மாகவேணும்; அப்போது 'த்3வய'பத3ம் இருக்கையாலே "பத்3மாநி யஸ்யாக்3ரஸரோருஹாணி" ( ) என்கிறவிடத்திற்போலே கேவலயோக3ார்த்த2மே 'மந்த்ரரத்ந'பத3விவக்ஷிதம் என்று ஸித்3தி4க்கும்; ஆகையால், ஸர்வமந்த்ராந்தரோத்க்ருஷ்டத்வாதி3கள் ஸமாக்2யையாலே ஸித்3தி4க்கும் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (த்3வயேநேத்யாதி3) என்றுகவுமாம்.

அதில் விவக்ஷிததே3ஶகாலநியமாப4ாவஸ்பே2ாரகாம்ஶத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அதில் இத்யாதி3). "நின்றவாநில்லா நெஞ்சு" - நின்றப்ரகாரம் நில்லாமையை ஸ்வப4ாவமாக உடைய ஹ்ருத3யம் என்று திருமொழிக்கர்த்த2ம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தூறுவளிக்காற்றுப்போலே என்று). சக்ரவாத்தை போலே என்றபடி. (தளமாக) என்றது க்ஷேத்ரமாக என்றபடி. "தளமே பூவிதம்(?ழ்)" ( ) என்னக்கடவதிறே. "சஞ்சலம்" இத்யாதி3யால் ப2லிதம் (க்ஷணப4ங்கு3ரை என்று). அங்குரத்வரூபஜநநகு3ணமாக அருளிச்செய்கிறார் (தீருவதுக்கு முன்னே இதி). தீர்ந்து-போவதற்கு முன்னே என்றபடி. (ஆஶ்ரயிக்கலாயிருக்கை - நித்யயோக3த்துக்கு ப்ரயோஜநம் - இறே) என்றந்வயம். இங்கு '"சஞ்சலம் ஹி மந:" இதி ஆஶ்ரயணருசே: க்ஷணப4ங்கு3ரதயா ஆஶ்ரயணஸ்ய புருஷகாரயோக3ாதி3ஸாபேக்ஷத்வே தத்ப்ரதீக்ஷாயாம் தத்3ருசிநாஶாஶங்கயா பீ4தம் ப்ரதி புருஷகாரயோக3ஸ்ய நித்யத்வேऽபி தத்3ப4யமபரிஹ்ருதமிதி; தத3ர்த்த2ம் நித்யயோக3ப்ரதி-பாத3நம் அநர்த்த2கம் ஸ்யாத் இதி விஶிஷ்டதே3ஶகாலாநபேக்ஷத்வஸித்3தி4:"( )என்கிற பூர்வர்கள் க்3ரந்த2த்திற்படியே ஆஶ்ரயணதே3ஶகாலநியமராஹித்யப்ரயோஜநகத்வம் நித்யயோக3த்துக்கு அநுஸந்தே4யம். ஆநர்த்த2க்யப்ரஸங்க3ாக்ஷேப்யமான அர்த்த2த்துக்கு ஶப்3தா3ர்த்த2ாத3பி ஸ்பஷ்ட-ப்ரதீதி உண்டு என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நன்றாகத்தோற்றுமென்கிறார்) என்று.

28. மேலே (த்3ரௌபதி3)(ஸா-29) இத்யாதி3வாக்யத்3வயத்தாலே அநுஷ்ட2ாநஶ்ரவணங்களை உத3ாஹரிக்கையாலே (எங்கும் காணலாம்) என்கிற 'எங்கும்'ஶப்3த3ம் அநுஷ்ட2ாத்ருஶ்ரோத்ருத்வரூபப்ரகாரகார்த்ஸ்ந்யபரமென்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இத்தை அநுஷ்டி2ப்பார் ஶ்ரவிப்பார் எல்லார்பக்கலிலும்) என்று.

29. "ஸ ஏஷ தே3ஶ: காலஶ்ச"( ) என்று தே3ஶகாலநியமாப4ாவத்துக்கு உத3ாஹரணதயா அநந்தரபூர்வப்ரக்ருதனை விபீ4ஷணாழ்வானை 'கடலிலே ஒரு முழுக்கிட்டு வந்தானென்றில்லை' என்கிறபடியே ப்ரகாரநியமாப4ாவத்துக்கும் உத3ாஹரணதயா த3ர்ஶிப்பியாவிட்டது என்னென்னில், ஶ்ரவணாநுஷ்ட2ாந-உப4யோத3ாஹரணத்3வயத்துக்கும் ஸஹோபஸ்தி2தி இருக்கையாலே ஶ்ரவணோத3ாஹரணதயா அவஶ்யவக்தவ்யனான அர்ஜுநனோடே (ப்ரபத்த்யுபதே3ஶம் பண்ணிற்றும் இவனுக்காக) என்று ஸஹோபஸ்தி2தையான த்3ரௌபதி3யையே அநுஷ்ட2ாந-உத3ாஹரண-மாகக்காட்டுகை உசிதமாகையாலும், த்3ரௌபதி3க்கு அஶக்3தி4ப்ரகர்ஷம் இருந்தபடியாலும், [1]மஹாப்ரகரணந்யாயத்தாலே பரமப்ரக்ருதையான த்3ரௌபத்3யாதி3விஷயமாகவே உத3ா-ஹரணப்ரத3ர்ஶநம் உசிதம் என்கிற ஶங்காபரிஹாரங்களை உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (பூர்வ-ப்ரக்ருதேத்யாதி3). 'ப்ரக்ருத'ஶப்3த3மே அமைந்திருக்க (பூர்வப்ரக்ருதஶப்3த3ம்) [2]பரமப்ரக்ருத-வாசியாமிறே.

மூலத்திலே [ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று] என்கிறவித்தால் - நித்யஸ்நாத-

கர்மாங்க3ஸ்நாநங்களுடைய அப4ாவத்தைச்சொல்லுகிறதன்று; கிந்து, நைமித்திகஸ்நாநநிமித்தீ-பூ4தரஜஸ்வலாத்வத3ஶையைச்சொல்லுகிறது. ரஜஸ்வலையாயிறே ப்ரபத்திபண்ணிற்று என்னு-தொழிந்தது க்3ராம்யோக்திபரிஹாரார்த்த2மாக என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (து3ஶ்ஶாஸநேத்யாதி3). வசநஸ்த2'ரஜஸ்வலா'ஶப்3த3ப2லிதம் (அஶாத்3தை4யாய் இதி). இந்த த்3ரௌபத்3யநுஷ்டா2நம் ஆபத்3விஷயமாகையாலே ப்ரகாரநியமராஹித்யத்துக்கு உத3ாஹரண-மாகக்கூடாதீ! அஸதிப்ரபத்த்யநுஷ்டா2நாநாவஶ்யகத்வே ஶாத்3த்4யாதி3ப்ரகாராலாப4மிறே இங்கு ஆபத்தாவது; ஆகையால் இது இங்கு உத3ாஹரணமாகக்கூடாதீ! என்னில்; அதுக்குக்குறையில்லை, "ந லிங்க3ம் ந கு3ணக்ரியா:"( ) "பராபேக்ஷா ந வித்3யதே"( ) என்று ப்ரகாரநியமநிரபேக்ஷத்வம் சொல்லுகையாலும், "மஹத்யாபதி3 ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ ப4க3வாந் ஹரி:"( ) என்று அஶாத்3தி4த3ஶாஸாத4ாரணது3:கஸங்கடகாலமே தந்நிவர்த்தகப்ரபத3நகாலம் என்று வஸிஷ்ட-வசநஸித்3த4மாகையாலும், விதி4க்கு அநுஷ்டா2நஸகக்ஷணப்ராமாண்யபரிஹாரார்த்த2மாக அநுஷ்டா2நத3ர்ஶநம் அபேக்ஷிதமாகையாலும், "த4ர்மவ்யதிக்ரமோ த்3ருஷ்டோ மஹதாமபி ஸாஹஸம்" ( )என்கிறபடியே அநுஷ்டா2நத்துக்கு அமூலகத்வபரிஹாரார்த்த2மாக விதி4 அபேக்ஷி-தமாகையாலும் இப்படி அந்யோந்யஸாஹாய்யகளாய்க்கொண்டு "தத்3வித3ாம்ஶ்ச ஸ்ம்ருதிஶீலே" ( ) என்கிறபடியே ஶாஸ்த்ராநுஷ்டா2நங்கள் ப்ரபத்திக்கு ப்ரகாரநியமநைரபேக்ஷ்யநிர்ணய-கங்களாகையாலே த்3ரௌபத்3யநுஷ்டா2நத்துக்கு ஆபத்3விஷயத்வகல்பகம் இல்லாமையாலே என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால் ப்ரபத்தி பண்ணுவார் இத்யாதி3).

மூலத்தில் [நீசர் நடுவே] என்கிற 'நீச'ஶப்3த3ம் தத்வத3ர்ஶிஸூக்திரூபப்ரமாண-ப்ரத்யபி4ஜ்ஞாபகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நீசர் என்கிறது நெடுந்தகை-யித்யாதி3). தகை – பெருமையாய், ஸர்வேஶ்வரனை நினையாதவர். நீசர்தாமே – நீசரே என்று திருமொழிக்கர்த்த2ம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஶௌரிசிந்தாவிமுக2ரான இத்யாதி3நா). "ந ஶௌரிசிந்தாவிமுக2ஜநஸம்வாஸவைஶஸம்"( ) என்கிற வசநம் இங்கே அபி4ஸம்ஹிதம். வசநத்திலே 'வைஶஸ'ஶப்3தி3தது3:கரூபஸம்வாஸப்ரதிஸம்ப3ந்தி4வாசக'ஜந'ஶப்3த3-ஸாமர்த்2யாந்நீசஜநபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஹேயரை இதி). "நீச: க3ர்வே அத4மே த்ரிஷு"( ) என்கிற நிக4ண்டு இங்கே விவக்ஷிதம். 'நீச'ஶப்3த3விவக்ஷிதமான அத4ர்மத்வகாஷ்டை2 சண்டா3லத்வம் என்று விவக்ஷித்து, க்ஷத்ரியரான இவர்களுக்கு லௌகிகசண்டா3லத்வம் இல்லையாகையாலே ஶாஸ்த்ரீயமான ப்ரப3லசண்டா3லத்வம் இவர்களுக்கு உண்டென்னு-மபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (விஷ்ணுப4க்தீத்யாதி3, விப்ராதி3த்யாதி3). (த்3விஷட்3-கு3ணயுதாத்) என்கிறவிடத்திலே "ஶமோ த3மஸ்தபஶ்ஶௌசம் க்ஷாந்த்யார்ஜவவிரக்ததா: । ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநஸந்தோஷா: ஸத்யாஸ்திக்யே த்3விஷட்3கு3ணா: ॥"( ) என்கிறவித்தைக்-கண்டுகொள்வது. 'ஶ்வபசாத3த4ம: ஶ்வபசாத4ம:' என்று 'ஶ்வபசாத4ம'ஶப்3தா3ர்த்த2த்தையும் "விப்ராத்3வரிஷ்ட2ம்" என்று பஞ்சம்யர்த்த2மான ஶ்வபசநிஷ்டா2த்யுத்கர்ஷப்ரதியோகி3த்வ-ரூபமான தத3த4மத்வத்தையும் உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஶ்வபசாத4மராகவென்று).

இந்த ப4க3வத்3வைமுக்2யம் ஶாஸ்த்ரீயஜாதிசண்டா3லத்வம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கு மேலே இத்யாதி3). "மத்3ப4க்தாந் ஶ்ரோத்ரியோ நிந்த3ந் ஸத்3ய: சண்டா3லதாம் வ்ரஜேத்" என்கிற வாராஹவசநத்திலே (1)"புமாந் ஸ்த்ரியா"(அஷ்.1-2-67) என்று ஏகஶேஷமாகையாலே ப4க3வத்3ப4க்தரான ஸ்த்ரீகளும் ப4க3வத்3ப4க்தரான புருஷர்களும் "மத்3ப4க்தாந்" என்கிறவிடத்தில் விவக்ஷிதரென்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஶரணாக3தையைப்பரிப4வித்தும் என்று). அஸ்த2ாநஸ்நேஹாதி3களும் த்3ரௌபதீ3பரிப4வம்

கண்டிருந்ததும் அநுதாபாதி4ஶூந்யதையும் ஆகிற து3ராசாராநாசாரங்களையுடையராயிருந்தார்களேயாகிலும் ஶரணாக3தரான இந்த அர்ஜுநாதி3கள்விஷயமான இந்த அபசாரமும் சண்டா3லதாவஹம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே "அநாசாராந் து3ராசாராந்" என்கிற பூர்வார்த்த4த்தை உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ஶரணாக3தரான இத்யாதி3). "நிந்த3ந்" என்கிற ஶத்ராதே3ஶம் [1]"லக்ஷணஹேத்வோ: க்ரியாயா:" (அஷ்டா.3-2-126)என்று ஹேத்வர்த்த2கம். வாசிகாபசாரவாசியான 'நிந்த3'த4ாது காயிகோபலக்ஷகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பரிப4வித்தும், தீங்குகள் செய்தும் போருகையாலே என்று). நிந்த3ாதி3ரூபகர்மஹேதுகத்வமும் "ஶத்3ய:" என்று ஆக3ந்துகத்வம் சொல்லுகையாலே "சண்டா3லதாம்" என்கிறவிது கர்மசண்டா3லத்வபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கர்மசண்டா3லரிறே இத்யாதி3).

ப்ரகாரநியமாப4ாவ-உதா3ஹரணமாக சண்டா3லஸம்ஸர்க்க3ரூபாஶுத்3தி4யை விவக்ஷிக்கிற இடத்திலே (நடுவே) என்று மத்4யத்தைச்சொல்லி, தே3ஶாபுரஸ்ஸரமாக அத்தை விவக்ஷித்த இதுக்கு ப்ரயோஜநம் ப்ரகாரநியமாப4ாவோதா3ஹரணத்தில் அர்த்தா2த்தே3ஶநியமாப4ாவோதா3ஹரணமும் ஸித்3த4மென்னும் மூலாபி4ப்ராயத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நீசர் நடுவே என்கையாலே இத்யாதி3நா). வாச்யவித4யா தே3ஶமும், வ்யங்க்3யவித4யா நீசஸ்ப்ருஷ்டியும் 'நடுவு'ஶப்3த3த்தாலே உக்தமென்றபடி. தே3ஶகாலாதி3நியமஸாபேக்ஷதயா அபி4மதங்களான கர்மயோகா3தி3களும் நீசர்நடுவே கேட்கப்பட்டதாகையாலே இது ப்ரபத்தியினுடைய நியமநைரபேக்ஷ்யத்துக்கு உதா3ஹரணமாகமாட்டாது. அஸத்புபதே3ஶாநாவஶ்யகத்வே நீசமத்4யதே3ஶாதிரிக்ததே3ஶாலாப4ரூபமான ஆபத்தைக்கொண்டு கர்மயோகா3தி3விஷயத்திலே பரிஹரிக்கில் அது ப்ரபத்திக்கும் ஒக்கும்; ஆகையால், இது உதா3ஹரணமாகாதே! என்னில், அதுக்குக்குறையில்லை; கர்மயோகா3தி3விஷயத்திலே அக3த்யா ஆபத்தை விவக்ஷித்தாலும் ப்ரபத்திவிஷயத்திலே [2]பூர்வோக்தந்யாயத்தாலே நியமநைரபேக்ஷ்யவிஷயமான விதி4யும், தத3ாவித4ாநுஷ்டா2நதர்ஶநமும் அந்யோந்யஸஹாயங்களாய்க்கொண்டு நியமநைரபேக்ஷ்யநிர்ணாயகமாகையாலே. கிஞ்ச, கர்மயோகா3தி3விஷயத்திலும் ஆபத்3விவக்ஷை அநபேக்ஷிதை.

"நார்ஹந்தி ஶரணஸ்த2ஸ்ய கலாம் கோடிதமீமபி"( ) என்கிற ப்ரபத்த்யுத்கர்ஷப்ரகாஶநார்த்த2மாக [3]ரத்நகர்ஷஸமாவேஶந்யாயத்தாலே ப்ரதியோகி3வித4யாவாதல், பரமஹிததயாவஶ்யாநுஷ்டே2யத்வேந பரமரஹஸ்யமாக உபதே3க்ஷ்யமாணையான ப்ரபத்திக்கு அவஶ்யாபேக்ஷிதமான த்யாக3த்துக்கு ப்ரதியோகி3ஸமர்ப்பணவித4யாவாதல் கர்மாதி3கள் உபதி3ஷ்டங்களத்தனையல்லது அநுஷ்டே2யதயா உபதி3ஷ்டங்களல்லாமையாலே, நியமராஹித்யப்ரயுக்தவைகு3ண்யப்ரஸங்க3ம் இல்லாமையாலே, கர்மயோகா3தி3ஶ்ரவணவிஷயத்திலும் ஆபத்3விவக்ஷை அநபேக்ஷிதை; ஆகையால், நீசர்நடுவே கேட்டமை இதினுடைய நியமநைரபேக்ஷ்யத்துக்கு உதா3ஹரணமாகத்தட்டில்லை என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால் ப்ரபத்திஶ்ரவணம் இத்யாதி3).

30. மூலத்திலே [ஶுத்3தி4 தேடவேண்டா] என்று இவ்வளவே சொல்லிவிட்டால் விஶேஷ்ய நிஷேத4ம் ஶேஷாப்4யநுஜ்ஞாநப3லகமாகையாலும், த்3ரௌபத்3யாதி3கள் அஶுத்3த3ராய் ப்ரபத்த்யநுஷ்டா2நாதி3களைச்செய்கையாலும், அஶுத்3தி4 ஆவஶ்யகமோ என்று ஶங்கிக்கலாயிருக்கும்; அப்படி ஶங்கியாமைக்காக (அஶுத்3தி4 தேடவேண்டா) என்றது: இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அஶுத்3தி4 தேடவேண்டாவென்றது இத்யாதி3யால்).

6.

தாத3ர்த்2யேந உபாதே3யத்வாப4ாவம் - தேடவேண்டாமை. (தத3ங்க3மாக ஶாந்தி, ஸம்பாதி3யாதவோபாதி) என்றது ப்ரபத்த்யநுஷ்ட2ாநதச்ச2ரவணங்களுக்கு அதிஶயகரமாக நியமேந ஶாந்3தி3ஸம்பாதி3த்துக்கொள்ளாதவோபாதி என்றபடி. [1]"நியமேநோபாதே3யம் ஹ்யங்க3ம்"( ) என்னக்கடவதிறே. இந்த ப்ரபத்தியினுடைய அநுஷ்ட2ாநஶ்ரவணங்களுக்கு ஶாந்3த்4யஶாந்3தி3ப்ரயுக்தஶக்தியின்றிக்கே ஒழிந்தாலும் ஸ்வதஸ்ஸித்3த4ஶாந்3த்4ய-ஶாந்3த்4யுபஜீவித்வம் இல்லையோ? என்று ஶங்கிக்கவும் வேண்டா; பரஸ்பரவிருத்3த4ங்களான ஶாந்3த்4யஶாந்3தி4களுக்கு ஸமுச்சித்யோபஜீவ்யத்வம் கூடாது; பரஸ்பரவிருத்3த4ங்களில் அந்யதராப4ாவே அந்யதரஸத்த்வநியமத்தாலே ஶாந்3த்4யஶாந்3தி4கள் வ்யாவர்த்தகங்க-ளல்லாமையாலே விகல்பேநவும் அங்க3ங்களன்று; ஆகையால், ப்ரபத்த்யநுஷ்ட2ாநஶ்ரவ-ணங்களுக்குப்பூர்வக்ஷணத்திலே ஸம்ப4ாவிதங்களான ஶாந்3த்4யஶாந்3தி4கள் அவற்றுக்கு உபக3ாதகங்களுமன்று; உபகாரகங்களுமன்று; "ந ஹி ப4க3வத: ப்ரயதாऽப்ரயதாதி3காரி-ஸம்ஸர்க்க3ாது3பக3ாத:, தச்செ2ளசாதி3ஸஹகாரிவிரஹாத3நுக்3ரஹாஸாமர்த்2யம் வா; ப்ரத்யுத ஸ்வஸம்ப3ந்த3ாத3யோக்3யமபி புநாந: ஸ்வோசிதம் வித4ாய ஸ்வீகரோதி, பரமபாவநத்வாத்; அதோஹீத3ம் உதீ3ர்யதே நாஶௌசநங்கீர்த்தநே" இத்யாதி3 என்றிறே ப4ட்டர் ஸஹஸ்ரநாம-பா4ஷ்யத்திலே அருளிச்செய்தார் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இருந்தபடியே அதி4காரிகளானவித்தனையிறே என்று).

31. "அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக2: க்ருத்வா"(ரா.யு.21-1) என்கிறத்தையுட்கொண்டு (ப்ராங்முக2ாதி3-நியமோபேதராயென்று). 'ஆதி3'ஶப்3த3த்தாலே ஞாநாஸ்தரணப்ரயதத்வமௌநங்கள் ஸங்க்3ருஹீதங்கள். (இதரோபாயங்களோபாதி) என்றது - கர்மயோக3ாதி3களோபாதி என்றபடி. (இவ்வுபாயத்துக்கு உடன்வந்தியாயிருப்பதொன்றன்று) என்றது - இந்த ப்ரபத்திக்கபேக்ஷிததயா ஶாஸ்த்3விதி4ப்ரயுக்தமன்றென்றபடி. (ஸ்வப4ாவத்தாலே வந்ததித்தனை) என்றது - அநுஷ்ட2ாதா-வான பெருமாளுடைய ஆசாரஶீலதையாகிற ஸ்வப4ாவப்ரயுக்தமாய் ஸஹ்ருத்3ருஷ்டமாத்ர-மென்றபடி. (ப்ரபத்திப்ரயுக்தமன்று) என்கிறவிடத்துக்கு ஹேதுதயா விபீ4ஷணநுஷ்ட2ாநத்திலே நியமாப4ாவத்தைக்காட்டுகிறார் (பெருமாள்தமக்கித்யாதி3நா). அதில் அப்ரபு3த்3த4விஷயத்வாத் அநுகல்பத்வத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக அருளிச்செய்கிறார் (ஸமுத்3ரமித்யாதி3). தத்3த3ர்மோப-தே3ஷ்டாவுக்கு தத்3விஷயத்தில் அப்ரபு3த்3த3த்வம் கூடாதென்றபடி. ஶரணாக3த்யநந்தரம் "ஆக்2யாஹி மம தத்வேந ராக்ஷஸாநாம் ப3லாப3லம்" (ரா.யு.19-7) என்று வ்யதிரேக-நிர்தே3ஶத்தாலே வ்யஞ்ஜிதையான ராக்ஷஸத்வஜாதிநிவ்ருத்தி பிறந்தாலும் தத்பூர்வக்ஷணத்திலே ராக்ஷஸத்வஜாதி இருக்கையாலே அருளிச்செய்கிறார் (ராக்ஷஸஜாதீயனாகையாலே) என்று. "ந ராக்ஷஸசேஷ்டித:"( ) என்று ராக்ஷஸக்ருத்யாப4ாவமாத்ரம் சொன்னதித்தனைபோக்கி ஆசாரப்ராத3ந்யம் சொல்லிற்றில்லை என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நின்ற-நிலையிலே ஶரணம்புக்கான் என்று).

32. "அநுகூலேஹநி ஶாபே4"( ) இத்யாதி3வத்3விருத்3த4வசநங்களில்லாமையாலே ஶங்காவகாஶ-மில்லை என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தஜ்ஜிஜ்ஞாஸாப்ரஶ்நத்தை) என்று. (க்ஷத்ரியரானவித்யாதி3). க்ஷத்ரியபும்ஸ்த்வம் ப்ரபத்திப்ரயோஜகமென்னில் த்3ரௌபதி3யி-னிடத்திலே அதில்லாமையாலே அநைகாந்திகமென்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்த்ரீயானவித்யாதி3). "த்3ரௌபத்3யா ஸஹிதா:"( ) என்று ஸாஹித்யம் அநுமந்த்ருத்வரூப-மாகையாலே ப்ரத3ாநகர்த்ருத்வார்த்த2ம் "ஶரணாக3தாம்" (ப4ார.ஸபா4.66-41) இத்யம்ஶா-பி4ப்ராயேண (ஶங்க2சக்ர) இத்யாதி3ப்ருத3கு3பாத3ாநம். "ஏவமங்கை3ருபாங்கை3ஶ்ச நமநம்

தே ப்ரகீர்த்திதம்" ( )என்று 'நம'த4ாது ப்ரபத்திவாசியாகையாலும், "யா: காஸ்ச ந க்ருதய:" (நிருக்தம்) இத்யாதி3நிருக்தியாலும் நமஸ்ஸப்3த3ம் ப்ரபத்திவாசகம். "க3ச்ச த்3வமேநம் ஶரணம்" ( )இத்யுபக்ரமாநுஸாரேணவும் ப்ரபத்திவாசகம். இங்கே"ஶரணாக3தாம்"என்னுமது ப்ரபத்திவாசகம்.

(ஸ பித்ரா ச) இத்யாதி3. கீழே உப4யாநுக3தநிரபராத4மநுஷ்யத்வம் ப்ரபத்தி-ப்ரயோஜகமென்னில், தே3வனை ஜயந்தனுக்கதில்லாமையாலே வ்யபி4சரிதம் என்னுமபி4ப்ரா-யத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தேவரூபத்தை) இத்யாதி3. இங்கே "ஶரணம் க3த:" என்று ப்ரபத்தி-வாசகம். (ஸோஹம் தே இத்யாதி3). கீழ்ச்சொன்ன விஷயங்களில் அநுக3தமான விதி3நிஷேத4-வஸ்யத்வே ஸதி அநுகூலஜாதீயத்வம் ப்ரபத்திப்ரயோஜகமென்னில், அது காளியனிடத்திலே வ்யபி4சரிதமென்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (திர்யக்3யோநிஜனுமித்யாதி3). இங்கே "நார்ச்சநாதெ3ள" என்று துடங்கி, ஆகிஞ்சந்யமும், "க்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்தி:" என்று ரக்ஷண-ஹேதுகு3ணவத்தாத்4யவஸாயரூபமான விஶ்வாஸமும், "ப்ரஸீத3" என்று லோட3ந்தத்தாலே நிக்3ரஹகாலுஷ்யரூபாநிஷ்டநிவ்ருத்திப்ரார்த்த2னையும் சொல்லுகையாலே ப்ரபத்தி சொல்லிற்று. (பரமாபத3மித்யாதி3). 'ஆபந்ந'ஶப்3த3த்தால் ஆபத்திலே பரமத்வம் ஸபி4யாதென்று (பரமாபத3ம் என்றது). 'ஆபந்ந'ஶப்3த3ம் ப்ராப்தமாத்ரவாசி.

கீழ்ச்சொன்ன விஷயங்களில் அநுக3தமான ஜந்மாந்தரேऽபி நாராயணபராநுகூல-திர்யக்3பி4ந்நத்வம் ப்ரபத்திப்ரயோஜகமென்னில், அது க3ஜேந்த்3ராழ்வானிடத்திலே இல்லாமை-யாலே வ்யபி4சரிதமென்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (திர்யக்3யோநிஜந்மாவா-யித்யாதி3). இங்கே "மநஸாऽசிந்தயத்" என்று - ஸ்ம்ருதியாவது ப்ரபத்திரூபை விவக்ஷிதை. "அஹஞ்ச தம் யாமி பரம் பராயணம்"( ) என்று ஸமாதப்ரகரணத்திலே "இமாம் பு3த்3தி4-மதா3ப்4யபத்3யத" என்று ப4ாக3வதத்திலே விஶேஷித்ததிறே. (ஸோஹமித்யாதி3). கீழ்ச்சொன்ன விஷயங்களில் அநுக3தமான ராக்ஷஸஜாதீயபி4ந்நத்வம் ப்ரபத்திப்ரயோஜகமென்னில் அது விபீ4ஷணாழ்வானிடத்தில் வ்யபி4சரிதமென்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ராக்ஷஸஜாதீயனுன இத்யாதி3). இங்கு "ஶரணம் க3த:" என்று ப்ரபத்தி சொல்லிற்று. (ப3ாஹூமித்யாதி3). கீழ்ச்சொன்ன விஷயங்களில் அநுக3தமான ப4க3வத்3ரக்ஷ்யத்வம் ப்ரபத்திப்ரயோஜகமென்னில், அது பெருமாளிடத்தில் வ்யபி4சரிதமென்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வஶரண்யரான இத்யாதி3). "ஶத்ருணும் ஶோகவர்த்த4நம்"(ரா.யு.21-5), "ஸுஹ்ருத3ாநந்த3நம்"(ரா.யு.21-5), "கே3ஸஹஸ்ரப்ரத3ாதாரம்"(ரா.யு.21-7), என்கிற-வித்தையும், "ப4வந்தம் ஸர்வபூ4தாநாம் ஶரண்யம்" (ரா.யு.19-5) என்கிறவித்தையுமுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வஶரண்யரான இத்யாதி3). இங்கே அஞ்ஜலிஶயநங்கள் - காயிகப்ரபத்தி.

கீழ்ச்சொன்ன விஷயங்களில் அநுக3தமான அநிரோஹிதஸஹஜத3ாஸ்யவத்3பி4ந்நத்வம் ப்ரபத்திப்ரயோஜகமென்னில், அது இளையபெருமாளிடத்தில் வ்யபி4சரிதமென்னுமபி4ப்ராயத்-தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அக்கரையித்யாதி3); நித்யஸூரிஷு அந்யதமராய்ப்பெருமாள் அவதரித்தவிடத்திலே ஒக்க அடிமைசெய்ய வந்தவரென்றபடி. "சரணௌ - நிபீட்3ய" என்று காயிகப்ரபத்தி; "உவாச" என்று வாசிகப்ரபத்தி. மூலத்தில் [துடக்கமானவர்கள்] இத்யஸ்-யார்த்த3ம் (ஸோஹம் த்வாம் ஶரணமித்யாதி3). "ஶரணம் ஸம்ப்ராப்த:" என்று ப்ரபத்தி சொல்லிற்று. (மூடே4ாऽயமித்யாதி3). "ப்ரணதே" என்றும், "க்ருபாம் குரு" என்றும் ப்ரபத்தி சொல்லிற்று.

(முதலானவர்கள்) என்கிற 'ஆதி3'ஶப்3த3த்தால் "ப்ரபத்3யமாநஸ்ஸ்தோத்ரேண கேஶவம்" ( ) என்று ப்4ருகு3முநியும், "தமேவ ஶரணம் யாஹி ஹரிஸ்தே ஸம்வித4ாஸ்யதி" ( ) என்று ருத்3ரன் உபதே3ஶிக்க ப்ரஸ்ருத்தனை து3ர்வாஸாவும் "யஸ்த்வம் கௌஶிகேமாக3ம்ய ஶரண்யம் ஶரணாக3த:" ( ) என்று ஶுநஶ்ஶேபனும் விவக்ஷிதர்.

இங்கே க்ஷத்ரியபும்ஸ்த்வாதி3கள் ப்ரத்யேகம் ப்ரயோஜகமென்னில், [1]பரஸ்பரவிரஹப்ரயுக்த-வ்யதிரேகவ்யபி4சாரம் ஸருகையாலும், பூர்வோக்தரீத்யா யத2ாகத2ஞ்சித் [2]அநுக3மவிவக்ஷையில் கௌ3ரவம் ப்ரஸங்கி3க்கையாலும், "ஸர்வஸ்ய ஶரணம்" ( ), "ஸர்வ ஏவ ப்ரபத்3யேரந்" ( ) என்கிற ப்ரமாணாநுகு3ணமாக "ராக4வஸ்யாப்யரோசத"(ரா.யு.19-34)என்று [3]ஸூசிதையாய், அவஶ்யாபே4க்ஷையுமான ருசியே ஸர்வாநுக3தமாகு4 ப்ரயோஜகமென்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு நியதியில்லை; ருசியுடையாரித்யாதி3).

33."நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந" (மு.உ.1-2-12)இத்யாதி3வத்3 விருத்3த4வசநம்[4] இல்லாமையாலே ஶங்காவகாஶமில்லையென்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப2லநியமாப4ாவப்ரஶ்நத்தை-யித்யாதி3).

மூலத்திலே [த4ர்மபுத்ராதி3களுக்கு ப2லம்] இத்யாதி3வாக்யங்களிலே த4ர்மபுத்ராதி3களுக்கு ஸித்3தி4த்த ப2லமென்று அர்த்த2ம் சொல்லில், [பெருமாளுக்கு ப2லம் ஸமுத்3ரதரணம்] என்கிறவிடத்திலே வைக4ட்யம் வரும்; "கோ3விந்தே3தி யத3ாக்ரந்த3த்" (ப4ா.உத்3.58-22) இத்யாத்3யநுரோதே4ந "புடவை சுரந்தது திருநாமமிறே" (முமு.16)என்கிற க்3ரந்த2ாந்தரஸ்த2ஸ்வ-வாக்யத்தோடு விரோதி4க்கும்; நாமகீர்த்தநரூபோபாயாந்தரஸம்ஸர்க்க3த்தாலே "அஸ்த்ரப3ந்த4ஸ்-ஸசாந்யம் ஹி ந ப3ந்த4மநுவர்த்ததே" (ரா.ஸு.48-48)என்கிற [5]ந்யாயத்தாலே ப்ரபத்தி [6]அநுபாயமாம்; ஆகையாலே (த்3ரௌபதி3க்கு ப2லம் வஸ்த்ரம்) என்கிறவிடத்திலும் வைக4ட்யம் வரும்[7]; ஆகையால் [த4ர்மபுத்ராதி3களுக்கு] இத்யாதி3ஷஷ்டி2களுக்கு ப்ரபத்தாக்களான தத்தது3த்3தே3ஶ்யத்வம் அர்த்த2மாகக்கடவது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ராஜ்யார்த்த2மாகவும் இத்யாதி3). மூலத்திலே [ராமாநுஜ்ருத்தி] இத்யநந்தரம் 'ஆகையாலே' என்று அத்4யாஹார்யம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்தி பண்ணுகையாலே இதி). அத்4யாஹ்ருதமான 'ஆகையாலே' என்கிறவிதுக்கு அநுஷக்தமான (ப2லநியமமின்றிக்கே ஒழிந்தபடி) என்கிறவித்தோடே அந்வயம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்திக்கு ப2லநியமமில்லை இதி). "அஸ்மிந்நஸ்ய ச தத்3யோக3ம் ஶாஸ்தி"(ப்3ர.ஸூ.1-1-20) [8]என்கிறவிடத்திற்போலே ஸ்பஷ்டத்வவ்யஞ்ஜநார்த்த2மாக ஹேதுத்வவாசகபத3ப்ரயோக3ா-ப4ாவமென்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (என்றதாய்த்து) என்று; ஹேதுத்வபோ3த4க-ஶப்3தே3ந விநாபி ஸ்வத ஏவ ஸ்பு2டத்வாது3க்தமாஸீத் என்றபடி; ஆகையிறே, பூர்வத்ர[9] (என்கை) என்றும், இங்கே (என்றதாய்த்து) என்றும் நிர்தே3ஶபே4த3மிருந்தது.

யத2ாயதம் ஸஹஜஸித்3த4மாயும் உபதே3ஶப4க3வத்கடாக்ஷாதி3ஸித்3த4மாயுமுள்ள ஜ்ஞாநத்தாலே இஷ்டஸாத4நதாம்ஶே ப்4ராந்திரஹிதரான த4ர்மபுத்ராதி3கள் தத்தத்ப2லோத்3தே3-ஶேந ப்ரபத்தியை அநுஷ்டி2க்கையாலே ப்ரபத்திக்கு தத்தத்ப2லப்ரயோஜகத்வம் ஸித்3த4ம். பெருமாள்ப்ரபத்திக்கு ப2லோபத4ாநாப4ாவம் விஷயபூர்த்திரூபகாரணாந்தரவிரஹப்ரயுக்தம்; "அநந்தஜ்ஞாநஶக்த்யாதி3கல்யாணகு3ணஶாலிநே I பரே ப்3ரஹ்மணி லக்ஷ்மீஶே முக்3யோயம் ஸர்வஸித்3தி4மத் II"( )என்கையாலே கு3ணஹீநவிஷயத்தில் இதுக்கு விப2லத்வம் ஸித்3த4மிறே.

த்3ரௌபதி3ப்ரபத்திக்கு ப2லஜநகத்வாப4ாவமும் நாமகீர்த்தநரூபோபாயாந்தர-ஸம்ஸர்க்க3ாத்மகப்ரதிப3ந்த4கப்ரயுக்தம். "ராக்ஷஸாநாமவிஸ்ரம்ப4ாத் ஆஞ்ஜநேயஸ்ய ப3ந்த4நே। யதா3 விக2லிதா ஸத்3யஸ்த்வமோக4ாப்யஸ்த்ரப3ந்த4நா ॥ ததா3 பும்ஸாமவிஸ்ரம்ப4ாத் ப்ரபத்தி: ப்ரச்யுதா ப4வேத்।" ( )என்கிறபடியே உபாயாந்தரஸம்ஸர்க்க3ஸஹையாயிறே ப்ரபத்திவிருப்பது என்று கருத்து. மூலத்திலே [இளையபெருமாள் துடக்கமானவர்கள்] என்றாப்போலே தத3நுரூபமாக (இளையபெருமாளுக்கு ப2லம் ராமாநுவ்ருத்தி) இத்யாதி3யென்று 'ஆதி3'ஶப்3த3ப்ரயோக3ாப4ாவம் - த4ர்மபுத்ராத்3யுத்3தி3ஷ்டப2லங்களிலே யதா2யதமந்தர்பூ4தப2லங்களை உத்3தே3ஶித்தவர்களே (துடக்கமானவர்கள்) என்கிறவிடத்தில் ஸங்க்3ராஹ்யர் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே முசுகுந்தா3தி3-களை உபாதா3நம் பண்ணிற்று. அதில், முசுகுந்த3க்ஷத்ரப3ந்து4மாத4விகளுடைய ப2லம் க3ஜேந்த்3ரப2லகைங்கர்யாந்தர்பூ4தம்; காளியபத்நீவாநரஸேனைகளுடைய ப2லமான ப்ராணன் காககாளியப2லாந்தர்பூ4தம்; "ப்ராணேப்4ய: பரிரக்ஷித:"(ரா.ஸு.38-37), "ஜீவிதம் தீ3யதாமேகம்" ( ), "ப்ராணாம்ஸ்த்யஜதி நாதே2ாऽயம் ப4ர்த்ருபி4க்ஷா ப்ரதீ3யதாம்"(வி.பு.5-7-59), "த3யிதம் ஜீவிதம் ஹரி ந:" ( )என்னக்கடவதிறே. தே3வதாக3ணப2லராஜ்யம் த4ர்மபுத்ரப2லாந்தர்பூ4தம் என்று கண்டுகொள்வது. "ராஜ்யம் ப்ரார்த்த2யமாநஶ்ச"(ரா.யு.17-67), "ராஜ்யகாங்க்ஷீ விபீ4ஷண:" (ரா.யு.)என்று விபீ4ஷணாழ்வானுக்கும் ராஜ்யம் ப2லமென்று சொல்லாநிற்க, ராமப்ராப்தி ப2லமென்கை என்னென்னில்; "ப4வத்3க3தம் மே ராஜ்யஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுகா2நிச" (ரா.யு.19-6) என்று "வாஸுதே3வஸ்ஸர்வம்" (கீ3.7-19)என்னுமாபோலே ராஜ்யாதி3ஸர்வ-புருஷார்த்த2ங்களும் பெருமாளே என்கையாலும், "ஶாபிதஸ்த்வம் ஸகி2த்வேந கார்யத்வே மம ஶாஸநம்" ( )என்று பெருமான் வாக்யத்தாலும் விபீ4ஷணாழ்வான் அநந்யப்ரயோஜநன் என்று ஸித்3த4மிறே. "ராஜ்யம் ப்ரார்த்த2யமாநஶ்ச" (ரா.யு.17-67)என்றது ஸ்வாபி4ப்ராயத்தாலேயாதல், மஹாராஜர்க்கு ராஜநீத்யுபபாத3நார்த்த2மாதல் திருவடி சொன்னதித்தனைபோக்கி அவன் சொன்னதன்றிறே.

34. [ப்ரபத்திக்கு தே3ஶநியமமு]மென்று (வா.23)உபக்ரமத்திலே (ப்ரபத்தியாவது ப4க3வச்-ச2ரணவரணம்) என்று வ்யாக்2யாதமேயாகிலும், அதி4காரிப2லநியமாப4ாவோதா3ஹரண-மத்4யத்திலே பெருமாள் பண்ணின ஸமுத்3ரஶரணாக3தியை எடுத்தவிது [1]ப்ரபத்தித்வ-ஸாமாந்யத்தாலே என்று திருவுள்ளம்பற்றி (ப்ரபத்த்யுபதே3ஶம் பண்ணிற்றும் இவனுக்காக) என்று ப்ரஸ்துதையாய், "மாமேவ யே ப்ரபத்3யந்தே"(கீ3.7-14), "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" (கீ3.18-66) என்று ப4க3வத்3விஷயையுமான ப்ரபத்தியே (ப்ரபத்திக்கு தே3ஶநியமமும்) இத்யாதி3வாக்யத்திலே விவக்ஷிதையாகையாலே ப4க3வத்3விஷயப்ரபத்திக்கு விஷயநியமம் சொல்லும்போது கு3ணபூர்த்தியைக்கொண்டே சொல்லவேண்டுகையாலே கு3ணபூர்த்திதத3-ப4ாவப்ரயுக்தங்களான ப்ரபத்திவிஷயத்வத்திறுடைய [2]விதி4நிஷேத4ங்கள் பரத்வாதி3ப4க3வத்-ப்ரகாரபே4த3ங்களையன்றிக்கே ஏகவிஷயத்திலே அநுபபந்நமாகையாலே பரத்வாதி3ப்ரகாரபஞ்ச-கத்திலே கு3ணபூர்த்தியுள்ளவிடம் ப்ரபத்திக்கு விஷயம், கு3ணபூர்த்தியில்லாதவிடம் விஷய-மன்றென்று மூலாபி4ப்ராயமென்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பரத்வாதி3க-ளித்யாதி3). ப்ரபத்திவிஷயத்வாநுகு3ண்யரூபவஸ்துஸாமர்த்2யத்தாலே 'கு3ண'ஶப்3த3ம் ஸௌலப்4யாதி3கு3ணவிஶேஷபரமென்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸௌலப்4யாதி3கு3ணபூர்த்தியித்யாதி3).

(அர்ச்சாவதாரவிஷய இதி). அர்ச்சாவதாராத்மகப்ரகாரவிஶேஷநிஷ்டா2 கு3ணா: உத்3தே3ஶத: - ஸங்க்ஷேபத உக்தா: மயாऽபி வர்ஷஶதைரபி வக்தும் - விஶிஷ்ய கத2யிதும் ந ஶக்யந்த இத்யர்த்த2:;

இத்தையுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வத இத்யாதி3). 'அபி4'ஶப்3த3ார்த்த2ம் (ஸ்வதஸ்-ஸர்வஜ்ஞனை இத்யாதி3). 'வக்தும் ந ஶக்யந்தே' இத்யஸ்யார்த்த2ம் (சொல்லித்தலைக்கட்ட-வித்யாதி3).

35. இப்படி வஸ்துஸாமர்த்2யஸித்3த4மான கு3ணபூர்ணார்ச்சாவதாரைகவிஷயகத்வரூபவிஷய-நியமமநுஷ்ட2ாநஸித்3த4மும் என்று உத்தரக்3ரந்த2ாவதாரிகை (இக்குணபூர்த்தியித்யாதி3). "ஆத்3யஸ்ய ந: குலபதே:" (ஸ்தோ.ர.5)என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (ப்ரபந்நஜநேத்யாதி3). பரத்வாதி3களில் [1]கு3ணபூர்த்த்யநாகலநஶங்கையைப்பரிஹரிக்கிறார் (மயர்வற இத்யாதி3நா). (பலவிடங்களிலும்) என்கிறவிதுக்கு ஆழ்வார்களில் ப்ரத்யேகமந்வயமென்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்யத்வரேத்யாதி3). ஸக்ருத்கரணீயையான ப்ரபத்திக்கு புந:ப்ரயோக3ம் தோ3ஷமாகாமைக்காக அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்யத்வராதிஶயத்தாலே இதி). விஷய-ஸ்வப4ாவக்ருதத்வராதிஶயப்ரயுக்தபுந:ப்ரயோக3ம் விஶ்வாஸமாந்த்3யாத்3யாஶ்ரயதோ3ஷப்ரயுக்த-மல்லாமையாலே தோ3ஷமன்றென்று கருத்து. ப்ராகர்யேண அர்ச்சாவதாரவிஷயகத்வம் ப்ரபத்திக்கு அபி4மதம்; க்வாசித்கமாக அவதாரவிஷயகத்வமுண்டென்று அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்த2லாந்தரத்திலித்யாதி3). இத்தால் "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்று [2]உத்பத்திவாக்யாவக3த-விப4வவிஷயகத்வவிருத்3த4ம் அர்ச்சாவதாரைகவிஷயகத்வரூபவிஷயநியமகத2நமென்னும் ஶங்கை பரிஹ்ருதை.

(ஆறித்யாதி3). நின்பாதம் - உன்னுடைய திருவடிகளை, எனக்கு, ஆறுகவும் - வழியாகவும் - உபாயமாகவும் என்றபடி; சரணகவும் - ஶ்ரு2ாறமாகவும் - ப்ராப்யமாகவும் என்றபடி; தந்தொழிந்தாய் - கொடுத்தாய். அன்றிக்கே, ஆறு - உபாயம் தருமிடத்தில், நின்பாதமே, சரணாக - உபாயமாகத்தந்தாய் என்றுகவுமாம். இதில், சிரீவரமங்கலநகரில் எம்பெருமான் விஷயப்ரபத்தி சொல்லிற்று. கழல்களவையே - அந்தத்திருவடிகளையே, சரணாகக்கொண்ட - உபாயமாக ஸ்வீகரித்த என்றபடி. இதில் திருக்குடந்தையிலெம்பெருமான்விஷயப்ரபத்தி சொல்லிற்று. நம்பெருமானடிமேல் - நம்முடைய ஸ்வாமியானவனுடைய திருவடிகளிலே, சேமங்கொள் - ரக்ஷையைக்கொள்ளுகிற, திருவடிகளை உபாயமாகக்கொண்ட என்று ப2லிதம். இதில் திருவல்லவாழெம்பெருமான்விஷயப்ரபத்தி சொல்லிற்று. உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன் - உன் திருவடிகளை, ஸ்வீகாரமும் அநுபாயமென்னுமத்4யவஸாயயுக்தனுய்க்கொண்டு பற்றினே-னென்றபடி. இதில் திருவேங்கடமுடையான்விஷயப்ரபத்தி சொல்லிற்று. (பிறந்தவா-றென்றிலுமிதி). அவதாரத்தில் - க்ருஷ்ணாவதாரத்தில். இங்கே, "நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று, நாடொறுமேகசிந்தையனாய்" (*திருவாய்.5-10-10*)என்கிறவிது விவக்ஷிதம். நாகணைமிசை - திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின்மேலேயிருக்கிற, நம்பிரான்சரணே - நம்முடைய ஸ்வாமியினுடைய திருவடிகளே, சரண் நமக்கென்று - நமக்கு உபாயமென்று, நாடொறும் - ப்ரதிதி3னமும், ஏகசிந்தையனாய் - ஏகமநஸ்கராயென்றபடி. (வந்தித்யாதி3). வந்துன் திருவடியடைந்தேன் - அநந்யக3தியாய் வந்து உன் திருவடிகளை உபாயமாக அடைந்தேன், நைமிசாரணியத்துளெந்தாய் - நைமிசாரண்யக்ஷேத்ரத்தி-லெழுந்தருளியிருக்கிற எனக்குப்பிதாவானவனே என்றபடி. விரை - பரிமளத்தாலே, ஆர் - மிகுந்திருந்துள்ள, திருவேங்கடவா - திருவேங்கடத்தானே, நாயேன் - அயோக்3யனான அடியேன், வந்தடைந்தேன் - அநந்யக3தியாய் வந்து ஶரணம் புகுந்தேன் என்றபடி. காவளம்பாடிமேய - திருக்காவளம்பாடியென்கிற திருப்பதியிலெழுந்தருளியிருக்கிற, கண்ணனே - ஸௌலப்4யனான க்ருஷ்ணனே! நீயே களைகண் - நீயே உபாயமென்றபடி. ஆழிவண்ணா - ஸமுத்3ரவர்ணனாய் க3ம்பீ4ரஸ்வப4ாவனானவனே! அணி - அணிந்திருக்கிற, பொழில் - உத்3யானங்களையுடைய,

திருவரங்கத்தம்மானே - கோயிலிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்வாமியானவனே! நின்னடியிணை - உன்னுடைய பரஸ்பரஸத்3ருஸங்களான திருவடிகளை, அடைந்தேன் - ஶரணம் புகுந்தேன் என்றபடி. இப்படிப்பராங்குஶபரகாலர்களுடைய அநுஷ்ட2ாநம் காட்டிற்று.

36.(இதின் கு3ணபூர்த்தியிறே) என்றது - அர்ச்சாவதாரத்தின் கு3ணபூர்த்தியிறேயென்றபடி. (ஸப்ரமாணமாக) என்றது - கட2வல்ல்யுபநிஷத்ஸ்த2வாக்யப்ரதீகோபாத3ாநபூர்வகமாக என்றபடி. பூர்ணமாகையாலே என்னுதே, (பூர்ணம் என்கையாலே) என்று வாசகாநுவாத3ம் பண்ணுகையாலே 'பூர்ண'ஶப்3த3யுக்தஶ்ருதிவிஶேஷம் விவக்ஷிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பூர்ணஸ்யேத்யாதி3)."ததே3ஷாப்4யுக்தா। ததே3வ பூ4தம் தது3பாஸிதவ்யம்। ஸத்யம் தத்3த்3வயம் । பூர்வவாக்யம் । ஶ்ரீமந்நாராயணசரணௌ ஶரணம் ப்ரபத்3யே । இத3ம் பூர்ணமத3:பூர்ணம் பூர்ணாத்பூர்ணமுத்3ரிச்யதே । பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாத3ாய பூர்ணமேவாவஶிஷ்யதே। ஸர்வம் பூர்ணம் ஸஹோம்॥ உத்தரவாக்யம் - ஶ்ரீமதே நாராயணாய நம: । வேதே3யம் ப்3ரஹ்மாவிது3: । வேதே3நாநேந வேதி3தவ்யம் । ய ஏவம் வேத3 । இத்யுபநிஷத் ।" ( )என்று கட2வல்லீக2ண்ட3ம். இதில் "இத3ம் பூர்ணம்" என்று துடங்கி "ஸஹோம்" என்னுமளவான வாக்யம் த்3வயமத்4யக3தமாகையாலே த்3வயோக்தோபாயோபேயத்வாபேக்ஷிதஸௌலப்4யாதி3-கு3ணபூர்த்தியைச்சொல்லுகிறது. அதில் "உக்தா கு3ணா ந ஶக்யந்தே" (வி.ஸ.)என்கிறபடியே 'பூர்ண'ஶப்3த3ாஸங்கோசவித்3தி4யாலும், "பஞ்சப்ரகாரோஹம்" (வி.ஸ.)என்கிற ஸங்க்2யாப்ரத்யபி4ஜ்ஞையாலும், "பூர்வஸ்மாத3பி பூர்வஸ்மாத்" (வி.ஸ.)என்று உத்தரோத்தராதி4க்யப்ரதிபாத3நத்தாலும் [1]லிங்க3ஸந்நிதி4களாலே இந்த ஶ்ருதி அர்ச்சாவதாரவிஶ்ராந்தை.

இதில் "யதே2வேஹ தத2முத்ர" என்கிறவிடத்திற்போலே 'இத3மத3'ஶப்3த3ங்கள் அந்தர்யாமிபரரூபங்களைச்சொல்லுகிறது. இத3ம் - இந்த அந்தர்யாமிரூபமானது, பூர்ணம் - கல்யாணகு3ணங்களாலே புஷ்கலம்; அத3: - நித்யவிபூ4தியாகிற லோகாந்தரஸ்த2மான பரரூபமானது, பூர்ணம் - கு3ணங்களாலே புஷ்கலம்; பூர்ணாத் - ஷாட்3கு3ண்யபூர்ணமான பரரூபத்திலிநின்றும் அபி4வ்யக்தமான, பூர்ணம் - வ்யூஹரூபமானது, உத்3ரிச்யதே - இரண்டிரண்டு கு3ணங்களாலே ப3ஹுவித4த்வத்தை அடைகிறது; பூர்ணஸ்ய - அநந்தாவதாரகந்த3மான க்ஷீராப்3தி4ஶாயியாகிற வ்யூஹவிஶேஷப்ராது3ர்பூ4தமாகையாலே வ்யூஹாத்மகபூர்ணஸம்ப3ந்தி4யான, பூர்ணம் - கல்யாணகு3ணபூர்ணவிப4வரூபத்தை, ஆத3ாய - ஸ்வஹேதுத்வேந ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு, பூர்ணமேவ - கல்யாணகு3ணபூர்ணமான அர்ச்சாவதாரமே, அவஶிஷ்யதே - நித்யாஶ்ரயணீயதயா நித்யஸந்நிஹிதமாயும் ஸௌலப்4யாதி3பூர்த்திவிஶ்ராந்திபூ4மியாயும் பரத்வாதி3களில் சரமமாயுமிருக்கிறது; ஓம் - ரக்ஷகத்வப்ராப்யத்வவிஶிஷ்டமான அர்ச்சாவதாரத்திலே, ஸர்வம் - ஆஶ்ரயணஸௌகர்யாபாத3கமாயும் ஆஶ்ரிதகார்யாபாத3கமாயுமுள்ள எல்லா கு3ணஜாதமும், ஸஹ பூர்ணம் - மிளிதமாய்க்கொண்டு புஷ்கலமாய் இருக்கும். இத்தால் - பரவ்யூஹங்களிலுண்டான காலஸந்நிகர்ஷமும், விப4வத்திலுண்டான தே3ஶகாலஸந்நிகர்ஷமும், அந்தர்யாமித்வத்திலுண்டான தே3ஶகாலஸந்நிகர்ஷமுமான ஸௌலப்4யம் முதலான ஆஶ்ரயணோபயுக்தகு3ணங்களும் ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி3கார்யோபயுக்தகு3ணங்களுமானவையாய், பூர்வபடி2தபூர்வவாக்யஸ்த2நாராயணபதே3ாக்தங்களுமான எல்லா கு3ணங்களும் அர்ச்சாவதாரத்திலே புஷ்கலங்கள் என்றதாய்த்து. இவ்வர்த்த3ம் அந்தர்யாமித்வோபக்ரமமாக உத்தரோத்தரகு3ணாதி4க்யப்ரதிபாத3நபரமான "பூ4க3தஜலம்போலே அந்தர்யாமித்வம்" (ஸூ 39) இத்யாத்3யுபரிதநஸந்த3ர்ப்ப4த்திலே[2] வ்யஞ்ஜிதமென்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆஶ்ரயணஸௌகர்யாபாத3கங்களான கு3ணங்களோடித்யாதி3).

37. மூலத்திலே [ப்ரபத்திக்கபேக்ஷிதங்களான] என்கிறவித்தால் உபாயப்ரபத்திக்கு உபாஸநாதி3களுக்குப்போலே ஆஸ்ரயணீயகு3ணநுஸந்தா4நம் அநபேக்ஷிதமாகையாலே ஸித்3தோ4பாய[1]ஸ்வீகாராபேக்ஷிதங்கள் விவக்ஷிதங்களென்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபாயமாகப்பற்றுமிடத்திலித்யாதி3). (கண்டுபற்றுகைக்குறுப்பான) என்றது – சாக்ஷாத்பூர்வகாஸ்ரயணோபயோகி3யான என்றபடி. (ஸௌலப்4யம்) அதீந்த்3ரியத்வேந ஸ்ருதிஸித்3த4னானவன் ஸ்வாத்யந்தாபி4மதவிக்3ரஹத்தோடே சக்ஷுர்க3ம்யனாயிருக்கை. (மேன்மை கண்டகலாமைக்குறுப்பான) என்றது – ஸ்வநைச்யப்ரதியோகி3யுத்கர்ஷப்ரதிஸந்தா4நஹேதுகாஸ்ரயணநிவ்ருத்திபரிஹாரோபயோகி3யான என்றபடி. (ஸீலம்) மஹதோ மந்தை3ஸ்ஸஹ நீரந்த்4ரேண ஸம்ஸ்லேஷஸ்வபா4வத்வம். தஸ்ய ஸௌஷ்டவம் – (ஸௌஸீல்யம்) மந்த3ஸம்ஸ்லேஷத3ஸாயாமபி ஸ்வமஹத்வபு3த்3தி4ராஹித்யம். (கார்யம் செய்யுமென்று விஸ்வஸிக்கைக்குறுப்பான) என்றது – உடையவனாகையாலே இவன் விமுக2னான த3ஸையிலும் ஸத்தாநுவ்ருத்த்யாதி3களைப்பண்ணிக்கொண்டு நிற்கிறவன், ஆஸ்ரயணத3ஸையில் அவஸ்யம் ப2லப்ரத3னாவன் என்கிற அத்4யவஸாயோபயோகி3யான என்றபடி. (ஸ்வாமித்வம்) – ஸ்வவ்யதிரிக்தவஸ்துஷு ஸ்வகீயத்வாபி4மாநரூபம். (குற்றம் கண்டு வெருவாமைக்குறுப்பான) என்றது – ஸ்வதோ3ஷாநுஸந்தா4நஹேதுகாஸ்ரயணீயநிக்3ரஹாபாத3கத்வப4யநிவ்ருத்த்யுபயோகி3யான என்றபடி. வாத்ஸல்யஸ்வரூபந்து அநு4ஸ்தாந்நிருக்தம்.

மூலத்திலே [இருட்டறையில்] இத்யாதி3யில் [இங்கே] என்கிறவித்தால் அந்யத்ர பகல்விளக்குப்பட்டிருக்குமென்னுமபி4ப்ராயமாய், அந்யம்தான் ப்ரஸ்துதபரத்வாதி3கம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (பரத்வத்திலித்யாதி3). [இங்கே] என்கிறவிது – அர்ச்சாவதாரத்திலென்றபடி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அர்ச்சாவதாரமானவித்யாதி3). தண்மை – மாம்ஸசக்ஷுஷ்ட்வமாந்த்3யமஹாபராத4த்வரூபநிகர்ஷம். 'இருட்டறை' என்று ஸ்த2லவிஸேஷகத2நம் ஸங்குசிதப்ரதே3ஸத்தில் [2]ப்ரகாஸஸாந்த்3ரவிவக்ஷையாலே என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அந்த4காரத்தில் தீ3பம் போலே அத்யுஜ்ஜ்வலமாயித்யாதி3).
(விஷயம்) என்றது – ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4யென்றபடி. ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4களாவன – ஸௌலப்4யாதி3கு3ணாஸ்ரீராநுப்ரவிஷ்டமாம்ஸசக்ஷுஷ்கமந்த3மஹாபராத4ர்கள். ப்ரகாஸமாவது – தத்ஸ்வரூபயோக்3யதாரூபாணாம் கு3ணாநாம் சக்ஷுர்விஷயத்வாதி3ப2லோபத4ாநம்[3].(அங்குள்ளாரு)மென்றது – நித்யவிபூ4தியிலுள்ளாருமென்றபடி.[இங்கே]என்றது – "வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு" (நான்.திரு.45)என்று சொல்லப்படுகிற திருமலை முதலானவற்றிலே என்றபடி. ஜ்ஞாநாதி3கள் பரத்வாதி3களிலும் இங்கும் துல்யங்கள்; ஸௌலப்4யாதி3கள் இங்கே அதி4கங்களென்றபடி.

"நிகரில் புகழாய்" (திருவாய்.6-10-10)என்றும், 'பச்சையாக்குகை' (வா.15)என்றும் வாத்ஸல்யத்துக்கு ப்ராதா4ந்யம் சொல்லியிருக்க இங்கு ஸௌலப்4யம் முன்னாக கு3ணங்களைச்சொல்லுகிறதென் என்கிற ஸங்கையைப்பரிஹரிக்கிறார் (ஸௌலப்4யம் முன்னாக இத்யாதி3நா). ப்ரதா4நாபேக்ஷிதமென்றது – சக்ஷுர்விஷயத்வப2லோபதா4நரூபஸௌலப்4யம் ஆஸ்ரயணஸ்வரூபநிஷ்பாத3கத்வாத3ந்தரங்கோ3பகாரகமென்றபடி. நிஷ்பந்நமான ஆஸ்ரயணத்திலே நிக்3ரஹஹேதுத்வாப4ாவப்ரயோஜகத்வாத்3வாத்ஸல்யமப்ரதா4நம்.

ஆக, ஸௌலப்4யம் சேதநகர்த்ருகப4க3வதா3ஸ்ரயணத்தில் ஸ்வரூபநிஷ்பாத3கமாகையாலே ப்ரதா4நம்; வாத்ஸல்யம் ஈஸ்வரகர்த்ருகாஸ்ரிதாங்கீ3காரத்தில் ஸ்வரூபநிஷ்பாத3கமாகையாலே ப்ரதா4நம்; இப்படி விஷயபே4தே3ந கு3ணத்3வயப்ராதா4ந்யத்தில் விரோத4மில்லையென்று கருத்து.

38. 'ஸௌலப்4யாதி3கள்' என்று பூர்வவாக்யோக்தகு3ணங்களெல்லாவற்றுக்குமுபபாத3கம் உத்தரக்3ரந்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இக்குணங்களித்யாதி3நா). இச்ச2யாம் ஸத்யாம் ஸர்வஸித்3தி4மத்த்வம் - (அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம்). (ஸ்வாதீ4நஸ்வரூபாதி3மத்த்வம்) என்கிற 'ஆதி3'ஶப்3த3த்தாலே ஸ்தி2த்யாதி3யைச்சொல்லுகிறது. (ஆஶ்ரிதாதீ4நஸ்வரூபஸ்தி2த்யாதி3களையுடையனுகை) என்கிற 'ஆதி3'ஶப்3த2ம் - ப்ரஸ்ருத்திபரம். உக்தார்த்த2த்தில் ப்ரமாணம் (ததி3ச்ச2யேத்யாதி3). "பு4ங்க்தே - ஸ்நாநம் பாநம்" இத்யாதி3 - பூர்த்தியைக்கொலேத்துக்கொண்டமைக்கு ப்ரமாணம். "அஸ்வதந்த்ரோ யதா2" என்கிறவிது - ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக்கொலேத்துக்கொண்டமைக்கு ப்ரமாணம்.

"ததி3ச்ச2யா" (விஷ்.ஸம்)என்கிற வசநஸ்த2தச்ச2ப்3த3விவரணப்ரமாணாந்தரம் (அர்ச்சகபராதீ4நாகி2லாத்மஸ்தி2திரிதி). "ஆஸ்தாம் தே கு3ணராஶிவத்3கு3ணபரீவாஹாத்மநாம் ஜந்மநாம்" இத்யாதி3 ஸ்ரீரங்க3ராஜஸ்தவே. பூர்த்தியும் ஸ்வாதந்த்ர்யமும் கொலேந்துநிற்கிறவிடமென்னுதே (பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் கொலேத்துக்கொண்டு) என்று 'கொண்டு'ஶப்3த3த்தாலே "பூர்த்தி" இத்யாதி3களிலே இச்ச2ாதிரிக்தங்களான கர்மாதி3கள் ஹேதுவன்றென்னுமிடம் ஸித்3த4ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். (தன்னிச்சையொழியவித்யாதி3).

அநாத3ரமாத3ரப்ரஸக்திபூர்வகமாகையாலே ஆத3ரப்ரஸக்தியை அருளிச்செய்கிறார் (அரியவனித்யாதி3நா). (அநாத3ரிக்கிறவர்களே) என்கிற ஸாமாந்யோக்தி அநாத3ரரூபவஸ்துஸாமர்த்2யத்தாலே அவிஶேஷஜ்ஞபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸம்ஸாரிகளேயென்றது). (ஆத3ரித்துநிற்கிறவிடம்) என்று ஆத3ரோக்தியாலே த்யாக3ாப4ாவமர்த்த2ஸித்3த4மாய், தன்னை த்யஜித்தவரை த்யஜிக்கவேண்டியிருக்க, அது செய்யாவிடிலும், அவர்கள்பக்கல் ஆத3ரமற்றிருக்கலாமே; அப்படியுமன்றிக்கே ஆத3ரிக்கிறவிடம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (விடமாட்டாதவனவன்றிக்கே இத்யாதி3நா). [அர்ச்சாவதாரத்திலே] (வா-35)என்கிறவித்தை அநுஷங்கி3த்து ப்ரத2மாந்தமாக விபரிணமமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அர்ச்சாவதாரமென்கையென்று). மடுக்கள் போலே அர்ச்சாவதாரமென்று மேலின் பத3த்துக்காகர்ஷகமாகவுமாம்.

இத்தால் கு3ணசதுஷ்டயமும் உபபாதி3தமானமையை த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் (பூர்த்தியையுமித்யாதி3நா). ஸௌலப்4யஸௌஶீல்யாவஸ்தை2களிலும் அதிஶயிதாவஸ்தை2களான தத்ஸாபேக்ஷத்வதத3தீ4நஸ்தி2திகத்வங்களால் தத3விநாபூ4ததயா தத3ந்தர்க3தங்களான ஸௌலப்4யஸௌஶீல்யங்கள் ஸித்3த4ங்கள். "அபராத4ாநபி4ஜ்ஞஸ்ஸந் ஸதை3வ குருதே த3யாம்" (விஷ்.ஸம்.)என்று தன்னை அநாத3ரிக்கிறவர்களை ஆத3ரிக்கிறவித்தால் தோ3ஷபோ4ாக்3யத்வமாகிற வாத்ஸல்யமும், "ஶமாநோ பூ4தப4வ்யஸ்ய ந ததோ விஜு"கு3ப்ஸதே" (கட2.24)என்று வாத்ஸல்யஹேதுவான ஸ்வாமித்வமும் ஸித்3த4மென்றபடி.

[பூ4க3தஜலம் போலே] (வா-39)இத்யாத்3யுக்தக்3ரந்த2த்திலே ஸௌலப்4யாதிஶயோபபாத3நம் பண்ணுகையாலும் அங்கு ப்ரயுக்தமான (அர்ச்சாவதாரம்) என்கிற ஶப்3த3த்தை இங்குமாகர்ஷித்து அந்வயிக்கவேண்டுகையாலும், (பூர்த்தியையும்) இத்யாதி3வாக்யத்தாலும் ப்ரத4ாநபூ4தஸௌலப்4யமாத்ரத்தை விஸ்தரேண த3ர்ஶிப்பிக்கிறாரென்று (பூர்த்தியையும்) இத்யாதி3க்கவதாரிகாந்தரம் (அன்றிக்கே இத்யாதி3).

அர்ச்சாவதாரத்திலே ஸௌலப்$_4$யம் அதிசயிதம் என்னுமர்த்த$_2$ம் கண்டே$_2$ாக்தமென்று அருளிச்செய்கிறார் (ஏவம் பஞ்சப்ரகாரோஹமித்யாதி$_3$). "அத$_4$: - பததாம் - ஆத்மநாம் - ஜ்யாயாந்" - ஸம்ஸரிக்கிற சேதநர்க்கு ஸம்ஸாரநிவர்த்தநோபயுக்தஸௌலப்$_4$யோத்கர்ஷவாந். ஸௌலப்$_4$யத: - ஸுலப:, பூர்வபூர்வஸௌலப்$_4$யாத$_3$தி$_4$கஸௌலப்$_4$யவாந் என்று உபாத்த-வசநார்த்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பரத்வாதி$_3$களிந்திலுமித்யாதி$_3$).

39. அர்ச்சாவதாரத்தில் ஸௌலப்$_4$யமதிசயிதமென்னுமிடத்துக்கு ஸாபேக்ஷத்வபராயத்த-த்வங்களாகிற உபபத்திகளை அருளிச்செய்து, த்$_3$ருஷ்டாந்தப்ரத$_3$ர்சநத்தாலே அத்தை விசதீ$_3$-கரிக்கிறார் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அவதாரிகை (பரத்வாதி$_3$களினுடையவித்யாதி$_3$).

த்$_3$ருஷ்டாந்தத்தில் (த்ருஷார்த்தனுக்கு) என்றும், தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகத்தில் (கண்டு பற்ற-வேணுமென்றாசைப்பட்டவனுக்கு) என்றும் அத்$_4$யாஹார்யம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (த்ருஷார்த்தனுக்கித்யாதி$_3$). பூர்வபூர்வஸௌலப்$_4$யாபேக்ஷயா உத்தரோத்தர-ஸௌலப்$_4$யாதிசயப்ரதிபாத$_3$நப்ரகரணமாகையாலே இங்குமொருவகை ஸௌலப்$_4$யம் சொல்ல-வேண்டுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (தே$_3$சாந்தரத்திலித்யாதி$_3$). கொட்டும் குந்தாலியும் - க$_2$நநஸாத$_4$நவிசேஷங்கள். இத்தால் க்ருச்ச்$_2$ரஸாத்$_4$யத்வரூபதௌ$_3$ர்லப்$_4$யம் சொல்லப்பட்டது. தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகம் (கண்டு பற்றவேணுமித்யாதி$_3$). இங்குமொருவகை ஸௌலப்$_4$யம் (ஹ்ருத$_3$யத்தி-லேயித்யாதி$_3$). கட்கிலீ - கண்ணுக்கிலக்காகாதவனே என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடியே. இங்கே "தம் து$_3$ர்த$_3$ர்சம் கூ$_3$ட$_4$மநுப்ரவிஷ்டம்" ( )என்கிறவிது விவக்ஷிதம். இத்தால் - து$_3$ர்த$_3$ர்-சத்வக்ருச்ச்$_2$ரஸாத்$_4$யத்வங்களாகிற தௌ$_3$ர்லப்$_4$யம் சொல்லப்பட்டது. அஷ்டாங்க$_3$யோக$_3$ம் - யமநியமாத்$_3$யங்க$_3$யுக்தமான ஸமாதி$_4$. தாபத்ரயாதுரப்ராப்யத்வாபி$_4$ப்ராயேண ஜலத்$_3$ருஷ்டாந்தம். "கடிசேர் நாற்றத்துள்ளாலை" (திருவாய்.8-8-2)என்றும், "துளக்கற்றமுதம்" (திருவாய்.2-6-2) என்றும் அந்தர்யாமிக்கு அம்ருதத்$_3$ருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்தாரிறே. "இத$_3$ம் பூர்ணம்" இத்யாதி$_3$ச்ருதிக்ரமாபி$_4$ப்ராயேண அந்தர்யாமித்வோபக்ரமோபாத$_3$ாநம் ச்ருதியிலும் விவக்ஷிதஸௌலப்$_4$யதாரதம்யப்ரதிபாத$_3$நதாத்பர்யத்தாலே அந்தர்யாமித்வோபக்ரமமான க்ரமமென்று கருத்து.

(அவனுக்கித்யாதி$_3$). அவனுக்கு - த்ருஷார்த்தனுக்கு. (பெருகிக்கிடக்கிற) என்றத்தால் - க$_2$நநாதி$_3$ஸாத்$_4$யத்வரூபமான பூ$_4$க$_3$தஜலநிஷ்ட$_2$தௌ$_3$ர்லப்$_4$யம் வ்யாவர்த்திதம். க்ருச்ச்$_2$ரயத்ந-நிரபேக்ஷத்வரூபஸௌலப்$_4$யவிசேஷமும் ஸித்$_3$த$_4$ம். (அண்டத்துக்குப்புறம்பே) என்கிறவித்தால் தௌ$_3$ர்லப்$_4$யமுக்தம். தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகம் (இவனுக்குமித்யாதி$_3$). இவனுக்கும் - கண்டு பற்ற வேணுமென்றாசைப்பட்டவனுக்கும். (அப்பாலித்யாதி$_3$). அப்பால் - அண்டா$_3$த்$_3$ப$_3$ஹி:. முதலாய் நின்ற - காரணபூ$_4$தனாய்நின்ற. அளப்பரிய - அபரிச்சே$_2$த்$_3$யமான. ஆரமுது - பெரியவம்ருத-மென்று திருநெடுந்தாண்டகஸ்ரீஸூக்திக்கர்த்த$_2$ம். இத்தால் - ஜலத்$_3$ருஷ்டாந்தத்துக்குப்-பூர்வப்ரயோக$_3$ம் த$_3$ர்சிதம். "நின்ற" என்று அயத்நஸாத்$_4$யத்வரூபஸௌலப்$_4$யமும், "அப்பால்" என்று அதிவிப்ரக்ருஷ்டதே$_3$சவர்த்தித்வரூபதௌ$_3$ர்லப்$_4$யமும் சொல்லப்பட்டது.

(அப்படியிதி). க்ருச்ச்$_2$ரஸாத்$_4$யத்வாதி$_3$விப்ரக்ருஷ்டத்வப்ரயுக்ததௌ$_3$ர்லப்$_4$யத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக (அதிவிப்ரக்ருஷ்டேதி). யதோ$_3$சிதஸௌலப்$_4$யம் (அண்டா$_3$ந்தர்பூ$_4$த-மாயித்யாதி$_3$). அவனுக்கு - த்ருஷார்த்தனுக்கு. இத்தால் து$_3$ஷ்ப்ராபத்வரூபதௌ$_3$ர்லப்யம் சொல்லிற்று. இவனுக்கும் - ஆச்ரயணேச்சு$_2$வுக்கும். பாலாழி - க்ஷீராப்$_3$தி$_4$யிலே, நீ கிடக்கும்

பண்பை - நீ கண்வளர்ந்த அழகை, யான் கேட்டேயும் - கேட்டமாத்ரத்திலும் என்று திருவந்தாதி ஸ்ரீஸூக்திக்கர்த்த2ம். ஜ்ஞாநாதி4கரான ஆழ்வார்க்கும் கேட்கைமாத்ரமாலும் மற்றவர்களுக்குச்-சொல்லவேணுமோ என்றபடி. [1]"நிஸ்தரங்க3ார்ணவோபம:"( ), "த்4யாயிநாம் தாபஶாந்தயே" ( ) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு வ்யூஹத்துக்குப்பாற்கடல் த்3ருஷ்டாந்தம்.

(ப்ரத்யாஸந்நமாயித்யாதி3). ப்ரத்யாஸந்நமாய் - ஸந்நிக்ருஷ்டமாய். தத்காலவர்த்திகளுக்கு - ப்ரவாஹஸமயவர்த்திகளுக்கு. உபஜீவ்யமாய் - விநியோக3யோக்3யமாய் என்றபடி. இத்தால் - க்ருச்ச்2ரநிஷ்பாத்3யத்வாந்திதூ3ரவர்த்தித்வதூரவர்த்தித்வரூபதௌ3ர்லப்4யம் வ்யாவர்த்திக்கப்-பட்டது. பாஶ்சாத்யனானவனுக்கு - ப்ரவாஹஸமயோத்தரகாலப4வனானவனுக்கு. இத்தால் - யதே3ாசிததௌ3ர்லப்4யவிஶேஷம் சொல்லப்பட்டது. மண்மீதுழல்வாய் - பூ4மியிலே ஸஞ்சரிக்கிறாய் என்று திருவாய்மொழிக்கர்த்த2ம். இத்தையருளிச்செய்கிறார் (பூ4மியிலே-யித்யாதி3). "மண்" என்று பரவ்யூஹங்களும் "மீது" என்று அவ்யவதா4நத்தாலே சேதநாந்தர்யா-மியும், "உழல்வாய்" என்று அர்ச்சாவதாரமும் வ்யாவர்த்திதமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவதரித்தென்று). கிட்டாத - து3ர்லப4மானவென்றபடி. "கு3ணபரீவாஹாத்மநாம் ஜந்மநாம்" (ஈ.ஸ்தவே-உ-74). "இன்பமாரி" (திருக்கு.2)என்கிறவித்தையுட்கொண்டு விப4வத்துக்குப்-பெருக்காறு த்3ருஷ்டாந்தம்.

(முன்பித்யாதி3). க்ருச்ச்2ரநிஷ்பாத்3யாந்திதூ3ரவர்த்திதூ3ரவர்த்திகாத3ாசித்கங்களான பூ4க3தஜலம், ஆவரணஜலம், பாற்கடல், பெருக்காறு என்கிற இவை போலன்றிக்கே என்றபடி. அவனுக்கு - த்ருஷார்த்தனுக்கு. பருகலாம்படி - பாநம் பண்ணலாம்படி. இத்தால் - அயத்ந-நிஷ்பாத்3யத்வாதிஸந்நிக்ருஷ்டத்வஸார்வகாலிகத்வரூபஸௌலப்4யம் சொல்லப்பட்டது. இவனுக்கு - ஆஶ்ரயணேச்ச2வுக்கு. (தே3ஶேந்த்யாதி3). பரவ்யூஹங்களுக்குண்டான தே3ஶவிப்ர-கர்ஷமும், விப4வத்துக்குண்டான காலவிப்ரகர்ஷமும், அந்தர்யாமிக்குண்டான க்ருச்ச்2ர-நிஷ்பாத்3யதாஹேதுபூ4தமான சக்ஷுரவிஷயத்வரூபகரணவிப்ரகர்ஷமும் இல்லாதபடி. இத்தால் - ப்ரகாரசதுஷ்டயநிஷ்ட2தௌ3ர்லப்4யம் வ்யாவர்த்திக்கப்பட்டது. (கோயில்களிலும்) என்று ஸந்நிகர்ஷமும், (க்3ருஹங்களிலும்) என்று அதிஸந்நிகர்ஷமும், (என்றுமொக்க) என்று ஸதா3தநத்வமும், (கண்ணுக்கிலக்காம்படி) என்று ஸர்வசக்ஷுர்விஷயத்வமுமாகிற ஸர்வப்ரகார-ஸௌலப்4யம் சொல்லப்பட்டது.

(பின்னானரித்யாதி3). பின்னானார் - அவதாரத்துக்குப்பிற்பாடர், வணங்கும் சோதி - ஆஶ்ரயிக்கிற ஜ்யோதிர்மயமான தி3வ்யமங்க3ளவிக்3ரஹத்தையுடையவனே என்று திருநெடுந்-தாண்டகத்துக்கர்த்த2ம். இந்த ப்ரமாணஸூசநார்த்த2மாக (பின்னானார் வணங்கும் சோதியான அர்ச்சாவதாரம்) என்றருளிச்செய்தது. 'பின்னானார்'வணங்கும் என்று காலஸந்நிகர்ஷமும், 'திருமூழிக்களத்தானாய்' என்று தே3ஶஸந்நிகர்ஷமும், ஸம்பு4த்3தி4யாலே கரணஸந்நிகர்ஷமும் சொல்லுகையாலே (கோயில்களிலும்) இத்யாத்3யநந்தரம் (பின்னானார்) இத்யாதி3ப்ரமாண-ஸூசநம் பண்ணியருளிற்று. "பொற்றாமரைக்கயம்"(திருநெடு.19), "வாசத்தடம்போல்"(திருவாய்.8-5-1). [2]"ரங்க3சந்த்3ராபி4த4ாநம் ஸ்தி2தமிவ பரிபு2ல்லத்புண்ட3ரீகம் தடாகம்" (ஈ.ஸ்தவே-64) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு அர்ச்சாவதாரத்துக்கு மடுவை த்3ருஷ்டாந்தீகரித்தது என்று கண்டு-கொள்வது.

(மடுக்கள்போலே) என்று - உபமாநக3தப3ஹுத்வம் உபக்ரமாவக3தமாகையாலே தத3நு-ரோதே4ந அநந்தராவக3தமான (அர்ச்சாவதாரம்) என்கிற ஏகத்வம் ஜாத்யாத்3யபி4ப்ராயகம்

என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே ப்ரமாணகத2நபுரஸ்ஸரமாக ப3ஹு"த்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பெ4ளமேத்யாதி3). "ஆஸ்தாம் தே கு3ணராஸிவத்3கு3ணபரீவாஹாத்மநாம் ஜந்மநாம் ஸங்க்2யா பெ4ளமநிகேதநேஷ்வபி குடீகுஞ்ஜேஷு ரங்கே3ஸ்வர । அர்ச்யஸ்ஸர்வஸஹிஷ்ணுரர்ச்சக-பராதீ4நாகி2லாத்மஸ்தி2தி: ப்ரீணிஷே ஹ்ருத3யாலுபி4ஸ்தவ ததஸ்ஸீலாஜ்ஜநா3பூ4யதே ॥" (ஶ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் உ-74)(ரங்கே3ஸ்வர) வாரீர் பெரியபெருமாளே! (தே கு3ணராஸிவத்) தேவரீருடைய கல்யாணகு3ணஸமூஹத்தினுடைய போல, (கு3ணபரீவாஹாத்மநாம்) - அந்த கு3ணங்களை ஹேதுவாகவும் ப்ரகாஸ்யங்களாகவும் உடைத்தானவையாகையாலே அந்த கு3ணப்ரவாஹ-ரூபங்களான (ஜந்மநாம்) அவதாரங்களுடைய, (ஸங்க்2யா) எண்ணி பரிச்சே2தி3க்கையானது, (ஆஸ்தாம்) இருக்கட்டும். "ப3ஹவோ ந்ருப கல்யாணகு3ணா:"(ரா.அ.2-26), "ப3ஹு"தா4 விஜாயதே"(தை.பு.21),"ப3ஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி" (கீ3.4-5)என்று 'ப3ஹு'ஸப்3த3த்துக்கு விஷயமித்தனையல்லது எண்ணி முடியாததென்றபடி. (த்வம்) தேவரீர், (பெ4ளமநிகேதநேஷு) "ஏதே வை நிரயா:" ( )என்னும்படியான இருள்தருமாஞாலத்திலுள்ள க்3ருஹங்களிலும், (குடீகுஞ்ஜேஷ்வபி) குடிசைகளிலும், அவ்வளவுமல்லாத செடித்தூறுகளிலும். இத்தால் ஆட்4யத3ரித்3ரவிபா4க3ம் பாராதே என்றபடி. யத்3வா, (பெ4ளமநிகேதநேஷு) கோயில்களிலும், க்3ருஹங்களிலும், (குடீகுஞ்ஜேஷு) "தஸ்யாம் குடேன நித்யம் வஸந்த:" ( )என்கிற யதிஸ்தா2நங்களிலும், "வ்ருக்ஷமூலேஷு" ( )என்கிற வாநப்ரஸ்த2ஸ்தா2நங்களிலும். இத்தால் க்3ராமநக3ராதி3களில் கோயில்களும், சாதுராஸ்ரம்யாவஸதை2ங்களும் சொல்லிற்று. அன்றிக்கே (பெ4ளமநிகேதநேஷு) கோயில் முதலான திருமுற்றங்களிலும், (குடீகுஞ்ஜேஷு) திருக்குறுங்குடி, திருக்கண்ணங்குடி, திருவெள்ளியங்குடி, திருமண்டங்குடியாகிற குடிகளிலும், ப்3ருந்தா3-ரண்யம், வம்ஸாரண்யம், வீக்ஷாரண்யம், புஷ்கரண்யம் முதலாகிய செடித்தூறுகளிலும் (அபி) என்கிற அநுக்தஸமுச்சயத்தாலே திருமலைகளிலும் க்3ருஹங்களிலும் (அர்ச்ய: இத்யாதி3) அர்ச்ய-ராய்க்கொண்டும், ஸாக்ஷாத3பசாரம், உபசாராபதே3ஸமான அபசாரம் இவையெல்லாவற்றையும் ஸஹிக்கையே ஸ்வபா4வமாக உடையராய்க்கொண்டும் ஆராத4கன் இட்டவழக்கான ஸ்வரூப-ஸ்தி2திப்ரவ்ருத்திகளையுடையராய்க்கொண்டும் (ப்ரீணிஷே) அலப்4யலாப4த்தாற்போலே ஸ்வாரஸிகப்ரியத்தை உடையராகாநின்றீர் என்கிற யாதொன்றுண்டு, அதுவாகிற உம்முடைய ஸீலகு3ணத்தை அநுஸந்தி4த்து ப்ரஸஸ்தமநஸ்கரான பராங்குஸாதி3கள் மயர்வறமதிநல-மருளப்பெற்று ஸர்வஜ்ஞராயிருந்தார்களேயாகிலும் முக்3த4ராகிறார்கள். (ஸீலாத்) என்கிற பஞ்சமீ [1]"ல்யப்3லோபே பஞ்சமீ". (ஜட3பூ4யதே) பா4வே லட். ஸர்வஜ்ஞரும் முக்3த4ராளுரென்னுமது தோற்ற [2]"ச்வி"ப்ரத்யயம் என்று ப4ட்டரருளிச்செய்தபடி என்றபடி. (அந்தர்யாமி) இத்யாத்3யாநு-ரூப்யத்துக்காக அர்ச்சாவதாரமென்றுஜாத்யந்வயியான [3]ஏகவசநம் ப்ரயுக்தம். [4]"ந லிங்க3-வசநே பி4ந்நே நஹீநாதி4கதே அபி । உபமா தூ3ஷணுயாலம் யத்ரோத்3வேகோ3 ந தீ4மதாம் ॥" ( ) என்கிறபடியே ரீதிப4ங்க3பரிஹாரார்த்த2மான ஏகவசநம் தோ3ஷமன்றென்று கருத்து.

அந்த்யாவயவியன்றிக்கே அநியதபரிமாணஜலஸங்க3ரதவிஸேஷாத்மிகையான நதி3யிலே சில ஜலஸங்க3ரதம் நிம்நப்ரதே3ஸத்திலே நிற்கக்கூடும். அந்த்யாவயவியான விப4வஸப்3தி3தவிக்3ரஹ-வ்யக்தியிலே தேக்கமும் பெருக்கமும் கூடாதாகையாலே [5]த்3ருஷ்டாந்தவைஷம்யம் என்கிற ஸங்கையைப்பரிஹரிக்கிறார் (அவதாரகு3ணங்களித்யாதி3நா). அவதாரகு3ணங்கள் - ராம-க்ருஷ்ணாத்3யவதாராபி4வ்யக்தஸௌஸீல்யஸௌலப்4யாதி3கு3ணங்கள். "அர்ச்சாபூஜாப்ரதிமயோ:" என்றிறே நிக4ண்டு. ப்ரதிமாரூபங்களான ப4க3வத3ாவிர்பா4வாதி4கரணங்களிலே பரிபூர்ணங்க-ளாகையாலும் - [6]அபி4வ்யக்த்யவச்சே2த3கதயா ஸமக்3ரங்களாகையாலும் என்றபடி. இது பெரியபெருமாள் முதலானவர்களிலே கண்டுகொள்வது.

(அவதாரவிக்3ரஹங்களை அர்ச்சாரூபேண ...பரிக்3ரஹிக்கை)யாவது - ராமக்ருஷ்ணாத்3யவதார-விக்3ரஹஸம்ஸ்தா2நஸஜாதீயஸம்ஸ்தா2நயுக்தார்ச்சாவிக்3ரஹபரிக்3ரஹம் பண்ணுகை. இது திருவல்லவாழ் எம்பெருமான், தேவபிரான், பார்த்த2ஸாரதி2, பேரகத்தான் முதலானவர்களிலே கண்டுகொள்வது.

ஆக, அவதாரோத்தரகாலவர்த்தித்வே ஸதி, அவதாரகு3ணவிக்3ரஹஸஜாதீயகு3ண-விக்3ரஹயுக்தத்வம் அவதாரத்திலே தேங்கினமை அர்ச்சாவதாரத்துக்கு விவக்ஷிதம். தது3த்தரகால-வர்த்தித்வே ஸதி ததே3கதே3ஶகதிபயவஸ்துவிஶிஷ்டத்வம் த்3ருஷ்டாந்தத3ார்ஷ்டாந்திகங்களிலே அநுக3தமான தேங்கினமை என்று த்3ருஷ்டாந்தவைஷம்யபரிஹாரம் கண்டுகொள்வது. ॥39॥

40.ருசி பிறந்தவர்களுக்கு ஆஶ்ரயணந்தரங்கே3பகாரகஸௌலப்4யாதிஶயம் ஸ்வப4ாவமாம். தாத்3ருஶருசிபிறவாதார்க்கு ருசியைப்பிறப்பிக்கையும் அநந்தரம் உபாயமாகையும் உபேயமாகை-யும் ஆகிற இவை த3ர்மிக்கு அதிஶயவிஶேஷாவஹத3ர்மரூபமான வைப4வம் என்னுமபி4ப்ரா-யத்தாலே உத்தரக்3ரந்த2ாவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி ஆஶ்ரயணருசிபிறந்தார்க்கு இத்யாதி3).

மூலத்திலே [இதுதான்] என்கிற 'இத3ம்'ஶப்3த3ம் ஸௌலப்4யாதி3விஶிஷ்டார்ச்சா-வதாரபராமர்ஶியாகையாலே விவக்ஷிதவைப4வாபேக்ஷிதத3ர்மிஸ்வப4ாவபரம் என்னுமபி4-ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரக்ருதமானவித்யாதி3). "ஶாஸநாச்ச2ாஸ்த்ரம்" என்னும் அவயவார்த்த2த்தை அருளிச்செய்கிறார்(ஹிதாநுஶாஸநமித்யாதி3). [1]"ப்ரவ்ருத்திர்வா நிவ்ருத்திர்-வா க்ருதகேநேதரேண வா । பும்ஸாம் யேநோபதி3ஶ்யேத தச்சா2ஸ்த்ரமபி4தீ4யதே ॥" ( )என்கிற-வித்தையுட்கொண்டு [ஶாஸ்த்ரங்களால்] என்கிற ப3ஹுவசநவிவக்ஷிதம் (ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி3 ஶாஸ்த்ரங்களானவை இதி). 'ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திப்ரயோஜகஶாஸ்த்ரக்ருத்யம் - தோ3ஷ-ஜ்ஞாபநபூர்வகமாக விஷயங்களினின்றும் நிவர்த்தநமும், கு3ணஜ்ஞாபநபூர்வகமாக ப4க3வத்3-விஷயத்தில் ப்ரவர்த்தநமும்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இதரவிஷயங்களி-னுடையவித்யாதி3). [திருத்]துகையாவது - தோ3ஷநிவர்த்தநபூர்வககு3ணதா2நமாகையாலே (குணதா4நரூபமாகையாலே - பா) இதரவிஷயராக3நிவர்த்தநபூர்வகப4க3வத்3விஷயப்ராவண்ய-நிஷ்பாத3நம் இங்கே விவக்ஷிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இதர-விஷயங்களை விட்டு இத்யாதி3).

[திருத்தவொண்ணா]மைதான் ஶாஸ்த்ரங்களினுடைய [2]அர்த்த2ப3ாத4த்தாலும் அபி4த3ாந-ஶக்திவைகல்யத்தாலுமன்று நியோஜ்யனுடைய து3ர்வாஸநாப3லத்தாலே என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (து3ர்வாஸநேத்யாதி3). [3]து3ர்வாஸனையாவது - ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநவிபரீத-விஷயகஜ்ஞாநஜநகஸம்ஸ்காரம். [4]அதினுடைய ப3லமாவது - ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநமூலக-ஶாஸ்த்ரார்த்த2ாநுஷ்ட2ாநப்ரதிப3ந்த4கவிபரீதஜ்ஞாநப3லோபத3ாயகத்வம். நிரர்த்த2கமாக்கி-விடுகையாவது - அநுஷ்ட2ாநரூபப்ரயோஜநஶூந்யமாக்கிவிடுகை.

(ஜந்மாந்தரேத்யாதி3). (ந்ருணாம்) என்றது - "ஶாஸ்த்ரம் து மநுஷ்யாதி4காரத்வாத்" ( ) என்கிறபடியே உபதே3ஶயோக்3யத்வஜ்ஞாபநார்த்த2ம். (ந்ருணாம் - யா பு3த்3தி4: - ஜந்மாந்தர-ஸஹஸ்ரேஷு - ப4ாவிதா) (ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ர)ங்களிலுமுண்டான ப4ாவநாஶப்3தி3தஸம்ஸ்கார-நிஷ்பாத்3யா ப4வதி. (ஜந்து: தாமேவ லப4தே) ஶாஸ்த்ரஶ்ரவணயோக்3யதையிருந்தாலும்

'ஶாஸ்த்ரஶ்ரவணநைரர்த்த2க்யம் து3ர்வாஸநாவாஸிதனுக்கும் திர்யக்குக்களுக்கும் துல்யம்' என்கைக்காக 'நர:' என்னாதே (ஜந்து:) என்றது. (ஏவ)காரம் - ஶாஸ்த்ரார்த்த2ா-நுஷ்டா2நவ்யவச்சே2த3கம். (உபதே3ஶ:) - ஶாஸ்த்ரம். (நிரர்த்த2க:) - அநுஷ்டா2நரூப-ப்ரயோஜநஶூந்யோ ப4வதி என்றபடி.

(சிலம்படியித்யாதி3). "சிலம்பு - நூபுரத்தை, அடி - பாத3த்திலே உடைய, உருவில் - ஶரீரத்தையுடைத்தான, கருநெடுங்கண்ணார்திறத்தனாய் - அஸிதாயதேக்ஷணைகளான ஸ்த்ரீகள் (?இடத்தில்) நிக்4நனாய், அறத்தையே மறந்து - த4ர்மத்தை பு3த்3தி4பண்ணாதே, புலன் - இந்த்3ரியங்கள், படிந்து - அவகா3ஹித்து, உண்ணும் - பு4ஜிக்கும், போகமே - போ4க3த்தையே, பெருக்கி - வர்த்3தி4ப்பித்து".

(சுரியித்யாதி3). "சுரி - வக்ரங்களான, குழல் - அளகங்களையுடைத்தான, மடந்தையர்திறத்து - யுவதிகள்விஷயமாக, காதலே மிகுத்து - உத்கண்டை2யை வளர்த்து, கண்டவாதிரிந்து - ஸ்வைரசாரம்(ஸஞ்சாரம் -பா)பண்ணி" என்று திருமொழிஸ்ரீஸூக்திக்கர்த்த2ம்.

(மாதரார் இத்யாதி3). "மாதரார் - அத்யந்தயுவதிகளான ஸ்த்ரீகளுடைய, கயல் - மத்ஸ்யம் போன்ற, கண் என்னும் - கண்களாகிற, வலையுள் - வலையிலே, பட்டு - அகப்பட்டு, அழுந்துவேனை - மக்3நனாகிற என்னை" என்று திருமாலைஸ்ரீஸூக்திக்கர்த்த2ம்.

[விஷயாந்தரங்களிலே] என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (இதரவிஷயங்களிலே) என்று. [பண்ணி] என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (அத்யந்தாபி4நிவிஷ்டராய்) என்று. "யாதானும் - ஏதேனும், பற்றி - அவலம்பி3த்து, நீங்கும் விரதத்தை - ப4க3வத்3விஷயத்தை விட்டகலும் வ்ரதத்தை" என்றபடி. [விமுக2ராய்] என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (ப4க3வத்3விஷயத்தில் முகம் வைக்க இசையாதே) என்றபடி. (போதரே இத்யாதி3). "போதரே என்று சொல்லி - வாரும் என்று சொல்லி, புந்தியுள் புகுந்து - ஹ்ருத3யத்திலே புகுந்து, தன்பால் - தன் விஷயத்திலே, ஆதரம் பெருகவைத்த அழகன் - ஆத3ரம் ப்ரவஹிக்கும்படி பண்ணின ஸௌந்த3ர்யத்தையுடையவன்" என்று திருமாலைக்கர்த்த2ம். இத்தால் ப2லிதம் (ஸ்வஸௌந்த3ர்யேத்யாதி3). ஆமந்த்ரணம் (ஆதி3) ஶப்3த3விவக்ஷிதம். [வைமுக்ய]ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (தன்னையித்யாதி3). [ருசியைவிளைக்க] இத்யாத்3யர்த்த2ம் (கண்டகண் இத்யாதி3). "ருசிஜநகஸாக்ஷாத்காரமே ஸாத4நரூபமாகையாலே உபேயம் ஸப்3த4மாகை-யாலே உபாயநிரபேக்ஷிதம்" என்கிற ஶங்கையைப்பரிஹரிக்கிறார் (தன்னை நித்யாநுப4வம் இத்யாதி3நா). நிரபேக்ஷஸாத3நத்வரூபமான உபாயத்வம் ப4க3வத்3தி3வ்யாத்ம-ஸ்வரூபமாத்ரவ்ருத்தியானாலும் கேவலஸ்வரூபம் அநுஸந்தி4க்க ஶக்யமல்லாமையாலே விக்3ரஹ-விஶிஷ்டஸ்வரூபமே ஆஶ்ரயணீயமாகையாலே விக்3ரஹத்துக்கு (ஸாத3ந)தாமாத்ரமுண்டென்னும் அபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரேத்யாதி3). (தானே ஸாத3நமாகை) யென்றது - ருசிஜநகமானதானே உக்தரீத்யா ஸாத3நமாகையென்றபடி.

'பரிசர்யாஜநிதப்ரீத்யாஶ்ரயத்வரூபமான [5]முக்3யோபாயத்வம் ப4க3வத்ஸ்வரூபமாத்ரவ்ருத்தி-யானாலும் தாத்3ருஶபரிசர்யாப்ரயோஜகபரிபூர்ணாநுப4வவிஷயத்வரூபமான ப்ராப்யதாமாத்ரம் விக்3ரஹத்துக்குமுண்டு' என்று திருவுள்ளம்பற்றி, 'உபாயவரணோத்தரக்ஷணப்ரப்3ருதி உபேயத்திலந்வயமொழிய ஹிதாம்ஶத்திலிவ்வதி4காரிக்கு அந்வயமில்லாமையாலே உபேயமான அநுப4வவிஷயத்வத்தால் உபேயத்வம் உத்தரக்ஷணப்ரப்3ருதி இதுக்கு' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே

அருளிச்செய்கிறார் (தன்னை உபாயமாகப்பரிக்3ரஹித்தால் இத்யாதி3). (அணியரங்கன் இத்யாதி3). 'அணியரங்கன் - அழகிதான கோயிலுக்கு நிர்வாஹகனை, என்னமுதனை - எனக்கு அம்ருதம் போல் போ4க்3யனானவனை, கண்டகண்கள், மற்றொன்றினைக்காணாவே - வேறொன்றைக்காணாது' என்று திருப்பாணாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திக்கர்த்த2ம். (எனக்கு இத்யாதி3). கன்னலே - கரும்புக்கட்டியே. ஶிஷ்டம் ஸ்பஷ்டம். இது திருவாய்மொழி.

விஷயநியமநிக3மநம் (ஆக ப்ரபத்திக்கு இத்யாதி3('நியதவிஷயமென்றதாய்த்து' என்னுமளவும்)). பாட2க்ரமேண நிக3மநம் (ப்ரபத்திக்கு கு3ணபூர்த்தியுள்ளவிடம் இத்யாதி3 ('சொல்லப்பட்டது' என்னுமளவும்)). பு3த்3தி4ஸந்நிதி4க்ரமத்தாலே ப்ராதிலோம்யேந, நிக3மித்துக்கொண்டு விஷயநியமபரக்3ரந்த2ஸந்த3ர்ப்ப4த்துக்கு விஶிஷ்டைகவாக்யத்தையே [1]அபி4நயிக்கிறார் (இத்தால் இத்யாதி3நா). (ஸர்வஸுலப4மாய்) என்றது - 'ஸர்வேப்4ய: அந்தர்யாமித்வப்ரப்4ருதிப்4ய: ஸர்வை: தே3ஶாதி3ஸந்நிகர்ஷரூபை: ப்ரகாரை:, ஸர்வேஷாம் - ஆஶ்ரயணேச்சூ2நாம் (ஸுலப4ம்) என்று தந்த்ரேண விவக்ஷிதம்' என்றபடி. ॥40॥

41.ஸங்க3திகத2நார்த்த2ம் ஸங்க்ஷேபேண நிரூபிக்கிறார் (ப்ரபத்திக்கு தே3ஶநியமமும் என்றுதுடங்கி, இவ்வளவும் இத்யாதி3).

'உபாயவரணம் ஸ்வயம் அநுபாயமாகையாலே உபாயபூ4தோபாஸநாத்3யபேக்ஷிததே3ஶாதி3-நியமம் அநபேக்ஷிதம்' என்றும், 'உபாயப்ரபத்தி வேறே ஒன்றுண்டு' என்றும், அன்றிக்கே 'இதுக்கே உபாயதாபு3த்3தி4ஸஹிஷ்ணுப்ரயோக3பே4த3மாத்ரமுண்டு' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே தத்3வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த2மாகவும் (உபாயவரணாத்மிகையான ப்ரபத்தியினுடைய) என்று அருளிச்செய்தது.

(ப்ரபத்தியாவது - ப4க3வச்ச2ரணவரணம்) (வா-23)என்று கீழே அருளிச்செய்து, இங்கே 'ப4க3வது3பாயவரணாத்மிகையான' என்னாதே (உபாயவரணாத்மிகையான) என்றது அதி4காரி-நியமாப4ாவோதா3ஹரணமத்4யத்திலே பெருமாளுடைய ப்ரபத்தியையுமெடுத்தவிதுக்கநுகு3ணமாக [ப்ரபத்திக்கு](வா-23) இதி மூலத்துக்கு 'உபாயவரணாத்மிகையான ப்ரபத்திக்கு' என்னுமொரு யோஜனை அபி4மதை' என்று வ்யஞ்ஜிப்பிக்கைக்காக.

[இதில் ப்ரபத்தி பண்ணும் அதி4காரிகள்] இத்யுத்தரக்3ரந்த2த்துக்கு விஷயநியமபராநந்தர-பூர்வக்3ரந்த2த்தோடே ஸங்க3தி' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி விஷய-விஶேஷத்தை இத்யாதி3).

'ப்ரபத்த்யநுப3ந்தி4விஶேஷப்ரதிபாத3கத்வாத் அநியமப்ரதிபாத3கக்3ரந்த2ாநந்தர்யம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (விஶேஷத்தை ...விஶேஷங்களையும்) என்று. 'ஜ்ஞாநரூபையானவிது விஷயைகநிரூபணீயையாகையாலே' ப்ரத2மம் விஷயரூபாநுப3ந்தி4-விஶேஷப்ரதிபாத3நாநந்தரம், 'அநுப3ந்த்3யந்தரப்ரதிபாத3நம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (விஷயவிஶேஷத்தை த3ர்ஶிப்பித்தவநந்தரம்) என்று. '[விஷயநியமமே உள்ளது] (வா-24)என்கிற மூலஸ்த2ாவத4ாரணம் கண்டோ2க்ததே3ஶாதி3நியமவ்யவச்சே2த3பர-மொழிய, [2]தே3ஶாதி3நியமப்ராதிஸ்விகநிஷேத4ாப்4யநுஜ்ஞாநவ்யஞ்ஜிதவிஶேஷாந்தரவ்யவச்சே2த3கமன்று' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அதி4காரிவிஶேஷங்களையும்) என்று ஸமுச்ச-

யித்தருளிற்று.

`மூலத்தில் [இதில்] என்கிற 'இத3ம்'ஶப்3த3ம் பூர்வப்ரக்ருதஸௌலப்4யாதி3கு3ணபூர்த்தி-ப்ரயுக்தப்ரபத்திநியதவிஷயத்வவிஶிஷ்டார்ச்சாவதாரபராமர்ஶி' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிறார் (ஸௌலப்4யாதி3கு3ணபூர்த்தியாலே) இத்யாதி3.

'பூர்வம் அதி4காரிநியமாபா4வம் சொல்லியிருக்க இங்கே, [அதி4காரிகள் மூவர்] என்று நியமிக்கை வ்யாஹதம்' என்கிற ஶங்கையை வ்யாவர்த்திக்கிறார் (ப்ரபத3நஹேதுபே4த3த்தாலே) இதி. `இதிஹாஸபுராணங்களிலே க்ஷத்ரியாதி3கள் ப்ரபந்நராகச்சொல்லுகையாலே ப்ரபத்திக்கு க்ஷத்ரியத்வாதி3கள் ஹேதுவன்று என்கிற அநியமம் பூர்வம் சொல்லிற்று; இங்கு ப4க3வச்-சா2ஸ்த்ரஶப்3தி3தஶ்ரீபாஞ்சராத்ரத்திலும் ப4க3வச்செ2ளநகாதி3வசநங்களிலும் உக்தமான ஹேது-விஶேஷங்களைக்கொண்டு அதி4காரிநியமம் சொல்லுகிறது என்று வ்யாஹதியில்லை' என்று கருத்து. 'மேலே [அஜ்ஞரும்] இத்யாதி3களிலே அதி4காரிகளுக்கு ப்ரத்யேகப்4ஹு"த்வம் சொல்லு-கையாலே இங்கே [மூவர்] என்கிற ஸங்க்2யை (என்கை - பா.)வ்யாஹதம்' என்கிற ஶங்கையைப்-பரிஹரிக்கிறார் (மூன்றுவகைப்பட்டு) இதி. '[மூவர்] என்று ப்ரபத3நஹேதுக3தத்ரித்வோபாதி4க-த்ரித்வமுக்தம்; [அஜ்ஞரும்] இத்யாதி3நா ப்ரபத்த்ருவ்யக்திக3தப4ஹு"த்வமுக்தம் என்று வ்யாக4ாத-மில்லை' என்று கருத்து. மேலே [அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்] இத்யாதி3நா அஜ்ஞாநாதி3களுக்கு ப்ரபத3நஹேதுத்வம் சொல்லுகையைப்பற்றி (ப்ரபத3நஹேதுபே4த3த்தாலே) என்றது. ॥41॥

42.(அஜ்ஞராகிறார்) இத்யாதி3. (ஸாத4நாநுஷ்டா2நம்) என்றது – 'கர்மயோக3ஜ்ஞாநயோக3-ப4க்தியோகா3நுஷ்டா2நம்' என்றபடி. (அஜ்ஞாநம்) என்றது – '[அஜ்ஞரும்] என்கிறவிதில் உக்தமான அஜ்ஞாநம்' என்றபடி. (அஶக்திக்கும்) என்றது – 'ஸாத4நாநுஷ்டா2நஸாமர்த்2யா-பா4வத்துக்கும்' என்றபடி. 'அஶக்தி உபலக்ஷிதை' என்றதே (அஶக்திக்கும் உபலக்ஷணம்) என்கிற ஸமுச்சயத்தாலே 'ஶாஸ்த்ராநுமதயோக்3யதாவிரஹத்துக்கும்' என்று விவக்ஷிதம்.

ப4க்தியோகா3நுஷ்டா2நத்துக்கு ஸ்வாத்4யாயஜநித்த3ஜ்ஞாநமும், படுதரதே3ஹேந்த்3ரியாதி3-மத்த்வரூபஶக்தியும், ஶாஸ்த்ராநுமதத்ரைவர்ணிகத்வாதி3ரூபயோக்3யதையும், 'ப்ராரப்3த4ாவஸா-நத்திலே மோக்ஷமாகவமையும்' என்கிற விளம்ப3க்ஷமத்வமும் ஆகிற இந்நாலும் அதி4காரம்; இவற்றினுடைய ஏகைகாத்4யபா4வங்கள் ப்ரபத்திக்கு அதி4காரங்கள். 'இவற்றில் விளம்ப3-க்ஷமத்வாபா4வம் [ப4க்திபரவஶரும்] (வா-42) என்கிறவிடத்திலே விவக்ஷிதம்' என்று மேலே ஸ்பஷ்டம்; மற்றைமூன்றும் [அஜ்ஞர்] என்கிற இதிலே(இடத்திலே - பா.) விவக்ஷிதம். அன்றிக்கே 'கார்யோபயோக்3யப்ருத2க்ஜநித்3த3விஶேஷணம் ஶக்தியாகையாலே படுதரவிக்3ரஹத்ரைவர்ணிக-த்வவிளம்ப3க்ஷமத்வங்களாகிற இம்மூன்றும் ஶக்தியாய், தத3பா4வம் (அஶக்தி)யாய் (அஶக்திக்-கும்) என்று உக்தஸமுச்சயம்' என்னுகவுமாம். அதுக்கு நியாமகமருளிச்செய்கிறார் [ப்ராபகாந்த-ரேத்யாதி3நா]. இது '[கர்மத்துக்குப்புண்யக்ஷேத்ரம்] (வா-25)என்று துடங்கி, [த்ரைவர்ணிகர் என்றிவையெல்லாம் வ்யவஸ்தி2தங்களாயிருக்கும்] என்று கீழும் அருளிச்செய்தாரிறே' என்னு-மதுக்குமுபலக்ஷணம். (1)அங்க3த்துக்குச்சொன்ன வ்யவஸ்தை2 தத்3த்3வாரா அங்கி3க்கும் வருமே.

(ஜ்ஞாநாதி4கராகிறார் இத்யாதி3). (ஜ்ஞாநஶக்திகளுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும்) என்றது – 'ஸாத4நாநுஷ்டா2நோபயுக்தஜ்ஞாநஶக்திகள் உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும்' என்றபடி. இத்தால் '[ஜ்ஞாநாதி4கரும்] என்கிற [ஜ்ஞாந]ஶப்3த3ம் ஶக்தியையும் லக்ஷிக்கிறது' என்னுமிடமும்

[அஜ்ஞரும்] என்கிற [1]"ஜ்ஞா'த4ாத்வர்த்த2ாஸ்வரூப்யமும் வ்யஞ்ஜிதம். [அதி4க]பத3விவக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ப4க3வதி3த்யாதி3நா): 'ப4க3வத3த்யந்தபரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்தினுடைய யாத2ாத்ம்யத3ர்ஶநத்தாலே' என்றபடி. (அத்யந்தபரதந்த்ரமான)என்றது - 'அத்3ருஷ்டத்3வாரகஸாத4நப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹமான' என்றபடி. [2]'அத்3ருஷ்டத்3வாரகம்' என்கிறவித்தால் கைங்கர்யப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வவ்யுத2ாஸம் விவக்ஷிதம். (யாத2ாத்ம்யத3ர்ஶநத்தாலே) என்றது - [3]'ஸ்வாபேக்ஷிதப்ரத2ாத்யந்தாபி4மதாந்யஸ்வீயோபாயப்ரவ்ருத்திகஜாதீயத்வமாகிற யத2ாவஸ்தி2தாத்மஸ்வப4ாவவிஷயகவிஶத3ாத்4யவஸாயத்தாலே' என்றபடி. [4]பராதீ4நஸ்வீயக்ருதிஸாத்4யஸாத4நப்ரீதபராதீ4நப2லகத்வரூபமான உபாஸகாதி3பாரதந்த்ர்யத்திற்காட்டில் பராதீ4நஸ்வவ்யாபாரா(?5ந)தீ4நஸாத4நதாகபராதீநப2லகத்வரூபமான ஶரணாக3தனுடைய பாரதந்த்ர்யம் விலக்ஷணமாகையாலே (அத்யந்தபாரதந்த்ர்ய)ஶப்3த3த்தாலே வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது.

இந்த ஸ்வரக்ஷணோபாயப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வரூபாத்யந்தபாரதந்த்ர்யம் திருமந்த்ரத்தில் நமஶ்ஶப்3த3த்தாலும், தத்3விவரணஸம்ஹிதாவசநங்களாலும், உபாயாந்தரத்யாக3விதி4யாலும், த்யக்தோபாயப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயஶ்சித்தவிதி4யாலும், "நரஸ்ய பு3த்3தி4தௌ3ர்ப3ல்யாது3பாயாந்தரமிஷ்யதே" ( )என்கிறவித்தாலும், "நார்ஹந்தி ஶரணஸ்த2ஸ்ய கலாம் கோடிதமீமபி" ( ) என்கிறவித்தாலும், "ஆகிஞ்சந்யைகஶரணா: கேசித்3ப4ாக்3யாதி4கா: புந:" ( ) இத்யாதி3யாலும், "பூர்வே த்ரய உபாயாஸ்தே ப4வேயுரமநோஹரா:" ( ) இத்யாதி3யாலும், "கர்மிணோஜ்ஞாநிநோ ப4க்தா: ஸ்வயத்நக்ருதயு3க்3த4ய:" ( ) என்கிறவித்தாலும், "யேந த்வம் ப3த ஸம்ரப்3த4:" ( ) இத்யாதி3யாலும் ஸ்வரஸமாக ஸித்3தி4த்த ப்ரகாரம் பூர்வர்கள் க்3ரந்த2ங்களிலே விஶத3மாக அநுஸந்தே4யம். ('உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிருத்3த4ம்' என்று பரித்யஜிக்கைக்கீடான) என்றது - " 'ஸ்வாபேக்ஷிதப்ரத2ாத்யந்தாபி4மதாந்யஸ்வீயோபாயப்ரவ்ருத்திகஜாதீயத்வரூபமான [5]ஸ்வரூபத்திலநுப்ரவிஷ்டமான ப4க3வத3த்யந்தாபி4மத்யஜநகங்கள்' என்று தத3(?ந)நுஷ்ட2ாநப்ரயோஜகமான" என்றபடி. [அதி4க]ஶப்3த3ார்த்த2ம் (ஜ்ஞாநபூர்த்தி) என்று.

'உபதே3ஶத்தாலே ஸர்வஸம்ஶயக3ாதிகளான வ்யாஸாதி3களுக்கு உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்தியும் ப்ராரப்3த4ாதீ4நவாஸநையால் ஶரணவரணப்ரதிப3ந்த4த்தாலே வந்தது; ப4க்திவிரஹத்துக்கும் விளம்ப3க்ஷமத்வத்துக்கும் ப்ராரப்3த4ாதீ4நவாஸநையே ஹேது' என்னுமிடம் அவஶ்யாப்4யுபக3மநீயம். [6]"வ்யாஸாதி3ஷு ச நைவைஷா நீதிஸ்ஸம்ஶயக3ாதிஷு" ( )என்கிறவிது பக்ஷத்3வயஸாத4ாரணம். கிஞ்ச, "வஸிஷ்டே2ா யாஜ்ஞவல்க்யஶ்ச ஶௌகஶ்சைவ ப்3ருஹஸ்பதி: ஶக்திர்பே2ாத4ாயநோ வ்யாஸோ ஹாரீதோப்யாஶ்வலாயந: । காத்யாயநஶ்ஶௌநகஶ்ச ஆபஸ்தம்ப4ாத3யஸ்தத2ா । ஸாத்விகா முநயஶ்சாந்யே ருஷயோ ஹரிதாந்வயா: । ப4ரத்3வாஜாதி3முநயோ க3ார்க்3யஶ்ஶ்ரீவத்ஸகாத3ய: । ஏதே ஶாத்3த4ப்ரபந்நா வை வேத3மார்க்க3ப்ரவர்த்தகா: । ஏதத3ாசாரநிஷ்ட2ா வை ஸர்வத2ா கமலாஸந ।।" என்று பராஶரஸம்ஹிதையில் சொல்லுகிறபடியே வ்யாஸாதி3களும் ப்ரபத்திநிஷ்ட2ராகையாலே விரோத4மில்லை. அவர்களுடைய ப4க்த்யநுஷ்ட2ாநமும் காலக்ஷேபார்த்த2மாகலாமே. ஆதி4காரிகராகையாலே ப2லவிளம்ப3மும் ப4க3வதி3ச்ச2ாநுகு3ணஸ்வேச்ச2ாமூலகமாகலாமே. ஆகையால் அத்யந்தபரதந்த்ரமான ஸ்வரூபயாத2ாத்ம்யத3ர்ஶநம் ப்ரபத3நஹேதுவாம்' என்று கருத்து.

(ப4க்திபரவஶராகிறார்) இத்யாதி3. (ஒன்றையும்) என்றது - அங்க3ாங்கி3களில் (ஒன்றையும்) என்றபடி. (ப4க3வத்ப்ரேமாதிஶயத்தாலே ஶிதி2லகரணராய்) என்கிறவிடத்திலே "வாரம் வாரம்

திரயதி த்3ருஶாவுத்3க3தோ ப3ாஷ்பபூரஸ்தத்ஸங்கல்போபஹிதஜடி3மஸ்தம்ப4மத்4யேதி க3ாத்ரம்। ஸத்3யஸ்ஸித்3யந்நயமவிரதோத்கம்பலோலாங்கு3லீக: பாணிர்லேக3ாவிதி4ஷு நிதராம் வர்த்ததே கிங்கரோமி ॥" (மாகதீமாத4வே-1-38)என்கிறவித்தை "ப்ராப்யப்ரேமாதி4க்யம் ப்ராப்த்யுபாய-ப்ரவ்ருத்திப்ரதிப3ந்த4ககரணஶைதி2ல்யஹேது" என்கிற அர்த்த2த்துக்கு ப்ரஸித்3தி4விஷயமாகக்-கண்டுகொள்வது. ॥42॥

43. '"வைதே4 சாநிஷித்3தே4ர்த்தே2 நாநுஷ்ட2ாநம் அபேக்ஷிதம் । லோகவித்3வேஷா-ப4ாவஸ்யைவாபேக்ஷோக்தே:" ( )என்கிறபடியே லோகவித்3வேஷாப4ாவமாத்ரம் அபேக்ஷிதமானு-லும் அநுஷ்ட2ாநமும் கண்டால் அதிஶயகரமாம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அநுஷ்ட2ாநாகாங்க்ஷ-யா அவதரிப்பிக்கிறர் (இப்படி இவ்வஜ்ஞாநாதி3களித்யாதி3). (இதரோபாயேதி). (முதலிலே) என்றது - 'ஸாங்க3வேத3ாத்4யயநம் பண்ணி ஸர்வஶாக2ாப்ரத்யயந்யாயாதி3ந்யாயபராமர்ஶா-ப4ாவத்தாலே' என்றபடி. (அநந்யக3திகளாய்) என்றது - உபாயாந்தரஶூந்யராய் என்றபடி. (ப4க3வத்3விஷயத்தில்) என்றது - தத்3ர்ஹஹனை எம்பெருமானிடத்தில் என்றபடி. [1] கீழ் உபாய-வரணத்மிகையாகச்சொன்ன ப்ரபத்திக்கு கு3ணவத்தாத்4யவஸாயரூபமான மஹாவிஶ்வாஸ-பூர்வகத்வமும், உபாயத்வாத்4யவஸாயரூபத்வமும் உண்டு' என்று தோற்றுவிக்கைக்காக அருளிச்-செய்கிறர் (ப4ரந்யாஸம் பண்ணினவர்கள்) என்று. இங்கே [2] கு3ணவத்தாத்4யவஸாயரூபமஹா-விஶ்வாஸரூபோஸ்த்யத்4யவஸாய: ஸ ஏவ 'ப4ரந்யாஸ'ஶப்3தே3ந வ்யவஹ்ரியதே' ( ) என்றும், [3] ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்த்யத்4யவஸாயாத்மகஸ்வஸம்ப3ந்த4த்யாக3பூர்வகப4க3வதே3கோ-பாயத்வாத்4யவஸாயரூபோ ஹி ப4ரந்யாஸ:' என்றும் இத்யாதி3நிஷ்கர்ஷங்களை அநுஸந்தி4ப்பது.

'[அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர் அஸ்மத3ாதி3கள்] என்று இவருடைய அஜ்ஞாநாஶக்திகள் ஸ்வவசநவ்யக்தியில் அவக3தமாயிருக்க, இவரை ஸகலஶாஸ்த்ரநிபுணராகக்கீழே ப்ரப3ந்தே4ா-போத்3க4ாதத்திலே [4] அதிதே3ஶத்தாலே சொன்னவிது கூடாதீ?' என்னும் ஶங்கையைப்பரி-ஹரிக்கிறர் (அஸ்மத3ாதி3களென்று ஸ்வநைச்யாநுஸந்த4ாநத்தாலே) இத்யாதி3நா. 'ஸகலவேத3-ஸாரதமார்த்த2நிஷ்கர்ஷபரஸ்வவசநப3ாஹுள்யத்தாலும், கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வப்நவ்ருத்தாந்த-ப்ரஸித்3தி4யாலும் ஸகலஶாஸ்த்ரநிபுணத்வஸ்வரூபயாத3ாத்ம்யத்3ரஷ்ட்ருத்வாதி3கள் ப்ராமாணி-கங்களாகையாலே இவர்க்கு ஜ்ஞாநாதி4க்யப்ரபந்நத்வம் ஸித்3த4மாகையாலே அஜ்ஞாநோக்தி நைச்யாநுஸந்த4ாநஹேதுகை' என்றபடி. "தே3ஷாதே3வ ஹி தாஜ3யேத விஸ்ம்ருத்ய ஸ்வகு3ணந் ஸுதீ4:" ( ) என்னக்கடவதிறே. (ஜ்ஞாநாதி4க்யத்தாலே இதி). இங்கே 'உபாயாநுஷ்ட2ாநோப-யுக்தஜ்ஞாநாதி3களுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும்' என்று பூரணீயம். கீழே '(ஜ்ஞாநஶக்திகளுண்டா-யிருக்கச்செய்தேயும்) (வா-42)என்றிருந்தமையாலே' என்று கண்டுகொள்வது. (ஸ்வரூப-நாஶகம்) என்றது - [5] விஶிஷ்டாபி4மத்யஜநகங்களாகையாலே, விஶிஷ்டாபி4மதிஜநநார்ஹத்வ-ரூபஸ்வரூபத்திலுடைய அப4ாவாபாத3கங்கள்' என்றபடி. (நடுங்கும்படியான) என்றவித்தால் "ஶரீரே ச க3தௌ சாऽபி வர்த்ததே மே மஹத்3ப4யம்" (ஜி.)என்கிறவிது ஸ்மாரிதம். பூர்வோக்த-மந்த3ாதி4காரிப்ரபத்தியித்காட்டில் வைலக்ஷண்யம் (ஸ்வரூபாநுரூபமாகவிதி). (ஸ்வரூபாநுரூப) த்வமாவது பூர்வோக்தஸ்வரூபாநுப்ரவிஷ்டப4க3வத3த்யந்தாபி4மத்யநுகூலத்வம். (அநந்யக3தி-களாய்) இத்யாதி3கம் பூர்வவத்[6]. "பூர்வாசார்யாஸ்ஸுஞ்சிகஷிபு:"(ஸ்ரீப4ாஷ்யோபக்ரமம்) என்கிற-விடத்திற்போலே டங்கத்3ரமிட3ாதி3பரம் 'பூர்வாசார்ய'ஶப்3த3ம் என்கிற ஶங்கையை வ்யாவர்த்திக்கிறர் (பூர்வாசார்யர்களாகிறர்) இத்யாதி3நா.

'நாத2ாதி3களுக்கு உபாயாநுஷ்ட2ாநப்ரயோஜகஜ்ஞாநஶக்த்யாதி3களுண்டு' என்று

ஸர்வாப்4யுபேதமாகையாலும்,'ப4க்தி ஶக்தாதி4காரை, ப்ரபத்தி அஶக்தாதி4காரை' என்னும்போது முக்2யகல்பாதி4காரிக்கு அநுகல்பத்தில் அதி4காரம் கூடாமையாலும், அவதாரரஹஸ்ய-ஜ்ஞாநாங்க3கப4க்தியோக3த்துக்கு ப்ராரப்3த4நிவர்த்தகத்வம் உப4யஸம்மதமாகையாலே 'விளம்ப3ாக்ஷமத்வாத் ப்ரபந்நர்' என்று சொல்லவொண்ணாமையாலும், ப4க்த்யதிஶயத்தாலே ஶிதி2லகரணராய் ப்ரபத்திபண்ணினரென்கையிலும் நியாமகமில்லாமையாலும், 'நாத2ாதி3கள் உபாயாந்தரஸ்வரூபநாஶகத்வவ்யவஸாயஹேதுஸ்வரூபயாத2ாத்ம்யத3ர்ஶநத்தாலே ப்ரபந்நர் என்றே கொள்ளவேணும்; 'விளம்ப3ாக்ஷமதயா ப்ரபந்நர் என்று சிலர் சொல்லுமது அநுசிதம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நாத2யாமுநயதிவராதி3கள் என்று). (ஆதி3)-ஶப்3த3த்தாலே எம்பார், ப4ட்டர் முதலானோரைச்சொல்லுகிறது. (ப4க்திபாரவஶ்யத்தாலே ப்ரபந்நர் இத்யாதி3). [காலாழும்](பெ.திருவ.34) - கால்கள் ஸஞ்சரணக்ஷமமல்லாதபடி ஸ்தப்3த4ங்க-ளாகிறது [நெஞ்சு] - மநஸ்ஸானது, அழியும் - ஶிதி2லமாகாநின்றது, [கண்சுழலும்] - கண்கள் சுழன்று வாராநின்றன என்று திருவந்தாதிக்கர்த்த2ம். [இட்டகாலிட்ட கை] (திருவாய்.7-2-4)-ந்யஸ்தங்களாயேயிருக்கிற - (1)ப்ரஸரணகுஞ்சநாத்3யஸமர்த்த2ங்களான, என்றபடி; இப்படி-யிருக்கிற கால்,கை என்று திருவாய்மொழிக்கர்த்த2ம். இதையருளிச்செய்கிறார் (ஶிதி2லகரண-ராயித்யாதி3நா). ஸ்ரீஸூக்திகளிலே மநஶ்சக்ஷுஷ்பாணிபாத3க்3ரஹணம் கரணாந்தரோபலக்ஷணம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (கரணராயிதி). '(ப4ரந்யாஸ) (ந்யஸ்தப4ர) (ப4ரஸமர்ப்பண)' ஶப்3த3ங்கள் உபாயவரணரூபப்ரபத்தியிலே பூர்வோக்தரீதியாலே ஏகார்த்த2ங்கள் என்கைக்காக ஸ்த2ாநத்ரயத்திலும் ஶப்3த3த்ரயத்தையும் ப்ரயோகி3த்தருளிற்று.

"[காலாழும்] இத்யாதி3யிலே கரணஶைதி2ல்யமாத்ரம் சொல்லிற்றொழிய, அதுக்கு உபாயாநுஷ்-டா2நாப4ாவஹேதுத்வம் சொல்லவில்லையே" என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ப4க்திபர-வஶர்க்கு) இத்யாதி3. உன்னைக்காணுமவாவில் - உன்னைக்காணவேணுமென்கிற ஆசையிலே, வீழ்ந்து - கடலிலே விழுமாப்போலே விழுந்து, நானொன்றுத்தேனுமல்லேன் - ஸித்3த4ஸாத4ந-ரிலும், ஸாத4நாநுஷ்டா2நம் பண்ணுமவர்களிலும் அல்லேன் என்றபடி.
"என்கொள்வனுன்னைவிட்டென்னும் வாசகங்கள்சொல்லியும், வன்கள்வனேன் மனத்தை வலித்துக்கண்ணநீர் கரந்து, நின்கண் நெருங்கவைத்தே எனதாவியை நீக்ககில்லேன்" (திருவாய்.5-1-4) என்கிறவிது ("என்கொள்வன்" என்கிற பாட்டிலும்) என்கிறவிடத்தில் விவக்ஷிதம். உன்னைவிட்டு, [என்கொள்வன்?] - எந்த ப்ரயோஜநத்தைக்கொள்வன்?, என்னும் வாசகங்கள் சொல்லியும் - என்கிற ஸ்வரூபாநுரூபமான பாசுரத்தை வாயாலே சொல்லாநிற்கச்-செய்தேயும், வன்கள்வனேன் - மஹாபாபியான நான், மனத்தைவலித்து - ப4க்திபாரவஶ்யத்-தாலே ஶிதி2லமாகிற மநஸ்ஸைத்திண்ணிதாக்கி, கண்ணநீர் கரந்து - கண்ணீரை மாற்றி, நின்கண் - உன்பக்கல், நெருங்கவைத்து - அநுஸந்தி4க்கும்படி பண்ணி, எனதாவியை - என் ஆத்மாவை, நீக்ககில்லேன் - ஶரீரத்தோடு பிரியவநுஸந்தி4க்க க்ஷமனாகிறிலேன் என்று திருவாய்மொழிக்கர்த்த2ம். ||43||

44. "அஜ்ஞாநாதி3கள் ஸர்வத்ராநுக3தங்களாகிலும், பூ4யஸ்த்வத்தைப்பற்ற அதி4காரிவிப4ாக3-கத2நம்" என்று உத்தரக்3ரந்த2ாவதாரிகை (இப்படியித்யாதி3). அஜ்ஞாநாதி3களுடைய அல்பத்வபூ4யஸ்த்வங்களை ப்ரமாணாநுகு3ணமாக யத2ாயோக்3யம் த3ர்ஶிப்பித்துக்கொண்டு, அதி4காரத்துக்கு அதி4காரிவிப4ாக3ஹேதுத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி3நா). (ஜ்ஞாநப4க்திகளிரண்டும் குறைந்து) என்றது - "ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களை ஆபாதத: அறிகையாலே, ஜ்ஞாநம் குறைந்து, முமுக்ஷுத்வமாத்ரம் உண்டாகையாலே ப4க்தி குறைந்து"

என்றபடி. (அஜ்ஞாநமல்பமாய்) என்றது - 'ஆத்மயாதாத்ம்யதர்சநமுண்டாய்த்தேயாகிலும், [1]வாஸநாரூபேண அஜ்ஞாநம் கிஞ்சிதநுவர்த்திக்கும்' என்றபடி. (பக்தியுமளவுபட்டு) என்றது - 'தீவ்ரமுமுக்ஷுத்வமிருக்கச்செய்தேயும், கரணசைதில்யம் பிறவாமையாலே, மிதையாம்' என்றபடி. (அஜ்ஞாநமத்யல்பமாய்) என்றது - 'வாஸனையில் சிறிது போம், சிறிது கிடக்கும்' என்றபடி. (ஜ்ஞாநம் குறைவற்றிருக்கை)யாவது - காஷ்டாபந்நபாரதந்த்ர்யத்தை யதாவாக அவகாஹிக்கை. (ப்ரேமம் கரைபுரண்டிருக்கை)யாவது - ஸ்வரூபாநுசிதப்ரவ்ருத்தியையும் கரணசைதில்யத்தையும் விளைக்கை. இங்கே (அநந்யகதிகளாய்க்கொண்டு) என்று ஸ்தலத்ரயத்திலுமருளிச்செய்தது, 'ஆகிஞ்சந்யம் அநுயாயியான அதிகாரம், தத்த்வாரா அதிகாரங்கள் அஜ்ஞாநாதித்ரயம்' என்று தோற்றுகைக்காக.

இவ்வதிகாரித்ரயத்திலும் உபாயாந்தரஸ்வரூபவிருத்தத்வஜ்ஞாநம் அநுயாயியாயிருக்கும்; 'ப்ரபத்தி ஸக்தாதிகாரை' என்னும்போது குரூபாயபக்திவிதிவையர்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கையாலே, [2]ஸ்வரூபவிருத்தத்வஜ்ஞாநவச்சக்தாதிகாரகத்வம் ப்ரபத்திக்குக்கொண்டால் குரூபாயவிதிக்கு ஸ்வரூபவிருத்தத்வஜ்ஞாநரஹிதஸக்தவிஷயதயா ஸார்த்தக்யம் ஸித்திக்கும்; [3]'ப்ரபத்தி அஸக்தாதிகாரை' என்னும்போது பக்த்யங்ககர்மயோகஸக்தனை பக்த்யஸக்தனுக்கும் ப்ரபத்த்யதிகாரம் வருகையாலே பக்த்யங்ககர்மயோகவிதிவையர்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கையாலே தத்பரிஹாரார்த்தம் ஸ்வரூபஜ்ஞாநவதஸக்தாதிகாரத்வம் கொண்டால் பக்த்யங்ககர்மயோகவிதிக்கு உபாயாந்தரஸ்வரூபவிருத்தத்வஜ்ஞாநரஹிதபக்த்யங்கஸக்த-பக்த்யஸக்தவிஷயதயா ஸார்த்தக்யம் ஸித்திக்கும்; ஆகையால், உபாயாந்தரஸ்வரூப-விருத்தத்வஜ்ஞாநம் ஸக்தாஸக்தாநுயாயியாயிருக்கும். மூலத்தில் [ஸாதநத்தைப்பற்ற] என்கிற-விடத்தில் அதிகாரித்ரயத்துக்கும் அஜ்ஞாநாதித்ரயம் ந்யூநாதிகபாவேந ஸஸ்துஸத்தாயிருக்கு-மென்று தோற்றுகிறதென்று வ்யாக்யாநம் பண்ணி, அதில் ஸம்பாவிதமான தோஷத்தை அருளிச்செய்துகொண்டு, [ஸாதநத்தைப்பற்ற] என்கிறவிதுக்கு ப்ரகாராந்தரேண வ்யாக்யாநம் பண்ணுகிறார் (இந்த யோஜனைக்கித்யாதிநா).

(அஜ்ஞாநம் சிறிது) என்கிறவிது - உபாயாநுஷ்டாநத்தில் இழிகைக்கீடான ஜ்ஞாநத்தில் சிறிதில்லையென்றபடி. உபாயாநுஷ்டாநாபேக்ஷிதமான ஜ்ஞாநம் யோகஜஜ்ஞாநயுக்தமுநிஜநாதி-ஸாதாரணமாயிருக்க, அநுதயஸம்ஸயவிபர்யயாஸ்ப்ருஷ்டதிவ்யஜ்ஞாநபூர்ணரான ஆழ்வார்-களுக்கு அதில் சிறிதில்லையென்கை ப்ரமாணவிருத்தம் என்று கருத்து. 'அசித்துக்கழிந்தவாறே அவித்யாதிகளும் கழியும் என்பர்கள்' என்கிற தத்வத்ரயக்ரந்தவ்யாக்யாநாவஸரத்திலே 'அவர்களுக்குத்திருமேனியோடேயிருக்கச்செய்தே பரமபக்திபர்யந்தமாகப்பிறந்ததேயாகிலும் "ஸர்வம் ஹ பஸ்ய: பஸ்யதி" ( )என்கிற முக்தாவஸ்தையில் வைஸத்யம் அசித்துக்கழிவதற்கு முன்பில்லாமையாலே' என்று 'முக்தஜ்ஞாநவைஸத்யவிஸிஷ்டஜ்ஞாநாநுதயரூபமான அஜ்ஞாநம் அசித்ஸம்பந்ததஸையிலே உண்டு' என்று சொல்லிற்று; இங்கே 'யோகிஸாதாரண-ஸாதநாநுஷ்டாநோபயுக்தஜ்ஞாநத்தில் சிறிதில்லாமையாகிற அஜ்ஞாநமுண்டு என்று சொல்ல-வொண்ணாது' என்று சொல்லிற்று. ஆக, [4]'விதிநிஷேதவிஷயங்களான அஜ்ஞாநங்கள் விபிந்நங்களாகையாலே தத்வத்ரயக்ரந்தவ்யாக்யாநத்தோடு இதுக்கு விரோதமில்லை' என்று கண்டுகொள்வது.

'[ஸாதநத்தைப்பற்ற] என்றது - ப்ரகரமாகத்தங்கள் பக்கலுள்ளது என்கிற அநுஸந்தா-நத்தைப்பற்ற என்றபடி' என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அநுஸந்தாநபரமாக்கி

இத்யாதி3). (அஜ்ஞாநாநுஸந்தா4நம் ஸ்வரஸம்) என்றது - [1]விஷயாப3ாத4த்தாலே ஜ்ஞாநத்தி-னுடைய ஸ்வத:ப்ராமாண்யஸ்வப4ாவத்துக்கநுரூபமென்றபடி. (நடுவில் சொன்னவர்களுக்கும்) என்றது - பூர்வாசார்யர்களுக்கு என்றபடி. (ப்ராமாணிகராகையாலே) என்றது - 'தச்ச2ாஸ்த்ரைர்-விப்ரதிஷித்3த4ம்'(ஆபஸ்.) என்கிறபடியே ப்ரமாணவிருத்3த4மான ஜீவந்முக்தியைக்கொள்ளுகிற குத்3ருஷ்டிகளைப்போலன்றிக்கே ப்ரமாணங்களாலே அர்த்த2த்தை ஸ்வீகரிக்குமவர்களாகையாலே என்றபடி. (வாஸநாநிவ்ருத்தி கூடாமையால்) என்கிறவித்தால் - 'அஜ்ஞாநத்தினுடைய வாஸநாமாத்ரம் கிடக்கும்' என்று ஸூசிதம். (அஜ்ஞாநாநுஸந்தா4நம் கூடும்) என்றது - ப்ரத2மாதி4காரிகளுக்குப்போலே [2]அத்யந்தவிஷயாப3ாத4மும் த்ருதீயாதி4காரிக்குப்போலே [3]அத்யந்தவிஷயப3ாத4மும் இல்லாமையாலே வாஸநாரூபேண அஜ்ஞாநமிருக்கையாலே தத3நுஸந்தா4நம் ப்ரமாணகோடிநிவிஷ்டமென்றபடி. (நைச்யநிப3ந்த4நமாமித்தனை) என்றது - [4]அஜ்ஞாநவாஸனையும் ப்ரமாணவிருத்3தை4யாகையாலே அஜ்ஞாநாநுஸந்தா4நம் விஷய-ப3ாத4வத்தாகிலும் ஆகிஞ்சந்யத3ார்ட்4யார்த்த2மாகையாலே [5]அத்யந்தாகிஞ்சநத்வரூபவஸ்து-ஸந்நீசத்வஹேதுகமென்றபடி. ||44||

45.'உக்தாதி4காரித்ரயத்தில் ப்ரமாணமாக உத3ாஹரிஷ்யமாணவசநக3த'விஜாநத்'பத3த்துக்கு ஆத்மயாத2ாத்ம்யஜ்ஞாநவத்பரத்வம் சொன்னால் அஜ்ஞாநாத்3யதி4காரத்ரயத்துக்கு தத்வத்ரயமூல-கத்வரூபமாகிற ஔசித்யமுண்டு' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே மூலத்திலே காரணகத2நம் என்கிற அபி4ப்ராயத்தாலே அவதரிப்பிக்கிறார் (இவ்வஜ்ஞாநாதி3த்ரயத்துக்குமித்யாதி3நா). நித்யமுக்தர்க-ளுடைய இச்ச2ாநிப3ந்த4நாசித்ஸம்ப3ந்த4வ்யாவர்த்தநார்த்த2ம் (கர்மநிப3ந்த4நேதி). 'கர்மஹேதுகாசித்ஸம்ப3ந்த4மே அஜ்ஞாநாதி3ஹேது' என்னுமிடம் "ஸம்பே4ாக3ப்ராப்திரிதி சேந்ந வைஷேஷ்யாத்" (ஶா.மீ.1-2-8)என்று ஸூத்ரகாரர் சொன்னார். (மத்4யமபத3த்தில்) என்றது - திருமந்த்ரத்தில் 'நம:'பத3த்தில் என்றபடி. ப்ரத2மபத3த்தில் அகாரோக்தநிருபாதி4கரக்ஷணத்துக்கு ஸந்நிஹிதமகாரோபஸ்தி2தசேதநஸ்வரூபமே கர்மமாக வேண்டுகையாலே அதில் நிர்ஹேதுக-ப4க3வத்3ரக்ஷ்யத்வம் ஸப்3த4மாய், அதில் உபாயத்3வாரா ஸ்வரக்ஷ்யத்வாப4ாவம் 'நம:' பத3பே3ாத்4யம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (சொல்லுகிற) என்று. (ஆத்ம ...யாத2ாத்ம்யத3ர்ஶநம்) என்றது - 'அத்3ருஷ்டத்3வாரகஸாத4நப்ரஸ்ருத்த்யநர்ஹஸ்வரூபாத்மஸ்வ-ப4ாவத்தினுடைய விஶத3ாநுஸந்தா4நம்' என்றபடி. '[காதல்] - ஸங்க3ாப்3தி3தப4க்தியை; [கடல்புரைய] - ஸமுத்3ரவத3பரிச்சி2ந்நமாகும்படி; [விளைவித்த] - வர்த்3தி4ப்பித்த; [காரமர் மேனி] - காளமேக4நிப4ஶ்யாமமான திருமேனியையுடையவன்' என்று திருவாய்மொழிக்-கர்த்த2ம். (ப4க3வத்3விக்3ரஹவைலக்ஷண்யம்) - ஸர்வாதிஶாயிஸௌந்த3ர்யம். ||45||

46.(என்னுனித்யாதி3). -'என் நான் செய்கேன் யாரே களைகண்' (திருவாய்.5-8-3) இத்யாதி3 திருவாய்மொழி. இதுக்கு அவதாரிகாபூர்வகமாக அர்த்த2மருளிச்செய்கிறார் (எம்பெருமான் இத்யாதி3நா). கீழிற்பாட்டில் முடிவில் 'என்னான் செய்கேன்' என்று [6]சென்றற்றது கிடாய்' என்று சொல்லுகையாலே ஆர்த்த்யதிஶயம் ஸித்3த4மென்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (தம்முடைய ஆர்த்தி கண்டு) என்றது. [யாரே களைகண்] இத்யாதி3யாலே வ்யஞ்ஜிதார்த்த2ம் (சில ஸாத4நாநுஷ்ட2ாநம் இதி). (கொண்டு) என்னுமளவு அவதாரிகை. பாட்டுக்கர்த்த2ம் (உபாயாந்த-ரேத்யாதி3). "எனக்கருளினன்" என்று சொல்லாமையாலே வ்யஞ்ஜிதமாய், "சிறிய ஞானத்தன்" (திருவாய்.1-5-7) இத்யாதி3யாலே உக்தமானத்தையுட்கொண்டு (அஜ்ஞனான நான் இத்யாதி3). "மயர்வற மதிநலமருளினன்"(திருவாய்.1-1-1), "எனதாவியாவியும் நீ" (திருவாய்.2-3-4) இத்யாதி3யையுட்கொண்டு (நீ தந்த ஞானத்தாலே இதி). [7]"மாசறுசோதி"யையுட்கொண்டு

(ஸ்வரூபத்துக்கித்யாதி3). (ஜ்ஞாநமாத்ரத்தைத்தந்தாயாகில் - அநுஷ்டி2க்கலாய்த்தே) இத்யந்வய:. "நலமருளினன்", "அவாவில் வீழ்ந்து" (திருவாய். 5-7-2) இத்யாதி3யை உட்கொண்டு (ப4க்தி-ரூபேத்யாதி3). "என் நான்...?" என்று புரஸ்தாத் ப்ரதிஷேத4த்தாலும், விஸேஷ்ய ஹேத்வநுக்தி-யாலும் ஸித்3த4ம் [இம்மூன்றும்] (இத்யாதி3). "என்?" என்கிறவிது க்ஷேபவாசியாகையாலே நிஷேத4ார்த்த2கமிறே. (1)"என் நான் செய்கேன்?" என்று ஸக்ருச்ச்2ருதமாகிலும் அஸங்குசித-தத்தத்தே4துகஸாத4நாநுஷ்ட2ாநநிஷேத4ங்கள் ப்ரதியோகி3ப்ரஸக்திபூர்வகங்களாகையாலே அந்த ப்ரஸக்திதான் பூர்வபூர்வப்ரதிஷேதே4ாத்த2ாப்யையாகையாலே இப்படி ஸ்ருங்க2லிதமாக வ்யாக்2யாநம் பண்ணியருளிற்று என்று கண்டுகொள்வது. ॥46॥

47. ந்யூநாதி4கப2ாவேந இம்மூன்றும் ஆழ்வார்பக்கலுண்டானமாத்ரமொழிய ப்ரபத3நஹேதுத்வம் ப்ரகரமான ப4க்திபாரவஸ்யத்துக்கேயென்று அருளிச்செய்கிறார் (ஐன்றியிருக்கிறவித்யாதி3).

48. 'ப்ராப்யரஸ்யதாதிஸயஹேதுகதயா தச்சீ2க்4ரஸித்3தி4ஹேதுதயா ச ப்ராப்யருசிப்ரகர்ஷம் ப்ரத4ாநமாகையாலே தந்நியதமான ப4க்திபாரவஸ்யஹேதுகப்ரபத3நம் முக்2யம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்யருசி இத்யாதி3).

49. 'த4ர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம், வேதா3ஸ்ச' என்கிற க்ரமத்தையுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ப்ரத2மம் ப4ட்டரருளிச்செய்தவித்யாதி3). ஸ்ரத்3தே4யதாதிஸயார்த்த2ம் பூர்வாசார்யக்ருத-வ்யாக்2யாநகத2நமுகே2ந ஸ்லோகார்த்த2மருளிச்செய்கிறார் (இஸ்லோகார்த்த2மித்யாதி3, ஆச்சான்பிள்ளையருளிச்செய்தார் இத்யந்தேந). "அஜ்ஞஸர்வஜ்ஞப4க்தாநாம் க3திர்க3ம்யோ ப4வேத்3த4ரி:" (ஸ்ரீவி.த4.)என்கிற மௌநகவசநமாகிற வ்யாக்2யேயக்3ரந்த2ஸ்மாரணார்த்த2ம் (அஜ்ஞருமித்யாதி3). 'ஸ்ம்ருதியில் 'அஜ்ஞ'ஸப்3த3த்துக்கு அஜஹல்லக்ஷணையாலே அஸக்தி-பரத்வம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஜ்ஞாநஸக்திகளில்லாதவன்) என்றது. இது "அவித்3யாத:" என்று சொல்லப்பட்டது. 'அவித்3யா'ஸப்3த3ம் 'அவித்3யாகர்மவாஸநா' இத்யாதி3யிலே அஜ்ஞாநத்தில் ப்ரஸித்3த4ம். ப்ரகரணநுகு3ணமாக உபாயவிஷயகத்வம் வரும். இங்கும் அஸக்திக்கு உபலக்ஷணம். 'ஸர்வஜ்ஞ'ஸப்3தா3ர்த்த2ம் "தே3வே பரிப்3ருட4தயா வா விதி3தயா" (ப4ட்டர்)என்று சொல்லிற்று என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (தே3ஸகாலேத்யாதி3). தே3ஸத்தால் பரிச்சே2தி3க்கவொண்ணாமை - ஸர்வதே3ஸவர்த்தித்வம்; காலத்தால் பரிச்சே2தி3க்க-வொண்ணாமை - ஸர்வகாலவர்த்தித்வம்; (2)வஸ்துவால் பரிச்சே2தி3க்கவொண்ணாமை - ஸ்வ-ஸ்வஜ்ஞாநவ்யதிரிக்தயாவத்3த்3ரவ்யஸரீரகத்வமும் ஸமஸ்தகல்யாணகு3ணாத்மகத்வத்தால் வந்த நிஸ்ஸமாப்4யதி4கத்வமும். (பரிச்சே2தி3க்கவொண்ணாத வைப4வத்தை) என்றது - பரிச்சே2தி3க்கவொண்ணாமையாகிற உத்கர்ஷத்தையென்றபடி. ("பரிப்3ருட4தயா") என்கிற-வித்தால் "ப்3ரஹ்ம பரிப்3ருட4ம் ஸர்வத:" (யாஸ்கநிருக்தே-2)என்கிற 'ப்3ரஹ்ம'ஸப்3தா3ர்த்த2ம் ஸ்மாரிதம். "ந ஹ்யத்4ருவை:" இத்யாதி3ஸ்ருத்யநுஸம்ஹிதவ்யதிரேகவ்யாப்தியையும், "நாய-மாத்மா"(மு.உ..3-2-3) இத்யாதி3ஸ்ருதியையும் உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (அநந்யஸாத்4ய-னென்றிருக்குமவனென்று); 'உபாயாந்தரவிதி4க்கு அதி4கார்யந்தரவிஷயதயா ஸார்த்த2க்யம்' என்று கருத்து. (அடைவுபட) என்றது - "ஸகலாங்கே3ாபஸம்ஹாரே காம்யம் கர்ம ப்ரஸித்3த்4யதி" ( ) என்று அபேக்ஷிதவிஸேஷங்கள் தப்பாதபடியென்றபடி. "க3திம் அந்யாம்" என்கிறவிதுக்-கர்த்த2ம் (ப4க3வத்3விஷயமொழியவித்யாதி3). 'க3தி'ஸப்3த3ம் கரண(?க3மந)ஸாத4நமென்னு-மபி4ப்ராயத்தாலே (உபாயமுண்டென்று) என்றது. "அவிது3ஷாம்" என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (அறியாதவர்கள்) என்று. "க3திர்க3ம்ய:" என்கிற விவரணவிவரணிகளுக்கு அர்த்த2ம்

(ப்ராபகனுமித்யாதி3). "ப்3ரஹ்மாணம் ஶிதிகண்ட2ஞ்ச யமம் வருணமேவ ச । ப்ரஸஹ்ய ஹரதே யஸ்மாத்தஸ்மாத்3த4ரிரிதீர்யதே ॥" ( )என்கிறவித்தையுட்கொண்டு 'ஹரி'ஶப்3த3த்4வ-யார்த்த2ம் (ஸர்வேஶ்வரனென்று). ''மநு'ஶப்3த3ம் மந்த்ரபரம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (மந்த்ர-ரஹஸ்யத்தை) என்றது. "ஸ க2லு" என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (ஸர்வஜ்ஞனைவிதி). "வ்யாஜஹாரே" என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (வ்யாக்2யாநமித்யாதி3). 'ஜிதந்தைக்கு கி2லருக்த்வப்ரஸித்3தி4யாலும், 'உத்தமாமந்த்ரணேத்யாதி3'லக்ஷணயோக3த்தாலும், ஸ்வாநுஸந்த4ாத்ருஜநரக்ஷண-தி3ருபயோக3ார்த்த2த்தாலும் மந்த்ரத்வமுண்டு' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே, 'மநு'ஶப்3த3ம் ப்ரயுக்தமென்று கண்டுகொள்வது. "அஜ்ஞஸர்வஜ்ஞப4க்தாநாம்"(ப்ர.பாரிஜாதே அதி4.பத்3த4தென-12), 'ஸ்வப4க்தேர்பூ4ம்நா' ( )என்று 'ப4க்த' 'ப4க்தி'ஶப்3த3ங்களாலே ப்ரபத3நஹேதுக்களான கரணஶைதி2ல்யத்துக்கும், விளம்ப3ாக்ஷமத்வத்துக்கும் ஹேதுவான ப4க்த்யதிஶயம் சொல்லிற்று. உத3ாஹரிஷ்யமாணவ்சநக3த'விஜாநத்'பத3த்தாலே ப்ரபத்திஹேதுக்களான (1) [1]ஸாத4நாந்தர-ஸ்வரூபவிருத்3த4த்வஜ்ஞாநஹேதுபூ4தஸாத4நப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வரூபாத்மயாத3ாத்ம்ய-த3ர்ஶநத்துக்கும் (2) ப4க3வத3நந்யஸாத்4யத்வஜ்ஞாநத்துக்கும் ஹேதுவான ஜ்ஞாநபூர்த்தி சொல்லிற்று; "ப4க்தாநாம்" என்கிற ப4க்த்யதிஶயகார்யங்களில் அந்யதரமான விளம்ப3ாக்ஷ-மத்வம் "இத3ம் திதீர்ஷதாம்" என்று சொல்லிற்று; "விஜாநதாம்" என்கிற ஜ்ஞாநபூர்த்தி-கார்யங்களில் அந்யதரமான ப4க3வத3நந்யஸாத்4யத்வஜ்ஞாநம் 'ஸர்வஜ்ஞ'பத3த்தாலும், "தே3வே பரிப்3ருட4தயா வா விதி3தயா" என்றும் சொல்லிற்று. [2]'ப4க3வத்3விஷயப4க்திஸஹநிர்தி3ஷ்ட-ஸார்வஜ்ஞ்யமும் ப4க3வத்3விஷயம்' என்கை உசிதமிறே. இப்படியிருக்க மூலத்திலே ஸாத4நாந்-தரப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வஜ்ஞாநமாத்ரத்தையும், கரணஶைதி2ல்யமாத்ரத்தையும் [3]உத3ாஹரண-விஶேஷநிஷ்ட2மாகக்காட்டினவிது விவக்ஷாவிஶேஷத்தாலே; அதாவது, 'ப4க3வத3நந்ய-ஸாத்4யத்வஜ்ஞாநத்தைப்பற்ற ஸ்வக3தஸாத4நாந்தரப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வஜ்ஞாநம் அந்தரங்க3ம்' என்கையும், 'அதி4காரத்ரயமும் தத்வத்ரயமூலகம்' என்கிற ஔசித்யமும், 'இப்படி ப4க்தி-கார்யங்களில் விளம்ப3ாக்ஷமத்வாபேக்ஷயா கரணஶைதி2ல்யம் அப்4யர்ஹிதம்' என்கையும். ஆக, இப்படி தத்தத3வாந்தரபே4த3ங்கள் விவக்ஷிதங்களேயாகிலும் [அஜ்ஞரும்] இத்யாதி3நா ப்ரதிபாதி3த்த ஹேதுஸாமாந்யத்ரயத்துக்கும் உத3ாஹரணவிஶேஷநிஷ்ட2த்வம் காட்டும்போது [4]அந்யதரவிஶேஷாவஷ்டப்3த4ஸாமாந்யம் காட்டப்பட்டது; அப்படி ஹேதுஸாமாந்யத்ரயத்துக்கும் ப்ரமாணம் காட்டும்போது விஶேஷாந்தராவஷ்டப்3த4ஸாமாந்யபரப்ரமாணம் காட்டப்பட்டது. 'நிர்விஶேஷம் ந ஸாமாந்யம்' என்கிறபடியே விஶேஷாநவஷ்டப்3த4ஸாமாந்யம் கிடையாதிறே. [5]உத3ாஹரணப்ரமாணங்கள் ஏகரூபவிஶேஷாவஷ்டப்3த4ஸாமாந்யத்தில் காட்டாதே விபி4ந்ந-விஶேஷாவஷ்டப்3தஸாமாந்யத்தில் காட்டினவிது விஶேஷத்3வயங்களும் விவக்ஷிதங்கள் என்று தோற்றுகைக்காக. ஆகையால், உக்தவிஶேஷத்3வயவ்யாபகஜ்ஞாநபூர்த்தியாகிற ஸாமாந்யத்தில் "தே3வே பரிப்3ருட4தயா வா விதி3தயா" என்கிறவிது ப்ரமாணமாகலாம்; கரணஶைதி2ல்ய-விளம்ப3ாக்ஷமத்வரூபவிஶேஷத்3வயவ்யாபகப4க்த்யதிஶயமாகிற ஸாமாந்யத்தில் "இத3ம் திதீர்ஷதாம்" என்கிறவிது ப்ரமாணமாகலாம்; இத்தையெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்-செய்கிறுர் (ஜ்ஞாநாதி4க்யத்தாலே ப்ரபந்நர் என்கிறவிடத்திலித்யாதி3). [6](கீழுமிதுதானேயிதி). மூலத்திலே ஜ்ஞாநாதி4க்யத்தை விஶேஷிப்பியாமையாலே, விஶேஷாபேக்ஷாயாம் பூர்வாசார்ய-வ்யாக்2யாதவிஶேஷஸ்வீகாரமே அபி4மதமாகலாம்; 'ப4க3வத3நந்யஸாத்4யத்வஜ்ஞாநம் ஈஶ்வரதத்த்வமூலகமாகவற்றுகையாலும், ப4க்திபாரவஶ்யம் 'மதி3 - ஹர்ஷே', 'மநு - அவபோ3த4நே' என்று வ்யுத்பந்நமான மகாரவாச்யசேதநஸ்வப4ாவஹேதுகமாகவற்றுகையாலும், [இம்மூன்றும் மூன்று தத்த்வத்தையும்பற்றி வரும்] என்றத்தோடு விரோத4மில்லை' என்று ப்ரஶ்நாபி4ப்ராயம்.

(1)உத்தரம் (ஒன்றுதித்யாதி3). நிர்ஜ்ஞாதக்ரமஸங்க்2யாகமான வஸ்துவுக்கு ப்ரஸித்3த4-ஸங்க்2யாபூர்வகநிர்தே3ஶஸ்த2லத்திலே ப்ரஸித்3த4க்ரமப்ரதீதியும், ஸ்வரூப4ாவிநியாகையாலே [மூன்று தத்த்வத்தைப்பற்றி வரும்] என்கிறவிடத்திலே பஞ்சகோஶஶ்ருதிஸித்3த4மான அசித்3பக்ரமமாதல், "போ4க்தா போ4க்3யம்" ( ) இத்யாதி3ஶ்ருதிஸித்3த4மான சித்3பக்ரமக்ரமமாதல் ப்ரதீதையாகிறதாகையாலே. அதில் அஜ்ஞாநாதி3ப்ரக்ருதகார்யக்ரமாநுகு3ண்யத்தாலே அசித்3பக்ரமக்ரமம் ஸித்3த4மாகையாலும், ஶ்ருதிஸித்3த4தத்த்வத்ரயக்ரமத்3வயத்திலும் ப4க3வத்தத்த்வத்துக்கு மத்4யநிர்தே3ஶமில்லாமையாலும் ஜ்ஞாநாதி3க்யம் ப4க3வத3நந்யஶாத்4யத்வஜ்ஞாநமென்னும்போது மத்4யோத்3தி3ஷ்டஜ்ஞாநாதி3க்யத்துக்கு ப்ரஸித்3த4க்ரமத்தில் சரமோத்3தி3ஷ்டமான ப4க3வத்தத்த்வம் ஹேதுவென்று கொள்ளவேண்டுகையாலே ஶ்ருதிஸித்3த4-க்ரமப்ரதீதிப4ங்க3ப்ரஸங்க3ம் வருகையாலும் [ஜ்ஞாநாதி3க்யத்தாலே] (வ-43)என்கிறவிடத்தில் ப4க3வத3நந்யஶாத்4யத்வஜ்ஞாநவிவக்ஷை கூடாதென்று உத்தராபி4ப்ராயமென்று கண்டு-கொள்வது. ||49||

50.மூலத்திலே உபாத்தமான [இத3ம் ஶரணமஜ்ஞாநாம்] என்கிற ப்ரமாணப்ரதீகம் "இத3ம் ஶரணமஜ்ஞாநாம் இத3மேவ விஜாநதாம் | அயமந்விச்ச2தாம் ஸ்வர்க்க3ம் போத: பாரம் திதீர்ஷதாம்||"( )என்கிற ப்ரணவப்ரஶம்ஸாவசநஸாத4ாரணமாகிலும், ப்ரபத்திப்ரமாணப்ரகரண-மாகையாலே அதிங்கே விவக்ஷிதமன்று. "இத3ம் ஶரணமஜ்ஞாநாம் இத3மேவ விஜாநதாம் | இத3ம் திதீர்ஷதாம் பாரம் இத3மாநந்த்யமிச்ச2தாம் ||" (ல.த.17-100)என்கிற லக்ஷ்மீதந்த்ர-வசநத்தினுடைய ப்ரதீகமே விவக்ஷிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அகி2ல-ஜக3ந்மாதாவாயித்யாதி3). "த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம்" ( )என்கிறவிது விவக்ஷிதம். எம்பெருமானைப்போலே அஶேஷஸ்யாமோஹநார்த்த2மாகிலும் விப்ரலிப்ஸை இவளுக்கில்லை. "ஸம்வித்மயா" ( )என்றும், "இயம் வாணீ" (வி.பு.1-8-18)என்றும் இவளை (1)பு3த்3தி4-(2)ஶப்3த3ாபி4மாநிநியாகச்சொல்லுகையாலே யதா2ர்த்த2த்3ரஷ்ட்ருத்வே ஸதி யதா2ர்த்த2-வக்த்ருத்வமாகிற ஆப்தியினுடைய ப்ரகர்ஷம் இவளுக்குண்டு என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆப்ததமையானவிதி). உபாத்தவசநத்துக்கர்த்த2ம் (இஶ்லோகத்திலித்யாதி3). [இத3ம்]ஶப்3த3ம் பூர்வபராமர்ஶியாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (கீழ்ச்சொன்ன ஶரணாக3தியை-யிதி). 'அவ்யவஹிதபராமர்ஶஸம்ப4வே வ்யவஹிதஷட்3க3யோக3பராமர்ஶித்வாஶ்ரயண-மநுசிதம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஶரணாக3தியையிதி). 'ஶரணாக3திபராமர்ஶித்வே ['இத3ம்'] என்று (என்ற?)நபும்ஸகலிங்க3ம் விரோதி4க்கும்; ஆகையாலே, கிஞ்சித்3வ்யவஹிதமானாலும் "சதுர்த்த2மாஶ்ரயந்நேவம் உபாயம் ஶரணம் வ்ரஜேத்" (ல.த.17-98) (ஶரணாஶ்ரயம் – பா.)என்கிற 'ஶரண'ஶப்3த3ார்த்த2த்தைப்பராமர்ஶிக்கலாம்' என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (லிங்க3வ்யத்யயமித்யாதி3).:'ஶரணாக3தி:' என்று பூர்வநிர்தி3ஷ்டஸ்த்ரீலிங்க3த்தை நிர்தே3ஶியாதே நபும்ஸகநிர்தே3ஶம்' என்றபடி. ['இத3ம்'] என்கிறவிது "ஶரணம் வ்ரஜேத்" என்கிற 'ஶரண'-ஶப்3த3ார்த்த2பராமர்ஶியானால், அப்ரதா4நபராமர்ஶித்வம், வ்யவஹிதபராமர்ஶித்வம், 'ஶரணம்','ஶரணம்' என்று பௌநருக்த்யம் இவை ப்ரஸங்கி3க்கும்; ஆகையால், (2)'உத்3தே3ஶ்ய-ப்ரதிநிர்தே3ஶ்யயோரேகத்வமாபாத3யந்தி ஸர்வநாமாநி தத்தல்லிங்க3முபாத3த3தே' இதி காமசார: என்று ஶாப்3தி3கர் சொல்லுகிறபடியே விஶேஷ்ய'ஶரண'ஶப்3த3ாநுஸாரத்தாலே நபும்ஸகலிங்க3ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் ('ஶரண'ஶப்3த3விவக்ஷையாலே இதி). '['இத3ம் அஜ்ஞாநாம் ஶரணம்'] என்ன அந்வயத்தால் விதே4யப்ராதா4ந்யத்தால் நபும்ஸகத்வம்; கீழே "ஸம்ஸாரார்ணவதாரிணீ" (ல.த.17-99)என்று ப்ராப்தமான ஶரணத்வத்தை அநுவதி3த்து, [அஜ்ஞாநாம்] என்று அஜ்ஞாதி4காரத்வம் விதி4க்கிறது என்று யதா2பாட2ம் அந்வயத்தாலே

விஶேஷ்ய'ஶரண'ஶப்தாநுஸாரேண நபும்ஸகத்வம்' என்னுமபிப்ராயத்தாலே பொதுவாக ('ஶரண'ஶப்தவிவக்ஷையாலே) என்றது. "அஜ்ஞாஸர்வஜ்ஞபக்தாநாம்" என்கிறவிடத்தில் 'அஜ்ஞ' என்கிறவிதுக்கு "இதம் ஶரணமஜ்ஞாநாம்" என்கிறவிது ஶப்தத: அர்த்ததஶ்ச ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகம்; 'ஸர்வஜ்ஞ' என்கிறவிதுக்கு "இதமேவ விஜாநதாம்" என்கிறவிது அர்த்தத: [1]ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகம்; ஆகையாலே இதில் பூர்வார்த்தத்தில் அஜ்ஞஸர்வஜ்ஞர்களை ஸ்வரூபேண சொல்லுகிறது; உத்தரார்த்தத்தில் 'பக்த'ஶப்தார்த்தம் சொல்லுகிறது என்னுமிடம் [2]அக்ரியப்ராயந்யாயத்தாலே ஸித்தம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இதில் அஜ்ஞஸர்வஜ்ஞர்களை இத்யாதிநா).

'ஸ்வரூபேண 'பக்த'ஶப்தார்த்தத்தை "இதம் திதீர்ஷதாம்" என்கிறவிது சொன்னதாகிலும், கார்யத்வாரா சொல்லுகிறது' என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இதம் திதீர்ஷதாமித்யாதி). ['பாரம்'] - ஸம்ஸாராத்வநோத்தரதீரம். ['திதீர்ஷதாம்'] - தரிதுமிச்சதாம் என்றபடி. வர்த்தமாநார்த்தகஶத்ராதேஶத்தாலே தரணேச்சையினுடைய சிராநுவ்ருத்தி சொல்லு-கையாலே 'கதா?' 'கதா?' என்று விரோதிநிவ்ருத்தியில் த்வரை தோன்றுகையாலே அத்தை-யருளிச்செய்கிறார் (சடக்கெனவித்யாதி). ஶீக்ரமாகவென்றபடி.

'அணுபரிமாணஸ்வரூபத்துக்கு முக்திதஶையில் ஆகந்துகவிபுத்வம் கூடாதாகையாலே ("ஆநந்த்யம்") ஸ்வரூபகுணவிபூத்யாதியால் அநந்தப்ரஹ்மாநுபவரூபம்' என்று அருளிச்-செய்கிறார் (ஸ்வரூபப்ராப்தேத்யாதி). 'வஸ்துபரிச்சேதாபாவவாசியான 'அநந்த'ஶப்தம் ஸமஸ்தவஸ்துஸாமாநாதிகரண்யரூபஸர்வஶரீரித்வவாசியாகையாலே, ஸோஷித்வம் ஸப்தம்' என்னுமபிப்ராயத்தாலே (ஸ்வரூபப்ராப்தேதி). தேஶகாலாதி('ஆதி'ஶப்தத்தாலே 'அவஸ்தை'க்ரஹிக்கப்படுகிறது)பரிச்சேதாபாவத்தைப்பற்ற (பரிபூர்ணேதி). ஸர்வகதமான ப்ரஹ்மத்தி-னுடைய இச்சை ததநுபவேச்சையாக வேண்டுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (பகவதநு-பவத்தையித்யாதி). 'ஸ்வார்த்தே ஷ்யஞ்'ப்ரத்யயமாதல், 'அநந்தஸ்ய கர்ம ஆநந்த்யம்' என்று 'கர்மணி ஷ்யஞ்'ப்ரத்யயமாதல். ஸவிபூதிக(பரிபூர்ணஸ்வாநுபவம்) பரமாத்மாவுக்கும் உண்டாகையாலே 'ஸாயுஜ்யத்தை' என்றபடி. 'அநந்த'ஶப்தஶ்ருட்யர்த்தம் (பகவதிதி).

'யத்வா - "ஸ சாநந்த்யாய கல்பதே இத்யாதிஶ்ருதிப்ரஸித்தஸகலஸங்கோச-நிவ்ருத்திபூர்வகநிரவதிகஜ்ஞாநவிகாஸரூபாநந்த்யாவஹத்வம் ஹி ப்ரஹ்மணத்வம்" என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலே[3] நிருக்தமானதுவே இங்கும் ('ஆநந்த்ய')மாய் [4]குணோபஸம்ஹார-ந்யாயேந ஶ்ருத்யந்தரோக்தஸ்வரூபப்ராப்தத்வாதிவிஶேஷணவிஶிஷ்டமாக அத்தை அருளிச்-செய்கிறார் (ஸ்வரூபப்ராப்தேத்யாதிநா) என்று' ஆகவுமாம். 'ஶத்ராதேஶத்தாலே இச்சை-யினுடைய சிராநுவ்ருத்தி சொல்லுகையாலே இச்சௌத்கட்யம் ஸப்தமாய் அதின் காஷ்டை, அலாபத்தில் ஸத்தாஹாநிரூபையாகும்' என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பெற்றல்லது தரிக்கமாட்டாதார்க்கென்று). (இவையிரண்டுமித்யாதி). ' "இதம் திதீர்ஷதாம்" இத்யாதிவாக்யத்வயம் கார்யத்வாரா பக்த்யதிஶயபரம்' என்றபடி. (பக்தி...பூமா) - பக்தி-வைபுல்யம். ('தேவே பரிப்ருடதயா வா விதிதயா') என்கிறவிதுக்குச்சொன்ன அதிகாரத்ரய-ஸாமாந்யப்ரமாணத்வம் இங்கும் துல்யம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பக்தி-பாரவஶ்யமித்யாதிநா சொன்னப்போலே இத்யந்தேந).

(அநிஷ்டநிவ்ருத்தியிலும் இஷ்டப்ராப்தியிலும் உண்டான விளம்பாக்ஷமதைக்கும்) என்கிற-

வித்தால் 'இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரங்கள் முக2பே4த3மாத்ரம்; விளம்ப3ாக்ஷமத்வம் ஏக ஏவா-தி4கார:' என்று ஸூசிதம். (ப4க்தி...பூ4மா) ஸாமாந்யஹேதுவாய்; கரணஶைதி2ல்ய-விளம்ப3ாக்ஷமத்வங்கள் தத்3விஶேஷங்களாய்; இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரத்வரைகள் விளம்ப3ாக்ஷமத்வவிஶேஷங்களாய் இருக்கும். [1]இப்படி அஜ்ஞாநஜ்ஞாநாதி4க்யங்களிலும் ஸாமாந்யவிஶேஷாதி3விபா4க3ம் கண்டுகொள்வது.

ஆக ["இத3ம் ஶரணமஜ்ஞாநாம்"] இத்யாதி3க்கு (1)உபாயாந்தரவிஷயஜ்ஞாநாபா4வத்தையும், இந்த உபாயவிஶேஷத்தில்(விஷயத்தில் – பா) ஸூக்ஷ்மஜ்ஞாநாபா4வத்தையும் உடையவர்-களுக்குமிதுவே. (2)தது3பா4யகோ3சரஜ்ஞாநவான்களாயிருந்துவைத்தே தத3நுஷ்டா2ந-ஶக்த்யபா4வவான்களுக்குமிதுவே. (3)'ஜ்ஞாநஶக்திகளை உடையவராயிருந்துவைத்தே விளம்ப3-க்ஷமரன்றிக்கே இருப்பார்க்குமிதுவே' என்று பூர்வபக்ஷ்யபி4மதமான அர்த்த2ம்.

ஸித்3தா4ந்தாபி4மதார்த்த2மாவது – (1)'ஸாத4நாந்தரஸ்வரூபவிருத்3த4த்வாதி3ஜ்ஞாநவான்-களாயிருந்துவைத்தே தத3நுஷ்டா2நௌபயிகஜ்ஞாநாதி3ரஹிதர்க்குமிதுவே'. (2)ஜ்ஞாநஶக்திகளை-யுடையராயிருந்துவைத்தே ஸாத4நாந்தரஸ்வரூபவிருத்3த4த்வாதி3ஜ்ஞாநவான்களாயிருக்கு-மவர்களுக்குமிதுவே. (3)ஸாத4நாந்தரஸ்வரூபவிருத்3த4த்வஜ்ஞாநவான்களாயிருந்துவைத்தே ப4க்திபரவஶராயிருக்குமவர்களுக்குமிதுவே – என்று.

[2]("விஜாநதாம்") என்கிறவிடத்திலே அஶக்திலக்ஷணை கொள்ளுமதிலும் ("அஜ்ஞாநாம்") என்கிறவிதிலே அஶக்திலக்ஷணை கொள்ளுகையே அஜஹல்லக்ஷணத்வௌசித்யத்தாலே உசிதை.

[3]கிஞ்ச, 'உத்3பி4ஜ்ஜஸ்ய பஞ்சமாஹுதிநிரபேக்ஷத்வஸம்ப்ரதிபத்தே: ப்ருதி2வ்யூஷ்மஜத்வா-யோநிஜத்வபாஶோத்தரத்வஸாம்யாச்ச, [த்ருதீய]ஶப்3தே3ந ஸங்க்3ரஹ: ந து ப்ரத2மேந த்3விதீயேந சேதி' (ஶ்ருதப்ர.)என்று "த்ருதீயஶப்3தா3வரோத4ஸ்ஸம்ஶோகஜஸ்ய" (ப்3ர.ஸூ.3-1-21) என்கிற ஸூத்ரோக்தந்யாயத்தாலே [4]மந்த3ாதி4காரிநிஷ்ட2த்வஸம்ப்ரதிபத்தியாலும்; உபாயாந்தரநுஷ்டா2நாபா4வப்ரயோஜகத்வஸாம்யத்தாலும்; ("அஜ்ஞாநாம்") என்கிறவிதிலே அஶக்திலக்ஷணை யுக்தை. ஆகையால், ("விஜாநதாம்") என்கிறவிடத்தில் அஶக்திலக்ஷணை-யென்னும் பக்ஷம் அநுபபந்நம்.

'இப்படியாகில், வ்யாஸாதி3களுடைய உபாயாந்தராநுஷ்டா2நம் ஸ்வரூபஜ்ஞாநாபா4வ-ஹேதுகமென்று கொள்ளவேண்டுகையாலே உபதே3ஷ்டாக்களானவர்களுக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநா-பா4வாபத்திப4யத்தாலே "விஜாநதாம்" என்கிறவிடத்திலே அஶக்திலக்ஷணை ஜஹல்லக்ஷணை-யாகிலும் கொள்ளுகை உசிதை' என்று சொல்லவேண்டா.

விளம்ப3ாக்ஷமத்வஹேதுபூ4தப4க்த்யபா4வாப்4யுபக3மம் ஆவஶ்யகமாகையாலே, தத்3வதே3வ ஜ்ஞாநபூர்த்தியில் கிஞ்சித்3வைகல்யம் கொண்டால் பா3த4கமில்லையே? ப்ரத்யுத [4]அஜஹல்லக்ஷ-ணத்வஸித்3தி4ரூபஸாத4கமும் ஜஹல்லக்ஷணத்வபரிஹாரரூபபா3த4கவிரஹமும் ஸித்3த4மிறே.

"த்3ருஷ்ட்வாநுயாந்தம் ருஷிமாத்மஜமப்யஸ" மங்3நா தே3வ்யோ ஹ்ரியா பரித3து4ர்ந ஸுதஸ்ய சித்ரம் । தத்3வீக்ஷ்ய ப்ருச்ச2தி முநௌ ஜக3து3: தவாஸ்தி ஸ்த்ரீபும்பி4தா3 ந து ஸுதஸ்ய விவிக்தத்3ருஷ்டே:॥"[5] (பா4க3.1-4-5) என்று கிஞ்சித்3ஜ்ஞாநவைகல்யம் ப்ரகாராந்தரேண

ஸ்யாஸாதி3களுக்கு ஸம்ப்ரதிபந்நமிறே. ஸ்யாஸாதி3களும் ப்ரபத்திநிஷ்ட2ரென்னுமிடமும் உக்த-மிறே. "நரஸ்ய பு3த்3தி4தௌ3ர்ப3ல்யாது3பாயாந்தரமிஷ்யதே" ( )என்று 'ஜ்ஞாநத3ர்ட்4யா-ப4ாவம் உபாயாந்தராநுஷ்ட2ாநஹேது' என்று சொல்லுகையாலே ஸாத4நாந்தரநிஷ்ட2ர்க்கு ஜ்ஞாநவைகல்யாஶ்ரயணம் ஆவஶ்யகம். "பு3த்3தி4தௌ3ர்ப3ல்ய'ஶப்3த3ம் ஸ்வாஸாக்யோபாயே ஸ்வாதி4காரப்4ரமபரம்"(ரஹ.ஸாரே ஸாத்4யோபாயஶோத4நாதி4காரே) என்று கொள்ளில், த3ார்ட்4யாப4ாவவாசியான 'தௌ3ர்ப3ல்ய'ஶப்3த3த்துக்கு ப்4ரமபரத்வத்தில் ஸ்வாரஸ்யப4ங்க3ம் ப்ரஸங்கி3க்கும்; இங்கே ஶங்காஶக்தவாதி3நா, ப4க்தியோக3தது3பாயோப4யவிதி4வையர்த்2ய-வாரணாய உபாயாந்தரஸ்வரூபவிருத்3த4த்வஜ்ஞாநம் அநுயாய்யதி4காரோ வாச்ய:".

ஸ்வரூபவிருத்3த4த்வஜ்ஞாநாதி4காரத்வம் அநப்4யுபக3ச்ச2தா, தே3ஶவாஸாத்2யங்க3-விதி4வையர்த்2யவாரணாய தே3ஹாந்தரவிளம்ப3ாக்ஷமத்வம் "ஆத்யந்திகீம் அநிஷ்டாநாம் ஸத்2யஶ்ஶாந்திமபீ4ப்ஸதா । ப்ரபத்திரஞ்ஜஸா கார்யா" ( ) இத்யாதி3ப்ரமாணஸித்3த4ம், அநுய்யாய்யதி4காரோ வாச்ய:. தத2ாபி, 'ஏகத்3வித்ர்யாதி3யோக3ஸ்யதிபி4து3ரநிஜாதி4க்ரியா' ( )இத்யுக்தி: கிமபி4ப்ரேத்யேதி சிந்த்யம் என்று பூர்வர்கள் நிஷ்கர்ஷத்தை அநுஸந்தி4ப்பது.

["இத3ம் ஶரணமஜ்ஞாநாம்"] என்கிற 'ஶரண'ஶப்3த3ம் அதி4காரதயா ப்ரதிப3ந்த4காப4ாவ-தயா வா உபகாரகத்வபரம் என்னுதல், விஷயபூ4தப4க3வத்3க3தஶரணத்வோபசாரரூபம் என்னுதல் கண்டுகொள்வது. ॥50॥

51.[அதுவே முக்2யம்] என்கை அநுசிதம்; 'ப4க்திபாரவஶ்யப்ரபந்நர்பக்கலிலே ப்ரபத்திநிஷ்ட2ா-ப4ஞ்ஜகமான உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்தியும், ப்ரபத்திப2லமான ப4க3வல்லாப4ஸமயத்தில் தது3பேக்ஷையால் அர்த்தி2த்வவைகல்யமும் காண்கையாலே, "உபாயாநாமுபாயத்வஸ்வீகா-ரேப்யேததே3வ ஹி" என்று சொன்ன ப்ராயஶ்சித்தாநுஷ்ட2ாநமும் அவர்கள்பக்கல் கண்டதில்லை; ஆகையால், ப4க்திபாரவஶ்யஹேதுகப்ரபத்திக்கு முக்2யத்வம் அநுபபந்நமென்று பூர்வோக்தாக்ஷே-பஹேத்த3ாநத்தால் உத்தரவாக்யஸங்க3தி' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஏவம்பூ4தப்ரபத்திநிஷ்ட2ானவர்களித்யாதி3). (நிதா3நம்) என்றது மூலம் என்றபடி. மூலத்திலே [ப4க்திதன்னிலே] என்று - [ப4க்திபாரவஶ்யத்தாலே] என்றுசொன்ன கரணஸௌஷ்டி2ஸ்யாபாத3க-ப4க்தியைச்சொல்லுகிறது. [அவஸ்த2ாபே4த3ம்] என்று பி4ந்நாவஸ்தை2யைச்சொல்லுகிறது. 'பே4த3த்துக்கு ப்ரதியோகி3யாகாங்க்ஷாயாம் ஸந்நிஹிதமான கரணஸௌஷ்டி2ஸ்யஜாவஸ்தை2யே ப்ரதியோகி3யாகும்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கரணஸௌஷ்டி2ஸ்யத்தாலே) இத்யாதி3. (கண்ணுஞ்சுழலே) - ஸத3ஸத்3விவேகபரிபந்தி2ஸ்யாமோஹத3ஶாவிஶேஷம். (ஏதேனு-மொருபடியாலேயாகிலும்) - ஸ்வரூபவிருத்3த4ப்ரவ்ருத்தியாலேயாகிலும் என்றபடி. 'ப்ரபத்தி-யாவது - ஜ்ஞாநாவஸ்த2ாவிஶேஷமாகையாலே, த்ரிசதுரக்ஷணவஸ்த2ாயியாமே? இது அதிமாத்ர-த்வராநாஶ்யமன்றே?' என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (தாத்3ருஶாவஸ்தை2 பிறந்தா-லித்யாதி3). அதாவது - ஸ்வயத்நாவஸ்தை2 பிறந்தால் ப்ரபத்திஶரீராநுப்ரவிஷ்டமான ப4ரந்யாஸ-ஶரீரத்தில் அநுப்ரவிஷ்டமான ஸாத4நாந்தரநிவ்ருத்தி விநஷ்டையாம் என்றபடி. ॥51॥

52. மூலத்திலே [தன்னைப்பேணவும் பண்ணும்] இத்யாதி3யிலே விஶேஷ்யாகாங்க்ஷாயாம் ப்ரத4ாநமாயும், ப்ரக்ருதமாயும் இருக்கிற ப4க்திதன்னில் அவஸ்த2ாபே4த3மே விஶேஷ்யமாம், நாஶ்யத்வேந அப்ரத4ாநமாக ப்ரக்ருதமான (இதுதான்)(வா-51) என்கிற ப்ரபத்தி விஶேஷ்யமாகாது' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி ப்ரபத்திநிஷ்டை2

கொள்ளையும்படி பிறந்தவித்யாதி3). ("காறை பூணும்" இத்யாதி3ப்படியே) என்றது - காறை பூணும் (பெரியா.3-7-8)- நாயகன் வந்து கட்டிக்கொள்ளும் கண்டா2ப4ரணத்தை த4ரிக்கிறாள், கண்ணாடி காணும் - 'அது வாய்த்ததோ?' என்று கண்ணாடியைப்பாராநின்றாள், தன் கையில் வளை குலுக்கும் - (1)இம்மநோரத2ஹேதுகமாக ஸம்பா4விதமான ஸ்வாவயவபூரணத்தை நிச்சயிக்கைக்-காகக்கையில் வளையங்களைக்குலுக்காநின்றாள், கூறையுடுக்கும் - இப்பூர்த்தி வந்தபின்பு பரியட்டம் த4ரிக்குமாகையாலே அத்தை உடாநின்றாள், அயர்க்கும் - அவ்வளவில் வரக்காணாமையாலே அறிவழியாநின்றாள், தன் கொவ்வைச்செவ்வாய் திருத்தும் - மீளவும் ஸ்வபா4வமே கோவைப்-பழம் போலே சிவந்திருக்கிற தன்னுடைய அத4ரத்தை ராக3ஜநகமான பதா3ர்த்த2ஸேவைகளாலும் மிகவும் சிவக்கப்பண்ணாநிற்கும். தேறித்தேறி - அலங்காரத்தில் வாய்ப்பாலும் அவன் கு3ணங்களில் விச்வாஸத்தாலும் தெளிந்து தெளிந்து, நின்று - த4ரித்து, ஆயிரம்பேர்த்தேவன் - ஸஹஸ்ரநாமவானான காந்திமானுடைய, திறம் - ப்ரகாரங்களை, பிதற்றும் - அடைவுகெடப்-பேசாநிற்கும், மாறில் - நிஸ்துலமான, மா - கறுத்த, மணி - ரத்நம்போன்ற, வண்ணன்மேல் - நிறத்தையுடையவன்விஷயமாக, இவள் - இப்பெண்பிள்ளையானவள், மாலுறுகின்றாள் - பிச்சேறிநின்றாள் என்று பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்தியில்ப்ரகாரத்தாலே என்றபடி. பேணுகை - (அலங்கரிக்கை) என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவன் வரவுக்கித்யாதி3). இதில், "ப4க3வத3நுரக்தநாயிகாவ்ருத்தாந்தம் சொல்லிற்றித்தனையொழிய ப4க்திபாரவச்யப்ரபந்நர்படி சொல்லிற்றில்லையென்னும் சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அதாவது ப4க3வல்லாப4ர்த்த2மாக இத்யாதி3). "வீதராக3ஜநோஜ்ஜீவநார்த்த2மான ப்ரப3ந்த4த்திலே காமிநீவ்ருத்தாந்தகத2நம் கூடாமையாலே தத்ஸ்ரூபாநந்யார்ஹசேஷமுமுக்ஷு-விசேஷவ்ருத்தாந்தமே ஏகவ்ருக்ஷாச்ரயபக்ஷித்3வயவ்ருத்தாந்தஸ்ரூபமான ஏகசரீராச்ரயஜீவபர-ஸ்வபா4வரூபவ்ருத்தாந்தம் "த்3வா ஸுபர்ணா" (மு.உ.ப.3-1)இத்யாத்3யுபநிஷத்திற்போலே ப்ரதிபாத்3யம்" என்று கருத்து.

இங்கே "கலேவலை அஹம்மமக்ருதிகள்" இத்யாத்3யாசார்யஹ்ருத3யத்திற்படியே ஸாத4நாந்தரப்ரவ்ருத்த்யுபயுக்தபதா3ர்த்த2ங்களை அநுஸந்தி3ப்பது. (இது) என்றது - பேணப்-பண்ணுகை என்றபடி. (மடலெடுக்கை)யாவது - ஸ்வாபி4லஷிதபுருஷன் தன்னை ஸம்வதி3யா-விட்டால், ராஜப3ந்து4க்களறிய, ஸ்த்ரீகள்பண்ணும் ஸ்த்ரீஸ்வபா4வாநுசிதபுருஷாவத்3யகர-த்3ரமிட3ப்ரஸித்3த4ஸ்வப்ரவ்ருத்திவிசேஷம். இதுவும் தத்ஸ்ரூபமுமுக்ஷுப்ரவ்ருத்தி-ப்ரதிபத்த்யர்த்த2ம்" என்று கண்டுகொள்வது. (முதலானவற்றில்) என்றது - "குளிக்கை, கூடலிழைக்கை, காமதே3வோபாஸநங்கள்" என்றபடி. "[பேணவும் பண்ணும்] என்றவநந்தரம் [த4ரிக்கவும் பண்ணும்] என்கையாலே பேணினமைக்கநந்தரபா4வியான த4ரிப்பே விவக்ஷிதம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அரைக்ஷணமவளையொழியவித்யாதி3). (விளம்ப3-ரோஷத்தாலே) என்றது - ப4க3வத3க3மநகாலாதிபாதஜநிதகோபத்தாலே என்றபடி. "தேறித்தேறி" (பெரியா.தி.3-7-8)என்று - ஸாராதொழியானென்று, த4ரிக்கவும் பண்ணும்" என்று ஆம்படியிலே வ்யாக்3யாதம்; அதிலும் "வந்தவளை உபேக்ஷித்துத4ரிக்கை அப்3யர்ஹிதம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் ("போகு நம்பீ" இத்யாதி3). நம்பீ! - பூர்ணனான-வனே, போகு - போ. நம்பீ - பூர்ணனே! கழகம் - எங்களுடைய கோ3ஷ்டி2யிலே, ஏறேல் - ஏறாதேகொள்" என்று திருவாய்மொழிக்கர்த்த2ம்.நிஷ்டா2ப4ங்க3யுக்தையான ப4க்திபாரவச்ய-ப்ரபத்திக்கு முக்3யத்வத்தை ஸாதி4க்கிறார் (ஆக) இத்யாதி3நா. (என் நான் செய்கேன்? என்று... இருக்குமிருப்பு) ஸாத4நாந்தரநிவ்ருத்தி; அதுக்கு (ப்ரதிகோடி)யாவது - ஸாத4நப்ரவ்ருத்தி. ("தரியேனினி" என்று...இருக்குமிருப்பு). "தரியேன் இனியுன் சரணம் தந்தென் சன்மம்

களையாயே" (திருவாய்.5-8-7)என்கிறவிடத்தில் சொல்லுகிற "பெற்றல்லது தரியேன்" என்றிருக்கை; அதுக்கு (ப்ரதிகோடி)யாவது - வந்தவனை உபேக்ஷித்து ஸத்தையோடே இருக்கை. (ஆகையாலித்யாதி₃). "அத்யந்தப₄க்தியுக்தஸ்ய ந ஶாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:"( )என்கிறபடியே [1]விஶ்வாஸமாந்த்₃யாத்₃யாஶ்ரயதே₃ாஷத்தாலன்றிக்கே நிர்ஹேதுகவித்₃தே₄ாபாயவித்₃த₄-காஷ்ட₂ாபந்நப₄க்தியால் வந்ததாகையாலே இந்த ஸ்வயத்நாதி₃கள் நிஷ்ட₂ாப₄ங்க₃ாதி₃-ப்ரயோஜகங்களன்று. "உபாயாபாயஸம்யோகே₃ நிஷ்ட₂யா ஹீயதேऽநயா" (ல.த.17) என்கிற-விதுகள் (1)மந்த₃(2)மத்₄யமாதி₃காரிவிஷயம்" என்று கருத்து. ॥52॥

53. மூலத்திலே [இந்த ஸ்வப₄ாவவிஶேஷங்கள்] என்கிறவிடத்தில் [இந்த] என்று ப₄க்த்யவஸ்த₂ாஹேதுகத்வபரம்பரவிருத்₃த₄த்வங்களாலே "பேணுகை த₄ரிக்கை"யாகிற ப்ரக்ருதஸ்வப₄ாவஸந்₃ருஶத்தைச்சொல்லுகிறது. "[கல்யாணகு₃ணங்களிலும்] இத்யாதி₃ஸப்தமி-கள் விஷயத்வார்த்த₂கங்கள்" என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி ப₄க்தியான இத்யாதி₃). "பேணுகை" "த₄ரிக்கை"யாகிற ப்ரக்ருதாவஸ்த₂ாவ்யக்திகளையே விவக்ஷிக்கிறதாகில், இவை "கல்யாணகு₃ணங்களிலும்" இத்யாதி₃யே அமையும்; [இந்த ஸ்வப₄ாவவிஶேஷங்கள்] என்கிற [2]கு₃ருபூ₄தந்யாயம் வ்யர்த்த₂ம்" என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கீழ்ச்-சொன்னவைதன்னையே இத்யாதி₃). "ப்ரக்ருதஸ்வப₄ாவஸந்₃ருஶவிவக்ஷாயாம் ஸார்த்த₂க்யம்" என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்(இப்படிப்பட்டவித்யாதி₃). "'பேணுகை', 'த₄ரிக்கை'-யாகிற இந்த விருத்₃த₄ஸ்வப₄ாவங்கள் விஷயபூ₄தப₄க₃வத்ப்ரயுக்தங்கள்; விஷயியான ப₄க்திப்ரயுக்தங்களன்று" என்னும் ஶங்கையை "கல்யாணகு₃ணாதி₃விஷயாந்தரங்களிலும் இப்படிக்காண்கை(இருக்கை - பா.)யாலே அநநுக₃தங்களான விஷயங்கள் ப்ரயோஜகங்களாகாது; அநுக₃தமான விஷயியான ப₄க்தியே ப்ரயோஜகம் என்று பரிஹரிக்கிறார்" என்னுமபி₄ப்ரா-யத்தாலே (தத்₃விஷயமாத்ரத்திலன்றிக்கே தத்ஸம்ப₃ந்தி₄வஸ்துக்கள்விஷயமாகவும் காணலாம்) (அவ.53) என்றது. [ஸ்வப₄ாவ]ங்களை விஶிஷ்ய த₃ர்ஶிப்பிக்கிறார் (அவையாவன) இத்யாதி₃நா. காத₃ாசித்கப்ராதிகூல்யத₃ஶோத்பத்தியை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக (ஒருபடிப்பட்டிராநிற்கச்செய்தே) என்றது. (அத்தையித்யாதி₃). "வஸ்த்வேகமேவ து₃:க₂ாய ஸுக₂ாயேர்ஷ்யாக₃மாய ச । கோபாய ச யதஸ்தஸ்மாத்₃வஸ்து வஸ்த்வாத்மகம் குத: ॥" (வி.பு.2-6-47) என்று தே₃ஹாத்மப்₄ரம-வான்களுக்கு சந்த₃நகுஸுமாதி₃களும், விஷஶஸ்த்ராதி₃களும் தே₃ஶகாலபே₄த்ருபே₄தே₃ந அநுகூலங்களாகவும், ப்ரதிகூலங்களாகவும் இருந்தாலும், ஈஶ்வராத்மகஜ்ஞாநவான்களுக்கு எல்லாம் அநுகூலங்களாயே இருக்குமாகையாலே மயர்வற மதிநலம்பெற்ற இவர்களுக்கு ப்ரதிகூலங்களாக ப₄க₃வத்₃கு₃ணாதி₃களிருப்பது தே₃ஹாத்மப்₄ரமாதி₃மூலகமல்லாமையாலே ப₄க்த்யதிஶயமூலகமேயாகவேணும்" என்றபடி. "கிமு விஷவிஸர்ப்ப: கிமு மத₃:" ( )என்று ஸ்நேஹாதிஶயஸ்த₂லத்திலே ஆநுகூல்யப்ராதிகூல்யங்கள் ப்ரஸித்₃த₄மிறே. விஷய-ஸப்தம்யநுகு₃ணமாக அருளிச்செய்கிறார் (தோற்றுகையுமென்று). "கோவிந்தன் - கோவிந்தனுடைய, குணம்பாடி - குணங்களைப்பாடி, ஆவிகாத்திருப்பேனே - ப்ராணன்களை ரக்ஷித்திருப்பேனே" என்றபடி. "வல் - ப்ரப₃லமான, வினையேனை - ப்ரேமமாகிற பாபத்தையுடைய என்னை, ஈர்கின்ற - ப₃ாதி₄க்கிற, குணங்களையுடையாய் - குணங்களையுடையவனே" என்றபடி. "சரங்கள் - ப₃ாணங்களை, ஆண்ட - வ்யாபரிப்பித்த, தண் - குளிர்ந்த, தாமரைக்கண்ணனுக்கன்றி - புண்ட₃ரீகாக்ஷனுக்கன்றி, என்மனம் - என் ஹ்ருத₃யமானது, தாழ்ந்து நில்லாது - ஸாபி₄லாஷமாயிராது" என்றபடி. இங்கே, "சரங்களுக்குத்தண்டாமரைக்கண்களோடே ஸஹோபாத₃ாநம் இருக்கையாலே [3]"ஸத்₃ருஶயோரேவ ஸஹசரணம்" என்கிற ந்யாயத்தாலே தாமரைக்கண்களோடு அநுகூலதயா ஸாத்₃ருஶ்யம் ஸித்₃த₄ம். "சரங்களே - ப₃ாணங்களே,

கொடிதாய் - க்ரூரங்களாய்க்கொண்டு, அடுகின்ற - ஹிம்ஸியாநின்றன' என்றபடி. 'திருமாலை - ஸ்ரிய:பதியை, பாடக்கேட்டு - கிளியானது பாட அத்தைக்கேட்டு, மடம் - ப4வ்யமான, கிளியை - ஶுகத்தை, கைகூப்பி - அஞ்ஜலிபண்ணி, வணங்கினாள் - நமஸ்கரித்தாள்' என்றபடி. 'கண்ணன் - க்ருஷ்ணனும் ஆஶ்ரிதஸுலப4னானவனுடைய, நாமமே - திருநாமங்களையே, குழறி - அக்ரமமாகச்சொல்லி, கொன்றீர் - ஹிம்ஸித்தீர்' என்றபடி. 'எங்களுக்கே ஒருநாள் வந்தூத - எங்களுக்காக ஒருக்கால் ஊதுகைக்கு, உன் குழலின்னிசை - உன்னுடைய திருக்குழலில் மது4ரமான ஸ்வரம், போதராதே - வாராதோ' என்றபடி. 'அவனுடைத்தீங்குழல் - அந்த க்ருஷ்ணனுடைய மது4ரமான திருக்குழலானது, ஈரும் - ஹிம்ஸியாநின்றது, ஆலோ - ஹந்த' என்றபடி. (கு3ணாதி3களின் ஸ்வரூபபே4த3த்தால்) என்றது - கர்மக்ருதவிகார-விஶேஷத்தாலென்றபடி. (கு3ணாதி3) என்கிற 'ஆதி3'ஶப்3த3ம் [திருச்சரங்கள்] முதலான-வற்றைச்சொல்லுகிறது. (இரண்டும் ஒருவர் பேச்சன்றிக்கே) என்றது - "கோவிந்தன் குணம்பாடி" என்றவிது ஆண்டாள்பாசுரம்; "வல்வினையேனை ஈர்கின்ற" என்றவிது ஆழ்வார்பாசுரம்; ஆகையாலே பி4ந்நவக்த்ருகங்களானவும்' என்றபடி. (ஆதி3)ஶப்3த3ம் திருநாமங்கள்-விஷயத்திலும் ஏகவக்த்ருகாப4ாவத்துக்கு ஸங்க்3ராஹகம்; "மடக்கிளியை" என்றவிது திருமங்கையாழ்வார்பாசுரமும், "கண்ணன்நாமமே" என்றவிது ஆழ்வார்பாசுரமுமாகையாலே என்று கண்டுகொள்வது. "எங்களுக்கே ஒருநாள்" என்கிறவிது குலசேகரப்பெருமாள்-பாசுரமாகையாலும், "அவனுடைத்தீங்குழல்" என்கிறவிது ஆழ்வார்பாசுரமாகையாலும், குழலோ-சையும் 'ஆதி3'ஶப்3த3ஸங்க்3ராஹ்யம். 'யாவையும் திருமால் திருநாமங்களே கூவியெழும்' (திருவாய்.6-7-3) என்கிறவிது அஸ்பு2டார்த்த2கமாகையாலும், அந்யோக்தியாகையாலும், திருநாமங்களுடைய த4ாரகத்வத்துக்கு உதா3ஹரணமாகாது; "கேயத்தீங்குழலூதிற்றும்" (திருவாய்.6-4-2) என்கிற இதுவும் ஊதுகிற க்ரியாப்ரகாரபரமாகையாலே குழலோசையின் த4ாரகத்வத்துக்கு உதா3ஹரணமாகாது என்று கருத்து.

(ஏகப்ரக்ருதிகளாகையாலுமிதி). "மாணாதோவென்றெருத்தி" (திருவாய்.1-4-3) என்றும், "தமியேன்" என்றும் இத்யாதி3களாலே "யஸ்யாப4வந்நவயவா இவ பாரதந்த்ர்யாத்" (பரா.ப.ஷிம்.2)என்று சொன்ன ஸ்வஸ்வாமிபா4வம் ஆழ்வார்க்கும் மற்றையாழ்வார்களுக்கும் ஸித்3தி4க்கையாலே "யச்சீ2லஸ்ஸ்வாமீ தச்சீ2லா: ப்ரக்ருதய:" என்கிறபடியே ஏகப்ரக்ருதிகத்வம் ஸித்3த4ம் என்றபடி. இத்தால் "ப3ாலகோயமதிதி2ர்யவாந்நேத பரிவேஷவிதவ்ய:" ( )என்கிற-விடத்திற்போலே [1]'கஸ்யசித்கிஞ்சித்ப்ரியத்வம் தத்ஸமாநப்ரக்ருதிகஸர்வஸாத4ாரணம்' என்று ஸித்3தி4க்குமென்றபடி. இப்படி 'பே4ாக்த்ருப்ரக்ருத்யைக்யத்தாலே கு3ணாதி3களுடைய த4ாரகத்வ-பா3த4கத்வங்கள் [2]கு3ணோபஸம்ஹாரந்யாயேந ஏகைகோக்திஸ்த2லங்களிலே வரும்' என்று சொல்லி, காரணைக்யாத3பி அப்படி வரும் என்தருளிச்செய்கிறார் (எல்லாருடைய ப4க்தியும்) இத்யாதி3நா. 'ஏகத்ர த4ாரகத்வபா3த4கத்வப்ரயோஜகத்வம் இல்லாவிட்டாலும் ப4க்திக்கு பரஸ்பரவிருத்3த4ஸ்வபா4வஸாமாந்யப்ரயோஜகத்வம் ஸித்3த4மாகையாலும் விரோத4மில்லை' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்(இந்த ப4க்திஸ்வபா4வேத்யாதி3). "அரக்கராட-ழைப்பாரில்லை நாங்களஞ்சினோம்' (பெரியதிரு.10-2-1)என்றத்தைப்பற்ற (பராஜிதராக்ஷஸர் பாசுரமன்றோ என்றது). (சரங்களாண்டதுக்கு) என்றது - 'சரங்களாண்ட' என்கிறவித்தால் வ்யஞ்ஜிதமான ப்ரேமவான்களுடைய ஶராநுகூலத்வத்துக்கென்றபடி. (ப்ரதிகோடியாக) என்றது - தத்3விபரீதமான ப்ரேமவான்களுடைய ஶரப்ரதிகூலத்வபரமாக என்றபடி. (தமக்கு) என்றது - திருமங்கையாழ்வார்க்கு என்றபடி. (அத்திருமொழிக்கு) என்றது - "இரக்கமின்றி எங்கோன்" என்கிற பத்தாம்பத்து இரண்டாம் திருமொழிக்கு என்றபடி. (ஆசார்யர்கள்) என்றது -

பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலானுர் என்றபடி. தத3வஸ்த2ாபந்நரானபின்பு) - தோற்ற ராக்ஷஸர் த3ஶையை ப்ராப்தரானபின்பு. (அத2வேத்யாதி3). விஷயஸப்தமீஸ்த2லங்களிலே. "அப்ராப்த-விஷயங்களிலே"(ஸ-88,348), "தத்3விஷயத்தில்"(ஸ-348), "ஆசார்யவிஷயத்தில்"(ஸ-349), "ப4க3வத்3ப4ாக3வதவிஷயங்களில்" (ஸ-363)என்று 'விஷய'ஶப்3த3ஸமபி4வ்யாஹாரம் காண்கிறதிறே; இப்படி [கல்யாணகு3ங்களிலும்] இத்யாதி3களிலே 'விஷய'ஶப்3த3ம் காணுமை-யாலும், [1]ஸவிஷயவஸ்துவாசகபத3ஸமபி4வ்யாஹாரமில்லாமையாலும், 'ஸ்வப4ாவவிஶேஷ'-ஶப்3த3த்தாலே த4ாரகங்களாகவும், ப2ாத4கங்களாகவும் தோற்றுகை என்று ஸவிஷயவஸ்துவை விவக்ஷித்தாலும் அத்யந்தஸ்வாரஸ்யமில்லாமையாலும் [கல்யாணகு3ணங்களிலும்] இத்யாதி3-ஸப்தமிகள் அதி4கரணர்த்த2கஸப்தமிகள். [இந்த ஸ்வப4ாவம்] என்கிற 'இந்த'ஶப்3த3ம் இப்படிப்பட்ட என்று பரம்பரவிருத்3த4த்வேந ஸத்3ருஶமாத்ரவாசி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே ப்ரகாராந்தரேண வ்யாக்2யாநம் பண்ணுகிறுர் (விருத்3த4ஸ்வப4ாவங்களை விளைக்கிற கல்யாண-கு3ணதி3களிலேயும்) என்று. நிக3மநம் (ஆக ப்ரபத்திக்கென்று துடங்கி இத்யாதி3). ॥53॥

54.ஸங்க3தியருளிச்செய்கிறுர் (இப்ப்ரபத்திதனக்கித்யாதி3நா). "இப்ப்ரபத்திக்கு ப4க்த்யவஸ்த2ா-விஶேஷகாரிதமான "ஸ்வயத்நம் நிஷ்ட2ாஹாநிகரமாகாதாப்போலே உபாயத்வபு3த்3தி4யும் ப்ரமாணஸித்3தை4யாகையாலே அதி4காரித்ரயத்துக்கும் தே3ாஷாய ஆகாது" என்று பூர்வ-த்3ருஷ்டாந்தேநோத்தி2தஶங்காபரிஹாரபரத்வம் ஸங்க3தி என்று கண்டுகொள்வது. "அதி4காரி-நியமாப4ாவோத3ாஹரணஸ்த2லமே அநுஷ்ட2ாநாம்ஶேந ப்ரபத்திக3தஸாத3நத்வப்ரபத்தியிலும் உத3ாஹரணம்" என்று தோற்றுகைக்காக (கீழுக்தரான அதி4காரிகள்பக்கலிலே) என்றது. (ஸாத4நதயா அநுஷ்ட2ாநம்) என்றது - உபாயத்வபு3த்3த்4யா அநுஷ்ட2ாநம் என்றபடி. இத்தால் ஆசாரம் ஸ்ம்ருதித்3வாரா ஶ்ருத்யநுமாபகமாய்க்கொண்டு உபாயத்வத்தில் ப்ரமாணம் என்றபடி. "ஶாஸ்த்ரவிருத்3த4ாசாரத்துக்கு ப்ராமாண்யமில்லையே!" என்னும் ஶங்காபரிஹாரார்த்த2மருளிச்-செய்கிறுர் (கர்மஜ்ஞாநேத்யாதி3). கீ3தாதி3ஷு ஸஹோபதே3ஶத்தாலே [2]அக்3ர்யப்ராயந்யாயத்-தாலே (உபாய)த்வம் ஸித்3த4ம். (கர்மஜ்ஞாநப4க்திப்ரபத்திகள்) என்று அர்த்த2ாநுவாத3ம். உபாயஸாஹசர்யலிங்க3த்தாலே ஶாஸ்த்ராவிரோத4ம் வ்யஞ்ஜிதமாகையாலே ஶாஸ்த்ராவிருத்3த4ா-நுஷ்ட2ாநம் உபாயத்வஸாத4கமென்று கருத்து. "உபாயஸஹபாட2ம் அநுபாயமான தே3வாஸுர-விப4ாக3ாதி3ஸாத4ாரணமாகையாலே உபாயத்வத்தில் ப்ரமாணமாகாது" என்னும் ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறுர் (யத்3யேநேத்யாதி3). யேந, காமகாமேந - ஐஶ்வர்யகாமேந, யேந - அதி4காரிணு, யத் - காம்யமாநமைஶ்வர்யம், ஸாத4நாந்தரை:, ந ஸாத்4யம் - ஸாத4யிதும் ஶக்யம் ந ப4வதி; தேந - அதி4காரிணு கர்த்ரா, தத் - ஐஶ்வர்யம் கர்ம, த்யாநேநைவ - கரணேன, ஆப்யதே - லப்4யதே. (முமுக்ஷுணேத்யாதி3). "யேந" இத்யநுஷஜ்யதே. முமுக்ஷுணு - ப்ரக்ருதிவிமோகேச்ச2நா, யேந - அதி4காரிணு, ஸாங்க்2யேந - கர்மயோகே3ந, யோகே3ந - ஜ்ஞாநயோகே3ந, ப4க்திதஶ்ச - ப4க்தியோகே3ந ச, யத் பரமம் த4ாம - யத் ப்ரக்ருதிவிலக்ஷணம் பரமாத்மநோ நியமநஸ்த2ாநம், ஸ்வாத்மஸ்வரூபம், கர்ம, ந ப்ராப்யதே - அஶக்த்யா ந லப்4யதே, தத்கத2ம்பூ4தம்? இத்யத்ராஹ (யதோ நாவர்த்ததே புநரிதி). யத: ந புநராவர்த்ததே, தத3ாவிதே4ம் யத்பரமம் த4ாம, யேந முமுக்ஷுணு ஸாங்க்2யாதி3பி4: ந ப்ராப்யதே, தேந - கைவல்யார்த்தி2நா, தத் - ஸ்வாத்மஸ்வரூபம், த்யாநேநைவ - ஆப்யதே. புருஷாத் - கைவல்யார்த்தி2ப்ராப்யாத் ஸ்வாத்மஸ்வரூபாத், உத்தம: - அபரிச்சி2ந்நதயா ஶ்ரேஷ்ட2: பரமாத்மா ச, தேநைவ, ஸாத்4யதே - ப்ராப்யதே. ஏவகார: ஸர்வப2லஸாத4நத்வபர:. இங்கே (த்யாநேந) என்கிற த்ருதீயையாலே உபாயத்வம் சொல்லப்பட்டது.

"ஸம்யக்3ஜ்ஞாநேந வா முக்தி: க3ங்க3ாயாம் மரணேந வா" ( )என்று த்ருதீயாஸ்ரவணம் அங்க3த்வஸாத4ாரணமாகையாலே உபாயத்வம் ஸித்3தி4யாது. கிஞ்ச, இந்த ப்ரபத்திக்கு ஸ்வஸம்ரிந்நுபாயத்வபு3த்3தி4 ஸஹிஷ்ணுப்ரயோக3மும், தத3ஸஹிஷ்ணுப்ரயோக3முமாகிற ப்ரயோக3பே4த3மும் [1]விதி4மந்த்ரஸ்வரூபலக்ஷணாதி4காராங்க3பே4த3ங்களாலே லக்ஷ்மீதந்த்ர, அஹிர்பு3த்4ந்யஸம்ஹிதாதி3களிலே விஸத3மாக ப்ரதிபாதி3க்கையாலே கீழ்ச்சொன்ன [2]அநுஷ்டா2நஸஹபாட2த்ருதீயாஸ்ருதிகள் உபாயப்ரயோக3விஷயத்தில் ஸாவகாஸங்கள் என்கிற ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இத3ம் ஸரணமஜ்ஞாநாம் என்று இதி). "ஸாம்ப்ரதஞ்சைஷ உபாயார்த்2ைக3வாசக:" என்று ப்ரபத்திஸாஸ்த்ரத்திலே உபாயவாசகதயா நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட 'ஸரண'ஸப்3த3ம் அநுபாயப்ரயோக3த்வேந அபி4மதஸரணக3திவிஷயத்திலும் ஸ்ருதமாகையாலே உபாயத்வம் வ்யக்தமென்றபடி. இங்கே [3]"ஆசாரத3ர்ஸநாத்"(ப்3ர.ஸூ.3-4-3), "தச்ச்2ருதே:" (ப்3ர.ஸூ.3-4-4) என்கிற கர்மோபாயத்வபரபுருஷார்த்2தா4தி4கரணபூர்வபக்ஷஸூத்ரத்3வயோக்த-ஹேதுத்3வயமுக்தமென்று கண்டுகொள்வது.

(ஸருமவத்3யத்தை) இத்யநேந பூர்வோத்தரஸங்க3திஸூசநம் பண்ணப்பட்டது. "ஸ்வரூபேண ப்ரபத்திப்ரதிஷேத4ாநம் அவத்3யகரமாகையாலே ஸாத4நமாக்கவொண்ணாது" என்கிற உத்தரக்3ரந்த2ாநுஸாரேண [பார்த்தால்] என்கிறவிதுக்கு உபாயமென்னப்பார்த்தால் என்று அத்4யாஹ்ருதமான 'உபாயமென்ன' என்கிறவித்தோடே அந்வயம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இச்சேதநனித்யாதி3). "ஸர்வஜ்ஞோऽபி ஹி விஸ்வேஸ:" (ல.த.17-78) இத்யாத்3யுக்தப்ரகாரத்தாலே ரக்ஷ்யனுடைய அநுமதிமாத்ரரூபேண ரக்ஷகனுக்கு இது அபேக்ஷிதம் என்று தோற்ற (ஈஸ்வரவிஷயத்தில்) என்றது. [இது] என்கிற 'இத3ம்'ஸப்3த3ம் பு3த்3தி4ஸ்த2-ப்ரகாரவிஸேஷவிஸிஷ்டபராமர்ஸியாகையாலே யத2ாவஸ்தி2தப்ரகாரவிஸிஷ்டப்ரபத்தியை [இது] என்கிற 'இத3ம்'ஸப்3த3ம் காட்டும் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே ப்ரகாராந்தரேண வ்யாக்2யாநம் (ஈஸ்வரனித்யாதி3). (ஹேதுவாக) என்றது - ஸித்3தே4ாபாயாதி4காரார்த்த2மாகவன்றிக்கே உபாயமாகவென்றபடி. 'பித்ரு'ஸப்3த3ரூட்4யர்த்த2ம் (உத்பாத3கனாகையாலே இதி). "பித்ரேவ ஹிதே நியுக்தே" என்கிற ப்ரஸித்3தி4யை உட்கொண்டு (ஹிதைஷியாய்) என்றது. 'பித்ரு'ஸப்3த3-யோக3ார்த்த2ம் (தன்னை ரக்ஷித்துக்கொண்டு இதி). "பாதீதி பிதா" என்றிறே வ்யுத்பத்தி. (உறவுக்குக்கொத்தை)யாவது - பிதாபுத்ரபா4வரூபஸம்ப3ந்த4த்துக்கு ஸஹ்ருத3யஹ்ருத3ய-ரஞ்ஜநஸஹத்வாபா4வரூபாநௌசித்யஹேதுவாகை. த3ார்ஷ்டாந்திகம் (ஸத்தேத்யாதி3). காரண-ரூபம் - அகாரம்; "அகாரோ ஹேதுவாசக:" ( )என்று வர்ணவித3யா ஸித்3த4மான அர்த்த2ம் (ஸத்தாகாரணபூ4தனுமிதி). "அவ - ரக்ஷணே" என்கிற த4ாதுஸித்3த4வித4யா ஸித்3த4மான அர்த்த2ம் (ரக்ஷகனுமிதி). காலோபாதி4நிர்தே3ஸாவிரஹஸித்3த4ம் (ஸர்வத3ையாமிலுமிதி).

"காரணத்வரக்ஷகத்வங்கள் ஸம்ப3ந்தி4கங்களாகையாலே ஸம்ப3ந்த்4யாகாங்க்ஷாயாம் லுப்தசதுர்த்2யர்த்த2ஸேஷத்வாஸ்ரயதயா ஸந்நிஹிதமகாரோபஸ்தி2தசேதநஸ்வரூபமே ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4யாகையாலே ஸித்3த4மான [4]கார்யகாரணபா4வரக்ஷ்யரக்ஷகபா4வரூபநிருபாதி4க-ஸம்ப3ந்த4த்துக்கு அபா4வாவபா4ஸநரூபதோ3ஷஹேதுவாம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிறார்(அகாரவாச்யனுமித்யாதி3). இத3முபலக்ஷணம். பூர்வோக்தரீத்யா 'நாராயண' ஸப்3த3ார்த்த2வாத்ஸல்யாதி3கு3ணவையர்த்2யமும் வரும் என்று கண்டுகொள்வது.

(ரக்ஷகன் பேரைத்தன் மார்விலே) என்றது - அஸம்ப3ந்தி4யான ரக்ஷகன் பேரை தத3ஸம்ப3ந்தி4யான தன்னுடைய மார்விலே என்றபடி. ஆகையால், [5]தத்3வத3ஸம்ப3ந்த4ாவ-

ப4ாஸகமாம் என்றபடி. ||54||

55. "[பார்த்தால்] என்கிறவித்தால் இதினுடைய உபாயத்வம் நிரூபணவிரஹப்ரயுக்தப்4ராந்தி-விஷயாகாரம் என்று தோற்றுகையாலே ரஜதத்வரூபப்4ரமப்ரதிபந்நாகாரவிரோதி4ஶக்தித்வம் போலே இதுக்கு உபாயத்வரூபப்4ரமவிஷயாகாரவிரோத்4யஸாத4ாரணகாரம் வேணுமே" என்னும் ஶங்கையிலே உத்தரவாக்யம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறர் (ஆனுளிதுதனக்கித்யாதி3). "ஸ்வரூபஞ்ச ஸ்வப4ாவஞ்ச" (அமரகோஶ 220)என்கிறவித்தையும், "ஸ்வம் - ஸ்வாஶ்ரயம், நிரூபயதி - இதரவ்யாவ்ருத்ததயா [1]ப்ரத்யாயயதி இதி ஸ்வரூபம்" என்கிற யோக3-ஶக்தியையும் உட்கொண்டருளிச்செய்கிறர் (அஸாத4ாரணகாரமென்றபடி) என்று. "உபாய-வரணாத்மகத்வாத3நுபாயத்வம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (உபாயவரணேத்யாதி3). இந்த விஶேஷணத்தாலே தத்3கரக்ஷ்யத்வாத்4யவஸாயரூபமாய், ஸ்வரூபஜ்ஞாநரஹித(?ா)ஶக்தாதி4காரமாய், ஸ்வஸ்மிந்நுபாயத்வபு3த்3தி4ஸஹமாய் இருப்பதொரு ப்ரயோக3விஶேஷமுண்டென்று ஸித்3த4ம். (உபாயமென்ன ஸஹியாதபடியிருக்கை)யாவது ஸ்வஸ்மிந்நுபாயத்வபு3த்3தி4 நடந்தால் தான் ஸித்3தே4ாபாயத்துக்கு அநதி4காரமாயிருக்கை. இத்தால் ப2லிதம் (அதாவதித்யாதி3). (ஆபாதப்ரதீதி)யாவது - விசாராத்பூர்வப4ாவியாய், ஶ்ரவணாநந்தரப4ாவியாய், [2]ஸம்ப4ாவித-ப்ராமாண்யையான ப்ரதீதி. "த3ர்ஶநக்ஷண ஆபாதஸ்ததை3வாகர்ணநக்ஷண:" ( ) என்னக்-கடவதிறே. "ஆபாதப்ரதீதிஸ்ஸம்ப4ாவிதப்ராமாண்யா விவக்ஷிதா" என்றிறே ஶ்ருதப்ரகாஶிகை.

அயமபி4ஸந்தி4: - உபாயவரணாத்மிகையான இந்த ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வமில்லை; "மாமேகம் ஶரணம்", "த்வமேவோபாயபூ4த:" இத்யாதி3-'ஏக'ஶப்3த3-ஏவகாரங்களாலே உபாயத்வம் நிஷித்3த4மாகையாலே; அவை ஸித்3தே4ாபாயாந்தரப்ரதிக்ஷேபகங்கள் என்னவொண்ணாது. [3]ஸங்கோசத்தில் ப்ரமாணமில்லாமையாலே; ஆகையால், [4]உபாயாந்தரரூபஸித்3தே4ாபாய-ப்ரவ்ருத்திப்ரதிப3ந்த4காப4ாவரூபையாயிருக்கும். "ஸத்யாம் ஸாமக்3ர்யாம் ப்ரதிப3ந்த4கஸத்3ப4ா-வாத்கார்யாநுத்பாத3:" என்று வ்யவஹாரம் காண்கையாலே, [5]ப்ரதிப3ந்த4காப4ாவத்துக்கு அந்வயவ்யதிரேகஶாலித்வமிருந்தாலும் ஸாமக்3ர்யநுப்ரவேஶமில்லை. ஸித்3த4ாந்தத்திலே ஶக்த்யங்கீ3காரமுண்டாகையாலே மண்யப4ாவத்துக்கு த3ாஹஹேதுத்வமில்லை. ப4ரந்யாஸ-விஶிஷ்டவரணரூபையானவிது ஸ்வப்ரவ்ருத்திரூபப்ரதிப3ந்த4கத்தினுடைய அப4ாவரூபையாகை-யாலே 'அவிவாத','-'அநுமதி'ஶப்3த3ங்களாலே வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது. ப4க3வது3பாயத்வ-போ3த4கப்ரமாணப3லத்தாலும், அவனுக்கே ப4க்திஸ்த3ாநாபந்நத்வாவக3மத்தாலும், ப்ரபத்தியை-யின்றிக்கார்யநிஷ்பாத3மில்லாமையாலும் ப4ரந்யாஸப4ாவரூபையான உபாயப்ரவ்ருத்திக்கு ப்ரதிப3ந்த4கத்வகல்பநம் தே3ாஷமன்று. ப்ரபத்தி உபாயமானல் ப4க3வது3பாயத்வம் நிரர்த்த2கம். கு3ரூபாயத்தை அபேக்ஷியாமல் [6]தத்ஸாத்4யப2லப்ரத3த்வம் உபாயத்வம் என்னவொண்ணாது; [7]த்3வாத3ஶவார்ஷிகாத்4யஶக்தனுக்கு அநுகல்பஸேதுஸ்நாநாதி3களே உபாயமாகையாலே ஈஶ்வரன் உபாயமல்லாமையாலே; "உபாயார்த்தை2கவாசக:" என்று உபாயாந்தராநபேக்ஷ-ரக்ஷகத்வரூபமிறே இங்கு ஈஶ்வரனுக்கு உபாயத்வம். அது ஸர்வத்ர காரணமையாலே ப4ரந்யாஸா-ப4ாவத்துக்கு ப்ரதிப3ந்த4கத்வாஶ்ரயணம்.

உபாயபூ4தயாக3ாத்3யநுஷ்ட2ாநம் தத்ஸம்ப3ந்த4மாகிறப்போலே உபாயவரணமும் உபாயஸம்ப3ந்த4மாகையாலே அநுபாயம். ப4க்திக்கும் உபாயஸம்ப3ந்த4ரூபத்வம் ப்ரஸங்கி3-யாது. ப4க்தியே கரணமாகையாலே. இங்கு ப4க3வத ஏவ கரணத்வமாகையாலே வரணம் தத்ஸம்ப3ந்த4மாகையாலே அநுபாயம். ப்ரபத்தி அதி4காரிவிஶேஷணமாகையாலும் அநுபாயம்.

(1)"ப2லாதி3ப்4யோ விபி4ந்நத்வாத் ப்ரபத்திர்வித்4யநந்வயாத் । விதே4யாந்தரஸாநேபேக்ஷநாதி4காரிவிசேஷணம் ॥" என்று ப2லதத்காமநாநிமித்தாந்யமாய், அஸித்3த4மாயிருக்கிற இதுக்கு அதி4காரிவிசேஷணத்வம் கூடாது.

"ஸித்3த4மேவ ஹி ஸர்வத்ர நியோஜ்யஸ்ய விசேஷணம்" என்கையாலே அஸித்3த4மான-விதுக்கு அதி4காரிவிசேஷணத்வம் நிபுணப்4யபக3தமன்றென்னவொண்ணாது. "மத்பத3-த்3வந்த்3வமேகம் மே ப்ரபத்4யந்தே பராயணம் । உத்3த4ரிஷ்யாம்யஹம் தே3வி ஸம்ஸாராத்ஸ்வய-மேவ தாந் ॥"(2) "அஹம் த்வா", "ரக்ஷிஷ்யத்யநுகூலாந்நு:" என்கிறவிடங்களிலே அதி4காரி-விசேஷணத்வம் ப்ரதீதமாகையாலே (3)அந்யத்ர அதி4காரதை ஸித்3த4த்துக்கேயாகிலும் இங்கே, உபாயஸித்3த4த்வமஹிம்நா அதி4காரத்வம் ஸாத்4யத்துக்குக்கூடும். விதே4யமாகில் அதி4காரத்வ-நியதாநுவாத்3யத்வம் கூடாது. இதுவே விதே4யமாய், இத்தை அநுவதி3த்து விதே4யாந்தரத்தை விதி4க்கக்காணாமையாலே இதுக்கு அதி4காரத்வம் கூடாது.

(?என்னில், ஸமாத4ாநம் மேலே வருமாறு)

(4)அதி4காரத்துக்கு ஸித்3த4தையும், வித்4யந்தராதீ4நாநுஷ்டா2நத்தாலேயாதல், ஸ்வத ஏவவாதல் "அக்3நீநாத3தீ4த", "ஸ்வாத்4யாயோத்4யேதவ்ய:" என்கிற வித்4யந்தராதீ4நாநுஷ்டா2ந-ப்ரயுக்தஸித்3த4த்வயுக்தங்களான அக்3நிவித்3யைகளுக்கு க்ரத்வதி4காரத்வம் காண்கையாலே. ஆகையாலேயிறே அவற்றுக்கு அதி4காராத்4யாயத்தில்(பூ.மீ.அ4.6) விசாரம் ஸூத்ரிதம். ஆகையிறே அத்4யயநவிதி4க்கு ஜோऽயமதி4காரிநியம: அபாமித்3ராதி4கரணே வக்ஷ்யமாண: அத்4யயந-விதி4ப்ரஸாத3லப்4ய இதி அதி4காரப2கைத்வம் தாந்த்ரிகராலே சொல்லப்பட்டது. வித்4யந்தர-விஹிதத்துக்கு வித்4யந்தரத்திலே அநுவாத்3யத்வம் கூடும்; யத்3வதாமுபாயோ வித்4யதே ஜோதி4கார:, உபாயே ச விதே4யத்வம், க்வசித3ஜ்ஞாதஜ்ஞாபநவிஷயத்வம், க்வசித3ப்ரவ்ருத்த-ப்ரவர்த்தநவிஷயத்வம். இங்கே, பூர்வார்த்த4த்திலே [வ்ரஜ] என்று விஹிதமான வரணத்தை உத்தரார்த்த4த்திலே [த்வா] என்று அநுவதி3த்து [அஹம், மோக்ஷயிஷ்யாமி] என்று உபாயா-நபேக்ஷரக்ஷகமாகிற ஸித்3தே4ாபாயம் அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநரூபவிதி4விஷயமாக்கப்படுகிறது. அஷ்டவர்ஷத்வாப4ாவே உபநேயத்வாப4ாவஸித்3தி4வத், வரணாப4ாவே உபாயாநபேக்ஷரக்ஷண-விஷயத்வாப4ாவஸித்3தி4: அதி4காராநுவாத3ப்ரயோஜநம். ஸ்வத ஏவ ஸித்3த4தாயுக்தமான ப2லகாமனையிலும் வித்4யந்தராதீ4நாநுஷ்டா2நரூபகஸித்3த4தாயுக்தங்களான அக்3நிவித்3யைக-ளிலும், ஸாந்நாய்யாதி4காரமான ஸோமயாக3த்திலும் பரவித்4யாதி4காரமான ஆத்மாவலோகத்-திலும் அநுக3தமான உபாயதத3ங்க3ாந்யப4ஸாத4நத்வமே 'அதி4காரிவிசேஷணத்வ'ஶப்3-த3ார்த்த2மாகிறது.

இதுக்கு உபாயாங்க3த்வம் ஶங்கிக்கவொண்ணாது: அங்க3த்வமாவது - தந்3க3த-கார்யாநுகூலஶக்த்யுத்3போ3த4கத்ஸ்வரூபமாகையாலே நித்யோத்3பூ4தஶக்திகனான ஈஶ்வரனுக்கு ஶக்த்யுத்3போ3த4ம் அநபேக்ஷிதமாகையாலே காரணமாத்ரமும் விதே4யமாத்ரமும் கார்யோபாய-மாகாது; பலகாமனைக்கும், ப்ரயாஜாதி3களுக்கும், உபாயத்வம் இல்லாமையாலே க்ருதி-ஸாத்4யத்வமாத்ரம் வித்4யர்த்த2மாகையாலே "யஜேத ஸ்வர்க்க3காம:" இத்யாதி3களிலே உபாயாந்தராப4ாவப3லத்தாலே அநுமேயமான உபாயத்வம் இங்கே (5)நிஷேத4விரோத4த்தாலே அநுமேயமாக மாட்டாது. இந்த ப்ரபத்தியில் ப்ரவ்ருத்தியும் ப4க3வத்3க3தோபாயப4ாவநிரூபகம்

பூ4யாத் என்றே உண்டாகிறது. ப4க்திஸ்த2லத்திலே இப்படி ப4க3வது3பாயத்வபோ3த4கவசநமில்லாமையாலும், உபாயத்வநிஷேத4மில்லாமையாலும், ப4க்திக்கும் அதி4காரத்வாபாத3நம் கூடாது; [1]ப்ரமாணவைஷம்யத்தில் ப்ரதிப3ந்தி3க்கு அவகாஶமில்லாமையாலே. ஆகையால் ப்ரபத்திக்கு அதி4காரிவிஶேஷணத்வம் நிபுணாபி4மதம். [2]"உபாயாதே3ர்விபி4ந்நத்வாத் ப்ரபத்திர்விதி4நார்ஹயாத் । விதே4யாந்தரஸத்த்வாத3ப்யதி4காரிவிஶேஷணம் ॥"( ).

கிஞ்ச, யோக3ாதிரிக்தோபாயநிஷேத4ப2லத்தாலும் இதுக்கு அநுபாயத்வம்; "க்லேஶாநாஞ்ச க்ஷயகரம் யோக3ாத3ந்யந்ந வித்3யதே । ந கர்மணாம் க்ஷயோ பூ4தஜந்மகோட்யயுதைரபி । ருதே யோக3ாத்கர்மகக்ஷம்[3] யோக3ாக்3நி: க்ஷபயேத்பரம் ।" ( )என்னக்கடவதிறே. ப4க்த்யதிரிக்தோபாயநிஷேத3ந்தான் ஸ்வதுல்யமான புருஷக்ருதிஸாத்4யமான உபாயத்தை நிஷேதி4க்குமாகையாலே இதுக்கு அநுபாயத்வம் ஸித்3த4ம். க்ரியாக3தோபாயப4ாவவிலக்ஷணையான ப4க3வது3பாயதைக்கு நிஷேத4ப்ரஸங்க3மில்லாமையாலே, நிஷேத4த்துக்கு விஹிதவ்யதிரிக்தவிஷயதயா ஸங்கோசம் ந்யாய்யமன்று; அதி4காரிவிப4ாக3த்தாலும் இதுக்கு அநுபாயத்வம். "விஷ்ணுரூபாயோ யோந்யப2லஸ்ஸோத4ம: பரிகீர்த்தித: । அந்யோபாயோ விஷ்ணுப2லோ மத்4யம: பரிகீர்த்தித: । மாத4வாங்க்4ரித்3வயோபாயோ மாத4வாங்க்4ரிப்ரயோஜந: ॥ ஸ உத்தமோதி4காரீ ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யோத்3ய ஜந்மநி ।" ( )என்று ப4க3வச்சரணஶரணன் ப4க3வத3ந்யோபாயனன்றிக்கே இருக்கவேண்டுகையாலே ப4க3வச்சரணஶரணவரணம் அநுபாயமாம்.

கிஞ்ச, இதுக்கு புருஷகாரபுரஸ்கரணத்தாலும் அநுபாயத்வம் ஸித்3த4ம். இது ப4க்திவத் உபாயமானால், தத்3வதே3வ புருஷகாராநபேக்ஷமாம்.

கிஞ்ச, [4]"பரத்வே ஸதி தே3வோயம் பூ4தாநாமநுகம்பந: । அநுக்3ரஹைகதீ4ர்நித்யம் இத்யேதத்து த்ருதீயகம் ॥ உபேக்ஷகோ யத்3ரகர்ம ப2லதை3ாயீதி யா மதி: । விஶ்வாஸாத்மகமேதத்து த்ருதீயம் ஹந்தி வை ஸதா3 ॥" ( )என்று அநுகம்பநத்வ-அநுக்3ரஹைகதீ4த்வஜ்ஞாநரூப-[5]விஶ்வாஸவிரோதி4த்வம் உபேக்ஷகத்வஹேதுயத்2ாகர்மப2லதை3ாயித்வத்துக்குச்சொல்லுகையாலும் இதுக்கு அநுபாயத்வம் ஸித்3த4ம். இது உபாயமாகில் தத்தத்கர்மங்களுக்கு ஸ்வர்க்க3-நரகங்கள் ப2லமாகிறப்போலே ப்ரபத்திக்கும் காலவிஶேஷாவச்சி2ந்நப2லஸாத4நத்வமுண்டாகையாலே யத2ாகர்மப2லதை3ாயித்வம் அநுபேக்ஷகத்வஹேதுவாகையாலே அநுகு3ணமாமிறே.

[6]கிஞ்ச, "ஸர்வஜ்ஞோऽபி ஹி விஶ்வேஶ: ஸதா3 காருணிகோऽபி ஸந் । ஸம்ஸாரதந்த்ரவாஹித்வாத் ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே ॥" (ல.த.17)என்று ப4க3வத ஏவ அபேக்ஷாப்ரதீக்ஷை சொல்லுகையாலேயும் இதுக்கு அநுபாயத்வம் ஸித்3த4ம்.

[7]கிஞ்ச, இது உபாயமாகில், ரக்ஷாப4ரமிதுவேயாகையாலே ப4ரந்யாஸஸ்வரூபநாஶம் ப்ரஸங்கி3க்கையாலே இதினுடைய ஸ்வரூபத்தோடே வ்யாஹதமாகையாலே இது அநுபாயம்.

கிஞ்ச, இது உபாயமானால், ப4க3வத: ப4க்திஸ்த2ாநநிவேஶம் வ்யர்த்த2மாகையாலும், இது அநுபாயம். ப4க்திஸ்த2லத்திலே ப4க்திப்ரபத்த்யுப4யஸாத்4யமான ப2லத்தை ப்ரபந்நவிஷயத்திலே ப4க்தியையன்றிக்கே கொடுக்கையாலே ப4க்திஸ்த2ாநநிவேஶம் ஸார்த்த2கமென்னில்; [8]ப4க்திஸ்த2லத்திலே அங்க3ப்ரபத்திப2லத்தை நிரபேக்ஷப்ரபத்தியே ஸாதி4க்கையாலே

தத்3வதே3வ அதி4காரிவிஶேஷவிஷயத்திலும் ப4க்திஸ்தா2நோபதி4ஷ்டையான ப்ரபத்தியே தந்நைரபேக்ஷ்யேண ப2லத்தை ஸாதி4க்கவற்றுகையாலே ஈஶ்வரனுக்கு உபாயத்வமின்றிக்கே-யொழியும். ப்ரபத்திஸ்வரூபமே ததே3கோபாயதாபு3த்3த்4யாத்மகமாகையாலே [1]கிங்குர்ம:? என்னில்; [2]ததே3கோபாயதாபு3த்3தி4க்கு அதத்த்வஜ்ஞாநதாவாரணார்த்த2ம் யத்நிக்கவேணும். ப4க்திநிரபேக்ஷத்வம் வஸ்துஸித்தானதுவே இந்த ப்ரபத்தியில் விஷயமென்னில்; யாவனொருவ-னுக்கு யாதொன்று உபாயம், அந்த உபாயத்தையொழிந்த உபாயத்தை அபேக்ஷியாதே அவனை ரக்ஷிக்கை தத்3விஷயத்திலே உபாயத்வவ்யவஹாரப்ரயோஜகமல்லாமையாலே, உபாயத்வ-வ்யவஹாரம் கூடாதிறே. உபாயஸாமாந்யநிவ்ருத்தியைப்பற்றவிறே ததே3கோபாயத்வவ்யவ-ஹாரம். அந்யதா2. ஸர்வத்ராநுகல்பவிஷயத்திலே ப4க3வத: உபாயத்வம் ப்ரஸங்கி3க்கும். ப4ரஸ்வீகர்த்ருத்வமே உபாயாந்தரஸ்தா2நநிவேஶம், அதில் இந்த ப4ரந்யாஸம் ஹேதுவென்னில்; இந்த ப4ரஸ்வீகர்த்ருத்வத்தாலே இந்த ப4ரந்யாஸம் அந்யதா2ஸித்3த4மாகையாலே ப2லாநு-பாயமாம். வ்யாபாரமாகையாலே, அந்யதா2ஸித்3தி4யில்லையென்னில்; அநந்யதா2ஸித்3த4மாகில் தானும் ப4ரமாகையாலே, ஸ்வஸ்வரூபோச்சே2த3ம் ப்ரஸங்கி3க்கும். து3ஷ்கரப4ரமாத்ரத்துக்கு ஸ்வீகாரமென்னில்; து3ஷ்கரப4ரத்தை ஸ்வீகரியாமலே அநுகல்பங்களிலே ப2லப்ரத3த்வம் காண்கையாலே, து3ஷ்கரப4ரஸ்வீகாரம் வ்யர்த்த2ம். ஆகையால், உபாயாந்தரஸ்தா2நநிவேஶமான இதுக்கு அநுபாயத்வம் ஸித்3த4ம்.

[3]கிஞ்ச, "ந ஹ்யயத்4ருவை: ப்ராப்யதே" (மு.உ.) என்கிறவித்தாலும் இது அநுபாயம்.

[4]கிஞ்ச, "மத்ஸ்வீகாரஸ்வரூபாயா: ப்ரபத்தேரப்யுபாயதாம் । இச்ச2ந்தி கேசித்3து3ர்தா3ந்தா: ஸந்தோ மாமேவ மந்வதே ॥" என்று விஹகேந்த்3ரஸம்ஹிதையில் வசநத்தாலும், இதுக்கு அநுபாயத்வம் ஸித்3த4ம்.

உபாயஸ்வீகாரத்துக்கு ஸ்வயமுபாயத்வம் கூடாதென்கைக்காகவும், ஸ்வீகாராநாத்மிகையாய், ததே3கரக்ஷ்யத்வாத்4யவஸாயரூபையானதொரு ப்ரபத்தியுமுண்டென்று தோற்றுகைக்காகவும், "மத்ஸ்வீகார" இத்யாதி3[5]; இது அநுபாயம். 'உபாயஸ்வீகாரரூபத்வாத்3வ்யதிரேகேண யஜ்ஞாதி3வதீ3ஶ்வரவச்ச' என்கிற அநுகூலதர்க்கம் ஸூசிதம்.[6] "தூஷ்யந்து த3ர்ஶநம்" (ப்3ர.ஸூ.3-4-9) என்கிற புருஷார்த்த2ாதி4கரணஸித்3த4ாந்தகு3ணஸூத்ரோக்தரீத்யா தத்த்வ-வித்துக்களுக்கு அதி4காரிவிஶேஷணஸித்3த்4யர்த்த2ம் அநுஷ்டா2நமபேக்ஷிதமாகையாலே உபாயத்வேநாநுஷ்டா2நமென்று நியமிக்கவொண்ணாது. "ந்யாஸேநைவாப்யதே" என்கிற த்ருதீயாஶ்ருதியும், "அஸார்வத்ரிகீ" [7] (ப்3ர.ஸூ.3-4-10)என்கிற தத்ரத்யஸூத்ரத்தின்படியே உபாயப்ரயோக3ாவச்சி2ந்நப்ரபத்திக3தஸாத4நத்வத்தில் ப்ரமாணமொழிய, அநுபாய-ப்ரயோக3ாவச்சி2ந்நப்ரபத்தியிலும் ஸாத4நதாக்3ராஹகமாகாது.

[8]கிஞ்ச, 'ந்யாஸேநைவ', 'தேநைவ' என்கிற ஏவகாரத்தாலே விதி4ஶக்திக்கு உபக4ாதம் வந்தபடியாலே இது ஸாத4நத்வபோ3த4கமாகாது. "ஶரணம் வ்ரஜ । அஹம் த்வா" என்று வாக்யாந்தரத்தில் விஹிதமாய், வாக்யாந்தரத்தில் விஶேஷணதயா அநூதி3தமாகையாலே ஸித்3தி4த்த அதி4காரத்வப்ரயுக்தப்ரயோஜகத்வாநுவாத3கமாம். "உபாயாபாயஸந்த்யாகீ3 மத்4ய-மாம் வ்ருத்திமாஸ்தி2த: । மாமேவ ஶரணம் ப்ராப்ய மாமேவாந்தே ஸமஶ்நுதே । மாமேவ ஶரணம் ப்ராப்ய தரேத் ஸம்ஸாரஸாக3ரம் ॥" (வ.த.)என்று ஏவகாரத்தாலே [9]உபாயத்வம்

திருவுள்ளம்பற்றி 'உள்ளபடி நிரூபித்தால் ஸ்வஸ்மிந்நுபாயத்வப்ரதிபத்திக்கு யோக்3யமாக-மாட்டாதபடியிருக்கையென்றபடி' என்றருளிச்செய்தார்"(வா.55-வ்யா) என்று கண்டுகொள்வது.

"[தன்னை] என்கிறவிது பு3த்3தி4ஸ்த2ப்ரகாரவிஶிஷ்டவாசியாகையாலே உபாயத்வேந ப்ரதீதத்வவிஶிஷ்டவாசியாம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தன்னைப்பொரு-தொழிகை என்கிறவிடத்திலும் இதி). [இதுதன்னைப்பார்த்தால்] (வா-54) என்கிறவித்தை சகாரம் ஸமுச்சயிக்கிறது.

"அஸஹநம் விஶேஷணமாத்திரத்திலே பர்யவஸிக்கிறது" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படிச்சொன்னதுமிதி). [1]"யத2ஸ்ருதத்திலே 'அஸஹநகர்த்ருத்வேந ஸ்வஸ்வரூபம் ஆவஶ்யகமாகையாலே தத்கர்மத்வம் அநுபபந்நம்' என்கிற வஸ்துஸாமர்த்2யமே அஸஹநத்துக்கு விஶேஷணமாத்ரபர்யவஸாநப்ரமாணம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (இநே) என்றது. ॥55॥

56. உத்தரக்3ரந்த2ாவதாரிகை(சரமஶ்லோகத்திலித்யாதி3)."பரித்யஜ்ய,வ்ரஜ" என்று விஶிஷ்ட-விதி4யாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (இத்தை ஸாங்க3மாகவித்யாதி3)."ப்ரக்ஷால்ய பாத3ாவாசா-மேத்" இத்யாதி3களிலே பாத3ப்ரக்ஷாளநாதி3களுக்கு ஆசமநாத்3யங்க3த்வம் பே3ாதி4தமாகிறப் போலே, இங்கும் ஸர்வத4ர்மத்யாக3த்துக்கு ஸ்வீகாராங்க3த்வம் பே3ாதி4தமாகிறது. [2]யத்3யபி, 'க்த்வா'ப்ரத்யயம் வித்4யேகாந்தமன்று, அங்க3த்வத்தில் ஶக்தமுமன்று; தத2ாபி ஸ்வரஸத: ஶக்தி-யைக்யரூபம் ஸமாநகர்த்ருகத்வம் 'க்த்வா'ப்ரத்யயபோ3த்4யம் ; அது கிடையாதவிடத்திலே ஶக்திம-தை3க்யம் 'க்த்வா'ப்ரத்யயபே3ாத்4யம். "அங்க3ப்ரத4ாநப4ாவாபந்நக்ரியா ஸ்த2லத்திலே ஸாங்க3ப்ரத4ாநம் சிகீர்ஷிதமாகையாலே ஶக்த்யைக்யம் ஸம்ப4விக்கும்" என்று "வாஜபேயே-நேஷ்ட்வா ப்3ருஹஸ்பதிஸவேந யஜேத" என்கிறவிடத்திலே அங்க3த்வஸித்3தி4ப்ரகாரம் தாந்த்ரிகராலே சொல்லப்பட்டது. க்த்வாந்தார்த்த2க்ரியைக்கு ஸமபி4வ்யாஹ்ருதத4ாத்வந்தரோ-பஸ்த2ாப்யக்ரியாவிஶேஷணத்வம் நியதமாகையாலும் விஶிஷ்டாந்வயம் ஸ்வாரஸிகமாகையாலும் விஶேஷணத்திலும் வித்4யந்வயம் கூடும். "உபாயஸம்ஸர்க்க3த்தில் ப்ராயஶ்சித்தவிதி4யாலும், "த்யஜ த4ர்மம்" இத்யாதி3களிலே த்யாக3விதி4ப்ரத்தியாலும் [3]அந்வயாநுகூலவ்யாபாரஶக்தமான 'த்யஜ'த4ாதுவுக்கு அஶக்தியிலே லக்ஷணை கொள்ளவேண்டுகையாலும், 'ஸ்தி2தஸ்த்வம்' இதி பத3ாத்4யாஹாரம் வேண்டுகையாலும், அநுவாத3பக்ஷமநுபபந்நமாகையாலே த்யாக3விதி4பக்ஷமே உசிதம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (விதி4க்கையாலே) என்றது. "நியமேநோபாதே3யம் ஹ்யங்க3ம்" என்கிறபடியே நியதோபாதே3யத்வமங்க3த்வம் இங்கே அபி4மதம். "ஏதாத்3ரு-ஶாங்க3யுக்தத்துக்கு ஆசமநவாஜபேயாதி3களிலே ஸாத4நத்வம் த்3ருஷ்டமாகையாலே இங்கு ஸர்வத4ர்மபரித்யாக3ாங்க3கோபாயஸ்வீகாரத்துக்கு ஸாத4நத்வம் வரும்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (யத்3யத்ஸாங்க3மித்யாதி3). (என்கிற ந்யாயம்) என்றது "யத்4யத்ஸாங்க3ம் தத்தத்ஸாத4நம்" இதிவாக்யோக்தவ்யாப்திமூலமான "ப்ரபத்தி:ஸாத4நம்,ஸாங்க3த்வாத். த3ர்ஶபூர்ணமாஸாதி3வத்" என்கிற அநுமாநம் என்றபடி.

"ஸ்வீகாராநுபாயத்வஸாத4நப்ரகரணமாகையாலே ப்ரஸ்ருத்த்யங்க3கத்வாப4ாவமபேக்ஷிதம்; ஆகையாலே (தன்னையொழித்த) என்றது - ஸ்வீகாரரூபையான தன்னையொழிந்த என்றபடி" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே ஸ்வீகாரவாதி3(ரூபமான)தன்னையொழிந்தவற்றை என்று

ஸாமாந்யோக்திக்கு ப்ரவ்ருத்திரூபவிஶேஷபரத்வமபி,மதம். "ஸர்வத,ர்மத்யாக,ம் நிஷித்,த,-நிவ்ருத்திஸஹமாகையாலே" என்னுமபி,ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (சேதநப்ரவ்ருத்திக-ளிலித்யாதி,). இதுக்கு ⁽¹⁾ப்ரமாணஸ்பே,ாரணம் பண்ணுகிறார் (ஸாத,நரூபேத்யாதி,நா). "அலௌகிகஶ்ரேயஸ்ஸாத,நம் த,ர்ம:" என்கிற 'த,ர்ம'ஶப்,த,ார்த்த,ம் (ஸாத,நேதி). 'ஸர்வ'ஶப்,த,ார்த்த,ம்(ஸகலேதி). ⁽²⁾"விதி,ஷ்வேவ த,ர்ம:" என்கிறபடியே 'த,ர்ம'ஶப்,த,ம் நிஷித்,த,நிவ்ருத்தியைச்சொல்லாதென்றும், "உபாயஸ்ஸ"கரஶ்சாயம்" என்கிற ஸ"காரத்வ-ஸ்யாக,ாதத்தாலே விஶேஷணதயாப்யத,ர்மநிவ்ருத்தியை விவக்ஷிக்கக்கூடாதென்னுமபி,ப்ராயத்-தாலே (ப்ரவ்ருத்திகளினுடையவிதி). 'பரி'ஶப்,த,ார்த்த,ம் (ஸவாஸநேதி). 'த்யஜ'த,ாத்வர்த்த,ம் (த்யாக,மிதி). 'த்வா'ப்ரத்யயத்தாலும் விஶேஷணவிதி, யாலும் ஸித்,தி,த்தவர்த்த,ம் (இதுக்கங்க,மிதி). "த்யஜ த,ர்மம்" இத்யாதி,ப்ரமாணப்ரஸித்,தி,யைப்பற்ற (இறே இதி).

⁽³⁾ஸாத,நத்வஸாத,நதயோக்தமான ஸாங்க,த்வஹேதுவுக்கு ப்ரவ்ருத்த்யங்க,கத்வத்தாலே ஸோபாதி,கத்வமென்னுமபி,ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (யத்,யத்ஸாங்க,மித்யாதி,). (ப்ரவ்ருத்திரூபாங்க,ஸஹிதமானவற்றையிறே) என்றதுக்கு த,ர்ஶபூர்ணமாஸாதி,களிலே அப்படிக்-கண்டபடியாலே என்று கருத்து. ப்ரவ்ருத்த்யங்க,கத்வத்துக்கு, த,ர்ஶபூர்ணமாஸாதி,களிலே ஸாத்,யவ்யாபகத்வமும், இந்த உபாயவரணத்திலே ஸாத,நாவ்யாபகத்வமுமிருந்தபடியாலே உபாதி,த்வமுண்டு. பக்ஷே உபாதி,நிவ்ருத்திப்ரத,ர்ஶநம் (அப்படியன்றிக்கே இதினுடைய) இத்யாதி,. உபாதே,: ⁽⁴⁾ஸத்ப்ரதிபக்ஷோந்நாயகத்வத்தை உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (இதுதானே) இத்யாதி,நா. (இதுதான்) என்றது நிவ்ருத்த்யங்க,கத்வமென்றபடி. (இதினுடைய) என்றது வரணத்தினுடைய என்றபடி. (அநுபாயத்வஸூசகம்) என்றது அநுபாயத்வாநுமாபக-மென்றபடி. ⁽⁵⁾' 'வரணம் உபாய: ஸாங்க,த்வாத், த,ர்ஶபூர்ணமாஸாதி,வத்' என்கிற அநுமாநம், 'வரணம் அநுபாய: நிவ்ருத்த்யங்க,கத்வாத், வ்யதிரேகேண பூர்வவதே,வ' என்கிற அநுமாநத்தாலே ஸத்ப்ரதிபக்ஷிதம்' என்று தாத்பர்யமென்றபடி.

57. உத்தரக்,ரந்த,ாவதாரிகை (இதினுடைய அநுபாயத்வத்தை) இத்யாதி,. (த்,ருஷ்,காண)ம் ஹேத்வந்தரேணபி ஸாத,நம். [உபாயம் தன்னைப்பொறுக்கும்](வா-57) என்கிற-வித்தையுட்கொண்டு (ஸித்,தே,தி). [உபாயாந்தரம் இரண்டையும் பொறுக்கும்](வா-58) என்றத்தையுட்கொண்டு (ஸாத்,யேதி). [இதிரண்டையும்] (வா-59)இத்யாதி,யையுட்கொண்டு (இதுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை) இதி. '[உபாய வைப,வம்] (வா-6) இத்யாதி,களிலே 'உபாய'ஶப்,த,ம் ஸித்,தே,ாபாயபரமாகக்காண்கையாலே [உபாயாந்தரம்] என்கிற ப்ருத,கு,க்தியாலும் [உபாயம் தன்னைப்பொறுக்கும்] (வா-57)என்கிற 'உபாய'ஶப்,த,ம் ஸித்,தே,ாபாயபரம்' என்னுமபி,ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸித்,தே,ாபாயமான ஸர்வேஶ்வரன்)இத்யாதி,. ஸித்,த,த்வம் - சேதநக்ருத்யாஸநிஷ்பாத்,யத்வம். "தத்,விஶ்வமுபஜீவதி. பதிம் விஶ்வஸ்ய" (தை.நா.) என்கிறவித்தையும், "ஸமாஶ்ரித: ஶ்ரியா ஸார்த்த,ம் கு,ணவாந் பரமேஶ்வர:" ( ) என்கிறவித்தையும் அகாரநாராயணபத,ங்களையுமுட்கொண்டு (ஸர்வேஶ்வரன்) என்றது - ஸர்வஶேஷியுமாய், ஸர்வநியந்தாவுமான என்றபடி. "ந ஸம்பத,ாம்" (வி.பு.) இத்யாதி,யையுட்கொண்டு (இஷ்டாநிஷ்ட) இத்யாதி,. இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்டபரிஹாரத்-துக்கும் என்றபடி. [உபாயம்] என்கிற த,ர்மிநிர்தே,ஶப,லிதம் (ஸ்வயமேவ நிர்வாஹக-னுகையாலே) இதி. (ஸ்வயம்) என்று பிராட்டியையும் , ஏவகாரத்தாலே வாஹநாதி,களையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. (ஸ்வயமேவ) என்கிறவித்தால் "உத்,த,ரிஷ்யாம்யஹம் தே,வி ஸம்ஸாராத்

ஸ்வயமேவ தாந்"( ), "ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மீபதிஸ்ஸ்வயம்" ( ) என்கிறவித்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறது.

(அதுக்குத்தகுதியாயிருக்கை)யாவது - 'உபாய'ஶப்3த3பு3த்3தி4களுக்கு முக்2யவிஷயமாம் அநிஷித்3த4முமாய் இருக்கை. [1]ப4க்த்யாதி3களில் 'உபாய'ஶப்3த3பு3த்3தி4களுக்கு அஸங்குசித-த்வமில்லை; உபாயவரணத்தில் உபாயத்வம் நிஷித்3த4ம். உக்தார்த்த2த்தில் ஆசார்யஸம்வாத3ம் ("உபாயோபேயத்வே ததி3ஹ தவ தத்வம்") (ஸ்ரீர.ஸ்தவே உ.87) இத்யாதி3. ஸஹோபாத3ாநத்தால் ஸாத்3ருஶ்யம் வ்யஞ்ஜிதம். 'ஶரணமஸ்யாஜமப4ஜம்' (ஸ்ரீர.ஸ்தவே உ.87)என்று உபாயத்வமே ப்ரக்ருதோபயுக்தமாகையாலே உபேயத்வகீர்த்தநம் த்3ருஷ்டாந்தார்த்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (உபேயத்வத்தோபாதி) இத்யாதி3. (ஸ்வரூபம்) என்றது அஸாத4ாரணத4ர்மமென்றபடி; இது 'தத்த்வம்' என்கிறவிதினர்த்த2ம். இத்தால் அந்யத்ரோபாயத்வம் தத்3கு3ணலேஶ-யோக3ந்யாயத்தாலே (ஸ்ரீப4ாஷ்யம்-ஆரம்ப4ம்-ப்3ரஹ்மஶப்3த3ார்த்த2ம்) ஔபசாரிகமென்று ஸூசிதம்.

உக்தார்த்2த்தில் ப்ரமாணங்கள் ("யே ச வேத3வித3:") இத்யாதி3. ("விப்ரா:") என்கிறவிதுக்கு - தத்த்வத3ர்ஶிந: என்றர்த்த2ம். "விப்ரோ விப்ரத்வம் க3ச்ச2தே(?தி) தத்த்வத3ர்ஶீ" ( ) என்னக்கடவதிறே. "ஸநாதநம் த4ர்மம் வத3ந்தி". "மஹாஶர:" என்கிற மஹத்த்வம் ஶௌர்ய-த்3வாரா த4ர்மியிலந்வயிக்கிறாப் போலே . இங்கும் ஸநாதநஶப்3தி3தமான புருஷக்ருத்யா-஽நிஷ்பாத்3யத்வரூபநித்யஸித்3த4த்வம் த4ர்மத்வத்3வாரா விஶேஷ்யத்திலே அந்வயிக்கிறது. ஸர்வாத்மஸாத4ாரணஸ்வரூபநித்யத்வகத2நத்துக்கு இங்கே ப்ரயோஜநமில்லையிறே. ஆகையால் புருஷவ்யாபாராநிஷ்பாத்3யாலௌகிகஶ்ரேயஸ்ஸாத4நதாஶ்ரயம் வத3ந்தி என்றபடி. பூர்வோத்தர-பா4க3விப4ாக3ாபி4ப்ராயேண "வேத3வித3:" என்றும் "அத்4யாத்மவித3:" என்றும் ப்ருத2கு3பா-த3ாநம். யத்3வா, "அத்4யாத்மவித3:" என்று தி3வ்யஜ்ஞாநோபபந்நரைச்சொல்லிற்றாகவுமாம். "யந்நீலம் தத்க்ருஷ்ண:"என்கிற [2]ஶ்ருதிவாக்யஸ்பே2ாரணைய ("க்ருஷ்ணம்") என்றது. இந்த த4ர்மத்வம் ப2லப்ரத3த்வாதிரிக்தமென்கைக்காக. ப்ரமாணாந்தரம் (ஶரண்யம்) இத்யாதி3. (ஶரண்யம்) - [3]ரக்ஷணே ஸாது4ம். ரக்ஷகமென்றபடி. ("ஶரணம்") - உபாயம். இத்தால் [4]ப2லப்ரத3த்வாதிரிக்தோபாயத்வமுக்தம் என்று கருத்து.

'ஶரண'ஶப்3த3ம் விக்3ரஹவாசியென்று ஶங்கியாமைக்காக ப்ரமாணாந்தரம் (அம்ருதம்) இத்யாதி3. ஸாத4கமென்னுமையாலும், நபும்ஸகலிங்க3த்தாலும், [5]கரணல்யுட3ந்தப்ர-ஸித்3த்4யதிஶயத்தாலும், 'ஸாத4ந'ஶப்3த3ம் ப2லப்ரத3த்வாதிரிக்தோபாயத்வவாசியாகிறது. (அம்ருதம்) என்று உபாயதாயாம் நித்யஸித்3த4த்வபரம். ப்ரத2மோபாத்தவசநத்தில் 'த4ர்ம'-ஶப்3த3ம் புல்லிங்க3ப்ரயுக்தப2லப்ரத3த்வபரதாஶங்கார்ஹமாகையாலும், த்3விதீயோபாத்த-வசநத்தில் ஸநாதநாதி3ஶப்3த3மில்லாமையாலும், அர்த்த2ாந்தரபரத்வஶங்கார்ஹமாகையாலும் தத்3விவரணார்த்த2மாகப்பூர்வோக்தஶங்காநர்ஹமான (அம்ருதம்) இத்யாதி3வசநம் சரமோபாத்தமென்று கண்டுகொள்வது.

(தன்னைப்பொறுக்குமென்கிறவளவையே சொல்லிவிடுகையாலே) என்றது - [உபாயாந்தரம் இரண்டையும் பொறுக்கும்] (வா-58)என்றாப்போலே இதரஸங்க்3ராஹகஶப்3த3மில்லாமையாலே என்றபடி. (அர்த்த2ாத்ஸித்3த4ம்) என்றது ரீதிப4ங்க3ம் வாராமைக்காக. அவஶ்யவக்தவ்யத்வேபி அநுக்தி ஸாமர்த்2யப4லத்தாலே அநுமிதமென்றபடி. "மாமேகம்" என்கிற 'ஏக'ஶப்3த3ார்த்த2ம் அருளிச்செய்கிறார் (இந்த ஸித்3தே4ாபாயம்) இத்யாதி3.

இப்படி "அநுக்த்யநுமிதார்த்த2ம் க்2ரந்த2ாந்தரத்திலே ஸ்வவாக்யோக்தம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வுபாயவிஶேஷம்) இத்யாதி3. (ஸ்வவ்யதிரிக்தமாயிருப்பதொன்றை ஸஹியாமையாலே) என்றது – ஸ்வவரணத்தை ஸாத்4யோபாயமாக ஸஹியாமையாலே என்றபடி. (ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதி3களுக்கு) என்கிற 'ஆதி3'ஶப்3த3ம் ப்ராதிகூல்யவர்ஜநவிஶ்வாஸாதி3களை ஸங்க்3ரஹிக்கிறது. (உபாயாங்க3த்வமின்றிக்கே) என்றது வரணம் அத்3ருஷ்டத்3வாரக-ப2லஸாத4நமல்லாமையாலே தத்3க3தாதிஶயஜநநார்த்த2ம் உபாதே3யதயா விஹிதத்வமில்லாதே என்றபடி. (அவக்4ராதேத்யாதி3) – "வ்ரீஹீநவஹந்தி" ( )என்று விதி4த்த வ்ரீஹ்யவஹநநஜந்யமாய் அவக4ாதவித்4யவிஷயமாய் ஸ்வேத3ம் தன்னடையே அவஹந்த்ருஸ்வப4ாவப்ரயுக்தமாய் வருகிறப்போலே அத்யந்தபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநமுடையவிஷ்வதி4காரிக்கு ப4க3வத்3விஷயத்தில் ஆநுகூல்யாதி3களும் வித்4யவிஷயமாய், க்ருத்யநுபாதே3யமாய், வரணநபேக்ஷிதமாய், வரண-ஸமயவர்த்தியாய்த்தன்னடையே வரக்கடவதாயிருக்குமென்றபடி.(ஸம்ப4ாவிதஸ்வப4ாவத்வம்) என்றது – விதி4ப்ரயுக்தோபாதே3யதாஶூந்யத்வே ஸதி ஸ்வத ஏவ ஸத்தார்ஹத்வம்.

அயமபி4ஸந்தி4: :–"ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப:" இத்யாதி3களாலே ஆறுவகைகளாயிருக்கும் ஶரணாக3தியென்று சொல்லாநின்றது; "அஹமஸ்ம்யபராத4நாமாலயோகிஞ்சநோக3தி: । த்வமேவோபாயபூ4தோ மே ப4வேதி" (அஹி.37-30)என்று தன் ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட்டு "நீயே உபாயமாகவேணும்" என்று அபேக்ஷிக்குமத்தை ஶரணாக3தியாகச்சொல்லாநின்றது. இனி [1]இதிலொன்றை ஸ்வீகரிக்குமென்னுமத்தை அதுக்கு அப்ராமாண்யம் ஸித்3தி4க்குமாயிருந்தது; ஆனால் இவையிரண்டும் அவிருத்3த4மாக நயிக்கும்படியெங்ஙனேயென்னில் "த்வமேவ" என்கிற-விடத்தாலே உபாயாந்தரநைரபேக்ஷ்யம் தோற்றியிருக்கையாலே ஶரணாக3தியினுடைய ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது. "அந்த ஶ்லோகத்தாலே அச்சரணாக3தி புக்கவிடத்தே புகக்கடவதாய் ஶரணாக3த-னானவனுக்கு ஸம்ப4ாவிதஸ்வப4ாவங்களைச்சொல்லுகிறது ; இஶ்ஶ்லோகத்திலே ஶரணாக3தியினு-டைய ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்தால் மற்றொன்றைப்பொறுதபடியாயிருக்கும் ; இனி ஒதுங்கின ஆஶ்ரயத்தைப்பார்த்தால் இஸ்ஸ்வப4ாவங்களோடே கூடியல்லதிராது" என்று பெரியவாச்சான்-பிள்ளையருளிச்செய்தபடியே ப்ரபத்திஸ்வரூபபரவாக்யஸ்த2-உபாயநைரபேக்ஷ்யாநுரோதே4ந (ஆநுகூல்யஸ்ய) இத்யாதி3வாக்யம் உத்பந்நப்ரபத்திநியதஸ்வப4ாவபரமென்று கொள்ளுகை உசிதம். 'வித4'ஶப்3த3ம் ப்ரகாரவாசியாகையாலே ஸ்வப4ாவபரமாமே; ஷட்3வித4: ஸ்வப4ாவா: யஸ்யாஸ்ஸா, ததே2ாக்தா. [2]ஸாமாநாதி4கரண்யம் ஷஷ்ட்2யர்த்த2ம். ஆகையிறே அங்க3ாங்கி3-ப4ாவத்தை நிர்தே3ஶியாதே ஸமப்ராத4ாந்யநிர்தே3ஶம் பண்ணிற்று. இப்படிக்கொண்டால் அங்க3ாங்கி3களிலே ஷட்3வித4த்வோபசாராஶ்ரயணக்லேஶமுமில்லை. இந்த [3]ப்ரபத்திஶாஸ்த்ரத்-திலே 'அங்க3'ஶப்3த3ம் பரோத்4தே3ஶ்யகக்ருதிகாரகத்வேந விஹிதத்வரூபதார்த்தீயீகப்ரயாஜாத்3ய-ஸாத4ாரணங்க3த்வபரமென்று கொள்ளவொண்ணாது; கே3ாப்த்ருவக்திநிரூபணத்திலும் அங்க3த்வம் சொல்லுகையாலே; அகர்த்தவ்யங்களான விரோத்4யப4ாவாதி3களுக்கு உபாங்க3த்வம் சொல்லுகையாலும். ஆகையாலே ஸம்ப4ாவிதஸ்வப4ாவபரத்வமுசிதம்.

உபாயப்ரபத்திவிஷயபஞ்சாங்க3ாதி3ஶப்3த3ம் தார்த்தீயீகாங்க4யுக்தபரம் ; இத்தைத்திருவுள்ளம் பற்றி(ஸம்ப4ாவிதஸ்வப4ாவத்வமுண்டாகிறது) என்றது. பரந்தபடி இவரருளிச்செய்ததாகையாலே (இவர்தாமே) என்றது. (பரந்தரஹஸ்யத்திலே இவர்தாமே அருளிச்செய்தாரிறே) என்று சில ஸ்ரீகோஶங்களிலே இருக்கிறது: அதுக்கும் பரந்தபடியிலே என்றே அர்த்த2ம் கண்டுகொள்வது. [4]இத்தால் ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதி3களைக்கொண்டு ப்ரவ்ருத்த்யங்க3கத்வரூபோபாதி4க்கு பக்ஷ-

வ்ருத்தித்வஶங்கையும் நிரஸ்தையென்று கண்டுகொள்வது. ॥57॥

58." 'அந்ய: உபாய: உபாயாந்தரம்' என்று விக்$_3$ரஹமாகையாலே அந்யத்வத்துக்கு ப்ரதி-யோக்$_3$யபேக்ஷாயாம் பூர்வவாக்யப்ரக்ருதஸித்$_3$தோ$_4$பாயமே ப்ரதியோகி$_3$யென்கை உசிதம்' என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸித்$_3$தோ$_4$பாயேதராமாணவித்யாதி$_3$). "இத$_3$ம் ஶரணமஜ்ஞாநாம்" (ல.த.17-100)இத்யாத்$_3$யுக்தப்ரபத்த்யதி$_4$காரிவ்யதிரிக்தர் ப$_4$க்த்யுபாயா-தி$_4$காரிகளாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வபாரதந்த்ர்யேத்யாதி$_3$). பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநவிரஹாத் ஸ்வயத்நபரத்வமும் தத்ஸத்வேபி வாஸநாவஶாத் ஸ்வயத்நபரத்வமும் விவக்ஷிதம். கீழ் ப்ரக்ருதமான [தன்னையொழிந்தவற்றை]யும் [தன்னை]யும் ஸாமாந்யேந [இரண்டையும்] என்கிறவிது பராமர்ஶித்து யோக்$_3$யதயா விஶேஷங்களில் பர்யவஸிக்கிறதென்னுமபி$_4$ப்ரா-யத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வஸ்மிந்நித்யாதி$_3$). (ஸ்வோத்பத்த்யாதி$_3$களில்) என்கிற 'ஆதி$_3$' ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே உத்பந்நஸ்வரூபத்தினுடைய வ்ருத்$_3$தி$_4$யும் அதினுடைய ப$_4$ஜநஶக்தியும் ஸங்க்$_3$ருஹீதம். (ப$_4$க்த்யேத்யாதி$_3$) – இங்கே த்ருதீயாஶ்ருதி உபாயத்வப்ரதிபத்திஸஹத்வத்தில் ப்ரமாணதயா விவக்ஷிதை. (உப$_4$யேத்யாதி$_3$) :– (உப$_4$ா)ப்$_4$யாம் – கர்மயோக$_3$ஜ்ஞாந-யோகா$_3$ப்$_4$யாம்; (பரிகர்மித)ம் – [1]ப்ரஸாதி$_3$தம். ஸம்ஸ்க்ருதமிதி யாவத்; (ஸ்வாந்த)ம் – மந:, யஸ்ய ஸ:, ததோ$_3$க்த:, தஸ்ய (ஐகாந்திகே)ந – அநந்யப்ரயோஜநேந, (ஆத்யந்திகே)ந – பராம் காஷ்ட$_2$ாம் ப்ராப்தேந, (ப$_4$க்தியோகே$_3$)ந – ப$_4$க்த்யுபாயேந, (ஏகே)ந – கேவலேந, (லப்$_4$ய:) – ப்ராப்ய:. (உப$_4$யபரிகர்மித:) என்கிறவிது ப்ரஶ்ருத்த்யங்க$_3$கத்வப்ரயுக்தஸ்வவ்யதிரிக்த-ஸஹத்வத்தில் ப்ரமாணம். (யோக$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம் ஸ்வஸ்மிந்நுபாயத்வப்ரதிபத்திஸஹத்வத்தில் ப்ரமாணம். (ஏக)ஶப்$_3$த$_3$த்தால் ப்ரபத்த்யநுபாயத்வமும் ஸூசிதம். இது ஆத்மஸித்$_3$தி$_4$யில் ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தி.

(ஜந்மாந்தரேத்யாதி$_3$) – 'தபஸ்'ஶப்$_3$த$_3$ம் கர்மயோக$_3$ஸஹத்வத்திலும் 'ஜ்ஞாந'-'ஶமாதி$_3$'-ஶப்$_3$த$_3$ங்கள் ஜ்ஞாநயோக$_3$ஸஹத்வத்திலும் 'ப$_4$க்தி'ஶப்$_3$த$_3$ம் கரணஸாத$_4$நமாய் ஸ்வஸ்மிந்-நுபாயத்வப்ரதிபத்திஸஹத்வத்திலும் ப்ரமாணமென்று கண்டுகொள்வது. ॥58॥

59."[இது] என்கிற ஏதச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$ம் உக்தவக்ஷ்யமாணபு$_3$த்$_3$தி$_4$ஸ்த$_2$யாவதா$_3$காரவிஶிஷ்டப்ரக்ருத-பராமர்ஶி" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸித்$_3$தோ$_4$பாயேத்யாதி$_3$). வரணம் உபாயமானால் ப$_4$க்திஸ்த$_2$லவத் ஈஶ்வரன் அநுபாயமாம்; ஈஶ்வரன் உபாயமானால் வரணம் ப$_4$க்த்யநுஷ்ட$_2$ாநவத$_3$நுபாயமாம்; ஆகையால் உபாயவரணம் உபாயமாகாது.

(அதி$_4$காரிவிஶேஷணமாய் இதி) – பூர்வோக்தரீத்யா உபாயதத$_3$ங்க$_3$ாந்யப$_2$லஹேதுவாகை-யாலும், [2]ஹேதுத்வமும் உபாயாதீ$_4$நப$_2$லவ்யதிரேகப்ரயோஜகவ்யதிரேகப்ரதியோகி$_3$த்வ-மாத்ரரூபமாகையாலும், அக்$_3$நிவித்$_3$யாதி$_3$களைப்போலே வித்$_3$யந்தரவிஹிதமாயும் தத$_3$ந்ய-விதி$_4$யிலே அநுதி$_3$தமாயிருக்கையாலும், வித்$_3$யந்தரப்ரயுக்தாநுஷ்ட$_2$ாநாதீ$_4$நஸித்$_3$தி$_4$தாக-மாகையாலும், ப$_4$க்திஸ்த$_2$லத்தில் ஈஶ்வரனுக்கு நிரபேக்ஷோபாயத்வமில்லாமையாலும், ப$_4$க்திக்கு உபாயத்வநிஷேத$_4$மில்லாமையாலும், [3]ப்ரமாணவைஷம்யத்தில் ப்ரதிப$_3$ந்தி$_4$க்கு அவகாஶ-மில்லாமையாலும், ஆக்$_3$நேயாதி$_3$ஸமுதா$_3$யத்தில் ஏகைகாப$_4$ாவத்தில் ப$_2$லாப$_4$ாவம் போலே இங்கு கரணபூர்த்யாத்$_3$யப$_4$ாவத்திலும் வாசிகாதி$_3$மாத்ரத்தாலே ப$_2$லஸித்$_3$தி$_4$ உண்டாகையாலே ப$_2$லஸித்$_3$தி$_4$க்கு ஸமுதா$_3$யநியமமில்லாமையாலே அதி$_4$காரத்வம் லப்$_3$த$_4$மாகையாலும், ப்ரமாணங்களிலே அதி$_4$காரிவிஶேஷணத்வம் நிர்தி$_3$ஷ்டமாகையாலும், அக்$_3$நிவித்$_3$யாத்$_3$யநு-

க3தாதி4காரலக்ஷணம் புஷ்கலமாகையாலே உபாயதத்3ங்க3ாந்யத்வக4டிதாதி4காரலக்ஷணலக்ஷித-மானவிது உபாயமாகாது. [1]இத்தால் அதி4காரிவிஶேஷணத்துக்குச்சொல்லும் லக்ஷணத்துக்குச்-சேராமையாலே என்னுமது அலக்3நகமென்று கருத்து.

(ஸ்வரூபாநதிரேகியாயிதி) - நிருபாதி4கரக்ஷகனை ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்வத ஏவ உபாயாந-பேக்ஷரக்ஷணப்ரவணனாகையாலே ஸர்வோபாயஸவாஸநத்யாக3விஶிஷ்டமான இந்த ப4க3வச்-ச2ரணவரணம் உபாயாநபேக்ஷரக்ஷணப்ரவணப4க3வச்சித்தாநுவித4ாநரூபமாகையாலே தத3நிஶயகரதச்சித்தாநுவித4ாயித்வரூபஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபாந்தர்பூ4தமாகையாலே இது உபாயமாகமாட்டாதென்றபடி.

இங்கே "வரணம் அநுபாய:, ஸ்வஸ்மிந்நுபாயத்வப்ரதிபத்த்யஸஹத்வாத், வ்யதிரேகேண ஸித்3த4ஸாத்4யோபாயவத்: வரணம் அநுபாய: , ப்ரவ்ருத்த்யஸஹத்வாத், வ்யதிரேகேண ஸாத்4யோபாயவத்" என்கிற அநுமாநம் அபி4ப்ரேதம். இத்தையுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலித்யாதி3). ஸித்3த4ஸாத்4யோபாயேப்4யோ வ்யாவ்ருத்த: - தேஷ்வவித்3யமாந:, வேஷ: - ப்ரவ்ருத்த்யஸஹத்வாத்3யாகார:, யஸ்யாஸ்ஸா, ததே2ாக்தா. (அஸம்ப4ாவிதம்) என்றது - உத்ப்ரேக்ஷைக்குமநர்ஹமென்றபடி. [இதுதனக்கு] (வா-55) இத்யாதி3க்கு விஜிகீ3ஷா-ஸங்கோந்நயநபூர்வகம் ப்ரவ்ருத்தத்வேந வ்யாக்2யாநம் பண்ணி, தத்த்வபு3பு4த்ஸுவினுடைய ஜிஜ்ஞாஸோந்நயநபூர்வகம் ப்ரவ்ருத்தத்வேந வ்யாக்2யாநம் பண்ணுகிறார் (அன்றிக்கே) இத்யாதி3நா. (ஸ்வரூபம்) இத்யாதி3க்கு (ஸங்க3தியாகவுமாம்) என்றந்வயம். ஸ்வயமேவ [2]உபக்ஷேபரூபமாக வ்யாக்2யாநாந்தரம் (அத2வேத்யாதி3). (இவ்வுப4யஸங்க3திக்கும்) என்றது - (அன்றிக்கே) (அத2வா) என்று துடங்கிச்சொன்ன ஸங்க3தித்3வயத்துக்குமென்றபடி. (பூர்வவத்) என்றது - இந்த ஸங்க3தித்3வயாத்பூர்வோக்தஸங்க3தியிற்போலென்றபடி.

[அங்க3ம் தன்னையொழிந்தவற்றை] (வா-56) என்கிறவிடத்தில் அத4ர்மநிவ்ருத்திஸஹத்வம் இதுக்கிருக்கையாலே [3]ஸ்வரூபாஸித்3தி4யாம் என்று (ப்ரவ்ருத்திகளிலொன்றையும்) இதி. ப4க3வத்ப்ரவ்ருத்திஸஹத்வத்தால் புநரபி ஸ்வரூபாஸித்3தி4யாமென்று (சேதநேதி). விஶேஷ்ய-பூ4தஸ்வீகாரஸஹத்வத்தால் புநரபி ஸ்வரூபாஸித்3தி4 வருமென்று (ஸ்வீகாரரூபையான தன்னையொழிந்தவிதி). தன்னையொழிந்தவற்றை (வா-56) என்கிறவிதுக்கு "த்யாக3ரூபமான தன்னையொழிந்த ப்ரதியோகி3ஸ்வீகாரரூபமானவற்றை அதி4காரப4ங்க3ம் வாராதபடி பொரு-தொழிகை" என்று வ்யாக்2யாநம் பண்ணினால், ஸாத4யிஷிதாநுபாயத்வஸாத4க-நிவ்ருத்த்யங்க3த்வம் ஸ்வரஸமாக ஸித்3தி4யாமையாலே (ஸ்வீகாரரூபையான தன்னை-யொழிந்தவற்றை) என்று வ்யாக்2யாநம் பண்ணியருளிற்று.

[இதுதனக்கு ஸ்வரூபம்] (வா-55) என்கிற பூர்வவாக்யத்தில்நின்றும் அநுவ்ருத்தமான 'இதுதனக்கு' என்கிற ஶப்3த3ம் ஸம்ப3ந்தி4ஶப்3த3மான 'அங்க3'ஶப்3த3ார்த்த2ப்ரதி-ஸம்ப3ந்தி4வாசகமாகையாலே [இதுதனக்கு] [அங்க3ம் தன்னையொழிந்தவற்றைப்பொரு-தொழிகை] என்றால், [இதுதனக்கு] என்று உபஸ்தி2தமான ஸ்வீகாரத்தையே [தன்னை] என்கிற 'தன்'ஶப்3த3ம் பராமர்ஶிக்கையாலே ஸ்வீகாரபரமாக வ்யாக்2யாநம் உபபந்நம். இப்படியானால் பூர்வவாக்யஸ்த2மான [தன்னை] என்கிறவித்தோடே இந்த [தன்னை] என்கிறவிதுக்கு ஐகார்த்2யமும் ஸித்3தி4க்கும். ॥59॥

60. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி ப்ரபத்தி உபாயமல்லாவிட்டால்) இத்யாதி3. (சில வேண்டாவோ) என்றது – அத்3ருஷ்டத்3வாரகஸாத4நம் வேண்டாவோவென்றபடி. "நிஷ்பந்நமான (1)ப2லத்துக்கு இவை நிரர்த்த2கங்களிறே" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப2லத்துக்கு என்றது ப2லஸித்3தி4க்கு என்றபடி) என்று. அதி4காரி ப்ரஸ்துதநகையாலே [ஆத்மஜ்ஞாநம்] என்கிற ஆத்மஶப்3த3ம் ஸ்வபர்யாயமல்லது ஶரீரப்ரதிஸம்ப3ந்தி4வாசி-யன்றென்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநம்) என்று. தே3ஹாதிரிக்த-த்வஜ்ஞாநாநந்த3மயத்வப4க3வச்சே2ஷத்வாதி3நா ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநம் உபாஸகனுக்கும் வேண்டுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அதாவது – ததே3கஶேஷத்வ) இத்யாதி3. (2)(ததே3க-ஶேஷத்வ)மாவது – ஸ்வார்த்த2தாரஹிதப4க3வத3திஶயாத4ாநார்ஹத்வம். "ஶேஷலக்ஷணம் ஸாவத4ாரணமன்று" என்கிற பக்ஷேண 'ஏக'ஶப்3த3ம்; இது லுப்தசதுர்த்2யுகாரங்களினுடைய-வர்த்த2ம். (ததே3கரக்ஷ்யத்வ)மாவது – அத்3ருஷ்டத்3வாரகஸாத4நாநுஷ்டா2நேந ஸ்வகர்த்ருக-ரக்ஷணகர்மத்வாநர்ஹத்வே ஸதி உபாயாநபேக்ஷப4க3வத்3ரக்ஷ்யத்வம். இது உபாதி4நிர்தே3ஶ-ரஹிதரக்ஷணவாசகமான அகாரத்தினுடையவும் மகாரத்தினுடையவும் ஸமபி4வ்யாஹார-லப்3த4ார்த்த2ம். ஏதாத்3ருஶாத்மஜ்ஞாநம் உபாஸகவ்யாவ்ருத்தமென்று கருத்து.

ப்ரதிஷேத4ஸ்யாப4ாவ: அப்ரதிஷேத4:. "அர்த்த2ாப4ாவே அவ்யயீப4ாவ:"(பா.2-1-6). ப்ரதிஷேத4மாவது – நிவர்த்தனை. பரகீயநிவ்ருத்த்யாக்2யயத்நாநுகூலபுருஷாபி4ப்ராயமென்றபடி. தத3ப4ாவமாவது –பரகீயப்ரவ்ருத்த்யாக்2யயத்நாநுகூலபுருஷாபி4ப்ராயம். ஆக, உபாயாநபேக்ஷ-ரக்ஷணவிஷயப4க3வதீ3யநிவ்ருத்த்யாக்2யயத்நப்ரயோஜகாபி4ப்ராயாப4ாவமென்று பர்யவஸிதம். இத்தையருளிச்செய்கிறார் (நிருபாதி4க) இத்யாதி3நா. ஶேஷித்வே (நிருபாதி4கத்வ)மாவது – கர்மப4ாக3வதத்வாத்3யுபாதி4ப்ரயுக்தத்வாப4ாவம். ரக்ஷகதாயாம் நிருபாதி4கத்வம் உபாயாநபே-க்ஷத்வம். (அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை) என்றது – "யத்3யேதே விதி3தாத்யந்தபாரதந்த்ர்யா: மாமேவோபாயத்வேந வ்ருண்வதே. தத3ா ஸம்ஸாராத் ஸ்வயமேவ தாநுத்3த4ரிஷ்யாமி. யதி3 புநஸ்ஸ்வயத்நஸாதநாவஶாத் மத்3விஷயகஸ்ம்ருதிரூபாம் ப4க்திம் உபாயபு3த்3த்4யா அநுதிஷ்டே2ந்தி, தேபி மாமேவைஷ்யந்தி" என்று அவன் யத்3யர்த்த2க3ர்ப்ப4மாக ஸங்கல்பித்த ரக்ஷணத்தையென்றபடி. (3)"விலக்காதமாத்ரமானால் ரக்ஷகனான ஈஶ்வரனை இவன் முன்பு ப்ரப3லனாய் விலக்கினானாகில் ஈஶ்வரனுடைய ஈஶ்வரத்வம் ஸங்குசிதமாம்; அபராத4த்தாலே நிக்3ரஹத்தையுண்டாக்கி விலக்கினானாகில் இவன் பண்ணுகிற ப்ரபத்தி ப்ரஸாத3நமே-யாகவேணும்" (ர.ஸாரே சரமஶ்லோகாதி4காரே 'ஏக'ஶப்3த3ார்த்த2ம் பக்கம் 668)என்கிற ஸாரோக்தஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அதாவது – ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயநிவ்ருத்தி) என்று. அதாவது – அத்3ருஷ்டத்3வாரகஸாத4நவிஷயநிவ்ருத்த்யாக்2யயத்நவிஶேஷம்.

(இரண்டுமொழிய) என்கிறவித்தால் "இந்த நிவ்ருத்தி ப4க3வத்ப்ரவ்ருத்திவிரோதி4த்வஜ்ஞாந-பூர்வகஸாத4நாந்தரவிஷயநிவ்ருத்த்யாக்2யயத்நவிஶேஷரூபையாகையாலும், "ப4ாவாந்தர-மப4ாவ:" என்கிற கணக்கிலே உபாயவரணதத3நுமதிரூபையாகையாலும், ஆத்மஜ்ஞாந-விஶிஷ்டையாகையாலும், நிர்வ்யாபாரனான ஸுஷுப்திப்ரளயாத்3யவஸ்தை2களிலும் வ்யாபரிக்க யோக்3யனுயிருக்கிற ஜாக3ரத3ஶையில் விலக்காதேயிருந்தபோது ஈஶ்வரன் மோக்ஷப்ரத3ாநம் பண்ணப்ரஸங்கி3க்கும்" (ர.ஸாரே சரமஶ்லோகாதி4காரே 'ஏக'ஶப்3த3ார்த்த2ம் பக்கம் 668) என்கிற ஸாரோக்தஶங்கை பரிஹ்ருதை என்னுமிடம் ஸூசிதம். அதி4காரரூபேண த்3ருஷ்டோப-காரகதயா ஆத்மஜ்ஞாநமும் (4)ப்ரதிப3ந்த4காப4ாவவித4யா த்3ருஷ்டோபகாரார்த்த2மாக

அந்வயவ்யதிரேகஶாலிமாத்ரமாய்க்கொண்டு காரணமல்லாத ஸாத4நாந்தரநிவ்ருத்தியும் வேண்டுமே-தொழிய, அத்3ருஷ்டத்3வாரகஸாத4நமாயிருப்பதொன்றும் வேண்டா என்றபடி. இத்தால் அதி4காராத்3யர்த்த3மாக ஸ்வீகாரமபேக்ஷிதமொழிய ப்ரஸாத3ரூபாத்3ருஷ்டத்3வாரகஸாத4நமாக அநபேக்ஷிதமென்கையாலே "ஸ்வவிஷயஸ்வீகாரவிஶிஷ்டமாய்க்கொண்டு ப2லப்ரத3மாகாநிற்கச்-செய்தேயும் இஸ்ஸித்3தோ4பாயம் ஸ்வீகாரத்திலும் நிரபேக்ஷமென்று பு3த்3தி4பண்ணவேணு-மென்னில்; இது த்3ருஷ்டவிதி4போலே ஆரோபமாதல், [1]ஸ்வவசநவிருத்3த4மாதலாம்"(ர.ஸாரே சரமஶ்லோகாதி4காரே 'ஏக'ஶப்3தா3ர்த்த2ம் பக்கம் 669) என்கிற ஶங்கையும் பரிஹ்ருதையென்று கண்டுகொள்வது.

அதி4காராபேக்ஷை உபாயநைரபேக்ஷ்யவிரோதி4யன்றே. ப4க்திவத் ப்ரஸாத3த்3வாரகஸாத4நா-பேக்ஷையிறே நைரபேக்ஷ்யவிரோதி4; "ப்ரார்த்த2நாமாத்ரஸந்துஷ்ட: ப்ரீதிரேவ விவர்த்3த4தே" இத்யாதி3கள் உபாயாநபேக்ஷரக்ஷகஸித்3தோ4பாயத்துக்கு ஸ்வாதி4காரிலாப4ப்ரயுக்தஹர்ஷ-விஶேஷபரங்களொழிய ப4க்திஸாத்4யாபூர்வஸ்தா2நீயப்ரஸாத3துல்யப்ரஸாத3பரங்களன்று. (ஆத்மஜ்ஞாநமும்) இத்யாதி3களாலே திருமந்த்ரம் ப்ரமாணதயா ஸூசிதம் என்னுமபி4ப்ரா-யத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (சரமபத3த்தில்) இத்யாதி3நா. 'நாராயணாய' என்கிற வ்யக்த-சதுர்த்2யந்தத்தில் சொல்லுகிற கைங்கர்யமாகிற ப2லத்துக்கு ப்ரணவமாகிற ப்ரத2மபத3த்திலே மகாரோக்தஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயாகாங்க்ஷாயாம் ஸந்நிஹிதத்வாத் அகாரலுப்தசதுர்த்தீ2லப்3த4-மான நிருபாதி4கப4க்த4த்3ரக்ஷ்யத்வஶேஷத்வங்கள் விஷயங்களாக வேண்டுகையாலே ஸித்3த4-மான ஆத்மஜ்ஞாநமும் 'நம:' என்கிற ஸக2ண்ட2நமஸ்ஸாகிற மத்4யமபத3த்தில் அஹிர்பு3த்3ந்ய-ஸம்ஹிதாத்3யுக்தநிருக்திஸித்3த4மாய் உபக்ரமாவக3தநிருபாதி4கரக்ஷ்யத்வாநுகு3ணமாயிருக்கிற ஸாத4நாந்தரப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூபமான அப்ரதிஷேத4மும் வேண்டுவதென்றபடி. ||60||

61. "இப்படி அதி4காரார்த்த2மாகவன்றிக்கே ப்ரஸாத3ரூபாத்3ருஷ்டத்3வாரகமாக சில செய்யவேணும்" என்றால் வரும் ப3ாத4கப்ரத3ர்ஶநபரத்வேந உத்தரக்3ரந்த2ாவதாரிகை (இப்படி-யன்றிக்கே ப2லஸாத4நமாக) இத்யாதி3. (தீங்கு) - ஹாநி. (இவ்வளவன்றிக்கே) என்றது - ஶாத்3ருஷ்டோபகாரகதயா ஆத்மஜ்ஞாநாப்ரதிஷேத4மாத்ராபேக்ஷத்வமன்றிக்கே என்றபடி. (ப2லஹேதுவாக) என்றது - அத்3ருஷ்டத்3வாரகஸாத4நமாக என்றபடி. (இவனுடைய ரக்ஷண-மித்யாதி3) - "பராதிஶய ஏவ யஸ்ய பரமப்ரயோஜநம் ஸ ஶேஷ:"(ஶ்ருத.ப்ர.1-1-1. மீமாம்ஸகமதக2ண்ட3நம்)என்கிறபடியே, அவன் உபாயாநபேக்ஷரக்ஷணம் பண்ணிலும் அந்த ரக்ஷணரூபாதிஶயமிவனுக்கன்றிக்கே ஶேஷியானவனுக்கேயாம்; இவன் "மத்ப2லஸாத4நத்-வாந்மத3ர்த்த2மித3ம் கர்ம" என்றுகொண்டு ஸாத4நாநுஷ்ட2ாநம் பண்ண தந்மூலகமாக அவன் ப2லப்ரத3ாநம் பண்ணிலும் அந்த அதிஶயம் இவனுக்காகையாலே [2]ஸாவத4ாரணஶேஷத்வ-ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4யான நிருபாதி4கஶேஷித்வத்துக்கு வைகல்யம் வருமென்றபடி.

இத்தால் "ஆத்மாபி4மாநாநுகு3ணத்வாத் புருஷார்த்த2வ்யவஸ்த2ாயா:" என்கிறபடியே புருஷார்த்த2தத்ஸாத4நவ்யவஸ்தை2கள் ஸ்வரூபாநுரூபமாகவேண்டுகையாலும், உபாஸநபர-வாக்யாபேக்ஷயா தத்த்வபரவாக்யப்ராப3ல்யம் ப4ாஷ்யாதி3ஸித்3த4மாகையாலும், "ப்ராயேண [3]வாஸநாயோக3ாச்சோத3நாபி4ர்கு3ணஶ்ருதி: । அந்யபர்யேண(?பரேண) ஜாநந்தி யேந ப4ாக்3யாதி4கா நரா:। கு3ணஸம்ப3ந்த4ஶாங்த்யாதி3வ்யவஸாயேந கஶ்சந । ஸம்ப4ாவயத்யந்ய-பராம் தத்தத்ஸாத4நபே3ாத4நாம் ॥" (   ) என்கிறபடியே ஸாத்4யோபாயவிதி4ஸ்வாரஸ்ய-

ப்ரத்யாஸை பண்ணினாலும் தத்த்வபரவாக்யஸித்3த4தயா ப்ரப3லங்களான கு3ணஸம்ப3ந்த4ாதி3க-ளுக்கு வையர்த்2யம் ப்ரஸங்கி3க்கையாலே [1]ப்ரப3ஸைதத்த்வபரவாக்யஸ்வாரஸ்யாவஷ்ட2ம்பே4ந ப4க3வத3நந்யஸாத்4யத்வத்துக்கும் சேதநனுடைய ஸாத4நாந்தரப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வத்துக்கும் அநுகு3ணமாக ஸாத்4யோபாயவிதி4களை நயிக்கையுசிதம். இப்படியிருக்க ஸாத்4யோபாயவிதி4-த்வேந அபி4மதவாக்யங்களிலே 'ஏக'ஶப்3த3ாதி3களாலே ஸித்3தே4ாபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யம் சொன்னாலும் ஸாத்4யோபாயவிதி4க்கு அதி4காராதி4விதி4த்வேந நயநமுசிதமென்னு-மது கிம்புநர்ந்யாயஸித்3த4ம். விஶ்வாஸபூர்வகப்ரார்த்த2நாமாத்ரத்தை பா4ஷ்யகாராதி3கள் அநுஷ்டி2த்ததும் அதி4காரார்த்த2மாகவல்லது ஸாத4நத்வேந அன்று என்று ஸூசிதம். இத்தால் - "சிலர் ஸித்3தே4ாபாயமுக2த்தாலே ஸாத்4யோபாயத்தை அழிக்கப்பார்ப்பர்கள்; இவர்களை விலக்கும்படி - பராமர்ஷிகளும், பா4ஷ்யகாராதி3களும் விஶ்வாஸபூர்வகப்ரார்த்த2நாத்மக-நிக்ஷேபாதி3களைத்தாங்களும் அநுஷ்டி2த்து, இதுக்கு ஶாஸ்த்ரங்களை மூதலித்துக்கொண்டு உபதே3ஶபரம்பரையும் நடத்திப்போருகையாலே, ஶேஷித்வாதி3ஸம்ப3ந்த4ம் நித்யமேயாகிலும் கர்மவான்களான ஜீவர்கள் விஷயத்தில் ஈஶ்வரன் ஒரு ஸாத்4யோபாயவிஶேஷத்தை முன்னிட்-டல்லது ரக்ஷியான்"(ர.ஸாரே ஸித்3தே4ாபாயஶோத4நாதி4காரே-பக்கம் 353) என்றித்யாதி3களும் த3த்தோத்தரமென்று ஸூசிதம்.

ஸாத்4யோபாயவிஶேஷத்தாலே வஶீகார்யமுமாயிருக்கிற ஸித்3தே4ாபாயம் என்றும் புருஷார்த்த2த்துக்கு ஸாத4நமாக ஶாஸ்த்ரவிஹிதமான ஸாத்4யோபாயம் ப4ரந்யாஸ-பர்யந்தமாகவென்றும், உபாயப்ரகாரம் வஶீகரணவிஶேஷமென்றும், அகிஞ்சநனை அதி4காரிக்கு யத2ாவிதி4 ரக்ஷாபேக்ஷ(?ா)பூர்வகப4ரந்யாஸத்தையொழிய வேறொன்றுமபேக்ஷையில்லாத ஸித்3தே4ாபாயத்தை "மாமேகம்" என்றுகாட்டி, அதினுடைய வஶீகரணார்த்த2மான ஸாத்4யோ-பாயத்தை "ஶரணம் வ்ரஜ" என்கிற விதி4யாலே காட்டுகிறது. ||61||

62. "இப்படி விதி4க்கிற ப்ரபத்திரூபவித்3யைக்கு ஶரண்யப்ரஸாதி3தமாக சோதி3தத்வத்தால் வருகிற உபாயத்வம் ப4க்தியோக3துல்யம்" இத்யாதி3களைக்கொண்டு வருகிற ஶங்கா-பரிஹாரார்த்த2த்வேந உத்தரக்3ரந்த2ாவதாரிகை (ஆனாலும் அநந்தக்லேஶேத்யாதி3). (ஸ்வப்ரபத்தி-யாலே) என்றது - ப4க்தியோக3வத்ப்ரஸாத3ரூபாத்3ருஷ்டத்3வாரகஸாத4நமாக ஸ்வாநுஷ்டி2த-ப்ரபத்தியாலேயென்றபடி. (வஶீகரித்து) என்றது - ப4க்தியோக3ஸாத்4யாபூர்வஸ்த2ாநீயப்ரஸாத3-துல்யப்ரஸாத3யுக்தனாம்படி பண்ணியென்றபடி. (தத்ப்ரஸாத3த்தாலே) என்றது - ப்ரபத்தி-ஜந்யாபூர்வஸ்த2ாநீயப்ரஸாத3த்தாலேயென்றபடி. " 'மஹாத்வாபதி3 ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ ப4க3வாந் ஹரி:' (ப4ார.அப4ா.)என்கிற வசநத்திலே ப4க3வத்ப்ரபத்திக்கு மஹாபந்-நிவ்ருத்திஸாத4நத்வப்ரதீதியைக்கொண்டு ப்ரபத்த்யுபாயாநுஷ்ட2ாநம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே மூலத்திலே [ஆபத்தை] என்றது" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே) இத்யாதி3. "மஹத்வவிஶேஷிதையான ஆபத்து அநந்தக்லேஶப4ாஜநமான ஸம்ஸாரம்" என்று "முக்2யஸ்ய நிர்விஶேஷணா" என்கிற ந்யாயத்தாலே மூலத்திலே [ஆபத்தை] என்று விஶேஷணரஹிதமாக நிர்தே3ஶமென்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸம்ஸாரமாகிற ஆபத்தை இதி). [2](ததே3கபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபஹாநியாகிற) என்றது - ப4க3வத3த்யந்தாபி4மதா-த்3ருஷ்டத்3வாரகஸாத4நப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வரூபஸ்வரூபாநுப்ரவிஷ்டவிஶிஷ்டாபி4மத்-யவிஷயத்வமாகிற என்றபடி.

இங்கே ஸ்வரூபபரமூலமந்த்ரஸ்த2நமஶ்ஶப்3த3த்தாலும் "அநைஶ்வர்யாத் ஸ்வப4ாவஜாத்" ( ) இத்யாதி3களாலும் உபாயப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வம் ஸப்3த4ம். [1]"ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யாவஷ்டப்4ா-த4ஸ்து தத்3விரோத4 உதீ3ர்யதே" ( )என்று உபாயாந்தரராஹித்யரூபகார்ப்பண்யஜ்ஞாந-விரோதி4த்வேநோக்தமான ஸ்வாதந்த்ர்யநிவர்த்தகத்வமிறே. [2]"ஸ்வாதந்த்ர்யஸ்வத்வதீ4மயம்। ந மமேத்யநயா வாசா நத்த்ரா ஸ்வஸ்மாத3போஹ்யதே" ( )என்று நமஶ்ஶப்3த3த்துக்குச்-சொல்லிற்று. "ஸ்வப4ாவஜாத3நைஶ்வர்யாத்" ( ) என்று ஸ்வாப4ாவிகபாரதந்த்ர்யமிறே உபாயா-ப4ாவஹேதுவென்று சொல்லிற்று. ஸ்வாப4ாவிகாஸாமர்த்2யம் உபாயாப4ாவஹேதுவென்னுல் அநாதி3வாஸநாயோக3ாதி3ஹேதுகமான அஶக்திக்கு ஸ்வாப4ாவிகத்வம் வ்யாஹதம்; ஆகையால் ஸாத4நப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வம் ஸித்3த4ம். "நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்4ய:"(மு.உ..3 7-9), "ந ஹ்யத்4ருவை:" (க.உ..1 0) இத்யாதி3களிலே அஸங்கோசந்யாயத்தாலே ஈஶ்வரனுக்கு அநந்ய-ஸாத்4யத்வமும் ஸித்3த4ம். இப்படி தத்வபரவாக்யப்ராப3ல்யத்தாலும் உபாயபரவாக்யஸ்தைக3-ஶப்3த3ாதி3களாலும் இந்த ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம் கூடாது. 'ஶரணம் வ்ரஜ' இதி விதி4யால் உபாயத்வமென்னில், உபக்ரமாவக3தங்களான 'மாம்'ஶப்3தே3ாக்தகு3ணஸம்ப3ந்த4ங்களும், 'ஶரண'-ஶப்3தே3ாக்தமான உபாயத்வமும், 'ஏக'ஶப்3த3ார்த்த2மான நைரபேக்ஷ்யமும் ப3ாதி4த-மாம். இது ப4க்திவது3பாயமானுல் ப4க3வது3பாயத்வம் வ்யர்த்த2ம். இதுக்கு உபாயாந்தரஸ்தா2ந-நிவேஶரூபத்வமும் வ்யாஹதம். மோக்ஷோபாயதயா தானும் ப4ரமானுல் ப4ரந்யாஸாத்மகத்வமும் உச்சி2ந்நமாம்; யத்கிஞ்சிது3பாயவத: தத3ந்யோபாயாநபேக்ஷத்வம் நைரபேக்ஷ்யமாகாது. ஸகூ4பாயத்வம் ப4க3வது3பாயத்வவ்யவஹாரப்ரயோஜகமென்னில், த்3வாத3ஶவார்ஷிகாத்3ய-ஶாக்தனுக்கு ஸேதுஸ்நாநாதி3ஸகூ4பாயத்திலும் ப4க3வது3பாயத்வவ்யவஹாரம் ப்ரஸங்கி3க்கும். உபாயபூ4தனனவன் செய்விக்கச்செய்யும் வ்யாஜமாத்ரத்தை அவனோடொக்க உபாயமாகவேண்டுகை என்கை உசிதமன்று என்று 'ஏக'ஶப்3த3தாத்பர்யம்'(ர.ஸாரே சரம-ஶ்லோகாதி4காரே 'ஏக'ஶப்3த3ார்த்த2ம் பக்கம் 6 6 7) என்கையும், ப4க்திக்கும் [3]ஈத்3ருஶ-வ்யாஜத்வம் உண்டாகையாலே விஶிஷ்ய ப்ரபத்திவிதி4யில் 'ஏக'ஶப்3த3ப்ரயோக3-ப்ரயோஜநமாகமாட்டாமையாலே [4]உசிதம் என்று "விதி4க்கு க்ருதிஸாத்4யத்வமாத்ரமர்த்த2ம்" என்று ப4ாஷ்யாதி3களிலே [5]உபக3தமாகையாலே தத்3ப3லாது3பாயத்வமும் ஸித்3தி4யாது. யோகே3ாபாஸநாதி3களிலே உபாயாந்தராப4ாவத்தாலே உபாயத்வம் ஸாமர்த்2யகல்ப்யம் .

இங்கே ப4க3வது3பாயத்வ-தந்நைரபேக்ஷ்யாதி3களாலே கல்பனைக்கு ப்ரதிரோத4முண்டு: ஆகையால் இதுக்கு ப4க்தியோக3துல்யமாக அத்3ருஷ்டத்3வாரகஸாத4நதயா வஶீகரணத்வமில்லே; ஏதத்3விதி4யும் அத்4யயநவிதி4போலே வித்4யந்தராபேக்ஷிதாதி4காரஸித்3த்4யர்த்த2விதி4யாம்; ஸித்3தே4ாபாயப்ரவ்ருத்திப்ரதிப3ந்த4கஸாத்4யோபாயஸவாஸநத்யாக3ஹேது, தத்3க3தா-நுபாயத்வாத்4யவஸாயப்ரயோஜகப4க3வது3பாயத்வாத்4யவஸாயவிதி4யுமாம்; ப்ரார்த்த2னையும் ப2லத்திறுடைய அஸித்3த4த்வரஸ்யத்வங்களாலேயும், ஸ்வயம்ப்ரயோஜநப4க3வந்-முகே2ால்லாஸார்த்த2விதி4யாலும் வரும். ஆகையால் வித்4யநுபபத்தியுமில்லே. இத்தையெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (ஓராபத்தையித்யாதி3). [6]"தத்வஜ்ஞாநஹேதுகமான ஸாத4நாந்தரவிஷயநிவ்ருத்த்யாக்3யயத்நவிஶேஷம் ஸுஷுப்த்யாதி3களிலில்லாமையாலே அதிப்ரஸங்க3ாவகாஶமில்லே" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (இவன் ஸ்வயத்நத்தில் நிவ்ருத்தனுயிருக்க) என்று. "ஜ்ஞோऽத ஏவ" [7](ஸ.ஸீ.2-3-1 9)என்கிற ஸூத்ரத்திலே "ஶ்ருதிவ்யக்திபே4தே3பி அதஶ்ஶப்3த3: அர்த்த2வஶாத3பேக்ஷிதம் வாக்யவிஶேஷமுபஸ்த2ாபயதி" என்கிற ஶ்ருதப்ரகாஶிகாநிர்வாஹத்தையுட்கொண்டருளிச்செய்கிறுர் (அத்தையென்றது ஆபத்-

ஸாமாந்யத்தைப்பற்ற) இத்யாதி3. அர்த்த2வஶாத்3விஶேஷவித்3தி4யென்று கருத்து. [அஞ்சாமதி4காரிக்குப்புருஷகாரவிநாஶ்யம்](வா-267)என்று உத்தரத்ர ஸாத4நப்ரபத்தி-நிஷ்ட2னுக்கும் ஸகலகர்மநிவ்ருத்தியைச்சொல்லுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அல்லது ப்ரக்ருதாபத்து தன்னையே பராமர்ஶித்தபடியன்று) என்று. ॥62॥

63." "ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" (ல.த.17-79)என்கிறவித்தையுட்கொண்டு ஶங்கையில் உத்தரக்3ரந்த2ாவதரணம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆனாலும் 'ரக்ஷ்யா-பேக்ஷாம்') இத்யாதி3. "ஸர்வஜ்ஞோபி ஹி விஶ்வேஶ: ஸதா3 காருணிகோபி ஸந் । ஸம்ஸார-தந்த்ரவாஹித்வாத்3ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே ॥" (ல.த.17-79)என்கிற வசநத்தில் ப்ரதீகம் (ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே) என்கிறவிது. வசநத்துக்கு ஸங்க்3ரஹேணை அர்த்த2ம் (ரக்ஷகனை) இத்யாதி3. ஸர்வஜ்ஞத்வகாருணிகத்வப3லிதம் (ரக்ஷகனை) இதி. 'விஶ்வேஶ'ஶப்3த3ார்த்த2ம் (ஸர்வேஶ்வரன்) இதி. "ரக்ஷ்யஸ்ய அபேக்ஷா" என்று விக்3ரஹித்தர்த்த2ம் (ரக்ஷ்யபூ4தனை) இத்யாதி3. "ப்ரதீக்ஷதே" என்கிறவிதினர்த்த2ம் (பார்த்திருக்கும்) இதி. இத்தால் ஈஶ்வர-ஸ்வப4ாவத்தால் இது வேணும் என்று பர்யவஸிதம்; இத்தையருளிச்செய்கிறார் (அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு) இத்யாதி3. " "இசைவித்தென்னை"(திருவாய்.5-8-9), "என் இசைவினை" (திருவாய்.1-7-4) இத்யாதி3களாலே உபாயாநபேக்ஷரக்ஷகனுடைய அபி4ப்ராயாநுவித4ாநமாகிற அநுமதியே உபாயநைரபேக்ஷ்யாஸங்கோசவித்3த்4யர்த்த2ம். [அபேக்ஷிதம்] என்கையாலே - 'அப்ரதிஷித்3த4மநுமதம் ப4வதி' என்கிறபடியே பூர்வோக்தாப்ரதிஷேத4த்துக்கு(வா-60) அநதிரிக்தமாகையாலே அபேக்ஷிதம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நீ எனக்கு ரக்ஷ்யமென்றால்) இத்யாதி3. பாநீயார்த்தி2க்கு க்ஷீரம்போலே அநுமதிமாத்ரார்த்தி2யான நிரபேக்ஷோபாயபூ4தனுக்கு ரக்ஷ்யாபேக்ஷை. அதாவது - க்ஷீரம், பிபாஸிதனுக்குப்பிபாஸா-ஶமநஸமர்த்த2த்3ரவ்யமாத்ரத்தாலே உபஜீவ்யமாம், ரஸவிஶேஷாதி3கள் அவர்ஜநீயதையாலும், ப2லாந்தரார்த்த2மாகவும் கிடக்குமா போலே; இங்கும் அபேக்ஷாநியதமான அநுமதிமாத்ர-நிரபேக்ஷோபாயபூ4தனுக்கு அதி4காரார்த்த2மபேக்ஷிதமாய், அபேக்ஷை முகே2ால்லாஸ-விஶேஷஹேதுவாயும் ப2லத்தினுடைய அவித்3த4த்வரஸ்யதைகளாலும் அவர்ஜநீயமாயிருக்கும்; இத்தையருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷ்யத்வாநுமதித்3யோதகம்...என்று கருத்து) என்று.

(1)"அபேக்ஷைக்கு ரக்ஷ்யத்வாநுமதித்3யோதகத்வம் ஸ்வவ்யாபகாநுமத்யநுமாபகத்வம்; உபாயத்வப்ரார்த்த2னையும் அநுமத்யநுமாபகதையாலே நிரபேக்ஷோபாயபூ4தனுக்கு அபேக்ஷிதை" என்றருளிச்செய்கிறார் (யாச்நா ப்ரபத்திரித்யாதி3). (ப்ரார்த்த2நாமதி:) என்கிறவித்தோடே ஐகார்த்2யாத் (யாச்நா ப்ரபத்தி:) என்கிறவிதுக்கும் யாச்நாரூபஜ்ஞாநவிஶேஷம் அர்த்த2ம் என்று ப்ரதீகக்3ரஹணஶைலியாலே வ்யஞ்ஜிதம். இங்கே (2)"(யாச்நா) என்றும் (ப்ரபத்தி:) என்றும் பத3த்3வயமாய், (ப்ரபத்தி:) என்று லக்ஷ்யநிர்தே3ஶமும்; (யாச்நா)ஶப்3த3ாந்தம் லக்ஷணநிர்தே3ஶமும், (ஶரணாக3தி:) என்று 'ஶரணாக3தி'ஶப்3த3த்துக்கு 'ப்ரபத்தி'-ஶப்3த3பர்யாயத்வவிதி4யும்" என்று சொல்லுவாருமுண்டு; இப்படியாகில் (3)அர்த்த2த்3வய-வித4ாநத்தில் வாக்யபே4த3ம் வருகையாலே இது கூடாது என்று (ஶரணாக3தி: - ப்ரபத்தி:) என்று லக்ஷ்யநிர்தே3ஶம்.அதில் (ஶரணாக3தி:) என்கிறவித்தால் - ரக்ஷ்யத்வாத்4யவஸாயாத்மக-மான ப்ரபத்திவிஶேஷத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. "(யாச்நா)ஶப்3த3ாந்தம் லக்ஷணகத2நம்" என்று சொல்லுவாருமுண்டு.

(ஸ்வீகாரத்தை அப்ரதிஷேத4த்யோத3கம் என்றிறேயித்யாதி3). ஸ்வீகாரத்தை என்றது - உபாயஸ்வீகாரத்தை என்றபடி. உபாயஸ்வீகாரரூபத்வாத் ஸ்வயமநுபாயமான இந்த வரணம் உபாயநிரபேக்ஷாபாயபூ4தனுக்கு அதி4காரார்த்த2மபேக்ஷிதாப்ரதிஷேத4த்3யோதகமாமல்லது [(1)]ஸ்வயமுபாயமான உபாஸநம் உபாயாநபேக்ஷமான ஸித்3தே4ாபாயத்துக்கு அபேக்ஷிதமான அப்ரதிஷேத4த்துக்கு அநுமாபகமாகாதென்று கருத்து. இத்தால் `அநுமதிமாத்ரமென்றால் அது உபாஸகனுக்கும் துல்யம்`(ர.ஸாரே.சரமஶ்லோகாதி4காரே 'ஏக'ஶப்3த3ார்த்த2ம் பக்கம் 668) என்னுமதுவும் த3த்தோத்தரம் என்று ஸூசிதம். ॥63॥

64. "நியதாந்வயவ்யதிரேகஶாலியான அநுமதிக்கு ஸ்வஸ்வப4ாவபர்யாலோசநயாபி ஸாத4நத்வமில்லையென்று சொல்லுகிறது உத்தரக்3ரந்த2ம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே ஶங்காரூபேண அவதாரிகை (இப்படி அநுமதிஸாபேக்ஷனுயித்யாதி3). "உபாஸநவத் நியதாந்வயவ்யதிரேகஶாலித்வாத் ப்ரஸாத3ரூபாத்3ருஷ்டத்3வாரகஸாத4நத்வம் அநுமதிக்கும் கூடும்" என்று ஶங்காபி4ப்ராயம். `மூலத்தில் [எல்லா உபாயத்துக்கும்] என்கிற 'எல்லா'ஶப்3த3ம் உபேயபே4த3பி4ந்ந-உபாயஸாகல்யபரம்`என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பே4ாக3மோக்ஷேத்யாதி3). (அதி4கரிக்குமவனுக்கு) என்றது - தத3தீ4நப2லப4ாக்காகவேணும்` என்னுமவனுக்கென்றபடி. (நீ இவ்வுபாயத்தை அநுஷ்டி2 என்றால்) என்கிறவிது "யஜேத ஸ்வர்க்க3காம:" ( ), "முமுக்ஷுர்த்4யாயீத" [(2)]( )என்கிற விதி4வாக்யங்களிலே ஸாமாந்யோக்திக்கு விஶேஷபர்யவஸாநஸித்3த4ார்த்த2கத2நம். (அப்படியே செய்கிறேனென்னுமநுமதிபூர்வகமாக) என்கிறவிது விதே4: ப்ரவ்ருத்திநிர்வாஹகத்வார்த்த2ம் ஆகாங்க்ஷாப3லத்தாலே உதி3க்கக்கடவதான "ஸ்வர்க்க3காமஸ்ய இத3ம் கார்யம், அஹமபி ஸ்வர்க்க3காம:, அதோ மமேத3ம் கார்யம்" இதி யுக்திபுரஸ்ஸரம் யாகே3 யஷ்டு: ப்ரதிஸந்த4ாநத்தை அபி4லபிக்கிறது. யத்3வா, "யதே2ச்ச2ஸி தத2ா குரு" (கீ3.18-63), "கரிஷ்யே வசநம் தவ" (கீ3.18-73)என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (அநுஷ்டி2) என்றும், (செய்கிறேன்) என்றும் மத்4யமோத்தமபுருஷநிர்தே3ஶமென்று கண்டுகொள்வது.

இத்தால் - உபாயகர்த்ருத்வாவஸ்த2ாபூர்வப4ாவியான நியோஜ்யத்வாவஸ்த2ாவிஶேஷமான இந்த ஜ்ஞாநம் கரிஷ்யமாணோபாயவ்யாவ்ருத்தமாய் ஸ்வயமநுபாயமாயிருக்குமென்றபடி. (இவ்வநுமதிக்கு அதி4காரிவிஶேஷணத்வமொழிய ஓரிடத்திலும் ... ஸாத4நத்வமில்லாமை காட்டப்பட்டது) என்று அந்வயம். "ஸித்3தே4ாபாயாநுமதி: அநுபாய:, உபாயாநுமதித்வாத், யாக3ாத்3யநுமதிவத்" என்கிற அநுமாநம் விவக்ஷிதம். இத்தால் - `[எல்லாவுபாயத்துக்கும்] என்கிறவிதுக்கு ஸாத்4யஸித்3த4ரூபமான எல்லாவுபாயங்களுக்கும் என்றர்த்த2ம்` என்கிற யோஜனையிலே ஸித்3தே4ாபாயஸாத4ாரண்யாம்ஶம் ப்ரக்ருதாநுபயுக்தமென்று கருத்து. (ரக்ஷ்யத்வமித்யாதி3) - இங்கே ரக்ஷணமாவது - ஸ்தி2திப்ரவ்ருத்திவிஶிஷ்டஸ்வரூபத்தினுடைய ஸத்தாநிர்வஹணம்; (ரக்ஷ்யத்வ)மாவது - உபாயாநபேக்ஷப2க3வந்நிர்வாஹ்யஸ்தி2திப்ரவ்ருத்திவிஶிஷ்டஸ்வரூபஸத்தாகத்வம். (அவ்வாகாரத்தை) என்றது - ரக்ஷ்யத்வத்தை என்றபடி.

(இச்சேதநனித்யாதி3) - ப்ரமாணத: ப்ரதிபந்நமான ப4க3வத்3ரக்ஷ்யத்வத்திலே உபபத்திமுக2த்தாலே "ஏததே3வமேவ" என்கிற [(3)]உபக2மரூபமான அநுமதியானது ரக்ஷ்யமான அசேதநத்திலன்றிக்கேயிருக்கையாலே, [(4)]ரக்ஷணவ்யபி4சாரியாய், ரக்ஷ்யனான சேதநன்பக்கலிலே ரக்ஷ்யத்வத்தோடே ஸஹத்3ருஷ்டமாத்ரமாய், அவர்ஜநீயஸந்நிதி4யுமாய், ஸாத4நமன்றிக்கே-

யிருக்குமென்று கருத்து. (சேதநாசேதநஸாத4ாரணமாயிருக்கச்செய்தே) என்கிறவித்தால் வ்யபி4சாரித்வம் வ்யஞ்ஜிதம். [1]"அநுமதிரியம் ஸாத4நம், ரக்ஷணத்பூர்வம் ரக்ஷயவ்ருத்தித்வாத்: உபாஸநவத்" என்கிற அநுமாநம் ப2லகாமநாயுக்தபுருஷதந்த்ரத்வத்தாலே ஸோபாதி4கம் - யத்ர ஸாத்4யத்வே ஸதி ஸாத4நத்வம், தத்ர ப2லகாமநாவத்புருஷதந்த்ரத்வம்; யதா2 உபாஸநே இதி ஸாத்4யவ்யாபகத்வமும், ப்ரமேயத்வாதௌ3 ஸாத4நாவ்யாபகத்வமும் கண்டுகொள்வது.

[2]உபக3ஶருபமான யத2ாவஸ்தி2தஸ்வப4ாவாநுமதி, அபுருஷதந்த்ரமுமாய், ப2லகாமநாரஹிதஸாத4ாரணமுமாகையாலே, பக்ஷத்திலே உபாதி4நிவ்ருத்தியுண்டென்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (சேதநனை வாசியைப்பற்ற வந்ததாகையாலே) என்று. அசித்3வ்யாவ்ருத்த்யாத்மகசைதந்யஸ்வப4ாவக்ருதத்வேந அபுருஷதந்த்ரமாய் வந்ததாகையாலேயென்றபடி. "ஶாஸ்த்ரஸ்ய மநுஷ்யாதி4காரத்வாத்" (ஸ்ரீப4ா.1-3-24)என்று மநுஷ்யவிஷயமாகச்சொன்ன [3]உபாஸநாதி3ஶாஸ்த்ரம் பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநரஹிதஶக்தாஶக்தவிஷயமென்று கருத்து. "[சைதந்ய-[4]கார்யமாகையாலும்] என்கிறவிதுக்கு - அசேதநத்திலே ரக்ஷ்யத்வவ்யபி4சாரியுமாய், சேதநன்பக்கலிலே யத2ாவஸ்தி2தஸ்வப4ாவஜ்ஞாநத்தால் ஸ்வத ஏவ ப4ாவிதயா அபுருஷதந்த்ரமுமாயிருக்கையாலும்" என்றர்த்த2மாகையாலே, " 'சைதந்யக்ருதம்' என்றும் - உபாஸநாதி3களும் மற்றுள்ள சேதநப்ரவ்ருத்திகளுமெல்லாம் சைதந்யக்ருத்யமாகையாலே, இதுக்கொரு வாசி சொல்லிற்றுகாது" (ர.ஸாரே சரமஶ்லோகாதி4காரே 'ஏக'ஶப்3த3ார்த்த2ம் - பக்கம் 668)என்னும் ஶங்கை பரிஹ்ருதை என்று ஸூசிதம். [5]"உபதே3ஶாநந்தரம் உபதி3ஷ்டார்த்த2விஷயகமநநப்ரயுக்தமாய், யத2ாவஸ்தி2தவஸ்துவிஷயமான இந்த ததே3கரக்ஷ்யத்வாநுமதிக்கு புருஷதந்த்ரத்வமே வந்ததாயிருக்கை" என்கிறவித்தால் வ்யாவர்த்யமாகையாலே, உபதே3ஶம் வ்யாவர்த்யமல்லாமையாலே, "சேதநனுக்குத்தானே வரும் என்று விவக்ஷிக்கில் உபதே3ஶிக்கவேண்டாதொழியும்"(ர.ஸாரே சரமஶ்லோகாதி4காரே 'ஏக'ஶப்3த3ார்த்த2ம் - பக்கம் 668) என்னுமதுவும் த2த்தோத்தரமென்று கருத்து. புருஷதந்த்ரத்வமாவது - ப2லாவ்யவஹிதஸாத4நதயா புருஷக்ருதிவிதே4யத்வம். ஏதாத்3ருஶபுருஷதந்த்ரத்வம் யத2ாவஸ்தி2தவஸ்தூபக3ஶருபமான ரக்ஷ்யத்வாநுமதிக்கில்லை. [ப்ராப்தித3ஶையிலும்] என்கிற ஸமுச்சயதாத்பர்யம் (உபாயத3ஶையிலன்றிக்கே இதி). "ஆட்கொள்வானொத்து" (திருவாய்.9-6-7)இத்யாதி3யை உட்கொண்டருளிச்செய்கிறுர் (அவன் வ்யாமோஹாநுகு3ணமாகவித்யாதி3). வ்யக்தசதுர்த்2யர்த்த2ாந்விதநமஶ்ஶப்3தா3ர்த்த2த்தை உட்கொண்டு (திருவுள்ளமான படியித்யாதி3). (இத்தாலிதி) - இங்கே "ரக்ஷணாநுமதி: ந ஸாத4நம், ஶேஷிவ்யாபாராநுமதித்வாத்: உபேயத3ஶாயாம் தத்க்ருதவிநியோக3விஶேஷவிஷயகாநுமதிவத்" என்கிற அநுமாநம் வ்யஞ்ஜிதம். (ஶேஷி செய்யுமதுக்கித்யாதி3) - ஶேஷிக்ருதநிரபேக்ஷரக்ஷணத்தில் இவன் பண்ணுமநுமதியானது, ஶேஷ்யதிஶயகரஶேஷிச்ச2ாநுவித4ாயித்வரூபஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யாத்மகஸ்வரூபாந்தர்பூ4தமென்றபடி. (இத்தால் ஸாத4நமாகிலித்யாதி3) - "ரக்ஷணாநுமதி: ந ஸாத4நம், ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யகார்யத்வாத்: கைங்கர்யவத்" என்கிற அநுமாநம் ஸூசிதம். உபாஸநம், ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யகார்யமானாலும் கைங்கர்யம் போலேயும், ரக்ஷணாநுமதிபோலேயும் காஷ்ட2ாபந்நஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யகார்யமன்று. "அசித்3வ்யாவ்ருத்தஸ்ய ஶேஷ:" என்று விக்3ரஹித்தர்த்த2ம் (ஜ்ஞாத்ருத்வத்தாலே இத்யாதி3). (ஜ்ஞாநகார்யமான அநுமதி) என்றது ஜ்ஞாநாவஸ்த2ாவிஶேஷரூபமான அநுமதி என்றபடி. (ஸாத4நமாக்க) என்கிற 'ணிச்'-ப்ரயோக3த்தாலே ஸ்வத: அஸாத4நத்வம் வ்யஞ்ஜிதமாகையாலே அருளிச்செய்கிறுர் (இதினுடைய அஸாத4நத்வஹேதுக்கள் இத்யாதி3). (கல்பிக்கப்போகாது) என்றது - ப்ரதிதர்க்கபராஹதியாலே ஸாத4நத்வாநுமிதி உதி3யாதென்றபடி. "அசித்3வ்யாவ்ருத்தே:

வேஷ:" என்று விக்3ரஹித்தர்த்த2ம் (ஜ்ஞாத்ருத்வரூபவ்யாவ்ருத்தியின்) என்று. [1]"அந்யார்த்த2ம் இந்த அசித்3வ்யாவ்ருத்தத்வம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அசித்3வ்யாவ்ருத்த) என்றது. ॥64॥

65. "சேதநாசேதநங்களுக்கு ததே3கரக்ஷ்யத்வம்அவிசேஷேண இருக்கிறப்போலே அசேதநத்வ-மும் அவிசிஷ்டமாயிருக்கலாமே! இப்படியன்றிக்கே அசித்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமான சித்தினுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வத்துக்கு ப்ரயோஜநம் வேணுமே! அது சாஸ்த்ரோக்தோபாயாநுஷ்டா2ந-ரூபமாகக்கடவது" என்கிற சங்கையிலே உத்தரக்3ரந்தம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அவதாரிகை (அசித்3வ்யாவ்ருத்திக்கு) இத்யாதி3. (அசித்3வ்யாவ்ருத்த) என்கிறவிடத்தில் விசேஷணதயா நிர்தி3ஷ்டமான அசித்3வ்யாவ்ருத்திக்கென்றபடி. பாட2ாந்தரத்திலே (அசித்3வ்யாவ்ருத்திக்கு) என்றது ஸுக3மம். "தீமனம்"(திருவாய்.2-7-8) - து3ஷ்டமநஸ்ஸை. "கெடுத்தாய்" - போக்கினாய். "மருவித்தொழும் மனமே"(திருவாய்.2-7-7) - அநந்யப்ரயோஜநமாகத்தொழுகைக்குப்பரிகரமான மநஸ்ஸை. "தந்தாய்" - ப்ரஸாதி3த்தாயென்றபடி. இங்கே மநஸ்ஸினுடைய தோ3ஷநிவர்த்தநமும் கு3ணாதா4நமும் விவக்ஷிதம். ஹேத்வநுக்தியாலே உபகாரத்வமும் ஸித்3த4ம்; இந்தையருளிச்-செய்கிறார் (ஸித்3தே4ாபாயமான) இத்யாதி3. (அவன் திருவடிகளில்) இதி. "உனபாதம்" (திருவாய்.10-8-10) என்றத்தையுட்கொண்டு (அவன் திருவடிகளில்) என்றது. "பணி செய்து" என்கிறவித்தால் ஸித்3த4மான அர்த்த2ம் (கைங்கர்யங்களில்) என்றது. "உகந்து" என்றதி-னர்த்த2ம் (உகப்பும்) இத்யாதி3. (அத்தால் ...விளைகிற) என்றது - இவனுகப்பாலுண்டான என்றபடி. "அந்நமத3ந்நமத்3மி" (தை.உ.ப்4ருகு3.)என்கிறபடியே ப்ரத2மம் இவனுக்குண்டான கைங்கர்யாநந்த3ம்; அநந்தரம் தத்3த3ர்சநஜநிதப4க3வதா3நந்த3ம். அநந்தரம் தத்3த3ர்சந-ஜநிதமான இவனுடைய ஆநந்த3ம்; ஸர்வத்ர இவனுடைய ஆநந்த3ம் ப4க3வத்3-போ4க்3யத்வார்த்த2மென்று கண்டுகொள்வது.

[2]நிருபாதி4கரக்ஷகவாசகமான அகாரத்துக்கும் கைங்கர்யவாசகமான வ்யக்தசதுர்த்தி2க்கும் விரோதி4நிவ்ருத்தி(நிவர்த்தந - பா.)பரமான நமஸ்ஸுக்கும் மத்4யநிர்தி3ஷ்டமான மகாரோக்த-ஜ்ஞாத்ருத்வத்துக்கும் ஸ்ம்ருத்யநுப4வரூபமான ஸ்வவிப4ாக3ாநுகு3ணமுக்3யப்ரயோஜநம் உபாயாதி3விஷயகோபகாரஸ்ம்ருத்யாதி3கள்; உபாயாபேக்ஷிதமான அநுமதி தந்நாந்தரீயகை. உபாஸநாதி3கள் ஔபாதி4கப்ரயோஜநங்களென்றபடி. இத்தால் பாஞ்சாலிகாபரிஷ்வங்க3-வ்யாவ்ருத்தியே அசித்3வ்யாவ்ருத்திப2லமென்றபடி. ॥65॥

66.(இவன்பக்கலுள்ளது) இத்யாதி3. (ஒன்றும் உபாயமன்றாகில்) என்றது - ஸ்வயத்ந-நிவ்ருத்தியும், அபேக்ஷையும், வரணமும், அநுமதியும் அபூர்வஸ்தா2நீயப்ரஸாத3ஜநகங்களன்றாகில் என்றபடி. [உன் மனத்தால் என் நினைந்திருந்தாய்] என்றது திருமொழி(2-7-1). இதுக்கர்த்த2ம் (இத்தலையில்) இத்யாதி3. (ஒன்றும்) என்றது - "குவளையங்கண்ணி" என்கிற ஜ்ஞாநமும். "கொல்லியம்பாவை" என்கிற - பாரதந்த்ர்யமும், "நின் தான் நயந்து" என்கிற ஸ்வரூபாநுரூப-ப4க்தியும், ஸ்வயத்நநிவ்ருத்த்யாதி3களும் என்கிற இவற்றிலொன்றும் என்றபடி. (கைகழிந்த-வற்றுக்கும்) என்றது - து3ர்நிர்வாஹ்யத்துக்கும் என்றபடி. (ஒரு போக்கடி) என்றது - ஒரு நிர்வஹணப்ரகாரமென்றபடி. "ஸுஹ்ருத3ம் ஸர்வபூ4தாநாம்" (கீ3.5-29)இத்யாதி3யை உட்கொண்டு (ஹிதைஷியான) இதி. ரக்ஷணசிந்தாசீலனென என்றபடி. (அவன் நினைவே உபாயம்) என்றது - அபூர்வஸ்தா2நீயப்ரஸாத3ஜநகமென்றபடி. (ஆழ்வார்) - திருமங்கையாழ்வார். "ஸர்வஜ்ஞோபி ஹி" இத்யாதி3யை உட்கொண்டு (ஸர்வஜ்ஞனும்) இத்யாதி3. 'ஈசிசாப்3த3ம்

ஸாக்ஷிணையும் ஸ்வாமியையும் சொல்லவற்ருகையாலே தந்த்ரேண உப4யம் விவக்ஷிதம் என்னு-மபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஸர்வஸாக்ஷியாய் ப்ராப்தனுய்) இதி. 'காருணிக'ஸப்3த3ம் 'தத3ஸ்ய ஸீலம்' என்கிற ஸீலார்த்த2ப்ரத்யயாந்தம் என்கிற அபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (பரமத3யாளுவாய்) இதி. 'ஸந்' என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (இருக்கிற) இதி. 'ப்ரதீக்ஷதே' என்கிற-வித்தால் வ்யஞ்ஜிதமான அர்த்த2ம் (இச்சேதநோஜ்ஜீவநார்த்த2மான நினைவு) என்றது. ॥66॥

67.(1)வசநஸ்த2'ஸதா3'ஸப்3த3த்தையும் 'ப்ரதீக்ஷதே' என்கிற வர்த்தமாநப்ரத்யயத்தையு-முட்கொண்டு மூலத்திலே [அதுதானெப்போதுமுண்டு] என்றது. இதுக்கர்த்த2ம் (இவன் யாதானும் இத்யாதி3). உபாயோபேயாந்தரபரனுயிருக்கிற காலத்தோடென்றபடி. (இப்போது) என்றது - ஸ்வயத்நநிவ்ருத்த்யாதி3களுடான இந்தக்காலத்தோடென்றபடி. ॥67॥

68.(ஆனுல்) இத்யாதி3. அமோக4ஸங்கல்பனுகையாலே அவன் நினைவு ப2லோபத4ாயகமாகாதே போனமையெத்தாலே என்றபடி. வசநஸ்த2'ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம்' என்கிறவித்தை உட்கொண்டு மூலத்திலே [அது ப2லிப்பது] இத்யாதி3. இதுக்கர்த்த2ம் (அவன் நினைவு) இத்யாதி3. (கார்யகர-மாவது) என்றது - ப2லோபத4ாயகமாவது என்றபடி. (ஸ்வரக்ஷணசிந்தை) என்றது - ப்ராணத3த்3வாரகோபாயாநுஷ்ட2ாநபு4த்3தி4யென்றபடி. ॥68॥

69.(ஆப்த்யர்த்த2மாக) என்றது - யாத2ார்த்2யஜ்ஞாபநார்த்த2மாக என்றபடி. [தஞ்சமென் என்கிற நினைவு] என்றது - ஸ்வரக்ஷணசிந்தை என்றபடி. அது [குலைகை]யாவது - ஸாத4நாந்தர-விஷயகநிவ்ருத்தி. "மூலத்திலே [ஜீயர் அருளிச்செய்வர்] என்றது - ஒரு ப்ரப3ந்த4ஸ்த2மாக-வன்றிக்கே விடுவார்த்தையாக அருளிச்செய்வர் என்றபடி" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (வார்த்தை) என்றது. நஞ்ஜீயர் வார்த்தைக்கு (2)ப்ரக்ருதார்த்த2ஸம்வாத3ரூபத்வத்தைக்காட்டுகிறுர் (ஆகையா-லீஸ்வரன்) இத்யாதி3நா. ॥69॥

70.விஜிகீ3ஷாப்ரஸ்நோந்நயநபூர்வகம் உத்தரக்3ரந்த2ப்ரவ்ருத்தி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே ஸங்காமுகே2ந அவதாரிகை (ப்ராபகன் ஈஸ்வரனுனலும்) இத்யாதி3. "ப்3ரஹ்மவித3ாப்நோதி பரம்", "ப்3ரஹ்மணோ மஹிமாநமாப்நோதி" இத்யாதி3களிலே இவனுக்கு ப்ராப்த்ருத்வமும், அவனுக்கு ப்ராப்யத்வமும் சொல்லுகையாலும், ஈஸ்வரனுக்கு ப்ராப்த்ருத்வமுண்டானுல் அபூர்ணத்வாதி3கள் ப்ரஸங்கி3க்கையாலும், "ந தஸ்ய கார்யம் கரணஞ்ச வித்3யதே" (ஸ்வேதா.6-8)என்று கரணநிஷேத4த்தாலே ஸாத4நாநுஷ்ட2ாநாப4ாவம் ஸபி4க்கையாலும், உப4யலிங்க3-விஸிஷ்டனுக்கு க்ஷுத்3ரசேதநன் ப்ராப்யன் என்னுமது அநுபபந்நமாகையாலும், ப்ராப்த்ருத்வம் இவனுக்கேயாகவேணும்; "ஸப்3த்4வாநந்தீ3 ப4வதி"(தை.ஆ.7-1) "ஸமேத்ய ஸஹ மோத3தே" ( ) இத்யாதி3களாலே ப்ராப்திக்குகப்பானுமிவனேயாகவேணும்; [உபேயத்திலுகப்பும்] (வா-68) என்று கீழே சொல்லிற்றே; ஆகையாலே "ஸாஸ்த்ரப2லம் ப்ரயோக்தரி" என்று இவன் உபாயாநுஷ்ட2ாதாவாக வேணும்; ஆகையால் இவன் நினைவு இப்படி ஸாத்4யோபாயமாய் அப்ரத4ாநமாயிருக்கும் (3)என்னவும் கூடாது என்று அத்யந்தம் நிஷேதி4க்கவொண்ணுது என்று ஸங்காபி4ப்ராயம் கண்டுகொள்வது. மூலத்திலேயும் [உபாயம் அவன் நினைவு; இவன் நினைவு மாறினுல்] என்றத்தால் ப2லித்த அர்த்த2த்திலுடைய நிக3மநம் [ப்ராப்தாவும்] இத்யாதி3கமென்று அருளிச்செய்கிறுர் (அன்றிக்கே இச்சேதநன்கையில்) இத்யாதி3. (ஸ்வத்வம்) இத்யாதி3. ஸ்வத்வம் - யதே2ஷ்டவிநியோக3ார்ஹத்வம். ஸ்வாமித்வம் - யதே2ஷ்டவிநியோக்த்ருத்வாபி4ஸந்தி4மத்த்வம்.

'ஸ்தி2த'ஶப்3த3ாநுரோதே4நவும், "த3ாஸபூ4தா" இத்யாத்3யநுரோதே4நவும், "ஸஞ்ஜாதம்" என்கிறவிடத்தில் 'ஸம்'இத்யேகீகாரே என்று ஏகீக்ருத்ய ஜாதமென்றும், த4ர்மியோகே3 ஸஹஜமென்று பர்யவஸிக்கிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வதஸ்ஸித்3த4-மான) இத்யாதி3. லௌகிகஸ்வஸ்வாமிபா4வஸம்ப3ந்த4ம்போலே ஜந்மப்ரதிக்3ரஹக்ரியாதி3-ஜந்யமன்றிக்கே இருக்கிறதென்றபடி.

இத்தால் – ஸ்வஸ்வாமிஸம்ப3ந்த4பரஶாஸ்த்ரங்களாலும், "விபர்யயே து நைவாஸ்ய" என்று சேதநனுக்கு ப்ராப்யத்வமும், பரமசேதநனுக்கு ப்ராப்த்ருத்வமும் சொல்லுகையாலும், யாகே3ாபாஸநகைங்கர்யாதி3போ4த4கஶாஸ்த்ரப்ராமாண்யாந்யதா2நுபபத்த்யா தாத3ாத்விகா-திஶயலாப4ம் பூர்ணத்வாதி3விருத்3த4மன்றிக்கே ஸ்வாமித்வாநுகு3ணமாகையாலும், நிர்ஹேதுக-ரக்ஷகத்வத்தாலும், கௌஸ்துப4ஸ்தா2நீயமான சேதநஸ்வரூபம் வத்ஸலஸ்வாமிக்கு ப்ராப்யமாக-வற்றுகையாலும், "அஹமந்நாதே3ாஹமந்நாத3:" என்கிறபடியே இவனுடையவுகப்பும் அவனுகப்புக்கு ஹேதுவாகையாலும், அந்யதா2 சித3சித்3விபா4க3ம் வ்யர்த்த2மாக ப்ரஸங்கி3க்-கையாலும் [1]கரணநிஷேத4மும் ஸ்வஸங்கல்பாதிரிக்தலௌகிகோபகரணவிஷயமாகையாலும், அவனே உபாயமாகையாலே தத்ப2லமவனதாகையாலே "ஶாஸ்த்ரப2லம் ப்ரயோக்தரி" என்கிற-வித்தோடு விரோத4மில்லாமையாலும், "ப்3ரஹ்மவித3ாப்நோதி பரம்" இத்யாதி3கள் ஸ்வதந்த்ரா-தி4காரிவிஷயமாதல், [2]போ4க்3யத்வார்த்த2போ4க்த்ருத்வபரமாதலாகையாலும், [3]அத ஏவ கர்த்ருக3ாமிநி க்ரியாப2லஶேஷகாத்மநே பத3ாப4ாவமுமுபபந்நமாகையாலும், அநந்ய-ப்ரயோஜநப4க்திவிஶேஷயுக்தசேதநலாப4மே அவதாரப்ரயோஜநமாகையாலும், து3ஷ்க்ருத்3-விநாஶம் ஸங்கல்பஸாத்4யமாய், உபாஸகாநுக்3ரஹம் அந்தர்யாமித்வஸாத்4யமாய், த4ர்ம-ஸம்ஸ்தா2பநம் உபதே3ஷ்டாக்களிடத்திலே ஆவேஶித்து நிர்வஹிக்கத்தக்கதாகையாலே கு3ண-சேஷ்டிதாதி3களாலே அநந்யப்ரயோஜநசேதநலாப4மே அர்ச்சாவதாரபர்யந்தாவதாரப2லமாகை-யாலே அவனே ப்ராப்தா என்று பரிஹாராபி4ப்ராயம் கண்டுகொள்வது.

[4]ப்ராபயதே: கர்த்தரி 'ண்வுல்' ப்ரத்யயம் வந்து [ப்ராபக]ஶப்3த3ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராபிப்பிக்குமுபாயம்) இதி. (ஸர்வஜ்ஞத்வஸர்வஶக்தித்வ)ங்கள் ப்ராபகத்வோபயுக்தங்கள். [5](ஸத்யஸங்கல்ப)த்வம் – அஹேதுத்வே ஸதி அதிப்ரஸங்க3வாரகமான வ்யாஜத்தையிட்டு ரக்ஷிப்பதாக அடியிலே பண்ணிவைத்த அமோக4ஸங்கல்பயுக்தத்வம். 'ஆதி3'-ஶப்3த3த்தாலே காருணிகத்வாதி3கள் ஸங்க்3ருஹீதங்கள். (நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனை) என்றது – ஸ்வஸங்கல்பமந்தரேண ஸ்வயமந்யைஶ்ச நிவார்யனன்றிக்கேயிருக்கிறவனென்றபடி. ப்ரத2மஸங்க3தியிலே [ப்ராபகனும்] என்றது – த்3ருஷ்டாந்தார்த்த2ம். யதா2 ப்ராபகத்வம் அநந்யதா2ஸித்3த4ப்ரமாணஸித்3த4த்வாத3ாவஶ்யகம்; ஏவம் ப்ராப்த்ருத்வமபி அநந்யதா2-ஸித்3த4ப்ரமாணஸித்3த4த்வாத3ாவஶ்யகம் என்று கருத்து. த்3விதீயஸங்க3திக்கு ஹேத்வபி4ப்ரா-யேண ப்ராபகக்3ரஹணம். ப்ராபகத்வாதே3வ ப்ராப்த்ருத்வாதி3கம் ப2லிதம் என்று கருத்து. "ப்ராப்த்ருத்வத்திலும், [ப்ராப்திக்குகப்பான்] என்னுமதிலும் த்3ருஷ்டாந்தார்த்த2மாதல், ஹேத்வர்த்த2மாதல் மத்4யமணிந்யாயேந ப்ராபகக்3ரஹணம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே மூலத்திலே [ப்ராபகன்] என்று மத்4யநிர்தி3ஷ்டமென்று கருத்து. "ப்ரணஷ்டஸ்ய யதா2 லாப4:" என்கிறத்தையுட்கொண்டு (ஸ்வத்தினுடைய) இத்யாதி3."அங்கே ப4ரதமாரோப்ய முதி3தம்" (ரா.யு.127-40) என்கிறத்தையுட்கொண்டு [உகப்பானும்] இதி. "ப்4ராஜிஷ்ணுர்போ4ஜநம் போ4க்தா" (ஸஹஸ்ரநாமம் 16) என்கிறத்தையுட்கொண்டு (நித்யபோ4க்தாவான) இதி. [6]நாமதயா

நிரூபகநிர்தே3ஶபூ4ர்விதம் (நித்யேதி). இத்தால் (உபேயத்திலுகப்பு)(வா-65) என்றது - போ4க்3யத்வார்த்த2போ4க்த்ருத்வமென்று கருத்து. இங்கே [1]"தை: பு4ஜ்யதே - ஸ்வேநே அநுபூ4யதே இதி போ4ஜநம். ஸ்வயமபி தத3ர்ப்பிதஸ்ய ப்ராபணதே3ரம்ருதஸ்யேவ - போ4க்தா" என்கிற ப4க3வத்3கு3ணத3ர்ப்பணஶ்ரீஸூக்தியை அநுஸந்தி4ப்பது.[2] " "மாமேகம் ஶரணம்" என்கிற ஶ்லோகத்தில் 'ஏக'ஶப்3த3த்தாலும், திருமந்த்ரத்தில் வ்யக்தசதுர்த்2யந்விதநமஸ்ஸாலும், ஸித்3த4ார்த்த2கத2நம் [அவனே] என்கிற அவத4ாரணம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிறார் (இவையொன்றும்) இத்யாதி3. "ப்ராபகனும் ப்ராப்தாவும் ஈஶ்வரனே" என்கையால் ப2லிதார்த்த2த்தையும் "ப்ராப்திக்குகப்பானுமீஶ்வரனே" என்கையால் ப2லிதார்த்த2த்தையும் த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் - (இதில் ப்ராப்தாவும்) இத்யாதி3நா. ॥70॥

71. இத்தால் உதி3க்கிற விஜிகீ3ஷாஶங்காபரிஹாரார்த்த2ம் உத்தரக்3ரந்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்-தாலே ஶங்காமுகே2ந அவதாரிகை (ஆனால் ஜ்ஞாத்ருத்வகார்யமான) இத்யாதி3. திருமந்த்ரத்திலே சேதநஸ்வரூபத4ர்மிக்3ராஹகமான மகாரத்திலே ப்ரதிபந்நமான ஜ்ஞாத்ருத்வப்ரயுக்தகர்த்ருத்வ-போ4க்த்ருத்வங்கள் த4ர்மிக்3ராஹகமாநஸித்3த4ங்களாகையாலே ஸ்வயத்நஸ்வப்ரயோஜந-யோக்3யத்வம் து3ர்வாரமென்று ஶங்காபி4ப்ராயம் (ஜ்ஞாத்ருத்வேத்யாதி3). சிகீர்ஷாக்ருதிகளும் போ4க்த்ருத்வமும் ஜ்ஞாத்ருத்வவ்யாபகமாகையாலே (ஜ்ஞாத்ருத்வநிப3ந்த4நமான) என்றது. (தானொரு யத்நம் பண்ணுதிருக்கை)யாவது - அத்3ருஷ்டத்3வாரகஸாத4நாநுஷ்ட2ாநமற்றிருக்கை. (பராதீ4நஸ்வரூபஸ்தி2த்யாதி3மத்த்வமாகிற) என்றது - ப4க3வத3பி4ப்ராயாநுவித4ாயி-ஸ்வரூபாதி3மத்த்வமென்றபடி. "நார்ஹந்தி ஶரணஸ்த2ஸ்ய கலாம் கோடிதமீமபி । கேசித்3-ப3ாக்3யாதி4கா:" (ஸ.ஆ.17-)என்கையாலே ஸித்3தே4ாபாயநிஷ்ட2ர் விஷயத்திலே எம்பெரு-மானுக்கு அத்யந்தாபி4மதியாகையாலே [3]ஸ்வயத்நநிவ்ருத்திபூர்வகஸித்3தே4ாபாயநிஷ்டை2தத்3விஷயகாத்யந்தாபி4மதிவிஶிஷ்டதாத்3ருஶப4க3வத3பி4ப்ராயாநுவித4ாயிஸ்வரூபாதி3மத்த்வ-ரூபபாரதந்த்ர்யகார்யமென்று கருத்து. (அப்படியே) என்றது - ஜ்ஞாத்ருத்வநிப3ந்த4நமாக என்றபடி. (தனக்கென்ன ஒன்றில் ரஸமின்றிக்கே இருக்கை)யாவது - ப4க3வத்3போ4க3-ஸம்பாத3கதயைவ ஆக3தஸ்வபோ4க3ாதிரிக்தபோ4க3மில்லேயாயிருக்கை. "பராதிஶய ஏவ யஸ்ய பரமப்ரயோஜநம் ஸ ஶேஷ:" (1-1-1 மீமாம்ஸகமதக2ண்ட2நம்)என்கிற ஶ்ருதப்ரகாஶி-கோக்தநிஷ்கர்ஷத்தையுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (பராதிஶயாத4ாயகத்வமே வடிவாயிருக்கை) இதி. "பாரதந்த்ர்யமிருக்கச்செய்தேயும் உபாயப்ரவ்ருத்தியும், ஶேஷத்வமிருக்கச்செய்தேயும் ஸ்வப்ரயோஜநமும் காண்கையாலே ஸ்வயத்நஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்திகள் பாரதந்த்ர்யஶேஷத்வ-கார்யமாகாது" என்னும் ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால் பாரதந்த்ர்யஶேஷத்வங்கள்) இத்யாதி3. "ப்ரணவநமஸ்ஸுக்கள் ஸ்வரூபபரங்கள்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே) இதி. "[பாரதந்த்ர்யப2லம்...ஶேஷத்வப2லம்] என்கிறவிடத்தில் யதா2வஸ்தி2தத்தத்3ஜ்ஞாநப2லித்த்வம் விவக்ஷிதம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவ்வாகாரங்களை அறியவே) இத்யாதி3. ஸ்வதந்த்ரஸ்வப்ரயோஜநபரர்பக்கலிலே பாரதந்த்ர்ய-ஶேஷத்வங்களிருந்தாலும் தத்3ஜ்ஞாநமில்லாமையாலே ஸ்வயத்நநிவ்ருத்த்யாதி3களில்லையென்று கருத்து. ॥71॥

72. "இப்படியாகில் 'ஆத்மாவுக்குக்கர்த்ருத்வபோ4க்த்ருத்வங்களில்லை' என்கிற பா3ஹ்ய-குத்3ருஷ்டிகள்படியாம்என்கிற ஶங்காபரிஹாரார்த்த2ம் உத்தரக்3ரந்த2ம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அவதாரிகை (ஆனால் இப்படி ஸ்வயத்நஸ்வப்ரயோஜநங்கள்) இத்யாதி3. "ப்ரயோஜநைக-

நிரூபணீயங்களான ப்ரயத்நசைதந்யங்களுக்கு ப்ரயோஜநாப4ாவே ஸ்வரூபோச்சே2த3ம் ப்ரஸங்கி3க்கையாலே ப3ாஹ்யமதப்ரவேஶம் வரும்" என்று ஶங்காபி4ப்ராயம். "பரஸ்ய ப்ரயோஜநம் பரப்ரயோஜநம், பரப்ரயோஜநஞ்ச ஸா ப்ரவ்ருத்திஶ்ச பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி:" என்று விக்3ரஹம் விவக்ஷிதம். 'ப்ரவ்ருத்தி'ஶப்3த3த்தாலே - "ஜாநாதி, இச்ச2தி, யததே, கரோதி" என்கிற யத்நாநந்தரப4ாவிகரணத்தைச்சொல்லுகிறதென்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறர் (அதாவது, அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி)[1] இத்யாதி3. 'கரிஷ்யாமி'(ரா.ஆ.31-25) என்று கர்த்ருகா3மிக்ரியாப2லஸூசக-ஆத்மநேபத3விரஹவ்யஞ்ஜிதமான அர்த்த2த்தை ஶாப்3த3மாக த3ர்ஶிப்பிக்கைக்காக (வழுவிலா) இத்யாதி3. (வழுவிலா) - ஸ்வார்த்த2த்வலக்ஷணச்யுதி-ரஹிதமான, 'அடிமை' - கைங்கர்யத்தை. ஶிஷ்டம் ஸ்பஷ்டம். [2]'வழுவிலா' என்கிறவிது அர்த்தா2ந்தரஸாதா4ரணமாகையாலே ஸ்வார்த்த2த்வாப4ாவத்தை விஶிஷ்ய த3ர்ஶிப்பிக்கைக்காக (உனக்கே நாம்) இத்யாதி3. "ஏவகாரத்தாலே ஸ்வார்த்த2த்வாப4ாவம் ஸ்பஷ்டமாகச்-சொல்லப்பட்டது" என்று கண்டுகொள்வது. "கிங்கரஸ்ய கர்ம கைங்கர்யம்" என்று கர்மணி 'ஷ்யஞ்'ப்ரத்யயமாகையாலே 'ப்ரவ்ருத்தி'ஶப்3த3ஸாமாநாதி4கரண்யம். "ப்ரவ்ருத்த்யுத்3யோக3: ப்ரயத்ந:" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (ப்ரவ்ருத்த்யுத்3யோக3ரூபமான) இதி.

"ஸ: விஷய: யஸ்யாஸ்ஸா தத்3விஷயா, தத்3விஷயா ச ஸா ப்ரீதிஶ்ச தத்3விஷயப்ரீதி:" என்று விக்3ரஹம். தத்பத3ம் [பரப்ரயோஜந]இதி கைங்கர்யலக்ஷணப்ரயோஜநப்ரதி-ஸம்ப3ந்தி4யான 'பர'ஶப்3தோ3பஸ்தா2ப்யபரமென்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறர் (நித்யகிங்கர:) இத்யாதி3. "ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி" என்று பரஸ்மைபத3நிர்தே3ஶஸூசிதம் (அத்தலையிலுகப்புக்குறுப்பாக) இதி. 'ப்ர'பூர்வக'ஹ்ருஷ'த4ாத்வர்த்த2ம் (அத்யந்தஹ்ருஷ்டனுன) இதி. "சேதநஸ்ய ப4ாவ: சைதந்யம்" என்று ப4ாவே 'ஷ்யஞ்'ப்ரத்யயமென்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அஸித்3வ்யாவ்ருத்திரூபமான) இதி. பரார்த்த2கர்த்ருத்வபோ4க்த்ருத்வங்களிருக்கையாலே கர்த்ருத்வபோ4க்த்ருத்வஸாமாந்யாப4ாவம் கொள்ளுகிற ப3ாஹ்யாதி3படியாகாதென்று கருத்து. உக்தார்த்த2த்தில் தத்வத3ர்ஶிஸூக்தியை ப்ரமாணமாகக்காட்டுகிறர் (படியாய்) இத்யாதி3நா. "படியாய்க்கிடந்து" - திருமுன்றில் படியாயிருந்து. "உன் பவளவாய் காண்பேனே" - உன்னுடைய ப்ரவாளம்போன்ற திருவத4ரத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கக்கடவேனென்று பெருமாள்-திருமொழிக்கு(4-9) அர்த்த2ம். இங்கே "படியாய்க்கிடந்து" என்று பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தியும், "பவளவாய்" என்று தஜ்ஜந்யமான தந்முகோ2ல்லாஸமும், "காண்பேனே" என்று - தத்3விஷயப்ரீதியும் சொல்லித்தென்று கருத்து. பர்யவஸிதார்த்த2ப்ரத3ர்ஶநம் (இத்தால் பாரதந்த்ர்யஶேஷத்வங்களாலே) இத்யாதி3. [3]ப்ரயத்நத்துக்குப்பாரதந்த்ர்யாநுகு3ணப்ரயோஜந-மாவது - பரேச்சா2நுவிதா4யித்வஜ்ஞாநஹேதுகபரேஷ்டப்ரவ்ருத்திஜநகத்வம். சைதந்யத்துக்கு ஶேஷத்வாநுகு3ணப்ரயோஜநமாவது - பரைகப்ரயோஜநாதிஶயாதா4யகத்வஜ்ஞாநஹேதுகா-திஶயாதா4நஜநிதபரைகார்த்த2ப்ர(?ரீ)திரூபத்வம். இத்தால் பாரதந்த்ர்யஶேஷத்வங்களுக்கு ப்ராதா4ந்யமும் ஜ்ஞாத்ருத்வாதி3களுக்கு [4]உபஸர்ஜநத்வமும் ஸித்3தி4த்தது. ॥72॥

73. இத்தால் உதி3க்கிற விஜிகீ3ஷாஶங்காபரிஹாரார்த்த2ம் உத்தரக்3ரந்த2மென்னுமபி4ப்ராயத்-தாலே ஶங்காமுகே2ந அவதாரிகை (ஶேஷத்வாதி3களும்) இத்யாதி3. ப்ரத2ம(ஆதி3)பத3ம் பாரதந்த்ர்யபரம், த்3விதீய(ஆதி3)பத3ம் கர்த்ருத்வபோ4க்த்ருத்வபரம். "விஶேஷாப4ாவாத்3-விபரீதம் கிம் ந ஸ்யாத்" என்கிறத்தையுட்கொண்டு (மற்றைப்படிதானுனுலோ) இதி. அயமத்ர ஶங்காபி4ப்ராய: - "ஜ்ஞாத்ருத்வாதி3கள் த3ர்மிக்3ராஹகமாநஸித்3த4ங்களாகையாலே ஶேஷத்வாத்3யபேக்ஷயா ப்ரப3லங்கள்" என்றுகொள்ளவேணும். உபக்ரமக3தலுப்தசதுர்த்2யுக்த-

மாகையாலே ஶேஷத்வம் ப்ரப3லமென்னில் தது3பமர்தே3ந மகாரத்தாலே உக்தங்களாகையாலே ஜ்ஞாத்ருத்வாதி3கள் ப்ரப3லம்; அவற்றை உபமர்த்தி3த்துக்கொண்டு நமஸ்ஸாலே பாரதந்த்ர்ய-முக்தமென்னில்; அவற்றையுமுபமர்த்தி3த்துக்கொண்டு வ்யக்தசதுர்த்2யர்த்தா2ந்வித்ரு-ப்ரார்த்த2நையாலே போ4க்த்ருத்வம் ப2லிக்கையாலே, அது ப்ரப3லம். "ஜ்ஞாநாநந்த3மயஸ்-த்வாத்மா ஶேஷோ ஹி பரமாத்மந:" என்று ஜ்ஞாத்ருத்வாதி3கள் ப்ரத2மோபாத்தமாகையாலும் ப்ரப3லம். ஆத்மஸ்வரூபம் ப4க3வத்ஸ்வரூபாதீ4நமாகையாலே ப4க3வச்சே2ஷத்வம் ப்ரப3ல-மென்னில்: ஸ்வஸ்வரூபமும் ஸ்வாதீ4நமாகையாலே ஸ்வஶேஷத்வமும் துல்யம். ஜ்ஞாத்ருத்வா-தி3கள் ஸுஷுப்திப்ரளயங்களிலின்றிக்கேயிருக்கையாலே அப்ரதா4நங்களென்னில்; ப4க3வச்சே2ஷத்வமும் ஸம்ஸாரத3ஶையிலில்லாமையாலே அப்ராதா4ந்யம் துல்யம். (1)ப2லோபதா4நம் காதா3சித்கமானாலும் ஸ்வரூபயோக்3யத்வம் நித்யமென்னில்; அது ஜ்ஞாத்ருத்வஸத்தை நித்யமாகையாலே இதுக்கும் துல்யம். ப4க3வச்சே2ஷத்வம் ப்ரத்யக்த்வவத3ஹம்ப்ரத்யயகோ3சரமாகையாலே ஸ்வரூபநிரூபகத்வாத் ப்ரப3லம். வேதா3ந்த-வ்யுத்பத்திமான்களுக்கு ப4க3வச்சே2ஷத்வம் அஹம்ப்ரத்யயத்தில் ஸ்பு2ரிக்குமென்னில்; அஹம்ப்ரத்யயம் த4ர்மிஸ்வரூபமானால் அதுக்கு ஸ்வக3தப்ரத்யக்த்வாநுகூலத்வாதி3நியத-விஷயகத்வத்தாலே நாநாபதா3ர்த்த2க4டிதப4க3வச்சே2ஷத்வவிஷயகத்வம் கூடாது; அப்படி அப்4யுபக3மமுமில்லை. த4ர்மிஸ்வரூபத்தில் ஶேஷத்வம் தோற்றும்போது வேதா3ந்தவ்யுத்பத்தியு-மநபேக்ஷிதை; த4ர்மிஸ்வரூபம் நித்யமாகையாலே வ்யுத்பத்தியால் கிஞ்சித்காரமும் அநபேக்ஷிதம். உபாஸநாத்மகமான த4ர்மபூ4தஜ்ஞாநத்திலே (2)"ஆத்மேதி தூபக3ச்ச2ந்தி" (ஶா.மீ.4-1-3) என்கிற ந்யாயத்தாலே ஶரீரத்வப்ரயுக்தஶேஷத்வம் தோற்றுமென்னில்; ஜ்ஞாநமும் ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாகையாலே ஶேஷத்வத்தோடு யுக3பதே3வ தோற்றுமாகையாலே துல்யம். ப4க3வத்ப்ரகாரதயைவ லப்3த4ஸத்தாகமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு நிரூபிதஸ்வரூபவிஶேஷண-ஜ்ஞாத்ருத்வாதி3கள் ப்ரகாரத்வத்தைப்பற்ற அப்ரதா4நமென்னில்: (3)ப்ரகாரதயைவ லப்3த4ஸத்தா-கத்வம் ப்ரகாரத்வவ்யாப்யஸத்தாகத்வரூபமானால் ஜ்ஞாநத்3ரவ்யம் ஆத்மாவிலே நித்யமாயிருக்கை-யாலே ஆத்மஸத்தாவ்யாபகத்வம் ஜ்ஞாநாதி3களுக்கும் துல்யம். (4)ப்ரகாராதீ4நஸத்தாகத்வ-ரூபமானால் ப4க3வத்ஸ்வரூபாதீ4நாத்மஸத்தைக்கு ஆத்மத4ர்மபூ4தப்ரகாரத்வாயத்தத்வம் கூடாது. ஆகையால் ஜ்ஞாத்ருத்வாயத்தகர்த்ருத்வபோ4க்த்ருத்வப3லாயாதஸ்வஶேஷத்வாநுகு3ணத்வேநவே ப4க3வச்சே2ஷத்வத்தை யோஜிக்கை உசிதம். அதாவது ஸ்வபோ4கா3ர்த்த2ம் ஸாத4நாநுஷ்டா2ந-மாய் ப4க3வது3பாஸநமும் அநுப4வகைங்கர்யங்களும் ஸ்வபோ4க்த்ருத்வார்த்த2மாயிருக்கை. (5)இத்தையெல்லாம் பற்றவிறே "நிரூபிதஸ்வரூபவிஶேஷணத்வஸ்ய ஸ்வாபி4மதத்வாத்ப்ரத2மம் தது3க்தி:" என்று ஸாரப்ரகாஶிகையிலே சொல்லிற்று என்று ஶங்காபி4ப்ராயம் விவக்ஷிதம்.

(அஹமர்த்த2மாவது) இதி. [அஹமர்த்த2] [தடஸ்த2]ஶப்3த3ங்கள் (6)ம்ருஷாவாதி3மத-நிர்தே3ஶச்சா2யாநுகாரிகள் என்கிற ப்4ரமவ்யாவ்ருத்த்யர்த்த2ம் அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரத்யக்-த்வேந) இதி. (ப்ரத்யக்த்வ)மாவது - ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம் பா4ஸமாநத்வம். "அஹம்பு3த்3த்4யா பராகா3ர்த்தா2த் ப்ரத்யகா3ர்த்தோ2 ஹி பி4த்3யதே" (ஸ்ரீபா4.மஹாஸி.அஹமர்த்த2த்தின் ஆத்மத்வ-ஸமர்த்த2நம்) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (அஹம்பு3த்3தி4) இத்யாதி3. அஹம்பு3த்3தி4க்கும் அஹம்வ்யவஹாரத்துக்கும் விஷயமென்றபடி. "அது அந்த:கரணம்" என்கிற (7)மதாவ்யாவ்ருத்த்யர்த்த2ம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மவஸ்து) என்று. (8) "அஹமர்த்த2ம் விநா-஽ஹந்தா நிராதா4ரா ந ஸித்4யதி" என்கிற ப4க3வச்சா2ஸ்த்ரநிர்தே3ஶாநுஸாரேண [அஹமர்த்த2த்துக்கு] என்று நிர்தே3ஶித்தது. "அதோஹமர்த்தோ2 ஜ்ஞாதைவ ப்ரத்யகா3த்மேதி நிஶ்சிதம்" (ஸ்ரீபா4.மஹாஸி.அஹமர்த்த2த்தின் ஆத்மத்வஸமர்த்த2நம்)) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு

(ஆத்மவஸ்து) என்றது. 'அர்த்த2'ஶப்3த3ார்த்த2ம் (வஸ்து) என்று. இத்தால் ஜீவப4ாவம் கல்பித-மென்னுமத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. ப்ரணவஸ்த2மகாரம் "மந-ஜ்ஞாநே" "மநு-அவபோ3த4நே" "மாங்-மாநே" "மதி3-ஹர்ஷே" என்று வ்யுத்பந்நமாகிருப்போலே 'அஸ்மத்'ஶப்3த3த்துக்கு ச2ாந்த3ஸப்ரக்ரியயா பூர்வோத்தரப4ாக3லோபம் வந்து மகாரம் பரிஶேஷிக்கிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே [அஹமர்த்த2த்துக்கு] என்றது. (ஜ்ஞாநாநந்த3ங்களாவன) இத்யாதி3. "ஸ்வயம்ப்ரகாஶரூட4ாநாம் ஜ்ஞாநாதி3ஶப்3த3ாநாம் ஸம்வித3நுபூ4த்யாதி3ஶப்3தே3ப்4ய: ஶப்3த3ாந்தரத்வாத்" என்கிறவித்தையும், "அநுகூலத்வம் ஹி ஆநந்த3த்வம்" என்கிறவித்தையு-முட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறர் (ப்ரகாஶத்வாநுகூலத்வங்கள்) இதி. [1]ப்ரஶரணத்3வாரமான மநஸ்ஸஹகாரவிரஹத்தாலே ஸுஷுப்திப்ரளயங்களிலின்றிக்கேயிருக்கையாலே காத3ாசித்கங்க-ளான த4ர்மபூ4தஜ்ஞாநாநந்த3ங்கள் தடஸ்த2மென்னில்; யாவத்3த்3ரவ்யப4ாவியாக ஸ்வரூப-க3தங்களான ஜ்ஞாநத்வாநந்த3த்வங்கள் அந்தரங்க3மென்று ஶங்கிக்கக்கூடுமென்று தத்3வ்யா-வ்ருத்த்யர்த்த2மாக ப4ாவப்ரத4ாநநிர்தே3ஶத்தையுட்கொண்டு (ப்ரகாஶத்வாநுகூலத்வங்கள்) என்றது. இத்தால் த4ர்மபூ4தஜ்ஞாநாநந்த3ங்களுக்கு தடஸ்த2த்வம் கைமுதிகஸித்3த4மென்று கருத்து. ஸாக்ஷாத்ஸம்ப3ந்தே4ந த4ர்மிஸ்வரூபநிஷ்ட2த்வாபி4ப்ராயேண (தத்3க3தமான) என்றது.

[2][தடஸ்த2மென்னும்படி] இத்யாதி3. "ஸ்வரூபநிஷ்ட2மன்றிக்கேயிருந்துகொண்டு வ்யாவர்த்தகமாயிருக்குமது தடஸ்த2ம்" என்று ம்ருஷாவாத்3யபி4மததடஸ்த2த்வமும், "பரம்பரா-ஸம்ப3ந்த4விஶேஷவத்தாய்க்கொண்டு வ்யாவர்த்தகமாயிருக்குமது தடஸ்த2ம்" என்று ஸித்3த4ாந்தாபி4மததடஸ்த2த்வமும், ஸாக்ஷாத்ஸம்ப3ந்தே4ந த4ர்மிஸ்வரூபநிஷ்ட2ங்களான ப்ரகாஶத்வாநுகூலத்வங்களுக்கு இல்லாமையாகிற முக்2யார்த்த2ப3ாத4த்தாலும் [த3ாஸ்யமிறே அந்தரங்க3நிரூபகம்] என்று 'அந்தரங்க3'ஶப்3த3ப்ரதியோகி3நிர்தே3ஶத்வரூபதாத்பர்யக்3ராஹக-ப3லத்தாலும், 'தடஸ்த2'ஶப்3த3ம் ப3ஹிரங்க3லக்ஷகம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிறர் (ப3ஹிரங்க3நிரூபகதயா) இதி. (புறவிதழ்) என்றது - ப3ஹிர்த3ளமென்றபடி. அதாவது - [3]லக்ஷணவாக்யத்திலே ஶேஷத்வாபேக்ஷயா அநந்தரநிர்தே3ஶ்யத்வம். "ஆத்மபுஷ்பம்" என்று த4ர்மிக்குப்புஷ்பத்வரூபணபி4ப்ராயேண த4ர்மத்துக்கு த3ளத்வரூபணம். (த3ாஸ்யமாவதித்யாதி3). ஶேஷமல்லாத சேதநவிஷயத்திலும், சேதநமல்லாத ஶேஷவிஷயத்திலும் லோகத்திலே 'த3ாஸ'-ஶப்3த3ப்ரயோக3ம் காணுமையாலே ஶேஷத்வே ஸதி சேதநத்வம் 'த3ாஸ'ஶப்3த3ப்ரவ்ருத்தி-நிமித்தமாகிறது: அதில் சேதநத்வத்துக்கு [ஜ்ஞாநாநந்த3ங்கள் தடஸ்த2மென்னும்படி] என்று ப3ஹிரங்க3த்வம் சொல்லிற்றுகையாலே, அந்தரங்க3த்வம் வ்யாஹததமாம்; ஆகையாலே இங்கே "ஶேஷத்வமாத்ரம் 'த3ாஸ்ய'ஶப்3த3விவக்ஷிதம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறர் (த3ாஸ்யமாவது - ஶேஷத்வம்) என்று. (இது அந்தரங்க3நிரூபகமாகையாவது) இத்யாதி3. [4]ப4க3வத்ஸ்வரூபநிரூபிதப்ரகாரதாப்ரயுக்தஶேஷத்வாதீ4நஸத்தாகமாயிருக்கும் வஸ்து-வாகையாலே என்றபடி.

[5](ப்ரத2மம் ஶேஷத்வத்தை) இத்யாதி3. ஜ்ஞாநத்வாநந்த3த்வாதி3கள் இதுக்கு உபஸர்ஜநமாம்-படியிருக்கிறவிதினுடைய ப்ராத4ாந்யம் தோற்ற ப்ரத2மம் ஶேஷத்வத்தை பு3த்3தி4வ்யவஹார-விஷயமாக்கி, த4ர்மியை இதரவ்யாவ்ருத்திவிஷயகப்ரதீதிவிஷயமாக்கிக்கொண்டு ஜ்ஞாநத்வா-தி3களை பு3த்3தி4வ்யவஹாரங்களுக்கு விஷயமாக்கி, த4ர்மியை இதரவ்யாவ்ருத்திப்ரகாரக-பு3த்3தி4விஷயமாக்கவேண்டும்படி என்றபடி. [6]ப்ரகாரதாப்ரயுக்தஶேஷத்வம் த4ர்மிஸ்வரூப-ஸத்தாவ்யாபகமாகிருப்போலே, ஜ்ஞாநத்வாநந்த3த்வாதி3களும் த4ர்மிஸ்வரூபஸத்தா-

வ்யாபகமாகையாலே ப்ரகாரதாப்ரயுக்தஶேஷத்வத்துக்கு ஜ்ஞாநத்வாதி3களைப்பற்ற வாசியென்? ஶேஷத்வாதி3வ்யாவர்த்யங்களான இதரங்கள்தானேது? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி3). (த்3ரவ்யம் ஈஶ்வரவ்யாவர்த்தகமாய்) இத்யாதி3நா. "ஶேஷத்வவ்யாவர்த்யம் ஈஶ்வரன்,

ஜ்ஞாநத்வாதி3வ்யாவர்த்யம் அசித்து" என்று வ்யஞ்ஜிதம். ஜ்ஞாநத்வாதி3களைப்பற்ற ஶேஷத்வத்துக்கு வாசியையருளிச்செய்கிறார் (இப்படி நிரூபகத்3வயமும்) இத்யாதி3நா. [1](ப4க3வத்ப்ரகார)தையாவது - ப4க3வத3ப்ருத2க்ஸித்3த4த4ர்மதையாம். ப4க3வத3ப்ருத2க்ஸித்3த4ாதே4யதையாயிருக்கும். ஆதே4யதைதான் ஆதா4ரஸம்ப3ந்த4ரூபையாகையாலே இந்த ப4க3வத்ப்ரகாரதை சேதநஸ்வரூபமாகிற ஆஶ்ரிதத்துக்கு ப4க3வத்ஸ்வரூபமாகிற ஆஶ்ரயத்தினுடைய ஸம்ப3ந்த4ரூபையாயிருக்கும். ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்த4ம் ஆஶ்ரிதஸத்தாநிர்வாஹகமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். ஆகையிறே "ஸ்வஸம்ப3ந்தி4தயா ஹ்யஸ்யாஸ்ஸத்தா விஜ்ஞப்திதாதி3ச" (ஸ்ரீப4ா.ம.ஸி.பக்கம் 148)என்கிறவிடத்துக்கு "ஸத்தாயா ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்த4ாதீ4நத்வாத் ஸ்வரூபலாபே4 ஸதி ஜ்ஞப்தித்வாதி3ஸம்ப4வாச்ச ஸர்வம் தத3தீ4நமித்யர்த்த2:" என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகை இருக்கிறது. ப்ரதியோகி3தாவிஶேஷத்தாலே சேதநஸ்வரூபவ்ருத்தியான ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்த4மாயிருக்கிற இந்த ப4க3வத்ப்ரகாரதை ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்த4ரூபையாகையாலே சேதநஸ்வரூபத்துக்கு ஸத்தாநிர்வாஹகமாய், ஈஶ்வராவ்ருத்தியாகையாலே ஈஶ்வரவ்யாவர்த்தகமாயிருக்கும்; ஜ்ஞாநாநந்த3த்வங்கள் ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்த4ரூபப4க3வத்ப்ரகாரதாநிர்வாஹ்யமான ஸத்தையையுடைத்தாயிருக்கிற சேதநஸ்வரூபாத்மகத4ர்மிபதீ4நஸத்தாகமாகையாலே நிரூப்யவஸ்துவினுடைய ஸத்தாநிர்வாஹகமன்றிக்கேயிருந்துகொண்டு அசித்3வ்ருத்தித்வாபா4வத்தாலே அசித்3வ்யாவர்த்தகமாத்ரமாயிருக்கும். ஆக, நிரூபகாந்தரங்களினுடையவும், நிரூப்யத்தினுடையவும் ஸத்தாகாரணமாயிருக்கை இதுக்கு நிரூபகாந்தரங்களைப்பற்ற வாசி. ஸத்தானதுக்கே லக்ஷணாபேக்ஷையாகையாலே லக்ஷணத்தை அநுஸந்தி4க்குமிடத்தில் லக்ஷணாபேக்ஷாஜநகஜ்ஞாநவிஷயஸத்தாநிர்வாஹகத்வேந பு3த்3தி4ஸ்த2மாயிருக்கிற இந்த ப4க3வத்ப்ரகாரதையே ப4க3வத்3வ்யாவர்த்தகத்வத்தாலே ப்ரத2மம் லக்ஷணத3ளமாக அநுஸந்தி4க்க உசிதை. அநந்தரம் தந்நிர்வாஹ்யஸத்தாகங்களான ஜ்ஞாநத்வாதி3கள் அசித்3வ்யாவர்த்தகத3ளங்களாக அநுஸந்தி4க்க உசிதங்களாகக்கடவன. "மநாகு3பகாரிதா ச ஸர்வஸ்யாஸ்தி, தத்பரிகரத்வேந ஜ்ஞாயமாநத்வாத்" (ஶ்ருத.)என்கிறபடியே இந்த ப4க3வத்ப்ரகாரதை தத்3யத்வேந ஜ்ஞாயமாநத்வரூபாதிஶயஹேதுதாப்ரயோஜகமாகையாலே வீஶாஶேஷஸம்பாத3கத்வௌதா3ர்யப்ரகாஶகத்வகைங்கர்யரஸாஸ்வாத3யகத்வாதி3ரூபஶேஷத்வாபேக்ஷயா ஸர்வாத்மவ்யாபிஸார்வகாலிகஶேஷதாரூபையாயிருக்கும்; ஆகையால், ஶேஷத்வஸாமாந்யத்துக்கு அந்தரங்க3த்வமுண்டு என்னுமிவ்வளவே அபேக்ஷிதம்; இத்தையருளிச்செய்கிறார் (ப4க3வத்ப்ரகாரதயா லப்3த4ஸத்தாகமான) இத்யாதி3நா. 'ஸத்தா'ஶப்3த3ம் ஸ்வரூபபரம். லப்3த4ஸ்வரூபமானவென்றபடி. (வாசியையறிவிக்கிற மாத்ரமான) - இந்த 'மாத்ர'ஶப்3த3த்தாலே ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்த4ரூபதயா நிரூப்யஸத்தாநிர்வாஹகத்வவ்யவச்சே2த3ம் சொல்லுகிறது. கிஞ்சித்3விஶேஷஸத்த்வம் ஸாமாந்யஸத்த்வப்ரயோஜகமாகையாலே (ப்ரகாரத்வ(தா)ப்ரயுக்தமான) என்றது.

[2]அயமத்ர பரிஹாராபி4ப்ராய: - ப4க3வத்ஸ்வரூபாதீ4நையான ஸ்வஸத்தை, ஸ்வத4ர்மபூ4தப4க3வத்ப்ரகாரத்வாயத்தையென்கை அநுபபந்நமென்னவொண்ணாது. ஆஶ்ரயாஶ்ரயிபா4வஶப்3தி3தஸம்யோக3ாத்மகாதே4யதாரூபாப்ருத2க்ஸித்3த4த4ர்மதாலக்ஷணப4க3வத்ப்ரகாரதை, ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்த4ரூபையாகையாலே, ஸ்வாஶ்ரயமாய், ப4க3வதா3ஶ்ரிதமுமான சேதந-

ஸ்வரூபத்தினுடைய ஸத்தாநிர்வாஹகையென்கை அத்யந்தமுபபந்நம்; "ஸத்தாயா ஆஶ்ரய-ஸம்ப3ந்த4ாதீ4நத்வாத், ஸ்வரூபவாபே4 ஸதி ஜ்ஞப்தித்வாதி3ஸம்ப4வாச்ச, ஸர்வம் தத3தீ4நம்" (ஶ்ருத-அஹமர்த்த2ாத்மத்வஸமர்த்த2நே) என்கிற ஶ்ருதப்ரகாஶிகாபி4மதையுமிறே. [1]த4ர்மத்துக்கு த4ர்மிஸத்தாநிர்வாஹகத்வாப4ாவம் ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்த4ாத்மகத்வாப4ாவப்ரயுக்தம். இத்தால், த4ர்மி-க்3ராஹகமாநஸித்3த4ஸ்வரூபப்ராப3ல்யம் ப்ரத்யுக்தம்; த4ர்மிக்கும் நிர்வாஹகமாகையாலே அத்யந்தம் ப்ரப3லமாயிறேயிருப்பது. கிஞ்ச, திருமந்த்ரத்திலே ஸுப்தசதுர்த்2யுக்தமாகையாலே [2]உபக்ரமந்யாயத்தாலே ஜ்ஞாநத்வாத்3யபேக்ஷயா ஶேஷத்வமே ப்ரப3லம்; ப்ரத2மஶ்ருத-நாராயணஶப்3தே3ாக்தமாகையாலே அநந்தரஶ்ருதசதுர்த்தீ2லக்ஷிதப்ரார்த்த2நாப3லாயாத-போ4க்த்ருத்வாபேக்ஷயா ஶரீரத்வப்ரயுக்தபாரதந்த்ர்யம் ப்ரப3லம். அந்தர்யாம்யதி4கரணாதி3களிலே ப்ரத2மாத்4யாயத்திலே பாரதந்த்ர்யஶேஷத்வங்களைச்சொல்லி, த்3விதீயாத்4யாயத்திலே "ஜ்ஞோத ஏவ"(ஶா.மீ.2-3-19), "கர்த்தா, ஶாஸ்த்ரார்த்த2வத்த்வாத்" (ஶா.மீ.2-3-33)என்று ஜ்ஞாத்ருத்வாதி3களை ஶாரீரகத்தில் சொல்லிற்று. [3]சேதநஸ்வரூபக3தமான ப4க3வச்சே2ஷத்வம், ஶேஷிமாத்ரப்ரதியோகி3கத்வாத் ப்ரப3லம். ஸ்வஶேஷத்வம், ஶேஷத்வாஶ்ரயப்ரதியோகி3கத்வாத் து3ர்ப3லம். த4ர்மிகளுக்கு ப்ராப3ல்யதௌ3ர்ப3ல்யவிப4ாக3ம் த4ர்மங்களுக்கு ப்ராப3ல்ய-தௌ3ர்ப3ல்யநிப3ந்த4நம் என்னுமது முக்2யக்ரமத்யாயஸித்3த4ம். [4]ஜநகபும்ஸ்த்வஜந்ய-பும்ஸ்த்வாதி3ரூபபித்ருபுத்ராதி3பத3ப்ரவ்ருத்திநிமித்தங்களிலே பும்ஸ்த்வாத்3யபேக்ஷயா ஜநகத்வாதி3கள் ப்ரத2மநிர்தி3ஷ்டங்களாகிறப்போலே (த3ாஸ)ஶப்3த3ப்ரவ்ருத்திநிமித்தத்திலும் "ஶேஷசேதநத்வம் த3ாஸத்வம்" என்று சேதநத்வாபேக்ஷயா ஶேஷத்வமே ப்ரத2மமென்கை உசிதமாகையாலே, "சேதநத்வே ஸதி ஶேஷத்வம் த3ாஸத்வம்" என்று வ்யுத்க்ரமோக்தியும் அநுசிதை. [5]"நிஶ்சிதே பரஶேஷத்வே ஶேஷம் ஸம்பரிபூர்யதே । அநிஶ்சிதே புநஸ்தஸ்மிந் ஸர்வமந்யத3ஸத்ஸமம் ॥" என்கிறபடியே ஶேஷத்வஜ்ஞாநமில்லாவிடில் நிரூப்யத்துக்கும் நிரூபகாந்தரங்களுக்கும் அஸத்தை சொல்லுகையாலும் ஶேஷத்வம் ப்ரப3லம். பராஶர-ஸ்ம்ருதியிலும் "அகாரவாச்யஸ்ய விபே4ார்ஹரே: ஶேஷமஹம் ஸதா3" என்று அஹந்த்வாபேக்ஷயா ஶேஷத்வம் ப்ரத2மோக்தம்.

பா4ஷ்யகாரரும் "ஶேஷத்வே ஸதி ஜ்ஞாத்ருத்வம் சேதநலக்ஷணம்" என்றருளிச்செய்தார். [6]இப்படி த4ர்மிஸத்தாநிர்வாஹகாஶ்ரயஸம்ப3ந்த4ாத்மகஸ்வரூபவஸ்துஸாமர்த்2யஸசிவோ-பக்ரமப்ரதிபந்நத்வாதி3ந்யாயங்களாலே ஶேஷத்வப்ராத2ம்யம் ஸித்3தி4க்கையாலே "ஜ்ஞாநாநந்த3மயஸ்த்வாத்மா ஶேஷோ ஹி பரமாத்மந:" என்று க்வசித் ஜ்ஞாநத்வாதி3களுக்கு ப்ரத2மத்வம் ஶாக2ாசந்த்3ரந்யாயத்தாலே அந்நமயாத்3யநுக்ரமம் போலே பு3த்3த்4யாரோஹண-ஸௌகர்யார்த்த2ம் என்று ஸித்3தி4க்கும். ப்ராத2ம்யமாத்ரத்தைக்கொண்டு ப்ராப3ல்யம் சொல்ல நினைக்கில் "ஸ்வரூபமணுமாத்ரம் ஸ்யாத் ஜ்ஞாநாநந்தை3கலக்ஷணம்" என்று அணுத்வத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்த3ாபேக்ஷயா ப்ராப3ல்யம் ப்ரஸங்கி3க்கும். புருஷார்த்த2ாந்வயப்ரயோஜகமல்லாத அணுத்வத்தைப்பற்ற தத்ப்ரயோஜகங்களான ஜ்ஞாநாநந்த3த்வாதி3கள் வஸ்துஸாமர்த்2யத்தா-லேயும், தத்ஸஹக்ருதபுரோநிர்தே3ஶத்தாலும் ப்ரப3லங்களென்னில், அது ஶேஷத்வத்துக்கும் துல்யம்; ப்ரத2மநிர்தே3ஶத்துக்கு பா3ஹுள்யமும் ஸகலப்ரமாணஸங்க்3ரஹரூபமந்த்ரஸங்க்3ரஹ-ப்ரணவஸ்த2த்வமும் அதி4கம். [7]கிஞ்ச, அநியதபௌர்வாபர்யாநுஷ்டா2நாவதி4கக்ரமவிஷயத்தில் ப்ரவர்த்திக்கத்தக்கதான "பூர்வாப3ாதே4 ந நோத்பத்திருத்தரஸ்ய ஹி ஸித்4யதி" (ஶ்ருத-மஹாபூ. அபச்சே2த3ந்யாயம் பக்கம் 86)என்கிற ந்யாயம் நியதக்ரமமான மூலமந்த்ரபத3த்ரய-ப்ரதிபந்நஶேஷத்வாதி3விஷயத்தில் ப்ரவர்த்தியாது. பரமதரீதியைக்கொண்டு ப்ரவர்த்திக்குமென்று

கொள்ளிலும் தத்3வதே3வ நிர்தே3ஶாபேக்ஷிதநிர்தே3ஶ்யஸமர்ப்பகவ்யக்தசதுர்த்தீ2ஶப்3த3-பே4தா3க்த்ருத்வாபேக்ஷயா தந்நிர்தே3ஶகநமஶ்ஶப்3தே3ாக்தபே4தா3க்த்ருத்வாப4ாவமே (இந்த நமஶ்ஶப்3த3ம் வ்யக்தசதுர்த்2யந்தார்தாநுஷக்தமானது) ப்ரப3லம் என்று ஸித்3தி4க்கும். "இத்தையெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றி மூலத்திலே [த்3ாஸ்யமிறே] என்கிற 'இறே' ஶப்3த3ம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இறே என்றிவ்வர்த்த2த்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்3தி4) என்று.

ஸகலப்ரமாணதாத்பர்யஹிதப்ரணவப்ரமாணப்ரஸித்3தி4யை அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரத2ம-மித்யாதி3நா). நியதக்ரமத்வாத், உபக்ரமந்யாயவிஷயத்வமொழிய அபச்சே2தந்யாயவிஷயத்வம் அநுபபந்நம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ப்ரத2மம்...பின்னை...த்ருதீயபத3த்தாலே) என்று நிர்தே3ஶித்தது. [1]லுப்தசதுர்த்2யர்த்த2ம் (ஶேஷத்வத்தை) இதி. "மந-ஜ்ஞாநே" "மதி2-ஹிம்ஸே" என்கிற தா4துக்களின்மேலே பா4வே 'ட்3வி'ப்ரத்யயம் வந்து மகாரம் நிஷ்பந்நம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநாநந்த3லக்ஷணமுமாய்) இதி. (லக்ஷண) ஶப்3த3ம் த4ர்மிஸ்வரூபவாசியாகில் 'ஜ்ஞாநாநந்த3'ஶப்3த3ங்கள் யதா2ஶ்ருதார்த்த2கங்கள். அது அஸாதா4ரணத4ர்மவாசியாகில் ஜ்ஞாநாநந்த3ஶப்3த3ங்கள் பா4வப்ரதா4நங்களாகக்கடவது. "மநு-அவபோ3த4நே" [2]என்கிற தா4துவின்மேலே கர்த்தரி 'ட்3வி'ப்ரத்யயம் வந்து மகாரம் நிஷ்பந்நம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஜ்ஞாநகு3ணகமுமாய்) இதி. "அநுகூலஜ்ஞாநமேவ ஆநந்த3த்வம்" என்கையாலே அத்தைத்தோற்றுவிக்கைக்காக "ஆநந்த3கு3ணகமுமாய்" என்னுதொழிந்தது. [3]ஜ்ஞாநகு3ணகத்வரூபலிங்க3ப3லஸித்3த4ார்த்த2ம் (அசித்3வ்யாவ்ருத்தமுமாய்) இதி. (ஸமஸ்-தேத்யாதி3). [4]இது 'நாராயண'ஶப்3த3த்திலுடைய ப3ஹுவ்ரீஹ்யர்த்த2மானபோது (ஸமஸ்த) ஶப்3த3ம் ப4க3வத்3கு3ணவ்யதிரிக்தபரம்; தத்புருஷஸமாஸார்த்த2மானபோது யதா2ஶ்ருதார்த்த2க-மாகக்கடவது. ப3ஹுவ்ரீஹியில் லப்3த4மான நியததா4ர்யத்வாதி3ரூபஶரீரத்வத்தால் அப்ருத2க்ஸித்3த4த4ர்மத்வரூபமான ப்ரகாரத்வம் ப2லிதம்; தத்புருஷனில் அப்ருத2க்ஸித்3தா4தா4ர-வாசியான 'அயந'ஶப்3த3ப3லத்தாலே ஸமாநவித்திவேத்3யதயா அப்ருத2க்ஸித்3தா4தே4யதா-ரூபமான ப்ரகாரத்வம் ஸித்3த4ம் என்று கண்டுகொள்வது. இத்தால், ப்ரணவத்திலே ப்ரத2ம-நிர்தே3ஶத்தாலே ஜ்ஞாநத்வாத்3யபேக்ஷயா அப்4யர்ஹிதமும் தத்3தே4துபூ4தத4ர்மிஸத்தா-நிர்வாஹகத்வநியாமகாஶ்ரயஸம்ப3ந்த4ரூபமும் ஆன ப4க3வத்ப்ரகாரத்வம் நாராயணபத3த்தாலும் சொல்லிற்று என்று கருத்து. பூர்வோபத3ர்ஶிதப்ரமாணோபபத்திகள் (முதலானவை) இத்யநேந விவக்ஷிதங்கள். (தா3ஸபூ4தா இத்யாதி3). "ஆத்மாந:" என்கிறவித்தாலே சேதநத்வம் சொல்லுகை-யாலே (தா3ஸ)ஶப்3த3ம் ஶேஷத்வமாத்ரபரம். (பூ4த)ஶப்3த3ம் ஸத்தாவிஶிஷ்டவாசி. [5]ஸித்3த4-ஸாத்4யஸமபி4வ்யாஹாரந்யாயத்தாலே (அதாவது - 'தமேவம் வித்3வாநம்ருத இஹ ப4வதி', 'தமேவ விதி3த்வாதிம்ருத்யுமேதி', 'பி4த்3யதே ஹ்ருத3யக்3ரந்தி2: ... தஸ்மிந் த்3ருஷ்டே பராவரே', 'பாத3ஸி பீதே த்ருஷ்ணா ஶாம்யதி' இத்யாதி3வைதி3கலௌகிகப்ரயோக3ங்களிலே ஜந்யஜநகபா4வஜ்ஞாபகமாய்க்கொண்டு ஸாத்4யத்துடன் சொல்லப்பட்ட ஸித்3த4த்தை ஸாத்4யத்திற்கு ஜநகமாகக்காட்டும் ந்யாயத்தாலே; பூ.மீ.2-1-1) ப்ரத2மோக்தஶேஷத்வம் அநந்தரநிர்தி3ஷ்ட(பூ4த)ஶப்3த3ார்த்த2ஸத்தைக்கும், (ஆத்ம) ஶப்3தே3ாக்தஜ்ஞாத்ருத்வாதி3களுக்கும் நிர்வாஹகம் என்று ஸித்3தி4க்கிறது. இத்தால், ஸத்தாதி3நிர்வாஹகத்வமும், தத்3தே4துகமான ப்ரத2மநிர்தே3ஶவ்யஞ்ஜிதாப்4யர்ஹிதத்வமும் ஶேஷத்வத்துக்கு ஸித்3த4ம். இத்தால் ஜ்ஞாநாதி3நிரூபகாந்தரங்களுக்கு அப்ராதா4ந்யம் ஸித்3த4ம். இந்த அப்ராதா4ந்யத்தை "நாந்யதா2 லக்ஷணம்" இத்யாத்3யுத்தரார்த்த2ம் ஸ்பு2டீகரிக்கிறது. "அபரோ வா அந்யே" என்கிறவிடத்திற்போலே 'நஞ்' அப்ராதா4ந்யபரம். "ப3ந்தே4 மோக்ஷே" என்று நிரூபகாந்தரங்களுக்கு ப3ந்த4மோக்ஷங்களிலில்லாமை சொல்லுகை-யாலே, ஶேஷத்வத்துக்கு அவற்றில் அநுக3தத்வம் வ்யஞ்ஜிதம். இத்தால்,

(பரமாத்ம)ஶப்3த3வ்யஞ்ஜிதமான ஶரீரத்வப்ரயுக்தப்ரகாரத்வமே (தா3ஸ)பதா3பி4ப்ரேதமென்றும் ஸூசிதம். ஸுஷுப்திப்ரளய(ஸ்வப்ந)ஜாக்3ரமோக்ஷத3ஶைகளிலநுவ்ருத்தங்களேயாகிலும் ஜ்ஞாநத்வாதி3களுக்கு த4ர்மிஸத்தாநிர்வாஹகத்வமில்லாமையாலே அப்ராமாஸ்த்யம். த4ர்மபூ4தஜ்ஞாநாநந்த3ங்கள் ஸுஷுப்திப்ரளயங்களிலில்லாமையாலும் த4ர்மிஸத்தாநிர்வாஹகங்களல்லாமையாலும், அவை அப்ராமாஸ்தங்கள். ப4க3வத்ப்ரகாரத்வப்ரயுக்தஶேஷத்வம் ஸார்வகாலிகமாய், ஸர்வாத்மவ்ருத்தியுமாய், ஸத்தாநிர்வாஹகமுமாய் இருக்கையாலே ப்ராமாஸ்தலக்ஷணம் என்று ஸித்3த4மென்றுகருத்து. (ஆதி3)ஶப்3த3த்தாலே "தா3ஸபூ4தாஸ்ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:। அதோஹமபி தே தா3ஸ: இதி மத்வா நமாம்யஹம் ॥" என்கிறவிது விவக்ஷிதம். (அடியேனித்யாதி3). ஶேஷபூ4தனை என்னுடைய உள்ளேயிருக்கிறவன் என்றர்த்த2ம். இங்கே ப4க3வத்ஸ்வரூபநிரூபணப்ரகரணமாகையாலே அந்தர்யாமித்வம் சொல்லுகிறது. "என்னுள்ளான்" என்னுதே "அடியேனுள்ளான்" (திருவாய்.8-8-2)என்றவிது சேதநஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கும்போது ஶேஷத்வத்தையிட்டே நிரூபிக்கவேணுமென்று தோற்றுவிக்கைக்காக என்றபடி. இப்படி அந்யபரோக்தியிலும் இதினுடைய அப்4யர்ஹிதத்வம் ஸித்3த4மாகையாலே அபக்ஷபாதிப்ரமாணஸித்3த4த்வம் ஸூசிதம். இதினுடைய அத்யந்தகௌ3ரவப்ரமித்யர்த்த2மாக பூர்வர்களாலே க்ருச்ச்2ரேண லப்3த4த்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் (திருக்கோட்டியூரிலித்யாதி3). "ஆழ்வான்! ஆழ்வார் "அடியேனுள்ளான்" என்றபடி கண்டாயே? என்று நம்பி அருளிச்செய்ய, ஆழ்வான் 'க்ருதார்த்த2னேன்' என்று போந்தான்" என்கிறவிது விவக்ஷிதம். (பரப்ரயோஜநேத்யாதி3)(வா-72). ப்ரக்ருதத்தோடே ஸங்க3மிப்பிக்கிறார் (இப்படி ஶேஷத்வம்) இத்யாதி3நா. ॥73॥

74. ""யாவதா3த்மபா4வித்வாச்ச ந தோ3ஷ:" [1](ப்3ர.ஸூ.2-3-30)என்கிற ஸூத்ரத்திற்படியே யாவதா3த்மபா4விக்கே ஸ்வரூபநிரூபகத்வமாகையாலே, காதா3சித்கமானவிதுக்கு ஸ்வரூபநிரூபகத்வம் கூடாது: "இத3ம் ஶேஷத்வம் ஔபாதி4கம், ஶேஷதாத்வாத், மாதாபித்ராதி3ஶேஷத்வவத்" என்கிற அநுமாநத்தில் இதுக்கௌபாதி4கத்வம் ஸித்3த4ம்" என்கிற ஶங்கையிலே உத்தரக்3ரந்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அவதாரிகை - (இது ஸ்வரூபநிரூபகமாகில்) இத்யாதி3. கைங்கர்யாபி4ப்ராயேண (இதுக்கு முன்பின்றிக்கே) இத்யாதி3. (இதுக்கு முன்பு) என்றது "இதா3நீந்தநமான ஆசார்யோபதே3ஶாதி3க்குப்பூர்வம்" என்றபடி. (இதுதானித்யாதி3). ஸ்வாபா4விகத்வாக3ந்துகத்வங்களில் அந்யதராபா4வே அந்யதரஸத்த்வநியமத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (அதன்றென்கையாலே ஸ்வாபா4விகமென்றபடி) என்று. [2]"கைங்கர்யரூபபா3வோபதா4நம் முன்பின்றிக்கே இத: பரம் உண்டானாலும் தத்ஸ்வரூபயோக்3யதை நித்யையாகையாலும், ப்ரகாரத்வப்ரயுக்ததத்பரிகரத்வப்ரகாரகஜ்ஞாநவிஷயத்வரூபபா3வோபாதா4நவிஶேஷம் நித்யமாகையாலும், இந்த தா3ஸ்யம் யாவத்3த்3ரவ்யபா4வியாகையாலே இதுக்கு ஸ்வரூபநிரூபகத்வம் உபபந்நம். இதினுடைய ஔபாதி4கத்வஸாத4கஶேஷதாத்வரூபஹேது இதினுடைய ஸ்வாபா4விகத்வக்3ராஹகஶாஸ்த்ரங்களாலே பா3தி4தவிஷயமாகையாலே [3]காலாத்யயாபதி3ஷ்டம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்சே2த்யாதி3).

(உஜ்ஜீவநம்) - பரமபுருஷார்த்த2லக்ஷணபரார்த்த2கைங்கர்யரூபமோக்ஷலாப:; (ஸ்வஸத்தா) - தே3ஶகாலாதி3ஸம்ப3ந்த4ரூபலௌகிகஸத்தாவிலக்ஷணை. "ஸந்தமேநம் ததோ விது3:" இத்யாதி3ஶாஸ்த்ரைகாவஸேயா விலக்ஷணஸத்தா. "உஜ்ஜீவநத்தில் இச்ச2ாமாத்ரம்[4] "ஏதி ஜீவந்தமாநந்தோ3 நரம் வர்ஷஶதாத3பி" (ரா.ஸு.34-6)என்கிற ந்யாயத்தாலே, இப்போது அது

கிடையாவிட்டாலும் காலாந்தரத்தில் அதுக்கு போக்3யதாவஹமான ஸத்தை அத்யந்தாவஶ்யக-மாகையாலே அதில் உத்கடேச்சை2" என்று தோற்றுகைக்காக "ஸ்வஸத்தாயை ஸ்ப்ருஹா" என்று சப்ஸிதமாத்ரபே4த3கசதுர்த்தி2யை ப்ரயோகி3யாதே "சப்ஸிததமம்" ஆன கர்மத்துக்கு அதி4கரணத்வவிவக்ஷாஹேதுகமான ஸப்தமியை ப்ரயோகி3த்தது. (ஆத்மதா3ஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யஞ்ச, ஸதா3 ஸ்வபா4வம், ஸ்மர) – "ஸதா3தநஸ்வபா4வம் அநுஸந்த4த்ஸ்வ" என்று விவக்ஷிதம். (ஸ்ரீநந்தாழ்வான்தோத்ரத்திற்குப்பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிச்செய்த வ்யாக்2யாநத்தில் எடுக்கப்பட்ட "தே3வாநாம் த3ாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதி4தை3வதம் I ஸர்வதா3" என்கிற ப்ரதீகத்திலுள்ள 'ஸர்வதா3'ஶப்3த3ம் போலே இங்கு (ஸதா3)ஶப்3த3மும் பஶ்சாது3பஸ்தி2தக்ரியாபதா3ந்வயியாகாதே பூர்வோபஸ்தி2தஸ்ரபந்தபதா3ந்வயியாகிறது. எம்பார் அரும்பத3த்தில் "ஸதா3நுஸந்த4நம் ... கர்த்தவ்யம்" என்று யோஜநாந்தரம். "ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்3ரஹ்மணி ஸ்தி2தம் I உப4யோரேஷ ஸம்ப3ந்தோ4 ந பரோऽபி4மதோ மம II" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுத4ர்மே இதி ஜ்ஞாநஸாரஸ்ய 22க்3ரந்த2வ்யா.) இத்தால், [1]ஔபாதி4கத்வாநுமாநம் காலாத்யயாபதி3ஷ்டம் என்று கருத்து. இந்த வசநத்திலே (ஸதா3) என்று யாவத்3த்3ரவ்யபா4வித்வமும், (ஸ்வபா4வம்) என்று ஔபாதி4கத்வாபா4வமும் ஸித்3த4ம். இது "(ஆத்மதா3ஸ்ய)த்தையும், ஹரியினுடைய (ஸ்வாம்யம்) ஆன (ஸ்வபா4வ)த்தையும் எப்போதும் நினை" என்று அர்த்த2ாந்தரஸந்தே3ஹஸஹம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே இந்த வசநத்திற்கு ஸ்வாபி4மதார்த்த2பரத்வவ்யவஸ்தா2பகவசநாந்தரம் (திருமாலே) இதி. இது திருப்பல்லாண்டில் ("பழவடியேன்") என்கிறவிடத்தில் பழமை அடிமைத்3வாரா த4ர்மியில் அந்வயிக்கிறது. திருப்பல்லாண்டு ப்ரணவவிவரணமாகையாலே ("திருமாலே") என்கிறவிது [2]கு3ணஸித்3தி4ந்யாயத்தாலே "ஸ்ரீஸம்ப3ந்த4மநுஸந்தே4யம்" (முமு.40) என்கிற அகாரார்த்த2ம். "நான்" என்கிறது மகாரார்த்த2ம். உம்மை ஸமஷ்டிவாசக-மான ஏகவசநார்த்த2ம். ("அடியேன்") என்று லுப்தசதுர்த்2யர்த்த2ம். (பழ) என்று காலோபாதி4நிர்தே3ஶாவிரஹலக்ஷணமான அநாதி3த்வம். "இந்த தத்வத3ர்ஶிவாக்யாநுரோதே4ந பூர்வோபாத்தவசநம் தா3ஸ்யத்திலுடைய ஸதா3தநஸ்வபா4வத்வபரம்" என்று கருத்து. II74II

75.(ஆஜ்ஞஸித்யாதி3). "பரஸ்பரவிருத்3த4ங்களிலே அந்யதரத்துக்கு ஸ்வாபா4விகத்வம் சொன்னால், மற்றையதுக்கு ஔபாதி4கத்வப்ரயுக்தமான வந்தேறியாயிருக்கை ஸித்3த4ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கு விரோதி4களானவை) இதி. (ஸ்வாதந்த்ர்யமாவதித்யாதி3). – ("நான் எனக்குரியேன்" என்றிருக்கை)யாவது "அஹம் மமாதிஶயாத4ாநார்ஹ:" இத்யநுஸந்த4ாநயோக்3யனாயிருக்கை. உரிமை – கடமை; அதாவது அர்ஹனாயிருக்கை. அந்யஶேஷத்வத்தை, விவக்ஷிதப4க3வதா3த்மகப்ரதியோகி3ப்ரத3ர்ஶந-பூர்வகமாக விவரிக்கிறார் (ப4க3வத3ந்யேத்யாதி3நா). (தொண்டுபட்டிருக்கை)யாவது – அநர்த்த2ாவஹமான அதிஶயாத4ாநசாபலத்தையுடைத்தாகை. "கண்ணிலே பூப்பட்டது" என்னுமாபோலே "தொண்டுபட்டு" என்கிறவிது. "ஸ்வஶேஷத்வாந்யஶேஷத்வங்கள் அநாதி3யாகையாலே இவற்றுக்கு "பூர்வோத்தரகாலாஸத்த்வே ஸதி கிஞ்சித்காலஸத்த்வம்" ஆகிற ஆக3ந்துகத்வம் கூடாது; ஸித்3தோ4பாயநிஷ்ட2னுக்கு இனிக்கழியுண்கையாலே உத்தர-காலஸத்தன்றிக்கேயிருந்தாலும் பூர்வகாலாஸத்துக்களன்றிறே. "யம் காமம் காமயதே" (ச2ா.உ.8-11-3) இத்யாதி3களாலே உபாஸகனுக்கு மோக்ஷத3ஶையிலே ஸ்வஶேஷத்வம் உண்டென்னும் பக்ஷத்திலே அவன்பக்கல் இவற்றுக்கு உப4யகாலாஸத்த்வமுமில்லையே? யம் காமம் இத்யாதி3கள் – ப4க3வத்3போ4க்3யத்வார்த்த2போ4க்த்ருத்வபரங்கள் என்கிற பக்ஷத்திலே இவற்றுக்குப்பூர்வ-காலாஸத்த்வமில்லையே? என்னும் ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இவற்றை வந்தேறி-யென்கிறவித்யாதி3). (அவித்3யை) – ஸ்வரூபஜ்ஞாநாபா4வம். (ஆதி3)ஶப்3த3ம் கர்மவாஸநாதி3-

பரம். "உபாஸகனுக்கு மோக்ஷத3ஶையிலே ஸ்வார்த்த2த்வம் உண்டு" என்னும் பக்ஷத்திலே உபாஸநஜநிதப4க3வந்நித்யஸங்கல்பமும் (ஆதி3)ஶப்3த3க்3ராஹ்யம். இத்தால் "பூர்வோத்தர-காலாஸத்த்வே ஸதி கிஞ்சித்காலஸத்த்வரூபமான ஆக3ந்துகத்வம் இங்கே விவக்ஷிதமன்று; பின்னை, சேதநாவித்3யாதி3ஸஹக்ருதப4க3வத்ஸங்கல்பஸித்3த4த்வரூபமான ஆக3ந்துகத்வம் விவக்ஷிதம்; அது ஸ்வஶேஷத்வாதி3களுக்குண்டு, ப4க3வச்சே2ஷத்வத்துக்கில்லை" என்று ஸூசிதம். ॥75॥

76. "(ஸ்வாதந்த்ர்ய)ஶப்3த3ம் ஸ்வஶேஷத்வாபி4மாநபரம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நான், எனக்கித்யாதி3). (1) "(ஶேஷத்வ)ஶப்3த3ம் அதிஶயாத4ாநப3லோ-பத4ாநபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு விஷயத்திலுமித்யாதி3). (ஒரு விஷயத்திலும்) என்றது – ஸ்வவ்யதிரிக்தஸர்வவிஷயத்திலும் என்றபடி. "தத்3விரோதி4த்வம் தது3த்பத்திப்ரதிப3ந்த4கத்வம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உதி3க்கவொட்டா-தென்று). (தச்சே2ஷத்வேத்யாதி3). (ததி3தரஶேஷத்வம்) என்று அநுவாத3ஸாமர்த்2யத்தாலே ஸ்வேதரஶேஷத்வப்ரதிப3ந்த4கஸ்வஶேஷத்வாபி4மாநம் நிவ்ருத்தமானமை ஸித்3த4ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாதந்த்ர்யம் குலைந்தித்யாதி3). (தத்)பத3ம் (உபாய[வா-57])ஶப்3த3(பர[வா-72])ஶப்3த3(தத்[வா-66,70,72])ஶப்3த3ங்களாலே இப்ரகரணத்தில் அநு-ஸ்யூதோபஸ்தி2தப4க3வத்பரமொழிய ஸாமாந்யேந கிஞ்சித்பரமன்று; தே3வதாந்தராதி3ஶேஷத்வத்-தினுடைய நிருபாதி4கப4க3வச்சே2ஷத்வப்ரதிப3ந்த4கதைக்கு ஸ்பு2டப்ரதிபத்தி ஸித்3தி4யாமை-யாலே என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப4க3வத்3வ்யதிரிக்தேத்யாதி3). ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஶேஷத்வவிரோதி4, ததி3தரஶேஷத்வம் தச்சே2ஷத்வவிரோதி4 என்றந்வயம் விவக்ஷிதம். (தலையெடுக்கவொட்டாது) என்றது – ப்ரமிதியையும், தத3நுகு3ணாதிஶயா-த4ாநத்தையும் ப்ரதிப3ந்தி4க்குமென்றபடி. ॥76॥

77. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இதுதான் வந்தேறியன்று என்று துடங்கி) இத்யாதி3. (2)(ஸூத-விக்கை) – ஹேதூக்திபூர்வகம் ஸம்ப்ரதிபந்நத்வகத2நம். (அஹங்காரந்தானிதி). அஹமல்லாத தே3ஹத்திலும் ஸ்வஶேஷமல்லாத ஆத்மாவிலும் ஆத்மத்வபு3த்3தி4யும், ஸ்வஶேஷத்வபு3த்3தி4யும் அஹங்காரஶப்3தா3ர்த்த2ம்.(3) "அஸ்ய த்வஹங்காரஶப்3த3ஸ்ய அபூ4ததத்3பா4வே (அபூ4தத்3பா4வ இதி வக்தவ்யம்" இதி அஷ்டாத்4யாயீ 5-4-50)'ச்வி'ப்ரத்யயமுத்பாத்3ய வ்யுத்பத்திர்த்3ரஷ்டவ்யா" (ஸ்ரீபா4.ம.ஸி.அஹங்காரஶோத4நம் பக்கம் 173)('ச்வி'ப்ரத்யயேந வ்யுத்பத்திர்த3ர்ஶிதா – பா.) (கீ3தாபா4ஷ்யதாத்பர்யசந்த்3ரிகா-3-27வ்யா) என்னக்கடவதிறே. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தே3ஹாத்மாபி4மாநரூபமாயுமிதி). (4)"ஸ்வதந்த்ரஸ்ய கர்ம ஸ்வாதந்த்ர்யம்" என்று ஸ்வஶேஷத்வாபி4மாநம் (ஸ்வாதந்த்ர்ய)ஶப்3தா3ர்த்த2ம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸ்வாதந்த்ர்ய-ரூபமாயுமிதி). "அடியான்" என்கிற பேருக்கு திரோதா4யகதயா ப்ரதிநிர்தி3ஷ்டமான (அஹங்காரம்) ஸ்வஶேஷத்வாபி4மாநரூபமேயாகும் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அதில் இங்கு ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை இத்யாதி3). (ஆர்ப்பு) – மாலிந்யம். "ஆர்ப்பென்பதுவே பொருதலும், சிரித்தலும், தூளியும், ஓசையும், சொல்லும் நாற்பெயரே" என்னக்கடவதிறே. தூளி – மாலிந்யம். இத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (திரோதா4யகத்வமுமித்யாதி3). (ஸதா3சார்யோப-தே3ஶாதி3) என்கிற (ஆதி3)ஶப்3த3த்தாலே "அநுகூலஸஹவாஸ"(வா-243) லப்4யமான பரஸ்பரபோ3த4நாதி3கள்(கீ3தா-10-9) விவக்ஷிதம். ("அழியாத") என்கிற விஶேஷண-வ்யாவர்த்யமான அழியும்பேரை த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் (ஔபாதி4கமானவித்யாதி3நா).

(ஔபாதி$_{4}$கமான) என்றது - 'கர்மரூபோபாதி$_{4}$ஹேதுகமான' என்றபடி. [ஜாதி:] - காட$_{2}$கத்வாதி$_{3}$ரூபா; [வர்ண:] - ப்$_{3}$ராஹ்மணத்வாதி$_{3}$ரூப:; [ஆஶ்ரமோ] - ப்$_{3}$ரஹ்மசர்யாதி$_{3}$:. (ஆதி$_{3}$)ஶப்$_{3}$த$_{3}$த்தாலே ஆபஸ்தம்ப$_{3}$ஶ்வலாயநாதி$_{3}$களான ஸூத்ரகாரஸம்ப$_{3}$ந்த$_{4}$ம் விவக்ஷிதம். (வந்து கழிந்துபோம்) என்றது - 'ஜந்மாந்தரங்களிலும் தஜ்ஜந்மத்திலே அவஸ்த$_{2}$ாபே$_{4}$த$_{3}$ங்க-ளிலும் ஆக$_{3}$மாபாயிகளான(கீ$_{3}$தா-2-14)' என்றபடி. தானறிந்த பு$_{3}$த்$_{3}$தி$_{4}$வ்யவஹாரங்களில்லா-விட்டாலும் தத்த்வஜ்ஞருடைய பு$_{3}$த்$_{3}$தி$_{4}$வ்யவஹாரங்களுக்கு விஷயமாய்க்கொண்டிருக்கையாலே (யாவதா$_{3}$த்மாநுவர்த்தி(=வ்ருத்தி)யான) என்றது. ரூதஸிப்பை த$_{3}$ர்ஶிப்பிக்கிறார் (இறே என்று) இத்யாதி$_{3}$நா. ஸம்ப்ரதிபந்நார்த்த$_{2}$த்தை ஹேதூகரிக்கிறார் (ஆகையால்) இத்யாதி$_{3}$நா. ॥77॥

78. '(அஹங்காரமாகிற)வித்யாதி$_{3}$யாலே (ஸூ-77) 'ஜாத்யாதி$_{3}$ப்ரயுக்தமான அழியும்பேர் அஹங்காரநியதம்' என்று வ்யஞ்ஜிதமாகையாலே தது$_{3}$த்தி$_{3}$தஶங்காபரிஹாரார்த்த$_{2}$முத்தரக்$_{3}$ரந்த$_{2}$ம்' என்னுமபி$_{4}$ப்ராயத்தாலே அவதாரிகை (அதுவென்?) இத்யாதி$_{3}$. (க்$_{3}$ராம)த்தால் (வரும்) வ்யபதே$_{3}$ஶமாவது 'யத்ர பூர்வைருஷிதம் ஸோபி$_{4}$ஜந:' (வ்யாகரணஸூத்ரகாஶிகாவ்ருத்தி 4-3-90) என்கிறபடியே 'அபி$_{4}$ஜந'ஶப்$_{3}$தி$_{3}$தபூர்வபுருஷாத்$_{4}$யுஷித(க்$_{3}$ராம)ஸம்ப$_{3}$ந்த$_{4}$ப்ரயுக்தமான இதரவ்யாவ்ருத்தவ்யவஹாரம். (குல)த்தால் (வரும்) வ்யபதே$_{3}$ஶமாவது உத்பாத$_{3}$கபுருஷ-பரம்பராநுப்ரவிஷ்டபூர்வபுருஷவிஶேஷஸம்ப$_{3}$ந்த$_{4}$ப்ரயுக்தமான தாத்$_{3}$ருஶவ்யவஹாரம். (ஆதி$_{3}$)ஶப்$_{3}$த$_{3}$த்தாலே சரணஸூத்ரப்ரயுக்தவ்யபதே$_{3}$ஶம் விவக்ஷிதம். [சரண]மாவது - யஜுஶ்ஶாதி$_{3}$ஶாக$_{2}$ாவிஶேஷம். (ஸூத்ர)ம் ஆபஸ்தம்ப$_{3}$ாத்$_{3}$யுக்தகல்பஸூத்ரம். 'நாம த்$_{3}$விஜக்ஷத்ரியாணாம் குர்யாத்$_{3}$கே$_{3}$ாத்ராநுஸாரத:' என்றும், 'அஸௌ நாமாஹமஸ்மீதி ஸ்வம் நாம பரிகீர்த்தயேத்' என்றும், 'ஆர்ஷேயம் வ்ருணீதே' என்றும், 'ஹிரண்யம் ஆத்ரேயாய த$_{3}$த$_{3}$ாதி', 'காஶ்யபஸ்ய வஸிஷ்ட$_{2}$ஸ்ய ப்$_{4}$ருக்$_{3}$வத்ர்யங்கி$_{3}$ரஸாமபி । ப$_{4}$ாரத்$_{3}$வாஜஸ்ய வத்ஸஸ்ய புரஶ்ஸக்ரோ ந வித்$_{3}$யதே ॥' என்றும் ஏவமாதி$_{3}$களை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நடந்துபோருகிறது) என்று. (க்$_{3}$ராமகுலாதி$_{3}$வ்யபதே$_{3}$ஶமித்யாதி$_{3}$). [1]'அப்$_{4}$யுத$_{3}$யஸாத$_{3}$கதயா ஶாஸ்த்ரவிஹிதமாகையாலே ஸ்வாதிஶயாபாத$_{3}$கங்களாய்க்கொண்டு ப$_{4}$க$_{3}$வதே$_{3}$காதிஶயப்ரயோ-ஜநகஸ்வரூபஸ்வரூபநாஶப்ரயோஜகம்' என்றபடி. அநர்த்த$_{2}$ஹேதுத்வோக்திதாத்பர்யம் (ஆகையால், அவற்றால்) இத்யாதி$_{3}$. ॥78॥

79. '(க்$_{3}$ராமகுலாதி$_{3}$)வ்யபதே$_{3}$ஶவித$_{4}$ாயகஶாஸ்த்ரங்களுக்கு விஷயவிஶேஷஸாவகாஶத்வ-நியாமகநிரவகாஶஶாஸ்த்ரப்ரத$_{3}$ர்ஶநார்த்த$_{2}$முத்தரக்$_{3}$ரந்த$_{2}$ம்' என்னுமபி$_{4}$ப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிறார் (உக்தார்த்த$_{2}$த்துக்கித்யாதி$_{3}$). (உக்தார்த்த$_{2}$த்துக்கு) என்றது - 'அநர்த்த$_{2}$ஹேது-த்வத்துக்கு' என்றபடி. 'நிஷேத$_{4}$த்துக்கு நிஷேத்$_{4}$யாநுஷ்ட$_{2}$ாநத்தினுடைய அநிஷ்டஜநகத்வத்திலே தாத்பர்யமாகையாலே (ந வ்யபதே$_{3}$ஷ்டவ்ய:) என்கிற நிஷேத$_{4}$ம், தத்$_{3}$வ்யபதே$_{3}$ஶத்தினுடைய அநர்த்த$_{2}$ஹேதுகத்வத்தில் ப்ரமாணம்' என்று கருத்து. உபாத்தவசநத்துக்கர்த்த$_{2}$ம் (இத்தால்) இத்யாதி$_{3}$.[2] "ஏகாந்தீ து விநிஶ்சித்ய தே$_{3}$வதாவிஷயாந்தரை: । ப$_{4}$க்த்யுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ண-ப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஸாத$_{4}$ந: ॥" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ப$_{4}$க$_{3}$வதே$_{3}$கபரனும்) இத்யாதி$_{3}$. த்ருதீயைக்கர்த்த$_{2}$ம் (இட்டு) என்று. ("ந வ்யபதே$_{3}$ஷ்டவ்ய:") என்கிறவிதுக்கர்த்த$_{2}$ம் (சொல்லப்படுமவனல்லன்) என்று. ("விஷ்ணுநா") இத்யாதி$_{3}$க்கர்த்த$_{2}$ம் (ப$_{4}$க$_{3}$வதி$_{3}$த்யாதி$_{3}$). ("தஸ்ய") இத்யாதி$_{3}$க்கர்த்த$_{2}$ம் (அவனுக்கு அந்த க்$_{3}$ராமகுலேத்யாதி$_{3}$). ("ஹி")ஶப்$_{3}$த$_{3}$ார்த்த$_{2}$ம் (இறே!) என்று. "மாதா பிதா ப்$_{4}$ராதா நிவாஸ:" என்கிறவிதிலே "மாதா பிதா" என்று (குல)மும், "நிவாஸ:" என்று (க்$_{3}$ராம)மும் சொல்லுகையாலே, அந்த

ப்ரஸித்3தி4 இங்கே "ஹரி"ஶப்3த3விவக்ஷிதம்' என்று கருத்து. இத்தால் 'விஶேஷவசநாநுஸாரேண ஸாமாந்யவசநம் ப4க3வதே3கபரவ்யதிரிக்தபரம்' என்று ஸூசிதம். இங்கே "நத்3யாஸ்தஸ்யைவ நாமாநி ப்ரவிஷ்டாயா யத2ார்ணவம் । ஸர்வாத்மநா ப்ரபந்நஸ்ய விஷ்ணுமேகாந்திநஸ்தத2ா ॥" என்றும், [1]"தாமஸாந் ராஜஸாம்ஶ்சைவ வ்யபதே3ஶாந் விஸர்ஜயேத் । த்4ருவம் வ்யபைதி ப4க்தோபி வ்யபதே3ஶைரஸாத்விகை: ॥" என்றும், [2] "விஷ்ணோஸ்தத்ஸம்ஶ்ரயாணாஞ்ச சேதநா-சேதநாத்மநாம் । ஆக்2யயா வ்யபதே3ஶாஶ்ச லக்ஷணநி ஸதாம் விது: ॥" என்றும் ஏவமாதி3-களைக்கண்டுகொள்வது. ("ஏகாந்தீ வ்யபதே3ஷ்டவ்ய:") இத்யாதி3கம் விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹி-தாஸ்த2ம். "தாமஸாந்" இத்யாதி3கம் பா4ரத்3வாஜவசநம். 'இதில் (ப்ராப்திக்குகப்பாலுமவனே) என்னுமளவும்(23-70) ப்ரத4ாநப்ரமேயம்; மேல்(71-79) (ப்ராஸங்கி3கம்) என்று உபோத்3க4ாதத்திலே உபந்யஸித்த அர்த்த2த்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் (ப்ராப்தாவுமித்யாதி3-வாக்யத்திலே) இத்யாதி3நா. (ப்ராஸங்கி3கம்) இத்யந்தேந. ஏதத்ப்ரகரணப்ரத4ாநப்ரமேய-ஸ்மாரணவ்யாஜேந வர்த்திஷ்யமாணப்ரகரணஸங்க3த்யர்த்த2மாக ஸ்ருத்தகத2நம் பண்ணிக்-கொண்டு ஏதத்ப்ரகரணவ்யாக்2யாநத்தை நிக3மிக்கிறார் (ஆகவிப்ரகரணத்தால்) இத்யாதி3நா.

உபாயவைப4வம் முடிந்தது

அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி திருவடிகளே ஶரணம்.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமியின் அரும்பத3விளக்கம்

23 .ப்ரபத்திக்குங்கூட ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யபீ4தியாகிற அதி4காரநியமமுண்டேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அதி4காரநியமமாவது) என்றுதுடங்கி. (ஜாதிபே4த3ம்) - ப்3ராஹ்மணத்வாதி3. (குலம்) - ப்ராசயோதீ4சயாதி3குலம். (லிங்க3ம்) - ப்3ரஹ்மசர்யாத்3யாஶ்ரமங்கள். (கு3ண)ங்கள் - அந்தஶ்ஶாத்3தி4பஹிஶ்ஶாத்3த்4யாதி3கள். (க்ரியை)கள் - ஸ்நாநாதி3கர்மங்கள். (கு3ணக்ரியை)கள் - அங்க3கர்மங்களைச்சொல்லிற்றாகவுமாம். (தே3ஶகால)ங்கள் - புண்யதே3ஶகாலங்கள். (அவஸ்தை2) - பரிபாகம்; ஜாதபுத்ரத்வக்ருஷ்ணகேஶத்வாதி3களான அதி4காரிவயோவிஶேஷத்தைச்சொல்லவுமாம். ॥23॥

26 (ஶரணாக3திதா3ர்மஜ்ஞான) என்றது - தௌ3த்யமுக2த்தாலே, பிராட்டியாலும் பெருமாளாலும் ஶாஶிக்ஷிதனாயிருக்கையாலும், ஶரணாக3திதா4ர்மஜ்ஞான வாநரத்தின் குடிப்பிறப்பாலும், ஶரணாக3திதா4ர்மஜ்ஞானனென்றபடி. ॥26॥

27 (சூறுவளிக்காற்று) - சுழிக்காற்று. இப்படி ''ருசி க்ஷணப3ங்கு3ரை' என்கையாலே மேல் [ப்ரகாரநியமமில்லை] (வா-28) என்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணமாகக்காட்டுகிற த்3ரௌபத்3யர்ஜுநாத்3யாசாரங்கள் ஆபத்3விஷயங்களன்றோ' என்கிற ஶங்கைக்கு [1]ஸமாதா4நம் ஸூசிதம். (தளம்) - உத்பத்திஸ்த2லம்.

முமுக்ஷுப்படியில் மநுப3ர்த்த2ம் அருளிச்செய்யும் ப்ரகரணத்திலே '"இவள் ஸந்நிதி4யாலே காகம் தலைபெற்றது; அதில்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான்" என்று - புருஷகாரபூ4தையான பிராட்டியினுடைய ஸாந்நித்4யாஸாந்நித்4யங்களாலே ஆஶ்ரயணகாலநியமம் சொல்லாநிற்க, [காலநியமமில்லை] என்னுமர்த்த2ம் சொல்லும்படி எங்ஙனே?' என்னில்; "தீவ்ரங்களான ப4ாக3வதாபசாராதி3களாலே உண்டான ஈஶ்வரனுடைய அதே4ாநிதீனைக்கு விஷயபூ4தரானவர்கள் எம்பெருமானை ஆஶ்ரயிக்குமளவில், அவ்வவதாரங்களில் புருஷகாரக்ருத்யத்தில் முடிசூடியிருக்கும் பிராட்டியினுடைய ஸாந்நித்4யமவஶ்யாபேக்ஷிதம்" என்னுமர்த்த2ம் [இவள்ஸந்நிதி4யாலே] இத்யாதி4வாக்யத்தில் சொல்லுகிறதாகையாலும்; இவ்விடத்தில் அப்படிப்பட்ட ப்ரதிப3ந்த4கமில்லாதார் பண்ணும் ப்ரபத்திக்குக்காலநியமமில்லையென்னுமிடம் சொல்லுகையாலேயும்; இதுதான் 'இந்நாள் - ஆஶ்ரயிக்கைக்கு ருசியே வேண்டுவது, காலம் பார்க்கவேண்டாவென்கிறது' என்று அங்கும் சொல்லுகையாலும் விரோத4மில்லையென்று கண்டுகொள்வது.

ஆகையிறே, எம்பெருமானாரும், ஒரு பங்குனி உத்திரத்திருநாளை ப்ரதீக்ஷித்துக்கொண்டிருந்து, பெருமாளும் ஸ்ரீரங்கநாய்ச்சியாரும் ஒருசேர்த்தியில் நேர்த்தியாக எழுந்தருளியிருந்தகாலத்திலே "ப4க3வத3பசாரப4ாக3வதாபசாராஸஹ்யாபசாரரூபநாநாவித4ாநந்தாபசாராந் ஆரப்3த4கார்யாந் அநாரப்3த4கார்யாந் க்ருதாந் க்ரியமாணாந் கரிஷ்ய-

மாணும்ச ஸர்வாநுசோஷத: க்ஷமஸ்வ"(ரா.சு.ந்.யே) என்று - அஸ்மதாதிகளைக்- கடாக்ஷித்து பாகவதாபசாராதிகளுக்குங்கூட க்ஷமைகொண்டருளினது.

இவன் ஸந்நிதியன்றிக்கேயிருக்குமளவில், திருவடிமுகத்தாலும் திருவாபரண- முகத்தாலும், இவன்பண்ணும் புருஷகாரமாத்ரத்தால் ப்ரபத்திபண்ணின மஹாராஜர், விபீஷணாழ்வான் முதலானோர்க்கு பலஸித்தியானதுவும், பாகவதாபசாரரூபப்ரபல- ப்ரதிபந்தகமில்லாமையாலேயிறே. இப்படியன்றிக்கே, "'புருஷகாரத்வம் நிர்ஹேதுகம்' என்னுமளவில் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கம் வருகையாலே, அது வாராமைக்காக, அநாதி- ஸாக்ருதமூலகசேதநாபேக்ஷாஸாபேக்ஷம்' என்று அவஶ்யம் சொல்லவேண்டுகையாலே, அந்த அபேக்ஷையாகிற பிராட்டியினுடைய புத்திக்ருதஸாந்நித்யமே [இவன் ஸந்நிதி- யால்] (முமுக்ஷுப்படி ப்ர.2)இத்யாதிவாக்யத்தில் 'ஸந்நிதி'ஶப்தார்த்தமாகையாலே, விபீஷணாதிகளுக்கு அதுண்டாகையாலும், ராவணனுக்கு அதில்லாமையாலும், அவர்களுக்கு பலஸித்திதத்பாவங்கள் உபபந்நங்களென்று நிர்வஹித்துக்கொண்டு [இவன் ஸந்நிதியாலே] இத்யாதிவாக்யத்தை ப்ரபத்த்யங்கபூதசேதநகர்த்ருகபுருஷகாரா- பேக்ஷாநியமபரமாக்கி, [காலநியமமில்லே] என்னுமதுக்கு வரும் விரோதத்தைப்பரி- ஹரிக்கப்பார்க்கில், பிராட்டிக்கு, [இரண்டுமிரண்டுங்கொலேயவேணுமென்றிருக்கில்] (வா-16) என்கிற வாக்யத்தில் சொன்ன தோஷகுணஹாநிகள் வருகையாலேயும், மாத்ருத்வப்ரயுக்தமான வாத்ஸல்யத்தாலே பிராட்டி சேதநருச்யநுகுணமாக நடத்துமவ- ளாய் வருகையாலே உங்க(?அவ)ளுடைய புருஷகாரத்வம் நிர்ஹேதுகம் என்னும்போது ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கந்தானுமில்லாமையாலேயும், காகன்பக்கல் புத்திக்ருதஸாந்நித்ய- மன்றியிருக்கச்செய்தேயும் பலம் ஸித்திக்கையாலேயும், விரோதம் வருகையாலே முன்பு சொன்னபடியே பரிஹாரமாகக்கடவது.

மதுப்பிலே புருஷகாரம் தேடவேண்டாமையால் வந்த காலநியமாபாவம் சொல்லிற்- றேயாகிலும், புண்யதேஶகாலநியமஸாமாந்யாபாவத்தைச்சொல்லாமையாலே அது ஸித்தித்தபடியென்? என்னில்; 'ஶரண'ஶப்தார்த்தமான ஸித்தோபாயம் ஸித்தமாய் ஸர்வஶக்தமாயிருக்கையாலே புண்யதேஶகாலாதிகளால் வரும் ஸாத்குண்ய- வைகுண்யங்களைப்பெறுதபடி நிரபேக்ஷமாயிருக்கையாலேயும், அதுதான் ஸ்வீகார- காலத்தில் புருஷாபேக்ஷமுமாய், புருஷகாரஸாபேக்ஷமுமாயிருக்கையாலேயும், அந்தப்- புருஷகாராபேக்ஷையால் வந்த காலநியமமில்லையென்று சொல்லவே, மற்றவை ஸித்த- மென்று கண்டுகொள்வது.

(த்விஷட்குணங்கள்) - "ஶமோ தமஸ்தபஶ்ஶௌசம் க்ஷாந்த்யார்ஜவவிரக்ததா । ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநஸந்தோஷாஸ்ஸத்யாஸ்திக்யே த்விஷட்குணா: ॥" (   ) என்கிற பன்னிரண்டு குணங்கள். ॥27॥

31 (வெல்வெட்டி) - க்ராமம். (உடன்வந்தி) - அங்கம். ॥31॥

32 (த்ரௌபத்யா ஸஹிதா:) என்கிறவிடத்தில் த்ரௌபதிக்கு ப்ரபத்தியில் பதிபாரதந்த்ர்யேண அப்ராதாந்யேந அந்வயம். (ஶங்கசக்ர)இத்யாதியில் ப்ராதாந்யேந

அந்வயம். காகனைச்சொன்னது. [1]குடிலனுங்கூட அதிகாரி என்கைக்காக. திர்யக்குக்களான காளியனுக்கும், கஜேந்த்ராழ்வானுக்கும் விசேஷம், ப்ராதிகூல்யாநுகூல்யங்கள். பெருமாளைச்சொன்னது உபாயாந்தரஸக்தனுங்கூட அதிகாரி என்கைக்காக. பெருமாளுக்கு ப்ரபத்தி பலியாதொழிந்தது அவ்விஷயத்தில்(?அவிஷயத்தில், ?அப்பவிஷயத்தில்) பண்ணுகையாலேயும், பிராட்டி ஸ்வாஸக்தியை விட்டிருந்தாப்போலே யிராதே. "சாபமாநய ஸௌமித்ரே" (ரா.யு. 21-22) என்று ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் அந்வயிக்கையாலேயும் என்று கண்டுகொள்வது. (அக்கரையராய்த்துடர்ந்தடிமைசெய்ய வந்த) என்றது - "அக்கரையென்னுமனத்தக்கடலுள்" (பெரியாழ்.திரு.4-3-7) என்கிறவிடத்தில் சொல்லுகிறபடியே, லீலாவிபூதியிலே அவதரித்துத்துடர்ந்தடிமை செய்யவந்தவென்றபடி. ("ஸோஹம் த்வாம்") இத்யாதிஸ்லோகத்திலே "பரமபதம்" என்று ஸமஸ்தபதம். நிர்வாஹனை அபரிணததாம்நி என்று பேதம். 113 211

33 [தர்மபுத்ராதிகளுக்கு பலம்] (வா-33)இத்யாதிவாக்யங்களில் 'தர்மபுத்ராதி-ப்ரபத்திகளுக்கு ஸித்தித்த பலம்' இத்யாதிப்படியே அர்த்தம் சொல்லுமளவில், பெருமாளுக்கும், த்ரௌபதிக்கும் ப்ரபத்தியால் பலஸித்தியில்லாமையாலே விரோதிக்கும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, [தர்மபுத்ராதிகளுக்கு பலம்] இத்யாதி-வாக்யங்களுக்கு தர்மபுத்ராதிகளுக்கு உத்திஷ்டமான பலம் என்று அர்த்தம் சொல்லவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால்) இத்யாதியாலே.

(ராஜ்யார்த்தமாகவும்) இத்யாதி, நடுவான "தஸ்ய ப்ரஸாதாத்த்ரௌபத்யா: க்ருஷ்ணமாளோஸம்பரே ததா । தத்ரூபமபரம் வஸ்த்ரம் ப்ராதுராஸீத்நேகஸ:॥" ( ) என்று ப்ரபந்நையான த்ரௌபதியினிடத்திலுண்டான பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே -வஸ்த்ரங்கள் வ்ருத்தியை அடைந்ததாகச்சொல்லாநிற்க, த்ரௌபதீப்ரபத்திக்கு ஸித்தித்த பலம் வஸ்த்ரமென்று சொல்லக்குறையென்? என்னில்; "விசேஷஜ்ஞரென்று பேர்படைத்த பீஷ்மாதிகளெல்லாரும் பகவதைகாந்த்யமுடையாளொரு பெண்பிள்ளை-யைப்பரிபவப்படுத்தவென்று ஒரு பேரோலக்கமிருந்து செய்கிற மஹாபராதத்தை, எம்பெருமான் கையுங்களவுமாகக்காகத்தைக்கண்டாப்போலே, நேராகக்காணுமளவில், என்ன அவத்யம் விளையுமோ? என்னும் ஸங்கையாலே, சேதநாநர்த்தபரிஹாரமே யாத்ரையாம்படி அவ்விஷயத்தில் தீர்க்கதர்ஸநமுடையளான பிராட்டி, லீலாவிசேஷங்களாலே 'கதே ஜலே ஸேதுபந்த'மாகாதபடி முன்னதாகக்கண்ணனை மற்றொரு விஷயத்தில் நெஞ்சுசெல்லாதபடி ஆழங்கால்படுத்தியிருக்கிற தஸையிலே, த்ரௌப-தியும் ஸ்வபரிபவதஸையில் பெண்பிள்ளைகளொன்றும் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படியான க்ருஷ்ணனுடைய ஸௌஸீல்யஸௌலப்யங்களில் ஆழங்கால்பட்டு, புருஷகாரமாவாளை மறந்து, "ஸங்கசக்ரகதாபாணே"( )இத்யாதியாலே நேராக எம்பெருமானைப்பற்றுகை-யாலே இவள் ஆஸ்ரயித்தமை கண்ணன்தன் திருவுள்ளத்தில் படாதபடி இருந்துவிட, இவ்வவதாரத்தில் ஆஸ்ரயிப்பார், "நாராயணசரணௌ"( ) என்று ஆஸ்ரயிக்குமளவில், சீற்றத்துக்குடலாம் என்று ரஹஸ்யமறிந்து ஆர்த்தரக்ஷணார்த்தமாக முடிசூடினமைக்கு அஸாதாரணமான 'கோவிந்தன்' என்கிற திருநாமத்தாலே இவனை நிர்தேஸித்துப்-பற்றுமளவிலே, "மஹத்யாபதி ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ பகவாந் ஹரி:"( ) என்று ஆசார்யஹனை வஸிஷ்டபகவாந் 'மஹத்தான ஆபத்து வருமளவில் 'ஜ்ஞாநஸக்தி-

பலைஶ்வர்யவீர்யதேஜாம்ஸ்யஶேஷத: । பகவச்ச ப்தவாச்யாநி விநா ஹேயைர்குணாதிபி: ॥"(வி.பு.6-5-79) என்கிறபடியே ஸகலகல்யாணகுணபரிபூர்ணனுமாய், 'ஹரதீதி ஹரி:, ஆஹரதீதி ஹரி:' என்றும் - ஸகலாநிஷ்டநிவர்த்தகனும், ஸகலாபீஷ்டப்ரதனுமாயிருந்துள்ள ஸித்தோபாயபூதனை எம்பெருமானை ஸ்மரிக்கக்கடவாய்' என்று உபதேஶித்தபடியே "ஶங்கசக்ரகதாபாணே" என்று - பரத்வத்தையும், "த்வாரகாநிலய" என்று - அவதாரஸௌலப்யத்தையும், "அச்யுத" என்றும், "பரித்ராணாய ஸாதூநாம்" என்றும், "அக்ரூரமாலாகாராதீந் பரமபாகவதாந் க்ருதவாந்" என்றும், "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்"(கீ.7-18) என்றும், 'க்ஷணேபி தே யத்விரஹோதிதுஸ்ஸஹ:' (ஸ்தோ.ர.56) என்றும் இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற ஆஶ்ரிதவிஶேஷகந்தாஸஹிஷ்ணுத்வத்தையும், "கோவிந்த" என்று தௌர்த்யஸாரத்யங்களைப்பரத்வமென்னலாம்படி அத்யந்தநிஹீனவ்ருத்தியைச்சொல்லுகையாலே ஸௌலப்யஸௌஶீல்யவாத்ஸல்யாதிஶயத்தையும், "புண்டரீகாக்ஷ" என்று "சுடர்ச்சோதிவெள்ள"(திருவாய்.8-10-5)த்துக்கிரண்டு சுழிகள் போலே, 'தாமரைக்கண்களுக்கற்றுத்தீர்ந்து'(திருவாய்.7-3-3) என்கிறபடியே அகப்பட்டவர்களை அவ்வருகு போகவொட்டாதாய் க்ருபாப்ரவாஹத்துக்கு இரண்டு மதகுகள் போன்றதுகளான திருக்கண்களைச்சொல்லுகையாலே, காருண்யாதிஶயத்தையும், "ரக்ஷ" என்று - நாட்டுக்கெல்லாம் பொதுவான ஸங்கல்பத்தாலே [1]ஸம்விதாநம் பண்ணுதே தௌத்யஸாரத்யங்கள் பண்ணினாப்போலே அவன் நேராக வந்து பரிபவப்படுத்துமவர்களைக்கையைப்பற்றி வலித்து விலக்கித்தனக்குப்பண்ணவேண்டும் ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், "மாம்" என்று - பூர்வவாக்யத்தில் உத்தமாக்ஷிப்தனான அதிகாரியினுடைய ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வங்களையும், "ஶரணாகதாம்" என்று - "ஸாஹம் கேஶக்ரஹம் ப்ராப்தா த்வயி ஜீவத்யபி ப்ரபோ"(பார.) என்று இவள் பட்ட பரிபவத்தை "கிந்து த்வதக்ரே ஶரணாகதாநாம் பராபவோ நாத ந தேநுரூப:" (ஸ்தோ.ர.25) என்று சொல்லுகிறபடியே, அவனுக்கு அத்யந்தமவத்யாவஹமாக்கி, "ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே" என்று அவனுக்கு [2]ருணதோதஸ்தாநீயமாகப்பண்ணவற்றான பூர்வவாக்யத்தில் சரமபதார்த்தத்தையும் அடைவே அநுஸந்தித்து,"மூலமேவேதி கிந்நே" ( ) என்று ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான் ஆர்த்யதிஶயத்தாலே ஒருக்கால் சொன்னத்தைப்பலகால் சொன்னாப்போலே, இவளும், "கோவிந்தேதி ஸமாபாஷ்ய க்ருஷ்ணேதி ச புந: புந:" என்று ஒருக்கால் சொன்னத்தைப் பலகால் சொல்லி, "பாத்தாரமிவ ஸம்ப்ராப்தம்" என்கிறபடியே அவனுடைய திருநாமங்களை ஸார்த்தமாக அநுஸந்திக்குமளவில், அவன் நேராக வந்து முகங்காட்டினாப்போலே இருக்கையாலே, பலபடியாலும் குணாநுஸந்தாநம் பண்ணி, "யதாக்ரந்தத்" ( ) என்கிறபடியே கூப்பிட்டழ, எம்பெருமான் போகத்தாலே தன்னை மறந்திருக்கும் தஶையோடு, உணர்ந்திருக்கும் தஶையோடு வாசியற, "த்வயா நிஸ்ருஷ்டாத்மபரேண...ப்ரியேண ஸேநாபதிநா" (ஸ்தோ.ர.42) என்றும், "ஸ்ரீமதி விஷ்வக்ஸேநே ந்யஸ்தஸமஸ்தாத்மைஶ்வர்யம்"(வைகு.), "ஸ்ரீரங்கசந்த்ரமஸமிந்திரயா விஹர்த்தும் விந்யஸ்ய விஶ்வசிதசிந்நயநாதிகாரம் । யோ நிர்வஹத்யநிஶமங்குலிமுத்ரயைவ ஸேநாந்யமந்யவிமுகாஸ்தமஶிஶ்ரியாம॥" (ர.ஸ்தவே.பூ.ஶ.50) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜகத்ஸர்க்காதிஸகலகார்யங்களையும் அவனுடைய நித்யஸங்கல்பமாகிற ஒழுக்குப்படியே நிர்வஹிக்கைக்கு ஆளுண்டாகையாலே, "ஸாங்கேத்யம் பாரிஹாஸ்யம் வா ஸ்தோபம் ஹேளநமேவ வா । வைகுண்டநாமக்ரஹணம் அஶேஷாகஹரம் விது:॥"(பாக.6-2-14) என்று அந்யார்த்தமாகச்சொல்லும் பகவந்நாமங்களுங்கூட ஸகலபாபஹரங்களாகக்கடவது என்று நாட்டுக்-

கெல்லாம் பொதுவான ஸங்கல்பமுண்டாகையாலே, அப்படியே கேவலகு3ணநுஸந்தா4-
நார்த்த2ம் அநுஸம்ஹிதங்களான ப4க3வந்நாமங்கள் பரிப4வஹேதுவான ஸகல-
பாபங்களையும் போக்கி வஸ்த்ரத்தை வர்த்தி4ப்பித்துக்கொடுக்கையாலே; "ஸங்கீர்த்ய
நாராயணஶப்3த3மாத்ரம் விமுக்தது3:க2ஸ்ஸுகி2நோ ப4வந்தி"( ) என்கிறபடியே
ஆபந்நையான அவள் ஒருபடி தீர்ணது3:கை2யாய் ஸுகி2தையானவளவிலே,
கண்ணன்தன்னை உணர்ந்து, இவளாஶ்ரயித்தபடியையும், பிறர் பரிப4வம் பண்ணும்
த3ஶையில் தன்னை அருகே காணாமையாலே ஸ்ரீக3ஜேந்த்3ராழ்வான் மேல்வீட்டுக்குக்-
கேட்கும்படியாகப்பெருமிடறு செய்து கூப்பிட்டாப்போலே தான் ஆர்த்தரக்ஷணார்த்த2மாக
"தனிக்கோல் செல்ல" (திருவாய்.4-5-1) வீற்றிருக்கும் த்3வாரகாநக3ரிக்குக்கேட்கும்படி "ஹா
க்ருஷ்ண! என்று பெருமிடறுசெய்து கூப்பிட்டபடியையும், அப்படிக்கூப்பிட்டவளவிலும்
அரைகுலையத்தலைகுலைய வந்து தோற்றாமையாலே, "அவ்வவ்விடம்
புக்காயர்பெண்டிர்க்கணுக்கனாய்"(பெரியாழ்.திரு.3-2-5) என்கிறபடியே - பெண்பிள்ளை-
கள் கொய்சகத்தைப்பற்றிக்கொண்டு திரிந்து அவர்களுடைய மநோரத2பூர்த்தியைப்-
பண்ணுகைக்கீடான ப4வ்யதையை நினைத்து "பரிஹாஸார்த்த2மாக நம்முடைய பா4வத்தை
ஸோதி4க்கைக்கு ஸமீபஸ்த2ராய் பார்ஶ்வதே3ஶங்களிலே மறைந்துகொண்டிருக்கவடுக்கும்"
என்றுபார்த்து "க்வாஸி யாத3வநந்த3ந"( ) என்று - சுற்றும் நோக்கினபடியையும், பின்பு
எங்கும் காணாமையாலே "ப்ராந்ததே3ஶங்களிலே வந்து ஸமயத்திலே போய் ரக்ஷிப்போம்
என்றிருக்கவடுக்கும்" என்றுபார்த்து, "இமாமவஸ்தா2ம் ஸம்ப்ராப்தாம்"( ) என்றும்,
"பரிஹாஸேப்யநௌசித்யம்" ( ) என்றும் - "மஹாபத்3த3ஶையில் பரிஹாஸமுண்டோ?
மஹாபத்3த3ஶையை அடைந்தேன்காண்" என்று கூப்பிட்டபடியையும், அப்போதும் வரக்-
காணாமையாலே "நம்முடைய ரக்ஷணத்துக்கு ப்ராப்தியையுடையர்களான மஹாஶூரரான
த4ர்மபுத்ராதி3களும் பலருமுண்டென்று, ஆறியிருக்கவடுக்கும்" என்றுபார்த்து "அநாதா2ம்"
( ) என்று - "அவர்கள் அஜ்ஞாநத்தாலே கைவாங்கியிருக்கையாலே இருந்ததோடு
இல்லாததோடு வாசியில்லை" என்று தன்னுடைய அநந்யக3திகத்வத்தைச்சொல்லிக்-
கூப்பிட்டபடியையும், அப்போதும் வரக்காணாமையாலே, "கிமுபேக்ஷஸே"( ) என்றும்,
"மதே3கவர்ஜம் கிமித3ம் வ்ரதம் தே"(ஸ்தோ.ர.64) என்றும் - ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்தை-
க்கண்டு அதிஶங்கைபண்ணி மேல் சரமோபாயத்தைப்பற்றினாப்போலே,
"ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே உபேக்ஷித்தே விடுகிறாயோ?" என்று அதிஶங்கைபண்ணிக்-
கூப்பிட்டபடியையும், இவ்வளவு பா4வப3ந்த4முடையவள்விஷயத்தில், மஹிஷி-
ஸ்வேத3த்துக்கு ஆளிடுவாரைப்போலே, "மழுங்காதஞானமே படையாக"(திருவாய்.3-1-
9) என்கிறபடியே - நாட்டுக்கெல்லாம் பொதுவான ஸங்கல்பமாத்ரத்தால் ஒருபடியாக
(1)ஸம்விதா4நம் விளைந்தபடியையும், அவளபேக்ஷித்தபடியே முந்தானையைப்பற்றிக்-
கொண்டு திரிந்து ஸம்ரக்ஷணம் பண்ணப்பெறவிடிலும் ஆனைக்கருள்செய்தாப்போலே
அப்போதாகவாகிலும் அரைகுலையத்தலைகுலையச்சென்று ஸம்ரக்ஷணம் பண்ணப்-
பெறாதே அநர்த்த2ப்பட்டபடியையும், நன்றாக உணர்ந்து, "கோ3விந்தே3தி யதா3க்ரந்த3த்
க்ருஷ்ணா மாம் தூ3ரவாஸிநம் । ருணம் ப்ரவ்ருத்3த4மிவ மே ஹ்ருத3யாந்நாபஸர்ப்பதி
॥"(பா4ர.) என்று "க்ரந்த3 - ஆஹ்வாநே, ரோத3நே ச" என்கிற தா4த்வர்த்த2த்தில்,
"கோ3விந்த3" என்று - (2)தாரதரதீ3ர்க்க4தராஹ்வாநத்துக்காகிலும் போரும்படியாக
ஸ்ரீக3ஜேந்த்3ரவிஷயத்திற்போலேயாகிலும் கிஞ்சித்கரிக்கப்பெறாமையாலே அந்த
ஆஹ்வாநத்தையே முதல் கடனாகவும், அதுக்கு மேல் அந்த தா4த்வர்த்த2மான "கோ3விந்த3"
என்கிற ரோத3நமும், "ஶங்க2சக்ரக3தா3பாணே"( ) இத்யாதி3பத3பஞ்சகத்தாலே

கல்யாணகுணகுணாநுஸந்தாநபூர்வகமாக ஶரணாகதையான என்னை ரக்ஷிக்கப்பாராய்' என்று சொன்னத்தையும், முதலேயபேக்ஷித்துப்பத்துப்பங்காக அபிவ்ருத்தமான வட்டிதநங்களாகவும், நினைத்துப்புண்பட்டிருந்து. "மைத்துனன்மார் காதலியை" (பெரிய.திரு.4-9-6.) இத்யாதிப்படியே - பின்பு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அவளுடைய ரக்ஷணத்தைப்பண்ணியும், தான் ஒன்றும் செய்யாதானாய் நெஞ்சாறல்பட்டிருந்து. சரமதஶையிலும் கூட, "நாதிஸ்வஸ்தமநா யயௌ"(பா.) என்கிறபடியே - அந்தக்குறையோடே தீர்த்தம்ப்ரஸாதிக்கையாலே திருமேனி ஸம்ஸ்க்ருதமாகாதே. அத்யாபி ஶ்ரீஜகந்நாதத்தில் அகிலரும் காணும்படியெழுந்தருளியிருக்கிற இருப்புத்தானே 'த்ரௌபதிக்கு ப்ரபத்தியால் பலஸித்தியில்லை என்னுமிடத்துக்கு ஜ்ஞாபகமாகையாலே, "தஸ்ய ப்ரஸாதாத் த்ரௌபத்யா:"( ) என்கிற வசநம் திருநாமத்தைச்சொல்லுவாரெல்லார்க்கும் ஸாதாரணமான பலப்ரதாநஸங்கல்பத்துக்கு மூலபூதமான அநாதிப்ரஸாதத்தினுடைய ப்ரயோஜகத்வத்தையே சொல்லுகிறதாகை- யாலே, [த்ரௌபதிக்கு பலம் வஸ்த்ரம்] (வா-33) என்கிற வாக்யத்துக்கு த்ரௌபதீ- ப்ரபத்திக்கு ஸித்தித்த பலம் வஸ்த்ரம் என்று சொல்லுகை அநுபபந்நமென்று கண்டுகொள்வது.

ஆகையிறே, 'த்ரௌபதிக்கு ஆபத்தில் புடவை சுரந்தது திருநாமமிறே'(மு.படி) என்று அருளிச்செய்தது. இப்படியன்றிக்கே, 'த்ரௌபதிக்கு நாமோச்சாரணத்தில் உபாயத்வ- புத்தி நடையாடி, அத்தால் ப்ரபத்தி நழுவி, நாமோச்சாரணமே வஸ்த்ரவர்த்தநத்துக்கு ஹேதுவாய்த்து' என்றும் சிலர் சொல்லுவர்கள்; அது, நாமோச்சாரணத்துக்கு பலம் கொண்டுபோனவள் விஷயத்தில் "நாதிஸ்வஸ்தமநா யயௌ"(பா.) என்று கண்ணன் யாவஜ்ஜீவம் புண்பட்டிருந்தமைக்குச்சேராதிறே. ॥33॥

34. மூலத்தில் [இங்குச்சொல்லுகிற ஸௌலப்யத்துக்கெல்லைநிலம் அர்ச்சாவதாரம்] (முமு.படி-139) என்கிறவிடத்துக்கு, "நேந்த்ராதிப்ய: ப்ரதிமாஸு த்ருஶ்யோ நயாஶ்ரிதே- ப்ஸிதோஸ்மைஹதாத: । விஷ்ணுர்வாத்யாக்யை பஞ்சதா பஞ்சபேதைரர்ச்சாருபோ ரத்நகர்ப்பாலயேப்ய: ॥ வ்யக்தஸ்ஸித்தம் திவ்யமார்ஷே யமர்த்யேத்யேதத்- ஸௌலப்யாவதாரஸ்ய பேதம் ।( ) இத்யாதியாயிருந்துள்ள ஶுபதப்ராஹ்மணஜ்ஞாத ஸூக்தவாக்யங்களை யோஜித்துக்கொள்வது. "தஸ்மை ஸௌக்ராமகோட்யாமிவ அத்ராக்ருதப்ரகாஶம் ப்ரஸர்த்யகேவ । ஸித்தக்ஷேத்ரைரமந்த்ரஸித்தைஶ்ச ஸித்தம் தேவைர்திவ்யம் நாரதாத்யைஸ்ததாரஷம் ॥ ஸம்ஸ்தாபிதம் மர்த்யமாத்யைர்த்வி- ஜாத்யைஸ்ஸத்யோ யாமேசாஹ்நிராத்ரே த்ரிராத்ரே । ப்ராப்ய ஸ்நாத்வா வீக்ஷ்ய நத்வா ப்ரதத்வா ஜந்மாநேகாதார்ஜிதாஸைர்விமுக்த: । தத்தத்தாயாமேஷ்டாதி ச கர்மா' ॥34॥

35 ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமான ப்ரபத்தியைப்பலவிடங்களிலும் பண்ணுகை விருத்தமன்றோ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்யத்வராதிஶயத்தாலே) என்று. இத்தால் - 'உபாய- பலமாய் உபேயாந்தர்பூதமாயிருக்குமது உபாயப்ரதிபந்தகமாகாது' (வா-92)என்று ஸமாதாநம் ஸ்பேரிதம். (ஆறெனக்கு) என்கிறபாட்டு சிரீவரமங்கலநகர் எம்பெருமான்விஷயம். (கழல்களவையே) என்கிறபாட்டு திருக்குடந்தை எம்பெருமான் விஷயம். (நம்பெருமானடிமேல்) என்கிறது திருவல்லவாழ் எம்பெருமான்விஷயம்.

(உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்) என்கிறது திருவேங்கடமுடையான்விஷயம். (அவ-தாரத்தில்) என்றது - க்ருஷ்ணாவதாரமாகிற விபவாவதாரத்தில் என்றபடி. "பிறந்தவாறு" என்கிற திருவாய்மொழியில் "நாகணைமிசை நம்பிரான்" என்கிற பாட்டிலே நோக்கு.

36 (ஸப்ரமாணமாக) என்றது - கடவல்லீகண்டமென்கிற த்வயோபநிஷத்தாகிற ப்ரமாணத்தோடேகூட என்றபடி. அந்த உபநிஷத்தின்படி எங்ஙனேயென்னில் "ஓம் ஸஹ நாவவது । ஸஹ நௌ புநக்து । ஸஹ வீர்யங்கரவாவஹை । தேஜஸ்விநாவதீதமஸ்து மா வித்விஷாவஹை । ஓம் ஶாந்திஶ்ஶாந்திஶ்ஶாந்தி: ।" அதாதஶ்ஶ்ரீமத்வயோத்பத்தி: வாக்யோ த்விதீய:; ஷட்பதாநி; அர்த்தா: தஶ: பஞ்சவிம்ஶத்யக்ஷராணி ; பஞ்ச-தஶாக்ஷரம் பூர்வம்; தஶாக்ஷரம் பரம்; நவாக்ஷரம் ப்ரதமபதே ; த்விதீயத்ருதீய-சதுர்த்தஷஷ்டாக்ஷராணி; பஞ்சாக்ஷரம் பஞ்சமம்; த்வ்யக்ஷரஷ்ஷஷ்ட:: ஏகாக்ஷரோ ப்ரதம:; ஏகாக்ஷரோ த்விதீய:; சதுர்த்தாக்ஷரஸ்த்ருதீய:; சதுர்த்தபஞ்சமஷஷ்டஸப்தம ஏதேஷ்த்ர்யக்ஷராணி; அஷ்டமோக்ஷரஶ்சதுர்த்த:; த்வ்யக்ஷரோ நவமே; தஶமே த்வ்யக்ஷராணி; ஏதந்மந்த்ரஸ்ய ப்ரபத்தி: . பூர்வே நாராயணப்ரோக்தோ நாதிஸித்தே: மந்த்ரார்த்த: ஸதாசார்யமூல: ।" ஆசார்யோ வேதஸம்பந்நோ விஷ்ணுபக்தோ விமத்ஸர: மந்த்ரஜ்ஞோ மந்த்ரபக்தஶ்ச ஸதா மந்த்ராஶ்ரயஶ்ஶுசி: । குருபக்திஸமாயுக்தோ புராணஜ்ஞோ விஶேஷத: । ஏவம்லக்ஷணஸம்பந்நோ குருரித்யபி தீயதே ।"( ) யஸ்ஸக்ரு-துச்சாரணே ஸம்ஸாரவிமோசநம் பவதி. "ஸப்தஜந்மக்ருதம் பாபம் தத்க்ஷணாதேவ நஶ்யதி"( ) "ஸர்வபுருஷார்த்தஸித்திர்பவதி । ஸர்வவேதபாராயணபுண்யம் லபதே । ஶ்ரீமந்நாராயணஸ்ய ப்ரியோ பவதி । ய ஏவம்வேத । இத்யுபநிஷத் ।"( ). "ஸஹ நாவவது...ஶாந்தி:"( ). "ஸ ஏஷ மஹாநஜ ஆத்மாऽந்நாதோ வஸுதாநோ விந்ததே வஸு"( ). "யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை । தம் ஹ தேவமாத்மபுத்திப்ரஸாதம் முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே"() இதி.

அதாஹோவாச, "விஷ்ணுஶயநம் ப்ரபத்யே । ஸத்குரூந் ப்ரபத்யே । ஸாத்த்விகாந் ப்ரபத்யே । ருசோ வாசம் ப்ரபத்யே । மநோ யஜு: ப்ரபத்யே । ஸாம ப்ரபத்யே । சக்ஷுஶ்ஶ்ரோத்ரம் ப்ரபத்யே । வாகேராஜஸ்ஸஹ ஓஜோ மாம் ப்ரபத்யே । ப்ராணாயாமம் ப்ரபத்யே । ப்ரணவம் ப்ரபத்யே । ஸத்யம் ப்ரபத்யே । ஶரத்தாம் ப்ரபத்யே । பரமாத்மநே ப்ரபத்யே । வாஸுதேவம் ப்ரபத்யே । பாகவதாய ப்ரபத்யே । பக்தாநாம் ப்ரபத்யே । ஓம் ப்ரபத்யே । ஶ்ரீம் ப்ரபத்யே । ஶ்ரியம் ப்ரபத்யே । தத்தேவா திவ்யகாயத்ர்யாஞ்ச"( ) இதி. "தேதேவ பூதம் ததுபாஸிதவ்யம்"( ). "ஸத்யம் த்வயம்"( ). "ஶ்ரீமந்நாராயணசரணௌ ஶரணம் ப்ரபத்யே"( ). "இதம் பூர்ணமத: பூர்ணம் பூர்ணாத்பூர்ணமுதச்யதே । பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவாவஶிஷ்யதே । ஸர்வம் பூர்ணம் ஸஹோம்"( ). "ஶ்ரீமதே நாராயணாய நம:". "கம் ப்ரஹ்ம । கம் வாயு: । கம் புராணம் । கமித்ரஹ ஸ்மாஹ கௌரவ்யாயணீபுத்ர: । வேதோऽயம் ப்ராஹ்மணா விது: । வேதேநாநேந வேதிதவ்யம் । ய ஏவம் வேத । இத்யுபநிஷத்"( ) இதி த்வயோபநிஷத்கடவல்லீகண்டஸ்ஸமாப்த:.

[இதம் பூர்ணமத: பூர்ணம் பூர்ணாத்பூர்ணமுதச்யதே । பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவாவஶிஷ்யதே । ஸர்வம் பூர்ணம் ஸஹோம்]( ) இதுக்கர்த்தம் :- இதம் - இந்த

தேஶகாலகரணஸந்நிக்ருஷ்டமான அர்ச்சாவதாரமானது, பூர்ணம் - கல்யாணகுணங்களாலே புஷ்கலம், அத: - கரணவிப்ரக்ருஷ்டமாயும் காலவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமிருந்துள்ள அந்தர்யாமித்வமும் விபவாவதாரமும், பூர்ணம் - அப்படியே கல்யாணகுணங்களாலே புஷ்கலங்கள், அதெத்தாலேயென்ன; சொல்லுகிறது மேல் :- பூர்ணஸ்ய - "வாஸுதேவோஸி பூர்ண:"( ) என்கிறபடியே ஸகலகல்யாணகுணபூர்ணனான பரவாஸுதேவனுடைய, பூர்ணம் - ஸகலகல்யாணகுணபூர்ணமான அம்ஸத்தை, ஆதாய - க்ரஹித்துக்கொண்டு, பூர்ணாத் - பூர்ணமாயிருக்கிற அநிருத்தாவதாரத்தில்நின்றும், பூர்ணம் - ஸகலகல்யாணகுணபூர்ணங்களான விபவாந்தர்யாமித்வார்ச்சாவதாரங்களெல்லாம், உத்பத்யதே - உண்டாகாநிற்கின்றது; பூர்ணமேவ - அநிருத்தாவதாரார்த்தமாக க்ரஹித்துக்கொண்ட பாகமொழிந்த கல்யாணகுணபூர்ணமான பாகமே, அவஶிஷ்யதே - பரமபதத்தில் பரவாஸுதேவனால் மிகுத்தப்படுகிறது; ஆகையாலே, ஸர்வம் - ஸகலமான, பூர்ணம் - பரத்வவ்யூஹவிபவாதிகளான கல்யாணகுணபூர்ணாவதாரங்களெல்லாம், ஸஹ - கூடி, ஓம் - ப்ரஹ்மமாகாநிற்கிறது என்று.

ஆக, இந்த ஶ்ருதியாலே, ம்ருதம்ஸத்தாலேயுண்டான குடஶராவாதிகளெல்லாம் ம்ருண்மயமாகிறப்போலே, பூர்ணமான பரவாஸுதேவனிடத்தில்நின்றுமுண்டான அவதாரபரம்பரைகளுக்கெல்லாம் பூர்ணத்வம் ஸித்தமென்று சொல்லப்பட்டதேயாகிலும், "இதம் பூர்ணம்" என்று முதலிலே அர்ச்சாவதாரத்திலே இழிகையாலேயும், "அகலகில்லேன்"(திருவாய் 6-10-10), "ஒழிவில் காலமெல்லாம்"(திருவாய் 3-3-1) என்கிற பாட்டுக்களாலே அர்ச்சாவதாரபரங்களாக உபப்ரும்ஹிதங்களான த்வயபூர்வோத்தரவாக்யகதநாராயணஶப்தார்த்தநிர்ணயப்ரகரணக்ருஹீதமாகையாலேயும் இந்த ஶ்ருதிக்கு அர்ச்சாவதாரகுணபௌஷ்கல்யோபபாதநத்திலேயே தாத்பர்யமென்று கண்டுகொள்வது.

॥36॥

38 (அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம்) - அடையப்பட்ட ஸகலவிதபோக்யபோகோபகரணபோகஸ்தாநங்களையுமுடையனாயிருக்கை (ஆஶ்ரிதாதீநத்வரூப)னாகையாவது - விபூதனை தன்னை ஆஶ்ரிதர், தாங்களுகந்ததொரு த்ரவ்யத்துக்குள்ளே இருக்கவேணும் என்றால் தன்னுடைய அகடிதகடநாஸாமர்த்யத்தாலே கோடியைக்காணியாக்கிக்கொண்டு அதுக்குள்ளடங்கின ஸ்வரூபத்தையுடையனாகை.

(தன் செல்லாமை தோற்றும்படி) என்றது - வைத்தகண் வாங்காதே வரவுபார்த்துக்கொண்டு, [1]முகம்செருத்து, உடம்பு இளைத்து, இட்டகாலிட்டகையனாய், "நைவ தம்ஶாந்த மஶகாந்நகீடாந்ந ஸரீஸ்ருபாந்"(ரா.ஸு.36-42) என்கிறபடியே அவ்வருகொன்றறியாதபடி ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாய் எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பாலே, இங்கிதஜ்ஞராய் இருப்பார்க்குத்தன் செல்லாமை நன்றாகத்தோற்றும்படி என்றபடி.

(ஏவம் பஞ்சப்ரகாரோஹம்) என்கிற ஶ்லோகத்திலே, "ஏவம் பஞ்சப்ரகார: - அஹம் - அத:பததாம் - ஆத்மநாம் - ஸௌலப்யத: - பூர்வஸ்மாத் பூர்வஸ்மாதபி - உத்தர: ஜ்யாயாந் (குத:) - ஹரி - யஸ்மாத் - ஜகத்ஸ்வாமீ (தஸ்மாத்) - உத்தரோத்தர: - ஸேவ்ய:" என்று அந்வயம்.

॥38॥

39. (கொட்டு) - மண்வெட்டி. (குந்தாலி) - இப்படியிருக்கும் ஆயுதவிஶேஷம். (அவனுக்கு) - த்ருஷார்த்தனுக்கு. (அப்பாலித்யாதி). 'அப்பால் - அண்டத்துக்கப்பால், முதலாய் நின்ற - காரணபூதனும் நின்ற, அளப்பரிய - அபரிச்சேத்யமான, ஆரமுது - பெரிய அமுதம்' என்று திருநெடுந்தாண்டகஶ்ரீஸூக்திக்கர்த்தம். ||39||

41 ஸூத்ரத்தில் [அதிகாரிநியமமும்] (வா-23) என்கிறவிடத்தில் 'அதிகாரிநியமமில்லை' என்று சொல்லியிருக்க, [இதில் ப்ரபத்திபண்ணுமதிகாரிகள் மூவர்] (வா-41)என்று இவ்விடத்தில் அதிகாரிநியமம் சொல்லலாமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (பகவச்-சாஸ்த்ராதிஸித்தமான அதிகாரிவிஶேஷங்களையும்) இத்யாதியாலே. இத்தால் - '[தேஶநியமமும்] (வா-23) இத்யாதிவாக்யத்தில் அத்ருஷ்டத்வாரா உபகாரகங்களான தேஶகாலாதிநியமமில்லையென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாகையாலும், இவ்விடத்தில் ஒருகுறளன் நீரிலமிழ்ந்தால் நெடியன் எடுக்கைக்குறுப்பாமாப்போலே, த்ருஷ்டத்வாரா உபகாரகமாய்க்கொண்டு உபகாரகமாயிருக்கிற ஆகிஞ்சந்யரூபமான ப்ரபத்த்யதிகாரத்தினுடைய அஜ்ஞத்வஸர்வஜ்ஞத்வபக்திபரவஶத்வரூபலௌகிக-ஹேதுபேதத்தாலே மூன்று வகையாக பகவச்சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட அதிகாரி-விஶேஷங்களைச்சொல்லுகிறதாகையாலும் பூர்வோத்தரவிரோதமில்லை' என்று ஸூசிதம்.

42 ஜ்ஞாநகார்யமான ப்ரபத்திக்கு அஜ்ஞர் அதிகாரிகள் என்கை விருத்தமன்றோ? என்கிற ஶங்கையிலே, 'அஜ்ஞபதம் - ஜ்ஞாநவிஶேஷராஹித்யபரம்' என்று திருவுள்ளம்-பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஞராகிறார்) இத்யாதியாலே. (அஜ்ஞாநம் அஶக்திக்கு-முபலக்ஷணம்) என்றது - "உபாயாந்தரவிஜ்ஞாநாஶக்தோஜ்ஞஸ்ய யுஜ்யதே" ( ) என்று 'அஜ்ஞ'பதத்தை உபாயாந்தராத்மகவிஜ்ஞாநாஶக்தபரமாக அம்மான் வ்யாக்யாநம் பண்ணினமையைப்பற்ற; இப்படியாகாவிடில், உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கீடான ஜ்ஞாநமுடைய அஶக்தனுக்கு இம்மூவரிலுமந்தர்பாவம் வாராதிறே.

(மந்தாதிகாரிகளோடே) என்றது - [சிலர்க்கு ஆசாரத்தாலே பிறக்கும்] (வா-102) என்று மேல் சொல்லப்புகுகிறபடியே விஹிதவிஷயநிவ்ருத்த்யாதிகள் ஆசாரத்தாலே பிறக்கவேண்டும்படி மந்தராயிருக்கிற அதிகாரிகளோடே என்றபடி. 'பரமாசார்யம் பராங்குஶம் வந்தே'( ) என்று பூர்வாசார்யத்வம் ஆழ்வாரிடத்திலுமுண்டாகையாலே, இவ்விடத்தில் 'பூர்வாசார்ய'ஶப்தம் விஶேஷபரம் என்று அருளிச்செய்கிறார் (பூர்வா-சார்யர்களாகிறார்) இத்யாதியாலே. ||42||

44. (ஒருகுறையுண்டு) என்கிறவிடத்தில் ஸாதநாந்தரபரித்யாகபூர்வகமாக எம்பெருமானைப்பற்றுகைக்கு உபாயாந்தரஸ்வரூபவிருத்தத்வஜ்ஞாநம் ஸர்வர்க்கும் ப்ரதாநஹேதுவாயிருக்க, அஜ்ஞாநாஶக்திகளை அஜ்ஞர்க்கு ப்ரதாநஹேதுவாகச்சொல்லு-கையாகிற கொத்தையும் விவக்ஷிதம். அநுஸந்தாநபரமான யோஜனையில், ஸாதநாந்தர-பரித்யாகாம்ஶத்தில் அஜ்ஞாநாஶக்திகள் உபாயாந்தரஸ்வரூபவிருத்தத்வஜ்ஞாநத்தாலே அந்யதாஸித்தங்களேயாகிலும், அஜ்ஞாநாஶக்திகள் ப்ரசுரமாயிருக்கையாலே, அஜ்ஞர்க்கு 'இதுதான் நம்முடைய ஆகிஞ்சந்யத்துக்கு ஹேது' என்று அநுஸந்திக்கக்-கூடுமிறே. (ப்ராமாணிகராகையாலே) என்றது - ஆழ்வார் ப்ரஸாதித்தருளின போக-ஸக்ஷுஸ்ஸை குருகைகாவலப்பரோடே போய்விடுகையாலே, ஆசார்யபரம்பராப்ராப்த-

தேவரஹஸ்யத்ரயாதிப்ரமாணதீநப்ரமேயநிஶ்சயத்தை உடையவர்களாகையாலே என்றபடி.

ஜ்ஞாநாநுதயஸம்ஶயவிபர்யயவிஸ்ம்ருதிரூபேண நாலுவகைப்பட்ட (?அஜ்ஞாநமும்) ஸாதநப்ரபத்த்யாதிஸாகரஸாதநங்களை பரித்யஜிக்கைக்கு ஜ்ஞாநாதிக்யமும், ப்ரபத்தியிலிழிகைக்கடியான ப்ராப்யருசிரூபமான பக்த்யதிஶயமும், எல்லாவதிகாரிகளுக்கும் அபேக்ஷிதமாயிருக்க, அஜ்ஞாநாதிகளோரொன்றே ப்ரபத்திஹேதுவாகச்சொல்லலாமோ? என்கிற ஶங்கையிலே ஸமாதாநபரம் [இப்படி] (வா-44) இத்யாதி ஶூலவாக்யமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி) இத்யாதியாலே.

(ப்ரபதநஹேதுவாக) என்றது - ஆகிஞ்சந்யஸம்பாதநத்வாரா ப்ரபதநஹேதுவாக என்றபடி. (உறைத்திருக்கையாலே) என்றது - அதிகமாயிருக்கையாலே என்றபடி. (அளவுபட்டு) - மிதமாய். (மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவர்களுக்கும்) என்றது - பகவத்கடாக்ஷத்தால் அநுதயஸம்ஶயவிபர்யயவிஸ்ம்ருதிகளாகிற அஜ்ஞாநம் ஸவாஸநமாகப்போய் பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தைப்பெற்ற என்றபடி. (அஜ்ஞாநம் சிறிது) என்றது - அநுதயஸம்ஶயாதிகள் ஏதேனும் சிறிது என்றபடி.

இத்தால், "ஆழ்வார்களுக்கும் இவ்விபூதியில் முக்திதஶையிலுண்டான பகவதநுபவவைஶத்யமன்றிக்கே மாநஸஸாக்ஷாத்காரமாத்ரமாயிருக்கையாலே பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷபர்யந்தமான முக்தயவஸ்தாவைஶத்யாபாவரூபமான அஜ்ஞாநம் ஆழ்வார்களுக்குமுண்டாகையாலே ப்ரதமயோஜனைக்குக்குறையென்? என்கிற [1]அப்ரக்ருதபராமர்ஶிசோத்யம் நிரஸ்தம். ஸாதநாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கீடான ஜ்ஞாநமில்லாமையாகிற அஜ்ஞாநமிறே இவ்விடத்தில் ஆழ்வார்களுக்குக்கொள்ளவேண்டுகிறது, மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவர்களுக்கு அது கூடாதிறே.

(அநுஸந்தாநபரமாக்கி) என்றது - அநுஸந்தாநத்தில் ஊற்றத்தைச்சொல்லுகிறதாகக்கொண்டென்றபடி. (ஏதேனுமொருபடி) என்றது - ஆஹார்யரூபமாகவாதல், வாஸ்தவமாகவாதல் ஏதேனுமொரு ப்ரகாரத்தாலே என்றபடி. ஆழ்வார்களுடைய அஜ்ஞாநாநுஸந்தாநம் ஆஹார்யமிறே. (ஊற்றமாகையாலே) என்றது - அஜ்ஞாநாதிகளாகிற விஷயப்ராசுர்யத்தாலே அநுஸந்தாநமுறைத்திருக்கையாலே என்றபடி. (ஸ்வரஸம்) என்றது - வாஸ்தவார்த்தவிஷயகம் என்றபடி. (ப்ராமாணிகராகையாலே) என்றது - ஆழ்வார்களைப்போலே மயர்வற மதிநலமருளப்பெறாதே பகவத்கடாக்ஷலப்தஸதாசார்யஸகாஶாதீதப்ரமாணதீநதத்த்வஜ்ஞாநத்தை உடையராகையாலே என்றபடி. (ப்ராமாணிகராகையாலே) என்றது - ப்ராயிகத்வாபிப்ராயத்தாலே.

நாதமுநி, குருகைகாவலப்பன் முதலானார் ஆழ்வாருடைய கடாக்ஷத்தால் யோகசக்ஷுஸ்ஸைப்பெற்று அத்தால் அஜ்ஞாநத்திலுடைய ஸவாஸநாநிவ்ருத்தி(?ஸவாஸநநிவ்ருத்தி) பூர்வகமாக ஸகலதத்த்வங்களையும் "தத்த்வஜ்ஞாநாநுராகமஹிமாதிஶயாந்தஸீம்நே" (ஸ்தோ.ர.3) என்று விஶதமமாக அறிந்தவர்களுண்டிறே.

கேவலரஹஸ்யத்ரயாதிப்ரமாணத்தீநப்ரமேயநிஸ்சயத்தை உடையவர்களாகையாலே என்றபடி.

ஜ்ஞாநாநுதயஸம்ஸயவிபர்யயவிஸ்ம்ருதிரூபேண நாலுவகைப்பட்ட (?அஜ்ஞாநமும்) ஸாதநப்ரபத்த்யாதிஸாகஸாதநங்களை பரித்யஜிக்கைக்கு ஜ்ஞாநாதிக்யமும், ப்ரபத்தியிலிழிகைக்கடியான ப்ராப்யருசிரூபமான பக்த்யதிஸயமும், எல்லாவதிகாரிகளுக்கும் அபேக்ஷிதமாயிருக்க, அஜ்ஞாநாதிகளோரொன்றே ப்ரபத்திஹேதுவாகச்சொல்லலாமோ? என்கிற ஸங்கையிலே ஸமாதாநபரம் [இப்படி] (வா-44) இத்யாதிவாக்யமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி) இத்யாதியாலே.

(ப்ரபதநஹேதுவாக) என்றது - ஆகிஞ்சந்யஸம்பாதநத்வாரா ப்ரபதநஹேதுவாக என்றபடி. (உறைத்திருக்கையாலே) என்றது - அதிகமாயிருக்கையாலே என்றபடி. (அளவுபட்டு) - மிதமாய். (மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவர்களுக்கும்) என்றது - பகவத்கடாக்ஷத்தால் அநுதயஸம்ஸயவிபர்யயவிஸ்ம்ருதிகளாகிற அஜ்ஞாநம் ஸவாஸநமாகப்போய் பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தைப்பெற்ற என்றபடி. (அஜ்ஞாநம் சிறிது) என்றது - அநுதயஸம்ஸயாதிகள் ஏதேனும் சிறிது என்றபடி.

இத்தால், "ஆழ்வார்களுக்கும் இவ்விபூதியில் முக்திதஸையிலுண்டான பகவதநுபவவைஸத்யமன்றிக்கே மாநஸஸாக்ஷாத்காரமாத்ரமாயிருக்கையாலே பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷபர்யந்தமான முக்த்யவஸ்தாவைஸத்யாபாவரூபமான அஜ்ஞாநம் ஆழ்வார்களுக்குமுண்டாகையாலே ப்ரதமயோஜனைக்குக்குறையென்? என்கிற [1]அப்ரக்ருதபராமர்ஸிசோத்யம் நிரஸ்தம். ஸாதநாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கீடான ஜ்ஞாநமில்லாமையாகிற அஜ்ஞாநமிறே இவ்விடத்தில் ஆழ்வார்களுக்குக்கொள்ளவேண்டுகிறது, மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவர்களுக்கு அது கூடாதிறே.

(அநுஸந்தாநபரமாக்கி) என்றது - அநுஸந்தாநத்தில் ஊற்றத்தைச்சொல்லுகிறதாகக்கொண்டென்றபடி. (ஏதேனுமொருபடி) என்றது - ஆஹார்யரூபமாகவாதல், வாஸ்தவமாகவாதல் ஏதேனுமொரு ப்ரகாரத்தாலே என்றபடி. ஆழ்வார்களுடைய அஜ்ஞாநாநுஸந்தாநம் ஆஹார்யமிறே. (ஊற்றமாகையாலே) என்றது - அஜ்ஞாநாதிகளாகிற விஷயப்ராசுர்யத்தாலே அநுஸந்தாநமுறைத்திருக்கையாலே என்றபடி. (ஸ்வரஸம்) என்றது - வாஸ்தவார்த்தவிஷயகம் என்றபடி. (ப்ராமாணிகராகையாலே) என்றது - ஆழ்வார்களைப்போலே மயர்வற மதிநலமருளப்பெறாதே பகவத்கடாக்ஷலப்தஸதாசார்யஸகாஸாத்தீதப்ரமாணத்தீநதத்த்வஜ்ஞாநத்தை உடையராகையாலே என்றபடி. (ப்ராமாணிகராகையாலே) என்றது - ப்ராயிகத்வாபிப்ராயத்தாலே.

நாதமுநி, குருகைகாவலப்பன் முதலானார் ஆழ்வாருடைய கடாக்ஷத்தால் யோகரஹஸ்யத்தைப்பெற்று அத்தால் அஜ்ஞாநத்தினுடைய ஸவாஸநாநிவ்ருத்தி(?ஸவாஸநநிவ்ருத்தி) பூர்வகமாக ஸகலதத்த்வங்களையும் "தத்த்வஜ்ஞாநாநுராகமஹிமாதிஸயாந்தஸீம்நே" (ஸ்தோ.ர.3) என்று விஸதமமாக அறிந்தவர்களுண்டிறே.

(கூடும்) என்றது - காதாசித்கமாக வாஸ்தவமாகக்கூடுமென்றபடி. அவர்களுக்கு, நைச்யாநுஸந்தாநரூபமாக அஜ்ஞாநாநுஸந்தாநம் எப்போதுமுண்டிறே. (நைச்யநிபந்தநமாயித்தனை) என்றது - 'ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் எம்பெருமானுக்கே சேஷமாகையாலே நமக்கென்று ஒரு வஸ்துவும் இல்லை' என்கிற சேஷத்வபாவனையாகிற நைச்யாநுஸந்தாநம் முற்றித்தங்களிடத்திலிருக்கிற குணங்களுங்கூடத்தங்களுக்குத்தோற்றாதபடியான அஜ்ஞாநத்வாவஸ்தையை அடைந்திருக்கையாலே தந்நிபந்தநமாகப்பிறந்த ப்ரமாத்மகஜ்ஞாநமாம் என்றபடி. ॥44॥

45 (ஆத்மஸ்வரூபயாதாத்ம்யம்) - அத்ருஷ்டத்வாரகபலஸாதநப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வரூபமான பாரதந்த்ர்யம். (தர்சநத்தாலே) என்றது - அத்யந்தவிசதமான ஔபதேசிகஜ்ஞாநத்தாலே என்றபடி. "காரமர்மேனி"(திருவாய்.8-3-4) என்று விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தைச்சொன்னது, மாணிக்கச்செப்பிலே பொன்னையிட்டுவைத்தாப்போலே ஸ்வரூபத்துக்குப்ரகாசகமாயிருக்கையாலே. இத்தால், திருமேனி அசித்தத்த்வமன்றோ? என்கிற தூஷணம் அபாஸ்தம். (ப்ராப்யருசி) என்றது - ப்ரபத்தியிலும் இழிகைக்கடியான ப்ராப்யருசி என்றபடி. இதிறே ப்ரதமஸாதநம். ॥45॥

46 (இவ்வதிகாரித்ரயத்துக்கும்) - ஜ்ஞாநாதிகளோரொன்றே ப்ரபதநஹேதுவாகவென்று நினைத்திருக்கிற அதிகாரித்ரயத்துக்கும். மூலத்திலே ["அவித்யாத:" என்கிற ச்லோகத்திலே இம்மூன்றும் சொல்லிற்று](வா-50) என்றது - அஜ்ஞாநாசக்திகளும், ஜ்ஞாநாதிக்யமும், பக்திபாரவச்யமுமாகிற இம்மூன்றும் தனித்தனியே ப்ரபதநாதிகாரமான ஆகிஞ்சந்யத்துக்கு ஹேதுவாகச்சொல்லுகையாலே, அஜ்ஞத்வஜ்ஞாநாதிக்யபக்திபாரவச்யங்களாகிற ப்ரபதநாதிகாரத்ரயமும் "என்னுள் செய்தேன்"(திருவாய்.8-8-3) என்கிற பாட்டில் ஏகாதிகாரிவிஷயத்தில் சொல்லப்பட்டாப்போலன்றிக்கே ஓரோ அதிகாரிகள் விஷயத்தில் ஒரொன்றே ப்ரதாநமாகச்சொல்லப்பட்டது என்றபடி.

இவ்விடத்தில் பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியை ஆரோஹணக்ரமத்தாலே முதலிலேயெடுத்துப்பிற்பாடு ஆழ்வார்ஸ்ரீஸூக்தியையும், அதின்பின்பு பிராட்டியின் ஸ்ரீஸூக்தியான லக்ஷ்மீதந்த்ரவசநத்தையும் ; அல்லது, அவரோஹணக்ரமத்தாலே முதலிலே பிராட்டிஸ்ரீஸூக்தியையும், பிற்பாடு ஆழ்வார்ஸ்ரீஸூக்தியையும், அதின்பின்பு பட்டர்ஸ்ரீஸூக்தியையுமாகவாவது எடுத்துக்காட்டாதே, முதலிலே ஆழ்வார்ஸ்ரீஸூக்தியையும், பிற்பாடு பட்டர்ஸ்ரீஸூக்தியையும், அதின்பின்பு பிராட்டிஸ்ரீஸூக்தியையும் அருளிச்செய்வான் என்? என்னில் :- ஆழ்வார்ஸ்ரீஸூக்தியான "என்னுள் செய்தேன்"(திருவாய்.8-8-3) என்கிற பாட்டு 'அஜ்ஞாநாதிகளான அதிகாரத்ரயமும், ந்யூநாதிக்யபாவாபந்நங்களாக ஓரதிகாரியினிடத்திலுண்டு' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணமாக உதாஹரிக்கப்பட்டதாகையாலும், மற்றவிரண்டுபேர்களினுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளும் அஜ்ஞாநாதித்ரயமும் ஓரோ அதிகாரியினிடத்திலே ஒரொன்றே முக்யமாக ப்ரபதநஹேதுவாயிருக்கையாலும், தனித்தனியே ப்ரபதநஹேதுவென்றுப்ரதிபாதித்துக்கொண்டு, அதிகாரித்ரைவித்யவிஷயமாக இருந்ததேயாகிலும், ஆரோஹணக்ரமத்தாலேயாதல், [1]பரோக்தாநுவாதத்திற்காட்டில் ஸ்வாபிமதசிக்ஷணாத்மகமான பிராட்டிவசநமே ப்ரபலமாகையாலே பூர்வாஸ்வாரஸ்யத்தாலேயாதல் க்ரமமுபபந்நமென்று கண்டுகொள்வது.

ப்ரபத்தி ஜ்ஞாநகார்யமாயிருக்க,'அஜ்ஞர் அதுக்கு அதிகாரி' என்கை விருத்தமன்றோ? என்கிற சங்கையிலே [அஜ்ஞ]பதம் ஜ்ஞாநவிசேஷாபாவவத்பரம் என்றருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஞராகிறார்) என்றுதுடங்கி. (ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணுகைக்கீடான) என்றது - உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கு வேண்டுமதான என்றபடி. (அஜ்ஞாநம் அசக்திக்குமபலக்ஷணம்) என்றது - ஸாதநாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கீடான ஜ்ஞாநாபாவவான்களைச்சொல்லுகிற [அஜ்ஞ]சப்தம் அஜஹல்லக்ஷணையாலே அந்த ஸாதநாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கீடான சக்தியில்லாதாரையும் சொல்லுகிறது என்றபடி. இப்பதத்துக்கு லக்ஷணை கல்பியாவிடில், ஜ்ஞாநவானான அசக்தனுக்கு ஸாதநாந்தரபரித்யாகபூர்வகமாக ப்ரபத்தியில் அதிகாரம் ஸித்தமாயிருக்க, அவனுக்கு ஸங்க்ரஹம் ஸித்தியாதிறே. ஜ்ஞாநவானான அசக்தனுக்கும் ப்ரபத்தியிலதிகாரமுண்டென்னுமிடம் மூலாபிப்ரேதமென்னுமத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (ப்ராபகாந்தர) இத்யாதியால்.

இவ்வாக்யத்தில் "ஸித்தோபாயத்தையொழிந்த ஸ்வரூபவிருத்தங்களான உபாயாந்தரங்களை விடுகைக்கு அஜ்ஞாநமும், அசக்தியும் ப்ரதாநஹேதுக்களன்று" என்கையாலே அவையிரண்டும் ப்ரதாநஹேதுக்களென்னுமிடம் ஸித்தமாகையாலே, அஜ்ஞாநவானான அசக்தனுக்கு சக்த்யபாவந்தானே ஸாதநாந்தராந்வயாபாவத்துக்குறுப்பாகையாலே அவனும் ப்ரபத்த்யதிகாரி என்னுமிடம் ஸித்தமிறே.

'இவ்விடத்தில் நாமோச்சாரணாதிரூபஸுகரஸாதநங்கள் பலவுமுண்டாகையாலே தத்தநுஷ்டாநத்துக்கீடான ஜ்ஞாநசக்திகளில்லாதார்க்கு ஆசார்யோபதேசமுகத்தாலே ரஹஸ்யத்ரயத்தையும் அத்யயநம்பண்ணி, அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாநபூர்வகமாக ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்ததயா வ்யாஜபூதகேவலபகவந்முகோல்லாஸப்ரயோஜகஸித்தோபாயஸ்வீகாராத்மகபலப்ரபத்தியிலே அந்வயம் ஸம்பவியாதாகையாலே, உபாயாந்தரஜ்ஞாநசக்தியில்லாதார் ப்ரபத்த்யதிகாரிகள் என்கை உபபந்நமாம்படி எங்ஙனே?' என்னில் :- ஸாதநாந்தரங்கள் சேதநப்ரவ்ருத்திஸாத்யமாய், பலஸித்தியில் பரமசேதநஸாபேக்ஷமாய், விளம்ப்யபலப்ரதமாய், அபத்யாஸஹமாயிருக்கையாலேயும் ; அவற்றுக்கு ப்ரதிகோடியான ஸித்தோபாயஸ்வீகாரம் க்ஷணமாத்ரஸாத்யமாய், "வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் பற்றினாலும், பேற்றுக்குக்குறைவில்லை" (மு.படி-155) என்கிறபடியே கபோதவிஷயத்தில் வ்யாதப்ரபத்திபோலேயும், எம்பெருமானார்விஷயத்தில் ஊமையன்ப்ரபத்திபோலேயும், ஏககரணமாத்ரஸாத்யமாய், "த்ருணச்சேதகண்டூயநாதிகளைப்போலே ப்ரக்ருதிவாஸனையாலே அநுவர்த்திக்குமவையென்ன" (மு.படி 251) இத்யாதியில் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வாபத்யஸஹமாயிருக்கையாலேயும்; பாலமூகஜடாந்தபதிராதிகளுக்கும் ஸுகரமாயிருக்கையாலே பரிஹரணீயாபத்யவிஷயகஜ்ஞாநமும், அபத்யபரிஹரணசக்தியும்(? அநபேக்ஷிதமாகையாலேயும்) நிலைநில்லாதசபலரான உபாயாந்தராஜ்ஞாநாசக்தர்களுக்கும் ப்ரபத்தியில் அதிகாரமுண்டு என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நமென்று கண்டுகொள்வது.[1]

'மேல் சொல்லுகிற பக்திதான் பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநமாகையாலே (அஜ்ஞர்) என்றும், (ஜ்ஞாநாதிகர்) என்றும் இரண்டு கோடியையொழிந்த அதிகாரிகளில்லாமையாலே இருவரும் ப்ரபத்த்யதிகாரிகள் என்னில், ஸாதநபக்திவிதாயகசாஸ்த்ரமெல்லாம்

நிரர்த்த2கமாகாதோ?' என்கிற ஶங்கையிலே, "'ஜ்ஞாநாதி3'ஶப்த3ம் ஆத்மஸ்வரூபஜ்ஞாநாதி3கபரமாகையாலே அதி4காரஹேதுபூ4தஜந்மாந்தரகர்மவிஶேஷரூபப்ரப3லப்ரதிப3ந்த4கவஶத்தாலே திரோஹிதஸ்வஸ்வரூபயாதா2த்ம்யத்தையுடையராய், அதடியாக தாமஸபுராணாதி3களுக்கும் ப்ரவர்த்தயிதாக்களாய், முமுக்ஷுவுக்கு அநுபாஸ்யரான வ்யாஸாதி3விஷயதயா ஸாத4நாந்தரஶாஸ்த்ரங்கள் ஸப்ரயோஜநங்களாகையாலே விரோத4மில்லை' என்று த்4ரஸிப்பியாநின்றுகொண்டு அர்த்த2மருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநாதி4கராகிறார்) என்று தொடங்கி.

(த்3ரஶநத்தாலே) என்றது - அத்யந்தவிஶத3மான ப4க3வத்கடாக்ஷலப்3த4ஜ்ஞாநபதே3ஶிகஜ்ஞாநத்தாலே என்றபடி. (ஸ்வரூபவிருத்3த4மென்று பரித்யஜிக்கும்படிக்கீடான)(வ்யாக்2.42) என்றது - 'ஸ்வாதந்த்ர்யக3ர்ப்ப4மானவிது அத்யந்தபரதந்த்ரமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை அந்வயித்தமாத்ரத்தாலே நஶிப்பிக்கக்கடவதன்றோ?' என்கிற ப4யத்தாலேயும், 'இப்படி ஹேயமானவிதில் அந்வயிப்பதே!' என்கிற லஜ்ஜையாலேயும், அபுநரந்வயமாக விடுகைக்கீடான என்றபடி. "[ப4க்திதன்னிலே அவஸ்தா2பேத3ம் பிறந்தவாறே இதுதான் குலையக்கடவதாயிருக்கும்](வா-51) என்று ப4க்திபாரவஶ்யம் ஸாத4நாந்தரப்ரவ்ருத்திக்கு ஹேதுவாயிருக்க, ப்ரபத3நாதி4காரஹேதுவென்கை உபபந்நமாம்படி எங்ஙனே?" என்கிற ஶங்கையிலே, "'ப4க்தி'ஶப்3த3ம் அவஸ்தா2விஶேஷவிஶிஷ்டப4க்திபரமாகையாலே விரோத4மில்லை' என்று த்3ரஸிப்பியாநின்றுகொண்டு 'ப4க்திபரவஶ'ஶப்3தா3ர்த்த2மருளிச்செய்கிறார் (ப4க்திபரவஶராகிறார்)(வ்யாக்2.42) என்றுதொடங்கி. (ஒன்றையும்) என்றது - ஸாத4நஸாத்4யங்களில் ஒன்றையும் என்றபடி. (அடைவுபட) - க்ரமமாக. (ஜ்ஞாநாதி4கள் முதலிலே இல்லாமையாலே)(வ்யாக்2.43) என்றது - ப்ரத2மாபேக்ஷிதமான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி3கள் ஆதி3யிலே இல்லாமையாலே என்றபடி. (அநந்யக3திகளாய்க்கொண்டு)(வ்யாக்2.43) என்றது - ஸாத4நாந்தரமாகிற அந்யக3திகள் இல்லாதவர்களாய்க்கொண்டு என்றபடி. '(இல்லாமையாலே அநந்யக3திகளாய்க்கொண்டு) என்றது - கார்யபா4வே காரணபா4வம் ப்ரயோஜகமென்னுமத்தாலே. (மந்த்ராதி4காரிகளோடே)(வ்யாக்2.43) என்றது - விஹிதவிஷயநிவ்ருத்த்யாதி3களை ஆசாரத்தாலே பிறப்பித்துக்கொள்ளவேண்டும்படி விஷயாந்தரஸக்தரான மந்த்ராதி4காரிகளோடே என்றபடி. (கூட்டி)(வ்யாக்2.43) என்றது - 'ஆதி3'ஶப்3த3த்தாலே மந்த்ராதி4காரிகளான அஸ்மத்ப்ரப்4ருதிகளைச்சொல்லுகையாலே அவர்களோடே கூட்டி என்றபடி. [1]இந்த ந்யாயம் பின்புள்ள ஆசார்யர்களுக்கும் துல்யம். (ஸ்வரூபயாதா2த்ம்யத3ர்ஶநத்தாலே)(வ்யாக்2.43) என்றது - ப4க3வத3த்யந்தபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபயாதா2த்ம்யத3ர்ஶநத்தாலே என்றபடி. (ப4க3வதி ந்யஸ்தப4ரரான)(வ்யாக்2.43) என்றது - ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாலே ப4க3வத்ப்ரவ்ருத்தியை விலக்காதே ப4க3வத்3ரக்ஷணாபேக்ஷாஸூசகமான ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூபப4ரந்யாஸத்தையுடையவர்களாய் என்றபடி.

'பரமாசார்யம் பராங்குஶம் வந்தே3'( ) என்கிறபடியே 'பூர்வாசார்ய'ஶப்3த3ம் ப4க்திபரவஶரில் தலைவரான ஆழ்வாரிடத்தில் முக்2யவ்ருத்தமாகையாலே தத்3வ்யாவர்த்தநார்த்த2மருளிச்செய்கிறார் (பூர்வாசார்யர்களென்று தொடங்கி). (நாத2யாமுநயதிவராதி3கள்)(வ்யாக்2.43) என்று கீழ்நோக்கியருளிச்செய்கையாலே தத்3வ்யாவ்ருத்தி ஸித்3த4மிறே. 'ஆதி3'ஶப்3த3த்தாலே அஸ்மதா3சார்யபர்யந்தபரிக்3ரஹ:. இவ்விடத்தில் பூர்வாசார்யர்களைச்சொன்னது விபீ4ஷணஶப3ரீப்ரப்4ருதிகளுக்குமுபலக்ஷணம். மூலத்தில்

[ஆழ்வார்கள்] என்றது - ஆழ்வார்கள்தம் செயலை விஞ்சிநிற்கும் தன்மையளான ஆண்டாளுக்கும், தீர்க்க சிந்தயந்தீ என்னும்படியான, ஆழ்வார்க்குங்கூட உபமாநபூதையாய், "பகவந்தம் ப்ரபந்நா ஸா பகவந்தமவாப ஸா"(ஸ்ரீரங்க மாஹாத்ம்யே) என்று சொல்லப்படுகிற சிந்தயந்தீ முதலானோர்களுக்குமுபலக்ஷணம்.

"அவித்யாத:" என்கிற ஶ்லோகத்தில் 'வித்யா'ஶப்தம் "த்வே வித்யே வேதிதவ்யே" ( )என்கிறவிடத்திற்போலே ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநயோகஜந்யஜ்ஞாநங்களிரண்டையும் சொல்லி, 'அவித்யா'ஶப்தம் (1)தத்தத்யோக்யதாஸம்பந்தத்தாலே அந்த ஜ்ஞாநங்களிரண்டினுடையவும் அபாவத்தைச்சொல்லுகிறதாகக்கொண்டு, ஸம்பந்த்யபாவஸம்பந்தாபாவங்களுக்கு ஐக்யவிவக்ஷையாலே யோகஜந்யஜ்ஞாநயோக்யதையாகிற ஜ்ஞாநஶக்திகளினுடையவும், ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநயோக்யதையாகிற த்ரைவர்ணிகத்வபடுதரகரணத்வாதிகளினுடையவும் அபாவத்தை 'அவித்யா'ஶப்தம் சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஞராகிறார்) இத்யாதியாலே. இப்படியாகாதபோது, 'அவித்யா'ஶப்தத்துக்கு லக்ஷணையாதல், ஜ்ஞாநவானான அஶக்தனுக்கு அஸங்க்ரஹமாதல் ப்ரஸங்கிக்குமிறே.

(ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளில்லாதவன்) என்கிறவிடத்தில் 'ஆதி'ஶப்தத்தாலே த்ரைவர்ணிகத்வகரணபாடவாதிபரிக்ரஹ:. பர்யுபஸ்ருஷ்டமான 'ப்ருஹி'தாதுவிலே நிஷ்பந்நமான 'பரிப்ருட'ஶப்தம் - 'ப்ருஹி - வ்ருத்தௌ' என்கிறபடியே, 'தேவ'-ஶப்தார்த்தபூதனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ரஸ்யத்வஸக்ருத்வரணீயத்வாபத்யஸஹத்வநிரபேக்ஷத்வஸித்தத்வசேதநத்வஸ்வயம்பலத்வபலப்ரதத்வஸ்வருபாநுரூபத்வஸர்வஶக்தத்வப்ராப்தத்வபூரணத்வாத்யுபாயாகாராபிவ்ருத்தியையும், த்ரிவிதபரிச்சேதராஹித்யநிரதிஶயபோக்யத்வாநந்யஸாத்யத்வாதிகளான உபேயாகாராபிவ்ருத்தியையும், அஸங்கோசேந காட்டக்கடவதாயிருந்ததேயாகிலும், "அஜ்ஞஸர்வஸ்ருபக்தாநாம் கதிர்கம்யோ பவேத்தரி:( ) என்கிற ஶௌநகவசநத்தில் (2)ஸித்தஸாத்யஸமபிவ்யாஹாரந்யாயஸித்தமாய், "அவித்யாத:" என்கிற ப்ரக்ருதஶ்லோகத்தால் ஆகிஞ்சந்யஸம்பாதநத்வாரக(?த்வார)மாய், விவ்ருதமாயிருந்துள்ள அஜ்ஞாநாதிகளினுடைய ப்ரபதநஹேதுதையை அடைவே விவரித்தருளிச்செய்கிற அம்மான், "ஸத்ருஶோபாயவைதுர்யம் ஸாக்ஷாத்பகவதோ விதந் । ஸர்வஜ்ஞஶ்ஶரணம் யாதி யோகமார்க்கபராங்முக: ॥" ( ) என்று 'எம்பெருமானையொழிந்த உபாயங்களெல்லாம் பரமப்ராப்யபூதனான எம்பெருமானைப்பற்ற அத்யந்தபல்குக்களாயிருக்கையாலே அநந்யஸாத்யனான எம்பெருமானுக்கு இதுகள் ஸாதகமாகமாட்டாது' என்று, 'ஸர்வஜ்ஞனானவன் உபாயாந்தரங்களில் விமுகனாய், ஶரணாகதியிலே இழிகிறான்' என்று, 'ஸர்வஜ்ஞனுடைய ஜ்ஞாநாதிக்யம் (3)ப்ராப்யவைஸாத்ருஶ்யஜ்ஞாநத்வாரா உபாயாந்தரத்யாகஹேது' என்று அருளிச்செய்கையாலே, அந்த உபாயாந்தரவைஸாத்ருஶ்யஜ்ஞாநத்துக்கு மூலமான ஜ்ஞாநாதிகாதிகாரியினுடைய ஜ்ஞாநம் அநந்யஸாத்யத்வமூலபூதாபரிச்சிந்நத்வாதிரூபோபேயாகாரபரிப்ருடத்வஜ்ஞாநமேயாகவேண்டுகையாலே, இங்கும் "விதிதயா" என்று ஜ்ஞாநாதிகாதிகாரியினுடைய ஜ்ஞாநவிஷயமாகச்சொல்லப்பட்ட பகவத்பரிப்ருடத்வம் அபரிச்சிந்நத்வாத்யுபேயாகாரபரிப்ருடத்வமேயாகவேணும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வஜ்ஞராகிறார்) என்றுதுடங்கி.

(ஸ்வபக்தேர்பூம்நா வா) என்கிறவிடத்தில் த்ருதீயார்த்தமான பக்திபூமாவினுடைய ஆகிஞ்சந்யாகரணத்வத்தை "ஸர்வகாலம் ப்ரேமவஶாத்பஜந் பக்தோப்யநந்யதீ: । உபாயம் வாப்யுபேயம் வா க்ஷமோந்யந்நாவலம்பிதும் ॥"( ) என்று அஸக்தித்வாரகமாக அம்மாள் விவரித்தமையைத்திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (பக்திபரவஶராகிறார்) என்றுதுடங்கி. (ஜ்ஞாநஶக்திகளுண்டாயிருக்கச்செய்தே) என்றது - கேவலாஜ்ஞாதி-களைப்போலே ஜ்ஞாநஶக்த்யத்யந்தாபாவவான்களன்றிக்கே, பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷாநு-பவார்த்தப்ரவ்ருத்திபர்யந்தபக்த்யுத்ரேகவ்யதிரேகஸமயங்களிலே உண்டான ஜ்ஞாந-ஶக்திகளைப்பற்ற. பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷாபாவமாகிற விஶ்லேஷமிறே இவர்களுடைய அஜ்ஞாநாஶக்திகளுக்குக்காரணம். "ஜக தி க திமந்யாமவிதுஷாம்"( ) என்கிறதினர்த்தம் (இவர்களித்யாதி). "ஸர்வம் - சிதசிதாத்மகவஸ்துஜாதம், போக்யதயா ஹரதீதி ஹரி:" என்று 'ஹரி'ஶப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரன்) என்று. (மந்த்ரரஹஸ்யத்தை) என்றது - மந்த்ரத்தினுடைய ரஹஸ்யதாத்பர்யத்தை என்றபடி. (வ்யாக்யாநம்பண்ண) என்றது - "அஜ்ஞஸர்வஜ்ஞபக்தாநாம் கதிரகம்யோ பவேத்தரி:" ( ) இத்யாதியைப்பற்ற. (கீழும்) என்றது - [ஜ்ஞாநாதிகரும்] (வ்யாக்.4 2) என்கிற மூலவாக்யத்திலும் என்றபடி. ॥49॥

50. (அகிலஜகந்மாதாவாய்) என்றது - "அகிலஜகந்மாதரம்"(ஶ்ர.க) என்ற கத்யஸூக்தியை உட்கொண்டு. இது ஆப்ததமத்வஹேது. (அஜ்ஞஸர்வஜ்ஞர்களை ஸ்புடமாகச்சொல்லுகையாலே) என்றது - "அஜ்ஞாநாம்" என்கிற 'அஜ்ஞ'ஶப்தம் ஶக்தௌ க்ருதந்தமாய் ஶாஸ்த்ரஜந்யயோகஜந்யோபயவித ஜ்ஞாநதச்சக்திகளில்லா-தாரையெல்லாம் 'அஜ்ஞ'ஶப்தம் சொல்லுகையாலேயும், "விஜாநதாம்"( ) என்கிற பதம் விஶிஷ்டஜ்ஞாநவானைச்சொல்லுகையாலே அந்த ஜ்ஞாநகதவிஶேஷந்தான் பகவது-பாயோபேயாகாரபரிக்ருஹீத்வவிஷயகத்வமென்று "பரிக்ருஹீதயா வா விதிதயா"( ) என்று ஸாமாந்யவிஷ்ருதமாய், "ஶத்ருஶோபாயவைதுர்யம்"( ), "ஸாக்ஷாத்பகவதோ விதந்"( ) இத்யாதியான அம்மாள்ஸ்ரீஸூக்தியிலே "ஶத்ருஶோபாயவைதுர்யம்"( ) என்று பகவதநந்யஸாத்யத்வரூபமாக உபேயாகாரத்தையும், "ஸாக்ஷாதுபாய-வைதுர்யம்"( ) என்கையாலே "உபாயம் அவனுகையாலும், இவை நேரே உபாயமல்லா-மையாலும்"( ) என்கிறவிடத்தில் அருளிச்செய்தபடியே உபாயாந்தரங்கள் பகவத்கர்த்ருக-சேதநரக்ஷணத்தில் ஆபாதப்ரதீதியாலே உபாயங்கள்போலே தோன்றி, பகவந்நிரபேக்ஷோபாயத்வாதிவிஶேஷதர்ஶநத்தாலே உபாயங்களன்றிக்கே ஒழிகை-யாலே, ஸாக்ஷாதுபாயவைதுர்யாத்மகநைரபேக்ஷ்யரூபமாக [1]உபாயாகாரபரிக்ருஹீ-த்வத்தையும் விஶேஷிக்கையாலேயும், பட்டர், அம்மாள் இருவருடைய ஸ்ரீஸூக்தி-களுக்கும் மூலமான ஶௌநகவசநத்துக்கும் மூலமான ஜிதந்தாமந்த்ரத்தில் "காலேஷ்வபி ச ஸர்வேஷு திக்ஷு ஸர்வாஸு சாச்யுத । ஶரீரே ச கதௌ சாபி வர்த்ததே மே மஹத்பயம் ॥"( ) என்று - ஸ்வரூபவிருத்தங்களான உபாயாந்தரங்களிலே மூட்டுகைக்-கூடலான ஶரீராதிகளைக்கண்டு நடுங்கும்படியையும், "த்வத்பாதகமலாதந்யத் ந மே ஜந்மாந்தரேஷ்வபி । நிமித்தம் குஶலஸ்யாஸ்தி யேந கச்சாமி ஸத்கதிம் ॥"( ) என்று - அந்த ஸ்வரூபநாஶபீதியாலே அந்த உபாயாந்தரங்களை உபாயத்வப்ரமத்தோடேகூட த்யஜித்தபடியையும் சொல்லி, இப்படி 'உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபநாஶகங்கள்' என்று நடுங்கி அவற்றை ஸவாஸநமாக த்யஜிக்கைக்கீடான "அத்யக்ஷஶ்சாநுமந்தா ச"(। இத்யாதிகளில் கீழ்ச்சொன்ன பகவத்பாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபத்தினுடைய ஜ்ஞாநத்தை

"விஜ்ஞாநம் யதி3த3ம் ப்ராப்தம்"( ) என்று 'வி'ஶப்3தே3ாபஸ்ருஷ்ட'ஜ்ஞாந'ஶப்3த3த்தாலே சொல்லுகையாலே அதினுடைய ரஹஸ்யார்த்த2விவரணமான மௌநகவசநத்தில் 'ஸர்வஜ்ஞ'ஶப்3த3த்திலே இந்த ஜ்ஞாநவிஶேஷத்தை அவஶ்யம் சொல்லவேண்டு-கையாலே, அதின் விவரணமான 'அவித்3யாத:' என்கிற ஶ்லோகத்திலும் ஸ்வரூப-ப்ராப்தத்வருபோபாயோபேயாகாரபரிப்3ருட4ஜைய 'பரிப்3ருட4'ஶப்3த3ம் சொல்லுகை-யாலே, தத்3விஷயகஜ்ஞாநத்தில் ப4க3வத3த்யந்தபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபஜ்ஞாந-முண்டாகையாலேயும், 'ஸத்3ருஶோபாயவைது4ர்யம்'( ) இத்யாதி3யான அம்மாள் ஸ்ரீஸூக்தியிலும் 'ஸத்3ருஶ'ஶப்3த3த்திலே ஸ்வரூபாநுரூபத்வத்தாலும், ஸாத்3ருஶ்யம் விவக்ஷிதமாகையாலே உபாயாந்தரங்களுக்கு அதில்லே என்கையாலே உபாயாந்தர-ஸ்வரூபவிருத்3த3த்வஜ்ஞாநமும், அதுக்கீடான ஸ்வரூபஜ்ஞாநமும் சொல்லப்படுகை-யாலேயும், இங்கும் [1]வ்யுபஸ்ருஷ்டஜ்ஞாநச2ப்3த3த்தாலே ப4க3வத3நந்யஸாத்4யத்வ-ப4க3வந்நைரபேக்ஷ்யோபாயாந்தரஸ்வரூபவிருத்3த3தாமூலபூ4த ஸ்வஸ்வரூபபாரதந்த்ர்ய-ஏதத்த்ரிதயவிஷயகத்வரூபவிஶேஷவிஶிஷ்டமான ஜ்ஞாநத்தையுடைய ஜ்ஞாநாதி4காரி-களையும் ஸ்பு2டமாகச்சொல்லுகையாலே என்றபடி.

(மேல்) என்றது – "இத3ம் ஶரணமஜ்ஞாநாம்"( ) என்கிற ஶ்லோகத்தில் உத்தரார்த்த2த்தில் என்றபடி. 'பார'ஶப்3த3ம் ஸம்ஸாரஸாக3ரத்தின் கரையைச்சொல்லுகிறதென்றும், " 'திதீர்ஷதாம்'( ) என்கிற பத3த்தில் ஶத்ரு(शतृ)ப்ரத்யயம் இச்சை2யினுடைய ஸதா3நு-வ்ருத்தியைச்சொல்லுகையாலே திதீர்ஷத்பத3ம் – உத்கடேச்ச2ாவத்பரம்" என்றும் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (சடக்கென) இத்யாதி3யாலே.

" 'ஆநந்த்ய'ஶப்3த3ம் – தே3ஶத: காலதோவஸ்த3ாதோ வஸ்துதஶ்ச பரிச்சே2த3-ரஹிதப4க3வத்3த3ாஸ்வரூபாநுப4வாநந்த்யபரம்" என்றும், 'ஶத்ரு(शतृ)ப்ரத்யயாந்தமான இச்ச2தாம் என்கிற ஶப்3த3ம் அநுப4வமில்லாதபோது குலையும்படியான ஸத்தாப்ரயுக்த-மாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபாநுரூபமான உத்கடேச்ச2ாவான்களைச்சொல்லுகிறது" என்றும் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூப) இத்யாதி3யாலே. அநிஷ்டநிவ்ருத்தீஷ்ட-ப்ராப்தீச்ச2ாவான்களைச்சொல்லுகிற உத்தரார்த்த2த்தில் ப4க்திபரவஶரைச்சொல்லுகிறபடி எங்ஙனே? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவை) இத்யாதி3யாலே.

(கீழ்) என்றது – [அஜ்ஞரும்](வா-45)இத்யாதி3வாக்யத்தில் [ப4க்திபரவஶரும்] என்கிறவிடத்திலும், [ப4க்திபாரவஶ்யத்தாலே ப்ரபந்நர்](வா-45) என்கிறவிடத்திலும் "என்னுன் செய்கேன்" (வா-46) என்கிற பாட்டிலும், [அங்கொன்றைப்பற்றியிருக்கும்] (வா-47) என்கிற வாக்யத்திலும் என்றபடி. (அதி4காரித்ரைவித்4யம்) என்றது – அஜ்ஞத்வஜ்ஞாநாதி4க்யப4க்திபாரவஶ்யபே4த3த்தாலுண்டான ப்ரபந்நாதி4காரி-த்ரைவித்4யமென்றபடி. (தட்டில்லே) என்றதுக்கு ப4க்த்யதிஶயத்தாலே விளம்ப3ாஸஹராய் விளம்ப்3யப2லப்ரத3ங்களான உபாயாந்தரங்களைவிட்டு ப்ரபந்நராவாரும், அந்த ப4க்த்யதிஶயத்தாலே "காலாழும் நெஞ்சழியும்"(பெரியதிருவ.-34) இத்யாதி3ப்படியே அஶக்தியையுடையராய் ஸ்வப்ரவ்ருத்திஸாத்4யமான உபாயாந்தரங்களைவிட்டு ப்ரபந்நராவாரும், ப4க்திபாரவஶ்யத்தாலே ப்ரபந்நராமவர்களேயாகையாலே, இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதமான அதி4காரித்ரைவித்4யத்துக்கு "இத3ம் ஶரணம்"( ) இத்யாதி3ஶ்லோகம் ப்ரமாணமாகக்குறையில்லே என்று கருத்து.

பக்திபரவஶர் த்விவிதர் - அஶக்தரென்றும், விளம்பாக்ஷமரென்றும். விளம்பாக்ஷமர் த்விவிதர் - அநிஷ்டநிவ்ருத்திவிளம்பாஸஹர் என்றும், இஷ்டப்ராப்திவிளம்பாஸஹர் என்றும். ஆக இப்படியிருந்துள்ள அவாந்தராதிகாரிபேத நிராஸத்தில் மூலதாத்பர்யமில்லை என்னுமத்தை த்ருஷ்டாந்தமுகத்தாலே தர்ஶிப்பிக்கிறார் (அவித்யா) இத்யாதியாலே. (ஜ்ஞாநாதிக்யத்துக்குடலாகச்சொன்னதும்) என்றது - ஜ்ஞாநாதிக்யமாகிற அதிகாரத்துக்குடலாகச்சொன்ன பகவதநந்யஸாத்யத்வஜ்ஞாநமும் என்றபடி. (கீழ்ச்சொல்லிவந்ததும்) என்றது - [ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர் பூர்வாசார்யர்கள்](வா-43) என்கிற வாக்யத்தில் ஜ்ஞாநாதிக்யமாகிற அதிகாரத்துக்குடலாகச்சொன்ன ஸ்வஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநமும் என்றபடி. (பிந்நமாயிருக்கச்செய்தே) என்றது - விஷயபேதத்தாலும், ஈஶ்வரதத்த்வசித்தத்த்வங்களைப்பற்றி வருகையாலே ஹேதுபேதத்தாலும் பிந்நமாயிருக்கச்செய்தே என்றபடி. (அத்தைச்சொன்னாப்போலே) என்றது - கீழ் ஜ்ஞாநாதிக்யாதிகாரத்துக்குடலாகச்சொன்ன பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநத்தை ப்ரபதநஹேதுவாகச்சொல்லாதே, ப்ரபதநஹேதுவாக பகவதநந்யஸாத்யத்வஜ்ஞாநத்தைச்சொல்லி அதுதானே ஜ்ஞாநாதிக்யத்துக்குடலென்று சொல்லுகிற "அவித்யாத:"( ) என்கிற ஶ்லோகத்தை 'அவாந்தரபேதங்களுமபிமதங்கள்' என்று அறிவிக்கைக்காகச்சொன்னாப்போலே என்றபடி. இத்தால் 'ஓரோவிடங்களில் ஒரொன்றைச்சொல்லுகிறது மற்றவைகளுக்குமுபலக்ஷணம் என்று கருத்து' என்று காட்டப்பட்டது. ||50||

51 அஶக்தியை விளைத்து உபாயாந்தரங்களை த்யஜிப்பிக்குமதான பக்திதானே மடலெடுக்கை முதலான ஸாதநாந்தரப்ரவ்ருத்தியிலே மூட்டுகையாலேயும், விளம்பாக்ஷமதையை விளைத்து ப்ரபத்தியிலே மூட்டுமதானவுதானே "போரு நம்பீ"(திருவாய்.8-2-1), "கழகமேறேல் நம்பீ"(திருவாய்.8-2-6) என்று உபேக்ஷையைப்பிறப்பிக்கையாலும், 'பக்த்யதிஶயம் ப்ரபத்திக்கு ஹேது' என்று சொல்லலாமோ? என்கிற ஶங்கையிலே 'அவஸ்தாவிஶேஷவிஶிஷ்டபக்தி ப்ரபதநஹேதுவாகையாலேயும், தத்விஶேஷவிஶிஷ்டபக்தி ஸாதநாந்தரப்ரவ்ருத்த்யுபேக்ஷைகளுக்குக்காரணமாகையாலேயும், அதுதான் உத்தரோத்தராவஸ்தைகளாகையாலே ப்ரபதநஹேதுபூதாவஸ்தாபலபூதங்களாகையாலே உபாயவிரோதிகளல்லாமையாலேயும் விரோதமில்லை' என்று ஸமாதாநபரம் உத்தரக்ரந்தம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, சோதநாபூர்வகமாக அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (இந்த) இத்யாதியாலே. (நிதாநமேது?) (அவதா.51)என்கிறதுக்கு - 'நிதாநம் இந்த பக்திதானேயன்றோ? இப்படி உபாயோபாயாதிகாரங்களைக்குலைக்கக்கடவதான பக்தி ப்ரபதநஹேதுவாம்படி எங்ஙனே?' என்னுமளவும் தாத்பர்யம்.

(கண்ணுறங்கசுழலையிட்டு) - கீழ்மேலொக்கக்கண்சுழன்று சொருகும்படி போரக்கலக்கத்து. (ஏதேனுமொருபடியாலே) என்றது - கார்யாகார்யவிவேகம் பண்ணாதே, ஏதேனுமொரு ப்ரகாரத்தாலேயாகிலுமென்றபடி.

'ஸித்தோபாயஸ்வீகாராத்மகமான ப்ரபத்தி க்ஷணஸாத்யமாய், பின்பு கலக்கத்தாலே வருமவற்றுக்குங்கூட அதுதானே ப்ராயஶ்சித்தமாயிருந்துகொண்டு நிரபாயமாயிருக்க, அதுக்குக்கொலைதல் ஸம்பவியாதாகையாலே மூலத்தில் [இதுதான்] (வா.51)என்று

பராமர்ஸித்த ப்ரபத்தி நிஷ்டாரூபை' என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (என்னான் செய்கேன்) (திருவாய்.5-8-3) இத்யாதியாலே. ॥51॥

52 (காறைபூணும்) இத்யாதிக்கு ஸ்வாபதேஸார்த்தம் (அதாவது) இத்யாதி. (சூழகம்) - எங்களுடைய கோஷ்டியை. ஏறேல் - ஏறுதேகொள். ॥52॥

53 (விருத்தஸ்வபாவங்கள்) - தாரகமாம்படியான அவஸ்தையும், பாதகமாம்படியான அவஸ்தையும் . (தத்விஷயமாத்ரத்தில்) (அவதா.53) என்றது - பகவத்விஷயமாத்ரத்தில் என்றபடி.

வரவுக்கு க்ருஷிபண்ணுகையும், தாழ்த்ததுக்கு ஊடுகையுமாகிற கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவவிஸேஷங்கள் கல்யாணகுணாதிவிஷயத்திலில்லாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (இந்த) இத்யாதியாலே.

(அதவா) (வ்யாக்.53) இத்யாதித்விதீயயோஜனையில், பூர்வயோஜனையில் சேதநர்க்குப்பிறக்கும் விருத்தஸ்வபாவங்களுக்கு விஷயங்களாக எடுத்த கல்யாணகுணாதிகளை அந்த விருத்தஸ்வபாவங்களுக்கு பக்த்யவஸ்தையோபாதி காரணங்களாகக்கொண்டு யோஜித்தமை விஸேஷம். ॥53॥

54 (யத்யேநேத்யாதி) - காம்யந்த இதி காமா: - தர்மார்த்தகாமா: தேஷு காம: - இச்சா, யஸ்ய ஸ: - காமகாம: - இதரபுருஷார்த்தேச்சாவாந். ஸாங்க்யேந - ஜ்ஞாநயோகேந, யோகேந - கர்மயோகேந, பரமம் தாம - பரம் ப்ரஹ்ம, உத்தரத்ர, 'பரமாத்மா' இத்யுக்தே:, இஸ்லோகத்தில் 'ந்யாஸேந' என்கிற த்ருதீயையாலே உபாயத்வம் சொல்லுகிறது. 'இதம் ஸரணமஜ்ஞாநாம்' என்கிற ஸ்லோகத்தில், 'ஸரண'ஸப்தத்தாலே உபாயத்வம் சொல்லுகிறது. (ஸாதநமாகச்சொல்லுகையாலும்) (அவதா.54) என்றது - அஸாதநமானவித்தை [ஐஸ்வர்யஸேவை பண்ணுநவர்களுக்கு] (வா-128) இத்யாதியாவருளிச்செய்தபடியே, மந்த ஜநாநுக்ரஹார்த்தமாக ஸாதநமாகச்சொல்லுகையாலும் என்றபடி. அன்றிக்கே, ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாநரூபமாயிருக்கையாலே ப்ரபத்தி ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவமோக்ஷத்தில் த்ருஷ்டத்வாரா காரணமாயிருக்கிறமையைப்பற்ற ஸாதநமாகச்சொல்லுகையாலும் என்றுமாம். (உபாயத்வப்ரதிபத்தி)(அவதா.54) - உபாயத்வவிஷயகாந்யதாஜ்ஞாநம் என்றுமாம். த்ருஷ்டத்வாரா மோக்ஷோபாயமானவித்தை பகவந்முகோல்லாஸரூப-அத்ருஷ்டத்வாரா மோக்ஷோபாயமென்று நினைக்கை, அந்யதாஜ்ஞாநமிறே. (அத்தை) என்றது - உபாயத்வவிஷயகாந்யதாஜ்ஞாநவிபரீதஜ்ஞாநங்களை என்றபடி.

உத்பாதகபிதாவிற்காட்டில் ப்ரஹ்மபிதாவுக்குண்டான வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸத்தா)(வ்யாக்.54) இத்யாதியாலே அவனுடைய ரக்ஷணத்துக்கு விஸேஷம் (ஸர்வதஸையிலுமித்யாதி). (ஸர்வதஸையிலும்) என்றது - கர்ப்பஸ்ப்திமரணநரகப்ரளயாதிஸர்வதஸையிலும் என்றபடி. இதிரண்டுக்கும் ப்ரமாணம் (அகாரேத்யாதி). 'பிதா ச ரக்ஷகஸ்ஸேஷீ'(நவரத்நமாலா) என்னக்கடவதிறே.

(மார்விலே எழுதிக்கொள்ளுகை) என்றது - "பத்யமங்குளிவிச்சேத உரோவிந்யஸ்தமக்ஷரம் । தந்நாமதாரணஞ்சைவ தாஸ்யமேதச்சதுர்விதம் ॥"( ) என்று ஒருவனுடைய அபிமானத்தில் ஒதுங்கியிருக்கிறமைக்கு இந்நாலும் அடையாளமாகச்சொன்னத்தைப்பற்ற. ॥54॥

55.(உபாயவரணாத்மகமான) என்றது - "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ"(கீதை 18-66) என்கிற விதிப்படியே 'எம்பெருமானே உபாயம், ஸ்வீகாரம் உபாயமன்று' என்கிற அத்யவஸாயகார்யமாய், 'இத்தையொழியவும் தானே கார்யம் செய்யுமென்று நினைக்கக்கடவன்'(முமு.படி226) என்கிறபடியே - [1]வ்யாஜபூதஸ்வீகாராம்ஶத்திலுங்கூட நிரபேக்ஷமான ஸித்தோபாயத்திலுடைய ஸ்வீகாராத்மகமான என்றபடி. (உபாயமென்ன ஸஹியாதபடி) என்றது - 'உபாயம்' என்னும்போது 'ஏக'ஶப்தத்தால் வரணங்கமாகச்சொன்ன ஸ்வீகாரோபாயத்வப்ரமத்யாகம் ஸித்தியாமையாலே ப்ரபத்தியே ஸித்தியாதென்ற கருத்தாலே. ॥55॥

57.(ஶரண்யம்) - ரக்ஷகம். (ஶரணம்) - உபாயம். (அம்ருதம்! என்றது - ஸாத்யஸாதநங்களிரண்டிலும் அந்வயிக்கிறது. ஸாதநஸ்ய அம்ருதத்வம் - ரஸ்யத்வமும், அபத்யஸஹத்வமும், ஸித்தத்வமும்; ஸாத்யஸ்ய அம்ருதத்வம் - நிரதிஶயபோக்யத்வமும் ஸ்திரத்வமும். (அர்த்தாத்ஸித்தம்) என்றது - இதரோபாயாஸஹத்வரூபார்த்தஸ்வபாவத்தாலும், [3]"அப்பக்ஷோ வாயுபக்ஷ:" இத்யாதிகளிற்போலே [4]"ஸர்வம் வாக்யம் ஸாவதாரணம்" என்கிற ந்யாயத்தாலும் ஸித்தமென்றபடி. ॥57॥

58.(உபயபரிகர்மிதேத்யாதி). பெரியமுதலியார் ஸித்தித்ரயத்திலருளிச்செய்த வாக்யம். (உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய) - கர்மயோகஜ்ஞாநயோகஸம்ஸ்க்ருதாந்த:கரணஸ்ய.

60.மூலத்தில் [ஆத்மஜ்ஞாநமும் அப்ரதிஷேதமும்] என்கிறவிடத்தில் ஆத்மஜ்ஞாநமாத்ரம் வேண்டுவதென்னில்; பகவச்சேஷத்வபகவத்ரக்ஷ்யத்வங்களை அறிந்துவைத்தும் [5]ஸாதநாந்தரப்ரவ்ருத்தராயிருக்குமவர்கள்விஷயத்தில் அதிப்ரஸக்தி வருகையாலும், அப்ரதிஷேதமாத்ரம் வேண்டுவதென்னில் [6]ஸுஷுப்திப்ரளயதஶைகளிலே அதிப்ரஸக்தி வருகையாலும், அதிரண்டும் வேண்டுவது என்றருளிச்செய்தது. ॥60॥

62.(ததேகபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபஹாநியாகிற) என்கிறவிடத்தில் பாரதந்த்ர்யம் - [7]அத்ருஷ்டத்வாரகபஸாதநப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வரூபம்; இந்த பாரதந்த்ர்யம், பகவத்ப்ரஸாதரூபாத்ருஷ்டத்வாரா மோக்ஷஹேதுவாக ப்ரபத்தி பண்ணுமளவில் அழிந்துவிடுமிறே. (ஏதந்நிவ்ருத்திக்கு) என்றது - ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திக்கு என்றபடி. இவன் 'ஆபத்தைப்போக்கிக்கொள்ளுகிறேன்' என்று ப்ரமித்து விளைத்துக்கொள்ளுகிற ஆபத்து 'நித்யஸம்ஸாரம்' என்னலாம்படி அத்யந்தக்ரூரமாய், ஸ்வரூபநாஶரூபமான ஸ்வார்த்தாநுபவகைங்கர்யாதிரூபமோக்ஷங்களாகையாலே, முன்புண்டான ஸம்ஸாரமாகிற ஆபத்திற்காட்டில் இது விலக்ஷணமாகையாலே. [அத்தை] என்று இவ்வாபத்தைப்பராமர்ஶித்தபடி என்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (அத்தையென்றது என்று துடங்கி) ॥62॥

69 (நஞ்ஜீயர் வார்த்தையை அருளிச்செய்கிறார்) என்றது - நஞ்ஜீயர் வார்த்தையென்று தெரியச்சொல்லி நஞ்ஜீயர் வார்த்தையை அருளிச்செய்கிறார் என்றபடி. இப்ப்ரபந்தத்தில் பூர்வாசார்யவாக்யங்களல்லாததில்லையிறே. ॥69॥

70 மூலத்தில் [ப்ராப்தாவும்] என்கிறவிதில் ப்ராப்த்ருத்வம் - ப்ராப்திக்ரியாகர்த்ருத்வமாகை- யாலே, ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் அழுந்திக்கிடக்கிற சேதநரைப்பெறுகைக்காக, நஷ்ட- த்ரவ்யலாபார்த்தம் தன்பேறுக யத்நம் பண்ணுவாரைப்போலே நிருபாதிகஸ்வஸ்வாமி- பாவஸம்பந்தமடியாக ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளாலே க்ருஷிபண்ணுமவர்களே(?மவனே) ச்சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்தா அவனுகையாவது) இத்யாதியால்.

(ஸ்வதஸ்ஸித்தமான) என்றது - கர்மநிபந்தநமான ஸம்ஸாரிகளினுடையவும், பகவத்ஸம்பந்தநிபந்தநமான நித்யாதிகளினுடையவும், ஸ்வஸ்வாமிபாவ- ஸம்பந்தம்போலன்றிக்கே சேஷசேஷிபாவத்தைச்சொல்லுகிற ப்ரணவாதிகளில் ஒரு [1]உபாதி காணுமையாலே ஸத்தாப்ரயுக்தமான என்றபடி. இத்தால் - சேதநனுக்கு பகவத்ப்ராப்த்யர்த்தயத்நகர்த்ருத்வம் ப்ரணவாதிப்ரபலப்ரமாணப்ரதிபந்நமான ஸ்வஸ்வாமிபாவஸம்பந்தத்துக்குச்சேராமையாலே, [2]"ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்" (தை-ஆ.1-1) [3]"ப்ரஹ்மணோ மஹிமாநமாப்நோதி"(தை.நா.8.3-148) என்றித்யாதிகளான சேதநனுக்கு ப்ராப்த்ருத்வத்தைச் சொல்லுகிற வாக்யங்கள் பகவத்க்ருஷிபலபூத- அர்ச்சிராதிகமநப்ரஹ்மப்ராப்த்யாஶ்ரயத்வரூபகௌணப்ராப்த்ருத்வபரங்கள் என்று சொல்லப்பட்டது.

[ப்ராபகனும்] என்கிற பதத்தில் "ப்ராபயதீதி - ப்ராபக:" என்று கர்த்தரிவ்யுத்பத்த்- யாஶ்ரயணத்தாலே ப்ராப்திப்ரயோஜககர்த்ருத்வத்தை அர்த்தமாகக்கொள்ளில், [4]ப்ராப்தாவானவனுக்கே ப்ராப்திப்ரயோஜககர்த்ருத்வம் பாதிதமாகையாலும், அந்த ப்ராபகத்வந்தான் பலப்ரதத்வரூபமாகையாலே ஸர்வவாதிஸம்மதமாகையாலே இவ்விடத்தில் ஸாதிக்கவேண்டுவது ஒன்றன்றுகையாலும், "ப்ராப்யதே அநேந இதி - ப்ராபக:" என்று கரணே வ்யுத்பத்தியாலே ப்ராப்த்யுபாயத்வத்தைச்சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராபகனவனுகையாவது) இத்யாதியாலே.

'ஒருவனுக்கே ப்ராப்தியில் கர்த்ருத்வகரணத்வங்கள் விருத்தங்களாகையாலே அது ஸம்பவிக்கும்படி எங்ஙனே?' என்கிற ஶங்கையிலே 'ப்ராப்தசேஷியான ஆகாரத்தாலே ப்ராப்த்ருத்வமும், ஆஶ்ரிதகார்யாபாதக-ஆஶ்ரயணஸௌகர்யாபாதக-குணவிக்ரஹ- விசேஷவிசிஷ்டனான ஆகாரத்தாலே ப்ராப்திகரணத்வரூபோபாயத்வமும்கூடும்' என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வஜ்ஞத்வ) இத்யாதியால். சேதநலாபார்த்தமாகப்பண்ணவேண்டும் ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிக்ருஷிகளையறிகைக்- கீடான குணம் - (ஸர்வஜ்ஞத்வ)ம்; அறிந்தபடியே ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப்பண்ணி சேதநனைப்பெற்றுமுடிகைக்கீடான குணம் - (ஸர்வஶக்தித்வ)ம்.

'இப்படி ஈஶ்வரனுக்கே ஸாதநத்வமும், ததநுஷ்டாத்ருத்வமும் சொல்லுமளவில் கர்ம- ஜ்ஞாநாதிரூபோபாயாந்தரங்களையும், ததநுஷ்டாதாக்களான அதிகாரிவிசேஷங்களை-

யும் சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு விரோதம் வாராதோ?' என்கிற ஶங்கையிலே அது வ்யவஸ்திதவிஷயமாக ஈஶ்வரஸங்கல்பிதமாகையாலே விரோதமில்லை என்று ஸமாதாநத்தை ஸூசிப்பியாநின்றுகொண்டு அவனுடைய உபாயத்வாதிகள் ஸநாதந-மாகைக்கீடான குணவிஶேஷத்தை தர்ஶிப்பிக்கிறார் (ஸத்யஸங்கல்பத்வாதி) என்று. (ஸத்யஸங்கல்ப)த்வமாவது - என்றுமொருபடிப்பட்ட ஸங்கல்பத்தையுடையனாகை. அதாவது - ஸ்வதந்த்ராதிகாரிகள்விஷயத்தில் விஶிஷ்டவேஷவிஷயமான ஶாஸ்த்ரத்தின்படியே நடத்துகிறதென்றும், பரதந்த்ராதிகாரிவிஷயத்தில் நிஷ்க்ருஷ்டவேஷவிஷயமான ரஹஸ்யத்ரயஶாஸ்த்ரத்தின்படியே தானே ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனுமாய் நின்று நடத்துகிறதென்றும் ஒருபடிப்பட்ட ஸங்கல்பத்தையுடையனாகை. (ஆதி)ஶப்தத்தாலே வாத்ஸல்யஸௌஶீல்யஸௌலப்யாதிகளைச்சொல்லுகிறது.

இத்தால் - தோஷபூயிஷ்டனாய், க்ஷுத்ரனான சேதநன், அகிலஹேயப்ரத்யநீகனாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனான ஈஶ்வரனுக்கு ப்ராப்யனென்கையும், 'அவனை லபிக்கைக்காக ஈஶ்வரன் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகையும் உபபந்நமோ?' என்கிற ஶங்கைக்கு; 'தோஷபூயிஷ்டரையே விஷயமாகவுடைய வாத்ஸல்யாதிகல்யாணகுணங்கள் விஷய-மல்லாத போது அஸத்கல்பங்களாய்விடுகையாலே, நிகிலகல்யாணகுணாகரத்வத்துக்கு பங்கம் வருகையாலே, அந்த குணங்கள் நிறம்பெறுகைக்காக, தோஷதுஷ்டசேதந-ப்ராப்த்யர்த்தமான க்ருஷி ஈஶ்வரனுக்கு ஆவஶ்யகமாகையாலேயும், அகிலஹேயப்ரத்ய-நீகத்வகுணமும், ஆஶ்ரிததோஷநிவர்த்தநத்துக்குடலாகையாலேயும், அவாப்தஸமஸ்த-காமத்வமும் "பக்திக்ரீதோ ஜநார்த்தந:"( ) "யா: க்ரியாஸ்ஸம்ப்ரயுக்தாஸ்ஸ்யுரேகாந்த-கதபுத்திபி: । தாஸ்ஸர்வாஶ்ஶிரஸா தேவ: ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி வை ஸ்வயம் ॥" (பார. மோக்ஷ.171-63), "அண்வப்யுபஹ்ருதம் பக்தை: ப்ரேம்ணா பூர்யேவ மே பவேத்" ( ) "பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி । ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருதம் அஶ்நாமி ப்ரயதாத்மந: ॥"(கீதை-9-26), "அந்யத்பூர்ணாதபாம் கும்பாதந்யத்பாதாவநேஜ-நாத் । அந்யத்குஶலஸம்ப்ரஶ்நாந்நசேச்சதி ஜநார்த்தந: ॥"(பார உத்யோக.89-13) என்று இத்யாதிப்படியே - ஸுகாராத்யத்வஹேதுவாகையாலேயும், ஸர்வேஶ்வரத்வமும், ஈஶிதவ்யவஸ்துவை லபியாதபோது "ஸ ஏகாகீ ந ரமேத"( )என்று த்ரிபாத்விபூதியிலே பரிபூர்ணாநுபவம் செல்லாநிற்கச்செய்தேயும், அது உண்டதுருக்காட்டாதே, தேஶாந்தர-கதனான புத்ரன்பக்கலிலே பித்ருஹ்ருதயம் கிடக்குமாப்போலே அவனைக்குறைவாள-னாகப்-பண்ணவற்றாகையாலும், கௌஸ்துபாத்மகனான சேதநனுடைய ப்ராப்தியில் ஸர்வேஶ்வரன்தானே உபாயமாய்நின்று யத்நம்பண்ணக்குறையில்லையாகையாலே விரோதமில்லை' என்கிற ஸமாதாநம் ஸூசிதம்.

அன்றிக்கே, கீழே உபாயத்வோபயோகியாக, சேதநர் நின்ற அளவுக்கீடாக, விரகறிந்து க்ருஷிபண்ணுகைக்கீடான ஜ்ஞாநஶக்திகளைச்சொல்லிற்று. மேல், ஜ்ஞாந-ஶக்திகளுண்டானாலும் உபகரணங்களில்லாவிடில் [1]ஶஸ்த்ரஹீநனான ஶூரனோபாதி கார்யம் செய்யப்போகாதேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸத்யஸங்கல்ப) இத்யாதியால். இப்போது (ஸத்யஸங்கல்ப)த்வமாவது - கார்யாவ்யபிசரிதமான ஸங்கல்பத்தையுடைய-னாயிருக்கை. அதாவது - அபூர்வமாகச்சில போக்யவஸ்துவை அநுபவிக்கவேணு-மென்று இச்சையுடையனாகில், அப்போதே தத்ததிச்சாநுகுணமாக ஸங்கல்பமாத்ரத்-

தால் அவைகளைக்கல்பிக்கவல்லனுயிருக்கை. இத்தால் - அவாப்தஸமஸ்தகாமனுக்குங்கூட ஸத்யஸங்கல்பரூபகு₃ணவிஷயமாகச்சில அவாப்தவ்யபதா₃ர்த்த₂ங்கள் ஆவஶ்யகங்களாகையாலே, அவைதான் லீலாவிபூ₄தியிலுள்ள சேதநரோடே நித்யவிபூ₄தியில் பண்ணுமநுப₄வங்களும், த₃ஶரத₂வஸுதே₃வாதி₃க்₃ருஹங்களிலும், உகந்தருளின நிலங்களிலும் வந்தவதரித்து 'ஸகலமநுஜநயநவிஷயதாங்க₃த'னும் [ஶாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணுதே] (வா.40) இத்யாதி₃ப்படியே லீலாவிபூ₄தியில் சேதநரைப்பெற்றநுப₄விக்கை(?யுமாகை)யாலே பூர்ணனை ஈஶ்வரனுக்குச்சேதநன் ப்ராப்யனுகக்குறையில்லையென்று ஸூசிதம்.

ஆனுல், ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே சேதநர்க்கு ப₄க்தியை விளைத்துத்திருநாடேறக்கொண்டுபோகவமைந்திருக்க, இப்படி அவதரித்து தி₃வ்யதே₃ஶவாஸமாகிற ஸாத₄நாநுஷ்ட₂ாநத்தைப்பண்ணி ஒருநிலையாக ஸ்தா₂வரப்ரதிஷ்டை₂யாய் நின்று தவமிருந்து அணுகினவர்கள்நெஞ்சை ஸௌந்த₃ர்யப்ரவாஹத்தில் ஆழங்காற்படுத்திக்கொக்கின் தலையிலே வெண்ணெயைவைத்துப்பிடிப்பாரைப்போலே அவர்களைப்பெறவேண்டுவானென்? என்னில் :- எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பந்தான் இச்ச₂ாநுகு₃ணமாக உண்டாகையாலேயும், இச்சை₂தான் இஷ்டவஸ்த்வநுகு₃ணமாகையாலேயும், அவந்த்₄யையானவளுக்கு ப்ரஜையினுடைய க₃ர்ப்ப₄த₃ஶைதுடங்கி எல்லாவவஸ்தை₂யும் போ₄க்₃யமாயிருக்குமாப்போலே, "பிதா மாதா ச மாத₄வ:"( ) என்றுசொல்லப்படுகிற குடல்துடக்குடையாக அவன் இச்சேதநனைப்பெறுமளவில் இவன் விஷயத்தில் தான் படுமதெல்லாம் தனக்கு போ₄க்₃யமாயிருக்கையாலே அதுக்கீடாகவே இச்ச₂ாஸங்கல்பங்கள் உண்டாகிறபடியால் அவதாரணுதி₃முக₂த்தாலே சேதநனைப்பெறவேண்டுவதென்று கண்டுகொள்வது.

"இப்படி ஈஶ்வரனை ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனுமாகில் "ந மே த்₃வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய:" (கீதை) என்று அவன் ஸர்வஸமநுயிருக்கையாலே ஸர்வரும் முக்தராக ப்ரஸங்கி₃யாதோ? என்கிற ஶங்கையிலே "நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே ஸ்வேச்சை₂யாலே சிலரை அங்கீ₃கரிக்கையாலேயும், "ந மே த்₃வேஷ்யோஸ்தி" என்கிற ஶ்லோகத்தில் ஸமாஶ்ரயணீயத்வாம்ஶத்தில் ஸர்வஸாம்யம் சொல்லுகிறதாகையாலும், விரோத₄மில்லை' என்று ஸமாதா₄நத்தை ஸூசிப்பியாநின்றுகொண்டு; ஜ்ஞாநஶக்த்யுபகரணங்களுண்டானுலும் ஸ்வதந்த்ரனல்லாதபோது பிராட்டி 'நஷ்டோ ப₄வ' என்று ஒருசொல் சொல்லமாட்டாதே பத்துமாஸம் ஒருபடிப்பட நலிவுபட்டாப்போலே கார்யம்செய்யப்போகாமையாலே, உபாயத்வத்துக்கு அத்யந்தமபேக்ஷிதமான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் த₃ர்ஶிப்பிக்கிறுர் (நிரங்குஶ) இத்யாதி₃யால். (நிரங்குஶ)ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது - எத்தனை அழியச்செய்யிலும் நிவாரகரில்லாமலிருக்கை.

இத்தால் - "அக்₃நௌ திஷ்ட₂தி விப்ராணும் ஹ்ருதி₃ திஷ்ட₂தி யோகி₃நாம் । ப்ரதிமாஸ்வப்ரபு₃த்₃தா₄நாம் ஸர்வத்ர ஸமத₃ர்ஶிநாம் ॥"( ) என்று கண்ணில் காண்கிறதுக்கு மேற்பட ஒன்றையுமறியமாட்டாத மந்த₃ஜநங்களுக்கு ப₄க₃வச்ச₂க்த்யுத்பாத₃நார்த்த₂மாகக்கல்பிதங்களாய், க்ஷுத்₃ரசேதநாதீ₄நநாமரூபங்களை உடையதுகளான அர்ச்சாவிக்₃ரஹங்களெல்லாம் ப₄க₃வத₃வதாரவிஶேஷங்கள் என்னில் :- "ந தஸ்யேஶே கஶ்சந"(தைத்திரீயே) இத்யாதி₃களிற்சொல்லுகிற ப₄க₃வத்ஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்கு விரோத₄ம்

ப்ரஸங்கி₃யாதோ? என்கிற ஶங்கையிலே; தௌ₃த்யஸாரத்₂யங்கள்போலே அர்ச்சாவதாரபாரதந்த்ர்யமும் ஸ்வதந்த்ரனை தன்னைத்தான் தாழவிட்டுக்கொண்டு வருமளவில் நிவாரகரில்லாமையால் வந்ததாகையாலே ஸ்வாதந்த்ர்யகாஷ்டை₂யாகையாலேயும், "ப்ரதிமாஸ்வப்ரபு₃த்₃தா₄நாம்"( ) என்கிறதும், "தமருகந்ததெவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே"(முதல் திரு.44) என்கிறபடியே - ஆஶ்ரிதர்கள் எத்தனையேனும் ஜ்ஞாநாதி₃களால் குறைந்திருந்தார்களேயாகிலும் அதில் கண்வையாதே, அவர்களுகந்ததொருவஸ்துவைத் தனக்கு அஸாதா₄ரணதி₃வ்யமங்க₃ளவிக்₃ரஹமாகப்பரிக்₃ரஹித்துக்கொண்டு அவர்களுகந்த நாமரூபங்களைத்தனக்கு நாமரூபங்களாக உடையனாய், அவர்கள் இட்டதுகொண்டு த்ருப்தனும்படி அத்யந்தஸுலப₄னாயிருக்குமிருப்பைச்சொல்லுகிறதாகையாலேயும், அதுதான் ஸ்வாதந்த்ர்யகாஷ்டா₂ரூபமாகையாலேயும், "ப்ரதிமாஸு" இத்யாதி₃க்கு [1]மற்றைப்படி அர்த்த₂ம் சொல்லில் ஸமத₃ர்ஶிகளில் தலைவரான ஸநகாதி₃களுங்கூட அர்ச்சாவதாரத்தில் ப்ரவணரானமையைச்சொல்லுகிற அநேகபுராணவிரோத₄ம் வருகையாலேயும் விரோத₄மில்லையென்று ஸூசிதம்.

"ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்₃த்₄வாऽऽநந்தீ₃ ப₄வதி"(தை.உப.), "ஸர்வாந் லோகாந் காமாந்நீ காமரூப்யநுஸஞ்சரந்"(தை.உப.) "ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ ப₄வதி" (சா₂.உப.) இத்யாதி₃களில் சேதநனுகப்பை ப்ராப்திப₂லமாகச்சொல்லாநிற்க, 'ப்ராப்திக்குகப்பான் ஈஶ்வரனே' என்கை உபபந்நமோ? என்கிற ஶங்கையிலே; 'சேதநனுகப்பு ப்₃ரஹ்மப்ராப்திப₂லம்' என்னும்போது ஸ்ரக்சந்த₃நராஜ்யாதி₃களைப்போலே ப்₃ரஹ்மமும் புருஷார்த்த₂ப்ரயோஜகமாய் புருஷஶேஷமாக ப்ரஸங்கி₃க்கையாலே, அது ஸகலவேத₃மூலமான ப்ரணவத்தில் ப்ரதிபந்நமான ஸ்வஸ்வாமிபா₄வஸம்ப₃ந்த₄விபரீதமாகையாலே, "அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்"(தை.உப) - நான் ப்₃ரஹ்மத்துக்குக்கேவலபோ₄க்₃யபூ₄தன் என்றும், "அஹமந்நாதோ₃ऽஹமந்நாதோ₃ऽஹமந்நாத₃:"(தை.உப.) என்று - அந்நத்துக்கு [2]உபஸேசநமோபாதி நானப்படி அவனுக்கு போ₄க்₃யபூ₄தனுகைக்காக அத்யந்தபோ₄க்₃யபூ₄தமான ப்₃ரஹ்மத்தை அநுப₄வியாநிற்பேன் என்றும், "அஹமந்நமந்நமத₃ந்தமத்₃மி"(தை.உப.) என்று - கேவலபோ₄க்₃யபூ₄தனை நான் அத்யந்தபோ₄க்₃யபூ₄தனுகைக்காக போ₄க்₃யபூ₄தனை என்னை அநுப₄வியாநிற்கிற எம்பெருமானை அநுப₄வியாநிற்பேன் என்றும், அந்நத்துக்கு உபஸேசநம்போலேயும், புஷ்பத்துக்குப்பரிமளம் போலேயும் சேதநனுடைய ப்₃ரஹ்மாநுப₄வம் சேதநனுக்கு போ₄க்₃யதாதிஶயாதா₄யகமாய்க்கொண்டு [3]ப்₃ரஹ்மகர்த்ருகசேதநாநுப₄வத்துக்குடலாகிறது என்று ஶ்ருதிதானே சொல்லுகையாலே, "ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்₃த்₄வாऽऽநந்தீ₃ ப₄வதி" இத்யாதி₃வாக்யங்களும் ஸ்வார்த்தா₂நுப₄வகைங்கர்யாத்₃யாநந்த₃த்தைச்சொல்லுகையன்றிக்கே, கேவலபரார்த்த₂மான ஶேஷிபூ₄தனை எம்பெருமானை ஆநந்தி₃ப்பிக்கைக்குடலான ஶேஷபூ₄தாநந்த₃த்தையே சொல்லுகிறதாகக்கொண்டு ஸ்வஸ்வாமிபா₄வஸம்ப₃ந்த₄த்தைச்சொல்லுகிற ப்ரணவத்தோடு ஏககண்ட₂மாக நிர்வஹிக்குமளவில் விரோத₄மில்லை' என்னும் ஸமாதா₄நத்தை அறிவிப்பியாநின்றுகொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்திக்குகப்பானவனுகையாவது) என்று தொடங்கி.

(தத்₃போ₄க்தாவான) என்றது - ஸம்ஸாரத₃ஶையிலும் முக்தித₃ஶையிலும் சித்தான த₃ஶையோடு அசித்தான த₃ஶையோடு வாசியற லீலாரஸபோ₄க₃(?ரஸ)ங்களை அநுப₄விப்பானவனுகையாலே என்றுமொக்க போ₄க்தாவான என்றபடி. நித்யமுக்தர்க-

ருக்குங்கூட "படியாய்க்கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே"(பெருமாள் திரு.4-9), 'நிவாஸ-ஶய்யாஸந' (ஸ்தோ.ர.40) இத்யாதியால் ஸ்வபோகமொன்றுமன்றிக்கே கேவலம் அசித்-ஸமராய்க்கொண்டு பகவதநுபோக்யர்களென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டதிறே. இத்தால் - சேதநர்க்கு ஸம்ஸாரதஶையோடு முக்திதஶையோடு வாசியற ஸ்வபோகம் நியமேந அநுவர்த்திக்கையாலே, ஸ்வபோகமும் சேதநஸ்வரூபாந்தர்பூதமென்று சொல்லுவது [1]அசித்வதஶையில் வ்யபிசாரம் காண்கையாலே அநுபபந்நம் என்று ஸூசிதம்.

'பார்த்த ஏவ தநுர்த்தர:' என்கிறவிடத்தில் விஶேஷ்யஸங்கதமான ஏவகாரம் பார்த்தாந்யரிடத்தில் தநுர்தரத்வத்தை நிஷேதிக்கிறாப்போலே [ப்ராப்திக்குகப்பா-னுமவனே] என்கிறவிடத்திலும் விஶேஷ்யவாசகமான [அவன்] என்கிற பதத்தோடே ஸங்கதமான ஏவகாரபர்யாயமான ஏகாரம் பகவதந்யரிடத்தில் ப்ராப்ந்ருத்வப்ராபகத்வ-ப்ராப்திபலாநந்தித்வங்களாகிற விதேயத்ரயத்தை நிஷேதிக்கிறதென்று திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (இவை மூன்றும்) இத்யாதிவாக்யத்தாலே.

'இவர்களோடு அந்வயிப்பதொன்றுமில்லையென்கை' என்றுதே. (இவரோ-டந்வயிப்பதொன்றுமில்லை) என்று ஏகவசநாந்தமாக அருளிச்செய்தது. [ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே] என்கிற வாக்யம் நம:பதாந்விதமூலமந்த்ர-பதத்ரயார்த்தமென்று ஸூசிப்பிக்கைக்காக.

அதெங்ஙனே? என்னில்; ப்ரணவத்தில் அகாரத்தின்மேலேறிக்கழிந்த சதுர்த்தி, [2]"தாதர்த்யே சதுர்த்தீ வக்தவ்யா"(வா.வை.) என்கிற ஶப்தஶாஸ்த்ராநுஶாஸநத்தாலே ஶேஷத்வரூபமான தாதர்த்யத்தைச்சொல்லுகிறது. ஶேஷத்வமாவது - "அயமேவ ஸர்வத்ர ஶேஷஶேஷிபாவ: - பரகதாதிஶயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ ஶேஷ:, பரஶ்ஶேஷீ" என்று வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் அருளிச்-செய்கையாலே, ஶேஷிக்கு அதிஶயத்தை விளைக்கைக்குறுப்பென்றே ஆதரணீயமா-யிருக்கை. இது[?]அகாரத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்திதான், 'தாதர்த்ய'ஶப்தத்துக்கு "தஸ்மா இதம் - ததர்த்தம். ததர்த்தஸ்ய பாவ: தாதர்த்யம்" என்றும், தச்சப்தம் ஶேஷித்வேந அபிமதமான வஸ்துவைச்சொல்லுகிறதாய், மேல் சதுர்த்தி ப்ரார்த்தநார்த்தகையாய், அதுதான் இச்சாரூபையாய், அந்த இச்சையில் ப்ரக்ருத்யர்த்தமான வஸ்துவுக்கு ஸ்வகதாதிஶயாதாநவிஷயகத்வஸம்பந்தேந அந்வயமாய், மேல் 'அர்த்த'ஶப்தம் ஶேஷத்வேந அபிமதவஸ்துபரமாய், அந்த வஸ்துவில் சதுர்த்யர்த்தமான இச்சைக்கு ஸ்வஜந்யோபாதாநயோக்யதாஸம்பந்தேந அந்வயமாய், ஶேஷிகதாதிஶயாதாந-விஷயகேச்சாஜந்யோபாதாநயோக்யதையை 'தாதர்த்ய'ஶப்தம் சொல்லுகையாலே தாதர்த்யரூபமாகக்கடவதிறே.

"ஶேஷ: பரார்த்தத்வாத்"(பூர்வமீமாம்ஸாஸூ.) என்கிற ஜைமிநிஸூத்ரத்துக்கும், "ய: பரார்த்த: தம் வயம் ஶேஷம் ப்ரூம:" என்கிற ஶாபரபாஷ்யத்துக்கும் இப்படியே [3]பொருளென்று கண்டுகொள்வது. இவ்வளவிறே விஶேஷம் இங்கு தச்சப்தார்த்தமான ஶேஷித்வேந அபிமதவஸ்துவை அங்கு 'பர'ஶப்தம் சொல்லுகிறது. இந்த ஸூத்ரபாஷ்யாதிகளைத்திருவுள்ளம்பற்றியிறே உடையவரும் "பரகதாதிஶயாதா-நேச்சயா" என்று ஶேஷித்வேந அபிமதவஸ்துவை 'பர'ஶப்தத்தாலே உபாதாநம்

பண்ணியருளினது. ஸூத்ரப4ாஷ்யங்களில் "பாரார்த்2யப்3த3ம் பராதிஶயாத4ாநேச்ச2யா உபாதே3யபரம்" என்னுமிடம், [1]"பரோத்3தே3ஶப்ரவ்ருத்திஶ்ச பாரார்த்2யமபி3தீ4யதே" ( ) என்கிற தாந்த்ரிகவசநத்தால் ஸ்பு2டமிறே. பரோத்3தே3ஶமாவது - ஶேஷிக3தாதிஶயாத4ாநவிஷயபே4க்ஷை3. அதினுடைய ப்ரவ்ருத்தியாவது - தஜ்ஜந்யமான இச்சை2யாதல், க்ருதியாதல் ஆன உபாத3ாநம். யோக்3யதாஸம்ப3ந்த4த்தாலே ஶேஷிக3தா-திஶயாத4ாநேச்ச2ாஜந்ய-இச்ச2ாக்ருத்யந்யதராநுபோபாத3ாநமாகிற பரோத்3தே3ஶ-ப்ரவ்ருத்தியே பாரார்த்2யமென்று சொல்லப்படுகிறதென்றிறே அந்த வசநத்துக்கர்த்த2ம்.

இந்த ஶேஷத்வம் பரக3தாதிஶயாத4ாநவிஷயகஶேஷிமாத்ரக3தேச்ச2ாஜந்ய-உபாத3ாநார்ஹத்வமென்றும், ஶேஷமாத்ரக3தாத்3ருஶேச்ச2ாஜந்ய-உபாத3ாநார்ஹத்வ-மென்றும் ஶேஷஶேஷ்யுப4யக3தாத்3ருஶேச்ச2ாஜந்ய-உபாத3ாநார்ஹத்வமென்றும், ஶேஷஶேஷ்யுப4யபி4ந்நவஸ்துக3தாத்3ருஶேச்ச2ாஜந்ய-உபாத3ாநார்ஹத்வமென்றும் [2]இச்ச2ாதி4கரணபே4த3த்தாலே நாலுவகைப்பட்டிருக்கும். இதில் யஜமாநனுக்கு ஶேஷங்களான க்3ருஹாதி3கள் தன்னிச்சை2யொன்றுமின்றிக்கே, "இவைகள் நமக்கு ஸுக2நிவாஸாதி3ரூபமான அதிஶயத்துக்குடலாகையாலே இவை நமக்கு வேணும்" என்கிற யஜமாநனுடைய இச்சை2யாலே உபாதே3யமாயிருக்கையாலே, "பரக3தாதிஶயா-த4ாநவிஷயகஶேஷிமாத்ரக3த" இத்யாதி3ப்ரத2மஶேஷத்வம் க்3ருஹக்ஷேத்ராதி3களான அசேதநநிஷ்ட2மாகக்கடவது. த்3விதீயம், யாக3ம்ப்ரதி யஜமாநருத்விக3ாதி3கள் ஶேஷபூ4தராமளவில், "யாக3த்துக்கோரிச்சை2யுமின்றிக்கே யாக3த்தினுடைய ஸ்வஸ்வரூபநிஷ்பத்தியாகிற அதிஶயத்துக்குடலாக நாம் யாஜமாந்யாதி3விஶிஷ்டர்களா-கக்கடவோம்" என்றிறே ஶேஷபூ4தரான யஜமாநாதி3களுடைய இச்ச2ாமாத்ரத்தாலே தாங்கள் உபாதே3யராயிருக்கையாலே அசேதநயாக3ாதி3ஶேஷபூ4தரான யஜமாநாதி3-சேதநவிஷயத்திலாகக்கடவது. த்ருதீயம், ஸ்வாமிக்கு ப்4ருத்யன் ஶேஷபூ4தனுமளவில், "நமக்கு இவன் த3ாஸ்யகரணத்தாலே அதிஶயத்துக்குடலாகையாலே, இவன் நமக்கு வேணும்" என்கிற ஶேஷியினுடைய இச்சை2யாலேயும், "நான் இந்த ஸ்வாமிக்கு அதிஶயாவஹனாகையாலே நான் நன்றாக இருக்கவேணும்" என்கிற ஶேஷபூ4தனுடைய இச்சை2யாலும் உபாதே3யனாயிருக்கையாலே, ஜ்ஞாநமுள்ளவனுக்கு ஶேஷபூ4தனை ஜ்ஞாநிவிஷயத்திலாகக்கடவது. சதுர்த்த2ம், யாக3த்துக்கு ப்ராக்3யோதீ3ச்யாத்3யங்க3ங்கள் ஶேஷபூ4தங்களாமளவில், "அவ்விரண்டினுடையவும் இச்சை2யுமின்றிக்கே அங்கி3யான யாக3த்துக்கு ப2லோத்பாத3நஶக்திரூபாதிஶயத்துக்குடலாகையாலே, அங்க3கரமங்க-ளெல்லாம் வேணும்" என்கிற யஜமாநேச்சை2யாலே உபாதே3யங்களாயிருக்கையாலே, அசேதநஶேஷபூ4தமான அசேதநவிஷயத்திலாகக்கடவது. இந்த பே4த3ங்களை [3]"இச்ச2யா யது3பாதே3யம் யஸ்யாதிஶயஸித்3த4யே । உப4யாநுப4யைகைகஜுஷா தேந ஶேஷஶேஷிணௌ ॥" ( ) என்று சொல்லிவைத்தார்களிறே. இஶ்ஶ்லோகத்தில், ப்ரத2மாந்தமான யச்ச2ப்3த3ம் ஶேஷத்வேந அபி4மதவஸ்துபரம்; ஷஷ்ட்2யந்தமான யச்ச2ப்3த3ம் ஶேஷித்வேந அபி4மதவஸ்துபரம்; 'உப4ய'ஶப்3த3ம் ஶேஷஶேஷ்யுப4யபரம். "உப4யஜுஷா, அநுப4யஜுஷா, ஏகைகஜுஷா" என்று இச்சை2க்கு விஶேஷணம். [4]ஏகேச்சை2க்கு உப4யஜுட்த்வம், ஸ்வாஶ்ரயத்வஸ்வஸமாநவிஷயகேச்ச2ார்ஹத்வ-அந்யதரஸம்ப3ந்தே4ந. மற்றவை இந்த ஶ்லோகத்துக்குப்பூர்வர்கள் இட்டருளின வ்யாக்2யாநத்தில் கண்டுகொள்வது.

இப்படி, ஜைமிநிஸூத்ராதிகளில் அவதாரணைகடிதமான பரகதாதிஶயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வமாத்ரமே ஶேஷலக்ஷணமாகச்சொல்லப்பட்டதேயாகிலும், "த்ரய ஏவாதநா ராஜந் பார்யா தாஸஸ்ததா ஸுத: । யத்தே ஸமதிகச்சந்தி யஸ்யைதே தஸ்ய தத்தநம் ॥" என்று 'ஶேஷபூதருடைய அதிஶயங்கள் ஶேஷியது' என்று மஹாபாரதத்தில் சொல்லுகையாலே ஶேஷபூதனுக்கு ஸ்வாதிஶயமொன்றில்லாமையாலே, அவதாரணைகடிதமாயிருக்குமதே பரிபூர்ணஶேஷத்வமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, 'பரகதாதிஶயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம், ஸ ஶேஷ:, பர:ஶேஷீ' என்று உடையவரருளிச்செய்தது. இதில் 'யஸ்ய ஸ்வரூபம்' என்கிறது விஶேஷ்யம்; 'பரகதாதிஶயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வம்' என்கிறது விஶேஷணம். இவ்விடத்தில், ஏவகாரம் - அந்யயோகவ்யவச்சேதகம். அந்யயோகவ்யவச்சேதகத்வம் த்விவிதம். அதாவது - அந்யஸ்மிந் யோகவ்யவச்சேதகத்வம் என்றும், அந்யஸ்ய யோகவ்யவச்சேதகத்வம் என்றும். அந்யஸ்மிந் யோகவ்யவச்சேதகத்வமாவது - ப்ரக்ருதவிஶேஷ்யாந்யத்தில் ப்ரக்ருதவிஶேஷணமில்லை என்று சொல்லுகை; இது, 'பார்த்த ஏவ தநுர்தர:' என்றித்யாதிஸ்தலங்களில் விஶேஷ்யஸங்கதமான ஏவகாரத்துக்குண்டாயிருக்கும். அந்யஸ்ய யோகவ்யவச்சேதகத்வமாவது - ப்ரக்ருதவிஶேஷணஸஜாதீயம் ப்ரக்ருதவிஶேஷ்யத்திலில்லை என்று சொல்லுகை; இதுதான் 'அயம் ப்ராஹ்மண ஏவ' என்கிறவிடத்தில் விஶேஷணஸங்கதமான ஏவகாரத்துக்குண்டானதாயிருக்கும். 'அயம் ப்ராஹ்மண ஏவ' என்றால், ஏவகாரத்தால் - 'ந ஶூத்ராதி:' என்று ஒரு ஜாதித்வேந ரூபேண ப்ராஹ்மணத்வஸஜாதீயமான ஶூத்ரத்வாதிகள் நிஷேதிக்கப்படுகிறதுகளிறே. 'ஶங்க: பாண்டர ஏவ' என்றித்யாதிகளில் விஶேஷணஸங்கதமான ஏவகாரத்துக்கு அயோகவ்யவச்சேதமன்றோ அர்த்தமாகப்பலவிடங்களிலும் தாந்த்ரிகவ்யவஹாரம் காண்கிறது? என்னில்; 'ஶங்க: பாண்டர ஏவ' என்கிறவிடத்திலும் ரூபத்வேந ரூபேண பாண்டரத்வஸஜாதீயமான நீலத்வாதிவ்யவச்சேதமும், அநுபாவிகமாகையாலே அயோகவ்யவச்சேதமும், அந்யயோகவ்யவச்சேதமும் இரண்டும் விஶேஷணஸங்கதமான ஏவகாரத்துக்கர்த்தமாகக்கடவது.

'இவ்வேவகாரத்துக்கு இதிரண்டுமர்த்தம்' என்னுமத்தை இதின் வ்யாக்யாநமான வேதார்த்தஸங்க்ரஹஸ்ருதப்ரகாஶிகையில் பட்டரருளிச்செய்தாரிறே. 'அயோகஸ்யாந்யயோகஸ்ய வ்யவச்சேதம் கரோத்யயம்' (தீபஸங்க்ரஹ-27) என்று - 'விஶேஷணஸங்கதமான ஏவகாரஸ்தாநீயமான உகாரத்துக்கு இவ்விரண்டு பொருளுமுண்டு' என்று தீபஸங்க்ரஹத்தில் வாதிகேஸரி அழகியமணவாளஜீயருமருளிச்செய்தாரிறே. ஆகையால், இவ்விடத்தில் [1]ஏவகாரத்தை உபாதேயத்வரூபவிஶேஷணத்தோடே ஸங்கதமாகக்கொள்ளில், ஶேஷித்வேந அபிமதவஸ்துகதாதிஶயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வேஸதி தததந்யாதிஶயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வாபாவவத்த்வம் ஶேஷலக்ஷணமாய் விடுகையாலே, ப்ரத்யேகம் குருபித்ருப்ரப்ருதிகளுக்கு ஶேஷபூதனான புருஷனுடைய குர்வதிஶயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வமும், ததந்யபித்ரதிஶயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வமும் உண்டாகையாலே, குருஶேஷலக்ஷணத்துக்கும், பித்ருஶேஷலக்ஷணத்துக்கும் [2]ஸமந்வயம் வாராமையாலே, இத்தோடு [3]துல்யஸ்தலங்களிலெல்லாம் அவ்யாப்தி ப்ரஸங்கிக்குமாகையாலே, ஏவகாரத்தை 'இச்சயா' என்கிற விஶேஷணத்தோடே ஸங்கதமாகக்கொள்ளவேணும்; அப்படிக்கொள்ளுமளவில், 'இச்சா'பதோத்தரத்ருதீயைக்கு ஜந்யத்வமர்த்தமாய், அதுக்கு 'உபாதேய'ஶப்தத்தில்

தாத்வர்த்தமான உபாதாநத்தில் அந்வயமாகையாலே, உபாதாநத்துக்கு விசேஷணமான இச்சாஜந்யத்வத்துக்கு வாசகமான த்ருதீயாந்த'இச்சா'பதத்தோடே ஸங்கதமான ஏவகாரம் ஸ்வஸமபிவ்யாஹ்ருதபதார்த்தமான பரகதாதிசயாதாநேச்சாஜந்யத்வத்துக்கு விசேஷ்யமான உபாதாநத்தில் அதிசயாதாநேச்சாஜந்யத்வேந ரூபேண பரகதாதிசயாதாநேச்சாஜந்யத்வத்துக்கு ஸத்ருசமாயும், தத்ந்யமாயுமிருந்துள்ள சேஷித்வேநாபிமதவஸ்த்வந்யகதாதிசயாதாநேச்சாஜந்யத்வாபாவத்தைச்சொல்லுகையாலே பரகதாதிசயாதாநேச்சாஜந்யதத்ந்யகதாதிசயாதாநேச்சாஜந்யோபாதாநார்ஹத்வம் பராதிசயாதாநேச்சயைவ 'உபாதேயத்வ'சப்தார்த்தமாகையாலே பித்ருகுரு உபயர்க்கும் சேஷபூதனான புருஷனிடத்தில் தத்தச்சேஷத்வோபபாதகோபாதாநங்கள் [1]பரஸ்பரவிக்நங்களாகையாலே, குரவதிசயாதாநேச்சாஜந்யமான உபாதாநம் அந்யாதிசயாதாநேச்சாஜந்யமாகையாலும், அப்படியே பித்ரதிசயாதாநேச்சாஜந்யமான உபாதாநமும் அந்யாதிசயாதாநேச்சாஜந்யமாகையாலும், தத்தச்சேஷத்வங்களுக்கு ஸமந்வயம் வருகையாலே, சேஷத்வஸாமாந்யலக்ஷணத்துக்கு விரோதமில்லையிறே.

ஆக, இப்படி மீமாம்ஸகர் ஸாமாந்யமாகச்சொன்ன சேஷலக்ஷணத்தை பாஷ்யகாரர் அவதாரணைகடிதமாகப்பரிஷ்கரித்தருளிச்செய்கையாலே, [2]ப்ரணவத்தில் தாதர்த்யார்த்தகமான சதுர்த்தி, பகவததிசயாதாநேச்சாஜந்யதத்ந்யாதிசயாதாநேச்சாஜந்யோபாதாநார்ஹத்வரூபமான பகவச்சேஷத்வத்தைச்சொல்லுகிறது.

அதிலும் அந்த [3]சேஷத்வத்துக்கு 'ததுபகரணம் வைஷ்ணவமிதம்'(அஷ்டச்லோகீ-1) என்கிறபடியே [3]மகாரலக்ஷ்யார்த்தமான அசித்ஸாதாரண்யம் ஸித்திக்கைக்காக சேஷிமாத்ரகதேச்சாகடிதமான சேஷத்வத்தையே சொல்லுகிறது. இதிறே, யதேஷ்டவிநியோகார்ஹத்வமென்று சொல்லப்படுகிறது. அதெங்ஙனே? என்னில்; யதேஷ்டவிநியோகார்ஹத்வமாவது - சேஷியான எம்பெருமான் தன் இஷ்டாநுகுணமாக விநியோகம் கொள்ளுகைக்கு இவன் யோக்யனாயிருக்கை. யோக்யத்வமாவது - அசித்தோபாதி தனக்கென்று ஒரு ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளற்றிருக்கை. இதுவேயிறே சேஷீச்சாமாத்ரகடிதசேஷத்வமும். அதுதான், ஸ்வகதாதிசயாதாநவிஷயகஸ்வேச்சாஜந்யாந்யகதாதிசயாதாநவிஷயகஸ்வேச்சாஜந்யோபாதாநார்ஹத்வரூபம். அதாவது - 'சேஷபூதனுக்கோரதிசயத்தை விளைக்கவேணும்' என்கிற இச்சையாலன்றிக்கே, 'தனக்கே அதிசயத்தை விளைத்துக்கொள்ளவேணும்' என்கிற இச்சையாலுண்டான விநியோகத்துக்கு அர்ஹனாயிருக்கை. இத்தையிறே 'தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே'(திருவாய்.2-9-4) என்று ஆழ்வாரும் அர்த்தித்தது. இந்த சேஷத்வத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றியிறே கேவலம் அசித்தான ஸ்வத்தோபாதி ஸ்வாமியான தனக்கு ப்ராப்யனான இவனைப்பெறுகைக்கு யத்நம் பண்ணுகிறவன் அவனேயாயிருக்கையாலே, [ப்ராப்தாவுமவனே] என்றருளிச்செய்தது.

இப்படி சேஷத்வவாசகமான லுப்தசதுர்த்தியோடே கூடின அகாரம் மகாரத்துக்கு விசேஷணமாயிருக்கையாலே, இத்தோடே ஸங்கதமான ஏவகாரார்த்தகமான உகாரம் பகவதந்யசேஷத்வவ்யவச்சேதகமாமளவில், "பயிலும் சுடரொளி" (திருவாய்.3-7),

த3ாத்வர்த்த2மான உபாத3ாநத்தில் அந்வயமாகையாலே, உபாத3ாநத்துக்கு விசேஷண-மான இச்ச2ாஜந்யத்வத்துக்கு வாசகமான த்ருதீயாந்த-'இச்ச2ா'பத3த்தோடே ஸங்க3தமான ஏவகாரம் ஸ்வஸமபி4வ்யாஹ்ருதபத3ார்த்த2மான பரக3தாதிஶயாத4ாநேச்ச2ாஜந்ய-த்வத்துக்கு விசேஷ்யமான உபாத3ாநத்தில் அதிஶயாத4ாநேச்ச2ாஜந்யத்வேந ரூபேண பரக3தாதிஶயாத4ாநேச்ச2ாஜந்யத்வத்துக்கு ஸத்3ருஶமாயும், தத3ந்யமாயுமிருந்துள்ள சேஷித்வேநாபி4மதவஸ்த்வந்யக3தாதிஶயாத4ாநேச்ச2ாஜந்யத்வாப4ாவத்தைச்சொல்லுகை-யாலே பரக3தாதிஶயாத4ாநேச்ச2ாஜந்யதத3ந்யக3தாதிஶயாத4ாநேச்ச2ாஜந்யோபாத3ா-நார்ஹத்வம் பராதிஶயாத4ாநேச்ச2யைவ 'உபாதே3யத்வ'ஶப்3தா3ர்த்த2மாகையாலே பித்ருகு3ரு உப4யர்க்கும் சேஷபூ4தனை புருஷனிடத்தில் தத்தச்சே2ஷத்வோபபாத3கோ-பாத3ாநங்கள் [1]பரஸ்பரவிக4டங்களாகையாலே, கு3ர்வதிஶயாத4ாநேச்ச2ாஜந்யமான உபாத3ாநம் அந்யாதிஶயாத4ாநேச்ச2ாஜந்யமாகையாலும், அப்படியே பித்ரதிஶயாத4ா-நேச்ச2ாஜந்யமான உபாத3ாநமும் அந்யாதிஶயாத4ாநேச்ச2ாஜந்யமாகையாலும், தத்தச்சே2ஷத்வங்களுக்கு ஸமந்வயம் வருகையாலே, சேஷத்வஸாமாந்யலக்ஷணத்துக்கு விரோத4மில்லையிறே.

ஆக, இப்படி மீமாம்ஸகர் ஸாமாந்யமாகச்சொன்ன சேஷலக்ஷணத்தை பா4ஷ்யகாரர் அவத4ாரணக4டிதமாகப்பரிஷ்கரித்தருளிச்செய்கையாலே, [2]ப்ரணவத்தில் தாத3ர்த்2-யார்த்த2கமான சதுர்த்தி2, ப4க3வத3திஶயாத4ாநேச்ச2ாஜந்யதத3ந்யாதிஶயாத4ாநேச்ச2ா-ஜந்யோபாத3ாநார்ஹத்வரூபமான ப4க3வச்சே2ஷத்வத்தைச்சொல்லுகிறது.

அதிலும் அந்த [3]சேஷத்வத்துக்கு 'தது3பகரணம் வைஷ்ணவமித3ம்'(அஷ்டஶ்லோகீ-1) என்கிறபடியே [3]மகாரலக்ஷ்யார்த்த2மான அசித்ஸாத4ாரண்யம் ஸித்3தி4க்கைக்காக சேஷிமாத்ரக3தேச்ச2ாக4டிதமான சேஷத்வத்தையே சொல்லுகிறது. இதிறே, யதே2ஷ்டவிநியோகா3ர்ஹத்வமென்று சொல்லப்படுகிறது. அதெங்ஙனே? என்னில்; யதே2ஷ்டவிநியோகா3ர்ஹத்வமாவது - சேஷியான எம்பெருமான் தன் இஷ்டாநு-கு3ணமாக விநியோக3ம் கொள்ளுகைக்கு இவன் யோக்3யனாயிருக்கை. யோக்3யத்வ-மாவது - அசித்தோபாதி தனக்கென்று ஒரு ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளற்றிருக்கை. இதுவேயிறே சேஷீச்ச2ாமாத்ரக4டிதசேஷத்வமும். அதுதான், ஸ்வக3தாதிஶயாத4ாந-விஷயகஸ்வேச்ச2ாஜந்யாந்யக3தாதிஶயாத4ாநவிஷயகஸ்வேச்ச2ாஜந்யோபாத3ா-நார்ஹத்வரூபம். அதாவது - 'சேஷபூ4தனுக்கோரதிஶயத்தை விளைக்கவேணும்' என்கிற இச்சை2யாலன்றிக்கே, 'தனக்கே அதிஶயத்தை விளைத்துக்கொள்ளவேணும்' என்கிற இச்சை2யாலுண்டான விநியோக3த்துக்கு அர்ஹனாயிருக்கை. இத்தையிறே 'தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே'(திருவாய்.2-9-4) என்று ஆழ்வாரும் அர்த்தி2த்தது. இந்த சேஷத்வத்-தைத்திருவுள்ளம்பற்றியிறே கேவலம் அசித்தான ஸ்வத்தோபாதி ஸ்வாமியான தனக்கு ப்ராப்யனை இவனைப்பெறுகைக்கு யத்நம் பண்ணுகிறவன் அவனேயாயிருக்கையாலே, [ப்ராப்தாவுமவனே] என்றருளிச்செய்தது.

இப்படி சேஷத்வவாசகமான லுப்தசதுர்த்தி2யோடே கூடின அகாரம் மகாரத்துக்கு விசேஷணமாயிருக்கையாலே, இத்தோடே ஸங்க3தமான ஏவகாரார்த்த2கமான உகாரம் ப4க3வத3ந்யசேஷத்வவ்யவச்சே2த3கமாமளவில், "பயிலும் சுடரொளி" (திருவாய்.3-7),

"நெடுமாற்கடிமை"(திருவாய் 8-10) முதலானவிடங்களில் ஸித்3தமான பா4க3வதஶேஷத்வ-மும் கழியுண்ணுமைக்காக ப4க3வத்3பா4க3வதோப4யாநந்யஶேஷத்வவ்யவச்சே2த3பர-மாகக்கொள்ளவேண்டுகையாலே, பா4க3வதத்வந்தான் ரஹஸ்யத்ரயாதி4காரிகளுக்-கெல்லாம் ஸாதா4ரணமாகையாலே, அந்த ஆகாரத்தாலே தந்தாமுக்குந்தாங்கள் ஶேஷபூ4தராக ப்ரஸங்கி3த்தவளவிலே, ப்ரணவாந்விதமான 'நம:'பத3ம் 'தனக்குத்தான் ஒருவழியாலும் ஶேஷபூ4தனன்று' என்று சொல்லி, அந்யஶேஷத்வவ்யவச்சே2த3கமான உகாரத்தை ப4க3வத்ஸேதரபா4க3வதோப4யாநந்யஶேஷத்வவ்யவச்சே2த3பரமாக்கி விவரித்து, இவ்வதி4காரிதன்னை அந்யரில் அந்யதமனாக்குகையாலே, ப்ராப்த்ருத்வத்தில் இவனுக்கு அந்வயமில்லை, அது எம்பெருமானுக்கே உள்ளதொன்று என்கை.

'நம:'பதா3ந்விதமான ப்ரத2மபதா3ர்த்த2மாகிறது - ஸ்வஸ்தா2நஸ்தி2தமான நமஶ்ஶப்3த3த்தில் 'ம:' என்கிறவித்தால் - உபாயவிரோதி4களான ஸ்வரக்ஷணார்த்த2-ப்ரவ்ருத்திகளைச்சொல்லி, நகாரத்தாலே - யோக்3யதாஸம்ப3ந்த3த்தாலே அத்தைக்-கழிக்கையாலே, ஸ்வரக்ஷணார்த்த2ப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வத்தை ஶாப்3த3மாகச்சொல்லுகை-யாலேயும், 'ஸ்வவிரோத்4யபா4வம் ஸ்வாத்மகம்' என்கிற பக்ஷாஶ்ரயணத்தாலே ப4க3வத்3ரக்ஷகத்வவிரோதி4ஸ்வரக்ஷணாந்வயாபா4வத்தைச்சொல்லுகிற நமஸ்ஸிலே ப4க3வதே3கரக்ஷ்யத்வத்தை ஆர்த்த2மாகச்சொல்லுகையாலேயும், [ப்ராபகனுமவனே] என்றது ஸ்வஸ்தா2நஸ்தி2தமான நமஸ்ஸினுடைய ஆர்த்த2மான அர்த்த2மாகையாலேயும், 'ப்ராபகத்வத்துக்கு இவனோடந்வயமில்லை' என்று அவதா4ரணத்தாலே சொன்னது, அந்த நமஸ்ஸினுடைய ஶாப்3த3மான அர்த்த2மாகையாலேயும், [ப்ராபகனுமவனே] என்றது ஸ்வஸ்தா2நஸ்தி2தநமஶ்ஶப்3தா3ர்த்த2மாகக்கடவது. சரமபத3த்தில் வ்யக்தசதுர்த்தி2யாலே உபேயவிரோதி4கழிகையாவது - "மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று"(திருப்பாவை-29) என்றிருக்கை என்று சொல்லுகிறபடியே, கைங்கர்யத்தில் போ4க்3யதாபு3த்3தி4யாகிற விரோதி4யைக்கழிக்கிற உத்தரநமஸ்ஸோடே அந்விதமான வ்யக்தசதுர்த்2யந்த-சரமபத3த்தாலே ஸ்வபோ4க3மின்றிக்கே எம்பெருமானுடைய உகப்பையே ப்ரயோஜநமாகவுடைய கைங்கர்யப்ரார்த்த2னையைச்சொல்லுகிறதாகையாலே, ப்ராப்திப2லமான உகப்பில் இவனுக்கு அந்வயமில்லை. [ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே] என்கிறது உத்தர'நம:'பதா3ந்விதசரமபதா3ர்த்த2மாகிறது.

இப்படி (1)ப4க3வத்ப்ராப்த்ருத்வப்ராபகத்வப்ராப்திப2லாநந்தி3த்வங்களைச்சொல்லுகிற மூலமந்த்ரபத3த்ரயத்திலும் ஆக்ஷேபஸித்3தமான ததீ3யருடைய ப4க3வத்ஸம்ப3ந்தோ4-பாதி4கப்ராப்த்ருத்வாதி3களை தத்3விரோதி4களான அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்தோ4பாதி4க-ஸ்வப்ராப்த்ருத்வாதி3களை அஸ்மச்ச2ப்3த3பர்யாயமான ஷஷ்ட்2யேகவசநாந்தமகாரக4டித-மான நமஶ்ஶப்3த3ம், ப்ரத்யேகம் தத்தத3தி4காரிகளுக்கு ஸ்வவிஷயத்திலில்லை என்று நிஷேதி4த்து நிலைநிறுத்துகையாலே. (2)இங்கும் இவனோடு இவற்றில் அந்வயிப்பதொன்று-மில்லை என்று ஏகவசநத்தாலே ஸோபாதி4கமாகவாகிலும் பிறரோடு அந்வயிப்ப-துண்டாமித்தனையொழிய இப்ப்ரப3ந்தா4தி4காரியான இவனுக்குத்தன்னோடு அந்வயிப்ப-தொன்றுமில்லை என்னுமர்த்த2ம் ஸூசிதமாகையாலே, 'இவனோடந்வயிப்பதொன்று-மில்லை' என்கிறவிது 'நம:'பதா3ந்விதமூலமந்த்ரபத3த்ரயார்த்த2ம், [ப்ராப்தாவும்] இத்யாதி3-மூலவாக்யமென்னுமதுக்கு ஸூசகமாகக்குறையில்லையென்று கண்டுகொள்வது.

இங்ஙனன்றிக்கே, [இவனோடு] என்கிறவித்தை 'இவர்களோடு' என்று ஜாத்யேகவசநத்வாஸ்ரயணத்தை ஸிக்ஷிக்குமளவில், [ப்ராப்தாவும்] இத்யாதி3களுக்கு 'நிருபாதி4கப்ராப்தாவும்' இத்யாதி3ப்படியே அர்த்த2ம் கொள்ளவேணும்; இல்லாவிடில், சரமபர்வமொழிந்ததாய் விடுமிறே. வாக்யஸ்வாரஸ்யங்களும்(?அப்பொழுதுதான் வரும்); மேல் இதில் [ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும்] இத்யாதி3யால் - 'ரக்ஷணார்த்த2யத்நத்தில் பிறர்களுக்கு அந்வயமொன்றுமில்லை என்னுமிடமும்'( ) இத்யாதி3ப்படியே அருளிச்செய்யாதே, (இவனுக்கு ஸ்வ-யத்நத்தில் அந்வயமொன்றுமில்லை) இத்யாதி3ப்படியே அருளிச்செய்தருளி, [ப்ராப்தாவும்] இத்யாதி3வாக்யமுக்2யதாத்பர்யார்த்த2ப்ரத2ர்ஸநபர-வாக்யஸ்வாரஸ்யப4ங்கு3மும் வரும்.

(இதில் [ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனுமவனே] என்கையாலே - இவனுக்கு ஸ்வயத்நத்தில் அந்வயமொன்றுமில்லை என்னுமிடமும்) என்கிறவிடத்தில் [ப்ராப்தாவுமவனே] என்கையாலே - உபாயோபேயாதி4காரார்த்த2ப்ரவ்ருத்தியில் அந்வயமில்லை என்னுமிடமும், [ப்ராபகனுமவனே] என்கையாலே - உபாயார்த்த2ப்ரவ்ருத்தியில் அந்வயமில்லை என்னுமிடமும் ஸித்3த4ம் என்று விப4ாக3ம். (ஸ்வயத்நத்தில்) என்றது - ப்ரவ்ருத்த்யாத்மக-ஸ்வயத்நத்தில் என்றபடி. ஸித்3தே4ாபாயம், ஸ்வரக்ஷணாந்வயநிவ்ருத்த்யாத்மக-யத்நஸாபேக்ஷமிறே. (அந்வயமொன்றுமில்லை) என்றது - உபாயோபேயாதி4கா-ரார்த்த2ங்களாயும், உபாயஸித்3த்4யர்த்த2ங்களாயும் இருந்துள்ள ஸ்வரக்ஷணார்த்த2-யத்நங்களில் வைத்துக்கொண்டு ஒன்றிலுமந்வயமில்லையென்றபடி. இவனுக்குண்டாகிற உபாயோபேயாதி4காரார்த்த2ப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் ஈஸ்வரக்ருபாப4லபூ4தங்களாய் ஸம்ப4வத்ஸ்வப4ாவங்களாய் வருமதுகளிறே. ॥70॥

71.(ஸ்வரூபஸ்தி2த்யாதி3) என்கிறவிடத்தில் 'ஆதி3'ஸப்3த3ார்த்த2ம் - ப்ரவ்ருத்தி. (பாரதந்த்ர்யத்தின் கார்யம்) என்றது - பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநகார்யம் என்றபடி. (பராதிஸயா-த4ாயகத்வமே வடிவாயிருக்கையாகிற) என்றது - ஸ்வரூபத்தாலும், கு3ணங்களாலும், வ்ருத்திகளாலும் ஸேஷிக்கதிஸயத்தை விளைக்கையையே ஸ்வரூபமாக உடைத்தா-யிருக்கையாகிற என்றபடி. (ஸேஷத்வத்தின் கார்யம்) - ஸேஷத்வஜ்ஞாநகார்யம். ॥71॥

72.(அந்த பரிவிஷயமாக உடைத்தான ப்ரீதி) என்றது - ஜ்ருஷ்டஹணைவனுக்கு எதிர்விழி கொடுக்கைக்காக அவன்விஷயமாக உண்டான ப்ரீதி என்றபடி. இவன் அப்ரீதனுமில் அவனுக்குக்கைங்கர்யம் ரஸியாதிறே. ॥72॥

73.(மற்றைப்படிதானுறுமோ) என்றது - ஜ்ஞாத்ருத்வகர்த்ருத்வாநுகு3ணமாகத்தான் ஸேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களை யோஜித்தாலோ என்றபடி. அதாவது - ஜ்ஞாத்ருத்வாதி3-கார்யமான ஸ்வயத்நஸ்வப்ரயோஜநாந்வயங்களுக்கு ஸேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களால் ஸங்கோசம் வாராதபடி அவைகளை ஸங்கோசித்து யோஜிக்கை. (ப்ரத்யக்த்வம்) என்றது - 'ப்ரதி - ஆபி4முக்2யேந, அஞ்சதி - ஜாநாதீதி - ப்ரத்யக், தஸ்ய ப4ாவ: - ப்ரத்யக்த்வம்' என்றாய், தனக்குத்தானே தோன்றுமதாயிருக்கையாலே என்றபடி. (அஹம்பு3த்3தி4-வ்யவஹாரார்ஹமான) என்றது - 'நான்' என்கிற ஜ்ஞாநத்துக்கும் 'நான்' என்கிற வ்யவஹாரத்துக்கும் விஷயதயா, கர்த்ருதயா ச யோக்3யனை என்றபடி. (வஸ்து) என்றது - 'அர்த்த2'ஸப்3த3ார்த்த2ம்.

'ஜ்ஞாநாநந்த'ஶப்தங்கள் தர்மிபூதஜ்ஞாநாநந்தபரங்களாய், பாவப்ரதாநதயா நிர்திஷ்டங்களென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநாநந்தங்களாவன) இத்யாதியாலே. (ப்ரகாஶத்வாநுகூலத்வங்கள்) என்றது - ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம் ப்ரகாஶத்வாநுகூலத்வங்கள் என்றபடி. (வஸ்துவை நிரூபிப்பது) என்றது - ஆத்மவஸ்துவை நிரூபிப்பது என்றபடி. கீழ் [தத்விஷயப்ரீதி சைதந்யபலம்](வா-72) என்று தர்மபூதஜ்ஞாநாதிகள் ப்ரஸக்தமாயிருக்க, இவ்விடத்தில் தர்மிபூதஜ்ஞாநாநந்தங்களை எடுத்தது. [1]இவற்றுக்கு ஶேஷத்வாபேக்ஷயா பஹிரங்கத்வம் ஸித்தமானால் அவற்றுக்குமது கைமுதிகந்யாய-ஸித்தமாமென்று.

(பஹிரங்கநிரூபகதயா) என்றது - "பஹி: - நிரூபணீயவஸ்துந: அந்யத்ர, வித்யமாநம் அங்கம் - பஹிரங்கம். பஹிரங்கஞ்ச தத் நிரூபகஞ்ச - பஹிரங்கநிரூபகம். தஸ்ய பாவ: - தத்தா, தயா" என்று விக்ரஹமாய், 'அங்க'ஶப்தம் விஶிஷ்டவஸ்துவில் ஏகதேஶமான தர்மபரமாய், 'நிரூபக'ஶப்தம் வ்யாவர்த்தகபரமாய், [2]ப்ரக்ருதநிரூபணீய-வஸ்துவுக்கும் தத்ந்யவஸ்துவுக்கும் ஸாதாரணமாய்க்கொண்டு வ்யாவர்த்தகமாயிருக்கை-யாலே என்றபடி. (புறவிதழ் என்னும்படி) என்றது - "மணத்தையும் ஒளியையுங்கொண்டு பூவையும் ரத்நத்தையும் விரும்புமாப்போலே"(முமுக்ஷுப்படி -1-71) என்றருளிச்செய்தபடியே, அந்தரங்கதயா பரிமளஸ்தாநீயமான ஶேஷத்வத்தையுடைய ஆத்மபுஷ்பத்துக்குத்தாமும்பூ முதலானவைகளுக்குப்புறமடலைப்போலே பஹிரங்கதயா புறவிதழென்னும்படி என்றபடி.

(தாஸ்யமாவது - ஶேஷத்வம்) என்றது - ஸர்வத்ர 'தாஸ'ஶப்தப்ரவ்ருத்திநிமித்தமான தாஸ்யமாவது. "இச்சயா யதுபாதேயம்( ) இத்யாதிஶ்லோகத்தின்படியே நாலுவகைப்-பட்ட ஶேஷத்வங்களில் வைத்துக்கொண்டு ஶேஷஶேஷ்யுபயகத-இச்சாகத-ஶேஷத்வாத்மகம் என்றபடி. மூலத்தில் [தாஸ்யமிறே] என்றது - பகவத்தாஸ்யமிறே என்றபடி. "அந்த: - ப்ரக்ருதநிரூபணீயவஸ்துமாத்ரே, வித்யமாநமங்கம் - அந்தரங்கம், அந்தரங்கஞ்ச தத் நிரூபகஞ்ச - அந்தரங்கநிரூபகம்" என்றும், "இதராஸாதாரணதர்ம-மாய்க்கொண்டு நிரூபகமாயிருக்கை - 'அந்தரங்க'ஶப்தார்த்தம்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி ஸஹேதுகமாக அந்த தாஸ்யத்தினுடைய இதராஸாதாரண்யரூபமான அந்தரங்கத்வத்-தையும், அதடியாக வந்த நிரூபகாந்தரங்களிற்காட்டில் ப்ரதமநிரூபகமாகையாகிற அதின் வைலக்ஷண்யத்தையும் தர்ஶிப்பியாநின்றுகொண்டு, அந்தரங்கநிரூபகத்வத்தை விவரிக்கிறார் (அந்தரங்கநிரூபகமாகையாவது) என்றுதுடங்கி. [3](ப்ரகாரதயா ஶேஷ-மாய்க்கொண்டு) என்றது - 'ப்ரகாரதா'ஶப்தம் அசேதநவ்யாவ்ருத்தாத்வாரகப்ரகாரதா-ரூபமுக்யப்ரகாரதாபரமாய், த்ருதீயார்த்தம் ப்ரயோஜ்யத்வமாய், 'ஶேஷ'ஶப்தம் அதிஶ-யாதாயகபரமாய், த்ருதீயார்த்தப்ரயோஜ்யதைக்கு 'ஶேஷ'ஶப்தார்த்தைகதேஶமான ப்ரகாரிதாரூப-அதிஶயத்தில் (அந்வயமாய், அத்வாரகப்ரகாரதாப்ரயுக்தப்ரகாரிதா-ரூபாதிஶயத்தில் அந்வயமாய் - இது கவாசித்கம்) அத்வாரகப்ரகாரதாப்ரயுக்தப்ரகாரிதா-ரூபாதிஶயாதாயகமாய்க்கொண்டு என்றபடி. "அசேதநங்களுக்கு [4]அத்வாரகப்ரகாரத்வ-மில்லை" என்னுமிடம் "அபரேயமிதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம் । ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயேதம் தார்யதே ஜகத் ॥"(கீ.7-5) என்று கீதையில் ஸித்தமிறே. "தத்ர 'பர'ஶப்தேந விவக்ஷிதோத்கர்ஷம் விஶ்ருணோதி 'யயேதம்' இதி। அநேந, 'அசேதநம் ஜீவத்வாரா ஸ்வேந தார்யம், சேதநம் சேதநேந தார்யம், ஏவம் ஸர்வம் ஸ்வேந தார்யம்' இதி ச விவக்ஷிதம்( ) என்று இஶ்ஶ்லோகத்துக்கு ரஹஸ்யத்ரமீமாம்ஸா-

ப₄ாஷ்யஸித்₃த₄ாஞ்ஜநத்தில் அர்த்த₂மருளிச்செய்தாரிறே.

(ஶேஷமாய்க்கொண்டு) என்று நியமித்தருளிச்செய்தது - "இச்ச₂ாத ஏவ தவ விஶ்வபத₃ார்த்த₂ஸத்தா"(ஸ்ரீவைகுண்ட₂ஸ்தவே-೩೮) என்கிறபடியே ஸகலஜக₃த்ஸத்தா-ப்ரயோஜகமான ப₄க₃வதி₃ச்சை₂தான், [1]"ப்ரயோஜநமநுத்₃தி₃ஶ்ய ந மந்தே₃ாபி ப்ர-வர்த்ததே" ( ) இதிந்யாயேந நிஷ்ப்ரயோஜநமாக உண்டாகாதாகையாலே, "உபாத₃த்தே ஸத்தாஸ்தி₂திநியமநாத்₃யைஶ்சித₃சிதௌ ஸ்வமுத்₃தி₃ஶ்ய ஸ்ரீமாநிதி வத₃தி வாசௌ₂பநிஷதீ₃"(ஸ்ரீரஹஸ்யவே உ-அ.எ) என்கிறபடியே - ஸ்வாதிஶயாத₃நார்த்த₂மாகவே உண்டாக-வேண்டுமாகையாலே, தாத்₃ருஶேச்ச₂ாப்ராப்தமாய்க்கொண்டு ஸத்தைபெறவேண்டும் பத₃ார்த்த₂மெல்லாம் அந்த இச்ச₂ாநுகு₃ணமாக பராதிஶயாத₃ாயகத்வரூபஶேஷத்வ-வத்தாய்க்கொண்டே ஸத்தைபெறவேண்டுகையாலே, [2]ஆத்மவஸ்த்வஸாத₄ாரணஸத்தை உண்டாம்போது தத₃ஸாத₄ாரணத்₃வாரகப்ரகாரதாப்ரயுக்தப்ரகாரிதாரூபஸ்வாதிஶயா-த₃ாநவிஷயகப₄க₃வதி₃ச்ச₂யா உபாத்தமாய்க்கொண்டு அந்த இச்ச₂ாநுகு₃ணமாக தத₃ாவித₃ாதிஶயாத₃ாயகமாய்க்கொண்டே உண்டாகவேணும்" என்கிற நியமநம் தோற்றுகைக்காக.

(தன் ஸத்தை) என்றது - தனக்கு அஸாத₄ாரணமான ஸத்₃வேந ப்ரதீதமான ஸ்வரூபமென்றபடி. (ஆம்படி) என்றது - ஆகவேண்டும்படி என்றும், உண்டாக-வேண்டும்படி என்றபடி. ஆக, இவ்வளவால் - ப₄க₃வத்₃த₃ாஸ்யமும் ஸாக்ஷாத் ப₄க₃வத்-ப்ரகாரதயா ப₄க₃வத₃திஶயாத₃ாயகத்வமாகிற ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வமும் இரண்டுமொன்று-கையாலே, [3]ப்ரகாரதயா ஶேஷதாப்ரயோஜகமான ப₄க₃வதி₃ச்சை₂தானே ப₄க₃வத்₃-த₃ாஸ்யத்தினுடைய இதராஸாத₄ாரண்யே ஹேது என்றும், ஸ்வாதிஶயாத₃ாநவிஷயக-ப₄க₃வதி₃ச்சே₂ாபாதே₃யத்வமாதல், விஷயதாஸம்ப₃ந்தே₄ந இச்ச₂ாரூபதாத்₃ருஶோபா-த₄ாநமாதல் ஆகிற ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வமே ஸகலஜக₃த்ஸத்தாப்ரயோஜகமாகையாலே ஆத்மவஸ்துவிலும் ஜ்ஞாநாநந்த₃ாபேக்ஷயா தாத்₃ருஶஶேஷத்வமே ப்ரப₄லமென்னுமதுவும் சொல்லிற்று.

(வஸ்துவாகையாலே) என்றது - [4]ஆத்மவஸ்துவினுடைய ஶேஷத்வேந ப்ரத₂மநிரூப்யத்வத்தில் ஶேஷத்வாத்மதயா ஸித்₃த₄ஸ்வஸத்தாகத்வம் ஹேது என்னும் கருத்தாலே. (ஶேஷத்வத்தையிட்டு) என்றது - த₃ாஸ்யரூபாஸாத₄ாரணத₄ர்மமான ஶேஷத்வத்தையிட்டு என்றபடி. (வ்யாவர்த்திக்குமதாகையாலே) என்றது - விலக்ஷணமாக அறிவிக்குமதாகையாலே என்றபடி. (த₃ாஸ்யம் ஈஶ்வரவ்யாவர்த்தகமாய்) என்றது - த₃ாஸ்யம் சேதநமாத்ரவ்ருத்தியாயிருக்கையாலே, சேதநேஶ்வரோப₄யஸாத₄ாரணங்க-ளாகையாலே அசேதநமாத்ரவ்யாவர்த்தகமான ஜ்ஞாநாநந்த₃ங்கள்போலன்றிக்கே ஈஶ்வரனுக்குங்கூட வ்யாவர்த்தகமாய் என்றபடி.

(ஜ்ஞாநாநந்த₃ங்கள் அசித்₃வ்யாவர்த்தகங்களாயிருக்கும்) என்றது - ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வாநுகூலத்வரூபங்களான ஜ்ஞாநாநந்த₃ங்கள், அசிந்மாத்ரவ்யாவர்த்தக-மாயிருக்கும் என்றபடி. அசேதநமான த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞாநத்துக்குங்கூட ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வாநுகூலத்வங்களில்லையிறே. (இப்படி ₃நிரூபகத்₃வயமும்) என்றது -

இதரஸாமாந்யவ்யாவர்த்தகமான தாஸ்யமும், விசேஷித்து தத்ததிதரவ்யாவர்த்தகங்களாகிற ஜ்ஞாநாநந்தாணுத்வாதிகளுமாகிற ஸாமாந்யவிசேஷநிரூபகத்வயமும் என்றபடி. (வஸ்துவுக்கு) என்றது - வஸ்துவை விசேஷித்தறிகைக்கு என்றபடி. (அபேக்ஷிதமாயிருக்கச்செய்தேயும்) என்றது - ஸாமாந்யநிரூபணமன்றிக்கே விசேஷநிரூபணம் ஸம்பவியாமையாலேயும், விசேஷநிரூபணமன்றிக்கே விசேஷாகாரேண ஜ்ஞாநம் ஸித்தியாமையாலும் இரண்டும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கச்செய்தேயும் என்றபடி.

(பகவத்ப்ரகாரதயா லப்தஸத்தாகமான) என்றது - அத்வாரகபகவத்ப்ரகாரதயா லப்தமான தாஸ்யாத்மகசேஷத்வரூபஸ்வரூபத்தை உடையதான என்றபடி. "இச்சாத ஏவ தவ விச்வபதார்த்தஸத்தா" (ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம்) என்கையாலே - பகவதநிசயாதாரநேச்சயா உபாதேயத்வரூபபகவச்சேஷத்வமே ஸத்தை என்னக்குறையில்லையிறே. பகவதபிமதத்வம் ஸத்தையென்கை விசேஷசாஸ்த்ரமர்யாதைக்குப்போரச்சேருமிறே. (வாசியை) என்றது - ஜடத்வதுகரூபத்வாத்யபாவரூபங்களான அவாந்தரவைலக்ஷண்யமாத்ரத்தை என்றபடி.

(ப்ரகாரதாப்ரயுக்தமான சேஷத்வமே) என்றது - அத்வாரகபகவத்ப்ரகாரதாப்ரயுக்தப்ரகாரிதாரூபஸ்வாதிசயாதாநவிஷயகபகவதிச்சாஜந்யோபாதாநவிஷயத்வரூபதாஸ்யாத்மகசேஷத்வமே என்றபடி. (அந்தரங்கநிரூபகம் என்றதாய்த்து) என்றது - அஸாதாரணதர்மமாய்க்கொண்டு ப்ரதமநிரூபகதர்மமாயிருக்குமென்றதாயிற்று என்றபடி. ஆக, தாஸ்யாத்மகமான சேஷத்வம் ஆத்மஸத்தாரூபமாகையாலேயும், ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் ஈச்வரஸாதாரணங்களாகையாலேயும், வஸ்துவை நிரூபிக்கும்போது ப்ரதமம் தத்ததஸாதாரணஸத்தையாலே "இதம் ஸத்" என்று நிரூபித்துக்கொண்டு ததःபரம் "இதம் ஏவம்விதம்" என்று நிரூபிக்கவேண்டுகையாலேயும், ஜ்ஞாநாநந்தங்களை அபேக்ஷித்து ஆத்மவஸ்துவுக்கு தாஸ்யம் ப்ரதமநிரூபகமாய்க்கொண்டு ப்ரபலமாய், அத்தாலே நிரூபிதஸ்வரூபவிசேஷணங்களாய்க்கொண்டு வ்யாவர்த்தகங்களாகையாலே, தர்மிபூதஜ்ஞாநாதிகளோடு தர்மபூதஜ்ஞாநாதிகளோடு வாசியற எல்லாம் துர்பலங்களாயிருக்கையாலே, சேஷத்வாநுகுணமாகவே ஜ்ஞாநாநந்தங்களை ஸங்கோசித்து யோஜிக்கவேணும் என்றதாயிற்று. இவ்விடத்தில், ஸகலபதார்த்தங்களினுடையவும் ஸத்தை, தத்தத்விஷயகப்ரதமபிண்டக்ரஹணவிஷயமாயிருக்கையாலே, அந்த ஸத்தை அநேகபதார்த்தகடிதமான பகவச்சேஷத்வமென்னில், ப்ரத்யக்த்வாநுகூலத்வாதிகளையொழிந்த வஸ்துக்ரஹணத்தில் அஸமர்த்தமான தர்மிபூதஜ்ஞாநாத்மகமான "அஹம்" ப்ரத்யயத்தில் அந்த ஸத்தை விஷயமாம்படி எங்ஙனே என்னில் - [1]சேஷத்வமாவது - பரகதாதிசயாதாநேச்சாஜந்யோபாதாநவிஷயதாவச்சேதகமான தர்மவிசேஷம். பரகதாதிசயாதாநேத்யாதி - [2]நிவேசம் உபலக்ஷணார்த்தம், "யஸ்த்வத்யந்தம் பரார்த்த:, தம் வயம் சேஷ இதி ப்ரூம:" (பூ.மீ.3-1-2 சாபரபாஷ்யே) என்கிற சாபரபாஷ்யத்தால் பாரார்த்யரூபசேஷலக்ஷணம் - உபலக்ஷணவிதயா என்னுமிடம் ஸ்பஷ்டமிறே. இப்படியில்லாவிடில், "பாரார்த்யமேவ சேஷத்வம் ப்ரூம:" என்று சொல்லவாமிறே? அந்த சேஷத்வமாகிற தர்மவிசேஷந்தான் பராதிசயாதாநோபலக்ஷிதஸத்ரூபமாகக்கடவது. "ஸக்தயஸ்ஸர்வபாவாநாம் அசிந்த்யஜ்ஞாநகோசரா: । யதோऽதோ ப்ரஹ்மணஸ்தாஸ்து ஸர்க்காத்யா: பாவசக்தய: ॥

பவந்தி தபதாம் ஶ்ரேஷ்ட! பாவகஸ்ய யதோஷ்ணதா I"(வி.பு.1-3)என்று ஸகல-பதார்த்தங்களுக்கும் தத்தத்ஸாதாரணமான ஶக்திவிஶேஷங்களுண்டென்று சொல்லிற்றிறே?

இதில் ஸாக்ஷாத்ப்ரகாரதா(?ப்ரயுக்தப்ரகாரிதா)ரூபபகவததிஶயாதாநோபலக்ஷித-ஶக்திரூபமான தாஸ்யம், ஆத்மஸாதாரணஸத்தையாகக்கடவது. இந்த ஶக்திவி-ஶேஷத்துக்கு ஸ்வீய[1]ஸத்தாத்வேந ரூபேண 'அஹம்'ப்ரத்யயகோசரத்வம் சொல்லக்குறையில்லையாகையாலே, ஆத்மஸத்தை தாஸ்யரூபவிஶேஷத்வமாகக்-குறையில்லை என்று கண்டுகொள்வது.

"தாஸபூதாஸ்ஸ்வதஸ்ஸர்வே"( ) இத்யாதிக்கு ரஹஸ்யத்ரயமீமாம்ஸையிலே சொல்லப்பட்ட அர்த்தம்:- அத ஏவ "தாஸபூதாஸ்ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந: I நாந்யதா லக்ஷணம் தேஷாம் பந்தே மோக்ஷே ததைவ ச II" இதி உகாரநமஶ்ஶப்தார்த்தப்ரூம்ஹிதேன. அத்ரேதமவஸேயம் :- தாஸாஶ்ச தே பூதாஶ்ச [தாஸபூதா:]. தாஸ்யேந லப்தஸத்தாகா இத்யர்த்த:. [ஸ்வ]ஶப்த: 'ஆத்மாந:' இத்யுக்தாத்மபர:, ந த்வாகந்துகோபாதிக இத்யர்த்த:. அநாதிபகவந்மாயாதிரோ-ஹிதத்வேந தாஸ்யரஸாநாவிர்ப்பாவாத், ஸத்யாமபி தாஸ்யயோக்யதாயாம் தத்பலோபதாநம் நாஸ்தி; இதி பாவ:. [ஸர்வ]ஶப்த: த்ரிவிதாத்மவர்க்கபர:. [ஹி]ஶப்த: 'பதிம் விஶ்வஸ்ய'(தை.உ.ப.ப்ர.௧.அநு.11) இத்யாதிப்ரமாணப்ரஸித்திபர:. "ஆத்மாநோ தாஸபூதா இதி வ்யாஹ்ருதம், (கீ.ஸ.19) வ்யாபநபரணஸ்வாம்யாநாம் ஆத்மபதார்த்தத்வாத், ஸ்வாமிநஶ்ச ஸ்வத்வாநுபபத்தே:' இத்யாஶங்கா, [பரமாத்ம] ஸமாக்யயா பரிஹ்ருதா. நநு, "அஸந்நேவ ஸ பவதி"(தை.உ.ப.ஆந.6-1-1) இத்யத்ர, ஜ்ஞாநஸ்ய ஸத்தாலாபாத்மகத்வம் ஶ்ருதம்? இத்யத்ராஹ [நாந்யதேதி]. [லக்ஷணம்] - [பூத]ஶப்தோபாத்தபகவத்ப்ரியதமத்வரூபஸத்தாஜ்ஞாபகம் இத்யர்த்த:. கைங்கர்யஸ்ய அநுபவஜநிதப்ரீதிகாரிதத்வேந ப்ரேமௌத்கட்யகர்ப்பதயா, அநுபவாபேக்ஷயா கைங்கர்யமேவ பகவத்ப்ரியதமம்; 'அஸந்நேவ' இத்யத்ர கைங்கர்யபர்யந்தஜ்ஞாநம் பகவத்ப்ரியதமத்வலக்ஷணஸத்தாதிஶயலாபஹேது:. இத்யபி விவக்ஷிதம். இதி பாவ: அநுபவஜநிதப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யம், "குணைர்தாஸ்யமுபாகத:"(ரா.கி.4-12) இத்யாதிரீத்யா, நிர்ஹேதுகபகவத்கடாக்ஷவிஶேஷேண பத்ததஶாயாமபி ஸம்பவ-தீத்யபிப்ராயேணாஹ (பந்தே) இதி.

நநு, "ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்"(தை.உ.ப.ஆந.1-2-2) இத்யாதௌ, அநுபவஸ்யைவ ஸாமாந்யேந ப்ரஹ்மவித்யாபலத்வஶ்ரவணாத், மந்த்ரார்த்நாதௌ(ஜிதந்தாஹ்வயமந்த்ர-மந்த்ரார்த்தசரமஶ்லோகாதௌ) விஶிஷ்ய ப்ரபத்திவித்யாயா ஏவ கைங்கர்யபர்யந்தபல-ஶ்ரவணாச்ச, மோக்ஷதஶாயாம் ஆத்மாநுபவமாத்ரநிஷ்டாநாமபி ஸத்பாவாத் (ப்ர.ஸ.4-3-14), "ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தம்"(கீ.7-17) இத்யாதிரீத்யா, தேஷாம் பகவத்ப்ரியதமத்வாச்ச, தாஸ்யமேவ ஸத்தாலாபஹேது: இத்யயுக்தம். இத்யத்ராஹ - [மோக்ஷ இதி]. [மோக்ஷே ச ததைவ] இத்யர்த்த:. லக்ஷ்மீப்ரப்ருதிதிவ்யமஹிஷீவர்க்க இவ, அநந்தகருடவிஷ்வக்ஸேநாதிஸூரிவர்க்க இவ, பக்தேஷு, ப்ரபந்நேஷு ச, பகவத்ப்ரியத்வதாரதம்யம், ப்ராமாணிகத்வாத் ஆநந்ததாரதம்யாவஹத்வாபாவாச்ச, ந தோஷ:, இதி பாவ:. [2]இத்தம், தாஸ்யாத் ஜ்ஞாத்ருத்வஸ்ய ப்ரியதமத்வஜ்ஞாபகத்வா-

ப₄ாவேந லக்ஷணத்வநிஷேதே₄ ஸதி, ஜ்ஞாத்ருத்வப்ரயுக்தம் அநாத்₃யசித்ஸம்ப₃ந்த₄-நிப₃ந்த₄நம் யத்கிஞ்சித்ப₄லோத்₃தே₃ஶ்யகாத்₃ருஷ்டத்₃வாரகஸாத₄நாநுஷ்ட₂ாத்ருத்வரூபம் ப்ரவ்ருத்த்யுத்₃தே₃ஶ்யபே₄ாக₃ாஶ்ரயத்வரூபம் பே₄ாக்த்ருத்வஞ்ச, லக்ஷணம் ந ப₄வதீத்யபி₄ப்ராயேண [நாந்யத₃ா] இதி ஸாமாந்யதோ நிரதி₃ஷ்டமிதி' என்று.

('அடியேனுள்ளான்'(திருவாய்.௮-௮-௨) என்றாரிறே) என்றது - எம்பெருமான் ஆழ்வாருக்கு ஆத்மஸ்வரூபத்தை யத₂ாவஸ்தி₂தமாகக்காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு பேசின 'கண்கள் சிவந்து'(திருவாய்.௮-௮) என்கிற திருவாய்மொழியிலே நம்மைச்சொல்லுமளவில் [1]'அடியேன்'(திருவாய்.௮-௮-௨) என்று முந்துற திருவடிஸம்ப₃ந்த₄மாகிற தா₃ஸ்யத்தையும், பின்பு அஸ்மத்ப்ரத்யயத்தையும் இட்டு நிரூபித்தருளிச்செய்தாரிறே என்றபடி.

திருக்கோட்டியூர் நம்பிஸந்நிதி₄யில் ஆழ்வான் ஆறுமாஸம் காத்து இவ்வர்த்த₂ம் பெற்றபடி — எம்பெருமானார் ப₄ாஷ்யமிட்டருளும்போது ஆழ்வானைப்பட்டோலை கொள்ளும்படியாகவும், திருவுள்ளத்துக்குப்பொருந்தாதவிடத்தில் பட்டோலைகொள்ள-வேண்டாவென்றும் நியமித்தபடியே, ஆழ்வான் பட்டோலைகொண்டுவந்து-கொண்டிருக்குமளவில், எம்பெருமானார், ஜ்ஞாத்ருத்வமாத்ரத்தைச்சேதநலக்ஷணமாக அருளிச்செய்ய, அது ஆழ்வான் திருவுள்ளத்திற்கிசையாமையாலே, நிரப₃ந்தி₄த்த-வளவிலும் பட்டோலைகொள்ளாமலிருக்க, எம்பெருமானாரும், 'ஆகில் நீரே ப₄ாஷ்யம் செய்துகொள்ளும்' என்று திருவடிகளாலே ஆழ்வானையும் சீறியுதைத்துவிட்டு, ப₄ாஷ்யமருளிச்செய்கைதவிர்ந்து, உள்ளே எழுந்தருளிவிட, ஆழ்வானும் 'இவ்வாத்ம-வஸ்து அத்தலைக்கே அநந்யார்ஹஶேஷமாகில், [2]இவ்விநியோக₃ப்ரகாரம் கொண்டேன்?' என்றத்₄யவஸித்திருக்க, அன்றிராமுட்ட, எம்பெருமானார் ஸகல-ஶாஸ்த்ரங்களையும் நன்றாகப்பர்யாலோசநம் செய்தருளி, 'நெறியுள்ளியுரைத்த'(திருவாய்.1-௩-௫) என்கிறபடியே தத்த்வார்த்த₂நிர்ணயம்செய்தருளி, மற்றநாள், விடிவோரை சடக்கென காலிநகர்மங்களை முடித்து, ப₄ாஷ்யமருளிச்செய்வதாக எழுந்தருளி ஆழ்வானையும் மிகவும் கொண்டாடி, 'நாம் தப்பைச்செய்தோம்கிடீர், இனிப்பட்டோலைகொள்ளும்' என்று ஜ்ஞாத்ருத்வம் முன்னாக ஶேஷத்வத்தைச்சேதநலக்ஷணமாக அருளிச்செய்ய, அதுவும் ஆழ்வான் திருவுள்ளத்திற்கு இசையாமையாலே தூஷ்ணீமாக எழுந்தருளியிருக்க, எம்பெருமானாரும், 'ஆகில் நீர் நம்மாசார்யரான திருக்கோட்டியூர்நம்பிபக்கல்சென்று ஆத்மஸ்வரூபமிருக்கும்படியை அறிந்துகொண்டுவாரும்' என்று ஆழ்வானை நியமித்தருள, அவரும் அப்படியே நம்பிஸந்நிதி₄க்கு எழுந்தருளி, நம்பியை ஸாஷ்டாங்க₃மாக த₃ண்ட₃ஸமர்ப்பித்து, 'எம்பெருமானார் ஆத்மஸ்வரூபமிருக்கும்படியைக்கேட்டுவரச்-சொன்னார்' என்று விண்ணப்பம்செய்ய, 'நாமுமென்ன ஆழ்வாரோ, ஆத்மஸ்வரூப-நிரூபணம் பண்ண?' என்று அருளிச்செய்து, பின்பு வாய்திறவாதே எழுந்தருளியிருக்க, ஆழ்வானும் ஆறுமாஸம் ப்ரணிபாத-பரிப்ரஶ்ந-ஸேவாதி₃களாலே(கீ₃.௪-௩௪) நம்பியை அநுவர்த்தித்தவிடத்திலும் ஒன்றும் அருளிச்செய்யாமையாலே, ஆழ்வானுக்கு ஆசார்ய-விஶ்லேஷம் ஸஹிக்கப்போகாமையாலே கோயிலேற எழுந்தருளுவதாகப்புறப்படுகிற-வளவிலே, நம்பியும், 'ஆழ்வான்! ஆழ்வார் அடியேனுள்ளான்(திருவாய்.௮-௮-௨) என்றபடி கண்டாயே?' என்ன, ஆழ்வானும் அதுகேட்டு, 'க்ருதார்த்த₂னானேன்' என்று கோயிலேற எழுந்தருளி, எம்பெருமானார்ஸந்நிதி₄யில் இத்தை விண்ணப்பம் செய்ய அவரும்,

"பாஷ்யகாரரும் இதுகொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்களை ஒருங்கவிடுவர்" (ஆ.அ.1-65) என்கிறபடியே சேஷத்வம் முன்னாக "சேஷத்வே ஸதி, ஜ்ஞாத்ருத்வம் சேதநலக்ஷணம்" என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்தாராம். ॥73॥

74. ரஹஸ்யத்ரயமீமாம்ஸையிலே (ரத்ரயமீபாஷ்யே "இத்தாலீஶ்வரனுக்கு சேஷமென்கிறது" இதி (மூலமந்த்ரப்ர.51 வாக்யஸ்ய) ("ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்சா" இத்யாதிக்கு) அர்த்தம் - "ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்சா யதி, தே ஸ்வஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதி, ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ்ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவஞ்ச ஸதா ஸ்மர ॥" இதி வசநமபி. [யாவதாத்மபாவி கேவலபரார்த்தகைங்கர்யரூபபரமபுருஷார்த்தலாபார்த்தம் ஸத்யோ பகவத்ப்ரிய-தமத்வலக்ஷணஸத்தாலாபார்த்தஞ்ச; அத்ருஷ்டத்வாரகபலோத்தேஶ்யகப்ரவ்ருத்தி-ரூபஸ்வயத்நநிவர்த்தகம், "ப்ராதாந்யேந ப்ரவ்ருத்த்யுத்தேஶ்யஸ்வகதபோகரூப-பலித்வநிவர்த்தகஞ்ச. ஜீவாத்மநோ தாஸ்யலக்ஷணஸ்வபாவஸ்ய பகவதஸ்-ஸ்வாமித்வலக்ஷணஸ்வபாவஸ்ய ச, ஸதாநுஸந்தாநம், ஸத்ய: கேவலபரார்த்தா-நுபவகைங்கர்யப்ரவர்த்தகம் கர்த்தவ்யம்" இத்யர்த்தகம்] "சேஷத்வமேவ ஸ்வரூபம்" இதி [- ஆகாரகமர்த்தம்] த்ருடயதி. அத்ர, "ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா" (சா.உ.6-8-7) இதிவத், "த்வம் வா அஹமஸ்மி [பகவோ தேவதே], அஹம் வை த்வமஸி" ("இதி ... ஜாபால" இதி ஶாங்கரே ப்ர.ஸூ.பா.3-3-ஸ்யதிஹாராதிகரணே) இதிவத், "யோऽஹம் ஸோऽஸௌ, யோऽஸௌ ஸோऽஹம்" ("இதி ஐதரேயிண:" இதி ஶாங்கரே ப்ர.ஸூ.பா.3-3-வ்யதிஹாராதிகரணே) இதிவத், "தத் த்வமேவ, த்வமேவ தத்" ( ) இதிவச்ச, ஆதராதிஶயேந "ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ்ஸ்வாம்யம்" இதி [1]வ்யதிஹாராநுஸந்தாநம் உக்தமிதி த்ரஷ்டவ்யம்" என்று. ॥74॥

77 (மூதலிக்கிறார்) என்றது - ஒப்புவிக்கிறார் என்றபடி. ஆரப்புஹானி; அதாவது, மாலிந்யம்.

79 (க்ராமகுலாதிஸம்பந்தங்களையிட்டு) என்கிறவிடத்தில், க்ராமாதிகளாவன - பகவத்பாகவதாபிமாநங்களுக்குப்புறம்பான [2]அபிஜநநிவாஸங்கள் (அஷ்டா.4-3-90 "அபிஜநச" இதி ஸூத்ரவ்ருத்தௌ) முதலானவை; ஆகையால், "தொண்டனூர்நம்பி", "மருதூர்நம்பி", "மழலூர்நம்பி", "வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த விட்டுசித்தன்" இத்யாதிவ்யப-தேஶங்களுக்கு [3]விரோதமில்லை. [இங்கு "ஶாகாஶீதி ந சாகஶீதி" இத்யாத்யுக்தந்யாய-மும், "ந லிங்கம் தர்மகாரணம்", "ந நாமக்ரஹணாத்தேவ" (மநு.ஸ்ம்ரு.6-66,67) இத்யாதி-ஶாஸ்த்ரமும் அநுஸந்தேயங்கள். (எல்லாம் பகவானேயிறே) என்றது - "வாஸுதேவஸ்-ஸர்வம்" (கீ.7-19) என்றத்தைப்பற்ற. பகவச்சப்தப்ரயோகம் பண்ணினது "விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்ய:" (விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதாயாம்.(ரத்ர.ஸா.அதி.19).(பரமைகாந்திதர்ம இதி ஜ்ஞாநஸாரே 15-வ்யா.)) என்கிற [4]"விஷ்ணு"ஶப்தம் பர்யாயங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷண-மென்று ஸூசநார்த்தம்.

எம்பார்ஜீயர்ஸ்வாமி திருவடிகளே ஶரணம்
மற்றுமிரண்டு அரும்பதவுரைக்காரர்கள்திருவடிகளே ஶரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

இன்னமொரு அரும்பத3வுரை

ஆக, விக்3ரஹவிஶிஷ்டனானவனே உபாயமாகையாலே உபாயத்வம் சொல்லுகையாலே, "ஶரணௌ" என்கிற பத3மும் ஸார்த2கம். புருஷகாரத்தையுமுபாயத்தையும் கீழ்ச்சொல்லியிருக்க, அநந்தரம் (ப்ரபத்திக்கு) என்று துடங்கி (திருக்குழலோசையிலும் காணலாம்)(வா.5 3) என்னுமளவாக ப்ரபத்தியினுடைய வைப4வத்தைப்பரக்க அருளிச்செய்கைக்கு ப்ரஸங்க3மென்? என்கிற ஶங்கையிலே இரண்டு வகையாகப்பரிஹாரமருளிச்செய்கிறார் (கீழுக்தமான உபாயத்தினுடைய) என்று துடங்கி.

வாக்யம் - 23

ப்ரபத்திக்கு தே3ஶாதி3நியமங்களில்லையோ? என்கிற ஶங்கை பிறந்தாலிறே இல்லையென்பது. இஶ்ஶங்கை வரும் வழியேதென்ன; மூலத்தில் [ப்ரபத்த்யுபதே3ஶம் பண்ணிற்று] (வா.2 2) என்கிற வாக்யத்தைத்தளமாக்கிக்கொண்டு தே3ஶாதி3நியமங்களில்லையோ? என்கிற ஶங்கை வரும் வழியையருளிச்செய்கிறார் (அதில் ப்ரத2மத்திலே இத்யாதி3).

தே3ஶாதி3நியமங்களை அடைவே விவரித்தால் அதில்லை என்று அர்த்த2ம் சொல்லலாயிருக்க, (தே3ஶகாலஸாத்3கு3ண்யம்) என்று துடங்கிச்சொல்லுகிற வாக்யங்களெல்லாம் அருளிச்செய்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநமென்? என்னில்; ஒரு ஶங்கையை நிவர்த்தருளிச்செய்கிறாராகையாலே ப்ரயோஜநமுண்டு. எங்ஙனேயென்னில், கர்மாத்3யுபாயங்களுக்கு தே3ஶகாலநியமங்களுண்டாயிருக்க ப்ரபத்திக்கு தே3ஶகாலநியமமின்றிக்கே இருப்பானென்? என்னில்; ப்ரபத்தியாவது - கர்மாத்3யுபாயங்கள்போலே அசேதநமாயிருப்பதொன்றன்றிக்கே பரமசேதநநான ஈஶ்வரனாகையாலும், அவனுக்கிந்நியமங்களில்லாமையாலும், ப்ரபத்திக்கு இந்நியமங்களில்லையென்கிறது என்கிறார் (தே3ஶகாலஸாத்3கு3ண்யமித்யாதி3). ஸாத்3கு3ண்யமாவது - நல்லகாலம். வைகு3ண்யமாவது பொல்லாதகாலம். ப்ரபத்திக்கு தே3ஶகாலநியமாபா4வத்துக்கு ப்ரமாணமேதென்னுமபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ந ஜாதிபே4த3மித்யாதி3). இதுக்கர்த்த2ம் - இந்த யோக3மானது ப்3ராஹ்மணாதி3ஜாதிபே4த3த்தையும், நல்ல வம்ஶத்திலே பிறந்தவனாகவேணுமென்னுமத்தையும், க்3ருஹஸ்த2னாகவேணுமென்னுமத்தையும், ஶமத3மாத்3யாத்மகு3ணங்களையும், ஸதா3சாரங்களையும், தே3ஶகாலங்களையும், ஶாத்3கு4ணாகவேணுமென்னுமத்தையும், அபேக்ஷியாதென்று. கீழ் - ஜாதிபே4த3ம் ப்ரபத்திக்கு வேண்டாம் என்று சொன்னத்தை விவரிக்கிறார் (ப்3ராஹ்மக்ஷத்ரேத்யாதி3நா). இதுக்கர்த்த2ம் - ப்3ராஹ்மணாதி3யான நாலுவர்ணத்திலுள்ள புருஷர்களும் பெண்களும் நீசஜந்மாக்களான அந்தராஜாதிகளுமெல்லாம் ஸர்வஶ்ரேஷ்டரான அச்யுதனை ப்ரபத்திபண்ணாநின்றார்களென்று.

ப்ரபத்திக்கொருக்காலும் கர்மாதி3களைப்போலே ஒருவன் கைபார்த்திருக்கவேண்டுவதில்லை. அதாவது - கர்மாதி3களை அநுஷ்டி2க்குமவனுக்கு அவை அசேதநமாகையாலே ப2லவேளையிலே ஈஶ்வரன் கைபார்த்திருக்கவேணும்; இத்தைப்பற்றுமவனுக்கு ப2லப்ரத3மும் உபாயப்ரத3மும் இரண்டும் தானேயாகையாலே பராபேக்ஷையில்லையென்கிறது. (ஸா ஹி) இத்யாதி3க்கு - அந்த ப்ரபத்தியன்றே எல்லா தே3ஶத்திலும், எல்லார்க்கும் ஆசைப்பட்ட ப2லங்களையெல்லாம் கொடுக்குமதொன்று.

வாக்யம் - 24,25

"ப்ரபத்திக்கிவை ஒன்றுமில்லை; விஷயநியமமேயுள்ளது" என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினால் அடைவே அவற்றை உபபாதி3த்துவிடாதே நடுவே (கர்மத்துக்கு) என்கிற வாக்யத்தை அருளிச்செய்வானென்? என்னில்; நடுவே ஒரு ஶங்காபரிஹாரமாய்க்கொண்டு ப்ராஸங்கி3கமாயிருக்கிறதென்கிறார் (இதுக்கிவையொன்றுமில்லையாகிலித்யாதி3).

பூர்வாஹ்நமாவது - விடிவோறு. அபராஹ்நமாவது - அந்தியம்போது. 'ஆதி3'ஶப்3த3த்தாலே - மத்4யாஹ்நம் தொடக்கமான காலங்கள் விவக்ஷிதங்கள். இப்படிக்காலநியமத்தை விதித்த-துண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார்(வஸந்தே வஸந்த இத்யாதி3). வஸந்தகாலத்திலே என்று ஒருக்கால் சொல்லாதே இரட்டிப்பாகச்சொல்லுகிறது - வஸந்தகாலத்தின் ஶ்லாக்4யதை தோற்று-கைக்காக. அன்றிக்கே, வஸந்தகாலம் வந்தபோதெல்லாம் ஜ்யோதிஷ்டோமம் பண்ணக்கடவனென்று-மாம். க்3ருஹமேதி4த்வம் - க்3ருஹஸ்த2னுகை.

வாக்யம் - 26

(ஸ ஏஷ தே3ஶ: கால:) என்கிற வாக்யத்துக்கு [ப்ரபத்திக்கு தே3ஶநியமமும், காலநியமமும், ப்ரகாரநியமமும், அதி4காரிநியமமும், ப2லநியமமுமில்லை] (வா-23)என்கிற வாக்யத்தோடே ஸங்க3தியாகக்கடவது. (பத்3த4வைராச்ச) என்கிறதுக்கு அர்த்த2ம் - கட்டப்பட்ட வைரத்தையுடை-யனும், நிஷித்3த4-ப்ரவ்ருத்தியே பண்ணிக்கொண்டிருப்பானும், ராக்ஷஸஶ்ரேஷ்டனுன ராவணன்-பக்கல்நின்றும் அதே3ஶத்திலே அகாலத்திலே ஸ்ரீவிபீ4ஷணன் வந்தான். ஆகையால் இது வெறுமனன்று. இவன் ஶங்கிக்கப்படுவானுக. அதாவது இவனைக்கைக்கொள்ளுமன்று பொட்டென(=சடக்கென)க்கைக்கொள்ளவொண்ணுது. விசாரித்துக்கைக்கொள்ளவேணுமென்று கருத்து. கீழ் வந்த ஶ்லோகத்துக்கெல்லாம் ஶப்3தா3ர்த்த2ம் அருளிச்செய்யாதவர் இந்த ஶ்லோகங்களுக்கு ஶப்3தா3ர்த்த2ம் அருளிச்செய்கிறதுக்குக்கருத்து என்னென்னில்; ப்ரபத்தியினுடைய தே3ஶகாலநியமராஹித்யத்துக்கு ப்ரமாணமாக மூலக்காரர் எடுத்த ஶ்லோகம், ப்ரபத்தியினுடைய தே3ஶகாலநியமாபா4வத்துக்கு ப்ரமாணமாகக்கூடாதென்பாருடைய ஶங்கையைப்பரிஹரிக்கைக்காக. 'அதே3ஶத்திலே அகாலத்திலே வந்தானுகையாலே இவன் வஞ்சகன்; இவனைக்கைக்கொள்ள-வொண்ணுது' என்று முதலிகளுடைய ஶங்கையை 'இவன் வஞ்சகனல்லன், அவன் வந்ததுவே தே3ஶமும், காலமும்' என்று திருவடி பரிஹரித்த அத்தனையன்றே? இது ப்ரபத்தியினுடைய தே3ஶகாலநியமராஹித்யத்துக்கு ப்ரமாணமாகமாட்டாதே! என்னில்; கீழ் "ராக4வம் ஶரணம் க3த:" என்று ஸ்ரீவிபீ4ஷணுழ்வானுடைய பு3த்3தி4யை விவக்ஷித்துக்கொண்டு "ஸ: அயம் விபீ4ஷண:" என்றநுவதி3த்து அவன் வந்ததுவே தே3ஶமும், காலமும் என்கையாலே ப்ரபத்திக்கு தே3ஶகால-நியமம் இல்லை என்கிறவிதுக்கு இது ப்ரமாணமாகக்கூடும் என்று ஸ்தா2பிக்கைக்காக இஶ்ஶ்லோகங்க-ளுக்கு ஶப்3தா3ர்த்த2ம் அருளிச்செய்கிறுர் (ராவணனுலே அவமாநிதனும்) என்று துடங்கி.

வாக்யம் - 27

த்3வயத்தில் ப்ரத2மபத3த்திலே என்ன அமைந்திருக்க, (மந்த்ரரத்நத்தில்) என்று மூலக்காரர் அருளிச்-செய்வான் என்? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஸகலோபநிஷத்ஸாரமாய்) என்று துடங்கி. "த்3வயேந மந்த்ரரத்நேந மத்ப்ரியேண ப4ஜேத்ஸதா3 । அசிராந்மத்ப்ரஸாதே3ந மல்லோகம் ச ஸ க3ச்ச2தி॥".

வாக்யம் - 29

(பூர்வப்ரக்ருதவிஷயங்களிலே) என்றது - த்3ரௌபதி3யையும் அர்ஜுநனையும் க்ருஷ்ணனையும் நினைத்திருக்கை தங்களுக்கு அஸஹ்யமாம்படி இருக்குமவர்கள். (ஶௌரிசிந்தாவிமுக2ரான ஹேயர்). ஶௌரிசிந்தாவிமுக2ர் ஹேயரோ என்ன, ப்ரமாணம் காட்டுகிறுர் (விஷ்ணுப4க்திவிஹீந இத்யாதி3). சரமாஶ்ரமியாய் இருந்தானேயாகிலும் ப4க3வத்3ப4க்திஹீநனுனவன் ஶ்வபசரிற்காட்டில் கெட்டவன்.

வாக்யம் - 30

இருந்தபடி அதிகாரிகளானமையை எங்கே கண்டோம் என்ன (த்3ரௌபதி3யுமித்யாதி3).

வாக்யம் - 31

பெருமாள் செய்தது அவ்வுபாயத்துக்கு உடன்வந்தியாய் இருப்பதொன்றன்று; பெருமாள் ஸ்வபா4வத்தாலே வந்ததுவென்று; நியமித்துத்தருவார் ஆர் என்னில் (பெருமாள்தமக்கித்யாதி3). இளையபெருமாளும் மஹாராஜருமாக 'கடல் என்றொரு இடைச்சுவர் உண்டாயிருந்தது. இக்கடலைக்-கடந்து பெருமாள் அக்கரைப்படும்படி சொல்லும் தோழனுரே!' என்று ஸ்ரீவிபீ4ஷணாழ்வானைக்கேட்க, 'எருது கெடுத்தார்க்கும் எட்டே கடுக்காய், ஈனப்பெண்டிர்க்கும் எட்டே கடுக்காய்' என்பாரைப்போலே தனக்கு ஶரணாக3தி ப2லித்தவாறே, இவ்விஷயத்திலும் ஶரணாக3தி ப2லிக்குமென்றுபார்த்து, பெருமாள் ஸமுத்3ரத்தை ஶரணம்புகுந்தால் அக்கரைப்படலாம் என்கிறார் (ஸமுத்3ரமித்யாதி3). (ஸமுத்3ரம்) பெரியவர்களை வஶீகரிக்கும் உபாயம் இதுவல்லதில்லை. (ராக4வோ ராஜா) ஒரு குடிப்பிறப்பும் ஐஶ்வர்யமுமின்றிக்கே இருக்கிற எனக்கும் ப2லிக்கக்கண்டால், குடிப்பிறப்பும், ஐஶ்வர்யமும் உடையார்க்கு ப2லிக்கச்சொல்லவேணுமோ. (ஶரணம் க3ந்துமர்ஹதி) இப்படியிருக்கை-யாலே ஶரணம் புகுருகைக்கு யோக்3யர்.

வாக்யம் - 32

(ஸோऽஹம் தே தே3வதே3வேஶ) இத்யாதி3க்குப்பொருள் - ப்3ரஹ்மாதி3தேவர்களுக்கும் தேவர்களான நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸ்வாமியானவனே! உம்முடைய அர்ச்சநம் முதலானவற்றிலும் ஸ்தோத்ரத்திலும் எனக்கு ஶக்தியில்லை. தேவரீர் நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே திருவுள்ளமுகந்து எனக்கு ப்ரஸந்நராக வேணும்.

(ஸ து நாக3வர:) இத்யாதி3க்கர்த்த2ம் - ஸர்வேஶ்வரன் தானிருந்தவிடத்திலே வந்து விழும்படி-யான ஸம்பத்தையுடையராய், நாராயணனையே உத்க்ருஷ்டமான ப்ராப்யமாக உடையராயிருக்கிற ஸ்ரீக3ஜேந்த்ராழ்வானவர் 'இதுக்கு மேலில்லை' என்னும்படியான ஆபத்தையடைந்து இவ்வாபத்3த3ஶையிலே விரோதி4நிரஸநஶீலனான ஸர்வேஶ்வரனை நெஞ்சாலே நினைத்தார். (பரமாபத3மாபந்ந:) என்கிறதுக்கிரண்டு பொருள் - ஆபத்துத்தான் அல்பமின்றிக்கே, மிக்க ஆபத்தென்னுதல்; அதாவது - துதிக்கை முழுத்தும்படியாயிருக்கை. அன்றிக்கே, ஸர்வேஶ்வர-னைத்தாமிருந்தவிடத்தே விழப்பண்ணிக்கொள்ளுகையாலே ப்3ரஹ்மாதி3களும் "விபத3ஸ்ஸந்து நஶ்ஶஶ்வத்" என்று இவ்வாபத்து நமக்குண்டாகவேணுமென்று ப்ரார்த்தி2க்கும்படி ஶ்லாக்4யமான ஆபத்தென்னுதல்.

முகுந்தனும் "ஸோऽஹம் த்வாம் ஶரணமபாரமப்ரமேயம் ஸம்ப்ராப்த: பரமபத3ம் யதோ ந கிஞ்சித் । ஸம்ஸாரஶ்ரமபரிதாபதப்தசேதா: நிர்வாணே பரிணததா4ம்நி ஸாऽபி4லாஷ: ॥" என்றான். இதுக்கர்த்த2ம் - யாவனொருவனைப்பற்ற ஒன்றும் பரமப்ராப்யமில்லை, (இங்கு 'அபாரம்' என்கிற பத3த்துக்கர்த்த2ம் கோஶாந்தரங்களில் கண்டுகொள்வது)விபு4வாகையாலே அளவிறந்த வைப4வத்தை-யுடையராயிருக்கிற அந்த உம்மை ஸம்ஸாரப்ரயாஸத்தாலுண்டான து3க்க2த்தாலே கொதித்த மநஸ்ஸையுடையனும், பக்வமாய் நின்றுள்ள தேஜஸ்ஸையுடைத்தான பரமபத3த்திலே ஆசையுடைய-னுன அந்த நான் ஶரணமாக அடைந்தேன் - என்று.

க்ஷத்ரப3ந்து4 சொன்ன ஶ்லோகம் - 'மூடோ4ऽயமல்பமதிரல்பவிசேஷ்டிதோऽயம் க்லிஷ்டம் மநோऽஸ்ய விஷயைர்ந மயி ப்ரஸங்கி3 । இத்த2ம் க்ருபாம் குரு மயி ப்ரணதே அகி2லேஶ! த்வாம் ஸ்தோதுமம்பு3ஜப4வோऽபி ஹி தே3வ நேஶ: ॥'. இதுக்கர்த்த2ம் - இவன் மூடன்; அல்பபு3த்தி4; அல்பவ்யாபாரத்தையுடையவன்; இவனுடைய மநஸ்ஸு விஷயங்களிலே ப்ரவணமாயிருக்கிறது; என்னிடத்திலும் சற்றும் ப்ராவண்யமில்லை' என்று தேவரீர் விசாரித்துக்கொண்டு அடியேனிடத்தில் க்ருபை பண்ணியருளவேணும்; 'நான் கொடுத்த கரணங்களைக்கொண்டு அப்ராப்தவிஷயங்களில் ப்ரவணனுன உனக்கு க்ருபை பண்ணுவோமாகில் வ்யாஜமாத்ரத்தைக்கொண்டு உனக்கு க்ருபை

பண்ணுகை நமக்குத்தலையில் போறியோ?' என்ன, (அகி$_3$லோம்) - உடையவனுக்கு உடைமையை-யிழக்கலாமோ? ப்ரஜை விஷயப்ரவணனென்று, மாதாவானவள் விடுமோ? அப்படியே தேவர் ஸர்வஸ்வாமியானபின்பு க்ருபை பண்ணியருளவேணும். 'நம்மை ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால் உன்னுடைய ஸர்வாபராத$_4$ங்களும் க்ஷமாவிஷயமாய்ப்போம்; ஆனபின்பு நம்மை ஸ்தோத்ரம் பண்ணமாட்டாயோ?' என்ன, (த்வாம் ஸ்தோதுமம்பு$_3$ஜப$_4$வோபி ஹி தே$_3$வ நேஶ:) - தேவரை ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்போது தேவர் வைப$_4$வத்தையெல்லாமறிந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணவேணுமே. அதறிகைக்கீடான ஜ்ஞாநம் வேணுமே. அந்த ஜ்ஞாநமுள்ளது தேவர் திருநாபீ$_4$கமலத்திற்பிறந்த ப்$_3$ரஹ்மாவுக்கிறே; அப்படிப்பட்ட ப்$_3$ரஹ்மாதானும் தேவரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணமாட்டாதேயிருக்க, ஸம்ஸாரியாய் இடக்கை வலக்கையறியாத அடியேன் தேவரை ஸ்தோத்ரம் பண்ண ஶக்தனோ என்கிறான்.

'ப$_4$க$_3$வந்தம் ப்ரபந்நா வா ப$_4$க$_3$வந்தமவாப ஹா(?ஹ)' என்று மாத$_4$வியும், "தம் ப்ரக்ருத்தஶிரோ-க்$_3$ரீவம் ஆஸ்யேப்$_4$ய: ஸ்ருதஶோணிதம் । விலோக்ய ஶரணம் ஜக்$_3$மு: தத்பத்ந்யோ மது$_4$ஸூத$_3$நம் ॥" - அந்தக்காளியனுடைய பத்நிகளானவர்கள், க்ருஷ்ணன் கூத்தாடுகையாலே பிளக்கப்பட்ட தலை, கழுத்து இவற்றையுடையனும், வாய்களாலே கக்கப்பட்ட ரக்தத்தையுடையனுமிருக்கிற அவனைப்-பார்த்து - விரோதி$_4$நிரஸநஶீலனைப்பார்த்து - ஶரணம் புகுந்தார்கள்.

வாக்யம் - 34

(அர்ச்சாவதாரவிஷயே மயாப்யுத்$_3$தே$_3$ஶதஸ்தத$_2$ா । உக்தா கு$_3$ணா ந ஶக்யந்தே வக்தும் வர்ஷஶதைரபி ॥'). இதுக்கர்த்த$_2$ம் - கீழ் அர்ச்சாவதாரவைப$_4$வத்தைப்பரக்கச்சொல்லிக்கொண்டுபோந்து இவ்வர்ச்சாவதாரவிஷயமாக இதின் வைப$_4$வத்தை ஸங்க்$_3$ரஹேண சொன்னேனத்தனை. உள்ள கு$_3$ணங்களையெல்லாம் நூறுவருஷம் சொன்னாலும் என்னால் சொல்லிமுடியாதென்று.

வாக்யம் - 35

ஆழ்வார்கள் அர்ச்சாவதாரத்திலே ப்ரபத்திபண்ணினால் அது ப்ரமாணமாமோவென்ன, (மயர்வற மதிநலமித்யாதி$_3$). அர்ச்சாவதாரத்தையும் ஸ்த$_2$லாந்தரத்தையும் கடாக்ஷித்துக்கொண்டு (எங்ஙனே-யென்னில்) என்கிறார். ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் அர்ச்சாவதாரத்திலே ப்ரபத்தி பண்ணுகை-யாலே கு$_3$ணபூர்த்தியுள்ளதும் அர்ச்சாவதாரத்திலே என்று கருத்து.

வாக்யம் - 36

'பூர்ணம்' என்கிற வாக்யத்துக்குக்கீழ் வாக்யத்தோடு ஒரு சேர்த்தி கண்டிலோமீ என்ன, (இப்படி-யில்வாழ்வார்களித்யாதி$_3$). அங்கு ப்ரகாஶியாதே இங்கு ப்ரகாஶிக்கைக்கு ஹேதுவென் என்ன, (விஷயமுள்ளவிடத்தே இத்யாதி$_3$). அங்கு ப்ரகாஶமற்றிருக்குமென்னுமதுக்கு நியாமகமேதென்ன (அங்குள்ளாருமித்யாதி$_3$).

வாக்யம் - 38

(ததி$_3$ச்ச$_2$யா) என்கிற ஶ்லோகத்துக்கர்த்த$_2$ம் - ப$_4$க்தர்களிடத்திலே வாத்ஸல்யத்தை உடையனைப்-பெருமதிப்பனான ஸர்வேஶ்வரன் ஆஶ்ரிதனுடைய இச்சை$_2$யாலே பு$_4$ஜியாநின்றான்; ஜக$_3$த்துக்கு ஸ்வாமியானவன் ஸ்நாநத்தையும், பாநத்தையும், யாத்ரையையும் அவனுடைய இச்சை$_2$யாலே பண்ணாநின்றான் என்று. அந்த ஜக$_3$ந்நாத$_2$னானவன் ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கச்செய்தேயும், ஸ்வதந்த்ரனல்லாதவன் யாதொருபடியாயிருக்கும் அப்படியேயிருக்கும்; ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான ஸர்வேஶ்வரன் ஸர்வஶக்தியாயிருக்கச்செய்தேயும் அஶக்தரைப்போலே சேஷ்டியாநிற்கும்.

(பூர்த்தியும்) என்கிற வாக்யத்திலே ப்ரபத்த்யபேக்ஷிதகு$_3$ணங்கள் ப்ரகாஶித்தவிடம் தோற்றியிருந்த-

தில்லையேயென்ன அருளிச்செய்கிறார்(பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும்) என்றுதுடங்கி. இவ்வாக்யமெல்லாவற்றாலும் ஸௌலப்4யமோடவைத்தாரென்னில் மற்றுண்டான கு3ணங்க-ளெல்லாம் கிடக்க இக்குணத்தை விசேஷித்தருளிச்செய்யவேணுமோவென்று ஶங்கையிறக்குமென்று திருவுள்ளம்பற்றி (கு3ணசதுஷ்டயத்திலும் ப்ரத4ாநமான) என்கிறார். ஸௌலப்4யாதிஶயத்தை தர்ஶிப்பித்தபடி எங்ஙனேயென்ன (கண்ணுக்கு விஷயமாம்படியித்யாதி3). "ஏவம் பஞ்சப்ரகாரோ-ஹம்" என்கிறதுக்கு அத4:பாதிகளான ஆத்மாக்களுக்கு உஜ்ஜீவிக்கைக்காக இப்படி ஐந்து வகையாயிருப்பன்.

வாக்யம் - 39

ப4க3வத்ப்ரஸாத3லப்3தை4யான ப4க்தியின் பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநகார்யத்தாலே ப்ரபந்நர் மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவர்களென்றும், இப்படியருளிச்செய்கையாலே, பாரதந்த்ர்யத்தை அநுஸந்தி4த்து உபாயாந்தரஸ்வரூபாதி3களிலே கலங்கியிறே இருப்பது; இப்போது நோக்கு-கிறேமென்னும்படி அவனையல்லதறியாதபடி இருக்கையாலே உபாயாந்தரஜ்ஞாநமும், ப4க்திபார-வஶ்யத்தாலே பாரதந்த்ர்யம் குலைந்து மடலெடுக்கை தொடக்கமானவற்றிலொருப்படுகையாலே பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநமுமுண்டாகையாலே (எல்லாமெல்லார் பக்கலிலுமுண்டு) என்கிறது - அல்லது, மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவர்களுக்கு ப்ரக்ருதிஸம்ப3ந்த4நிப3ந்த4நமான அஜ்ஞாநமுண்டாயன்றே. ஆனாலும் ஸர்வஜ்ஞரானவர்களாகையாலே அறிந்திருக்கவும், ஆராய்ந்திருக்குமளவுகொண்டு அஜ்ஞாநமுண்டானதாகச்சொல்லவொண்ணாதென்கிற அநுபபத்தியிலே நிர்வாஹாந்தரம் (இந்த யோஜனைக்கொரு குறையுண்டித்யாதி3) பாரிஶத்யன் - பிற்பாடனவன். பௌ4ளமநிகேதநமாவது - பூமியிலுண்டான கோயில். குஜ - க்3ருஹம். குஞ்ஜம் - முழைஞ்சு.

வாக்யம் - 40

மநுஷ்யர்களுக்கு அநேகமாயிரம் ஜந்மங்களிலே யாதொரு ப4க்3தி4 உண்டாய்த்து, அத்தையே ஐந்துவானவன் ப4ஜியாநின்றான்; உபதே3ஶம் நிஷ்ப்ரயோஜநம். ஆரோஹக்ரமத்தாலே மீளவும் நிக3மிக்கிறது "ப்ரபத்திக்கு நியதவிஷயம் அர்ச்சாவதாரம்" என்று, தலைக்கட்டினால் மேல் வாக்யத்துக்கு ஸ்வாரஸ்யம் உண்டென்று நினைத்து அருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி3).

வாக்யம் - 46

"என் நான் செய்கேன்" என்கிற பாட்டிலே உபாயாந்தரம் அநுஷ்டி2க்கமாட்டுகிறிலேன் என்று குறைபடச்சொல்லுவான் என்? என்ன அதுக்குத்தாத்பர்யம் நீயே ரக்ஷகன் என்றபடி.

வாக்யம் - 49

அங்குத்றையில் ஹேதுவும் இங்குத்றையில் ஹேதுவும் இரண்டும் ஒன்றாயிராதே பி4ந்நமா-யிருப்பான் என்? என்ன(ஆகையாலே இரண்டுமித்யாதி3). அநந்யஸாத்4யத்வம் ஈஶ்வரதத்த்வத்தை-யிறே பற்றிவருகிறது; ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் ஆத்மதத்த்வத்தைப்பற்றிவருகிறது; ஆகையாலே, இம்மூன்றும் மூன்று தத்த்வத்தையும் பற்றிவரும் என்கிறத்தோடு சேராது என்கை.

வாக்யம் - 50

கீழ்ச்சொன்ன த்ரிவித4ப்ரபத்திக்கும் ப்ரமாணமாகவிறே இவர் இத்தையெடுக்கிறது. ஸ்வரூப-ஜ்ஞாநத்தாலே உபாயாந்தரத்யாக3பூர்வகமாகப்பண்ணுகிற ப்ரபத்தியை இப்ப்ரமாணத்திலே சொல்லாமையாலே, இதுக்கு ப்ரமாணமாகக்கூடாதே என்ன, அதி4காரிந்ரைவித்4யம் த3ர்ஶிப்பிக்கிற மாத்ரமே இவர்க்கு அபேக்ஷிதம்; ஆகையாலே இது - ப்ரமாணமாகத்தட்டில்லை என்னுமிடம் வ்யாக்2யாதாவுக்கு விவக்ஷிதம். [இத3ம் ஶரணம்] என்கிற ஶ்லோகத்துக்கு ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (1) இந்த ப்ரபத்தியே அறிவில்லாதார்க்கு உபாயம்; (2) அறிவுடையார்களுக்கும் இதுவே உபாயம்;

(3) ஸம்ஸாரமாகிற கரையைக்கடக்க வேணுமென்னும் இச்சை2யுடையார்க்கும் இதுவே உபாயம்; (4)முடிவில்லாத பேற்றைப்பெறவேணுமென்னும் இச்சை2யுடையார்க்கும் இதுவே உபாயம்; என்று.

இச்ச்லோகத்தில் 'இது' என்கிறது - ப4க்திப்ரபத்திகளிரண்டுக்கும் பொதுவாயிறே இருக்கிறது. இவ்விடத்தில் 'இது' என்கிறது எத்தை? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இந்த ச்லோகத்திலித்யாதி3). இந்த ச்லோகத்துக்குக்கீழே சரணாக3தியைச்சொல்லிற்றே என்ன, (அபாயோபாயேத்யாதி3). இதுக்கு அர்த்த2ம் - பாபப்ரவ்ருத்திகளாலும், உபாயாந்தரங்களாலும் "இப்படியிருப்பதாய், நடுவுதரமான நித்யநைமித்திகங்களைக்காட்டுமோ?" என்னில், உபாயாந்தரங்களுக்கு அங்க3மாயிருக்குமத்தனை- போக்கி ப2லஸாதநமல்லாமையாலும், பாபம்போலே அநர்த்த2கரமல்லாமையாலும், நடுவுபட்டிருக்கையாலே காட்டும். ப்ரபந்நனானவனுக்கு நித்யநைமித்திககர்மங்கள் கர்த்தவ்யங்களா- கையாலே, நித்யநைமித்திக-கர்மங்களை உடைத்தாயிருக்கும் ப்ரபத்தி. இத்தால், "அக்3ர்யைஷா" (என்று) ப்ரபத்திக்கு(ச்சொல்லும்) ச்லாக்4யதையாவது - ஸர்வாதி4காரமுமாய், அவிளம்ப்3ய- ப2லப்ரத3முமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமுமாய் இருக்கும்.

(3)"இத3ம் திதீர்ஷதாம் பாரம் (4) இத3ம் ஆநந்த்யமிச்ச2தாம் என்று ப4க்திபரவசரைச்- சொல்லுகிறது" என்றுகொள்ளும் ப்ரகாரம் காட்டுகைக்காக 'இத3ம் திதீர்ஷதாம் பாரம்' என்கிற- விதுக்கும் 'இத3ம் ஆநந்த்யமிச்ச2தாம்' என்கிறவிதுக்கும் ஸப்3தா2ர்த்த2ம் அருளிச்செய்கிறார் அடைவே (இத3ம் திதீர்ஷதாம்) என்றுதுடங்கி. ஸம்ஸாரத்தினுடைய தோ3ஷத்தை அநுஸந்தி4த்தால், சீக்4ரமாக ஸம்ஸாரத்தைக்கடக்கவேணுமென்று ஆசை பிறக்கும்; ப4க3வத்3விஷயத்தை அநுஸந்- தி4த்தால், சீக்4ரமாக ப4க3வத்3விஷயத்தைப்பெறவேணுமென்று ஆசை பிறக்கும் அத்தைப்பற்ற இவையிரண்டும் (ப4க்தியினுடைய பூ4மாவாலே) வருமதிறே என்கிறார். "இத3ம் திதீர்ஷதாம்" என்கிறவிது - ப4க்திபரவசரைச்சொல்லுகிறதாகில், "இத3ம் சரணமஜ்ஞாநாம் இத3மேவ விஜாநதாம்" என்கிறதிரண்டும் உபாயாந்தரநிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவானாப்போலே, "இத3ம் திதீர்ஷதாம்" என்கிறவிதுவும் உபாயாந்தரநிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவாயிருக்க வேண்டாவோ. அநிஷ்டநிவ்ருத்தி- யன்றோ சொல்லப்படுகிறது - அது காணாமையாலே இது ப4க்திபரவசரைச்சொல்லுகிறபடி எங்ஙனே என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ப4க்திபாரவச்யமித்யாதி3).

வாக்யம் - 51

[ப4க்திதன்னிலே அவஸ்தா2பேத3ம் பிறந்தவாறே] (வா-51) என்கிற வாக்யத்துக்கு [முக்2யமதுவே] (வா-48) என்கிற வாக்யத்தோடே ஸங்க3தியாய், விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (இந்த த்ரிவித4ப்ரபத்தியிலுமித்யாதி3). "அஜ்ஞாநப்ரபத்தியிலும், ஜ்ஞாநாதி4க்யப்ரபத்தியிலும் விஸ்தரியாதே, ப4க்திபாரவச்யப்ரபத்தியிலே போந்ததுக்கு ப்ரயோஜநம் - இது ப்ரத4ாநமாகையாலே" என்கிறார் (ப4க்திபாரவச்யப்ரபத்தியே முக்2யமென்றிறே கீழ்ச்சொல்லிற்று) என்று.

வாக்யம் - 53

மேல் சொல்லுகிற த்4ராகத்வபா3தக4த்வங்கள் கீழ்ச்சொன்னவலன்றோ? இந்த ஸ்வபா4வ- விசேஷங்கள் ச்3ருதி3களில் காணலாம் என்னலாவது; அது சொல்லாதிருக்க, [இந்த ஸ்வபா4வ- விசேஷங்கள்] (வா-54) என்று கீழ்ச்சொன்னத்தைச்சொல்லுமாப்போலே சொல்லுவானென் என்கிற சங்கையை விவக்ஷித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (தன்னைப்பேணவும் பண்ணு- மித்யாதி3). (ச்3ருதி3கள் விஷயமாக பரம்பரவிருத்3த4ஸ்வபா4வங்களை விளைக்கும்) என்று அவதாரிகையில் நீரருளிச்செய்கிறபடி எங்ஙனே என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (என்றுமொக்க- வித்யாதி3). (ராக்ஷஸர் பாசுரமன்றோ) என்கிற வாக்யத்துக்கநந்தரம் "ஆழ்வார்கள் பாசுரமன்றோ"

என்கிற வாக்யம் கூட்டிக்கொள்வது. "எங்களுக்கே ஒருநாள் வந்தூத" (பெருமாள் திரு.6-9) "அவனுடைத்தீங்குழலீரும்" (திருவாய்.9-9-5) என்கிற இரண்டும் கோ3பிகளவஸ்தை2யை ப்ராபிக்கையாலே ஆழ்வார்களுக்குச்சொல்லலாம்; ப4க்தியொன்றுயிருக்க இது இரண்டாகாரத்தை விளைக்கை கூடுமோ என்ன; கு3ணதி3களை விளைந்தாப்போலே இதுவும் விளைக்கலாமென்கிறர் (இப்படி விருத்3தஸ்வப4ாவங்களையித்யாதி3).

வாக்யம் - 54

"ப்ரபத்தியினுடைய உபாயத்வத்தைக்கழிக்கிறர்" என்று மேல் வாக்யங்களுக்கு அவதாரிகை-யிடுவதாகத்திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரபத்தி பண்ணுவான் என்றுல் ஈச்வரனே உபாயம் என்னுமிடம் ஸித்3த4மன்றோ? ப்ரபத்தியினுடைய உபாயத்வந்தான் கழிக்கவேணுமோவென்ன; ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபு3த்3தி4 பண்ணுகையாலே கழிக்கவேணுமென்கிறர் (இப்ப்ரபத்திதனக்கித்யாதி3).

(யத்3யேந காமகாமேந) என்கிறதுக்கர்த்த2ம் - காமபுருஷார்த்த2த்தை ஆசைப்படாநிற்கிற யாவனெருவனுலே யாதொரு புருஷார்த்த2ம் உபாயாந்தரங்களாலே பெறப்படாதிருக்கிறதென்று. (முமுக்ஷுணேத்யாதி3). (யதோ நாவர்த்ததே) என்றுதுடங்கி, கீழேயிறக்குவது. இதுக்கர்த்த2ம் - யாதொரு பரமபத3த்தைக்கிட்டினுல் மீண்டு வாரான், அப்படிக்கொத்ததொரு பரமபத3மானது, மோக்ஷேச்சை2யுடைய அதி4காரியாலே கர்மஜ்ஞாநப4க்திகளாலே அடையப்படாதிருக்கிறதென்று. "காமபுருஷார்த்த2மும் மோக்ஷமும் உபாயாந்தரங்களாலே பெறப்போகாது" என்றதுக்கு - சிலகாலம் சென்றுலொழியக்கிடையாதென்றபடி.

உபாயாந்தரங்களால் பெறப்படாத காமபுருஷார்த்த2மும் மோக்ஷபுருஷார்த்த2மும் ப்ரபத்தியாலே ஸித்3தி4க்குமென்னுமத்தை ஒரு ச்லோகத்தாலே சொல்லுகிறது (தேந தேநேத்யாதி3). இதுக்கர்த்த2ம் - மஹாமுநியானவனே! அந்தந்த அதி4காரியாலே அந்தந்த புருஷார்த்த2மானது ப்ரபத்தியாலே பெறப்படும்; பரமாத்மாவாகிற புருஷோத்தமனும் அந்த ப்ரபத்தியாலே வச்யனும், மோக்ஷாதிகாரிக்கு மோக்ஷத்தைக்கொடுக்குமென்று.

இன்னமொரு அரும்பத3வுரையில் த்3விதீயப்ரகரணம் ஸமாப்தம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

மற்றேர் அரும்பத3வுரை

வாக்யம் - 29

(த்3விஷட்3கு3ணமாவது) - "சமோ த3மஸ்தபச்சௌசம் க்ஷாந்த்யார்ஜவவிரக்ததா । ஜ்ஞாந-விஜ்ஞாநஸந்தோஷாஸ்ஸத்யாஸ்திக்யே த்3விஷட்3கு3ணா: ॥" என்றது. இவ்விடத்தில் அசாத்3தி4 சொல்லுவானென் என்ன (அசாத்3தி4 தேடவேண்டாவென்றதி3த்யாதி3).

வாக்யம் - 39

அவனுக்கென்றது - த்ருஷார்த்தனானவனுக்கென்றபடி.

வாக்யம் - 41

ப்ரபத3நஹேதுபே4த3மாவது - அஜ்ஞாநம், ஜ்ஞாநாதி4க்யம், ப4க்திபாரவச்யதை.

வாக்யம் - 44

(ஊற்றத்தைப்பற்ற என்கிறவித்தை அநுஸந்த4ாநபரமாக்கி) என்றது - அதி4காரிகளுடைய

ஸ்வாநுஸந்தா4நபரமாக்கி என்றபடி. அஜ்ஞாநாநுஸந்தா4நம் ஸ்வஸைச்யநிப3ந்த4நமென்றபடி.

வாக்யம் - 49

(அந்யாம் - க3திம் - அவிதூ3ஷாம்) என்றது - ப்ரபத்தியையொழிய அந்யமார்க்க3மறியாத-வர்களுக்கென்றபடி. கீழே [ஜ்ஞாநாதி4க்யத்தாலே ப்ரபந்நர்] என்றதுக்கு - ஸ்வரூபயாதா2த்ம்ய-ஜ்ஞாநத்தை ப்ரபத3நஹேதுவாகச்சொல்லி, இங்கே "பரிபூ4ர்ணதயா வா விதி3தயா" என்றதுக்கு - அநந்யஶாத்4யத்வஜ்ஞாநத்தை ப்ரபத3நஹேதுவாகச்சொல்லுகையாலே, இரண்டு ஹேதுவாகத்-தாத்பர்யமாகக்கொள்ளக்கடவது. (ஜ்ஞாநாதி4க்யத்துக்குடலாகச்சொன்னதும்) என்றது - அநந்யஶாத்4யத்வஜ்ஞாநாதி4க்யத்துக்குடலாகச்சொன்னது என்றபடி. (கீழ்ச்சொல்லிவந்ததும்) என்றது - ஸ்வரூபவிருத்3த4மாகச்சொல்லிவந்ததும் என்றபடி. (கீழும் இதுதானே அர்த்த2-மாகுமோவென்னில்) என்றது - அநந்யஶாத்4யத்வஜ்ஞாநமே ப்ரபத3நஹேதுவாகச்சொல்லுகை-யாகிற அர்த்த2மாகுமோ என்றபடி.

வாக்யம் - 50

ப4க்திபாரவஶ்யதைக்கு "பாரம் - நிரீக்ஷதாம்", "இத3மாநந்த்யமிச்ச2தாம்" என்று எடுத்த பத3ங்களுக்கு விஶம்ப3ாகஷமதை-யைச்சொல்லி, கீழே அஶக்தி சொல்லுகையாலே, இதுவும் இரண்டு ஹேதுவாகத்தாத்பர்யம் கொள்ளக்கடவது. (அஶக்திக்குடலாகவன்றோ சொல்லிப்போந்தது) என்றது - ப4க்திபாரவஶ்யத்தாலே, அடைவுபட உபாயாந்தரங்களை அநுஷ்டி2க்கமாட்டாதபடியான அஶக்திக்குடலாகவன்றோ சொல்லிப்போந்தது என்றபடி.

வாக்யம் - 53

கீழ்ச்சொன்னவை தன்னையே) என்றது - [பேணவும் ... த4ரிக்கவும் என்கிறத்தை] (வா-52). (இப்படிப்பட்ட ஸ்வபா4வவிஶேஷங்கள்) என்கிறது - விருத்3த4ஸ்வபா4வவிஶேஷங்கள் என்றபடி. [இந்த ஸ்வபா4வவிஶேஷங்கள்] இத்யாதி3க்கு - முந்தின யோஜனை, ஸ்வகூ3தமான வார்த்தை; இரண்டாம் யோஜனை, ஜிஜ்ஞாஸுக்கள் வார்த்தை.

வாக்யம் - 56

(அங்க3ஸ்வரூபத்தை த3ர்ஶிப்பிக்க) என்றது - சரமஶ்லோகத்திற்சொன்ன த்யாக3ரூபமான அங்க3ரூபத்தை த3ர்ஶிப்பிக்க என்றபடி. (அந்த ந்யாயம்) என்றது - ஶாஸ்த்ரத்தில் "யத்3யத்ஶாங்க3ம் தத்தத்ஸாத4நம்" என்கிற ந்யாயம் என்றபடி.

மற்றோர் அரும்பத3வுரையில் த்3விதீயப்ரகரணம் ஸமாப்தம்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஆய் வ்யாக்யாநம் - குறிப்புகள்

பக்கம் - 3

(1) அக்3ந்யாத4ாநத்தை அங்க3மாகக்கொண்ட கர்மத்துக்கு அதி4காரமுள்ள த்ரைவர்ணிகர், உத்3கீ3தா2த்3யுபாஸநரூபமான வித்3யையை அங்க3மாகக்கொண்ட கர்மத்துக்கு அதி4காரமுள்ள த்ரைவர்ணிகர்.

(2) க்ஷேத்ராதி3யான ஸாப2ல்யயோக்3யதாபாத3நயோக்3யத்வதத3நுகு3ணலப்4யத்வரூபமான இவையெல்லாம் தப்பவொண்ணாதபடி வ்யவஸ்தி2தங்களாயிருக்கும். ஸாப2ல்யயோக்3யதையை (தப்பாதபடி ப2லத்தை அடையும் யோக்3யதையை)க்கர்மத்துக்கு உண்டாக்குமதான க்ஷேத்ராதி3யின் ஸம்ப3ந்த4ம், இந்த ஸம்ப3ந்த4ாநுகு3ணமாக அடையப்படும் (உண்டாக்கப்படும்) தன்மை என்றிவையெல்லாம் கர்மத்துக்குத்தப்பவொண்ணாதபடி நிலைபெற்றவைகளாயிருக்கும்.

பக்கம் - 6

(1) நியமஸ்த2னுடைய(நியமங்களையுடையவனுடைய) அநுஷ்டா2நஸித்3த4மென்கிறார்
(2) ப்ரவ்ருத்தியின் நிவ்ருத்திரூபமான க்ரியையை ஸஹிக்குமதான இதுக்கு வேண்டாவிறே.

பக்கம் - 7

(1) கரடு நனையவாகிலும் - கணுக்கால் நனையவாகிலும்

பக்கம் - 9

(1) வேத3மந்த்ரங்களுக்கு அதி4காரிகளோடும், பாஞ்சராத்ரம் முதலிய தந்த்ரங்களுக்கு (உபப்3ரும்ஹணங்களுக்கு) அதி4காரிகளோடும் .
(2) அக3ளிதவஸ்த்ரம் - நழுவாத வஸ்த்ரம் - நீங்காத வஸ்த்ரம்.

பக்கம் - 10

(1) பாணிமாணிக்கமாக - கையிலுள்ள மாணிக்கமாக.

பக்கம் - 11

(1) ப்ரபத்த்யுபாயாத்4யவஸாயம் - ப்ரபத்தியாகிற உபாயாத்4யவஸாயம். அதாவது ப4க3வானே உபாயம் என்ற உறுதியே ப்ரபத்தியாகும்.

பக்கம் - 12

(1) ஒழிந்த - மற்ற.

பக்கம் - 14

(1) மூலமுடங்களான - மூலமான(அடியான) காலில் முடங்களான. தேவர்கள் செல்லுமிடங்களுக்கெல்லாம் செல்லும்படியான ஶக்தியை மூலத்தில்(காலில்) பெறாதவர்கள் மநுஷ்யர்களும், திர்யக்குக்களும். எனவே இந்த மநுஷ்யாதி3கள் மூலமுடங்கள்.

பக்கம் - 15

(1) து3ர்லப4விஷயபராங்முகை2யான - து3ர்லப4மான விஷயத்தில் கண்வையாததான.

(2) 'இச்ச2யா...குத்ஸிதம்'. இச்சை2யினால் விஷயத்தில் ஈடுபட்டவனான நரன் மிகவும் அநர்த்த2பரம்பரையை அடைகிறான், இவ்வுலகத்திலும், பின்னால் நரகலோகத்திலும். இவன் ஈடுபட்டுள்ள விஷயத்தை ஆராய்ந்தால் அதில் எப்படி ஆசை உண்டாகமுடியும் என்று தோற்றும். ஜகத்த்ரயமும் மயங்கிக்கிடக்கும் அந்த விஷயமோ மறைந்துகிடக்கும் மூத்ரத்3வாரமாகும். அது அபாநவாயுவுடன் கூடியது, எல்லாவித4த்தாலும் மிகவும் தாழ்ந்தது.
(3) கற்றம் - யானைக்குப்பிடிக்காத வஸ்து.

பக்கம் - 16

(1) தன்னைக்கோகாட்டலாட்டும் - தன்னை அலைக்கழிக்கும்.

பக்கம் - 18

(1) அரிதென்னும்(அஜ்ஞாநத்தாலே) - அரிதென்னும் நினைவுடையராய், அந்த ஸாத4நங்கள் விஷயமான தங்களுடைய அஜ்ஞாநத்தாலே.
(2) ப4க்தியின் பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநகாலுஷ்யத்தாலே - ப4க்தியால் ஏற்பட்ட பாரதந்த்ர்யத்தாலே (பாரவஶ்யத்தாலே) விளைந்த அறிவுகலக்கத்தாலே.
(3) ஊற்றத்தைப்பற்ற - ஆதி4க்யத்தைப்பற்ற.

பக்கம் - 23

(1) ஸத்தாநிப3ந்த4ந...பிறந்தவாறே :- ஸத்தைக்குக்காரணமான ப4க்திதன்னிலே, செய்யப்பட்ட ப்ரபத்தியில், உறுதியைக்குலைப்பதான புநஃப்ரபத3நாதி3களைச்செய்யத்தூண்டும் ஆவலின் மிகுதிவடிவான அவஸ்தா2பே4த3மும் ப4க்திக்கு உத்பாத3கமான இச்சை2க்கு அநுகு3ணமாகப்பிறந்தவாறே.

பக்கம் - 24

(1) இப்படிப்பட்ட பரஸ்பரவிருத்3த4ஸ்வபா4வங்கள் ப4க3வத்3விஷயப4க்தியால் மட்டும் ஏற்படுபவையல்ல, ப4க3வதீ3யவஸ்துவிஷயப4க்தியாலும் ஏற்படுகின்றன - என்பது முதல் நிர்வாஹத்தின்படி ஸூத்ரார்த்த2ம்.
(2) ஸாத்மியாதும் ஸாத்மித்தும் - பொறுக்காமலும், பொறுத்தும்.
(3) ராவணனுடைய ஸேனையானது வெட்டப்பட்டும் பிளக்கப்பட்டும் ராமபிரானுடைய ஶரங்களால் கொளுத்தப்பட்டது.

பக்கம் - 25

(1) ப4க3வானுடன் ஸம்ப3ந்தி4த்துள்ள வஸ்துவின் ஸ்வபா4வம்.
(2) ப்ரபத்தியின் ஆஶ்ரயமான ஜீவாத்மாவின் தோ3ஷத்தால்.
(3) உபாயஸ்வரூபத்துக்கும் ஸம்ப3ந்த4த்துக்கும் தூ3ஷகமாய்.

பக்கம் - 27

(1) ஸ்வவ்யாவர்த்த்யாதி4காரம் - தான் எந்த அதி4காரத்தால்(ஆகாரத்தால்) இதரத்திலிருந்து நீக்கப்படுகிறதோ, அந்த அதி4காரமே(ஆகாரமே) ஸ்வவ்யாவர்த்த்யாதி4காரமாகும். அதாவது தன்னுடைய அஸாதா4ரணத4ர்மம்.
(2) இது - ப்ரபத்தி, வரணத்துக்கு பூர்வபா4வியாயிருத்தலையும், வரணத்துக்கு அநந்தரபா4வியாயிருத்தலையும் தனக்கு ஸ்வரூபம் என்னவும், உபேயம் என்னவும் பொறாது.
(3) பரக3தமான தன்னை - பரக3தமான உபாயபா4வத்தை.

(4) உபாயப$_4$ாவம் ஸ்வக$_3$தமானபோது (ப்ரபத்திக$_3$தமானபோது) ஆஶ்ரயமாகிற விஷய-மான சேதநனுக்கு தூ$_3$ஷகமாய்க்கொண்டு தானுமழியும்.
(5) உபாயப$_4$ாவம் பரக$_3$தமானபோது (ப$_4$க$_3$வத்$_3$க$_3$தமானபோது) ஆஶ்ரயமாகிற விஷய-மான சேதநனுக்கு ஒளிகொடுப்பதாய்க்கொண்டு தான் வீறுடன் விளங்கும்.
(6) 'அங்க$_3$ம் தன்னையொழிந்தவற்றைப்பொருதொழிகை'(வா-56) என்கிற வாக்யத்துக்கு ஆய் வ்யாக்$_2$யாநத்தில் மூன்று நிர்வாஹங்கள் காட்டப்படுகின்றன.

(1) அங்க$_3$ம் - சரமஶ்லோகத்தில் விதே$_4$யமான இதரோபாயத்யாக$_3$மாகிற அங்க$_3$ம், த்யாக$_3$ரூபமான தன்னையொழிந்த ப்ரதியோகி$_3$ஸ்வீகாரரூபமானவற்றைப்பொரு-தொழிகை. அப்படி ஸ்வீகரித்தால், அதி$_4$காரப$_4$ங்க$_3$ம் வரும். (ஆய் நிர்வாஹம்)

(2) அங்க$_3$ம் - இதரோபாயத்யாக$_3$மாகிற ப்ரபத்த்யங்க$_3$ம் அங்கி$_3$யான ஸ்வீகாரந்-தன்னையொழிந்த சேதநப்ரவ்ருத்திகளிலொன்றையும் ஸஹியாதபடியிருக்கை. சேதநன் ப$_2$லத்துக்கு ஸாத$_4$நமாக ஏதேனும் செய்வனாகில், சணற்கயிறுகண்ட ப்$_3$ரஹ்மாஸ்த்ரம் போலே ப்ரபத்தியாகிற அங்கி$_3$ நழுவிவிடும். (ஜீயர் நிர்வாஹம்)

(3) அங்க$_3$ம் தன்னையும் ஒழிந்தவற்றையும் பொருதொழிகை. அதாவது த்யாக$_3$ரூபமான தன்னையும், ஸ்வீகாரரூபமான ஒழிந்தவற்றையும் ப்ரவ்ருத்த்யஸஹத்வேந பொரு-தொழிகை.(மற்றவர்கள் நிர்வாஹம்).
விளக்கம் :- இதரோபாயத்யாக$_3$ரூபமான அங்க$_3$மானது தன்னைப்பொருது என்றால், த்யாக$_3$த்தில் உபாயத்வபு$_3$த்$_3$தி$_4$யை ஸஹியாது என்றர்த்த$_2$ம், உபாயத்வபு$_3$த்$_3$தி$_4$யானது ப்ரவ்ருத்தியாகிறபடியால். ஒழிந்தவற்றைப்பொருமை என்றால் ஸ்வீகாரரூபமான ஒழிந்தவை ப்ரவ்ருத்திகளாகையால் அவை ஒன்றையும் இந்த அங்க$_3$ம் ஸஹியாது என்றர்த்த$_2$ம்.

பக்கம் - 28

(1) ஸித்$_3$தோ$_4$பாயமான ப$_4$க$_3$வானை அங்கி$_3$யென்றால் இந்த அங்கி$_3$ஸ்வரூபம் உண்டாவ-தற்கும், வளர்வதற்கும் ப$_2$லங்கொடுப்பதற்கும் காரணமான வேறொரு அங்க$_3$ம் வேணும் என்றாகும். அது தவறு. ஸஹாயாந்தரத்தின் ஸம்ஸர்க்க$_3$த்தை ஸஹியாதவனாயிறே இந்த ஸித்$_3$தோ$_4$பாயமான ப$_4$க$_3$வானிருப்பது. எனவே அவனை அங்கி$_3$யென்னப்போகாது. ஸித்$_3$தோ$_4$பாயமான ப$_4$க$_3$வானை அங்க$_3$மென்றால் வேறொரு அங்கி$_3$ உண்டாவதற்கும், வளர்வதற்கும் , ப$_2$லங்கொடுப்பதற்கும் இவன் காரணபூ$_4$தன் என்றாகும். அப்போது இவனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யப$_4$ங்க$_3$ம் வரும். நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனாயிறே ஸித்$_3$தோ$_4$பாயமான ப$_4$க$_3$வான் இருப்பது. எனவே அவனை அங்க$_3$ம் என்னப்போகாது.

பக்கம் - 29

(1) அவகா$_4$தஸ்வேத$_3$ம் - நெல்லை உரலிலிட்டுக்குத்தும்போது ஏற்படும் வியர்வை

பக்கம் - 30

(1) சிறுகிடாமைக்கு - வீணாகாமைக்கு
(2) ஸர்வமுக்திப்ரஸங்க$_3$ஸஹேதுகத்வங்கள் வாராதென்றபடி - ஜ்ஞாநமடியாக ப$_2$ல-முண்டாகையாலே ஸர்வமுக்திப்ரஸங்க$_3$ம் வாராது. ஜ்ஞாநம் ஸ்வரூபமாகையாலே ஸ்வரூபபி$_4$ந்நமான ஹேதுவாகாது. எனவே ஸஹேதுகத்வமும் வாராது.
(3) அத்தை - இன்னொரு ஆபத்தை.

பக்கம் - 31

ஆமஜ்வரத்தை ... போலே - அஜீர்ணத்தால் வந்த ஜ்வரத்தைத்தணித்துக்கொள்ளவிரும்பி

ஆற்றிலே முழுகிக்குளித்தால் அந்த அபத்$_{2}$யஸேவையானது ஜ்வரத்தை வளர்த்துவிடுமே-யொழியப்போக்காது. அவ்வாறே ஸம்ஸாரமாகிற மஹாபத்தை ஸ்வயத்நமாகிற அபத்$_{2}$ய-ஸேவையாலே போக்கநினைத்தால் அது பலகினைகளாக வளர்ந்துவிடும்.

(2) ஸாத்$_{4}$யமான உபாயத்துக்கு விதி$_{4}$யின் வழியாக இந்த அநுமதி உள்ளது. அதாவது 'நீ இந்த உபாயத்தை அநுஷ்டி$_{2}$' என்றால், 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்னும் அநுமதி-பூர்வகமாக அதில் இழிய வேண்டுகையாலே ஸாத்$_{4}$யோபாயங்களில் விதி$_{4}$க்கு இசைதல் வழியாக அநுமதி உள்ளது. ஸித்$_{3}$தே$_{4}$ாபாயத்தில் தன்னுடைய ரக்ஷ்யத்வத்தை இச்சேதநன் இசைகையாகிற அநுஷ்ட$_{2}$ாநத்தின் வழியாக அநுமதி உள்ளது.

பக்கம் - 32

(1) த$_{3}$ஶாந்தரத்தில் - ப்ராப்தித$_{3}$ஶையில். ஸக்ருத்க்ருதமான ப்ரபத்தி ப்ராப்தித$_{3}$ஶையில் அநுவர்த்தியாது என்றர்த்த$_{2}$ம்.

பக்கம் - 34

(1) அவன்வாய்புகுசோறுகாணும் - அவனுக்கு போ$_{4}$க்$_{3}$யவஸ்துகாணும் நாம்.

பக்கம் - 35

(1) இருவருக்குமுள்ள ஸ்வஸ்வாமிப$_{4}$ாவஸம்ப$_{3}$ந்த$_{4}$த்தின் விஶேஷார்த்த$_{2}$ம்.

(2) பரனுக்கு அதீ$_{4}$நமான ப்ராப்யத்வம் ஜீவனுக்குள்ளது, ஸ்வாதீ$_{4}$நமான ப்ராப்யத்வ-மில்லை. எனவே ஜீவன் தனக்குத்தானே ப்ராப்யனல்லன்.ப$_{4}$க$_{3}$வானுக்கே ப்ராப்யன். ஆக, ஜீவனுடைய ப்ராப்திகர்த்ருத்வம் மூச்சற்றுப்போகிறது.

(3) பராதீ$_{4}$நபரப்ரயோஜநபோ$_{4}$க்த்ருத்வம் ஜீவனுக்குள்ளது. அதாவது பரனுக்கு அதீ$_{4}$ந-மாயும், அவனுடைய ப்ரயோஜநத்துக்காகவும் உள்ள போ$_{4}$க்த்ருத்வமே ஜீவனிடம் உள்ளது. இது போ$_{4}$க்$_{3}$யத்வமேயாகும். எனவே ஸ்வார்த்த$_{2}$போ$_{4}$க்த்ருத்வம் மூச்சற்றுப்போகிறது.

(4) பரப்ரேரிதத்வபரைகரக்ஷ்யத்வங்கள் - பாரதந்த்ர்யமாகும்.

பரைகார்த்த$_{2}$த்வம் - ஶேஷத்வமாகும்.

பக்கம் - 36

(1) கிட்டம் - அழுக்கு, துரு.

(2) பாளம் - ஒளி

(3) ஸ்வயத்நஸ்வப்ரயோஜநங்களாகிற இரண்டின் நிவ்ருத்தியும் பாரதந்த்ர்யஶேஷத்வங்க-ளாகிற இரண்டின் ப$_{2}$லமாயிருக்கும்.

பக்கம் - 37

(1) தத்$_{3}$விஷயப்ரீதி - ப$_{4}$க$_{3}$வத$_{3}$நுப$_{4}$வத்தால் இவனுக்குண்டாகும் ப்ரீதி, அவனுடையதே-யாயிருக்கை சைதந்யத்தின் ப$_{2}$லம் என்றர்த்த$_{2}$ம். இந்த இரண்டாவது யோஜனையில் 'அவனுடையதேயாயிருக்கை' என்ற பத$_{3}$ம் அத்$_{4}$யாஹரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஸூத்ரத்தின் முதல் யோஜனையில் அத்$_{4}$யாஹாரமில்லை. இந்த இரண்டாம் யோஜனையில், ப்ரயத்நப$_{2}$லம் - பரப்ரயோஜநம், சைதந்யப$_{2}$லம் - பரகதப்ரீதி என்றதாயிற்று.

பக்கம் - 38

(1) ஜீவாத்மாவின் நித்யவிஶேஷணத்வத்தால் ஶேஷத்வம் அதற்கு நிரூபகத$_{4}$ர்மமாகிறது. ஆத்மாவின் இந்தச்சார்ந்திருக்கும் தன்மையால் அதனிடம் நிரூபிக்கப்படும் (=நிரூப்ய-மான) த$_{4}$ர்மமும் ஶேஷத்வமாகும்.

ஆய் வ்யாக்2யாநம் - குறிப்புகள்

பக்கம் - 39

(1) ஸ்வாதந்த்ர்யமானது ஶேஷத்வஸாமாந்யத்தின் ஸத்3பா4வத்துக்கு விரோதி4யாகையால் அயதா2ஶேஷத்வப்ரதீதியைக்கூடத்தடை செய்யக்கூடியது. அந்யஶேஷத்வமானது ப4க3வச்சே2ஷத்வத்துக்கு இசையவொட்டாமல் தடுப்பதால் யதா2வஸ்தி2தஶேஷத்வப்ரகாஶத்தை நிரோதி4க்கிறது.

(2) ஆர்ப்பு - தூளி.

ஆய் வ்யாக்2யாநத்தில் உபாயவைப4வப்ரகரணத்தின்
குறிப்புகள் முடிந்தன

பெரியஜீயர் வ்யாக்2யாநம் - குறிப்புகள்

பக்கம் - 3

(1) க்3ருஹமேதி4த்வம் - க்3ருஹஸ்த2ராயிருக்கை.

(2) க்ருஷ்ணகேஶித்வம் - வயோவிஶேஷயுக்தத்வம்

பக்கம் - 4

(1) த்3வயேந மந்த்ரரத்நேந மத்ப்ரியேண ப4ஜேத்ஸதா3 ।
அசிராந்மத்ப்ரஸாதே3ந மல்லோகமதி4க3ச்ச2தி ॥

பக்கம் - 13

(1) ஓடவைத்தாராகவுமாம் - நிஷ்கர்ஷித்தாராகவுமாம்.

பக்கம் - 14

(1) கொட்டு - களைக்கொட்டு, குந்தாலி - கோடரி(கோடாலி)

பக்கம் - 19

(1) உறைத்திருக்கையாலே - அதி4கமாயிருக்கையாலே.

(2) அஜ்ஞாநம் - உபாயாந்தரங்களைப்பற்றின அஜ்ஞாநம்.

(3) அநுஸந்த4ாநபரமாக்கி - அநுஸந்தா4நத்தில் ஊற்றத்தைப்பற்ற என்றுகொண்டு.

(4) ஓரொன்றிலே - ஓரோர் அநுஸந்தா4நத்திலே.

(5) ப்ராமாணிகராகையாலே - கேவலரஹஸ்யத்ரயாதி3ப்ரமாணதீ4நப்ரமேயநிஶ்சயத்தை உடையவர்களாகையாலே.

(6) யோக3ஜந்யமான த3ர்ஶநஸமாநாகாரஜ்ஞாநமில்லாமையால்.

(7) நைச்யநிப3ந்த4நமாமித்தனை - த3ர்ஶநஸமாநாகாரஜ்ஞாநமும் கார்யகரமாகமாட்டாதபடியான ஆத்மாவின் பாரதந்த்ர்யத்தாலே.

பக்கம் - 23

(1) ப4க்தியும் - ப4க்தியின்.

பக்கம் - 25

(1) ஆழ்வாருக்குச்சரங்கள் பா3த4கமல்லவே - என்பது ப்ரஸ்நாபி4ப்ராயம்.

(2) முதல் நிர்வாஹம் - கல்யாணகு3ணாதி3கள்விஷயமான ப4க்தி விருத்3த4ஸ்வ-ப4ாவங்களை விளைவிக்கிறது.

இரண்டாவது நிர்வாஹம் - கல்யாணகு3ணாதி3களே விருத்3த4ஸ்வப4ாவங்களை விளைவிக்கின்றன.

பக்கம் - 28

(1) அவக4ாதஸ்வேத3ம் - நெல்லைக்குத்தினால் ஏற்படும் வியர்வை.

பக்கம் - 35

(1) ஸ்ரீவைஷ்ணவரை - அழகியமணவாளப்பெருமாள்ப4ட்டரை(ஆய்).

(2) முதல் நிர்வாஹம் - ப்ராப்த்ருத்வப்ராப்திப2லாநந்தித்வங்களையுடையவன் சேதநன் என்ற ஆபாதப்ரதீதியை நீக்குகிறார்.

இரண்டாவது நிர்வாஹம் - அவை கீழேயே துடைக்கப்பட்டுவிட்டதால் அவ்வர்த்த3த்தை நிக3மிக்கிறார். இந்த நிர்வாஹம் ஆய் அருளிச்செய்தது.

பக்கம் - 37

(1) 'ஶேஷத்வாதி3' என்பதிலுள்ள 'ஆதி3'ஶப்3த3ம் பாரதந்த்ர்யத்தைக்குறிக்கிறது.

(2) 'ஜ்ஞாத்ருத்வாதி3' என்பதிலுள்ள 'ஆதி3'ஶப்3த3ம் கர்த்ருத்வபோ4க்த்ருத்வங்களைக்-குறிக்கிறது.

(3) ப்ரகாரதயா ஶேஷத்வமாய்க்கொண்டு - அத்3வாரகப்ரகாரதயா ஶேஷமாய்க்கொண்டு (எம்பார் ஜீயர் அரும்பத3விளக்கம்).

பக்கம் - 38

(1) ப்ரகாரத்வப்ரயுக்தமான ஶேஷத்வமே - அத்3வாரகப்ரகாரத்வப்ரயுக்தமான ஶேஷத்வமே

(2) அந்தரங்க3நிரூபகமாயிருக்கும் - அஸாதா4ரணத4ர்மமாய்க்கொண்டு நிரூபகமா-யிருக்கும். அந்த: - ப்ரக்ருதநிரூபணீயவஸ்துமாத்ரே, வித்3யமாநமங்க3ம் அந்தரங்க3ம். அங்க3ம் - விஶிஷ்டவஸ்த்வேகதே3ஶ: தர்ம: (எம்பார்ஜீயர் அரும்பத3விளக்கம்).

(3) அடி - திருவடிஸம்ப3ந்த4மாகிற தா3ஸ்யம், ஏன் - கர்த்ருவாசகமான அஸ்மத்ப்ரத்யயம். அடியேன் - தா3ஸ்யமுடையவன்(எம்பார்ஜீயர் அரும்பத3விளக்கம்).

பக்கம் - 40

(1) மூதலிக்கிறார் - ஒப்புவிக்கிறார்(எம்பார்ஜீயர் அரும்பத3விளக்கம்).

பெரியஜீயர் வ்யாக்2யாநத்தில் உபாயவைப4வப்ரகரணத்தின்
குறிப்புகள் முடிந்தன

அண்ணுவப்பங்கார்ஸ்வாமிவ்யாக்₂யாநம் - குறிப்புகள்

பக்கம் - 44

(1) யோக₃ஸித்₃த்₄யதி₄கரணந்யாயம் - ஜ்யோதிஷ்டோமம், த₃ர்ஶபூர்ணமாஸம் என்பவை ஸர்வப₂லங்களுக்கும் ஸாத₄நமாயிருந்தாலும் குறிப்பிட்ட ப₂லத்துக்காக அநுஷ்டி₂க்கப்படும்போது அதற்கு மட்டுமே ஸாத₄நமாகின்றன. ஒருதடவை அநுஷ்டி₂க்கப்பட்டால் அவை எல்லாப்பலங்களை-யும் கொடுக்கமாட்டா. ஸர்வப₂லஸாத₄நமாக ஓதப்பட்ட கர்மமானது ஸக்ருத்ப்ரயோக₃த்தில் ஸர்வப₂லஸாத₄நமாகாது என்பது இந்த அதி₄கரணந்யாயமாகும்.

(2) 'விதி₄ர்வா த₄ாரணவத்'ந்யாயம் - அநுவாத₃ம் போலுள்ள வாக்யத்தில் வேறு ப்ரமாணங்களால் அறியப்படாத அர்த்த₂ம் சொல்லப்பட்டால் அந்த அர்த்த₂த்துக்கு விதி₄யே(அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநமே) கொள்ளப்படவேணும் என்பது ந்யாயம். ப்ரபத்திக்கு தே₃ஶாதி₃நியமங்களில்லை என்னுமர்த்த₂ம் ப்ரஸித்₃தி₄யைக்காட்டும் 'ஹி'ஶப்₃த₃த்தைக்கொண்டுள்ள ப₄ரத்₃வாஜஸம்ஹிதாவசநத்திலிருந்து தெரிகிறது. இந்த ந்யாயத்தால் அந்த அர்த்த₂த்துக்கு விதி₄த்வமே வருகிறது.

பக்கம் - 45

(1) ஸ்வரூபம் அறியப்பட்டால்தான் அதுவிஷயமாக ஓரிடத்தில் ஏதோ ஒரு அம்ஶம் மட்டும் நிஷேதி₄க்கப்பட முடியும்.

(2) இன்னொன்றின் ஸம்ப₄வத்தாலும், லக்ஷ்யேதரத்தின் ஸத்₃ப₄ாவத்தாலும் விஶேஷணம் ப்ரயோஜநமுடையதாகிறது.

பக்கம் - 47

(1) விப₄ாக₃த்தையுடைய நிர்த்த₄ாரணத்துக்கு ஆஶ்ரயமான ப்ராதிபதி₃கத்தின்மேல் பஞ்சமீ-விப₄க்தி வரும். 'மாது₂ரா: பாடலீபுத்ரகேப்₄ய: ஸுகுமாரா ஆட்₄யதராஶ்ச'.

பக்கம் - 48

(1) விஷயாபேக்ஷையுள்ள ஸ்வப₄ாவத்துக்கு அருகிலுள்ள ஸம்ப₃ந்தி₄களே விஷயங்களாக ஆகிறார்கள் என்பதே இந்த ந்யாயம்.

பக்கம் - 49

(1) மஹாப்ரகரணந்யாயம் - முதன்முதலில் தொடங்கப்பட்டதற்கு அநுகு₃ணமாகவே மேல்வரும் விஷயங்களைச்சொல்லவேணும்.

(2) பரமப்ரக்ருதவாசியாமிறே - முதன்முதலில் தொடங்கப்பட்டதைக்குறிக்குமிறே.

பக்கம் - 50

(1) ஸ்த்ரீலிங்க₃புல்லிங்க₃ஶப்₃த₃ங்களின் ஸஹப்ரயோக₃த்தில் புல்லிங்க₃ஶப்₃த₃மே நிற்கிறது; அவ்விரண்டு ஶப்₃த₃ங்களுக்கும் ஸ்த்ரீத்வபுருஷத்வங்களைத்தவிர வேறு வைஷம்யமில்லையாகில்.

பக்கம் - 51

(1) க்ரியையை விஷயமாகக்கொண்ட லக்ஷணம்(அடையாளம்) அல்லது ஹேது என்ற அர்த்த₂த்தையுடைய த₄ாதுவின்மேலுள்ள 'லட்'டுக்கு 'ஶத்ரு', 'ஶாநச்' என்ற ஆதே₃ஶங்கள் வரும்.

(2) பூர்வோக்தந்யாயம் - வித்₄யநுஷ்ட₂ாநயோ: பரஸ்பராபேக்ஷாந்யாய:(விதி₄க்கும் அநுஷ்ட₂ா-நத்துக்கும் பரஸ்பராபேக்ஷையுள்ளது என்பது ந்யாயம் - பக்கம் 50)

(3) ரத்நகரீஷஸமாவேஶந்யாயம் - ரத்நத்தையும், சாணகத்தையும் சேர்த்துவைத்தலாகிற ந்யாயம். ப்படிச்சேர்த்துவைத்தலானது ரத்நத்தின் உத்கர்ஷத்தைக்காட்டுகிறது.

பக்கம் - 52

(1) அங்க₃லக்ஷணம் - நியமேந உபாதே₃யம் ஹி அங்க₃ம்.

பக்கம் - 54

(1) பரஸ்பரவிரஹப்ரயுக்தவ்யதிரேகவ்யபி₄சாரம் - க்ஷத்ரியத்வம், பும்ஸ்த்வம் என்ற இவற்றில் ஏதேனுமொன்று இல்லாமலிருக்குமிடம் வ்யதிரேகஸ்த₂லமாகும். அப்படிப்பட்ட ஸ்த₂லமான ஸ்த்ரீஶூத்ராதி₃களிடத்திலும் ஶரணாக₃தி உள்ளது. அப்படி அவஶ்யபூ₄தர்களான (ப்ரயோஜக-த₄ர்மரஹிதர்களான) இவர்களிடத்தில் ஶரணாக₃தி இருத்தலானது வ்யபி₄சாரமாகும்.

(2) அநுக₃மம் - ஒற்றுமை. ஏதோவொரு விதத்தில் ஒற்றுமையைக்கற்பித்தலானது கௌ₃ரவமாகும் (ஆயாஸஸாத்₄யமாகும்).

(3) இங்கே நியமரஹிதையான ப்ரபத்தி ஸூசிதை.

(4)விருத்₃த₄வசநம் இல்லாமையாலே - 'ருசிக்கு மேற்பட வேறு தகுதிகள் வேணும்' என்று கூறும் விருத்₃த₄வசநம் இல்லாமையாலே.

(5) ப்₃ரஹ்மாஸ்த்ரத்தினுல் பண்ணப்படும் ப₃ந்த₄மானது மற்றொரு ப₃ந்த₄த்தை ஸஹிப்பதில்லை.

இது ப்3ரஹ்மாஸ்த்ரப3ந்த4-அந்யப3ந்த4-அநுவர்த்தநந்யாயமாகும்.
(6) ப்ரபத்தி அநுபாயமாம் - த்3ரௌபதி3 பண்ணின நாமஸங்கீர்த்தநமாகிற உபாயாந்தரத்தை அவள் பண்ணின ப்ரபத்தியானது ஸஹியாதபடியாலே அவளுடைய அந்த ப்ரபத்தி அநுபாயமாம்.
(7) வஸ்த்ரமாகிற ப2லம் ப்ரபத்தியினால் ஸித்3தி4யாதபடியால் வைக2ட்யம் (= பொருந்தாமை) வரும்.
(8) ஆநந்த3மயனிடம் ஜீவனுக்கு ஆநந்த3ஸம்ப3ந்த4த்தைக்கூறுகிறது ஶாஸ்த்ரம். தஸ்மாத் ஆநந்த3-மய: ஜீவாத3ந்ய: என்றர்த்த2ம். 'தஸ்மாத்' என்ற ஹேதுவாசகஶப்3த3ம் ஸூத்ரத்திலில்லை.

பக்கம் - 55

(1) ப்ரபத்தித்வஸாமாந்யத்தாலே - பொதுவிலே இன்னொருவனைப்பற்றினபடியாலே.
(2) விதி4நிஷேத4ங்கள் - ஸம்ப4வ-அஸம்ப4வங்கள்.
ஏகவிஷயத்திலே அநுபபந்நமாகையாலே ...விஷயம் - அது இல்லாதவிடம் ப்ரபத்திக்கு விஷயமன்று என்று ப4க3வானுகிற ஏகவிஷயத்திலே கொள்ளுதல் அநுபபந்நமாகையாலே அவனுடைய பரத்வம், வ்யூஹம்,விப4வம்,அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சை என்ற ப்ரகார-பே4த3ங்களையிட்டே இவ்விரண்டையும் கொள்ளவேணும்.

பக்கம் - 56

(1) கு3ணபூர்த்த்யநாகலநஶங்கையைப்பரிஹரிக்கிறார் - பரத்வவ்யூஹவிப4வாந்தர்யாமித்வங்களில் உள்ள கு3ணபூர்த்தியை அறியாதவர்கள் ஆவார்கள் என்ற ஶங்கையைப்பரிஹரிக்கிறார்
(2) உத்பத்திவாக்யம் - ப்ரபத்தியைச்செய்யும்படி விதி4க்கும் வாக்யம்

பக்கம் - 57

(1) லிங்க3ஸந்நிதி4களாலே ...விஶ்ராந்தை :- லிங்க3ஸந்நிதி4கள் - லிங்க3மும், ஸந்நிதி4யும். லிங்க3ம் - ஸாமர்த்2யம். இது ஒரு ப்ரமாணமாகும். இது ஶப்3த3ஸாமர்த்2யம், அர்த்த2ஸாமர்த்2யம் என இருவகைப்படும். 'பூர்ண'ஶப்3த3த்தின் அஸங்கோசமானது இந்த ஶ்ருதியை அர்ச்சாவதாரம் வரையில் கொண்டு செல்லுகிறது. இதுவே 'பூர்ண'ஶப்3த3த்தின் ஸாமர்த்2யமாகும். ஆக, 'பூர்ண'ஶப்தஸாமர்த்2யம் என்பதே லிங்க3மாகும். இந்த லிங்க3மானது ப்ரக்ருதஶ்ருதி அர்ச்சாவதாரத்தில் விஶ்ராந்தியடைகிறது என்று காட்டும் ப்ரமாணமாகும். வேத3-இதிஹாஸ-புராண-ஸ்ம்ருதிகளின் அர்த்த2ங்களைக்காட்டுவதற்கு ஶ்ருதி, லிங்க3ம், வாக்யம், ப்ரகரணம், ஸ்தா2நம், ஸமாக்2யை என்று ஆறு ப்ரமாணங்கள் உள்ளன.
இந்த உபநிஷத்3வாக்யத்தில் 'பஞ்சப்ரகாரோऽஹம்' (வி.ஸம்) (நான் ஐந்து நிலைகளில் இருக்கிறேன்) என்ற ஸங்க்2யைக்கு ப்ரத்யபி4ஜ்ஞை(அதுவே இது என்ற ஏகத்வஜ்ஞாநம்) வருகிறது. இந்த ப்ரத்யபி4ஜ்ஞையே அர்த்த2ஸாமர்த்2யமாகும். இந்த அர்த்த2ஸாமர்த்2யமாகிற லிங்க3த்தால் இந்த உபநிஷத்3வாக்யத்தில் 'பஞ்சப்ரகாரோऽஹம்' என்று பாஞ்ராத்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட ப4க3வானுடைய பரத்வாதி3களான ஐந்து நிலைகளே காட்டப்படுகின்றன என்று தெளிவாகிறது.
ஸந்நிதி4 - அருகாமை. ஸந்நிதி4 என்பது ப்ரமாணம் காட்டும் அர்த்த2த்தை அது யுக்தமே என்று நிர்ணயிக்கும் ஜ்ஞாநமாகும். உத்தரோத்தர-ஆதி4க்யப்ரதிபாத3நம் என்பது இங்குள்ள ஸந்நிதி4யாகும். அது முதல் நிலைகள் நாலையும் காட்டினும் ஐந்தாவது நிலைக்கு ஆதி4க்யத்தைக்காட்டுகிறது. ஶப்3த3ஸாமர்த்2ய-அர்த்த2ஸாமர்த்2யங்களாகிற லிங்க3ங்களால் காட்டப்பட்ட அர்ச்சாவதாரவிஶ்ராந்தியானது யுக்தமே என்று இந்த ஜ்ஞாநம் காட்டுகிறது.
(2) ஸந்த3ர்ப்ப4த்திலே - வாக்யத்திலே.

பக்கம் - 58

(1) ஸ்வீகாராபேக்ஷிதங்கள் - ஸ்வீகாரத்துக்கு அபேக்ஷிதங்கள்
(2) ப்ரகாஶஸாந்த்3ரவிவக்ஷையாலே - ப்ரகாஶாதி4க்யவிவக்ஷையாலே
(3) ப2லோபத4ாநம் - ப்ரயோஜநத்தையடைதல்

பக்கம் - 61

(1) நிஸ்தரங்க3ார்ணவோபம: - அலையற்ற கடலையொத்தவன்
த்4யாயிநாம் தாபஶாந்தயே - த்4யாநிப்பவர்களின் வெப்பத்தை ஆற்றுவதற்காக
(2) ரங்க3சந்த்3ரன் என்ற பெயருடையதாய், (உன் எதிரே) நிற்பதாய், மலர்ந்த தாமரைப்-பூக்களையுடையதான குளத்தை(ப்பருகு).

அண்ணவப்பங்கார்ஸ்வாமிவ்யாக்யானம் - குறிப்புகள்

பக்கம் - 62

(1) 'மீலாத்' என்கிற பஞ்சமீ 'ல்யப்லோபே பஞ்சமீ'. 'பஞ்சமீவிதானே ல்யப்லோபே கர்மண்யுபஸங்க்யாநம்' (மஹாபாஷ்யே 2-3-28ல் உள்ள வார்த்திகம் 1). 'ப்ராஸாதமாருஹ்ய ப்ரேக்ஷதே' என்பது 'ப்ராஸாதாத்ப்ரேக்ஷதே' என்று வ்யவஹரிக்கப்படும். அவ்வாறே இங்கும் 'மீலமநுஸந்தாய ஜடீபூயதே'(மீலத்தை அநுஸந்தித்து ஜடர்களாகிறார்கள்) என்ற அர்த்தத்தில் 'மீலாஜ்ஜடீபூயதே' என்று வந்துள்ளது.

(2) 'அபூததத்பாவே க்ருப்வஸ்தியோகே ஸம்பத்ய கர்த்தரி ச்வி:'(பாணிநி 5-4-50). விகாரரூபமில்லாத காரணமானது(ப்ரக்ருதியானது) விகாரரூபமாக ஆதலே அபூததத்பாவ-மாகும். ஸம்பத்தியாகிற (அடைதலாகிற) க்ரியையின் கர்த்தாவே ஸம்பத்யகர்த்தாவாகும். ஸம்பத்தி என்ற க்ரியையின் கர்த்தா என்ற அர்த்தத்திலுள்ள ப்ராதிபதிகத்தின்மேல் அபூததத்பாவம் அறியப்படும்போது க்ரு, பூ, அஸ் என்ற தாதுக்களின் ஸம்பந்தமிருந்தால் 'ச்வி'ப்ரத்யயம் வரும். இங்கு அஜடா: ஜடா: ஸம்பத்யந்தே, தே பவந்தி, ஜடீபவந்தி. அஜடர்கள் (ஸர்வஜ்ஞர்கள்) ஜடத்வத்தை (மோஹத்தை) அடைகிறார்கள், அவர்கள் அப்படி ஆகிறார்கள், ஜடயாக ஆகிறார்கள்.

(3) ஏகவசநம் ப்ரயுக்தம் - மூலத்தில் (வா-39) ல் 'அர்ச்சாவதாரம்' என்று ஏகவசநம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது.

(4) லிங்கவசநங்கள் பிந்நங்களல்ல, தாழ்ந்ததல்லாத(=உயர்ந்த)வஸ்து சொல்லப்படும்போது, எங்கே உத்வேகம் தேவையில்லையோ அங்கே புத்திமான்களுக்கு உபமாநமே தூஷணம் செய்யப்போதுமானது. உபமேயத்தை ப்ரஸ்தாவிக்கவேண்டியதில்லை.

(5) மூலத்தில் (வா-39) 'பெருக்காறுபோலே விபவங்கள், அதிலே தேங்கின மடுக்கள்போலே அர்ச்சாவதாரம்' என்றுள்ளது. பெருக்காறு - நதியானது, அந்த்யாவயவியன்று, மடுவிலுள்ள நீரும் அந்த்யாவயவியன்று, மடுவிருந்து வாய்க்கால் வெட்டினால் இன்னொரு இடத்துக்கு ஜலம் பாயமுடியுமாகையால். எனவே இவற்றில் பெருக்கமும், தேக்கமும் கூடும். தார்ஷ்டாந்தி-கங்களாகக்காட்டப்பட்ட விபவமும், அர்ச்சையும் அந்த்யாவயவிகள். ஏனென்றால் அவை விக்ரஹவ்யக்திகள். எனவே இவற்றில் பெருக்கமும், தேக்கமும் கூடாதே! எனவே த்ருஷ்டாந்தவைஷம்யம் வருகிறதே என்று ஆக்ஷேபம்.

பரிஹாரம் :- அவதாரகுணங்களெல்லாம் அர்ச்சாஸ்தலங்களிலே பரிபூர்ணமாயிருக்கையாலும், அவதாரவிக்ரஹங்களை அர்ச்சாரூபேண பலவிடங்களிலும் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டிருக்கை-யாலும் (அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போலே) என்கிறது.

இந்த மாமுநிகளின் வ்யாக்யாநஸ்ரீஸூக்தியால் பரிஹாரம் ஸித்திக்கும் வழி :-

தேங்கின மடுவுக்குப்பூர்வகாலவர்த்தியாய்ப்பெருக்காறு உள்ளது. அர்ச்சாவதாரத்துக்குப்பூர்வகால-வர்த்தியாய் விபவாவதாரம் உள்ளது. தத்பூர்வகாலவர்த்தித்வே ஸதி தத்கதவஸ்துவிஶிஷ்டத்வம் என்பது த்ருஷ்டாந்தத்திலும், தார்ஷ்டாந்திகத்திலும் அநுகதமான பெருக்கமாகும். தேங்கின மடுவிலே உள்ள நீரைத்தன்னிடம் பூர்வகாலத்தில் கொண்டிருந்தது பெருக்காறு. இப்படிக்-கொண்டிருக்கையே ஆற்றின் பெருக்கமாகும். அர்ச்சாவதாரத்திலுள்ள குணங்களுக்கும் விக்ரஹத்துக்கும் ஸஜாதீயமான குணங்களையும், விக்ரஹத்தையும் தன்னிடம் கொண்டிருந்தது விபவாவதாரம். இப்படிக்கொண்டிருக்கையே விபவாவதாரத்தின் பெருக்கமாகும். ஆக, பூர்வ-காலத்தில் இருந்துகொண்டு உத்தரகாலத்திலுள்ளதற்கு ஸஜாதீயமானத்தைத்தன்னிடம் கொண்டிருத்தலானது விபவாவதாரத்தின் பெருக்கமாகும். எனவே பூர்வகாலத்தில் இருந்துகொண்டு உத்தரகாலத்திலுள்ள வஸ்துவுடன் கூடியிருத்தல் என்பது த்ருஷ்டாந்தம், தார்ஷ்டாந்திகம் இரண்டிலும் அநுகதமான பெருக்கமாகும். விபவாவதாரம் அந்த்யாவய-வியாயிருந்தாலும் இந்த விதத்தில் அதனிடம் பெருக்கம் கூடும்.

அடுத்து அர்ச்சாவதாரத்தையும் தேங்கின மடுவையும் ஆராய்வோம். த்ருஷ்டாந்தம் - தேங்கின மடு. தார்ஷ்டாந்திகம் - அர்ச்சாவதாரம். பெருக்காற்றுக்கு உத்தரகாலவர்த்தியாய்த்தேங்கின மடு உள்ளது. விபவாவதாரத்துக்கு உத்தரகாலவர்த்தியாய் அர்ச்சாவதாரம் உள்ளது. ததுத்தர-காலவர்த்தித்வே ஸதி ததேகதேஶகதிபயவஸ்துவிஶிஷ்டத்வம் என்பது த்ருஷ்டாந்த-தார்ஷ்டாந்திகங்களிலே அநுகதமான தேங்கினமையாகும்.

விளக்கம் :- பெருக்காற்றிலே உள்ள நீரின் ஒரு பகுதியைத்தன்னிடம் உத்தரகாலத்தில் கொண்டிருக்கிறது மடு. விபவாவதாரத்திலுள்ள குணங்களுக்கும் விக்ரஹத்துக்கும் ஸஜாதீய-

மான கு3ணங்களையும், விக்3ரஹத்தையும் தன்னிடம் கொண்டிருக்கிறது அர்ச்சாவதாரம். இப்படிக்-கொண்டிருக்கையே அர்ச்சாவதாரத்தின் தேக்கமாகும். ஆக, உத்தரகாலத்திலிருந்துகொண்டு பூர்வகாலத்திலுள்ளதன் ஏகதே3ஶத்தை (ஒருபகுதியை)த்தன்னிடம் கொண்டிருத்தல் என்பது த்3ருஷ்டாந்தம், தா3ர்ஷ்டாந்திகம் இரண்டிலும் அநுக3தமான தேக்கமாகும். இந்த வித4த்தில் அந்த்யாவயவியான அர்ச்சாவதாரத்துக்கும் தேக்கம் கூடும்.

(6) அபி4வ்யக்திக்கு(தோற்றத்துக்கு) அவச்சே2த3கங்களாக(வ்யாவர்த்தகங்களாக, நிரூபகங்களாக) இருப்பதால் ஸமக்3ரங்கள்(நிறைந்தவைகள்). அதாவது அர்ச்சாவதாரவ்யக்திதோறும் இந்த ஸௌஶீல்யஸௌலப்4யாதி3கு3ணங்கள் நிலைபெற்றுள்ளன, ஸாஸ்நாதி3மத்த்வமாகிற கோ3த்வ-மானது கோ3வ்யக்திதோறும் நிலைபெற்றிருக்கிறப்போலே.

பக்கம் – 63

(1)விதி4நிஷேத4ங்களினுல் முறையே ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகள் எந்த ப்ரமாணத்தால் உபதே3ஶிக்கப்படுகின்றனவோ, புருஷர்களுக்கு அந்த ப்ரமாணமானது ஶாஸ்த்ரம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

(2) அர்த்த2பா3த4த்தாலும் அபி4தா4நஶக்திவைகல்யத்தாலுமன்று – ப்ரமாணாந்தரஸித்3த4ங்களான அர்த்த2ங்களால் ஶாஸ்த்ரஸித்3த4ங்களான அர்த்த2ங்களுக்கு பா3த4ம் வருகையாலும், தெரிவிக்கும் ஶக்தியானது ஶாஸ்த்ரங்களுக்குக்குறைவாக இருக்கையாலுமன்று.

(3) து3ர்வாஸனையாவது – ஶாஸ்த்ரஜந்யமான ஜ்ஞாநத்துக்கு விபரீதமான விஷயத்தைக்கொண்ட ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்கக்கூடிய ஸம்ஸ்காரம்(பதிவு).

(4) அதினுடைய ப2லமாவது – ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநத்தை மூலமாகக்கொண்ட ஶாஸ்த்ரார்த்தா2-நுஷ்டா2நத்துக்கு ப்ரதிப3ந்த4கமாயுள்ள விபரீதஜ்ஞாநமாகிற ப2லத்தை உண்டாக்குகை.

(5) உபாயத்வம் – இவனுடைய பரிசர்யையினுல் உண்டான ப்ரீதிக்கு ஆஶ்ரயமாயிருக்கை.

பக்கம் – 65

(1) அபி4நயிக்கிருர் – நன்கு வரவழைத்துக்காட்டுகிருர்.

(2) தே3ஶாதி3நியமங்களின் தனித்தனியான நிஷேத4த்தின் ஜ்ஞாநத்தால் விளக்கப்பட்ட விஶேஷாந்தரத்துக்கு வ்யாவர்த்தகமன்று – ஏவகாரம். அதாவது அஜ்ஞர், ஜ்ஞாநாதி4கர், ப4க்திபரவஶர் என்று அதி4காரிகள் மூன்று வகையினராக உளர் என்ற விஶேஷாந்தரத்துக்கு 'விஷயநியமமே' என்ற ஏவகாரம் வ்யாவர்த்தகமன்று.

பக்கம் – 66

(1) அங்க3மான கர்மத்துக்குக்கீழே(வா-25ல்) சொன்ன வ்யவஸ்தை2 அதன்மூலம் அங்கி3யான ப4க்திக்கும் வருமே.

பக்கம் – 67

(1) 'ஜ்ஞா'தா4த்வர்த்த2-அவைரூப்யமும் வ்யஞ்ஜிதம் :- 'ஜ்ஞா' என்ற தா4துவின் அர்த்த2மானது 'அஜ்ஞர்', 'ஜ்ஞாநாதி4கர்' என்ற இரண்டிடத்திலும் ஒரே வித4மாகக்கொள்ளப்படுகிறது. அதாவது இரண்டிடத்திலும் 'ஶக்தியும்' லக்ஷிதார்த்த2மாகக்கொள்ளப்பட்டுவிடுகிறது. எனவே 'ஜ்ஞா' தா4த்வர்த்த2த்துக்கு வைரூப்யமில்லை என்பது காட்டப்பட்டது.

(2) கைங்கர்யரூபப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வத்தின் வ்யுதா3ஸம்(நிவ்ருத்தி) விவக்ஷிக்கப்பட்டது. அதாவது அத்3ருஷ்டத்தை வழியாகக்கொண்ட ஸாத4நரூபமான ப்ரவ்ருத்தியைச்செய்வதற்கு இவன் அநர்ஹனேயொழிய, த்3ருஷ்டமான கைங்கர்யரூபமான ப்ரவ்ருத்தியைச்செய்வதற்கு அர்ஹனே-யாவான். இவனுடைய அத்யந்தபாரதந்த்ர்யமானது இவன் செய்யவேண்டிய கைங்கர்யங்களைத்-தவிர்க்கமாட்டாது.

(3) ஸ்வாபேக்ஷிதப்ரத3ஞன ப4க3வானுடைய அத்யந்த-அபி4மதத்துக்கு அந்யம் ஸ்வீயோபாய-ப்ரவ்ருத்தி. தாத்3ருஶ-உபாயப்ரவ்ருத்திரஹிதஜாதீயத்வம் – யதா2வஸ்தி2த-ஆத்மஸ்வபா4வம். ஸ்வாபேக்ஷிதம் – பரார்த்த2கைங்கர்யம். ஸ்வாபேக்ஷிதப்ரத3ன் – ப4க3வான். ஸ்வாபேக்ஷிதப்ரத3ஞன ப4க3வானுக்கு அத்யந்தாபி4மதம் – ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி(விலக்காமை). ஸ்வாபேக்ஷிதப்ரத3-ஞன ப4க3வானுக்கு அத்யந்தாபி4மதமான விலக்காமைக்கு அந்யம் – தன்னுடைய உபாய-ப்ரவ்ருத்தி. ஸ்வாபேக்ஷிதப்ரத3-அத்யந்த-அபி4மதாந்யஸ்வீயோபாயப்ரவ்ருத்திகஜாதீய: – ஸ்வாபே-க்ஷிதப்ரத3ஞன ப4க3வானுடைய அத்யந்தாபி4மதத்துக்கு அந்யமான ஸ்வீயோபாயப்ரவ்ருத்திரஹித-மான ஜாதீயன் – யதா2வஸ்தி2த-ஆத்மா. தஸ்ய பா4வ: – தாத்3ருஶோபாயப்ரவ்ருத்திரஹிதஜாதீயத்வம்

- அப்படிப்பட்ட உபாயப்ரவ்ருத்தியற்ற ஜ்ஞாதியனாயிருக்கை. இதுவே யதாவஸ்தித-ஆத்மஸ்வபாவம். அதாவது, ஸ்வாபேக்ஷிதப்ரதனான பகவானுடைய அத்யந்தாபிமதமான விலக்காமைக்கு அந்யமான ஸ்வீயோபாயப்ரவ்ருத்திரஹிதமான ஜ்ஞாதியனாயிருக்கை யதாவஸ்தித-ஆத்மஸ்வரூபமாகும்.

(4) பராதீநமான தன்னுடைய க்ருதிஸாத்யமான ஸாதநத்தால் ப்ரீதனான பரனுக்கு அதீநமான பலத்தையுடைமை உபாஸகாதிகளின் பாரதந்த்ர்யம். பராதீநமான ஸ்வவ்யாபாரத்துக்கு அநதீநமான ஸாதநத்வத்தை உடைமையுடன் கூடப்பரனுக்கு அதீநமான பலத்தையுடைமை - ஶரணாகதனுடைய பாரதந்த்ர்யம். எனவே ஶரணாகதனுடைய பாரதந்த்ர்யம் விலக்ஷணமானது. ஸ்வவ்யாபாராதீநமான ஸாதநத்தையுடையவன் - உபாஸகன். ஸ்வவ்யாபாரத்துக்கு அநதீநமாயுள்ள எம்பெருமானுடைய நினைவாகிற ஸாதநத்தையுடையவன் ஶரணாகதன். ஶரண்யனான ராமபிரானுடைய நினைவில்லாமற்போனதால்தான் பரதனுடைய ஶரணாகதி பலிக்கவில்லை. பரதனுடைய வ்யாபாரத்துக்கு அதீநமாக எம்பெருமானுடைய நினைவு இருக்கவில்லை. ஸ்வப்ரவ்ருத்தியினால் பகவானை நிர்ப்பந்திப்பவன் உபாஸகன், நிர்ப்பந்தியாதவன் ஶரணாகதன். எனவே ஶரணாகதர்களுக்குள்ளது அத்யந்தபாரதந்த்ர்யமாகும்.

(5) ஸ்வாபேக்ஷிதப்ரதனான பகவானுடைய அத்யந்தாபிமதிக்கு அந்யமானது தன்னுடைய உபாயப்ரவ்ருத்தி. அந்த உபாயப்ரவ்ருத்தியற்றிருக்கை ஆத்மஸ்வரூபமாகும். எனவே ஆத்மஸ்வரூபத்தில் அநுப்ரவிஷ்டம்(உள்ளடங்கிக்கிடப்பது) பகவானுடைய அத்யந்த-அபிமதி(மிகுந்த விருப்பம்). அந்த அத்யந்தாபிமதிக்கு அஜநகங்கள் உபாயாந்தரங்கள். அதாவது பகவானுடைய அத்யந்தாபிமதியை உண்டாக்காதவைகள் உபாயாந்தரங்கள். ததநநுஷ்டாந-ப்ரயோஜகமான - அவைகளை அநுஷ்டியாமல் இருப்பதற்குக்காரணமான. அதாவது உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிருத்தம் என்று பரித்யஜிக்கைக்கீடான ஜ்ஞாநபூர்த்தியையுடையவர்கள் ஜ்ஞாநாதிகர் என்றால், ஆத்மஸ்வரூபத்தில் அநுப்ரவிஷ்டமான பகவதத்யந்தாபிமதிக்கு அஜநகங்கள் உபாயாந்தரங்கள் என்று அவற்றை அநுஷ்டியாமல் விடுவதற்குக்காரணமான ஜ்ஞாநபூர்த்தியை உடையவர்கள் ஜ்ஞாநாதிகர் என்று பொருள்.

(6) விஷயாந்தரப்ராவண்யமாகிற பகவத்வைமுக்யமானது ஸம்ஸாரிகளுக்குள்ள ஸ்வபாவமாகும். இந்த ஸ்வபாவம் ஸர்வஸம்ஶயங்களைப்போக்கடிப்பவர்களான வ்யாஸாதிரிஷிகளிடத்திலில்லை என்பது பூர்வபக்ஷம், ஸித்தாந்தம் என்ற இரண்டு பக்ஷங்களுக்கும் பொதுவாகும். பூர்வபக்ஷம் - வ்யாஸாதிரிஷிகளை ஆழ்வார்களைக்காட்டிலும் தாழ்ந்தவர்களாகக்கருதவியலாது, அவர்கள் ஜ்ஞாநஶக்தியுடைமையாகிற தங்கள் அதிகாரத்துக்குச்சேர்ந்த பக்தியோகத்தில் இழிதல் தவறன்றாகையால்.

ஸித்தாந்தம் - ஆழ்வார்களைக்காட்டிலும் வ்யாஸாதிரிஷிகள் தாழ்ந்தவர்களேயாவர், ஆழ்வார்களுக்குள்ள பக்திபாரவஶ்யம் அவர்களுக்கில்லாதபடியால்.

ஸம்ஸாரிகளுக்குள்ள விஷயப்ராவண்யமாகிற பகவத்வைமுக்யமானது வ்யாஸாதிகளிடையே இல்லை. அந்தத்தன்மையால் அவர்கள் ஸம்ஸாரிகளைக்காட்டிலும் உயர்ந்தவர்களே. இது பூர்வபக்ஷம், ஸித்தாந்தம் இரண்டுக்கும் பொதுவான அர்த்தமாகும். இந்த உயர்த்தி அவர்களுக்கு இருப்பதால் ஆழ்வார்களுக்குத்துல்யமான உயர்த்தி அவர்களுக்கு இருப்பதாகக்கொள்ள முடியாது. ஶரணவரணத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமான ப்ராரப்தாதீநவாஸனை அவர்களிடம் இருக்கிறபடியால். பக்திவிரஹத்துக்கும், விளம்பாக்ஷமத்வத்துக்கும் கூட இந்த வாஸனையே ஹேதுவாகும். இப்படிப்பட்ட ப்ரதிபந்தகமும், தத்கார்யங்களான ஶரணவரணாபாவமும், பக்திவிரஹமும் (பக்திபூமாவிரஹமும்), விளம்பாக்ஷமத்வமும் ஆழ்வார்களிடம் இல்லை. எனவே அவர்களை வ்யாஸாதிரிஷிகளைக்காட்டிலும் உயர்ந்தவர்களாகக்கருதக்குறையில்லை.

பக்கம் - 68

(1) எம்பெருமான் (நம்மைக்கைவிடாமல் ரக்ஷித்தவாகிற) குணமுடையவன் என்ற உறுதியானது மஹாவிஶ்வாஸமாகும். இந்த மஹாவிஶ்வாஸத்தை முன்னாகக்கொண்டதாக உபாயவரணரூபிணையான ப்ரபத்தி உள்ளது. மேலும் பகவானே உபாயம் என்ற அத்யவஸாயரூபமாகவும் அந்த ப்ரபத்தி உள்ளது.

(2) ரக்ஷித்தவாகிற குணமுடையவன் பகவான் என்ற அத்யவஸாயரூபமாக மஹாவிஶ்வாஸம் உள்ளது. அந்த அத்யவஸாயமே 'மஹாவிஶ்வாஸ'ஶப்தத்தால் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது.

(3) ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியின் அத்4யவஸாயரூபம் - ஸ்வஸம்ப3ந்த4த்யாக3ம்.தத்பூர்வகமான ப4க3வதே3க-உபாயத்வ-அத்4யவஸாயமன்றோ ப4ரந்யாஸமாகும். அதாவது, தன்னுடைய ஸம்ப3ந்-த4த்தை த்யஜித்தல் முன்னாக ப4க3வான் ஒருவனே உபாயம் என்று ஏற்படும் உறுதியே ப4ர-ந்யாஸமாகும்.

(4) அதிதே3ஶம் - ஓரிடத்திலிருப்பதை இன்னொரு இடத்தில் கொணர்தல். ஸ்ரீவசநபூ4ஷணவ்யாக்2யானத்தின் உபோத்3கா4தத்தில் நாத2முநிகள் தொடக்கமான பூர்வாசார்யர்களுக்கு இருந்த ஶாஸ்த்ரநைபுண்யமானது பிள்ளைலோகாசார்யருக்கும் இருந்ததாகச்சொல்லப்பட்டது. இதுவே அதிதே3ஶமாகும்.

(5) ப4க3வானுக்கு விஶேஷமான விருப்பத்தை உண்டாக்காதவைகளாகையாலே அவனுக்கு விஶேஷமான விருப்பத்தை உண்டாக்கத்தகுந்ததாயுள்ள ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய அப4ாவத்தை உண்டாக்குமவைகள் உபாயாந்தரங்கள்.

(6) மந்த்3ாதி4காரிப்ரபத்தியில் சொன்னபடி.

பக்கம் - 69

(1) நீட்டுதல், முடக்குதல் முதலியவற்றுக்கு ஶக்தியற்றவைகளான.

பக்கம் - 70

(1) வாஸநாரூபேண - ஸாக்ஷாத்காராப4ாவரூபேண

(2) ஸ்வரூபவிருத்3த4த்வஜ்ஞாநத்துடன் கூடின ஶக்தனை அதி4காரியாகக்கொண்டது ப்ரபத்தி என்று கொண்டால் கு3ருபாயமான ப4க்தியோக3மானது ஸ்வரூபவிருத்3த4த்வஜ்ஞாநரஹிதனான ஶக்தனை அதி4காரியாகக்கொண்டதாக ஆகிறபடியால் அந்த கு3ருபாயவிதி4க்கு ஸார்த்த2க்யம் ஸித்3தி4க்கும்.

(3) ப்ரபத்தி அஶக்தனை அதி4காரியாகக்கொண்டது என்னும்போது ப4க்திக்கு அங்க3மான கர்மயோக3த்தில் ஶக்தனும், ப4க்தியில் அஶக்தனுமானவனுக்கும் ப்ரபத்தியில் அதி4காரம் வருகை-யாலே ப4க்திக்கு அங்க3மான கர்மயோக3த்தை விதி4க்கிற விதி4க்கு வையர்த்2யம் ப்ரஸங்கி3க்-கிறது. அதைப்பரிஹரிப்பதற்காக ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தையுடைய அஶக்தனுக்கு ப்ரபத்தியில் அதி4காரம் என்று கொண்டால் ப4க்திக்கு அங்க3மான கர்மயோக3விதி4க்கு உபாயாந்தரஸ்வரூப-விருத்3த4த்வஜ்ஞாநரஹிதனும், ப4க்திக்கு அங்க3மான கர்மயோக3த்தில் ஶக்தனும், ஆயின் ப4க்தியில் அஶக்தனுமுள்ளவன்விஷயம் என்று கிடைக்கிறபடியால் அந்த விதி4க்கு ஸார்த்த2க்யம் ஸித்3தி4க்கும்.

(4) விதி4க்கு விஷயமான அஜ்ஞாநம் - கொள்ளப்படும் அஜ்ஞாநம் - முக்திநிலையிலுள்ள ஜ்ஞாநத்தின் அப4ாவம். நிஷேத4த்துக்கு விஷயமான அஜ்ஞாநம் - தள்ளப்படும் அஜ்ஞாநம் - உபாயாந்தராநுஷ்டா2நத்துக்கு அபேக்ஷிதமான ஜ்ஞாநத்தின் அப4ாவம்.

பக்கம் - 71

(1) அநுஸந்தா4நத்துக்கு விஷயமான அஜ்ஞாநத்தின் அபா3த4த்தாலே அநுஸந்தா4நரூபமான ஜ்ஞாநத்தினுடைய ஸ்வத:ப்ராமாண்யஸ்வபா4வத்துக்கு அநுரூபம் என்றபடி. ஸ்வத:ப்ராமாண்யம் - இயற்கையில் உண்மையைக்காட்டும் தன்மை. எனவே, தமக்கு உபாயாந்தராநுஷ்டா2நத்துக்கு உபயுக்தமான ஜ்ஞாநஶக்திகளில்லை என்ற அஜ்ஞருடைய அநுஸந்தா4நமானது வாஸ்த-வார்த்த2விஷயகம்.

(2) அத்யந்தவிஷயாபா3த4மும் - அஜ்ஞாந-அநுஸந்தா4நத்தின் விஷயமான அஜ்ஞாநத்தின் அத்யந்த-அபா3த4மும் என்றர்த்த2ம். அதாவது, அஸ்மதா3தி4களுக்கு அஜ்ஞாநத்தின் பா3த4மானது அடியோடு இல்லை, அஜ்ஞாநமே பூர்ணமாக உள்ளது என்று பொருள்.

(3) அத்யந்தவிஷயபா3த4மும் - அஜ்ஞாநாநுஸந்தா4நத்தின் விஷயமான அஜ்ஞாநத்தின் அத்யந்தபா3த4மும் என்றர்த்த2ம். அதாவது, ஆழ்வார்களுக்கு அஜ்ஞாநத்தின் பா3த4மானது பூர்ணமாக உள்ளது, அவர்களிடம் அஜ்ஞாநமானது அடியோடு இல்லை என்று பொருள்.

(4) ஆழ்வார்கள் யாவரும் மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றவர்கள் என்று ப்ரமாணங்கள் கூறுகை-யாலே அவர்களுக்கு அஜ்ஞாநத்தின் வாஸனையும்(பதிவும்) இல்லை. எனவே அவர்களுடைய அஜ்ஞாநாநுஸந்தா4நமானது விஷயமாகிற அஜ்ஞாநத்தின் பா3த4த்தை உடையது. ஆகிலும் ஆகிஞ்சந்யத்தை(கைம்முதலில்லாமையை) த்3ருட4ப்படுத்துவதற்காக இந்த அநுஸந்தா4நம் அவர்களிடம் உள்ளது.

(5) அத்யந்தாகிஞ்சநத்வம் ஆத்மவஸ்துவுக்குள்ளது. அந்த அகிஞ்சநமான வஸ்துவின் நீசத்வத்தை

ஹேதுவாகக்கொண்டது ஆழ்வார்களின் அஜ்ஞாநாநுஸந்த4ாநம்.

விளக்கம் :- எவ்வளவு ஜ்ஞாநபூர்த்தி ஆழ்வார்களுக்கு இருப்பினுங்கூட ஆத்மவஸ்துவானது அகிஞ்சநமாக(கைம்முதலற்று) இருப்பதால் ப2லம் பெறுவதற்கு எம்பெருமானின் கைபார்க்க-வேண்டியிருக்கிறது. இப்படி ப4க3வானைத்தன்னுடைய யத்நம் கொண்டு அடையமுடியாம-லிருத்தலாகிற ஆகிஞ்சந்யமே ஆத்மாவின் நைச்யமாகும். இந்த நைச்யம் காரணமாக ஆழ்வார்களுக்கு அஜ்ஞாநாநுஸந்த4ாநம் வருகிறது. எவ்வளவு ஜ்ஞாநமிருந்தாலும் அது ப4க3வானை அடைய உபாயமாகாது. அவனருளே அவனையடைய உபாயமாகும். எனவே ப4க3வானை அடைவதற்கு உபாயமான ஜ்ஞாநமில்லாமையால் தங்களை அஜ்ஞர் என்று ஆழ்வார்கள் அநுஸந்தி4த்துக்கொள்ளுகிறார்கள். எனவே அவர்களுடைய அநுஸந்த4ாநமும் இந்த விதத்தில் யதார்த்த2ாநுஸந்த4ாநமேயாகும்.

(6) சென்றற்றதுகிடாய் - கைகழிந்துவிட்டது கிடாய்.

(7) மாசறுசோதியையுட்கொண்டு - மடலூர்தல் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேராதாப்போலே ஸாத4நா-நுஷ்ட2ாநமும் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேராது.

பக்கம் - 72

(1) 'என் நான் செய்கேன்' என்று ஒருதடவையே சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் கூட, தனித்தனியே அந்தந்த ஹேதுக்களால் வரும் ஸாத4நாநுஷ்ட2ாநநிஷேத4ங்கள் இந்த நிஷேத4ங்களின் ப்ரதியோகி3கள் ப்ரஸங்கி3ப்பதால் கொள்ளப்படவேண்டியவைகளாகின்றன. அந்த ப்ரஸக்திதான் பூர்வபூர்வப்ரதிஷேத4ங்களிலிருந்து வருகிறது என்பதால் இப்படி மூன்று நிஷேத4ங்களையும் சேர்த்துக்காட்டுகிறார் மாமுநிகள்.

விளக்கம் :- அஜ்ஞாநத்தை ஹேதுவாகக்கொண்ட ஸாத4நாநுஷ்ட2ாநநிஷேத4ம், ஜ்ஞாநா-தி4க்யத்தை ஹேதுவாகக்கொண்ட ஸாத4நாநுஷ்ட2ாநநிஷேத4ம், ப4க்திபாரவஶ்யத்தை ஹேது-வாகக்கொண்ட ஸாத4நாநுஷ்ட2ாநநிஷேத4ம் என்ற மூன்று நிஷேத4ங்களும் ப்ரதியோகி3களான அஜ்ஞாநம், ஜ்ஞாநாதி4க்யம், ப4க்திபாரவஶ்யம் என்பவைகளின் ப்ரஸக்தியை முன்னுகக்-கொண்டவை. அந்த ப்ரஸக்திதான் பூர்வபூர்வப்ரதிஷேத4ங்களிலிருந்து வருகிறது. "சிறிய ஞானத்தன் ... இதனில் மிக்கோரயர்வுண்டே"(திருவாய். 1-5-7) என்ற ப்ரதிஷேத4த்திலிருந்து அஜ்ஞாநத்தின் ப்ரஸக்தி வருகிறது. 'எனதாவி யார் யானார்"(திருவாய். 2-3-4) என்ற ப்ரதி-ஷேத4த்தால் ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யத்தைப்பற்றின ஜ்ஞாநாதி4க்யத்தின் ப்ரஸக்தி வருகிறது. "ஏசறும் ஊரவர் கவ்வை தோழீ என் செய்யுமே"(திருவாய். 5-3-1) என்ற ப்ரதிஷேத4த்தால் ப4க்தி-பாரவஶ்யத்தின் ப்ரஸக்தி தெரிகிறது.

(2) அவரவர்களுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு வ்யதிரிக்தங்களான த்3ரவ்யங்கள் யாவற்றையும் ஶரீரமாகக்கொண்டிருக்கையும், ஸமஸ்தகல்யாணகு3ணத்மகத்வத்தால் வந்த ஒத்தார் மிக்கார் இல்லாத தன்மையும்.

பக்கம் - 73

(1) ஸாத4நாந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிருத்3த4ங்கள் என்ற ஜ்ஞாநத்துக்கு ஹேது ஸாத4நப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹமாயுள்ள ஆத்மாவின் யாத2ாத்ம்யத3ர்ஶநம்.

(2) ப4க3வத்3விஷயப4க்தியுடன் கூடவே சொல்லப்பட்ட ஸார்வஜ்ஞ்யமும், ப4க3வானை விஷயமாகக்கொண்டது.

(3) உத3ாஹரணவிஶேஷங்களில் இருப்பதாகக்காட்டினவிது.

(4) ஏதேனுமொரு விஶேஷணத்தையுடைய ஸாமாந்யம்.

(5) உத3ாஹரணமும், ப்ரமாணமும் - உத3ாஹரணப்ரமாணங்கள். ஜ்ஞாநாதி4க்யத்துக்கு உத3ா-ஹரணம் காட்டுமளவில் ஸ்வரூபயாத2ாத்ம்யஜ்ஞாநமாகிற விஶேஷத்தையுடைய ஜ்ஞாநா-தி4க்யமாகிற ஸாமாந்யத்துக்கு உத3ாஹரணம் காட்டினார் 'பூர்வாசார்யர்கள்' (வாக்யம் 43) என்று. ஜ்ஞாநாதி4க்யத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுமளவில் ப4க3வத3நந்யஸாத்4யத்வஜ்ஞாநமாகிற விஶேஷத்தையுடைய ஜ்ஞாநாதி4க்யமாகிற ஸாமாந்யத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டினார் "தே3வே பரிப்3ருட4தயா வா விதி3தயா" என்று(வா-49). இப்படிக்காட்டினவிது ஸ்வரூபயாத2ாத்ம்யஜ்ஞாந-மாகிற விஶேஷமும், ப4க3வத3நந்யஸாத்4யத்வமாகிற விஶேஷமும் விவக்ஷிதங்கள் என்று தோற்றுகைக்காக.

(6) அஜ்ஞாநம் - அசித்தைப்பற்றிக்கிடக்கிறது. ஜ்ஞாநாதி4க்யம் (ப4க3வத3நந்யஸாத்4யத்வ-

ஜ்ஞாநம்) – ஈஶ்வரனைப்பற்றிக்கிடக்கிறது. ப4க்திபாரவஶ்யம்('மதி3' – ஹர்ஷே, 'மநு' – அவ-பே3ாத4நே) – சித்தைப்பற்றிக்கிடக்கிறது. ப4க்திபாரவஶ்யமானது சித்தைப்பற்றி வரும் என்பதை விளக்குவோம். 'மதி3 – ஹர்ஷே' என்ற த4ாதுவின்மேல் கர்த்தா என்ற அர்த்தத்தில் 'ட3வி'ப்ரத்யயமும், ப்ரத2மைகவசநவிப4க்தியான 'ஸு'வும் சேர்ந்து 'ம்' என்றாகும். இப்போது இந்த மகாரமானது ஹர்ஷத்தையுடையவன் என்ற பொருளைக்காட்டும். ஹர்ஷத்துக்குக்காரணம் ப4க்தியாகும். அஸங்குசிதமான ப4க்தியைக்கொள்ளுமளவில் ப4க்திபாரவஶ்யம் அர்த்த2மாகக்-கிடைக்கும். எனவே 'ம்' என்றால் ப4க்திபாரவஶ்யத்தையுடையவன் என்றர்த்த2ம். ஆக, ப4க்திபாரவஶ்யமானது சித்தைப்பற்றிக்கிடக்கிறது.

இன்னொரு வித4மாகவும் இது ஸித்3தி4க்கும். 'மநு – அவபே3ாத4நே' என்ற த4ாதுவின்மேல் கர்த்தா என்ற அர்த்த2த்தில் 'ட3வி'ப்ரத்யயமும், ப்ரத2மைகவசநவிப4க்தியான 'ஸு'வும் சேர்ந்து 'ம்' என்றாகும். இந்த மகாரமானது அவபே3ாத4நத்தை (ஜ்ஞாநத்தை) உடையவன் என்ற பொருளைக்காட்டும். ஜ்ஞாநவிஶேஷமான ப4க்தியை அர்த்த2மாகக்கொள்ளுமளவில் மகாரமானது ப4க்திரூபாபந்நஜ்ஞாநமுடையவனைக்காட்டும். எனவே ப4க்திபாரவஶ்யமானது சித்தைப்பற்றிக்-கிடக்கிறது.

ஆக, அஜ்ஞாநம், ஜ்ஞாநாதி4க்யம், ப4க்திபாரவஶ்யம் என்ற மூன்றும் அசித்து, ஈஶ்வரன், சித்து என்ற மூன்று தத்த்வத்தையும் பற்றி வருகின்றன. எனவே "இம்மூன்றும் மூன்று தத்த்வத்தையும் பற்றி வரும்"(வா-45) என்றதோடு விரோத4மில்லை என்று ப்ரஶ்நாபி4ப்ராயம்.

பக்கம் – 74

(1) க்ரமமும், ஸங்க்2யையும் அறியப்படாத வஸ்துவுக்கு ப்ரஸித்3த4ஸங்க்2யா-பூர்வகநிர்த்தே3ஶ-ஸ்த2லத்திலே ப்ரஸித்3த4க்ரமப்ரதீதியும் கூடவே வரும். பஞ்சகோஶஶ்ருதி – தைத்திரீயோபநிஷத்தில் ஆநந்த3வல்லியானது ஆநந்த3மயனான பரமாத்மாவுக்கு அந்நமயம்(ஶரீரம்), ப்ராணமயம் (ப்ராணன்), மநோமயம்(மநஸ்ஸு), விஜ்ஞாநமயம்(ஜீவாத்மா), ஆநந்த3மயம்(பரமாத்மா) என்று ஐந்து கோஶங்களை(உறைகளை)க்காட்டுகிறது. எனவே இந்த ஆநந்த3வல்லியானது பஞ்ச-கோஶஶ்ருதியாகும். இதில் அசித்து, சித்து, ஈஶ்வரன் என்ற க்ரமத்தில் தத்த்வங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. "போ4க்தா போ4க்3யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா" என்ற ஶ்ருதியில் சித்து, அசித்து, ஈஶ்வரன் என்ற க்ரமத்தில் தத்த்வங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இங்கே அஜ்ஞாநம், ஜ்ஞாநாதி4க்யம், ப4க்திபாரவஶ்யம் என்ற கார்யங்களின் க்ரமத்துக்குச்சேர அசிது3பக்ரமம் ஸித்3த4மாகிறது. எனவே, அஜ்ஞாநம் அசித்தைப்பற்றி வரும், ஜ்ஞாநாதி4க்யம் சித்தைப்பற்றி வரும், ப4க்திபாரவஶ்யம் ஈஶ்வரனைப்பற்றி வரும் என்ற க்ரமத்தைக்கொள்ள வேண்டியதாகிறது. மேலும் ஶ்ருதிஸித்3த4ங்களான இரண்டு க்ரமங்களிலும் ப4க3வத்தத்த்வத்துக்கு மத்4யநிர்த்தே3ஶமில்லை. மேலும், ஜ்ஞாநாதி4க்யமானது ப4க3வத3நந்யஸாத்4யத்வஜ்ஞாநம் என்னும்போது நடுவிலுள்ள ஜ்ஞாநாதி4க்யத்துக்கு "அசித்து, சித்து, ஈஶ்வரன்" என்ற ப்ரஸித்3த4க்ரமத்தில் முடிவிலுள்ள ப4க3வத்தத்த்வம் ஹேதுவென்று கொள்ள வேண்டுகையாலே ஶ்ருதிஸித்3த4க்ரமப்ரதீதிக்கு ப4ங்க3ம் வருகிறது.

இப்படி அசிது3பக்ரமஸித்3தி4, ப4க3வத்தத்த்வத்தினுடைய மத்4யநிர்தே3ஶாபா4வம், ஶ்ருதி-ஸித்3த4க்ரமப்ரதீதிப4ங்க3ப்ரஸங்க3ம் என்ற காரணங்களால் "ஜ்ஞாநாதி4க்யத்தாலே"(வா-43) என்கிறவிடத்தில் ப4க3வத3நந்யஸாத்4யத்வஜ்ஞாநவிவக்ஷை கூடாதென்று உத்தராபி4-ப்ராயமென்று கண்டுகொள்வது.

(2) உத்3தே3ஶ்யம், ப்ரதிநிர்த்தே3ஶ்யம் என்ற இவற்றுக்குள் ஏகத்வத்தைக்கொண்டுவிடுமவை-களான ஸர்வநாமங்கள் அந்தந்த லிங்க3ங்களை அடைகின்றன. எனவே, ப்ரயோகி3ப்பவனின் விருப்பப்படி அடைகின்றன. இங்கே உத்3தே3ஶ்யம் ஶரணாக3தி. ப்ரதிநிர்த்தே3ஶ்யம் ஶரணம். இவற்றுக்குள் ஏகத்வத்தைக்கொண்டுவிடும் ஸர்வநாமம் "இத3ம்".

பக்கம் – 75

(1) பரத்யபி4ஜ்ஞாபகம் – ஏகத்வஜ்ஞாநாபாத3கம்.

(2) அக்3ர்யப்ராயந்யாயம் :- அக்3ரே ப4வா: – அக்3ர்யா:(= முன்னால் இருப்பவை) அவைகளின் ஆதி4க்யம் அக்3ர்யப்ராய: முன்னால் இருப்பவை அதி4கமாக இருந்தால் அவற்றை அநுஸரித்து மற்றவைகளுக்கும் அர்த்த2ம் வர்ணிக்கப்படவேணும் என்பது இந்த ந்யாயம். நிறைய இருப்பவைகளை அநுஸரித்து மற்றவை நயிக்க (நிர்வஹிக்க)ப்படவேண்டும் என்பது இந்த

ந்யாயம். 'அயம் ந்யாய: பா4தகாபா4வே ஜீவதி'(ஶ்ருத.ப்ர.1-1-5).
(3) ப்3ரஹ்மஶப்3தா3ர்த்த2ம் - ஸ்ரீபா4ஷ்யாரம்பத்தில் 'ப்3ருஹத்வம் ச ஸ்வரூபேண கு3ணைஶ்ச' என்றவிடத்து ஶ்ருதப்ரகாஶிகை.
(4) கு3ணோபஸம்ஹாரந்யாயம் :- ஓரிடத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்த2த்தைப்பொருத்தமான இன்னொரு இடத்தில் ஸ்வீகரித்தல். (ஸ்ரீபா4ஷ்யம் 3-3-1).

பக்கம் - 76

(1) அஜ்ஞாநம் ஸாமாந்யஹேது. உபாயாந்தராஜ்ஞாநம் தத்3விஶேஷம். ஜ்ஞாநாதி4க்யம் ஸாமாந்யஹேது. ஆத்மஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநமும், ப4க3வத3நந்யஸாத்4யத்வஜ்ஞாநமும் தத்3விஶேஷங்கள். பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநத்தின் விஶேஷம் அத்3ருஷ்டத்3வாரகஸ்வப்ரவ்ருத்த்ய-நர்ஹத்வஜ்ஞாநம். ப4க3வத3நந்யஸாத்4யத்வஜ்ஞாநத்தின் விஶேஷம் ஈஶ்வரப்ராபகத்வஜ்ஞாநம்.
(2) 'விஜாநதாம்' என்கிறவிடத்தில் அஶக்தியை லக்ஷணையாகக்கொண்டால் 'அஶக்தர்களுக்கும் இதுவே' என்று அர்த்த2ம் கிடைக்கும். அப்போது 'விஜாநதாம்' என்ற ஶப்3த3த்துக்கு ஜஹல்லக்ஷணை வரும். 'அஜ்ஞாநாம்' என்றவிடத்தில் அஶக்தியை லக்ஷணையாகக்கொண்டால் 'அஜ்ஞர்களாயும், அஶக்தர்களாயும் இருப்பவர்களுக்கும் இதுவே' என்று அர்த்த2ம் கிடைக்கும். அப்போது 'அஜ்ஞாநாம்' என்ற பத3த்துக்கு அஜஹல்லக்ஷணை வரும். ஸ்வார்த்த2த்தை த்யஜிக்கக்கூடியது ஜஹல்லக்ஷணை. ஸ்வார்த்த2த்தை த்யஜியாமல் இன்னொரு அர்த்த2த்தையும் கூட்டிக்கொள்ளக்-கூடியது அஜஹல்லக்ஷணை. எனவே ஜஹல்லக்ஷணையைவிட- அஜஹல்லக்ஷணை சிறந்தது.

ஜஹல்லக்ஷணைக்கு உதா3ஹரணம் :- 'க3ங்கா3யாம் கோ4ஷ:' (க3ங்கை3யில் இடைச்சேரி உள்ளது). க3ங்கா3 என்ற பத3த்தின் அர்த்த2ம் ப்ரவாஹம். அதில் இடைச்சேரி இருக்க-முடியாதாகையால் 'க3ங்கை3க்கரையில் இடைச்சேரி உள்ளது' என்பது இதன் பொருளாகும். இதில் க3ங்கா3 என்ற பத3த்தின் அர்த்த2மான ப்ரவாஹமானது த்யஜிக்கப்படுவதால் க3ங்கை3க்-கரை என்ற அர்த்த2ம் ஜஹல்லக்ஷணையாகும்.

அஜஹல்லக்ஷணைக்கு உதா3ஹரணம் :- 'காகேப்4யோ த3தி4 ரக்ஷ்யதாம்'(காக்கைகளிடமிருந்து தயிரைக்காப்பாற்று). காக்கைகளிடமிருந்து தயிரைக்காப்பாற்று என்பது, காக்கை என்ன, தயிரைக்குடிக்கும் மற்ற ப்ராணிகளென்ன - யாவற்றிடமிருந்தும் தயிரைக்காப்பாற்று என்று பொருள். 'காக'ஶப்3த3த்துக்கு மற்ற ப்ராணிகள் என்ற அர்த்த2மானது அஜஹல்லக்ஷணையாகும், காக்கை என்ற ஸ்வார்த்த2மானது த்யஜிக்கப்படாதபடியால்.
(3) ச2ாந்தோ3க்3யோபநிஷத்தில் 'தேஷாம் க2ல்வேஷாம் பூ4தாநாம் த்ரீண்யேவ பீ3ஜாநி ப4வந்தி ஆண்ட3ஜம் ஜீவஜமுத்3பி4ஜ்ஜம்'(6-3-1). ஆண்ட3ஜம் - முட்டையிலிருந்து வரும் குயில், கோழி முதலியவை. ஜீவஜம் - கர்ப்ப4ப்பையிலிருந்து வரும் மநுஷ்யன், பசு முதலியவை. உத்3பி4ஜ்ஜம் - விதையிலிருந்து வருமவைகளான தாவரங்கள். இவற்றில் உத்3பி4ஜ்ஜத்துக்கும், ஸ்வேத3ஜத்துக்கும்(வியர்வையிலிருந்து உண்டாகும் கரப்பு முதலியவை) பஞ்சமாஹுதி இல்லாமலே உத்பத்தியானது உலகில் காணப்படுகிறது. நநு! எடுத்த ஶ்ருதியில் ஸ்வேத3ஜங்கள் சொல்லப்படவில்லையே, 'த்ரீண்யேவ பீ3ஜாநி' என்று அந்த வசநமிருக்கிறபடியால் - என்றால், அதற்கு பதில் பின்வருமாறு :- 'த்ருதீயஶப்3தா3வரோத4ஸ்ஸம்ஶோகஜஸ்ய'(ப்3ர.ஸூ.3-1-21). ஸம்ஶோகஜஸ்ய - ஸ்வேத3ஜத்துக்கும், ஆண்ட3ஜம் ஜீவஜம் உத்3பி4ஜ்ஜம் என்றவிடத்தில் மூன்றாவதான 'உத்3பி4ஜ்ஜ'ஶப்3த3த்தால், அவரோத4: - ஸங்க்3ரஹம் - லக்ஷணையாக வாச்யத்வம் வருகிறது என்றர்த்த2ம்.

உத்3பி4ஜ்ஜத்துக்குப்பஞ்சமாஹுதிநிரபேக்ஷத்வம் உலகில் அறியப்படுகிறது. இது ஸ்வேத3ஜத்-தின் த4ர்மமாகும். பூமியின் வெப்பத்திலிருந்து வெளிவருகை, அயோநிஜத்வம், பாபோத்தரத்வம் இவற்றால் ஸ்வேத3ஜத்துக்கு உத்3பி4ஜ்ஜத்துடன் ஸாம்யம் உள்ளது. எனவே ஸ்வேத3ஜத்துக்கு ஶ்ருதியில் மூன்றாவதாயுள்ள 'உத்3பி4ஜ்ஜ'ஶப்3த3த்தால் ஸங்க்3ரஹம்(லக்ஷணயா வாச்யத்வம்) வருகிறது; முதல் ஶப்3த3த்தாலோ இரண்டாவது ஶப்3த3த்தாலோ அன்று.

இந்த ஸூத்ரத்தால் ஒரு ந்யாயம் சொல்லப்படுகிறது. ஒரு வஸ்துவுக்கு(ஸ்வேத3ஜத்துக்கு) இன்னொரு வஸ்துவுடன்(உத்3பி4ஜ்ஜத்துடன்) ஏரோ வகைகளில் ஸாம்யம் உள்ளது. முதல் வஸ்துவின்(ஸ்வேத3ஜத்தின்) வேறொரு த4ர்மத்தை (பஞ்சமாஹுதிநிரபேக்ஷத்வத்தை) இன்னொரு வஸ்துவும்(உத்3பி4ஜ்ஜமும்) கொண்டுள்ளதாக அறியப்படுகிறது. அப்போது இன்னொரு வஸ்துவை (உத்3பி4ஜ்ஜத்தை)க்குறிக்கும் சொல்லானது முதல் வஸ்துவையும் (ஸ்வேத3ஜத்தையும்)

லக்ஷணையாகக்குறிக்கும். இதுவே "ஸம்யோகஜஸ்ய த்ருதீயஸப்3த3ஸாரோத4"ந்யாயமாகும்

ப்ரக்ருதத்தில் ஒரு வஸ்து - அஸக்தன். இன்னொரு வஸ்து - அஜ்ஞன். அஸக்தி, அஜ்ஞாநம் என்ற இந்த இரண்டில் எது இருந்தாலும் உபாயாந்தரத்தை அநுஷ்டி2க்கவியலாது. எனவே உபாயாந்தராநுஷ்ட2ாநாப3ாவப்ரயோஜகத்வஸாம்யமானது அஸக்தி, அஜ்ஞாநம் என்ற இரண்டுக்கும் உள்ளது. இந்த வித3த்தில் அஸக்தனுக்கும், அஜ்ஞனுக்கும் ஸாம்யமுள்ளது. அஸக்தனிடமுள்ள அஸக்தியானது அஜ்ஞனிடமும் இருப்பதாக லோகத்தில் காணப்படுகிறது. எனவே இந்த ந்யாயத்தால் அஜ்ஞர்களைக்குறிக்கும் சொல்லான 'அஜ்ஞாநாம்' என்பது அஸக்தர்களையும் லக்ஷணையாகக்குறிக்கும். 'விஜாநதாம்' என்ற சொல் அப்படிக்குறிக்காது. ஆக, 'அஜ்ஞாநாம்' என்கிறவிதிலே அஸக்திலக்ஷணை யுக்தை. எனவே 'விஜாநதாம்' என்றவிடத்தில் அஸக்திலக்ஷணை என்னும் பக்ஷம் அநுபபந்நம்.

(4) மந்த3ாதி4காரிநிஷ்ட2த்வஸம்ப்ரதிபத்தியாலும் - மந்த3ாதி4காரியான அஜ்ஞனிடத்தில் அஸக்தி இருத்தலானது உலகில் காணப்படுதலாலும்.

(5) தம் பிள்ளையான ஸுகரைப்பின் தொடருகிறவரான வ்யாஸரைப்பார்த்து நீரில் மூழ்கிக்கிடக்கிறவர்களான ஸ்த்ரீகள் தங்களை மறைத்துக்கொண்டார்கள்; ஆனால் பிள்ளையான ஸுகரின் உருவத்தைக்கண்டு மறைத்துக்கொண்டார்களல்லர். அதைப்பார்த்துவிட்டு வினவிய வ்யாஸமுநிவரிடம் "உமக்கு ஸ்த்ரீபுருஷபே4த3பு3த்3தி4 உள்ளது; வடிகட்டின ஆத்மஸ்வரூபத்தில் நோக்குள்ளவரான உமது பிள்ளைக்கு அந்த பே4த3பு3த்3தி4 இல்லை" என்றார்கள்.

பக்கம் - 78

(1) இம்மநோரத2ஹேதுகமாக - இம்மநோரத2த்தை ஹேதுவாகக்கொண்டதாக

பக்கம் - 79

(1) விஸ்வாஸமாந்த்3யாதி3 என்ற 'ஆதி3'ஸப்3த3க்3ராஹ்யமாவது - ப்ராப்யருசிமாந்த்3யம்.

(2) கு3ருபூ4தந்யாஸம் - அதி4கமான அக்ஷரங்களின் உபயோக3ம்.

(3) ஸத்3ருஸங்களானவற்றுக்கே சேரப்படித்தல் வரும். இது ஒரு ந்யாயமாகும்.

பக்கம் - 80

(1) ஒருவனுக்கு ஏதோவொன்று ப்ரியமாயிற்றென்றால் அவனுக்கு ஸமாநமான பு3த்3தி4யையுடையவர்கள் யாவருக்கும் அது ப்ரியமாயிருக்கும் என்பது ந்யாயமாகும்.

(2) ஒரிடத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்த2த்தைப்பொருத்தமான இன்னொரு இடத்தில் ஸ்வீகரித்தல். (ஸ்ரீப4ா.3-3-1) இந்த ந்யாயத்தால் ஒரு ஆழ்வாருக்குச்சொல்லப்பட்ட கு3ணாதி3களின் த4ாரகத்வபா3த4கத்வங்கள் மற்றுமுள்ள ஆழ்வார்களுக்கும் வரும்.

பக்கம் - 81

(1) விஷயம் - கல்யாணகு3ணாதி3. ஸவிஷயவஸ்து - ப4க்தி. 'கல்யாணகு3ணங்களின் ப4க்தியிலும்' என்கிற ரீதியில் ஸூத்ரத்தில் ஸப்3த3ங்கள் இல்லை என்றர்த்த2ம். 'ஸ்வப4ாவவிஸேஷ' ஸப்3த3த்தாலே த4ாரகங்களாகவும், பா3த4கங்களாகவும் தோற்றுகை என்று ஸவிஷயவஸ்துவை விவக்ஷித்தாலும் அத்யந்தஸ்வாரஸ்யமில்லை. த4ாரகமாயும், பா3த4கமாயுமுள்ளது - கல்யாணகு3ணாதி3 - விஷயம். த4ாரகமாயும், பா3த4கமாயும் தோற்றுகை - ப4க்தி - விஷயவஸ்து என்று விவக்ஷித்தாலும் அத்யந்தஸ்வாரஸ்யமில்லை. ஏனெனில் த4ாரகமாயும், பா3த4கமாயும் தோற்றுகை கல்யாணகு3ணாதி3களுக்கு ஸ்வரஸம்; அவற்றை விஷயீகரித்த ப4க்திக்கு அஸ்வரஸம். எனவே ஸூத்ரத்திலுள்ள ஸப்தமிகள் விஷயத்வார்த்த2ங்களல்ல, அதி4கரணார்த்த2ங்கள் என்று காட்டுவதற்காக மாமுநிகள் இரண்டாவது யோஜனை பண்ணுகிறார்.

(2) நிறைய இருப்பவைகளை அநுஸரித்து மற்றவை நிர்வஹிக்கப்படவேணும். கீ3தாதி3களில் ப்ரபத்தியுடன் ஸஹபடி2தங்களான கர்மஜ்ஞாநப4க்திகள் உபாயங்கள். எனவே ப்ரபத்தியும் உபாயம்.

அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமிவ்யாக்2யாநம் – குறிப்புகள்

பக்கம் – 82

(1)	உபாயப்ரபத்தி	அநுபாயப்ரபத்தி
விதி4	ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத	மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ
மந்த்ரம்	திருமந்த்ரம்	த்3வயம்
ஸ்வரூபம்	ஆத்மஸமர்ப்பணம்	உபாயவரணம்
லக்ஷணம்	அத்4யவஸாயம்	ப்ரார்த்த2னை
அதி4காரம்	ஸ்வார்த்த2ப2லேச்ச2ா	பரார்த்த2ப2லேச்ச2ா
அங்க3ம்	ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதி3கள்	ஸாத4ரூபஸகலப்ரவ்ருத்திகளினுடையவும் ஸவாஸநத்யாக3ம்

(2) த4ர்மபுத்ராதி3களிடத்தில் ஸாத4நதயா ப்ரபத்தியின் அநுஷ்ட2ாநம் காண்கிறது. ப4க3வத்3-கீ3தாதி3களில் கர்மஜ்ஞாநப4க்திப்ரபத்திகள் என்று உபாயங்களோடே ஸஹபடி2தமாய்ப்-போருகிறது. ந்யாஸேனைவ ஆப்யதே(வ.த.) என்பது ஶ்ருதீயாஸ்ருதி.

(3) 'ஆசாரத3ர்ஶநாத்' – ப்3ரஹ்மவித்துக்களிடம் ப்ரத4ாநமாக கர்மாநுஷ்ட2ாநமாகிற ஆசாரமே காணப்படுவதால் வித்3யையானது கர்மத்துக்கு அங்க3ம்.

'தச்ச்2ருதே:' – 'வித்3யயா கரோதி' என்கிற ஶ்ருதீயாஸ்ருதியினால் வித்3யையானது கர்மத்துக்கு அங்க3ம் என்னுகிறது. ப்ரபத்திக்கு உபாயதயா ப்ரயோக3ம் உண்டு என்பதற்கு த4ர்மபுத்ராதி3களின் ஸாத4நதயா அநுஷ்ட2ாநமும், 'ந்யாஸேனைவாப்யதே' என்ற ஶ்ருதீயாஸ்ருதியும் காரணங்கள்; ப்3ரஹ்மவித்துக்களின் ப்ரத4ாநதயா கர்மாநுஷ்ட2ாநமும் 'வித்3யயா கரோதி' என்ற ஶ்ருதீயா-ஸ்ருதியும் வித்3யையானது கர்மத்துக்கு அங்க3ம் என்பதற்குக்காரணங்களாவதைப்போல.

(4) ஸம்ப3ந்த4த்துக்கு அப4ாவப4ாஸநரூபதே3ாஷஹேதுவாம் – ஸம்ப3ந்த4த்தை இல்லாததாகத்-தோற்றச்செய்யும் தே3ாஷத்துக்கு ஹேதுவாம்.

(5)தத்3வத3ஸம்ப3ந்த4ாப4ாவப4ாஸமாம் –அதைப்போலவே அஸம்ப3ந்த4த்தைக்காட்டக்கூடியதாகும்.

பக்கம் – 83

(1) ப்ரத்யாயயதி – காட்டிக்கொடுக்கிறது.

(2) ஸம்ப4ாவிதப்ராமாண்யையான ப்ரதீதி – ப்ராமாண்யத்தை உடையதான ப்ரதீதி. த3ர்ஶநக்ஷண ஆபாத: ததை2வ ஆகர்ணநக்ஷண: – பார்க்கும் க்ஷணம் ஆபாதம், அப்படியே கேட்கும் க்ஷணமும்.

(3) ஸங்கோசத்தில் ப்ரமாணமில்லாமையாலே – 'ஏக'ஶப்த3–ஏவகாரங்கள் ஸித்3தே4ாபாயாந்தரத்-துக்கும் வரணத்தின் உபாயத்வத்துக்கும் ப்ரதிக்ஷேபகங்களாக இருக்கும்போது ஸித்3தே4ாபா-யாந்தரத்துக்கு மட்டும் ப்ரதிக்ஷேபகங்கள் என்று ஸங்கோசிப்பதில் ப்ரமாணமில்லாமையாலே.

(4) ஸித்3தே4ாபாயமான ப4க3வானுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு ப்ரதிப3ந்த4கம் உபாயாந்தரம். உபாயாந்தராப4ாவமே ப்ரதிப3ந்த4காப4ாவம். அந்த ப்ரதிப3ந்த4காப4ாவமே ப்ரபத்தியாகும்.

(5) ப்ரதிப3ந்த4காப4ாவமிருந்தால் கார்யமுண்டாகிறது, ப்ரதிப3ந்த4கமிருந்தால் கார்ய-முண்டாவதில்லை. இப்படி ப்ரதிப3ந்த4காப4ாவத்துக்கு அந்வயவ்யதிரேகஸாலித்வமுள்ளது. ஆயினும் ஸாமக்3ர்யநுப்ரவேஶமில்லை, ஸாமக்3ரியானது ப4ாவரூபமானதையால். மணியினால் தடுக்கப்பட்ட நெருப்பு த3ஹிப்பதில்லை. மணியை எடுத்துவிட்டால் நெருப்பு த3ஹிக்கிறது. எனவே மண்யப4ாவமாகிற ப்ரதிப3ந்த4காப4ாவந்தானே த3ாஹஹேது என்றால் அன்று, நெருப்பினுடைய ஶக்தியே த3ாஹஹேதுவாகும்.

(6) கு3ரூபாயஸாத்4யமான ப2லத்தைத்தருதல் ப4க3வானுடைய உபாயத்வம் என்னலாகாது.

(7) பன்னிரண்டு வருடங்கள் சாந்த்3ராயணவ்ரதத்தை அநுஷ்டி2க்க இயலாதவனுக்கு.

பக்கம் – 84

(1) ப2லம், தத்காமனை, நிமித்தம் இவைகளிலிருந்து ப்ரபத்தியானது வேறுபட்டிருப்பதாலும், அது அதி4காரிவிஶேஷணமாயிருந்தால் அதற்கு விதி4யின் அந்வயம் வாராமல் போகவேண்டி-வருமாதலாலும் ப்ரபத்திவிதி4யில் விதே4யாந்தரம் இல்லாதபடியாலும் அது அதி4காரி-விஶேஷணமன்று.

(2) தாந் – ப்ரபந்நர்களான அவர்களை. த்வா – ஶரணம்பண்ணின உன்னை. ந: – ப்ரபந்நர்களான நம்மை. இவ்விடங்களில் ப்ரபத்தியானது அதி4காரிக்கு விஶேஷணமாகச்சொல்லப்பட்டுள்ளது.

(3) அந்யத்ர – ஸாத்4யோபாயங்களில்.

(4) அதி4காரத்துக்கு ஸித்3த4த்வமானது வித்4யந்தராதீ4நமான அநுஷ்டா2நத்தாலே வருகிறது, அல்லது ஸ்வத ஏவ வருகிறது. 'அக்3நீந் ஆத3தீ4த' (அக்3நிகளைக்கொண்டுவா) , 'ஸ்வாத்4யாயோ-த்4யேதவ்ய:' (வேத3மானது ஓதப்படவேணும்) என்கிற வேறு விதி4களால் அக்3நியைக்-கொண்டுவருதல், வேத3த்தின் அத்4யயநம் என்ற அநுஷ்டா2நங்கள் ஸித்3தி4க்கின்றன. 'ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்க3காமோ யஜேத'(ஸ்வர்க்க3த்தில் விருப்பமுடையவன் ஜ்யோதிஷ்-டோமயாக3த்தால் பூஜிக்கக்கடவன்) என்ற க்ரதுவிதி4யால் அந்த அநுஷ்டா2நங்கள் ஸித்3தி4க்க-வில்லை. எனவே அக்3நி, வித்4யை என்ற இரண்டுக்கும் க்ரத்வதி4காரத்வமானது அந்த விதி4க-ளாலேயே ஸித்3தி4க்கிறது; 'யஜேத' என்ற க்ரதுவிதி4யால் ஸித்3தி4க்கவில்லை. அக்3நியும், வித்4யையும் உபாயமாக இல்லாமல் அதி4காரமாக இருப்பதால்தான் அதி4காராத்4யாயத்தில் (பூ.மீ.6) உள்ள ஸூத்ரங்களால் விசாரிக்கப்படுகின்றன. ஆகையிறே அத்4யயநவிதி4க்கு அபஶூத்3ராதி4கரணத்தில் சொல்லப்படும் அதி4காரிநியமமானது அத்4யயநவிதி4யின் அநுக்3ரஹத்தால் கிடைக்கக்கூடிய அதி4காரத்தை ப2லமாக உடையதுஎன்று மீமாம்ஸகராலே சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் :– அத்4யயநவிதி4யானது, அத்4யயநம் க்ரதுவுக்கு அதி4காரம் என்றும், தத்3த்வாரா த்ரைவர்ணிகத்வம் அதி4காரம் என்றும் தெரிவிக்கிறது என்று மீமாம்ஸகரால் சொல்லப்பட்டது. அவ்வாறே உபாயவரணவிதி4யானது உபாயவரணம் உபாயத்துக்கு அதி4காரம் என்று காட்டுகிறது. அதாவது, ப4க3வானுகிற உபாயம் இவனை ஸ்வீகரிப்பதற்கு இவனுடைய வரணம் அதி4காரம் என்று காட்டுகிறது.

வேறொரு விதி4யால் விதி4க்கப்பட்ட ஒன்றுக்கு இன்னொரு விதி4யால் அநுவதி3ப்படுதல் கூடும். எந்த த4ர்மத்தை அல்லது க்ரியையை அல்லது த்3ரவ்யத்தை உடையவர்களுக்கு உபாயமானது விதி4க்கப்படுகிறதோ, அந்த த4ர்மம் அல்லது க்ரியை அல்லது த்3ரவ்யம் அதி4காரமாகும். உபாயத்-திநுடைய விதே4யத்வமும் அறியப்படாமலிருந்துகொண்டு அறிவிப்புக்கு விஷயமாகையாம் சிலவிடங்களில்; இன்னும் சிலவிடங்களில் ப்ரவர்த்தியாமல் இருப்பவனை ப்ரவர்த்திக்கச்செய்யும் கட்டளைக்கு விஷயமாகையாம். இங்கே பூர்வார்த்த4த்திலே 'வ்ரஜ' என்று விதி4க்கப்பட்ட வரணத்தை (ஸ்வீகாரத்தை) உத்தரார்த்த4த்தில் 'த்வா' என்று அநுவதி3த்து, 'அஹம், மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்று உபாயத்தை அபேக்ஷியாமல் ரக்ஷிக்கிற ஸித்3தே4ாபாயம் அறியாததை அறிவித்தலாகிற விதி4க்கு விஷயமாக்கப்படுகிறது. பிறந்ததுமுதல் ஏழு வயது ஆகாதவரை ஒருவனுக்கு உபநயந-ஸம்ஸ்காரத்துக்குத்தகுதியில்லை. அவ்வாறே ஒருவனிடம் வரணம் இல்லையெனில் உபாயத்தை அபேக்ஷியாமல் இவனை ப4க3வான் ரக்ஷித்தல் என்பதும் இல்லை என்று காட்டுவதே வரணமாகிற அதி4காரத்தை அநுவதி3த்தலுக்கு ப்ரயோஜநமாகும்.

ஸ்வத ஏவ ஸித்3த4தையையுடைய ப2லகாமனையைப்போல், ஸ்வத ஏவ ஸித்3த4தையையுடையது ஸாந்நாய்யம் (பாலேட்டுடன் கலந்து ஸமர்ப்பிக்கப்படும் பதா3ர்த்த2ம்). அது ஸோமயாக3த்துக்கு அதி4காரமாகிறது. ஸோமயாக3ம் உபாயம், ப்ரயாஜாதி3கள் அங்க3ங்கள், ஸாந்நாய்யம் உபாய-மன்று, அங்க3முமன்று, ஆயினும் ப2லஸாத4நம். அது 'அதி4காரிவிஶேஷணம்' என்ற ஶப்3த3த்தால் வழங்கப்படுகிறது. வித்4யந்தராதீ4நமான அநுஷ்டா2நத்தை மூலமாகக்கொண்ட ஸித்3த4தையை உடையவை அக்3நியும், வித்3யையும். இவையும் உபாயமோ, அங்க3மோ அல்ல; ஆயினும் ப2லஸாத4நங்கள். இவையும் 'அதி4காரிவிஶேஷணம்' என்ற ஶப்3த3வாச்யங்களாகின்றன. பர-வித்3யையை (ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநத்தை) அதி4காரமாகக்கொண்டது ஆத்மாவலோகநம் (ஆத்ம-த3ர்ஶநம்). இங்கு ப4க்தியோக3ம் உபாயம், ஆத்மாவலோகநம் அங்க3ம். பரவித்3யையானது உபாயமோ, அங்க3மோ அன்று; ராக3ப்ராப்தமான வேதா3ந்தார்த்த2விசாரரூபமான அநுஷ்டா2-நத்தை மூலமாகக்கொண்ட ஸித்3த4தையை உடையது. இது (பரவித்3யை) ப4க்தியோக3த்துக்கு அதி4காரிவிஶேஷணமாகும். இப்படி உபாயமாகவோ, அங்க3மாகவோ அன்றிக்கே ஸ்வத ஏவ ஸித்3த4தையை உடையதாகவோ வித்4யந்தராதீ4நாநுஷ்டா2நமூலகமான ஸித்3த4தையை உடைய-தாகவோ உள்ள த4ர்மம் அல்லது க்ரியை அல்லது த்3ரவ்யம் அதி4காரிவிஶேஷணமாகும். ப்ரபத்தியானது இந்த வகையில் அதி4காரிவிஶேஷணமாகிறது.

விளக்கம் :– சரமஶ்லோகத்தின் உத்தரார்த்த4மானது ஸித்3தே4ாபாயத்துக்கு விதி4யாகும் (அஜ்ஞாத-ஜ்ஞாபகமாகும்). பூர்வார்த்த4ம் வரணத்துக்கு விதி4யாகும்(அப்ரவ்ருத்தப்ரவர்த்தகமாகும்).

உத்தரார்த்த₄த்தில் 'த்வா' என்பதற்கு ஶரணயுக்தனான உன்னை என்றர்த்த₂ம். இங்கே ஸர்வபாபவிமோசநமாகிற ப₂லத்துக்கு உபாயம் 'அஹம்' என்று சொல்லப்பட்ட ப₄க₃வான். அங்க₃ம் ஸர்வத₄ர்மபரித்யாக₃ம். ஶரணமானது உபாயமன்று, அங்க₃முமன்று; ஆயினும் ப₂லஸாத₄நம். உபாயவிதி₄க்கு பி₄ந்நமான ஶரணவித்₄யதீ₄நமான அநுஷ்ட₂ாநம். ஆக, வித்₄யந்தராதீ₄நமான அநுஷ்ட₂ாநமாக ஶரணம் இருக்கிறபடியால் அது ஸித்₃த₄ம். எனவே ஶரணமானது அதி₄காரிவிஶேஷணம்.

(5) நிஷேத₄விரோத₄த்தாலே - நிஷேத₄ம் சரமஶ்லோகத்திலுள்ள 'ஏக'ஶப்₃த₃ம். இது ஶரணத்துக்கு உபாயப₄ாவத்தைத்தவிர்க்கிறது.

பக்கம் - 85

(1) ப₄க்திக்கும் ப்ரபத்திக்கும் ப்ரமாணங்களில் வேறுபாடு இருப்பதால் ப₄க்தியை ப்ரபத்திக்கு ப்ரதிப₃ந்தி₄யாக்கமுடியாது.

(2) உபாயத்தையும், அங்க₃த்தையும் காட்டிலும் ப்ரபத்தியானது பி₄ந்நமாக இருக்கிறபடியாலும், விதி₄யுடன் அந்வயிக்கிறபடியாலும், விதே₄யாந்தரமானது(உபாயமாக விதி₄க்கப்படுமவனாக வேறொருவன்) இருககிறபடியாலும் அது அதி₄காரிவிஶேஷணம்.

(3) கர்மகக்ஷம் - புண்யபாபங்களாகிற கர்மப்புதரை. யோக₃ாக்₃நி மட்டுமே கொளுத்தும்.

(4)இந்த தேவனானவன் பரத்வத்தையுடையவன், பூ₄தங்களிடம் இரக்கமுடையவன், அநுக்₃ரஹமாகிற பு₃த்₃தி₄யையே நித்யமாக உடையவன். இந்த அநுக்₃ரஹமானது அவனிடமுள்ள மூன்றாவது கு₃ணமாகும். இந்த கு₃ணத்தைப்பற்றின விஶ்வாஸாத்மகமான ஜ்ஞாநத்தையுடையவன் சேதநன். ப₄க₃வான் உபேக்ஷகன், கர்மத்தின்படியே ப₂லத்தைக்கொடுப்பவனாதலால், என்ற மதியானது ப₄க₃வானுடைய மூன்றாவது கு₃ணமான அநுக்₃ரஹத்தை எப்பொழுதும் அழிக்கக்கூடியதாகும்.

(5) இரக்கம், அநுக்₃ரஹைகதீ₄ இவற்றையுடையவன் ப₄க₃வான் என்ற ஜ்ஞாநரூபமான விஶ்வாஸத்துக்கு விரோதி₄ உபேக்ஷகத்வத்துக்கு ஹேதுவான கர்மப₂லதா₃யித்வஜ்ஞாநம் என்று சொல்லுகையாலே ப்ரபத்திக்கு அநுபாயத்வம் ஸித்₃த₄ம். ப்ரபத்தி உபாயமாகில் தத்தத்கர்மங்களுக்கு ஸ்வர்க்க₃நரகங்கள் ப₂லமாகிறப்போலே ப்ரபத்திக்கும் காலவிஶேஷத்தில் ஏற்படும் ப₂லத்துக்கு ஸாத₄நமாகும் தன்மை உண்டாகையாலே யத₂ாகர்மப₂லதா₃யித்வமானது அநுபேக்ஷகத்வஹேதுவாகிவிடும்.

விளக்கம் :- தத்தத்கர்மப₂லதா₃யித்வமானது அநுக்₃ரஹத்தை ஏற்படுத்தாது. தத்தத்கர்மப₂லதா₃யித்வம் மட்டும் இருந்தால் அநுக்₃ரஹத்துக்கு உபயோக₃மில்லையாதலால் அநுக்₃ரஹம் என்ற கு₃ணமே அவனிடம் இல்லையாகிவிடும். அப்போது ஶ்லோகத்தில் தத்தத்கர்மப₂லதா₃யித்வமானது ப₄க₃வானுடைய அநுக்₃ரஹத்தை அழிக்கும் என்று சொன்னது தவறாகிவிடும், அநுக்₃ரஹம் என்பதே அவனிடம் இல்லாதபடியால். இருக்கும் கு₃ணத்தைத்தானே அழிக்கமுடியும்? ஆக, ப்ரபத்தி உபாயமாகில் அவனிடமுள்ள அநுக்₃ரஹம் என்ற கு₃ணத்துக்கு உபயோக₃மில்லாமற்போகையாகிற அநிஷ்டம் வருகிறது. எனவே ப்ரபத்தி உபாயமன்று.

(6) ப₄க₃வானிடம் அபேக்ஷாப்ரதீக்ஷை உள்ளது. இவனிடமுள்ள ப்ரபத்தியானது உபாயமாயிற்றென்றால், ப₂லத்துக்காக இவன் ப₄க₃வானை அபேக்ஷிக்கவேண்டியதில்லை, அநுஷ்டி₂த்த உபாயத்துக்கு ப₂லங்கொடுத்தல் என்பது ப₄க₃வானுக்குக்கர்த்தவ்யமாகிவிடுகிறபடியால். அப்போது ப₄க₃வானிடமும் அபேக்ஷாப்ரதீக்ஷை இராது. அது இருக்கிறபடியால் இவனிடமுள்ள ப்ரபத்தியானது உபாயமன்று என்று தேறுகிறது.

(7) ரக்ஷாப₄ரம் - ரக்ஷணப்பொறுப்பு. ப்ரபத்தி உபாயமாகில் ரக்ஷணப்பொறுப்பு இதுவேயாகையாலே, ப₄ரந்யாஸத்துக்கு(பொறுப்பை வைத்தலுக்கு) ஸ்வரூபநாஶம் வருகிறது. ப்ரபத்தி உபாயமானால் ப₄ராநுஷ்ட₂ாநம்(பொறுப்பைத்தானே வைத்துக்கொண்டிருத்தல்) இவனிடம் உள்ளதாகத்தேறும். ப்ரபத்திஸ்வரூபமாவது ப₄ரந்யாஸமாகும்(பொறுப்பை ப₄க₃வானிடம் வைத்தலாகும்). அதற்கு முரணானது ப₄ராநுஷ்ட₂ாநமாகும்(பொறுப்பைத்தானே வைத்துக்கொண்டிருத்தலாகும்). எனவே ப்ரபத்தி அநுபாயம்.

(8) ப₄க்திஸ்த₂லத்தில் அங்க₃ப்ரபத்தியின் ப₂லம் ப₄க்த்யுத்பத்தி. அது ப₄க₃வந்நிரபேக்ஷமான ப்ரபத்தியினாலேயே ஸாதி₄க்கப்பட்டுவிடுகிறது. அவ்வாறே அதி₄காரிவிஶேஷவிஷயத்தில் ப₄க்திஸ்த₂ாநத்தில் உபதே₃ஶிக்கப்பட்ட ப்ரபத்தியே ப₄க₃வானை எதிர்பாராமல் ப₂லத்தை ஸாதி₄த்துக்-

கொடுக்கிறது. எனவே ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வம் இன்றிக்கேயொழியும்.

பக்கம் - 86

(1) கிம் குர்ம:? - என்னசெய்வோம்? நீங்கள் சொல்லும் யுக்தியைப்பார்த்தால் ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வம் இன்றிக்கேயொழிகிறது. ப்ரபத்திஸ்வரூபத்தைப்பார்த்தால் ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வம் வருகிறது. எனவே என்ன செய்வோம் என்கிறார்கள் பூர்வபக்ஷிகள்.

(2) ப4க3வானே உபாயம் என்ற பு3த்3தி4க்கு அந்யதா2ஜ்ஞாநத்வத்தை நீக்குவதற்காக நீங்கள் யத்நம் பண்ணவேணும் என்பது ஸித்3தா4ந்தியின் பதில். ப4க்திநிரபேக்ஷமாக ப4க3வான் இருக்கையே ப்ரபத்திக்கு விஷயம் என்று பூர்பக்ஷிகள் கூறினால் பதில் கூறுகிறோம், கேண்மின். யாவனொருவனுக்கு ப்ரபத்தி உபாயமோ அந்த உபாயத்தையொழிந்த உபாயத்தை அபேக்ஷியாதே அவனை ரக்ஷிக்கையானது ப4க3வான் அவனுக்கு உபாயம் என்று சொல்லுவதற்குக்காரணமாகாது; எந்த உபாயத்தையும் அபேக்ஷியாமல் ப4க3வான் ஒருவனை ரக்ஷித்தால்தான் ப4க3வானே அவனுக்கு உபாயம் என்று சொல்லமுடியும். இல்லையெனில் கடி2னமான உபாயங்களை அநுஷ்டி2க்க முடியாதவர்கள் சாஸ்த்ரம் சொன்ன ரீதியில் எளிய உபாயங்களை அநுஷ்டி2க்கும்போது அவர்கள் எல்லாருக்குமே ப4க3வான் உபாயமாகிறான் என்ற நிலை ஏற்படும்.

ஆக்ஷேபம்:- இவனுடைய ரக்ஷணப்பொறுப்பை ப4க3வான் ஏற்றுக்கொண்டிருத்தலே ப4க3வானுக்கு உபாயாந்தரஸ்தா2நநிவேசமாகும். அப்படி ப4க3வான் இவனுடைய ரக்ஷாப4ரத்தை ஸ்வீகரிப்பதற்கு இவன் பண்ணும் ப4ரந்யாஸமானது ஹேது. எனவே ப்ரபத்திக்கும் உபாயத்வம் ஸித்3தி4க்கிறது. ப4க3வான் இவனுடைய ரக்ஷைக்குக்காரணமாவதால் அவனுக்கும் உபாயத்வம் ஸித்3தி4க்கிறது.

ஸமாதா4நம்:- ப4ரஸ்வீகாரத்துக்கே ப4ரந்யாஸம் காரணமாவதால்,அது அந்யதா2ஸித்3த4மாகிறது (வேறு வகையில் வாழ்ந்துவிடுகிறது). அதாவது ப2லத்துக்கு ஸாத4நமாகாமல் ப4ரஸ்வீகாரத்தை ப4க3வான் பண்ணுவதற்கு ஸாத4நமாக நின்றுகொண்டு வாழ்ந்துவிடுகிறது. எனவே ப4ரந்யாஸம் ப2லத்துக்கு அநுபாயமாம்.

ஆக்ஷேபம்:- ப4ரந்யாஸமானது வ்யாபாரமாகையால் அந்யதா2ஸித்3தி4யில்லை.

விளக்கம் :- ஜ்ஞாநம், ப்ரமாணம் முதலியவற்றுக்கு அந்யதா2ஸித்3தி4(தன் கார்யமில்லாமல் வாழ்தல்) வருமேயொழிய வ்யாபாரத்துக்கு அந்யதா2ஸித்3தி4 வராது. உதா3ஹரணம் - பக்வாந்நத்தைப்பெறுவதற்காகத்தளிகை என்ற வ்யாபாரத்தை ஒருவன் நடத்துகிறான் என்றால் பக்வாந்நமாகிற ப2லத்தைத்தவிர்ந்த வேறு ப2லத்தை அவன் அடைந்தால் தளிகை என்ற வ்யாபாரம் வாழாது. தளிகையைப்பண்ணுதொழிந்தான் என்றே தேறிநிற்கும். அவ்வாறே ப4ரந்யாஸமானது மோக்ஷப2லத்துக்காகப்பண்ணப்படும் வ்யாபாரம்.அது அந்த ப2லத்தைக்கொடுக்கவில்லையென்றால் அந்த வ்யாபாரமே வாழாது. எனவே ப4ரந்யாஸத்துக்கு அந்யதா2ஸித்3தி4 இல்லை என்பது பூர்வபக்ஷியின் ஆக்ஷேபம்.

ஸமாதா4நம் :- ப4ரந்யாஸம் அநந்யதா2ஸித்3த4மாகில் தானும் ப4ரமாகையாலே ஸ்வஸ்வரூபோச்சே2த3ம் ப்ரஸங்கி3க்கும்.

விளக்கம் :- ப4ரந்யாஸம் தன் கார்யமின்றிக்கே வாழாதெனில், அதாவது மோக்ஷப2லத்துக்கு அது தப்பாத உபாயமென்னில், அதுவே ப4ராநுஷ்டா2நமாகிவிடுகிறது. ப4ராநுஷ்டா2நம் (பொறுப்பைத்தானே வைத்துக்கொள்ளுதல்) சேதநனிடம் வந்துவிட்டால் ப4ரந்யாஸம் அழிந்துவிடுகிறது என்ற நிலை ஏற்படும்.

ஆக்ஷேபம் :- து3ஷ்கரப4ரமாத்ரத்தை ப4க3வான் ஸ்வீகரிக்கிறான்.

விளக்கம்:- ப்ரபத்தி என்பது ஸுகரப4ரம். ப4க்தியோக3ம் என்பது து3ஷ்கரப4ரம். து3ஷ்கரப4ரத்தை மட்டும் ப4க3வான் ஸ்வீகரிக்கிறான், எனவே சேதநனிடம் து3ஷ்கரப4ராநுஷ்டா2நமில்லை. அந்த து3ஷ்கரப4ரத்தை ப4க3வானிடம் வைத்துவிட்டான். எனவே, ப4ரந்யாஸஸ்வரூபத்துக்கு அழிவு வரவில்லை. (இது பூர்வபக்ஷியின் எண்ணம்.)

ஸமாதா4நம்:- அப4க்ஷ்யப4க்ஷணரூபபாபத்தின் ப்ராயச்சித்தத்துக்காக சாந்த்3ராயணவ்ரதத்தைப்பன்னிரண்டு வருஷம் அநுஷ்டி2த்தல் என்பது து3ஷ்கரப4ரம். ஸேதுஸ்நாநம் செய்துவருதல் என்பது அநுகல்பம். ப4க3வான் இங்கே து3ஷ்கரப4ரத்தை ஸ்வீகரியாமல் அநுகல்பத்துக்கே பாபநிவ்ருத்தியாகிற ப2லத்தைக்கொடுக்கிறான். எனவே து3ஷ்கரப4ரஸ்வீகாரம் வ்யர்த்த2ம். ஆகையால் து3ஷ்கரப4ரத்தை ப்ரபந்நன்விஷயத்தில் ப4க3வான் ஸ்வீகரிக்கிறான் என்றால் ஸ்வீகரிப்பவனான ப4க3வானுக்கு மட்டுமே உபாயத்வம் வரும்.எனவே உபாயாந்தரஸ்தா2ந-

நிவேதநரூபமான ப4ரந்யாஸத்துக்கு அநுபாயத்வம் ஸித்3த4ம்.

(3) 'த்3ருட4மாக இல்லாத யஜ்ஞங்களாகிற ஓடங்களால் ப்3ரஹ்மவான் அடையப்படமுடியாதவன்' என்று முண்ட3கோபநிஷத்து ஓதுகிறது. ப்ரபத்தியும் க்ஷணகாலவர்த்தித்வம், விஸ்வாஸ-மாந்த்3யஸம்ப4வம் என்பவைகளால் அத்3ருட4மான யஜ்ஞமாக உள்ளது. எனவே அது அநுபாயமாம்.

(4) 'என்னுடைய ஸ்வீகாரரூபையாயுள்ள ப்ரபத்திக்குங்கூட மனஅடக்கமில்லாதவர்களான சிலர் உபாயத்வம் இருப்பதாகக்கூறுகிறார்கள். அவர்கள் அப்படியிருந்துகொண்டு என்னையே ப2லமாக அடையவிரும்புகிறார்கள்' என்பது விஹகே3ந்த்3ரஸம்ஹிதையிலுள்ள வசநம். மனஅடக்க-மில்லாமை - ஸ்வரக்ஷணத்தில் கிஞ்சித்தும் தனக்கு அந்வயமில்லை என்ற அடக்கத்தைப்பெறாமை. 'ஸ்வீகாரரூபையான ப்ரபத்தியானது உபாயம்' என்பது மனஅடக்கமில்லாதவர்களின் கருத்து என்று கூறப்பட்டிருப்பதால் வஸ்துஸ்தி2தியில் அது அநுபாயம் என்று தேறுகிறது.

(5) ப்ரபத்தி: அநுபாயா, உபாயஸ்வீகாரரூபத்வாத், வ்யதிரேகேண யஜ்ஞாதி3வத், ஈஸ்வரவச்ச. எது உபாயமோ அது உபாயஸ்வீகாரமன்று என்பது வ்யதிரேகவ்யாப்தி. யஜ்ஞாதி3களும், ஈஸ்வரனும் உபாயங்கள், உபாயஸ்வீகாரங்களல்ல. எனவே யஜ்ஞாதி3களும், ஈஸ்வரனும் வ்யதிரேகத்3ருஷ்டாந்தங்கள்.

(6) 'துல்யம் து த3ர்ஶநம்'(ப்3ர.ஸூ.3-4-9). ப்3ரஹ்மவித்துக்களிடம் கர்மாநுஷ்டா2நம் காணப்படு-வதால் வித்3யையானது கர்மத்துக்கு அங்க3ம் என்னவொண்ணாது. வித்3யையானது அங்கி3யாக-விருந்தாலும் கூட கர்மாநுஷ்டா2நமானது துல்யமாகக்காணப்படுகிறது. இது எப்படித்தெரிகிறது என்றால், ப்3ரஹ்மவித்துக்களிடையே கர்மத்தின் அநநுஷ்டா2நமும் காணப்படுவதால். ப2லாபி4-ஸந்தி4ரஹிதங்களான கர்மங்கள் ப்3ரஹ்மவித்3யைக்கு அங்க3மாவதால் அவற்றை அநுஷ்டி2க்-கிறார்கள். ப2லார்த்த2ங்களாயுள்ளவை மோக்ஷத்தை ப2லமாகவுடைய ப்3ரஹ்மவித்3யைக்கு விரோதி4களாகையால் அவற்றை த்யஜித்துவிடுகிறார்கள். கர்மம் அங்கி3யாகவிருந்தால் அதை ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் த்யஜிக்க முடியாது. இப்படிக்கர்மத்தின் அநுஷ்டா2நம் அநநுஷ்டா2நம் என்ற இரண்டும் ப்3ரஹ்மவித்துக்களிடம் இருப்பதால் கர்மாநுஷ்டா2நத3ர்ஶநம் அநியதம். எனவே கர்மாநுஷ்டா2நம் காணப்படுவதையிட்டு அவர்கள் அங்கி3யாகத்தான் கர்மத்தை அநுஷ்டி2க்கிறார்-கள் என்று நியமிக்க முடியாது. அவ்வாறே தத்த்வவித்துக்களுக்கு அதி4காரிவிஶேஷணம் ஸித்3தி4ப்பதற்காக அவர்களிடம் ப்ரபத்த்யநுஷ்டா2நம் அபேக்ஷிதமாகையாலே அவர்களிடமுள்ள ப்ரபத்தியின் அநுஷ்டா2நமானது உபாயத்வேந அநுஷ்டா2நமென்று நியமிக்கவொண்ணாது.

(7) 'யதே3வ வித்3யயா கரோதி ... ததே3வ வீர்யவத்தரம் ப4வதி' என்பதில் 'வித்3யயா' என்ற த்ருதீயாஸ்ருதி உள்ளது. 'வித்3யயா கரோதி' என்றுள்ள இந்த த்ருதீயாஶ்ருதியினால் கர்மத்துக்கு வித்3யை அங்க3ம் என்பது பூர்வபக்ஷம். இந்த ஶ்ருதியானது எல்லா வித்3யைகளையும் விஷயமாகக்-கொண்டதன்று. உத்3கீ3த2வித்3யையை மட்டும் விஷயமாகக்கொண்டது என்பது ஸித்3தா4ந்தம். 'வித்3யயா' என்ற பத3ம் 'யச்ச2ப்3த3த்துடன் கூடியிருப்பதால் அநுவாத3ரூபமாக ஆகிவிடுவதால் ப்ரமாணாந்தரஸாபேக்ஷமாக ஆகிவிடுகிறது. எனவே ஸ்வத: அர்த்த2நிஶ்சயஸாமர்த்2யம் அதற்கு இல்லையாகையால் 'வித்3யயா' என்ற பத3மானது ஏகபத3ஸாமர்த்2யரூபமான ஶ்ருதியாக ஆகாது. 'யச்ச2ப்3த3ம் எதைக்குறிக்கிறது என்ற கேள்வி வர, ப்ரகரணவஶத்தால் உத்3கீ3த2த்தை அங்க3மாக-வுடைய கர்மத்தையே குறிக்கிறது என்று விடை கிடைக்கும். எனவே 'வித்3யயா' என்ற பத3ம் ஸர்வவித்3யைகளையும் குறிக்காது, உத்3கீ3த2வித்3யையை மட்டும் குறிக்கும். எனவே உத்3கீ3த2-வித்3யை மட்டும் கர்மத்துக்கு அங்க3மாகுமேயொழிய ஸர்வவித்3யைகளும் கர்மத்துக்கு அங்க3மாகமாட்டா.

அவ்வாறே 'ந்யாஸேநைவாப்யதே' (ந்யாஸத்தாலேயே அடைகிறான்) என்ற த்ருதீயாஶ்ருதியும் உபாயப்ரயோக3த்தையுடைய ப்ரபத்தியானது ஸாத4நம் என்று காட்டுமேயொழிய அநுபாய-ப்ரயோக3த்தையுடைய ப்ரபத்தியும் ஸாத4நம் என்று காட்டாது. ஏனெனில் 'ஸாத4நாந்தரங்களால் கிட்டாத ப2லங்கள் ந்யாஸத்தாலேயே கிட்டுகின்றன' என்று அந்த வாக்யம் உள்ளது. ஸாத4நாந்த-ரத்துக்குத்துல்யமாக ந்யாஸம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் ஸாத4நப்ரயோக3த்தையுடைய ப்ரபத்தி*மட்டுமே 'ந்யாஸ'ஶப்3த3ார்த்த2மாகிறது; அஸாத4நப்ரயோக3த்தையுடைய ப்ரபத்தியானது அங்கே 'ந்யாஸ'ஶப்3தா3ர்த்த2மாக ஆகாது.

(8) 'தேந தேநாப்யதே தத்தந்ந்யாஸேநைவ மஹாமுநே । பரமாத்மா ச தேநைவ ஸாத்4யதே

புருஷோத்தம: ॥' என்ற வாக்யத்தில் 'ந்யாஸேனைவ', 'தேனைவ' என்றவிடங்களிலுள்ள ஏவ-காரமானது த்ருதீயையின் ஸாமர்த்2யத்தைத்தடுத்துவிடுகிறது. எனவே 'ந்யாஸேந' என்பதிலுள்ள த்ருதீயையானது ஸாமர்த்2யவிஶிஷ்டபத3மாகிற ஶ்ருதியாக ஆகாது. ஶ்ருதியாக இருக்கும் பத3த்துக்குத்தான் விதி4ஶக்தி உண்டு. ஏவகாரவிஶிஷ்டமான த்ருதீயைக்கு ஶ்ருதித்வம் இல்லாதபடியால் விதி4ஶக்தி இல்லை.

'ஶரணம் வ்ரஜ' என்ற வாக்யத்தில் வரணம்(ந்யாஸம்) விதி4க்கப்பட்டுள்ளது. 'அஹம் த்வா' என்று தொடங்கும் வாக்யத்தில் 'த்வா'(வரணயுக்தனான உன்னை) என்று வரணமானது விஶேஷண-மாக அநுவதி3க்கப்பட்டுள்ளது. இத்தால் வரணத்துக்கு அதி4காரத்வம் ஸித்3தி4க்கிறது. அதி4கார-த்வமானது ப2லத்துக்கு ப்ரயோஜகத்வமாகும். அந்தப்ரயோஜகத்வத்தை 'ந்யாஸேனைவ' என்ற வாக்யம் அநுவதி3க்கிறது. எனவே அதற்கு ந்யாஸம் உபாயம் என்று போ3தி4க்கும் ஶக்தியில்லை.

(9) உபாயத்வம் நிஷித்3த4மாகையாலே - ஶரணவரணத்துக்கு உபாயத்வம் நிஷித்3த4மாகையாலே.

பக்கம் - 87

(1) 'உபாயாபாயஸம்யோகே3 நிஷ்ட2யா ஹீயதேऽநயா । அபாயஸம்ப்லவே ஸத்3ய: ப்ராயஶ்சித்தம் ஸமாசரேத் ॥' ...

(1) 'உபாயாபாயஸந்த்யாகீ3 மத்4யமாம் ஶ்ருத்திமாஸ்தி2த: । மாமேவ ஶரணம் ப்ராப்ய மாமே-வாந்தே ஸமஶ்நுதே । மாமேவ ஶரணம் ப்ராப்ய தரேத்ஸம்ஸாரஸாக3ரம் ॥' என்பது ப்ரபத்திக்கு உத்பத்திவாக்யம்(முதலில் அதைப்பற்றி போ3தி4க்கும் வாக்யம்). இந்த வாக்யத்தில் ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வமானது நிஷேதி4க்கப்பட்டுள்ளது. 'இத3ம் ஶரணமஜ்ஞாநாம் இத3மேவ விஜாநதாம் । இத3ம் திதீர்ஷதாம் பாரம் இத3மாநந்த்யமிச்ச2தாம் ॥'(ல.த.17-100) என்பது உபஸம்ஹாரத்தி-லுள்ள அதி4காரவிபா4கபரமான வாக்யம். இதில் 'ஶரண'ஶப்3த3ம் உள்ளது. அதற்கு உபாயம் என்று பொருள் தோற்றும். எனவே இந்த வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்ட மூன்று வித4மான அதி4காரிகளுக்கும் ப்ரபத்தியானது உபாயம் என்று மேலெழப்பார்க்கில் தோற்றும். ஆனால் உத்பத்திவாக்யத்தில் ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம் நிஷேதி4க்கப்பட்டுள்ளது. அதற்கு அநுகு3ணமாக இந்த உபஸம்ஹாரவாக்யத்திலுள்ள 'ஶரண'ஶப்3த3த்துக்கு அர்த்த2ம் கொள்ளவேணும். எனவே, 'இத3ம் ஶரணம்' என்றால் இந்த ப்ரபத்தியானது அதி4காரத்வப்ரயுக்தப்ரயோஜகம் என்றர்த்த2ம்.

(2) ப்ரபஞ்சம் - ப்ரகரணம்.

(3) ஶப்3த3பே4த3ம் - ஷட்3ங்கயோக3ம், ஶரணாக3தி என்று. கு3ணபே4த3ம் - ஹேதுத்வம், அதி4காரி-விஶேஷணத்வம் என்று. ப்ரகரணபே4த3ம் - ப்ரதிபாதி3க்கப்பட்ட ஸ்த2லபே4த3ம்.

பக்கம் - 88

(1) 'உபாயத்வேந ப்ரதீதமான தன்னைப்பொறுதொழிகை' என்பதிலே அஸஹநத்துக்கு (பொறுமைக்கு)க்கர்த்தாவாகத்'தன்னை' என்று சொல்லப்பட்ட ப்ரபத்தி ஆவஶ்யகம். எனவே அதற்கு அஸஹநகர்மத்வம் அநுபபந்நம் என்பது வஸ்துஸாமர்த்2யம். இந்த வஸ்துஸாமர்த்2யமே அஸஹநத்துக்கு விஶேஷணம்ஶத்தில் (உபாயத்வத்தில்) பர்யவஸாநம் வருகைக்கு ப்ரமாணம். இந்த அபி4ப்ராயத்திலே 'இறே' என்கிறார்.

(2) 'ஸமாநகர்த்ருகயோ: பூர்வகாலே'(பா.ஸூ.3-4-21) (ஏகமான கர்த்தாவையுடைய க்ரியைகள் இருக்கும்போது பூர்வகாலிகமான க்ரியைக்கு வாசகமான தா4துவின்மேல் 'க்த்வா'ப்ரத்யயம் வரும். உதா3ஹரணம் :- ஸ்நாத்வா வ்ரஜதி - குளித்துவிட்டுச்செல்கிறான்.

க்ரியையைச்செய்யப்பயன்படும் ஶக்தியே காரகம் எனப்படும். ஸ்நாநக்ரியையைச்-செய்யப்பயன்படும் ஶக்தியும் க3மநக்ரியையைச்செய்யப்பயன்படும் ஶக்தியும் வெவ்வேறாகை-யாலே இரண்டு க்ரியைகளின் காரகங்களும் வெவ்வேறாக இருக்கும். 'ஸமாநகர்த்ருகயோ:' என்று ஸூத்ரத்தில் நிர்த்தே3ஶித்தது எப்படிப்பொருந்தும் என்றால் இரண்டு ஶக்திகளையும் உடைய புருஷனுடைய ஐக்யத்தால் பொருந்தும். ஶக்திக்கும் ஶக்திமானுக்குமுள்ள பே4த3ம் விவக்ஷிக்கப்-படாதபடியால் ஸமாநகர்த்ருகத்வம் வருகிறது. ஶக்திகளுக்கு பே4த3ம் இருப்பினுங்கூட ஶக்தி-மானுக்கு ஐக்யம் இருப்பதால் ஏககர்த்ருகத்வம் வருகிறது. எனவே ஶக்த்யைக்யம் ஸம்ப4வியாத-போது ஶக்திமதை3க்யமாகிற ஸமாநகர்த்ருகத்வம் 'க்த்வா'ப்ரத்யயபோ3த்4யமாகிறது.

அங்க3ப்ரதா4நபா4வத்தையுடைய க்ரியாஸ்த2லத்திலே அங்க3த்துடன் கூடின ப்ரதா4நமானது செய்ய விரும்பப்படுகையாலே ஶக்த்யைக்யம் ஸம்ப4விக்கும் என்று மீமாம்ஸகர்கள் சொல்கிறார்-கள். 'கா3ம் க்3ருஹீத்வா ப3த்4நாதி' (பசுமாட்டைக்கைக்கொண்டு கட்டுகிறான்) என்ற க்ரியையை எடுத்துக்கொள்வோம். இங்கே க்3ரஹணக்ரியையானது ப3ந்த4நக்ரியைக்கு அங்க3மாகும், ப3ந்த4ந-க்ரியோத்பாத3கமாகையால். ப3ந்த4நமான க்ரியையின் ஶக்தியானது ப3ந்த4நத்துக்குப்பயன்படு-

கிறது. க்₃ரஹணம் இல்லாமல் ப₃ந்த₄நம் பண்ணமுடியாதாகையால் அந்த ஶக்தியே க்₃ரஹணத்-துக்கும் பயன்படுகிறது. இப்படி ஶக்த்யைக்யம் ஸம்ப₄விக்கிறது. எனவே அங்க₃ப்ரத₄ாந-ப₄ாவாபந்நக்ரியாஸ்த₂லத்திலே ஶக்த்யைக்யரூபமான ஸமாநகர்த்ருகத்வமே 'க்த்வா'ப்ரத்யய-பே₄ாத்₄யமாகும். 'பரித்யஜ்ய வ்ரஜ' என்ற ப்ரக்ருதஸ்த₂லத்தில் பரித்யாக₃ம் அங்க₃மாகையால் ஶக்த்யைக்யரூபமான ஸமாநகர்த்ருகத்வமே 'க்த்வா'ப்ரத்யயபே₄ாத்₄யம். எனவே பரித்யாக₃மானது நியமேந கர்த்தவ்யம் என்றாகும்.

(3) சரமஶ்லோகத்தின் பூர்வார்த்த₄த்துக்கு த்யாக₃ாநுவாத₃பக்ஷத்தில் அர்த்த₂ம் 'ஸர்வத₄ர்மங்களை-யும் அஶக்தியினால் விட்டிருக்கும் நீ என்னையே உபாயமாகப்பற்று' என்பது. புருஷனுடன் அந்வயிப்பதற்கு அநுகூலமான வ்யாபாரம் 'விடுகை' என்பது. அதில் ஶக்தமானது 'த்யஜ'த₄ாது. விடுகை வ்யாபாரமாகுமா என்னில், பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் வ்யாபாரங்களை விடுகை என்பது ப்ரயத்நஸாத்₄யமாகும். இந்த்₃ரியங்கள் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் தன்மையுடையவைகள். அவைகளைச்செயல்படாமல் தடுக்கையே த்யாக₃மாகும். அது ப்ரயத்நஸாத்₄யமேயாகும். எனவே விடுகையும் வ்யாபாரமாகும். அந்த வ்யாபாரத்தில் ஶக்தமான 'த்யஜ'த₄ாதுவிலிருந்து வந்த 'த்யக்த்வா' என்ற பத₃த்துக்கு 'அஶக்தியினால் விட்டு' என்று அஶக்தியிலே லக்ஷணை கொள்ள-வேண்டிவருகிறது. 'ஸ்தி₂தஸ்த்வம்'(இருக்கும் நீ) என்ற பத₃த்தை வரவழைத்துக்கொள்ள-வேண்டிவருகிறது. த்யாக₃த்துக்கு அநுவாத₃ம் என்ற பக்ஷத்தில் இந்தக்குற்றங்கள் வருகின்றன. எனவே த்யாக₃ம் விதி₄க்கப்படுகிறது என்ற பக்ஷமே உசிதம்.

பக்கம் - 89

(1) ப்ரமாணஸ்பே₂ாரணம் - சரமஶ்லோகமாகிற ப்ரமாணத்தின் விவரணம்.

(2) விதி₄களிலேயே 'த₄ர்ம'ஶப்₃த₃ம் ப்ரயோகி₃க்கப்படுகிறது என்கிறபடியே 'த₄ர்ம'ஶப்₃த₃ம் நிஷித்₃த₄நிவ்ருத்தியைச்சொல்லாது. எனவே 'த₄ர்மங்களை விடு' என்றால் நிஷித்₃த₄ங்களின் நிவ்ருத்தியை விடு(= நிஷித்₃த₄ங்களைப்பற்று) என்று பொருள் கிடைக்காது. எனவே த₄ர்மங்களை விடச்சொன்னால் நிஷித்₃த₄ங்கள் புகுர வழியில்லை. அத₄ர்மநிவ்ருத்தியை விஶேஷணமாகவும், த₄ர்மங்களை விஶேஷ்யமாகவும் கொண்டால் 'அத₄ர்மநிவ்ருத்தியுடன் கூட த₄ர்மங்கள் யாவற்றையும் விடு' என்று விதி₄க்கு அர்த்த₂ம் கிடைக்கும். அப்போது 'அத₄ர்மங்களைச்செய்துகொண்டு த₄ர்மங்-களை விடு' என்று அர்த்த₂ம் தேறும். த₄ர்மங்களைச்செய்வதைப்போலவே அத₄ர்மங்களைச்செய்வதும் கஷ்₂டமாகும். இந்த ப்ரபத்தியாகிற உபாயம் ஸுகரமாகையாலே அதற்கு அத₄ர்மகரணமாகிற கஷ்₂டமான அங்க₃மானது இதனுடைய ஸுகரத்வத்தை அழித்துவிடும். எனவே விஶேஷணமாகக்-கூட அத₄ர்மநிவ்ருத்தியை விவக்ஷிக்கக்கூடாது. த₄ர்மங்களை விடவேணும் என்பது ஶப்₃த₃த்தி-லிருந்து கிடைக்கும் அர்த்த₂ம். அத₄ர்மங்களையும் விடவேணுமென்பது உபாயத்தின் ஸுகரத்வ-மாகிற அர்த்த₂த்தின் ஸாமர்த்₂யத்திலிருந்து கிடைக்கும் அர்த்த₂ம்.

(3) ஸாத₄நத்வ ... (அப்படியன்றிக்கே இதினுடைய) இத்யாதி₃.

ஸாத₄நத்வத்துக்கு ஸாத₄நமாகச்சொல்லப்பட்ட ஸாங்க₃த்வஹேதுவுக்கு ப்ரவ்ருத்த்யங்க₃கத்வத்-தாலே ஸோபாதி₄கத்வம் வருகிறது. 'ப்ரபத்தி: ஸாத₄நம், ஸாங்க₃த்வாத், த₄ர்மபூர்ணமாஸாதி₃வத்' என்பது கீழே சொல்லப்பட்ட அநுமாநம். ப்ரவ்ருத்த்யங்க₃கத்வம் என்பது உபாதி₄. 'யத்₃யத் ஸாத₄நம் தத்ப்ரவ்ருத்த்யங்க₃கம், த₄ர்மபூர்ணமாஸாதி₃வத்' என்று த₄ர்மபூர்ணமாஸாதி₃களில் ஸாத்₄யவ்யாபகத்வம் வருகிறது. 'யத்₃யத் ஸாங்க₃ம் தத்ப்ரவ்ருத்த்யங்க₃கம்' என்று கொள்ள இயலவில்லை. உபாயவரணம் ஸாங்க₃மாகவுள்ளது. ஆனால் ப்ரவ்ருத்த்யங்க₃கமாக இல்லை. எனவே உபாயவரணத்தில் ஸாத₄நாவ்யாபகத்வம் உள்ளது. பக்ஷமான ப்ரபத்தியானது நிவ்ருத்திரூபமான அங்க₃த்தைக்கொண்டிருக்கிறபடியால் ப்ரவ்ருத்த்யங்க₃கமன்று. எனவே பக்ஷத்தில் உபாதி₄-நிவ்ருத்தி உள்ளது.

(4) ஸத்ப்ரதிபக்ஷோத்நாயகத்வத்தை - ஸத்ப்ரதிபக்ஷமாகிற தோ₃ஷத்தைக்காட்டும் தன்மையை. ஸாத்₄யாப₄ாவமானது வேறு ஹேதுவினால் ஸாதி₄க்கலாம்படியிருக்கும் ஹேது ஸத்ப்ரதிபக்ஷமாகும். 'ஶப்₃தோ₃ நித்ய:, ஆகாஶகு₃ணத்வாத்' என்ற அநுமாநத்திலுள்ள ஹேது ஸத்ப்ரதிபக்ஷமாகும்; 'ஶப்₃தோ₃ऽநித்ய: உத்பத்₃யமாநத்வாத்' என்று இன்னொரு ஹேதுவினால் ஸாத்₄யாப₄ாவமானது ஸாதி₄க்கப்படுகிறபடியால்.

(5) 'வரணம் உபாய:, ஸாங்க₃த்வாத், த₄ர்மபூர்ணமாஸாதி₃வத்' என்கிற அநுமாநம் 'வரணம் அநுபாய:, நிவ்ருத்த்யங்க₃கத்வாத், வ்யதிரேகேண பூர்வவதே₃வ' என்கிற அநுமாநத்தாலே

ஸத்ப்ரதிபக்ஷிதம். இரண்டாவது அநுமாநத்திலுள்ள 'பூர்வவதே2வ' என்பது வாக்யம் 55 லுள்ள அநுமாநத்திலுள்ள 'யஜ்ஞாதி3வத்' என்ற வ்யதிரேகத்3ருஷ்டாந்தத்தைக்குறிக்கிறது. எனவே இங்கும் 'வரணம் அநுபாய:, நிவ்ருத்த்யங்க3கத்வாத், வ்யதிரேகேண யஜ்ஞாதி3வத்' என்று அநுமாநத்தைக்கொள்ளவேணும். 'ய: உபாய: ஸ: ப்ரவ்ருத்த்யங்க3க:, யஜ்ஞாதி3வத்' என்ற வ்யதிரேகவ்யாப்தி உள்ளது. இப்படி ஸாத்4யாப4ாவமானது இரண்டாவது அநுமாநத்தால் ஸாதி4க்கப்படுகிறபடியால் முதல் அநுமாநம் ஸத்ப்ரதிபக்ஷம் என்ற தோ3ஷத்தை உடையதாகிறது.

பக்கம் - 90

(1) ப4க்த்யாதி3கள் ஸர்வேஶ்வரப்ரஸாத3மாகிற அத்3ருஷ்டத்தை உண்டாக்குகின்றன. அந்த அத்3ருஷ்டமே ப2லஹேதுவாகிறது. அவ்யவஹிதப2லஹேதுத்வம் ப4க்த்யாதி3களுக்கு இல்லாதபடி-யால் அவற்றில் வரும் உபாயஶப்3த3ப்ரவ்ருத்தி4களுக்கு ஸங்குசிதத்வம் வருகிறது.

(2) ஶ்ருதிவாக்யஸ்யோபே3ாரணய - ஶ்ருதிவாக்யவிவரணத்துக்காக

(3) ரக்ஷணே ஸாது4ம் - ரக்ஷணத்தில் முழுமையானவனே

(4) ப2லப்ரத3த்வாதிரிக்தோபாயத்வம் - ப2லப்ரத3த்வோபயுக்தக்ருபாவிஶிஷ்டத்வம். இதுவே க்ருஷ்ணனுக்குள்ள த4ர்மத்வம்.

(5) கரணே ல்யுட3ந்தப்ரஸித்3தி4 - ஸாத்4யதே அநேநேதி ஸாத4நம், என்று 'ஸாத4ந'ஶப்3த3மானது கரணார்த்த2த்தில் வந்த 'ல்யுட்'ப்ரத்யயாந்தஶப்3த3மாகும்.

பக்கம் - 91

(1) இவற்றிலொன்றை ஸ்வீகரிக்கும்போது மற்றதுக்கு அப்ராமாண்யம் ஸித்3தி4க்கும்.

(2) ஶரணாக3தே: அங்க3ாநி - ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப:, ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம் இத்யாதீ3நி, என்று வைஶதி3ரகண்யநிர்த்தே3ஶம் பண்ணாமல் ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ஶரணாக3தி:, ப்ராதி-கூல்யஸ்ய வர்ஜநம் ஶரணாக3தி: என்று ஒவ்வொரு த4ர்மத்தையும் ஶரணாக3தியுடன் ஸமாநாதி4கர-ணமாக நிர்த்தே3ஶம் பண்ணினது ஷஷ்ட்2யர்த்த2ம்(ஆறுமே ஶரணாக3தி) என்று கொள்வதற்காக. அதனால் தான் இவற்றில் ஒன்றை அங்கி3யென்றும் மற்றவைகளை அங்க3மென்றும் கொண்டு அங்க3ாங்கி3ப4ாவத்தை நிர்த்தே3ஶியாதே ஆறுவித4ம் ஶரணாக3தி என்று ஸம்ப்ராத4ாநய-நிர்த்தே3ஶம் பண்ணிற்று. இப்படிக்கொண்டால் அங்க3ாங்கி3களிலே ஷட்3வித4த்வம் சொன்னது உபசாரம் என்று ஆஶ்ரயிக்கவேண்டிய க்லேஶமுமில்லை.

(3) பரத்தை உத்3தே3ஶமாகக்கொண்ட க்ருதியாகிற யாக3ாதி3க்குக்காரகமாக (உத்பாத3கமாக) விதி4க்கப்பட்டது அங்க3ம் - என்று பூர்வமீமாம்ஸையில் 3வது அத்4யாயத்தில் சொல்லப்-பட்டுள்ளது. இந்த அங்க3லக்ஷணம் ப்ரயாஜாதி3களுக்கு வரும். ப்ரபத்திஶாஸ்த்ரத்தில் இந்த லக்ஷணத்தைக்கொள்ளமுடியாது. ஏனெனில் கோ3ப்த்ருத்வ(ரக்ஷிக்கும்)ஶக்தியானது பரோத்3தே3ஶ்யக்ருதிகாரகமன்று. ஆயினும் அது அங்க3ம் என்று வ்யவஹரிக்கப்பட்டுள்ளது. அகர்த்தவ்யங்களான விரோத்4யப4ாவாதி3களுக்கு உபாங்க3த்வம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகையாலே ஆறும் ஸம்ப4ாவிதஸ்வப4ாவங்கள் என்கை உசிதம்.

(4) 'ப்ரபத்திஸ்ஸாத4நம், ஸாங்க3த்வாத், த4ர்மபூர்ணமாஸாதி3வத்' என்ற அநுமாநத்துக்கு ப்ரவ்ருத்த்யங்க3கத்வம் உபாதி4: என்று ஸோபாதி4கத்வதோ3ஷம் சொல்லப்பட்டது. உபாதி4 என்பது பக்ஷத்தில் இருக்கக்கூடாது. ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதி3கள் ப்ரவ்ருத்திகள். அவை ப்ரபத்தி-யில் இருக்கின்றன. எனவே உபாதி4க்கு பக்ஷவ்ருத்தித்வமாகிற ஶங்கை வருகிறது. இவை அங்க3ங்களல்ல, ஸம்ப4ாவிதஸ்வப4ாவங்கள். எனவே இந்த ஶங்கை நிரஸிக்கப்பட்டதாகிறது.

பக்கம் - 92

(1) ப்ரஸாதி3தம் - அநுக்3ரஹிக்கப்பட்டது; ஸம்ஸ்க்ருதம் - அலங்கரிக்கப்பட்டது.

(2) உபாயாதீ4நமான ப2லம் - ஸ்வார்த்த2கைங்கர்யம். உபாயாதீ4நப2லவ்யதிரேகம் - பரார்த்த2-கைங்கர்யம். உபாயாதீ4நப2லவ்யதிரேகப்ரயோஜகம் - ப4க3வத்க்ருபை. உபாயாதீ4நப2லவ்யதிரேக-ப்ரயோஜகவ்யதிரேகம் - ப4க3வத்3வைமுக்2யமாகிற வரணப4ாவம். உபாயாதீ4நப2லவ்யதிரேகப்ர-யோஜகவ்யதிரேகப்ரதியோகி3 - வரணம். இத்தால் அப4ாவப்ரதியோகி3யே வரணம் என்று தெரிகிறது. அப4ாவப்ரதியோகி3யானது ஸ்வரூபாதிரேகமன்று. எனவே வரணமானது ஆத்ம-ஸ்வரூபாதிரேகமன்று. எனவே அது உபாயமன்று. அதிகாரிவிஶேஷணலக்ஷணத்தில் 'ஹேது'-ஶப்3த3மிருந்தாலுங்கூட அது ஸ்வரூபாநதிரேகமான த4ர்மத்தையே காட்டுகிறது. அந்த த4ர்மமே வரணமாகும்.

(3) ப$_4$க்திக்கும், ப்ரபத்திக்கும் ப்ரமாணங்கள் பி$_4$ந்நங்களாகையால் ப$_4$க்தியை ப்ரபத்திக்கு ப்ரதிப$_3$ந்தி$_4$யாக்கி ப்ரபத்தியின் அநுபாயத்வத்தை ஆக்ஷேபிக்கமுடியாது.

பக்கம் - 93

(1) அதி$_4$காரிவிஶேஷணத்துக்குச்சொல்லும் லக்ஷணத்துக்கு ப்ரபத்தியானது ஒத்திராமையாலே அது அதி$_4$காரிவிஶேஷணமன்று, உபாயம் என்னுமது அலக்$_3$நகம்(பொருத்தத்தையுடையதன்று).

(2) உபக்ஷேபரூபமாக - எடுத்துச்சொல்லுதல் ரூபமாக.

(3) 'வரணம் அநுபாய: ப்ரவ்ருத்த்யஸஹத்வாத், வ்யதிரேகேண ஸாத்$_4$யோபாயவத்' என்பது அநுமாநம். வரணமானது அத$_4$ர்மநிவ்ருத்தியை ஸஹிக்கிறபடியால் ஸ்வரூபாஸித்$_3$தி$_4$ (ஹேத்வஸித்$_3$தி$_4$) என்கிற தோ$_3$ஷம் வருமே என்றால், வராது; ஏனெனில் ப்ரவ்ருத்திகளை வரணம் ஸஹியாதேயொழிய நிவ்ருத்தியை ஸஹிக்கும். ப$_4$க$_3$வத்ப்ரவ்ருத்தியை ஸஹியாதபடியால் மீண்டும் ஸ்வரூபாஸித்$_3$தி$_4$ வருமேயென்றால், வராது; ஏனெனில், சேதநப்ரவ்ருத்திகளை வரணம் ஸஹியாதேயொழிய, ப$_4$க$_3$வத்ப்ரவ்ருத்திகளை ஸஹிக்கும். விஶேஷ்யமாயுள்ள ஸ்வீகாரமாகிற ப்ரவ்ருத்தியை ஸஹிக்கிறபடியால் மீண்டும் ஸ்வரூபாஸித்$_3$தி$_4$ வருமேயென்றால், வராது; ஏனெனில், ஸ்வீகாரரூபமான தன்னையொழிந்த ப்ரவ்ருத்திகளை ஸஹியாதேயொழிய, ஸ்வீகாரரூபமான தன்னை ஸஹிக்கும்.

பக்கம் - 94

(1) ப$_4$க$_3$வானுகிற ப$_2$லம் இனிமேல் ஸாதி$_4$க்கப்படவேண்டாதது. எனவே அதை ஸாதி$_4$ப்பதற்காக அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரகமான ஸாத$_4$நம் வேண்டியதில்லை.

(2) ஸ்வார்த்த$_2$தையற்று ப$_4$க$_3$வானுக்கு மட்டுமே அதிஶயத்தை விளைவிப்பதற்குத்தகுதியாயிருத்தல் தத$_3$கஶேஷத்வமாகும். 'பரக$_3$தாதிஶயாதா$_4$நேச்ச$_2$யா உபாதே$_3$யத்வம் யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ ஶேஷ:' என்று ஏவகாரரஹிதமாக ஶேஷலக்ஷணத்தைக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் ஸ்வார்த்த$_2$தையைத்-தவிர்ப்பதற்காக தத$_3$கஶேஷத்வம் என்று 'ஏக'ஶப்$_3$த$_3$ம் வருகிறது. ஸ்வார்த்த$_2$தாராஹித்யமானது ப்ரணவத்திலுள்ள லுப்தசதுர்த்தி$_2$, உகாரம் என்பவைகளின் அர்த்த$_2$மாகும். தத$_3$கரக்ஷ்யத்வ-மாவது - அத்$_3$ருஷ்டத்தை த்$_3$வாரமாகக்கொண்ட ஸாத$_4$நாநுஷ்டா$_2$நத்தால் தான் செய்யும் ரக்ஷணகர்மத்துக்கு அநர்ஹமாயிருக்கையுடன் கூட உபாயத்தை அபேக்ஷியாதவனான ப$_4$க$_3$வா-னுக்கு ரக்ஷ்யனாயிருக்கை. இது ப்ரணவத்திலுள்ள அகாரமகாரங்களின் சேர்க்கையினால் கிடைக்கும். அகாரமானது ப$_4$க$_3$வானை ரக்ஷகனென்று காட்டுகிறது; தே$_3$ஶ,கால,அதி$_4$காரி,அவஸ்தா$_2$ என்ற உபாதி$_4$களைக்காட்டவில்லை. மகாரமானது ஜீவாத்மஸாமாந்யத்தைக்காட்டுகிறது. எனவே இந்த இரண்டாலும் ஸகலஜீவாத்மாக்களும் தத$_3$கரக்ஷ்யர்கள் என்று காட்டப்படுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஆத்மஜ்ஞாநம் உபாஸகனிடமில்லை.

(3) விலக்காதமாத்ரமானால் - விலக்காமை மட்டும் ப்ரபத்தியானால்.

(4) ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கப$_4$ாவவித$_4$யா - ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$காப$_4$ாவரூபமாக

பக்கம் - 95

(1) 'ஶரணம் வ்ரஜ' என்று ஸ்வீகாரத்தை விதி$_4$த்த ப$_4$க$_3$வானை தன்னுடைய வசநத்துக்கே விருத்$_3$த$_4$மாகிவிடும், இஸ்ஸித்$_3$தோ$_3$பாயமானது ஸ்வீகாரத்தையும் அபேக்ஷியாதது என்று பு$_3$த்$_3$தி$_4$ பண்ணினால்.

(2) ஸாவதா$_4$ரணஶேஷத்வப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$யான - தத$_3$கஶேஷத்வப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$யான - ஸ்வார்த்த$_2$தாரஹிதஶேஷத்வப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$யான.

(3) பெரும்பாலும் வாஸனையின் ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தால் கட்டளைகளிலிருந்து கு$_3$ணஶ்ருதியை வேறொன்றில் நோக்குடையதாக அறிகிறார்கள் ப$_4$ாக்$_3$யாதி$_4$கர்களான நரர்கள். ப$_4$க$_3$வானுடைய கு$_3$ணம், ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம், ஶக்தி முதலியவற்றால் வரும் உறுதியால் அந்த கு$_3$ணஶ்ருதியை 'ப$_4$க$_3$வானே ஸாத$_4$நம் என்று போ$_3$தி$_4$க்கக்கூடியது' என்று கருதுகிறார்கள்.

பக்கம் - 96

(1) ப்ரப$_3$லதரங்களான தத்த்வபரவாக்யங்களின் ஸ்வாரஸ்யத்தில் சாய்தலால்.

(2) ப$_4$க$_3$வானுக்கு அத்யந்தம் அபி$_4$மதமாயுள்ளது அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரகஸாத$_4$நப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹ-மான ஆத்மஸ்வரூபம். அதில் அநுப்ரவிஷ்டமாயுள்ள விஶிஷ்டாபி$_4$மதியானது ஆத்மஸ்வரூபத்தின் அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரகஸாத$_4$நப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வாபி$_4$மதி. இந்த அபி$_4$மதிக்கு விஷயமாயிருக்கை தத$_3$கபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபம். இந்த அபி$_4$மதிக்கு அவிஷயமாயிருக்கை

ததே3கபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபஹாநி.

பக்கம் - 97

(1) ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தின் ஜ்ஞாநம் உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வஜ்ஞாநத்துக்கு விரோத4மானது என்று சொல்லப்படுகிறது.
(2) ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற தான் தனக்குரியன் என்ற பு3த்3தி4யானது 'ந மம' என்ற வாக்கைக்கொண்டு வணங்குபவனாலே தன்னிடமிருந்து போக்கடிக்கப்படுகிறது.
(3) ஈத்3ருஶவ்யாஜத்வம் - இப்படிப்பட்ட ஸஹகாரித்வம்.
(4) 'உசிதம் என்று' - இந்த இரண்டு பத3ங்களும் இல்லாமலிருந்தால்தான் வாக்யம் அந்வயிக்கும்.
(5) உபக3தமாகையாலே - அறியப்படுகையாலே. தா4துவின்மேல் வரும் லிங், லோட், தவ்ய என்ற ப்ரத்யயங்களுக்கு 'தா4த்வர்த்த2மான க்ரியையானது ப்ரயத்நஸாத்4யம்' என்பது மட்டும் அர்த்த2மேயொழிய தா4த்வர்த்த2ம் உபாயம் என்பது அர்த்த2மன்று என்று பா4ஷ்யாதி3களிலே அறியப்படுகிறது.
(6) இது ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் சரமஶ்லோகாதி4காரத்தில் 'ஏக'ஶப்3தா3ர்த்த2விவரணத்தில் (பக்கம் 668) சொன்ன ஆக்ஷேபத்துக்கு ஸமாதா4நம்.
(7) 'நாத்மா ஶ்ருதே: நித்யத்வாச்ச தாப்4ய:' (ஶா.மீ.2-3-18) என்ற ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட ஶ்ருதிவ்யக்திகளைக்காட்டிலும் 'ஜ்ஞ: அத ஏவ'(ஶா.மீ.2-3-19) என்ற ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட ஶ்ருதிவ்யக்திகள் வேறானவை. ஶ்ருதிவ்யக்திபே4த3மிருந்தாலும் 'அத:' என்ற ஶப்3த3மானது அர்த்த2வஶத்தால் தேவையான வாக்யவிஶேஷத்தைக்காட்டுகிறது. அவ்வாறே இங்கும் 'அத்ரை' என்ற ஶப்3த3ம் அபேக்ஷிதமான ஆபத்3விஶேஷத்தைக்காட்டுகிறது.

பக்கம் - 98

(1) அபேக்ஷையானது தனக்கு வ்யாபகமான அநுமதியை அநுமித்துக்கொடுக்கிறது. எனவே ப்ரபத்தியே அநுமதிரூபம் என்று தேறும். 'ப்ரபத்தி: அநுமதி: அபேக்ஷாரூபத்வாத், இதராபேக்ஷாவத்' என்பது அநுமாநம். உபாயத்வப்ரார்த்த2னையும் ப்ரபத்தியானது அநுமதிரூபம் என்று அநுமித்துக்கொடுக்கும். 'ப்ரபத்தி: அநுமதி: உபாயத்வப்ரார்த்த2நாரூபத்வாத், வ்யதிரேகேண த3ர்ஶபூர்ணமாஸாதி3வத்' என்பது அநுமாநம். 'யத்ர அநுமத்யபா4வ: தத்ர உபாயத்வப்ரார்த்த2நாரூபத்வாபா4வ:, த3ர்ஶபூர்ணமாஸாதி3வத்' என்பது வ்யதிரேகவ்யாப்தி.
(2) யாச்ஞா - ப்ரார்த்த2னையாகிற ஜ்ஞாநவிஶேஷம்.
(3) 'யாச்ஞா ப்ரபத்தி:' என்கிறவிடத்தில் 'யாச்ஞா' என்பது லக்ஷணம், 'ப்ரபத்தி:' என்பது லக்ஷ்யம். இங்கே யாச்ஞா = ப்ரார்த்த2நாமதி:. 'ப்ரார்த்த2நாமதி: ஶரணாக3தி:' என்பது இன்னொரு ப்ரமாணவாக்யம். எனவே ப்ரபத்தி:, ப்ரார்த்த2நாமதி:, ஶரணாக3தி: என்ற மூன்றும் ஒன்றே என்று தேறும். 'யாச்ஞா ப்ரபத்தி:' என்பது ப்ரபத்திலக்ஷணவிதி4. 'ப்ரபத்தி: ஶரணாக3தி:' என்பது 'ஶரணாக3தி'ஶப்3த3த்துக்கு 'ப்ரபத்தி'ஶப்3த3பர்யாயத்வவிதி4. இப்படி அர்த்த2த்3வயமானது விதி4க்கு விஷயமானால் வாக்யபே4த3ம் வரும். இது கூடாது. எனவே 'யாச்ஞா ப்ரபத்தி: ஶரணாக3தி:' என்று ஏகவாக்யமாகக்கொள்ளலாம். இதன் பொருள் :- ப்ரபத்தியாகிற ஶரணாக3தியானது ப்ரார்த்த2நாரூபஜ்ஞாநவிஶேஷம். இதில் 'ஶரணாக3தி' என்ற ஶப்3த3மானது ரக்ஷ்யத்வாத்4யவஸாயாத்மகமான ப்ரபத்திவிஶேஷத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. 'யாச்ஞா'ஶப்3த3மானது லக்ஷணகத2நம்.

பக்கம் - 99

(1) 'உபாஸநம் அநுப்ரதிஷேத்4ய:, உபாயத்வாத், த3ர்ஶபூர்ணமாஸாதி3வத்' என்ற அநுமாநம் கருதப்பட்டுள்ளது.
(2) 'யஜேத', 'த்4யாயீத' என்ற ஸாமாந்யோக்திக்கு 'ஜ்யோதிஷ்டோமேந', 'ஸத்3வித்3யயா' முதலிய விஶேஷங்களில் பர்யவஸாநமிருப்பதை வைத்துச்சொல்கிறார்.
(3) உபக3மரூபமான - ஜ்ஞாநரூபமான.
(4) ரக்ஷணவ்யபி4சாரியாய் - ரக்ஷணத்துக்கு அநியதமாய் - ரக்ஷணத்துடன் சேர்ந்தே இருக்கவேண்டும் என்ற நியதியற்றதாய்.

பக்கம் - 100

(1) 'அநுமதிரியம் ஸாத4நம், ரக்ஷணத்பூர்வம் ரக்ஷ்யவ்ருத்தித்வாத், உபாஸநவத்' என்ற அநுமாநம் ப2லகாமநாயுக்தபுருஷதந்த்ரத்வத்தாலே ஸோபாதி4கம். 'யத்ர ஸாத்4யத்வே ஸதி ஸாத4நத்வம் தத்ர ப2லகாமநாயுக்தபுருஷாதீ4நத்வம், யதா2 உபாஸநே' என்று ஸாத்4யவ்யாபகத்வம் வருகிறது.

ரக்ஷணத்பூர்வம் ரக்ஷ்யவ்ருத்தித்வமாகிற ஸாதநமானது புருஷனிடமுள்ள ப்ரமேயத்வத்தில் இருக்கிறது. ஆனால் பலகாமநாயுக்தபுருஷதந்த்ரத்வமானது அதில் இல்லே. அதாவது புருஷனிட-முள்ள ப்ரமேயத்வமானது புருஷாதீநமன்று. எனவே ப்ரமேயத்வத்தில் ஸாதநாவ்யாபகத்வம் வருகிறது.

இந்த அநுமதி ஜ்ஞாநரூபமாகவுள்ளது. எனவே புருஷாதீநமன்று. பலகாமநாரஹிதனிடமும் இது உள்ளது. எனவே பலகாமநாயுக்தபுருஷதந்த்ரத்வமானது பக்ஷமாகிற அநுமதியில் இல்லே. எனவே பக்ஷத்தில் உபாதிநிவ்ருத்தி உண்டு. ஸ்வீகாரம் வித்யுக்தப்ரயத்நஸாத்யமேயொழிய, அநுமதி வித்யுக்தப்ரயத்நஸாத்யமன்று; ஆத்மஸ்வரூபத்தின் பாரதந்த்ர்யைகவேஷத்தின் ஜ்ஞாநத்தால் வந்தது.

(2) உபகமரூபமான - ஜ்ஞாநரூபமான.

(3) உபாஸநஶாஸ்த்ரம் பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநரஹிதனை ஶக்தனே விஷயமாகக்கொண்டது. உபாயப்ரபத்திஶாஸ்த்ரம் பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநரஹிதனை அஶக்தனே விஷயமாகக்கொண்டது.

(4) அசேதநத்திலே ரக்ஷ்யத்வம் உள்ளது. ஆனால் அநுமதி இல்லே. எனவே அநுமதியானது ரக்ஷ்யத்வத்துடன் கூட அறியதமாக உள்ளது. சேதநன் பக்கலிலே உள்ள அநுமதி யதாவஸ்திதஸ்வபாவஜ்ஞாநத்தால் இயற்கையாகவே வருவதாக இருப்பதால் புருஷாதீநத்வமற்றதாய் உள்ளது. எனவே சைதந்யகார்யமாகை என்றால் அசேதநத்தில் இல்லாமலிருக்கையும், சேதந-னிடத்தில் அபுருஷதந்த்ரமாயிருக்கையுமேயாகும்.

உபாஸநம் புருஷதந்த்ரம். எனவே அது இங்கு விவக்ஷிக்கப்பட்ட சைதந்யக்ருத்யமாகாது. சேதநனிடத்தில் உண்டான மற்ற ப்ரவ்ருத்திகள் யதாவஸ்திதஸ்வபாவஜ்ஞாநத்தால் ஸ்வத ஏவ வருபவையல்ல. எனவே அவையும் இங்கு விவக்ஷிக்கப்பட்ட சைதந்யக்ருத்யமாகா. எனவே 'அநுமதி சைதந்யக்ருத்யம் என்றால் உபாஸநாதிகளும் மற்றுள்ள சேதநப்ரவ்ருத்திகளுமெல்லாம் சைதந்யக்ருத்யமாகையாலே இதுக்கொரு வாசி சொல்லிற்றாகாது' (ர.ஸா.சரம.பக்கம் 668) என்னும் ஶங்கை பரிஹரிக்கப்பட்டதாகிறது.

(5) ததேகரக்ஷ்யத்வாநுமதிக்குப்புருஷதந்த்ரத்வமே வந்ததாயிருக்கை என்கிறவித்தால் விலக்கப்படுமது உபதேஶத்தின் தேவையின்மை, உபதேஶமன்று.

ஆக்ஷேபம் :- ததேகரக்ஷ்யத்வஜ்ஞாநத்தை ஸம்பாதித்த பிறகு தானே அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இசைந்திருக்கையாகிற அநுமதி சேதநனிடம் ஏற்படுகிறது. எனவே ஜ்ஞாநஸம்பாதநத்துக்காக முயற்சி செய்துதானே ஆகவேணும். இப்படி ஜ்ஞாநஸம்பாதநமாகிற முயற்சியினால் அடையப்படும் அநுமதிக்குப்புருஷாதீநத்வமே வந்துவிடுகிறதே.

ஸமாதாநம் :- அநுமதியானது அபுருஷதந்த்ரம் என்றால் உபதேஶத்தைக்கேட்கையாகிற முயற்சி கூட இல்லாமல் இது பெறப்படுகிறது என்று அர்த்தமன்று. எனவே அநுமதி அபுருஷதந்த்ரம் என்ற வார்த்தையால் உபதேஶம் தேவையில்லே என்று கூறப்படவில்லே. ஆயின் ஜ்ஞாநஸம்பாத-நத்துக்கு மேற்பட பலத்தை அடைவதற்கு ஸாதநமாக விதிக்கப்பட்ட ஒரு முயற்சியாக இந்த அநுமதி ஆகாது என்றே கூறப்படுகிறது. அநுமதியானது பலத்துக்கு ஸாதநத்தை விதிக்கும் ஒரு விதியினால் வரவில்லே, ஆத்மஸ்வரூபத்தின் ததேகரக்ஷ்யத்வஜ்ஞாநத்தினாலேயே வந்து விடுகிறது. இப்படி பலஸாதநவிதியினால் வாராமையே அநுமதியின் அபுருஷதந்த்ரத்வமாகும். எனவே ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் கூறப்பட்ட 'சேதநனுக்குத்தானே வரும் என்று விவக்ஷிக்கில் உபதேஶிக்க வேண்டாதொழியும்' என்ற ஆக்ஷேபம் ஸமாதாநமுரைக்கப்பட்டதாக ஆகிறது.

பக்கம் - 101

(1) அசித்வ்யாவ்ருத்தத்வமானது அதிகாரத்துக்காக உள்ளது , ஸாதநத்துக்காக அன்று.

(2) நிருபாதிகரக்ஷகனுக்கு வாசகம் அகாரம், கைங்கர்யத்துக்கு வாசகம் வ்யக்தசதுர்த்தி, விரோதிநிவர்த்தநத்துக்கு வாசகம் நமஸ்ஸு, இவற்றை அறிகைக்கீடான ஜ்ஞாத்ருத்வத்தைக்-காட்டக்கூடியது மகாரம். ஸம்ருத்யநுபவரூபமான இந்த ஜ்ஞாத்ருத்வத்துக்கு ஸ்வவிபாகாநுகுண-முக்யப்ரயோஜநம் உபாயாதிவிஷயகோபகாரஸம்ருத்யாதிகள், உபாயாபேக்ஷிதமான அநுமதி தவிரக்கமுடியாமல் தன்னடையே வரக்கூடியது. உபாஸநாதிகள் ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயபுத்தி-யாகிற உபாதியினால் வரும் ப்ரயோஜநங்கள்.

பக்கம் - 102

(1) வசநம் வருமாறு - 'ஸர்வஜ்ஞோऽபி ஹி விஶ்வேஶ: ஸதா காருணிகோऽபி ஸந் ;

ஸம்ஸாரதந்த்ரவாஹித்வாத்3ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே ॥' (ல.த.17-79).
(2) ப்ரக்ருதார்த்த2ஸம்வாத3ம் - ப்ரக்ருதார்த்த2த்துக்கு அநுகூலமாயுள்ள ப்ரமாணம்.
(3) என்னவும் கூடாது - 'என்று கூடச்சொல்லக்கூடாது' என்று இச்சேதநனுடைய நினைவுக்கு உபாயத்வத்தை முழுவதுமாக நிஷேதி4க்கலாகாது என்பது மங்கிப்பவரின் அபி4ப்ராயம்.

பக்கம் - 103

(1) 'ந தஸ்ய கார்யம் கரணஞ்ச வித்3யதே'(ஶ்வேதா.5-8) என்று ஈஶ்வரனுக்கு கரணநிஷேத4ம் பண்ணப்பட்டுள்ளது. ஸ்வஸங்கல்பத்துக்கு அதிரிக்தமான லௌகிகோபகரணங்கள் அற்றவன் என்று அந்த நிஷேத4த்துக்கு அர்த்த2மேயொழிய சேதநலாப4த்துக்காக ஸாத4நாநுஷ்டா2நம் பண்ணமுடியாதவன் என்று அர்த்த2மன்று. அவதரித்தல், உபதே3ஶித்தல், த4ர்மங்களைத்தானே அநுஷ்டி2த்துக்காட்டுதல், அர்ச்சாரூபியாக எழுந்தருளியிருத்தல் முதலியவை சேதநனைப்பெறுவதற்காக அவன் பண்ணும் ஸாத4நாநுஷ்டா2நங்களேயாம்.
(2) 'ப்3ரஹ்மவித்3ஆப்நோதி பரம்' (ப்3ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவன் உத்க்ருஷ்டமான அந்த ப்3ரஹ்மத்தை அடைகிறான்) என்று ஜீவன் ப்3ரஹ்மத்தை அநுப4விப்பதாக ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறது. ஜீவனுக்கே போ4க்த்ருத்வம் இருப்பதாக இதிலிருந்து தெரிகிறதே என்றால், அன்று; ப4க3வானுக்கு இவன் போ4க்3யனாக ஆவதற்காக போ4க்தாவாக ஆகிறான் என்பது இந்த வாக்யத்தின் பொருளாகும். இவன் போ4க்தாவாக ஆகாதவனாக நின்றால் ப4க3வானுக்கு இவனுடைய அநுப4வமானது அசித3நுப4வத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டு ரஸமுடையதாக இராது. எனவே அவனுடைய அநுப4வத்தை ரஸவத்தாக ஆக்குவதற்காகவே இவனுடைய போ4க்த்ருத்வம் பயன்படுகிறது. எனவே ப4க3வானே ப்ராப்தாவாகவும், ப்ராப்திக்கு உகப்பவனாகவும் ஆகிறான்.
(3) 'ப்3ரஹ்மவித்3ஆப்நோதி பரம்' என்பதில் 'ஆப்நோதி' என்பதில் பரஸ்மைபத3ப்ரத்யயம் உள்ளது. க்ரியாப4லமானது ஜீவனாகிற கர்த்தாவை அடைவதாக இருந்தால் ஆத்மநேபத3ப்ரத்யயம் வந்திருக்கும். ப2லம் ப4க3வானை அடைவதாயிருப்பதால்தான் பரஸ்மைபத3ப்ரத்யயம் வந்துள்ளது. எனவே சேதநலாப4ம் ஈஶ்வரனுடையது என்று தேறுகிறது. இந்த த4ாது உப4யபதி3யன்றோ என்னலாகாது; ஶ்ருதியாகையால், தேவையானால் ஆத்மநேபத3ம் வந்திருக்கலாம் என்று அபி4ப்ராயம்.
(4) ப்ராபகன் - ப்ராபிப்பிக்கும் உபாயம் - அடைவிக்கும் உபாயம். ப்ராபயதே: கர்த்தா - ப்ராபக : - அடைவித்தலுக்குக்கர்த்தா.ப்ராப் + ண்வுல்=ப்ராப் + அக=ப்ராபக.ப்ராபக+ஸு=ப்ராபக:.
(5) ஸத்யஸங்கல்பத்வம் - அஹேதுத்வே ஸதி அதிப்ரஸங்க3வாரகமான வ்யாஜத்தையிட்டு ரக்ஷிப்பதாக அடியிலே பண்ணிவைத்த அமோக4ஸங்கல்பயுக்தத்வம். இச்சேதநனுடைய வரணமானது அஹேது. ஸர்வமுக்திப்ரஸங்க3த்தை பரிஹரிக்கும் வ்யாஜம்(ஸஹகாரி). இதையிட்டு இச்சேதநனை ரக்ஷிப்பேன் என்று எம்பெருமான் வீணாகாத ஸங்கல்பத்தைப்பண்ணிவைத்தான். அந்த வீணாகாத ஸங்கல்பத்தையுடைமையே அவனுடைய ஸத்யஸங்கல்பத்வமாகும்.
(6) வாக்யம் 70ல் 'ப்ராப்திக்கு உகப்பான்' என்று ப4க3வானுடைய நாமம் நிர்தே3ஶிக்கப்பட்டுள்ளது. ப்ராப்திக்கு உகக்கை என்பது அவனுடைய நிரூபகத4ர்மம். அதையிட்டே அவனுடைய நாமம் நிர்தே3ஶிக்கப்பட்டபடியால் அவன் இவ்வாத்மாவுக்கு நித்யபோ4க்தா என்ற அர்த்த2ம் கிடைக்கும்.

பக்கம் - 104

(1) 'ப்4ராஜிஷ்ணுர்போ4ஜநம் போ4க்தா'(ஸஹஸ்ரநாமம் - 16). ப்4ராஜிஷ்ணு: - உபாஸிதாக்களுக்கு ப்ரகாஶிக்கும் ஸ்வபா4வத்தையுடையவன். தை: பு4ஜ்யதே - ஸுகே2ந அநுபூ4யதே இதி போ4ஜநம். அந்த உபாஸகர்களால் ஸுக2மாக அநுப4விக்கப்படுமவன். எனவே ப4க3வானே அவர்களுக்கு போ4ஜநம். 'ஸ்வயமபி தத3ர்ப்பிதஸ்ய ப்ராபணஹதே3, அம்ருதஸ்யேவ போ4க்தா' - தானும் அவர்கள் அர்ப்பித்ததை அம்ருதத்தை அடைந்தாற்போலே பு4ஜிப்பவன்.
(2) சரமஶ்லோகத்திலுள்ள 'ஏக'ஶப்3த3ம் ப்ராபகன் அவனே என்று காட்டுகிறது. சேதநன் கையிலுள்ள ஒன்றும் ப4க3வானை அடைவதற்கு உபாயமன்று. திருமந்த்ரத்தில் வ்யக்தசதுர்த்2யந்விதநமஸ்ஸு காட்டும் அர்த்த2ம் - 'ஸர்வஶேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாகவேணும், என்னுடைய போ4க3த்துக்காக அன்று' என்பது. இத்தால் 'ப்ராப்திக்கு உகப்பானுமவனே' என்று தேறுகிறது.
(3) ஶரணாக3தனிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுடன் ப4க3வான் இருக்கிறான். அப்படி இருக்கும்

அவனுடைய அபி4ப்ராயத்தைப்பின் செல்லக்கூடிய ஸ்வரூபாதி3களை உடைமையே பாரதந்த்ர்ய-மாகும். அந்த பாரதந்த்ர்யத்தின் கார்யமே ஸ்வயத்நநிவ்ருத்திபூர்வகமான ஸித்3தோ4பாய-நிஷ்டை2யாகும். ஸித்3தோ4பாயநிஷ்டை2யே ஶரணாக3தி எனப்படுகிறது.

பக்கம் - 105

(1) 'அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி'(ரா.ஆ.31-25) என்பது இளையபெருமாள் வார்த்தை. இதில் 'கரிஷ்யாமி' என்பதில் பரஸ்மைபத3ப்ரத்யயம் வந்துள்ளது. 'ஸ்வரிதஞ்ஞித: கர்த்ரபி4ப்ராயே க்ரியாப2லே'(பா.ஸூ.1-3-72) என்பது ஸூத்ரம். இதன் பொருள் - ஸ்வரிதஸ்வரத்தையுடைய 'இத்'தையுடைய தா4துக்கள் 'ஞித்'தான தா4துக்கள் என்ற இவற்றின் மேல் ஆத்மநேபத3ப்ரத்யயம் வரும். க்ரியாப2லமானது கர்த்தாவை அடைந்ததென்றால். எந்த ப2லத்துக்காக க்ரியையானது ஆரம்பிக்கப்படுகிறதோ அந்த ப2லமே க்ரியாப2லமாகும். அந்த ப2லமானது லகாரவாச்யனான கர்த்தாவை அடைந்தால் தா4துவின் மேல் ஆத்மநேபத3ம் வரும். 'யஜதே' - தனக்காக யாக3ம் செய்கிறான்.இதில் க்ரியாப2லம் கர்த்தாவை அடைவதால் ஆத்மநேபத3ம் வந்துள்ளது. 'அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி' எனபதில் 'க்ருஞ்'தா4துவின் மேல் ஆத்மநேபத3ம் வரவில்லை. எனவே இளையபெருமாள் செய்யும் கைங்கர்யங்களின் ப2லம் ராமபிரானைச்சேர்ந்ததேயொழிய இளையபெருமானைச்சேர்ந்ததல்ல. அதுவே வழுவிலா அடிமையாகும். அதை நம்மாழ்வார் பாசுரத்தைக்கொண்டு ஶப்3த3த்தாலேயே காட்டுகிறார்.

(2) வழு என்பது கவனக்குறைவு, தே3ஹாஸக்3தி4யின்மை முதலிய குற்றங்களையும் கூறுமாகையால் அந்தக்குற்றங்களில்லாமல் கைங்கர்யம் செய்யவேணும் என்ற அர்த்த2ம் கூடக்கிடைத்துவிடும். எனவே ஸ்வார்த்த2த்வாப4ாவத்தைத்தெளிவாகக்காட்டுவதற்காக 'உனக்கே நாமாட்செய்வோம்' என்ற பாட்டை எடுக்கிறார்.

(3) பரனுடைய இச்சை2யைப்பின்செல்லும் ஞானத்தினால் அவனுக்கு இஷ்டமான ப்ரவ்ருத்தியை உண்டாக்குதல். சைதந்யத்துக்கு ஶேஷத்வாநுகு3ணப்ரயோஜநமாவது - பரைகப்ரயோஜநாதிஶயா-தா4யகத்வஞ்ஞாநஹேதுகாதிஶயாதா4நஜநிதபரைகார்த்த2ப்ரீதிரூபத்வம். விளக்கம் :- பரனுக்கே ப்ரயோஜநாதிஶயத்தை உண்டாக்கும் ஞானத்தினால் வந்த அதிஶயாதா4நத்தினால் உண்டான பரனையே விஷயமாகக்கொண்ட ப்ரீதிரூபமாயிருத்தல். இவன் தன்னுடைய ஞானத்தினால் கிங்கர-னாகி ப4க3வானுக்கே அதிஶயத்தை உண்டாக்குகிறான். அந்த அதிஶயத்தைப்பெற்று மகிழ்ந்த ப4க3வானைக்கண்டு இவன் ப்ரீதியடைகிறான். இப்படி இவனுடைய ப்ரீதிக்கு விஷயம் இவனுடைய கைங்கர்யத்தைக்கண்டு ஹ்ருஷ்டனாயுள்ள ப4க3வானாவான். ஆக இவனுடைய சைதந்யத்துக்கு ப்ரயோஜநமாவது தன் கைங்கர்யத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்த ப4க3வானைப்பார்த்து மகிழ்தலேயாகும்.

(4) உபஸர்ஜநத்வம் - அப்ராதா4ந்யம்.

பக்கம் - 106

(1) ப2லோபதா4நம் - ப2லத்தையடைதல்.

(2) உபாஸகனுடைய ஆத்மா என்றே ப்3ரஹ்மமானது உபாஸிக்கப்படவேணும். அப்படியேயன்றோ முன்புள்ள உபாஸகர்களும் உபாஸிக்கிறார்கள். அவிருத்3த4மாயுள்ள இவ்வர்த்த2த்தை உபாஸகர்-களைக்குறித்து உபபாதி3க்கின்றன ஶாஸ்த்ரங்கள்.

(3) 'யத்ர ஸத்தாகத்வம் தத்ர ப்ரகாரத்வம்' என்று ஆத்மஸத்தைக்கு ப்ரகாரத்வமானது வ்யாபகமானால் ஞானத்3ரவ்யம் ஆத்மாவிலே நித்யமாக இருக்கையாலே 'யத்ர ஆத்மஸத்தா தத்ர ஞானம்' என்று ஞானமும் ஆத்மஸத்தைக்கு வ்யாபகமாகிவிடும். எனவே ஞாத்ருத்வத்தைக்-காட்டிலும் ஶேஷத்வத்துக்கு ப்ராப2ல்யம் சொல்லமுடியாது என்பது பூர்வபக்ஷம்.

(4) ப்ரகாரதயைவ ஸப்3தா4ஸத்தாகமானது ஆத்மவஸ்து என்பதற்கு ப4க3வத்ப்ரகாரதைக்கு அதீ4ந-மான ஸத்தையை உடையது ஆத்மவஸ்து என்று அர்த்த2மானால் ப4க3வத்ஸ்வரூபாதீ4நமான ஆத்மஸத்தைக்கு ஆத்மாவின் த4ர்மபூ4தமான ப்ரகாரத்வத்துக்கு அதீ4நமாயிருக்கையானது ஸம்ப4வியாது. ஆகையால் ப4க3வச்சே2ஷத்வம் ஆத்மாவுக்கு நிரூபகத4ர்மமன்றிக்கேயொழிகிறது; ஞாத்ருத்வமே நிரூபகதர்மமாக நிற்கிறது. எனவே நிரூபகத4ர்மமான ஞாத்ருத்வத்தின் காரணமாக ஏற்பட்ட கர்த்ருத்வபோ4க்த்ருத்வங்களின் ப2லத்தால் வந்த ஸ்வஶேஷத்வத்துக்கு அநுகு3ணமாகவே ப4க3வச்சே2ஷத்வத்தை யோஜிக்கை உசிதம்.

(5) ஶேஷத்வத்துக்கு நிரூபிதஸ்வரூபவிஶேஷணத்வமானது ஸ்வாபி4மதமாகையால் முதலில் அது சொல்லப்பட்டது என்று ஸாரப்ரகாஶிகையிலே சொல்லிற்று.

(6) ம்ருஷாவாதி3மதநிர்தே3ஶச்சா2யாநுகாரிகள் - உலகமே பொய் என்று கூறும் ஶாங்கராத்3வைத-மதத்திலுள்ள ஶப்3த3ங்களை நிழல்போல் பின்பற்றுபவைகள்.
(7) அஹம்பு3த்3தி4க்கு விஷயமான தத்த்வத்தை அந்த:கரணம்(மநஸ்ஸு) என்கிறார்கள் அத்3வைதிகள். மநஸ்ஸு 'மம' (என்னுடையது) என்ற பு3த்3தி4க்கு விஷயமான தத்த்வமாகும். எனவே அஹம்பு3த்3தி4க்கு விஷயமான தத்த்வமானது 'மம' என்ற பு3த்3தி4க்குவிஷயமான மநஸ்ஸாகிற தத்த்வமன்று என்று காட்டுவதற்காக 'ஆத்மவஸ்து' என்கிறார் மாமுநிகள். ஆத்மவஸ்துவானது 'அஹம்' என்ற பு3த்3தி4க்கு விஷயமாகுமேயொழிய 'மம'என்ற பு3த்3தி4க்கு விஷயமாகாது.
(8) அஹந்தையானது ஆதா4ரமான அஹமர்த்த2மில்லாமல் நில்லாது.

பக்கம் - 107

(1) வெளிப்படுவதற்கு வழியான மநஸ்ஸினுடைய ஸஹகாரமின்மையால் தூக்கத்திலும் ப்ரளயத்திலும் த4ர்மபூ4தங்களான ஜ்ஞாநாநந்த3த்3ரவ்யங்கள் இல்லாமல் ஒழிகின்றன. எனவே அவை காதா3சித்கங்கள்(ஒரு ஸமயம் இருந்து ஒரு ஸமயம் இல்லாமல் ஒழிபவை). அவை தடஸ்த2ம் (ப3ஹிரங்க3ம்) என்னில் ஆத்மஸ்வரூபமாகிற த4ர்மியிலேயே எப்பொழுதும் இருப்பவைகளான ஜ்ஞாநத்வம், ஆநந்த3த்வம் என்ற கு3ணங்கள் அந்தரங்க3ம் என்ற ஶங்கை ஏற்படக்கூடும். அதை நீக்குவதற்காக ஸூத்ரத்திலுள்ள 'ஜ்ஞாநாநந்த3ங்கள்' என்ற சொல் ஜ்ஞாநத்வம், ஆநந்த3த்வம் என்ற பா4வங்களை(தன்மைகளை)க்கருதி வந்துள்ளது என்று காட்டுகிறார் மாமுநிகள் 'ப்ரகாஶத்வாநுகூலத்வங்கள்' என்று. ப்ரகாஶத்வமாவது தனக்குத்தானே ப்ரகாஶிக்கை. எனவே ப்ரகாஶத்வாநுகூலத்வங்கள் முறையே த4ர்மியான ஆத்மாவிலுள்ள ஜ்ஞாநத்வத்தையும், ஆநந்த3த்வத்தையும் குறிக்கின்றன. இவ்விரண்டும் ப3ஹிரங்க3ம். இவையே ப3ஹிரங்க3ம் என்றால் ஆத்மாவின் த4ர்மபூ4தத்3ரவ்யங்களான ஜ்ஞாநமும், ஆநந்த3மும் ப3ஹிரங்க3ம் என்பது தன்னடையே வரும்.

அநுகூலஜ்ஞாநமே ஆநந்த3மாகையால் ஆநந்த3முங்கூட ஜ்ஞாநத்3ரவ்யமாகும். 'மாடுகளையும் காளையையும் ஓட்டிவா' என்ற வழக்கு உலகில் காணப்படுகிறது. காளையும் மாட்டினத்தில் சேர்ந்ததாயிருப்பினும் அதனுடைய சிறப்புக்கருதித்தனியே வழங்கப்படுகிறாப்போல் இங்கும் ஆநந்த3மும் ஜ்ஞாநத்3ரவ்யமாயிருப்பினுங்கூடச்சிறப்புக்கருதித்தனித்து வழங்கப்படுகிறது.
(2) ஸாக்ஷாத்ஸம்ப3ந்த4த்தால் த4ர்மிஸ்வரூபத்திலேயே இருப்பவை ப்ரகாஶத்வாநுகூலத்வங்கள். ம்ருஷாவாதி3க்கு அபி4மதமான தடஸ்த2த்வமோ, ஸித்3தா4ந்திக்கு அபி4மதமான தடஸ்த2த்வமோ அவற்றில் இல்லை. எனவே அவை தடஸ்த2ங்களல்ல. மேலும் ஸூத்ரத்தில் 'அந்தரங்க3'ஶப்3த3த்துக்கு ப்ரதியோகி3யாக 'தடஸ்த2'ஶப்3த3ம் ப்ரயோகி3க்கப்பட்டுள்ளது. எனவே அது 'அந்தரங்க3'ஶப்3த3த்தின் ப்ரதியோகி3க்கு க்3ராஹகமான ப்ரமாணமாகிறது.எனவேஅது ப3ஹிரங்க3த்தை லக்ஷிக்கிறது.
(3) 'ஶேஷத்வே ஸதி ஜ்ஞாத்ருத்வம்' என்பது ஜீவாத்மலக்ஷணமாகும். இந்த வாக்யத்தில் ஶேஷத்வத்தையடுத்து ஜ்ஞாத்ருத்வம் நிர்தே3ஶிக்கப்பட்டுள்ளது. ஜ்ஞாத்ருத்வம் ப3ஹிரங்க3நிரூபகமாக இருப்பதால்தான் ஶேஷத்வத்துக்குப்பிறகு நிர்தே3ஶிக்கப்பட்டுள்ளது.
(4) ஜீவன் ப4க3வானுக்கு ப்ரகாரம்(அப்ருத2க்ஸித்3த4விஶேஷணம்). ப4க3வத்ஸ்வரூபத்தால் நிரூபிக்கப்பட்ட ப்ரகாரதை ஜீவாத்மாவிடம் உள்ளது. அந்த ப்ரகாரதையால் வந்த ஶேஷத்வத்துக்கு (சார்ந்திருக்கும் தன்மைக்கு) அதீ4நமான ஸத்தையை உடையது ஜீவனாகிற வஸ்து. ப4க3வானுக்கு ஶேஷனாக இருப்பதாலேயே இவன் உளனாகிறான். ஸ்வநிஷ்ட2னாக(சாராதவனாக) இருந்தால் உளனாகவே மாட்டான். வஸ்துவை 'இத3ம் ஸத்'(இது இருக்கிறது) என்று நிரூபித்தபிறகே 'இத3ம் இத்த2ம்பூ4தம்'(இது இப்படிப்பட்டது) என்று நிரூபிக்கவேணும். ஜீவாத்மாவின் ஸத்தைக்குக்காரணமான த4ர்மம் ஶேஷத்வம். எனவே அது அந்தரங்க3நிரூபகமாகிறது.
(5) ஆத்மா ஶேஷம் என்று முதலில் அறியவும், சொல்லவும் வேணும். அடுத்து அவன் இதரவ்யாவ்ருத்தன் என்று அறியவேணும். அடுத்து அவனிடமுள்ள ஜ்ஞாநத்வாநந்த3த்வங்களை அறியவும் சொல்லவும் வேணும். அடுத்து அவற்றால் இவன் இதரவ்யாவ்ருத்தன் என்று அறியவேணும்.
(6) ஶேஷத்வத்தால் ஆத்மாவின் ஸத்தை ஆகிறாப்போலே ஜ்ஞாநத்வாநந்த3த்வங்களால்தான் சேதநனான ஆத்மாவின் ஸத்தை ஏற்படுகிறது. எனவே ஶேஷத்வத்துக்கு மட்டும் என்ன ஏற்றம் என்பது ஶங்கை.

பக்கம் - 108

(1) ப4க3வானுக்கு ப்ரகாரமாக இருக்கை என்றால் ப4க3வானைவிட்டுப்பிரியாத த4ர்மமாக இருக்கை என்றர்த்த2ம். அதுவும் ப4க3வானை விட்டுப்பிரியாத ஆதே4யமாயிருக்கையாம். ஆதே4யதை என்பது ஆத4ாரத்துடன் உள்ள ஸம்ப3ந்த4மாகும். எனவே ப4க3வத்ப்ரகாரதையாகிற ஆதே4யதையானது சேதநஸ்வரூபமாகிற ஆஶ்ரிதத்துக்கு ப4க3வத்ஸ்வரூபமாகிற ஆஶ்ரயத்தினுடைய ஸம்ப3ந்த4மாயிருக்கும். ஆஶ்ரயத்துடன்(ஆத4ாரத்துடன்) உள்ள ஸம்ப3ந்த4மானது ஆஶ்ரிதத்தின்(ஆதே4யத்தின்) ஸத்தைக்குக்காரணமாயிருக்கும். ஆகையிறே 'ஸ்வஸம்ப3ந்தி4தயா ஹ்யஸ்யா: ஸத்தா விஜ்ஞப்திதாதி3 ச' (ஶ்ரீப4ா.ம.ஸி.) (அஹமர்த்த2மாகிற ஆஶ்ரயத்தின் ஸம்ப3ந்த4த்தாலன்றோ ஆஶ்ரிதமான த4ர்மபூ4தஜ்ஞாநத்துக்கு ஸத்தை, விஷயப்ரகாஶகத்வம், ஸ்வயம்ப்ரகாஶகத்வம் ஆகியவை வருகின்றன) என்றவிடத்துக்கு 'ஸத்தாயா ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்த4ாதீ4நத்வாத், ஸ்வரூபலாபே4 ஸதி ஜ்ஞப்தித்வாதி3ஸம்ப4வாச்ச ஸர்வம் தத3தீ4நமித்யர்த்த2:' என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகை இருக்கிறது. இதன் பொருள் : ஆஶ்ரயத்துடன் உள்ள ஸம்ப3ந்த4த்துக்கு அதீ4நமாக ஆஶ்ரிதத்துக்கு (ஆதே4யத்துக்கு) ஸத்தையானது இருக்கிறது. த4ர்மபூ4தமான ஜ்ஞாநத்தின் ஸ்வரூபம் ஸித்3தி4த்தால் அதற்கு விஷயப்ரகாஶகத்வம் ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வம் ஆகியவை ஸம்ப4விக்கின்றன. த4ர்மபூ4தஜ்ஞாநமோ அஹமர்த்த2த்தை ஆஶ்ரயித்துள்ளது. எனவே, யாவும் ஆஶ்ரயமான அஹமர்த்த2த்துக்கு அதீ4நமாயுள்ளன. ப்ரதியோகி3தாவிஶேஷத்தாலே சேதநஸ்வரூபவ்ருத்தியான ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்த4மாயிருக்கிறது இந்த ப4க3வத்ப்ரகாரதை. அதாவது, ஆஶ்ரயம் - ப4க3வான்; ஆஶ்ரிதன் - சேதநன்; ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்த4ம் - ப4க3வத்ப்ரகாரதை; ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்த4ப்ரதியோகீ3 - ப4க3வத்ப்ரகாரபூ4தசேதநன்; ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்த4ப்ரதியோகி3தா - சேதநனிடத்திலுள்ள ப4க3வத்ப்ரகாரதை.

ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்த4மானது ஆஶ்ரிதத்தின் ஸத்தைக்கு நிர்வாஹகமாயிருக்கும். எனவே ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்த4மாயுள்ள ப4க3வத்ப்ரகாரதையானது சேதநஸ்வரூபத்துக்கு ஸத்தாநிர்வாஹகமாய் இருக்கும். இது ஈஶ்வரனிடத்தில் இல்லாமையாலே ஈஶ்வரவ்யாவர்த்தகமாயிருக்கும். ஜ்ஞாநத்வாநந்த3த்வங்கள் ப4க3வத்ப்ரகாரதையினால் நிர்வஹிக்கப்பட்ட ஸத்தையை உடைத்தாயிருக்கிற சேதநஸ்வரூபமாகிற த4ர்மிக்கு அதீ4நமான ஸத்தையை உடையவை. எனவே நிரூப்யவஸ்துவான சேதநனுடைய ஸத்தைக்கு அவை நிர்வாஹகங்களல்ல. அசித்தில் அவை இல்லாதபடியாலே அசித்திலிருந்து ஜீவாத்மாவை வேறுபடுத்துவனவாக மட்டும் உள்ளன. ஆக, நிரூபகங்களான ஜ்ஞாநத்வாநந்த3த்வங்கள் நிரூப்யனான ஜீவாத்மா என்ற இவற்றினுடைய ஸத்தைக்குக்காரணமாயிருக்கை என்பது நிரூபகாந்தரங்களைப்பற்ற ப4க3வத்ப்ரகாரதையாகிற நிரூபகத்துக்குள்ள வாசி. ஸத்தானதுக்கே லக்ஷணத்தைப்பற்றின அபேக்ஷை எழுமாகையாலே லக்ஷணத்தை அநுஸந்தி4க்குமிடத்தில் லக்ஷணாபேக்ஷையை உண்டாக்கக்கூடிய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமானது ஸத்தாநிர்வாஹகமான ப4க3வத்ப்ரகாரதை. அதுவே ப4க3வத்3வ்யாவர்த்தகமாகையாலே முதலில் லக்ஷணத2ளமாக அநுஸந்தி4க்க உசிதை. பிறகு அதனால் நிர்வஹிக்கப்படும் ஸத்தையை உடையவைகளான ஜ்ஞாநத்வாதி3கள் அசித்3வ்யாவர்த்தகத2ளங்களாக அநுஸந்தி4க்க உசிதங்களாகின்றன. 'மநாகுபகாரிதா ச ஸர்வஸ்யாஸ்தி, தத்பரிகரத்வேந ஜ்ஞாயமாநத்வாத்)(ஶ்ருத.) (சிறிது உபகரிக்கும் தன்மை என்பது யாவற்றுக்கும் உள்ளது, அவனைப்பின் தொடரக்கூடியனவாக அவை அறியப்படுகிறபடியால்) என்கிறபடியே இந்த ப4க3வத்ப்ரகாரதையானது வஸ்துக்கள் யாவும் ததீ3யங்களாக அறியப்படுதலாகிற அதிஶயத்தை அடைவதற்கு ஹேதுவாக இருக்கும். எனவே இது ப4க3வானுக்கு லீலாரஸத்தை ஸம்பாதி3த்துக்கொடுத்தல், அவனுடைய ஔதா3ர்யத்தைப்ரகாஶப்படுத்துதல், அவனுக்குக்கைங்கர்யரஸத்தை விளைவித்தல் முதலிய ஶேஷவ்ருத்திகளையிட்டு ஸர்வாத்மாக்களிடமுமுள்ள ஸார்வகாலிகஶேஷதாரூபையாயிருக்கும். இந்த ப4க3வத்ப்ரகாரதை ததீ3யத்வேந ஜ்ஞாயமாநத்வரூபாதிஶயஹேதுதாப்ரயோஜகம்.

ததீ3யத்வேந ஜ்ஞாயமாநம் (அவனுடையதாக அறியப்படுமது) - சித்து. ததீ3யத்வேந ஜ்ஞாயமாநத்வரூபாதிஶயஹேது - ப4க3வத்ப்ரகாரதை. அதிஶயஹேதுதா - ப4க3வத்ப்ரகாரதையில் உள்ளது. அதிஶயஹேதுதாப்ரயோஜகம் - ப4க3வத்ப்ரகாரதை. ஆகையால் ஶேஷத்வஸாமாந்யத்துக்கு அந்தரங்க3த்வமுண்டு என்னுமிவ்வளவே அபேக்ஷிதம்.

ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்த4ரூபத்வத்தால் நிரூபிக்கப்படும் வஸ்துவான ஜீவாத்மாவின் ஸத்தையை நிர்வஹிக்கும் தன்மை ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வம், அநுகூலத்வம் என்பவைகளுக்கு இல்லை. சிறிது விஶேஷத்தின் இருத்தலானது ஸாமாந்யத்தின் இருத்தலுக்குக்காரணமாகும். ப்ரகாரத்வம்

என்பது விட்டுப்பிரியாமல் சார்ந்திருக்கையாகும். ஶேஷத்வம் = சார்ந்திருக்கை. ஆக, ப்ரகாரத்வம் இருந்தால் ஶேஷத்வமும் இருக்கும். எனவே 'ப்ரகாரத்வப்ரயுக்தமான ஶேஷத்வம்' என்கிறார் மாமுநிகள்.

(2) ப4க3வத்ஸ்வரூபாதீ4நையான ஸ்வஸத்தையானது ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கு த4ர்மபூ4தமாகவுள்ள ப4க3வத்ப்ரகாரத்வத்துக்கு அதீ4நமாகவுள்ளது என்கை அநுபபந்நம் என்ற பூர்வபக்ஷம் தவறு. ஆஶ்ரயாஶ்ரயிபா4வஶப்3த3த்தால் சொல்லப்படும் ஸம்யோகா3த்மகமான ஆதே4யதாரூபாப்ருத2க்-ஸித்3த4த4ர்மதாலக்ஷணப4க3வத்ப்ரகாரதை ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்த4ரூபை.

விவரணம் :- 'ஆஶ்ரயாஶ்ரயிபா4வ'ஶப்3த3த்தால் சொல்லப்படுமது ஸம்யோகா3த்மகமான ஆதே4யதை. அதுவே ப4க3வத்ப்ரகாரதை. அந்த ஆதே4யதையானது அப்ருத2க்ஸித்3த4த4ர்மதை-யாகும். அப்ருத2க்ஸித்3த4த4ர்மதை என்றால் என்னவென்று ஆராய்வோம். க4டத்தை இதரத4ர்மிக-ளிலிருந்து வ்யாவர்த்திக்கக்கூடிய த4ர்மம் க4டத்வம். க4டத்வம் என்றால் கம்பு3க்3ரீவாதி3மத்த்வம். இதுவே படத்வம், குட்3யத்வம் முதலிய எல்லா த4ர்மங்களிலிருந்தும் க4டத்வத்தை வ்யாவர்த்தித்து (வேறுபடுத்தி) விடுகிறது. எனவே க4டத்வத்தின் வ்யாவர்த்தகத4ர்மமான (அஸாத4ாரணத4ர்ம-மான) க4டத்வத்வமும் கம்பு3க்3ரீவாதி3மத்த்வமேயாகும். எனவே க4டத்வத்வம் என்பது க4டத்வ-மேயாகிறது. க4டத்வம் - த4ர்மம். க4டத்வத்வம் - த4ர்மதை. எனவே த4ர்மதை என்பது த4ர்மமே-யாகும். அப்ருத2க்ஸித்3த4த4ர்மதை என்பது அப்ருத2க்ஸித்3த4த4ர்மமேயாகும். எனவே அப்ருத2க்-ஸித்3த4த4ர்மமான ப4க3வத்ப்ரகாரதை என்பதே அப்ருத2க்ஸித்3த4த4ர்மதையாகும். அது ஆஶ்ரய-ஸம்ப3ந்த4ரூபையாக உள்ளது. ஆஶ்ரிதத்தின் ஸத்தையானது ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்த4த்துக்கு அதீ4நமாக-வுள்ளது. எனவே ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்த4ரூபையாகவுள்ள ப4க3வத்ப்ரகாரதை தனக்கு ஆஶ்ரயமாய், ப4க3வத்3ாஶ்ரிதமுமான சேதநஸ்வரூபத்தினுடைய ஸத்தாநிர்வாஹகையென்கை மிகவும் பொருந்தக்கூடியது.

பக்கம் - 109

(1) 'ப்ரகாரத்வம் ஆத்மஸ்வரூபாநிரூபகம், த4ர்மத்வாத்' என்பது பூர்வபக்ஷிகளின் அநுமாநம். இந்த அநுமாநம் ஸோபாதி4கத்வம் என்ற தோ3ஷமுடையது என்பது ஸித்3தா4ந்திகளின் ஸமாதா4நம். ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்த4ாபா4வத்வம் உபாதி4:. இது ஸாத்4யவ்யாபகமாயுள்ளது. யத்ர ஆத்மஸ்வரூபாநிரூபகத்வம் தத்ர ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்த4ாபா4வத்வம் யதா2 த்3ரவ்யத்வே. இது ஸாத4நாவ்யாபகமாயுள்ளது என்பதைப்பார்ப்போம். த4ர்மத்வம் உள்ளது ப்ரகாரத்வத்தில், ஆனால் ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்த4ாபா4வத்வமில்லை, ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்த4த்வமே உள்ளது. எனவே ஸாத4நாவ்யாப-கத்வம் உள்ளது. இப்படி ப்ரகாரத்வத்தில் ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்த4ாபா4வத்வம் இல்லாதபடியால் பக்ஷத்தில் உபாதி4நிவ்ருத்தியும் உள்ளது. எனவே பூர்வபக்ஷிகளின் அநுமாநம் தவறு. எனவே ப4க3வத்ப்ரகாரதையானது ஆத்மஸ்வரூபத்தின் ஸத்தாநிர்வாஹகையேயாம். ஜீவாத்மாவுக்கு த4ர்மி-க்3ராஹகப்ரமாணம் ப்ரணவத்திலுள்ள மகாரம். ஜ்ஞாத்ருத்வமும், ஜ்ஞாநத்வமும் (ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வமாகிற ப்ரத்யக்த்வமும்) த4ர்மிக்3ராஹகப்ரமாணமான இந்த மகாரத்தினால் ஸித்3தி4ப்பவைகள். ஶேஷத்வம் த4ர்மிக்3ராஹகப்ரமாணஸித்3த4மன்று. எனவே ஶேஷத்வத்தைக்-காட்டிலும் ஜ்ஞாத்ருத்வாதி3களே ப்ரப3லங்கள் என்பது பூர்வபக்ஷம்.

ஸமாதா4நம் :- ப4க3வத்ப்ரகாரதையானது ஜீவாத்மாவாகிற த4ர்மியின் ஸத்தைக்கே காரணமாக இருக்கிறபடியால் அது த4ர்மிக்3ராஹகப்ரமாணஸித்3த4மாக இல்லாமற்போனாலுங்கூட தத்ப்ரயுக்த-ஶேஷத்வமானது ஜ்ஞாத்ருத்வாதி3களைக்காட்டிலும் ப்ரப3லமாகக்குறையில்லை.

(2) உபக்ரமந்யாயம் - ஆரம்ப4த்திலுள்ளது அடுத்து வருமவைகளைக்காட்டிலும் ப்ரப3லம் என்பது.

(3) சேதநஸ்வரூபக3தமான ப4க3வச்சே2ஷத்வத்தில் ஶேஷிமாத்ரப்ரதியோகி3கத்வம் உள்ளது. ஶேஷத்வத்துக்கு ஆஶ்ரயன்(அநுயோகீ3) ஜீவாத்மா, ப்ரதியோகீ3 ப4க3வான். அநுயோகி3யைக்-காட்டிலும் ப்ரதியோகி3க்கு பே4த3மிருப்பதால் ப4க3வச்சே2ஷத்வத்துக்கு ப்ரதியோகி3கத்வம் என்ற த4ர்மம் முக்2யமாக உள்ளது. ஸ்வஶேஷத்வமானது ஶேஷத்வாஶ்ரயனை தன்னையே ப்ரதியோகி3-யாகக்கொண்டுள்ளது. எனவே அதற்கு ப்ரதியோகி3கத்வம் என்ற த4ர்மம் கௌ3ணமாகவுள்ளது. எனவே முக்2யமாகவுள்ள ஶேஷிமாத்ரப்ரதியோகி3கத்வமானது கௌ3ணமாகவுள்ள ஶேஷத்-வாஶ்ரயப்ரதியோகி3கத்வத்தை விட ப்ரப3லம். எனவே த4ர்மியான ப4க3வச்சே2ஷத்வமானது த4ர்மியான ஸ்வஶேஷத்வத்தைவிட ப்ரப3லம். த4ர்மிகளுக்கு ப்ராப3ல்யதௌ3ர்ப3ல்யவிபா4கம் த4ர்மங்களுக்கு ப்ராப3ல்யதௌ3ர்ப3ல்யநிப3ந்த4நம் என்னுமது முக்2யக்ரமந்யாயஸித்3த4ம்.

அதாவது அநுஸரிக்கப்படுமது முக்2யம்; அநுஸரிக்குமது அமுக்2யம்; முக்2யத்தின் க்ரமத்தைப்-பின்பற்றி அமுக்2யத்தின் க்ரமம் உள்ளது. ப்ரக்ருதத்தில் த4ர்மிகள் தங்கள் வ்யாவ்ருத்திக்காக த4ர்மங்களை அபேக்ஷிக்கின்றன. எனவே த4ர்மங்கள் முக்2யம், த4ர்மிகள் அமுக்2யம். இந்த ந்யாயத்தால் த4ர்மங்களின் க்ரமத்தைப்பின்பற்றி த4ர்மிகளின் க்ரமம் உள்ளது. எனவே ஸ்வஶேஷத்வமாகிற த4ர்மியைவிட ப4க3வச்சே2ஷத்வமாகிற த4ர்மி ப்ரப3லம்.

(4)'பித்ரு'பத3ப்ரவ்ருத்திநிமித்தம் - ஜநகபும்ஸ்த்வம். 'புத்ர'பத3ப்ரவ்ருத்திநிமித்தம் - ஜந்ய-பும்ஸ்த்வம். 'தா3ஸ'ஶப்3த3ப்ரவ்ருத்திநிமித்தம் - ஶேஷசேதநத்வம். பும்ஸ்த்வமானது ஸ்த்ரீத்வ-வ்யாவர்த்தகமாய் மட்டும் உள்ளது. பித்ருத்வபுத்ரத்வங்களின் ஸத்தைக்குக்காரணங்கள் ஜநகத்வஜந்யத்வங்களேயாம். எனவே அவை ப்ரத2மநிர்தி3ஷ்டங்களாகின்றன. அவ்வாறே தா3ஸத்வத்தின் ஸத்தைக்குக்காரணம் ஶேஷத்வம். சேதநத்வமானது அசேதநத்வவ்யாவ்ருத்திக்கு மட்டும் காரணமாகிறது. எனவே சேதநத்வத்தைவிட ஶேஷத்வமே ப்ரத2மமென்கை உசிதம்.

(5) பரமாத்மஶேஷத்வஜ்ஞாநம் ஏற்பட்டுவிட்டால் மற்றவை யாவும் (நிரூப்யமும் நிரூபகாந்த-ரங்களும்) ஸித்3தி4த்து விடுகின்றன. அந்த ஜ்ஞாநம் ஏற்படாவிட்டால் மற்றவை யாவும் அஸத்ஸமங்களாகின்றன.

(6) ஶேஷத்வத்துக்கு ப்ராத2ம்யம் வருவதற்கான காரணங்கள் :-

(1) த4ர்மியின் ஸத்தைக்கு நிர்வாஹகமாய்(காரணமாய்) உள்ளது ஶேஷத்வம். இது வஸ்துஸாமர்த்2யம்.
(2) ப்ரணவத்தில் லுப்தசதுர்த்தி2யினால் முதலிலேயே ஶேஷத்வம் சொல்லப்படுகிறது. எனவே உபக்ரமந்யாயத்தால் அது ப்ரப3லம்.
(3) முக்2யக்ரமந்யாயத்தால் ஸ்வஶேஷத்வத்தைக்காட்டிலும் ப4க3வச்சே2ஷத்வம் ப்ரப3லம்.
(4) 'தா3ஸ'ஶப்3த3ப்ரவ்ருத்திநிமித்தத்தில் ஶேஷத்வமே முதலில் இருத்தல் உசிதமாகிறது.
(5) ஶேஷத்வஜ்ஞாநமில்லாவிடில் நிரூப்யத்துக்கும் நிரூபகாந்தரங்களுக்கும் அஸத்தை வருகிறது என்று ப்ரமாணம் கூறுகிறது.
(6) பராஶரஸ்ம்ருதியில் ஆத்மஸ்வரூபத்தை நிர்தே3ஶிக்கும்போது அஹந்த்வத்துக்கு முன்னால் ஶேஷத்வம் நிர்தே3ஶிக்கப்பட்டுள்ளது.

(7) அநியதமான பௌர்வாபர்யத்தையுடை அநுஷ்டா2நம் காரணமாக வரும் க்ரமவிஷயத்தில் ப்ரவர்த்திக்கத்தக்கது 'பூர்வாபா3தே4 ந நோத்பத்திருத்தரஸ்ய ஹி ஸித்3த்4யதி'(ஶ்ருத.மஹாபா.)என்ற ந்யாயம். இதன் பொருள் - பூர்வத்தை பா3தி4யாமல் உத்தரத்துக்கு உத்பத்தியானது ஸித்3தி4யாது. இந்த ந்யாயத்துக்கு அபச்சே2த3ந்யாயம் என்று பெயர். மூலமந்த்ரத்திலுள்ள மூன்று பத3ங்களும் நியதமான க்ரமத்தையுடையவை. எனவே அவற்றால் ப்ரதிபாதி3க்கப்படும் ஶேஷத்வாதி3களின் விஷயத்தில் இந்த ந்யாயம் ப்ரவர்த்தியாது. அத்3வைதமதரீதியைக்கொண்டு ப்ரவர்த்திக்கும் என்று கொண்டால் ப்ரணவத்தில் பூர்வத்தில் லுப்தசதுர்த்தி2யால் சொல்லப்படும் ஶேஷத்வத்தைவிட மகாரத்தால் சொல்லப்படும் ஜ்ஞாத்ருத்வஜ்ஞாநத்வங்கள் ப்ரப3லமாகிவிடும். அப்பொழுது அதேபோல் நிஷேத4த்தை அபேக்ஷிப்பதாயும் நிஷேத்4யத்தை ஸமர்ப்பிப்பதாயும் உள்ள வ்யக்தசதுர்த்தி2யினால் கிடைக்கும் போ4க்த்ருத்வத்தைவிட அதை நிஷேதி4க்கும் நமஶ்ஶப்3த3த்தால் சொல்லப்படும் போ4க்த்ருத்வாபா4வமே ப்ரப3லம் என்று ஸித்3தி4க்கும். போ4க்த்ருத்வாபா4வ-மாவது போ4க்யத்வமாகும். இது ஶேஷத்வத்தின் ப2லமாகும். எனவே ஜ்ஞாத்ருத்வத்தின் கார்யமான போ4க்த்ருத்வத்தைவிட ஶேஷத்வத்தின் கார்யமான போ4க்2யதையே ப்ரப3லம் என்று தேறுகிறது. எனவே ஜ்ஞாத்ருத்வத்தைவிட ஶேஷத்வமே ப்ரப3லம் என்று கிடைக்கிறது. போ4க்த்ரு-த்வத்தை நிஷேதி4க்கும் இந்த நமஶ்ஶப்3த3மானது வ்யக்தசதுர்த்தி2க்குப்பிறகு அநுஷக்தமா-யுள்ளது (கீழிருந்து வரவழைக்கப்பட்டது) என்று அறியவேணும்.

பக்கம் - 110

(1) 'மந - ஜ்ஞாநே' என்ற தா4துவின்மேல் பா4வே 'ட்3வி'ப்ரத்யயம்('உணாத3யோ ப3ஹுளம்' என்ற ஸூத்ரத்தால்) வருகிறது. 'மந ட்3வி' என்பதில் அநுப3ந்த4லோபங்களைச்செய்தபிறகு 'ம் அந் வ்' என்று நிற்கும். 'டே:' என்ற ஸூத்ரத்தால் தா4துவிலுள்ள 'டி'ஸம்ஜ்ஞகமான 'அந்'னுக்கு லோபம் வந்து 'ம் வ்' என்றாகும். 'வேரப்ருக்தஸ்ய' என்ற ஸூத்ரத்தால் வகாரலோபம் வந்து 'ம்' என்ற ரூபம் வருகிறது. இது க்ருத3ந்தமாகும். எனவே ப்ராதிபதி3கமாகும். இதன்மேல் ப்ரத2மைகவசநத்துக்கு 'ஸு' வந்து அநுப3ந்த4லோபத்துக்குப்பிறகு 'ம் ஸ்' என்றாகும்.

ஹல்ஞாப்1ப்4யோ தீ3ர்கக3ாத் ஸுதிஸ்யப்ருக்தம் ஹல்' என்ற ஸூத்ரத்தினால் 'ஸு'வுக்கு லோபம் வந்து 'ம்' என்றாகும். இந்த மகாரத்துக்கு ஜ்ஞாநஸ்வரூபன் என்று பொருள். இந்த ப்ரக்ரியையானது முமுக்ஷுப்படி திருமந்த்ரப்ரகரணம் 66வது சூர்ணிகையின் எம்பாவையங்கார் அரும்பத3விளக்கத்தில் உள்ளது.

'மதி3 - ஹர்ஷே' என்ற த4ாதுவின்மேல் ப4ாவே 'ட3வி'ப்ரத்யயம் வந்து 'ம்' ஆகும். அதற்கு ஆநந்த3ஸ்வரூபன் என்றர்த்த2ம்.

(ஜ்ஞாநாநந்த3லக்ஷணமுமாய்) இதி. 'லக்ஷண'ஶப்3த3ம் த4ர்மிஸ்வரூபவாசியானால் ஜ்ஞாநா-நந்த3ஸ்வரூபனுமாய் என்றர்த்த2ம். அப்போது 'ஜ்ஞாந'ஶப்3த3ம் ஜ்ஞாநத்தையும், 'ஆநந்த3'ஶப்3த3ம் ஆநந்த3த்தையும் காட்டும். 'லக்ஷண'ஶப்3த3ம் அஸாத4ாரணத4ர்மம் என்ற அர்த்த2த்தைக்-கொண்டதானால் 'ஜ்ஞாநாநந்த3லக்ஷணம்' என்பது 'ஜ்ஞாநத்வ'-'ஆநந்த3த்வ'ங்களாகிற அஸாத4ாரணத4ர்மங்களையுடையது என்ற அர்த்த2த்தைக்காட்டும். அப்போது 'ஜ்ஞாந'-'ஆநந்த3'ஶப்3த3ங்கள் ப4ாவப்ரத4ாநநிர்தே3ஶங்களாகும்.

(2) 'மநு - அவபோ3த4நே' என்ற த4ாதுவின்மேல் கர்த்தரி 'ட3வி'ப்ரத்யயம் வந்து 'ம்' என்றாகிறது. இந்த மகாரத்துக்கு ஜ்ஞாநகர்த்தா என்றர்த்த2ம். அதாவது ஜ்ஞாநமாகிற கு3ணத்துக்குக்கர்த்தா அல்லது ஜ்ஞாநகு3ணகன் என்றர்த்த2ம்.

(3) லிங்க3ம் - அர்த்த2ஸாமர்த்2யம். ஜ்ஞாநகு3ணகத்வமாகிற அர்த்த2த்தின் ஸாமர்த்2யத்தால் அசித்3வ்யாவ்ருத்தியையுடையதாக ஜீவஸ்வரூபம் ஆகிறது.

(4) 'நாரா: அயநம் யஸ்ய ஸ:' என்பது ப3ஹுவ்ரீஹிஸமாஸமான 'நாராயண'ஶப்3த3த்தினுடைய விக்3ரஹம். நாரங்களை இருப்பிடமாகக்கொண்டவன் என்றர்த்த2ம். ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் நாரங்க-ளாம். தன் கு3ணங்களில் த்3ரவ்யபூ4தனை தான் இருக்கமுடியாதாகையால் 'ஸமஸ்த'ஶப்3த3ம் ப4க3வத்3கு3ணங்களைத்தவிர்ந்த எல்லா த்3ரவ்யங்களையும் கூறுகிறது.

(5) லௌகிகவைதி3கப்ரயோகங்களை ஜந்யஜநகப4ாவஜ்ஞாபகமாய்க்கொண்டு ஸாத்4யத்துடன் சொல்லப்பட்ட ஸித்3த4மானது ஸாத்4யத்துக்கு ஜநகமாக உள்ளது என்பது இந்த ந்யாயம். 'தமேவம் வித்3வாநம்ருத இஹ ப4வதி' என்பதில் 'ஸ:' என்று கூறப்படும் ப்3ரஹ்மம் ஸித்3த4ம், அம்ருதத்வ-மானது ஸாத்4யம். ஸித்3த4மாகவுள்ள ப்3ரஹ்மம் ஜீவனுடைய அம்ருதத்வத்துக்கு ஜநகமாகவுள்ளது. இது வைதி3கப்ரயோக3ம். 'பாத3ஸி பீதே த்ருஷ்ணா ஶாம்யதி' (தண்ணீர் அருந்தப்பட்டால் தாகம் தீரும்) என்பது லௌகிகப்ரயோக3ம். இங்கும் ஸித்3த4மான தண்ணீர் ஸாத்4யமான த்ருஷ்ணா-ஶாந்திக்கு ஜநகமாகவுள்ளது. அவ்வாறே ஶேஷத்வமாகிற ஸித்3த4வஸ்துவானது ஸாத்4யமான ஆத்மஸத்தைக்கும் தந்நிஷ்ட2ஜ்ஞாத்ருத்வாதி3களுக்கும் ஜநகமாகவுள்ளது. எனவே அவற்றுக்கு அது நிர்வாஹகமாக ஆகிறது.

பக்கம் - 111

(1) விஜ்ஞாநமானது யாவத்3ாத்மப4ாவித4ர்மமாக இருப்பதாலும் ஆத்மாவும் விஜ்ஞாநத்தைப்-போல் ஸ்வப்ரகாஶனாக இருப்பதாலும் ஆத்மாவுக்கு விஜ்ஞாநம் என்ற வ்யபதே3ஶத்தில் தோ3ஷ-மில்லை; யாவத்ஸ்வரூபப4ாவியான கே3ாத்வமாகிற நிரூபணத4ர்மத்துக்கு வாசகமான 'கௌ3:' என்ற ஶப்3த3த்தால் ஒரு ப்ராணியானது வ்யபதே3ஶிக்கப்படுதலானது காணப்படுதலால்.

(2) ஜீவன் ப4க3வானுக்கு ப்ரகாரமாக இருக்கையால் தத்பரிகரத்வம் இந்த ஜீவனுக்கு வருகிறது. இவனுடைய பரிகரத்வத்தை(பின்பற்றும் தன்மையை) விஶேஷணமாகக்கொண்ட ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம் கைங்கர்யம். அதாவது ப4க3வத்பரிகரனான ஜீவனுக்கு தத்கைங்கர்யம் ப2லம் என்ற ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமானது கைங்கர்யம். ஒரு ஜீவனைக்குறித்த இந்த ஜ்ஞாநம் யாரிடம் வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். இந்த ஜ்ஞாநம் ப4க3வான், பிராட்டிமார்கள், நித்யர்கள் ஆகியோரிடம் நித்யமாக இருக்கிறது. எனவே அதற்கு விஷயமான கைங்கர்யமும் நித்யம். இப்படி ஜ்ஞாநவிஷயமான கைங்கர்யம் ஜீவனிடம் நித்யமாக இருக்கையால் அவனுடைய தா3ஸ்யம் நித்யம். எனவே இதுக்கு ஸ்வரூபநிரூபகத்வம் உபபந்நம்.

(3) காலாத்யயாபதி3ஷ்டம் - பா3தி4தம். ஸாத்4யாப4ாவமானது வேறு ப்ரமாணங்களால் ஸித்3தி4த்துவிட்டால் அந்த ஹேதுவானது காலாத்யயாபதி3ஷ்டம் என்ற தோ3ஷமுடையதாகிறது.

(4) ஜீவித்திருப்பவனை நூறு வருஷம் கழிந்தாவது ஆநந்த3ம் வந்தடையும் என்பது ந்யாயம் இதற்கு ஸத்தாயா: புருஷார்த்த2யோக்3யதாந்யாயம் என்றும் பெயர். லௌகிகஸத்தா - தே3ஶ-காலாதி3ஸம்ப3ந்த4ம். 'ஸந்தமேநம் ததோ விது3:' என்ற ஶாஸ்த்ரைகவேத்3யமான விலக்ஷண-

ஸத்தையாவது ப்3ரஹ்மஜ்ஞாநம்(ப்3ரஹ்மம் தனக்கு ேஷீ என்ற ஜ்ஞாநம்). எனவே 'நான் ப4க3வச்சே2ஷபூ4தன்' என்ற ஜ்ஞாநமே விலக்ஷணஸத்தையாகும்.

பக்கம் - 112

(1) 'இத3ம் ேஷத்வம் ஔபாதி4கம், ேஷதாத்வாத், மாதாபித்ராதி3ேஷத்வவத்' என்பது ஔபாதி4கத்வாநுமாநமாகும். இது கீழேயே இந்த ஸூத்ரத்தின் அரும்பத3விளக்கத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆத்மதா3ஸ்யமானது அதனுடைய ஸதா3தந(எப்பொழுதும் இருக்கும்) ஸ்வபா4வம் என்று இந்த ப்ரமாணம் கூறுகிறபடியால் அது ஸ்வாபா4விகம் என்று தேறுகிறது. எனவே ப4க3வச்சே2ஷத்வம் ஔபாதி4கமன்று. எனவே அநுமாநத்திலுள்ள ஸாத்4யம் பா3தி4க்கப்பட்டுவிடுகிறது. எனவே அநுமாநம் காலாத்யயாபதி3ஷ்டமாகிவிடுகிறது.

(2) ஒரு கு3ணத்தின் ஸித்3தி4க்காக இன்னொரு பதா3ர்த்த2த்தின் ஸம்ப3ந்த4ம் வேணும் என்பது இந்த ந்யாயமாகும். ப4க3வானுக்கு ரக்ஷகத்வமாகிற கு3ணம் ஸித்3தி4ப்பதற்காக அவன் ரக்ஷிக்கும் த3ைமயில் பிராட்டியின் ஸந்நிதி4 வேணும். எனவே ரக்ஷகனான எம்பெருமானைச்சொல்லும் அகாரத்திலே ஸ்ரீஸம்ப3ந்த4மும் அநுஸந்தே4யம்.

பக்கம் - 113

(1) 'ேஷத்வ'ஶப்3த3ம் அதிஶயாதா4நமாகிற ப2லத்தை அடைதலைக்காட்டுகிறது.

(2) மூதலிக்கை - ஹேதூக்திபூர்வகமாக ஸித்3த4ம் என்று கூறுதல்.

(3) "அஸ்ய து அஹங்காரஶப்3த3ஸ்ய 'ச்வி'ப்ரத்யயமுத்பாத்3ய வ்யுத்பத்திர்த்3ரஷ்டவ்யா" (ஸ்ரீப4ா.ம.ஸி.).

விளக்கம் :- "அபூ4ததத்3பா4வே க்ருப்4வஸ்தியோகே3 ஸம்பத்3ய கர்த்தரி ச்வி:"(5-4-50). 'ஸம்'பூர்வகமான 'பத்3ல்'தா4துவினுடைய கர்த்தாவான ப்ராதிபதி3கத்தின்மேல் அபூ4ததத்3பா4வம் (விகாரரூபமாக இல்லாத ப்ரக்ருதியானது விகாரரூபமாக ஆதலானது) அறியப்படும்போது க்ரு, பூ4, அஸ் தா4துக்களின் யோக3த்தில் 'ச்வி'ப்ரத்யயம் வரும். அஶுக்ல: ஶுக்ல: ஸம்பத்3யதே = ஶுக்லீ ப4வதி. (மலிநமாயுள்ளது வெளுப்பாக ஆகிறது). 'ஶுக்ல ச்வி ஸு ப4வதி' = ஶுக்லீ ப4வதி. 'ச்வி'ப்ரத்யயத்துக்கு 'ஆதல்' என்றர்த்த2ம். அஶுக்லம் ஶுக்லம் கரோதி = ஶுக்லீ கரோதி. (மலிநத்தை ஶுக்லமாகச்செய்கிறான்). அஶுக்லம்ஶுக்லஸ்ஸ்யாத் = ஶுக்லீ ஸ்யாத். (மலிநமானது ஶுக்லமாக ஆகட்டும்). இனி அஹங்காரஶப்3த3த்தின் வ்யுத்பத்தியைப்பார்ப்போம். இது ஶ்ருதப்ரகாஶிகை மஹாஸித்3தா4ந்தத்தில் உள்ளது.

அஹமல்லாத தே3ஹத்தில் அஹம் என்கிற பு3த்3தி4யும், ஸ்வேமல்லாத ஆத்மாவில் ஸ்வேஷம் என்ற பு3த்3தி4யும் அஹங்காரமாகும். "அஹம் ச்வி க்ரு க4ஞ் ஸு" = அஹங்கார: அதாவது அநஹமான தே3ஹத்தில் அஹம் என்கிற பு3த்3தி4 அஹங்காரம். அப்படியே ஸ்வேஷமல்லாத ஆத்மாவில் அஹம் என்கிற பு3த்3தி4 அஹங்காரம். இங்கு "க்ருஞ்"தா4துவுக்கு பு3த்3தி4 என்றர்த்த2ம். 'க4ஞ்'ப்ரத்யயம் பா4வார்த்த2த்தில் வந்துள்ளது. 'ச்வி'ப்ரத்யயம் முழுவதுமாக லோபத்தை அடைகிறது.

(4) ஸ்வதந்த்ரனுடைய கர்ம என்றால் ஸ்வதந்த்ரனுடைய பு3த்3தி4 என்றர்த்த2ம். அந்த பு3த்3தி4யாவது தான் தனக்கு ேஷன் என்பதாகும். அதாவது ஸ்வேஷத்வாபி4மாநமாகும். எனவே ஸ்வாதந்த்ர்யம் என்றால் ஸ்வேஷத்வாபி4மாநம் என்றர்த்த2ம்.

பக்கம் - 114

(1) அப்4யுத3யஸாத4கதயா - அலௌகிகபுருஷார்த்த2த்துக்கு ஸாத4கமாக.

(2) ஏகாந்தியானவன் க்ருஷ்ணப்ராப்தியில் ப4க்த்யுபாயத்தை தே3வதாந்தரங்களுடனும், விஷயாந்தரங்களுடனும் ஸமமானது என்று நிஶ்சயித்து க்ருஷ்ணனையே ஸாத4நமாகக்கொண்டவன்.

பக்கம் - 115

(1) தாமஸங்களாயும், ராஜஸங்களாயும் உள்ள வ்யபதே3ஶங்களை விட்டுவிடவேணும். ப4க்தனுமிருந்தாலுங்கூட அஸாத்விகங்களான வ்யபதே3ஶங்களால் (விஷ்ணுஸம்ப3ந்த4த்திலிருந்து) நிஶ்சயம் நழுவுகிறான்.

(2) விஷ்ணுவுக்கும் அவரையண்டின ஸத்தான சேதநாசேதநங்களுக்கும் விஷ்ணுவின் பெயரால் வ்யபதே3ஶமும், லக்ஷணங்களும் உள்ளன என்று அறிகிறார்கள் ஜ்ஞாநிகள்.

குறிப்புகள் முடிந்தன

அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி திருவடிகளே ஶரணம்

எம்பார்ஜீயர்ஸ்வாமிவ்யாக்2யாநம் - குறிப்புகள்

பக்கம் -116

(1) ஸமாத4ாநம் ஸூசிதம் - க்ஷணப4ங்கு3ரையான ருசி தீருவதற்கு முன்னே பண்ணப்படும் ப்ரபத்தியானது ப்ரகாரநியதியுக்தமாக இருக்கமுடியாது. எனவே ஆபத்காலத்தில் பண்ணப்பட்டதாலும், கேட்கப்பட்டதாலும்தான் த்3ரௌபத்3யர்ஜுநர்களிடத்தில் ப்ரகாரநியதி காணப்படவில்லையென்று கொள்ளமுடியாது. எனவே அவர்களுடைய ஆசாரங்கள் ப்ரபத்திக்கு ப்ரகாரநியதியில்லையென்கிற அர்த்த2த்துக்கு ப்ரமாணங்களாகின்றன.

பக்கம் - 119

(1) ஸம்வித4ாநம் - நிர்வாஹம்.
(2) ருணதோத3ஸ்த3ாநீயமாக - கடஙுகிற சுமையாக

பக்கம் - 120

(1) ஸம்வித4ாநம் - நிர்வாஹம், ரக்ஷணம்.
(2) தாரதரதீர்க்க4தராஹ்வாநம் - மிக உயர்ந்த குரலில் மிகநீண்டதாகச்செய்த கூப்பீடு

பக்கம் - 123

(1) முகம் செருத்து - முகம் சோர்ந்து

பக்கம் - 125

(1) அப்ரக்ருதபராமர்ஶிசோத்3யம் - அப்ரக்ருதமான அஜ்ஞாநத்தைப்பராமர்ஶித்துப்பண்ணப்படும் சோத்3யம்; அப்ரக்ருதமான அஜ்ஞாநம் - முக்த்யவஸ்த2ாவைஸத்3யாப4ாவரூபமான அஜ்ஞாநம்; ப்ரக்ருதமான அஜ்ஞாநம் - ஸாத4நாந்தராநுஷ்ட2ாநத்துக்கீடான ஜ்ஞாநமில்லாமையாகிற அஜ்ஞாநம்.

பக்கம் - 126

(1) பரோக்தாநுவாத3ம் - ப4ட்டருடைய ஶ்லோகம் பரோக்தாநுவாத3ம் - மௌநகமுநிவசநத்தின் அநுவாத3ம்

பக்கம் - 127

(1) அர்த்த2பஞ்சகஜ்ஞாநத்தின் ஸத்3ப4ாவமானது அநுஷ்டி2க்கும் அதி4காரியின் ஸ்வப4ாவத்தால் வந்ததேயன்றி ப2லப்ரபத்தியாகிற உபாயத்துக்கு உடன்வந்தியாயிருப்பதொன்றன்று.

பக்கம் - 128

(1) இந்த ந்யாயம் - ஸ்வஜநச்யாநுஸந்த4ாநத்தாலே மந்த3ாதி4காரிகளோடே தம்மையும் கூட்டுதலாகிற ந்யாயம்.

பக்கம் - 129

(1) தத்தத்3யோக்3யதாஸம்ப3ந்த4த்தாலே - அந்தந்த யோக்3யதையின் அஸம்ப3ந்த4த்தாலே
(2) ஸித்3த4ஸாத்4யஸமபி4வ்யாஹாரந்யாயம் - ஸித்3த4த்தையும், ஸாத்4யத்தையும் சேர்த்துச்சொல்லும் முறை; ஸித்3த4ம் - அஜ்ஞதை, ஸர்வஜ்ஞதை, ப4க்தி; ஸாத்4யம் - ப4க3வான்.
(3) ப்ராப்யவைஸாத்3ருஶ்யஜ்ஞாநத்3வாரா உபாயாந்தரத்யாக3ஹேது - பரமபுருஷனுகிற ப்ராப்யத்துக்குக்கர்மாதி3களான உபாயாந்தரங்கள் விஸத்3ருஶங்கள் என்ற ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்குவதன் மூலம் அந்த உபாயாந்தரங்களைப்பரித்யஜிக்கைக்கு ஹேதுவாகிறது ஸர்வஜ்ஞனுடைய ஜ்ஞாநாதி4க்யம்.

பக்கம் - 130

(1) உபாயாகாரபரிப்3ருட4த்வம் - உபாயாகாரவைப4வம்

எம்பார்ஜீயர்ஸ்வாமிவ்யாக்2யாநம் - குறிப்புகள்

பக்கம் - 131

(1) வ்யுபஸ்ருஷ்டஜ்ஞாநச்ச2ப்3த3த்தாலே - 'வி' என்கிற உபஸர்க்க3த்துடன் கூடியுள்ள 'ஜ்ஞாநத்' ஶப்3த3த்தாலே; அதாவது 'விஜ்ஞாநதாம்' என்கிற ஶப்3த3த்தாலே

பக்கம் - 134

(1) வ்யாஜபூ4தஸ்வீகாரம் - அப்ரத4ாநமாயுள்ள ஸ்வீகாரம்.
(2) ஸ்வீகாரோபாயத்வப்4ரமத்யாக3ம் - ஸ்வீகாரம் உபாயம் என்ற ப்4ரமத்தின் த்யாக3ம். இது 'ஏக'ஶப்3த3த்தின் அர்த்த2மாகும்.
(3) அப ஏவ ப4க்ஷயதீதி அப்3ப4க்ஷ: ; வாயுமேவ ப4க்ஷயதீதி வாயுப4க்ஷ:
(4) ஸாவத4ாரணந்யாயம் - 'அஸதி ப3ாத4கே ஸர்வம் வாக்யம் ஸாவத4ாரணம்' என்பது இந்த ந்யாயமாகும். ப3ாத4கமில்லாதபோது எல்லா வாக்யங்களும் ஏவகாரத்துடன் கூடியவை என்பது இதன் பொருளாகும். 'அப்3ப4க்ஷ:' என்றால் ஜலத்தை மட்டுமே குடித்து த4ரிப்பவன் என்றர்த்த2ம். 'வாயுப4க்ஷ:' என்றால் காற்றை மட்டுமே ஶ்வாஸித்து த4ரிப்பவன் என்றர்த்த2ம். அப்படியே 'உபாயம் தன்னைப்பொறுக்கும்' என்றால் ஸித்3தே4ாபாயனை ப4க3வான் தன்னை மட்டுமே பொறுப்பன் என்றர்த்த2ம்.
(5) ஸாத4நாந்தரப்ரவ்ருத்தராயிருக்குமவர்கள்விஷயத்தில் அதிப்ரஸக்தி வருகையாலும் - ஆத்மஜ்ஞாநம் மட்டுமே வேணும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தி கூடாது. இல்லையெனில், ஸாத4நாந்தரப்ரவ்ருத்த-ராயிருக்குமவர்கள்விஷயத்தில் அதிப்ரஸக்தி வந்துவிடும். அதாவது அவர்களுக்கும் பரார்த்த2கைங்கர்யமாகிற ப2லம் கிடைத்துவிடும், ஆத்மஜ்ஞாநமுடையவர்களாயிருக்கிறபடியால்.
(6) ஸுஷுப்திப்ரளயத3ஶைகளிலே அதிப்ரஸக்தி வருகையாலும் - அப்ரதிஷேத4ம் மட்டுமே வேணும், ஜ்ஞாநஸங்கோசம் கூடாது. இல்லையெனில், தூக்கத்திலும் ப்ரளயத்திலும் இருப்பவர்கள் விஷயத்தில் அதிப்ரஸக்தி வந்துவிடும். அதாவது - அவர்களுக்கும் பரார்த்த2கைங்கர்யமாகிற ப2லம் கிட்டிவிடும், அப்ரதிஷேத4த்தை(விலக்காமையை) உடையவர்களாயிருக்கிறபடியால்.
(7) பாரதந்த்ர்யம் - அத்3ருஷ்டத்3வாரகப2லஸாத4நப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வரூபம் . அதாவது அத்3ருஷ்டத்தை மூலமாகக்கொண்ட ப2லத்துக்கு ஸாத4நமாயுள்ள ப்ரவ்ருத்தியை ஸஹியாதது ஜீவனுடைய பாரதந்த்ர்யம் என்றர்த்த2ம்.

பக்கம் - 135

(1) உபாதி4 - காரணம்.
(2) ப்3ரஹ்மவித்3ஆப்நோதி பரம் - ப்3ரஹ்மோபாஸகன் ஸர்வரையும் காட்டிலும் உத்க்ருஷ்ட-மாயுள்ள ப்3ரஹ்மத்தை அடைகிறான்.
(3) ப்3ரஹ்மணோ மஹிமாநமாப்நோதி - ப்3ரஹ்மத்தினுடைய ஸாயுஜ்யத்தை (ஸமாநகுண-கத்வத்தை) அடைகிறான்.
(4) ப்ராப்தாவானவனுக்கே ப்ராப்திப்ரயோஜககர்த்ருத்வம் ப3ாதி4தம் - ப்ராப்திப்ரயோஜ்யகர்த்தா-வானவனுக்கே ப்ராப்திப்ரயோஜககர்த்ருத்வம் ப3ாதி4தம். எப்படியென்றால், ப்ராப்திப்ரயோஜ்ய-கர்த்ருத்வமாவது ப2லத்தை அடைதலாகும். ப்ராப்திப்ரயோஜககர்த்ருத்வமாவது ப2லங்கொடுத்த-லாகும். இரண்டும் ஒரிடத்திலிராமையால் ப3ாத4கம் வருகிறது. 'மாட்டை ஓட்டிக்கொண்டு வா' என்று கட்டளையிடுபவன் ப்ரயோஜககர்த்தா. ஓட்டிக்கொண்டுவருபவன் ப்ரயோஜ்யகர்த்தா. ஓட்டிவருதலாகிற க்ரியையில் இரண்டு கர்த்ருத்வங்களும் ஒருவனிடத்தில் இல்லை என்பதைப்-பார்க்கிறோம். அதைப்போலவே ப்ராப்திக்ரியையிலும் இரண்டு கர்த்ருத்வங்களும் ஒருவனிடம் வரமாட்டா.

பக்கம் - 136

(1) ஶஸ்த்ரஹீதனை - ஆயுத4மற்ற.

பக்கம் - 138

(1) மற்றைப்படி - 'ப்ரதிமாஸு அப்ரபு3த்3த4ாநாம்' என்பதற்கு ப்ரதிமாஸு அப்ரபு3த்3த4ாநாமபி என்று சொல்லாமல், அப்ரபு3த்3த4ாநாமேவ என்று அர்த்த2ம் சொல்லில்.

(2) உபஸேசநம் - ஸ்வயம் அத்1யமாநம் ஸத், அந்யஸ்ய அத1நஹேது:. அதாவது ஊறுகாய், துவையல் முதலிய தொட்டுக்கொள்ளப்பயன்படும் பொருள்கள்.
(3) உடலாகிறது - ஸாத4நமாகிறது.

பக்கம் - 139

(1) அசித்த்வத3ஶை - ப்ரளயத3ஶை
(2) ஶேஷலக்ஷணத்தின் விளக்கம்.
தாத3ர்த்2யே சதுர்த்தீ2 வக்தவ்யா. தஸ்மை இத3ம் - தத3ர்த்த2ம். தத3ர்த்த2ஸ்ய பா4வ: - தாத3ர்த்2யம். தத் என்றால் ஶேஷீ. சதுர்த்தி2யானது இச்சை2யைக்குறிக்கிறது. அதாவது 'ஏ'(ஸ்மை) என்கிற நாலாம் வேற்றுமை இச்சை2யைக்குறிக்கிறது. இந்த இச்சை2யில் ப்ரக்ருத்யர்த்த2மான வஸ்துவுக்கு (ப4க3வானுக்கு) ஸ்வக3த-அதிஶய-ஆத4ாந-விஷயகத்வஸம்ப3ந்த4த்தால் அந்வயம். அதாவது, தனக்கு மேன்மையை உண்டுபண்ணவேணும் என்ற இச்சை2க்கு விஷயமாயிருக்கும் அதிஶயத்தை உடையது ஶேஷியாகிற வஸ்து. இத3ம் - ஶேஷவஸ்து. இந்த ஶேஷவஸ்துவில் சதுர்த்2யர்த்த2மான இச்சை2க்கு ஸ்வஜந்ய-உபாத3ாநயோக்3யதாஸம்ப3ந்த4த்தால் அந்வயம். அதாவது இச்சை2யினால் உண்டான கைக்கொள்ளப்படும் தகுதியை உடையது ஶேஷவஸ்து. தாத3ர்த்2யம் (இன்னொன்றுக்-காக இருத்தல்) - ஶேஷிக3த-அதிஶய-ஆத4ாநவிஷயக-இச்ச2ாஜந்ய-உபாத3ாநயோக்3யதா = ஶேஷிக்கு அதிஶயத்தை விளைத்தலே விஷயமாகக்கொண்ட இச்சை2யினால் உண்டான உபாத3ாந-யோக்3யதை.
(3) பொருமென்று - அர்த்த2மென்று

பக்கம் 140

(1) 'பரோத்3தே3ஶப்ரவ்ருத்திம்ச பாரார்த்2யமபி4தீ4யதே' - பரனை உத்தேஶித்த ப்ரவ்ருத்தியே பாரார்த்2யம் என்று சொல்லப்படுகிறது. பரோத்3தே3ஶமாவது - ஶேஷிக3தாதிஶயாத4ாநவிஷய-கேச்சை2 = ஶேஷிக்கு அதிஶயத்தை விளைத்தலே விஷயமாகக்கொண்ட இச்சை. அதினுடைய ப்ரவ்ருத்தியாவது - தஜ்ஜந்யமான இச்சை2யாதல், க்ருதியாதல் ஆன உபாத3ாநம். பரோத்3-தே3ஶத்தின் ப்ரவ்ருத்தியாவது - ஶேஷிக்கு அதிஶயத்தை விளைவித்தலே விஷயமாகக்கொண்ட இச்சை2யினுலுண்டான இச்சை2யாதல், மாநஸப்ரயத்நமாதல் ஆன உபாத3ாநம் (கைக்கொள்ளுதல்). பரோத்3தே3ஶப்ரவ்ருத்தியோக்3யதையே பாரார்த்2யமாகும். ஶேஷிக3தாதிஶய-ஆத4ாநேச்ச2ாஜந்ய-இச்ச2ாக்ருத்யந்தரரூப-உபாத3ாநயோக்3யதையே பாரார்த்2யமாகும். அதாவது ஶேஷிக்கு அதிஶயத்தை விளைவிக்கவேணும் என்ற இச்சை2யினுலுண்டான இச்சை2 அல்லது க்ருதி(மாநஸப்ரயத்நம்) ஆகிற இவற்றில் ஏதேனுமொன்ருகிற உபாத3ாநத்தின் யோக்3யதையே (கைக்கொள்ளப்படும் தகுதியே) பாரார்த்2யமாகும்.

விளக்கம் :- ஶேஷியான ப4க3வானுக்கு அதிஶயத்தை(மேன்மையை) விளைவிக்கவேணும் என்ற நம்முடைய இச்சை2யினால் ஒரு புஷ்பத்திடம் விருப்பம் அல்லது அதைக்கொய்துவருதலைக்குறித்த க்ருதி(மாநஸப்ரயத்நம்) நம்மிடம் உண்டாகிறது. இந்த இச்சை2 அல்லது க்ருதிக்குத்தகுதி உடைய-தாக அந்தப்புஷ்பம் இருக்கிறது. இந்த இச்சை2 அல்லது க்ருதியே உபாத3ாநமாகும். இச்ச2ா-யோக்3யதை அல்லது க்ருதியோக்3யதையே உபாத3ாநயோக்3யதையாகும் (கைக்கொள்ளப்படும் தகுதியாகும்). இந்தத்தகுதியானது புஷ்பத்திடம் உள்ளது. எனவே புஷ்பத்திடம் பாரார்த்2யம் உள்ளது.
(2) ஶேஷத்வம் இச்ச2ாதி4கரணபே4த3த்தாலே நாலுவகைப்பட்டிருக்கும்.
(1) பரக3தாதிஶய-ஆத4ாநவிஷயகஶேஷிமாத்ரக3த-இச்ச2ாஜந்ய-உபாத3ாநார்ஹத்வம் = பரனை ஶேஷிக்கு அதிஶயத்தை விளைவித்தலே விஷயமாகக்கொண்ட ஶேஷியினிடத்து மட்டுமுள்ள இச்சை2யினால் உண்டான கைக்கொள்ளப்படும் தகுதியானது ஶேஷத்வமாகும்.
(2) ஶேஷமாத்ரக3ததாத்3ருஶ-இச்ச2ாஜந்ய-உபாத3ாநார்ஹத்வம் = ஶேஷனிடத்தில் மட்டுமுள்ள அப்படிப்பட்ட இச்சை2யினுலுண்டான கைக்கொள்ளப்படும் தகுதியானது ஶேஷத்வமாகும்.
(3) ஶேஷஶேஷ்யுப4யக3ததாத்3ருஶ-இச்ச2ாஜந்ய-உபாத3ாநார்ஹத்வம் = ஶேஷஶேஷிகள் இருவரிடமுமுள்ள அப்படிப்பட்ட இச்சை2யினுலுண்டான கைக்கொள்ளப்படும் தகுதியானது

ஶேஷத்வமாகும்.

(4) ஶேஷஶேஷ்யுப4யபி4ந்நவஸ்துக3ததாத்3ருஶ-இச்ச2ாஜந்ய-உபாத3ாநார்ஹத்வம் = ஶேஷ-ஶேஷிகள் இரண்டையும் காட்டிலும் வேறான ஒருவனிடமுள்ள அப்படிப்பட்ட இச்சை2யினாலுண்டான கைக்கொள்ளப்படும் தகுதியானது ஶேஷத்வமாகும்.
இச்ச2ாதி4கரணம் - இச்சை2க்கு இருப்பிடம் - இச்சை2யை உடையவன்.
(3) 'இச்ச2யா ... ஶேஷஶேஷிணௌ' - உப4யருடைய ஸந்தோஷமாகிற இச்சை2யினாலோ, உப4யரைக்காட்டிலும் வேறான ஒருவருடைய ஸந்தோஷமாகிற இச்சை2யினாலோ, உப4யரில் யாரேனுமொருவருடைய ஸந்தோஷமாகிற இச்சை2யினாலோ எதனுடைய அதிஶயத்துக்காக எது உபாதே3யமாகிறதோ(கைக்கொள்ளப்படுகிறதோ) அவற்றில் உபாதே3யமான வஸ்து ஶேஷம், அதிஶயத்தை அடையும் வஸ்து ஶேஷி.
(4) ஏகேச்சை2க்கு ... அந்யதரஸம்ப3ந்தே4ந. ஏகேச்சை2க்கு உப4யஜுஷ்ட்த்வமானது(இருவரின் ஸந்தோஷமானது) ஸ்வாஶ்ரயத்வஸம்ப3ந்த4த்தாலோ ஸ்வஸமாநவிஷயக-இச்ச2ார்ஹத்வ-ஸம்ப3ந்த4த்தாலோ வருகிறது. அதாவது இந்த இச்சை2யே இருவரிடமும் இருப்பதால் இருவருக்கும் ஸந்தோஷம் விளைகிறது அல்லது அதிஶயத்தை உண்டாக்குதலாகிற ஸமாந-விஷயத்தையுடைய இச்சை2க்குத்தகுந்தவராயிருத்தல் என்பது இருவரிடமும் உள்ளதால் இருவருக்கும் ஸந்தோஷம் விளைகிறது.

பக்கம் 141
(ஶேஷலக்ஷணபரிஷ்காரம்)

(1) ஏவகாரத்தை ... ஶேஷலக்ஷணமாய்விடுகையாலே.

விளக்கம் :- விஶேஷணஸங்க3தமான ஏவகாரமானது ப்ரக்ருதவிஶேஷணத்துக்கு ஸத்3ருஶமான அந்யவிஶேஷணம் ப்ரக்ருதவிஶேஷ்யத்திலில்லையென்று காட்டுகிறது. உபாதே3யத்வரூபவிஶேஷ-ணத்தோடே ஸங்க3தமாக ஏவகாரத்தைக்கொண்டால் ஸத்3ருஶமான உபாதே3யத்வம் விஶேஷ்யமா-கிற ஶேஷத்வேந அபி4மதவஸ்துவில் இல்லை என்றாகும். அப்போது ஶேஷித்வேந அபி4மதமாயுள்ள வஸ்துக3த-அதிஶய-ஆத4ாந-இச்சை2யினால் உபாதே3யத்வம் வருவதுடன் அதைத்தவிர்ந்த வஸ்து-வுக்கு அதிஶயாத4ாந-இச்சை2யினால் உபாத3ாநம் பண்ணமுடியாமையும் சேர்ந்து ஶேஷ-லக்ஷணமாகிவிடும். அப்போது கு3ரு, பிதா இருவருக்குமாக ஒருவன் ஶேஷபூ4தனாக இருக்க-வியலாத நிலை உருவாகும்; கு3ருவுக்கு ஶேஷனாகவிருந்தால் பிதாவுக்கும், பிதாவுக்கு ஶேஷனாகவிருந்தால் கு3ருவுக்கும் ஶேஷனாக இருக்கவியலாது என்ற நிலை ஏற்படுகிறபடியால்.
எனவே ஏவகாரத்தை 'இச்ச2யா' என்கிற விஶேஷணத்தோடே ஸங்க3தமாகக்கொள்ளவேணும். அப்போது 'பரக3தாதிஶயாத4ாநேச்ச2யைவ உபாதே3யத்வம் யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ ஶேஷ:' என்பது ஶேஷலக்ஷணமாகத்தேறும். பரனுக்கு அதிஶயத்தை விளைக்கும் இச்சை2யினாலேயே கைக்கொள்ளப்-படும் தன்மை வருதலானது எந்த வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபமோ, அந்த வஸ்து ஶேஷம் என்பது ஶேஷலக்ஷணமாகும்.

'இச்ச2ா'பத3த்தின் மேலுள்ள த்ருதீயைக்கு ஜந்யத்வம் அர்த்த2மாய், அதுக்கு 'உபாதே3ய' ஶப்3த3த்தில் த4ாத்வர்த்த2மான உபாத3ாநத்தில் அந்வயம். பரனுக்கு அதிஶயத்தை விளைவிக்கும் இச்ச2ாஜந்யமாகவே (இச்சை2யின் காரணமாக உண்டாகியே) கைக்கொள்ளப்படும் தன்மை வருதலானது எந்த வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபமோ அது ஶேஷம் என்றாகும். இச்ச2ாஜந்யத்வத்துக்கு உபாத3ாநத்தில் அந்வயம். இச்ச2ாஜந்யமாய் உபாத3ாநம் வருகிறது. உபாத3ாநத்துக்கு விஶேஷண-மான இச்ச2ாஜந்யத்வத்துக்கு வாசகமான 'இச்ச2யா' என்ற பத3த்தோடே ஸங்க3தமானது ஏவகாரம்.
. விஶேஷணத்துடன் ஸங்க3தமான ஏவகாரத்துக்கு அந்யஸ்ய யோக3வ்யவச்சே2த3கத்வம் உள்ளது. அதாவது ப்ரக்ருதவிஶேஷணத்துக்கு ஸத்3ருஶமான இன்னொரு விஶேஷணம் ப்ரக்ருத-விஶேஷ்யத்தில் இல்லையென்று காட்டுகிறது விஶேஷணத்துடன் ஸங்க3தமாயுள்ள ஏவகாரம். 'அயம் ப்3ராஹ்மண ஏவ' என்றால் ஜாதித்வேந ரூபேண ப்3ராஹ்மணத்வத்துக்கு ஸத்3ருஶங்களான க்ஷத்ரியத்வ-வைஶ்யத்வ-ஶூத்3ரத்வாதி3களான மற்ற விஶேஷணங்கள் ப்ரக்ருதவ்யக்தியினிடத்தில் ஏவகாரத்தால் நிஷேதி4க்கப்படுகின்றன.

இங்கே 'இச்ச2யா' என்ற பத3த்தோடே ஸங்க3தமாயுள்ள ஏவகாரத்துடன் கூடப்படிக்கப்-பட்டிருக்கும் பத3ார்த்த2மானது பரக3த-அதிஶய-ஆத4ாந-இச்ச2ாஜந்யத்வம். இந்த இச்ச2ாஜந்யத்வத்-துக்கு விஶேஷ்யம் உபாத3ாநம். 'இச்ச2யா' என்ற விஶேஷணத்துடன் ஸங்க3தமாயுள்ளது ஏவகாரம். எனவே இதற்கு அந்யஸ்ய யோக3வ்யவச்சே2த3கத்வமுள்ளது. ஸத்3ருஶமாயும் அந்யமாயுமுள்ள எந்த விஶேஷணத்தை இந்த ஏவகாரம் நிஷேதி4க்கிறது என்று இனிப்பார்ப்போம்.

பரக3த-அதிஶய-ஆத4ாந-இச்ச2ாஜந்யத்வமாகிற விஶேஷணத்துக்கு அதிஶய-ஆத4ாந-இச்ச2ாஜந்யத்வேந ரூபேண ஸத்3ருஶமான அந்யவிஶேஷணம் - ஶேஷித்வேந அபி4மதவஸ்த்வந்ய-க3த-அதிஶய-ஆத4ாந-இச்ச2ாஜந்யத்வம் என்பது. இந்த இரண்டாவது விஶேஷணமானது முதல் விஶேஷணத்துக்கு ஸத்3ருஶமாயும், தத3ந்யமாயுமிருப்பது. இந்த இரண்டாவது விஶேஷணத்தின் அப4ாவத்தை 'இச்ச2யா' என்ற விஶேஷணவாசிபத3த்துடன் ஸங்க3தமாயுள்ள ஏவகாரம் காட்டுகிறது. எனவே பரக3த-அதிஶய-ஆத4ாந-இச்ச2ாஜந்ய-தத3ந்யக3த-அதிஶய-ஆத4ாந-இச்சா ஜந்ய-உபாத3ாநார்ஹத்வம் 'பராதிஶயாத4ாநேச்ச2யைவ உபாதே3யத்வ'பத3ார்த்த2மாகிறது.

அதாவது 'பரக3தாதிஶயாத4ாநேச்ச2யைவோபாதே3யத்வம்' என்றால் பரக3த-அதிஶய-ஆத4ாந-இச்ச2ாஜந்ய-உபாத3ாநார்ஹத்வே ஸதி தத3ந்யக3த-அதிஶய-ஆத4ாந-இச்ச2ா-அஜந்ய-உபாத3ா-நார்ஹத்வம் என்றர்த்த2ம். அதாவது 'பரக3தாதிஶயாத4ாநேச்ச2யைவோபாதே3யத்வம்' என்றால் பரனுக்கு அதிஶயத்தை உண்டுபண்ணவேணும் என்ற இச்சை2யின் காரணமாக உண்டான கைக்கொள்ளப்படும் தகுதியுடன்கூட அவனைத்தவிர்ந்த மற்றவனுக்கு அதிஶயத்தை உண்டு பண்ணவேணும் என்ற இச்சை2யின் காரணமாக உண்டாகாத கைக்கொள்ளப்படும் தகுதி என்றர்த்த2ம்.

இனி, பிதா, கு3ரு உப4யர்க்கும் ஶேஷபூ4தனானவனுடைய ஶேஷத்வத்தை ஆராய்வோம். பித்ருஶேஷத்வ-உபபாத3க-உபாத3ாநத்வமாவது - பித்ரதிஶயாத4ாநேச்ச2ாஜந்யோபாத3ாநார்ஹத்வே ஸதி அந்யாதிஶயாத4ாநேச்ச2ாஜந்யோபாத3ாநார்ஹத்வம். அதாவது பிதாவுக்கு அதிஶயத்தை உண்டுபண்ணவேணும் என்ற இச்சை2யின் காரணமாக உண்டான கைக்கொள்ளப்படும் தகுதியுடன் கூட, அவனைத்தவிர்ந்த மற்றவனுக்கு அதிஶயத்தை உண்டுபண்ணவேணுமென்ற இச்சை2யின் காரணமாக உண்டாகாத கைக்கொள்ளப்படும் தகுதி என்றர்த்த2ம்.

கு3ருஶேஷத்வ-உபபாத3க-உபாத3ாநத்வமாவது - கு3ர்வதிஶயாத4ாநேச்ச2ாஜந்யோபாத3ா-நார்ஹத்வே ஸதி அந்யாதிஶயாத4ாநேச்ச2ாஜந்யோபாத3ாநார்ஹத்வம். அதாவது கு3ருவுக்கு அதிஶயத்தை உண்டுபண்ணவேணும் என்ற இச்சை2யின் காரணமாக உண்டான கைக்கொள்ளப்-படும் தகுதியுடன் கூட, அவனைத்தவிர்ந்த மற்றவனுக்கு அதிஶயத்தை உண்டுபண்ணவேணுமென்ற இச்சை2யின் காரணமாக உண்டாகாத கைக்கொள்ளப்படும் தகுதி என்றர்த்த2ம்.

இப்படி பித்ருகு3ரு உப4யர்க்கும் ஶேஷபூ4தனான புருஷனிடத்தில் தத்தச்சே2ஷத்வ-உபபாத3க-உபாத3ாநங்கள் பரஸ்பரபி4ந்நங்களாகையாலே தத்தச்சே2ஷத்வங்களுக்கு லக்ஷ்யத்தில் ஸமந்வயம் (பொருந்தியிருத்தல்) வருகிறது. எனவே ஶேஷத்வஸாமாந்யலக்ஷணத்துக்கு விரோத4மில்லை.

(2) ஸமந்வயம் - லக்ஷ்யத்தில் பொருந்தியிருத்தல்

(3) துல்யஸ்த2லங்கள் - ஒரு வஸ்துவே இருவருக்கு ஶேஷமாயிருக்கும் ஸ்த2லங்கள்

பக்கம் - 145

(1) பரஸ்பரவிக4நங்களாகையாலே - பரஸ்பரபி4ந்நங்களாகையாலே

(2) ப்ரணவத்தில் தாத3ர்த்2யம் என்ற பொருளையுடைய சதுர்த்தி2யானது ப4க3வானுக்கு அதிஶயத்தை விளைவிக்கவேணும் என்ற இச்சை2யின் காரணமா உண்டானதாயும், அவனைத்-தவிர்ந்த மற்றவனுக்கு அதிஶயத்தை விளைவிக்கவேணும் என்ற இச்சை2யின் காரணமாக உண்டாகாததாயும் உள்ள உபாத3ாநார்ஹத்வரூபமான ப4க3வச்சே2ஷத்வத்தைச்சொல்லுகிறது.

(3) மகாரலக்ஷ்யார்த்த2ம் - மகாரத்தின் லக்ஷ்யார்த்த2ம். அதாவது - மகாரத்தினால் சேர்த்துக்கொள்ளப்படும் பொருள். அது அசித்தாகும். மகாரத்தின் வாச்யார்த்த2ம்(= நேரே காண்பிக்கப்படும் பொருள்) சித்து.

அந்த ஶேஷத்வத்துக்கு அசித்ஸாத4ாரண்யம் ஸித்3தி4ப்பதற்காக - ப4க3வச்சே2ஷத்வம் அசித்துக்கும் பொது என்பது ஸித்3தி4ப்பதற்காக.

பக்கம் - 143

(1) ப4க3வானுக்கு ப்ராப்த்ருத்வத்தையும், ப்ராபகத்வத்தையும், ப்ராப்திப2லமான ஆநந்தி3த்வத்தையும் மூலமந்த்ரத்திலுள்ள மூன்று பத3ங்களும் சொல்லுகின்றன.
ததீ3யருக்கும் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4மாகிற உபாதி4யினால் ப்ராப்த்ருத்வாதி3களான மூன்றும் ஸித்3தி4க்கின்றன. தானும் பா4க3வதர்களில் ஒருவனாகையாலே தனக்கும் ப்ராப்த்ருத்வாதி3கள் வருமே என்னில் :- 'தனக்கு' என்ற பொருள் கொண்ட 'ம:' என்பதைக்கொண்டுள்ள 'நம:' என்கிற ஶப்3த3மானது ப்ராப்த்ருத்வாதி3கள் ப்ரத்யேகம் தந்தாமுக்குத்தங்கள் விஷயத்தில் இல்லை என்று நிஷேதி4த்து நிலைநிறுத்துகிறது. எனவே இங்கும் - இந்த ஸ்ரீவசநபூ4ஷணத்திலும் 70வது வாக்யத்தில் தந்தாமுக்குத்தந்தாமைக்குறித்து ப்ராப்த்ருத்வாதி3கள் இல்லையென்று கூறப்பட்டது. எனவே "ப்ராப்தாவும், ப்ராபகனும், ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே" (வா-70) என்கிற மூலவாக்யமானது 'நம:'பத3த்துடன் அந்வயித்த மூலமந்த்ரத்திலுள்ள மூன்று பத3ங்களின் அர்த்த2ம் - என்பதை 'இவனோடு அந்வயிப்பது ஒன்றுமில்லை' என்ற மாமுனிகளின் வ்யாக்2யாநபங்க்தியானது ஸூசிப்பிக்கிறது.

பக்கம் - 145

(1) இவற்றுக்கு ... ஸித்3த4மாமென்று :- த4ர்மிபூ4தங்களான ஜ்ஞாநாநந்த3ங்களுக்கு ஶேஷத்வத்தையிட்டு ப3ஹிரங்க3த்வம் ஸித்3த4மானால், த4ர்மபூ4தங்களான ஜ்ஞாநாநந்த3ங்களுக்கும் அது கேள்வியில்லாமலே விளங்குதலாகிற ந்யாயத்தாலே ஸித்3த4மாமென்று.
(2) ப்ரக்ருத ... வ்யாவர்த்தகமாயிருக்கையாலே :- ப்ரக்ருதத்தில் நிரூபணீயமாயுள்ள ஜீவாத்மாவுக்கும் தத3ந்யவஸ்துவான ஈஶ்வரனுக்கும் ஜ்ஞாநாநந்த3ங்கள் பொதுவாயிருந்து கொண்டு ஜீவாத்மாவை அசித்திலிருந்து வேறுபடுத்துகின்றனவாகையாலே.
(3) ப்ரகாரதயா ஶேஷமாய்க்கொண்டு :- 'ப்ரகாரதா'ஶப்3த3ம் அசேதநத்திலிருந்து வேறுபட்ட அத்3வாரகப்ரகாரதாரூபமுக்2யப்ரகாரதையைக்காட்டுகிறது. அத்3வாரகப்ரகாரதா - இடையீடின்றி நேராக ப்ரகாரமாக(அப்ருத2க்ஸித்3த4விஶேஷணமாக) ஆகும் தன்மை. த்ருதீயையின் அர்த்த2ம் ப்ரயோஜ்யத்வம்; அதாவது, அப்ருத2க்ஸித்3த4விஶேஷணமாகிற ப்ரயோஜகத்தை அடைந்திருத்தல். 'ஶேஷ:' -அதிஶய-ஆத4ாயக: - மேன்மையை விளைவிப்பவன். அதிஶயமானது ஶேஷியான ப்ரகாரியினிடத்தில் உள்ளது. அதாவது அதிஶயம் என்பது ப்ரகாரியின் தன்மை(= ப்ரகாரிதா). த்ருதீயையின் அரத்த2மான ப்ரயோஜ்யதைக்கு 'ஶேஷ'ஶப்3த3ார்த்த2த்தின் ஏகதே3ஶமான ப்ரகாரிதாரூப-அதிஶயத்தில் அந்வயம். எனவே 'ப்ரகாரதயா ஶேஷமாய்க்கொண்டு' என்றால் அத்3வாரகப்ரகாரதாப்ரயுக்தப்ரகாரிதாரூப-அதிஶய-ஆத4ாயகமாய்க்கொண்டு என்றர்த்த2ம்.

ஜீவாத்மாவானவன் தன்னுடைய அத்3வாரகமான(இடையீடற்ற) ப்ரகாரதையின் (அப்ருத2க்ஸித்3த4விஶேஷணதையின்) காரணமாக ப4க3வானுடைய ப்ரகாரிதையாகிற (ப்ரகாரியாயிருக்கும் தன்மையாகிற) அதிஶயத்தை விளைவிப்பவனாயிருக்கிறான். அத்3வாரகப்ரகாரதை என்பது ஜீவனிடம் மட்டுமே உள்ளவொன்றாகும். அசேதநங்களுக்கு அத்3வாரகப்ரகாரத்வமில்லை. எனவே ஜீவனிடமுள்ள அத்3வாரகப்ரகாரதாப்ரயுக்தமான ஶேஷத்வமானது அவனுக்கு மட்டுமே அஸாத4ாரணமாக உள்ளவொன்றாகும். எனவே இந்த அத்3வாரகப்ரகாரதாப்ரயுக்தஶேஷத்வமானது ஜீவனுக்கு அந்தரங்க3நிரூபகமாகும்.
(4) அத்3வாரகப்ரகாரத்வமில்லை - அத்3வாரகப்ரகாரத்வம் மட்டுமில்லை, அத்3வாரகப்ரகாரத்வம், ஸத்3வாரகப்ரகாரத்வம் என்ற இரண்டும் உண்டு என்றர்த்த2ம்.

பக்கம் - 146

(1) ப்ரயோஜநமநுத்3தி3ஶ்ய ப்ரவ்ருத்த்யபா4வந்யாயம் - ப்ரயோஜநத்தைக்கருதாமல் அல்பபு3த்3தி4யுடையவனும் ப்ரவர்த்திக்கமாட்டான் என்பது ந்யாயம்.
(2) ஆத்மவஸ்த்வஸாத4ாரணஸத்தை ... நியமம் தோற்றுகைக்காக :- ஆத்மவஸ்துவுக்கு அஸாத4ாரணமான ஸத்தை உண்டாம்போது அதற்கு அஸாத4ாரணமான அத்3வாரகப்ரகாரதாப்ரயுக்தமான ப்ரகாரிதாரூபஸ்வாதிஶயத்தை விளைவித்துக்கொள்ளுதலை விஷயமாகக்கொண்ட ப4க3வதி3ச்சை2யினால் ஸ்வீகரிக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு அந்த இச்சா2நுகு3ணமாக தத3ாவித4-அதிஶய-ஆத4ாயகமாய்க்கொண்டே உண்டாகவேணும் என்ற நியமம் தோற்றுகைக்காக 'ஶேஷமாய்க்கொண்டு' என்று

மாமுனிகள் தம்முடைய வ்யாக்2யாநத்தில் அருளிச்செய்துள்ளார்.

(3) ப்ரகாரதயா ... என்னுமதுவும் சொல்லிற்று :- ப்ரகாரத்வத்தால் வந்த ஶேஷத்வத்துக்குக்-காரணம் ப4க3வதி3ச்சை2. இந்த இச்சை2தானே ப4க3வத்3தா3ஸ்யமானது அசித்துக்குப்பொதுவாக இல்லாமைக்கு ஹேது.

ப4க3வச்சே2ஷத்வமாவது - ஸ்வாதிஶய-ஆத4ாநவிஷயகப4க3வதி3ச்ச2யா உபாதே3யத்வம். அதாவது, தனக்கு அதிஶயத்தை உண்டாக்கிக்கொள்ளுதலே விஷயமாகக்கொண்ட ப4க3வானுடைய இச்சை2யினுல் விநியோக3ப்படுதல். அல்லது, ஸ்வாதிஶய-ஆத4ாநவிஷயகப4க3வதி3ச்ச2ா-விஷயதா. அதாவது, தனக்கு அதிஶயத்தை உண்டாக்குதலே விஷயமாகக்கொண்ட ப4க3வானுடைய இச்சை2க்கு விஷயமாதல். இந்த ப4க3வச்சே2ஷத்வமே ஸகலஜக3த்தினுடையவும் ஸத்தைக்கு ப்ரயோஜகம். எனவே அந்த ஶேஷத்வமே ஜ்ஞாநாநந்த3ங்களைக்காட்டிலும் ப்ரப3லம். ஆக, ப4க3வச்சே2ஷத்வமானது(அத்3வாரகப்ரகாரதாப்ரயுக்தஶேஷத்வமானது) ஜீவாத்மாவுக்கு இதர-அஸாத4ாரணத4ர்மமாகையாலே அந்தரங்க3நிருபகம்(ப்ரக்ருதநிருபணீயவஸ்துமாத்ரத்திலுள்ள த4ர்மம்) . அதுவே ஜீவாத்மாவின் ஸத்தைக்குக்காரணம். எனவே அது ஜ்ஞாநாநந்த3ங்களைக்-காட்டிலும் ப்ரப3லம். எனவே அது ப்ரத2மநிருபகம்.

(4) (வஸ்துவாகையாலே) என்றது ... கருத்தாலே :- ஆத்மவஸ்துவினுடைய ஶேஷத்வத்தையிட்டு முதலில் நிருபிக்கப்படவேண்டிய தன்மையில் ஶேஷத்வத்தால் தன்னுடைய ஸத்தையை உடைமையானது ஹேது என்னும் கருத்தாலே. எனவே "வஸ்துவாகையாலே" என்றல் - ஶேஷமாக இருக்கையால் தன்னுடைய ஸத்தையை உடையதாகையாலே - என்றர்த்த2ம்.

பக்கம் - 147

(1) ஶேஷத்வமாவது ... த4ர்மவிஶேஷம் :- பரனுக்கு அதிஶயத்தை விளைவிக்கும் இச்சை2யினு-னுண்டான ஸ்வீகாரவிஷயதைக்கு வ்யாவர்த்தகமான த4ர்மவிஶேஷம்.

(2) பரக3த-அதிஶய-ஆத4ாந-இச்ச2ாஜந்ய-உபாத3ாநவிஷயதையானது ஶேஷத்வம் என்ற நிவேஶமானது (வார்த்தையானது) உபலக்ஷணார்த்த2ம்(= தன் அர்த்தத்தை விடாமல் இன்னொரு அர்த்த2த்தையும் காட்டுவதற்காக வந்துள்ளது). அந்த இன்னொரு அர்த்த2மானது கீழே குறிப்பிட்ட அவச்சே2த3கத4ர்மவிஶேஷமாகும்.

"யஸ்து அத்யந்தம் பரார்த்த2: தம் வயம் ஶேஷ இதி ப்3ரூம:" (பூ.மீ.3-1-2) என்பது ஶாப3ர-ப4ாஷ்யமாகும். பரார்த்த2: - பரோத்3தே3ஶப்ரவ்ருத்த:. பாரார்த்2யமானது ஶேஷத்வலக்ஷணம் என்று இந்த ஶாப3ரப4ாஷ்யத்திலிருந்து கிடைக்கிறது. ஆனல் இது உபலக்ஷணமுறையில் சொல்லப்பட்ட லக்ஷணமாகும். எனவே பாரார்த்2யம் என்பது பரோத்3தே3ஶப்ரவ்ருத்திக்கு அநுகு3ணமான ஶக்திவிஶேஷத்தைக்காட்டுகிறது. எனவே பாரார்த்2யாநுகு3ணமான ஶக்திவிஶேஷமே ஶேஷத்வம் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

உபலக்ஷணவித4யா - உபலக்ஷணமாகிற முறையில். உபலக்ஷணம் - அஜஹத்ஸ்வார்த்த2லாக்ஷணிகம் - தன்னுடைய அர்த்த2த்தையும், இன்னொரு அர்த்த2த்தையும் காட்டக்கூடியது. "காகேப்4யோ ததி4 ரக்ஷ்யதாம்" - காக்கைகளிடமிருந்து தயிரைக்காப்பாற்று - என்ற வாக்யத்தில் "காக:" என்பது உபலக்ஷணமாகும். அது தயிரைக்குடிக்கக்கூடிய பூனை முதலிய மற்ற ப்ராணிகளையும் காட்டுகிறது.

அவ்வாறே இங்கும் "பரார்த்த2:" என்ற சொல்லானது உபலக்ஷணமாகும். எனவே அது "பாரார்த்2யாநுகு3ணஶக்தியுக்த:" என்ற அர்த்த2த்தைக்காட்டுகிறது. அப்படியே ஶேஷத்வமாவது - பரக3த-அதிஶய-ஆத4ாந-இச்ச2ாஜந்ய-உபாத3ாநவிஷயதை என்றதும், தாத்3ருஶ-உபாத3ாந-விஷயதைக்குக்காரணமான ஶக்திவிஶேஷம் என்றர்த்த2ம். எனவே ஶேஷத்வமாவது - பரக3த-அதிஶய-ஆத4ாந-இச்ச2ாஜந்ய-உபாத3ாநவிஷயதைக்குக்காரணமான ஶக்திவிஶேஷம் என்றுகிறது.

பக்கம் - 148

(1) இந்த ஶக்திவிஶேஷத்துக்கு ... சொல்லக்குறையில்லை :- அத்3வாரகப்ரகாரதாப்ரயுக்தப்ரகாரிதா-ரூபப4க3வத3திஶயாத4ாநோபலக்ஷிதஶக்திரூபமான தா3ஸ்யம் ஆத்மாவுக்கு அஸாத4ாரணமான ஸத்தையாகிறது. அதாவது - அத்3வாரகமான ப்ரகாரதையினுல் வந்த ப்ரகாரிதாரூபப4க3வத3தி-

ஶயத்தை உண்டாக்குதலினால் எடுத்துக்காட்டப்பட்ட ஶக்திரூபமான தா3ஸ்யமானது ஆத்மாவுக்கு அஸாதா4ரணமான ஸத்தையாகிறது. இந்த ஶக்திவிஶேஷத்துக்குத்தன்னுடைய ஸத்தாத்வேந ரூபேண அஹம்ப்ரத்யயகோ3சரத்வம் சொல்லக்குறையில்லை. அதாவது - இந்த ஶக்திவிஶேஷமானது தன்னுடைய ஸத்தாத்வமாகிற ரூபத்தால் அஹம்ப்ரத்யயகோ3சரமாகிறது என்று சொல்லக்குறையில்லை. ஸாஸ்நாதி3மத்த்வமாகிற கோ3த்வமானது கோ3வின் ஸத்தை. அது ப்ரத2மபிண்ட3-க்3ரஹணவிஷயமாகிறது. ப்ரகாரிதாரூபப4க3வத3திஶய-ஆதா4ந-அநுகூ3ணமான ஶக்தி ஆத்மாவின் ஸத்தையாகும். கோ3த்வத்தின் ஸத்தாத்வரூபத்தால் அது ப்ரத2மபிண்ட3க்3ரஹணவிஷய-மாகிறது. அதேபோல் இந்த ஶக்தியின் ஸத்தாத்வரூபத்தால் இது அஹம்ப்ரத்யயகோ3சரமாகிறது.

இது எப்படி என்பதை இனி விளக்குவோம். 'நான் எனக்குத்தோற்றுபவன்; அநுகூலன்; ஒருவன்' என்பவை அஹம்ப்ரத்யயகோ3சரங்களாகிறப்போல் 'நான் இருப்பதற்கான ஶக்தியை-யுடையவன்' என்பதும் அஹம்ப்ரத்யயகோ3சரமாகிறது. அதாவது ஶக்தியின் ஸத்தையானது அஹம்ப்ரத்யயகோ3சரமாகிறது. அதாவது ஶக்தியானது ஸ்வீயஸத்தாத்வேந ரூபேண (தன்னுடைய ஸத்தாத்வமாகிற ரூபத்தால்) அஹம்ப்ரத்யயகோ3சரமாகிறது. இந்த ஶக்தியானது ப்ரகாரிதாரூப-ப4க3வத3திஶய-ஆதா4நத்துக்கு அநுகூ3ணம் என்பது மட்டும் ஶாஸ்த்ரத்தால் அறியப்படுகிறது. ஆக, அத்3வாரகப்ரகாரதாப்ரயுக்தப்ரகாரிதாரூபப4க3வத3திஶய-ஆதா4நோபலக்ஷிதஶக்திரூபமான தா3ஸ்யமானது அஹம்ப்ரத்யயகோ3சரமாகிறது.

தா3ஸ்யமே ஆத்மாவின் ஶேஷத்வமாகும். தா3ஸ்யமே ஆத்மாவின் ஸத்தையாகும். எனவே தா3ஸ்யாத்மகமான ஶேஷத்வமே ஆத்மாவின் ஸத்தையாகும். இது அஹம்ப்ரத்யயகோ3சரமாகும். ஆக, தா3ஸ்யமாகிற ஆத்மாவின் ஸத்தையானது அஹம்ப்ரத்யயகோ3சரம் என்று காட்டப்பட்டது.
(2) இத்த2ம் ... நிர்தி3ஷ்டமிதி' என்று :- இப்படி தா3ஸ்யத்தைக்காட்டிலும் ஜ்ஞாத்ருத்வத்துக்கு ப்ரியதமத்வத்தைத்தெரிவிக்குமது ஒன்றும் இல்லையாகையால் ஜ்ஞாத்ருத்வத்துக்கு லக்ஷணத்வம் (ஆத்மாவுக்கு லக்ஷணமாயிருக்கும் தன்மை) வாராதொழிகிறது. அநாதி3யான அசித்ஸம்ப3ந்த4-நிப3ந்த4நமாக ஏதோ ஒரு ப2லத்தை உத்3தே3ஶித்ததாய், அத்3ருஷ்டத்தை த்3வாரமாகக்கொண்டதா-யுள்ள ஸாத4நாநுஷ்டா2த்ருத்வரூபமாயும், ப்ரவ்ருத்திக்கு உத்3தே3ஶ்யமாக உள்ள போ4க3த்துக்கு ஆஶ்ரயத்வரூபமாயும் உள்ளது போ4க்த்ருத்வமாகும். இந்த போ4க்த்ருத்வமானது ஜ்ஞாத்ருத்வப்ரயுக்தமாகும். எனவே அந்த போ4க்த்ருத்வத்துக்குங்கூட ஆத்மலக்ஷணத்வம் வாராது. ஆக, ஜ்ஞாத்ருத்வமென்ன, தத்ப்ரயுக்தமான போ4க்த்ருத்வமென்ன இரண்டுமே ஆத்மலக்ஷணமாக மாட்டா என்ற அபி4ப்ராயத்தால் 'நாந்யதா2' என்று ஸாமாந்யமாக நிர்தே3ஶிக்கப்பட்டுள்ளது.

பக்கம் - 149

(1) அடி - திருவடிஸம்ப3ந்த4மாகிற தா3ஸ்யம், ஏன் - அஸ்மத்ப்ரத்யயம். அடியேன் - தா3ஸ்ய-முடையவன்.
(2) இவ்வாத்மவஸ்து எம்பெருமானுக்கே அநந்யார்ஹஶேஷமாகில் இதை அவர் எப்படி விநியோக3ங்கொண்டால் நமக்கென்ன?

பக்கம் - 150

(1) வ்யதிரேகாநுஸந்தா4நம் - ஒரே அர்த்த2த்தை இரண்டு விதங்களில் கூறுதல்.
(2) அபி4ஜந: - தன்னுடைய ப3ந்து4க்களான முன்னோர்கள் வஸித்த தே3ஶம்
நிவாஸ: - தான் இப்பொழுது வஸிக்கும் தே3ஶம். 'நிவாஸாபி4ஜநயோ: கோ விஶேஷ:? யத்ர ஸம்ப்ரத்யுஷ்யதே ஸ நிவாஸ:, யத்ர பூர்வைருஷிதம் ஸோऽபி4ஜந: ।' (மஹாபா4ஷ்யே)
(3) விரோத4மில்லை :- ப4க3வத்3பா4க3வத-அபி4மாநங்களுக்குப்புறம்பான க்3ராமகுலாதி3வ்யப-தே3ஶமே அநர்த்த2கரமாகும். 'தொண்டனூர் நம்பி' முதலான வ்யபதே3ஶமானது அப்படி வ்யபதே3ஶிக்கப்படுமவர்களின் ப4க3வத்3பா4க3வதாபி4மாநத்துக்குப்புறம்பாக இருக்கவில்லை. எனவே அந்த வ்யபதே3ஶத்தை த்யஜிக்கவேண்டியதில்லை என்றர்த்த2ம்.

தூ3ஷிதோऽபி சரேத்3த4ர்மம் யத்ர தத்ராஶ்ரமே ரத: ।
ஸம: ஸர்வேஷு பூ4தேஷு ந லிங்க3ம் த4ர்மகாரணம் ॥ (மநுஸ்ம்ருதி 6-66)

எந்த ஆஶ்ரமத்தில் ஒருவன் இருக்கிறானோ அவன் அந்த ஆஶ்ரமிக்கு விருத்3த4மான ஆசாரத்தை உடையவனாக இருந்தாலும்(அதாவது அவன் அந்த ஆஶ்ரமத்துக்கான அடையாளம் அற்றவனாக

இருந்தாலும்) கூட 'ஸர்வபூ4தங்களிடத்திலும் ப்3ரஹ்மபு3த்3தி4யினால் ஸமமான த்3ருஷ்டியை உடையவனாகக்கொண்டு த4ர்மத்தை அநுஷ்டி2க்கவேணும். த3ண்டா3தி3களான அடையாளங்களை த4ரித்தல் மட்டும் த4ர்மத்துக்குக்காரணமன்று. ஆயின் விஹிதத்தின் அநுஷ்டா2நமே த4ர்மத்துக்குக்-காரணமாகும். இது த4ர்மத்தின் ப்ராதா4ந்யத்தை போ3தி4ப்பதற்காகச்சொல்லப்பட்டதேயொழிய லிங்க3த்தை(அடையாளத்தை) விடுவதற்காகவன்று(குல்லூகப4ட்டர் வ்யாக்2யாநம்). அவ்வாறே இங்கும் ப4க3வத்3பா4க3வதர்களின் அபி4மாநத்தைப்பெரிதாகக்கருதாமல் தன்னுடைய ஊரை-யிட்டும் குலத்தையிட்டும் தன்னைப்பெரியவனாக ஒருவன் அபி4மாநிக்கலாகாது என்பதற்காக 'க்3ராமகுலாதி3களால் வரும் பேர் அநர்த்த2ஹேது' என்று சொல்லப்பட்டதேயொழிய க்3ராமாதி3-களால் வரும் வ்யபதே3ஶத்தையே த்யஜிக்கவேணும் என்பதற்காகச்சொல்லப்படவில்லை. எனவே 'தொண்டனூர் நம்பி'முதலிய வ்யபதே3ஶங்களுக்கு விரோத4மில்லை. லிங்க3தா4ரணம் (அடையா-ளங்களை த4ரித்தல்)மட்டும் போதாது என்பதற்கு த்3ருஷ்டாந்தத்தைச்சொல்லுகிறார் மநு :-

ப2லம் கதகவ்ருக்ஷஸ்ய யத்3யப்யம்பு3ப்ரஸாத3கம் ।
ந நாமக்3ரஹணாதே3வ தஸ்ய வாரி ப்ரஸீத3தி ॥ (மநுஸ்ம்ருதி 6-67)

கதகவ்ருக்ஷத்தினுடைய பழமானது(தேற்றாங்கொட்டையானது) கலங்கின ஜலத்தைத்தெளிவ-டையச்செய்வதாயிருப்பினுங்கூட 'கதகவ்ருக்ஷத்தின் பழம்' என்ற பெயரை உச்சரிப்பதால் ஜலம் தெளிந்துவிடாது. ஆயின் அந்தப்பழத்தை நீரில் சேர்ப்பதாலேயே அது தெளியும். அவ்வாறே லிங்க3தா4ரணம்(அடையாளங்களை த4ரித்தல்) மட்டும் த4ர்மத்துக்குக்காரணமாகாது. ஆயின் விஹிதத்தின் அநுஷ்டா2நமே த4ர்மத்துக்குக்காரணமாகும். (கு.ப4.வ்யா.)

ப்ரக்ருதத்திலும் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தையிட்டுத்தன்னை வ்யபதே3ஶித்துக்கொள்வதால் மட்டுமே ஒருவன் ப4க3வானுடைய விஷயீகாரத்தைப்பெற்றுவிட முடியாது; எம்பெருமான் விதி4த்த செயல்களைச்செய்வதாலேயே பெற முடியும் - என்றபடி.

(4) 'விஷ்ணு'ஶப்3த3ம் பர்யாயங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம் - 'விஷ்ணு'ஶப்3த3ம் மற்ற ஆநுபூர்விகளுக்கெல்லாம் எடுத்துக்காட்டு. அதாவது - விஷ்ணுவின் மற்ற திருநாமங்களையிட்டும் ஒருவன் தன்னை வ்யபதே3ஶித்துக்கொள்ளலாம், ஸதா3சார்யஸம்ப3ந்த3முடைய விஷ்ணுவின் தா3ஸர்களையிட்டும் தன்னை வ்யபதே3ஶித்துக்கொள்ளலாம், 'ராமாநுஜதா3ஸன்', 'மது4ரகவி-தா3ஸன்' என்கிறாப்போலே - என்றர்த்த2ம்.

குறிப்புகள் முடிந்தன

எம்பார்ஜீயர்ஸ்வாமி திருவடிகளே ஶரணம்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவரத்நமாலா
அன்னபுகழ் முடும்பை அண்ணல் உலகாசிரியன்
இன்னருளால் செய்தருளிய

ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷணம்

மூன்றுவது ப்ரகரணமான

அதி$_4$காரிநிஷ்ட$_2$ாப்ரகரணம்

திருநாராயணபுரத்து ஆய் (ஜநந்யாசார்யர்),
மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த
வ்யாக்$_2$யாநங்கள்,
மாமுனிகள் வ்யாக்$_2$யாநத்துக்குத்
திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார் ஸ்வாமி,
ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஒன்றான எம்பார்ஜீயர் ஸ்வாமி
அருளிய அரும்பத$_3$வுரைகளும்
இன்னமொரு அரும்பத$_3$வுரையும்
அடங்கியது

பதிப்பாசிரியர்
ஸ்ரீ.உ.வே. கோயில் ஆத்தான் விஜயராகவாசார்யஸ்வாமி

ஸ்ரீ.உ.வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி நினைவு வெளியீடு

ஸர்வஜித், வைகாசி விசாகம் 30 - 5 - 2007 விலை ரூ.250

ஸ்ரீ உ.வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி

(i)

ஒரு விண்ணப்பம்

வேதார்த்தம் என்று தொடங்கும் ஸ்ரீவசநபூஷணம், சாஸ்த்ரங்களின் பரமரஹஸ்யமான அர்த்தங்களை நமக்குத் தெரிவித்து ப்ரபந்நர்களான நமது வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்துவதிலே நோக்கு உடையது. இதைக்கொண்டு நாம் பயன்பெறவேண்டுமேயன்றி விளக்கில் விழுந்து மடியும் விட்டில் பூச்சியைப்போல் நாசமடையக்கூடாது. இந்நூலில் ஆசார்யலக்ஷணம், சிஷ்யலக்ஷணம் முதலியவை கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றைக்கொண்டு இன்ன ஆசார்யனுக்கு இன்ன லக்ஷணங்கள் இல்லையே என்பது போன்ற விசாரங்களில் நாம் ஈடுபட்டால் நமக்கு ஆத்மநாசம் உறுதி. ஒருவன் ஆசார்யபதம் வஹிக்கும்போது ஆசார்யலக்ஷணங்கள் தன்னிடம் நிறைந்திருக்கின்றனவா என்றும், தான் சிஷ்யனாயிருக்கும்போது தன்னிடம் சிஷ்யலக்ஷணங்கள் கூடியிருக்கின்றனவா என்றும் தன்னை ஆராய்ந்து நேர்வழிப்படுவதே விவேகமாகும். குறிப்பாக மூன்றாம் நாலாம் ப்ரகரணங்களை அதிகரிக்கும் பொழுது இவ்விஷயத்தை நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். மேலும், 'இத்தகைய குணதிசயங்களைப் பெற்றவரன்றோ நம் ஆசாரியன்" என்று ஆசார்யவைபவம் அறிந்து இன்புற வேண்டும் என்பதாலும் நாம் ஆசார்யலக்ஷணங்கள் பற்றித் தெரிந்துகொள்கிறோம்.

இந்த க்ரந்தத்துக்கு உள்ள ஏற்றத்தை மாமுனிகள் ஏழுபாசுரங்களினால் தமது உபதேசரத்தினமாலையில் வெளியிட்டிருக்கிறார். பெரியாழ்வார் ஆண்டாளின் திருத்தகப்பனார், பெருமாளுக்கே மாமனார், புஷ்பகைங்கர்யத்தில் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்டவர், பரதத்வநிர்ணயம் செய்தருளியவர் என்பன போன்றவை உண்மையானாலும் அவற்றைப் பெருமையாக மாமுனிகள் உபதேசரத்தினமாலையில் புகழ்ந்து கூறவில்லை. அவருடைய க்ரந்தங்களால் அவருக்கு ஏற்பட்ட பெருமை அத்தனை பெரியது. அதிலும் இனிய தமிழில் நம் உள்ளம் உருகும்படியும், பிள்ளைத்தமிழுக்கே இலக்கணமாயும் பெரியாழ்வார்திருமொழி அமைந்திருந்தாலும் திருப்பல்லாண்டு எனும் சிறிய ப்ரபந்தத்துக்கு உள்ள ஏற்றம் இல்லை. "பல்லாண்டு பாடிய நம் பட்டர்பிரான்" என்று திருப்பல்லாண்டையிட்டே ஆழ்வாருக்குப் பெருமை கூறப்படுகிறது. "உண்டோ திருப்பல்லாண்டுக்கு ஒப்பதோர் கலைதான்" என்பதும் காணத்தக்கது.

அதேபோல் நம்பெருமாளை நமக்கு ரக்ஷித்துக்கொடுத்தது போன்ற பெருமைகள் இருந்தாலும் பூர்வர்கள் அரும்பெரும் நிதியாக நமக்கு அளித்த ரஹஸ்யார்த்தங்களை க்ரந்தவடிவில் அமைத்துக்கொடுத்தது பிள்ளைலோகாசார்யருக்கு ஒப்பற்ற பெருமையாகும். அவ்வாறான அஷ்டாதசரஹஸ்யம் எனும் பதினெட்டு ரஹஸ்யங்கள் இருந்தாலும், முன்னோர்களின் கருத்துக்களோடு அவர்களது ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டே தொகுத்த இந்த ஸ்ரீவசநபூஷணத்துக்குள்ள பெருமை வேறு எந்த ரஹஸ்யத்துக்கும் இல்லை என்பது ஸம்ப்ரதாயம். இப்படி ஸ்ரீவசநபூஷணத்தால் பிள்ளைலோகாசார்யருக்கு ஏற்பட்ட பெருமை வேறு எந்த காரணத்தினாலும் இல்லை என்பதும் திண்ணம்.

ஸ்ரீவசநபூஷணத்திற்கு ஆய் ஜநந்யாசார்யரும் மாமுனிகளும் அருளிய இரண்டு அத்புதமான வ்யாக்யாநங்கள் உள்ளன. அவ்விரண்டையும் இங்கு நாம் அநுபவிக்கும்படி தொகுத்திருக்கிறோம். மாமுனிகளின் வ்யாக்யாநம் மிகவும் எளிமையானது; புரிந்து கொள்வது மிக எளிது. எனவே இதுவே நமக்குப்போதுமானது என்று சிலர் எண்ணுகிறார்கள். உண்மையே; ஆனால் இவ்வாறு நாம் பெறும் ஜ்ஞாநம் மிகவும் அளவுபட்டதாயிருக்கும்; ஸந்தேஹங்களைப் போக்க இயலாமற்போகும். மாமுனிகள் எதற்காக ஒவ்வொரு பதத்தையும் ப்ரயோகித்திருக்கிறார் என்பது விளங்காமல் போகும்.

ஒரு பதத்தை எடுத்துவிட்டு வேறொரு பதத்தை நாம் இட்டால் தாத்பர்யமே மாறிவிடும். அதன் அர்த்தகாம்பீர்யம் இத்தகையது என்று அல்பமதிகளால் அறியமுடியாது. எனவேதான் இந்த வ்யாக்யாநத்திற்குத் திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி, ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஒன்றான எம்பார் ஜீயர்ஸ்வாமி ஆகியோர் அருளிய அரும்பத உரைகளுடன் நாம் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தை அதிகரிக்க வேண்டியிருக்கிறது. 'வ்யாக்யாநசக்ரவர்த்தி' என்று ஸம்க்ருதவல்லுநர்களால் கொண்டாடப்படும் மல்லிநாதஸூரி என்பவர் தமது உரைநூல்களின் ஆரம்பத்தில் தமது உரையைப்பற்றி இவ்வாறு கூறிக்கொள்கிறார். "நாமூலம் லிக்யதே கிஞ்சித் ந அநபேக்ஷிதம் உச்யதே". அதாவது மூலத்தில் இல்லாத எதையும் நாம் எழுதவில்லை; தேவையில்லாத எதையும் நாம் கூறவில்லை - என்று. இந்த ப்ரதிஜ்ஞை மாமுனிகளின் வ்யாக்யாநங்களுக்கும், அரும்பதவுரைகளுக்கும் ஒக்கும்.

ஓர் உதாரணம் காண்போம். வாக்யம் 203ல் வைநதேயவ்ருத்தாந்தம் பேசப்படுகிறது. அதில் கருடனின் சிறகுகள் உதிர்ந்துவிழுந்ததுபற்றிக் கூறும் மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தியாவது - சிறகுகளும் உதிர்ந்து நிஶ்சேஷ்டராய்விட - என்று. இங்கே சிறகுகள் உதிர்ந்து என்பதனாலேயே வைநதேயன் நிஶ்சேஷ்டராய்விட்டார் என்றுகொள்ளலாமே, மறுபடியும் 'நிஶ்சேஷ்டராய்விட' என்னவேணுமோ என்று நாம் நினைக்கக்கூடும். இங்கு அரும்பதவுரைதான் நமக்குத் தெளிவைத்தருகிறது. பறக்க இயலாவிட்டாலும் கால்களால் நகர்ந்துபோகலாமே? அவருக்கு அதுவும் முடியாமல் போய்விட்டதாம். பரமபாகவதையான அந்த ஶாண்டிலிக்கு இல்லாத ஒரு ஶக்தி தமக்குத்தம் இறகுகளாலே இருப்பதாக கர்வித்ததனாலே இறகுகள் உதிர்ந்தன. எம்பெருமானை வஹிக்கும் தம் ஶரீரத்தாலே இவளையும் சுமக்கலாகாது; மாறாக காலவனைத் தம் கால்களாலே இடுக்கிக்கொண்டு வந்ததுபோலே இவளையும் கால்களாலே இடுக்கி ஒரு விலக்ஷணதேஶத்திலே கொண்டுபோய்விடுவோம் என்று துணிந்தபடியாலே கால்களை அசைக்கமுடியாதபடி நிஶ்சேஷ்டராய்விட்டார் என்று எம்பார் ஜீயர் பிரித்து அருளி உள்ளது அநுபவிக்கத்தக்கது. "ஸூத்ராக்ஷராணி வ்யாக்யாஸ்யந்தே" என்ற ப்ரதிஜ்ஞைபோலே மாமுனிகளின் வ்யாக்யாநத்திலும், அரும்பதவுரைகளிலும் ஒரு ப்ரதிஜ்ஞை அநுமிக்கலாகும். ப்ரக்ருதிப்ரத்யயங்களின் தாத்பர்யத்தை அரும்பத உரைகாரர்கள் நமக்கு எடுத்துக் காட்டினாலல்லது வ்யாக்யாநத்தின் ஹ்ருதயத்தை நம்மால் அறிந்து கொள்ளமுடியாது.

வேதாந்தக்ரந்தங்களில் பல ரஹஸ்யார்த்தங்கள் பொதிந்துள்ளன. ஆனால் அவற்றை வ்யாக்யாநங்-களில் பஹிரங்கமாகச் சொல்லக்கூடாதாகையாலே அவர்கள் எழுதிற்றிலர்; காலக்ஷேபங்களில் அந்தரங்கமான ஶிஷ்யர்களுக்கு மட்டும் உபதேஶித்துவந்தனர். இவற்றைப் பின்புள்ளார் இழக்கலாகாது எனும் பரந்தநோக்குடன் அரும்பதவுரைகளில் காட்டுகிறார்கள். உதாரணமாக "ஜக்ஷத் க்ரீடந் ரமமாண: ஸ்த்ரீபிர்வா யாநைர்வா..." என்றொரு உபநிஷத்வாக்யம் ப்ரஸித்தமானது. [வாக்யம் 101 - பக்கம் 48 காண்க] ஸ்த்ரீகளோடும் வாஹநங்களோடும் கூட இஷ்டப்படி உண்டும் விளையாடியும் மகிழ்வது என்பது மோக்ஷதசையில் சிறிதும் பொருந்தாத ஒன்று; இந்த அநுபவங்களையெல்லாம் அற்பம் என்று இகழ்ந்தன்றோ முக்தியை வேண்டிற்று. "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு" என்றும், "பரமாத்மநி யோ ரக்த: விரக்த: அபரமாத்மநி" என்றும் இப்படிகளிலுள்ள பல ப்ரமாணங்களுடன் விரோதம் வரும். ஆனால் உபநிஷத்வாக்யம் அவ்வாறு கூறுகின்றதே? என்றால், அதன் தாத்பர்யத்தை நாம் நோக்க வேண்டுமேயல்லது உள்ளபடி கொள்ளலாகாது. ப்ரக்ருதிக்கு வசப்பட்ட நிலையில் லீலாவிபூதியில் இருக்கும்போது கரணங்களின் அளவுபட்ட தன்மையால் ஜீவனின் ஆநந்தமும் அளவுபட்டிருக்கும்; ஆனால் மோக்ஷதசையில் அவ்வாறான குறைகளின்றி நிரவதிகமாக எம்பெருமானை அநுபவிக்கிறான் என்று தெரிவிப்பதே உபநிஷத்தின் நோக்கு.

அர்த்தம் மிகத்தெளிவாக இருந்தாலும் ப்ரமாணங்களுக்கும், ப்ரகரணத்துக்கும் விரோதம் வரும்போது இவ்வாறு மிறுக்கி யோஜிப்பது ஸம்ப்ரதாயம். உதாரணமாக, "காமர் மானேய் நோக்கியர்க்கே", "மதனர் மின்னிடையவர்க்கே" என்கிற இடங்களில் நேராகப் பதங்களின் பொருளைக் கொண்டால் ஆழ்வாரின் பாவத்துக்கு விரோதம் வருமாகையாலே 'மின்னிடையவர்க்கு மதனர்போலே' என்றும் 'மானேய் நோக்கியர்க்குக் காமர்போலே" என்றும் த்ருஷ்டாந்தபரமாக ஈட்டில் வ்யாக்யாநம் காணத்தக்கது.

நமது ஸம்ப்ரதாயம் நிவ்ருத்திபரமானது என்பது ப்ரஸித்தம். "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" முதலான ப்ரமாணங்களும், "வாழும் சோம்பர்" போன்ற ஆழ்வார்ஸ்ரீஸூக்திகளும், திருக்கண்ணமங்கை-யாண்டான் போல்வாரின் அநுஷ்டாநமும் இத்தை மூதலிக்கின்றன. எனவே நாம் இவ்வுலகில் செய்யவேண்டியது ஏதுமில்லை என்றும், 'இது இன்றியமையாதது' என்று ஒன்றைச் சொன்னால் நம் தர்ஸநமே அழிந்தது என்றும் பலர் எண்ணுகிறார்கள். அது முற்றிலும் தவறானது. ஸ்ரீவசந-பூஷணத்தில் 'வேணும்' என்றும், அதே பொருள்கொண்ட 'தவ்ய'ப்ரத்யயாந்தமான பதங்களும் மலிந்துகிடக்கின்றன. இவை யாவும் பலவற்றை இன்றியமையாதனவாக விதிக்கின்றன. அப்போது முன்சொன்ன ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதம் வருமே என்று அஞ்சவேண்டா. பெரியோர்கள் இங்கே மிக அழகாக ஸமாதாநம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஏதுவும் வேண்டாம் என்பதும் எல்லாமே வேண்டும் என்பதும் ஒரே சமயத்தில் ஒரே வ்யக்தியினிடம் முரண்பட்டதாகத் தோன்றக்கூடும்; ஆனால் ரீதிபேதத்தால் விரோதம் கழிக்கப்படுகிறது. அதாவது உபாயபுத்தியோடு ஏதும் செய்யவேண்டா என்றும் அதிகாரஸித்திக்காக யாவையும் வேண்டும் என்பதும் முடிவான பொருள். அதிகாரம் என்பது தகுதி; அது இருந்தால்தான் பலஸித்திக்கு வாய்ப்புண்டு. ஆனால் அது மட்டும் இருந்தால் பலஸித்தி என்பதற்கில்லை. ஆக, 'நம் ஸம்ப்ரதாயத்தில் வாசலால் வெளியேறியவை எல்லாம் பின்புறத்தால் உள்ளே புகும்' என்பர். தத்வங்களுக்கு பேதத்தையும் அபேதத்தையும் ஒரே சமயத்தில் நாம் உண்மை என்று விஸிஷ்டாத்வைதஸித்தாந்தத்தில் கொள்வது போலவே, ஸர்வதர்ம-பரித்யாகத்தையும், தர்மாநுஷ்டாநத்தையும் ஒருங்கவிடுகிறோம்.

இவ்வுலகில் நாம் செய்யவேண்டியவற்றையும், தவிரவேண்டியவற்றையும் பஹுமுகமாக பரிக்ஷிக்கிற ஸ்ரீவசநபூஷணம், பரலோகத்தில் போகதசையில் நாம் அநுஷ்டிக்கவேண்டியதையும் காட்டிக் கொடுக்கிறது. "புண்யம்போலே பாரதந்த்ர்யமும் பராநுபவத்துக்கு விலக்கு"(வா.163), "அதாவது போகதசையில் ஈஸ்வரன் அழிக்கும்போது நோக்கவேணுமென்று அழியாதொழிகை" (முமுக்ஷுப்படி வா.92) போன்ற வாக்யங்கள் நாம் பரமபதத்தில் நடந்துகொள்ளவேண்டும் க்ரமத்தைக் கற்பிக்கிறது. இங்கு நமக்கு ஒரு ஐயம் எழக்கூடும். இவ்வுலகில் நாம் இருக்கும்போது நாம் இங்கே செய்ய வேண்டியதைச் சொன்னால் ஏற்கலாம்; ஆனால் மேலுலகில் செய்யவேண்டியதைப் பற்றி இங்கே, இப்போது எதற்கு விசாரம்? அதை அங்கே போய்க் கற்றுக்கொள்ளலாமே? - என்று. {ஒரு சுவையான விஷயம் - இந்த ஶரீரத்தை விட்டுப் பரமபதத்தை அடைந்தவுடன் பகவதநுபவ-கைங்கர்யங்களைத் தவிர வேறு எதற்கும் அவகாஶமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அங்கே சென்று கற்பது என்பதற்கு இடமே இல்லை.} 'தத்க்ரதுந்யாயம்' என்று வேதாந்திகள் சொல்வது ஒன்றுண்டு. "யதாக்ரதுரஸ்மிந் லோகே புருஷோ பவதி, ததா இத: ப்ரேத்ய பவதி" என்பதாகும். அதாவது எந்த முறையில் ஒருவன் பகவானை இவ்வுலகில் உபாஸிக்கிறானோ, அதே முறையில் இங்குநின்றும் சென்று அவனை அநுபவிக்கிறான். எனவே பரமபதத்தில் நாம் பகவானை அநுபவிப்பதற்கு இங்கிருந்தே பாரிக்கவேணும். பரார்த்தகைங்கர்யப்ரார்த்தனையை இங்கே நாம் செய்தால் அது பரமபதத்தில் மேற்கூறிய ந்யாயத்தாலே பலிக்கும். எனவேதான் எம்பெருமானுடைய அநுபவத்துக்கு

விலக்காகாதபடி நாம் சேஷத்வத்தோடேகூடின பாரதந்த்ர்யத்தை அநுஸந்திக்கவேணும்.

பாகவதாபசாரம் இன்னின்ன விதமாக ஏற்படலாம் என்பதை விளக்கமாக இந்த ப்ரகரணத்தில் காணலாம். அது நீங்குவது அந்த பாகவதர்களிடமிருந்து விலகி இருந்தால்போதும் என்று சிலர் எண்ணுகிறார்கள். அது அவ்வாறன்று; வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்தில் இவ்விஷயம் தெளிவாகிறது. அந்த பாகவதரின் ஜீவிதகாலத்தில் அவரிடம் நேரே சென்று வாய்விட்டுக்கூறி க்ஷாமணம் கொள்ளவேண்டும் என்றும், அவர் திருநாடலங்கரித்துவிட்டால், முக்ததசையில் அவருக்கு ஜ்ஞாநஸங்கோசமில்லாமையாலே இவனுடைய உண்மையான அநுதாபத்தால் அவர் இவனை க்ஷமிப்பர் என்றும் எம்பார்ஜீயர் அரும்பதத்தில் ஸ்பஷ்டம். ஆக பாகவதாபசாரத்தினின்றும் விடுபடவேண்டுமாயின் எம்பெருமானுங்கூட க்ஷமனன்றிக்கே அந்த பாகவதரே விடுவிக்கவேண்டும் என்பதாயிற்று. ஸுப்ரஸித்தமான ஒரு மடத்தின் ஆஸ்தாநத்தை அலங்கரித்த யதிஸார்வபௌமர்கள் அந்திமதசையில் ஊரிலுள்ள அனைத்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் அழைத்து, அறிந்தோ அறியாமலோ தமக்கு பாகவதாபசாரம் நேர்ந்திருக்குமென்றஞ்சி அபராதக்ஷாமணம் கொள்ளுவர் என்று நாம் கேள்விப்படுகிறோம். இவ்வாறு இந்த அர்த்தம் அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக இருந்திருக்கிறது.

ப்ரபந்நாதிகாரிக்கு ஒரு தனிச்சிறப்புச் சொல்லப்படுகிறது. அதுதான் விஹிதவிஷயநிவ்ருத்தியாகும். அதாவது ஸ்வதாரத்தினிடமும் போகத்தை அநுபவியாதொழிகை. இங்கே சிலர் - விஹித-விஷயநிவ்ருத்தி இருந்தால் தனிச்சிறப்பு - என்று எண்ணுகிறார்கள். பொருள் அப்படியன்று. விஹிதவிஷயநிவ்ருத்தி இருப்பதே தனிச்சிறப்பு. இதற்கு இலக்கணமாகப் பிள்ளைலோகாசார்யர், எம்பார், எம்பார்ஜீயர் போன்ற ஆசார்யர்கள் திகழ்ந்தார்கள். 101வது வாக்யத்தில் இவ்விஷயமான அண்ணாவப்பங்கார் அரும்பதம் காணத்தக்கது. ஆத்மாவுக்கு அநந்யபோக்யத்வம் திருமந்த்ரத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளது. அது அநுஷ்டாநபர்யந்தம் வர எத்தனை அரிது என்பது இந்த அரும்பத-ப்ரகரணத்தில் விளங்கும்.

வாக்யம் 80 முதல் 307 வரையிலான அதிகாரிநிஷ்டாப்ரகரணமாகிய இந்த மூன்றாம் ப்ரகரணத்தில் முழுவதற்கும் திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார் அரும்பதவுரையும், 217ம் வாக்யம் வரை பெரும்பாலான வாக்யங்களுக்கு எம்பார்ஜீயர் அரும்பதவுரையும், 93, 109, 129, 140, 143, 151ஆகிய ஆறுவாக்யங்களுக்கு மட்டும் 'இன்னொரு அரும்பத'மும் உள்ளன. முதலில் ஆய் ஜநந்யாசார்யருடைய வ்யாக்யாநமும், அதன் கீழே மாமுனிகள்வ்யாக்யாநமும், அதன் கீழே திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார் அரும்பதம், அதன்கீழே எம்பார்ஜீயர் அரும்பதம், அதற்கடியில் இன்னொரு அரும்பதம் என்ற இந்த க்ரமத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. இவற்றைப் பிரித்துக்காட்டும் வகையில் இடையே கோடுகள் உள்ளன. எழுத்துக்களின் வடிவம், அளவு இவற்றைக்கொண்டு அந்தந்த பக்கங்களில் அந்தந்த வ்யாக்யாநம் அல்லது அரும்பதவுரையை எளிதில் அடையாளம் கண்டுகொள்ளலாம். இதில் பல ஸூத்ரங்களுக்கு எம்பார்ஜீயர் அரும்பதம் மிக மிக விரிவாக உள்ளது. வா. 206 (பக்கம் 254) அரும்பதத்தில் "செற்றத்தின் வயிற்றிலே" என்று தொடங்கும் வாக்யத்திற்கு இவர் செய்தருளியிருக்கும் உரை அத்யாச்சர்யமானது. ஜந்மம் என்பது திருமந்த்ரத்தில் ஏற்படும் ஸ்வரூபஜ்ஞாநஜந்மமே என்பதை இவர் நன்கு விளக்கியிருக்கிறார். ஆனால் நமது துரத்ருஷ்டவசமாக 217ம் சூர்ணிகையில் ஒரு வாக்யத்தின் நடுவோடு இந்த அரும்பதம் முற்றுப்பெறுவதைக் காணும்போது நாம் அதிர்ச்சியடைகிறோம். சுமார் 150 வருடம் முன்பு எழுந்தருளியிருந்த இப்பெருந்தகையின் நூலை 50 வருடகாலத்துக்குள்ளேயே இழந்துள்ளோம். ஸ்ரீவசநபூஷணத்துக்குச் சிறிது கடினமான நடையில் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் ஒரு காரிகையும் தெலுங்குப்

பதிப்பில் காணப்படுகிறது. அதற்கு முதலோ முடிவோ இல்லை. ஆசிரியரின் திருநாமமும் தெரியவில்லை. இப்பதிப்பின் இறுதியில் அதையும் தேவநாகரி எழுத்தில் சேர்த்திருக்கிறேன்.

மிகவும் ப்ராமாணிகமான, தன்னிகரற்ற எம்பார்ஜீயர் க்ரந்தத்திற்கு நேர்ந்த கதி இனி வேறொரு க்ரந்தத்துக்கும் ஏற்படக்கூடாது என்கிற ஒரே நோக்கத்திலேயே அடியேன் பரிஶ்ரமப்பட்டு வருகிறேன். ஏறக்குறைய பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாகச் செய்துவரும் இந்த கைங்கர்யம் இப்போது நிறைவுறுகிறது. பிள்ளைலோகாசார்யரின் எண்ணூறாவது திருநக்ஷத்ரமஹோத்ஸவத்தில் இதுவே அடியேனது பங்காகும். "ஆ பரிதோஷாத்விதுஷாம் ந ஸாது மந்யே ப்ரயோகவிஜ்ஞாநம்" என்ற காளிதாஸனின் ஸூக்திக்கேற்ப, அறிஞரின் அங்கீகாரத்தைப் பெறவேண்டும் என்ற லக்ஷ்யத்தோடு பலமுறை பிழைத்திருத்தங்களைச் செய்துள்ளேன். ரஹஸ்யக்ரந்தமாகவே அருளிச்செய்யப்பட்ட இந்நூல் உலகம் உள்ளவரை அப்படியே இருந்தாகவேண்டும். ஆயினும் அது நிலைபெறுவதற்காகப் பெரியோர்கள் நூல்வடிவில் அமைத்ததை அடியேன் பின்சென்றுள்ளேன். இதில் வ்யாபாரநோக்கம் ஏதுமில்லை. அடக்கவிலைக்குக் குறைவாகவே எமது வெளியீடுகள் விற்கப்படுவதை அன்பர்கள் பார்த்திருக்கலாம்.

ஒரு நூலை மதிப்பீடு செய்வது மூன்று படியாயிருக்கும். அதில் கூறப்படும் கருத்துக்களைக் கொண்டது முதலாவது. இந்த ரீதியில் பார்த்தால் ஶ்ரீவசநபூஷணம் அநர்க்கம் – விலையற்றது. அதைத் தொகுத்து அச்சிடுவதற்குக் கொண்ட முயற்சியையிட்டு இரண்டாவதான மதிப்பீடு அமைகிறது. இதன்படி பார்த்தால் இந்த வெளியீடு மஹார்க்கம் – பெருவிலையுடையதாயிருக்கும். இப்பகுதியே அடியேனுடைய கைங்கர்யரூபமாகும். சில ஆயிரம் மனிதமணிநேரங்கள் இதிலே செலவிடப்பட்டுள்ளன. எனவே மேற்கூறிய இரண்டுக்கும் ஈடாக விலை கொடுக்க இயலாது. இப்புத்தகத்துக்கான காகிதம், அச்சுக்கூலி, பைண்டிங் முதலியவற்றை உள்ளடக்கியது மூன்றாவதான மதிப்பீடு. இந்தச் செலவைக்காட்டிலும் சற்று குறைவாகவே இதன் விலையாகக் குறித்துள்ளேன். எனவே இவ்விலையையாவது கொடுத்து அன்பர்கள் இப்புத்தகத்தை வாங்கிக்கொண்டால் என்மனம் இன்புறும். இதற்குமுன் நாங்கள் வெளியிட்ட தத்வதீபம் எனும் நூல் மிகக்குறைவாகவே வாங்கப்பட்டன. எனவே இனிவரும் வெளியீடுகள் மிகக்குறைந்த எண்ணிக்கையிலேயே அச்சிடப்படும்.

இந்நூலைத் தயாரிக்கும்போது பல கட்டங்களில் அடியேனுக்கு உதவிபுரிந்த திருநாராயணபுரம் வித்வான் அரையர் ஶ்ரீராமஶர்மாஸ்வாமி, வித்வான் ஶ்ரீ.உ.வே. திருப்புல்லாணி ஸுந்தரராஜ அய்யங்கார், வித்வான் ஶ்ரீ.உ.வே. வானமாமலை க்ருஷ்ண அய்யங்கார், ஶ்ரீ.உ.வே. V. நாராயண அய்யங்கார், புத்தூர் ஶ்ரீ.உ.வே. ஆராவமுதய்யங்கார், ஶ்ரீமாந் ஸுந்தர ராமாநுஜம் ஆகிய பெரியோர்களுக்குத் தலையல்லால் கைம்மாறிலேன். மேலும் தெலுங்கு எழுத்திலுள்ள பல நூல்கள் (இதுகாறும் தமிழில் வராதவை) மிகவும் ஶிதிலமாக உள்ளன. முக்யமாக பகவத்விஷயத்தின் அடையவளைந்தான் அரும்பதவுரை(ஆறும்பத்துமுதல் பத்தாம்பத்துமுடிய) , ரஹஸ்யத்ரயமீமாம்ஸாபாஷ்யம், சரமஶ்லோகடிப்பணி ஆகியவை தமிழ்/தேவநாகரிலிபியில் வெளியிட்டாகவேண்டும். எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹம் இருப்பின் இதைச் செய்துமுடிக்கலாம்.

தாஸன்
விஜயராகவன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
விஷயாநுக்ரமணிகை

ஒன்பது ப்ரகரணங்களில் நான்காம் ப்ரகரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமல்லோககு3ரவே நம:

ஸ்ரீமத்3வரவரமுநயே நம:

ஸ்ரீவசநபூ4ஷணத்திற்குத்திருநாராயணபுரம் ஆய்(ஜநந்யாசார்யர்) அருளிய வ்யாக்2யாநம்

அதி4காரிநிஷ்ட2ாப்ரகரணம்

80. ஆக இப்படி அஹங்காரக3ர்ப்ப4மான வ்யபதே3ஶம் அநர்த்த2ஹேது, அதற்ற மோக்ஷத்வவ்யபதே3ஶம் உஜ்ஜீவநஹேது, இந்த ப4க3வச்சே2ஷத்வாந்யமோக்ஷத்வவிரோதி4களான அந்யமோக்ஷத்வஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யங்-

---

ஸ்ரீவசநபூ4ஷணத்திற்குப்பெரியஜீயர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வ்யாக்2யாநம்

80. அநந்தரம் அதி4காரிமோத4நம் பண்ணுகிறது :- உபாயம் உபேயார்த்த2மாகையாலும், [உபேயத்திலுகப்பும்] என்றும், [பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நப2லம். தத்3விஷயப்ரீதி

பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீவசநபூ4ஷணவ்யாக்2யாநத்துக்குத் திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி அருளிச்செய்த அரும்பத3விளக்கம்

80. பூர்வப்ரகரணத்தோடே ஸங்க3திஸூசநார்த்த2மாக வர்த்திஷ்யமாணகத2நம் பண்ணுகிறார் (அநந்தரம் அதி4காரிமோத4நம் பண்ணுகிறது) என்று. (அநந்தரம்) என்றது - த்ருதீயப்ரகரணத்தில் என்றபடி. உபாயோபேயாதி4காரித்3வயஸங்க்3ரஹார்த்த2ம் (அதி4காரிமோத4நம்) என்று அவிஶேஷேண (அதி4காரி)ஶப்3த3ம். (மோத4நம்) என்றது நிரூபணம் - என்றபடி. அநுபாதே3யங்களான பூர்வபக்ஷிதார்த்த2ங்களினுடைய த்யாக3ஹேதுத்வத்தையும் உபாதே3யங்களான ஸித்3தா4ந்திதார்த்த2ங்களினுடைய ஸ்வீகாரஹேதுத்வத்தையும் பற்ற நிரூபணத்தை த்யாஜ்யத்யாக3-உபாதே3யஸ்வீகாரப்ரயோஜநக(மோத4ந)மாக நிர்தே3ஶித்தது. "பூர்வப்ரகரணத்திலே [அங்க3ம் தன்னையொழிந்தவற்றைப் பொருதொழிகை] (வா.56) இத்யாதி3நா ஸாமாந்யேந அதி4காரஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; இந்த ப்ரகரணத்திலே தத்3விஶதீ3கரணம் பண்ணுகிறது" என்று தோற்றுகைக்காகவும் (மோத4நம்) என்று நிர்தே3ஶித்தது.

இத்தால் உபாயஸம்ப4ந்தாதி4காரிநிரூபணம் உபஜீவ்யோபஜீவகபா4வத்தாலே உபஜீவக-உபாயநிரூபணபரபூர்வப்ரகரணஸங்க3தம்; ஸாமாந்யேந உக்தத்துக்கு விஶதீ3கரணரூபமாகையாலே விவரணவிவரணிபா4வத்தாலும் ஸங்க3தம். விஶதீ3கரணத்தில் உக்தார்த்த2வ்யதிரிக்தகத2நம்

இன்னமொரு அரும்பத3விளக்கம்

80. [அதி4காரிக்ருத்யம்] (தனியன்) அதி4காரிஸ்வரூபம் சொல்லப்புக்கால், ப்ரஸ்துதமான உபாயாதி4காரியைச் சொல்லுவான் என்? என்ன (உபாயம் உபேயார்த்த2மாகையாலும்) இத்யாதி3.

(80)

கள் ஆக$_3$ந்துகங்கள். ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வமே அந்தரங்க$_3$நித்யநிரூபகம், மோக்ஷபூ$_4$தசைதந்யதத்கார்யப$_2$லம் தத்$_3$விஷயப்ரீதிப்ரயோஜநங்கள், ஸ்வப்ரயோஜநஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி தச்சே$_2$ஷத்வபாரதந்த்ரப$_2$லம். மோக்ஷத்வபாரதந்த்ர்யவஸ்துப்ராப்திப்ரீதிகர்த்ருத்வங்கள் மோக்ஷியான ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியது, அத ஏவ ப்ராப்தித$_3$சையில் நினைவுமவனது. ப்ராப்த்யுபாயமாயிருப்பதும் அவன் நினைவு. அது அநாதி$_3$ஸித்$_3$த$_4$-மாயிருக்க இவன் ஸ்வார்த்த$_2$நினைவு மாறின போது உபாயமாமென்று ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயேந ப்ராஸங்கி$_3$கமான அர்த்த$_2$த்தைத் தலைக்கட்டி, ப்ரஸ்துதமான உபாயோபேயங்களின் அதி$_4$காரிகள் இருக்கும் படியை அருளிச்செய்கிறார் மேல், [உபாயத்தில்(துக்கு)] இத்யாதி$_3$யால்.

80. உபாயத்துக்குப் பிராட்டியையும், த்$_3$ரௌபதி$_3$யையும், திருக்கண்ணமங்கை-யாண்டானையும் போலே இருக்கவேணும்; உபேயத்துக்கு இளையபெருமாளையும், பெரிய உடையாரையும், பிள்ளை திருநறையூரரையரையும், சிந்தயந்தியையும் போலே இருக்கவேணும்.

சைதந்யப$_2$லம்] என்றும் உபேயாதி$_4$காரமும் கீழ் ப்ரஸக்தமாகையாலும், த்$_3$வயநிஷ்ட$_2$ரான

உண்டாகையால் ப்ரகரணபே$_4$த$_3$ம் உபபந்நம். 'பூர்வப்ரகரணத்திலே வ்யாக்$_2$யேய'த்$_3$வய'க$_3$த-க்ரியாபத$_3$ஸ்த$_2$த$_4$ாத்வர்த்த$_2$நிரூபணம் பண்ணிற்று; இதில் தத்$_3$பத$_3$(= க்ரியாபத$_3$) க$_3$தோத்தம-புருஷஸூசிதாதி$_4$காரிநிரூபணம் பண்ணுகிறது; ஆகையாலே அவஸரஸங்க$_3$தியும் உண்டு' என்று தோற்றுகைக்காக '(அநந்தரம் அதி$_4$காரிசோத$_4$நம்) என்றது' என்று கண்டுகொள்வது.

இப்படி ப்ரகரணங்களுக்கு ஸங்க$_3$தி அருளிச்செய்து அநந்தரவாக்யஸங்க$_3$தியை அருளிச்-செய்கிறார் (உபாயம்) இத்யாதி$_3$நா. "[ஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்தி இத்யாதி$_3$]ஸந்தர்ப்ப$_4$ம்(வா.71) ப்ராஸங்கி$_3$கமாகையாலே, தத்பூர்வமான [ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும்](வா.70) இத்யாதி$_3$யோடே [உபாயத்துக்கு](வா.80) இத்யாதி$_3$க்கு ஸங்க$_3$தி' என்று விவக்ஷிதம். 'உபாயாதி$_4$காரி-ப்ரகரணத்திலே உபேயாதி$_4$காரிகத$_2$நம் அஸங்க$_3$தம்' என்னும் சங்கையின் பரிஹாரார்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிறார் (உபேயார்த்த$_2$மாகையாலும்) இத்யாதி$_3$. (உபேயார்த்த$_2$மாகையாலும்) என்கிறவித்தால்

1. 'ஏககார்யத்வம் உபேயாதி$_4$காரிநிரூபணத்துக்கு ஸங்க$_3$தி' என்று ஸூசிதம். {ஸப்ரஸங்க$_3$ உபோத்$_3$கா$_4$தோ ஹேதுதாऽவஸரஸ்ததா: । நிர்வாஹகைக்யகார்யைக்யே ஷட்$_3$விதா$_4$ ஸங்க$_3$திஸ்-ஸ்ம்ருதா' இதி தந்த்ரவிது$_3$க்தாஸு ஷட்ஸு ஸங்க$_3$திஷு (யதா$_2$, தீ$_3$தி$_4$திக்ருதா ஸத்$_3$தே$_4$து-நிரூபணாநந்தரம் அஸத்தே$_4$துநிரூபணே ப்ரஸங்க$_3$கார்யைக்யரூபே த்$_3$வே ஸங்க$_3$தீ ப்ரத$_3$ர்சிதே; யதா$_2$ ச, க$_3$தா$_3$த$_4$ரேண தே ஏவ ஸ்பு$_2$டீக்ருதே ஸமாந்யநிருக்தௌ; தத$_2$ऽத்ர) கார்யைக்ய-ப்ரஸங்க$_3$-அவஸர-ரூபாஸ்திஸ்ரஸ்ஸங்க$_3$தயோ வ்யாக்$_2$யாத்ருப்ரத$_3$ர்சிதா: விவரணக்ருதா ஸ்பு$_2$டீக்ரியந்த இதி பே$_4$த்$_3$யம்.}

(ப்ரஸக்தமாகையாலும்) இதி. இத்தால் '(உபேயத்துக்கு) இத்யாதி$_3$க்கு

2. (பரப்ரயோஜநேத்யாதி$_3$)யோடே (வா.72) ப்ரஸங்க$_3$ஸங்க$_3$தியே அநந்தரவாக்யஸங்க$_3$தி என்று ஸூசிதம்.

3. (த்$_3$வயநிஷ்ட$_2$ரான) இத்யாதி$_3$. இத்தால், 'வ்யாக்$_2$யேயத்$_3$வயக$_3$தோத்தமபுருஷஸூசிதத்வாத் அவஸரஸங்க$_3$தி' என்று ஸூசிதம்.

த$_4$ாதுவ்யாக்$_2$யாநாநந்தரம் தது$_3$த்தராக்$_2$யாதவ்யாக்$_2$யாநமாகையாலே க்ரமப்ராப்தாபி$_4$தாநமுண்டிறே.

ஸ்வதந்த்ரனே ஸித்3தே4பாயம் என்கிற அத்4யவஸாயரூபமான உபாயத்தில் "தத்தஸ்ய ஸத்3ருஸம் ப4வேத்"(ரா.ஸு.) என்று ஸ்வஸக்தியை விட்டு பாரதந்த்ர்யத்தை நோக்கி, லங்காப4வநத்திலே பெருமாள் வரவுபார்த்திருந்த [பிராட்டியைப்]போலே, உபாயாதி4காரியும் ஸ்வரக்ஷணார்த்த2வ்யாபாரஸக்தியை விட்டு, ஸ்வயத்நாநர்ஹஸ்வரூபத்தையே நோக்கி, து3ஸ்ஸஹமான ஸம்ஸாரத்திலே ஸ்வதந்த்ரனுடைய அங்கீ3கார-காலத்தைப் பார்த்திருக்க வேணும்; ஸப4மத்4யே ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தலஜ்ஜையை விட்டு ப4ர்த்தாக்கள் ரக்ஷக-ரென்னும் ப்ரதிபத்தியையும் விட்டு, க்ருஷ்ணனே ஆபத்3ரக்ஷகனென்று அத்4யவஸித்து, ஸரணாக3தையாய் நின்ற [த்3ரௌபதி3யை]ப்போலே, லௌகிகஸந்நிதி4யில் தத்ஸங்க்3ரஹப்ரவ்ருத்தித்யாக3லஜ்ஜையை விட்டு, உபாயாந்தரங்களில் உபாயத்வப்ரதிபத்தியை விட்டு, ஸுலப4ஸ்வாமியே உபாயம் என்று அத்4யவஸித்துக் கொண்டு ப்ரபந்நனாயிருக்கவேணும்; ஒரு ஸேவகன் ஒரு ஸேவகன்வாசலிலே நாயை அடிக்க அது பொறுமல் அவன் எதிர்வர, இருவரும் பொருது பட்டுக்கிடக்கிறபடியைக் கண்டு, ஒரு க்ஷுத்3ரசேதநன் தன்னபி4மாநத்-திலே ஒதுங்கினது என்னும் இவ்வளவுக்காகத் தன்னை அழியமாறினபடி கண்டால், பரமசேதநன் திருவாசலிலே

அதி4காரிக்கு உப4யமும் அபேக்ஷிதமாகையாலும், உபாயோபேயாதி4காரங்களில் இச்சேதநன் இன்னவின்னபடி இருக்கவேணுமென்னுமத்தை தத்தந்நிஷ்ட2ரை நித3ர்ஸநமாக்கிக்கொண்ட-ருளிச்செய்கிறார், [உபாயத்துக்கு] இத்யாதி3வாக்யத்3வயத்தாலே. [உபாயத்துக்கு] என்றது - உபாயத்துக்கு அதி4காரியாம்போது என்றபடி; உபாயாதி4காரத்துக்கென்னவுமாம்; அப்படியே

"உபாயோபேயங்களாகிற மோக்ஷிகளுடைய க்ரமத்தைப்பற்ற தச்சே2ஷங்களான அதி4காரங்களுடைய க்ரமம் முக்2யக்ரமந்யாயஸித்3த4ம்" {அத்ராயமாஸய: - (முக்2யயோ:) = மோக்ஷிணோ: உபாயோபேயயோ: ய: (க்ரம:) = பௌர்வாபர்யம், ஸ ஏவ (அமுக்2யயோ:) = மோக்ஷபூ4தயோ: உபாயாதி4கார-உபேயாதி4காரயோ: (ந்யாய:) = பௌர்வாபர்யஸாத4கயுக்தி: இதி. அயமேவ ந்யாய: மோக்ஷிக்ரம-ந்யாய இத்யபி வ்யவஹ்ரியதே} என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (உபாயோபேயாதி4காரங்களில்) இத்யாதி3. அதி4காரத்3வயாபி4ப்ராயேண (இன்னவின்ன) இதி த்3விருக்தி:. "ஆசாரஸ்சைவ ஸாதூ4நாம்" (மநு.2-6) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (தத்தந்நிஷ்ட2ரை) இதி. "இதிஹாஸங்களிலே (அமரகோஸே கா.1-ஸப்3வர்க்கே3 161 :- "த4ர்மார்த்த2காமமோக்ஷாணும் உபதே3ஸஸமந்விதம்| பூர்வவ்ருத்தம் கத2ாயுக்தம் இதிஹாஸம் ப்ரசக்ஷதே") புராவ்ருத்தகத2நம் 'ராமவத்3வர்த்திதவ்யம், ந ராவணவத்' என்று போ3த4நார்த்த2ம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (நித3ர்ஸநமாக்கிக்கொண்டு) இதி. "அநந்தரவாக்ய-ஸங்க3தி" என்னுமிடம் தோற்ற (வாக்யத்3வயத்தாலே) இதி.

1. "நிரபேக்ஷஸித்3தே4பாயத்துக்கு கார்யகரணத்தில் ஸஹகாரியும், ஸ்வரூபநிஷ்பத்தியில் உபகாரியும் வேண்டாமையாலே பாரிஸேஷ்யத்தாலே அதி4காரம் அபேக்ஷிதமாகையாலே அதுவே இங்கு விவக்ஷிதமாகவேணும்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே தத்போ3த4கஸப்3தா3த்4யாஹாரபூர்வகம் வ்யாக்2யாநம் பண்ணுகிறார் (உபாயத்துக்கு அதி4காரியாம் போதென்றபடி) என்று.
2. "லக்ஷணயோக்3யஸப்3த3ரஹிதஸ்த2லத்திலே விஸ்வஜிந்ந்யாயத்தாலே (பூ.மீ.4-3-10,11,12) அத்4யாஹாரம் ஆவஸ்யகமானாலும், தத்3யோக்3யஸப்3த3யுக்தஸ்த2லத்திலே ராத்ரிஸத்ரந்யாயத்தாலே (பூ.மீ.4-3-2-17,18,19) லக்ஷணஸ்வீகாரம் உசிதம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபாயாதி4காரத்துக்கென்னவுமாம்) என்று. "(உபாய)ஸப்3த3ம் தத3தி4காரத்திலே லாக்ஷணிகம்" என்று கருத்து.

உக்தநிர்வாஹத்3வயத்தையும் (உபேயத்துக்கு) என்கிறவிடத்திலே அதிதே3ஸிக்கிறார் (அப்படியே)

நிதுங்கினால் அவனென்படுமோ என்று தண்டியில் குதித்துத் திருக்கண்ணமங்கையில் பத்தராவி திருவாசலில் கைப்புடையிலே "நாயேன் வந்தடைந்தேன்" (பெரிய திருமொழி 1-8-1) என்று அப்படியே ப$_4$ாவித்து பரவ்யாபாரமே ஸ்வவ்யாபாரமாம்படி கண்வளர்ந்தருளின [திருக்கண்ணமங்கையாண்டானை]ப்போலே. ஸ்வவ்யாபாரயோக்$_3$யஜாதிஸ்மரணமற்று "காம்பரத்தலை சிரைத்துன் கடைத்தலை இருந்து வாழும் சோம்ப"ருக (திருமாலை 38) வேணுமென்கிறார். ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயப$_2$வமான ப$_4$க$_3$வத்கைங்கர்யரூபமாயும், தத்$_3$விஷய-விக்$_3$ரஹமாயுமிருக்கிற உபேயத்தில், கைங்கர்யாபி$_4$நிவேஶியான [இளையபெருமாளையும்], ஸ்ரீகார்யம் நிமித்த-மாகத் தம்மை அழியமாறின [பெரிய உடையாரையும்], எம்பெருமான் திருமேனியிலே நெருப்புப்படிக் செய்வதேதென்னும் ப$_4$யத்தாலே ஸகுடும்ப$_3$மாக அணைத்துக்கொண்டு திருமேனியை த்யஜித்த [பிள்ளை திருநறையூரரையரையும்], திருக்குழலோசைகேட்டு ஓடுகிறபோது ப$_4$ர்த்தா கையில் பிடித்துத்தகைய, உன் எச்சில் சரக்கைக் கொள்ளலாகாதோ என்று ஶரீரத்தை விட்டு க்ருஷ்ணன் திருவடியைக்கிட்டின [சிந்தயந்தி-யையும் போல] வும், உபேயாதி$_4$காரி கைங்கர்யாபி$_4$நிவேஶியாய் தத்ஸ்தீ$_3$யப்ரேமாந்த$_4$தையாலே ஸ்வஶரீரத்தை அழிய மாறும்படி ப்ரேமாதி$_4$கருமிருக்க வேணும் என்கிறார். பரஸமயிகள் இட்ட தீ திருநாராயணபுரத்தெம்-பெருமான் திருமேனியை ஸ்பர்ஶியாதபடி, திருநறையூரரையர் தழுவிக்கொண்டு ஸகுடும்ப$_3$மாகத் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார் என்று அருளிச்செய்வர். (80)

[உபேயத்துக்கு] என்றதுவும். [உபாயத்தில்] என்று பாட$_2$மானபோது உபாயவிஷயத்தில் என்றபடி; இப்படியே மற்றையதுவும். (80)

81. அவர்களைப்போலே இருக்கவேணுமென்றதின் கருத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கைக்காக, அவர்கள்

இத்யாதி$_3$நா, (உபாயத்தில்) இதி. "ப்ரபஞ்சமாத்ரம் ப$_4$க$_3$வந்நிஷ்ட$_2$மாகையாலே இங்கு விஶேஷ்ய சொல்லவேண்டாமையாலே அதி$_4$கரணஸப்தமியாகாது(அஷ்.2-3-36). பின்னை விஷயஸப்தமியாக வேண்டும்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபாயவிஷயத்திலென்றபடி) என்று. "(இருக்கவேணும்) என்கிறவிருப்பு ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயப்ரவ்ருத்திப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கஸாத$_4$நாந்தரவிஷய-ப்ரவ்ருத்திப்ரயோஜகஶக்தி-லஜ்ஜா-ஸ்வயத்நநிவ்ருத்திஹேதுபூ$_4$தோபாயநைரபேக்ஷ்யாத்$_4$யவஸாய-ரூபமாக விவக்ஷிதமாகையாலே விஷயஸப்தமி உபபந்நை" {அத்ராயமாஶய: - த்ரிவித$_4$ ஆத$_4$ாரேஷு ஔபஶ்லேஷிகாபி$_4$வ்யாபகயோரஸ்த்யாகே$_3$ந வைஷயிகாத$_4$ாரோ அத்ர விவக்ஷித இதி. "ஆத$_4$ார-த்ரைவித்$_4$யஞ்ச" (ஸி.கௌ. "ஸப்தம்யதி$_4$கரணே ச" இதிஸூத்ரஸ்ய வ்யாக்$_2$யாநே) ப$_4$ட்டோஜி-தீ$_3$க்ஷிதேந த$_3$ர்ஶிதம். 'ஆத$_4$ாரஸ்த்ரித$_4$ா - ஔபஶ்லேஷிகோ, வைஷயிகோ, அபி$_4$வ்யாபகஶ்சேதி' இதி} என்று கருத்து. பூர்வவத் அதிதே$_3$ஶிக்கிறார் (இப்படியே) இதி. (மற்றையதுவும்) என்றது "(உபேயத்தில்) என்றவிதுவும்" என்றபடி. (80)

81. "(போலே) என்கிறவிது த$_4$ர்மலுப்தோபமையாகையாலே (சந்த்$_3$ராலோகே ஶ்லோ.3) விவக்ஷிதத$_4$ர்மவிஶேஷப்ரத$_3$ர்ஶநார்த்த$_2$ம் உத்தரஸந்த$_3$ர்ப்ப$_4$ம்" என்றருளிச்செய்கிறார் (அவர்களைப் போலே) இத்யாதி$_3$நா. [உபாயத்துக்கு ஶக்தியும்](வா.85) இத்யாதி$_3$யும், [உபேயத்துக்கு ப்ரேமமும்] (வா.85) இத்யாதி$_3$யும் (கருத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கைக்காக) என்கிறவிடத்திலே விவக்ஷிதம். "ஶக்தி-த்யாக$_3$த்துக்கு ஶக்திஸத்$_3$ப$_4$ாவம் வேண்டுகையாலே தத்கத$_2$நத்துக்கு ஶக்திஸத்$_3$ப$_4$ாவகத$_2$நம் ஆவஶ்யகம். 'த்$_3$ரௌபதி$_3$க்கு ஶக்தித்யாக$_3$ம் சொல்லாதே லஜ்ஜாத்யாக$_3$ம் சொன்னது அவளுக்கு ஶக்தியில்லாமையாலே' என்று, லஜ்ஜாத்யாக$_3$கத$_2$நத்துக்கு ஶக்த்யப$_4$ாவகத$_2$நம் ஆவஶ்யகம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார், (அதில் பிராட்டியுடையவும்) இத்யாதி$_3$. கேநசித$_3$-காரேண ஸாத்$_3$ருஶ்யம் நியதமாயிருக்குமாகையாலே ஸாத்$_3$ருஶ்யப்ரத$_3$ர்ஶநபூர்வகம் வாசியை

81. பிராட்டிக்கும் த்3ரௌபதி3க்கும் வாசி, ஶக்தியும், அஶக்தியும்.

81. உபாயாதி4காரிகளுக்கு நித3ர்ஶநபூ4தராநுரில், அந்யபரையான [த்3ரௌபதி3]யில் அநந்யபரையான [பிராட்டிக்கு] நிவ்ருத்த்யதி4காரத்தில் [வாசி], விரோதி4வர்க்க3த்தை ப4ஸ்மீகரிக்கவல்ல [ஶக்தி] உண்டாகையும், [பிராட்டி]யில் [த்3ரௌபதி3க்கு ... வாசி], உறியுண்கிற சேலையை இடுக்க மாட்டாத [அஶக்தி] உண்டாகையும். (81)

தங்கள் படிகளை அடைவே அருளிச்செய்கிறார் மேல்; அதில் பிராட்டியுடையவும், த்3ரௌபதி3யு- டையவும் படிகளை அருளிச்செய்கைக்குடலாக, ப்ரத2மத்திலே உப4யர்க்கும் வாசியை அருளிச்- செய்கிறார், [பிராட்டிக்கும்] என்று துடங்கி, அதாவது "தத்தஸ்ய ஸத்3ருஶம் ப4வேத்" என்றிருந்த பிராட்டிக்கும், "ரக்ஷ மாம்" என்ற த்3ரௌபதி3க்கும் தம்மில் வாசி, "ஶீதோ ப4வ" என்று நெருப்பை நீராக்கினுப்போலே, 'த3க்3தே4ா ப4வ' என்று விரோதி4வர்க்க3த்தை ப4ஸ்மமாக்கித் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளவல்ல ஶக்தியுண்டாகையும்; ஸ்வயத்நத்தாலே விரோதி4களைத்தள்ளித் தன்னை நோக்கிக்கொள்ளப்பார்த்தாலும், நோக்கிக்கொள்ளுகைக்கீடான ஶக்தி தனக்கில்லாமை- யும் என்கை. (81)

ஸ்யாக்2யாநம் பண்ணுகிறார் (அதாவது - 'தத்தஸ்ய') என்று துடங்கி. ('தத்') விரோதி4நிரஸநபூர்வகம் என்னை இங்குநின்றும் தன்னை ப்ராபிக்கை, ('தஸ்ய') ரக்ஷணத்தை அஸாத4ாரணத4ர்மமாகவுடைய பெருமாளுக்கு, ('ஸத்3ருஶம்') அநுரூபம், என்றபடி.
('ரக்ஷ மாம்' (ப4ா.ஸபா4. 61-43) என்றிருந்த) இதி.
(1) 'ப4வேத்' என்கிறவிதுக்கு "காமப்ரவேத3நே லிங்"(அஷ்.3-3-157 வார்த்திகம்)ஆய், ப4க3வதே3ககர்த்ருகரக்ஷணேச்ச2ாப்ரகாஶநம் சொல்லிற்று;
(2) 'ரக்ஷ' என்று "ப்ரார்த்த2நாயாம் லோட்" ப்ரத்யயமாய், ப4க3வதே3ககர்த்ருகரக்ஷணேச்ச2ா- ப்ரகாஶநம் சொல்லிற்று; இச்ச2ாப்ரகாஶநமிறே ப்ரார்த்த2னை. இத்தால் ததே3கோபாயப4ாவேச்சை2 உப4யர்க்கும் அநுக3தத4ர்மம் என்று ஸித்3தி4த்தது. (வாசி) வைலக்ஷண்யம். ("ஶீதோ ப4வ") என்றதுக்கர்த்த2ம் (நெருப்பை) இத்யாதி3. "அக்3நேராப:" (தை.உ.ப.2-1-1)என்றுகொண்டு கார்யகாரணங்களுக்கு அநந்யத்வமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (நீராக்கினுப்போலே) என்று. (த3க்3தே4ா ப4வ) என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (ப4ஸ்மமாக்கி) என்று. 'த3ஹ - ப4ஸ்மீகரணே' என்கிற தா4துபாட2ம் விவக்ஷிதம். (ஸ்வயத்நத்தாலே)இத்யாதி3 :- 'ஶக்தியில்லை' என்றவித்தால் 'இச்சை2யுண்டு' என்று தோற்றுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (நோக்கிக்கொள்ளப் பார்த்தாலும்) என்று. "ஷஷ்டே2ாऽபி மம ரோசதே" என்கிற ப்ரஸித்3தி4யை உட்கொண்டு 'ஹூதாஶநச்சந்த3ந-

எம்பார்ஜீயர்ஸ்வாமி அரும்பத3விளக்கம்

81.பிராட்டிக்கும் த்3ரௌபதி3க்கும் ஸித்3தே4ாபாயநிஷ்டை2 உண்டோ? என்கிறவத்தை த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் (தத்தஸ்ய ஸத்3ருஶம் ப4வேத்) இத்யாதி3யாலே. (நீராக்கினுப்போலே) என்றது 'ஆஶ்ரிதர்க்கும், அவர்களுடைய ஸம்ப3ந்த4முடைய விபீ4ஷணாழ்வான் திருமாளிகை முதலானதுகளுக்கும் மாத்ரம் நீர்போலே குளிர்ந்த ஸ்பர்ஶத்தையுடையது ஆக்கினுப்போலே' என்றபடி. 'த்3ரௌபதி3க்கு பாதிவ்ரத்யாதி3த4ர்மாநுஷ்ட2ாநஜ்ஞாநம் உண்டாயிருக்க, அவளுக்கு ஶாபாநுக்3ரஹஶக்தியில்லை' என்னும்படியென்?' என்னில் :-
1.கண்ணன் இவளுடைய ப4ாவத்தை பரீக்ஷித்தபோது கர்ணனிடத்திலும், சாபல்யம் இவளுக்கு

82. பிராட்டி ஸ்வஶக்தியை விட்டாள்; த்3ரௌபதி3 லஜ்ஜையை விட்டாள்; திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான்.

82. இப்படி ஶக்தாஶக்தைகளாயிருவர்கள் செய்தது ஏதென்ன, நாயகஶக்தியையே நோக்கும் [பிராட்டி]

82. ஏவம்பூ4தரானவர்கள் செய்தவைதன்னை அருளிச்செய்கிறார், [பிராட்டி ஸ்வஶக்தியை விட்டாள், த்3ரௌபதி3 லஜ்ஜையை விட்டாள்] என்று. [ஸ்வஶக்தியை வி]டுகையாவது - நாயகரான பெருமாள் ரக்ஷிக்குமத்தனையல்லது, நம்முடைய ஶக்தியால் நம்மை ரக்ஷித்துக்கொள்ளுகை நம் பாரதந்த்ர்யத்துக்கு நாஶகமென்று ஸ்வஶக்தியைக்கொண்டு காரியம் கொள்ளாதொழிகை. "அஸந்தே3ஶாத்து ராமஸ்ய தபஸஶ்சாநுபாலநாத் । ந த்வாம் குர்மி த3ஶக்3ரீவ ப4ஸ்ம ப4ஸ்மார்ஹ தேஜஸா" என்றுளிறே. [லஜ்ஜையை வி]டுகையாவது - து3ஶ்ஶாஸநன் ஸப4ாமத்4யே துகிலை

பங்கமிஞ்லை: என்கிற பாதிவ்ரத்யஶக்தியுமில்லை என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஶக்தி தனக்கில்லாமையும்) என்று. (81)

82.1.[ஸ்வஶக்தியை] இத்யாதி3. "மாம் நயேத்3யதி3 காகுத்ஸ்த2:"(ரா.ஸு.39-30) என்கிற-வித்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நாயகரான) இத்யாதி3. "அஹம்...நயாமி... மத்3ப4க்தம்" (வ.சரம.) என்னுமதுவும் விவக்ஷிதம். {இந்த 82ம் வாக்யவ்யாக்2யாநத்தில்} உத3ாஹரிஷ்யமாண-வசநத்தில் 'தேஜஸா'(ரா.ஸு.22-20) என்கிறவிதின் அர்த்த2ம் (நம்முடைய ஶக்தியால்) இத்யாதி3. 'தேஜ: பராபி4ப4வநஸாமர்த்2யம்' என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (ஶக்தியால்) என்றது. {'தேஜ: பரைரந-பி4ப4வநீயதா' இதி கீ3தாபா4ஷ்யே 16-43ஶ்லோகார்த்த2விவரணே}. ரக்ஷணம் அநிஷ்டநிவர்த்தந-மாகையாலே "த்வா ப4ஸ்ம குர்மி" என்கிறவிதின் அர்த்த2ம் (நம்மை ரக்ஷித்துக்கொள்ளுகை) இதி. வசநத்திலே ("தபஸ:")(ரா.ஸு.22-20) என்கிற (தபஸ்)ஶப்3த3ம் "தேஷாம் து தபஸாம் ந்யாஸம் அதிரிக்தம் தபஶ்ஶ்ருதம்" {"தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தமாஹு:"} (மாஹாநாராயணே) இத்யாதி3கமப்யநுஸந்தே4யம் என்கிறபடியே ஸ்வஸம்ப3ந்த4த்யாக3விஶிஷ்ட-பரஸம்ப3ந்த4காரணரூபந்யாஸவாசியாகையாலே ஸ்வரக்ஷணப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வரூபபாரதந்த்ர்ய-வாசகமாகிறது. யத்3வா :- "நியமேஷு தபஶ்ஶப்3த3:" என்கிறபடியே (தபஸ்)ஶப்3த3ம் நியம-வாசியாய், "நியமஶ்ச த4ர்மே" (ரா.ஸு.29-12)என்கிற நியமத்தைச் சொல்லுகிறது. அதாவது 'ரக்ஷகத்வத4ர்மம் அவன் தலையிலே' என்றிருக்கை. இத்தால் ஸ்வரக்ஷணாநர்ஹத்வரூபபாரதந்த்ர்யம் லபி4த்தது. ("அநுபாலந")மாவது - நாஶப்ரதிப3ந்த4ாத்மகஸத்தாநுவர்த்தநரூபரக்ஷணம். 'இந்த பாரதந்த்ர்யரூபதபோநுபாலநம் ராவணப4ஸ்மீகரணரூபஸ்வரக்ஷணப்ரவ்ருத்தி ஹேதுகம்' என்கையாலே, தாத்3ருஶஸ்வரக்ஷணம் தாத்3ருஶதபோநாஶகம் என்று ப2லித்தது. இத்தையுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் ('நம் பாரதந்த்ர்யத்துக்கு நாஶகம்' என்று) இதி. ("ப4ஸ்ம ந குர்மி")(ரா.ஸு.22-20) என்கிற இதுக்கர்த்த2ம் (ஸ்வஶக்திகொண்டு கார்யம்) இத்யாதி3. 'வஸ்துஸ்வரூபாநுப3ந்தி4யான ஶக்தி-

உண்டாயிருக்கிறதாக இவள்தானே சொல்லியிருந்தபடியாலும்,

2.மஹாபரஸத3ாநத்தில் ஸ்வபர்த்தாக்களில் ஒருவனிடத்தில் பக்ஷபதித்திருந்த அத4ர்மத்தாலே முந்துற முடிந்துபோகையாலும் "பக்ஷபாதோ மஹாநஸ்யா விஶேஷேண த4நஞ்ஜயே" (ப4ார. ஸ்வர்க்க3ா.ஆ.2-6) இதி.

3.ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காக ப்ரபத்தி பண்ணினவள் ஶக்தியுண்டாகில அதில ஸ்வரூப-விருத்3த4த்வஜ்ஞாநமில்லாமையாலே அந்த ஆபத்தைத்தானே விலக்கிக்கொள்ளக்கடவ-ளாகையாலே அப்படி செய்யாமையாலும் 'ஶாபாநுக்3ரஹஸாமர்த்2யம் த்3ரௌபதி3க்கில்லை' என்னுமிடம் ஸித்3த4ம் என்று கண்டுகொள்வது. (81)

ஸ்வபாரதந்த்ர்யஹாநியைப் பிறப்பிக்கும் ஸ்வரக்ஷணஹேதுவான [ஸ்வஶக்தியை] மறுவலிடாதபடி [விட்டாள்]; ஸ்வஶக்தித்யாக3ம் பரஶக்த்யாலம்ப3நஸூசகம். ஆபத்ஸக2ன் க்ருஷ்ணனென்று விஶ்வஸித்து, த்3ரௌபதி3 ஸப4ாமத்4யே இரு கையையும் விட்டு, பரமபுருஷனை ஶரணம் புக்கு ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான [லஜ்ஜையை] ப்பிற்காலியாமல் [விட்டாள்] என்கிறார்; ஸ்வஸ்வப4ாவத்யாக3ம் ஸ்வவிஶ்வாஸவிஶேஷ-ப4ூஸமாய் ஸந்ததிகளுக்கு- ஜாத்யாதி3களில் உத்க்ருஷ்டரான [திருக்கண்ணமங்கையாண்டான்], ஸ்வஜாதி-ஸ்வவர்ணாநுரூபமான [ஸ்வவ்யாபாரத்தை] வாஸநாருசியுடன் [விட்டான்]; பரஶக்தியைப் பற்றி ஸ்வஶக்தியை விடுகையும், பரைகாக்ஷ்ய{ ரக்ஷக - பா. }த்வத்தைப் பற்றி ஸ்வரக்ஷணாபி4மாநத்தை விடுகையும், பரவ்யாபாரத்தைப் பற்றி ஸ்வவ்யாபாரத்தை விடுகையும், உபாயாதி4காரிக்ருத்யமென்றபடி. (82)

உறிகிற அளவில், லஜ்ஜாவிஷ்டையாய்க்கொண்டு தான் ஒரு தலை இடுக்குகையன்றிக்கே, இரண்டு கையும் விடுகை. பேரளவுடையானாகையாலே பிராட்டிக்குப் பெருமாளே ரக்ஷகர் என்று விஶ்வஸித்து ஸ்வஶக்தியை விட்டிருக்கலாம்; அத்தனையளவின்றிக்கே இருக்கச்செய்தே, மஹாபத்3-த்3ஶையிலே இவ்வளவில் க்ருஷ்ணனே ரக்ஷகனென்று {அதர "மஹதயாபதி3 ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ ப4க3வாந் ஹரி: । இதி நிஶ்சித்ய மநஸா ஶரணாக3தவத்ஸல: । ஆக்ருஷ்யமாணே வஸநே த்3ரௌபத்3யா சிந்திதோ ஹரி:" (ப4ார.ஸப4ா. 67) இத்யாதி3கம் அபி4ப்பேரதம்} மஹாவிஶ்வாஸம் பண்ணி மஹாஸப4ாமத்4யே இவள் லஜ்ஜையை விட்டதிறே அரிது. [திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான்] அதாவது - ஸ்வரக்ஷணஹேதுவான ஸ்வவ்யாபாரங்களை விட்டான் என்றபடி; ஒரு சேவகனுடைய நாயை

யினுடைய த்யாக3ம் அஶக்யமாகையாலே ஶக்திப்ரயுக்தகார்யாநுபாத3நமே ஶக்தியை விடுகை' என்று விவக்ஷித்து (கார்யம் கொள்ளாதொழிகை) என்கிறது. இது ("ப4ஸ்ம ந குர்மி") என்கிற இருக்கர்த்த3ம். உக்தார்த்த3த்தில் ப்ரமாணம் ("அஶந்தே3ஶாத்")(ரா.ஸு.22-20) இத்யாதி3. 'கரோமி' என்கிறவிடத்தில் ('குர்மி') என்கிறவிது ச2ாந்த3ஸம்.

1. ("ப4ஸ்மார்ஹ!") என்கிறவிது ஸம்புத்3தி4யாய், 'ப4ஸ்ம'ஶப்3த3ம் ப4ாவப்ரத4ாநமாய், 'ப4ஸ்மத்வார்ஹனே!' என்றபடி.

2. அன்றிக்கே 'விரோதி4களை ப4ஸ்மமாக்குகைக்கு க்ஷமமான தேஜஸ்ஸாலே' என்றுமாம். {இந்த பக்ஷத்தில் 'ப4ஸ்மார்ஹதேஜஸா' என்று ஏகபத3ம்}.

(லஜ்ஜை) இத்யாதி3. (துகிலை உறிகிறவளவில்) வஸ்த்ராபகர்ஷணம் பண்ணுகிறபோது. (தான் ஒரு தலை இடுக்குகை) ஒரு பார்ஶ்வத்திலே நிரோதி4க்கை. [பிராட்டி ஸ்வஶக்தியை விட்டாள்] என்றவநந்தரம் [த்3ரௌபதி3 லஜ்ஜையை விட்டாள்] என்றத்தாலே த்3ரௌபதி3யினுடைய லஜ்ஜா-த்யாக3ம் பிராட்டியினுடைய ஶக்தித்யாக3த்தை ந்யக்கரித்துக்கொண்டு உத்தி3க்கையாலே, வ்யஞ்ஜிதமான தௌ3ஷ்கர்யாதிஶயத்தை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு எடுப்படுகிறார் (பேர்) இத்யாதி3. (பேரளவு) நிரதிஶயஜ்ஞாநபூர்த்தி. (விஶ்வஸித்து) இத்யாதி3 - இங்கே "ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா லக்ஷ்மணஸ்ய ச தீ4மத: । நாத்யர்த்த3ம் க்ஷுப்4யதே தே3வீ க3ங்கே3வ ஜலதா3க3மே" (ரா.அ.16-4) என்கிறவிது விவக்ஷிதம். (அத்தனையளவன்றிக்கே) இத்யாதி3. (மஹாபத்3த3ஶை-யிலே) என்றது 'பிராட்டி ஆபத்திலும் பெரிதான ஆபத்திலே' என்றபடி. ராவணன் இப்படி அஸத்3ஸ்ய-வ்யாபாரத்தைப் பண்ணிற்றில்லையே! இத்தால் "காரணபௌஷ்கல்யத்தையும், ஆபந்மாந்த்3யத்-தையும் உடைத்தாகையாலே ஸுகரமான பிராட்டி விஶ்வாஸத்தைப்பற்ற, காரணமாந்த்3யத்தையும் ஆபத்பௌஷ்கல்யத்தையும் உடைத்தாகையாலே த்3ரௌபதி3விஶ்வாஸம் து3ஷ்கரம்' என்றபடி.

82. துகிலை - வஸ்த்ரத்தை. கைப்புடை - கோ3புரவாசலுள்ளிருக்கிற ஒட்டுத்திண்ணை. (82)

ஒரு சேவகன் அடிக்க, அவன் அது பொருமல் அடித்தவஞேடு எதிர்த்துப்பொருது அவனேயும் கொன்று தானும் குத்திக்கொள்வதாக இருக்கிறபடியைக்கண்டு, ஒரு க்ஷுத்$_3$ரசேதநன் தன் அபி$_4$மாநத்திலே ஒதுங்கினதென்னும் இவ்வளவுக்காகத் தன்னேயழிய மாறினபடி கண்டால், பரமசேதநனபி$_4$மாநத்திலே ஒதுங்கிஞல் அவன் என்படுமோ? என்று ஸ்வரக்ஷணவ்யாபாரங்களே அடைய விட்டு, அந்நாயோபாதியாகத்தம்மை அநுஸந்தி$_4$த்துக்கொண்டு, அப்போதேவந்து திருக்கண்ணமங்கையில் பத்தராவித்திருவாசலில் கைப்புடையிலே புகுந்து கண்வளர்ந்தார் என்று ப்ரஸித்$_3$த$_4$மிறே. (82)

83. இனி உபேயாதி$_4$காரிகளில் ப்ரத$_4$ாநரான இளேயபெருமாள்படியை விஸ்தரேண அருளிச்–

[திருக்கண்ணமங்கையாண்டான்] இத்யாதி$_1$. (ஸ்வரக்ஷணஹேதுவான ஸ்வவ்யாபாரங்களே) என்றது "ப$_4$க$_3$வத்கர்த்ருகஸ்வரக்ஷணத்திலே அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரகங்களான ஸ்வவ்யாபாரங்களே" என்றபடி. இத்தால் "பிராட்டியுடைய ஶக்தித்யாக$_3$ம் ஶக்திவிஷயஸ்வரக்ஷணகரணரூபம்; இவனுடைய ஸ்வவ்யாபாரத்யாக$_3$ம் ப$_4$க$_3$வத்கர்த்ருகரக்ஷணேபாயாநுஷ்ட$_2$ாநரூபம்" என்று வ்யஞ்ஜிதம். {"கீழே ஶக்தித்யாக$_3$த்தை லஜ்ஜாத்யாக$_3$ம் ந்யக்கரித்துக்கொண்டு உதி$_3$த்தாப்போலே, இங்கு அதையும் ந்யக்கரித்துக்கொண்டு ஸ்வவ்யாபாரத்யாக$_3$ம் உதி$_3$க்கையாலே" என்றபடி.} "ப்ராங்ந்யாயத்தாலே த்$_3$ரௌபதி$_3$யினுடைய விஶ்வாஸத்தைப்பற்றவும் திருக்கண்ணமங்கையாண்டானுடைய விஶ்வாஸம் து$_3$ஷ்கரம்; அதாவது "க்ருஷ்ணனுடைய அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களே ஸாக்ஷாத்கரித்தவளாகையாலே அவளுக்கு விஶ்வாஸம் பிறக்கலாம்; அப்படியன்றிக்கே க்ஷுத்$_3$ரசேதநப்ரவ்ருத்தித$_3$ர்ஶநப்ரயுக்தாநு–மாநத்தாலே இவனுக்கிப்படி பிறந்த விஶ்வாஸமிறே அரியது!" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்–செய்கிருர் (ஒரு ஸேவகனுடைய) இத்யாதி$_1$. "ஈஶ்வர: ஸ்வாபி$_4$மாநவிஷயசேதநரக்ஷக:, சேதநத்வாத், பரித்$_3$ருஷ்டயோத$_4$வத்" என்கிற அநுமாநம் விவக்ஷிதம். "யோ யதீ$_3$யகாரணப்ரகர: ஸ: தத்கார்யப்ரகர:, யதா$_2$ யாக$_3$ாப்$_4$யாஸவாந் ஸ்வர்க்க$_3$பூ$_4$மிவாந்" இதி ஸாமாந்யமுக$_2$வ்யாப்தியை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர் (பரமசேதநன்) இத்யாதி$_1$. 'ப்ராஜ்ஞோபி' என்னுதே "ப்ராணந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய:"(ரா.யு. 18–26) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (என்படுமோ!) என்றது. "[ஸ்வவ்யா–பாரத்தை] என்கிற 'வ்யாபார'ஶப்$_3$த$_3$ம் உபாயாநுஷ்ட$_2$ாநபரம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஸ்வரக்ஷணேத்யாதி$_3$). "[வ்யாபாரத்தை] என்கிற ஏகத்வம் ஸமஷ்டிக$_3$தமாகையாலே அங்க$_3$ாங்கி$_3$ஸமுதா$_3$ய–க$_3$ஸாதகத்வமாம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (வ்யாபாரங்களேயுடைய) என்றது. "நாய்க்கு அத்யந்த–நிக்ருஷ்டத்தாலே ஆகிஞ்சந்யம் பற்ருக; இவன் விஶிஷ்டகுலஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$களே உடையவனுகையாலே ஆகிஞ்சந்யம் இல்லேயே!" என்னும் ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிருர் (அந்நாயோபாதியாக) இத்யாதி$_1$. "நாயேன் வந்தடைந்தேன்"(பெரியதிருமொழி 1–9–1) இத்யாதி$_3$கள் இங்கே விவக்ஷிதம். "நாயோபாதி தம்மை அநுஸந்தி$_4$த்துக்கொண்டமையிலே ப்ரமாணமென்? பராத்மகு$_3$ணநாம் பராவேத்$_3$யத்வாத்" என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிருர் (திருவாசலில் கைப்புடையிலே) என்று. (கைப்புடை)யாவது த்$_3$வாரஸந்நிஹிதமான சிற்றிடம். (கை) என்று சிறுமை; (புடை) இடம். இத்தால் "க்$_1$ருஹ–பாலம்" என்னும் ப்ரஸித்$_3$தி$_4$யுடைய நாயைப்போலே "க்$_1$ருஹத்$_3$வாரஶயநம், 'அவர் நாயோபாதியாகத் தம்மை அநுஸந்தி$_4$த்துக்கொண்டார்' என்கையில் ப்ரமாணம்" என்று கருத்து. (82)

83. "இப்படி {80ம் வாக்யத்தில்} உத்$_3$தே$_3$ஶக்ரமேண பிராட்டிப்ரப்$_4$ருதிகள்படியை {81,82ம் வாக்யங்களில்} உபபாதி$_3$த்து (உபேயத்துக்கு) இத்யாதி$_1$ 80ம் வாக்யத்தில் உத்$_3$தே$_3$ஶித்த க்ரமத்தாலே

83 .உபேயாதி$_4$காரிக்ருத்யவிஶேஷங்களை அருளிச்செய்கிறார் [பசியர்] இத்யாதி$_4$யால்.

83 .பசியராயிருப்பார் அட்டசோறுமுண்ணவேணும், அடுகிற சோறுமுண்ண வேணும் என்னுமாப்போலே, காட்டுக்குப் போகிறபோது இளையபெருமாள் பிரியில் த$_4$ரியாமையை முன்னிட்டு, "அடிமை செய்ய வேணும்", "எல்லா அடிமையும் செய்ய வேணும்", "ஏவிக்கொள்ளவும் வேணும்" என்றார்; படைவீட்டில் புகுந்த பின்பு காட்டில் தனியிடத்தில் ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப்பெருக்கினபடியாலே, ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதே, ஒரு திருக்கையாலே திருவெண்கொற்றக்குடையையும், ஒருதிருக்கையாலே திருவெண்சாமரத்தையும் த$_4$ரித்தடிமை செய்தார்.

செய்கிறார், [பசியர்] என்று துடங்கி. அதாவது – [பசியராய் இருப்பார்] தங்கள் பசியின் க$_4$நத்தாலே, இதுக்குமுன்பு ஆக்கின சோறும், இப்போது ஆக்குகிற சோறும் எல்லாம் நாமே உண்ணவேணும் என்று மநோரதி$_2$க்குமாப்போலே, பெருமாள் காட்டுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது, "பா$_3$ல்யாத் ப்ரப்$_4$ருதி ஸுஸ்நிக்$_3$த$_4$"ரான இளையபெருமாள், படைவீட்டில் நின்றும் புறப்படுவதற்கு முன்னே கூடப்போவதாக உத்$_3$யோகி$_3$க்கிறபடியைக்கண்டு, 'நீர் நில்லும்' என்று நிர்ப$_3$ந்தி$_4$த்தருள, "குருஷ்வ மாமநுசரம் வைத$_4$ர்ம்யம் நேஹ வித்$_3$யதே। க்ருதார்த்தே$_2$ாஹம் ப$_4$விஷ்யாமி தவ சார்த்த$_2$: ப்ரகல்பதே" என்றும், கங்கை கடந்தேறின அன்று மீளவிடுகைக்குறுப்பாக அவர் அநேகம் அருளிச்செய்ய, "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராக$_4$வ । முஹூர்த்தமபி

இளையபெருமாள்ப்ரப்$_4$ருதிகள் படியை அருளிச்செய்கிறார்' என்கிறார் (இனி) இத்யாதி$_3$. "மோக்ஷ-மோக்ஷாம்ருத" இத்யாதி$_3$யிலே ப்ரத$_2$மநிர்தே$_3$ஶத்தை உட்கொண்டு இங்கே தத$_3$வதாரமான இளைய பெருமாளுக்கு ப்ரத$_2$மோத்$_3$தே$_3$ஶம் பண்ணிற்றும்' என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபேயாதி$_4$காரிகளில் ப்ரத$_4$ாநரான) இத்யாதி$_3$. {"அநந்த: ப்ரத$_2$மம் ரூபம் லக்ஷ்மணஸ்து தத: பரம் । ப$_3$லப$_4$த்$_3$ரஸ்த்ருதீயஸ்து கலௌ கஶ்சித்$_3$ப$_4$விஷ்யதி" இதி (நாரதீ$_3$யே?); "ஶேஷோ லக்ஷ்மண உச்யதே" இதி ச}. (பசியராயிருப்பார்) இத்யாதி$_3$. பசியின் க$_4$நம் – க்ஷுத்தினுடைய அதிஶயம். "பா$_3$ல்யாத்ப்ரப்$_4$ருதி ஸுஸ்நிக்$_3$த$_4$:" (ரா.பா$_3$.18-27) என்கிறவித்தை உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (பா$_3$ல்யாத் இத்யாதி$_3$). பசியருடைய பெரும்பசிக்கு த$_3$ார்ஷ்டாந்திகம் இந்த ஸுஸ்நிக்$_3$த$_4$த்வம். "அஹம் த்வாऽநுக$_3$மிஷ்யாமி"(ரா.அ.31-3) இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (உத்யோகிக்கிறபடியை) இதி. "ராமேண ப$_3$ஹுஶபி$_3$ஸ்ஸாந்த்வைர்நிஷித்$_3$த$_4$:"(ரா.அ.31-6) என்கிறவித்தைப்பற்ற ('நில்லும்' என்று நிர்ப்ப$_3$ந்தி$_4$த்தருள) என்றது. ("குருஷ்வ")(ரா.அ.31-22) இத்யாதி$_3$. ("இஹ") என்றது 'என்னை அநுசரனுக்கிக்கொள்ளுமதில்' என்றபடி. "ஸ லோகபாலப்ரதிம: ப்ரப$_4$ாதே தீர்த்வா மஹாத்மா வரதே$_3$ா மஹாநதீ$_3$ம்"(ரா.அ.52-101) { "ஸ லோகபாலப்ரதிமப்ரப$_4$ாவவாந்" இதி பாட$_2$: ; அந்யதா$_2$, வ்ருத்தப$_4$ங்க$_3$ஸ்ஸ்யாத்' இதி கோ$_3$விந்தராஜீயே} என்கிறத்லைதப்பற்ற (கங்கை கடந்து) இத்யாதி$_3$. "அயோத்$_4$யாம் இத ஏவ த்வம் காலே ப்ரவிஶ லக்ஷ்மண"(ரா.அ.53-16) இத்யாதி$_3$யைப் பற்ற (மீளவிடுகைக்குறுப்பாக) இத்யாதி$_3$. ("ந ச ஸீதா") (ரா.அ.53-31) இத்யாதி$_3$. "த்வயா ஹீநா ஸீதா ந; த்வயா ஹீநோऽஹமபி ந". ("அபி ஜீவாவ:!") யதி$_3$ ஜீவாவ:! ("ஜலாத் உத்$_3$த்$_4$ருதௌ மத்ஸ்யாவிவ முஹூர்த்தம் ஜீவாவ:") இத்யந்வய:. (பிரியில் தாமுனராகமாட்டாமையை) இதி.

83 .ஒப்பூண் – பங்திபோ$_4$ஜநம்.

பெரும்பசியராய்ச்சோறு சமைவதெப்போதோவென்று துடித்துக்கொண்டு ஆகாங்க்ஷித்திருப்பார் ஊர்க்கு [அட்ட சோறுமுண்ண வேணும்], நாட்டுக்கு[அடுகிற சோறுமுண்ண வேணுமென்று] மநோரதி2க்குமா போலே, நாட்டுக்குக்கட்டின காப்பே காட்டுக்காம்படி கொடிய காட்டுக்கு பித்ருவசநபரிபாலகராய்ப் பெருமாள்

ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்3த்4ருதௌ" என்றும் சொல்லுகையாலே பிரியில் தாம் உளராக மாட்டாமையை முன்னிட்டு "குருஷ்வ மாம்" {"அநுசரம்" இத்யந்தம் அரும்பதவுத்தில் பாடம்} என்ற அநந்தரத்திலே, "த4நுராதா3ய ஸகு3ணம் க2நித்ரபிடகாத4ர:। அக்3ரதஸ்தே க3மிஷ்யாமி

---

1. பூர்வோபாத்தவசநத்திலே - விக3தோ த4ர்மோ யஸ்ய ஸ: விதர்ம:. தஸ்ய ப4ாவோ வைத4ர்ம்யம். அதாவது - "ஆந்ருசம்ஸ்யலக்ஷணத4ர்மஹாநி" என்றபடி. "இஹ ந வித்3யதே" என்றத்தால் "என்னை இங்கேயிட்டெழுந்தருளிலுல் ஆந்ருசம்ஸ்யமாகிற த4ர்மத்துக்கு ஹாநி வரும்" என்று த்4வநிக்கையாலே 'தமக்கு(தரியாமையை) ஸூசிப்பித்தார்' என்றபடி.

2. யத்3வா :- 'விக3தோ த4ர்மீ யேந தத் விதர்மி; தஸ்ய ப4ாவோ வைத4ர்ம்யம்'. அதாவது - 'என்னுடைய த4ர்மிஸ்வரூபநாசகத்வம்' என்றபடி. 'அது 'என்னை அநுசரணுக்கிக் கொள்ளுமதிலில்லை' என்றத்தால் 'அநுசரணுக்கிக்கொள்ளாவிட்டால் த4ர்மிஸ்வரூபநாசகத்வம் வரும்' என்று தோற்றுகையாலே அத்தை ஸூசிப்பிக்கிறுர்' என்றபடி. அநந்தரோபாத்தவசநத்திலே "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா" என்கிறவிடம் த்3ருஷ்டாந்தார்த்த2ம். 'யதா2 த்வயா ஹீநா ஸீதா ந, ஏவம் த்வயா ஹீநோऽஹமபி ந' என்றபடி.

---

1. இங்கே "குருஷ்வ மாமநுசரம்" இத்யாதி3யே (பிரியில் தரியாமையை முன்னிட்டு) என்கைக்கு ப்ரமாணதயா விவக்ஷிதம். "ந ச ஸீதே"த்யாதி3வசநம் 'வைத4ர்ம்ய'சப்3தா3ர்த்த2ஸ்பு2டீகரணார்த்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் ("குருஷ்வ மாமநுசரம்" என்ற அநந்தரத்திலே) இத்யாதி3.

2. யத்3வா :- "வைத4ர்ம்யம் நேஹ வித்3யதே"(ரா.அ.31-22), "ந சாஹமபி ராக4வ" (ரா.அ.53-31) என்றும் (பிரியில் தரியாமையை முன்னிட்டு) என்று விவக்ஷிதம். அதில் (முன்னிட்டு) என்கிற 'க்த்வா'ப்ரத்யயார்த்த2த்துக்கு(அடிமை செய்யவேணும்) இத்யாதி3யிலும், (ஏவிக்கொள்ளவும் வேணும்) என்கிறவிதிலும் யதா2யோக்3யம் அந்வயம். அதாவது - "வைத4ர்ம்யம் நேஹ வித்3யதே" என்று (பிரியில் தரியாமையை முன்னிட்டு அடிமை செய்யவேணும்) இத்யாதி3யும், "ந சாஹமபி" என்று (பிரியில் தரியாமையை முன்னிட்டு ஏவிக்கொள்ளவும் வேணும்)இத்யாதி3யும் என்று கூட்டுவது என்றபடி.

---

1. ("குருஷ்வ மாம்" என்றவநந்தரத்திலே) என்றது - "குருஷ்வ மாம்" இத்யாதி3ச்லோகாநந்தரத்திலே என்றபடி.

2. யத்3வா:- இச்ச்லோகத்திலே நாலு வாக்யங்களிருந்தாலும் "குருஷ்வ மாமநுசரம்" என்கிறவிதிலே இவ்வாக்யபரிஸமாப்தி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே ("குருஷ்வ மாம்" என்றவநந்தரத்திலே) இதி. இது "ந ச ஸீதா" இத்யாதி3க்குமுபலக்ஷணம். ஆநந்தர்யம், வ்யவஹிதாவ்யவஹிதஸாதா4ரணமான உத்தரகாலமாத்ரரூபம், விவக்ஷிதம். ஆகையாலே ப3ஹுவ்யவஹிதமான "க்ரியதாமிதி மாம் வத3" என்கிறவிதுக்கு "ந சாஹமபி" என்கிறவித்தைப்பற்ற ஆநந்தர்யமுபபந்நம். "குருஷ்வ" என்ற ப்ரார்த்த2நையாலே (பிரியில் தரியாமை) ஸூசிதம் என்றும் சொல்லுவர்கள்; அப்போதும் - "ந சாஹமபி" என்கிறவிது

1. ப்ரார்த்த2நாஸூசிதமான (தரியாமையை) ஸ்பு2டீகரிக்கிறது என்றும்;

ப்ரகமலர்ந்து போகிறபோது, "பா$_3$ல்யாத்ப்ரப்$_4$ருதி ஸுஸ்நிக்$_3$த$_4$:" என்று பா$_3$ல்யம் துடங்கித் திருத்தொட்டி-லிலே தீண்ட வேண்டும்படி ஸுஸ்நிக்$_3$த$_4$ரான இளையபெருமாள் "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராக$_4$வ । முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்$_3$த்$_4$ருதௌ" என்று பிராட்டிபோல [பிரிவில்] ஸ்வஸத்தை [த$_4$ரியாமையை முன்னிட்டு]ப்பின் சென்று "ப$_4$வாம்ஸ்து ஸஹ வைதே$_3$ஹ்யா கி$_3$ரிஸாநுஷு

பந்த$_2$ாநமநுத$_3$ர்ஶயந் ॥ ஆஹரிஷ்யாமி தே நித்யம் மூலாநி ச ப$_2$லாநி ச। வந்யாநி யாநி சாந்யாநி ஸ்வாஹாராணி தபஸ்விநாம்" என்கையாலே ஸ்வஶேஷத்வாநுகு$_3$ணமாக அடிமை செய்யவேணுமென்றும், தத$_3$நந்தரத்திலே "ப$_4$வாம்ஸ்து ஸஹ வைதே$_3$ஹ்யா கி$_3$ரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே। அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்$_3$ரதஸ்ஸ்வபதஶ்ச தே" என்கையாலே - அதுதன்னிலும் இன்னவின்ன அடிமையென்று ஒரு நியதியின்றியே எல்லா அடிமையும் செய்யவேணுமென்றும்; பஞ்சவடியிலே எழுந்தருளினபோது, 'நீரும் நிழலும் வாய்த்திருப்பதொரு ப்ரதே$_3$ஶத்தைப் பார்த்து பர்ணஶாலையைச்சமையும்' என்ன, "ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ்ஸம்ய-தாஞ்ஜலி: । ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த$_2$மித$_3$ம் வசநமப்$_3$ரவீத்" என்று - நம் தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்தபோதே பெருமாள் நம்மைக்கைவிட்டாரென்று விக்ருதராய், பிராட்டி முன்னிலையாகக் கையுமஞ்ஜலியுமாய் நின்று, "பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த$_2$ த்வயி வர்ஷஶதம் ஸ்தி$_2$தே। ஸ்வயம் து ருசிரே தே$_3$ஶே க்ரியதாமிதி மாம் வத$_3$" என்கையாலே - அடிமைசெய்யுமளவில் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற தோ$_3$ஷம் கலசாதபடி உசிதகைங்கர்யங்களிலே ஏவிக்கொள்ளவேணும் என்றும் ப்ரார்த்தி$_2$த்தார் என்கை. [படைவீட்டில்] இத்யாதி$_3$, திருப்படை வீட்டிலே எழுந்தருளி வந்து புகுந்து திருவபி$_4$ஷேகம் பண்ணியருளின போது, தம்மோடு கூட அடிமை செய்கைக்கு

---

2. ப்ருத$_2$க் (தரியாமையை)ச்சொல்லுகிறது என்றும் ஸங்க$_3$தித்$_3$வயம் அநுஸந்தே$_4$யம். ("குருஷ்வ மாம்" என்றவநந்தரத்திலே) என்றது (தரியாமையை முன்னிட்டு) என்கிறவிதிினுடைய அர்த்த$_2$ாநுவாத$_3$ம். ("த$_4$நுராத$_3$ாய")(ரா.அ.31-23,24) இத்யாதி$_3$-"பிடகா" - ப$_4$ாஜநவிஶேஷ:. "ஸ்வாஹாராணி" - ஸுகே$_2$ந ஆஹார்யாணி என்றபடி. (ஸ்வஶேஷத்-வாநுகு$_3$ணமாக) இதி. "கு$_3$ணைர்தா$_1$ஸ்யமுபாக$_3$த:" என்று சொன்ன தம்முடைய ஶேஷத்வாநுரூபமாக என்றபடி.

த$_4$நுர்த$_4$ரணக்$_3$ரக$_3$ணமநுமார்க்க$_3$ப்ரத$_3$ர்ஶநப$_2$லமூலாத்$_3$யாஹரணாதி$_3$கள் (அடிமை) என்றவித்தாலே விவக்ஷிதங்கள். ("ப$_4$வாம்ஸ்து") இத்யாதி$_3$. ("ஸர்வ")மய்$_3$த$_3$விவக்ஷிதம் (எல்லாவடிமையும்) இதி. ("கரிஷ்யாமி") (ரா.அ.31-25)என்கிற 'ல்ருட்'அர்த்த$_2$ம் (செய்யவேணும்) என்று. (பஞ்சவடியிலே) இத்யாதி$_3$கம் பூர்வமேவ வ்யாக்$_2$யாதம். (ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற தோ$_3$ஷம்) என்றது - 'ஸ்வ-ரஸமாகிற ஹேயம்' என்றபடி. "ஸ்வயந்து ருசிரே" (ரா.ஆ.15-7) என்றவித்தால் ப$_2$லிதம் (உசிதேத்யாதி$_3$)-("க்ரியதாம்") என்கிறவிதி$_4$ - 'லோட்'அர்த்த$_2$ம் (ஏவிக்கொள்ளவும் வேணும்) என்று.

1. ("க$_3$மிஷ்யாமி", "ஆஹரிஷ்யாமி") என்கிற இவை அநுசரணவிஶேஷப்ரத$_3$ர்ஶநபரமாகை-யாலே ("குருஷ்வ") என்ற ப்ரார்த்த$_2$னையே இவற்றுக்கும் வரும் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலேயும்,

2. ("மாம் வத$_3$") என்கிறவிது 'ப்ரார்த்த$_2$நாயாம் லோட்' என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலேயும் (ப்ரார்த்தி$_2$த்தார் என்கை) என்றது. (படைவீட்டில்) இத்யாதி$_3$. (படைவீடு) - ராஜதா$_4$நீ. (காட்டில் தனியிடத்தில்) என்றது - 'தனியிடமான காட்டில்' என்றபடி. பெருமாளும் பிராட்டியும் முநிஜநமும் இருக்கிற காட்டில் தனிமையாவது - கைங்கர்யகர்த்ருத்வேந ஸஜாதீயத்$_2$விதீயராஹித்யம்

ரம்ஸ்யதே । அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்$_3$ரதஸ்ஸ்வபதஶ்ச தே । பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த$_2$ த்வயி வர்ஷஶதம் ஸ்தி$_2$தே । ஸ்வயம் து ருசிரே தே$_3$ஶே க்ரியதாமிதி மாம் வத$_3$" என்று ஶேஷத்வம் நிலைநிற்கும்படி ஶேஷவ்ருத்தியான அடிமை செய்யவேணும்; அதில் இன்னது செய்வன், இன்னது செய்யேன்

ஒருவரும் இல்லாததொரு தனிக்காட்டிலே தாமே அடிமை செய்து கைங்கர்யாபி$_4$நிவேஶத்தைப் பெருக்குகையாலே, ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப் பெருக்கினவன் ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதாப் போலே, ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வான் துடக்கமானவர்களோடொக்கத் தாமும் ஓரடிமைசெய்து நிற்கமாட்டாதே, திருவெண்கொற்றக்குடையை எடுக்கை, திருவெண்சாமரம் பரிமாறுகையாகிற இரண்டடிமையை ஏககாலத்தில் செய்தாரென்கை. இந்த வ்ருத்தாந்தந்தான் ஸ்ரீராமாயணத்திலில்லை. "ச$_2$த்ரசாமர-பாணிஸ்து லக்ஷ்மணோऽநுஜக$_3$ாம ஹ" என்கிறது ஸ்ரீராமாயணமன்றோவென்னில், காட்டுக்கு எழுந்தருளுவதற்கு முன்னே திருவபி$_4$ஷேகார்த்த$_2$மாக அலங்கரித்து, தம்முடைய தி$_3$வ்யாந்த:

என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தம்மோடுகூட) இத்யாதி$_3$. 'அஸஹாயத$_1$ஶையில் உண்டான அகி$_2$லகைங்கர்யகரணப$_3$லாயாதாபி$_4$நிவேஶாதிஶயப்ரயுக்தபரஹிதகைங்கர்யகரணா-பர்யாப்திரூபப்ரக்ருதவாக்யார்த்த$_2$ப்ரதிபி$_3$ம்ப$_3$வர்ணநரூபம் (ஸ்வயம்பாகத்திலே) இத்யாதி$_3$வாக்யம்' என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். (ஸ்வயம்பாகத்திலே) இத்யாதி$_3$. ப்ரதிபி$_3$ம்ப$_3$வர்ணந-ப$_3$லிதம் (போலே) என்றது. (ஸ்வயம் பாகத்திலே) என்றது 'தானே பு$_4$ஜிக்கத்தான் பண்ணுகிற பாகத்திலே' என்றபடி, (வயிற்றைப் பெருக்கினவன்) என்றது – 'ந்யூநத்வஶங்கையாலே சிறிது அதி$_4$கமாகப்பாகம் பண்ணி, அது ஶேஷித்தால், வ்யர்த்த$_2$ம் போகவொண்ணாது என்று கத$_3$ஞ்சித் பு$_4$ஜிக்க. இங்ஙனே பு$_4$ஜித்துப் பருக்கையாலே கரணையிட்டுக் காதுபெருக்குகிற ந்யாயத்தாலே {ஶ்ரோத்ராப$_4$ரணம் பூணவேண்டுவார் அவ்வாப$_4$ரணம் கொள்ளும்படி திரி முதலியவற்றையிட்டுச் செவியில் துளையைப்பெருக்குகிற ந்யாயமாய் என்றபடி} வயிற்றைப் பெருக்கினவன்' என்றபடி. த$_3$ார்ஷ்டாந்திகம் (ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வான்) இத்யாதி$_3$. (திரு) = அநந்யாதே$_4$யாதிஶயமாய், (வெண்) = ஶ்வேதமாய், (கொற்ற) = ஜயஶீலமான (குடை) = ச$_2$த்ரம். (பணிமாறுகையாகிற) என்றது – உசிதக்ரியையாலே விநியோகி$_3$க்கையாகிற என்றபடி. க்ரமிகமாகச்செய்தால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே (ஏககாலத்தில்) என்றது. இதுதான் உத$_3$ாஹரிஷ்யமாணபாத்$_3$மபுராணவசந-க$_3$த$_2$த$_2$ஶப$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம். "ச$_2$த்ரம் து தஸ்ய ஜக்$_3$ராஹ ஶத்ருக்$_4$ந: பாண்ட$_3$ரம் ஶுப$_4$ம் । ஶ்வேதம் ச வாலவ்யஜநம் ஸுக்$_3$ரீவோ வாநரேஶ்வர: ॥ அபரம் சந்த்$_3$ரஸங்காஶம் ராக்ஷஸேந்த்ரோ விபீ$_4$ஷண:" என்கிற யுத்$_3$த$_4$காண்ட$_3$ஸ்த$_2$ப்ரக்ரியையைப் பற்றிக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (இந்த வ்ருத்தாந்தந்தான்) இத்யாதி$_3$. ('ஸ்ரீராமாயணத்திலில்லை') என்று ஸாமாந்யேந நிஷேதி$_4$ப்பானென்? யுத்$_3$த$_4$காண்ட$_3$த்திலில்லையேயாகிலும், அயோத்$_4$யாகாண்ட$_3$த்திலிருக்கிறதே என்கிற ஶங்கையை அநுவதி$_3$க்கிறார் ("ச$_2$த்ரசாமரபாணிஸ்து")(ரா.அ.16-32) இத்யாதி$_3$நா. வநப்ரவேஶாத்பூர்வமான அந்த வ்ருத்தாந்தம் வநப்ரவேஶாது$_3$த்தரமாக மூலோக்தமான வ்ருத்தாந்தத்துக்கு ப்ரமாணமாகாது என்றுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அந்த ஶங்கையைப்பரிஹரிக்கிறார் (காட்டுக்கு) இத்யாதி$_3$நா.

("அத$_2$ தஸ்மிந் தி$_3$நே") இத்யாதி$_3$. 'திருவபி$_4$ஷேகோத்தரகாலத்திலேயுண்டான வ்ருத்தாந்தம்' என்று தோற்றுகைக்காக "அபி$_4$ஷேகம் ஶுப$_4$ம் சக்ரு:" (பா.பு.உ.த்.க$_2$. 49)இத்யாதி$_3$கமுபாத்தம், ("காகுத்ஸ்த$_2$ம் அபி$_4$ஷேகம் சக்ரு:") என்றது 'காகுத்ஸ்த$_2$ஸ்யாபி$_4$ஷேகம் சக்ரு:' என்றபடி. "தத$_3$ர்ஹம்" (அஷ்.5-1-117)என்கிற ஸூத்ரநிர்தே$_3$ஶத்தாலே கர்மணி ஷஷ்டி$_2$யினுடைய அநித்யத்வம் ஜ்ஞாபிதமாகையாலே "காகுத்ஸ்த$_2$ம்" என்று த்$_3$விதீயை வந்து கிடக்கிறது.

என்றதே, ஶேஷிக்கபி4மதமான எல்லா அடிமையும் செய்ய வேணும்; செய்யுமிடத்து ஸ்வாதந்த்ர்யவிஷம் தட்டாதபடி ஸ்வதந்த்ரஶேஷி ஏவிக்கொள்ளவும் வேணுமென்று ப்ரார்த்தி2த்தார்; "ஸுக்3ரீவமாருதி-விபீ4ஷணபுண்யபாத3ஸஞ்சார"த்தாலே ஶோஷணத3ூஹநப்லாவநம் பண்ணின திருப்படைவீட்டிலே,

---

புரத்தில்நின்றும் புறப்பட்டு, சக்ரவர்த்தித் திருமாளிகையை நோக்கித் திருத்தேரிலே ஏறிப் பெருமாள் எழுந்தருளுகிறபோது, இளைய பெருமாள் செய்த வ்ருத்தாந்தமாக திருவயோத்4யா-காண்ட3த்திலே சொல்லப்பட்டதாகையாலே, இவ்விடத்துக்கு அது சேராது. ஆனால், இவர் என்கொண்டு இப்படி அருளிச்செய்தாரென்னில்; பாத்3மபுராணப்ரக்ரியையாலே அருளிச்-செய்தார். "அத2 தஸ்மிந் தி3நே புண்யே ஶுப4லக்3நே ஶுப4ாந்விதே! ராக4வஸ்யாऽபி4ஷே-கார்த்த2ம் மங்க3ளம் சக்ரிரே ஜநா:" என்று துடங்கிப் பரக்கச் சொல்லிக்கொண்டு வந்து, "மந்த்ரபூதஜலை: ஶுத்3தை4ர்முநயஸ்ஸஞ்சிதவ்ரதா: | ஜபந்தோ வைஷ்ணவாந் ஸூக்தாந்

("விஷேஜது:") என்றது 'வீஜயாமாஸது:' என்றபடி; வீஜயதே: ச1ாந்த3ஸோ குணே, ணிஜப4ாவஶ்ச. [இவையிரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு இதிஹாஸம் ப்ரப1லம்] (ஸூ-3) என்கையாலே [இதிஹாஸ-ஶ்ரேஷ்ட2மான ஸ்ரீராமாயண] விருத்3த4ார்த்த2த்திலே (ஸூ-5) (புராண)த்திற்கு ப்ராமாண்யம் து3ர்லப4ம். "ஶத்ருக்4நஶ்ச2த்ரமாத2தே4"(ரா.யு.131-28), "ச2த்ரந்து தஸ்ய ஜக்3ராஹ ஶத்ருக்4ந: பாண்டு3ரம் ஶுப4ம்" (ரா.யு.131-64) என்று ச2த்ரக்3ரஹணம் ஶத்ருக்4நகர்த்ருகமாகவிறே ஸ்ரீராமா-யணத்தில் சொல்லிற்று? துல்யப1லப்ரமாணவிரோத4ம் கல்பபே4த3பரிஹாரகல்பகமானாலும் அதுல்ய-ப1லங்களுக்கு விரோத4த்தில் அது பரிஹாரமாகாதே? ஆகையால், பாத்3மபுராணப்ரக்ரியையாலே அருளிச்செய்தார் என்னுமிடமெங்ஙனே? என்கிற ஶங்கைக்கு "ந ஹி ப்ரப1லம் ப்ரப1லமித்யேவ து3ர்ப1லம் ப3ாத4தே? கிந்து, ஸதி விரோதே4" என்கிறபடியே, ஸ்ரீராமாயணத்தோடு பாத்3ம-புராணத்துக்கு விரோத4மின்றியாகையாலே ப3ாத்4யப3ாத4கப4ாவம் கூடாது. அது எங்ஙனே என்னில் -

1. ஸ்ரீராமாயணத்திலே "ச2த்ரசாமரபாணிஸ்து லக்ஷ்மண:" என்று ச2த்ரசாமரப்ரகரணத்திலே 'இரண்டடிமை செய்கை இவர்க்கு ப்ரக்ருதி' என்னுமிடம் ஸித்3தி4க்கையாலும்;
2. காட்டுக்குப் போகிறதற்கு முன்பே இப்படியிருந்தவர் காட்டிலே வயிறுபெருக்கினபின்பு இப்படிச்செய்கை கிம்புநர்ந்யாயஸித்3த4மாகையாலும்;
3. திருவபி4ஷேகத்தினுடைய ப1லோபத4ாநஸமயத்திலே இவர் கிஞ்சித்கரித்தல்லது நிற்கமாட்டாத ப்ரக்ருதியாகையாலே; அத்தை இங்கே சொல்லவேண்டியிருக்க அது சொல்லாதொழிந்தது, "ச2த்ரசாமரபாணிஸ்து" என்று முன்பு சொன்னதே இங்கும் வரக்கடவது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே-யாக வேண்டுகையாலும்;
4. இப்படி ந்யாயப1லத்தாலே 'யுக3பதே3வ இரண்டடிமை செய்தார்' என்று ஸித்3தி4த்த பின்பு ப4க்ஷாநுவாகக3தக்3ரஹணம் ப4க்ஷார்த்த2க்3ரஹணமாகிறப்போலே {பூ.மீ.3-2-24,25 "ப4க்ஷேஹி மாவிஶ" இத்யாத்3யநுவாகஸ்ய "ப4க்ஷாநுவாக:" இதி ஸமாக்2யா. (தை.ஸம்.3-2-5) ஏதந்மந்த்ரஸ்ய ஏவம் பத3ச்சே2த3: - 'ப4க்ஷ அ இஹி மா ஆவிஶ' இதி.} "ஶத்ருக்4நஶ்ச2த்ரமாத3தே4", "ச2த்ரம் து தஸ்ய ஜக்3ராஹ ஶத்ருக்4ந:" என்கிற ஶத்ருக்4நாழ்வானுடைய ச2த்ரக்3ரஹணம் லக்ஷ்மணாநுஜத்வாநு-கு3ணமாக எடுத்துக்கைநீட்டுகையாலே இளையபெருமாள்கையில் கொடுக்கைக்காக உண்டான க்3ரஹணமாகக்கடவதாகையாலும்;

இப்படி ஸ்ரீராமாயணத்திலே ந்யாயலப்3த4ார்த்த2த்தையே பாத்3மபுராணம் கண்ட2த: ப்ரதி-பாதி3க்கையாலே விரோத4மில்லை என்று பரிஹாரத்தை உட்கொண்டு 'இப்படி ஸூக்ஷ்மேக்ஷிகா-

பெருமாள் நாச்சியாருடன் பெருமழியோடே நாடு கசிக்கப்புக்குப் புகுந்தபோது, அடிமைக்குக் கூட்டுப்படுவார் ஒருவரும் அற்ற காட்டிலே, தாமேயான தனியிடத்துத் தாமே அடிமை செய்கையாகிற ஸ்வயம்பாகத்திலே, கைங்கர்யாபி4நிவேஶமாகிற வயிற்றை, பதினுலாண்டு அமைவதலறப் பெருக்கினபடியாலே, ஸ்ரீப4ரதாதி3களுடன் பகுந்தடிமை செய்கையாகிற [ஒப்பூணுண்ண மாட்டாதே] "ச2த்ரசாமரபாணிஸ்து லக்ஷ்மணோऽநுஜக3ாம ஹ" என்று மற்றைத் திருக்கைக்குக்கூறு கொடுக்கமாட்டாத [ஒரு திருக்கையாலே] தம்முடைய ஆகாராந்தரமான [திருவெண்கொற்றக்குடையையும்] அத்தை த4ரிக்க ஆசைப்பட்டு அலேகிற [ஒரு திருக்கையாலே] ஸ்வாகாராந்தரமான [திருவெண் சாமரத்தையும்] சேதநஸமாதி4யான அவற்றுடன், ப்ரயோஜககர்த்தாவாய் நின்று [தரித்து] பலர் செய்யுமடிமையைத் தாமொருவரே செய்தார். (83)

சதுர்வேத3மயாந் ஶுப4ாந் ।। அபி4ஷேகம் ஶுப4ம் சக்ரு: காகுத்ஸ்த2ம் ஜக3தாம் பதிம் । தஸ்மிந் ஶுப4தமே லக்3நே தே3வது3ந்து3ப4யோ தி3வி ।। நிநேது3: புஷ்பவர்ஷாணி வவர்ஷுஶ்ச ஸமந்தத: । தி3வ்யாம்ப3ரைர்பூ4ஷணைஶ்ச தி3வ்யக3ந்த4ாநுலேபநை:।। புஷ்பைர்-நாநாவிதை4ர்தி3வ்யைர்தே3வ்யா ஸஹ ரகூ4த்3வஹ: । அலங்க்ருதஶ்ச ஶுஶுபே4 முநிபி4ர்வேத3-பாரகை3: ।। ச2த்ரஞ்ச சாமரம் தி3வ்யம் த்4ருதவாந் லக்ஷ்மணஸ்தத3ா । பார்ஶ்வே ப4ரத ஶத்ருக்4நௌ தாலவ்ருந்தே விவேஜது: ।। த3ர்ப்பணம் ப்ரத3தௌ3 ஸ்ரீமாந் ராக்ஷஸேந்த்3ரோ விபீ4ஷண: । த3த4ார பூர்ணகலஶம் ஸுக்3ரீவோ வாநரேஶ்வர:।। ஜாம்ப3வாம்ஶ்ச மஹாதேஜா: புஷ்பமாலாம் மநோஹராம் । வாலிபுத்ரஸ்து தாம்பூ3லம் ஸகர்ப்பூரம் த3தௌ3 ப்ரியாத்।।

ஸாபேக்ஷஸ்ரீராமாயணவசநத்தைப்பற்ற ஸ்பு2டப்ரதிபாத3கபாத்2மபுராணவசநமே உத3ாஹரணதயா ஸூசநார்ஹம்' என்று மூலாபி4ப்ரேதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் ("ச2த்ரஞ்ச சாமரம் தி3வ்யம் த்4ருதவாந்" என்றது தோற்றவிறே) என்று.

ச2த்ரசாமரங்களுடைய வ்யாஸநிர்தே3ஶமும், 'ச'ஶப்3த3மும், 'தி3வ்ய'ஶப்3த3மும், 'த்4ருத்'தா4துவும் ப்ரத்யபி4ஜ்ஞாபிதமாம்படி என்றபடி. (திருவெண்) இத்யாதி3 - 'தி3வ்ய'ஶப்3த3ம் ப்ரஶஸ்தவாசியாய், ப்ராஶஸ்த்யமாவது – 'இங்கே யதா2யோக்3யம் ஶ்வேதத்வஜயஶீலத்வாத்மகரு3ணயோக3மாகிறது' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (திருவெண்கொற்ற) என்றும், (திருவெண்) என்றும் விஶேஷணமிட்டு வ்யாஸநிர்தே3ஶம் தோற்ற (குடையையும், சாமரத்தையும்) என்றது. 'ச'ஶப்3த3ார்த்த2ம் (உம்மை)கள்; 'த்4ருத்'தா4த்வர்த்த2ம் (தரித்து) என்றது என்றபடி.

'ச2த்ரசாமரங்களைக் கைகளிலே உடையராய்க்கொண்டு' என்றதே இப்படி நிர்தே3ஶித்ததவிது 'பாத்2மபுராணவசநப்ரத்யபி4ஜ்ஞாபநார்த்த2ம்' என்று கருத்து. (ஒரு கையிலே) என்கிறவிது {ஸ்ரீராமாயணவசநஸ்த2}'பாணி'ஶப்3த3ப்ரத்யபி4ஜ்ஞாபகமாயிருந்ததேயாகிலும், ப3ாஹுள்யேந வ்யாஸநிர்தே3ஶாதி3கள் பாத்2மபுராணவசநப்ரத்யபி4ஜ்ஞாபகங்கள். ("த்4ருதவாந்") என்கிற-வித்தாலும், ("ச2த்ரஞ்ச சாமரம்") என்கிறவித்தாலும் 'அர்த்தா2த்3வா கல்பநைகதே3ஶத்வாத்' (பூ.மீ.1-4-30) என்கிற ந்யாயத்தாலே லப்3தா4ர்த்த2(ஒருகையிலே) என்றவிது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஒருகையிலே) என்றத்தையும் எடாதே ([திருவெண்கொற்றக் குடையையும்., திருவெண்சாமரத்தையும் தரித்து] என்றருளிச்செய்தது) என்ற இம்மாத்ரமருளிச்செய்தார் என்று கண்டுகொள்வது. { [ஒரு திருக்கையாலே] என்று மூலத்தில் பாட2மாயிருக்க, இவர் இப்படி (ஒரு கையிலே) என்று ப்ரதீகம் க்3ரஹித்தது அர்த்த2ாநுவாத3ாபி4ப்ராயத்தாலே}. இத்தால் 'ஆப்படியிலே "ச2த்ரசாமரபாணிஸ்து" என்கிற-வித்தை உத3ாஹரணமாக எடுத்தது மூலஸ்வாரஸ்யத்துக்கு அநத்யநுகு3ணம்' என்று ஸூசிதம்.(83)

84. பெரிய உடையாரும் பிள்ளை திருநறையூரரையரும் உடம்பை உபேக்ஷித்தார்கள்; சிந்தயந்திக்கு உடம்பு தன்னடையே போயிற்று.

84. ஒழிந்த உபேயாதி4காரிகள் மூவரும் செய்ததேதென்ன, அவர்களில் மிது2நவிஶ்லேஷத்தில் தம்மை அழியமாறும் பெரியஉடையாரும், அச்சேர்த்தி நித்யமாகவேணுமென்று மங்க3ளாஶாஸநம் பண்ணும் பிள்ளை

ஹநுமாந் தீ3பிகாம் தி3வ்யாம் ஸுஷேணஸ்து த்4வஜம் ஶுப4ம் । பரிவார்ய மஹாத்மாநம் மந்த்ரிணஸ்ஸமுபாஸிரே" என்று பாத்3மபுராணத்தில் உத்தரக2ண்ட3த்தில் நாற்பத்தொன்பதாம் அத்4யாயத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே. "ச2த்ரஞ்ச சாமரம் தி3வ்யம் த்4ருதவாந்" என்றது தோற்றவிறே [திருவெண்கொற்றக் குடையையும், திருவெண்சாமரத்தையும் த4ரித்து] என்றருளிச்செய்தது. (83)

84. [பெரிய உடையாரும், பிள்ளைதிருநறையூரரையரும் உடம்பை உபேக்ஷித்தார்கள்] - ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜரைப் பெரியஉடையார் என்றிருப்த்து நம் முதலிகள் அருளிச்செய்வது. இவர்தாம், பஞ்சவடியிலே பெருமாள் எழுந்தருளித் தம்மை அங்கீ3கரித்து "இஹ வத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே ஸார்த்த4மேதேந பக்ஷிணா" என்று அன்றுதுடங்கித் திருவடிகளுக்கு மிகவும் பரிவராய்ப் பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிற தி3வ்யாஶ்ரமத்துக்கு ஆஸந்நமாக வர்த்தியாநிற்கச் செய்தே, அசிந்திதமாக ராவணன் வந்து பிராட்டியைப் பிரித்துக்கொண்டுபோக, அப்போது

---

84 -[பெரிய உடையாரும்] இத்யாதி3. 'வாராணஸியைச்சில வ்யவஹர்த்தாக்கள் 'ஜித்வரீ' என்று வ்யவஹரிக்குமாபோலே, ஜடாயுவை இவர்கள் 'பெரியஉடையார்' என்று வ்யவஹரிப்பர்கள்; அதில் 'பெரியஉடையார்' என்கிறவிது யோக3வ்ருத்தியாலே மஹாராஜவாசியாய் 'ஜடாயுத்வம்' ப்ரயோகோ3பாதி4யாயிருக்கும்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஜடாயுமஹாராஜரை) இத்யாதி3.

1. பெருமாள் யுவராஜாவும் சக்ரவர்த்தி மஹாராஜாவுமாகையாலே சக்ரவர்த்திக்கு ஸக2வான ஜடாயுவும் சக்ரவர்த்தியைப்போலே மஹாராஜவ்யபதே3ஶார்ஹராகையாலே (மஹாராஜரை) என்றது, "ஸ தம் பித்ருஸக2ம்"(ரா.ஆ.14-4) என்னக்கடவதிறே; "ஆஸஸாத3 மஹாகாயம் க்3ருத்4ரம்" (ரா.ஆ.14-1) என்றத்தைப்பற்ற (பெருமாள் எழுந்தருளி) என்றது. ' "ஸோऽஹம் வாஸ ஸஹாயஸ்தே ப4விஷ்யாமி யதீ3ச்சஸி"(ரா.ஆ.14-33) என்கிறவிதுக்கு "இஹ வத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே ஸார்த்த4மேதேந பக்ஷிணா"(ரா.ஆ.15-19) என்கை அங்கீ3காரஸூசகம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தம்மை அங்கீ3கரித்து) இத்யாதி3. "ஸீதாஞ்ச தாத ரக்ஷிஷ்யே த்வயி யாதே ஸலக்ஷ்மணே"(ரா.ஆ.14-33) என்றத்தைப்பற்ற (மிகவும் பரிவராய்) என்றது. "வநஸ்பதிக3தம் க்3ருத்4ரம் த3த3ர்ஶ"(ரா.ஆ.49-37) இத்யாதி3யைப்பற்ற (இவரை ஒரு வ்ருக்ஷத்தின்மேலே) இத்யாதி3. "ஜடாயோ பஶ்ய மாம் ஆர்ய! ஹ்ரியமாணாம் அநாத2வத்"(ரா.ஆ.49-39) என்கிறவித்தைப்பற்ற (என்னை இவன்) இத்யாதி3. "தம் ஶப்3த3ம் அவஸுப்தஸ்து" (ரா.ஆ.50-1) இத்யாதி3யைப்பற்ற (உறங்குகிற இவர்) இத்யாதி3. "வ்யாஜஹார ஶுப4ாம் கி3ரம்"(ரா.ஆ.50-2) இத்யாதி3யைப்பற்ற (த4ர்மோபதே3ஶம்) இத்யாதி3. "ந ஹி மே ஜீவமாநஸ்ய நயிஷ்யஸி ஶுப4ாமிமாம்" (ரா.ஆ.50-25) இத்யாதி3யைப்பற்ற (நம் ப்ராணனோடே) இத்யாதி3. "அவஶ்யம் து மயா கார்யம் ப்ரியம்

திருநறையூரரையரும், ப்ரேமபாரவஶ்யத்தாலே கைங்கர்யோபகரணமான திருமேனியை அழிவுக்கிட்ட சரக்காக்கி உபேக்ஷித்தார்கள்; "சிந்தயந்தீ ஜக3த்ஸூதிம் பரப்3ரஹ்மஸ்வரூபிணம் । நிருச்ச்2வாஸதயா முக்திம் க3தாந்யா கோ3பகந்யகா" என்று பூ4ர்த்தாவரத்தகைவுபட்ட சிந்தயந்திக்கு அப்போதே க்ருஷ்ணநுப4வம்

பிராட்டி இவரை ஒரு வ்ருக்ஷத்தின்மேலே கண்டு 'என்னை இவன் இப்படி அபஹரித்துக்கொண்டு போகாநின்றான்' என்று இவர்பேரைச் சொல்லிக்கூப்பிட, உறங்குகிற இவர் அந்த ஆர்த்த-த்4வநியைக் கேட்டுணர்ந்து, ராவணன் கொண்டுபோகிறபடியைக் கண்டு 'உனக்கிது தகாது காண்' என்று த4ர்மோபதே3ஶம் பண்ணினவளவில் அவன் கேளாமையாலே, 'நம் ப்ராணனோடு இது கண்டிருக்கக்கடவோமல்லோம். யுத்3த4ம் பண்ணி மீட்குதல், இல்லையாகில் முடிதல் செய்யக்-கடவோம்' என்று அத்4யவஸித்து அதிப3லபராக்ரமராகையாலே அவனோடே மஹாயுத்3த4த்தைப் பண்ணி, அவன்கையாலே அடிபட்டு விழுந்து தம் திருமேனியை விட்டாரிறே. பிள்ளைதிரு-நறையூரரையர் ஸகுடும்பமாகத் திருநாராயணபுரத்தில் வேத3நாராயணப் பெருமாளை ஸேவிக்கச் சென்று புகுந்த அளவிலே, பரஸமயிகள் அந்தக்கோயிலிலே அக்3நிப்ரக்ஷேபத்தைப் பண்ண, உள்ளுநின்றவர்களெல்லாரும் புறப்பட்டோடிப் போகச்செய்தே, அந்த எம்பெருமான்-திருமேனிக்கு அழிவு வருகிற படியைக்கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாத ப்ரேமாதிஶயத்தாலே தாமும் ஒக்க முடிவதாக அத்4யவஸித்து இவர் நிற்கையாலே பிள்ளைகளும் இவரைவிட்டுப் போகோம் என்றுநிற்க, அவர்களும் தாமும் கூட அதுக்குள்ளேநின்று திருமேனியை விட்டாரென்று ப்ரஸித்3த4மிறே. [சிந்தயந்திக்கு உடம்பு தன்னடையே போய்த்து]. அதாவது :- "காசித3ாவஸ-

தஸ்ய மஹாத்மந: । ஜீவிதேநாऽபி" (ரா.ஆ.50-26)இத்யாதி3யைப்பற்ற (யுத்3த4ம் பண்ணி மீட்குதல்) இத்யாதி3. "பீ4மபராக்ரமம்"(ரா.ஆ.). "சரணுப்4யாம் மஹாப3ல:"(ரா.ஆ.51-7) என்கிறவித்தைப்பற்ற (அதிப3லபராக்ரமராகையாலே) என்றது. "ஸ சி2ந்நபக்ஷ:"(ரா.ஆ.51-43) இத்யாதி3யைப்பற்ற (அவன் கையாலே ஈடுபட்டு) இத்யாதி3. (ஈடுபட்டு) - வித்3த4ராய். இங்கே, "ஜீவிதேநாப்யவஶ்யம் தஸ்ய ப்ரியம் கார்யம்"(ரா.ஆ.50-26); "தஸ்ய வ்யாயச்ச2மாநஸ்ய ராமஸ்யார்த்தே2"(ரா.ஆ.51-42) என்கிறவிதிலே தாத்பர்யம்.

2. [பிள்ளைதிருநறையூரரையர்] இத்யாதி3. திருநாராயணபுரமானது கீழ்நாட்டிலே ஒரு தி3வ்ய-தே3ஶமேயல்லது மேல்நாட்டிலே பது3கி3ரியன்று.

(பரஸமயிகள்) = பரமதஸ்த2ர். (இவர் நிற்கையாலே) என்றது - 'அரையர் நிற்கையாலே' என்றபடி.

3. [சிந்தயந்திக்கு] இத்யாதி3. 'புராணங்களிலே இவளுக்கு விஶிஷ்ய நாமதே4யம் அநுவக்3த-மாகையாலே, "சிந்தயந்தீ ஜக3த்ஸூதிம்"(வி.பு.5-13) என்கிற க்ரியாயோக3போ3த4கமான (சிந்தயந்தீ) ஶப்3த3மே ஆக்2யாநோபாயதயா பூர்வப்ரயோக3விஷயமாகையாலே [சிந்தயந்திக்கு] என்று நிர்தே3ஶித்தருளிற்று' என்று கண்டுகொள்வது. ("காசித்") இத்யாதி3க்கு அர்த்த2ம் (திருக்குரவை) இத்யாதி3. "ராஸாரம்ப4ரஸோத்ஸுக:"(வி.பு.5-13-23) என்கிறவித்தைப்பற்ற (திருக்குரவையிலன்று) என்றது. "கைக்கோத்தாட்டம் குரவை என்றுமே" என்னக்கடவது. "ரம்யம்

84. [திருநாராயணபுரத்திலே] என்றது - கோயிலுக்கு மேற்கே மலையடியிலே முக்காதவழியிலே இருக்கிற திருநாராயணபுரம் என்கிற பேரையுடைத்ததோர் ஊரிலே என்றபடி. ('திருமேனியை விட்டார்' என்று ப்ரஸித்3த4மிறே) என்கிறவிடத்தில் எம்பெருமானுக்கு அவத்3யம் வாராதபடி எல்லாருமாக தி3வ்யமங்க3ளவிக்3ரஹத்தைக் கட்டிக்கொண்டு திருமேனியை விட்டார்கள் என்று அஸ்மதா3சார்யருக்தம். (திருக்குரவை) - ராஸக்ரீடை3. (84)

பண்ணப்பெருமல் துவண்ட உடம்பு இவள் உபேக்ஷித்து விடவேண்டாதபடி க்ருஷ்ணவிக்$_3$ரஹஸ்நேஹம் ஆத்மாவை இறுஞ்சிக்கொண்டு அவன் திருவடிகளிலே சேர்க்கக்கொள்வதாய், நினைவறத் தன்னடையே விட்டுப்போயிற்று. (04)

த$_2$ஸ்யாந்தே ஸ்தி$_2$த்வா த்$_3$ருஷ்ட்வா ப$_3$ஹிர்கு$_3$ரும் । தந்மயத்வேந கோ$_3$விந்த$_3$ம் த$_3$த்$_4$யௌ மீலிதலோசநா ।। தச்சித்தவிமலாஹ்லாத$_3$ா க்ஷீணபுண்யசயா தத$_3$ா । தத$_3$ப்ராப்திமஹாது$_3$:க$_2$விலீநாஶேஷபாதகா ।। சிந்தயந்தீ ஜக$_3$த்ஸூதிம் பரப்$_3$ரஹ்மஸ்வரூபிணம் । நிருச்ச்$_2$வாஸதயா முக்திம் க$_3$தாந்யா கோ$_3$பகந்யகா" என்கிறபடியே திருக்குரவையினன்று திருக்குழலோசையைக் கேட்டு, ஸ்ரீப்$_3$ருந்த$_3$ாவநத்தேறப் போவதாகப் புறப்பட்டவளவிலே, கு$_3$ருத$_3$ர்ஶநத்தாலே

கீ$_3$தத்$_4$வநிம் ஶ்ருத்வா"(வி.பு.5-13-17) இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (திருக்குழலோசையை) இத்யாதி$_3$-(கு$_3$ரும் ப$_3$ஹிர்த்$_3$ருஷ்ட்வா, ஆவஸத$_2$ஸ்யாந்தே ஸ்தி$_2$த்வா) என்றந்வயித்தர்த்த$_2$ம் (கு$_3$ருத$_3$ர்ஶநத்தால்) இத்யாதி$_3$.

("கோ$_3$விந்த$_3$ம் தந்மயத்வேந த$_3$த்$_4$யௌ") என்றது 'க்ருஷ்ணனை 'க்ருஷ்ணன்' என்றே த்$_4$யாநித்தாள்; பரத்வேந த்$_4$யாநித்தாளல்லள்' என்றபடி. இத்தையருளிச்செய்கிறுர் (க்ருஷ்ணனை த்$_4$யாநம் பண்ணி) என்று. 'தஸ்மிந் சித்தம் யஸ்யா: ஸா = தச்சித்தா; தச்சித்தா ச ஸா விமலாஹ்லாத$_3$க்ஷீணபுண்யசயா ச' இதி விக்$_3$ரஹே விஶேஷஹேதுப$_4$யபத$_3$கர்மதா$_4$ரய:' என்று விவக்ஷித்து அர்த்த$_2$ம் (தத்$_3$க$_3$தசித்தையாகையாலே) இத்யாதி$_3$. ஹேதுக$_3$ர்ப்ப$_4$விஶேஷணம் என்று கருத்து-{ஹேதுக$_3$ர்ப்ப$_4$விஶேஷணமாகையாலே பரிகராலங்காரம். "அலங்கார: பரிகர: ஸாபி$_4$ப்ராயே விஶேஷணே" (சந்த்$_3$ராலோகே 57} (விமலாஹ்லாத$_3$) ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (நிர்மலஸுக$_2$த்தாலும்) என்று. (மஹத்) ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (நிரவதி$_4$க)இதி. (சய),(அஶேஷ) ஶப்$_3$த$_3$ங்களால் ப$_2$லித்த அர்த்த$_2$ம் ('ப்ர-க்ஷீண') என்கிற உபஸர்க்க$_3$த்தாலே வ்யஞ்ஜிதம். (சய) ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (அஶேஷ) இதி. ஸ்பஷ்டத்வாத் (அஶேஷ) ஶப்$_3$த$_3$மே இங்கும்{ - புண்யத்தை நிர்தே$_3$ஶிக்குமிடத்திலும் என்றபடி} உபாத்தம். (சிந்தயந்தீ) என்ற வர்த்தமாநநிர்தே$_3$ஶத்தினுடையவும், தா$_4$துவினுடையவும் அர்த்த$_2$ம் (தத்ஸ்மரணம் செல்லாநிற்க) இதி. ("நிருச்ச்$_2$வாஸதயா") என்கிற நிருச்ச்$_2$வாஸதையிலே ஸந்நிஹிதத்வாத் (தத$_3$ப்ராப்திமஹாது$_3$:க$_2$(வி.பு.5-13-22))மே ஹேது' என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (தத்ப்ராப்த்யலாப$_4$க்லேஶத்தாலே) என்று. 'உச்ச்$_2$வாஸம் நிருந்த$_4$தீ' என்னுதே ("நிருச்ச்$_2$வாஸதயா") என்று அபுருஷதந்த்ரத்வம் சொல்லுகையாலே ஸித்$_3$தி$_4$த்த அர்த்த$_2$ம் (மூச்சடங்குகையாலே) இதி. 'இந்த ("நிருச்ச்$_2$வாஸதயா")வின் அர்த்த$_2$ம் மூலத்திலே [தன்னடையே] என்றத்தால் சொல்லிற்று' என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (தான் உபேக்ஷிக்கவேண்டாதபடி) என்று. "யாவந்ந விமோக்ஷ்யே அத$_2$ ஸம்பத்ஸ்யே"(ச$_2$ா.உ..6-14-2) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (முக்திம் க$_3$தா) என்றத்தால் ப$_2$லிதம் (தே$_3$ஹம்) இத்யாதி$_3$. இங்கே ("நிருச்ச்$_2$வாஸதயா") இத்யாதி$_3$யிலே தாத்பர்யம்.

(1) (பிரியில் தரியாமையை முன்னி)ட்ட மாத்ரத்தை{யுடையரான இளையபெருமாள் நிஷ்டை$_2$யை}ப்பற்ற {80ம் வாக்யத்தில் பரிக$_3$ணனைப்படிக்கு இரண்டாவது மூன்ருவது உபேயாதி$_4$காரிகளான பெரியவுடையாருடையவும், பிள்ளை திருநறையூரரையருடையவும்} நிஷ்டை$_2$யான (உடம்பை) விடுகை அரிது.

(2) தாம் ஒருவர் உடம்பை விடுகையை{ச்செய்த பெரிய உடையாருடைய நிஷ்டை$_2$யை}ப்பற்ற ஸகுடும்ப$_3$மாக (உடம்பை) விடுகை{யைச்செய்த பிள்ளை திருநறையூரரையர் நிஷ்டை$_2$} அரிது.

85. இந்த உப4யவித4ாதி4காரிகள் அநுஷ்டா2நதாத்பர்யத்தை அருளிச் செய்கிறார். [உபாயத்துக்கு] இத்யாதி3யால்.

85. உபாயத்துக்கு ஶக்தியும், லஜ்ஜையும், யத்நமும் குலையவேணும்; உபேயத்துக்கு ப்ரேமமும், தன்னைப் பேணாமையும், த4ரியாமையும் வேணும்.

ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூபப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு ஒருவன் அதி4காரியாம்போது நிதர்3ஶநமான மூவரையும் போலே ஸ்வரக்ஷணஹேதுவான ஸ்வயத்நஶக்தியும், த்யாக3ஸ்வீகாரங்களில் பிற்காலிக்கப்பண்ணும் லஜ்ஜையும், ஸ்வபாரதந்த்ர்யவிருத்3த4மான யத்நமும், தத்தத்3க3ந்த4ஸ்பர்ஶமற உபாயஶக்த்யா குலைய- வேணும்; அநுரூபமான உபேயத்துக்கு அதி4காரியாம்போது, நிதர்3ஶநமான நால்வரையும்போலே கைங்கர்யப்ரேமமும், ப்ரேமத்தாலே தன்னுடம்பைப்பேணாமையும், விக்3ரஹாநுப4வம் பெறவிடில் முடியும்படி

போகமாட்டாமல் நின்று க்ருஷ்ணனை த்4யாநம் பண்ணி, தத்3க3தசித்தையாகையாலே வந்த நிர்மலஶோக2த்தாலும், தத3ப்ராப்திநிப3ந்த4நமான நிரவதி4கது3:க2த்தாலும் ப்ரக்ஷீணஶேஷ- புண்யபாபையாய், தத்ஸ்மரணம் செல்லாநிற்க, தத்ப்ராப்த்யலாப4க்லேஶத்தாலே த4ரிக்க மாட்டாமல் மூச்சடங்குகையாலே, இவளுக்குத்தான் உபேக்ஷிக்கவேண்டாதபடி தே3ஹம் தன்னடையே விட்டுக்கொண்டு நின்றதென்கை. (84)

85. ஆக, இப்படி நிதர்3ஶநபூ4தர் படிகளைச்சொல்லி, இனி இவர்களைப்போலே இருக்கவேணும் என்றதின் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார். [உபாயத்துக்கு] இத்யாதி3வாக்யத்3வயத்தாலே. அதாவது – உபாயத்துக்கு அதி4காரியாம்போது, தன்னுடைய ரக்ஷணம் தானே பண்ணிக்கொள்ளுகைக்கு

(3) ப்ரயத்நபூர்வகமாக (உடம்பை) விடுகையை{ச்செய்த அந்த அரையர் நிஷ்டை2யை}ப்பற்ற (உடம்பு தன்னடையே) விட்டுக்கொண்டு நிற்கை{யைப்பற்ற சிந்தயந்தியின் நிஷ்டை2} அரிது' என்று உத்தரோத்தரநிர்தே3ஶதாத்பர்யம் மூலத்திலே [தன்னடையே] என்கிறவித்தால் ஸூசிதம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (தான் உபேக்ஷிக்கவேண்டாதபடி) என்றது என்று கண்டுகொள்வது. இத்தால் 'பூர்வகாலையான சிந்தயந்திக்கு முன்னே உத்தரகாலஸந்த3ராளவரை எடுக்கை அநுசிதம்' என்கிற ஶங்கையும் நிரஸ்தை. ஸர்வத்ர அதி4காரோத்கர்ஷமே அநந்தரோத்3தே3ஶநிப3ந்த4நம்; காலக்ரமம் இருந்தவிடத்திலும் அது முக்2யமன்று. (84)

85. உத்தரவாக்யஸங்க3தி அருளிச்செய்கிறார் (ஆக இப்படி நித3ர்ஶநபூ4தர்படிகளை) இத்யாதி3நா. [உபாயத்துக்கு] என்கிறவித்தை பூர்வவத் (வா-80) ஸாத்4யாஹாரமாக வ்யாக்2யாநம் பண்ணுகிறார் (உபாயத்துக்கதி4காரியாம்போது) என்று. இப்படியே [உபேயத்துக்கு] என்கிற இதுக்கும் கண்டு கொள்வது. இது லக்ஷணயா யோஜனைக்கும் உபலக்ஷணம். (தன்னுடைய) இத்யாதி3. (ரக்ஷணம்) என்றது 'அநிஷ்டநிவர்த்தநத்திலும், இஷ்டப்ராப்தியிலும் தனக்கு ஶக்யாம்ஶம்' என்றபடி; அல்லது ஸம்ஸாரநிவ்ருத்த்யாதி3களிலே இவனுக்கு முதலிலே ஶக்தியில்லையிறே. (தான் பரிக்3ரஹிக்கிற) இத்யாதி3. 'தான் ஸ்வீகரிக்கிற ஸித்3தோ4பாயத்தினுடைய உபாயா{?உபாயாந்தரா}நபேக்ஷரக்ஷண- ப்ரவ்ருத்திப்ரதிப3ந்த4கங்களானவற்றை விடுமளவில்' என்றபடி. (நாட்டார்) – ஸித்3தோ4பாய- யாத2ாத்ம்யஜ்ஞாநஶூந்யர்.

த$_4$ரியாமையும், உப$_4$யவைலக்ஷண்யப்ரகாஶத்தாலே உண்டாகவேணும்; இப்படி செய்யாவிடில் தத்ததி$_4$காரிபூர்த்தியில்லை. (85)

௮௬. பிள்ளை திருநறையூரரையர் வலியத் திருமேனியை த்யஜிக்கை ஶாஸ்த்ரவிருத்$_3$த$_4$மன்றோ என்ன, பரிஹரிக்கிறார் மேல், [இவனுக்கு] இத்யாதி$_3$யால்.

உறுப்பான ஶக்தியும், தான் பரிக்$_3$ரஹிக்கிற உபாயத்துக்கு விரோதி$_4$களானவற்றை விடுமளவில், நாட்டார் சிரிக்குமதுக்குக் கூசும் லஜ்ஜையும், தன் பாரதந்த்ர்யவிரோதி$_4$யான ஸ்வயத்நமும் கைவிட வேணும்; உபேயத்துக்கு அதி$_4$காரியாம்போது, ஶேஷியைப் பிரியாதேநின்று எல்லா அடிமையும் அவன் ஏவினபடி செய்யவேணும் என்னும் ப்ரேமமும், அத்தலைக்கு ஒரு தீங்கு வரில் அதுகண்டு ஆற்றமாட்டாமல் தன் உடம்பை உபேக்ஷிக்கையும், தத்$_3$விக்$_3$ரஹாநுப$_4$வா-லாப$_4$த்தில் த$_4$ரித்திருக்க மாட்டாமல் மூச்சடங்கும்படியாகையும் வேணுமென்றபடி. ஆகையாலே, அவர்களைப்போலே இருக்கையாவது இவ்வதி$_4$காரங்களை உடையராகை என்று கருத்து. (85)

௮௬. "விஷ்ணோ: கார்யம் ஸமுத்$_3$தி$_3$ஶ்ய தே$_3$ஹத்யாகே$_3$ா யத$_3$ா க்ருத: । தத$_3$ா வைகுண்ட$_2$-

---

(தன் பாரதந்த்ர்யேத்யாதி$_3$). "அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரகஸாத$_4$நப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹஸ்வரூபமான தன்னுடைய அஸாத$_4$ாரணபாரதந்த்ர்யாநுப்ரவிஷ்டவிஶிஷ்டாபிமத்யஜநகதாயுக்தமான அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரகஸாத$_4$ந-விஷயப்ரவ்ருத்திஹேதுபூ$_4$தயத்நமும்" என்றபடி.

(A) த்$_3$வயத்தில் உபாயபூர்த்திவ்யஞ்ஜக'சரணே'பதோ$_3$த்தரத்$_3$விவசநத்தினுடையவும் ஶ்லோகத்தில் 'பரித்யஜ்ய' என்கிறவிதினுடையவும் ப$_2$லிதார்த்த$_2$மாய்,

(B) உத்தமனுலே ஸூசிதமுமான அர்த்த$_2$ம்

(உபேயத்துக்கு) இத்யாதி$_3$. உத்தரக$_2$ண்ட$_3$ஸ்த$_2$'நாராயண'ஶப்$_3$த$_3$விவக்ஷிதம் (ஶேஷியை) இதி. தே$_3$ஶகாலோபாதி$_4$நிர்தே$_3$ஶவிரஹப$_2$லிதம் (பிரியாதே நின்று) இதி. அஸங்கோசஸித்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$ம் (எல்லா) இதி. சதுர்த்$_2$யர்த்த$_2$ம் (அடிமை) இதி. 'நமஸ்'ஶப்$_3$த$_3$ப$_2$லிதம் (அவன் ஏவினபடி) இதி. ப்ரார்த்த$_2$நாம்ஶம் (செய்யவேணும்) இதி. ப்ரார்த்த$_2$னையினுடைய பராகாஷ்ட$_2$ாப்ரயுக்த-ஸ்வப$_4$ாவவிஶேஷங்கள் (உடம்பை உபேக்ஷி)க்கையும் (தன்னடையே மூச்சடங்கு)கையும். (இவர்களைப்போலே இருக்கவேணும்) என்றதின் கருத்தை தர்ஶிப்பிக்கிறார் (ஆகையால்) இத்யாதி$_3$நா.(85)

86. "[பிள்ளை திருநறையூரரையர் ... உடம்பை உபேக்ஷித்தார்] (வா-84) என்கிற இத்தால் உதி$_3$க்கிற ஶங்காபரிஹாரார்த்த$_2$ம் [இவனுக்கு வைத$_4$மாய்] இத்யாதி$_3$க்$_3$ரந்த$_2$ம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்-தாலே ஶங்காபரமாக அவதாரிகை ("விஷ்ணோ: கார்யம்")(ஆக்$_3$நேயபுரா.) இத்யாதி$_3$. அத்ர :- பூர்வார்த்தே$_4$ 'யேந' இதி பூரணீயம்; உத்தரார்த்தே$_4$ 'ஸ' இதி ச. (யத$_3$ா ... தத$_3$ா) என்று அவ்யவஹிதஸாத$_4$நத்வமுக்தம். ("வைகுண்ட$_2$மாஸாத்$_3$ய முக்த:") (ஆக்$_3$நேயபுரா.) என்கிற லோக-விஶேஷப்ராப்தியும், முக்தத்வமும் கேவல{கேவல: = கைவல்யம் ப்ராப்த:} ஸாத$_4$ாரணமாகையாலே, வசநாந்தரோபாத$_3$ாநம் ("தே$_3$வ-கார்யே") (வாயவ்யபுரா.)இத்யாதி$_3$. "(விஷ்ணுஸாயுஜ்யம்) என்கிற (விஷ்ணு)ஶப்$_3$த$_3$ாநுஸாரேண உபக்ரமக$_3$தஸாமாந்யபர-(தே$_3$வ)ஶப்$_3$த$_3$ம் ப$_4$க$_3$வத்பரம். (ஸாயுஜ்ய)ஶப்$_3$த$_3$ம் போ$_4$க்தவ்யாவிஶேஷவாசியாகையாலே கேவலவ்யாவ்ருத்தி" என்று விவக்ஷிதம்.

86. இவனுக்கு வைத₄மாய் வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது, ராக₃ப்ராப்தமாய் வருமது த்யஜிக்கவொண்ணாதிறே.

ப₄க₃வத்ப்ரேமாந்த₄னை இவனுக்கு 'இத₃ம் குர்யாத்' என்கிற விதி₄ப்ரயுக்தமாய் கோபாதி₃ஹேதுகமாய் வரும் நிஷித்₃த₄மான ஶரீரத்யாக₃த்தையிறே வித்₄யதிக்ரமபீ₄தியாலே வருந்தி த்யஜிக்கலாவது: ப்ராப்தவிஷயராக₃ப்ராப்தமாய் வித்₄யநுஸாரம் பண்ணவொட்டாத ராக₃ப்ரேரிதஸ்வஶரீரத்யாக₃த்தை வருந்தியும் த்யஜிக்கவொண்ணாதிறே. ஸ்வதோ₃ஷத்தாலே வருமதிலே தோ₃ஷம் வருமித்தனையல்லது, ப்ராப்தராக₃த்தால் வருமதில் தோ₃ஷப்ரஸங்க₃மே இல்லையென்றபடி; "மந்நிமித்தக்ருதம் பாபமபி த₄ர்மாய கல்பதே । மாமநாத்₃ருத்ய த₄ர்மோऽபி பாபம் ஸ்யாந்மத்ப்ரப₄ாவத:" என்னாநின்றதிறே. (86)

மாஸாத்₃ய முக்தோ ப₄வதி மாநவ:" என்று ஆக்₃நேயபுராணத்திலும், "தே₃வகார்யபரோ பூ₄த்வா ஸ்வாம் தநும் ய: பரித்யஜேத் । ஸ யாதி விஷ்ணுஸாயுஜ்யமபி பாதகக்ருந்நர:" என்று வாயவ்யத்திலும், "ரங்க₃நாத₂ம் ஸமாஶ்ரித்ய தே₃ஹத்யாக₃ம் கரோதி ய: । தஸ்ய வம்ஶோ ம்ருதாஸ்ஸர்வே க₃ச்ச₂ந்த்யாத்யந்திகம் லயம்" என்று வாமநீயத்திலும் சொல்லுகையாலும், விஶேஷித்து ஆஶ்வமேதி₄கபர்வத்தில் வைஷ்ணவத₄ர்மஶாஸ்த்ரத்தில் பஞ்சமாத்₄யாயத்திலே "அக்₃நிப்ரவேஶம் யச்சாபி குருதே மத்₃க₃தாத்மநா । ஸ யாத்யக்₃நிப்ரகாஶேந விமாநேந மமாலயம்॥ ப்ராணாம்ஸ்த்யஜதி யோ மர்த்யோ மாம் ப்ரபந்நோऽப்யநாஶகம் । பா₃லஸூர்ய-ப்ரகாஶேந வ்ரஜேத்₃யாநேந மத்₃க்₃ருஹம்" என்று ப₄க₃வான் தானே அருளிச்செய்கையாலும்,

---

அர்ச்சாவதாரவிஷயத்வார்த்த₂ம் வசநாந்தரோபாத₃ாநம் (ரங்க₃நாத₂ம்) இத்யாதி₃. (ஆத்யந்திகம் லயம்)(வாமநீயபுரா.) = மோக்ஷ:. புராணாபேக்ஷயா இதிஹாஸம் ப்ரப₃லமாகையாலே(வா-3) 'இதிஹாஸத்திலும் இவ்வர்த்த₂ம் உக்தம்' என்கைக்காக வசநாந்தரோபாத₃ாநம் (விஶேஷித்து) இத்யாதி₃. (அக்₃நிப்ரவேஶம்) (ப₄ார.ஆஶ்வ.5) இத்யாதி₃. (விஶேஷித்து) என்றது - 'தே₃ஹ-த்யாக₃த்வரூபஸாமாந்யாகாரத்தாலேயன்றிக்கே, அக்₃நிப்ரவேசஹேதுகதே₃ஹத்யாக₃த்வரூபவிஶேஷ-ரூபத்தாலே' என்றபடி. ("மத்₃க₃தாத்மநா") = மத்₃க₃தேந மநஸா. அக்₃நிப்ரவேஶத்தினுடைய தே₃ஹத்யாக₃பர்யந்தத்வவிவக்ஷயா வசநாந்தரோபாத₃ாநம் ("ப்ராணாம்ஸ்த்யஜதி") (ப₄ார.ஆஶ்வ.5) இத்யாதி₃. ("அநாஶகம் மாம் ப்ரபந்ந:") = 'ந மே ப₄க்த: ப்ரணஶ்யதி' (ப₄.கீ₃. 9-31)என்கிற-படியே ஆஶ்ரிதநாஶபரிப₃ந்தி₄யான என்னை உத்₃தே₃ஶித்து' என்றபடி. 'யோऽபி' என்று அந்வயிப்பது.

(1) இந்த வசநங்களிலே ப₄க்திப்ரஸ்தாவமில்லாமையாலே ப₄க்த்யங்க₃த்வபரதயா அந்யதா₂ஸித்₃தி₄ சொல்ல வொண்ணாது.

(2) ப₃லஸம்ப₃ந்த₄ம் ஶ்ருதமாகையாலே ஸ்வதந்த்ரஸாத₄நத்வம் து₃ர்வாரம்.

(3) 'ஜ்ஞாநப₄க்த்யந்விதம் கர்ம' (கீ₃தார்த்த₂ஸங்க்₃ரஹரக்ஷா 24)இத்யாதி₃களிலே கர்மஜ்ஞாநங்க-ளுக்கு ஸ்வதந்த்ரஸாத₄நத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

ஆகையாலே இதுக்கு ப்ருத₂கு₃பாயத்வம் து₃ர்வாரம்' என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி மோக்ஷஸாத₄நமாக) இத்யாதி₃.

உதா₃ஹ்ருதவசநஸ்த₂ 'விஷ்ணு','தே₃வ','ரங்க₃நாத₂'தி₃ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (ப₄க₃வத்) இத்யாதி₃.

இப்படி மோக்ஷஸாத4னமாகச் சொல்லப்படுகிற ப4க3வத3ர்த்த2மான ஸ்வதே3ஹத்யாக3ம் அநந்யஸாத4நனான இவனுக்கு த்யாஜ்யமன்றோ? ப்ரபந்நராயிருக்கிற பிள்ளைதிருநறையூரரையர் இத்தை அநுஷ்டி2ப்பானென்? என்ன, அருளிச்செய்கிறார், [இவனுக்கு] என்று துடங்கி. அதாவது – 'இத3ம் குர்யாத்' என்று ஒரு விதி4ப்ரயுக்தமாய் வருமதிறே ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகம் பண்ணி இவனுக்குக்கைவிடலாவது; அங்ஙனன்றிக்கே, தன் விரஹத்தில் ஆற்றப்போகாதபடி

("கார்யம் ஸமுத்3தி3ஸ்ய")(ஆக்3.புரா.), ("கார்யபரோ பூ4த்வா") (வாயு.புரா.) இத்யாத்3யர்த்த2ம் (அர்த்த2மான) இதி. ("ப்ராணாம்ஸ்த்யஜதி")(பார.ஆஶ்வ. 5) என்கிறவிதிலுடைய ப2லிதார்த்த2ம் (தே3ஹத்யாக3ம்) இதி. வசநவிஶேஷத்திலே கண்டோ2க்தமாயிறே {அதாவது "விஷ்ணோ: கார்யம்", "ரங்க3நாத2ம்" இத்யாதி3ப்ரமாணத்3வயத்திலும் என்றபடி}இது இருப்பது. ("ஸ்வாம் தநும்") (வாக்யம்) என்கிற ("ஸ்வ") ஶப்3த3ார்த்த2ம் (ஸ்வ-தே3ஹ) இதி. 'ஸமபி4வ்யாஹ்ருதஸம்ப3ந்தி4-ஸாப4ந்யாயத்தாலும் இந்த ஸ்வத்வம் ஸித்3தி4க்குமே. (அநந்யஸாத4நனான இவனுக்கு) என்றது – 'அத்3ருஷ்டத்3வாரகஸாத4நாநர்ஹனான (இவனுக்கு)' என்றபடி. (த்யாஜ்யமன்றோ?) என்றது – '(1) ஸ்வரூபஹாநிகரத்வத்தாலும், (2) நிஷ்ட2ாஹாநிகரத்வத்தாலும் அநநுஷ்டே2யமன்றோ?' என்றபடி. ஶங்காபீ3ஜோத்3க4ாடநம் (ப்ரபந்நராயிருக்கிற) இத்யாதி3. 'ஸ்வரூபயாத2ாத்ம்யத3ர்ஶித்வத்தால் ப்ரபந்நரான இவர்க்கு இது கூடாது' என்று ஶங்காஶயம்.

(இவனுக்கு என்று துடங்கி) இத்யாதி3.
'(1) (வைத4)த்துக்கு (து3ஸ்த்யஜத்வம்) நித்யகர்மத்திலும்,
(2) (ராக3ப்ராப்த)த்துக்கு (ஸுத்யஜ)த்வம் நிஷேத்4யமான களஞ்ஜப4க்ஷணத்திலும்
ப்ரஸித்3த4மாயிருக்க, இங்கே தத்3விபர்யயகத2நம் கூடாது' என்னும் ஶங்கையிலே அத்தை விவக்ஷிதார்த்த2ாநுகு3ணமாக வ்யாக்2யாநம் பண்ணுகிறார் (இத3ம் குர்யாத்) இத்யாதி3நா. (விதி4-ப்ரயுக்தமாய்) என்றது – 'மோக்ஷகாமநியோஜ்யமோக்ஷஸாத4நவிதி4ஹேதுகமாய்' என்றபடி. (ப்ராப்தா-ப்ராப்தவிவேகம் பண்ணி) என்றது – 'அத்3ருஷ்டத்3வாரகஸாத4நமான இது பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாந-ரஹிதர்க்கு ப்ராப்தம்; பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநயுக்தர்க்கு ப4க3வத3த்யந்தாபி4மத்யஜநகமாகையாலே அப்ராப்தம் என்று அதி4காரிபே4தே3ந விஷயவிபா4க3த்தை அநுஸந்தி4த்து' என்றபடி. இத்தால் 'அதி4கார்யந்தரவிஷயகவிதி4ப்ரயுக்தத்துக்கு ததி3தராதி4காரிவிஶேஷத்தாலே த்யாக3ம் 'அக்3நி-ஹோத்ராதி3களுக்கு ஸந்யாஸியாலே த்யாக3ம்போலே யுக்தம்' என்று வைத4த்துக்கு த்யாஜ்யத்வகத2நம் உபபந்நம்' என்று ஸூசிதம். (தன் விரஹத்தில்) இத்யாதி3. (தன்)ஶப்3த3ம் (விஷயத்தில்) என்கிற (விஷய)பரம். (தன் விரஹத்தில் ஆற்றப்போகாதபடி போ4க்3யமுமாய்) என்றது – 'ஸ்வவிரஹ-

86. (ஆத்யந்திகம் லயம்) = மோக்ஷம். (அநாஶகம்) = ஆஶாந்தரரஹிதம் யதா2 ததா2. (பிள்ளை திருநறையூரரையர் இத்தை அநுஷ்டிப்பான் என்? என்ன), மற்ற இருவரையும் விட்டு இவரை மாத்திரம் அருளிச்செய்தது.

(1) [சிந்தயந்திக்குடம்பு தன்னடையே போ]னபடியாலும்,

(2) பெரியவுடையார் பராக்ராந்தராய் யுத்3த4த்திலே வெட்டப்பட்டு விழுகையாலும்,

(3) அதுதான், பிராட்டியினுடைய புருஷகாரபூர்வகமாக "மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ க3ச்ச2 லோகாந் அநுத்தமாந்" (ரா.அ 69-30) என்று பெருமாள்பரிக்3ரஹத்துக்கு முன்பாக வருகையாலும் ப்ரபந்நரானவர்கள் கலங்கி உபாயாந்தரங்களில் ப்ரவர்த்தித்தாலும், அவற்றையும் பாபங்களில் ஒன்றாகச்சேர்த்து, எம்பெருமான்கழித்துவிடுமவனாயிருக்கை-யாலேயும், அவர்களுக்கு விரோத4மில்லை. ப்ரபந்நனுக்குங்கூட உபாயாத்மகமாகச் சொல்லப்பட்ட அக்3நிப்ரவேஶத்தாலே தாமே வேணுமென்று [அரையர்] ப்ராணனை விட்டவராகையாலே. (86)

87. ஸ்வஶரீரத்யாக3ரூபஸ்வயத்நம் பாரதந்த்ர்யதூ3ஷணமாகாதோ என்ன, உபாயாதி4காரிக்காம் அல்லது உபேயாதி4காரிக்கு தூ3ஷணமாகாதென்கிறார், [உபாயத்வ] இத்யாதி3யால்.

87. உபாயத்வாநுஸந்த4ாநம் நிவர்த்தகம்; உபேயத்வாநுஸந்த4ாநம் ப்ரவர்த்தகம்.
ஸ்வதந்த்ரவஸ்துவே உபாயமென்று பரதந்த்ரவஸ்து அநுஸந்தி4க்கிற உபாயத்வாநுஸந்த4ாநம், தன்னைத் துரும்பு நறுக்கவொட்டாதபடி ஸ்வயத்நநிவர்த்தகமாயிருக்கும்; நித்யஶேஷவிக்3ரஹமே நித்யோபேய-மென்கிற தத்3விக்3ரஹவைலக்ஷண்யஜ்ஞாநாநுரூபமான உபேயத்வாநுஸந்த4ாநம், துரும்பெழுந்தாடும்படி தன்னை ஸ்வயத்நத்திலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும். ஸ்வதந்த்ரநித்யோபாயோபேயாநுஸந்த4ாநம் நிவ்ருத்தி-ப்ரவ்ருத்திநிஷ்டை2யைப்பிறப்பித்து, உப4யாதி4காரத்தையும் நிலைப்பிக்குமென்றபடி. (87)

பே4ாக்3யமுமாய், ப்ராப்தமுமான விஷயத்தில் ராக3ப்ரயுக்தமாய் வருமது வருந்தியும் கைவிடப் போகாதிறே என்கை. (86)

87. வைத4மாய் வருமளவில் ஸுத்யஜமாய், ராக3ப்ராப்தமாய் வருமளவில் து3ஸ்த்யஜமாவா-னென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார், [உபாயத்வ] இத்யாதி3யாலே. [உபாயத்வாநுஸந்த4ாநம் நிவர்த்தகம்] என்றது - வைத4மாய் வரும் த3ஶையில் தே3ஹத்யாக3ரூபப்ரவ்ருத்தியில் உபாய-த்வாநுஸந்த4ாநம் நடக்கையாலே, அவ்வநுஸந்த4ாநமிவனை ஸாத4நதயா ஸம்ப்ரதிபந்நமான இத்தே3ஹத்யாக3ரூபப்ரவ்ருத்தியினின்றும் மீளுவிக்குமென்றபடி. [உபேயத்வாநுஸந்த4ாநம்

ப்ரயோஜ்யப்ரதிஸம்ப3ந்தி4ஸத்தாஹாநிகரத்வநியாமகநிரதிஶயபே4ாக்3யதாயுக்தமுமாய்" என்றபடி. இத்தால் {"ப3ாவப்ரத4ாநமாக்2யாதம்" என்று நிருக்தோக்தியும், "த4ாத்வர்த்தே2ந விஶிஷ்டஸ்ய விதே4யத்வேந பே3ாத4நே । ஸமர்த்த2ஸ்-ஸ்வார்த்த2யத்நஸ்ய ஶப்3தே3ா வா ஆக்2யாதமுச்யதே" என்கிற வசநமும் நிக4ண்டுவில் காணப் படுகின்றன.} "ஆக்2யாதாநாம் அர்த்த2ம் ப்3ருவதாம் ஶக்திஸ்ஸஹகாரிணீ" என்கிறபடியே ஶக்யத்யாக3மான (ராக3ப்ராப்த)த்துக்கும், (ஸுத்யஜ)த்வம் ப்ரஸித்3த4மானாலும் அஶக்யத்யாக3மான (ராக3ப்ராப்த)த்துக்கு (து3ஸ்த்யஜ)த்வகத2நமுபபந்நம்" என்று ஸூசிதம். (ப்ராப்தமுமான) என்றது உசிதமுமான என்றபடி. இத்தால், "(1) அநுசிதவிஷய-(ராக3ப்ராப்தம்) த்யாஜ்யமானாலும் (2) உசிதவிஷய(ராக3ப்ராப்தம்) து3ஸ்த்யஜம் என்கை உசிதம்" என்று ஸூசிதம். (86)

87. உத்தரக்3ரந்த2ாவதாரிகை (வைத4மாய் வருமளவில்) இத்யாதி3. [அநுஸந்த4ாநம்] ஸவிஷய-மாகையாலே விஷயாகாங்க்ஷையிலே [வைத4மாய் வருமது](வா-86) என்று உபஸ்தி2தமான தே3ஹத்யாக3மே விஷயமாம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (வைத4மாய் வரும் த3ஶையில்) இத்யாதி3. "நிவர்த்தநம் கர்மாபேக்ஷமாகையாலே கர்மாபேக்ஷையிலே [இவனுக்கு] (வா-86) என்கிற பூர்வவாக்யஸ்த2ஷஷ்ட்2யந்தமே அநுஷக்தமாய்க்கொண்டு கர்மஸமர்ப்பகமாம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இவனை) இதி. "நிவர்த்தநம் அபாத3ாநகாரகா-பேக்ஷமாகையாலே அபாத3ாநாபேக்ஷையிலே உபஸ்தி2தத்வாத் தே3ஹத்யாக3மே அபாத3ாநமாம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸாத4நதயா) இத்யாதி3. "அநுத்கடராக3ம் நிஷேத4ா-நுவர்த்தநஸஹம்" என்று கருத்து. பூர்வவத் [அநுஸந்த4ாநம்] ஸவிஷயமாகையாலே அருளிச்-செய்கிறார் (ராக3ப்ராப்தமாய்) இதி. இங்கே "ப்ரத2மப்ரார்த்தி2தநிஜஜீவிதாவஸாநம் பரிஜநம் கரோதி" (மாலதீமாத4வம் 3-12) என்கிறவித்தை ஸம்வாத3மாகக்கண்டுகொள்வது. (தே3ஹத்யாக3ந்தன்னை)

88. ப்ரவர்த்தகமான து$_3$ர்நிவாரதத்ப்ராவண்யம் ஏதுசெய்யாது என்கிறுர் மேல், [அப்ராப்த] இத்யாதி$_3$யால்.

88. அப்ராப்தவிஷயங்களிலே ஸக்தனானவன் அது லபி$_4$க்கவேணும் என்றிரா–நின்றுல், ப்ராப்தவிஷயப்ரவணனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே.

ஸ்வரூபநாஶகமாய்க்கொண்டு அப்ராப்தமான ஹேயவிஷயங்களிலே, ஒன்றுலும் மீளாதபடி ஸக்தனானவன், அவ்விஷயம் தனக்கு வருந்தியும் லபி$_4$க்கவேணுமென்று அதிஸாஹஸங்களைக்கோலித் தன்னை அழிய

ப்ரவர்த்தகம்] என்றது – ராக$_3$ப்ராப்தமாய் வரும்த$_3$ஶையில், இவ்விஷயத்துக்கு ஹாநிவரக்–கண்டிருப்பதில் முடிகையே நல்லது என்று தே$_3$ஹத்யாக$_3$ந்தன்னை புருஷார்த்த$_2$மாக அநுஸந்–தி$_4$க்கையாலே, அவ்வநுஸந்த$_4$ாநமிவனை அதிலே மூளுவிக்குமென்றபடி. – அன்றிக்கே, வைத$_4$மாய் வரும்போது, ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்திலுபாயத்வாநுஸந்த$_4$ாநம் இதுக்கு நிவர்த்தகமாம்; ராக$_3$ப்ராப்தமாய்வரும்போது, அவ்விஷயத்திலுபேயத்வாநுஸந்த$_4$ாநமிதுக்கு ப்ரவர்த்தகமா–மென்னவுமாம். (87)

88. இப்படியொரு ஸாத$_4$நபுத்$_3$த்$_4$யாவன்றிக்கே, தத்$_3$விஷயப்ராவண்யாதிஶயத்தாலே ஸ்வதே$_3$ஹத்தை விடும்படியான நிலை விளையக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறுர், [அப்ராப்த] இத்யாதி$_3$யாலே. அதாவது – ஸ்வரூபப்ராப்தமல்லாத ஹேயவிஷயங்களிலே ப்ரவணனானவன், தன்னையழியமாறியாகிலுமவ்விஷயத்தை லபி$_4$க்கவேணுமென்று ஸ்வதே$_3$ஹத்யாக$_3$த்திலே ப்ரவர்த்தியாநின்றுல், ஸ்வரூபப்ராப்தமான விலக்ஷணவிஷயத்திலே ப்ரவணனானவனுக்கு,

---

என்றது தே$_3$ஹத்யாக$_3$த்தை என்றபடி. ப்ரவர்த்தனை {= ப்ரவ்ருத்திப்ப்ரேரணம்} ஸவிஷயமாகையாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அதிலே) என்று. 'தே$_3$ஹத்யாக$_3$த்திலே' என்றபடி. (மீளுவி)க்கை = நிவர்த்தநம். (மூளுவி)க்கை = ப்ரவர்த்தநம் என்று பி$_4$த$_3$ா. இத்தால் 'உத்கட–ராக$_3$ப்ராப்தம் {கீழே (பக்கம் 22) சொன்ன அநுத்கடராக$_3$ம்போலே நிஷேத$_4$ாநுவர்த்தநஸஹமன்றிக்கே} நிஷேத$_4$ாதிவர்த்தநாபாத$_3$கம்' என்று கருத்து.

"I. [உபாயவைப$_4$வம்](வா–14), [உபாயம் தன்னைப்பொறுக்கும்](வா–57), [உபாயத்துக்குப்–பிராட்டியையும்](வா–80) என்றும், [உபேயத்தில் உகப்பும்](வா–65), [உபேயத்துக்கு இளைய–பெருமாளையும்](வா–80)என்றும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்திலே உபாயோபேயத்வகீர்த்தநம் அநுஸ்யூத–மாயிருக்கையாலும்

II. "உபாயோபேயத்வே ததி$_3$ஹ தவ தத்வம்" (ர.ஸ்தவே 2–87)என்று ப$_4$க$_3$வத$_3$ஸாத$_4$ாரணமாக ப்ரஸித்$_3$த$_4$மாகையாலும், இங்கே விஷயவிஶேஷாவிஶேஷிதோபாயத்வாநுஸந்த$_4$ாநம் ப$_4$க$_3$வத்$_3$–விஷயமாம்' என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே [வைத$_4$மாய்]) இத்யாதி$_3$. (87)

88. உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகை (இப்படி ஒரு) இத்யாதி$_3$. 'ஶத்$_3$ருமோத்கடராக$_3$ம் ஸம்ப$_4$ாவிதமோ' என்றபடி. (ஸ்வரூபப்ராப்தமல்லாத) இத்யாதி$_3$. 'ஸ்வரூபாநுசிதமான' என்றபடி. '[அப்ராப்த]த்வத்தால் ஹேயத்வமும் வரும்' என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஹேயவிஷயங்களிலே) என்று. [ஸக்த]ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் (ப்ரவணனை) இதி. '[ப்ராப்த]த்வத்தாலே விலக்ஷணத்வமும் வரும்' என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (விலக்ஷணவிஷயத்திலே) என்றது. [இராநின்றுல்] என்றது 'தே$_3$ஹ–

மாறியிராநின்றால், ஸ்வரூபவர்த்த$_4$கமாய்க்கொண்டு ப்ராப்தமாய், நிரதிஶயபோ$_4$க்$_3$யமான ப$_4$க$_3$வத்$_3$-விஷயத்தை லபி$_4$க்கவேணுமென்னும் அநிவாரிதப்ராவண்யபரவஶனான உபேயாதி$_4$காரிக்கு, தன்னை அழியமாறும்படியான ப்ரவ்ருத்திவிஶேஷமுண்டாம் என்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்$_3$த$_4$மிறே என்கிறார். ஒரு வேஶ்யாஸக்தன் அவளுக்கு வ்யாதி$_4$யார ப்ரார்த்தி$_2$த்து ஒரு தே$_3$வதைக்குத்தன் தலையை அறுத்துக் கொடுத்தான் என்று அருளிச்செய்வர். (88)

89. இந்த ப்ரேமகார்யப்ரவ்ருத்தி, உபாயாதி$_4$காரிக்குப் போலே உபாயாந்தர்க$_3$தமாகாதென்கிறார் மேல், [அநுஷ்ட$_2$ாநமும்] இத்யாதி$_3$யால்.

89. அநுஷ்ட$_2$ாநமும், அநநுஷ்ட$_2$ாநமும் உபாயகோடியில் அந்வயியாது.

அவ்விஷயத்தைப்பற்றத் தன்னையழியமாறுகையாகிறவிது கூடுமென்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாய-ஸித்$_3$த$_4$மன்றோவென்கை. ஒருவேஶ்யையளவிலே ஒருவன் அதிஸக்தனாய்க்கொண்டு போருமவனாய், அவளுக்கு வ்யாதி$_4$ கனக்க வந்தவளவிலே, 'இவளாறியெழுந்திருந்தவாறே நானென் தலையை அரிந்து தருகிறேன்' என்று ஒரு தை$_3$வத்துக்கு ப்ரார்த்தி$_2$த்து, பின்பு தன் தலையையரிந்து கொடுப்பதும் செய்தானென்று ப்ரஸித்$_3$த$_4$மிறே. (88)

89. உபாயோபேயாதி$_4$காரங்களுக்குடலாக மற்றும் சொன்ன அநுஷ்ட$_2$ாநங்கள் போலன்றிக்கே, உபாயதயா ஶாஸ்த்ரஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே, அநந்யஸாத$_4$நனுக்கு அநநுஷ்ட$_2$ாநமானவிந்த தே$_3$ஹத்யாக$_3$ம் ராக$_3$ப்ராப்தமாகையாலே து$_3$ஸ்த்யஜமாயிருந்ததேயாகிலும், உபாயகோடியிலே அந்வயித்தன்றி நில்லாதேயென்ன அருளிச்செய்கிறார், [அநுஷ்ட$_2$ாநமும்] என்று துடங்கி. அதாவது - அநுஷ்ட$_2$ாநமாகச்சொன்ன ஸ்வஶக்தித்யாக$_3$ாதி$_3$களும் ப்ரேமாதி$_3$களும் உபாயோ-

---

த்யாக$_3$த்திலே ப்ரவ்ருத்தனாயிராநின்றால்" என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வதே$_3$ஹ-த்யாக$_3$த்திலே) இத்யாதி$_3$. (அவ்விஷயத்தைப்பற்ற) என்றது "தத$_3$ர்த்த$_2$ம்" என்றபடி. [அப்ராப்த] இத்யாதி$_3$யை ஒரு விஶேஷத்திலே காட்டுகிறார் (ஒரு வேஶ்யை அளவிலே) இத்யாதி$_3$நா. (88)

89. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (உபாயோபேயாதி$_4$காரங்களுக்கு) இத்யாதி$_3$நா. (மற்றும் சொன்ன அநுஷ்ட$_2$ாநங்கள்) என்றது - "ஶக்திலஜ்ஜாயத்நத்யாக$_3$ங்கள்" என்றபடி. (அநநுஷ்ட$_2$ாநமான) என்றது - "அநந்யஸாத$_4$நத்வவிருத்$_3$த$_4$ாநுஷ்ட$_2$ாநமான" என்றபடி. நஞ் - விரோத$_4$ார்த்த$_2$கம். (ராக$_3$ப்ராப்த-மாகையாலே) இத்யாதி$_3$. "ஆர்த்தனுக்கு அபத்$_2$யம் (ராக$_3$ப்ராப்த)மானாலும் பா$_3$த$_4$கமாமாப்போலே (அநந்யஸாத$_4$ந)னாய், ஸித்$_3$த$_4$ஸாத$_4$நஸ்வீகாரம் பண்ணின இவனுக்கு ப$_4$க$_3$வதத்யந்தாபி$_4$மத்யஜநக-முமாய், நிஷ்ட$_2$ாஹாநிஹேதுவுமாய் (இந்த ராக$_3$ப்ராப்ததே$_3$ஹத்யாக$_3$ம்) இருக்கும்" என்றபடி. (அநுஷ்ட$_2$ாநமாக) இத்யாதி$_3$.

"(1) (ஸ்வஶக்தி-த்யாக$_3$ாதி$_3$களும்) என்கிற (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம் லஜ்ஜாத்யாக$_3$ாதி$_3$பரம்;

(2) (ப்ரேமாதி$_3$களும்) என்கிற (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம் மூச்சடங்குகையை ஸங்க்$_3$ரஹிக்கிறது;

(3) (அநுஷ்ட$_2$ாநமும்) என்கிற ஏகவசநம் ஜாத்யேகத்வபரம்"

என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (த்யாக$_3$ாதி$_3$களும்) என்கிற ப$_3$ஹுவசநம்.

(1) (ஶக்தித்யாக$_3$ாதி$_3$கள்) (உபாயாதி$_4$காராந்தர்பூ$_4$தம்);

(2) (ப்ரேமாதி$_3$கள்) (உபேயாதி$_4$காராந்தர்பூ$_4$தம்)" என்றபடி.

பூர்வாதி$_4$காரிகளுக்குண்டான ஸ்வஶக்தித்யாக$_3$ாதி$_3$விஶிஷ்டாநுஷ்ட$_2$ாநம் உத்தராதி$_4$காரிகளில் ஒருவருக்-குண்டான ஸ்வஶரீரத்யாக$_3$மாகிற பாமரத்$_3$ருஷ்ட்யா தோன்றுகிற அநநுஷ்ட$_2$ாநமும், ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யமான உபாயகோடியில் ஒருபடியாலும் அந்வயியாது ; ஸ்வரூபத்திலும், ப்ராப்யத்திலும் அந்வயிக்குமித்தனை .(89)

பேயாதி$_4$காராந்தர்பூ$_4$தமாகையாலே உபாயகோடியிலந்வயியாதாப்போலே, அநநுஷ்ட$_2$ாநமாகச் சொன்ன ஸ்வதே$_3$ஹத்யாக$_3$மும், உபாயபுத்$_3$த்$_4$யா அநுஷ்டி$_2$தமன்றிக்கே ராக$_3$ப்ராப்தமாகையாலே உபாயகோடியில் அந்வயியாது ; உபேயாதி$_4$காரத்திலே அந்தர்ப$_4$விக்குமத்தனை என்கை. உபாய-தயா ஶாஸ்த்ரஸித்$_3$த$_4$மேயாகிலும், உபாயபுத்$_3$த்$_4$யா அநுஷ்டி$_2$தமானதுக்கேயிறே உபாயத்வ-முள்ளது. அங்ஙனன்றாகில், ப்ரபந்நனானவன் உபாயபுத்$_3$தி$_4$யற உபேயபுத்$_3$த்$_4$யா பண்ணுகிற

"மூலத்திலே [அநுஷ்ட$_2$ாநமும்] என்கிறவிது த்$_3$ருஷ்டாந்தார்த்த$_2$ம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபாயகோடியிலே அந்வயியாதாப்போலே) என்று. (அநநுஷ்ட$_2$ாநமாகச்-சொன்ன) என்றது - "விருத்$_3$த$_4$ாநுஷ்ட$_2$ாநமாகச்சொன்ன" என்றபடி. {"அப்ராஶஸ்த்யம் விரோத$_4$ஶ்ச" என்கிறபடியே விரோத$_4$மும் 'நஞ்' அர்த்த$_2$ங்களில் ஒன்றிறே}. (உபாயகோடியிலே அந்வயியாது) என்றது - "நிஷ்ட$_2$ாஹாநிகரமாகாது" என்றபடி. (உபேயாதி$_4$காரத்திலே) என்றது - "அவிளம்பே$_3$ந உபேயாந்வயிதாவச்சே$_2$த$_3$கத்திலே" என்றபடி. அபத்$_2$யத்$_3$ருஷ்டாந்தவைஷம்யத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (உபாயதயா ஶாஸ்த்ரஸித்$_3$த$_4$மேயாகிலும்) இத்யாதி$_3$. "ஜ்யோதிஷ்டோமத்துக்கு (1) காம்யப்ரயோக$_3$த்திலே ப$_2$லோபாயத்வமும், (2) நித்யப்ரயோக$_3$த்திலே தத$_3$நுபாயத்வமும் தாந்த்ரிகாபி$_4$மதம். "அதில் வஸ்துஸ்வரூபம் ஒன்றாயிருக்க, ஸாத$_4$நத்வாஸாத$_4$நத்வங்கள் ஸாத$_4$ந-த்வபு$_3$த்$_3$த்$_4$யாஅநுஷ்ட$_2$ாந-தத$_3$ப$_4$ாவாதீ$_4$நங்களாயிருக்கும்; ஆக ஸாத$_4$நதயா (ஶாஸ்த்ரஸித்$_3$த$_4$)த்துக்கு ஸாத$_4$நத்வமுண்டாம்போது ஸாத$_4$நத்வபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா அநுஷ்டி$_2$தத்வம் அவச்சே$_2$த$_3$கவித$_4$யா அபேக்ஷித-மாயிருக்கும்; அந்த ஸாத$_4$நத்வபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா அநுஷ்டி$_2$தத்வமில்லாமல் ராக$_3$ப்ராப்தமாக அநுஷ்டி$_2$தமான இடத்திலே, ஸாத$_4$நதாவச்சே$_2$த$_3$காவச்சி$_2$ந்நமில்லாமையாலே உபாயாந்வயக$_3$ந்த$_4$மில்லை. ஆகையாலே ஜ்யோதிஷ்டோமத்துக்கு

(1) நித்யப்ரயோக$_3$த்தில் ப$_2$லாநுபாயத்வமுபபந்நம்;

(2) காம்யப்ரயோக$_3$ந்தன்னிலும் மத்$_4$யே ப$_2$லேச்சை$_2$ நஷ்டையானாலும் ஶிஷ்டக$_3$ர்ஹாநிவ்ருத்த்-யர்த்த$_2$ம் ப்ரயோக$_3$ஸமாப்தி பண்ணினவிடத்திலே ஸாத$_4$நத்வாப$_4$ாவமுபபந்நம். இவ்வர்த்த$_2$ம் "ப்ரக்ரமாத்து நியம்யேத, ஆரம்ப$_4$ஸ்ய க்ரியாநிமித்தத்வாத்" (பூ.மீ.6-2-13)என்கிற ஷாஷ்ட$_2$ாதி$_4$கரணத்திலே வ்யக்தம்.

(3) "உபாயத்வக்$_3$ரஹம் தத்ர வர்ஜயேந்மநஸா ஸுதீ$_4$:" (ல.த.17-97) என்கிறவித்தாலும் உபாயத்வபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா அநுஷ்டி$_2$தத்வம் உபாயாந்வயப்ரயோஜகம் என்று ஸித்$_3$த$_4$ம்.

(4) லௌகிககர்மங்களுக்கு இப்படி உபாயத்வபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா அநுஷ்டி$_2$தத்வம் உபாயதாவச்சே$_2$த$_3$க-மல்லாமையாலே அபத்$_2$யபோ$_4$ஜநவைஷம்யமும் ஸித்$_3$த$_4$ம்.

(5) (ராக$_3$ப்ராப்த)மாக ப்ரபந்நாநுஷ்டி$_2$யமாநவிஷயவாஸத்துக்கும் உபாயாந்வயப்ரயோஜகத்வ-மில்லை.

(6) அஶிஷ்டாப்ரதிஷித்$_3$த$_4$ங்களான நிமிஷிதாதி$_3$களைப்போலே இந்த (ராக$_3$ராப்த)ங்களான

---

89. (அநுஷ்ட$_2$ாநமாக) என்றது அநுஷ்டே$_2$யமாக என்றபடி. (அநநுஷ்ட$_2$ாநமாக) என்றது அநநுஷ்டே$_2$யமாக என்றபடி. (புண்யதே$_3$ஶவாஸாதி$_3$களும்) என்கிற (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே "அவிப்லவாய த$_4$ர்மாணாம்" (ல.த 17-93) இத்யாதி$_3$ப்படியே கிஞ்சித்$_3$த்$_3$வாரா ப$_4$க$_3$வந்-முகோ$_2$ல்லாஸத்துக்கே உறுப்பான நித்யகைங்கர்யாதி$_3$களைச்சொல்லுகிறது. (89)

90. இப்ப்ராவண்யம் விஶிஷ்டவேஷவிரோதி4யிலே மூட்டுகிறவளவேயோ, நிஷ்க்ருஷ்டவேஷவிரோதி4-களிலும் மூட்டுகிறதில்லையோ என்கிறுர், [அநந்யோபாயத்வமும்] இத்யாதி3யால்.

90. அநந்யோபாயத்வமும், அநந்யோபேயத்வமும், அநந்யதை3வத்வமும் குலையும் படியான ப்ரவ்ருத்தி காணுநின்றேமிறே.

"நாராயணனே...பறை தருவான்" (திருப்பாவை 1)என்கிற அநந்யோபாயத்வமும் குலையும்படியான

புண்யதே3ஶவாஸாதி3களுமுபாயகோடியிலே அந்வயிக்கவேணுமிறே. (89)

90. அன்றிக்கே, இந்த ப்ரபத்திதான் உபாயகோடியிலே அந்வயித்ததாகிலும் அநந்யோபாயத்வத்-துக்குக்குலைத்தல் வருமித்தனையிறே; அது ப்ரேமபரவஶர்க்கு அவத்3யமன்றென்கைக்காக ப்ரேம-பரவஶர்ப்ரவ்ருத்திகளை த3ர்ஶிப்பிக்கிறுர், [அநந்யோபாயத்வமும்] என்று துடங்கி. அநந்யோ-பாயத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது – "திருந்தவேநோற்கின்றேன்"(நா.தி.1-6), "நோற்-கின்ற நோன்பினைக்குறிக்கொள்"(நா.தி.1-8), "குதிரியாய் மடலூர்தும்"(திருவாய்.5-3-9),

வ்யாபாரங்கள் அத்3ருஷ்டத்3வாரகப2லோத்பாத3நத்திலே அகிஞ்சித்கரங்கள்" என்றபடி. (89)

90. 'நநு – 'சரமஶ்லோகத்திலே "பரித்யஜ்ய" என்கிறவிது அப்ராப்திஹேதுகத்யாக3ாநுவாத3ம்' என்கிற பக்ஷத்திலே இது நிஷித்3த4ாநுஷ்ட2ாநரூபமல்லாமையாலே, உபாயபு3த்3த்4யா அநுஷ்டி2-தத்வாபா4வத்தைப்பற்ற அநுபாயத்வம் இதுக்கு உண்டானாலும் 'த்யாக3ம் விதே4யம்' (முமு.202 அர்த்த2ாநுவாத3ம்)என்கிற பக்ஷத்திலே நிஷித்3த4ாநுஷ்ட2ாநரூபமாகையாலே உபாயத்வபு3த்3த்4யா அநுஷ்டி2தத்வமில்லாவிட்டாலும் உபாயாந்வயம் து3ர்வாரம். நிஷித்3த4ாநுஷ்ட2ாநம் அநிஷ்டாந்வயஹேதுவாம்போது, உபாயத்வபு3த்3த்4யா அநுஷ்டி2தத்வம் அபேக்ஷிதமன்றிறே? ஆகையால் இவ்வதி4காரிக்கு இது (ராக3ப்ராப்த)மானாலும் நிஷ்ட2ாஹாநிஹேதுவாம்.

(1) "உந்மத்தப்ரவ்ருத்திக்கு க்3ராமப்ராப்திபோலே த்யஜித்த உபாயங்களிலே இவை அந்விதங்க-ளாமோ? என்று நினைக்கவேண்டா" (முமு.252) என்றும்,

(2) "ஆந்ருஶம்ஸ்யப்ரத2ாநனும் அநுஷ்டி2த்தாலும் ஏறிட்ட கட்டி ஆகாஶத்தில் நில்லாதாப்போலே அவையும் ஒரு ப2லத்தோடு ஸந்தி4ப்பிக்கக்கடவது" (தனி சரமம்) என்றும் இவர்தாமே அருளிச்செய்தாரிறே.

ஆகையால் ஸாத4நத்வபு3த்3த்4யா அநுஷ்டி2தத்வமில்லாவிட்டாலும் உபாயாந்வயம் து3ர்நிவாரம் என்ற ஶங்கையிலே உத்தரக்3ரந்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே தத3வதாரிகையை அருளிச்செய்கிறுர் (அன்றிக்கே இந்த ப்ரபத்திதான் உபாயகோடியிலே) இத்யாதி3. (அநந்யோபாயத்வத்துக்குக் குலைதல்) என்றது – 'நிஷ்ட2ாஹாநி' என்றபடி.

(1) "ப்ரியாய மம விஷ்ணோஶ்ச" (ல.த.17-94)என்கிற விஶேஷவசநத்தைக்கொண்டு விநியோக3ப்ருத2க்த்வத்தாலே கைங்கர்யபு3த்3த்4யா பண்ணுகிற விஷய{= தே3ஶ} வாஸாதி3களிலே

90. "யத்3ருச்ச2யாऽபி ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டோ த3ஹத்யேவ ஹி பாவக:" (ஹர்யஷ்டகே 1) என்கிற ந்யாயத்தாலே உபாயபு3த்3தி4யின்றிக்கே உபாயாந்தரங்களைச் செய்யிலும் வஸ்துஸ்வபா4வத்தாலே ஏறிட்ட கட்டிபோலே (தனிசரம. "ஸர்வபாபேப்4ய:" வ்யாக்2யாநே) ஒரு ப2லத்தோடே ஸந்தி4ப்-பிக்கக் கடவதாயன்றே இருப்பது. ப்ரபந்நாக்3ரேஸரரான ஆண்டாளும், ஆழ்வார்களும் உபாய-பு3த்3த்4யாவும்கூட ப்ரவர்த்திக்கக்காண்கையாலே அது ஸ்வரூபத்துக்குச்சேருமோவென்கிற

"நோற்கின்ற நோன்பினைக்குறிக்கொள்" (நா.திரு.1-8)என்கிற உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்தியும், "உனக்கே நாமாட்செய்வோம்"(திருப்பாவை29), "உமக்கே ஆளாய்த்திரிகின்றோம்"(பெ.திருமொழி 4-9-4) என்கிற

"ஓதிநாமம்"(பெரியதிருமொழி9-3-9), "ஊராதொழியேன் நான் - வாரார் பூம்பெண்ணை மடல்", "உலகறிய ஊர்வன் நான் - மன்னிய பூம்பெண்ணை மடல்" என்று - நோன்பு நோற்கை, மடலெடுக்கை முதலான வ்யாபாரங்களிலே இழிகை. அநந்யோபேயத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது - அத்தலைக்கு அதிசயத்தை விளைக்கையே புருஷார்த்த2ம் என்றிருக்கை தவிர்ந்து, "நமக்கே நலமாதலில்" என்றும், "தூமலர் தண்ணந்துழாய் மலர் கொண்டு சூடுவோம்"

உபாயாந்வயப்ரயோஜகத்வசங்கையே இல்லை.

(2) இப்படி கைங்கர்யபு3த்3த்4யாவன்றிக்கே விரஹவைக்லவ்ய{ப்3ய}த்தாலே உண்டான தே3ஹ-த்யாக3ாதி3கள் (உபாயகோடியிலந்வயி)க்கக்கடவதானாலும் ப்ரேமபாரவஶ்யாதி3களாலே நிஷ்டா2-ஹாநிகரங்களன்று என்று கருத்து. 'விஷயவாஸநாதி3களுக்கு கைங்கர்யரூபேண விநியோக3மில்லை, ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வோபாயாங்க3த்வாதி3ரூபேண விநியோக3ம்' என்கிற பக்ஷத்திலே அவையும் ப்ரேமபாரவஶ்யக்ருதங்களாகையாலே உபாயநிஷ்டா2ஹாநிகரங்களாகாது' என்று கண்டுகொள்வது. (ப்ரேமபரவஶர்) என்றது - 'ஆழ்வார்களும் ஆண்டாளும்' என்றபடி. ("திருந்தவே")(நா.தி.1-6) = நன்றாக, ("நோற்கின்றேன்") = உபாயாநுஷ்டா2நம் பண்ணுகிறேன் என்றபடி. ("நோற்கின்ற") (நா.தி.1-8) இத்யாதி3. ("நோற்கின்ற") = அநுஷ்டே2யமாநமான ("நோன்பினை") = உபாயா-நுஷ்டா2நமாகிற வ்ரதத்தை, ("குறிக்கொள்") = பு3த்3தி4பண்ணு என்றபடி. ("குதிரியாய்") (திருவாய். 5-3-9) இத்யாதி3. ("குதிரியாய்") = குத்ஸிதஸ்த்ரீயாய், ("மடலூர்தும்") = மடலூருவோம் என்றபடி. ("ஓதிநாமம்") (பெ.திருமொழி 9-3-9) = திருநாமஸங்கீர்த்தநம் பண்ணி என்றபடி. ("ஊராதொழியேன்") (சி.மடல் 77) இத்யாதி3. ("வாரார்") = தீ3ர்க்க4மான, ("பூம்") = அழகியதான, ("பெண்ணை மடல்") = பெண்ணை மடலை. ("பெண்ணை") = பனை. ஏரசர் = இருபெயர் என்னக்கடவது. ("ஊராதொழியேன்") = நான் ஊர்ந்தே நிற்பன் என்றபடி. ("உலகறிய") (பெ.மடல். 148) இத்யாதி3.("நான்") = விரஹாதுரையான நான், ("மன்னிய") = ஸ்தி2ரமான, ("பூம்") = அழகியதான, ("பெண்ணை மடல்") = பனைமடலை, ("உலகறிய ஊர்வன்") = இந்த லோகஸ்த2ர் அறியும்படி ஊர்வேன் என்றபடி. இதில் அர்த்த2மருளிச்செய்கிறார் ("நோன்பு") இத்யாதி3நா. ("நோற்கின்றேன்") இத்யாத்3யர்த்த2ம் (நோன்பு நோற்கை) என்று. ("ஊரா-தொழியேன்") இத்யாத்3யர்த்த2ம் (மடலெடுக்கை) இதி. ("ஓதி நாமம்") இத்யாத்3யர்த்த2ம் (முதலான) இதி. 'ஸங்கீர்த்தநாதி3ஸாத4நவிஶேஷங்கள்' என்றபடி. ("திருந்தவே") இத்யாதி3 நாச்சியார் திருமொழி. ("குதிரியாய்") இத்யாதி3 திருவாய்மொழி. ("ஊராதொழியேன்") இத்யாதி3 சிறியதிருமடல். ("உலகறிய") இத்யாதி3 பெரியதிருமடல். (அத்தலைக்கு) இத்யாதி3. 'ஸ்வார்த்த2-தாக3ந்த4ரஹிதபரார்த்த2தைகவேஷமான அதிசயத்தை' என்றபடி. ("நமக்கே நலமாதலில்") (பெ.திருமொழி 9-3-9)நமக்கே ஆநந்த3மாகையில் என்றபடி. இது ("ஓதிநாம")த்தினுடைய ஶேஷம். இத்தால் பரார்த்த2தாரஹிதஸ்வார்த்த2ாநந்த3ம் சொல்லிற்று. ("தூ") இத்யாதி3. ("தூ")

சங்கையிலே, உபாயகோட்யந்விதமாநத்தைச் செய்யிலன்றோ ஏறிட்டகட்டியின் ந்யாயம் ப்ரஸங்கி3ப்பது. உபாயத்வபரசாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ப்ரேமாவஸ்தா2விஶேஷஹீநமான ஜ்ஞாந-ஜந்யப்ரவ்ருத்த்யுபாயத்வபரங்களாகையாலே ப்ரேமாவஸ்தா2காரியங்களாய், ராக3ப்ராப்தங்களான ப்ரபந்நருடைய ப்ரவ்ருத்திகளை உபாயத்வேந சாஸ்த்ரம் விதி4யாமையாலே அதுகள் உபேயா-தி4காரரூபங்களாய்க்கொண்டு அத்யந்தஸ்வரூபாநுரூபங்களாகக் குறையில்லை என்று உபாயத்வ-பரசாஸ்த்ரங்களை அதி4காரிவிஶேஷவிஷயங்களாக்கி விரோத4பரிஹாரம் பண்ணுகிறது

அநந்யோபேயத்வமும் குலையும்படியான "யாமணிவோம்" (திருப்பாவை 27), "நமக்கே நலமாதலில்"(பெரிய திருமொழி 9-3-9) என்று ஸ்வரஸத்வாந்வயமாகிற உபேயாந்தரப்ரவ்ருத்தியும், "தேவாதிதேவனை ...சேவி"க்கையாகிற அநந்யதை$_{3}$வத்வமும் குலையும்படியான "உன்னையும் உம்பியையும் தொழுதேன்" (நா. திரு. 1) என்கிற அநந்யஶேஷத்வவிருத்$_{3}$த$_{4}$ப்ரவ்ருத்தியும், உபேயப்ராவண்யமடியாக "மயர்வற

என்றும் தனக்கதிஶயம் தேடத்துடங்குகை. அநந்யதை$_{3}$வத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது – "காமதேவா உன்னையும் உம்பியையும் தொழுதேன்", "பேசுவதொன்றுண்டு இங்கெம்பெருமான்" என்று – காமன்பக்கலிலே தே$_{3}$வதாபு$_{3}$த்$_{3}$தி$_{4}$ பண்ணி ஆராதி$_{4}$க்கை. [காணுநின்றோமிறே] என்றது – ப்ராப்யவஸ்துவில் ப்ராவண்யாதிஶயத்தாலே பேரளவுடையவர்கள்பக்கலிலும் உண்டாகக் காணுநின்றோமிறே என்கை. முன்புசொன்ன ப்ரவ்ருத்திக்கு உபாயகோட்யந்வயம் வஸ்துக$_{3}$த்யா

= பரிமாத்$_{3}$த$_{2}$மாலை, ("மடல்") = இதழ்களையுடைய, ("தண்") = குளிர்ந்த, ("அம்") = அழகியதான, ("துழாய்") = துழாயையுடைய, ("மலர்கொண்டு") = புஷ்பங்களைக்கொண்டு, ("சூடுவோம்") = அலங்கரித்துக்கொள்ளக்கடவோம் என்றபடி. இது திருவாய்மொழி. இத்தால் ஸ்வார்த்த$_{2}$ாதிஶயம் சொல்லிற்று. "அவத$_{4}$ாரணத்தையொழிந்த ஸ்வார்த்த$_{2}$ம் இரண்டுக்கும் அர்த்த$_{2}$ம்" என்னும் அபி$_{4}$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தனக்கதிஶயம்) என்று.

[அநந்யதை$_{3}$வத்வம்] இத்யாதி$_{3}$. "உன்னித்து மற்றொருதெய்வம் தொழாள்"(திருவாய். 4-6-10) "அநந்யதை$_{3}$வத்வமியம் க்ஷமா ச"(ரா.ஸு. 28-12) என்று சொன்ன தே$_{3}$வதாந்தரவைமுக்$_{2}$யம் என்றபடி. ("காமதேவா") இத்யாதி$_{3}$. ("காமதேவா")(நா.தி. 1-1) = காமதேவனே! ("உன்னையும்") = உபாயமான உன்னையும், ("உம்பியையும்") = புருஷகாரமான உன் தம்பியையும், ("தொழுதேன்") = ஆஶ்ரயித்தேன். காமன் தம்பி சாமன். ("காமதேவா!") என்று "தத்புருஷாய வித்$_{3}$மஹே காமதே$_{3}$வாய தீ$_{4}$மஹி, தந்நோऽநங்க$_{3}$: ப்ரசோத$_{3}$யாத்" என்று காமகா$_{3}$யத்ரீஸ்த$_{2}$மந்த்ரலிங்க$_{3}$ஸூசிதம். ("காமதேவா!") என்கிறவிது அஶ்வகர்ணாதி$_{3}$ஶப்$_{3}$த$_{3}$ம் போலே கேவலரூட$_{4}$மாகக் கூடும் என்னுமபி$_{4}$ப்ராயத்தாலே ப்ரமாணாந்தரம் ("பேசுவது") (நா.தி. 1-8)இத்யாதி$_{3}$. ("எம்பெருமான்!") = என் ஸ்வாமி! ("இங்கொன்று பேசுவதுண்டு") = இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம் ஒன்றுண்டு என்றபடி. இது நாச்சியார் திருமொழி. இதுக்கர்த்த$_{2}$ம் (காமன்பக்கலில்) இத்யாதி$_{3}$. ("காமதேவா!") என்கிற ("காம") ஶப்$_{3}$தா$_{3}$ர்த்த$_{2}$ம் (காமன் பக்கலிலே) என்று. ("தேவா!"), ("எம்பெருமான்!") என்கிறவித்தைப்பற்ற (தே$_{3}$வதாபு$_{3}$த்$_{3}$தி$_{4}$) என்று. ("தொழுதேன்") என்கிற இதுக்கர்த்த$_{2}$ம் (ஆராதி$_{4}$க்கை) என்று. (பேரளவுடையவர்கள்) = மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்றதும், ஸஹஜமாயும் இருக்கிற விஶத$_{3}$தமஜ்ஞாநத்தையும் உடையரான நம்மாழ்வார், திருமங்கைமன்னன், ஆண்டாள் இவர்கள். பூர்வோக்தாவத்$_{3}$யத்வாப$_{4}$ாவத்தை இசைவிக்கிறார் (முன்பு

உத்தரக்$_{3}$ரந்த$_{2}$ம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே) இத்யாதி$_{3}$யாலே. (குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தி) என்றது, குலையும்போலேயான (ப்ரவ்ருத்தி) என்றபடி. இத்தால் (அநந்யோபாய)த்வாதி$_{3}$கள் (குலையு)மதன்றிறே. மடலூருகையையும் உபாயாந்தரமாக அருளிச்செய்தது, நாயகனுக்கும், நாட்டாருக்கும் அத்$_{3}$ருஷ்டத்$_{3}$வாரா அவத்$_{3}$யத்தை விளைக்குமதாய், இருக்கையாலே. இங்ஙனன்றிக்கே, அத்$_{3}$ருஷ்டத்$_{3}$வாரா நாயகலாப$_{4}$த்துக்கு உறுப்பன்றிறே இது. (மடலெடுக்கை முதலான) என்ற (ஆதி$_{3}$)ஶப்$_{3}$த$_{3}$த்தாலே அடிக்கொருகால் ப்ரபத்தி பண்ணுகையைச் சொல்லுகிறது. (90)

மதிநலமருள"ப்பெற்றுத் தெளியக்கண்டவர்களுக்கும் உண்டாகக்காணுநின்றோமிறே. (90)

91. பாரதந்த்ர்யபே4ாக3த்வாநந்யார்ஹத்வப4ஞ்ஜகங்களான இந்த ப்ரவ்ருத்திகள், ஹேதுபே4த3த்தைப்பற்ற ஸாத்4யங்களாயிருக்குமென்கிறார், [ஜ்ஞாநவிபாகம்] இத்யாதி3யால்.

91. ஜ்ஞாநவிபாககார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெறும்.

ஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாநத்தின் விசேஷபரிபாகரூபப4க்திகார்யமாய், கர்த்தவ்யாகர்த்தவ்யவிவேகதிரோத4ாயக-

---

வருமென்று கொள்ளுகிற மாத்ரமிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, நேரே உபாயபு3த்3த்4யா அநுஷ்டி2த-மானவையிறே இவை; ஆகையால் ப்ரேமபரவசர்க்கு இது அவத்3யமன்று என்று கருத்து. (90)

91. இத்தனையும் கலக்கத்தாலே வந்தவையிறே, அஜ்ஞாநமூலமாய் வருமவையொன்றுமாத3ர-ணீயமன்றேயென்ன அருளிச்செய்கிறார். [ஜ்ஞாந] இத்யாதி3யாலே. [ஜ்ஞாநவிபாக]மாவது- "ஞானங்கனிந்தநலம்" என்கிறபடியே - ஜ்ஞாநத்தினுடைய பரிபாகரூபையான ப4க்தி; அதின்

சொன்ன) இத்யாதி3நா. (முன்புசொன்ன ப்ரவ்ருத்திக்கு) என்றது - (பிள்ளை திருநறையூரரையர்) தே3ஹத்யாக3த்துக்கு என்றபடி. (வஸ்துக3த்யா) என்றது - உபாயபு3த்3த்4யாவன்றிக்கே ராகே3ண க்ருதமானாலும், நிஷித்3த4ாநுஷ்ட2ாநத்தினுடைய அர்த்த2ஸ்வாப4ாவ்யத்தாலே என்றபடி. (கொள்ளுகிற மாத்ரம்) என்கிற (மாத்ர)ஶப்3த3த்தாலே உபாயபு3த்3த்4யா அநுஷ்டி2தத்வம் வ்யவச்சே2த்3யம். (நேரே உபாயபு3த்3த்4யா அநுஷ்டி2தமானவையிறே இவை) என்றது - "ஸம்பூர்ணதே3ாஷப்ரயோஜகோபாய-பு3த்3த்4யநுஷ்டி2தமானவையிறே இந்த (நோன்பு) முதலானவை" என்றபடி. "ஏவமந்யேஷ்வபி தே3ாஷவத்ஸு" என்று அபு3த்3தி4பூர்வத்திலே அல்பதே3ாஷமும், பு3த்3தி4பூர்வத்திலே மஹாதே3ாஷமும் சொல்லிற்றிறே. இப்படி மஹாதே3ாஷஹேதுக்களுக்கு ப்ரேமபாரவஶ்யம் தே3ாஷஹேதுத்வ-ப்ரதிப4டமானால், அல்பதே3ாஷஹேதுவுக்கு அது தே3ாஷஹேதுத்வப்ரதிப4டம் என்னுமிடம் கைமுதிகம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே ப்ரேமபரவசர்க்கு) இத்யாதி3. (90)

91. "அஜ்ஞாநஹேதுகத்வஹேதுவினாலே மடலெடுக்கை முதலானவற்றுக்கு தே3ாஷத்வாநுமாந-ஶங்கையில் உத்தரக்3ரந்த2ம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அவதாரிகை (இத்தனையும்) இத்யாதி3. (இத்தனையும்) என்றது - "மடலெடுக்கை முதலானவை" என்றபடி. "இமா ப்ரவ்ருத்தயோऽவத்3யரூபா:, அஜ்ஞாநகார்யத்வாத், ஸம்ப்ரதிபந்நவத்" என்கிற அநுமாநம் இங்கே விவக்ஷிதம். (ஜ்ஞாந) இத்யாதி3. விஶிஷ்ட: பாக: விபாக:, (ஜ்ஞாந)ஸ்ய விபாக: ஜ்ஞாநவிபாக:. தத்கார்யமான ஜ்ஞாநம் ப4க3வத்3விஷயத்தில் நிரதிஶயபே4ாக்3யத்வ (ஜ்ஞாந)ம். அதினுடைய (விபாக) மாவது அநுகூல-விஷயகத்வப்ரயுக்த-அநுகூலத்வ-விளம்ப3ாக்ஷமத்வாபாத3கத்வாதி3ரூபாவஸ்த2ாவிசேஷரூபையான ப4க்தி. இத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஞானம் கனிந்த)(இரா.நூ.66) இத்யாதி3நா. ("ஞானம்") = (ஜ்ஞாந)த்தினுடைய, ("கனிந்த") = பழுக்கையாகிற பரி(பாகரூப)மான, ("நலம்") = ஸுக2ரூபையான ப4க்தி. "ப4க்திஶ்ச (ஜ்ஞாந)விசேஷ:" (ஶ்ரீப4ா.ம. ஶ்லோகஶ்ருத.)என்பதுவும்

---

91. (கர்மநிப3ந்த4நமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவை)யாவது:- "நரஸ்ய பு3த்3தி4தௌ3ர்ப3ல்யாத் உபாயாந்தரம் இஷ்யதே" இத்யாதி3ப்படியே (1) உபாயாந்தராதி3ஸ்வரூபவிருத்3த4த்வஜ்ஞாநா-நுத3யரூபாஜ்ஞாந - (2) தத்3விஸ்ம்ருதிகளாகிற கர்மநிப3ந்த4ந(அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவை).(91)

பாரவஶ்யரூபமான அஜ்ஞாநத்தாலே, ப4க்திபரவஶர்க்கு ஸ்வஶரீரத்யாக3காமப4ஜநாதி3யாய் வருமவையான வ்ருத்திவிஶேஷங்களெல்லாம் ஶ்லாக்4யங்களுமாய், ப்ரார்த்த2நீயங்களுமாகையாலே [அடிக்கழஞ்சு பெறும்]. ஜ்ஞாநத3ஶையில் வரும் அஜ்ஞாநகார்யங்களாய்த்து ஸ்வரூபஹாநியைப் பிறப்பிக்குமத்தனையல்லது, ப4க்திபாரவஶ்யத3ஶையில் வரும் அஜ்ஞாநகார்யம் ஸ்வரூபவர்த்த4கமத்தனை என்றபடி. (91)

92. இந்த ப4க்திப்ரேரிதவ்ருத்திகள் பூர்வப4ாவியான உபாயப்ரதிப3ந்த4கங்களாகாதென்கிறுர் மேல், [உபாயப2லம்] இத்யாதி3யால்.

92. உபாயப2லமாய், உபேயாந்தர்பூ4தமாயிருக்குமது உபாயப்ரதிப3ந்த4கமாகாது. உபாயஜ்ஞாநாநந்தரப4ாவியான உபேயப்ராவண்யகார்யங்களாய்க்கொண்டு இவை உண்டாகையாலே,

---

கார்யமான [அஜ்ஞாந]மாவது - அந்த ப4க்த்யதிஶயத்தாலே வரும் ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகாப4ாவம்; அத்தாலே வரும் ப்ரவ்ருத்திவிஶேஷங்களெல்லாம் [அடிக்கழஞ்சுபெறும்] என்றது - அதிஶ்லாக்4யங்களாயிருக்குமென்றபடி. கர்மநிப3ந்த4நமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையே ஹேயங்களென்று கருத்து. (91)

92. ஆனுலும், இவ்வதிப்ரவ்ருத்தி இத்தலையில் ப்ரவ்ருத்தியிலொன்றையும் ஸஹியாத ஸித்3தே4ாபாயத்தின் கார்யகரத்வத்துக்கு ப்ரதிப3ந்த4கமாகாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறுர்,

---

இங்கே விவக்ஷிதம். (அஜ்ஞாநம்) என்று யுக்தாயுக்தவிப4ாக3ப்ரமாநுத3யம் அபி4ப்ரேதம். இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (அந்த ப4க்த்யதிஶயத்தாலே வரும் ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகாப4ாவம்) என்று. "[வருமவை]" என்கிற ஸாமாந்யஶப்3த3த்துக்கு ப்ரகரணுநுகு3ணமாக விஶேஷபரத்வம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ப்ரவ்ருத்திவிஶேஷங்கள்) என்றது. "(அடி) என்று பத3மாத்ர-பரிமிதபூ4மியாய் (கழஞ்சு) என்று ஸுவர்ணபரிமாணவிஶேஷமாய், அத்யுத்க்ருஷ்டஸ்த2ாந-விஶேஷங்கள் பத3மாத்ரத்திலும் மஹார்க்க4ம்" என்று ஶப்3த3ார்த்த2ம். "அதில் இங்கே யத2ா-ஶ்ருதார்த்த2விவக்ஷை கூடாமையாலே குஶலவந-கர்த்ருவாசகமான 'குஶல'ஶப்3த3ம் விவேகத்தைப் பற்ற நைபுண்யத்திலே லாக்ஷணிகமாகிறுப்போலே மஹார்க்க4தாமுக2த்தாலே ஶ்லாக்4யதாதிஶய-லக்ஷணம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அதிஶ்லாக்4யங்களாய்) இத்யாதி3. அவத்3ய-ரூபத்வஸாத4கதயாபி4மதமான அஜ்ஞாநகார்யத்வரூபஹேதுவுக்கு கர்மமூலகாஜ்ஞாநகார்யத்வத்தாலே ஸோபாதி4கத்வம், மூலத்திலே [ஜ்ஞாநவிபாககார்யமான] என்கிற விஶேஷவசநத்தாலே ஸூசிதம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (கர்மநிப3ந்த4நமான) இத்யாதி3. (91)

92. உத்தரக்3ரந்த2ாவதாரிகை (ஆனுலும்) இத்யாதி3. (இவ்வதிப்ரவ்ருத்தி) என்றது - "நிஷ்க்ருஷ்ட-வேஷத்துக்கத்யந்தநிஷித்3த4மான உபாயபு3த்3த்4யா அநுஷ்ட2ாநம்" என்றபடி. (ப்ரவ்ருத்தியில் ஒன்றையும்) என்றது - (ஸாத4நபு3த்3)தி4யற (ராக3ப்ராப்த)(வா-86)த்தையாதல். தத்3பு3த்3த்4யா (அநுஷ்ட2ாந)(வா-89)த்தையாதல்" என்றபடி.

1. (உபாயப்ரதிப3ந்த4கமாகாது) என்கிற (உபாய)ஶப்3த3ம் ப்ரதிப3ந்த4ார்ஹத்வரூபலிங்க3த்தாலே ஸித்3தே4ாபாயபரம்.

2. தத்ப்ராயபாட2த்தாலே [உபாயப2லமாய்] என்கிற (உபாய)ஶப்3த3மும் ஸித்3தே4ாபாயபரம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஸித்3தே4ாபாயமான) இத்யாதி3. "ஸ்ருஷ்ட்யவ-

உபாயத்தின் ப2லமாய், உபாயஸ்வீகாராநந்தரபா4விகளான ஆநுகூல்யாதி3கள்போலே, ப4க3வத்கைங்கர்யரூபோபேயத்திலே அந்தர்பூ4தமாயிருக்கிற காமப4ஜநாதி3யான இவைதனக்கு, பூர்வபா4வியான உபாயத்துக்கு அநுத3யாபாத3கப்ரதிப3ந்த4கமாகாது. ஶேஷிக்கதிஶயகரங்களாகையாலே கைங்கர்யரூபஸித்3த4ஸாத்4யஸமாநமென்கிறார். (92)

[உபாய] இத்யாதி3யாலே. [உபாயப2லம்] என்றது - ஸித்3தே4ாபாயமான அவன் பண்ணின க்ருஷிப2லமென்றபடி. "மயர்வற மதிநலமருளினன்","பேரமர்காதல்கடல்புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி நங்கண்ணன்" என்றும் ஏவம்பூ4தப்ரவ்ருத்திஹேதுவான ப4க்திக்கு உத்பாத3கனும் வர்த்த4கனுமவனேயிறே; ஆகையாலே, ப4க்திபாரவஶ்யநிப3ந்த4நமான இப்ப்ரவ்ருத்தியை உபாயப2லமென்கிறது. [உபேயாந்தர்பூ4தமாயிருக்குமது] என்றது - ப்ராப்யத்வரையின் முறுகுதலாலே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு இத்தலை படுகிற அலமாப்பெல்லாம் நம்மை ஆசைப்பட்டு இப்படி படப்பெறுவதே என்று அவன் முகமலருகைக்குறுப்பாகையாலே, மடலெடுக்கை தொடக்கமான இந்த ப்ரவ்ருத்திகள் அவன் முகமலர்த்திக்காகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்தோ-

---

பாதி3 "(முமு. 224)வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த2ம் "க்ருஷிப2ல"த்வத்தை விஶேஷிப்பிக்கிறார் ("மயர்வற") இத்யாதி3நா. ("பேர்") = பெரியதான, ("அமர்") = அமர்ந்த; அன்றிக்கே, பேர் = பெரிய, அமர் = பூசலை விளைவித்த, ("காதல்") = காமத்தை, ("கடல்புரைய") = கடல்போலே, ("விளைவித்த") = வர்த்தி4ப்பித்த, ("காரமர்") = மேக4ம்போன்ற, ("மேனி") = விக்3ரஹத்தையுடைய, ("நங்கண்ணன்") = எங்களுக்கு ஶேஷபூ4தனான க்ருஷ்ணன்" என்றபடி. இது திருவாய்மொழி(5-3-4). ("அருளினன்") என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (உத்பாத3கனும்) என்று. ("கடல்புரைய விளைவித்த") என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (வர்த்த4கனும்) என்று. "உபாயப்ரயோஜ்யத்வம் (உபாய) ப2லத்வம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப4க்திபாரவஶ்யநிப3ந்த4நமான) இதி. (உபேய) இத்யாதி3. (முறுகுதலாலே) என்றது - தீவ்ரதையாலே என்றபடி. (இத்தலை) என்றது - சேதநன் என்றபடி. (அலமாப்பெல்லாம்) என்றது - "அநுசிதப்ரவ்ருத்திப்ரயோஜகமான அஸ்வாஸ்த்2யாதிஶயங்களெல்லாம்" என்றபடி.

(நம்மை ஆசைப்பட்டு) இத்யாதி3. இங்கே "ஶோச்யா ச ப்ரியத3ர்ஶநா ச மத3நக்லிஷ்டேயமாலக்ஷ்யதே" (ஶாகுந்தலம் 3-7) என்கிறத்தையும், "யஸ்யார்த்தே2 ஶஶிமுகி2! த்வயா புநரநுத்யாகே3பி ஸந்நஹ்யதே" இத்யாதி3களையும் ஸம்வாத3மாகக்கண்டுகொள்வது. "[இருக்குமது] என்கிற ஏகவசநம் ஜாத்யேகத்வபரம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (இந்த ப்ரவ்ருத்திகள்) என்றது. "ப4க3வந்முகோ2ல்லாஸோத்3தே3ஶேநாநுஷ்டீ2யமாநத்வம் கைங்கர்யத்வம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவன் முகமலர்த்திக்காக) இத்யாதி3. இங்கே உத்3தே3ஶாம்ஶமில்லாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (கைங்கர்யத்தோபாதியாய்க்கொண்டு) என்று. (உபேயாந்தர்பூ4தமாய்) என்றது - (உபேய)கோடிநிவிஷ்டமாய் என்றபடி. "நித்யஸித்3த4மான உபாயத்துக்கு உத்பத்தியில்லாமையாலே

---

92. (உபாயத்வத்தினுடைய கார்யகரத்வத்துக்கு விலக்காகாது) என்றது:- ப்ரபத்திரூபஉபாயாநுஷ்டா2நம் பண்ணினவன், மற்றொரு ஸாத4நங்களிலாதல், மீளவும் அதிலேயாதல் ப்ரவ்ருத்திக்கிலிறே, ஶணவல்கப்3ரஹ்மாஸ்த்ரந்யாயத்தாலே [உபாயப்ரதிப3ந்த4க]மாவது?
(1) பரகூ3தஸ்வீகாரரூபப்ரபத்த்யநுஷ்டா2தா அவனாகையாலும்,
(2) இத்தலையில் உள்ளதெல்லாம் அதின் ப2லமாய்க்கொண்டு கேவலப்ராப்யகோட்யந்விதங்களாயிருக்கையாலும், விலக்காகாது என்றபடி. (92)

93. தத்ப்ராப்த்யர்த்த$_2$மாக வருமிவற்றுக்கு ஸாத$_4$நத்வந்தான் வரில் தட்டென் என்கிறுர், [விளம்ப$_3$ாஸஹம்] இத்யாதி$_3$யால்.

93. ஸாத்$_4$யஸமாநம் விளம்ப$_3$ாஸஹமென்றிறே ஸாத$_4$நத்துக்கேற்றம்; ஸாத்$_4$ய-ப்ராவண்யமடியாகவிறே ஸாத$_4$நத்திலிழிகிறது.

ப$_2$லவிளம்ப$_3$த்தை ஸஹியாதென்றன்றே ஸித்$_3$த$_4$ஸாத$_4$நந்தனக்கு உபாயாந்தரங்களைப்பற்ற ஏற்றமுண்டா-கிறது; அத்தைப்பற்றவும் விளம்ப$_3$ாஸஹத்வம் இவற்றுக்கே அதிஶயித்திருக்கையால், இவைதானும் ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயவிஶேஷங்களானல் வரும் தட்டென்? என்று கருத்து. இவன் இவற்றிலே முயல்வதற்கு முன்னே.

பாதியாய்க்கொண்டு, உபேயத்திலே அந்தர்பூ$_4$தமாயிருக்கை. [உபாயப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமாகாது] என்றது – ஏவம்பூ$_4$தமானது உபாயத்தினுடைய கார்யகரத்வத்துக்கு விலக்காகாதென்றபடி.(92)

93. இப்படி மடலெடுக்கை முதலானவை ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமாகாதென்னுமிடம் சொல்லி, அவைதனக்கு ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயஸாம்யத்தை விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறுர்மேல், [ஸாத்$_4$யஸமாநம்] இத்யாதி$_3$வாக்யத்$_3$வயத்தாலே. அதாவது – ஸாத்$_4$யவஸ்துவே ஸாத$_4$நமாகை-யாலே, ஸாத்$_4$யத்துக்கு ஸமாநமென்றும், ப$_2$லவிளம்ப$_3$த்தை ஸஹியாதே ஶீக்$_4$ரமாக கார்யம்

உத்பத்த்யப$_4$ாவப்ரயோஜகமான ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கம் கிடையாது; ஆகையாலே உபாதீ$_4${?தே$_4$} {?தே$_3$}ய-கார்யோபாத$_4$ா{?த$_3$ா}நப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கத்வமே {கார்யோபத$_4$ாந இதி ச பாட$_2$:} உபாயப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கத்வம் {?என்று}விவக்ஷிதம்; அது இதுக்கில்லை' என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (கார்யகர-த்வத்துக்கு) இத்யாதி$_3$. 'இத்தால் விளம்ப$_3$க்ஷமமந்த$_3$முமுக்ஷுாஸஹக்ருதஸுக்ருதவிஶேஷஹேதுக-ஸாத்$_4$யோபாயப்ரவ்ருத்தியே ப்ரகரணஸசிவ'ஸர்வத$_4$ர்ம'-ஶப்$_3$த$_3$வாச்யமாகையாலே தாத்$_3$ருஶ-ப்ரவ்ருத்திஸாமாந்யாஸஹத்வமே த்யாக$_3$வித்$_4$'யேக'ஶப்$_3$த$_3$ாபி$_4$ப்ரேதமல்லது உபாய-ப$_2$லோபேயதுல்யாத்$_3$ருஶப்ரவ்ருத்த்யஸஹத்வம் அங்கே விவக்ஷிதமன்று' என்று கருத்து. (92)

93. உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகை (இப்படி மடலெடுக்கை முதலான) இத்யாதி$_3$. 'விவக்ஷிக்கை = வ்யஞ்ஜகோக்தி; ந கேவலம் ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கத்வாப$_4$ாவ:, கிந்து தத்ஸாம்யரூபம் வைப$_4$வம் இவற்றுக்கு உண்டு' என்று சொல்லுகிறது என்றபடி. "[உபாயப$_2$லமாய், உபேயாந்தர்பூ$_4$தமாய் இருக்குமது, உபாயப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமாகாது ஸாத்$_4$யஸமாநம்] என்று வாக்யத்தை யோஜிக்குமளவில் [உபேயாந்தர்பூ$_4$த]த்வ[ஸாத்$_4$யஸமாந]த்வங்களுக்கு ஶிதே$_2$ா பே$_4$த$_3$மில்லாமையாலே, உத்$_3$தே$_3$ஶ்யதா-வச்சே$_2$த$_3$கவிதே$_4$யங்களுக்கு ஐக்யம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும்; ஆகையால் (ஸாத்$_4$யஸமாநம்) என்கிறவிது உத்தரவாக்யக$_3$தமாய், ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயஸாம்யதாத்பர்யகமாக அமையும்; (ஸாத்$_4$யஸமாநம்) என்கிற (ஸமாந)ஶப்$_3$த$_3$ம் தத்$_2$பி$_4$ந்நத்வே ஸதி தத்$_3$க$_3$தபூ$_4$யோத$_4$ர்மவத்த்வரூபமுக்$_2$யஸாத்$_3$ருஶ்யவாசியானல்
1. ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயவிஷயத்தில் வைக$_4$ட்யம் வரும்;
2. ஸமாநக்$_3$ரமாவயவத்வம் என்கிறவிடத்திற்போலே அபே$_4$த$_3$வாசியானல் ப$_4$க$_3$வந்முகே$_2$ால்-லாஸோத்$_3$தே$_3$ஶோநாநுஷ்ட$_2$யமாநத்வரூபகைங்கர்யலக்ஷணவிரஹிதங்களாய், ப$_4$க$_3$வந்முகே$_2$ால்லாஸ-ஹேதுமாத்ரமான மடலெடுக்கை முதலான [ப்ரவ்ருத்தி]விஷயத்திலே வைக$_4$ட்யம் வரும்;
ஆகையால், உப$_4$யாநுக$_3$தமான தத்$_3$க$_3$தபூ$_4$யோத$_4$ர்மவத்த்வமாத்ரத்தை இந்த (ஸமாந)ஶப்$_3$த$_3$ம் லக்ஷிக்கிறது" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஸாத்$_4$யவஸ்துவே) இத்யாதி$_3$.
(ஸாத்$_4$யத்துக்கு ஸமாநம்) என்றது – "(ஸாத்$_4$ய)மான தன்னில் இருக்கிற பூ$_4$யோத$_4$ர்மங்களை

அவனை த்வரித்துக்கொண்டு வரப்பண்ணுமவையிறே இவை. ஆனால் ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயத்$_3$லித்லம் வாராதோ என்னவேண்டா, ஒன்று ஜ்ஞாநத$_3$ஶையிலும் ஒன்று ப$_4$க்தித$_3$ஶையிலும் வருகையால்; ஏகத$_3$ஶையில் ஙரிலிறே ஸமவிகல்பம் வருவது; அன்றிக்கே, ஶேஷிக்கதிஶயகரமாகையாலே ஸாத்$_4$யமான கைங்கர்யஸமாநமாய், இதரஸாத$_4$நங்கள்போலன்றியே ப$_2$லவிளம்ப$_3$ாஸஹமாயிருக்குமென்றிறே ஸித்$_3$த$_4$ஸாத$_4$நத்துக்கு ஏற்றம்;

செய்துகொடுக்குமென்றுமிறே இதரஸாத$_4$நங்களிற்காட்டில் ஸித்$_3$த$_4$ஸாத$_4$நத்துக்கேற்றம்; ஸாத்$_4$யத்தில் ப்ராவண்யமடியாகவிறே இந்த ஸாத$_4$நபரிக்$_3$ரஹந்தன்னிலிழிகிறது; அவை இரண்டுமிவற்றுக்குமுண்டென்று கருத்து. எங்ஙனே என்னில் - மடலெடுக்கைமுதலான ப்ரவ்ருத்திகள் ஶேஷிக்கதிஶயகரங்களாகையாலே கைங்கர்யரூபஸாத்$_4$யத்துக்கு ஸமாநங்களா-யிருக்கையாலும், மடலூருதல் நோன்புநோற்குதல் செய்வனென்று துணிந்தபோதே, ஸர்வேஶ்வரன் த்வரித்துக் கொண்டுவந்து இவர்கள் காலிலே விழும்படி பண்ணிக்கொடுக்கை-யாலே ப$_2$லவிளம்ப$_3$ாஸஹங்களாயிருக்கையாலும், ஸித்$_3$த$_4$ஸாத$_4$நம்போலே இதரஸாத$_4$நங்க-

உடைத்தானதாய்" என்றபடி. (ப$_2$லவிளம்ப$_3$த்தை ஸஹியாதே) என்றது - "ஸத்$_3$வித்$_3$யாதி$_3$களைப்-போலே தே$_3$ஹாந்தரவிளம்ப$_3$த்தையும், அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநத்தைப்போலே தே$_3$ஹாவஸாந-விளம்ப$_3$த்தையும் (ஸஹியாது)" என்றபடி. (ஸாத்$_4$யத்தில் ப்ராவண்யமடியாக) என்றது - "ஸாத்$_4$யத்தில் உத்கடேச்சை$_2$யடியாக" என்றபடி. "ஸாத்$_4$யஸமாநத்வவிளம்ப$_3$ாஸஹத்வப்ரயுக்தோ-த்கர்ஷமும், ஸாத்$_4$யவிஷயக-உத்கடேச்ச$_2$ாப்ரயுக்த(ப்ரவ்ருத்தி)விஷயத்வமும் [ஆகிற] ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயஸாத்$_4$யம் இவற்றுக்கு விவக்ஷிதம்" என்கிறார் (அவையிரண்டும்) இத்யாதி$_3$. அத்தை ஸ்பு$_2$டீகரிக்கிறார் (எங்ஙனேயென்னில்) இத்யாதி$_3$நா. "பரிசர்யாஜநிதப்ரீதிவிஶிஷ்டேஶ்வரன் ஸாத்$_4$யம்; அதில் மிதோ$_2$விஶேஷணவிஶேஷ்யபா$_4$வத்தில் விநிக$_3$மநாவிரஹத்தாலே (1) ஈஶ்வர-ப்ரீதிஜநகபரிசர்யையாதல், (2) பரிசர்யாஜநிதேஶ்வரப்ரீதியாதல், (3) பரிசர்யாஜநிதப்ரீதிவிஶிஷ்-டேஶ்வரனாதல் ஸாத்$_4$யமாகையாலே, யதா$_2$யோக்$_3$யம் ஈஶ்வரனுக்கு ஈஶ்வரனாகிற ஸாத்$_4$யஸமாந-த்வமும், ப்ரவ்ருத்திரூபமான மடலெடுக்கை முதலானவற்றுக்கு தாத்$_3$ருஶகைங்கர்யஸமாநத்வமும் விவக்ஷிதம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கைங்கர்யரூபஸாத்$_4$யத்துக்கு) இத்யாதி$_3$.

93. [ஸாத்$_4$யஸமாநம்] என்கிறவிடத்தில், நித்யமுக்தருடைய கைங்கர்யம்போலே, கேவல-ப$_4$க$_3$வந்முகோ$_2$ல்லாஸாத$_4$ாயகத்வத்தால் வந்த ஸ்வரூபாநுரூபத்வத்தால் வந்த ஸாத்$_4$யஸாம்யம் விவக்ஷிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஶேஷிக்கு அதிஶயகரங்களாகை-யாலே) இத்யாதி$_3$யாலே. இத்தால், ப்ரேமத$_3$ஶையின்றியிலேயிருக்கப்பண்ணும் ஸித்$_3$தே$_4$ாபாய-வரணரூபஸ்வக$_3$தஸ்வீகாரம், (1) அநந்தத்வ (2) ஸ்தி$_2$ரத்வங்களாலே [ஸாத்$_4$யஸமாந]முமாய், விலம்ப$_3$ாஸஹமுமாய் இருந்ததேயாகிலும், ஸ்வார்த்த$_2$கைங்கர்யரூபாநர்த்த$_2$ஹேதுவாய்க் கொண்டு ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$மாயிருக்கையாலே, ஸ்வஸ்வீக்ருதமான ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயமும்கூட விருத்$_3$த$_4$ம் என்று ஸூசிதம். இத்தால், ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயமாகிலுமாம், அந்யோபாயமாகிலுமாம், ஸ்வரூபாநுரூபம் உபாதே$_3$யம், ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$ம் த்யாஜ்யம். ஆகையால், மடலூருதல் முதலானது ஸ்வரூபாநுரூபமாகையாலே உபாதே$_3$யமாகக்குறையில்லை என்கிறது. இப்படிச் சொல்லில், ஸ்வரக்ஷணார்த்த$_2$ஸ்வப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வரூபபாரதந்த்ர்யம், ஸ்வப்ரவ்ருத்திரூபமான மடலூருதல் முதலானதுகளில் அந்வயிக்குமளவில் குலைந்துவிடாதோ என்கிற ஶங்கையிலே யோஜநாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே [உபாயப்ரதிப$_3$ந்த$_4$க]) இத்யாதி$_3$யாலே. இந்த யோஜனையில் மடலூருகை முதலான ஸ்வப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயப$_2$லமான ஸாத்$_4$யப்ராவண்யகார்யங்களாய்க் கொண்டு, தத$_3$ாதி$_4$க்யஜ்ஞாபகங்களாய், உபேயாதி$_4$கா-ராத்மகங்களாயிருக்கையாலே ஸ்வரூபாநுரூபங்கள்; ஆகையாலே [உபாயப்ரதிப$_3$ந்த$_4$க]மாகாது என்று சொல்லுகிறது. (93)

அப்படியே இவையும் என்று ஸாத்4யஸமாநத்தை மேலே கூட்டியும் அருளிச்செய்வர். ஹேதுஸாம்யத்தால் இவையும் ஸித்3த4ஸாத4நம் { ஸாத4நமாம் – பா. } என்கிறார் மேல் [ஸாத்4யப்ராவண்யம்] இத்யாதி3யால். கைங்கர்யரூபஸாத்4யப்ராப்திப்ராவண்யமடியாகவிறே தத்3விளம்ப3ாஸஹமான ஸித்3த4ஸாத4நத்தில்

ஸிற்காட்டில் ஏற்றத்தையுடைத்தாய், ஸாத்4யப்ராவண்யமடியாக இவற்றிலிழிகிற ஆகாரமு-மொத்திருக்கையாலே. இத்தால் – ஸித்3தே4ாபாயத்தையொழியவும் இதுதானே கார்யம் செய்யவற்றுகையாலே, தத்ப்ரதிப3ந்த4கமென்னும் தூ3ஷணமில்லையென்றுகருத்து. அன்றிக்கே, [உபாயப்ரதிப3ந்த4கமாகாது] என்றத்தை இன்னமும் முக2பே4த3த்தாலே உபபாதி3க்கிறார். [ஸாத்4ய] இத்யாதி3வாக்யத்3வயத்தாலே. அதாவது – பால் மருந்தாமாப்போலே ஸாத்4யவஸ்து தானே ஸாத4நமாகையாலே, ஸாரஸ்யத்தில் ஸாத்4யத்தோடொத்திருக்குமென்றும், ஸாத்4யத்தை ப்ராபிக்குமளவில் காலவிளம்ப3த்தைப் பொறுது கடுக ப்ராபித்துவிடுமென்றுமன்றே ஸாத4நாந்தரத்திற்காட்டில் ஸித்3த4ஸாத4நத்துக்கேற்றம்; இப்போதிது சொல்லுகிறது, இவ்வாகாரத்3வயமும் ஸாத்4யப்ராவண்யஹேதுவாமென்று தோற்றுகைக்காக. இப்படியாகை-யாலே, தானடியாகவிளைந்து க்ஷணகாலவிளம்ப3ம் பொறாமல் துடிக்கும்படி முறுகடியிடுகிற ஸாத்4யப்ராவண்யமடியாகவிறே மடலெடுக்கை முதலான இஸ்ஸாத4நத்திலிழிகிறதென்கை. ஆகையாலே, ஏவம்பூ4தப்ராவண்யத்தின் முறுகுதலாலே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டுச்செய்கிற இப்ப்ரவ்ருத்திகள் உபாயம் மேல்விழுந்து கார்யம் செய்கைக்குடலாமித்தனையல்லது,

ஸித்3தே4ாபாயஸாம்யவிவக்ஷையால் "நாந்தரீயகதயா"(ஸ்ரீகுண.26) ப3ஹிதம். (இத்தால் ஸித்3தே4ாபாயத்தை ஒழியவும்) இத்யாதி3. 'உபாயஸாம்யேந உபாயத்வரூபப்ரக்ருதஹேதுரூபஸாக்ஷித:' என்று கருத்து. 'ஒரு கார்யத்திலே ப்ரத்யேகமவத்4ருதஸாமர்த்2யங்களானவற்றுக்கு மேளநஸ்த2லத்திலே 'ஸம்பே4தே3 நாந்யதரவையர்த்2யம்' என்கிற ந்யாயத்தாலே பரஸ்பரகார்யகரத்வப்ரதிப3ந்த4கத்வ-மில்லை' என்றபடி. '(ஸாத்4யம்) ஏகரூபமாகக்கொள்ளுகை உசிதம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே) இத்யாதி3. (முக2பே4த3ம்) = ஹேத்வந்தரம். (ஸாரஸ்யத்தில்) என்றது – பே4ாக்3யத்வத்தில் என்றபடி. [ஸாத்4யஸமாந]த்வம் = ஸாத்4யாபே4த3ம் விவக்ஷிதம். ஏதாத்3ருஶஸாத4நோத்கர்ஷம் அதிப்ரவ்ருத்யாபாத3கப்ராவண்யப்ரயோஜகம் என்று அருளிச்செய்கிறார் (இப்போது) இத்யாதி3. (இப்படியாகையாலே) என்றது – "ஸாத4நோத்கர்ஷம் ஏத்3ருஶப்ராவண்ய-ஹேதுவாகையாலே" என்றபடி. (முறுகடியிடுகிற) என்றது – "அத்யந்தம் தீவ்ரமான" என்றபடி.

93. [ஸாத்4யஸமாநம் விலம்ப3ாஸஹம்] இத்யாதி3வாக்யத்3வயத்துக்கு முந்தின யோஜனை. [ஸாத்4யஸமாநம்] என்றது – [ஸாத்4ய] த3ஶைபோலே ஸாத4நத3ஶையிலும் பே4ாக்3யமாயிருக்கும் என்றபடி. இப்படி கொள்ளுகிறது தா3ர்ஷ்டாந்திகம் சொல்லுகிற (மடலெடுக்கை முதலான) இத்யாதி3வாக்யஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்ற.

அதாவது – கைங்கர்யம் ப4க3வந்முகோ2ல்லாஸஹேதுவானாப்போலே (மடலெடுக்கை துடக்கமான) (ப்ரவ்ருத்தி)களும் ப4க3வந்முகோ2ல்லாஸஹேதுவாகையாலே,

(1) ஸாத்4யஸமாநத்வ-விலம்ப3ாஸஹத்வங்களாலே இதரஸாத4நங்களைப்பற்ற உண்டான ஏற்றமும்,

(2) [ஸாத்4யப்ராவண்யமடியாக] இழிகிற ஆகாரமும், ஆகிற இவையிரண்டும் மடலெடுக்கை துடக்கமான இவற்றுக்குமுண்டு என்றபடி. ஆக, த்3ருஷ்டாந்தமான இவ்வாக்யத்3வயத்துக்கும், தா3ர்ஷ்டாந்திகமான (மடலெடுக்கை முதலான) இத்யாதி3-

இழிகிறதும்; தத்3விக்3ரஹாநுப4வரூபகைங்கர்யப்ராவண்யத்தாலே இவற்றிலே இழிகையால், இவற்றையும் ஸித்3த4ஸாத4நமென்னலாம் என்று கருத்து. ஆக, ப4க்திபாரவஶ்யகார்யங்களான காமப4ஜநாதி3கள்

தத்ப்ரதிப3ந்த4கமாகாதென்று கருத்து. ஆக, [இவனுக்கு வைத4மாய்வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது] என்றுதுடங்கி இவ்வளவும்வர, பிள்ளைதிருநறையூர் அரையர் ப்ரவ்ருத்திவ்யாஜத்தாலே, ப4க3வத்ப்ரபந்நனுயிருந்தானேயாகிலும் உபேயபரனானவனுக்கு தத்3விஷயப்ராவண்யத்தால் வரும் ஸ்வதே3ஹத்யாக3ம் து3ஸ்த்யஜம், உபாயபு3த்3த்4யா அநுஷ்டி2தமல்லாமையாலே அதுதான் உபாயகோடியில் அந்வயியாது, வஸ்துக3த்யா அந்வயித்ததாகிலும் ப்ரேமபரவஶர்க்கு தோ3ஷாய அன்று. பு3த்3தி4பூர்வகமாக அநந்யோபாயத்வாதி3கள் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்திகள் தெளியக் கண்டவர்கள்பக்கலிலும் காண்கையாலே; இவைதான் அஜ்ஞாநமூலமேயாகிலும் ப்ரேமகார்ய-மான அஜ்ஞாநத்தாலே வந்தவையாகையாலே அதிஶ்லாக்4யங்கள், ஸித்3தோ4பாயப்ரதிப3ந்த4க-மாகாது; அவ்வளவன்றிக்கே, அத்தோடொக்கச் சொல்லலாம்படியன்றே இவற்றின் பெருமை என்று சொல்லுகையாலே உபேயாதி4காரத்தில் [தன்னைப் பேணுமை] என்று சொன்னவிது அநந்யஸாத4நத்வத்துக்குச் சேருமோ என்னும் அதிஶங்காபரிஹாரம் பண்ணப்பட்டது.
{அத்ராயம் ஸங்க்3ரஹ: -

உபாயப்ரதிப3ந்த4கத்வாப4ாவரூபஸாத்4யத்தோடே ஸங்க3மிப்பிக்கிறார் (ஆகையாலே) இத்யாதி3நா. ஶங்காபரிஹாரநிக3மநம் (ஆக இவனுக்கு) இத்யாதி3. "[பிள்ளை திருநறையூரரையர்] (வா-84) விஷயமாகவுண்டான ஶங்காபரிஹாரமாத்ரம் [இவனுக்கு வைத4மாய்](வா-86) இத்யாதி3-க்3ரந்த2த்துக்கு ப்ரயோஜநமன்று. பின்னை - உபேயபரனான ப4க3வத்ப்ரபந்நமாத்ரனுக்கு ஏவம்வித4[ப்ரவ்ருத்தி]விஷயஶங்காபரிஹாரம் ப்ரயோஜநமாக அபி4ப்ரேதம்" என்று [இவனுக்கு] என்கிற ஏகவசநத்தாலே வ்யஞ்ஜிதம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் ([பிள்ளை திருநறையூரரையர்] (வா-84)ப்ரவ்ருத்திவ்யாஜத்தாலே) என்று. [ஸாத்4யஸமாநம்] இத்யாதி3-வாக்யத்தினுடைய ப்ரத2மவ்யாக்2யாநாநுகு3ணமாக (அத்தோடொக்க) இத்யாதி3. (உபேயாதி4காரத்தில் [தன்னைப்பேணுமை] என்று சொன்ன) இத்யாதி3யால் :- "[இவனுக்கு வைத4மாய்] (வா-86) இத்யாதி3வாக்யங்களுக்கு [பிள்ளை திருநறையூரரையர் ... உடம்பை உபேக்ஷித்தார்](வா-84) என்கிற வாக்யத்தோடும், [தன்னைப்பேணுமையும்] (வா-85) என்கிற வாக்யத்தோடும் ஸங்க3தி" என்று ஸூசிதம். (93)

வாக்யதாத்பர்யத்வம் ஸித்3த4ம் என்று கண்டுகொள்வது. (இப்போது இது சொல்லுகிறது) என்றது, இந்த யோஜனையிலே, ஸாத்4ய-ஸமாநத்வவிலம்ப3ா-ஸஹத்வங்களாலே, ஸாத4நாந்தரங்களில் காட்டில் ஸித்3த4ஸாத4நத்துக்கு ஏற்றம் சொல்கிறது என்றபடி. (உபாயத்வாநுஸந்தா4நம்) என்று துடங்கி (பரிஹாராந்தரம்) என்னுமளவாக [ஸாத்4ய-ஸமாநம்] இத்யாதி3வாக்யத்துக்கு முன்னில் அரும்பத3மாகக்கொள்வது. [உபாயத்வா-நுஸந்தா4நம்] இத்யாதி3யில் முந்தின யோஜனை (தே3ஹத்யாக3ரூபப்ரவ்ருத்தியில் உபாயத்வாநுஸந்தா4நம்) என்றபடி. இரண்டாம் யோஜனை (ப4க3வத்3விஷயத்தில் உபாயத்வாநுஸந்தா4நம்) என்றபடி. [அநுஷ்டா2நமும், அநநுஷ்டா2நமும்] இத்யாதி3, ஒரு பரிஹாரம். [அநந்யோபாயத்வமும்] இத்யாதி3 பரிஹாராந்தரம். 'த4ர்மம்' என்றும், 'விரக்தி' என்றும் பர்யாயம். (93)

உபேயாந்தர்க3தமாய்க்கொண்டு, உபாயப்ரதிப3ந்த4கமாகாது என்றதாய்த்து. (93)

94. இப்படி ப்ரவர்த்தகமான இந்த ப்ராவண்யம் ஆத்மகு3ணக3ணகாரணமாயிருக்குமென்கிருர், [இவனுக்குப்பிறக்கும்] இத்யாதி3யால்.

94. இவனுக்குப் பிறக்கும் ஆத்மகு3ணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதா4நஹேது இந்த ப்ராவண்யம்.

ஸத்த்வகு3ணேந்மேஷமுடைய இவனுக்கு ஆசார்யாங்கீ3காரஹேதுவாக ப4க3வத்ப்ரஸாத3த்தாலே பிறக்கும்

நறையூர்க3ாத்ருலத்பூஜ்யஸ்தாத்3ருக்3க3ம்யரதோऽகி2ல: ।
(1) க3ம்யாதி4க்ருத் ப்ரபந்நோऽபி ஸ்வயத்நத்யஜநாக்ஷம: ॥
(2) க3திதீ4விரஹாத்3யத்நே க3திகோட்யப்ரவிஷ்டதா ।
(3) ப்ரவேஶேப்யத்ர நோ தே3ாஷோ யத்ந: ப்ரேமார்த்3ரசேதஸாம் ॥
(4) அதீ4ஜேऽபி ச யத்நே ஸ: ப்ரேமகார்ய இதீட்3யதே ।
(5) தஸ்மாந்ந ஸித்3தே4ாபாயஸ்ய ப்ரவ்ருத்தே: ப்ரதிப3ந்த4க: ॥
(6) கிந்து தத்ஸம இத்யுக்தியோக்3யதாருபபூ4மவாந் । } (93)

94. ஏவம்பூ4தமான ப்ராவண்யம் விஷயவைலக்ஷண்யாதீ4நமத்தனையன்றே, ஶமத3மாத்3யாத்மகு3ணங்களன்றே அதி4காரத்தை மினுங்குவிப்பதென்ன, அவைதன்னையுமிதுதானே உண்டாக்குமென்கிருர்மேல், [இவனுக்கு] என்றுதுடங்கி. "ஶமத3மநியதாத்மா", "அமாநித்வம்" இத்யாதி3யிற்சொல்லுகிறபடியே இச்சேதநனுக்குண்டாகத்தக்க ஆத்மகு3ணங்கள் தான் அநேக-

---

94. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஏவம்பூ4த ... ப்ராவண்யம்) இத்யாதி3. (விஷயவைலக்ஷண்யாதீ4நமத்தனையன்றே?) என்றது - "ப4க3வத்3விக்3ரஹஸௌந்த3ர்யஸாக்ஷாத்காரத்தால் வந்த மாத்ரமாய், ப2லப்ரதிப3ந்த4காப4ாவரூபமன்று" என்றபடி. (ஶமத3மாத்3யாத்மகு3ணங்களன்றே அதி4காரத்தை மினுங்குவிப்பது?) என்றது - ""நாவிரதோ து3ஶ்சரிதாந் நாஶாந்தோ நாஸமாஹித: । நாஶாந்தமாநஸோ வாபி ப்ரஜ்ஞாநேநைநமாப்நுயாத்" (கட2. 1-2-24) என்கிறபடியே ப2லப்ரதிப3ந்த4காப4ாவரூபங்களாய்க்கொண்டு ஶமத3மாதி3களன்றே (உபாயோபேயாதி4காரங்க)ளை உஜ்ஜ்வலமாக்குவது" என்றபடி. (அவை தன்னையும்) இத்யாதி3. இத்தால் :- (1) "ப்ராவண்யத்துக்கு (உபேயாதி4கார) த்வம் சொல்லிற்று கீழ்; இனி, இதுக்கு (உபாயோபேயாதி4கார)ப்ரயோஜகத்வம் சொல்லுகிறது" என்றும்; (2) "உபேயாதி4காரவிஶேஷபூ4த-அதிப்ரவ்ருத்திப்ரயோஜகத்வம் சொல்லிற்று கீழ்; இனி, தத3தி4காரபூ4தஶமாதி3ஹேதுத்வம் சொல்லுகிறது" என்றும் ஸங்க3தி ஸூசிதை. (இதுதானே) என்கிறவித்தால் ஸ்வயத்நத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. ("ஶமத3மநியதாத்மா") இத்யாதி3. "ஶமத3மநியதாத்மா ஸர்வபூ4தாநுகம்பீ விஷயஸுக2விரக்தோ ஜ்ஞாநதீ3ப்த: ப்ரஶாந்த:। அநியதநியதாந்யோ நைவ ஹ்ருஷ்டோ ந ருஷ்ட: ப்ரவஸித இவ கே3ஹே வர்த்ததே யஸ்ஸ முக்த:", "அமாநித்வம் அத3ம்பி4த்வம் அஹிம்ஸா க்ஷாந்திரார்ஜவம் । ஆசார்யோபாஸநம் ஶௌசம் ஸ்தை2ர்யம் ஆத்மவிநிக்3ரஹ: ॥ இந்த்3ரியார்த்தே2ஷு வைராக்3யம் அநஹங்கார ஏவ ச" (ப4.கீ3.13-7) இத்யாதி3களில் சொல்லுகிற ப்ரகாரத்தாலே என்றபடி. (ஆத்மகு3ணங்கள்) என்றது - ஆத்மோத்கர்ஷாவஹத4ர்மங்கள் என்றபடி. (எல்லாவற்றுக்கும்) என்றத்தைப்பற்ற (அநேகம்) என்றது. (ப்ரதா4ந)ம் என்கிற விஶேஷணம் அ(ப்ரதா4ந) வ்யாவர்த்தகமாகையாலே அ(ப்ரதா4ந)ங்களை த3ர்ஶிப்பிக்கிறுர் (அநுகூலஸஹவாஸ) இத்யாதி3நா. [அநுகூலர்] மூலத்திலே மேலே (வா-243,259)

முமுக்ஷுத்வமுக்தத்வாநுகு$_3$ணமான ஜ்ஞாநாத்$_3$யாத்மகு$_3$ணங்களெல்லாவற்றுக்கும், ப்ரகாஶப்ரத$_4$ாநஹேது ஸத்தாப்ரயுக்தமாய்த் துடிப்பிக்கும் இந்த ப$_4$க$_3$வத்ப்ராவண்யம். (94)

95. உக்தார்த்த$_2$ப்ரமாணோபாத$_3$ாநம் பண்ணுகிறர். ["மாற்பால்"] இத்யாதி$_3$யால்.

95. "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப", "பரமாத்மநி யோ ரக்த:", "கண்டு கேட்டுற்று மோந்து".

"மாற்பால் மனஞ்சுழி"த்த பின்பிறே "மங்கையர் தோள் கைவிட்ட"து; [பரமாத்மநி யோ ரக்த:] என்று பரமாத்மாவின்பக்கல் ரக்தி உண்டானுலிறே அபரமாத்மாக்கள்பக்கல் விரக்தி உண்டாவது; அந்த மிது$_2$நச்-

முண்டிறே; அவையெல்லாவற்றுக்குமிந்த ப்ராவண்யம் [ப்ரத$_4$ாநஹேது]வாகையாவது - அநுகூல-ஸஹவாஸஶாஸ்த்ராப்$_4$யாஸாசார்யோபதே$_3$ஶாதி$_3$களான ஹேத்வந்தரங்களிற் காட்டில் முக்$_2$ய-ஹேதுவாயிருக்கை. (94)

95. இவ்வர்த்த$_2$த்தில் ப்ரமாணோபாத$_3$ாநம் பண்ணுகிறர், ["மாற்பால்"] என்று துடங்கி. "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு - நூற்பால் மனம்வைக்க நொய்விதாம்" என்று - ஸர்வேஶ்வரன்பக்கலிலே ஹ்ருத$_3$யம் ப்ரவணமாக, பே$_4$ாக்$_3$யைகளான ஸ்த்ரீகளுடைய தோளோடேயணைகையில் நசையற்று, ப்ரமாணங்களிலே மநஸ்ஸைவைக்கவெளிதாமென்றும்; "பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோऽபரமாத்மநி" என்று - பரமாத்மாவின் பக்கலிலே ரக்தனுய்

இவற்றில் சொல்லுகிறது. (உபதே$_3$ஶாதி$_3$களான) என்கிற (ஆதி$_3$) ஶப்$_3$த$_3$ம் ஆஹாரஶுத்$_3$தி$_4$, ஜந்மாந்தரஸுக்ருதாதி$_3$களைச்சொல்லுகிறது. (ப்ரத$_4$ாந)ஶப்$_3$த$_3$ம் முக்$_2$யவாசி. முக்$_2$யத்வமாவது - (1) கார்யோத்பாத$_3$நஸாமர்த்$_4$யமும், (2) கார்யஸ்வரூபோத்கர்ஷப்ரயோஜகத்வமும். (94)

95. ("மால்") (மூ.திரு.14)இத்யாதி$_3$க்கர்த்த$_2$ம் (ஸர்வேஶ்வரன்) இத்யாதி$_3$. ("மால்") என்று பெரியோன், ("பால்") என்று இடம். இத்தையருளிச்செய்கிறர் (ஸர்வேஶ்வரன்பக்கலிலே) என்று. ("மனஞ்சுழிப்ப") என்கிறவிதுக்கர்த்த$_2$ம் (ஹ்ருத$_3$யம் ப்ரவணமாக) என்று. ("மங்கையர்") = யுவதிகளான ஸ்த்ரீகள். இத்தையருளிச்செய்கிறர் (பே$_4$ாக்$_3$யைகளான) இத்யாதி$_3$. (தோள் கைவிடுகை)யாவது - தோளோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கையில் ஆசையை விடுகை. 'மநஸ்ஸிலே நசை கிடக்க, கேவலம் கைவிடுகை அகிஞ்சித்கரம்' என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறர் (ப்ரமாணங்களிலே) இத்யாதி$_3$. இத்தால் ("மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப") என்கிற (ப்ராவண்ய)த்துக்கு

(1) ("மங்கையர் தோள் கைவிட்டு") என்கிற விரக்திஹேதுத்வமும்,

(2) ("நூற்பால்") என்கிற ஶ்ரவணோபயுக்த-அவத$_4$ாநரூபஶமவிஶேஷஹேதுத்வமும்

(3) ("நூல்") என்கிற ஶாஸ்த்ரத்தைப்பற்ற ப்ராத$_4$ாந்யமும் சொல்லிற்று.

("பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோऽபரமாத்மநி") என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (பரமாத்மாவின் பக்கலிலே) இத்யாதி$_3$. 'ஸித்$_3$த$_4$ஸாத்$_4$யஸமபி$_4$வ்யாஹாரே ஸித்$_3$த$_4$ம் ஸாத்$_4$யாயோபயுஜ்யதே' என்கிற ந்யாயத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறர் (அத்தாலே) இத்யாதி$_3$. "'நஞ்' தத$_3$ந்யவாசி" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (பரமாத்மேதரவிஷயத்தில்) என்றது. இத்தால் 'பூர்வோபாத்தப்ரமாணத்தில் ("மங்கையர்தோள்") என்கிறவிது ப்ரத$_3$ர்ஶநார்த்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே ("பரமாத்மநி") இத்யாதி$_3$வசநம் அநந்தரோபாத்தம்' என்று ஸூசிதம். ("ஒண்டொடியாள்") (திருவாய்.4-9-10)

சேர்த்தியைக்கண்டபின்னிறே இந்த ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களை ஒழிந்தது. (95)

96. ப்ராவண்யஹேதுகுகு3ணப்ரத4ாநங்கள் இன்னதென்கிறார், [ஆத்மகு3ணங்களில்] இத்யாதி3யால்.

96. ஆத்மகு3ணங்களில் ப்ரத4ாநம் ஶமமும் த3மமும்.

ஸ்வாதி4காராபேக்ஷிதஜ்ஞாநாத்3யாத்மகு3ணங்களில், அதி4காராந்வயப்ரத4ாநம் பா3ஹ்யகரணநியமநரூபமான ஶமமும், அந்த:கரணநியமநரூபமான த3மமும் என்கிறார்; "ஶாந்தோ தா3ந்த உபரதஸ்திதிக்ஷுஸ்

அத்தாலே பரமாத்மேதரவிஷயத்தில் விரக்தனானவனென்றும், "ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்ட சதிர்கண்டு - கண்டுகேட்டுற்று மோந்துண்டுழலுமைங்கருவிகண்ட இன்பம் தெரிவரிய அளவில்லாச் சிற்றின்பம் - ஒழிந்தேன்" என்று - பெரியபிராட்டியாரும் தேவருமாய் ஒருதே3ஶவிஶேஷத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற சேர்த்தியைக்கண்டு அங்கே ப்ரவணனாய், ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களில் விரக்தனானேனென்றும் ப4க3வத்ப்ராவண்யம் இதர-விஷயவிரக்திஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்டதிறே. (95)

---

96. ப4க3வத்ப்ராவண்யம் ஆத்மகு3ணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரத4ாநஹேதுவென்று ப்ரஸ்தா-வித்து, இதரவிஷயவிரக்திஹேதுத்வமாத்ரத்தில் ப்ரமாணங்களை த3ர்ஶிப்பிப்பானென் என்கிற

இத்யாதி3. இதுக்கர்த்த2ம் (பெரியபிராட்டியாரும்) இத்யாதி3. ("ஒண்") = தேஜிஷ்ட2மாயிருக்கிற, ("தொடி") = கைவளையையுடைய, நித்யாநபாயிநியான, ("திரு-மகளும்")= ஶ்ரீயும் என்றபடி. ("நிலாநிற்ப") என்றது "(நிலாவிக்கொண்டு) = நித்யவாஸம் பண்ணிக்கொண்டு இராநிற்ப" என்றபடி. இத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஒரு தே3ஶவிஶேஷத்திலே) இத்யாதி3நா. (ஒரு தே3ஶம்) = வைகுந்தநாடு. "கண்டசதிர்" = பார்த்துவைத்த வாய்ப்பு. ("திருமகளும்"), ("நீயும்") என்கிற ஸமுச்சயத்2வயார்த்த2ம் (சேர்த்தியை) என்று. முதல் ("கண்ட") என்கிறவிதுக்கு அர்த்த2ம் (கண்டங்கே ப்ரவணனாய்) என்று. ("கண்டு") = த3ர்ஶித்து, ("கேட்டு") = ஶ்ரவித்து, ("உற்று") = ஸ்பர்ஶித்து, ("மோந்து") = க்4ராணித்து, ("உண்டு") = ரஸித்து, ("உழலும்") = இதுவே யாத்ரையாயிருக்கும், ("ஐங்கருவி") = சக்ஷுராதி3பஞ்சகரணங்களாலே, ("கண்ட") = அநுப4விக்கப் பட்ட, ("இன்பம்") = ஸுக2த்தையும். இத்தால் ஐஹிகாமுஷ்மிக-ஐஸ்வர்யம் சொல்லிற்று. ("தெரிவரிய") = ஐந்த்3ரிய{?யி}காநுப4வத்தைப்பற்ற து3ர்ஜ்ஞேயமாய், ("அளவில்லா") = ப4க3வத3நுப4வத்தைப்பற்ற அளவிலியாய் {ஆதி4க்யமில்லாததாய்}, ("சிறு") = ஆத்மவஸ்துவைப்பற்ற வருமதாகையால் ஸ்வரூபத: பரிச்சி2ந்நமாயிருக்கிற ("இன்பம்") = ஸுக2த்தையும். இத்தால் கைவல்யம் சொல்லிற்று. ("ஒழிந்தேன்") விட்டேன் என்றபடி. இத்தையருளிச்செய்கிறார் ("ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களில் விரக்தனானேன்" என்றும்) இதி. ("மங்கையர் தோள்") என்கிறவித்தால் உபலக்ஷிதமாய் ("அபரமாத்மநி") என்று பரமாத்மேதரத்வரூபஸாமாந்யரூபேண ஶப்3த3மான இதரவிஷயங்களை ஐஸ்வர்யகைவல்யரூபவிஶேஷரூபத்தாலே இங்குச்சொல்லுகிறது" என்று உத்தரோத்தர-ப்ரமாணோபாத3ாநஶைலியாலே வ்யஞ்ஜிதம். (95)

96. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ப4க3வத்ப்ராவண்யம்) இத்யாதி3. "இதரவிஷயவிரக்திப்ரத4ாநை-யாகையாலே அப்ரத4ாநங்கள் ப்ரத4ாநாநுவர்த்திகளாகையாலே "ப்ரத4ாநே க்ருதம் ஶாஸ்த்ரம் ஸர்வத்ர க்ருதம் ப4வதி" என்கிற ந்யாயத்தாலே எல்லாத்துக்கும் ஹேதுவானமையிலே ப்ரமாணம் த3ர்ஶிதமாம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே விரக்திப்ராத4ாந்யஸித்3த்4யர்த்த2மாக அதினுடைய "ஶாந்தோ தா3ந்த:"

ஸமாஹித:", "ஶமத3மநியதாத்மா" இத்யாதி3ப்ரமாணஸித்3த4ங்களிறே இவை. (96)

ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறுர், [ஆத்மகு3ணங்களில் ப்ரத4ாநம் ஶமமும் த3மமும்] என்று, [ஶம]மாவது - அந்த:கரணநியமநம், [த3ம]மாவது - ப3ாஹ்யகரணநியமநம், "ஶமஶ்சித்த-ப்ரஶாந்திஸ்ஸ்யாத்3த3மஶ்சேந்த்3ரியநிக்3ரஹ:" என்னக்கடவதிறே. "க்ஷமா ஸத்யம் த3மஶ்ஶம:" என்கிறவிடத்தில் "த3மோ ப3ாஹ்யகரணநாமநர்த்த2விஷயேப்4யோ நியமநம்; ஶமோந்த:-கரணஸ்ய தத2ா நியமநம்" என்றிறே ப4ாஷ்யகாரருமருளிச்செய்தது; மாறிச்சொல்லுமிடமு-முண்டு. இந்த ஶமத3மங்கள் உண்டானவிடத்தில் அல்லாத கு3ணங்கள் தன்னடையே வருமாகை-யாலே, ப்ரத4ாநமான இவற்றுக்கு ஹேதுவென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் காட்டப்பட்டது என்று கருத்து. அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன விரக்திஹேதுத்வம், ஸகலாத்மகு3ணோத்பத்திக்கும் ஹேது-

---

(ப்3ரு.உ.4-4-23), "ஶமத3மநியதாத்மா", "ஶமத3மாத்3யுபேதஸ்ஸ்யாத்" (ப்3ர.ஸூ.3-4-27) இத்யாதி3களிலே ப்ரத2மோபாத3ாநாவக3மிதப்ராத4ாந்யகஶமத3மாத்மகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறுர் ("ஶம"மாவது) இத்யாதி3நா. உக்தார்த்த2த்தில் ப்ரமாணம் ("ஶமம் சித்தப்ரஶாந்திஸ்ஸ்யாத்") இத்யாதி3. இதற்கு கீ3தாப4ாஷ்யஸம்வாத3ம் ("க்ஷமா ஸத்யம்") இத்யாதி3. "பு3த்3தி4ர்ஜ்ஞாநம-ஸம்மோஹ: க்ஷமா ஸத்யம் த3மஶ்ஶம: । ஸுக2ம் து3:கம் ப4வோ ப4ாவோ ப4யஞ்சாப4யமேவ ச" (ப4.கீ3.10-4) என்கிற த3ஶமாத்4யாயக3தவசநவிஷயப4ாஷ்யத்தில்" என்றபடி. (தத2ா நியமநம்) என்றது - 'அநர்த்த2விஷயேப்4யோ நியமநம்' என்றபடி. இத்தால் 'இதரவிஷயவிரக்தியே ஶமத3மரூபையாகிறது என்னுமிடம் ஸித்3த4ம்' என்று ஸூசிதம்.

(1) இந்த்3ரியாந்தரங்களைப்பற்ற மநஸ்ஸு ப்ரத4ாநமாகையாலே இந்த்3ரியாந்தரநியமநத்தைப்பற்ற மநோநியமநம் ப்ரத4ாநமாகையாலே இங்கே ப்ரத2மநிர்தி3ஷ்டம் ("ஶம")ஶப்3த3ார்த்த2ம் மநோநியம-நமேயாகை உசிதம் . இப்படியானல் உபக்ரமப4ாஷ்யோக்தார்த்த2ாஶ்ரயணமுமாம். "ஶமோ த3மஸ்தபஶ்ஶௌசம் க்ஷாந்திரார்ஜவமேவ ச" (ப4.கீ3.18-42)என்கிற அஷ்டாத3ஶாத்4-யாயக3தவசநவிஷயப4ாஷ்யத்திலே "ஶமோ ப3ாஹ்யேந்த்3ரியநிக்3ரஹ: த3மோந்த:கரணநியமநம்" என்று இருந்தாலும் இங்கே ப்ரத4ாநோக்திப்ரகரணமாகையாலே "ஶமஶ்சித்தப்ரஶாந்திஸ்ஸ்யாத்" என்கிற நிர்வசநத்தாலும், உபக்ரமப4ாஷ்யஸ்த2மாகையாலும் ("ஶம")ஶப்3த3ம் ப்ரத4ாநபூ4தமநோ-நியமநார்த்த2கம் என்கையுசிதம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (மாறிச்சொல்லு-மிடமுமுண்டு) என்று. (உண்டு) என்கிறவித்தால் 'அது{=அத்தை} இங்கே ஆஶ்ரயிக்கை உசிதமன்று' என்று ஸூசிதம். இத்தால் 'ஆய்ப்படியிலே 'ப3ாஹ்யகரணநியமநரூபமான 'ஶம'மும், அந்த:கரண-நியமநரூபமான 'த3ம'மும்' என்று வ்யாக்2யாநம் 'ஶம'ஶப்3த3ப்ரத2மநிர்தே3ஶஸ்வாரஸ்யாநநுசிதம்' என்று கருத்து. "ஶமத3மநியதாத்மா ஸர்வபூ4தாநுகம்பீ விஷயஸுக2விரக்த:" என்றும், "ஶாந்தோ தா3ந்த: உபரத:" என்றும் ப்ரமாணங்களிலே ஶமத3மங்களுக்கும் விரக்திக்கும் அந்யோந்யபே4த3ம் நிர்தி3ஷ்டமாயிருக்கையாலே, ராக3ஹேதுஜ்ஞாநவிஶேஷஜநகவிஷயேந்த்3ரியஸந்நிகர்ஷநிரோத4நம் (ஶமத3மங்கள்) என்றும், 'தத்ப்ரயுக்தராகா3பா4வம் விரக்தி' என்றும் அவற்றுக்கு மிதோ2பே4த3ம் கொள்ளவேண்டுகையாலே இப்படி அபே4தா3வலோகநேந ப்ரமாணோபாத3ாநாபி4ப்ராயகத2நம் அநுசிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அன்றிக்கே கீழ்ச்சொன்ன விரக்திஹேதுத்வம்) இத்யாதி3. (1) "ப4ாவ்யம் விரக்த்யா ப்ரத2மம் முமுக்ஷோர்விஷயௌக4த:" என்று விரக்தி-ப்ராத4ாந்யமும், (2) "யத2ா க3ஜபதே3நாந்யத்பத3ம் ஸர்வம் விதீ4யதே । ஸர்வே த4ர்மாஸ்தத2ா ராஜந் விதீ4யந்தே ஹ்யஹிம்ஸயா" என்று அஹிம்ஸாப்ராத4ாந்யமும். (3) "அஷ்டாவாத்மகு3ணா:

97. இவையிரண்டாலும் வரும் ப்ரயோஜநவிஶேஷங்களை ஆரோஹணக்ரமத்தாலும், ப்ரதா4நப்ரயோஜநமான ப்ராப்யலாப4ஹேதுபரம்பரைகளை அவரோஹணக்ரமத்தாலும் அருளிச்செய்கிறார் மேல், [இவையிரண்டும்] இத்யாதி3யால்.

97. இவையிரண்டும் உண்டானால் ஆசார்யன் கைபுகுரும்; ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் கைபுகுரும்; திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈஶ்வரன் கைபுகுரும்; ஈஶ்வரன் கைபுகுந்தவாறே, "வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே" என்கிறபடியே ப்ராப்யபூ4மி கைபுகுரும்.

வென்னுமிடத்துக்கு உபலக்ஷணமாக்கி, இவ்வாத்மகு3ணங்களில் ப்ரதா4நமேதென்கிற ஶங்கையிலே, [ஆத்மகு3ணங்களில் ப்ரதா4நம் ஶமமும் த3மமும்] என்றருளிச் செய்தாராகவுமாம். (96)

97. இந்த ஶமத3மங்களுண்டானால் இவனுக்குண்டாகக்கடவ ப2லபரம்பரையை அருளிச் செய்கிறார் மேல், [இவை இரண்டும்] என்று துடங்கி. ப4க3வத்ப்ராவண்யமடியாகவரும் பரிபூர்ணமான ஶமத3மங்களைக் கீழ்ச்சொல்லிற்றேயாகிலும், இவ்விடத்தில் ஆசார்யாங்கீ3காரத்துக்கு பூர்வபா4வியானவளவிலே ஒதுக்கிச் சொல்லுகிறது. இந்த ஶமத3மங்கள் [இரண்டுமுண்டானால் ஆசார்யன் கைபுகுரு]கையாவது - இவ்வாத்மகு3ணம் கண்டுகந்து ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான

த3யா ஸர்வபூ4தேஷு க்ஷாந்திரநஸூயா" இத்யாதி3யாலும், "ஸர்வே வேதா3 ந தத்குர்யு: ஸர்வே யஜ்ஞாஶ்ச கே2சர ! ஸர்வதீர்த்தா2பி4ஷேகஶ்ச யத்குர்யாத் ப்ராணிநாம் த3யா" என்றும் த3யாப்ராதா4ந்யமும், (4) ("ஶமத3மநியதாத்மா") இத்யாதி3யாலே ("ஶமத3ம")ப்ராதா4ந்யமும் சொல்லுகையாலே ஆத்மகு3ணங்களிலே அந்யதர{?தம}த்துக்கு ஆவஶ்யகந்ஶ்ப்ரயோஜகப்ராதா4ந்யாநத்4யவஸாயஶங்கை உதிக்கக்கடவதாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் ("ப்ரதா4நம் எது?" என்கிற ஶங்கையிலே) இத்யாதி3. "அந்தர்பா3ஹ்ய:கரணங்களுடைய அநர்த்த2விஷயேப்4யோ நியமநரூபங்களான (ஶமத3ம)ங்கள் விரக்தி-அஹிம்ஸாதி3களுக்கு உபஜீவ்யங்களாகையாகிற வஸ்துஸாமர்த்2யஸசிவமான ("ஶாந்தோ தா3ந்த:"(ப்3ரு.உ.6-4)), ("ஶமத3மநியதாத்மா"), ("ஶமத3மாத்3யுபேத:") என்று ஶ்ருதி-ஸ்ம்ருதிஸூத்ரஸ்த2ப்ரத2மநிர்தே3ஶத்தாலே (ஶமத3ம)ப்ராதா4ந்யாத்4யவஸாயம் ஸுஶகம்; விரக்த்யாதி3ப்ராதா4ந்யம் கு3ணாந்தராபேக்ஷயா விவக்ஷிதம் என்று மூலாபி4ப்ரேதம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மகு3ணங்களில்) இத்யாதி3. (96)

97. உத்தரக்3ரந்தா2வதாரிகை (இந்த ஶமத3மங்கள்) இத்யாதி3. மூலத்திலே [இவையிரண்டும்] என்கிற 'இத3ம்'ஶப்3த3த்தாலே பூர்வ(வா-96)ப்ரக்ருதப4க3வத்ப்ராவண்யஹேதுகபரிபூர்ணஶமத3மவ்யக்திகளைப்பராமர்ஶிக்கில் அவை ஆசார்யோபதி3ஷ்டமூலமந்த்ரஜந்யாத்மயாதா2த்ம்யஜ்ஞாநாநுகு3ண-உபாயோபேயாதி4காரங்களாக உத்தரகாலபா4விகளாகையாலே அந்யோந்யாஶ்ரயம் ப்ரஸங்கி3க்கும்; ஆகையால் (இந்த) என்கிற 'இத3ம்'ஶப்3த3ம் ஶமத3மத்வாதி3நா தத்ஸஜாதீயஶ்ரவணோபயுக்தஶமத3மபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப4க3வத்ப்ராவண்யமடியாக) இத்யாதி3. (பூர்வபா4வியானவளவிலே) என்றது - "ஶ்ரவணோபயுக்தமாய் உபக்ரமாவஸ்த2மான ஶமாதி3வ்யக்தியிலே" என்றபடி. (ஒதுக்கி) என்றது - "தத்ஸஜாதீயவ்யக்திவிஶேஷத்திலே பர்யவஸிப்பித்து" என்றபடி. "ஶாந்தோऽநஸூயுஶ்ஶ்ரத்3த4ாவாந் கு3ர்வர்த்தா2ர்த்த2த்மஶ்ருத்திக: । ஶுசி: ப்ரியஹிதோ தா3ந்த: ஶிஷ்யஶ்சோபரதஸ்ஸுதீ4:" (பா4ரத.ஸம்.1-46) என்கிற வசநஸ்த2கு3ணாந்தரோபலக்ஷகம் ஶமத3மங்கள்; அத ஏவ [ஆசார்யலாப4ம் ஆத்மகு3ணத்தாலே]

ப்ரத4ாநகு3ணங்களான இவையிரண்டும், ஸத3ாசார்யப4க3வத்ப்ரஸாத3த்தாலே நிலைநிற்க உண்டாகப் பெற்றல், இவைகண்டுகந்து விஶேஷேண கடாக்ஷிக்கும் ஹிதைஷியான ஸத3ாசார்யன், ஸ்வாபி4மதார்த்த2த்தை உபதே3ஶிக்கும்படி கைபுகுரும்; இது ப்ரத2மாங்கீ3காரமல்லாமையால் ஸஹேதுகத்வதோ3ஷம் வாராது; முன்பு நிர்ஹேதுகமாக அங்கீ3கரித்தபின்பு, ஶமத3மாதி3 கண்டுகந்து விஶேஷமாக அங்கீ3கரிக்கையும் உண்டிறே. இத்தலையில் நன்மைகண்டுகக்கும் ஹிதைஷியான ஸத3ாசார்யன், ஜாத்யந்த4னுக்கு நிதி4 போல கைபுகுந்தவாறே, ஸ்வரூபாதி3ப்ரகாஶகமான மாணிக்கச்செப்பான திருமந்த்ரம், ஸ்வார்த்த2ா-

---

பெரிய திருமந்த்ரத்தை ஸார்த்த2மாக உபதே3ஶிக்கும்படி இவனுக்கு வஶ்யனுகை. "தஸ்மை ஸ வித்3வாந் உபஸந்நாய ஸம்யக் ப்ரஶாந்தசித்தாய ஶமாந்விதாய யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேத3 ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்த்வதோ ப்3ரஹ்மவித்3யாம்" என்று – ஶமத3மோபேதனும்க்கொண்டு

(வா-98) என்கிற உத்தரக்3ரந்த2ாநுரூப்யமும் க4டிக்கும் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (இவ்வாத்மகு3ணம்) இத்யாதி3. "பரிஶுத்3த4கு3ணோபேதம் விஶுத்3த4ாசாரதத்பரம் । விரதஞ்ச மஹாபாபாத் பித்ருத3ாராதி3பாலகம்॥ ஶாந்தம் த3ாந்தம் ருஜும் ஸௌம்யம் ப்ரணதம் ப4க3வத்பரம்। ஸந்தப்தஹ்ருத3யம் ப4க்த்யா, ஶக்த்யா ஸர்வார்த்த2ஸாத4கம் ॥ ப்ரியவாக்யம் மஹாபு3த்3தி4ம் ஸத்யம் குஶலபாணிகம் । ஏவமாதி3கு3ணோபேதம் ஶிஷ்யப4ாவேந ஸங்க3தம் ॥ ஸம்வத்ஸரம் தத3ர்த்த4ம் வா மாஸத்ரயமத2ாऽபி வா । பரீக்ஷ்ய விவிதே4ாபாயை: க்ருபயா நிஸ்ஸ்ப்ருஹோ வதே3த்" என்கிற இவற்றிலே "ஶாந்தம் த3ாந்தம் ... பரீக்ஷ்ய ... க்ருபயா" என்கிறவித்தால் 'ஸித்3த4ஸாத்4யஸமபி4வ்யாஹாரே ஸித்3த4ம் ஸாத்4யாயோபயுஜ்யதே' என்கிற ந்யாயத்தாலே ஶமாதி3ஶிஷ்யாத்மகு3ணத3ர்ஶநஹேதுகத்வம் உபதே3ஶோபயுக்த-ஆசார்யக்ருபைக்கு ப்ரதிபாதி3தம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச் செய்கிறுர் (கண்டுகந்து) என்று. "யோऽஸௌ மந்த்ரவரம் ப்ராத3ாத் ஸம்ஸாரோச்சே2த3ஸாத4நம்" (ப4ாரத்.ஸம்.3-5-4) என்கிறவிடத்திலே "ஸம்ஸாரோச்சே2த3ஸாத4நம்" என்கிறவித்தை உட்கொண்டு (ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான) என்றது. "ஸம்ஸாரார்ணவதாரக: க3திரஷ்டாக்ஷர:" (ப்ருஹத்3த4ாரீதே) என்னக்கடவதிறே. "மந்த்ரவரம்", "மந்த்ராணும் பரமோ மந்த்ர:" (நாரதீயகல்பம் அஷ்டா.1-11) என்கிறவித்தைபுட்கொண்டு (பெரிய) இத்யாதி3. "ப்ராத3ாத்" என்கிற உபஸர்க்க3லப்3த4ார்த்த2ம் (ஸார்த்த2மாக) இதி. (ஸார்த்த2மாக) என்றது – 'அபி4தே4யஸஹிதமாகவும் ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திரூபப்ரயோஜநஸஹிதமாகவும்' என்றபடி. "தஸ்மை ஸ வித்3வாந்" (மு.உ.1-2-12) இத்யாதி3ஶ்ருதிக்கர்த்த2ம் (ஶமத3மோபேதனும் கொண்டு) இத்யாதி3. "ஶம: சித்தப்ரஶாந்திஸ்ஸ்யாத்" என்கையாலே 'ப்ரஶாந்த'ஶப்3த3மே சித்த-ப்ரஶாந்திமத்3வாசியானாலும் 'சித்த' ஶப்3த3த்துக்கும் ப3ஹுவ்ரீஹிக்கும் அநுகு3ணமாக இங்கே 'ப்ரஶாந்த'ஶப்3த3ம் ப்ரஶாந்திமந்-மாத்ரபரம்; அத ஏவ ("ஶமாந்விதாய") என்கிற 'ஶம'ஶப்3த3ம் "ஶமோ த3மஸ்தபஶ்ஶௌசம்" என்கிறவிடத்திற்போலே ப3ாஹ்யேந்த்3ரியநியமநபரம்; ஆகவிறே 'ஶமோ ப3ாஹ்யேந்த்3ரியநியமநரூப:; ("ப்ரஶாந்தசித்தாய") இத்யந்த:கரணநியமநஸ்யோக்ததயா, பாரிஶேஷ்யாத்' என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகா-காரர் வ்யாக்2யாநம் பண்ணிற்று என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஶமத3மோபேதனும்) இதி. ("உபஸந்நாய") இத்யஸ்யாநந்தரம் ("ப்ரஶாந்தசித்தாய ஶமாந்விதாய") என்றிருக்கையாலே உபஸத்தியிலே ஶமத3மங்கள் காரணம்; "ஏவமாதி3கு3ணோபேதம் ஶிஷ்யப4ாவேந ஸங்க3தம்" என்று ஶிஷ்யப4ாவேந ஸங்க3தத்வத்தில் ஏவமாதி3கு3ணோபேதத்வம் ஹேது என்னுமிடம் ஸித்3த4ஸாத்4யஸமபி4வ்யாஹாரந்யாயஸித்3த4மிறே. 'இப்படி உபப்3ருஹ்மணஸ்வாரஸ்யாநுகு3ணமாக ஶ்ருத்யர்த்த2வர்ணநம் ந்யாய்யம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஶமத3மோபேதனும்க் கொண்டு உபஸந்நனவனுக்கு) என்று. 'ஶமத3மோபேதத்வம் உபதே3ஶயர்பந்தாநுவ்ருத்தஶாத3ம-

நுஸந்த4ாநபரனும்படி கைபுகுரும்; அர்த்த2ப்ரத4ாநமான திருமந்த்ரம் அநுஷ்ட2ாநபர்யந்தமாகக் கைபுகுந்த-வாறே, அதில் சமித்த "ஸ்ரீஸ்தநாப4ரண"மான ஈஶ்வரன் "இனிநான் போகவொட்டேன்" என்னும்படி கைபுகுரும்;

உபஸந்நனனவனுக்கிறே ப்3ரஹ்மவித்3யையை தத்த்வத: உபதே3ஶிக்கச்சொல்லிற்று. இந்த ஶ்ருதியில் ஆசார்யோபஸத்திக்குடலாகச்சொன்ன ஶமத3மங்களுக்கு, "ஏதேந ஶ்ரவணோபயுக்த-மவத4ாநம் விவக்ஷிதம் - நதூபாஸநோபயுக்தாத்யந்தேந்த்3ரியஜயாதி3:" என்றிறே ஶ்ருதப்ரகாஶி-காகாரர் வ்யாக்2யாநம் பண்ணிற்று. [ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் கைபுகுரு]கை-

---

விஶிஷ்டத்வம்; ("ப்ரோவாச") என்கிற உபஸர்க்க3ம் ஆத்3யஶப்3த3ஸமாநார்த்த2கம்; ("வச") த4ாது உச்சாரணார்த்த2கம்; இத்தால் ஆத்3யோச்சாரணரூப-உபதே3ஶம் லப்3த3ம் (அஷ்.1-3-2.கௌ.1) 'ச2ந்த3ஸி லுங்லங்லிட:' (அஷ்.3-4-6)என்று வித்4யர்த்த2த்திலே 'லிட்'ப்ரத்யயம்; ஆகவிறே '("ப்ரோவாச - ப்ர-ப்3ரூயாத்") இத்யர்த்த2:' இதி வேதா3ந்தஸாரே வ்யாக்2யாதம் என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகை என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபதே3ஶிக்கச் சொல்லிற்று) என்று. (தத்த்வத: உபதே3ஶிக்கை)யாவது - ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திரூபப்ரயோஜநாதி3களிலே யதா2ப்ரதிபத்தி-யுக்தனுய்க்கொண்டு உபதே3ஶிக்கை. "ஆசார்யகம் ராக3ப்ராப்தமானாலும் பக்ஷத: ப்ராப்த்யப4ாவ-விஷயத்தில் ப்ராபணார்த்த2ம் ("ப்ரோவாச") என்கிற விதி4" என்று கண்டுகொள்வது.

{அதோऽயம் "ஸ்நாத்வா பு4ஞ்ஜீத" இதிவந்நியமவிதி4: ; ந து "அஹரஹஸ்ஸந்த்4யாமுபாஸீத" இதிவத3பூர்வவிதி4: ; நாऽபி "ருதாவுபேயாத்" இதிவத்பரிஸங்க்2யாவிதி4: ; ராக3ப்ராப்தபோ4ஜநஸ்ய ஸ்நாநபூர்வகத்வம் விநாऽபி க்வசித்ஸம்ப4ாவ்யத்வாத், தாத்3ருஶஸம்ப4வபக்ஷேऽபி யதா2 ஸ்நாந-பூர்வகத்வம் நியம்யதே, ததா2 ஶமத3மாத்3யாத்மகு3ணலேஶயுக்தாதி4காரிணா ஆசார்யோபஸத்தௌ க்ருதாயாம், ஆசார்யஸ்ய ராக3த உபதே3ஶே ப்ரவ்ருத்த்யப்ராப்திபக்ஷேऽபி உபதே3ஶே ப்ரவ்ருத்தி: நியம்யதே . "விதி4ரத்யந்தமப்ராப்தௌ நியம: பாக்ஷிகே ஸதி । தத்ர சாந்யத்ர ச ப்ராப்தௌ பரிஸங்க்2யா விதீ4யதே" இதி ஹி ந்யாயவித3:}.

""ப்ரஶாந்தசித்தாய ஶமாந்விதாய" என்கிறவிடத்தில் ஶமத3மமாத்ரம் ஶ்ருதமாயிருக்க ஆசார்யாங்-கீ3காரத்துக்கு பூர்வப4ாவியானவளவிலே ஒதுக்கிச்சொல்லுகைக்கு ப்ரமாணமான இடமென்ன? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இந்த ஶ்ருதியில் இத்யாதி3).

""ஏவமாதி3கு3ணோபேதம்" இத்யாதி3வசநத்திலே ஶிஷ்யனுடைய ஶமதமங்கள் ஶிஷ்யனிடத்திலே வஸ்து{தஸ்}ஸத்தாய்க்கொண்டு ஆசார்யோபஸத்தியிலே ஹேது; ஆசார்யனாலே ஜ்ஞாதமாய்க்கொண்டு ஶிஷ்யாங்கீ3காரௌபயிகாசார்யப்ரீதிஹேது" என்னுமிடம் பூர்வோபத3ர்ஶிதந்யாயலப்3த4ம்; இவ்வர்த்த2த்தை (ஆத்மகு3ணம் கண்டுகந்து) என்றும், (ஆசார்யோபஸத்திக்கு உடலாகச்சொன்ன ஶமத3மங்களுக்கு) என்றும் அருளிச்செய்தார்" என்று கண்டுகொள்வது. (ஶமத3மங்களுக்கு) என்றது - "ஶமத3மவாசகங்களான 'ப்ரஶாந்த','ஶம' ஶப்3த3ங்களுக்கு" என்றபடி. அன்றிக்கே, (வ்யாக்2யாநம்) என்றது "'ஸ்வரூபவ்யாக்ரியா' என்றும், 'ஶமத3ம' ஶப்3த3ங்கள் யதா2ஶ்ருதார்த்த2கங்கள்" என்னவுமாம். "ஒதுக்கிச்சொல்லுகைக்கு நியாமகமான பூர்வோக்த(அந்யோந்யாஶ்ரயம்) "அதோ நிருப்யஸம்பாத்3யைஸ்தந்நிரூபணாத்ப்ராகே3வ விஶிஷ்டத்வம் அநுபபந்நம்" என்கிற ஶ்ருத-ப்ரகாஶிகையிலே வ்யஞ்ஜிதம் என்று கண்டு கொள்வது. இப்படி இந்த ஶ்ருதப்ரகாஶிகாஸூக்தியே துல்யந்யாயேந இங்கு இப்படி ஒதுக்கிச் சொல்லுகைக்கு நிதா3நம் என்று கருத்து.

ஸ்வதந்த்ரனுன ஈஸ்வரன் பரதந்த்ரனும்படி கைபுகுந்தவாறே. "மற்றது"வான "வைகுந்தமாநகர்" "கையதுவே" என்று இதரவ்யாவ்ருத்தமுக்தப்ராப்யபூ$_4$மியான பரமபத$_3$ம், "பொன்னுலகாளீரோ" என்று தானுகந்தார்க்குக் கொடுக்கும்படி கைபுகுரும். (97)

யாவது "தந்மந்த்ரம் ப்$_3$ராஹ்மணுதீ$_4$நம்" என்று – திருமந்த்ரம் ஆசார்யாதீ$_4$நமாகையாலே, உபதே$_3$ஷ்டாவானவன் கைபுகுந்தவாறே, தது$_3$பதே$_3$ஶமுக$_2$த்தாலே ஸார்த்த$_2$மாக இவன் நெஞ்சிலே ப்ரதிஷ்டி$_2$தமாகை. – "ப்$_3$ரஹ்மவித் ப்$_3$ராஹ்மணுே விது$_3$:" என்கையாலே – "ப்$_3$ராஹ்மணுதீ$_4$நம்" என்கிறவிடத்தில், 'ப்$_3$ராஹ்மண'ஶப்$_3$த$_3$த்தால் ஆசார்யனேச் சொல்லு–கிறது. [திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈஸ்வரன் கைபுகுரு]கையாவது "மந்த்ராதீ$_4$நம் ச தை$_3$வதம்" என்று – திருமந்த்ரம் இட்டவழக்காயிருக்குமவனுகையாலே, அர்த்த$_2$ஸஹிதமாக அது கைபுகுந்தவாறே, தத்ப்ரதிபாத்$_3$யனுன தான் இவனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகேஷ்ட–ப்ராப்திக்கு ப்ராபகனுகை. [ஈஸ்வரன் கைபுகுந்தவாறே, "வைகுந்த மாநகர் மற்றது கையதுவே" என்கிறபடியே ப்ராப்யபூ$_4$மிகைபுகுரு]கையாவது "தை$_3$வாதீ$_4$நம் ஜக$_3$த் ஸர்வம்" என்று உப$_4$யவிபூ$_4$தியும் ஈஸ்வரனிட்டவழக்காகையாலே, அவன் ப்ராபகனுய்க்கைபுகுந்தவாறே, ப்ராப்யபூ$_4$மியான ஸ்ரீவைகுண்ட$_2$ம் இவனுக்கு அத்யந்தஸுலப$_4$மாகை. (97)

("தை$_3$வாதீ$_4$நம் ஜக$_3$த்ஸர்வம் மந்த்ராதீ$_4$நம் து தை$_3$வதம் । தந்மந்த்ரம் ப்$_3$ராஹ்மணுதீ$_4$நம்") (விஹகே$_3$.ஸம்.பட.22) என்கிற வசநார்த்த$_2$த்தை உத்பத்திக்ரமேண [ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே] இத்யாதி$_3$வாக்யம் ப்ரதிபாதி$_3$க்கிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச் செய்கிறுர் ("தந்மந்த்ரம்") இத்யாதி$_3$. 'ப்$_3$ராஹ்மண' ஶப்$_3$த$_3$ம் ஜாதிவாசியாயிருக்க, ஆசார்யவாசித்வம் எங்ஙனே? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறுர் ("ப்$_3$ரஹ்மவித்") இத்யாதி$_3$. ("ப்$_3$ரஹ்ம") = 'பரம் ப்$_3$ரஹ்ம, வேத$_3$ாம்ஶ்ச, வேத$_3$' இதி ("ப்$_3$ரஹ்மவித்"). 'ஸ 'ப்$_3$ராஹ்மண'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ இதி ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$தத்த்வவிதே$_3$ா விது$_3$:' இத்யர்த்த$_2$:. 'பஶ்ய ம்ருகே$_3$ா த$_4$ாவதி' இத்யாதி$_3$களில் போலே வாக்யார்த்த$_2$மே கர்மகாரகமாகையாலே 'ப்$_3$ரஹ்மவித் - ப்$_3$ராஹ்மண:' என்று ப்ரத$_2$மாவிப$_4$க்தி இருக்கிறது. 'ப்$_3$ராஹ்மண'ஶப்$_3$த$_3$ம் "தத$_3$தீ$_4$தே தத்$_3$வேத$_3$" (அஷ்டா. 4-2-59) என்கிற ஸூத்ரவிஹிதவேதி$_3$த்ருவாசக'ஞ'ப்ரத்யயாந்தம்' என்று நிர்வசநக்$_3$ரந்த$_2$ாபி$_4$ப்ராயம் என்று கருத்து. '("மந்த்ரம் ப்$_3$ராஹ்மணுதீ$_4$நம்") என்று மந்த்ரக$_3$ததாத$_3$தீ$_4$ந்யப்ரதியோகி$_3$த்வலிங்க$_3$த்தாலும் "ஆசிநோதி ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த$_2$ாந்" என்கிற 'ஆசார்ய'ஶப்$_3$த$_3$யோக$_3$ார்த்த$_2$ப்ரத்யபி$_4$ஜ்ஞையாலும் இந்த ("ப்$_3$ராஹ்மண")ஶப்$_3$த$_3$ம் ஆசார்யபரம்' என்றபடி. '("தை$_3$வத") ஶப்$_3$த$_3$ம் ப$_2$லப்ரத$_3$வாசகம்' என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச் செய்கிறுர் (அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வக) இத்யாதி$_3$. இத்தால் 'திருமந்த்ரத்தினுடைய அர்த்த$_2$ாநுஸந்த$_4$ாநம் உ$_3$பாயாதி$_4$காரகோடிக$_4$டிதம்' என்றபடி. ("வைகுந்த மாநகர்")(திருவாய்.4-10-11) = ஸ்ரீவைகுண்ட$_2$மஹாநக$_3$ரம், ("மற்றது கையதுவே") = இதரவ்யாவ்ருத்தமாக கரஸ்த$_2$ம் போலே அத்யந்தஸுலப$_4$ம் என்று திருவாய்மொழிக்கர்த்த$_2$ம். 'இத்தை மூலத்திலே அருளிச் செய்கிறுர் [ப்ராப்யபூ$_4$மி] இத்யாதி$_3$நா' என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச் செய்கிறுர் ("தை$_3$வாதீ$_4$நம்") இத்யாதி$_3$நா. '("ஸர்வ")ஶப்$_3$த$_3$ம் லீலாபே$_4$ாக$_3$விபூ$_4$தித்வ–ரூபப்ரகாரகார்த்ஸ்ந்யபரம்' என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (உ$_3$ப$_4$யவிபூ$_4$தியும்) என்றது. (97)

---

97. வர்ணரூபப்$_3$ராஹ்மணத்வம், திருமந்த்ரோபதே$_3$ஶத்துக்கு அதி$_4$காரமாகில், அதி$_4$க்ரு–தாதி$_4$காரத்வம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி 'ப்$_3$ராஹ்மண'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிறுர் (ப்$_3$ரஹ்மவித்) இத்யாதி$_3$யாலே. (97)

98. ப்ராப்யலாப4ம் ப்ராபகத்தாலே; ப்ராபகலாப4ம் திருமந்த்ரத்தாலே; திருமந்த்ர-லாப4ம் ஆசார்யனாலே; ஆசார்யலாப4ம் ஆத்மகு3ணத்தாலே.

98. பரமபத3ப்ராப்திரூபப்ராப்யலாப4ம், இத்தை ப்ராபிக்கும் ஸ்வதந்த்ரோபாயமான நியந்தாவாலே உண்டாம். இந்த ஸ்வதந்த்ரப்ராபகலாப4ம், 'நமஃ'ஶப்3த3'சரண'ஶப்3த3ங்களாலே தத்ப்ரகாஶகமான திருமந்த்ரத்தாலே

---

98. இப்படி ஶமத3மங்களுண்டாகவே உத்தரோத்தரம் இவையெல்லாம் ஸித்3தி4க்கும் ப்ரகாரத்தை ஆரோஹக்ரமத்தாலே அருளிச்செய்து, இதில் யாதொன்றுக்கு யாதொன்று ஹேது-வாகச் சொல்லிற்று அது நியதமென்னுமிடத்தை அவரோஹக்ரமத்தாலே அருளிச்செய்கிறார், [ப்ராப்யலாப4ம்] இத்யாதி3யாலே. இதுதனக்கு ப்ரயோஜநம் இந்த ஹேதுபரம்பரையில் ப்ரத2ம-ஹேது ஶமத3மங்களாகையாலே, அவஶ்யம் இவையிரண்டும் இவனுக்கு உண்டாகவேணு-மென்கை. ஈஶ்வரனே ப்ராபகனாகையாலே, ப்ராப்யலாப4ம் ஈஶ்வரனாலே என்கிற ஸ்த2ாநத்திலே

---

98. (ஆரோஹக்ரமம்) பூர்வபூர்வம் காரணகீர்த்தநாநந்தரம் உத்தரோத்தரம் கார்யகீர்த்தநம்; கார்யகீர்த்தநாநந்தரம் காரணகீர்த்தநம் (அவரோஹக்ரமம்). இங்கே

(I) "ஏவமாதி3கு3ணோபேதம்" என்று அந்வயமும், "ந மத்தோந்மத்தபதிதா5பி4ஶஸ்தக்ரூரநாஸ்திகா: । நாநர்த்தி2நோ ந சாஜ்ஞாதா: கர்த்தவ்யா மந்த்ரகா3மிந:"(பா4ரத்3.ஸம்.1-47) என்று வ்யதிரேகமும்,

(II) "க்ருபயா நிஸ்ஸ்ப்ருஹோ வதே3த்" என்று அந்வயமும், "ந ப்ரஸீத3தி வை வித்3யா விநா ஸது3பதே3ஶத:" என்று வ்யதிரேகமும்,

(III) "க3திரஷ்டாக்ஷரோ ந்ருணாம்" என்று அந்வயமும், "ந மந்த்ரோஷ்டாக்ஷராத்பர:" என்று வ்யதிரேகமும், (IV) "அபவர்க்க3ப்ரதோ3ா ஹரி:" என்று அந்வயமும், "ஸம்ஸாரார்ணவமக்3நாநாம் விஷயாக்ராந்தசேதஸாம் । விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சித3ஸ்தி பராயணம்"(வி.த4.1-59) என்று வ்யதிரேகமும் ப்ரமாணஸித்3த4மாகையாலே, 'இவற்றினுடைய கார்யகாரணபா4வம் நியதம்; இவற்றுக்கு வைகல்பிககாரணாந்தரமில்லை' என்று ஸித்3த4ம். 'இந்நியமம் 'ம்ருத்பிண்ட3ஜந்யோ க4ட:, க4டஜநகோ ம்ருத்பிண்ட3:' என்கிற புநருக்தி-வஶத்தாலே க4டம்ருத்பிண்ட3ங்களுடைய கார்யகாரணபா4வநியமம் போலே ஆரோஹாவரோஹ-க்ரமயுக்தவாக்யத்3வயத்தாலே விவக்ஷிதம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இதில் யாதொன்றுக்கு) இத்யாதி3. 'இப்படி ஆத்மகு3ணாசார்யலாபா4தி3களுடைய நியதகார்யகாரண-பா4வகத2நப2லம் இன்னது' என்கிறார் (இது தனக்கு ப்ரயோஜநம்) இத்யாதி3நா. (இதுதனக்கு) என்றது – 'ஆரோஹாவரோஹக்ரமபரவாக்யத்3வயத்தாலே அருளிச்செய்தவிதுக்கு' என்றபடி. [ப்ராப்யலாப4ம்] இத்யாதி3மூலத்திலே "தை3வாதீ4நம்" இத்யாதி3ஶ்லோகார்த்த2ம் ஸக்ரமமாக விவக்ஷிதம். "'முக்2யஸ்ய நிர்விஶேஷணஶப்3தோ3ாந்யேஷாம் விஶேஷத:' (ஸ்காந்தே3) என்கிற ந்யாயத்தாலே "தை3வாதீ4நம் ஜக3த்ஸர்வம் மந்த்ராதீ4நம் து தை3வதம்" என்கிற ஶ்லோகஸ்த2-'மந்த்ர'ஶப்3த3ம் திருமந்த்ரபரம்' என்று திருவுள்ளம்பற்றி [திருமந்த்ர]ஶப்3த3ப்ரயோக3ம் பண்ணிற்று. 'ஆரோஹாவரோஹக்ரமயுக்தவாக்யத்3வயத்திலே [ஈஶ்வர-ப்ராபக]ஶப்3த3ங்களுக்கு வ்யதிகரநிர்தே3ஶநியாமகம் இன்னது' என்கிறார். (ஈஶ்வரனே ப்ராபகனாகையாலே) இத்யாதி3நா. (ஈஶ்வரனே) என்கிற அவதா4ரணத்தாலே பெரியபிராட்டியார்முதலானாரும் உபாஸநப்ரப்4ருதிகளும் வ்யவச்சி2ந்நங்கள். இதுதான் புருஷகாரோபாயவைப4வப்ரகரணத்திலும் உபாயாந்தரதோ3ஷ-ப்ரகரணத்திலும் ஸ்பஷ்டம். [வா.115-141] மூலத்திலே [ஆசார்யலாப4ம் ஆத்மகு3ணத்தாலே] என்கிற விடத்தில் [ஆத்மகு3ணத்தாலே] என்கிற ஏகவசநம் ஜாத்யேகத்வபரம்; ப்ரகரணத்தாலே

உண்டாம். இந்த ஸங்க்3ரஹவிவரணரூபமந்த்ரலாப4ம், ஸ்வார்த்தோ2பதே3ஶியான ஸதா3சார்யனாலே உண்டாம். [ப்ராபகலாப4ம்] என்று மந்த்ரார்த்த2த்தை விஶேஷிக்கையாலே, ஸ்வார்த்தோ2பதே3ஷ்ட்ருத்வப்ராதா4ந்யம் தோற்றுகிறது; "க3ரியாநர்த்த2தோ கு3ரு:" என்றிறே ப்ரமாணம். இந்த ஸதா3சார்யலாப4ம் தத்ப்ராவண்ய-ஹேதுகஶமத3மரூபமான ஆத்மகு3ணத்தாலே உண்டாம். ஆக, ஶமத3மஹேதுசரமஸாத்4யப்ராதா4ந்யமும், ப்ராப்யலாப4ஹேதுப்ரத4நப்ராதா4ந்யமும். உப4யக்ரமத்தாலும் சொல்லப்பட்டது. (98)

99. இந்த ஶமத3மரூபையான விரக்தி, போ4க3மோக்ஷாபி4லாஷிகள் எல்லார்க்கும் வேணுமென்கிறார், [இதுதான்] இத்யாதி3யால்.

99. இதுதான் ஐஶ்வர்யகாமர்க்கும், உபாஸகர்க்கும், ப்ரபந்நர்க்கும் வேணும்.

ஆட்தாங்கீ3காரஹேதுவான இவ்விஷயவிரக்திதான் க்ஷுத்3ரப்ரயோஜநார்த்தி2களான ஐஶ்வர்யகாமர்க்கும்,

---

[ப்ராபகத்தாலே] என்றருளிச்செய்தது. (98)

99. இந்த ஶமத3மாதி3கள்தான் போ4க3மோக்ஷகாமரெல்லார்க்கும் வேணுமென்கிறார், [இதுதான்] என்று துடங்கி. ஐஶ்வர்யகாமர்க்கு ஶப்3த3ாதி3போ4க3மே புருஷார்த்த2மாகிலும், தத்ஸாத4நாநுஷ்டா2நத3ஶையில் ஶமத3மாதி3கள் வேணும்; "இந்த்3ரியாணி புரா ஜித்வா ஜிதம் த்ரிபு4வநம் த்வயா", "படிமன்னு பல்கலன் பற்றோடறுத்து ஐம்புலன் வென்று"(திருவாய்.4-1-9) என்னக்கடவதிறே. "ஐம்புலன்வென்று" என்றது - மநோநியமநத்துக்குமுபலக்ஷணம். உபாஸகர்க்கு வித்3யாங்க3தயா ஶமாதி3 வேணும்; "தஸ்மாதே3வம்விச்சா2ந்தோ தா3ந்த உபரதஸ்-

---

ஶமத3மாதி3ரூபவிஶேஷபரமாயிருக்கும், [ஆத்மகு3ண]ஶப்3த3ம். (98)

99. "அத்தைப்பராமர்ஶிக்கிற [இதுதான் ஐஶ்வர்யகாமர்க்கும்] என்கிற [இதுதான்]ஶப்3த3மும் ஜாத்யேகத்வபரமாய், ஶமத3மாதி3ரூபவிஶேஷபரமாயிருக்கும்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிறார் (இந்த ஶமத3மாதி3கள்தான்) இத்யாதி3. [உபாஸக]ஶப்3த3ம் கைவல்யார்த்தி2களையும் சொல்லுகிறது. "ஐந்த்3ரியிகஶப்3த3ாதி3விஷயாநுப4வமான ஐஶ்வர்யத்தை இச்சி2க்குமவர்க்கு இந்த்3ரியநியமநம் வ்யாஹதம்" என்னும் ஶங்கையை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஐஶ்வர்ய-காமர்க்கு ஶப்3த3ாதி3போ4க3மே) இத்யாதி3. "(1)ஸாத4நாநுஷ்டா2ந (2)ஸாத்4யாநுப4வரூபத3ஶா-பே4தே3ந (1)இந்த்3ரியநியமந (2)தத3ப4ாவங்களுக்கு மிதோ2 வ்யாஹதியில்லை" என்றபடி.

("இந்த்3ரியாணி") (ரா.யு.114-18) இத்யாதி3. இது ராவணவதா4நந்தரம் ராவணம்ப்ரதி மந்தோ3தா3ரீவிலாபவாக்யம்.

(1) இவ்விடத்தில் ப3ஹுவசநாந்தமான ("இந்த்3ரிய")ஶப்3த3ம் அந்தரிந்த்3ரியமான மநஸ்ஸையும் ப3ஹிரிந்த்3ரியமான ஶ்ரோத்ராதி3களையும் சொல்லுகையாலே ("ஜித்வா") என்கிற ஜயமும் ஶமத3ம-ரூபமாகிறது.

(2) 'த்வா'ப்ரத்யயத்தாலே அதுக்கு ("த்ரிபு4வநஜய")ஶப்3தி3தமான ஐஶ்வர்யத்தைக்குறித்து ஹேது-த்வம் சொல்லிற்று என்று கருத்து.

("படி") இத்யாதி3 :- "("படி") = ஶரீரத்திலே ("மன்னு") = த4ரிக்கிற("பல்கலன்") = ஆப4ரணங்களை ("பற்றோடு") = ருசியோடேகூட ("அறுத்து") = த்யஜித்து ("ஐம்புலன்வென்று") = பஞ்சேந்த்3ரியங்-களை ஜயித்து" என்றபடி. (வித்3யாங்க3தயா) என்றது " வித்3யாரூபகரணஶரீரநிஷ்பாத3கதயா" என்றபடி. ("தஸ்மாத்") இத்யாதி3. "இவ்விடத்திலே ("பூத்வா") என்கிற ('த்வா')ப்ரத்யயத்தாலே

அநந்யப்ரயோஜநராயும் அந்யஸாத4நரான உபாஸகர்க்கும், அநந்யப்ரயோஜநருமாய் அநந்யஸாத4நருமான ப்ரபந்நர்க்கும் உபாஸ்தியோக்3யதாஜ்ஞாநவைஶத்3யாத்3யநந்யபே4ாக்3யத்வஸித்3த்4யர்த்த2மாக அவஶ்யம் வேணும். உப4யர்க்கு உபாஸநாங்க3மாக வேணுமே. ப்ரபந்நர்க்கு உபேயாநுகு3ணமாக வேணும். (99)

திதிக்ஷுஸ்ஸமாஹிதோ பூ4த்வாऽऽத்மந்யேவாத்மாநம் பஶ்யேத்", "புன்புல வழியடைத்து அரக்கிலச்சினை செய்து நன்புலவழி திறந்து ஞானநற்சுடர்கொளீஇ"(திருச்ச.விரு.76) என்னக்கடவதிறே. ப்ரபந்நர்க்கு அதி4காரார்த்த2மாக ஶமாதி3 வேணும்; "ஏகாந்தீ து விநிஶ்சித்ய தே3வதாவிஷயாந்தரை: | ப4க்த்யுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ணப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஸாத4ந:", "அடக்கரும் புலன்களைந்தடக்கியாசையாமவை தொடக்கறுத்து வந்துநின் தொழிற்கணின்ற வென்னை"(திருச்ச.விரு.95) என்னக்கடவதிறே. (99)

ஶமத3மாதி3களுக்கு வித்3யாங்க3த்வம் சொல்லிற்று" என்று கருத்து. "பஶ்யேத்" என்கிற 'லிங்' பாட2மே ப4ாஷ்யாதி3களிலே ப்ரசுரம்; க்வசித் "பஶ்யதி" என்று 'லட்' பாட2முமுண்டு, அர்த்த2ம் ஸமாநம். ("புன்") இத்யாதி3. ("புன்") = ஹேயமான. ("புல") = விஷயங்களுடைய. ("வழி") = மார்க்க3த்தை. ("அடைத்து") = நிரோதி4த்து. ("அரக்கிலச்சினைசெய்து") = ஜதுமுத்3ரயா முத்3ரித்து. ("நன்") = நன்றான. ("புல") = விஷயங்களுடைய. ("வழி") = மார்க்க3த்தை. ("திறந்து") = உத்க4ாடித்து. ("ஞானம்") = ஜ்ஞாநமாகிற. ("நற்சுடர்) = ஸமீசீநப்ரகாஶத்தை. ("கொளீஇ") = மிகவுண்டாக்கிக்கொண்டு என்றபடி. இங்கு ("அடைத்து"), ("செய்து") என்கிற 'த்வா'ப்ரத்யயத்தாலே இந்த்3ரியஜயத்துக்கு ("ஞானநற்சுடர்")ஸம்ப்3தி3தவித்3யாங்க3த்வம் சொல்லிற்று என்று கருத்து.

(ப்ரபந்நர்க்கு) இத்யாதி3. (ப்ரபந்நர்க்கு) என்றது "ஸித்3தே4ாபாயநிஷ்ட2ர்க்கு" என்றபடி. நித்யோத்3பு3த்3த4ஶக்திகமான ஸித்3தே4ாபாயத்துக்கு ஸ்வரூபநிஷ்பத்தியும், ஶக்த்யுத்3போ3த4நமும் அநபேக்ஷித மாகையாலே அங்க3தயாவன்றிக்கே உபாயாதீ4நப2லாந்வயிதாவச்சே2த3கஸ்வரூப-அதி4காரத்வேந என்று (அதி4காரார்த்த2மாக) இத்யத்ர விவக்ஷிதம். {"ஸ்வரூபஸம்ஸ்தவௌ யஸ்யா நிர்ஹேதுகஸஹேதுகௌ" இத்யுக்தஸ்ய 'ப4க3வத்க்ருபாபரிசயஸ்ஸஹேதுக:' இதிவாத3ஸ்ய வ்யாவ்ருத்தி: }

("ஏகாந்தீ து") இத்யாதி3. ("தே3வதாவிஷயாந்தரைஸ்ஸமம் விநிஶ்சித்ய") என்றது (1)தே3வதாந்தர (2) விஷயாந்தரங்களோடொக்க த்யாஜ்யதயா, துல்யமாக அத்4யவஸித்து என்றபடி. இங்கே "விஷயாந்தரத்யாக3ரூப-இந்த்3ரியநியமநமும் ("க்ருஷ்ணைகஸாத4ந:") என்கிற 'ஏக'ஶப்3த3-ஸ்வாரஸ்யாவக3த-உபாயநைரபேக்ஷ்யாநுகு3ணமாக ("விநிஶ்சித்ய") என்கிற 'ல்யப்'பாலே அதினுடைய உபாயாதி4காரத்வமும் சொல்லிற்று என்று கருத்து. ("அடக்கரும்") இத்யாதி3. ("அடக்க") = நியமிக்கைக்கு. ("அரும்") = து3ஶ்ஶகங்களான. ("புலன்களைந்து") = பஞ்சேந்த்3ரியங்களை. ("அடக்கி") = நியமித்து. ("ஆசையாமவை") = தத்தத்3விஷயாபி4லாஷங்களை. ("துடக்கறுத்து") = வாஸநையோடே போக்கி. ("வந்து நின் தொழிற்கண் நின்றவென்னை") = உன்னுடைய முகமலர்த்திக்கு உறுப்பான வ்யாபாரங்களிலே நின்றவென்னை என்றபடி.

இங்கும் ("அடக்கி") ("அறுத்து") என்கிற 'த்வா'ப்ரத்யயத்தாலே இந்த்3ரியநியமநத்துக்கு ("தொழில்") ஶப்3தி3த - உபாயோபேயஸித்3த்4யதி4காரத்வம் சொல்லிற்று என்று கருத்து. இங்கு பூர்வம்போலே மநோநியமநத்துக்குமுபலக்ஷணம் என்று சொல்லாதொழிந்தது ("ஆசையாமவை துடக்கறுத்து") என்றவிதினை அது ஸித்3தி4க்கும் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே என்று கண்டு கொள்வது. (99)

100. இம்மூவரிலும் அதி$_4$கமாக அபேக்ஷிதம் ப்ரபந்நனுக்கு என்கிறார், [மூவரிலும்] இத்யாதி$_3$யால்.

100. மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கு.

இப்படி பி$_4$ந்நாதி$_4$காரிகளான மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு இவ்விஷயவிரக்தி மிகவும் வேண்டுவது, ப$_4$க$_3$வதே$_3$கபே$_4$ாக$_3$னான ப்ரபந்நனுக்கு. (100)

101. [மிகவும்] என்றதை விஶத$_3$கரிக்கிறார் மேல், [மற்றையிருவர்க்கும்] இத்யாதி$_3$யால்.

101. மற்றையிருவர்க்கும் நிஷித்$_3$த$_4$விஷயநிவ்ருத்தியே அமையும்; ப்ரபந்நனுக்கு விஹிதவிஷயநிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்.

ப$_2$லஸாத$_4$நகலக்கமுடைய மற்றையிருவர்க்கும், ஶாஸ்த்ரநிஷித்$_3$த$_4$விஷயபரத$_3$ாரஸ்பர்ஶநிவ்ருத்திமாத்ரமே அமையும்; உப$_4$யகலக்கமற்ற ப்ரபந்நனுக்கு, ததே$_3$கபே$_4$ாக$_3$த்வதூ$_3$ஷணம் வாராதபடி, ஶாஸ்த்ரவிஹித-

---

100. இப்படி அதி$_4$காரித்ரயத்துக்கும் அபேக்ஷிதமேயாகிலும், அதி$_4$கமாகவேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கென்கிறார், [மூவரிலும்] என்றுதுடங்கி. இவனுக்கு இதில் ஆதி$_4$க்யம் சொல்லுகைக்காகவிறே அல்லாதவர்களை இவ்விடத்தில் ப்ரஸங்கி$_3$த்ததும். (100)

101. அவ்வாதி$_4$க்யந்தன்னை அருளிச்செய்கிறார் [மற்றையிருவர்க்கும்] என்று துடங்கி. அதாவது -ஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$பே$_4$ாக$_3$பரனான ஐஶ்வர்யகாமனுக்கும், ஸாத$_4$நாந்தரபரனான உபாஸகனுக்கும், ஶாஸ்த்ரநிஷித்$_3$த$_4$விஷயமான பரத$_3$ாராதி$_3$யில் நிவ்ருத்திமாத்ரம் அமையும்; தது$_3$ப$_4$யவ்யாவ்ருத்தனாயிருக்கிற ப்ரபந்நனுக்கு, ஶாஸ்த்ரவிஹிதவிஷயமான ஸ்வத$_3$ாரத்தில் நிவ்ருத்தி

---

100. அநந்யப்ரயோஜநனும் அநந்யஸாத$_4$நனுமான அதி$_4$காரிக்கு த்யாஜ்யோபாதே$_3$யங்களை நிரூபிக்கிற இந்த ப்ரப$_3$ந்த$_4$த்திலே ப்ரயோஜநாந்தர - ஸாத$_4$நாந்தர-பர-அதி$_4$காரிகளுக்கு அபேக்ஷிதாம்ஶநிரூபணம் அநுசிதம் என்கிற ஶங்கையைப்பரிஹரிக்கிறார் (இவனுக்கு இதில்) இத்யாதி$_3$. (இவனுக்கு) என்றது - ப்ரபந்நனுக்கு என்றபடி. (இதில்) என்றது ஶமாதி$_3$யில் என்றபடி. (அல்லாதவர்களை) என்றது - ஐஶ்வர்யகாமர்களையும் உபாஸகரையும் என்றபடி. ப்ரபந்நாபேக்ஷிதஶமாதி$_3$க$_3$தாதி$_4$க்யப்ரதியோகி$_3$தயா அதி$_4$கார்யந்தரப்ரஸ்தாவமாகையாலே அநௌசித்யமில்லை என்று கருத்து. (ப்ரஸங்கி$_3$த்ததும்) என்கிற உம்மையாலே [மிகவும் வேண்டுவது] என்கிற கண்டோ$_2$க்தியை ஸமுச்சயிக்கிறது. (100)

101. விஷயாவதி$_4$க-இந்த்$_3$ரியநியமநரூபமான ஶமாதி$_3$யிலாதி$_4$க்யம் அவதி$_4$பூ$_4$தவிஷயாதி$_4$க்யநிப$_3$ந்த$_4$நம். அதில் அதி$_4$கார்யந்தராபேக்ஷிதஶமாதி$_3$களுக்கு நிஷித்$_3$த$_4$விஷயமாத்ரம் அவதி$_4$யாயிருக்கும். ப்ரபந்நாபேக்ஷிதஶமாதி$_3$களுக்கு நிஷித்$_3$த$_4$விஷய-விஹிதவிஷயங்களிரண்டும் அவதி$_4$யாயிருக்கும். ஆகையாலே ஶமாதி$_3$யிலாதி$_4$க்யம் தத்$_3$க$_4$டகவிஷயாதி$_4$க்யநிப$_3$ந்த$_4$நம் என்று மூலாபி$_4$ப்ரேதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகையை அருளிச்செய்கிறார் (அவ்வாதி$_4$க்யந்தன்னை) இத்யாதி$_3$. ("நிஷித்$_3$த$_4$")ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_3$ம் ஸாகாங்க்ஷமாகையாலே அத்தைப் பூரிக்கிறார் ("ஶாஸ்த்ரநிஷித்$_3$த$_4$")இதி. ("பரத$_3$ாராதி$_3$யில்") என்கிற ("ஆதி$_3$")ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே அஶ்ராவ்யாத்$_3$ருஶ்யாப$_4$க்ஷ்யாதி$_3$களை ஸங்க்$_3$ரஹிக்கிறது. ("நிவ்ருத்திமாத்ரம்") என்கிற (மாத்ர)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே விஹிதவிஷயநிவ்ருத்தியை வ்யவச்சே$_2$தி$_3$க்கிறது. இத்தால் ப்ரபந்நனுக்கு நிஷித்$_3$த$_4$விஷயநிவ்ருத்தி அதி$_4$கார்யந்தரஸாத$_4$ாரணமாய், விஹிதவிஷயநிவ்ருத்தி அஸாத$_4$ாரணமாயிருக்கும் என்றுப$_2$லிதம். ("தது$_3$ப$_4$யவ்யாவ்ருத்தனாயிருக்கிற") என்றது - ப்ரயோஜநாந்தர-ஸாத$_4$நாந்தர-க$_3$ந்த$_4$ஶூந்யதயா தத்$_3$விலக்ஷணனாயிருக்கிற என்றபடி. ("விஹித")ஶப்$_3$த$_3$ாகாங்க்ஷிதத்தைப்பூரிக்கிறார் ("ஶாஸ்த்ர-

விஷயஸ்வத3ாரஸ்பர்ஶநிவ்ருத்தி, அவர்களைப்பற்றத் தன்னேற்றம். விஶிஷ்டாகாரநிஷேத4த்தோடு அநிஷேத4த்தோடு வாசியற, நிஷ்க்ருஷ்டஸ்வரூபவிரோதி4த்வேந நிஷித்3த4மமாகிறதிறே இவ்வதி4காரிக்கு. (101)

அவர்களைப்பற்ற ஏற்றம் என்கை. அவர்களிருவரிலும், ஐஶ்வர்யகாமனுக்கு, ஸ்வத3ாரத்தில் ஸாத4நத3ஶையில் த4ர்மபு3த்3த்4யா ப்ரவ்ருத்தியும், ப2லத3ஶையில் போ4க்3யதாபு3த்3த்4யா ப்ரவ்ருத்தியுமாயிருக்கும்; உபாஸகனுக்கு ப2லம் ப4க3வத3நுப4வமாகையாலே, அவனைப்போலே ப2லத3ஶையில் அந்வயமில்லையேயாகிலும், உபாஸநத3ஶையில் த4ர்மபு3த்3த்4யா ப்ரவ்ருத்தி வேணும்; ப்ரபந்நனுக்கு, த4ர்மபு3த்3த்4யா ப்ரவர்த்திக்கையும் ஸ்வாதி4காரப4ஞ்ஜகமாகையாலே

விஹித") இதி. 'விஷயராக3வானுக்கு விஷயநியமவிதி4பரமான விவாஹாதி3போ3த4கஶாஸ்த்ர-விஹிதவிஷயமான" என்றபடி.

[தன்னேற்றம்] என்றது ஸ்வாஸாத4ாரணதிஶயம் என்றபடி. இத்தையருளிச்செய்கிறார் (அவர்களைப் பற்ற) இத்யாதி3நா. தநி3தராவ்ருத்தித்வே ஸதி தத்3வ்ருத்தித்வரூபமான அஸாத4ாரண்யத்தை உபபாதி3க்கிறார் ("அவர்களிருவரிலும்") இத்யாதி3நா. "ப4வேத்3த3ாராஶ்ச த3ாரோऽபி" என்று த்3விரூபகோஶத்தில் ஏகவசநாந்த'த3ார'ஶப்3த3மும் உண்டாகையாலே ("ஸ்வத3ாரத்தில்") என்று ஏகவசநப்ரயோக3ம் பண்ணியருளிற்று. (ப2லத3ஶையில் அந்வயமில்லையேயாகிலும்) என்றது, "ஜக்ஷத்க்ரீட3ந்ரமமாண: ஸ்த்ரீபி4ர்வா" (ச2ா.உ.ப.8-12-3)இத்யாதி3கள் ப3த்3த4த3ஶையில் கர்மணு ப்ரதிக4ாதத்தாலே போ4க3ஸங்கோசார்ஹதையிருந்தாப்போலே முக்தத3ஶையிலே "ஸஸ்வராட்3ப4வதி" (ச2ா.உ.ப.7-25-2) என்று கர்மவஶ்யதாக3ந்த4மில்லாமையாலே போ4க3ஸங்கோசார்ஹதையில்லை என்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதி3க்கிற இத்தனையல்லது ஜக்ஷணாதி3ப2லோபத4ாநப்ரதிபாத3கங்களல்லாமை-யாலே ஸவிபூ4திகபரிபூர்ணப்3ரஹ்மாநுப4வரூபப2லத3ஶையில் போ4க்3யதயா ஸ்வத3ாரப்ரவ்ருத்தியில் கர்த்ருத்வரூபஸம்ப3ந்த4மில்லையாகிலும்" என்றபடி.

(உபாஸநத3ஶையில்) இத்யாதி3. "அதஸ்த்விதரஜ்ஜ்யாயோ லிங்க3ாச்ச" (ப்3ர.ஸூ.3-4-9)என்கிற ஸூத்ரத்திலே ஸ்வாஶ்ரமகர்மப்ராப3ல்யம் நிர்ணீதமாகையாலே, க்3ருஹஸ்த2ாஶ்ரமத4ர்மபூ4தமான "ருதாவுபேயாத்" (மநு.) இத்யாதி3ஶாஸ்த்ரவிஹிதருதூபக3மத்திலே உபாஸநாங்க3த்வபு3த்3தி4யாலே ஸ்வத3ாரப்ரவ்ருத்தியிலந்வயம் ஆவஶ்யகம் என்று கருத்து. ('த4ர்மபு3த்3த்4யா ப்ரவர்த்திக்கையும்') என்கிற உம்மையாலே போ4க்3யதாபு3த்3த்4யா ப்ரவர்த்திக்கையை ஸமுச்சயிக்கிறது. (ஸ்வாதி4கார-ப4ஞ்ஜகமாகையாலே) என்றது அநந்யஸாத4நத்வ-அநந்யபோ4க்3யத்வரூபமான தன்னுடைய உபாயோபேயாந்வயிதாவச்சே2த3கங்களுக்கு ஹாநிகரங்களாகையாலே என்றபடி. ('விஹித-விஷயத்திலும்') என்கிற உம்மையாலே நிஷித்3த4விஷயத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. "பிதரம் மாதரம் த3ாராந்" என்கிற விஶேஷவசநப3லத்தாலும், "உபாயாபாயஸம்யோகே3 நிஷ்ட2யா ஹீயதேऽநயா" (லெ.த. 17-91) என்கிற வசநத்தாலும் ஸ்வாதி4காரப4ஞ்ஜகத்வமிதுக்கு ஸித்3த4ம் என்று கருத்து. 'இங்கே விநியோக3ப்ருத2க்த்வாதி3ந்யாயத்தாலே ஸந்த்4யாவந்த3நமாஸாகரணாதி3களில் போலே கைங்கர்யபு3த்3த்4யா ஸ்வத3ாரத்திலந்வயம் இவனுக்குக்கூடும்' என்று அருளிச்செய்யாமைக்கு நித3ாநம் ஏன்? என்னில் :-

(1) ஸந்த்4யாவந்த3நாதி3களிலே உத்கடபோ4க்3யதாபு3த்3தி4க்கு அவகாஶமில்லாமையாலும்; (2) ஸ்வத3ாராந்வயத்தில் உத்கடபோ4க்3யதாபு3த்3தி4 அவர்ஜநீயையாகையாலும், போ4க்3யதாபு3த்3தி4

விஹிதவிஷயத்திலும் நிவ்ருத்தி வேணுமென்றதாய்த்து. (101)

102. த$_4$ர்மபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா ப்ரவ்ருத்திக்கு பரிஹாரம் பண்ணுவது பே$_4$ாக்$_3$யதாபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா ப்ரவ்ருத்தி

நடக்கில் கைங்கர்யஸ்வரூபோச்சே$_2$த$_3$ம் அவர்ஜநீயமாகையாலும், அதி$_4$காரப$_4$ங்க$_3$மே பரிஶேஷிக்கை-யாலும் இப்படி ஸ்வாதி$_4$காரபூ$_4$தவிரக்திவிருத்$_3$த$_4$மான ஸ்வத$_3$ாரத்திலந்வயம் கைங்கர்யபு$_3$த்$_3$த்$_4$யாவும் கூடாது" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அப்படி அருளிச்செய்திலர். இங்கே "நந்வேவம் ஸர்வேஷுணு-விநிர்முக்தஸ்ய ஸர்வாத்மநா ப்ரபந்நஸ்ய {"ருணாநி த்ரீண்யபாக்ருத்ய" இத்யாதி$_3$ஸ்ம்ருத்யுப-ப்$_3$ரும்ஹிதத்ரிபி$_4$: ருணவாந் ஜாயதே இத்யாதி$_3$} ருணஶ்ருத்யகோ$_3$சரத்வேऽபி கைங்கர்யபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா யஜ்ஞாத்$_3$யநுஷ்ட$_2$ாநவத் ப்ரஜோத்பத்திரநுஷ்டே$_2$யா; அந்யை: த$_4$ர்மபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா அநுஷ்டி$_2$தஸ்ய ப்ரபந்நை: கைங்கர்யபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா கர்த்தவ்யத்வாத்; ஸப்ரயோஜநம் தத்தத்$_3$தே$_3$வதாப்ரீணநம் த$_4$ர்ம: ; அநந்யப்ரயோஜநம் தத்தத்$_3$தே$_3$வதாந்தர்யாமிப்ரீணநம் ஆஜ்ஞாகைங்கர்யம்; அத: பித்ரந்தர்யாமி-ப்ரீணநஸ்ய உத்$_3$தே$_3$ஶ்யதயா ப்ரஜோத்பத்திரபி கார்யா, அந்யத$_2$ா வித்$_4$யுல்லங்க$_4$நாபத்தே: ; தத$_2$ாப்$_4$யுபக$_3$மே ச ஐஶ்வர்யார்த்தி$_2$-உபாஸகாப்$_4$யாம் அஸ்ய வ்யாவ்ருத்திர்ந ஸித்$_3$த்$_4$யேத்; விஹித-விஷயப்ரவ்ருத்தேஸ்ஸமாநத்வாத் இதிசேத், உச்யதே :-

யத$_2$ா ஸர்வஸங்க$_3$பரித்யாகே$_3$ ஸ்வாஶ்ரமவிருத்$_3$த$_4$ாநாம் ப்ர$_3$ாஹ்மணாதி$_3$வர்ணத$_4$ர்மாணாம் ப்ராப்தா-வபி, க்$_3$ருஹஸ்த$_2$ாத்$_3$யாஶ்ரமத$_4$ர்மாணாம் யஜ்ஞாதீ$_3$நாம் விஶிஷ்ய நிஷித்$_3$த$_4$தயா அப்ராப்தி: ; தத$_2$ா "மநீஷீ வைதி$_3$காசாரம் மநஸாபி ந லங்க$_4$யேத்" இதி விஶேஷவிதி$_4$ப்ராப்தேஷு யஜ்ஞாதி$_3$ஷ்வேவ அஸ்யாதி$_4$கார:, ந து ப்ரஜோத்பாத$_3$நே: "த$_3$ாராந் ... ஸந்த்யஜ்ய" இதி விஶிஷ்ய நிஷேத$_4$ாத்; அத: ஸ்வாதி$_4$காரபூ$_4$தவிரக்திவிரோதி$_4$த்வாத் தத$_3$ப்ராப்தி: ; த$_4$ர்மார்த்த$_3$ம் ஸ்வீக்ருதாயாம் ப$_4$ார்யாயாம் "த$_3$ாராந் ... ஸந்த்யஜ்ய" இத்யஸ்ய ப்ரஜார்த்த$_2$த்வநிஷேத$_4$தாத்பர்யாத்; அந்யத$_2$ா விதே$_4$ர்நிரவகாஶதா-பத்தே: ; தர்ஹி, "பூர்வாசார்யேஷு க்வசித் ப்ரஜோத்பத்திதர்ஶநஸ்ய கா க$_3$தி:?" இதி சேத்; க$_3$திரந்யஸ்ஸைவ க$_3$தி: ; யத$_2$ா "ஆஹாரஶுத்$_3$தௌ$_4$ ஸத்த்வஶுத்$_3$தி$_4$:" இதி நியதாந்நத்வஸ்யாதி$_4$கார-த்வேऽபி அநியதாந்நத்வஸ்ய ஆபத்$_3$விஷயத்வம் நிஶ்சீயதே, ஏவம் விஷயபு$_4$க்த்வா ஸ்த$_2$ாதும் ந ஶக்யதே யேந விகாரேண, தத்$_3$த$_3$ஶா ஆபத். யத்$_3$யப்யந்யேஷாம் விஷயஸந்நிதி$_4$பரிஹாராதி$_3$நா காமோ ஜேதும் ஶக்ய:, தத$_2$ாऽபி அத்ர த$_4$ர்மார்த்த$_2$ம் ப$_4$ார்யா ஸதா$_3$ ஸந்நிஹிதா இதி கத$_3$ாசித்$_3$-விகாரோ ப$_4$வத்யேவ. தர்ஹி, "ஸா நிஶ்ஶேஷேண த்யாஜ்யா" இதி ந வாச்யம்;

(1) தத்ஸந்நிதி$_4$க்ருத-காத$_3$ாசித்கப்ரத்யவாயஸ்ய புந: ப்ரபத$_3$நாதி$_3$நா அபநேதும் ஶக்யத்வேந "அல்பஸ்ய ஹேதோ:" இத்யாதி$_3$ந்யாயேந மஹாப$_3$லத$_4$ர்மலோபஸ்யாயுக்தத்வாத்;

(2) தஸ்யாऽபி புத்ரபௌத்ராதி$_3$நா அநேகாத்மோஜ்ஜீவநஹேதுத்வேந த$_4$ர்மத்வாச்ச;

(3) புத்ராணாம் ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$ாகவதாராத$_4$நோபயோகி$_3$த்வாத்;

(4) "தந்நாமகரணஞ்சைவ" இதி கு$_3$ருநாமகரணவிஷயத்வாத்

இத்யாதி$_3$யான ஐயன் நிர்வாஹத்தைக் கண்டுகொள்வது. (101)

102. உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகை (த$_4$ர்மபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா ப்ரவ்ருத்திக்கு) இத்யாதி$_3$. [சிலர்க்கு அழகாலே

---

101. (ஶாஸ்த்ரவிஹிதவிஷயமான) என்றது விஶிஷ்டவேஷவிஷயஶாஸ்த்ரவிஹிதவிஷயமான என்றபடி. (ஸ்வாதி$_4$காரப$_4$ஞ்ஜகமாகையாலே) என்றது, பே$_4$ாக்$_3$யதாபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா ப்ரவர்த்திக்கை, உபேயாதி$_4$காரமான அநந்யோபேயத்வப$_4$ஞ்சகமாகிறாப்போலே, த$_4$ர்மபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா ப்ரவ்ருத்தியும் உபாயாதி$_4$காரமான ஆகிஞ்சந்யாதி$_4$காரப$_4$ஞ்ஜகமாகையாலே என்றபடி. (101)

102. இந்த விஷயவிரக்தியின் ஹேதுபே4த3ங்களை அருளிச்செய்கிறார் மேல், [இதுதான்] இத்யாதி3யால்.

102. இதுதான் சிலர்க்கு அழகாலே பிறக்கும்; சிலர்க்கு அருளாலே பிறக்கும்; சிலர்க்கு ஆசாரத்தாலே பிறக்கும்.

ஸ்வபரவிப4ாக3மற இவ்விஷயவிரக்திதான், உள்ளபடி அவன் வடிவழகைக்காட்டக்கண்டார் சிலர்க்கு "மற்றொன்றினைக் காணாவே" என்னப்பண்ணும் ஸித்3தோ4பாயமான அவன் வடிவழகாலே வருத்தமற அப்போதே பிறக்கும். ஒன்றாலும் மீளாதபடி விஷயமக்3நராானர் சிலர்க்கு, 'நம் அநுப4வத்துக்கு இட்டுப் பிறந்தும் இவனும் இப்பாடு படுவதே' என்னும் திருவருளாலே அயத்நேந பிறக்கும். தத்த்வஜ்ஞராயும்

தான் தவிர்ந்தாலன்றோ, அநாதி3காலம் வாஸநை பண்ணிப்போந்தவிஷயங்களில் நிவ்ருத்திதான் பிறக்கும்படி எங்ஙனேயென்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார், [இதுதான் சிலர்க்கு] என்று துடங்கி. [சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும்] என்றது – ஸாக்ஷாத்க்ருதப4க3வத்தத்த்வரான ப4க்திபார–

பிறக்கும்] என்று (1)ப4க3வத்3விக்3ரஹஸௌந்த3ர்யஸாக்ஷாத்காரஜந்யாஉஜ்ஞாநஹேதுகத்வ (2)ப4க3வத்க்ருபாஜந்யாஉருசிஹேதுகத்வரூபலிங்க3ங்களாலே [இது தான்] என்கிற விஹிதவிஷய-நிவ்ருத்திக்கு பே4ாக்3யதாபு3த்3தி4ஹேதுகஸ்வத3ாராந்வயநிவ்ருத்திரூபத்வம் மூலாபி4ப்ரேதம் என்று தோற்றுகையாலே தத3நுகு3ணமாக பூர்வோக்தார்த்த2ாக்ஷேபேணைத்த2ாநரூபமான ஶங்கையை அருளிச்செய்கிறார் ("த4ர்மபு3த்3த்4யா") இத்யாதி3நா. (த4ர்மபு3த்3த்4யா ப்ரவ்ருத்திக்குப் பரிஹாரம் பண்ணுவது) என்றது "[ப்ரபந்நனுக்கு விஹிதவிஷயநிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்] (வா–101) என்கிற க்3ரந்த2த்தாலே அநந்யஸாத4நத்வரூபஸ்வாதி4காரப4ங்க3ப்ரஸங்க3ாபி4ப்ராயத்தாலே த4ர்மபு3த்3தி4-ஹேதுகஸ்வத3ாராந்வயப்ரதிஷேத4ம் பண்ணுவது" என்றபடி. ("பே4ாக்3யதாபு3த்3த்4யா ப்ரவ்ருத்திதான் தவிர்ந்தாலன்றோ?") என்றது "பே4ாக்3யதாபு3த்3த்4யா ப்ரவ்ருத்தி அவர்ஜநீயையாயிருக்கையாலே த4ர்மபு3த்3த்4யா ப்ரவ்ருத்திபரிஹாரம் வ்யர்த்த2மன்றோ?" என்றபடி. மூலத்திலே [இதுதான்] என்கிற 'இத3ம்'ஶப்3த3ம்

(1) விஹிதவிஷயவிரக்திமாத்ரத்தைப் பராமர்ஶிக்கிறது;

(2) த4ர்மபு3த்3தி4ஹேதுகஸ்வத3ாராந்வயநிவ்ருத்திரூபவிஶேஷபராமர்ஶியன்று;

(3) பின்பு, யோக்3யதயா பே4ாக்3யதாபு3த்3தி4ஹேதுகஸ்வத3ாராந்வயநிவ்ருத்திரூபவிஶேஷம் லபி4க்கிறது என்று கருத்து.

[சிலர்க்கு] இத்யாதி3வாக்யத்ரயத்திலே (1)அதி4காரித்ரித்வரூபலிங்க3த்தாலும், (2)[இவையுமூற்றத்தைப் பற்ற] (வா–104) என்று ஸமுச்சயஸஹிதமான (ஊற்ற)ஹேதுத்வநிர்தே3ஶத்தாலும்; இவ்விடத்திலே (வா 42ல்) பூர்வோக்த அஜ்ஞஜ்ஞாநாதி4கப4க்திவிவஶாத்மகாதி4காரித்ரயபரத்வம் ஸித்3தி4க்கிறது. அதில் (1) [அழகு], [அருள்], [ஆசாரம்] என்கிற ஹேதுஸ்வாப4ாவ்யத்தாலும்;

(2) முக்2யாமுக்2யோத்3தே3ஶப்ரஸங்க3த்திலே முக்2யோபக்ரமோத்3தே3ஶம் ந்யாய்யமாகையாலும்;

(3) [அஜ்ஞரும், ஜ்ஞாநாதி4கரும், ப4க்திபரவஶரும்] (வா 42) என்கிறவிடத்திலே, "இத3ம் ஶரண-மஜ்ஞாநாம்" இத்யாதி3ஸம்ஹிதாவசநஸ்த2க்ரமாநுரோத4மாகிற அபவாத3மிருந்தாப்போலே இங்கே முக்2யோபக்ரமோத்3தே3ஶந்யாயாபவாத3கம் ஒன்றுமில்லாமையாலும்;

(4) [அஜ்ஞரும்] இத்யாதி பூர்வோத்3தி3ஷ்டர்களிலே சரமோத்3தி3ஷ்டர்களுக்கு இப்போது மற்றை-யிருவரைப்பற்ற பு3த்3தி3ஸாந்நித்4யாதிஶயமிருக்கையாலும் இங்கே முந்துற [சிலர்க்கு] என்று ப4க்திபாரவஶ்யப்ரபந்நரையும், நடுவில் [சிலர்க்கு] என்று ஜ்ஞாநாதி4கப்ரபந்நரையும், அநந்தரம்

---

102. (தவிர்ந்தாலன்றோ) என்றது, ஸ்வபே4ாக3வாஸனை உள்ளவளவும் பே4ாக்3யதாபு3த்3தி4 தவிராது என்று கருத்தாலே. (102)

ப்ரக்ருதிவாஸனை அநுவர்த்திப்பார் சிலர்க்கு. 'பூர்வாசார்யர்கள் ஸ்வதா3ரவிரக்தராயிறே போந்தார்கள்; எம்பார்

வஶ்யப்ரபந்நர்க்கு. ஸகலஜநமோஹநமான தத்3விக்3ரஹஸௌந்த3ர்யாநுப4வத்தாலே பிறக்கு-மென்றபடி; [சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்] என்றது - தத்த்வயாதா2த்ம்யத3ர்ஶிகளான ஜ்ஞா-நாதி4கப்ரபந்நர்க்கு, "நம்மையநுப4விக்க இட்டுப்பிறந்த வஸ்து இப்படி அந்யவிஷய-ப்ரவணமாய் அநர்த்த2ப்படுவதே" என்று, அந்யவிஷயஸங்க3மறும்படி அவன்பண்ணும் பரம-க்ருபையாலே பிறக்குமென்றபடி; [சிலர்க்காசாரத்தாலே பிறக்கும்] என்றது - அளவிலிகளான அஜ்ஞாநப்ரபந்நர்க்கு, அவதாரங்களில் "மர்யாதா3நாம் ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதா ச ஸ:" என்கிறபடியே அதி4காராநுகு3ணமாக அவன் ஆசரித்தும் ஆசரிப்பித்தும் போந்தபடிகளையும்,

---

[சிலர்க்கு] என்று அஜ்ஞாநப்ரபந்நரையும் சொல்லுகிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிறார் ("ஸாக்ஷாத்க்ருத") இத்யாதி3. - [அழகு] ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4ஸாகாங்க்ஷமாகையாலே யோக்3யதயா ப4க3வத்3விக்3ரஹமே ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4யாகிறது என்று அத்தைப் பூரித்துக்கொண்டு அழகை அருளிச்செய்கிறார் (தத்3விக்3ரஹ) இத்யாதி3நா. அருளும் அப்படி ஸாகாங்க்ஷமாகையாலே ஸபூரணமாக அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவன் பண்ணும் பரமக்ருபையாலே) என்று. இப்படி ஆசாரமும் ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4ஸாகாங்க்ஷமாகையாலும் ப4க3வத்ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4கதயா நிர்ணீதங்களான ஸௌந்த3ர்யகாருண்யங்களோடொக்க ப்ராயபடி2தமாகையாலும் அதுவும் ப4க3வத்ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4கமாகை உசிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவதாரங்களில்) இத்யாதி3. [ஆகாராந்த'ப்ராய'ஶப்3த3ம் துல்யார்த்த2கம். ஆகையால் 'ப்ராயபடி2தம்' என்றது 'ஸத்3ருஶபடி2தம்' என்றபடி.]

அகர்மவஶ்யதே3ஶவிஷயங்களான பரவ்யூஹத3ஶைகளிலே ஸ்வாசாரத்தாலே ஶிக்ஷிதவ்யலோகங்க-ளில்லாமையாலே அவற்றுக்கு இங்குச் சொல்லுகிற ஆசாரப்ரதிஸம்ப3ந்தி4த்வமில்லாமையாலும், அந்தர்யாமித்வத்திலே நியந்தவ்யனுடைய ஶரீரபூ4தசேதநத்3வாரக-ஆசாரமன்றி தானித்து ஆசார-மில்லாமையாலும், அர்ச்சாத3ஶையில் ஸமாதி4விஶேஷத்தாலே முதலிலே ஆசாராந்வய-மில்லாமையாலும், இனி, பாரிஶேஷ்யாத் த4ர்மஸம்ஸ்தா2பநப்ரவ்ருத்தவிப4வமே பரார்த்தா2சாரப்ரதி-ஸம்ப3ந்தி4யாகிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அவதாரங்களில்) என்று விஶிஷ்ய நிர்தே3ஶித்தரு-ளிற்று. ("மர்யாதா3நாம்") இத்யாதி3. - இது3 ஸுந்த3ரகாண்டே3 (35 - 11) ஸீதாம் ப்ரதி ஹநுமதோ வசநம். இங்கே

(I) (1)"சாதுர்வர்ண்யஸ்ய ரக்ஷிதா" என்று சாதுர்வர்ண்யம் பூர்வப்ரஸ்துதமாகையாலே அந்த சாதுர்வர்ண்யத4ர்மங்களும், (2)தத3நுப3ந்தி4களான ஆஶ்ரமத4ர்மங்களும், (3)அவதாரப்ரயோஜநபூ4தங்-களான முமுக்ஷுத4ர்மங்களும், (4)விஶிஷ்ய ஏதத3வதாரப2லமான ஶரணாக3திப்ரதிநியதபரமத4ர்மங்-களும் அஸங்கோசந்யாயத்தாலே ப3ஹுவசநாந்த("மர்யாதா3")ஶப்3த3வாச்யங்களாகிறது.

(II) ("லோகஸ்ய") என்கிற ஷஷ்டீ2 தாத3ர்த்2ய-கர்மத்வ-உப4யாநுக3தஶேஷத்வவாசிநியாகிறது.

(III) ("கர்த்தா") என்கிறவிது ஆசரித்ருவாசி,

(IV) ("காரயிதா") என்கிறவிது ஆசாரயித்ருவாசி,

(V) ப்ரத2ம("ச")காரம் பூர்வஶ்லோகோக்தகு3ணஜாதஸமுச்சாயகம்.

(VI) த்3விதீய("ச")காரம் கர்த்ருத்வஸமுச்சாயகம்.

தத்3ர ச லோகஸ்த3த்ததத3தி4காரிகளுக்காகத் தான் த4ர்மங்களை ஆசரிக்குமவராய், அந்தந்த அதி4காரி-

தனியிடங்கண்டிலேன் என்றுரே ; அவர்களாசாரத்தைப்பின் செல்லாவிடில், அவர்கள் பேற்றுக்கசலாய், அநர்த்த2ப்படோமோ' என்னும்படி பண்ணும் ஶிஷ்டாசாரத3ர்ஶநஶ்ரவணங்களாலே க்ரமேண பிறக்கும். (102)

அளவுடையரான பூர்வாசார்யர்கள் ஆசரித்துப்போந்த படிகளையும், ஶாஸ்த்ரமுக2த்தாலும் ஆசார்யோபதே3ஶக்ரமத்தாலும் அறிகையாலே, அவ்வாசாரங்களை அநுஸந்தி4க்க அநுஸந்தி4க்கப்

களைக்கொண்டு அந்தந்த த4ர்மங்களை ஆசரிப்பிக்குமவராய் இருப்பார் பெருமாள் என்று இதுக்கு அர்த்த2ம். ("லோக")ஶப்3த3ம் "மஞ்சா: க்ரோஶந்தி" இதிவத், தத்ஸ்த2பரம். ஜாத்யேகவசநமாய்க் கொண்டு ஜநவாசகமாகவுமாம். "மர்யாதா3 தா4ரணஸிம்நோ:" என்று ஸீமவாசகமான ("மர்யாதா3") ஶப்3த3ம் ஸீமவத்ப்ரதிநியதத4ர்மங்களைக் காட்டுகிறது. ஆகவிறே "("மர்யாதா3நாம்") = வர்ணாஶ்ரம-மர்யாதா3நாம்" என்று வ்யாக்2யாதாக்கள் வ்யாக்2யாநம் பண்ணினார்கள். ஆகவிந்த ("மர்யாதா3") ஶப்3த3ந்தாலே விஶிஷ்ய ஏதத்3வதாராபா2ஶமாநுகு3ண்யாதி4காரபூ4தவிஹிதவிஷயவிரக்திவிவக்ஷை ந்யாய்யம்.

ஆகவிறே "ப்3ரஹ்மசர்யவ்ரதே ஸ்தி2த:" (ரா.ஸு.35-12) என்கிற உத்தரவாக்யத்துக்கு வ்யாக்2யாநம் பண்ணுகிற பரமதஸ்த2ர்களும் "கிம் ப2ஹுநா? தே3விமபி கேநசித்3வ்யாஜேந த்யக்த்வா அயுத-ஸம்வத்ஸரம் ப்3ரஹ்மசர்யே ஸ்தித2ஸ்ய ப4க3வதோ ப்3ரஹ்மசர்யவைப4வம் கோ வக்தும் ஶக்நோதி?" என்றார்கள். இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் ("அதி4காராநுகு3ணமாக") இத்யாதி3. ("லோகஸ்ய") என்கிற ஸாமாந்யநிர்தே3ஶதாத்பர்யம் ("அதி4காராநுகு3ணமாக") என்று ஸாமாந்ய-நிர்தே3ஶம். ("ஸ:") என்கிறவித்தாலே ப2லிதம் ("அவன்") என்று. ("கர்த்தா") என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் ("ஆசரித்தும்") என்று. ("காரயிதா") என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் ("ஆசரிப்பித்தும்")என்று-"இங்கேவிஹிதவிஷயவிரக்தியை ("மர்யாதா3")ஶப்3தா3ர்த்த2ஶந்தர்பூ4தமாக விவக்ஷித்தால் "விஜஹார ப3ஹூந் ருதூந்" (ரா.பா3.77-52) "அபத்யலாபே4ா வைதே3ஹி" (ரா.உ.42-32)இத்யாதி3களோடு விரோத4ம் வாராதோ? என்று ஶங்கிக்கவேண்டா. காலபே4தே3ந ப்ரபந்நாப்ரபந்நாதி4காரபரீக்ஷார்த்த2மாக விஹிதவிஷயப்ரவ்ருத்தி-அப்ரவ்ருத்திகள் உபபந்நங்களிறே. 'அல்லது பரிணயாந்தரம் பண்ணிக்கொள்ளவிறே யுக்தம்? அது செய்தருளாவிட்டது ப்ரபந்நாதி4காரஶிக்ஷார்த்த2ம்' என்று கருத்து- 1. அழகு 2. அருள் 3. ஆசாரங்களுக்கு ப4க3வானே ஏகாந்தத: ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4யாக அபி4ப்ரேதமானால் ஸூத்ர ப்ரதிபக்ஷ்யர்த்த2மாக [சிலர்க்கு அழகாலே பிறக்கும்; சிலர்க்கு அருளாலே பிறக்கும்] என்றாப்போலே அவனை ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4யாக அருளிச் செய்யாதே ஸாபேக்ஷநிர்தே3ஶம் பண்ணினவிதுக்கு ப்ரயோஜநம் ப்ரதிஸம்ப3ந்த்4யந்தரமும் விவக்ஷிதம் என்கையாலே; 'அதில் 1) அழகிலும் 2) அருளிலும் ப்ரதிஸம்ப3ந்த்4யந்தரவிவக்ஷை ஸ்வரஸமல்லாமையாலே ஆசாரத்திலே ப்ரதிஸம்ப3ந்த்4யந்தரவிவக்ஷை பரிஶேஷிதையாய் ஸாமர்த்2யாத் பூர்வாசார்யரூபப்ரதிஸம்ப3ந்த்4யந்-தரங்களை விவக்ஷிதங்கள்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அளவுடையரான) இத்யாதி3. (அளவுடையரான) என்றது 'ஜ்ஞாநாநுஷ்டா2நங்களில் அத்யந்தோத்க்ருஷ்டரான' என்றபடி. யத்3வா, '[இதுதான் சிலர்க்கு அழகாலே] என்கிறவிடத்திலே [இதுதான்] என்கிறவித3ம் [(இதுதான் ஐஶ்வர்யகாமர்க்கும்] (வா - 99) என்கிற [இதுதான்] ஶப்3த3ம்போலே விஹிதநிஷித்3த4விஷய-நிவ்ருத்திரூபையான விஷயவிரக்திஸாமாந்யத்தை பராமர்ஶிக்கிறது' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே பூர்வைத், பூர்வோக்தாபேக்ஷபேண அவதாரிகை (த4ர்மபு4த்த்4யா ப்ரவ்ருத்திக்கு) இத்யாதி3.

(அநாதி3காலம் வாஸநை பண்ணிப்போந்த விஷயங்களில்) என்றது 'சிரகாலம் போ4க்யதாபு3த்3தி4-ஹேதுகப்ரவ்ருத்திவிஷயங்களான விஹிதநிஷித்3த4விஷயங்களில்' என்றபடி. ஶிஷ்டம் பூர்வவத். இப்போது (1)(அவதாரங்களில்) இத்யாதி3வாக்யம் பரதா3ரஸ்பர்ஶநிவ்ருத்திரூபநிஷித்3த4விஷய-நிவ்ருத்த்யாத்மக-ஆசாரப்ரதிபாத3நபரம்; (2)(அளவுடையரான) இத்யாதி3வாக்யம் ஸ்வதா3ரஸ்பர்ஶ

103. இப்படி பி4ந்நஹேதுகவிரக்திப்ரகாரம் [பிறக்கும்படி என்னென்னில்] என்று ப்ரஶ்நம் பண்ணி, உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் [அழகு] இத்யாதி3யால்.

103. பிறக்கும் க்ரமமென்னென்னில்; அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைக்கும்; அருள் அருசியை விளைக்கும்; ஆசாரம் அச்சத்தை விளைக்கும்.

வயிரவுருக்கான அவன் வடிவழகு, விஷயாந்தரஸத்3பா4வப்ரதிபத்த்யபா4வமாகிற அஜ்ஞாநத்தை அவிச்சி2ந்நமாக விளைக்கும்; பரது3:க2ாஸஹிஷ்ணுத்வமான அவனருள் ஹேயத்வத3ர்ஶநமடியாக விஷயங்களில் அருசியைக் கொழுந்துவிட விளைக்கும்; விஶிஷ்டஶிஷ்டாசாரஸ்மரணம் விஷயாஸக்தி அநர்த்த2கரையென்று அச்சத்தை விஷயஸ்பர்ஶபீ4ருவாம்படி நிரந்தரம் விளைக்கும். ஸௌந்த3ர்யாதி3-

பிறக்குமென்றபடி. (102)

103. இவ்வோ ஹேதுக்களால் பிறக்கும் க்ரமத்தை, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸாப்ரஶ்நத்தை அநுவதி3த்துக் கொண்டருளிச்செய்கிறார். [பிறக்கும் க்ரமம்] என்றுதுடங்கி. [அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைக்]கையாவது சித்தாபஹாரியாகையாலே, விஷயாந்தரந்தன்னை ஒன்றாகவறியாதபடியாக்குகை. [அருள் அருசியை விளைக்]கையாவது – விஷயாந்தரங்களைக்காணும்போது அருவருத்துக் காரித்து உமிழ்ந்து போம்படி பண்ணுகை. [ஆசாரம் அச்சத்தை விளைக்]கையாவது – ருசிசெல்லச்

நிவ்ருத்திரூபவிஹிதவிஷயநிவ்ருத்த்யாத்மக-ஆசாரப்ரதிபாத3நபரம்; ஆகையால் "ந ராம: பரத3ாராந் வை சக்ஷுர்ப்4யாமபி பஶ்யதி" என்று சொல்லப்பட்ட பரத3ாரஸ்பர்ஶநிவ்ருத்திரூப-ஆசாரம் ("மர்யாத3ாநாஞ்ச") என்கிறவிடத்திலே விவக்ஷிதம் என்று இங்ஙனே க்லேஶமின்றிக்கே யோஜிக்கவு-மாம்; இதுவே ஸ்வரஸம். இப்படியானாலே (வாஸநை பண்ணிப்போந்த விஷயங்களில்) என்று ஸாமாந்யநிர்தே3ஶம் ஸப2லமாம்; இல்லையாகில் வாஸநைபண்ணிப்போந்த விஹிதவிஷயங்களில் என்றிறே நிர்தே3ஶிக்கவடுப்பது என்று கண்டுகொள்வது.

'ப4க3வத3ாசாரத்தை ஶாஸ்த்ரமுக2த்தாலும் பூர்வாசார்யாசாரத்தை ஆசார்யோபதே3ஶாதி3க்ரமத்தாலும் அறிகையாலே' என்று விப4ஜித்துக் கொள்வது. (ஆதி3)ஶப்3த3த்தாலே தத்ப்ரபா4வயாதா2த்ம்ய-ப்ரதிபாத3நப்ரவ்ருத்தங்களான க்3ரந்த2ங்கள் ஸங்க்3ராஹ்யங்கள். (102)

103. உத்தரக்3ரந்தா2வதாரிகை (இவ்வோ ஹேதுக்களால்) இத்யாதி3. மூலவ்யாக்2யாநங்களிலே [க்ரம]ஶப்3த3ம் ப்ரகாரபரம். அதாவது,

1. ஸௌந்த3ர்யாதி3கள் அத்3வாரகஹேதுக்களோ? ஸத்3வாரகஹேதுக்களோ?
2. ஸத்3வாரகஹேதுக்களாகில் த்3வாரமேது?

என்கிற ஜிஜ்ஞாஸாமூலகப்ரஶ்நம் இங்கே விவக்ஷிதம் என்றபடி.

'அஜ்ஞாநாருசிகள் ஸவிஷயங்களாகையாலே விஷயாகாங்க்ஷாயாம் ஸாமர்த்2யாத், ப்ரகரணாச்ச விஷயாந்தரங்களே விஷயங்களாகிறது' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (சித்தா-பஹாரியாகையாலே விஷயாந்தரந்தன்னை) இத்யாதி3. "ரூபௌதா3ர்யகு3ணை: பும்ஸாம் த்3ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்" என்கிறது இங்கே விவக்ஷிதம். [அஜ்ஞாநம்] இங்கே ஜ்ஞாநாநுதயம். (அருவருக்கை) = ஜுகு3ப்ஸிக்கை. 'மூலத்திலே [சிலர்க்கு ஆசாரத்தாலே] [ஆசாரம் அச்சத்தை] என்கிற [ஆசார]ஶப்3த3ங்கள் அநுஸந்தே4யமாந-ஆசாரபரங்கள். ஆகையால், ப4யஜநகத்வம் உபபந்நம்'

ஹேதுகவிரக்திவிஶேஷங்கள் விஷயத$_3$ர்ஶநாப$_4$ாவம் நிமித்தமாகவும், த$_3$ர்ஶநத்தில் ஹேயதாப்ரகாஶம் நிமித்தமாகவும், தத்ஸந்நிதி$_4$யில் பிறக்கும் விகாரத$_3$ர்ஶநபீ$_4$திநிமித்தமாகவும் உண்டாகின்றன. (103)

104. விரக்தியை வகையிட்டுச்சொல்லுகிறது ஒன்றிலே ஒன்றுக்கு ஊற்றமாகையாலே என்கிறுர்.

104. இவையும் ஊற்றத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது.

அழகுக்கு விஷயாஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்கையிலும், அருளுக்கு அதில் அருசியை விளைக்கையிலும், ஆசாரத்துக்கு அச்சத்தை விளைக்கையிலும் ஊற்றமென்கிற இவ்வூற்றத்தைப்பற்ற விரக்திவ்யக்திபே$_4$த$_3$ம்

செய்தே, அவர்கள் ஆசரித்தபடி செய்யாதபோது நமக்கநர்த்த$_2$மே ப$_2$லிக்குமென்று, விஷய-ஸ்பர்ஶத்திலிழிய நடுங்கும்படி பண்ணுகை. ஆகையால் இக்க்ரமத்திலே பிறக்குமென்று கருத்து.(103)

104. இந்த த்ரிவித$_4$ப்ரபந்நர்க்கும் ஸௌந்த$_3$ர்யாதி$_3$த்ரயத்தில் ஓரொன்றே விரக்திஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதுக்கு நித$_3$ாநத்தை அருளிச்செய்கிறுர், [இவையுமூற்றத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறது] என்று. அதாவது – [அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்] இத்யாதி$_3$யால் – இவர்களுக்குச்சொன்ன ப்ரபத்திஹேதுக்களானவை ஓரொன்றினூற்றத்தைப்பற்றச்சொன்னப்போலே, [அழகாலே பிறக்கும்] என்று துடங்கிச் சொன்ன விரக்திஹேதுக்களான இவையும், ஓரொன்றின் ஊற்றத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறதென்கை. இத்தால் – ப$_4$க்திபாரவஶ்யப்ரபந்நர்க்கு, அருசிக்கடி-யான க்ருபையும் அச்சத்துக் கடியான ஆசாராநுஸந்த$_4$ாநமுமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, ப$_4$க$_3$வத்$_3$-விக்$_3$ரஹஸௌலக்ஷண்யத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுப$_4$விக்குமவர்களாகையாலே வடிவழகிலே

என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அவர்களாசரித்தபடி) இத்யாதி$_3$. ப$_4$ாவ்யநர்த்த$_2$ா-ஶங்கநம் ப$_4$யமாகையாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அநர்த்த$_2$மே) இத்யாதி$_3$.{ "ப்ரியவிஶ்லேஷாப்ரியா-க$_3$மநஹேதுத$_3$ர்ஶநநிமித்தம் து$_3$:க$_2$ம்" (கீ$_3$.ப$_4$ா.2-56}. அநர்த்த$_2$ம் உபாயோபேயாதி$_4$காரஹாநி.

"1. இப்படி அஜ்ஞாநாதி$_3$கள் த்$_3$வாரங்கள்;

2. தத்$_3$த்$_3$வாரா ஸௌந்த$_3$ர்யாதி$_3$கள் ஹேதுக்கள்"

என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே தாத்பர்யத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறுர் (ஆகையால்) இத்யாதி$_3$நா. இங்கே

1. ருசிஜநநஸம்ப$_4$ாவநாக$_3$ந்த$_4$ாஸஹமாகையாலே, அஜ்ஞாநம் முக்$_2$யம்;

2. தந்ஸஹ-விஷயத$_3$ர்ஶநஸம்வலிதமாகையாலே அருசி மத்$_4$யமை;

3. விஷயத$_3$ர்ஶந-தஜ்ஜந்யருசி-ஏதது$_3$ப$_4$யஸம்வலிதமாகையாலே அச்சம் த்ருதீயகோடிநிவிஷ்டம் என்றுகண்டுகொள்வது. (103)

104. " "ஸௌந்த$_3$ர்யாதி$_3$கள் ஸமுச்சயேந விஷயாந்தரநிவ்ருத்திஜநகத்வயோக்$_3$யங்களாயிருக்க வ்யவஸ்தி$_2$தவிகல்பேந விரக்திஹேதுத்வகத$_2$நத்திலே நிப$_3$ந்த$_4$நம் என்?" என்கிற ஶங்கையிலே உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (இந்த த்ரிவித$_4$) இத்யாதி$_3$. [இவையும் ஊற்றத்தை] என்கிற 'ச'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (அஜ்ஞாநத்தாலே) இத்யாதி$_3$. த$_3$ார்ஷ்டாந்திகம் ([அழகாலே பிறக்கும்] என்று துடங்கிச்சொன்ன) இத்யாதி$_3$. [ஊற்றம்] = பூ$_4$யஸ்த்வம். இவ்விடத்திலே "த்ர்யாத்மகத்வாத்து பூ$_4$யஸ்த்வாத்" (பூ.மீ.3-1-1)என்கிற ஸூத்ரோக்தந்யாயம் அபி$_4$ஸம்ஹிதம். [ஊற்றத்தை] விவரிக்கிறுர் (இத்தால்) இத்யாதி$_3$நா. "மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெறுகையாலே அருளும் பூர்வாசாராநுஸந்த$_4$ாநமும் உண்டு" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அருசிக்கு அடியான) இத்யாதி$_3$. (ஸாக்ஷாத்கரித்து) என்றது விஶத$_3$தமமாநஸஸாக்ஷாத்காரவிஷயமாக்கி

சொல்லுகிறது. அழகும், ஆசாரமும் - அருசியையும், அருள் - அச்சத்தையும் விளைக்கவற்றாகிலும், ஸ்வஸ்வாநுரூபமான ஒவ்வொன்றிலே ஊன்றி நிற்கும்; அழகு இதரவிஷயங்களைக் காரித்துமியும்படி அருசியை விளைக்குமதாகிலும் விஷயாஜ்ஞாநத்தையே விளைக்கையே தனக்கு நிலைநின்ற வேஷமாய், ஆசாரம் ஶிஷ்டர் கடைகணிசியாத ஹேயமென்று அருசியை விளைக்கவற்றாகிலுத் தத்$_3$கூ$_3$ர்ஹிதஸ்பர்ஶப்$_4$தியை விளைக்கையே தனக்கு நிலைநின்ற வேஷமாய், அருள் விஷயஸ்பர்ஶம் ப்ராப்யவிரோத$_4$ம் என்னும் அச்சத்தை விளைக்கவற்றாகிலும் து$_3$:க$_2$ாவஹவிஷயதோ$_3$ஷத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கையே தனக்கு நிலைநின்ற வேஷமாய், இப்படி ஒன்றிலே ஒன்றுக்கு ஊற்றமாயிருக்கும் என்றபடி. (104)

105. ஈத்$_3$ருஶவிரக்திகளின் முக்$_2$யாமுக்$_2$யஶோத$_4$நம் பண்ணுகிறார், [அருசி] இத்யாதி$_3$யால்.

105. அருசி பிறக்கும் போதைக்கு தோ$_3$ஷதர்ஶநம் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்.

அழகடியான அஜ்ஞாநவிரக்திஹேதுவை ஒழிந்தால் அருளடியான அருசியன்றே விரக்திப்ரதா$_4$நஹேதுவென்ன, அவ்விஷயங்களில் விரக்திஹேதுவான அருசி பிறக்கும்போதைக்கு, தோ$_3$ஷத$_3$ர்ஶநம் பண்ணிறுலல்லது

எப்போதும் நெஞ்சுபற்றிக் கிடக்கையால் விஷயாந்தரங்களை அறியாதபடிபண்ணும் அவ்வழகே அவர்கள்பக்கலுறைத்திருக்கும்; ஜ்ஞாநாதி$_4$க்யப்ரபந்நர்க்கு, அஜ்ஞாநஹேதுவான விக்$_3$ரஹ-ஸௌந்த$_3$ர்யத்தை அர்ச்சாவதாரத்திலே கண்டநுப$_4$விக்கையும் ப$_4$யஹேதுவான ப்ராக்தந-ஶிஷ்டாசாராநுஸந்தா$_4$நமும் உண்டாயிருக்கச் செய்தே, அவன் தன் க்ருபையை முழுமடை செய்தெடுத்த விஷயங்களாகையாலே அருசிக்கடியான க்ருபை அவர்கள்பக்கல் உறைத்திருக்கும்; அஜ்ஞாநப்ரபந்நர்க்கு, அர்ச்சாவதாரத்திலே காத$_3$ாசித்கமாக விக்$_3$ரஹஸௌந்த$_3$ர்யாநுப$_4$வமும் அருசிஹேதுவான க்ருபையும் ஒரு மர்யாதை$_3$ உண்டாயிருக்கச்செய்தே, பூர்வர்களாசாரங்களையே பலகாலம் அநுஸந்தி$_4$த்துக்கொண்டு போருகையாலே ப$_4$யஹேதுவான அவ்வாசாரங்கள் அவர்கள்நெஞ்சிலே ஊன்றியிருக்கும். இவ்வூற்றத்தைப்பற்ற ஒரொன்றே விரக்திஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதென்றதாய்த்து. (104)

105. விஷயவைலக்ஷண்யாதிஶயத்தாலே விஷயாந்தராஜ்ஞாநம் விளையவும் கூடும். ஆப்தரான ஶிஷ்டர்களுடைய ஆசாராநுஸந்தா$_4$நத்தாலே அவிஹிதவிஹிதவிஷயஸ்பர்ஶத்திலச்சம் விளையவும் கூடும். அநாதி$_3$காலமாசைப்பட்டு மேல்விழுந்துபோந்த விஷயங்களிலே அருசி பிறக்கை அக$_4$டித-

என்றபடி. (ஜ்ஞாநாதி$_4$க்ய) இத்யாதி$_3$. இங்கே (அர்ச்சாவதாரத்திலே) என்று விஶேஷிக்கையாலே - ப$_4$க்திபாரவஶ்யப்ரபந்நர்க்கு பரத்வாதி$_3$ஸர்வவிக்$_3$ரஹாநுப$_4$வமுண்டு என்று ஸூசிதம். (முழுமடை செய்து) என்றது - க்ருத்ஸ்நபரிவாஹமாக்கி என்றபடி. (அஜ்ஞாந) இத்யாதி$_3$. இங்கே (காத$_3$ாசித்க-மாக) என்று விஶேஷிக்கையாலே (ஜ்ஞாநாதி$_4$க்யப்ரபந்நர்க்கு) அர்ச்சாவிக்$_3$ரஹஸௌந்த$_3$ர்யாநு-ப$_4$வம் நிரந்தரமுண்டு என்று ஸூசிதம். (ஒரு மர்யாதை$_3$) என்றது அல்பமாய் என்றபடி. (104)

105. அஜ்ஞாந-அருசி-ப$_4$யங்களிலே அருசிக்கு விஶிஷ்ய அபேக்ஷிதாம்ஶகத$_2$நத்துக்கு நியாமகத்தை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, மேலுக்கு அவதாரிகை (விஷயவைலக்ஷண்ய) இத்யாதி$_3$. "யத்$_3$-விஸ்மயஸ்திமிதமஸ்தமிதாந்யபா$_4$வம்" (மாலதீமாத$_4$வே 1-22)என்று விஷயாந்தரங்களுக்கு அஸ்தமி-தாந்யபா$_4$வத்வம் கண்டால், உத்துங்க$_3$விஷயத்துக்கு அது கிம்புநர்ந்யாயஸித்$_3$த$_4$மிறே என்று கருத்து. (அவிஹிதவிஷயஸ்பர்ஶம்) = பரதா$_3$ரஸ்பர்ஶம். (விஹிதவிஷயஸ்பர்ஶம்) = ஸ்வதா$_3$ரஸ்பர்ஶம். (அருசி) யாவது - ருசிவிபரீதமான த்$_3$வேஷம். (அக$_4$டிதம்) என்றது தோ$_3$ஷத$_3$ர்ஶநாதி$_3$வக்ஷ்யமாண-

அது பிறக்கக்கூடாமையாலே, தே$_3$ாஷத$_3$ர்ஶநம் அவஶ்யம் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும். (105)

106. அது ப்ரத$_4$ாநஹேதுவன்று.

இஹலோகவிஷயங்களிலே வரும் தே$_3$ாஷம் காணில் பரலோகவிஷயங்களில் அது காணவிரகற்று. அங்கே ருசி மண்டும்படியாய். வருந்தி பாஞ்சபெ$_4$ளதிகத்வாதி$_3$தே$_3$ாஷகல்பனை பண்ணி விரக்தி பிறக்கவேண்டும் அருமை உண்டிறே; ஆகையால் விஷயங்களில் அருசிபிறக்கை விரக்திக்கு ப்ரத$_4$ாநஹேதுவன்று. (106)

107. அப்ராப்ததையே ப்ரத$_4$ாநஹேது.

மிறே; அப்படிப்பட்ட அருசிதான் அவனருளாலே பிறக்கும் போதைக்கு அபேக்ஷிதாம்ஶத்தை அருளிச்செய்கிறார். [அருசி] என்று துடங்கி. [தே$_3$ாஷதர்ஶந]மாவது - பே$_4$ாக்$_3$யதாபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா பரிஷ்வங்கி$_3$க்கிற யோஷித்$_3$தே$_3$ஹம் "மாம்ஸாஸ்ருக்பூயவிண்மூத்ரஸ்நாயுமஜ்ஜாஸ்த்தி$_2$" ஸமுத$_3$ாயமாய் சர்மாவநத்$_3$த$_4$மாய் து$_3$ர்க$_3$ந்தி$_4$யாயிருக்கும்படியையும், பே$_4$ாக$_3$ந்தான் அல்பமாய் அஸ்தி$_2$ரமாய் து$_3$:க$_2$மிஶ்ரமாய் அநர்த்த$_2$ாவஹமாயிருக்கும்படியையும், ப்ரத்யக்ஷாதி$_3$ப்ரமாணங்களாலே த$_3$ர்ஶிக்கை. (105)

106. ஆனால் அதுவோ பின்னை அரு ஹேதுவென்ன அருளிச்செய்கிறார், [அது] இத்யாதி$_3$யால். [ப்ரத$_4$ாநஹேதுவன்று] என்றது - அதுவுமொருஹேது, முக்$_2$யஹேதுவன்றென்றபடி. (106)

ஹேதுக்கள் இல்லாவிடில் பிறவாது என்றபடி. "மூலத்திலே [தே$_3$ாஷத$_3$ர்ஶநம்] என்கிறவிது ப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$ஸாகாங்க்ஷமாகையாலே. விஷயாந்தரதத்$_3$பே$_4$ாக$_3$ங்களை ப்ரகரணாத் ப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$களாம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பே$_4$ாக்$_3$யதாபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா) இத்யாதி$_3$. (பரிஷ்வங்கி$_3$க்கிற) என்றது ஆலிங்கி$_3$க்கப்படுகிற என்றபடி. "ருஶ்யஸ்ய ரோஹித் புருஷஸ்ய யோஷித்" (ப.வி.2-3-1) என்கிறபடியே புருஷபே$_4$ாக்$_3$யத்வவ்யஞ்ஜநார்த்த$_2$ம் (யோஷித்$_3$தே$_3$ஹம்) என்றது. ("ஸ்நாயு") = சிறுநரம்பு. ("மஜ்ஜா") = வைரம். இவ்விடத்திலே "மாம்ஸா-அஸ்ருக்-பூய-விண்-மூத்ர-ஸ்நாயு-மஜ்ஜா-அஸ்தி$_2$ஸங்குலே" (வி.பு.1-17-63) என்கிறவிது விவக்ஷிதம். (து$_3$ர்க$_3$ந்தி$_4$யாய்) என்றது - ஹேயக$_3$ந்த$_4$யுக்தமாய் என்றபடி. (அநர்த்த$_2$ாவஹமாய்) என்றது - ஸம்ஸாரநரகஹேதுவாய் என்றபடி. (ப்ரத்யக்ஷாதி$_3$) இதி. (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே அநுமாநாக$_3$மங்களை ஸங்க்$_3$ரஹிக்கிறது. (105)

106. "அபேக்ஷிதத்வம். ப்ரத$_4$ாநாப்ரத$_4$ாநஹேதுஸாத$_4$ாரணமாகையாலே அந்யதரநிர்த$_4$ாரணார்த்த$_2$ம் உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகை (ஆனால் அதுவோ பின்னை) இத்யாதி$_3$. (ஹேது) என்றது - ப்ரத$_4$ாநஹேது என்றபடி. ([அது] இத்யாதி$_3$யால்) இதி. (அதுவுமொரு ஹேது) என்றது - அந்யாதீ$_4$நாருச்யுத்பத்தியில் உத்தம்ப$_4$கம் என்றபடி. (முக்$_2$யஹேது) என்றது அவ்யபி$_4$சரிதஹேது என்றபடி. (106)

107. (ப$_4$க$_3$வத்) இத்யாதி$_3$. ப$_4$க$_3$வதி ஏகஸ்மிந் பே$_4$ாக$_3$: யஸ்ய தத் ததே$_3$ாக்தம். இது ப$_4$ாவப்ரத$_4$ாந-

---

106. (அதுவும் ஒரு ஹேது) என்றது, அருளுக்கு த்$_3$வாரபூதமாய்க்கொண்டு (அதுவும் ஒரு ஹேது) என்றபடி. (106)

ஆகில், ப்ராத$_4$ாநஹேதுவாவதேதென்ன, விஷயாஸக்தி, ஸ்வரூபநாஶகையாகையாலும், ப்ராப்திப்ரதி-ப$_3$ந்த$_4$கையாகையாலும், ஶிஷ்டக$_3$ர்ஹிதையாகையாலும் நமக்கு அப்ராப்தையென்றே அத்தை விடுகையே விரக்திக்கு ப்ரத$_4$ாநஹேது என்கிறார். தே$_3$ாஷஜ்ஞாநமின்றியும் அப்ராப்தமென்றே விடுமிடங்களில் விரக்தி உண்டாயும், அது உண்டாயும் அப்ராப்தமென்று விடாவிடங்களில் விரக்தி உண்டாகாமலும் போருகிறதிறே.(107)

---

107. ஆனால் ப்ரத$_4$ாநஹேதுதான் ஏதென்ன, [அப்ராப்ததையே ப்ரத$_4$ாநஹேது] என்கிறார். [அப்ராப்ததை]யாவது - ப$_4$க$_3$வதே$_3$கபோ$_4$க$_3$மான ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராததாயிருக்கை. இத்தால் - அருள் அருசியை விளைக்குமிடத்தில் தே$_3$ாஷத$_3$ர்ஶநாதி$_3$களைப் பண்ணுவித்து விளைப்பிக்கை-யால், தே$_3$ாஷத$_3$ர்ஶநமும், அப்ராப்தித$_3$ர்ஶநமும் அருசிக்கு கௌ$_3$ணமுக்$_2$யஹேதுக்களா-யிருக்கும் என்றதாய்த்து. (107)

நிஷ்தே$_3$ஶமாய் ப$_4$க$_3$வதே$_3$கபோ$_4$க$_3$த்வமாகிற என்றபடி.

அதாவது :- ஸ்வஸ்மிந் ப$_4$க$_3$வத்$_3$போ$_4$க்$_3$யத்வஹேது - ப$_4$க$_3$வத்கர்மகபோ$_4$க்த்ருத்வம். இது ஸாவத$_4$ாரணமாகையாலே, ஸ்வமுக்$_2$யபோ$_4$க்த்ரு-ப$_4$க$_3$வத$_3$த்யந்தாபி$_4$மதாந்யஸ்வீயபோ$_4$க$_3$ாந்தராஸஜாதீயத்வம் (ப$_4$க$_3$வதே$_3$கபோ$_4$க$_3$த்வம்) என்று ப$_2$லிதம். இதுக்கு விஷயாந்தரம் சேராததாயிருக்கை-யாவது ஏதத்$_3$க$_4$டகப$_4$க$_3$வத$_3$த்யந்தாபி$_4$மதிக்கு விக$_4$ாதகமாயிருக்கை. "காரணாபேக்ஷிதத்வம் (1) ஸஹகாரிகளுக்கும், (2) வ்யாபாரத்துக்கும் {'தஜ்ஜந்யத்வே ஸதி தஜ்ஜந்யஜநகத்வ'ரூபம் வ்யாபாரத்வம் - ந்யா.போ$_3$ா.} பொதுவாகையாலே (1) (இங்கு அபேக்ஷிதமாகச்சொன்ன தே$_3$ாஷத$_3$ர்ஶநம் [அருளுக்கு] ஸஹகாரியோ வ்யாபாரமோ என்கிற ஶங்கையையும், (2) ப்ரத$_4$ாநஹேதுவாகச்சொன்ன அப்ராப்தி-த$_3$ர்ஶநமும் அருளுக்கு ஸஹகாரியோ, வ்யாபாரமோ" என்கிற ஶங்கையையும் பரிஹரித்துக்கொண்டு இவற்றினுடைய ப்ரத$_4$ாநாப்ரத$_4$ாநஹேதுத்வங்களை ஸ்பு$_2$டீகரிக்கிறார் (இத்தால்) இத்யாதி$_3$நா. (தே$_3$ாஷத$_3$ர்ஶநாதி$_3$களை) என்கிற (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே அப்ராப்தித$_3$ர்ஶநம் ஸங்க்$_3$ருஹீதம். (பண்ணுவித்து) என்கையாலே இவையிரண்டும் அருளுக்கு வ்யாபாரங்கள்' என்று ஸூசிதம். (அப்ராப்தி த$_3$ர்ஶநமும்) என்றது நிருக்தப$_4$க$_3$வதே$_3$கபோ$_4$க$_3$த்வரூபஸ்வரூபத்துக்குச் சேராது என்று த$_3$ர்ஶிக்கை என்றபடி. (கௌ$_3$ண) இத்யாதி$_3$. இத்தால் 'அப்ரத$_4$ாநஹேதுத்வம் கௌ$_3$ணஹேதுத்வம், ப்ரத$_4$ாநஹேதுத்வம் முக்$_2$யஹேதுத்வம்' என்று ஸூசிதம்.

(I) (கௌ$_3$ணஹேதுத்வ)மாவது :- கௌ$_3$ண்யாவ்ருத்த்யா ஹேதுபத$_3$போ$_3$த்$_4$யத்வம். இத்தால் ஹேதுஸத்$_3$ருஶத்வம் லபி$_4$க்கையாலே ஹேதுபி$_4$ந்நத்வம் லப்$_3$த$_4$ம். ஹேதுஸத்$_3$ருஶத்வமும் யத$_2$ா-கத$_2$ஞ்சித$_3$பயோகி$_3$த்வமாத்ரத்தாலே விவக்ஷிதம். ஆக, அருச்யுத்பத்தியிலே தே$_3$ாஷத$_3$ர்ஶநம் (கௌ$_3$ணஹேது)வாயிருக்கையாவது, (தத்த்வவித்து)க்களுடைய அருச்யுத்பத்தியைக்குறித்து க்வசித்$_3$வ்யபி$_4$சாரியாய் அப்ராப்தித$_3$ர்ஶநாதீ$_4$நையான அவர்களுடைய அருச்யுத்பத்தியிலே உத்தம்ப$_4$கமாயிருக்கை.

(II) (முக்$_2$யஹேதுத்வ)மாவது :- அபி$_4$த$_4$ாவ்ருத்த்யா ஹேதுபத$_3$வாச்யத்வம். அருச்யுத்பத்தியிலே அப்ராப்தித$_3$ர்ஶநம் முக்$_2$யஹேதுவாயிருக்கையாவது (தத்த்வவித்து)க்களுடைய அருச்யுத்பத்தியைக்-குறித்து அவ்யபி$_4$சரிதஹேதுவாயிருக்கை. 'குணப்$_4$ரமமூலிகையான அதத்த்வவித்$_3$ருசியை {மாற்று-கையை}க்குறித்து அப்ராப்தித$_3$ர்ஶநம் வ்யபி$_4$சாரிஹேதுவாகையாலே துல்யத்வம் வரும். அது வாராமைக்காக (தத்த்வவித்து)க்களுடைய என்றது' என்று கண்டுகொள்வது. (107)

---

107. (தே$_3$ாஷத$_3$ர்ஶநாதி$_3$களை) என்கிற (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே அப்ராப்ததாஜ்ஞாநம் விவக்ஷிதம்.

108. ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்திலிழிகிறதும் கு$_3$ணங்கண்டன்று; ஸ்வரூபப்ராப்தமென்று.

108. இப்படி விஷயாந்தரங்களை தோ$_3$ஷங்கண்டன்றியே அப்ராப்தமென்று விடுமாப்போலே, உபாதே$_3$யமான கு$_3$ணபூர்ணப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்திலிழிகிறதும் தத்கல்யாணகு$_3$ணங்கண்டன்று, தத$_3$ப்ருத$_2$க்ஸித்$_3$த$_4$மான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வத: ப்ராப்தமென்று. (108)

109. இப்படிக் கொள்ளாதபோது, கு$_3$ணஹீநமென்று நினைத்த த$_3$ஶையில் ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயப்ரவ்ருத்தியும், தோ$_3$ஷாநுஸந்த$_4$ாநத$_3$ஶையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும் கூடாது.

109. இதரவிஷய–ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயங்கள் அப்ராப்தி–ப்ராப்தியடியாக த்யாஜ்யோபாதே$_3$யங்களென்று கொள்ளாதே, தோ$_3$ஷகு$_3$ணங்களடியாக த்யாஜ்யோபாதே$_3$யங்களென்று கொள்ளும்போது, ஆற்ருமையடியாக

---

108. "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப" இத்யாதி$_3$ப்படியே ப்ராவண்யவிஷயமாகச்சொன்ன ப$_4$க$_3$வத்$_3$–விஷயத்தில் கு$_3$ணங்கண்டு இழிகிறவோபாதி, இதுவும் தோ$_3$ஷங்கண்டே விடுகிறதாருலோ என்ன, [ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் இழிகிறதும் கு$_3$ணங்கண்டு அன்று] என்கிருர். ஆகில் எத்தாலே என்ன, [ஸ்வரூபப்ராப்தமென்று] என்கிருர். அதாவது – ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தைப்பற்றுகிறது அத்தலையில் கல்யாணகு$_3$ணங்களடியாகவன்று, இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்தவிஷயமென்னுமத்தாலே என்கை. (108)

109. கீழ் தாம் அருளிச்செய்தபடியே அர்த்த$_2$த்தை அங்கீ$_3$கரியாதபோதைக்கு விரோத$_4$ம் காட்டுகிருர், [இப்படி] என்று துடங்கி. [இப்படிக்கொள்ளாதபோது] என்றது – இதரவிஷயங்களில் அருசிக்கு ஹேது அப்ராப்ததை, ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் ருசிக்கு ஹேது ப்ராப்ததை என்று

---

108. "மூலத்திலே விஷயாந்தராருசிஹேதுவிஶேஷப்ரதிபாத$_3$நபரஸந்தர்ப$_4$மத்$_4$யத்திலே ப$_4$க$_3$வத்$_3$–விஷயருசிஹேதுவிஶேஷப்ரதிபாத$_3$நமநுசிதம்" என்னும் ஶங்கையிலே பரமப்ரக்ருதப$_4$க$_3$வத்$_3$ருசிக்கு கு$_3$ணத$_3$ர்ஶநஹேதுகத்வமுண்டாகையாலே அத்தை த்$_3$ருஷ்டாந்தீகரித்துக்கொண்டு பூர்வபக்ஷி விஷயாந்தராருசிக்கு தோ$_3$ஷத$_3$ர்ஶநஹேதுகத்வம் கூடும் என்று ப்ரத்யவஸ்த$_2$ாநம் பண்ண–வடுக்குமாகையாலே அப்படி ப்ரத்யவஸ்த$_2$ாநம் பண்ணுமவனைக் குறித்து த்$_3$ருஷ்டாந்தாஸித்$_3$தி$_4$–ப்ரத$_3$ர்ஶநாபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்திலிழிகிறதும்) இத்யாதி$_3$க்$_3$ரந்த$_2$ப்ரவ்ருத்தியாகையாலே இது அநுசிதமன்று என்று பரிஹாரத்தை உட்கொண்டு அவதாரிகை ("மாற்பால்") இத்யாதி$_3$. [ப$_4$கவத்$_3$விஷயத்திலிழிகிறதும்] என்கிற 'ச'காரத்தாலே தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகமான விஷயாந்தராருசியை ஸமுச்சயிக்கிறது என்று கருத்து. ["ஸ்வரூபப்ராப்தம்" என்று] என்கிறவித்தோடே அநுஷக்தமான [ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்திலிழிகிறதும்] என்கிறவிதுக்கு அந்வயம். (என்று) என்கிறவிது 'இதி' ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$மாகையாலே 'இதி = ஹேதுப்ரகரணே' இத்யாதி$_3$கோஶத்தாலே ஹேத்வர்த்த$_2$கம் என்னு–மபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தைப்பற்றுகிறதும்) இத்யாதி$_3$. (108)

109. விபக்ஷே பா$_3$த$_4$ப்ரத$_3$ர்ஶநம் உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (கீழ்) இத்யாதி$_3$. (விரோத$_4$ம்) என்றது ப$_4$க$_3$வத்ததி$_3$தரவிஷயருச்யருசிகளைக்குறித்து கு$_3$ணதோ$_3$ஷ–த$_3$ர்ஶநங்களுடைய வ்யபி$_4$சாரோபலம்ப$_4$ப$_4$ங்க$_3$ப்ரஸங்க$_3$ம் என்றபடி. (தோ$_3$ஷத$_3$ர்ஶநத்தையும் கு$_3$ணத$_3$ர்ஶநத்தையும்) என்கிறவிதுக்கு யதா$_2$க்ரமம் ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம்.

கு3ணஹீநமென்று நினைத்த ப4க்திபாரவஶ்யத3ஶையில், மடங்கி மேல்விழுகையாகிற ப4க3வத்3விஷயத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும், ஸம்ஸாரத்தின் ஹேயத்வது3:க2மயத்வாதி3தோ3ஷங்களை அநுஸந்தி4க்கிற ஸாராஸாரவிவேக-ஜ்ஞாநத3ஶையில், மடங்கி அஹங்காரதத்கார்யவிஷயாந்தரங்களில் அழுந்துகையாகிற ஸம்ஸாரப்ரவ்ருத்தியும், ஸர்வதா2 கூடாதொழியவேணுமென்கிறார். ப4க3வத்3விஷயம் ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே உபாதே3யம், இதரவிஷயம் ஸ்வரூபத்துக்கு அப்ராப்தமாகையாலே த்யாஜ்யமென்று இப்படிக் கொள்ளும்போதாய்த்து,

---

கொள்ளாதே, தோ3ஷத3ர்ஶநத்தையும், கு3ணத3ர்ஶநத்தையும் இவற்றுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளும் போது என்றபடி. [கு3ணஹீநமென்று நினைத்த த3ஶையில் ப4க3வத்3விஷய-ப்ரவ்ருத்தி]யாவது – பிரிவாற்றாமை கரைபுரண்டு பெருவிடாய்ப்பட்டுத் துடித்து அலமராநிற்க, சடக்கென வந்து முகங்காட்டாமையாலே கு3ணஹீநமென்று சிந்தித்த த3ஶையிலே, பின்னையும் 'அவனையல்லது அறியேன்' என்று அவன் பக்கலிலே அத்யபி4நிவேஶத்தைப்பண்ணுகை. [தோ3ஷாநுஸந்தா4நத3ஶையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி]யாவது – மாதாபித்ராதி3களும், பா4ர்யாபுத்ராதி3களும், ஜ்ஞாதிகளும், ப3ந்து4க்களும், க்3ருஹக்ஷேத்ராதி3களுமாய் ஶப்3த3ாதி3-

---

கு3ணத3ர்ஶநாபா4வே ஸத்யபி. ருச்யபா4வாபா4வரூபையான ருசி காணப்படுகையாலே, "கு3ண-த3ர்ஶநத்துக்கு ருசியைக்குறித்து வ்யதிரேகவ்யபி4சாரம் என்று காட்டுகைக்காக கு3ணத3ர்ஶநா-பா4வப்ரயோஜககு3ணாபா4வத3ர்ஶநகத2நம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பிரிவாற்-றாமை) இத்யாதி3. ["கொடிய"](வா.110) இத்யாதி3ப்ரமாணோதா3ஹரணப2லிதம் (பிரிவு) இத்யாதி3. [கு3ணஹீநம்] என்கிறவிதுக்கு [ப4க3வத்3விஷயத்தில்] என்ற [ப4க3வத்3விஷய]ஶப்3த3ார்த்த2ம் விஶேஷ்யம் என்று அபி4ப்ரேதமாகையாலே கு3ணஹீநன் என்று உயர்திணையின்றிக்கே (கு3ண-ஹீநம்) என்று அஃறிணையிருக்கிறது" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் ("கு3ணஹீநம்" என்று சிந்தித்த) இத்யாதி3. யத்3வா, "(ஹீநம்) என்று பா4வே 'க்த'ப்ரத்யயாந்தமாய் கு3ணஹீநதை-யைச்சொல்லுகையாலே, அஃறிணை" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் என்னவுமாம். "இப்படி உப4யவிவக்ஷாபி4ப்ராயேண ஆயிற்று [கு3ணஹீநம்] என்று மூலஸ்த2நிர்தே3ஶத்தையே வ்யாக்2யாநத்திலும் பண்ணியருளிற்று" என்று கண்டுகொள்வது. "ருச்யருசிப்ரகரணாநுகு3ணமாக [ப்ரவ்ருத்தி]ஶப்3த3ம் அபி4நிவேஶபரம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் (அவன்பக்க-லிலே அத்யபி4நிவேஶத்தை) இத்யாதி3.

ஸாமாந்யஶப்3த3மான [ப்ரவ்ருத்தி]ஶப்3த3ம் ச2ாக3பஶுந்யாயத்தாலே அபி4நிவேஶரூப விஶேஷபரம். "காதல் கடல் புரைய" என்கிறவிது ["கொடிய வென்னெஞ்சம்"] இதி (வா.110) உதா3ஹரிஷ்ய-மாணப்ரமாணப்ரகரணஸ்த2மாகையாலே தத்ஸித்3தா4ர்த்த2கத2நம் (அத்யபி4நிவேஶத்தை) என்கிற (அதி)ஶப்3த3ம். யத்3வா "காதல் கடல் புரைய" இத்யாத்3யநுஸாரேண [ப்ரவ்ருத்தி]ஶப்3த3ம். ப்ரக்ருஷ்டா = அதிஶயிதா, வ்ருத்தி: = அபி4நிவேஶரூபமநோவ்ருத்தி: என்று யோக3வ்ருத்தியாலே அத்யபி4நிவேஶத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். "ப்4ராதுர்வர்த்தஸி பா4ர்யாயாம்" {"நாதிஶ்ரமாப-நயநாய யதா2 ஶ்ரமாய"இத்யாதி3} என்று 'வ்ருது' தா4துவுக்கு விஶிஷ்ய ப்ரயோக3மும் அபி4நிவேஶாம்ஶத்திலேயுண்டிறே என்று கருத்து. "தோ3ஷத3ர்ஶநத்துக்கு அருசியைக்குறித்து அந்வயவ்யபி4சாரத்தைக்காட்டுகிறது [தோ3ஷாநுஸந்தா4ந] இத்யாதி3" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (மாதாபித்ராதி3களும்) இத்யாதி3. "களத்ர-புத்ர-மித்ரார்த்த2-க்3ருஹ-க்ஷேத்ர-த4நாதி3கை: । க்ரியதே ந ததா2 பூ4ரி ஸுக2ம் பும்ஸாம் யதா2 அஸுக2ம்" என்று சொல்லி, "இதி ஸம்ஸாரது3:க2ார்க்கதாபதாபிதசேதஸாம்" என்று 'இதி'ஶப்3த3த்தாலே களத்ராதி3ஹேதுகஸுக2த்தை

தத்தத்$_{3}$த$_{3}$மைகளில் தது$_{3}$ப$_{4}$யப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி கூடுவதென்றபடி. (109)

பே$_{4}$ாகங$_{3}$்களை அநுப$_{4}$வித்திருக்கையாகிற ஸம்ஸாரத்தின் து$_{3}$:க$_{2}$ப$_{3}$ஹுலத்வாதி$_{3}$தே$_{3}$ாஷத்தை ப்ரத்யக்ஷாதி$_{3}$களாலே அறிந்து அநுஸந்தி$_{4}$யாநிற்கச்செய்தேயும், அதிலே அபி$_{4}$நிவேஶம் நடந்து செல்லுகை. இவை இரண்டும் கூடாதென்றபடி. அன்றிக்கே, [தே$_{3}$ாஷாநுஸந்த$_{4}$ாநத$_{3}$ஶையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி]யாவது – தத்த்வவித்துக்களான மஹர்ஷிகள் துடக்கமானார், ஸாராஸாரவிவேகவத்தயா விஷயதே$_{3}$ாஷாநுஸந்த$_{4}$ாநம் உண்டாயிருக்கச்செய்தே, ஶாஸ்த்ர-விஹிததயா ப்ராப்தம் என்கிற பு$_{3}$த்$_{3}$தி$_{4}$யாலே பண்ணுகிற ப்ரஜோத்பாத$_{3}$நாதி$_{3}$ருப-

---

பராமர்ஶித்து அத்தாலே ஸம்ஸாரது$_{3}$:க$_{2}$த்தை விஶேஷிப்பிக்கையாலே களத்ராதி$_{3}$ஹேதுக-ஸுக$_{2}$ாநுப$_{4}$வம் 'ஸம்ஸார'ஶப்$_{3}$த$_{3}$ார்த்த$_{2}$மாகிறது. அதில் 'ஸமித்யேகீகாரே' என்று 'ஸம்' என்கிறவிது ஏகீகாரவாசியாய் 'ஸ்ர'ஶப்$_{3}$த$_{3}$ம் 'ஸ்ரு – க$_{3}$தௌ', 'க$_{3}$த்யர்த்தே$_{2}$ா பு$_{3}$த்$_{3}$த்$_{4}$யர்த்த$_{2}$:' என்று அநுப$_{4}$வ-ரூபபு$_{3}$த்$_{3}$தி$_{4}$வாசியாய் உக்தகளத்ராதி$_{3}$ஹேதுகஸுக$_{2}$ங்களை வ்யாமிஶ்ரமாக அநுப$_{4}$விக்கை. யோக$_{3}$வ்ருத்த்யா 'ஸம்ஸார'ஶப்$_{3}$த$_{3}$ார்த்த$_{2}$மாகிறது. 'இப்படி 'ஸம்ஸார'ஶப்$_{3}$த$_{3}$ம் யோக$_{3}$ரூட$_{4}$ம்' என்னுமபி$_{4}$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஶப்$_{3}$த$_{3}$ாதி$_{3}$பே$_{4}$ாக$_{3}$ங்களை அநுப$_{4}$விக்கையாகிற ஸம்ஸாரத்தின்) என்று. "அதனிற்பெரிய என்னவா" என்கிற அபி$_{4}$நிவேஶம் போலே அத்யந்தமா-யிராதே க்ஷுத்$_{3}$ரஸம்ஸாராபி$_{4}$நிவேஶம் என்னுமபி$_{4}$ப்ராயத்தாலே 'அதி'ஶப்$_{3}$த$_{3}$த்தை விட்டு அருளிச்செய்கிறார் (அபி$_{4}$நிவேஶம் நடந்து செல்லுகை) என்று.

'உப$_{4}$யத்ர (ப்ரவ்ருத்தி)ஶப்$_{3}$த$_{3}$ம் ஏகரூபமாயிருந்தாலும் ஸாமர்த்$_{2}$யாத்$_{3}$விவக்ஷிதவைஷம்யஸஹ-மாம்' என்று கருத்து. 'இப்படி தே$_{3}$ாஷகு$_{3}$ணாநுஸந்த$_{4}$ாநங்களுக்கு அந்வய-வ்யதிரேக-வ்யபி$_{4}$சா-ரோபலம்ப$_{4}$ம் வ்யாஹதமாக ப்ரஸங்கி$_{3}$க்கும்' என்னுமபி$_{4}$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் ('இவை-யிரண்டும் கூடாது' என்றபடி) என்று. 'அதத்த்வவித்துக்களுடைய ப்ரவ்ருத்தியைக்கொண்டு தே$_{3}$ாஷாநுஸந்த$_{4}$ாநத்திற்கு வ்யபி$_{4}$சாரம் சொல்லப்பார்க்கில் அப்ராப்தித$_{3}$ர்ஶநத்துக்கும் இது துல்யம், அவர்களுக்குச் சிலவற்றிலே அப்ராப்திஜ்ஞாநம் ஒருபடி கிடக்கச்செய்தேயும் கு$_{3}$ணப்ரதிபத்தியாலே ருசி பிறக்கையாலே; அத: தத்த்வவித்ப்ரவ்ருத்தியைக் கொண்டே வ்யபி$_{4}$சாரம் சொல்லுகையுசிதம்' என்னுமபி$_{4}$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே தே$_{3}$ாஷாநுஸந்த$_{4}$ாந) இத்யாதி$_{3}$. (மஹர்ஷி-கள் துடக்கமானார்) என்கிறவிடத்திலே (துடக்க)ஶப்$_{3}$த$_{3}$த்தாலே தத்துல்யஶிஷ்டஜநங்கள் விவக்ஷிதர். ("ஶாஸ்த்ரவிஹிததயா ப்ராப்தம்" என்கிற பு$_{3}$த்$_{3}$தி$_{4}$யாலே) என்கிறவித்தால் ப்ராப்தித$_{3}$ர்ஶநத்துக்கு ப்ரவ்ருத்த்யவ்யபி$_{4}$சரிதத்வம் ஸூசிதம். "அவன் என்றே கிடக்கும்" என்கிற ப்ரமாஹேது$_{3}$ஶஹநானு-கு$_{3}$ணமாக [ப$_{4}$க$_{3}$வத்$_{3}$விஷயப்ரவ்ருத்தியும்] என்கிற [ப்ரவ்ருத்தி]ஶப்$_{3}$த$_{3}$ம் அபி$_{4}$நிவேஶபரமானாலும் இங்கே அப்படி நியாமகமில்லாமையாலே யதா$_{2}$ஶ்ருதார்த்த$_{2}$விவக்ஷையுசிதம் என்னுமபி$_{4}$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஜோத்பாத$_{3}$நாதி$_{3}$ருப) இத்யாதி$_{3}$. (ஆதி$_{3}$)ஶப்$_{3}$த$_{3}$த்தாலே போஷணாதி$_{3}$கள் ஸங்க்$_{3}$ருஹீதங்கள். [ப்ரவ்ருத்தி ... கூடாது] என்கிறவித்தால் 'ருசி கூடாது' என்று அர்த்த$_{2}$ஸித்$_{3}$த$_{4}$ம்.

---

109 (ஸம்ஸாரிகளுக்கு) தாங்கள் உகந்த விஷயங்களில் காகஶாப$_{3}$ந்யாயத்தாலே ('காக்கைக்குத் தன் குட்டி பொற்குட்டி') தே$_{3}$ாஷத$_{3}$ர்ஶநமில்லாமலிருக்கவடுக்கும் என்று யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே தே$_{3}$ாஷாநுஸந்த$_{4}$ாநத$_{3}$ஶையில்) இத்யாதி$_{3}$. (ஶாஸ்த்ரவிஹிததயா)ப்ராப்தம் என்கிற பு$_{3}$த்$_{3}$தி$_{4}$யாலே) என்கையாலே, ரிஷிகளுக்கு லக்ஷ்மீ – ஸேநேஶ – பராங்குஶாத்$_{3}$யாசார்ய-பரம்பராப்ராப்தமான ப$_{4}$க$_{3}$வந்நிர்ஹேதுககடாக்ஷமூலகமான ஔபதே$_{3}$ஶிகஜ்ஞாநமில்லாமை-யாலே ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகமில்லை என்று ஸூசிதம். (109)

110. "கொடியவென்னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்கும்", "அடியேன் நான் பின்னுமுன் சேவடியன்றி நயவேன்" என்னுநின்றுர்களிறே.

குணஹீநத்வாநுஸந்தாநதசையிலும் தத்விஷயப்ரவ்ருத்தி கூடுமென்கைக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிருர் மேல் ["கொடியவென்னெஞ்சம்"] இத்யாதியால். ப்ரணயரோஷத்தாலே "கடியன்" இத்யாதிகுண- ஹீநத்வத்தை அநுஸந்திக்கிற தசையிலே "ஆகிலும் கொடிய என்னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்கும்" என்று தத்விஷயாஸக்தி விடாதென்றும், "வேம்பின் புழு" என்று துடங்கி, விரஸவஸ்துவைத்தின்று வளரும் ஐந்து ஸரஸவஸ்துவில் முகம் வையாதாப்போலே, ஶேஷியான நீ குணஹீநனானாலும் ஶேஷமான நான் உன்னையல்லது மற்றொரு குணவத்தான ஶேஷ்யந்தரத்தை ஆசைப்படேனென்றும் இப்படியாழ்வார்கள்

ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாகவுமாம். இப்படிக்கொள்ளாதபோது இவை கூடாதென்று விரோதங்- காட்டுகையாலே இப்படிக் கொள்ளவேணுமென்னுமிடம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. (109)

110. குணஹீநமென்றுநினைத்த தசையில் பகுவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி எங்கே கண்டது என்ன அருளிச்செய்கிருர், ["கொடியவென்னெஞ்சம்"] என்றுதுடங்கி. அதாவது - "கடியன்" என்று துடங்கி, "அறிவருமேனி மாயத்தன்" என்னுமளவும் - ஸ்வகார்யபரன், பிறர் நோவறியாதவன், ஒருவர்க்குமெட்டாதவன், வஞ்சகன், துர்ஜ்ஞேயஸ்வபாவன் என்று அவன் குணஹாநியைச் சொல்லி, இப்படியிருந்தானாகிலும், அதிலோகக்ரூரமான என்னெஞ்சு அவனை-

இது "குறுகாநீளா" இத்யாதிகளிலே ஸித்தமான குணதர்ஶநத்துக்கு ருசியைக்குறித்து உண்டான அந்வயவ்யபிசாரத்துக்கும், அப்ராப்திதர்ஶநத்தினுடைய வ்யபிசாரவிரஹத்துக்கும் உபலக்ஷணம். உக்தமான வ்யபிசாரோபலம்பபங்கப்ரஸங்கரூபதர்க்கத்துக்கு விபர்யயே பர்யவஸாநம் உண்டாகை- யாலே அர்த்தநிஶ்சயம் பிறக்கத்தட்டில்லை என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (இப்படிக் கொள்ளாதபோது) இத்யாதி. (109)

110. (("கடியன்") என்று துடங்கி) இத்யாதி. "கடியன், கொடியன், நெடியமால், உலகங்கொண்டவடியன், அறிவருமேனிமாயத்தன், ஆகிலும் கொடியவென்னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்கும்" என்று மாசறுசோதியில் பாட்டு. இதுக்கு பதக்ரமேண அர்த்தம் (ஸ்வகார்ய) இத்யாதியாலே சொல்லுகிறது.

"கொடிய" என்கிற இதுக்கர்த்தம் (பிறர்) இத்யாதி. "நெடியமால்" என்கிறவிதுக்கர்த்தம் ("ஒருவர்க்கும் எட்டாதவன்") என்று. "நெடுமை"யால் துஷ்ப்ராபத்வத்தை நினைக்கிறது. "உலகம் கொண்டவடியன்" என்கிறவிதுக்கர்த்தம் ("வஞ்சகன்") என்று. சிறுக்காலைக்காட்டிப்பெருக்காலாலே அளக்கையாலே (வஞ்சக)த்வம் ஸித்தமிறே. "அறிவருமேனிமாயத்தன்" என்கிறவிதுக்கர்த்தம் (துர்ஜ்ஞேயஸ்வபாவன்) என்று. (அறிகைக்கு) = அறிய என்றபடி. "கொடியவென்னெஞ்சம்" என்கிறவிதுக்கர்த்தம் (அதிலோக ... மான). லோகாதீதமான என்னெஞ்சு என்றபடி. லோகத்தில் குணஹாநி உபேக்ஷாஹேதுவாயிருக்க இதுக்கு அபிநிவேஶஹேதுவாகையாலே (அதிலோகம்) என்றது. (ஸ்வகார்யபரத்வவஞ்சக)த்வங்கள் தோஷமாயிருந்தாலும் விரோத்யபாவம் விரோதி-

109. (தோஷாநுஸந்தாநதசையில்) இத்யாதியில்,

(1) முந்தினது, து:கபஹுளத்வாதிதோஷாநுஸந்தாநம் என்றபடி.

(12) இரண்டாவது, விஷயதோஷாநுஸந்தாநம் என்றபடி. (109)

பாசுரங்களில் தத்3கு3ணஹீநத்வஸ்மரணத3ஶையிலும் தத்ப்ரவ்ருத்தியுண்டென்றுநின்றதிறே. (110)

111. கு3ணக்ருததா3ஸ்யத்திலுங் காட்டில் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தா3ஸ்யமிறே ப்ரதா4நம்.

ஆகில், "கு3ணைர்தா3ஸ்யமுபாக3த:" என்று இத்யாதி3களிலே ப4க3வத்3கு3ணங்களுக்குத் தோற்று அடிமை புக்கிருக்கையும் உண்டேயென்ன, ஶேஷியின் கு3ணவஶீக்ருதனுய் வரும் தா3ஸ்யத்தைப்பற்ற, தத3்ருத2க்-

---

யல்லதறியாதே இருக்குமென்றும்; வேம்புக்கிட்டுப்பிறந்த புழு அந்த வேம்பையே பு4ஜிக்குமதொழிய கரும்பைக் கண்டாலும் விரும்பாது, அப்படியே, "கடல்மல்லைக் கிடந்த கரும்பு" என்னும்படி நிரதிஶயபோ4க்3யனுன நீதானே வேம்புபோலே விரஸனுனவன்றும், த்வத3நந்யார்ஹஶேஷபூ4தனுன் நான், எனக்கு வகுத்த ஶேஷியான உன் திருவடிகளையொழிய ஆசைப்படேனென்றும்; "மயர்வற மதிநலமருளப்"பெற்றவர்கள் அருளிச்செய்யாநின்றுர்களிறே என்கை. (110)

111. "கு3ணைர்தா3ஸ்யமுபாக3த:" என்றுருமில்லையோவென்ன அருளிச்செய்கிருர், [கு3ண-க்ருததா3ஸ்யத்திலும்] என்றுதுடங்கி. [கு3ணக்ருததா3ஸ்ய]மாவது - அவன் கு3ணங்களுக்குத்

ப4ாவாந்தரரூபமாகையாலே தே1ாஷத்துக்கு கு3ணுப4ாவரூபத்வமுண்டாகையாலே கு3ணத3ர்ஶநத்துக்கு ருசியைக்குறித்து வ்யதிரேகவ்யபி4சாரப்ரத3ர்ஶநப்ரகரணுநுஸாரத்தாலே கு3ணுப4ாவத்வரூபேண ப்ரக்ருதோபயோக3ம் விவக்ஷிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (கு3ணஹாநியைச்சொல்லி) என்றது. {நியதபரஸ்பரவிரோதி4களான இரண்டு வஸ்துக்களில் ஒன்று இல்லாமல் போகையாவது, மற்றென்றுயிருக்கையாலே}. "வேம்பின் புழு வேம்பன்றி உண்ணுது" இத்யாதி3 திருமொழிக்கு அர்த்த2ம் (வேம்புக்கு இட்டு) இத்யாதி3. (இட்டுப்பிறந்த) என்றது - தத்3போ4க3த்துக்காகவே ஜநமித்த என்றபடி. 'வேம்பும் கரும்பும் பரஸ்பரப்ரதிபக்ஷங்களாகையாலே வேம்பல்லாதது கரும்பே ஜ1ுதி பு3த்3தி4ஸ்த2மாம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (கரும்பைக்கண்டாலும்) இதி. ["அடியேன் நான் பின்னும் உன் சேவடியன்றி நயவேன்"] என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (அப்படியே) இத்யாதி3. ("கடல்மல்லைக்கிடந்த கரும்பே") என்றது திருக்கடல்மல்லையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற கரும்பைப்போலே போ4க்3யனுன என்றபடி. இத்தையருளிச்செய்கிருர் (நிரதிஶய) இத்யாதி3நா. (வேம்பு)இத்யாதி3 ப்ரதிபி3ம்ப3த்3ருஷ்டாந்தப2லிதம் (வேம்பு போலே)இத்யாதி4. கு3ணஹாநிரூப-தா3ர்ஷ்டாந்திகாநுகு3ண்யத்தைப் பற்ற கைத்தவன்றும் என்னுதே (விரஸனுனவன்றும்) என்று அருளிச்செய்தது. ["அடியேன்"] என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (த்வத3நந்யார்ஹ)இத்யாதி3. "உன்" ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (எனக்கு வகுத்த) இத்யாதி3. ("சே") இத்யஸ்யார்த்த2ம் (திரு) இதி. "நயவேன்" என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (ஆசைப்படேன்) என்று. நயப்பு = விருப்பம். மூலத்திலே [என்றுநின்றுர்கள்] என்கிறவிடத்தில் ஆகாங்க்ஷிதகர்த்ரத்4யாஹாரபூர்வகம் அதுக்கர்த்த2ம் (மயர்வற) இத்யாதி3. இத்தால் 'தத்த்வவித்ப்ரவ்ருத்தியைக்கொண்டு வ்யபி4சாரப்ரத3ர்ஶநம் உசிதம்' என்று ஸூசிதம். (110)

111. " 'தத்த்வவித்துக்களிலே கு3ணக்ருதருசிதத்பூர்வகஶேஷத்வங்கள் காண்கையாலே கு3ண-க்ருதத3ர்ஶநம் வ்யபி4சரிதமன்று' என்னும் ஶங்கையிலே [கு3ணக்ருத] இத்யாதி3க்3ரந்த2ம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் ("கு3ணை:") இத்யாதி3. வசநஸ்த2த்ருதீயார்த்த2ம்

ஸித்3த4ஶேஷத்வரூபஸ்வரூபப்ரயுக்தமான ஸ்வாப4ாவிகதா3ஸ்யமொன்றுமேயிறே ஸத்தாப்ரயுக்தத்வேந ப்ரதா4நமாய்த்ததென்கிறார். (111)

தோற்று அடிமையாயிருக்கை. [ஸ்வரூபப்ரயுக்தமானதா3ஸ்ய]மாவது – ஶேஷத்வைக-நிரூபணீயமான தன் ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்து அடிமையாயிருக்கை. ஸ்வரூபம் இப்படியிருந்தாலும், கு3ணாதி4கவிஷயமாகையாலே கு3ணக்ருததா3ஸ்யமும் இவ்விஷயத்திலே அநுவர்த்தியாநிற்கும்; ஆகையிறே ஶேஷத்வைகநிரூபகரான இளையபெருமாள் தாம் அப்படியருளிச்செய்ததும். ஆனாலும் கு3ணக்ருததா3ஸ்யமானது ஔபாதி4கமாகையாலே அப்ரதா4நமாய், மற்றையது நிருபாதி4கமாகையாலே ப்ரதா4நமாயிருக்கும்; அத்தைப்பற்றவிறே தத்ப்ராதா4ந்யப்ரஸித்3தி4 தோற்ற அருளிச்செய்தது. (111)

மூலத்திலே [கு3ணக்ருத] என்கிற [க்ருத]ஶப்3த3த்தாலே சொல்லிற்று. "(கு3ணக்ருததத்வ)மாவது கு3ணதா3ர்ஶநஹேதுகத்வம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கு3ணங்களுக்குத் தோற்று) இத்யாதி3. "ஶேஷத்வேந, ஏகேந = முக்2யேந, நிரூபணீயமான = இதரவ்யாவ்ருத்திபு3த்3தி4யர்ஹ-மான தன் த4ர்மிஸ்வரூபத்தை" என்றபடி. இத்தால் மூலத்திலே "[ஸ்வரூபப்ரயுக்த]த்வமாவது நிருக்தஸ்வரூபதா3ர்ஶநஹேதுகத்வரூபம்" என்று ஸூசிதம். (ஸ்வரூபம் இப்படி இருந்தாலும்) என்றது "யாவதா3த்மபா4விநிருபாதி4கஸ்வரூபநிரூபகஶேஷத்வைகநிரூபணீயமாயிருந்தாலும்" என்றபடி. (கு3ணாதி4கவிஷயமாகையாலே) என்றது "ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4குணதுங்கமாகையாலே" என்றபடி. நிருக்த [ஸ்வரூபப்ரயுக்த]ஶேஷத்வப்ரதீத்யுத்தம்ப4கதயா கு3ணபூ4தமான கு3ணஜ்ஞாநஹேதுகஶேஷத்வாநு-ஸந்தா4நம். "அவர்ஜநீயத்வத்தாலும் கு3ணநாம் ப்ரதா4நாநுவர்த்தித்வஸ்வபா4வத்தாலும் அத்தை அநுவர்த்தித்து இருந்தாலும், பூர்வோபத3ர்ஶிதஸ்த2லங்களிலே கு3ணஜ்ஞாநத்துக்கு ருசிவ்யபி4சாரம் த்3ருஷ்டம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கு3ணக்ருததா3ஸ்யமும்)இத்யாதி3. "ஸம்யோ-க3ாத்3யஷ்டவித4தாத்பர்யக்3ராஹகாந்தர்க3தவக்த்ருரூபப்ரமாணப3லத்தாலே ("கு3ணைர்தா3ஸ்ய-முபாக3த:") என்கிறவிதுக்கும் அர்த்த2மிதுவே" என்கிறார் (ஆகையிறே) இத்யாதி3நா. "யதே2ாசிதம் ஶேஷ இதீரிதே" என்கிறபடியே 'ஶேஷத்வாச்சே2ஷ:' என்று பூர்வாவஸ்தை2யிலும், "லக்ஷ்யதே = ஶேஷத்வேந நிரூப்யதே" இதி லக்ஷ்மண: என்று அவதாரத3ஶையிலும் ஸமாக்2யாப3லத்தாலே ஶேஷத்வம் நிருபகமாக ஸித்3த4மாகையாலே யாவதா3த்மபா4வித்வப்ரயுக்தநிருபாதி4கஶேஷத்வ-யுக்தலக்ஷ்மணவக்த்ருகஸ்வவிஷயௌபாதி4கஶேஷத்வவசநம் நிருபாதி4கஶேஷத்வோத்தம்ப4க-கு3ணபூ4த[கு3ணக்ருத]ஶேஷத்வபரமாம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஶேஷத்வைக-நிருபகராய்) இத்யாதி3. 'ஶேஷத்வைகநிரூபகரான' என்றும் பாட2முண்டு. அப்போது 'ஶேஷத்வம் ஏகம் நிரூபகம் யஸ்ய' இதி விக்3ரஹம் கண்டுகொள்வது. "தா3ஸ்யம் ஆக3த:" என்றதே ("..உபாக3த:") என்று உபேந்த்3ரோபநாயகாதி3ஶப்3த3ங்களிலே அப்ராதா4ந்யத்3யோதகமாகக்கண்ட 'உப' ஶப்3த3த்தை ப்ரயோகி3க்கையாலே கு3ணோபாதி4கஶேஷத்வத்துக்கு அந்த ஶப்3தே3ாபஸ்தி2த-நிருபாதி4கஶேஷத்வத்தைக்குறித்து அப்ராதா4ந்யம் லப்3த4ம். "உச்சாரயித்ருதாவச்சே2த3கத்வோப-லக்ஷிதத4ர்மாவச்சி2ந்நவாசியான 'அஹம்'ஶப்3த3ம், 'ஶேஷ','லக்ஷ்மண'ஸமாக்2யாதி3-ஸந்நிதா4பிதமான நிருபாதி4கஶேஷத்வாவச்சி2ந்நஸ்வரூபவாசியாம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தாம் அப்படியருளிச்செய்ததும்) என்று.

(ஔபாதி4கமாகையாலே அப்ரதா4நமாய்) என்றது – உத்தம்ப4கதயா தது3பஸர்ஜநமாய் என்றபடி. (நிருபாதி4கமாகையாலே ப்ரதா4நமாய் இருக்கும்) என்றது – தது3த்தம்ப4கமாகையாலே தது3பகார்ய-மாய் இருக்கும் என்றபடி. மூலத்தில் [இறே] என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (அத்தைப்பற்ற) இத்யாதி3. (111)

112. அநஸூயைக்குப் பிராட்டி அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

ஏதத்ப்ராத$_4$ாந்யப்ரமாணோபாத$_3$ாநம் பண்ணுகிறார் [அநஸூயை] இத்யாதி$_3$யால். "ஸுகுமாரையாயிருக்கப் பின்துடர்ந்து நீர் வந்தது பெருமாள் வடிவழகிலே ஈடுபடுகையாலிறே" என்ற அநஸூயைக்கு, நித்யாந-

---

112. இவ்வர்த்த$_2$த்துக்கு ஸம்வாத$_3$மாகப் பிராட்டிவார்த்தையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் மேல், [அநஸூயைக்கு] என்று துடங்கி. அதாவது – அத்ரிப$_4$க$_3$வானாஶ்ரமத்திலே பெருமாளெழுந்தருளி மஹர்ஷியையும் அநுவர்த்தித்திருந்தவநந்தரம், தத்பத்நியான அநஸூயையைப் பிராட்டி சென்று அநுவர்த்தித்து இருக்கிறவளவிலே, அவள் பிராட்டியைப்பார்த்து, "ப$_3$ந்து$_4$ஜநத்தையும் அபி$_4$மாநத்தையும் ஐஸ்வர்யத்தையும் விட்டுப் பெருமாள்பின்னே காட்டிலே போந்தவிது தை$_3$வயோக$_3$த்தாலே உமக்கு நன்றாகக்கூடிற்று, நக$_3$ரஸ்த$_2$னாகிலுமாம், வநஸ்த$_2$னாகிலுமாம், நல்லவனாகிலுமாம், தீயவனாகிலுமாம், ஸ்த்ரீகளுக்கு தை$_3$வம் ப$_4$ர்த்தாவேகிடீர், நீர் இப்படி எப்போதும் பெருமாள்விஷயமாக அநுகூலித்துப்போரும்" என்ன, பிராட்டி லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலை இட்டிருந்து, "எனக்குப்பெருமாள்பக்கல் ப$_4$ாவப$_3$ந்த$_4$ம் ஸ்வத: உண்டாயிருக்கச் செய்தே, அவர்தாம் கு$_3$ணாதி$_4$கராயிருக்கையாலே, என்னுடைய ப$_4$ாவப$_3$ந்த$_4$த்தை கு$_3$ண-

---

112. "அத்ரேராஶ்ரமமாஸாத்$_3$ய தம் வவந்தே$_3$ மஹாயஶா:" (ரா.அ.117-5)என்றத்தைப்பற்ற (அத்ரிப$_4$க$_3$வான் ஆஶ்ரமத்திலே) இத்யாதி$_3$. "தாம் து ஸீதா மஹாப$_4$ாக$_3$ாம் அநஸூயாம் பதிவ்ரதாம்। அப்$_4$யவாத$_3$யத$_3$வ்யக்$_3$ரா" (ரா.அ.117-18) என்றத்தைப்பற்ற (அநந்தரம் தத்பத்நியான) இத்யாதி$_3$. (அநுவர்த்தநம்) = ப்ரணிபாதாதி$_3$. "த்யக்த்வா ஜ்ஞாதிஜநம் ஸீதே மாநம் வ்ருத்திஞ்ச ப$_4$ாமிநி" (ரா.அ.117-21) இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (ப$_3$ந்து$_4$ஜநத்தையும்) இத்யாதி$_3$. "அவருத்$_3$த$_4$ம் வநே ராமம் தி$_3$ஷ்ட்யா த்வம் அநுக$_3$ச்ச$_2$ஸி" (ரா.அ.117-22) என்றத்தைப்பற்ற (பெருமாள் பின்னே) இத்யாதி$_3$. ("தி$_3$ஷ்ட்யா") என்கிறவிதுக்கர்த்த$_2$ம் (தை$_3$வயோக$_3$த்தாலே) இத்யாதி$_3$. "நக$_3$ரஸ்தோ$_2$ வநஸ்தோ$_2$ வா பாபோ வா யதி$_3$ வா ஶுப: । து$_3$ஶ்ஶீல: காமவ்ருத்தோ வா த$_4$நைர்வாபி விவர்ஜித: ॥ ஸ்த்ரீணாம் ஆர்யஸ்வப$_4$ாவாநாம் பரமம் தை$_3$வதம் பதி:" (ரா.அ.117-28) என்கிறவித்தைப்பற்ற (நக$_3$ரஸ்த$_2$னாகிலும்) இத்யாதி$_3$. "ததே$_3$வமேநம் த்வமநுவ்ரதா ஸதீ" (ரா.அ.117-28) இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (நீர் இப்படியே எப்போதும்) இத்யாதி$_3$. இங்கே,

(I) (1) "ஹ்ருத$_3$யாந்யாமமந்தே$_2$வ ஜநஸ்ய கு$_3$ணவத்தயா" (ரா.அ.26-2) என்றும்

(2) "சகர்ஷேவ கு$_3$ணைர்ப$_3$த்$_3$த்$_4$வா தம் ஜநம் புரவாஸிநம்" (ரா.அ. 45-12) என்றும்

(3) "ரூபௌதா$_3$ர்யகு$_3$ணை: பும்ஸாம் த்$_3$ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்" (ரா.அ.3-29) என்றும் இத்யாதி$_3$ப்படியே 'ஸாமாந்யேந பரசித்தாபகர்ஷணஹேதுகு$_3$ணயோக$_3$ம் பிராட்டிக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கும்' என்னுமிடம் அநுக்தஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே இப்படி கு$_3$ணயோக$_3$ரூபத்$_3$ருஷ்டகாரணமே பிராட்டியினுடைய வநாநுக$_3$மநத்திலே ஹேதுவாயிருக்க, "தி$_3$ஷ்ட்யா த்வமநுக$_3$ச்ச$_2$ஸி" என்று தை$_3$வயோக$_3$த்தை அதுக்கு ஹேதுவாகச்சொல்லவொண்ணாது.

(II) "(1) "த்வயா ஸஹ நிவத்ஸ்யாமி வநேஷு மது$_4$க$_3$ந்தி$_4$ஷு" (ரா.அ.27-12) என்றும்

(2) "ப்ரவிஷ்டா நிர்ஜநம் வநம்" (ரா.ஸு.16-19) என்றும் இத்யாதி$_3$ப்படியே பே$_4$ாக$_3$ாபேக்ஷிதவிவிக்தஸ்த$_2$ாநத்வ-பே$_4$ாகே$_3$ாபகரணஸம்ருத்$_3$த$_4$த்வ-ரூபத்$_3$ருஷ்டஹேது-பூர்த்தியாலே வநப்ரவேஶாதி$_3$கள் உபபந்நங்களாயிருக்க 'அதுக்கு தை$_3$வயோக$_3$ம் காரணம்' என்னவொண்ணாது.

(III) கார்யமாத்ரஸாத$_4$ாரணமான அத்$_3$ருஷ்டகாரணத்வத்தை விஶேஷ்ய சொல்லுகைக்கு ஒரு

பாயிநியான பிராட்டி "த4ர்மியைவிட்டு த4ர்மம் நில்லாதாப்போலே, பிரிந்திருக்க யோக்3யதையற்ற ஸ்வரூபத்தை உடையேனுகையாலே பின்சென்று வந்தேனத்தனே. பெருமாள் விரூபராதல், என்னகவாயும் கண்ணுக்கிலக்காதல் செய்யிலிறே என் ஸ்வரூபம் உனக்கு உள்ளபடி அறியலாவது; வெறும் வடிவழகு

நிப3ந்த4நமே என்றிருப்பர்கள் நாட்டார், அவ்வாஶ்ரயத்தை கு3ணங்களோடு வ்யதிரேகித்துக் காட்ட ஒண்ணுமையாலே, நானவர்பக்கல் இருக்குமிருப்பை அறிவிக்கப்பெறுகிறிலேன், அவர் கு3ணஹீநருமாய் விரூபருமானவன்றும் நான் அவர்பக்கல் இப்படிகாணுமிருப்பது"

ப்ரயோஜநமில்லையாயிருக்க, தைவயோகத்தைக்காரணமாகச்சொன்னவிதுக்குக் கருத்து "ஸநாநுக3மந-ஹேது பா4வப3ந்த4ாதிஶயப்ரயோஜகநிரதிஶயகு3ணயோக3யுக்தப4ர்த்ருஸம்ப3ந்த4ம் தை3வயோக3-ஹேதுகமாய், தத்3த்3வாரா தை3வயோக3ம் ஸநாநுக3மநஹேது" என்று {கொள்ளவேணும்}.

இத்தால் "ஸநாநுக3மநஹேது பா4வப3ந்த4ம் கு3ணயோகோ3பாதி4கமித்தனையல்லது நிருபாதி4கமன்று என்று அநஸூயைக்கு அபி4ப்ராயம்" என்று ஸித்3த4ம். இவ்வபி4ப்ராயம் "யத்3யப்யேஷ ப4வேத் ப4ர்த்தா மமார்யே வ்ருத்தவர்ஜித:" (ரா.அ.118-3) இத்யாதி3பிராட்டிப்ரதிவசநஸாமர்த்2யத்தாலும் வ்யஞ்ஜிதம். {ஸாமர்த்2யம் = வ்யஞ்ஜநாம்ப்ரதி காரணதா} "மந்த3ம் ப்ரவக்துமுபசக்ரமே" (ரா.அ.118-1) என்கிறவித்தைப்பற்ற (லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்டு) என்று. "ப்ரியா து ஸீதா ராமஸ்ய தா3ரா: பித்ருக்ருதா: இதி। கு3ணாத்3ரூபகு3ணாச்சாபி" (ரா.பா3.77-25) என்றுப்போலே சில உபாதி4களை பா4வப3ந்த4நிப3ந்த4நங்களாகச் சொல்லாதே "தஸ்யாஶ்ச ப4ர்த்தா த்3விகுணம் ஹ்ருத3யே பரிவர்த்ததே" (ரா.பா3.77-27) என்று ப4ர்த்ருத்வமே நிரதிஶயபா4வப3ந்த4நிப3ந்த4நமாகச் சொல்லிற்று. இங்கும் "விதி3தம் து மமாப்யேதத்3யதா2 நார்யா: பதிர்கு3ரு:" (ரா.அ.118-2) என்று கு3ணதோ3ஷவைஷம்யாவிவக்ஷயா பதித்வமே கு3ருத்வப்ரயோஜகம்" என்று லப்3த4ம். இத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிருர் (எனக்குப் பெருமாள்பக்கல்) இத்யாதி3. ("ஸ்வத:") என்றது - "கு3ணயோகோ3பாதி4கமன்றிக்கே ஸ்வரூபநிப3ந்த4நமாக" என்றபடி. "ஸ்வரூபநிப3ந்த4நமான பா4வ-ப3ந்த4த்துக்கு விஷயக3தமான கு3ணயோக3ம் பூர்வவ்ருத்திமாத்ரமித்தனையல்லது அநந்யதா2-ஸித்3த4மன்று. இவ்வளவைக்கொண்டு லௌகிகர் என்னுடைய பா4வப3ந்த4த்துக்கு அடி கு3ணயோக3ம் என்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுவர்கள்" என்று பிராட்டிக்கு அபி4ப்ராயம். இத்தை அருளிச்செய்கிருர் (அவர்தாம் கு3ணாதி4கராய்) இத்யாதி3நா. (பா4வப3ந்த4ம்) = த்3ருட4ாநுராக3ம். "ஸமாஹிதம் மே ஶ்வஶ்ர்வா யத்"(ரா.அ.118-7), "அநுஶிஷ்டா ஜநந்யாஸ்மி" (ரா.அ.118-8) "நவீக்ருதம் து தத் ஸர்வம்" (ரா.அ.118-9) என்கையாலே கௌஸல்யாதி3களும் {அநஸூயா-வசநமான} "து3ஶ்ஶீல: காமவ்ருத்தோ வா" இத்யாதி3ப்படியே உபதே3ஶித்தமை ஸித்3தி4க்கையாலே அவர்கள் இவள்{=ளை} ஸ்வரூபநிப3ந்த4நபா4வப3ந்த4யுக்தை என்று அறியாதே ஔபாதி4கபா4வ-ப3ந்த4த்தையுடையவள் என்று ப்ரதிபத்தி பண்ணினமை லபி4க்கையாலே. "இப்படி அந்தரங்க3ராய் இருக்குமவர்களே அந்யதா2 ப்ரதிபத்தி பண்ணினமை கண்டால் மற்றைப்பேருக்குச் சொல்ல வேண்டாவிறே" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (கு3ணநிப3ந்த4நம் என்று இருப்பர் நாட்டார்) என்றது. "யத்3யப்யேஷ ப4வேத் ப4ர்த்தா மம ஆர்யே! வ்ருத்தவர்ஜித: । அத்3வைவித்4யம் ஹி வக்தவ்யம் ததா2ப்யத்ர மயா ப4வேத் ॥ கிம்புநர்யோ கு3ணஶ்லாக்4யஸ் ஸாநுக்ரோஶோ ஜிதேந்த்3ரிய: । ஸ்தி2ராநுராகோ3 த4ர்மாத்மா மாத்ருவத் பித்ருவத் ப்ரிய:". இங்கே "யத்3யபி" என்கிறவிது ஏகபத3-மாய் அவத4ாரணவாசியாகில் பாத3ம் ப்ரஸங்கி3க்கும்; ஆகையாலே "யதி3" என்றும் "அபி" என்றும் பத3த்3வயமாகக்கடவது; அத ஏவ "ததா2பி" என்கிறவிதுவும் "ததா2" என்றும் "அபி" என்றும் பத3த்3வயமாகிறது. இப்படி "கிம்புந:" என்கிறவிதுவும் "கிம்" என்றும் "புந:" என்றும்

கண்டு பின்துடர்ந்தேனல்லகாண்" என்றருளிச்செய்த இதிஹாஸஶ்ரேஷ்ட2ப்ரஸித்3த4வார்த்தையை ப்ரமாணமாக ஸ்மரிப்பதென்கிறுர். (112)

113. ப4க3வத்3விஷயப்ரவ்ருத்தி பின்னை சேருமோவென்னில், அதுக்கடி ப்ராவண்யம்; அதுக்கடி ஸம்ப3ந்த4ம்; அதுதான் ஔபாதி4கமன்று; ஸத்தாப்ரயுக்தம்.

என்றருளிச்செய்தவார்த்தை. {"ப்ரியா து ஸீதா ராமஸ்ய தா3ரா: பித்ருக்ருதா இதி । கு3ணத், ரூபகு3ணச்சாபி ப்ரீதிர்பூ4யோப்4யவர்த்தத4" என்கிற ஶ்லோகத்திலே : பிராட்டிவிஷயத்தில் பெருமாள் ப்ரீதி உடையரானதுக்கு ப்ரத4ாநஹேது, வர்ணாஶ்ரமாதி3விஶிஷ்டவேஷவிஷய-ஸாமாந்யஶாஸ்த்ராநுகு3ணப்ராப்தத்வமேயன்றி, பிராட்டியின் ஆத்மகு3ணபூர்த்தியும், விக்3ரஹகு3ணபூர்த்தியுமாகிற இவை அன்று; ஆகிலும் இந்த இரண்டு பூர்த்தியும் ப்ராப்தத்வ-ப்ரயுக்தமான ப்ரீதிக்கு மிகவும் வர்த்த4கமாய்த்து – என்று சொல்லப்பட்ட அர்த்த2மும் இங்கு அநுஸந்தே4யம் } (112)

பத3த்2வயமாகிறது. தத2ாச அயமர்த்த2: :- ஹே ஆர்யே! ஏஷ மம ப4ர்த்தா வ்ருத்தவர்ஜிதோऽபி ப4வேத்3யதி3 தத3ா =தத3ாத்வே, மயா அத்ர = ப4ர்த்தரி விஷயே, அத்3வைவித்4யம் =அநந்யத்வம் நிருபாதி4கப4ாவப3ந்த4ரூபமான ஏகத்வம், வக்தவ்யம் = துர்4யம் பே3ாத4யிதவ்யம் ப4வேத்3பி. 'அபிஸ்ஸம்ப4ாவநாயாம்'(அஷ்டா.1-4-9) . "ய ஏஷ மம ப4ர்த்தா கு3ணஶ்லாக்4ய: ஸாநுக்ரோஶஶ்ச ப4வதி அத்ர புந: = ஏதாத்3ருஶகு3ணாதி3கவிஷயே து அத்3வைவித்4யம் = நிருபாதி4கபாவப3ந்த4ரூப- அநந்யத்வம், வக்தவ்யம் கிம் = பரபே3ாத4நார்ஹம் கிம்?'. 'கிம்'ஶப்3த3: க்ஷேபே. "பரபே3ாத4நார்ஹம் ந ப4வதி" இத்யர்த்த2:. "வாரீர் பூஜ்யரானவரே! இந்த என்னுடைய ப4ர்த்தாவான பெருமாள் வ்ருதத்தோடும் ரூபாதி3களோடும் பிரிந்திருப்பாராகில் அப்படியிருக்கும்போது என்னாலே இவர்-விஷயத்திலுண்டான அநந்யப4ாவம் = "அநந்யா ராக4வேணாஹம்" இத்யாதி3ஸித்3த4மான நிருபாதி4கப4ாவப3ந்த4ரூப-அநந்யத்வாத்மகமான அத்3வைவித்4யம், உமக்கு அறிவிக்கப்படுமாகிலு-மாம்; யாவரொருவர் இந்த ப4ர்த்தாவான பெருமாள் கு3ணஶ்லாக்4யராயும் க்ருபாவானாயும் ஸ்தி2ராநுராக3த்வாதி3கு3ணஜாதயுக்தராயும் ஸர்வதா3 போருகிறுர், இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபாநு-ப3ந்தி4ப்ருத2க்ஸ்தி2த்யாத்3யநர்ஹகு3ணயுக்தரான பெருமாள் விஷயத்திலே எனக்குண்டான நிருபாதி4கப4ாவப3ந்த4மாகிற அத்3வைவித்4யத்தைப்பிறர்க்கு நான் அறிவிக்கை என்று ஒரு பொருளுண்டோ?" என்று இதுக்கர்த்த2ம். இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (அவ்-வாஶ்ரயத்தை) இத்யாதி3. "ஏஷ: என்கிறவிது நிஷ்க்ருஷ்டஸ்வரூபபரம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அவ்வாஶ்ரயத்தை) என்றது. "வ்ருத்த" என்கிறவித்தாலும் "அபி" என்கிற ஸமுச்சயத்தாலும் ஸித்3த4மான அர்த்த2ம் (கு3ணங்களோடு) என்றது. "வர்ஜித:" என்கிறவித்தைப்பற்ற (வ்யதிரேகித்து) என்றது. "யதி3"ஶப்3த3ார்த்த2ப3லாயாதவிபர்யயே பர்யவஸாநஸித்3த4ார்த்த2ம் (காட்டவொண்ணுமை-யாலே) என்றது. "அத்3வைவித்4ய"ஶப்3த3ார்த்த2ம் (அவர்பக்கல் இருக்குமிருப்பை) என்றது. அதாவது, "நிருபாதி4கப4ாவப3ந்த4த்தை உடைத்தாயிருக்குமிருப்பை" என்றபடி. "வக்தவ்யம் கிம்" என்கிற க்ஷேபலப்3த4ம் (அறிவிக்கப் பெறுகிறிலென்) என்று. இத்தால் ப2லிதம் (அவர் கு3ணஹீநருமாய்) இத்யாதி3. (இப்படி காணும் இருப்பது) என்றது "நிருபாதி4கப4ாவப3ந்த4த்தை உடைத்தாய்க்காணும் இருப்பது" என்றபடி. (112)

113. "[ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தா3ஸ்யமிறே ப்ரத4ாநம்] (வா-111) என்கிற ஸந்நிக்ருஷ்ட வாக்யோத்தி2தஶங்காநுவாத3கத்வமே [ப4க3வத்3விஷயப்ரவ்ருத்தி பின்னை சேருமோ? என்னில்] என்கிற உத்தரக்3ரந்த2த்துக்கு யுக்தம்" என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (இப்படி ஸ்வரூப)

கு3ணபூர்ணப4க3வத்3விஷயத்தில் அந்வயரூபப்ரவ்ருத்தி கு3ணங்கண்டல்லது கூடுமோவென்று ஶங்கித்து, கு3ணங்கண்டன்றியே ஸ்வரூபநிப3ந்த4நமாக ப4க3வத்3விஷயத்திலிழிகிறவதுக்கடி "அன்புருகி நிற்குமது" என்கிற ஸத்தாநிப3ந்த4நநித்யப்ராவண்யம். தத்2ாவித4ப்ராவண்யந்தனக்கடி ஸ்நேஹோத்பாத3கதத்-ஸம்ப3ந்த4ம். ப்ராவண்யப்ரேரகமான அந்த ஶேஷிஶேஷிப4ாவஸம்ப3ந்த4ந்தான், ப்ராக்ருதஸம்ப3ந்த4ம் போல் ஆக3ந்துகமாய்க்கொண்டு உபாதி4ப்ரயுக்தமாமதன்று; விஶேஷ்யஶேஷிக்கு விஶேஷணரூபஶேஷ-மாய்க்கொண்டு உதி3த்த தத்ஸத்தாப்ரயுக்தம். (113)

113. இப்படி ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தா3ஸ்யமே ப்ரத4ாநமாகில், ஶேஷிசெய்தபடி கண்டிருக்கும-தொழிய, அநந்யோபாயத்வாதி3கள் குலையும்படி அவ்விஷயத்தைக்குறித்துப் பண்ணுகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்தி சேருமோவென்கிற ஶங்கையை அநுவதி3க்கிறார், [ப4க3வத்3விஷயப்ரவ்ருத்தி] இத்யாதி3யால்; அத்தைப்பரிஹரிக்கிறார், [அதுக்கடி ப்ராவண்யம்] என்று துடங்கி. [ப்ராவண்ய]மாவது - அதிமாத்ரஸ்நேஹம். அந்த ப்ராவண்யத்துக்கடி விஷயவைலக்ஷண்யமன்றோவென்ன, [அதுக்கடி ஸம்ப3ந்த4ம்] என்கிறார். [ஸம்ப3ந்த4]மாவது - ஶேஷஶேஷிப4ாவம். அதுதான் கு3ணக்ருதமாயும் வாராதோவென்ன, [அதுதான் ஔபாதி4கமன்று; ஸத்தாப்ரயுக்தம்] என்கிறார். [ஸத்தாப்ரயுக்தம்] என்றது - இவ்வாத்மாவினுடைய ஸத்தையே பிடித்துள்ளதொன்றென்கை. (113)

114. இத்தால் கீழ்ப்பண்ணின ஶங்கைக்குப்பரிஹாரமானதேதென்னவருளிச்செய்கிறார் மேல்

இத்யாதி3. "'இத்தால் கு3ணபூர்ணப4க3வத்3விஷயத்தில் அந்வயரூபப்ரவ்ருத்தி கு3ணங்கண்டல்லது கூடுமோ?' என்று ஶங்கித்து' என்று [ப4க3வத்3விஷயத்திலிழிகிறதும் கு3ணங்கண்டன்று] (வா.108) என்கிற வ்யவஹிதக்3ரந்தே2ாத்தி2தஶங்காநுவாத3கத்வமநுசிதம்" என்று கருத்து.

(ஶேஷிசெய்தபடி) இத்யாதி. "உபாத3த்தே ஸத்தாஸ்தி2திநியமநாத்3யைஶ்சித3சிதௌ ஸ்வமுத்3தி3ஶ்ய" (ர.ஸ்தவே உ.87) என்கிறபடியே ஶேஷி ஒன்றைச்செய்தால் அது அவனுக்கு அதிஶயகரமாயிருக்க அதற்கு ஸம்வதி3யாதே ஶேஷபூ4தன் தான் ஒன்றைச்செய்கை. " 'ஶேஷிசிகீர்ஷிதததி3ஶய-விக4ாதகமாய் ஸ்வாதிஶயாத4ாயகமாய் இருக்கையாலே நிருபாதி4கஶேஷத்வத்தோடு வ்யாஹதமாம்' என்று ஶங்காபிப்ராயம்" என்றபடி. 'நிரபேக்ஷோபாயபூ4தனுக்கு உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்தி அத்யந்தா-நபி4மதையாகையாலே, தத3த்யந்தாபி4மதிரூபதத3திஶயவிக4ாதகமான உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்திக்கு நிருபாதி4கஶேஷத்வவிருத்3த4த்வம் அவர்ஜநீயம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அநந்யோபாயத்வ) இத்யாதி3. ப4க3வத்3விஷயோத்3தே3ஶேந ப்ரவ்ருத்தி = [ப4க3வத்3விஷயப்ரவ்ருத்தி] என்று விவக்ஷித்து அர்த்த2ம் (அவ்விஷயத்தைக்குறித்து) என்று. [அதுக்கு அடி] இத்யாதி3. 'வந (ஷண) = ஸம்ப4க்தௌ' என்று த4ாதுபா2ம். அதில் ப4க்தியாவது ஸ்நேஹம். "ஸ்நேஹபூர்வமநுத்4யாநம் ப4க்திரித்யபி4தீ4யதே" என்னக்கடவதிறே. "ஸம்ப4க்தி"யாவது அதிஸ்நேஹம். அத்தை 'ப்ர' ஶப்3த3த்தாலே விஶேஷிப்பிக்கையாலே நிரதிஶயத்வம் லப்3த4ம். இத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் ((ப்ராவண்ய)மாவது அதிமாத்ரஸ்நேஹம்) என்று. 'மாத்ராம் = மாநம் அதிக்ராந்தஃ அதிமாத்ரஃ = ப்ரமாணாதிக்ராந்தஃ' என்றபடி. [ஸத்தா-ப்ரயுக்த]த்வம் = [ஸத்தா] வ்யாபகத்வம். 'யதா3 சேதநஸத்தா, ததா3 ப4க3வச்சே2ஷத்வம்' என்கிற காலிகவ்யாப்தி இங்கே விவக்ஷிதை. இத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ஸத்தையே பிடித்து) இத்யாதி3.(113)

114. ("ஸ்வப்ரயுக்த") இத்யாதி3. அதாவது - ஸத்தாவ்யாபகஶேஷஶேஷிப4ாவரூபஸம்ப3ந்த4-

114. அந்த ஸத்தை ப்ராவண்யகார்யமான அநுப4வமில்லாதபோது குலேயும்; அது குலேயாமைக்காக வருமவையெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களுமாய், ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும்; ஆகையாலே, ப4கவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி சேரும்.

114. ஏவம்வித4மான ஸத்தை ஸத்தாப்ரயுக்தஸம்ப3ந்த4நிப3ந்த4நப்ராவண்யத்தின் கார்யமான தத்3விக்3ரஹாநுப4வமில்லாதபோது குலேயும்படி வரும். அந்த ப்ராவண்யாதீ4நமான ஸத்தை தத்கார்யாநுப4வா-

---

வாக்யத்ரயத்தாலே. [அந்த ஸத்தை ப்ராவண்யகார்யமான அநுப4வமில்லாதபோது குலேயும்] என்றது- அப்படிப்பட்ட ஸத்தைதான், ஸ்வப்ரயுக்தஸம்ப3ந்த4மடியாய் வருகிற ப்ராவண்யகார்யமான ப4க3வத3நுப4வமில்லாதபோது க்ஷணகாலமும் நில்லாதென்றபடி. [அது குலேயாமைக்காக வருமவையெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும்] என்றது - அந்த ஸத்தை

ஜ்ஞாநஹேதுக-அதிமாத்ரஸ்நேஹத்தினுடைய கார்யமான என்றபடி. (க்ஷணகாலமும்) இத்யாதி1. 'அர்த்த2க்ரியாகாரித்வம்', 'காலஸம்ப3ந்தி4த்வம்', 'ப்ரமாணஸம்ப3ந்த4ார்ஹத்வம்' என்று சொல்லுகிற (ஸத்தை) சேதநவிஷயத்தில் நித்யையாகையாலே; (க்ஷணகாலமும் நில்லாது) என்றது "நித்யஸத்தைக்கும் ஹாநியை ஶங்கிக்க வேண்டும்படியான அநுப4வாலாப4ஹேதுக-அவஸாத3ாதிஶயத்தை விவக்ஷித்து" என்று கண்டுகொள்வது.

யத்3வா, "வேவாரா வேட்கை நோய் மெல்லாவி உள்ளுலர்த்த" என்கிறவிடத்திலே, "லௌகிகாக்3நிக்கு த3ாஹ்யமில்லாவிட்டாலும், விரஹாக்3நிக்கு த3ாஹ்யமாம்" என்று நிர்வஹித்த ந்யாயத்தாலே "(ஸத்தை)க்கு நித்யத்வம் அசித்1வஸ்துநாஶக-ஸாமக்3ரிநாஶ்யத்வாப4ாவரூபமாய் ப4க3வத3நுப4வாலாப4ஹேதுக-அவஸாத3ாதிஶயத்தாலே அதுக்கு ஹாநிஸம்ப4ாவனையும் கூடுமாகையாலே (க்ஷணகாலமும் நில்லாது) என்று அருளிச்செய்தது" என்று கண்டுகொள்வது. (அந்த ஸத்தை அழியாமைக்கு) இத்யாதி3. [அநந்யோபாயத்வமும் அநந்யோபேயத்வமும் அநந்யதை3வத்வமும்](வா-90) என்கிற மூலக3தஸமாநப்ரகரணஸ்த2க்ரமத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (மடலெடுக்கை) இத்யாதி1. (முதலான) என்கிறவித்தால் "நமக்கே நலம்" என்கிற ஸ்வப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தியும் "காமதேவா! உன்னையும்" இத்யாத்3யுக்தகாமப4ஜநமும் ஸங்க்3ருஹீதம். [எல்லாம்] என்கிற இதுக்கர்த்த2ம் (ஸகல) இதி. ஶங்கா க்3ரந்த2ஸ்த2[ப்ரவ்ருத்தி] அபி4ப்ராயேண (ப்ரவ்ருத்திகளும்) என்றது. [அவர்ஜநீய] ஶப்3த3ார்த்த2ம் (தவிருவோம் என்றாலும்) இத்யாதி3. இங்கே "ஆக்2யாதாநாம் அர்த்த2ம் ப்3ருவதாம் ஶக்தி: ஸஹகாரிணீ", "ஸர்வாந்நாநுமதிஶ்ச ப்ராணாத்யயே தத்3த3ர்ஶநாத்" (ஶா.மீ.3-4-7), "அத்யந்தப4க்தியுக்தாநாம் ந ஶாஸ்த்ரம்" இத்யாதி3யைக் கண்டுகொள்வது.

[ப்ராப்தங்களுமாய்] என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (ஶேஷிக்கு)இத்யாதி3. (அதிஶயம்) = நம்மை ஆசைப்பட்டு இப்படிப் படப்பெறுவதே என்று முகமலருகை. இத்தால், "ஏவம்பூ4த-அதிமாத்ரஸ்நேஹவிரஹிதருடைய பு3த்3தி4தௌ3ர்ப3ல்யஹேதுகஸாத4நாந்தராதி3ப்ரவ்ருத்திகள் நிரபேக்ஷோபாயபூ4தனுக்கு அத்யந்தாநபி4மதிஹேதுவாகையாலே தத3திஶயாத4ாயகத்வரூபநிருபாதி4கஶேஷித்வத்துக்கு விருத்3த4ங்களானாலும் இப்படி அதிமாத்ரஸ்நேஹப3லாயாதப்ரவ்ருத்திவிஶேஷங்கள் அத்யந்தாபி4மதிகரங்களாகையாலே நிருபாதி4கஶேஷித்வத்துக்கு அத்யந்தோசிதங்கள்" என்று பரிஹாரம் ப4ணிதம்.

"(1) [அந்தஸத்தை] இத்யாரப்4ய [ப்ராப்தங்களுமாய் இருக்கும்] இத்யந்தமான வாக்யத்3வயம் ஹேதுஸ்வரூபப்ரதிபாத3கம்.

(2) [ஆகையாலே] இத்யாதி3த்ருதீயவாக்யம் தத்3க3தஹேதுத்வப்ரதிபாத3நபூர்வகமாக ஸ்வாபி4மதஸாத்4யகீர்த்தநரூபபரிஹாரபரம்.

ஸாப$_{4}$த்தாலே குலையாமைக்காக, அநுப$_{4}$வஹேதுவாக வரும் அநந்யோபாயத்வாதி$_{3}$ப$_{4}$ஞ்ஜகங்களான காம பூ$_{4}$ஜநாதி$_{3}$ஸ்வயத்நப்ரவ்ருத்திகளானவை எல்லாம், பாரதந்த்ர்யாநுஸந்த$_{4}$ாநத்தால் அவர்ஜநீயங்களுமாய், ஶேஷிக்கு அதிஶயகரங்களுமாயிருக்கையாலே, ஸ்வரூபப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும். இப்படி ஸத்தாப்ரயுக்தமான ப்ராவண்யம் இவனுக்கு உண்டாகையாலே, ஸம்ப$_{3}$ந்த$_{4}$ஜ்ஞாநம் பிறக்கவே கு$_{3}$ணஜ்ஞாநமில்லாவிடிலும், நிருபாதி$_{4}$கஸம்ப$_{3}$ந்த$_{4}$வான ப$_{4}$க$_{3}$வத்$_{3}$விஷயத்தில் ஆஶ்ரயணரூபப்ரவ்ருத்தி, ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே சேருமென்று பரிஹரிக்கிறார். "ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால் ப்ரபத்தியின் அநியமநியமாதி$_{4}$காரிவிஶேஷணத்வநிரூபணமும், அபேக்ஷிதாநுமதிஸித்$_{3}$தே$_{4}$ாபாயதத$_{3}$தி$_{4}$காராநுகு$_{3}$ணஸ்வரூபநிரூபணமும், உப$_{4}$யாநுஷ்டா$_{2}$நஶோத$_{4}$நவிஷயநிவ்ருத்திப$_{4}$க$_{3}$வத்ப்ரவ்ருத்திப்ரகாரநிரூபணமும் சொல்லப்பட்டது. [இது இரண்டையும் பொறுது]அளவாக ப்ரத$_{4}$ாநப்ரமேயமும், மேலடங்க ப்ராஸங்கி$_{3}$கவிஶேஷப்ரகரணமுமாயிருக்கும். (114)

அழியாமைக்குறுப்பாக வருகிற மடலெடுக்கை முதலான ஸகலப்ரவ்ருத்திகளும், ப$_{4}$க$_{3}$வத$_{3}$நுப$_{4}$வமொழியத் தரிப்பில்லாமையாலே தவிருவோமென்றாலும் தவிரப்போகாதவையுமாய் எல்லாம் ஶேஷிக்கு அதிஶயகரங்களாகையாலே ஸ்வரூபப்ராப்தங்களுமாயிருக்குமென்றபடி. [ஆகையாலே ப$_{4}$க$_{3}$வத்$_{3}$விஷயப்ரவ்ருத்தி சேரும்] என்று - உக்தத்தை ஹேதுவாக்கிக் கொண்டு, ப்ரக்ருதஶங்கையை பரிஹரித்துத்தலைக்கட்டுகிறார். (114)

---

(3) இதற்கு மேலே ஏதத்பரிஹாரவாக்யமில்லாமையாலே, இது பரிஹாரவாக்யங்களிலே சரமம் என்னுமபி$_{4}$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே ப$_{4}$க$_{3}$வத்$_{3}$விஷயப்ரவ்ருத்தி சேரும் என்று உக்தத்தை) இத்யாதி$_{3}$.

" ' மூலத்திலே பூர்வம் ப்ரதிஜ்ஞாஹேதுக்களில்லாமையாலே இந்த த்ருதீயவாக்யம் 'நிக$_{3}$மநம்' என்னமாட்டாது' என்னுமபி$_{4}$ப்ராயத்தாலே (உக்தத்தை ஹேதுவாக்கிக்கொண்டு) என்று அருளிச்செய்தது' என்று கண்டுகொள்வது. (ஹேதுவாக்கிக்கொண்டு) என்றது ஹேதுத்வேந சொல்லிக்கொண்டு என்றபடி. "தத்கரோதி தத$_{3}$ாசஷ்டே" என்று 'ஆசஷ்டே' என்கிற வாக்யத்திலும் 'ணிச்' வருமிறே என்று கருத்து. (114)

ஒன்பது ப்ரகரணங்களில் இரண்டாமதான உபாயப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

{ ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிதிஹாஸாதி$_{3}$-ப்ரமாணைக்$_{3}$ரே ப்ரத$_{3}$ர்ஶிதே । நுத்யா, (1) புருஷகாரேண க$_{3}$தேஸ்ஸஹ (2) தத: ப்ருத$_{2}$க் ॥ (3) உபாயாந்தரதே$_{3}$ாஷோக்தே: (4) ஸித்$_{3}$த$_{4}$க$_{3}$த்யதி$_{4}$க்ருந்நுதே: । (5) ஈத்$_{3}$ருங்நிஷ்டா$_{2}$ர்யசர்யோக்தே: (= ப்ரபந்நதி$_{3}$நசர்யோக்தே:) (6) ஸத்$_{3}$கு$_{3}$ரோர்லக்ஷணந் தத: ॥ (7) ஸச்சி$_{2}$ஷ்யலக்ஷணச்சாத$_{2}$ (8) ஹர்யவ்யாஜக்ருபோக்தித: । (9) க$_{3}$ம்யக$_{3}$த்யுத்தமோக்த்யாந்தே நவார்த்த$_{2}$ம் வாக்யபூ$_{4}$ஷணம் ॥ இத்யேவம் வாக்யபூ$_{4}$ஷாயா: நவப்ரகரணீபி$_{4}$த$_{3}$ாம் । த்$_{3}$விதீயா த்$_{3}$ராவிம$_{3}$க$_{3}$ாத$_{2}$ா வத்$_{3}$யாதௌ$_{3}$ ஹி ஸமாஸத: }

உக்தோபாயபூர்வப4ாவியாய்க்கொண்டு, த்யாக3விஷயமான உபாயாந்தரங்களின் த்யாக3ப்ரகாரோபபாத3நமுகே2ந தே3ாஷவிஶேஷங்களை அருளிச்செய்கிறார் [ப்ராபகாந்தரம்] தொடங்கி [ஸூக2ரூப]மளவாக.

115. ப்ராபகாந்தரபரித்யாக3த்துக்கும் அஜ்ஞாநாஶக்திகளன்று, ஸ்வரூபவிரோத4மே ப்ரத4ாநஹேது.

---

115. இதரவிஷயபரித்யாக3த்துக்கும் ப4க3வத்3விஷயபரிக்3ரஹத்துக்கும் ப்ரத4ாநஹேதுக்கள் இன்னதென்றார் கீழ்; இந்த ப்ரஸங்க3த்திலே, இதரோபாயபரித்யாக3த்துக்கு ப்ரத4ாநஹேது

---

115. ஷட்ப்ரகரணபநுகு3ணமாக வ்ருத்தாநுவாத3பூர்வகம் உத்தரக்3ரந்த2ஸங்க3தியருளிச்செய்கிறார் (இதரவிஷய) இத்யாதி3நா. (இந்த ப்ரஸங்க3த்திலே) என்றவித்தால் ப்ரஸங்க3ஸங்க3தி என்று ஸித்3த4ம் - இவ்விடத்திலே

(1) உபாயாந்தரத்யாக3ாதி3கள் அதி4காரிநிஷ்ட2ாந்தர்பூ4தங்களாகையாலே ப்ரகரணஸங்க3தி.

(2) அதில் ப்ரத4ாநஹேதுப்ரதிபாத3நரூபத்வாத் அநந்தரவாக்யஸங்க3தி என்று அர்த்த2ஸித்3த4ம் என்று கண்டுகொள்வது. நவப்ரகரணயநுகு3ணயான ஸங்க3தியும் ஊஹித்துக் கொள்வது. அந்யாநி

---

115. [ஸ்வரூபவிரோத4மே ப்ரத4ாநஹேது] என்கிற வாக்யார்த்த2த்தில், பாரதந்த்ர்யம் போ4க3மோக்ஷஸாத4நக்ருத்யநர்ஹத்வம். ஸாத4நாந்தரங்கள் இதுக்குச்சேராதிருக்கையாவது:- ஸ்வப்ரவ்ருத்திஸாத்4யமான ஸாத4நாந்தரம், ஹேயப்ரத்யநீகரிடத்தில் ஹேயஸம்ப3ந்த4ம்போலே இந்த ஸ்வரூபமுள்ளவிடத்தில் ஸம்ப4வியாதிருக்கை. ஸாத4கருடைய ஸாத4கத்வமெல்லாம் ஆரோபிதமிறே. இப்படி உபாயாந்தரங்களுடைய பாரதந்த்ர்யவிஶிஷ்டஸ்வரூபஸம்ஸ்பர்ஶாயோக்3யதாரூபமான [ஸ்வரூபவிரோத4] த்தைச்சொன்னது.

(1) நாஶகத்வம், (2) அயோக்3யத்வம், (3,4) நைஷ்ப2ல்யாநிஷ்டஹேதுதே । (5) விவேகபரிபந்தி2த்வம் (6) தத2ாஹங்காரமிஶ்ரதா ।। (7) ஔபாதி4கத்வம் (8, 9) ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யவிரூபதா । (10) ஐகாந்த்யப4ஞ்ஜகத்வஞ்ச (11) ஶ்யேநாதி3ஸமதா தத2ா ।। (12) ப்ராப்யாநநுகு3ணத்வஞ்ச தத2ா (13) பாதககோடிதா । (14) ஶிஷ்டாऽபரிக்3ருஹீதத்வம் (15) கலித4ர்மப3ஹிஷ்க்ருதா ।। இத்யேவம் பஞ்சத3ஶதா4" என்று சொன்ன பதினைந்துவித4மான ஸ்வரூபவிரோத4ங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். அதில்

(1) நாஶகத்வமாவது:- (i) "ந ஸ்த்ரீ ஸ்வாதந்த்ர்யமர்ஹதி" என்று சொல்லுகிற ஸ்த்ரீயினுடைய பாரதந்த்ர்யஶக்திக்கு, பும்ஸத்3ப4ாவம் நாஶகமாமாப்போலேயும்,

(ii) வஹ்நியினுடைய தா3ஹகத்வஶக்திக்கு, ப்ரதிப3ந்த4கங்களான மணிமந்த்ரௌஷத4ங்கள் நாஶகங்களாமாப்போலேயும்,

சேதநருடைய ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயாநர்ஹத்வரூபமான பாரதந்த்ர்யஶக்திக்கு, ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயரூபங்களான இவை நாஶகங்களாயிருக்கை.

(2) அயோக்3யத்வமாவது:- முன்சொன்னது (பாரதந்த்ர்யவிஶிஷ்டஸ்வரூபஸம்ஸ்பர்ஶாऽயோக்3யத்வம்)

(3) நைஷ்ப2ல்யமாவது:- உபாயாந்தரங்கள் யத2ாக்ரதுந்யாயத்தாலே, (i) ஸ்வார்த்த2ாநுப4வகைங்கர்யங்களுக்கு ஸாத4நங்களாய், (ii) பரார்த்த2ாநுப4வகைங்கர்யங்களுக்கு அஸாத4நங்களாய் இருக்கையாலே. ஸ்வப்ரவ்ருத்த்யுத்3தே3ஶ்யபோ4க3வத்த்வாநர்ஹத்வரூபமான பாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபங்களான பரார்த்த2ாநுப4வகைங்கர்யரூபங்களான ப2லங்களுக்கு அஸாத4நங்களாயிருக்கை. {சா2ா.உப. 3-14-1 ; ப்3ர. ஸூ. 4-3-14}

(4) அநிஷ்டஹேதுத்வமாவது:- ஸ்வப்ரவ்ருத்த்யுத்3தே3ஶ்யபோ4க3வத்த்வாநர்ஹத்வரூபஶேஷத்வப்ரதிபாத3யபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநமுடையார்க்கு, ஸ்வபோ4க3மும் நரகாநுப4வத்திற்காட்டிலும் அத்யந்தம் அநிஷ்டமாகையாலே, அப்படி அநிஷ்டமாயிருந்துள்ள ஸ்வார்த்த2ாநுப4வகைங்கர்யங்களை புநராவ்ருத்தியின்றிக்கே ஸாதி4த்துக்கொடுக்குமதாயிருக்கை.

(5) விவேகபரிபந்தி2த்வமாவது:- ப4க3வந்நிர்ஹேதுககடாக்ஷத்தாலே, "நாஹம் விப்ரோ ந ச நரபதி:" (ஞாநஸாரே 16ம்பாட்டுக்கு ப்ர.) இத்யாதி3ப்படியே ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாக உண்டான தே3ஹாத்மவிவேகத்தையுடையார்க்கு, "அதி4காரபோ3த4யுக்தேஷு" வித்3யதே ப4ாவப4ாவநா ।

115. அப்ராப்தமென்று விடுகை விஷயாந்தரத்துக்கேயல்ல, ஸாத$_4$நாந்தரத்துக்கும் ஒக்கும் என்கிறார்,

இன்னதென்கிறார் மேல், [ப்ராபகாந்தரபரித்யாக$_3$த்துக்கும்] என்று துடங்கி. [ப்ராபகாந்தரங்க]ளாவன ப்ரபத்த்யுபாயத்தையொழிந்தவுபாயங்கள். [அஜ்ஞாநாஶக்திகளன்று] என்றது – அவற்றையறிகைக்கும் அநுஷ்டி$_2$க்கைக்குமீடான ஜ்ஞாநஶக்திகளில்லாமை தத்த்யாக$_3$த்துக்கு

ப்ராபகாணி = [ப்ராபகாந்தரா]ணி என்று விக்$_3$ரஹம். அதில் ஏதத்ப்ரகரணப்ரதிபாத்$_3$ய-அதி$_4$காரி-நிஷ்ட$_2$ாக$_4$டக-அதி$_4$காரப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$தயா பு$_3$த்$_3$தி$_4$ஸ்த$_2$மான ப்ரபத்த்யுபாயம் 'அந்தர'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்-த$_3$ாந்யத்வப்ரதியோகி$_3$ என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்த்யுபாயத்தை) இத்யாதி$_3$. "கர்மஜ்ஞாநாதி$_3$கள் தனித்தனியே உபாயங்கள்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே மூலஸ்த$_2$விக்$_3$ரஹக$_3$த-ப$_3$ஹுவசநார்த்த$_2$ம் (உபாயங்கள்) என்று. (=கீ$_3$. ஸம். ரக்ஷா ஶ்லோகம் வ்யா. 3-20 ப$_4$ாஷ்ய-தாத்பர்யசந்த்$_3$ரிகா. ப்$_4$ரமித்த அர்ஜுநன் கருத்தாலே த$_4$ர்மத்வேந தோற்றுகை, இவற்றுக்கெல்லாம் துல்யம்).

அகீர்ணேஷு ஸமஸ்தேஷு விஶேஷஜ்ஞாநகர்மஸு" என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் சொன்ன படியே 'தே$_3$வோஹம், மநுஷ்யோஹம்' என்கிற வர்ணாஶ்ரமப்$_4$ரமாதி$_4$காரமாக உபாயாந்தரங்கள் ஸம்ப$_4$விக்கை.

(6) அஹங்காரமிஶ்ரத்வமாவது:- எனக்கு ப$_2$லஸாத$_4$நமாயிருக்கையாலே, என்னுடையது இந்த கர்மம் என்று அஹங்கார-மமகார-விஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு, உபாயாந்தரங்களை ஸாதி$_4$க்க வேண்டுகையாலே, ஸ்வாதிஶயாத$_4$ாநப்ரவ்ருத்த்யர்ஹத்வரூப-அஹங்காரக$_3$ர்ப்ப$_4$மாயிருக்கை

(i) உபாஸகவிஷயத்தில் உண்டான ப$_2$லஸங்க$_3$கர்த்ருத்வத்யாக$_3$விதி$_4$ப்ராத$_4$ாந்யேந ப$_2$லஸங்க$_3$கர்த்ருத்வத்யாக$_3$பரமிறே.

(ii) ப$_2$லஸங்க$_3$கர்த்ருத்வங்களை அடியோடே விடில், புருஷார்த்த$_2$ஸித்$_3$தி$_4$யின்றிக்கே ஒழியுமிறே.

(iii) இப்படியிருக்குமிது ஸ்வபே$_4$ாகே$_3$ாத்$_3$தே$_3$ஶ்யகப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வரூபபூர்வபத$_3$ாந்வித-நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநமுடையார்க்கு ஸம்ப$_4$வியாதிறே.

(7) ஔபாதி$_4$கத்வமாவது:-

(i) கர்மாநுப$_4$வார்த்த$_2$மாக ஈஶ்வரனாலே கொடுக்கப்பட்டதாய், (ii) ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூபதிரோத$_4$ாயக-மாய், (iii) ஸ்வவிஷயபே$_4$ாக்$_3$யபு$_3$த்$_3$தி$_4$ஜநகமாய், (iv) ஸுக்ருதவிஶேஷமூலகப்$_3$ராஹ்மண்ய-படுகரணத்வாதி$_3$களையுடைய ஶரீரத்தைக்கொண்டு ஸாதி$_4$க்கவேண்டுமதாயிருக்கை. இப்படியிருக்குமிது,

(i) "கிமப்யத்ராபி$_4$ஜாயந்தே", "ஶ்ரீஶாங்க்$_4$ரிஶுசிஷத்$_3$ப$_4$க்திதக்$_3$த$_4$து$_3$ர்ஜாதிகில்பி$_3$ஷ:", "தேவர்ணநாம் பஞ்சமாஶ்சாஶ்ரமாணம்" இத்யாதி$_3$ப்படியே ஸாத$_4$நாந்தராதி$_4$காரரூபவர்ணாஶ்ரமாதி$_3$-ஹேயஸ்பர்ஶரஹிதராய், {ஶுசிஷத்$_3$ப$_4$க்தி: = ஶுசித்வயோகே$_3$ந வர்த்தமாநா ப$_4$க்தி: (கட$_2$.5)

(ii) "கல்லும் கனைகடலும்" இத்யாதி$_3$ப்படியே கேவலம் ஸ்வபே$_4$ாக$_3$ார்த்த$_2$ம் ப$_4$க$_3$வதி$_3$ச்சை$_2$யாலே கொடுக்கப்பட்ட கரணகளேப$_3$ரங்களையுடையராய்,

(iii) ஸதா$_3$ ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வைகபரரான, விஶேஷாதி$_4$காரிகளுக்கு ஸம்ப$_4$வியாதிறே.

(8, 9) ஶேஷத்வ-பாரதந்த்ர்ய-விரூபத்வமாவது:- ஶேஷத்வ-பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநப்ரதிப$_3$த்$_4$யத்வம். அது எங்ஙனேயென்னில்:-

(8) ஶேஷத்வமாவது, பராதிஶயாத$_4$ாநத்துக்கே அர்ஹனாயிருக்கை. இவ்வாகாரத்தை அறிந்தவர்களுக்கு ஸ்வாதிஶயாத$_4$ாநபராதிஶயாத$_4$ாநங்களுக்குப்பொதுவான ஸாத$_4$நாந்த-ராந்வயம் வாராதிறே.

(9) பாரதந்த்ர்யமாவது, பே$_4$ாக$_3$மோக்ஷஸாத$_4$நக்ருத்யநர்ஹத்வம். இத்தையறிந்து "தத்தஸ்ய ஸத்$_3$ருஶம் ப$_4$வேத்" என்று இருக்கும் அதி$_4$காரிகளுக்கும் ஸ்வப்ரவ்ருத்திரூபமான ஸாத$_4$நாந்தரம் ஸம்ப$_4$வியாதிறே.

(i) நாஶகத்வம் என்கிறவிடத்தில் உபாயாந்தரங்கள் பாரதந்த்ர்யஶக்திக்கு நாஶகங்கள் என்று சொல்லிற்று.

(ii) அயோக்$_3$யத்வம் என்கிறவிடத்தில் உபாயாந்தரகர்த்ருத்வம், பாரதந்த்ர்யத்தோடே

(ப்ராபகாந்தரம்) இத்யாதி3யால். ஶ்லோகத்தில் 'த4ர்ம'ஶப்3த3வாச்யங்களாய் மோக்ஷஸாத4நங்களான

ப்ரத4ாநஹேதுவன்றென்றபடி. [ஸ்வரூபவிரோத4மேப்ரத4ாநஹேது] என்றது - ப4க3வத3த்யந்த-

(I) "அஜ்ஞாந - அஶக்திகள் ஸவிஷயங்களாகையாலே விஷயாகாங்க்ஷாயாம் ஸந்நிஹிதப்ராபகாந்தரங்களே விஷயங்களாம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (அவற்றை அறிகைக்கும்) இத்யாதி3. யத2ாக்ரமம் அந்வயித்துக்கொள்வது. (தத்-த்யாக3த்துக்கு) என்றது - ப்ராபகாந்தரத்யாக3த்துக்கு என்றபடி. "மூலத்திலே உத்தரவாக்யஸ்த2 [ப்ரத4ாநஹேது]பத3த்தை ஆக்ருஷ்ய [அன்று] என்கிறவித்தோடே அந்வயிப்பது" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ப்ரத4ாநஹேதுவன்று என்றபடி) என்று.

(II) (ப4க3வத்) இத்யாதி3. பாரதந்த்ர்யந்தான் பராதீ4நபல2த்வம், பராதீ4நகர்த்ருத்வம், ஸ்வரக்ஷணோபாயப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வம் என்றிப்படி அநேகவித4மாயிருக்கும். ராஜாவுக்கு ப்4ருத்யன் ஸ்வகர்மாநு-

ஏகாதி4கரணவ்ருத்தியுமன்று என்று சொல்லிற்று.
(iii) இங்கு பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநப்ரதிப3த்4யம் என்று சொல்லுகிறது. உபாயாந்தரகர்த்ருத்வம் ஸ்வரூபத்துக்கு இல்லையாகில், பாரதந்த்ர்யஶக்திநாஶகத்வம் அதுக்கு எங்ஙனேயென்னில், ஆரோபிதமாய்க்கொண்டே பல2த்3வாரா நாஶகமாகிறது என்று கண்டுகொள்வது.
(10) ஐகாந்த்யப4ஞ்ஜகத்வமாவது:-
அநந்யோபாயத்வ-உபேயத்வ-தை3வத்வரூபமான ஐகாந்த்யத்துக்கு ப4ஞ்ஜகமாயிருக்கை. அது எங்ஙனேயென்னில்
I. உபாஸநாத்மகஸாத4நாந்தரங்களை அநுஷ்டி2க்குமிடத்தில் அக்3நீந்த்3ராத்3யந்தர்யாமியாக எம்பெருமானை உபாஸிக்கவேண்டுகையாலேயும்,
II. மது4வித்3யாதி3களுக்கு அவாந்தரபல2ங்களான சில உண்டாகையாலேயும்,
III. அவ்வோ உபாஸநாங்க3ங்களாக அநுஷ்டி2க்கும் கர்மங்களில்,
(i) படுகரணத்வாதி3களான உபாஸநோபயுக்தபல2ங்களை அவாந்தரங்களாகவும்.
(ii) "அவித்3யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா" என்கிறபடியே ப்ரத்யவாயபரிஹாரத்தையும், உபாஸநவிரோதி4பாபநிவ்ருத்தியையும், ப்ரத4ாநபல2ங்களாகவும் கோலிப்பெருகையாலேயும்,
IV. பித்ருருணாதி3விமோசநஸித்3த்4யர்த்த2மாக அவ்வோ தே3வதாந்தரங்களை உத்3தே3ஶிக்கவேண்டுகையாலேயும்,
ஸ்வயம் ஸாத4நாந்தரங்களான இதுகள் பல2ாந்தரதே3வதாந்தராந்வயஸம்பாத3நமுக2த்தாலே,
(i) (a) "ஸர்வபாபேப்4யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று சொன்னபடியே ப்ராப்திப்ரதிப3ந்த4கஸகலபாபவிமோசகனாய், (b) ஸித்3த4னாய, (c) "கையும் உழவுகோலும்" இத்யாதி3ப்படியே அஸாத4ாரணாதி3வ்யமங்க3ளவிக்3ரஹவிஶிஷ்டதயா ஸுலப4னாய், (d) "பரவ்யூஹங்களையும தே3வதாந்தர்யாமித்வத்தையும்" இத்யாதி3ப்படியே அந்தர்யாம்யாதி3வ்யாவ்ருத்தஸ்வரூபனுமாய், (e) "இத்தையொழியவும்" இத்யாதி3ப்படியே வ்யாஜபூ4தஸ்வீகாராம்ஶத்திலும் கூட நிரபேக்ஷனை எம்பெருமானைப்பற்றி
(ii) "தே3வர்ஷிபூ4தாப்தந்ருணாம் பித்ரூணாம்" இதயாதி3ப்படியே, தே3வதாந்தரோபாயாந்தரக3ந்த4ாஸஹராய்,
(iii) "அவிப்லவாய த4ர்மாணாம்" இத்யாதி3ப்படியே த4ர்மாவிப்லவாதி3த்3வாரா கேவலபரார்த்த2கைங்கர்யரூபங்களான நித்யநைமித்திகாத்3யநுஷ்ட2ாநத்தையுடையராகையாலே, பல2ாந்தராந்வயக3ந்த4ரஹிதருமாய்,
(iv) "ஏகாந்தீ து விநிஶ்சித்ய தே3வதாவிஷயாந்தரை: । ப4க்த்யுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ணப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஸாத4ந:" என்கிறபடியேயிருக்குமவர்களுடைய ஐகாந்த்யத்துக்கு ப4ஞ்ஜகமாகக் கடவதிறே. "என்னுடம்பில் அழுக்கை" இத்யாதி3ப்படியே ப்ரபந்நருடைய பாபநிவ்ருத்திகளும் கூட ப4க3வத்ப்ரயோஜநமிறே.
(11) ஶ்யேநாதி3ஸாம்யமாவது ஶ்யேநயாக3ாதி3களான அபி4சாரங்கள், நாஸ்திகர்களுக்கு ஶாஸ்த்ராஸ்திக்யஜநநார்த்த2மாக விஹிதங்களாய், தத3நுஷ்ட2ாதாக்களுக்கு நரகரூப-அநர்த்த2ா

கர்மஜ்ஞாநாதி3ப்ராபகாந்தரங்களுடைய ஸோபஸர்க்க3ல்யப3ந்தஸித்3த4ஸவாஸநாத்யாக3த்துக்கும் ப்ரத4ாநு-

பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதென்னுமதுவே முக்2யஹேதுவென்றபடி. இத்தால் -

கு3ணப2லமாத்ரத்திலே பராதீ4நனுகையாலே பரதந்த்ரன். பராதீ4நஸ்வீயக்ருதிஸாத்4யஸாத4நப்ரீதபரா-தீ4நப2லகனுகையாலே உபாஸகன் ஈச்வரனுக்கு அதிபரதந்த்ரன். பராதீ4ந(அகி2ல)ஸ்வவ்யாபாராதீ4ந-ஸாத்4நதாகபராதீ4நப2லகனுகையாலே ப்ரபந்நன் ஈச்வரனுக்கு அத்யந்தபரதந்த்ரன். ஆக (அத்யந்த-பாரதந்த்ர்ய)மாவது ஸ்வரக்ஷணோபாயப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வம். அதாவது, { இத்தால் பூர்வோக்தனாரே 'அத்யந்தபரதந்த்ரரையாலே' இத்யாதி3யாய், 'உபாயாந்தரான்யப்ராப்தாநி' இதி "ப்ரபு3த்3த4தீ4:", "க்ஷேத்ரஜ்ஞ: தத்ப்ரவ்ருத்தௌ நித்யாஸக்த:" என்றறியாதே ப்ரயுக்தமான வாக்யத்தின் வ்யாவ்ருத்தி } ஸ்வாபேக்ஷிதப்ரத3-அத்யந்தாபி4மதாந்யஸ்வீயோபாயப்ரவ்ருத்திகஜாதீயத்வம். ப்ரயோஜநாந்தர-பரனைப்பற்ற உபாஸகன் அபி4மதனுகையாலே ததீ3யோபாயப்ரவ்ருத்தி ஈச்வரனுக்கு அபி4மததரை-யாகையாலே பு3ாத4காரமுடைய அத்யந்தாபி4மதாந்ய இதி. ஸர்வஜீவஸாத4ாரண்யாய 'ஜாதீய'பத3ம். அதாவது ப4க3வத்3பி4ந்நசேதநத்வம்.

(1) உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்தியிலும், ப்ரபத்தியிலும் அபி4மதிதாரதம்யம்,

(1) "மமேதி த்3வ்யக்ஷரோ ம்ருத்யு:" இத்யாதி3யான மூலமந்த்ரஸ்த2'நமஸ்'ஸப்3த3விவரண-ஸம்ஹிதாவசநஸ்வாரஸ்யத்தாலும்,

(2) ஸித்3தோ4பாயவிதி4ஸ்த2லங்களிலே உபாயாந்தரப்ரதிஷேத4ஸ்வாரஸ்யத்தாலும்,

(3) உத்தம-மத்யமாதி4காரி-விப4ாஜகப்ரமாணஸ்வாரஸ்யத்தாலும்,

(4) ஏகாந்தி-பரமைகாந்தி-விப4ாக3ஸ்வாரஸ்யத்தாலும்,

(5) ப்ராரப்3த4நிவ்ருத்தி-அநிவ்ருத்திரூபப2லதாரதம்யத்தாலும்,

(6) அநுப3ந்தி4பர்யந்தப2லஸித்3தி4-தத3ப4ாவரூபவைஷம்யத்தாலும்,

(7) "நார்ஹந்தி ஸரணஸ்த2ஸ்ய" இத்யாதி3ஸ்வாரஸ்யத்தாலும்,

(8) "மாமேகஸரணம் வ்ரஜ", "அஹம் ... மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற ப4க3வது3க்திவைலக்ஷண்யத்தாலும்,

(9) "யேந த்வம் ப3த ஸம்ரப்3த4:", "உத்3த4ரிஷ்யாம்யஹம் தே3வி! ஸம்ஸாராத் ஸ்வயமேவதாந்" இத்யாதி3ஸ்வாரஸ்யத்தாலும்,

(10) "அஸ்மிந் ஹி வர்த்தமாநாநாம் விதௌ4ஸ விப்ரதிஷேவிதே । பூர்வே த்ரய உபாயாஸ்தே ப4வேயுரமநோஹரா:" இத்யாதி3வசநஸ்வாரஸ்யத்தாலும்,

---

வஹங்களாயிருக்குமாபோலே, உபாயாந்தரங்களும், ஸ்வதந்த்ரராய் பூர்வதந்த்ரநிஷ்ட2ராய்ப் போருமவர்களுக்கு ஸேஷத்வஸ்வரூபத்தில் விஸ்வாஸம் பிறக்கைக்காக விஹிதங்களாய், இதின் விதி4யின் அபி4ப்ராயமறியாதே அத்தை ஸாத4நமாகவே அநுஷ்டி2த்துத் தலைக்கட்டுமவர்களுக்கு பாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபவிருத்3த4மான ஸ்வார்த்த2ாநுப4வகைங்கர்யங்களாகிற அநர்த்த2த்தை விளைக்கக்கடவதுகளாயிருக்கை {(4)ம் வகுப்பில் சொல்லப்பட்ட அநிஷ்டஹேதுத்வப2லித-அநிஷ்டத்3ருஷ்டாந்தவத்தையாலும் து3ஷ்டத்வமுண்டு என்று காட்டுகை இந்த (11)ம் வகுப்புக்குள்ள விஸேஷம்}. உபாயாந்தரங்கள் இப்படியிருக்கையாலே

(i) ஆஸ்திகர்க்கு அபி4சாரங்கள்போலேயும்

(ii) உபாஸகர்களுக்கு காம்யகர்மங்கள்போலேயும் பரதந்த்ராதி4காரிகளுக்கு உபாஸநாதி3கள் நிஷித்3த4ங்களிறே.

(12) ப்ராப்யாநுகு3ணத்வமாவது:-

(i) ஸ்வரூபாநுரூபப்ராப்யத்துக்கு விபரீதமான ப2லத்துக்கு ஸாத4நமாயிருக்கையும்,

(ii) ப்ராப்யத்துக்குச்சேராதிருக்கையும்; அது எங்ஙனேயென்னில், ஸ்வார்த்த2ாநுப4வஸாத4நங்க-ளாகையாலே, விபரீதப2லங்களாய், (a) "யஜதே, (b) தபஸ்தப்யதே, ப3ஹூநி வர்ஷஸஹஸ்ராணி அந்தவதே3வாஸ்ய தத்3ப4வதி" என்று ஸாந்தப2லங்களாகச்சொல்லப்பட்ட உபாஸநாதி3கள்

ஹேது, து₃ர்ஜ்ஞேயத்வது₃ரநுஷ்டே₂யத்வரூபங்களான அஜ்ஞாநாஶக்திகளன்று; பரதந்த்ரஸ்வரூபத்துக்கு

[அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்] என்கிறவிடத்திற்சொன்ன அஜ்ஞாநாஶக்திகள் முக்₂யஹேதுவன்று

(11) "கர்மிணோ ஜ்ஞாநிநோ ப₄க்தாஸ் ஸ்வயத்நக்ருதபு₃த்₃த₄ய: । தஸ்மாத் கர்மாத்₃யுபாயாஸ்து ஸாந்தராயா:" இத்யாதி₃ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் து₃ரபஹ்நவம்.

(II) 'கு₃ருவான ப₄க்தியோக₃ம் ஶக்தாதி₄காரம், லகு₄வான ப்ரபத்தி அஶக்தாதி₄காரரை; ஆகையாலே உபாயாந்தரநிஷேத₄-நிந்த₃ா-நிகர்ஷ-ப்ரதிபாத₃கவசநங்கள் உபாயாந்தராஶக்தனுக்கு ப்ரபத்தி ருச்யர்த்த₂ார்த்த₂வாத₃ங்களாமத்தனை' என்னவொண்ணாது.

(12) (a) ஜிதேந்த்ரியாக்₃ரக₃ண்யனான அர்ஜுநனைக்குறித்து உபதே₃ஶிக்கையாலும்,

(b) தே₃ஹாவஸாநமோக்ஷஹேது-ஸாவதாரரஹஸ்யசிந்தநஸத்₃வித்₃யாதி₃ஶக்தரான நாத₂ாதி₃களும் அநுஷ்டி₂க்கையாலும்

ப்ரபத்தி அஶக்தமாத்ராதி₄காரையல்லாமையாலே அநுகல்பமல்ல.

(III) அத ஏவ ப₄க்தியும் முக்₂யமல்ல. அந்யத்ர முக்₂யாநுகல்பங்களில் ப்ரதிநியதமான ஸ்வப₄ாவம் ப₄க்திப்ரபத்திகளில் இல்லாமையாலும் இவற்றுக்கு கௌ₃ணமுக்₂யப₄ாவம் கூடாது.

(13) (a) அந்யத்ர அநுகல்பவிதி₄ஸ்தலங்களிலே முக்₂யப்ரதிஷேத₄ம் காணாமையாலும்;

(b) இங்கே அது காண்கையாலும்;

(14) (a) அநுகல்பப்ரவ்ருத்தனுக்கு முக்₂யாஶாரம்ப₄நிமித்தப்ராயஶ்சித்தம் காணாமையாலும்;

(b) இங்கே அது காண்கையாலும்,

முக்₂யாநுகல்பாந்தரங்களில் ப்ரதிநியதஸ்வப₄ாவம் இவற்றுக்கில்லை.

(15) (a) முக்₂யோபாயநிஷ்ட₂னுக்கு மத்₄யமாதி₄காரித்வமும் அநுகல்பநிஷ்ட₂னுக்கு உ த்தமாதி₄காரி-

"நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந", "ந ஹ்யத்₄ருவை: ப்ராப்யதே த்₄ருவம் தத்", "நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்₄யோ ந மேத₄யா" இத்யாதி₃களிலே அநந்தஸ்தி₂ரப₂லமான மோக்ஷத்துக்கு ஸாத₄நமன்று என்று சொல்லப்படுகையாலே, ப்ராப்யவிஸத்₃ருஶங்களுமாயிருக்கிறன. "ஆநந்த்யமிச்ச₂தாம்" என்கிறபடியே தே₃ஶகாலபரிச்சே₂த₃ரஹிதமான பரார்த்த₂ாநுப₄வகைங்கர்யங்களை ப்ராபிக்க வேணும் என்று இருக்குமவர்களுக்கு இவை விருத்₃த₄ங்களிறே.

(13) பாதகத்வமாவது:- முமுக்ஷுக்களுக்கு, புண்யம், மோக்ஷப்ரதிப₃ந்த₄கமாகையாலே 'பாப'-ஶப்₃த₃வாச்யமானாப்போலே, ஸ்வரூபயாத₂ாத்ம்யஜ்ஞாநிகளான இவர்களுக்கு உபாஸநாதி₃களும் அநிஷ்டப₂லஸாத₄நங்களாய்க்கொண்டு மோக்ஷப₂லஸாத₄நங்களாகையாலே, "அத₂ பாதக-பீ₄தஸ்த்வம்" என்கிறபடியே 'பாதக'ஶப்₃த₃வாச்யமாயிருக்கை.

(14) ஶிஷ்டாபரிக்₃ரஹமாவது:- நாத₂யாமுநயதிவராதி₃-அபரிக்₃ரஹம். வ்யாஸாதி₃கள், அதி₄கா-ராரம்ப₄கர்மபரவஶராகையாலே, "ப்₃ரஹ்மருத்₃ரார்ஜுநவ்யாஸஸஹஸ்ரகரப₄ார்க்க₃வா: । அநுபாஸ்யா முமுக்ஷூணாம் யதே₂ந்த்₃ராத்₃யா ஹி தே₃வதா:" என்று இந்த₃ராதி₃களோடு ஒக்க அநுபாஸ்யராய் கு₃ணபரவஶராயிருக்கையாலே ஶிஷ்டாக்₃ரக₃ண்யராகமாட்டாரிறே.

(15) கலித₄ர்மப₃ஹிஷ்க₂த்வமாவது :- "ஹரேர்நாமைவ நாமைவ நாமைவ மம ஜீவநம் । கலௌ நாஸ்த்யேவ நாஸ்த்யேவ நாஸ்த்யேவ க₃திரந்யதா₂" என்று "காயோடு" இத்யாதி₃ப்படியே உபாயாந்தரங்கள் அத்யந்தது₃ஷ்கரங்களாயிருக்கையாலே, "மாதவன் என்றதேகொண்டு", "திரு மாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன் என்ன", "எண்ணிலும் வரும்", "த்₃வயவக்தா த்வம்" - இத்யாதி₃ப்படியே ப₄க₃வத்ஸ்வீகாரவ்யாஜபூ₄தம் நாமோச்சாரணமொழிந்த ஸாத₄நாந்தரங்களை கலியுக₃ாவசசே₂தே₃ந நிஷேதி₄க்கையாலே, உபாயாந்தரங்கள் கலியுக₃த்துக்குப் புறம்பா-யிருக்கை.

(1) "கலௌ க₂லு ப₄விஷ்யந்தி நாராயணபராயணா:" என்றும்

(2) "கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே தன்னடியார்க்கு அருள்செய்யும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இந்த யுக₃த்தில், ப₄க₃வந்நிர்ஹேதுககடாக்ஷத்தாலே மோக்ஷருசியுடையாராயிருக்குமவர்க்கு இவை விருத்₃த₄ங்களிறே. (115)

என்னுமிடம் சொல்லுகிறது. அஜ்ஞாநாமக்திகளடியாக விடில் ஜ்ஞாநமக்திகளுண்டாகில்

த்வமும் அந்யத்ர காணுமையாலும்;

(b) இங்கே அநுகாண்கையாலும்

இவற்றுக்கு முக்2யாநுகல்பப4ாவம் கூடாது.

(IV) 'அந்யத்ர {முக்2யாமாரம்ப4ப்ரயுக்த}ப்ராயஶ்சித்தவித்4யப4ாவேऽபி இஹ வசநப3லாத் ப்ராயஶ்சித்தம் ஆவஶ்யகம்' {"உபாயாபாயஸம்யோகே3 நிஷ்ட2யா ஹீயதேऽநயா" (ல.த.17-91) என்கிறவித்தைக் கண்டுகொள்க} என்னில் :-

(16) 'அந்த ப்ராயஶ்சித்தவசநமே அநுகல்பத்வப4ஞ்ஜகம்' என்று வருமாகையால் 'உபாயாந்தரா-பேக்ஷயா ப்ரபத்த்யதிஶயபரவசநங்கள் "மாநஸம் ப்ரவரம் ஸ்நாநம்" (=மாநஸம் விஷ்ணுசிந்தநம்?) என்கிற வசநம் போலே' என்கை அநுபபந்நம்.

இப்படி உபாயாந்தரங்களிலும் ப்ரபத்தியிலும் அபி4மதிதாரதம்யம் து3ரவபஹ்நவமாகையாலே இவற்றுக்கு (1) விஶிஷ்டாபி4மதிஜநகத்வ (2) தத3ப4ாவரூபங்களான (1) உசிதத்வ (2) அநுசித-த்வங்கள் உபபந்நம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப4க3வத3த்யந்தபாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு) என்று. உபாஸநமும் ஒருபடி பாரதந்த்ர்யாநுகு3ணமாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்-திக்கைக்காக (அத்யந்த)பத3ம். (அத்யந்தபாரதந்த்ர்ய)மாவது - பூர்வோக்தரீத்யா ஸ்வாபேக்ஷிதப்ரத2-அத்யந்தாபி4மதாந்யஸ்வீய-உபாயப்ரவ்ருத்திகளாதீயத்வபர்யவஸிதமான அத்3ருஷ்டத்3வாரகஸாத4ந-ப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வம். பூர்வவத் உபாஸநப்ரவ்ருத்தியும் ப்ரயோஜநாந்தரபரப்ரவ்ருத்த்யபேக்ஷயா அதிஶயிதாபி4மதிவிஷயமாகையாலே ப3ாத4வாரணாய அத்யந்த இதி அபி4மதிவிஶேஷணம்.

1) உபாயோபேயாதி4காராபேக்ஷிதப்ரவ்ருத்தியும் 2) உபாயஸ்வீகாரப்ரவ்ருத்தியும் 3)கைங்கர்ய-ப்ரவ்ருத்தியும் அத்யந்தாபி4மதிவிஷயமாகையாலே ப3ாத4வாரணாய உபாஸநாதி3பரமான 'உபாய'-பத3ம். உபாயத்வம் இஹ ப4க3வத3ந்யத்வே ஸதி அத்3ருஷ்டத்3வாரகமோக்ஷஸாத4நத்வம். 'ப்ரத2ம-த3ளத்தாலே ஸித்3தே4ாபாயஸ்வீகாரமும் த்3விதீயத3ளத்தாலே அதி4காரகைங்கர்யப்ரவ்ருத்திகளும் உசிதங்கள்' என்று ஸித்3த4ம். மூலத்திலே [அப்ராப்ததையே ப்ரத4ாநஹேது] (வா-107)என்கிற ஸ்த2ாநத்திலே [ஸ்வரூபவிரோத4மே ப்ரத4ாநஹேது] (வா-115) என்கையாலே [விரோத4]பத3ம் அப்ராப்ததாபரம். அதாவது 'ஔசித்யாபரபர்யாயஸௌக4ட்யத்திலுடைய அப4ாவம்' என்னுமபி4-ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் ('சேராது' என்னுமதுவே) இத்யாதி3.

இப்படி [ஸ்வரூவிரோத4] ஶப்3த3ார்த்த2ம் தாத்பர்யவிஷயமாகையாலே

(1) 'உபாஸநாதி3கள் ஸ்வரூபவிருத்3த4ங்கள்' என்று சிலர் சொல்லுவர்கள். இதுவும் ப்ரபத்தியை ஸ்துதிக்கைக்காக அதிவாத3ம் பண்ணினார்களாமித்தனை" என்றும்,

(2) "நித்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு இவை நாஶகங்களாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபவிருத்3த4ங்கள்" என்ன வொண்ணாது' என்றும்,

(3) '(i) மோக்ஷப்ரதிகூலங்களான ராக3த்3யுபாதி4களாலே வந்த காம்யநிஷித்3த4ங்கள் போலே ப3ந்த4கங்களல்லாமையாலும்,

(ii) மோக்ஷார்த்தி2தளக்கே விதி4க்கையாலும்,

உபாஸநாதி3களுக்கு ஶாஸ்த்ரமுக2த்தாலே அநர்த்த2ாவஹத்வரூபமான [ஸ்வரூபவிரோத4ம்] சொல்ல-வொண்ணாது. ஆகையால், ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்ற உபாஸநாதி3களுக்கு நாஶகத்வ-அநர்த்த2ா-வஹத்வங்கள் இல்லாமையாலே, ஒருபடியாலும் [ஸ்வரூபவிரோத4]ப்ரஸங்க3மில்லை' என்றும் 'ஸாரோக்ததூ3ஷணம் அலக்3நகம்' என்றுகருத்து.

(ஸ்வரூபவிரோத4மே என்கிறவிடத்தில்) [ஸ்வரூப]ஶப்3த3ம் த4ர்மிஸ்வரூபபரமல்லாமையாலும் அத்யந்தபாரதந்த்ர்யரூப-அஸாத4ாரணத4ர்மபரமாகையாலும் [விரோத4]ஶப்3த3ம் நாஶவாசகம் என்று விவக்ஷிதமல்லாமையாலும், ஸ்த2ாநப்ரமாணத்தாலே அப்ராப்ததாவாசகமாகையாலும், உபாஸநாதி3கள் காம்யநிஷித்3த4ங்கள் போலே ப3ந்த4கங்களல்லாவிட்டாலும் ஸ்வரூபத்துக்கு அத்யந்தாநிஷ்டமான விஶிஷ்டாபி4மத்யப4ாவரூப-அநர்த்த2ாவஹங்களாகையாலும், மோக்ஷார்த்தி2-தனக்கே "பரித்யஜ்ய" என்று நிஷேதி4க்கையாலும் உக்தவித4யா [ஸ்வரூபவிரோத4ம்] ப்ராமாணிக-மாகையாலே ப்ரமாணாந்தரவிருத்3த4வாத4மல்லாமையாலே உபாயாந்தர{ஸ்ய}ஸ்வரூபவிருத்3த4த்வ-வாத4ம் அதிவாத4மன்று என்று கண்டுகொள்வது. ஸ்வாபேக்ஷிதப்ரத3-அத்யந்தாபி4மதாந்யஸ்வீய-உபாயப்ரவ்ருத்திகஜாதீயஸ்வரூபஸ்வரூபத்துக்கு அவை அநுசிதங்களாகையாவது, தாத்3ருஶ[ஸ்வரூப] ஶப்3த3ார்த்த2ாநுப்ரவிஷ்ட-விஶிஷ்டாபி4மதிப்ரதியோகி3கஸம்ஸர்க்க3ாப4ாவப்ரயோஜகங்களாயிருக்கை. {ஸம்ஸர்க்க3ாப4ாவ: = ப்ராக3ப4ாவாத்3யப4ாவத்ரயாந்யதம:}. உபாயாந்தரங்கள்

(1) ப4விஷ்யத்ப்ரபந்நனும் இப்போது உபாயாந்தரநிஷ்ட2னானவன் விஷயத்திலே விஶிஷ்டாபி4மதி-ப்ராக3ப4ாவப்ரயோஜகங்களாய்,

(2) பூர்வம் ப்ரபந்நனும் பஶ்சாத் பு3த்3தி4தௌ3ர்ப3ல்யாத்தாலே உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்தனானவன் விஷயத்திலே விஶிஷ்டாபி4மதித்4வம்ஸப்ரயோஜகங்களாய்,

(3) ஒருக்காலும் ப்ரபந்நனன்றிக்கே உபாயாந்தரநிஷ்ட2னையே போருமவன் விஷயத்திலே விஶிஷ்டாபி4-மத்யத்யந்தாப4ாவப்ரயோஜகங்களாய்,

இருக்கையாலே ஸமந்வயம் கண்டுகொள்வது. இப்படியே தூ3ஷணாந்தரங்களும் பரிஹ்ருதம் என்று ஊஹித்துக்கொள்வது என்று கருத்து.

(தே3ஶஷ்த2ர்மநும் அபேக்ஷிதம்) (வா. 105)என்று ஸாமாந்யேந ஹேதுத்வகத2நத்தாலே ப்ரத4ாந-ஹேதுத்வஶங்கை உதி3க்குமாகையாலே [ப்ரத4ாநஹேதுவன்று] (வா. 106) என்று ப்ரத4ாநஹேது-த்வத்தை நிஷேதி4க்கவேண்டிற்று. அப்படியிங்கே [அஜ்ஞாந அஶக்திக]ளுக்கு [ப்ராபகாந்தரபரித்யாக3] ஹேதுத்வம் ஸாமாந்யேந சொல்லிற்றில்லாமையாலே ப்ரத4ாநஹேதுத்வஶங்கை உதி3யாதாகையாலே தத்ப்ரதிஷேத4ம் அப்ரஸக்தப்ரதிஷேத4ம் அன்றோ? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால் [அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்] (வா-43) என்கிறவிடத்தில் சொன்ன) இத்யாதி3. அங்கே [ப்ரபந்ந] ஶப்3த3ம் அநந்யக3திகளாய்க்கொண்டு ப4க3வத்3விஷயத்திலே ப4ரந்யாஸம் பண்ணினவர்களைச் சொல்லுகையாலே தத3ந்தர்க3தமான அநந்யக3தித்வத்திலே(வா.43) [அஜ்ஞாநத்தாலே] என்கிற அஜ்ஞாநஹேதுத்வம் அந்வயிக்கையாலே [ப்ராபகாந்தரபரித்யாக3]ஹேதுத்வம் ஸாமாந்யேந சொல்லிற்றாகையாலே ப்ரத4ாநஹேதுத்வஶங்கை உதி3க்குமாகையாலே தத்ப்ரதிஷேத4ம் அப்ரஸக்த-ப்ரதிஷேத4மன்று என்று கருத்து. {"அவித்3யாத: ... ஜக3தி க3திமந்யாம் அவிது3ஷாம்" இத்யுக்தரீத்யா ப்ரஸக்தி: ர. ஸாரே. அதி4. 29 பார்க்க}.

"'இப்படி [அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்] (வா-43)என்கிற வாக்யமும் [அஜ்ஞாந-அஶக்திகள்] என்கிறவாக்யமும் மிதே2ா விப்ரக்ருஷ்டங்களாயிருந்தாலும் அந்யோந்யஸாகாங்க்ஷ(1)ப்ரஸங்க3-(2)ப்ரதிஷேத4பரங்களாய்க்கொண்டு ஏகவாக்யதாபந்நங்களாகையாலே வாக்யைகதே3ஶத்தில் கண்டோ2க்தமான [அஶக்தி]க்கும் வாக்யைகதே3ஶாந்தரஸ்த2[அஜ்ஞாந]க்3ரஹணம் உபலக்ஷணம் என்று ஸூக3மம்' என்று மூலாபி4ப்ரேதம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அஜ்ஞாநம் அஶக்திக்கும் உபலக்ஷணம்) (வா.42 - வ்யா.) இத்யாதி3க்3ரந்த2ம் என்று கண்டுகொள்வது.

(1) ப்ரக்ருஷ்ட-அப்ரக்ருஷ்ட-கார்ய-உபத4ாயகத்வமே காரணங்களுக்கு ப்ரகர்ஷாப்ரகர்ஷங்கள்.

ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யங்களானவை விரோதி$_4$களென்று விடுமதே ஸ்வரூபஜ்ஞனுக்கு ப்ரத$_4$ாநஹேது. இவற்றை அஜ்ஞாநாஶக்திகளடியாக த்யஜிக்கில், ஜ்ஞாநஶக்திகள் உண்டாமளவில் மீண்டும் பரிக்$_3$ரஹிக்க வேண்டி வருகையால், அது ஸவாஸநத்யாக$_3$மாகமாட்டாது; ஸ்வரூபவிரோதி$_4$களென்று த்யஜிக்கில் மீண்டும் பரிக்$_3$ரஹிக்கக்கூடாமையால், அது ஸவாஸநத்யாக$_3$மாகவற்றென்றபடி. (115)

116. இப்படி இவற்றை விரோதி$_4$களென்னலாமோ? அவையும் மோக்ஷோபாயங்களன்றோ? என்ன, உள்ளபடி உணர்ந்தவர்களுக்கு அபாயங்களத்தனை என்கிறார், [ப்ராபகாந்தரம் அஜ்ஞர்க்கு] இத்யாதி$_3$யால்.

116. ப்ராபகாந்தரம் அஜ்ஞர்க்கு உபாயம்.

பரிக்$_3$ராஹ்யமாமிறே, ஸ்வரூபவிரோத$_4$மென்றுவிட்டாலிறே மறுவலிடாதொழிவது. (115)

116. இப்படி ப்ராபகாந்தரத்தை விரோதி$_4$யென்று தள்ளலாமோ, அதுவும் மோக்ஷோபாயமாயன்றோ போருகிறது, அது பின்னை யார்க்குபாயமென்ன அருளிச்செய்கிறார், [ப்ராபகாந்தரம்]

---

(2) அதில் [அஜ்ஞாந-அஶக்தி] ஹேதுகமான [ப்ராபகாந்தரபரித்யாக$_3$]ம் உத்தரகாலத்தில் ஜ்ஞாநஶக்திஸம்ப$_4$வப்ரயுக்தப்ரதியோகி$_3$பரிக்$_3$ரஹஸஹமாகையாலே அப்ரக்ருஷ்டம்.

(3) ஸ்வரூபவிரோத$_4$ஹேதுகமான தத்பரித்யாக$_3$ம் யாவதா$_3$த்மபா$_4$வியாக ஸ்வரூபஹாநிப$_4$யத்தாலே புந:ப்ரதியோகி$_3$பரிக்$_3$ரஹத்தை ஸஹியாதாகையாலே ப்ரக்ருஷ்டம்.

(4) இந்த ப்ரகர்ஷாப்ரகர்ஷங்களை ப்ரதா$_4$நாப்ரதா$_4$நத்வங்களாக விவக்ஷிதங்கள்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஞாந-அஶக்திகளடியாக விடில்) இத்யாதி$_3$. யத்$_3$யபி [ஸ்வரூபவிரோத$_4${தி$_4$}]ஹேதுக[ப்ராபகாந்தரபரித்யாக$_3$]மும் உத்தரகாலத்தில் [ஸ்வரூபவிரோத$_4$] விஸ்ம்ருதியாதல், ஸ்வரூபாநுரூபத்வப்$_4$ராந்தியாதல் உண்டாகில் புந:ப்ரதியோகி$_3$பரிக்$_3$ரஹஸஹமாயிருக்கும்; ததா$_2$பி [ஸ்வரூபவிரோத$_4$ம்] ஶ்ரவணமநநங்களாலே த்யாக$_3$பர்யந்தகார்யகரணக்ஷமமாம்படி த்$_3$ருடா$_4$த்$_4$யவஸிதமாய் இருக்கையாலே தத்$_3$விஸ்ம்ருதியாதல், தத்$_3$விபர்யயமாதல் ப்ராயஶ: பிறவாதாகையாலே [ஸ்வரூபவிரோத$_4${தி$_4$}]ஹேதுக[பரித்யாக$_3$ம்] புந:ப்ரதியோகி$_3$பரிக்$_3$ரஹஸஹமன்று" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (விட்டாலிறே) என்று (இறே)ஶப்$_3$த$_3$ம் ப்ரயோகி$_3$த்தது. (மறுவலிடுகை)யாவது - ஆறிப்போன நோய் மீளவும் வருகை. இத்தால் "உபாயாந்தரம் வ்யாதி$_4$துல்யம்" என்று ஸூசிதம். (115)

116. உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ஶங்கை (இப்படி) இத்யாதி$_3$. (விரோதி$_4$ என்று தள்ளலாமோ?) என்றது "ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$த்வாத் த்யாஜ்யம் என்னலாமோ?" என்றபடி. மூலத்திலே (வா.115) [ப்ராபகாந்தர] இத்யாதி$_3$யால் 'ஸமாநவித்திவேத்$_3$யத்வ' ந்யாயலப்$_3$த$_4$ம், (அதுவும்) இத்யாதி$_3$. "ததா$_2$ ச வேத$_3$லோகங்களிலே வித்$_4$யநுஷ்டா$_2$நங்களின்றிக்கே ஒழியவேண்டிவரும்" என்று கருத்து. "(மோக்ஷோபாயமாயன்றோ) விதி$_4$க்கப்படுகிறது" என்னில் அந்த விதி$_4$க்கு விதி$_4$த்ஸிதபதா$_2$ஸ்துத்யர்த்த$_2$ப்ரதிஷேத$_4$ப்ரதியோகி$_3$ஸமர்ப்பணபரத்வேந ஜர்திலக$_3$வீது$_4$கவிதி$_4$க்கு { "ஜர்த்திலயவாக்$_3$வா வா ஜுஹுயாத். க$_3$வீது$_4$கயவாக்$_3$வா வா, ந க்$_3$ராம்யாந் பஶூந் ஹிநஸ்தி, நாரண்யாந்"(தை. ஸம். 5-4-3-2) இதி ஶ்ருதிவாக்யம்; "அதோ$_2$ க$_3$ல்வாஹு: அநாஹுதிர்வை ஜர்த்திலாஶ்ச க$_3$வீது$_4$காஶ்சேத்யஜக்ஷீரேண ஜுஹோதி" இதி ஶ்ருதிவாக்யஞ்ச பரஸ்பரவிருத்$_3$தே$_4$ இத்யாஶங்க்ய; 'த்$_3$விதீயவாக்யே அநாஹுதித்வேந (ப்ரதிஷேத$_4$ப்ரதியோகி$_3$)பூ$_4$தஜர்த்திலயவாக்$_3$வாதி$_3$நாபி ஜுஹுயாத், ந பஶுஹிம்ஸாத்மகயாக$_3$ம் குர்யாத்', இதி, ப்ரத$_2$மவாக்யம், ஹிம்ஸாநிவ்ருத்திஸ்துத்யர்த்த$_2$ஜர்த்தில-

ஸ்வரூபவிரோதி4யான ப்ராபகாந்தரத்தை அஜ்ஞாநாமக்திகளடியாக விடும் அஜ்ஞர்க்காயிற்று. 'இது

என்று துடங்கி, [அஜ்ஞர்க்குபாயம்] என்றது - ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வயத்நக3ந்த4ாஸஹமான

யவாக்1வாதி3ப்ரதிஷேத4ப்ரதியோகி1ஸமர்ப்பணபரதயா அந்யபரம், ந து ஜர்த்திலயவாக்1வாதி3-கரணகஹோமவித4ாநபரம்; அத:, ந ப்ரத2மத்1விதீயவாக்யயோர்விரோத4: இதி ஸித்தாந்தித:} அந்யபரத்வம் நிர்வஹித்தாப்போலே விதி4த்ஸிதப்ரபத்திஸ்துத்யர்த்த2ப்ரதிஷேத2ப்ரதியோகி1-ஸமர்ப்பணபரத்வேந அந்யபரத்வம் ஶங்கிக்கக்கூடும்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே வித்4யநுஷ்ட2ாந-தத்ப2லோபத4ாநனாத4ாரணமாக (மோக்ஷோபாயமாய் {=விதி4க்கப்பட்டும், அநுஷ்டி2க்கப்பட்டும், தத்ப2லோபத4ாயகமாயும்} அன்ரே போருகிறது?) என்றது. "ஆகையாலே, ஶக்தாஶக்தவிஷயங்களில் வ்யவஸ்தி2தவிகல்பங்களாக்கி முக்2யாநுகல்பப4ாவேந விதி4த்3வயநிர்வாஹமுசிதம்; [ப்ராபகாந்தர ...ஸ்வரூபவிரோத4] வாத3த்திலே எல்லாரும் இ[ஸ்வரூபவிரோத4]த்தையறிந்து த்யஜிக்க ப்ரஸங்கி3க்குமாகையாலே, அதி4காரிவிரஹாத் ஶாஸ்த்ராப்ராமாண்யம் ப்ரஸங்கி3க்கும்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அதுபின்னை ஆர்க்கு உபாயம்?) என்றது. (ஆர்க்கு உபாயம்) என்றது "ஆரை அதி4காரியாக உடைய உபாயம்" என்றபடி. (ஆர்க்கு?) என்கிற 'கிம்'ஶப்3த3ம் க்ஷேபே - ஒருவர்க்கும் உபாயமன்றிக்கே ஒழியும் என்றபடி. அத2வா - 'ப்ரஶ்நே - 'கிம்'ஶப்3த3'மாய் ஜிஜ்ஞாஸாப்ரஶ்நமாக உத்தரக்3ரந்த2ாவதாரிகையாகவுமாம்.

"ஸத்யம், கு3ருலகு4பாயவிதி4களுக்கு வ்யவஸ்தி2தவிகல்பேந நிர்வாஹம் உசிதம்; தத2ாபி முக்2யாநு-கல்பப4ாவேந நிர்வஹிக்கப்பார்க்கில், அநுகல்பவிதி4யில் முக்2யப்ரதிஷேத4மும் அநுகல்பநிஷ்ட2-னுக்கு முக்2யப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயஶ்சித்தவிதி4யும், முக்2யாநுகல்பநிஷ்ட2ர்க்கு யத2ாக்ரமம் மத்4ய-மோத்தமாதி4காரவிப4ாக3மும் கூடாதாகையாலே "இத3மேவ விஜாநதாம்", "ஸர்வஜ்ஞஶரணம் யாதி யோக3மார்க்க3பராங்முக2:", "த்வாமேவ ஶரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண:" இத்யாதி3-ஸித்3த4ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞ-ததி3தரவிஷயங்களிலே வ்யவஸ்தி2தவிகல்பமாக்கி, ப்ரபத்த்யுபாயம் ஸ்வரூபஜ்ஞாதி4காரிகம், ப்ராபகாந்தரம் ததி3தராதி4காரிகம் என்று விதி4த்3வயநிர்வாஹம் உசிதம். இப்படி [ப்ராபகாந்தர]த்துக்கு அதி4காரிஸத்3ப4ாவாத் ஶாஸ்த்ராப்ராமாண்யப்ரஸங்க3மில்லை என்று மூலாபி4ப்ரேதம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் ([அஜ்ஞர்க்கு உபாயம்] என்றது) இத்யாதி3. "ப4க்திவிவஶர்க்கு உபாதா3நமில்லாமையாலும், ஜ்ஞாநாதி4கர்க்கு அபாயம் என்னுதே [ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்] என்று விருபநிர்தே3ஶத்தாலும் [ப்ராபகாந்தரம் அஜ்ஞர்க்கு உபாயம்; ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்] (வா-117) என்கிற ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள் [அஜ்ஞரும், ஜ்ஞாநாதி4கரும்] (வா-42) என்கிற ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களைக்காட்டில் பி4ந்நவிஷயங்களாகக் கடவன. கிந்த,

"I. [அஜ்ஞர்க்கு உபாயம்] என்கிற அஜ்ஞாநம் உபாயாந்தராநுஷ்ட2ாந-ஔபயிகஜ்ஞாநாப4ாவமானுல் தாத்3ருஶர்க்கு ப்ரபத்தியே உபாயமாய் உபாஸநாதி3கள் உபாயமல்லாமையாலே [உபாய] பத3ாந்வயவைக4ட்யப்ரஸங்க3ம் வரும்;

II. [ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்] என்கிற ஜ்ஞாநம் உபாயாநுஷ்ட2ாந-ஔபயிகஜ்ஞாநமானுல் (அபாய)பத3ாந்வயவைக4ட்யம் ப்ரஸங்கி3க்கும்;

116 இப்படி உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிருத்3த4ங்கள் என்னில் தத்3வித4ாயகஶாஸ்த்ரா-நர்த்த2க்யம் வாராதோ என்கிற ஶங்கையிலே, ஶ்யேநவிதி4 அதி4காரிவிஶேஷத்திலே ஸார்த்த2க-மாகிறாப்போலே, இதுவும் அதி4காரிவிஶேஷவிஷயதயா ஸார்த்த2கம் என்று ஸமாதா4நபரம் [ப்ராபகாந்தரம் அஜ்ஞர்க்கு உபாயம்] என்கிற வாக்யம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஶங்காபூர்வக-மாக வாக்யார்த்த2ம் அருளிச்செய்கிருர் (இப்படி இத்யாதி3யாலே). (116)

து₃ஷ்கரோபாயம்; ப்ரபத்தி ஸுகரோபாயம்' என்று ப்ரபத்தியோடொக்க அதுவும் உபாயமாகத் தோற்றுவது.

117. ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்.

117. இது பரதந்த்ரஸ்வரூபவிரோதி₄ என்று உணர்ந்துவிடும் ஜ்ஞாநிகளுக்கு, ஸ்வயத்நரூபமாய்க் கொண்டு ஸ்வரூபவிரோதி₄யுமாய், ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியுடைய உபேக்ஷாஹேதுவாய்க்கொண்டு ப்ராப்யவிரோதி₄யு-மாயிருக்கையாலே, அபாயமாகவே தோற்றும். (117)

ஸ்வரூபத்தையுள்ளபடி த₃ர்ஸிப்பிக்கைக்கீடான ஜ்ஞாநமில்லாதவர்களுக்குபாயமாயிருக்கு-மென்றபடி. (116)

117. ஆனால், ஜ்ஞாநிகளுக்கிதெங்ஙனேயென்ன, [ஜ்ஞாநிகளுக்கபாயம்] என்கிறார், அதாவது – ஸ்வரூபயாதா₂த்ம்யஜ்ஞாநமுடையவர்களுக்கு அபாயமாயிருக்குமென்கை. (117)

III. ஸ்வரூபயாதா₂த்ம்யஜ்ஞாநமானால் ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களுக்கு பி₄ந்நவிஷயத்வம் ப்ரஸங்கி₃க்கும் IV. உபாயாந்தரம் உபாயாந்தராநுஷ்டா₂நயோக்₃யஜ்ஞாநமாஜிந்மர்க்கு து₃ஷ்கரதயா த்யாஜ்யமானாலும் உபாயம் என்று தோற்றும் என்று அர்த்த₂ம் என்னில் தாத்₃ருஸஜ்ஞாநவான்களுக்கும் அப்படித் தோற்றுகையாலே (அஜ்ஞர்க்கு உபாயம்)என்று விஸிஷ்ய வசநம் வ்யர்த்த₂மாம். (ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்) என்றவிடத்தில் வைக₃ட்யம் வரும்; 'தோற்றும்' என்று அத்₄யாஹாரமும் கு₃ரு. 'மீமாம்ஸ-கஸ்ய வாயு: ப்ரத்யக்ஷ:' என்கிறவிடத்திற்போலே, ஷஷ்டி₂க்கு அஜ்ஞாநார்த்த₂கத்வமும் ஜக₄ந்யம். 'உபாயாந்தரம் ஸ்வரூபவிருத்₃த₄ம் என்று தன்னையறியாதார்க்கு உபாயம்' என்று அர்த்த₂ம் என்னில் அத்₄யாஹாரப₃ாஹுல்யம் ப்ரஸங்கி₃க்கும்.

ஆகையாலே (1)(வா.115) [ஸ்வரூபவிரோத₄மே ப்ரத₄ாநஹேது], (வா.118) [ஸ்வரூபநாஸக-மாகையாலே] என்று பூர்வாபரவாக்யங்களிலே பு₃த்₃தி₄விபரிவ்ருத்தியாலும், (2) அத்₄யாஹார-லாக₄வத்தாலும், (3) பூர்வோக்தவிரூபநிர்தே₃ஸாதி₃களாலும், (4) உபாயம் அதி₄காரிஸாகாங்க்ஷ-மாகையாலே ஆகாங்க்ஷிதாதி₄காரித்வார்த்த₂கத்வம் ஷஷ்டி₂க்கு ஸ்வரஸமாகையாலும், (5) ஜ்ஞாந-அஜ்ஞாநங்களுக்கு ஏகவிஷயத்வம் ஸித்₃தி₄க்கையாலும், (6) பூர்வோக்தவைக₃ட்யம் ஒன்று-மில்லாமையாலும் இங்கு ஜ்ஞாந-அஜ்ஞாநங்கள் (ப₄க₃வதா₃த்யந்தபாரந்த்ர்யரூபஸ்வரூப)விஷயங்கள் என்கை உசிதம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரக்ஷணே) இத்யாதி₃. (உள்ளபடி) என்றது ஸ்வயத்நக₃ந்த₄ாஸஹத்வரூபவாஸ்தவப்ரகாரவிஸிஷ்டமாக என்றபடி. (ஜ்ஞாநமில்லாதவர்க-ளுக்கு உபாயமாய் இருக்கும்) என்றது அவர்களை அதி₄காரிகளாகவுடைய (உபாயமாய் இருக்கும்) என்றபடி. இத்தால் 'ஸ்வரூபவிரோதி₄யான [ப்ராபகாந்தர]த்தை அஜ்ஞாந-அஸக்திகளடியாகவிடும் அஜ்ஞர்க்கு ஆயிற்று 'இது து₃ஷ்கரோபாயம்; ப்ரபத்தி ஸுகரோபாயம்' என்று ப்ரபத்தியோடொக்க அதுவும் உபாயமாகத் தோற்றுவது இதி ஆய்ப்படி வ்யாக்₂யாநம் அநுசிதம்' என்று கண்டுகொள்வது. (116)

---

117. ஓரதி₄காரிக்கு விதி₄த்தமாத்ரத்தால் ஸ்யேநஸாம்யம்சொல்லலாமோ உபாயாந்தரத்துக்கு? அவ்வதி₄காரிக்கு மேற்படியிலிருக்குமவர்க்கு இது த்யாஜ்யமாகிலன்றோ அப்படிச்சொல்லலாவது என்று நினைத்துப் பண்ணும் தடஸ்த₂ப்ரஸ்நத்துக்கு உத்தரம் [ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்] என்கிற வாக்யம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரஸ்நபூர்வகமாக வாக்யார்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆனால்) இத்யாதி₃யாலே. (117)

118. அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூபநாஶகமாகையாலே.

118. இவை ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயமாவானென்? என்ன, அபாயமாய்த்தோற்றுகைக்கடி, ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யமாய்க்கொண்டு பரதந்த்ரஸ்வரூபநாஶகமாகையாலே என்கிறார். (118)

---

118. இவர்களுக்கு அபாயமாவானென்? என்ன, [அபாயமாய்த்தது - ஸ்வரூபநாஶகமாகையாலே] என்கிறார். [ஸ்வரூப]மாவது - அத்யந்தபாரதந்த்ர்யம்; இதுக்கு ஸ்வயத்நரூபமானவது நாஶகமிறே. (118)

119. தத$_3$பாயத்வத்தை ஜ்ஞாநிநாமக்$_3$ரேஸரரான ஆழ்வார்பாசுரத்தாலே த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார்.

---

117. "(ஜ்ஞாநிகளுக்கு) இத்யாதி$_3$க்கு பூர்வவாக்யவத் நிர்வாஹம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபயாத$_2$த்ம்ய) இத்யாதி$_3$. (117)

118. மூலே [அபாய]ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு,

I. "து$_3$:க$_2$ஜந்மப்ரவ்ருத்தி-மித்$_2$யாஜ்ஞாநாநாம் உத்தரோத்தராபாயே தத$_3$நந்தராபாயாத$_3$பவர்க்க$_3$:" (கௌ$_3$தம.1-1-2) என்று ந்யாயஸூத்ரத்திலே நாஶவிஷயத்திலே ப்ரயோக$_3$ம் காண்கையாலே நாஶபரத்வமும்,

II. "த்$_4$ருவம் அபாயே அபாத$_3$நம்" (அஷ். 1-4-24) என்று வ்யாகரணஸூத்ரத்திலே அபாய: = விஶ்லேஷ: என்று விஶ்லேஷவிஷயத்தில் ப்ரயோக$_3$ம் காண்கையாலே விஶ்லேஷபரத்வமும் விவக்ஷிதம்.

அதில்

I. ப்ரத$_2$மார்த்த$_2$ம் [ஸ்வரூபநாஶகமாகையாலே] என்கிறவித்தாலே சொல்லிற்று,

II. த்$_3$விதீயார்த்த$_2$ம் (நெறிகாட்டி நீக்குதியோ?) இதிப்ரமாணோதா$_3$ஹரணேந வ்யஞ்ஜிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இவர்களுக்கு) இத்யாதி$_3$ (அசலாக்குகையிறே) இத்யந்தம். [அபாயமாய்த்தது] என்றது "[அபாய]பத$_3$வ்யவஹாரவிஷயமாய்த்தது" என்றபடி. "கர்மஸாங்க்$_2$யாத$_3$யஶ்ஶாஸ்த்ரை: [உபாய]த்வேநதர்ஶிதா: । ஹிம்ஸாஸ்தேயா(த$_3$யா)தி$_3$காஶ்ஶாஸ்த்ரை: (அபாய)த்வேந த$_3$ர்ஶிதா:" (ல.த.17-80) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு ஶங்கை (அபாயமாவானென்?) என்று. "அபாயஹேதௌ அபாயவ்யபதே$_3$ஶ: என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே மூலத்திலே [நாஶகமாகையாலே] என்றவிது" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் ([ஸ்வரூப]மாவது)இத்யாதி$_3$. "உபாயாந்தரத்யாக$_3$பூர்வகஸித்$_3$தோ$_4$பாயஸ்வீகாரஹேதுஸ்வரூபயாதா$_2$த்ம்யஜ்ஞாநவத்$_3$விஷயத்திலே ஈஶ்வரனுக்கு அத்யந்தாபி$_4$மதி பிறந்திருக்கையாலே அவர்கள் மீண்டும் உபாயாந்தரத்திலே ப்ரவர்த்தித்தால் அந்த விஶிஷ்டாபி$_4$மதித்$_4$வம்ஸம் பிறக்குமாகையாலே உபாயாந்தரம் தாத்$_3$ருஶவிஶிஷ்டாபி$_4$மதிக$_3$டித-அத்யந்தபாரதந்த்ர்யரூப-ஸ்வரூபநாஶஹேது" என்றபடி. (118)

---

118. மோக்ஷார்த்தி$_2$களுக்கு உபாயங்களாக விஹிதங்களான உபாயாந்தரங்கள் அபாயங்களாகைக்கு அடியென் என்கிற ப்ரஶ்நத்துக்கு உத்தரம் [அபாயமாய்த்தது] இத்யாதி$_3$வாக்யம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (இவர்களுக்கு) இத்யாதி$_3$யாலே. (அத்யந்தபாரதந்த்ரய)மாவது - போ$_4$க$_3$மோக்ஷஸாத$_4$நக்ருத்யநர்ஹர்த்வரூபபாரதந்த்ர்யஶக்தி. ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூபபாரதந்த்ர்யவ்ருத்திக்கு விரோதி$_4$யான ஸ்வயத்நாத்மக-உபாயாந்தரம், பரதந்த்ரவ்ருத்திக்கு மூலமான பாரதந்த்ர்யஶக்திக்கு நாஶகமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கு) இத்யாதி$_3$. ஆக இவ்வளவால் உபாயாந்தர(ஸ்ய) ஶ்ரேயஸாம்யமும், தது$_3$பபாத$_3$கமாக ஸ்வரூபநாஶகத்வமும் சொல்லிற்று. (118)

119. ததுபாயத்வப்ரகாமகப்ரமாணம் காட்டுகிறுர். ["நெறிகாட்டி"] இத்யாதியால்.

119. "நெறிகாட்டி நீக்குதியோ" என்றுநின்றதிறே.

ஸாத4நாந்தரங்களைக்காட்டி அகற்றப் பார்த்தாயோ என்று, இவை அவனை அகற்றும் அபாயங்களாகவே த்3ராவிடவேத3ஸூக்தி சொல்லாநின்றதிறே. (119)

["நெறிகாட்டி"] என்று துடங்கி. அதாவது - உன்னையொழிய வேறொருபாயத்தைக்காட்டி உன் பக்கலினின்றுமகற்றப்பார்க்கிறுயோ? என்கையாலே, ப்ராபகாந்தராபாயத்வம் ஸித்3த4மிறே என்கை. நீக்குகையாவது - பரதந்த்ரமான வஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யமான உபாயாநுஷ்ட2ாநத்திலே மூட்டித்தனக்கசலாக்குகையிறே. (119)

---

119. (நீக்கு)தல் = விஶ்லேஷிப்பிக்கை. "இத்தால் விஶ்லேஷஹேதுவும் [அபாய]ஶப்3த3விவக்ஷிதம் என்று ஸூசிதம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலேயருளிச்செய்கிறுர் (தத்) இத்யாதி3.
இவ்வர்த்த2த்தை என்றதே (தது3பாயத்வத்தை) என்று [அபாய]ஶப்3த3பர்யந்தநிர்தே3ஶம் பண்ணிற்று, அதினுடைய அர்த்த2ாந்தரபாதாபி4ப்ராயத்தாலே" என்று கண்டுகொள்வது. ["நெறி காட்டி"] இத்யாதி3 பெரியதிருவந்தாதி. இதுக்கர்த்த2ம் (அதாவது) இத்யாதி3. ["நெறி"] = வழி. "நெறியே முத்தியும் வழியும் இருபெயர்" என்னக்கடவதிறே. "அதில் வைளகிகமான மார்க்க3த்தை விவக்ஷிக்கில் ப்ரக்ருதாஸங்க3தியாகையாலே "நெறியெல்லாமெடுத்து உரைத்த" {இங்கு எட்டிலும் அடையவனைந்தானிலும் ப3ஹுவிஶேஷங்கள் உக்தங்கள்} இத்யாதி3யிற்போலே உபாயவிவக்ஷை உசிதை" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (உபாயத்தை) இதி. ["நீக்குதியோ?"] என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (அகற்றப்பார்க்கிறுயோ?) இதி. "(1)ஹேது(2)ஸாத்4ய-பத3ாத்4யாஹாரேண வாக்யபரிஸமாப்தி" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (என்கையாலே) இத்யாதி3. (ப்ராபகாந்தராபாயத்வம்) என்றது - "உபாயாந்தரத்தினுடைய ப4க3வத்3விஶ்லேஷஹேதுத்வம்" என்றபடி. "ப்3ரஹ்மணஸ்ஸர்வக3தத்வாத் தத3வதி4கவிஶ்லேஷம் அஸம்ப4ாவிதமானலும் உபாயாந்தரம் விலம்பி3தப2லப்ரத3மாகையாலே தாத்3ருஶவிலம்ப3கரணமே அகற்றுகை" என்று விவக்ஷிக்கை உசிதம் என்னும் ஶங்கையிலே அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநா(த்மக?)ங்க3களாத4நாந்தரத்துக்கு அவிலம்பி3தப2லஹேதுத்வமுண்டாகையாலே ஸாத4நாந்தராதீ3நப2லவிலம்ப3ம் (அகற்றுகை) என்னவொண்ணுது; பின்னை ஸாத4நாந்தரபரித்யாக3பூர்வகஸித்3தே4ாபாயஸ்வீகாரஜநிதவிஶிஷ்டாபி4மதிவிஹதிலக்ஷண-உபேக்ஷாகரணமே உபாயாந்தரஸம்ப3ந்த4ாபாத3நஹேதுகமான (அகற்றுகை) என்று கொள்ளுகையுசிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் ("நீக்கு"கையாவது) இத்யாதி3. (பரதந்த்ரமான வஸ்துவை) என்றது "விஶிஷ்டாபி4மதி-அஜநக-ஸாத4நப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹவஸ்துவை" என்றபடி. (ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யமான) என்றது - விஶிஷ்டாபி4மத்யவிஷய-சேதநார்ஹமான என்றபடி. (தனக்கு அசலாக்குகை) என்றது - உபேக்ஷிக்கை என்றபடி. (119)

---

119. சிலகாலம் அகன்றிருக்கைக்குடல் உபாயாந்தரம் என்னுமதனைச்சொல்லுகிற ஆழ்வார்பாசுரத்தாலே, இதுக்கு ஸ்வரூபநாஶகத்வம் ஸித்3தி4த்தபடி என்? என்கிற ஶங்கையிலே "நீக்குதியோ" என்றதின் அர்த்த2த்தை விவரித்து அருளிச்செய்கிறுர் (நீக்குகையாவது) இத்யாதி3யாலே. (தனக்கு அசலாக்குகை)யாவது - உபாயாந்தரத்தில் மூட்டி, அவ்வழியாலே ஸ்வதந்த்ராநுப4ாவ்யங்களான ஸ்வார்த்த2ாநுப4வாதி3களாகிற நித்யப்ரதிப3ந்த4கங்களை விளைவித்து, பாரதந்த்ர்யஶக்தியை நஶிப்பித்து மறுபடியும் ஒருக்காலும் ஸ்வரூபாநுரூபாநுப4வகைங்கர்யங்களைப்பெறுதபடி பண்ணணிவிடுகை. (119)

120. "வர்த்தநே மே மஹத்3ப4யம்" என்கையாலே ப4யஜநகம்; "மா ஶுச:"

120. இதினுடைய ஸ்வரூபநாஶகத்வப்ரயுக்தமான தூ3ஷணவிஶேஷங்களை அருளிச்செய்கிறார், ["வர்த்ததே"] இத்யாதி3வாக்யத்3வயத்தாலே. அதாவது "காலேஷ்வபி ச ஸர்வேஷு தி3க்ஷு ஸர்வாஸு சாச்யுத । ஶரீரே ச க3தௌ சாபி வர்த்ததே மே மஹத்3ப4யம்" என்று உபாயாந்தரா–

120. ஸர்வத்ர வ்யாக்2யாவிகல்பங்களிலே நிக3மநமும், உத்தரக்3ரந்த2ஸங்க3தியும் ப்ரத2மவ்யாக்2யாநுகு3ணமாகச்சொல்லுகை க்லாந்தி2கஸமயஸித்3த4மாகையாலே [அபாய]ஶப்3த3ப்ரத2மவ்யாக்2யாநுகு3ணமாக உத்தரவாக்யஸங்க3தி (இதினுடைய) இத்யாதி3. (ஸ்வரூபநாஶகத்வப்ரயுக்தமான) என்றது – ஸ்வரூபநாஶகத்வநியதமான என்றபடி. (தூ3ஷணவிஶேஷங்கள்) என்றது – ப4யஜநகத்வஶோகஜநகத்வாத்மகதோ3ஷங்கள்" என்றபடி. (ஸ்வரூபநாஶகத்வ)ம் பா4விதயா அநுஸந்தீ4யமாநமானால் ப4யஜநகமாயிருக்கும், வர்த்தமாநதயா (அதாவது ஸித்3த4தயா) அநுஸந்தீ4யமாநமானால் ஶோகஜநகமாயிருக்கும்; 'ஆக3காமிநி ப4யம்; அதீதே ஶோக:' என்னக்கடவதிறே.

யத்3வா, "ப்ராபகாந்தரத்துக்கு ஸ்வரூபாநுரூபத்வஸாத4கதயா அபி4மதமான முமுக்ஷும்ப்ரதி விஹிதத்வாதி3ஹேதுக–அநுமாந(த்துக்கு) தூ3ஷகமாகையாலே (தூ3ஷண)ஶப்3த3ப்ரயோக3ம் பண்ணிற்று. "ப்ராபகாந்தரம் ஸ்வரூபாநுரூபம்; முமுக்ஷும் ப்ரதி விஹிதத்வாத், ப்ரபத்திவத்" என்கிற அநுமாநம் "ப்ராபகாந்தரம் ஸ்வரூபவிருத்3த4ம், ஸ்வரூபநாஶகத்வப்ரயுக்தப4யாதி3ஜநகத்வாத்; 'அஹம் பீ4தோஸ்மி' (ஜித.8) இத்யாத்3யுக்தஸம்ஸாரவத்; "மாஶுச: ஸம்பத3ம் தை3வீம்" (ப4.கீ3.16-3) இத்யாதி3ஸித்3த4ஶாஸ்த்ரப4ரவவச்ச என்கிற அநுமாநத்தாலே ஸத்ப்ரதிபக்ஷிதமாகையாலே என்று கண்டுகொள்வது. மூலோபாத்தவசநக2ண்ட3த்திநுடைய ஶேஷோபாதா3நபூர்வகம் அதுக்கு அர்த்த2ம் (அதாவது) இத்யாதி3. (காலேஷு) இத்யாதி3கம் 'கி3ல'ருக்த்வேந ப்ரஸித்3த4மான ஜிதந்தாஸ்தவத்திலே.

I. (காலேஷு) இத்யாதி3 ஸப்தம்யந்தபதா3நுக்ரமத்துக்கு க3தௌ என்கிறவித்தோடே பரிஸமாப்தியாகையாலே,

II. (க3தௌ) என்கிறவிது ப்ரதாநம்;

III. (காலேஷு) என்று துடங்கி தச்சே2ஷம்;

IV. (காலேஷ்வபி) என்றுப்போலே 'க3தாவபி' என்னுதே (க3தௌ சாபி) என்று வ்யத்யஸ்தநிர்தே3ஶத்தாலே சகாரம் ஸமுச்சயபரம்;

V. ("அபி")ஶப்3த3ம் ப்ராதா4ந்யபரம்;

VI. ("க3தி") ஶப்3த3ம் உபாயபரம்;

VII. ப்ருத2க்ப்ருத2க் உபாயத்வம் அபி4மதமாகையாலே தத3நுகு3ணமாக ("க3தௌ") என்று (—என்கிற) ஏகவசநம் ஜாத்யேகத்வபரம்.

இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (உபாயாந்தர) இத்யாதி3.

[A] ஸமுச்சயத்தில் ஏக('ச')காரமும் இதரேதரயோக3த்தில் அநேக(ச)காரமும் ஔத்ஸர்கி3கமாகையாலே

120. (அர்ஜுநஶோகம்) ப3ந்து4வத4ப்ரஸங்க3ஜநிதமாயிருக்க, உபாயாந்தரஶ்ரவணஜநிதம் என்கிறது என் என்னில், விஶ்வரூபத3ர்ஶநமாத்ரத்தாலேயே ப3ந்து4வத4த்தில் தனக்கு கர்த்ருத்வப்4ரமம் போய்விடுகையாலே. அதுக்குபின்பு சரமஶ்லோகோபதே3ஶத்தாலே போக்கவேண்டுமதான ஶோகம் ஸ்வரூபவிருத்3த4–அதிது3ஷ்கரோபாயாந்தரஶ்ரவணஜநிதமேயாக வேணுமிறே. (120)

என்கையாலே மோகஜநகம்.

120. இவற்றின் அபாயத்வத்தை ஸ்வப4லத்3வயத்தாலே ஸ்தி2ரீகரிக்கிறார் மேல், "மரீரே ச க3தெள

நுஷ்ட2ாநத்துக்கு யோக்3யமான காலதே3மதே3ஹவிஷயமாகவும், உபாயாந்தரங்கள் தன்விஷய-மாகவும், எனக்கு மஹாப4யம் வர்த்தியாநின்றதென்கையாலும்; உபாயாந்தரம்ரவணாநந்தரம் அர்ஜுநனுக்கு மோகம் பிறக்க, ஸ்வரூபாநுரூபோபாயத்தையுபதே3மித்து, "மா மாச:" என்று

இங்கே ("காலேஷ்வபி ச") என்று துடங்கி ("மரீரே ச") என்னுமளவாக ப்ரயுக்தமான ஸமுச்சயத்ரயம் அங்க3ங்களுடைய இதரேதரயோக3பரம்.

[B] ஸப்தமிகள் விஷயத்வார்த்தி2கைகள்.

[C] 'பீ4 - த்ரார்த்தா2நாம் ப4யஹேது:' (அஷ்டா.1-4-25) என்கிற 'அபாதா3ந'ஸம்ஜ்ஞையை பரத்வாத் அதி4கரணஸம்ஜ்ஞை பா3தி4க்கையாலே பஞ்சமீ வாராமல் விஷயத்வரூப-ஆதா4ரத்வார்த்த2க-ஸப்தமிகள் வந்தது' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (1)த்3வந்த்3வஸமாஸ(2)(விஷய)மப்3த3ங்களாலே அர்த்த2நிர்தே3மம் (கால) இத்யாதி3. ஸித்3தா4ந்தத்திலே தே3மாதிரிக்ததி3க்பதா3ர்த்த2ம் இல்லாமையாலே (தே3ம) இதி. 'மீர்யதே இதி மரீரம்' என்று (மரீர)மப்3த3வ்யுத்பத்தியானாலும் இங்கே உபாயாந்தராநுஷ்டா2நா-யோக்3யத்வரூபவஸ்துஸாமர்த்2யத்தாலே 'ஜாதபுத்ர'இத்யாத்3யுக்த-ஜாதபுத்ரத்வாத்3யுபலக்ஷித- உபசயாவஸ்தா2விமிஷ்டமரீரம் அபி4ப்ரேதம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே 'தி3ஹ = உபசயே' என்கிற 'தி3ஹ'தா4து-நிஷ்பந்ந(தே3ஹ)மப்3த3த்தாலே அர்த்த2நிர்தே3மம் (தே3ஹ) இதி.

[A] 'ஸமபி4வ்யாஹ்ருதபதா3ர்த்த2தாவச்சே2த3காவச்சே2தே3ந பதா3ர்த்தா2ந்தராந்வயத்திலே தாத்பர்யக்3ராஹகம் 'ஸர்வ-ஸகல'ாதி3மப்3த3ம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே 'ஸர்வ'மப்3தா3ர்த்தா2நுக்தி:.

[B] யத்3வா 'ஸர்வ'மப்3த3ங்கள் ப்ரகாரகார்த்ஸ்ந்யவாசியாய் உத3க3யநத்வபூர்வபக்ஷத்வாதி3ரூப-காலப்ரகாரங்களையும், ஸமத்வ-ப்ராசீநப்ரவணத்வாதி3ரூப-தே3மப்ரகாரங்களையும், ஜாதபுத்ரத்வ-க்ருஷ்ணகேமத்வாதி3ரூபமரீரப்ரகாரங்களையும் உபாயாந்தராநுஷ்டா2நயோக்3யதாத்வேந விவக்ஷித்து, 'ஸர்வ'மப்3தா3ர்த்த2ம் (உபாயாந்தராநுஷ்டா2நத்துக்கு யோக்3யமான) என்கிறவிது' என்றுமாகவுமாம்.

உக்தரீத்யா (க3தெள) என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (உபாயாந்தரங்கள் தன் விஷயமாகவும்) இதி. அங்கா3ங்கி3பா4வ | அங்கா3நாம் மோக்ஷித்வேந | ஸமுச்சயபர'ச'மப்3தா3ர்த்த2ம் உம்மை.

[A] ப4யம் பா4வ்யநர்த்த2மங்கநம்.

[B] அமங்கநீய-அநர்த்த2மஹத்த்வாத் அமங்கநமஹத்த்வம்.

[C] அமங்கநீயமான அநர்த்த2த்தினுடைய மஹத்த்வமும், ஸ்வரூபஹாநிபர்யவஸிதமானாலே முக்2யமல்லது, 'இந்த ப4யம் து3ஷ்கரத்வநிப3ந்த4நம்' என்னவொண்ணாது; {து3ஷ்கரத்வநிப3ந்த4ந-மாகில்} தெ3ஷ்கர்யத்தால் உபாயநிஷ்பத்திவிரஹமொழிய, ப்ரதிகூலவஸ்த்வாபத்திரூபமுக்2யா-நர்த்த2மில்லையே? இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (மஹாப4யம்) இத்யாதி3. 'ரஹஸ்யம்' என்றுதல், ஏதத்ப்ரப3ந்த4ாதி4காரிகள் எல்லாருக்கும் ம்லோகமரீரம் அவகா3தமாயிருக்கும் என்றுதல் {திருவுள்ளம்பற்றி} "மாமுச:" என்கிறவிதினுடைய மோக்ஷத்தை உபாதா3நம் பண்ணாமல் தத3ர்த்த2கதா2நம், (உபாயாந்தரம்ரவண) இத்யாதி. (உபாயாந்தரம்ரவணாநந்தரம்) என்றது ஸ்வமரீரத்வகதா2நாதி3பூர்வகம் உபதி3ஷ்டமான உபாயாந்தரத்தினுடைய (ம்ரவணாநந்தரம்) என்றபடி. (அர்ஜுநனுக்கு மோகம் பிறக்க) என்றது ஜிதேந்த்3ரியாக்3ரக3ண்யனாகையாலே து3ஷ்கரத்வநிப3ந்த4ந-மோகம் கூடாதாகையாலே, பூர்வோக்தஸ்வமரீரத்வாதி3ஹேதுக-அத்யந்தபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநமூலக-உபாயாந்தரஸ்வரூபவிருத்3த4த்வஜ்ஞாநாதீ4ந(மோகம் பிறக்க) என்றபடி. ம்லோகத்தில் "மாம்"

சாபி வர்த்ததே மே மஹத்$_3$ப$_4$யம்" என்று ஸாத$_4$நாந்தராநுஷ்ட$_2$ாநயோக்$_3$யமான ஶரீரத்திலே இருக்கவே காண்றத்தை { = உமிழ்ந்ததை } க்கவ்வி விக்குமாப்போலே, த்யக்தமான இவற்றிலே மீண்டும் மூட்டுகிறதோ-வென்று, ஆஶ்ரயத்தளவல்லாத ப$_4$யம் கனக்க அநுவர்த்தியாநின்றதென்கையாலே, இவை ஸ்வரூபஹாநி-நிமித்த-ப$_4$யஜநகங்களுமாய்; "மா ஶுச:" என்று ஸாத$_4$நாந்தரத$_3$ர்ஶநத்தாலே கலங்கி ஶோகாவிஷ்டனான அர்ஜுநனை, பழுதையைப் பாம்பென்று ஶோகிக்கவேண்டா என்கையாலே, ஸ்வாநுரூபமல்லாமையைப்பற்ற ஶோகஜநகங்களுமாயிருக்கும். இப்படி ப$_4$யஶோகஜநகங்களான அபாயங்களாகையாலே, ஸ்வரூபவிரோதி$_4$-த்வமே இவற்றின் நிரவஶேஷபரித்யாக$_3$ஹேதுவென்னுமிடம் ஸூவ்யக்தம். (120)

1 2 1. இதின் ஸ்வரூபவிரோதி$_4$த்வத்தை இசைவிக்கிறார் மேல், [இப்படி] இத்யாதி$_3$யால்.

1 2 1. இப்படி கொள்ளாதபோது ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயஶ்சித்தவிதி$_4$ கூடாது.

ஶோகாபநோத$_3$நம்பண்ணியருளுகையாலும்; ஸ்வரூபவிரோதி$_4$யான ப்ராபகாந்தரம் ஜ்ஞாநிக-ளுக்கு ப$_4$யஜநகமுமாய் ஶோகஜநகமுமாயிருக்குமென்கை. (120)

1 2 1. கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்த$_2$த்தை அங்கீ$_3$கரியாதவளவில் விரோத$_4$ங்காட்டுகிறார், [இப்படிக் கொள்ளாதபோது] என்று துடங்கி. [இப்படிக் கொள்ளாதபோது] என்றது – ஸ்வரூப–

என்கிறவிதினுடைய அர்த்த$_2$ம் (ஸ்வரூபாநுரூப) இதி. 'ஶரண'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (உபாயத்தை) என்று.

"உத்தரார்த்த$_2$ம் { ? = உத்தரபத$_3$ம் } அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநவிதி$_4$" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (உப-தே$_3$ஶித்து) என்றது. { "அப்ரவ்ருத்தப்ரவர்த்தநவிதி$_4$" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலேயன்று } (ஶோகாப-நோத$_3$நம்) = ஶோகநிவர்த்தநம். "மூலத்திலே [ப$_4$யஜநகம்] இத்$_3$யாதிக்கு விஶேஷ்யம் ப்ரக்ருதமான ப்ராபகாந்தரம். அது அபாயத்வரூப-அவ்யவஹிதோக்தப்ரகாரவிஶிஷ்டமாய்க்கொண்டே, விஶேஷ்யமா-யிருக்கும்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபவிரோதி$_4$யான) இத்யாதி$_3$. "(ப$_4$ய ... ஶோக)ங்களுக்கு ப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$கள் பூர்வப்ரக்ருதஜ்ஞாநிகள் (வா.1 1 7)" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்-தாலே(ஜ்ஞாநிகளுக்கு) என்றது. (120)

1 2 1. உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகை (கீழ்ச்சொன்னபடியே) இத்யாதி$_3$. (அர்த்த$_2$த்தை) என்றது
(1) 'ப்ரமேயத்தை' என்றபடி.
(2) யத்$_3$வா, "இப்ரப$_3$ந்த$_4$ம் ரஹஸ்யவ்யாக்$_2$யாநரூபமாகையாலே நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$த்யாக$_3$விதி$_4$களுடைய அபி$_4$தே$_4$யத்தை" என்னவுமாம். "மூலத்திலே [இப்படி] என்கிறவிது ஶோகஜநகத்வாதி$_3$ப்ரயோஜகதயா ப்ரத$_4$ாநமாயும் ப்ரக்ருதமாயுமிருக்கிற (வா.1 1 8)[ஸ்வரூபநாஶக]த்வத்தைப்பராமர்ஶிக்கிறது" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (வா.1 1 8) (ஸ்வரூபநாஶகம் என்று) இத்யாதி$_3$. [ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியில்] என்கிறவிது "விவாஹே நாந்தீ$_3$முக$_2$ம் குர்யாத்" என்கிறவிடத்தில் 'விவாஹ'-ஶப்$_3$த$_3$ம் தத்ப்ராக்காலலக்ஷகமாகிறாப்போலே உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்தி { ஶப்$_3$த$_2$ம் தத் } ப்ராக்காலலக்ஷக-

---

1 2 1. (புந:ப்ரயோக$_3$மன்று) என்கிறவிடத்தில் பிள்ளைஸந்நிதி$_4$யிலே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் புந:ப்ரபத்$_3$நமாவது என்ன என்று கேட்க, பிள்ளையும், 'ஒரு குறளன் ஒரு நெடியனைப்பற்றிக் கொண்டு ஆற்றிலே போகாநின்றால் நரிப்பள்ளம்கண்டவாறே கையையிறுகப்பிடிக்குமோபாதி, தனக்குள்ள அத்$_4$யவஸாயத்திலே ஊன்றுகையே புந:ப்ரபத்தி' என்று அருளிச்செய்தாராம் என்கிற ஐதிஹ்யம் அநுஸந்தே$_4$யம். (121)

நாமாகமென்று கொள்ளாதபோதென்றபடி; [ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயஶ்சித்தவிதி$_4$ கூடாது] என்றது – "ஸக்ருதே$_3$வ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த$_2$: க்ருதோऽயம் தாரயேந்நரம் । உபாயாபாயஸம்யோகே$_3$ நிஷ்ட$_2$யா ஹீயதேऽநயா ।। அபாயஸம்ப்லவே ஸத்$_3$ய: ப்ராயஶ்சித்தம் ஸமாசரேத்।

மன்று; கிந்து "ராஹூபராகே$_3$ ஸ்நாயாத்" என்கிறவிடத்திலே 'ராஹூபராக$_3$'பத$_3$ம் போலே ஸ்வாரஸிகநிமித்தஸம்ப$_3$ந்த$_4$யுக்தப்ராயஶ்சித்தஸமபி$_4$வ்யாஹாராநுகு$_3$ண்யேந நிமித்தத்வபர்யவஸாநமாம்படி தத$_3$ாஶ்ரயகாலலக்ஷகமாகையுசிதம்' என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸக்ருதே$_3$வ) இத்யாதி$_3$. இந்த வசநஸந்த$_3$ர்ப்ப$_4$ம் லக்ஷ்மீதந்த்ரஸ்த$_2$ம். "அஸ்யாம் ஸ்தி$_2$தோ ஜநந்நாத$_2$ம் ப்ரபத்$_3$யேத ஜநார்த்த$_3$நம்" (ல.த.17-90) இதி பூர்வவாக்யோக்தப்ரபத்திபராமர்ஶி (அயம்) என்கிறவிது. "ஹிம்ஸாஸ்தேயாத$_3$யஶ்ஶாஸ்த்ரை[ரபாய]த்வேநதர்ஶிதா: । கர்மஸாங்க்$_2$யாத$_3$யஶ்ஶாஸ்த்ரை: [உபாய]த்வேந த$_3$ர்ஶிதா:" என்று பூர்வாநுஸாரத்தாலே (உபாய)ஶப்$_3$த$_3$ம் "கர்மஸாங்க்$_2$யம் தத$_2$ா யோக$_3$ இதி ஶாஸ்த்ரவ்யபாஶ்ரயா:" (ல.த.17-49) என்று சொன்ன கர்மஜ்ஞாநப$_4$க்திபரம்; (அபாய)ஶப்$_3$த$_3$ம் ஹிம்ஸாசௌர்யாதி$_3$பரம். "ஏஷா ஸா வைதி$_3$கீ நிஷ்ட$_2$ா ஹ்யுபாயாபாயமத்$_4$யமா" என்று பூர்வப்ரக்ருதையாகையாலே (அநயா) என்றது. நிதராம் ஸ்தி$_2$தி: = (நிஷ்ட$_2$ா). "மத்$_4$யமாம் வ்ருத்திமாஸ்தி$_2$த:"(ல.த.17-58), "மத்$_4$யமாம் ஸ்தி$_2$திமாஸ்தி$_2$தா" (ல.த.17-99) என்று பூர்வாபராநுரோத$_4$த்தாலே 'நிதராம்' என்றது ப$_4$க$_3$வத$_3$த்யந்தாபி$_4$மதிப்ரயோஜகத்வத்தைப்பற்ற. (அபாயஸம்ப்லவே) = அபாயப்ரவ்ருத்தௌ. ப்ரலயார்ணவஜலவ்யாப்திவத் ஸர்வங்கஷத்வவிவக்ஷயா ப்ரவ்ருத்தியை (ஸம்ப்லவம்) என்கிறது. (உபாயத்வ ஸ்வீகாரே) என்றது 'விநியோக$_3$ப்ருத$_2$க்த்வந்யாயத்தாலே உபாயத்வேநாऽநுஷ்ட$_2$ாநே' என்றபடி. இத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (என்று) இத்யாதி$_3$.

" ' ஸ்வரூபஜ்ஞனுக்கு ஹிம்ஸாஸ்தேயாத்$_3$யபாயஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் அநந்யஶரணத்வாதி$_3$ஸ்வரூபவிஷயக-அவத$_4$ாநவிரஹஹேதுகமாகையாலே தத்ஸஹபடி$_2$தமான உபாயத்வஸ்வீகாரமும் தத்$_3$வத் ஸ்வரூபாநவத$_4$ாநஹேதுகம்' என்றுஸித்$_3$த$_4$ம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ப்ராமாதி$_3$கமாக) என்றது. ப்ரமாத$_3$மாவது இங்கு ஸ்வரூபாநவத$_4$ாநம்.

I. இத்தால், 'பு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வக-அஸக்ருத$_3$ாவ்ருத்தத்தில் ப்ராயஶ்சித்தாதி$_4$காரமே இல்லை' என்று கருத்து.
II. அத$_2$வா ' "அபாயகர்த்தா ஸத்$_3$ய:" என்றும் "உபாயத்வஸ்வீகர்த்தா" என்றும் பு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வகத்வக$_4$டிதகர்த்ருத்வபோ$_3$த$_4$கநிர்தே$_3$ஶம் பண்ணுமல் (அபாயஸம்ப்லவே) என்றும் (உபாயத்வஸ்வீகாரே) என்றும் "மத்தோ பூ$_4$தம் ந து மயா க்ருதம்" இத்யாதி$_3$களில் போலே க்ரியாஸம்ப$_3$ந்த$_4$மாத்ரபோ$_3$த$_4$கநிர்தே$_3$ஶம் பண்ணினவித்தாலே 'அபு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வகத்வரூபபூர்வோக்தப்ராமாதி$_3$கத்வம் லப்$_3$த$_4$ம்' என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ப்ராமாதி$_3$கமாக) என்றது' என்னவுமாம். "ப்ரபத்$_3$யேத ஜநார்த்த$_3$நம்" என்று பூர்வாநுஸாரத்தாலே (ப்ராயஶ்சித்தம் ஸமாசரேத்) என்கிறவிடத்திலே கர்த்தா ப்ரபந்நனாக வேணும் இத்யபி$_4$ப்ராயேண (ப்ரபந்நனானவனுக்கு) என்றது.

வசநஸ்த$_2$மான (உபாயாநாம் உபாயத்வஸ்வீகாரே) என்கிறவிதுக்கும் மூலஸ்த$_2$மான [ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியில்] என்கிறவிதுக்கும் க்$_3$ரந்த$_2$லாக$_4$வார்த்த$_2$ம் தந்த்ரேண அர்த்த$_2$கத$_2$நம் (உபாயாந்தர) இத்யாதி$_3$. வசநமூலயோ: (ஸ்வீகார)[ப்ரவ்ருத்தி]பத$_3$ங்கள் தத$_3$ாஶ்ரயகாலலக்ஷகங்கள். நிமித்தத்வம் ஸித்$_3$த$_4$ஸாத்$_4$யஸமபி$_4$வ்யாஹாரந்யாயஸசிவப்ராயஶ்சித்தஸமபி$_4$வ்யாஹாரப$_3$லலப்$_4$யம். இத்தால் – உபாயங்களாகத் தோற்றுகிற இந்த ஸாத$_4$நாந்தரங்களை ப்ரவர்த்திப்பிக்குமிடத்து கூஶ்மாண்ட$_3$க$_3$ணஹோமாதி$_3$ப்ராயஶ்சித்தகர்மவிதி$_4$யோக்$_3$யதை ஸம்பாதி$_3$க்கவேண்டாமையாலே (கூடாது). 'ஸ்வரூப-

ஸ்வரூபவிரோதி4த்வேந இவை த்யாஜ்யங்கள் என்று கொள்ளாதபோது, உபாயமாகத் தோற்றுகிற இந்த

ப்ராயச்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புநஶ்ஶரணம் வ்ரஜேத் || உபாயாநாமுபாயத்வஸ்வீகாரே-
ऽப்யேததே3வ ஹி" என்று ப்ரபந்நனானவனுக்கு ப்ராமாதி3கமாக உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்தி வந்த

ப்ராப்தங்களேயாகில் ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணி இவற்றிலிழியவேண்டுவதில்லை; ஸ்வரூபப்ராப்தத்தில் இழிகிறவனுக்கு அதுகாணாமையால்' என்று "விவாஹே நாந்தீ1முக2ம் குர்யாத்" இத்யாதி3நிர்தே3ஶ-ஸாஜாத்யாபி4ப்ராயேண ஆப்படி வ்யாக்2யாநம் அநத்யுசிதம் என்று கருத்து. (அபாயஸம்ப்லவே) என்று ஸஹபட2நவ்யஞ்ஜிதம் (அபாயப்ரவ்ருத்தியில் போலே) என்றது. இத்தால், "பரித்யஜ்ய" இத்யாதி3களுக்கு அஶக்திஹேதுகத்யாக3நுவாத3த்வாஶ்ரயணத்தாலே கத2ஞ்சித் அந்யதா2ஸித்3தி4 ஶங்கிக்கிலும்;

(1) உபாயஸம்யோக3த்தில் ப்ராயஶ்சித்தவிதி4 அவிசால்யம்:

(2) தத்ராऽபி அபாயதுல்யப்ராயஶ்சித்தவிதி4 து3ரபஹ்நவம்;

என்று வ்யஞ்ஜிதம். (ஏததே3வ) என்கிறவிது (புநஶ்ஶரணம் வ்ரஜேத்) என்று பூர்வப்ரக்ருதையான புந:ப்ரபத்தியைப் பராமர்ஶிக்கிறது. 'லிங்க3ஸாமாந்யவிவக்ஷயா நபும்ஸகலிங்க3ம் வந்து கிடக்கிறது' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே(புந:ப்ரபத3நரூப) இதி. (ப்ராயஶ்சித்தி:) இத்யநுஷங்க3ஸித்3த4ார்த்த3ம் (ப்ராயஶ்சித்தத்தை) இதி. வசநஸ்த2'லிங்'ப்ரத்யயத்தையும் மூலஸ்த2[விதி4]ஶப்3த3த்தையும் உட்கொண்டு (விதி4க்க) என்றது.

அபிமாயம்: :-

I. உபாயஸம்யோக3நிமித்தகப்ராயஶ்சித்தவித்4யுந்நீத-உபாயஸம்யோக3ஜநநீயப்ரத்யவாயப4ாக்த்வ-ப்ரயோஜகம் {எது என்னில்} ப்ரபந்நத்வம் என்னவொண்ணாது :- முக்2யாஶக்தியாலே அநுகல்பத்தை அநுஷ்டி2த்தவனுக்கு முக்2யத்திலே ஶக்தியுண்டானபின்பு அதிலே ப்ரவர்த்தித்தால் ப்ரத்யவாயோந்நாயகப்ராயஶ்சித்தவித4ாநம், கௌ3ணமுக்2யஸ்த2ாநங்களிலே காணாமையாலே; கிந்து, "அநைஶ்வர்யாத் ஸ்வப4ாவஜாத்" என்று சொன்ன ஸஹஜப4க3வத்பரதந்த்ரசேதநத்வம் தத்ப்ரயோஜகம் என்னவேணும். ஏதாத்3ருஶபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநவிரஹஸஹக்ருதஸ்வயத்நவாஸநா-வத்2விஷயத்திலே உபாயாந்தரவிதி4 ஸாவகாஶமாகையாலே தத்3வையர்த்2யப்ரஸங்க3மில்லை. இந்த பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநவத்3விஷயத்தில் உபாயஸம்யோக3நிமித்தகப்ராயஶ்சித்தவிதி4க்கு ஸார்த்த2க்யம் ஸித்3த4ம்.

ப்ரபந்நனுக்கு ப்ராயேண இந்த ப்ராயஶ்சித்தாதி4காரபூ4தபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநம் உண்டாயிருக்குமாகை-யாலே ப்ரபந்நனுக்கு இந்த ப்ராயஶ்சித்தத்தை விதி4த்ததித்தனையல்லது 'ப்ரபந்நத்வம் ப்ராயஶ்சித்த-ப்ரயோஜகம்' என்று அன்று. இப்படி ஸர்வாத்மஸாத4ாரணஸஹஜப4க3வத்பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநாதி4கரக-ப்ராயஶ்சித்தவித்4யுந்நீதமாய் ஸர்வாத்மஸாத4ாரணஸஹஜப4க3வத்பாரதந்த்ர்யாவச்சி2ந்நப்ரதி-ஸம்ப3ந்தி4தாகமான ப்ரத்யவாயம் தான் விஶிஷ்டாபி4மதிவிரஹபர்யவஸிதமான பாரதந்த்ர்யஹாநி-ரூபஸ்வரூபநாஶலக்ஷண-அநிஷ்டாவஹமாகையாலே 'உபாய' {= உபாயாந்தர} ஸம்யோக3நிமித்தக-ப்ராயஶ்சித்தவித4ாநம் உபாயாந்தர {க்3ருதசேதந} ஸ்வரூபநாஶகத்வஸாத4கமாகிறது.

II. கிஞ்ச, ப்ரபந்நத்வம் உக்தவித4ப்ரத்யவாயப4ாக்த்வப்ரயோஜகமானாலும், இந்த ப்ராயஶ்சித்தவிதி4-ஸாமர்த்2யத்தாலே உபாயாந்தர {க்3ருதமான சேதந} ஸ்வரூபநாஶகத்வம் ஸித்3த4ம். எங்ஙனே என்னில் உபாயஸம்யோக3த்தில் நிஷ்ட2ாஹாநி சொல்லிற்று. இந்த நிஷ்ட2ாஹாநிதான்

I. அபாயவத் நரகாபத்திஹேதுகையாகாது. அந்யத்ர, முக்2யாநுகல்பங்களில் இப்படிக்காணாமையாலே;

ஸாத4நாந்தரங்களை ப்ரவர்த்திப்பிக்குமிடத்து, கூஶ்மாண்ட3க3ணஹோமாதி3ப்ராயஶ்சித்தகர்மவிதி4-

காலத்தில், அபாயப்ரவ்ருத்தியிற்போலே புந:ப்ரபத3நரூபப்ராயஶ்சித்தத்தைவிதி4க்கக்

இனி

II. ப்ரபத்திப2லப்ரதிப3ந்த4த்தாலேயாதல்,

III. ப்ரபத்திப2லாபக்ருஷ்டஸ்வப2லாபாத3நத்தாலேயாதல்,

நிஷ்ட2ாஹாநியாக வேணும்; இவையிரண்டும் இங்கே அநுபபந்நம். ப்ரபத்திக்கும் அவதாரரஹஸ்ய-ஜ்ஞாநஸஹக்ருத-உபாஸநத்துக்கும் தே3ஹாவஸாநே முக்திரூபப2லம், அவிஶிஷ்டமாகையாலே உபாயஸம்யோக3த்துக்கு ப்ரபத்திப2லப்ரதிப3ந்த4-தத3பக்ருஷ்டப2லாபாத3நங்கள் கூடாமையாலே.

இனி

IV. உபாயஸம்யோக3நிமித்தகப்ராயஶ்சித்தாபநோத்3ய-தத்3தே4துகநிஷ்ட2ாஹாநியாவது "ஸத்கர்மநிரதாஶ்ஶுத்3தா4ஸ்ஸாங்க்2யயோக3வித3ஸ்தத2ா । நார்ஹந்தி ஶரணஸ்த2ஸ்ய கலாம் கோடிதமீமபி" இத்யாத்3யுக்தவிஶிஷ்டாபி4மதிவிஹதிரூபையாகவேணும். ஆகையாலே இப்படி உபாயஸம்யோக3-நிமித்தக ப்ராயஶ்சித்தவிதி4யாலே உபாயாந்தரங்களினுடைய விஶிஷ்டாபி4மதிக4டிதசேதநஸ்வரூப-நாஶகத்வம் ஸித்3த4ம். ஆகையாலே "உபாயாந்தரஸ்வரூபநாஶகத்வத்தையங்கீ3கரியாவிட்டால் 'உபாய'ஸம்யோக3நிமித்தகப்ராயஶ்சித்தவிதி4 அநுபபந்நமாம்" என்று கருத்து. இத்தால் "ப்ராயஶ்சித்த-வித4ாநம் ப்ரபத்திவிஶிஷ்டஸ்வரூப (விஷய) மல்லது நிஷ்க்ருஷ்டாத்மஸ்வரூபவிஷயமன்று" (ர.ஸாரே. அதி4. 29) என்று சொல்லுகை அநுபபந்நம் என்றபடி. உபாத்தவசநங்களிலே "ஸக்ருதே3வ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த2:" என்ற ஸாவத4ாரண'ஸக்ருத்த்வ'த்துக்கும் புநஶ்ஶரணாக3திக்கும் மிதே2ா வ்யாஹதம் என்னும் ஶங்கையிலே, "உபக்ரமாவக3தஸக்ருத்த்வாநுகு3ணமாக உபஸம்ஹார-க3தபுந:ப்ரபத்திவசநம் பூர்வக்ருதப்ரபத்திஸ்மரணபரம் என்கை உபக்ரமாதி4கரணந்யாயஸித்3த4ம்" என்று பரிஹாரத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (புந:ப்ரபத3நமாவது பூர்வப்ரபத3நஸ்மரணம்) என்று. (யத்புநஶ்ஶரணம் வ்ரஜேத்) என்கிறவிடத்தில் (ஶரண)பத3ம் பூர்வஸ்வீக்ருதோபாயபரம். (வ்ரஜேத்) என்கிற த4ாது - தத்ஸ்மரணரூபஜ்ஞாநபரம் என்று கருத்து. ("பூர்வப்ரபத்திக்குக் கோலின ப2லத்தைப்பற்ற புந: ப்ரபத்தி பண்ணுகை மஹாவிஶ்வாஸத்தோடே கூட அநுஷ்டி2த்த பூர்வப்ரபத்திப்ரதிஸந்த4ாநத்தாலே கூடாது" ர. ஸாரே அதி. 29). நநு,

[A] அநந்யத2ாஸித்3த4மான உபக்ரமாவக3தம் உபஸம்ஹாரத்துக்கு அஸ்வாரஸ்யோபக3மாபாத3க-மானாலும் இங்கே வித்3யாந்தரந்யாயப்ராப்தாऽऽவ்ருத்திநிவாரகத்வேந (ப்3ர.ஸூ. 4-1-1) அந்யத2ாஸித்3த4மாய், அர்த்த2ாத3வக3தமுமான ஸக்ருத்த்வம் உபஸம்ஹாரக3தமாயிருந்தாலும் விதி4ரூபமான புநஶ்ஶரணாக3திவசநத்தினுடைய ஸ்வாரஸ்யஹாந்யாபாத3கமாகாது.

[B] கிஞ்ச, "ஸக்ருதே3வ ப்ரபந்நஸ்ய க்ருத்யம் நைவாந்யதி3ஷ்யதே । உபாயாபாயமுக்தஸ்ய வர்த்த-மாநஸ்ய மத்4யத:" என்று உபாயாபாயஸம்ப்லவவிரஹத3ஶையிலே கர்த்தவ்யாந்தரத்தை நிஷேதி4த்-ததித்தனையல்லது உபாயாபாயப்ரவ்ருத்தித3ஶையிலும் கர்த்தவ்யாந்தரத்தை நிஷேதி4த்ததில்லை.

[C] மோக்ஷார்த்த2ப4ரம் ஸமர்ப்பிதமானாலும், உபாயஸம்யோக3ாதி3நிவ்ருத்த்யர்த்த2மான ப4ரம் ஸமர்ப்பிதமல்லாமையாலே ஸமர்ப்பணீயப4ராப4ாவமுமில்லை. உபாயஸம்யோக3ம் மோக்ஷப்ரதி-ப3ந்த4கமன்றே?

[D] "ப்ராத2மிகப்ரபத3நத்தாலே உபாயாபாயப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியுண்டாமாகையாலே புந:ப்ரபத3நம் அநபேக்ஷிதம்" என்னவொண்ணாது.

ப4க்தியைப்போலே, ப்ரபத3நமும் அபு3த்3தி4பூர்வக-அக4மாத்ரநிவர்த்தகமாகையாலே புந:ப்ரபத3ந-

விதி4ஸாமர்த்2யத்தாலே “ஸர்வபாபேப்4ய:” என்கிற 'ஸர்வ'ஶப்3த3ம் பு3த்3தி4பூர்வகோ-உத்தராக4-வ்யதிரிக்தவிஷயமாக ஸங்கோசநீயமாம்.

கிஞ்ச –

[E] பூர்வக்ருதப்ரபத்திக்கு பு3த்3தி4பூர்வோத்தராக4நிவர்த்தகத்வத்திலே விஶிஷ்ய வசநமில்லை.

[F] வசநமின்றிக்கேயும், பு3த்3தி4பூர்வோத்தராக4நிவ்ருத்த்யுத்3தே3ஶேந ப்ரபத்தியை அநுஷ்டி2க்கும் போது ப4க்தியையும் அநுஷ்டி2க்க ப்ரஸங்கி3க்கும்.

[G] எல்லாரும் இப்படி பு3த்3தி4பூர்வகோ-உத்தராக4நிவ்ருத்த்யர்த்த2மாக ப்ரபத்தியை அநுஷ்டி2ப்ப-ராகையாலே புந:ப்ரபத்திவிதி4க்கு நிர்விஷயத்வம் ப்ரஸங்கி3க்கும்.

[H] “கரிஷ்யமாணஞ்ச” என்கிற க3த்3யஶ்ரீஸூக்தியும், அபு3த்3தி4பூர்வகோ-உத்தராக4மாத்ரவிஷயை ஆகக்கடவது.

[I] 'கரிஷ்யமாண'ஶப்3த3ம் கரிஷ்யமாணபாபாரம்ப4கபாபபரமாகவுமாம். அது பூர்வாக4மாகையாலே ப்ராத2மிகப்ரபத்திநிவர்த்யத்வம் கூடும்.

[J] கிஞ்ச, நிமித்தவத ஏவ நைமித்திகா{கே} அதி4காரமாகையாலே பு3த்3தி4பூர்வ-உத்தராக4ரூப-ப4விஷ்யந்நிமித்தம் ப்ராத2மிகப்ரபத3நரூப-பூர்வநைமித்திகப்ரயோஜகமாகாது. ஆகையால், உபக்ரமாவக3த'ஸக்ருத்த்வம்' அந்யத2ாஸித்3த4மாகையாலே தத்3ப3லேந உபஸம்ஹாரக3துபுந:ப்ரபத3ந-விதி4ஸ்வாரஸ்யத்தை பா3தி4க்கவொண்ணாது'

என்று சிலர் சொல்லுமத்தை ப்ரஸங்கி3த்து நிஷேதி4க்கிறார் (புந:ப்ரயோக3மன்று) என்று.

அயமபி4ப்ராய: :- ப்ரபத்தியினுடைய ப்ராரப்3த4நிவர்த்தகத்வத்திலே “மாஶுச:” என்கிறவிது ப்ரமாணமாக உடையவராலே ஆண்டானுக்கு அருளிச்செய்யப்பட்டது. இத்தால் அநார்த்தனுக்கு ப்ராரப்3த4தே3ஹத்திலே ஶோகமில்லாமையாலே, தத3நுவ்ருத்தியும், ஆர்த்தனுக்கு அதில் ஶோகமிருக்கையாலே தந்நிவ்ருத்தியும் லப்3த4ம். ஆக, ஶோகஜநகஸர்வபாபநிவர்த்தகத்வம் ப்ரபத்திக்கு ஸம்ப்ரதிபந்நம். ஸம்பா4வ்யமாநமான பு3த்3தி4பூர்வ-உத்தராக4த்தாலே ஸஞ்ஜாதஶோகனா-யிருக்குமவன் "அத்தையும் பொறுக்கவேணும்" என்று ப்ரார்த்தி2த்தானாகில் எம்பெருமான் அத்தையும் பொறுக்கும். இத்தால் “மாஶுச:” என்கிறவிதுவே பு3த்3தி4பூர்வோத்தராக4நிவர்த்தகத்வத்திலே விஶிஷ்ய ப்ரமாணமாகையாலே {[A] - [E]} ப்ரமாணாபா4வமும் {[F]} ப4க்தியில் அதிப்ரஸங்க3மும் ப்ரத்யுக்தம். ஆகையிறே, பா4ஷ்யகாரர் “க்ருதாந், க்ரியமாணாந், கரிஷ்யமாணாம்ஶ்ச ஸர்வாநஶேஷத: க்ஷமஸ்வ” என்று ப்ரார்த்தி2த்தார்.

" 'கரிஷ்யமாண'ஶப்3த3ம் அபு3த்3தி4பூர்வ-உத்தராக4மாத்ரவிஷயம்"[H] என்னில் ஸங்கோசமும் க்ருத்யுத்3தே3ஶ்யத்வே ஸதி க்ருதிவிஷயத்வத்துக்கு வாசகமான 'கரிஷ்யமாண'ஶப்3த3த்துக்கு க்ருத்யுத்3தே3ஶ்யத்வாம்ஶத்யாக3த்தாலே, பா4க3த்யாக3{மாகிற}லக்ஷணையும் ப்ரஸங்கி3க்கும். "கரிஷ்யமாணபாபாரம்ப4கபாபபரம்" {[I]} என்னில் (1) லக்ஷணாப்ரஸங்க3மும் (2) “க்ருதாந்” என்கிறவிதுக்கு ஆரம்ப4கவ்யதிரிக்தபரத்வே ஸங்கோசமும் வரும். இச்சேட்டையறிந்து எல்லாரும் முதலிலே கரிஷ்யமாணபாபாரம்ப4கபாபக்ஷமையை ப்ரார்த்தி2க்கக்கூடுமாகையாலே புந:ப்ரபத3ந-விதி4வையர்த்2யம் ப்ரஸங்கி3க்கும் {என்றும்} [G] பாபாரம்ப4கபாபநிவ்ருத்தி ஸ்வத: ப்ரயோஜந-மல்லாமையாலே காமநாவஶ்யம்பா4வமில்லை என்றும், ப்ரத்யுத அக3ம்யாக3மநாதி3ஜந்யஸுக2-விரோதி4த்வேந த்3வேஷவிஷயமாகையாலே தத்ப்ரார்த்த2னை பண்ணான்" என்றும் சொல்லுவது அத்யந்தாநுபபந்நம்; "பு3த்3தி4பூர்வ-உத்தராக4ம் ப4க3வந்நிக்3ரஹஹேது" என்று அறிந்தவனுக்கு ததா3ரம்ப4கபாபநிவ்ருத்தியில் காமனை ஆவஶ்யகமாகையாலும் "அக3ம்யாக3மநாதி3ஜந்யஸுக2-

விரோதி4' என்று அதில் த்3வேஷம் பண்ணுமவன் ப்ராதிகூல்ய-வ்யவஸாயநிவ்ருத்தனல்லாமையாலே முதலிலே அதி4காரியல்லாமையாலும் அப்படிக்கொள்ளக் கூடாதிறே.

'நிமித்தவத ஏவ நைமித்திகே அதி4கார:' [அ] என்னுமதுவும் விருத்3த4மன்று. (1) ப4விஷ்யந்நிமித்தனும் நிமித்தவாநிறே; (2) நிமித்தத்துக்கு நைமித்திகாநுஷ்டா2நகாலீநத்வநியமமுமில்லை. "ஐந்த்3ராக்3நமேகாதஶகபாலம் நிர்வபேஜ்ஜநதாமேஷ்யந்" (தை.ஸம்.2-2-1) இத்யாதி3களிலே, ஏஷ்யஜ்ஜநதாக3மம் பூர்வகாலீநநைமித்திகப்ரயோஜகமானபடி கண்டதிறே. 'நிமித்த நிஶ்சயம் நைமித்திகப்ரயோஜகம்; அது நிமித்தத்தினுடைய வர்த்தமாநத்வ-ப4விஷ்யத்த்வங்களிலேயுண்டு; ப்ரக்ருதத்தில் ஸம்ப4ாவ்யம் ஆன பு3த்3தி4பூர்வ-உத்தராக4ஸ்த2லத்திலே இல்லை' என்கையும் அநுபபந்நம்.

I.(1) உபராக3ஶங்கையாலே ஸ்நாநாசரணமும் (2) அஜ்ஞாதபு4க்தஶூத்3த்4யர்த்த2ம் க்ருச்ச்2ராசரணமும் ஶிஷ்டரிடங்களிலே காண்கையாலும்;

II.ஶம்பர்யாஶங்கையாலே ஸ்நாநாசரணமும் காண்கையாலும், ஸம்ஶயநிஶ்சயஸாதா4ரணநிமித்தஜ்ஞாநமாத்ரம் நைமித்திகாபேக்ஷிதம் என்று கொள்ளுகை யுக்தம். இப்படிக்கொள்ளாதபோது பாபாரம்ப4கபாபஸத்3ப4ாவம் நிஶ்சிதமல்லாமையாலே அதுக்கு ப்ரத2மப்ரபத3நம் ப்ராயஶ்சித்தமன்றிக்கேயொழியும். ஆகையால் பு3த்3தி4பூர்வ-உத்தராக4ஸம்ப4ாவநாரூபநிமித்தஜ்ஞாநம் இப்போது உண்டாகையாலே நைமித்திகாநுஷ்டா2நமும் உபபந்நம்.

ப3ஹ்வாயாஸஸாத்4யஸ்த2லீய-நிஷ்கம்பப்ரவ்ருத்தியிலே நிமித்தநிஶ்சயமபேக்ஷிதமாகையாலே ஏஷ்யந்மஹாபாதகஶங்கயா தத்ப்ராயஶ்சித்தங்களுக்கு நித்யாநுஷ்டா2நப்ரஸங்க3முமில்லை. கிஞ்ச, பாபாரம்ப4கபாபநிவ்ருத்த்யர்த்த2ம் அநுஷ்டா2நத்தில் விஶேஷ்ய வசநமுமில்லை. ப்ராரப்3த4நிவர்த்தகத்வவசநங்கள் ஆர்த்தாதி4காரிவிஷயமாகையாலே த்3ருப்தனுக்கு பாபாரம்ப4கபாபநிவர்த்தநத்தில் ப்ரமாணமாகாது. ப்ரமாணமாமாகில், த்3ருப்தனுக்கு வர்த்தமாநதே3ஹத்திலே து3:க2நிவ்ருத்த்யம்ஶமாத்ர-இச்சை2யாலே து3:க2ஹேதுகர்மநிவ்ருத்தியும் கூடுமாகையாலே து3:க2ாநுப4வித்ருப்ரபந்நோச்சே2த3ம் ப்ரஸங்கி3க்கும். 'வைராக்3யார்த்த2ம் து3:க2ஹேதுகர்மாம்ஶத்தை ஈஶ்வரன் நிவர்த்திப்பியான், என்னில், ஶிக்ஷாப்ரயோஜக-பாபத்திலும் அது துல்யம்; கிஞ்ச :- (1) 'யத்'ஶப்3த3'-யதி3'-ஶப்3த3-ஸப்தமீ-'த்வா'ப்ரத்யய-'ஶத்ரு'ப்ரத்யயாதி3ரூப-நிமித்தநிர்தே3ஶமில்லாமையாலேயும்
(2) "முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்3யே", "ஶரணம் வ்ரஜ", "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று காமநாப்ரதீதியாலும் பாபே நிமித்தே ப்ரபத்திவிதா4நம் {= ப்ரபத்திவிதா4நம் பாபநிமித்தே} நைமித்திகவிதி4யன்று; கிந்து, பாபநிவ்ருத்தி-காமநயா ப்ரபத்திவிதி4யாகையாலே "நிமித்தவத ஏவ" இத்யாதி3கம் [அ] அஸ்தா2நவிஜ்ரும்பி4தம்.

'ஆவாஹிதையான தே3வதை யாக3ாகரணத்தில் சீறும்' என்னுமாப்போலே இங்கே ஒரு பா3த4கமில்லாமையாலே பு3த்3தி4பூர்வ-உத்தராக4ாப4ாவத்தில் க்ஷதியில்லை. பு3த்3தி4பூர்வகோத்தராக4நிவ்ருத்தியிலே லோபாதிரேகம் அதி4காரமாகையாலே ஸ்வைரசாரப்ரஸங்க3ாதி3களில்லை. இப்படி, பு3த்3தி4பூர்வ-உத்தராக4நிவர்த்தகத்வம் "தஸ்மாத் ப்ரமாதா3த்3பு3த்3த்4யா வா யத்ப்ரபந்நஸ்ய து3ஷ்க்ருதம் । தத்ஸர்வம் ஶமயத்யாஶு ஶரணாக3திரேவ ஸா" (விஹிதவ்யவஸ்தாநப.25,26) என்று ப்ரபந்நபாரிஜாதத்திலும் உக்தம். ப்ராமாதி3கநிவர்த்தகமான பூர்வப்ரபத்திக்கே பு3த்3தி4பூர்வக-அக4நிவர்த்தகத்வம் சொல்லிற்றிறே. 'தத2ாப்யத்ர, ப்ரவ்ருத்திர்யா த்வத்ஸ்ம்ருதேஸ்ஸாவிநஶ்யது' என்று ப்ராகே3வ பு3த்3தி4பூர்வ-உத்தராக4நிவ்ருத்திப்ரார்த்த2நமும் கண்டதிறே. இப்படி, ஶோகஜநகஸர்வபாபநிவர்த்தகத்வரூப-அர்த்த2ஸாமர்த்2யஸசிவமான உபக்ரமாவக3தஸாவதா4ரண'ஸக்ருத்த்வா'நுகு3ணமாக உபஸம்ஹாரஸ்த2-புந:ப்ரபத்திவிதா4நத்துக்கு ப்ராயஶ்சித்தாந்தரப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திப2லகபூர்வ-

யோக்$_3$யதை ஸம்பாதி$_3$க்க வேண்டாமையால் கூடாது; ஸ்வரூபப்ராப்தங்களேயாகில், ப்ராயச்சித்தம் பண்ணி இவற்றில் இழியவேண்டுவதில்லை; ஸ்வரூபப்ராப்தத்தில் இழிகிறவனுக்கு அது காணாமையால். (121)

122. இவை பு$_3$த்$_3$தி$_4$விஶேஷபரிஶுத்$_3$த$_4$ங்களாகிலும், அஹங்காரக$_3$ர்ப்ப$_4$த்வேந த்யாஜ்யங்களேயத்தனை என்னுமிடம் ஶிஷ்டோக்திஸித்$_3$த$_4$ம் என்கிறார் மேல் [திருக்குருகைப்பிரான்] இத்யாதி$_3$யால்.

122. திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் பணிக்கும்படி - மதி$_3$ராபி$_3$ந்து$_3$மிஶ்ரமான ஶாதகும்ப$_4$மயகும்ப$_4$க$_3$ததீர்த்த$_2$ஸலிலம் போலே அஹங்காரமிஶ்ரமான உபாயாந்தரம்.

கூடாதென்கை. புந:ப்ரபத$_3$நமாவது - பூர்வப்ரபத$_3$நஸ்மரணம்; புந:ப்ரயோக$_3$மன்று. (121)

122. இப்படி ஸ்வரூபநாஶகமான உபாயாந்தரத்தினுடைய அத்யந்தநிஷித்$_3$த$_4$த்வத்தை அபி$_4$யுக்தவசநத்தாலே த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார், [திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான்] என்று துடங்கி. திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானாகிறார் - ஸர்வஜ்ஞரான ப$_4$ாஷ்யகாரர்திருவடிகளிலே ஸேவித்து தத$_3$பி$_4$மதவிஷயமாய் ஸகலஶாஸ்த்ரங்களையும் ஆராய்ந்து அறுதியிட்டிருக்குமவராகையாலே, ஆப்ததமராயிருக்குமவரிறே; [பணிக்கும்படி] என்றது - அருளிச்செய்யும் ப்ரகாரமென்றபடி. [மதி$_3$ரை] யாவது - அத்யந்தநிஷித்$_3$த$_4$த்$_3$ரவ்யமாய் ஸ்வஸ்பர்ஶலேஶமுள்ள வஸ்துக்களையும் தன்னைப் போலே நிஷித்$_3$த$_4$மாக்குமதிறே; இத்தை அஹங்காரத்துக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தமாக்குகை-

ப்ரபத$_3$நஸ்மரணபரத்வாஶ்ரயணம் உபபந்நம்.

" 'யத்புநஶ்ஶரணம் வ்ரஜேத்' என்கிறவிடத்திலே த$_4$ாதுவாலே ஸ்மரணத்தை லக்ஷிக்கிறது. 'ஶரண' பத$_3$ம் பூர்வ-ஸ்வீக்ருத-உபாயபரம். த$_4$ாதுவும் ஸ்மரணரூபஜ்ஞாநபரமாம்" என்றுகவுமாம். "ப்ராயஶ்சித்தாத்மக: கஶ்சித் உத்பந்நாநர்த்த$_2$நாஶந: । தமம்ஶம் நைவ குர்வீத மநீஷீ பூர்வராஶிவத்" (ல.த.17-86) இத்யநுரோதே$_4$ந "புநஶ்ஶரணம் வ்ரஜேத்" என்கிறவிதுக்கு ப்ராயஶ்சித்தாந்தர-ப்ரவ்ருத்தி-நிவ்ருத்த்யர்த்த$_2$ம் பூர்வப்ரபத$_3$நஸ்மரணபரத்வம் உபபந்நம். ஆகையால், "பூர்வக்ருத ப்ரார்த்த$_2$நாஸ்மரணம் (பூர்வப்ரபத$_3$நஸ்மரணம்) இப்போது ப்ரார்த்த$_2$நாபர்யந்தாநுஷ்ட$_2$ாநம் (புந:ப்ரயோக$_3$ம்). ஏவம்வித$_4$பூர்வப்ரபத$_3$நமே யுக்தம்; புந:ப்ரயோக$_3$ம் யுக்தமன்று என்று கருத்து. இங்கே "பூர்வப்ரபத்தி -ப்ரதிஸந்த$_4$ாநம் ந து புந:ப்ரயோக$_3$:" என்று தத்த்வதீ$_3$பவசநம் அபி$_4$ப்ரேதம். இவ்விடத்திலே "ப்ரபந்நனுக்கு உபாயாபாயஸம்யோக$_3$ாதீ$_4$ந-தே$_3$ாஷநிவ்ருத்தியுண்டாவது. பூர்வப்ரபத$_3$நத்தாலே; ஆகிலும், லோகஸங்க்$_3$ரஹார்த்த$_2$ம் ப்ரதிபதே$_3$ாக்தப்ராயஶ்சித்தம்" என்னுமிடம் ஈடுமுதலான பூர்வாசார்யப்ரப$_3$ந்த$_4$ங்களிலே விஶத$_3$ம். (121)

122. உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகை, (இப்படி ஸ்வரூபநாஶகமான) இத்யாதி$_3$. (அத்யந்தநிஷித்$_3$த$_4$-த்வத்தை) = ப$_3$லவத$_3$நிஷ்டாநுப$_3$ந்தி$_4$த்வத்தை. 'தத்ஸூக்திக்கு அந்யத$_2$ாநயநம் அநுசிதம்' என்று ஶங்கை$_4$க்கைக்காக அவருடைய ஆப்ததமத்வத்தைக்காட்டுகிறார் (ஸர்வஜ்ஞரான) இத்யாதி$_3$நா. "யத$_2$ா

122. (அத்யந்தநிஷித்$_3$த$_4$த்வ)மாவது - "அஹம்மமேதி சண்ட$_3$ாள:" என்கிறபடியே, ஸர்வாநர்த்த$_2$ மூலமான அஹங்காரமமகாரக$_3$ர்ப்ப$_4$மாயிருக்கை. இத்தால் {பஞ்சத$_3$ஶஸ்வரூபவிரோத$_4$ங்களில் உக்தமான} அஹங்காரமிஶ்ரத்வம் சொல்லப்பட்டது. (122)

ஸகலவேத3ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யஜ்ஞரான திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் திருவுள்ளத்தில் ஶோதி4த்தபடியே

யாலே - அதினுடைய அத்யந்தநிஷித்3த4த்வமும், தத்ஸ்பர்ஶலேஶமுள்ளவஸ்துவும் தத்3வந்நிஷித்3த4மென்னுமிடமும் தோற்றுகிறது. [ஶாதகும்ப4]மாவது - ஸுவர்ணம்; (தந்மயகும்ப4ம்) என்றது - உள்ளு த்3ரவ்யாந்தரமாய் ஸுவர்ணம் மேற்பூச்சாயிருக்கையன்றிக்கே, அதுதானே உபாத3ானமாகப் பண்ணின குடமென்றபடி. இத்தால் - பாத்ரஶுத்3தி4 சொல்லுகிறது. (தத்3க3த தீர்த்த2ஸலிலம்) என்கையாலே அதுக்குள்ளிருக்கிற ஜலத்தின் பாவநத்வம் சொல்லுகிறது. (அதுபோலே அஹங்காரமிஶ்ரமான உபாயாந்தரம்) என்கையாலே - இங்கும் பாத்ரஶுத்3தி4யும் தத்3க3தபத3ார்த்த2ஶுத்3தி4யும் சொல்லவேணும். அதாவது "ஆத்மா ஜ்ஞாநமயோऽமல:" என்கிற

தே3வே தத3ா கு3ரௌ" என்கிற வித்தையுட்கொண்டு இவர் (திருவடிகளிலே) என்றது. "புத்ரீக்ருதோ ப4ாஷ்யக்ருதா ஸ்வயம் ய:" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (தத3பி4மத) இத்யாதி3. (விஷய:) = ப்ரதிஸம்ப3ந்தீ4, தத3பி4மதஶ்சாஸௌ விஷயஶ்ச இதி விக்3ரஹ:. 'நிரதிஶயப்ரீதி விஷயபூ4தராய்' என்றபடி. இத்தால் "ஸ ஹோவாச வ்யாஸ: பாராஶர்ய:" என்கிறவிடத்தில்போலே ஆப்த்யதிஶய நிப3ந்த4நம் சொல்லுகிறது. இத்தால் ப2லிதம், (ஸகலஶாஸ்த்ர) இத்யாதி3. தத்ப2லிதம் (ஆப்ததமராய்) இத்யாதி3. 'சொல்லும்படி' என்னாதே (பணிக்கும்படி) என்று கௌ3ரவ்யநிர்தே3ஶப2லிதம் (அருளிச்செய்யும் ப்ரகாரம்) என்றது. இத்தால் 'தத்ஸூக்திக்கு கவிக்ருதிவத் நயநம் அநுசிதம்' என்று ஸூசிதம். தத்ஸூக்திக்கு அர்த்த2ம் (மதி3ரையாவது) இத்யாதி3. "மதி3ரா=காஶ்யமத்3யே ச" என்கிற வித்தையுட்கொண்டு (அத்யந்த) இத்யாதி3. "ஸ்வர்ணஸ்தேயம் ஸுராபாநம்" என்று மஹாபாதகமத்4யபரிக3ணிதத்வத்தையுட்கொண்டு (நிஷித்3த4த்3ரவ்யமாய்) இதி. (அத்யந்தப3ஹுதநிஷ்டாநுப3ந்தி4யாய்) என்றபடி. "க3ங்கோ3த3கஸ்ய ஸம்பூர்ணம் யத2ா த்வாஷ்டாபத3ம் ப4வேத் । ஸுராபி3ந்து3ஸமாயுக்தம் தத்ஸர்வமக3தாம் வ்ரஜேத்" என்கிற ப்3ரஹ்மவைவர்த்தவசநத்தையுட்கொண்டு (ஸ்வஸ்பர்ஶலேஶம்) இத்யாதி3. உபமாநஉபமேயங்களினுடைய பி3ம்ப3ப்ரதிபி3ம்ப3ப4ாவப2லிதம் (இத்தை) இத்யாதி3. "ஶாதகும்ப4மயம் பாத்ரம்" இதி கௌ3தமவாக்யப்ரத்யபி4ஜ்ஞாநார்த்த2ம் [ஶாதகும்ப4மய] என்றது. "தபநீயம் ஶாதகும்ப4ம்" இத்யாதி3கோஶத்தையுட்கொண்டு (ஶாதகும்ப4மாவது) இத்யாதி3. 'மயட்' - ப்ரத்யயார்த்த2ம் (தந்மய) இத்யாதி3. " 'ஶாதகும்ப4-கும்ப4' என்று நிர்தே3ஶித்தால் ஷஷ்ட்2யர்த்த2ஸம்ப3ந்த4ம் யத2ாகத2ஞ்சித் அநுலேபரூபமாயும் விவக்ஷிக்கக்கூடும்; அப்போது அஶுத்3த4த்3ரவ்யோபாத3ாநகத்வப்ரயுக்த-அஶுத்3தி4ம் ஆத3ாய அந்யத2ாஸித்3தி4ஸம்ப4ாவநை ப்ரஸங்கி3க்கும்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே விகாரார்த்த2க'மயட்'ப்ரத்யயப்ரயோக3ம் பண்ணிற்று" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (உள்ளு த்3ரவ்யாந்தரமாய்) இத்யாதி3. " "நித்யம் வ்ருத்3த4ஶராதி3ப்4ய:" என்கிற ஸூத்ரத்தாலே விகாரார்த்தே2 'மயட்' ப்ரத்யயம் வந்திருக்கிறது" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அதுதானே உபாத3ாநமாக) இத்யாதி3. 'விகாராஶ்ரயோ ஹ்யுபாத3ாநம்' என்னக்கடவதிறே. "ஹேமதப்தம் க்4ருதம் பீத்வா தத்க்ஷணதே3வ ஶுத்3த்4யதி" இதி {வசநோக்தமான} ஸ்வர்ணத்தினுடைய பவித்ரத்வத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால் பாத்ர) இத்யாதி3. "நிபாநாக3மயோஸ்தீர்த்த2ம் ருஷிஜுஷ்டஜலே கு3ரௌ" என்கிற கோஶத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்குள்ளிருக்கிற ஜலத்தி)னுடைய இத்யாதி3. 'விஶிஷ்டவாசகாநாம் பத3ாநாம்' இத்யாதி3ந்யாயத்தாலே (தீர்த்த2)ஶப்3த3ம் பாவநத்வமாத்ரபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (பாவநத்வம்) இத்யாதி3. உபமாந்யூநதையைப் பரிஹரிக்கிறார் (இங்கும், பாத்ரஶுத்3தி4யும்) இத்யாதி3. (ஶாதகும்ப4மய) என்கிற த்3ருஷ்டாந்தநிர்தே3ஶாநுரூபமாக த3ார்ஷ்டாந்திகநிர்தே3ஶம் (ஜ்ஞாநமய) இதி. ஸ்வார்த்தே2 'மயட்'ப்ரத்யயம்; ஶப்3த3மாத்ரத்தால் ஆநுரூப்யம் அபி4ப்ரேதம்.

பணிக்கும்படி, ஃவாச்யத்3ரவ்யத்தின் அத்யல்பபி3ந்து3லேஶாஸ்ப்ருஷ்டமான ஸ்ப்ருஹணீயபாவநப4ாஜந-

ஸ்வதோநிர்மலதையாலும் ப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷதையாலும் பரிஶுத்3த4மாயிறே ப4க்த்யாஶ்ர-யமான ஆத்மவஸ்து இருப்பது; தத்க3தப4க்தியும் ப4க3வதே3காக்3ரதயா பரிஶுத்3தை4யிறே; அஹங்காரம் கலசிற்றில்லையாகில் ஒரு குறையில்லையே? ஆக, இத்தால் சொல்லிற்றுய்த்ததென்? என்னில்:-ஸுவர்ணபாத்ரக3தமான தீர்த்த2ஜலம், பாத்ரஶுத்3தி4யுமுண்டாய்த் தானும்

(அமல)ஶப்3த3ார்த்த2ம் (ஸ்வதோ நிர்மலதையாலும்) இதி. "து3:க2ாஜ்ஞாநமலாத4ர்மா: ப்ரக்ருதேஸ்தே து நாத்மந: I ஜலஸ்ய நாக்3நிஸம்ஸர்க்க3ஸ்ஸ்த2ாலீஸங்க3ாத்தத2ாऽபி ஹி" (வி.பு.6-7-22,23) இத்யாதி3களையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வத:) என்று. "ப4க3வச்சே2ஷபூ4தோऽஹம் அநந்யார்ஹோசித: பர:", "ஶுத்3தே4ா தே3ஹாந்தரம் ஹரே:" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (ப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷதையாலும்) இதி. "யத்ர ஏகாக்3ரதா தத்ர அவிஶேஷாத்" என்று 'ஏகாக்3ரத்வம் = ஏகவிஷயத்வம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப4க்தியும்) இத்யாதி3. ஶப்3த3த்தால் "ஸ்நேஹபூர்வம் அநுத்4யாநம் 'பக்தி'ரித்யபி4தீ4யதே" என்கிறவிது விவக்ஷிதம். உபமாநக3த[பி3ந்து3]ஶப்3த3ார்த்த2ாநுகு3ணமாக உபமேயக3த-அஹங்காரம் ஸ்வல்பாஹங்காரம் விவக்ஷிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அஹங்காரம் கலசிற்றில்லையாகில்) என்று. (கலக்கை) ஸ்வல்பாம்ஶஸம்ப3ந்த4மிறே. இப்படி ந்யூநோபமா-பரிஹாரார்த்த2ம் மூலாபி4ப்ரேதமான [உபமாந] உபமேயவிஶேஷணவிஶேஷ்யங்களை விவக்ஷித்து, தத3நுக்தமான ஸாத4ாரணத4ர்மத்தை[யும்] விவக்ஷித்துக்கொண்டு வாக்யதாத்பர்யத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஆக இத்தால்) இத்யாதி3நா.

" ' "க3ங்கே3ாத3கஸ்ய ஸம்பூர்ணம்" இத்யாதி3த்3ருஷ்டாந்தம் த3ஶமீமிஶ்ரித-ஏகாத3ஶீவிஷயமானாலும், ந்யாயஸாம்யாத் ப்ரக்ருதத்திலும் விவக்ஷிக்கலாம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே மூலத்திலே (1) ஶப்3த3த:, (2)அர்த்த2தஶ்ச தத்3வசநம் ப்ரத்யபி4ஜ்ஞாபநம் பண்ணிற்று" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸுராபி3ந்து3-மிஶ்ரதையாலே) என்றது. "த்யாஜ்யதாப்ரயோஜகநிஷித்3த4த்வம் உபமாநோபமேயஸாத4ாரணத4ர்மம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (நிஷித்3த4மாமாப்போலே) என்றது. (ப4க3வதே3கவிஷயதயா) இத்யநேந (ப4க3வதேகாக்3ரதயா) இதி பூர்வோக்தம் விவ்ருதம்.
"கர்மிணோ ஜ்ஞாநிநோ ப4க்தாஸ்ஸ்வயத்நக்ருதபு3த்3த4ய:" என்கிற ஸ்காந்த3வசநத்தையுட்கொண்டு (ஸ்வயத்நமூல) இதி. [பி3ந்து3]த்3ருஷ்டாந்தப2லிதஸ்வல்பாம்ஶஸம்ப3ந்த4ாபி4ப்ராயேண (ஸ்பர்ஶத்-தாலே) என்றது. அஹங்காரமாவது - கர்த்ருத்வபே4ாக்த்ருத்வாநுஸந்த4ாநம். அயமாஶய: -
I. ஶாஸ்த்ரங்களிலே, கர்த்ருத்வபே4ாக்த்ருத்வாநுஸந்த4ாநரூப-அஹங்காரத்தினுடைய த்யாக3ம் உபாஸநாங்க3மாகச் சொல்லிற்று. [ப4.கீ3.13-8 "அஹங்கார ஏவ ச"]
II. "கர்மிணோ ஜ்ஞாநிநோ ப4க்தாஸ்ஸ்வயத்நக்ருதபு3த்3த4ய:" என்று கர்மயோக3ாதி3களுக்கு ஸ்வக3தோத்3தே3ஶ்யஸாத4நகே3ாசரயத்நஹேதுகத்வநியமம் சொல்லிற்று: இவையிரண்டுக்கும் விரோத4த்தை ஶமிப்பித்து அர்த்த2வர்ணநம் பண்ணவேணும்: 'அது எங்ஙனே?' என்னில் "அதி4காரபே3ாத4யுக்தேஷு வித்3யதே ப4ாவப4ாவநா I அக்ஷீணேஷு ஸமஸ்தேஷு விஶேஷஜ்ஞாந-கர்மஸு" (வி.பு.6-7) என்கிறவிது புராணரத்நஸ்த2வசநம். இதுக்கு ஶ்ரீவிஷ்ணுசித்தார்ய-வ்யாக்2யாநம் :- " 'ஸம்ஸாரிஷ்வேவ ஹிரண்யக3ர்ப்ப4ாதிஷு ப4ாவநாத்ரயாந்வய:' இத்யாஹ "அதி4காரபே3ாத4யுக்தேஷு" இதி ஶ்லோகேந. 'மத்ப2லஸாத4நத்வாத் மத3ர்த்த2மித3ம் கர்ம' இதி அதி4காரபே3ாத4ஸ்வரூபம்; அதி4காரபே3ாத4ஸ்யாபி அதி4காரமாஹ "அக்ஷீணேஷு" இதி. 'விஶேஷ-ஜ்ஞாநம் = தே3வாதி3பே4த3பி4ந்ந-அபரோக்ஷாத்மப்4ரமம்; "யாவத் ப்4ரமாநுவ்ருத்தி: தாவத்

ஸ்த2பரிஶுத்3த4ஜலம் பரித்யாஜ்யமாமாப்போலே, "நீர் நுமது" என்று அவாச்யமான அஹங்காரலேஶமிஶ்ர-மாய், பரிஶுத்3த4ஶேஷத்வஜ்ஞாநாந்தர்க3தமாய், தத்கைங்கர்யபு3த்3த்4யா பரிஶுத்3த4முமான ஸ்வயத்ந-ரூபமோக்ஷோபாயாந்தரங்கள், இவை பரிஶுத்3த4மோக்ஷஸாத4நங்களேயாகிலும், ஸ்வயத்நரூபஹீநாஹங்-காரஸ்பர்ஶம் உண்டாகையாலும் உபாதே3யமன்று என்றபடி. (122)

பரிஶுத்3த4மாயிருக்க, ஸுராபி3ந்து3மிஶ்ரதையாலே நிஷித்3த4மாமாப் போலே, ஸ்வதோ நிர்மலத்வாதி3களாலே பரிஶுத்3த4மான ஆத்மவஸ்துக3தையாய் ப4க3வதே3கவிஷயதயா பரிஶுத்3தை4யாயிருக்கிற ப4க்தி தான், ஸ்வயத்நமூலமான அஹங்காரஸ்பர்ஶத்தாலே,

---

அதி4காரபே4த3:; தேஷு {= தாத்3ருஶாதி4காரபே4த3யுக்தேஷு} ஶாஸ்த்ரவஶ்யத்வம்' இதி. "கர்மாநுஷ்டா2நம், உபாஸநாநுஷ்டா2நம் உப4யாநுஷ்டா2நம் ச ப்ரவர்த்ததே; தே3வமநுஷ்யாத்3-யாத்மாநுஸந்தா4நரூபம் மாநஸவாசிகாதி3கர்ம ப்ரவர்த்ததே இத்யர்த்த2:" இதி. இத்தால் "மத்ப2லஸாத4நத்வாத் மத3ர்த்த2மித3ம் கர்ம" என்கிற (1) ஸாத4ந (2) ப2லவிஷயமமதாபு3த்3தி4 உபாயாந்தராநுஷ்டா2நத்திலே நியதை என்னுமிடம் லபி4த்தது. ஆக

I. 'ஸங்க3ம் த்யக்த்வா' இத்யாத்3யஹங்காரத்யாக3வசநம் ப்ரதா4ந(1) கர்த்ருத்வ (2) போ4க்த்ருத்வாநு-ஸந்தா4நரூபஸ்தூ2லாஹங்காரத்யாக3பரம்; "ஸ்வயத்நக்ருதபு3த்3த4ய:" இத்யாத்3யஹங்காரஸம்ப3ந்த4-நியமபரவசநங்கள்

II. பரமாத்மாதீ4நமோக்ஷஸாத4நகோ3சரக்ருதிமத்த்வமாகிற அப்ரதா4நகர்த்ருத்வத்திநுடையவும் தத2ா-விதா4ஸ்வப்ரவ்ருத்த்யுத்3தே3ஶ்யபோ4க3ஶாலித்வமாகிற அப்ரதா4நபோ4க்த்ருத்வத்திநுடையவும் அநுஸந்தா4நமாகிற ஸூக்ஷ்மாஹங்காரம் உபாஸநாதி4காரதயா தந்நியதம் என்கிற இவ்வர்த்த2பரங்கள் என்று இப்படி வசநங்களுக்கு விஷயவிபா4க3த்தாலே விரோத4ஶமநத்தைப்பண்ணி அர்த்த2ம் பண்ணு-கையுசிதம் என்று மூலஸ்த2[பி3ந்து3]ஶப்3த3ஸூசிதம். இத்தால் :- "அஹங்காரத்யாக3த்திநுடைய உபாஸநாதி4காரத்வபரஶாஸ்த்ரங்கள்

I. ப்ரதாந (1) கர்த்ருத்வ (2) போ4க்த்ருத்வாநுஸந்தா4நரூபஸ்தூ2லாஹங்காரத்யாக3த்திநுடைய உபாஸநாதி4காரத்வபரங்களாகையாலும்,

II. (மதி3ராபி3ந்து3மிஶ்ர) இத்யாதி3வாக்யம் பரமாத்மாதீ4நகர்த்ருத்வபோ4க்த்ருத்வாநுஸந்தா4நரூப-ஸூக்ஷ்மாஹங்காரத்திநுடைய உபாஸநாதி4காரத்வபரமாகையாலும் இப்படி விபி4ந்நவிஷயதயா-விரோதா4பா4வாத் பா3த்4யபா3த4கபா4வமில்லாமையாலே, தாத்3ருஶஶாஸ்த்ராவஷ்டம்பே4ந [மதி3ரா] இத்யாத்3யாசார்யஸூக்திக்கு 'உபாயாந்தரம் அஹங்காரமிஶ்ரமாகில்' என்று யத்2யர்த்த2ாரோப-க3ர்ப்ப4மாக வ்யாக்2யாநம் பண்ணி குகவிக்ருதிவந்நயநம் அநுசிதமாகையாலே, "உபாஸநாதி3கள் அஹங்காராதி3க3ர்ப்ப4ங்கள்" என்னுமிடம் ஶாஸ்த்ரமிசையாதேயிருக்க ஆரோபித்தார்களித்தனை (ர.ஸாரே. அதி4. 24) என்கை அயுக்தம் என்று வ்யஞ்ஜிதம். "நமஸ்"ஶப்3த3ஶிக்ஷித-அத்யந்த-பாரதந்த்ர்யயுக்தனை ஸித்3தோ4பாயநிஷ்ட2ன் அநுஷ்டி2க்கிற கைங்கர்யம் கேவலபரார்த்த2மாகை-யாலே {அஹங்காரலேஶயுக்தமாகச் சொல்லப்பட்டது} 'அதி4காரபே4த3ம் தத்3விருத்3த4மாகையாலே, அதுக்கு {= அப்படிப்பட்ட கேவலபரார்த்த2கைங்கர்யத்திற்கு} அஹங்காரமிஶ்ரத்வஶங்கைக்கு அவகாஶமில்லை' என்று கண்டுகொள்வது. "மத்3யோபஹதபாத்ரஸ்த2தீர்த்த2த்3ருஷ்டாந்தவர்ணநம் । அஹங்காராந்வயே து ஸ்யாத் ப்ரபத்தாவபி ப4க்திவத்" என்கிறவிடத்திலே 'ப்ரபத்தி'ஶப்3த3ம் (1) ஸாத4நப்ரபத்திபரமாகில் இஷ்டாபத்தியாகிறது (2) அதி4காரிவிஶேஷணபூ4தஸித்3தோ4பாயஸ்வீகார-பரமாகில், அது அத்யந்தபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநாதி4காரமாகையாலே, அதுக்கு அப்ரதா4நஸ்வார்த்த2-உத்3தே3ஶ்யமும் விருத்3த4மாகையாலே தத3பாத3நம் கூடாது என்று கண்டுகொள்வது. (3) இத்தால் [உபாயாந்தர] ஶப்3த3த்துக்கும் ஸ்வாரஸ்யப4ங்க3ம் ப்ரஸங்கி3க்கும் என்று ஸ்பஷ்டம்.

123. ரத்நத்துக்குப் பலகறை போலேயும், ராஜ்யத்துக்கு எலுமிச்சம்பழம் போலேயும் ப$_2$லத்துக்கு ஸத்$_3$ருஶமன்று.

123. ஆகிலும் இவை ஸாத$_4$நமாக ஈஶ்வரன் மோக்ஷப$_2$லத்தைக் கொடாநின்றானே என்ன, ரத்நஜ்ஞாநிகள் அங்கீ$_3$கரியாதபடி நிஷித்$_3$தை$_4$யாயிருக்குமென்றதாய்த்து. [பணிக்கும்படி] என்றதுக்குச்சேர, வாக்யத்தின்முடிவிலே, 'என்று' என்கிறவித்தனையும் கூட்டி நிர்வஹிப்பது.(122)

123. இன்னமுமிதுக்கு ப$_2$லவிஸத்$_3$ருஶத்வமென்பதொரு தூ$_3$ஷணமுண்டென்கிறார்,

---

"வாக்யஸமாப்தித்$_3$யோதநார்த்த$_2$ம் வாக்யஸ்வரூபபராமர்ஶார்த்த$_2$ம் ச 'இதி'ஶப்$_3$தே$_3$ாத்$_4$யாஹர்த்தவ்ய:" என்கிறார் (பணிக்கும்படி என்றதுக்கு) இத்யாதி$_3$நா. (122)

123. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இன்னமும்) இத்யாதி$_3$. (ப$_2$லவிஸத்$_3$ருஶத்வம்) என்றது "மோக்ஷரூபகார்யஸத்$_3$ருஶத்வாப$_4$ாவம்" என்றபடி.
I. (தூ$_3$ஷணம்) என்றது "தோ$_3$ஷம்" என்றபடி; "தோ$_3$ஷம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டது" என்று மேலே அநுவர்த்திக்கையாலே. {வா.134 வ்யா.}.
II. யத்$_3$வா "உபாயத்வஸாத$_4$க-அநுமாநதூ$_3$ஷகம்" என்றாகவுமாம்.
இத்தேஶங்களிலே தாத்$_3$ருஶவ்யவஹாரம் காணாமையாலே, உபமாநாப்ரஸித்$_3$தி$_4$ஶங்காபரிஹாரார்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிறார் (த்$_3$வீபாந்தரங்களிலே) இதி. இத்தேஶங்களிலும் சிலவிடங்களிலே 'காசு பணம் பொன்' இத்யாதி$_3$களோடொக்க தத்தத்$_3$த்$_3$ரவ்யஸத்$_3$ருஶஸங்க்$_2$யாவ்யவஹாரம் காண்கையாலே, தத்$_3$வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆப$_4$ரணமாக) இதி.
(1) (பலகறை) இத்யாதி$_3$யில் ஸத்$_3$ருஶஸங்க்$_2$யாபரிமாணாதி$_3$விரஹமும், (2) ரத்நத்துக்கு அதி$_4$கஸங்க்$_2$யாபரிமாணாதி$_3$களும் அபி$_4$ப்ரேதம். ("இப்படி கொடுத்தார்கள்" என்றால்) என்றது "இப்படி கொடுத்தமையாலே" என்றபடி. (மஹார்க்க$_4$மான) = அத்யந்தம் பெருவிலையனான. (ஸம்பத்) = பே$_4$ாக்$_3$யஸம்ருத்$_3$தி$_4$:. அத்தை (மஹத்)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே விஶேஷிக்கையாலே அத்யந்தஸம்ருத்$_3$தி$_4$ ஸூசி$_4$க்கிறது. இத்தால் ப$_2$லகௌ$_3$ரவம் சொல்லிற்று. (பலகறையும்) இத்யாதி$_3$நா உபாயத்வேந அபி$_4$மதங்களுடைய (1) அத்யல்பார்க்க$_4$த்வ (2) அத்யல்பபோ$_4$க்$_3$யத்வங்கள் சொல்லிற்று. இத்தால் ப$_2$லிதம் (ஸத்$_3$ருஶ) இத்யாதி$_3$. "ஸத்$_3$ருஶமாகையாலே ஸாத$_4$நமாயிருப்பதுண்டு; அதல்லாதாப்போலே" என்றபடி. இத்தால் "ப$_2$லஸத்$_3$ருஶத்வம் ப$_2$லஸாத$_4$நத்வவ்யாபகம்; வ்யாபகநிவ்ருத்த்யா வ்யாப்யநிவ்ருத்தியாகையாலே ஸாத$_4$நத்வாப$_4$ாவம்" {என்று} ப$_2$லிதம். தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகம் (ப$_4$க்த்யா) இத்யாதி$_3$. ரத்நவராடிகாவைஷம்யாநபேக்ஷத்$_3$வீபாந்தரஸ்த$_2$ஜநஸாத்$_3$ருஶ்யாபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ப$_4$க்திசபலனாய்) இதி. "கு$_3$ணாகு$_3$ண{விசார}வ்யபேக்ஷாபரிபந்தி$_2$ப$_4$க்திவ்யாமோஹயுக்தனாய்" என்றபடி. அல்பாநுகூல்யஸாபேக்ஷ-மஹோதா$_3$ர-ராஜஸாத்$_3$ருஶ்யாபி$_4$ப்ராயத்தாலே (பரமோதா$_3$ரனான) இதி. "பர:...புருஷ:" என்கிறவித்தால் ஸித்$_3$தி$_4$த்த அர்த்த$_2$ம் (பரமோதா$_3$ரனான) என்றது. "யதி$_3$ வா ப$_3$ஹூதா$_3$நாத்$_3$வை புருஷ:" என்னக்கடவதிறே. (1) ஸ: என்கிற 'தத்'ஶப்$_3$த$_3$ம் (ஈஶ்வரன்) என்று. (2) யத்$_3$வா, 'பர'ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$மாகவுமாம்; உப$_4$யத்ர 'து'ஶப்$_3$த$_3$ம் வைஷம்யபரமாய் ப$_2$லாபேக்ஷயா ஸ்வல்பத்வபோ$_3$த$_4$கம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப$_4$க்திமாத்ரமே) என்று.

---

123. மூலத்தில் [ரத்நத்துக்கு] இத்யாதி$_3$வாக்யம், ப்ராப்யாநநுரூபத்வரூபதோ$_3$ஷபரம். [ஸத்ருஶஸாத$_4$நமன்று என்கை] என்றது, ஸத்ருஶமுமன்று, ஸாத$_4$நமுமன்று என்கை என்றபடி.

ராஜ்யார்த்தி$_2$கள் உத$_3$ாரனான ராஜாவின் பக்கலிலே பலகரையும் எலுமிச்சம்பழமும் கொடுத்து ரத்ந-ராஜ்யங்களைப் பெற்றால், அந்த குருட்டுப்பலகரையும் எலுமிச்சங்காயும், மஹாலாப$_4$மான அவற்றுக்கு ஸத்$_3$ருஶப்ரதே$_3$யமாகமாட்டாதே அபேக்ஷிதார்த்த$_2$ஸூசகமாத்ரங்களாய்விடுமாப்போலே, மோக்ஷார்த்தி$_2$களும்

[ரத்நத்துக்கு] என்று துடங்கி. அதாவது - த்$_3$வீபாந்தரங்களிலே சிலர் பலகரையாப$_4$ரணமாகப் பூண்கையாலே, பலகரையைக் கொடுத்தவர்களுக்கு ரத்நத்தைக்கொடுப்பர்கள்; உத$_3$ாரரான ராஜாக்கள் ராஜ்யார்த்தி$_2$யாய் வந்து ஓரெலுமிச்சம்பழத்தைக் கொடுத்தவனுக்கு ராஜ்யத்தைக்

I. 'மாத்ர'ஶப்$_3$த$_3$ம் அவத$_4$ாரணார்த்த$_2$கமாய் ப$_2$லஸாத்$_3$ருஶ்யவ்யவச்சே$_2$த$_3$கமாகையாலே 'து'ஶப்$_3$த$_3$-வ்யாக்$_2$யாநமாகிறது.

II. யத்$_3$வா :- 'து'ஶப்$_3$த$_3$ம் அவத$_4$ாரணார்த்த$_2$கமாகவுமாம். "துஸ்ஸ்யாத்$_3$பே$_4$தே$_3$- அவத$_4$ாரணே" என்னக்கடவதிறே. (பற்றாசாக) என்றது - 'ஆலம்ப$_3$நமாக' என்றபடி. 'ஸ:' என்கிற 'தத்' ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (பரமபுருஷார்த்த$_2$லக்ஷண) இத்யாதி$_3$. (லப்$_4$ய:) இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம் (கொடுத்தாலும்) இதி. வைஸாத்$_3$ருஶ்யப$_2$லிதம் (ப$_2$லத்துக்கு) இத்யாதி$_3$. பூர்வவத்$_3$வ்யாபகநிவ்ருத்த்யா வ்யாப்யநிவ்ருத்தியிலே தாத்பர்யம். அயமாஶய: :-

(1) லோகத்திலே பண்யமூல்யாதி$_3$களிலே உபாயோபேயப$_4$ாவமிருக்கிறவிடங்களிலே, ஸங்க்$_2$யா-பரிமாணாதி$_3$ஹேதுகஸாத்$_3$ருஶ்யம் காண்கையாலும்,

(2) வேத$_3$த்திலும் (i) கு$_3$ருலகு$_4$பூ$_4$தவாஜபேயஜ்யோதிஷ்டோமாதி$_3$களிலும் (ii) தத்ஸாத்$_4$ய-ஸ்வர்க்க$_3$ங்களிலும், ஸங்க்$_2$யாபரிமாணாதி$_3$ஹேதுகஸாத்$_3$ருஶ்யம் காண்கையாலும்,

(3) (i) ஆவ்ருத்தாநாவ்ருத்தத$_3$ாக்ஷாயணயஜ்ஞத$_3$ர்ஶபூர்ணமாஸாதி$_3$களிலும்
(ii) தத்ஸாத்$_4$யஸ்வர்க்க$_3$ங்களிலும், தாத்$_3$ருஶஸாத்$_3$ருஶ்யம் காண்கையாலும்,

(4) (i) நிஷித்$_3$த$_4$கர்மங்களிலும் (ii) தத்$_3$விஷயத$_3$ண்ட$_3$-நரகப்ராயஶ்சித்தாதி$_3$களிலும் தாத்$_3$ருஶஸாத்$_3$ருஶ்யம் காண்கையாலும், ப$_2$லஸத்$_3$ருஶத்வம் ப$_2$லோபாயத்வவ்யாபக-மாகையாலே, இங்கே ராஜ்ய-ரத்ந-ரூபப$_2$லஸாத்$_3$ருஶ்யம் லிகுச - வராடிகைகளிலே இல்லாமையாலே அவற்றுக்கு இவை ஸாத$_4$நமன்றிக்கே அந்ய { ஹேது } ப்ரயுக்தமான அவற்றிலே நியதபூர்வவர்த்திமாத்ரங்களான வ்யாஜங்களாயிருக்கும்.

இப்படி, ப$_4$க்தியும் மோக்ஷவிஸத்$_3$ருஶமாகையாலே ஸாத$_4$நமன்றிக்கே ப$_4$க$_3$வதௌ$_3$தா$_3$ர்யப்ரயுக்தமான மோக்ஷத்திலே நியதபூர்வவர்த்திமாத்ரமான வ்யாஜமாத்ரமாயிருக்கும். அல்பகாலஸாத்$_4$யக்ருஷி-யாக$_3$ாதி$_3$களுக்கு ப$_3$ஹுகாலாநுப$_4$ாவ்யப$_2$லஸாத$_4$நத்வம் காண்கையாலே இங்கும் விதி$_4$ப$_3$லத்தாலே விஸத்$_3$ருஶமாகிலும் ப$_4$க்தியோக$_3$ம் மோக்ஷஸாத$_4$நமாம் என்னவொண்ணாது. "நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந", "ந ஹ்யத்$_4$ருவை: ப்ராப்யதே த்$_4$ருவம் தத்" இத்யாதி$_3$ஶ்ருத்யநுஸம்ஹித-அநித்யத்வாதி$_3$-ப$_2$லவைஸாத்$_3$ருஶ்யப$_2$லாநுபாயத்வவ்யாப்த்யநுக்$_3$ருஹீதங்களான "நாயமாத்மா" இத்யாதி$_3$நிஷேத$_4$-வாக்ய { ங்களின் } ப்ராப$_3$ல்யாவஷ்டம்ப$_4$த்தாலே, க்ருதிஸாத்$_4$யத்வமாத்ரபரமான விதி$_4$க்கு இஷ்ட-ஸாத$_4$நத்வ-ஆக்ஷேபகத்வாப$_4$ாவோபக$_3$மம் உசிதமாகையாலே ஔத்ஸர்கி$_3$கப$_2$லவைஸாத்$_3$ருஶ்யப்ர-யுக்த-அநுபாயத்வாப்$_4$யுபக$_3$மமே யுக்தமிறே; "ந ஹ்யத்$_4$ருவை:" இத்யாதி$_3$களிலே அஸங்கோசாத் ப$_4$க்தியும் உக்தமிறே. விதி$_4$க்கு ப்ரயோஜநம் உத்தரத்ர ஸ்பு$_2$டம்.

I. ப்ரபத்தியே 'உபாயம்' என்று கொள்ளுமவர்களுக்கும் உபாயப$_2$லத்வரூபப$_2$லவைஸாத்$_3$ருஶ்ய-ஹேதுகப$_2$லாஸித்$_3$தி$_4$பரிஹாரகத்வேந க்ருபாதி$_3$கு$_3$ணஸார்த்த$_3$க்யம் சொல்லவேண்டுகையாலே "ப$_2$லவைஸாத்$_3$ருஶ்யம் ப$_2$லாநுபாயத்வவ்யாப்யம்" என்று அப்$_4$யுபக$_3$தப்ராயம்.

II. யத்$_3$வா :- (ஸத்$_3$ருஶஸாத$_4$நமன்று) என்றவித்தால் 'ஸாத$_4$நத்வமுண்டு; கிந்து ஸத்$_3$ருஶஸாத$_4$ந-

பரமோத$_3$ாரனுன எம்பெருமான்பக்கலிலே, ஸ்வயத்நஸாத்$_4$யையான துச்ச$_2$ப$_4$க்தியைப் பண்ணினால் அநந்தஸ்தி$_2$ரப$_2$லமான மோக்ஷத்தைப் பெற்றால், அந்த க்லிஷ்டப$_4$க்தி அதுக்கு ஸத்$_3$ருஶமன்றியே, அநந்ய-பரத்வஸூசகமாத்ரமாமத்தனையிறே என்கிறார். (123)

124. தான் தா$_3$ரித்$_3$ரனுகையாலே தனக்குக் கொடுக்கலாவதொன்றில்லை.

124. ஆனாலும் ப$_2$லஹேதுவாகவேதேனும் சிறிது அவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டாவோ என்ன, தன்ன-

---

கொடுப்பர்கள்; இப்படிக் கொடுப்பர்களென்றால் மஹார்க்க$_4$மான ரத்நத்துக்கும் மஹாஸம்பத்தான ராஜ்யத்துக்கும், பலகரையும் எலுமிச்சம்பழமும் ஸத்$_3$ருஶஸாத$_4$நமல்லாதாப்போலே, "ப$_4$க்த்யா லப்$_4$யஸ்த்வநந்யயா", "ப$_4$க்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய:" என்கிறபடியே – ப$_4$க்திசபலனும் பரமோ-த$_3$ாரனுன ஈஶ்வரன், இவன்பக்கல் ப$_4$க்திமாத்ரமே பற்றுசாக பரமபுருஷார்த்த$_2$லக்ஷணமோக்ஷத்-தைக் கொடுத்தாலும், ப$_2$லத்துக்கிது ஸத்$_3$ருஶஸாத$_4$நமன்றென்கை. (123)

124. ஆனால், விஸத்$_3$ருஶமான பலகரையையும், எலுமிச்சம்பழத்தையும் உபஹாரமாகக் கொடுத்து, ரத்நத்தையும் ராஜ்யத்தையும் பெறுகிறவர்கள்தான் பெறுகிறபடியென், அவ்வோ-பாதியாகிறது? என்ன, அதுதனக்கும் யோக்$_3$யதையில்லை என்கிறார், [தான்] என்று துடங்கி.

த்வமில்லை' என்று தோற்றுகையாலே விலக்ஷணமான உபேயத்தை தத$_3$நுரூபமான உபாயத்தாலே ஸாதி$_4$க்கை ஸஹ்ருத$_3$யஹ்ருத$_3$யாஹ்லாத$_3$காரியாகையாலே உசிதமாயிருக்கும். தத$_3$நநுரூபஸாத$_4$நத்-தாலே அத்தை ஸாதி$_4$க்கை ஸஹ்ருத$_3$யஹ்ருத$_3$யாஹ்லாத$_3$காரியல்லாமையாலே அநுசிதம்" என்று கருத்தாகவுமாம்.

[A] I. "பூர்வதாத்பர்யத்திலே {வா 116} [அஜ்ஞர்க்கு உபாயம்] என்கிற க்$_3$ரந்த$_2$ம் அப்$_4$யுபக$_3$ம்யவாத$_3$ம்.

II. இந்த தாத்பர்யத்திலே யதா$_2$ஶ்ருதார்த்த$_2$கம் என்று கண்டுகொள்வது.

[B] அங்ஙனன்றிக்கே "ஸ்வார்த்த$_2$ாநுப$_4$வஸாத$_4$நத்வபரம் [அஜ்ஞர்க்கு] இத்யாதி$_3$க்$_3$ரந்த$_2$ம். கேவலபரார்த்த$_2$கைங்கர்யஸாத$_4$நத்வாப$_4$ாவபரம் இந்த க்$_3$ரந்த$_2$ம்" என்பாருமுண்டு. இப்படி மேலும் கண்டுகொள்வது. (123)

124. உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகை (ஆனால் விஸத்$_3$ருஶ) இத்யாதி$_3$. (அவ்வோபாதியாகிறது) என்றது 'லிகுசவராடிகாவத் ப்ரயோஜகமாதல் அநுசிதஸாத$_4$நமாதல் ஆகிறது' என்றபடி. (அதுக்கும் யோக்$_3$யதையில்லை) என்றது 'உபஹரணீயவஸ்துஸ்வாமித்வம் ரத்நராஜ்யார்த்தி$_2$க்கு உண்டானுப் போலே இங்கு, ஆத்மீயவஸ்துஸ்வாமித்வம் தனக்கில்லாமையாலே ப்ரயோஜகத்வாதி$_3$களுக்கு ஸம்ப$_4$ாவனையில்லை' என்றபடி. இத்தால் '[ரத்நத்துக்கு] இத்யாதி$_3$க்$_3$ரந்த$_2$மும் அப்$_4$யுபக$_3$ம்யவாத$_3$ம்' என்று ஸூசிதம். "யத்தே ஸமதி$_4$க$_3$ச்ச$_2$ந்தி யஸ்ய தே தஸ்ய தத்$_3$த$_4$நம்" {ப$_4$ார்யா புத்ரஶ்ச தா$_3$ஸஶ்ச த்ரய ஏவாத$_4$நாஸ்ஸ்ம்ருதா:} என்கிறவித்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக (தானும்

---

124. (அவ்வோபாதியாகிறது) என்றது, பலகறை ரத்நத்துக்கு அஸத்$_3$ருஶவ்யாஜமாமாப்போலே, ப$_4$க்தியும் அஸத்$_3$ருஶவ்யாஜமாகக்குறையில்லாமையாலே அப்படியேயாகிறது என்றபடி. (அதுதனக்கும்) என்றது, வ்யாஜமாகைக்கும் என்றபடி. ஆகையிறே "அதஸ்த்வாம் ஸ்ரீரங்கேஶய ஶரணமவ்யாஜமப$_4$ஜம்" என்று ப$_4$ட்டரும், "அவ்யாஜஸித்$_3$த$_4$மநபாயமுபாயமாஹு:" என்று வேதா$_3$ந்தாசார்யரும், எம்பெருமானுக்குப்பச்சையாக இடத்தக்கதொரு வ்யாஜமுமில்லை என்று அருளிச்செய்தது. (124)

தென்று ஓராத்மாத்மீயங்களில்லாதபடி தான் நித்யத$_3$ரித்$_3$ரனுகையாலே, மதீ$_3$யமென்ன யோக்$_3$யதையற்ற தனக்கு. ததீ$_3$யமென்னுமல் ஸ்வாமிக்குக் கொடுக்கலாவதொன்றுமில்லே என்கிறுர். (124)

125. அவன் தந்தத்தைக் கொடுக்குமிடத்தில், அடைவிலே கொடுக்கில் அநுபாய-

அதாவது – அங்கு தானும் தனக்குரியனுய், தனக்கென்ன ஒரு பலகரையும், எலுமிச்சம்பழமும் உண்டாகையாலே அது செய்யலாம்; இங்கு அப்படியன்றிக்கே "யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்கிறபடியே ஆத்மாத்மீயங்களிரண்டும் அங்குத்தையதாய், தனக்கென்ன ஒன்றுமில்லாத அகிஞ்சநனுகையாலே, பேற்றுக்கு ஹேதுவாக அவன்விஷயத்தில் தனக்கு ஸமர்ப்பிக்கலாவது ஒன்றுமில்லே யென்கை. (124)

125. கோ$_3$த$_3$ாநத்தில் பிதாவுக்கு புத்ரன் த$_3$க்ஷிணே கொடுக்குமாப்போலே, அவன் தந்ததுதன்னே அவனுக்குக் கொடுத்தாலோ என்ன அருளிச்செய்கிறுர், [அவன்] என்றுதுடங்கி. [அவன் தந்தத்தைக்கொடுக்கை]யாவது "விசித்ரா தே$_3$ஹஸம்பத்திரீஶ்வராய நிவேதி$_3$தும் । பூர்வமேவ க்ருதா ப்$_3$ரஹ்மந் ஹஸ்தபாத$_3$ாதி$_3$ஸம்யுதா" என்றும், "அந்நாள் நீ தந்தவாக்கை"

தனக்குரியனுய்) இதி. "யச்சாத$_4$ந: காமயதே" என்கிறவித்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக (தனக்கென்ன) இத்யாதி$_1$. 'தனக்கு அஸாத$_4$ாரண – ஸ்வம் ஆன' என்றபடி. த்$_1$ருஷ்டாந்தஸ்வப$_4$ாவத்தை த$_1$ர்ஶிப்பித்து த$_1$ார்ஷ்டாந்திகத்துக்கு தத்$_2$வைஷம்யம் (இங்கு அப்படியன்றிக்கே) இத்யாதி$_3$. ("யானே நீ") இத்யாதி$_1$:– ஸாமாநாதி$_4$கரண்யம் ஶரீரஶரீரிப$_4$ாவப்ரயுக்தமாகையாலே நியததச்சே$_2$ஷத்வம் லபி$_4$க்கிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (அங்குத்தையதாய்) என்றது – ப$_4$க$_3$வதீ$_3$யமாய் என்றபடி. பாசுரத்தில் அவத$_4$ாரணத்$_3$வயார்த்த$_2$ம் (தனக்கென்னவொன்றுமில்லாத) இதி. மூலஸ்த$_2$[த$_3$ரித்$_3$ர]ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (அகிஞ்சநன்) இதி. (ஹேதுவாக) என்றது (ப்ரயோஜகமாக) என்றபடி. (124)

125. ஶங்காநுபேண உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகை (கோ$_3$ாத$_3$ாநத்தில்) இத்யாதி$_1$. (கோ$_3$ாத$_3$ாநம்) = (கேஶாவக$_2$ண்டநமாகிற) சௌட$_3$ம். (பசுவைக்கொடுத்தலாகிற) (கோ$_3$த$_3$ாந)மாதல். "க$_3$ாம் த$_3$த்$_3$யாத்", "ஆசார்யாய வரோ தே$_3$ய:" என்று சௌடோ$_1$ாபநயநங்களிலே பிதாவே ஆசார்யனுகை-யாலே (பிதாவுக்கு) இத்யாதி$_3$. (அவன் தந்ததுதன்னே) என்றது 'ஈஶ்வரத$_3$த்தமானதுதன்னே' என்றபடி.

[A] "உபாயாநுஷ்ட$_2$ாநஹேதுவான இவனுடைய கரணகளேப$_3$ரங்கள் தது$_3$த்$_3$தே$_1$ஶேநவே க்லுப்தங்கள்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் ("விசித்ரா") இத்யாதி$_3$.

[B] அவை தத்$_3$த$_3$த்தம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் ("அந்நாள்") இத்யாதி$_3$. (ஆக்கை) = ஶரீரம். வசநஸ்த$_2$("ஹஸ்தபாத$_3$ாதி$_3$")ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (கரண) இதி. ("தே$_3$ஹஸம்பத்தி:") (ஆக்கை) இத்யேதத$_3$ர்த்த$_2$ம் (களேப$_3$ரங்களே) இதி. ("மந்மநா:") இத்யாதி$_3$. "மயி மந: யஸ்ய ஸ: ததே$_2$ாக்த:". இத்தால் ப$_2$லிதம் (த்$_4$யாந) இதி. "யஜ = தே$_3$வபூஜாயாம்" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (மத்$_3$யாஜீ) என்கிறவிதுக்கர்த்த$_2$ம் (அர்ச்சந) இதி. ("மாம் நமஸ்குரு") என்கிறவிதுக்கர்த்த$_2$ம் (ப்ரணும) இதி. ("கீர்த்தயந்த:") ("மத்$_3$ப$_4$க்த:") இத்யாத்$_3$யர்த்த$_2$ங்கள் (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ விவக்ஷிதம். "ஸாத்$_4$யஸாத$_4$ந-

125. (ராஜமஹேந்த்ரன்படி) = அழகியமணவாளனுக்கு கௌஸ்துப$_4$மணியோபாதி திருமார்விலே ஸாத்திக்கொள்ளும் பச்சைதிருவாபரணம். (125)

மாம்; அடைவுகெடக் கொடுக்கில் களவுவெளிப்படும்.

"த3த3ாமி பு3த்3தி4யோக3ம் தம் யேந மாமுபயாந்தி தே" என்று அவன் தந்த ப4க்தியை அவனுக்குக் கொடுத்தாலோவென்ன, ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியான அவன் தந்த ப4க்தியே, த3ரித்3ரனானவிவன் பூர்ணனை அவனுக்குக் கொடுக்குமிடத்து, அவன் தந்தத்தை மீண்டு அவன் கையிலே கொடுக்கையாகிற அடைவிலே கொடுக்கில், அவனைப்பெறுகைக்கு அது ஸாத4நமாக மாட்டாமையாகிற அநுபாயமாமத்தனை; கொடுத்தத்தை கொடுக்கில் ப2லஸாத4நமாக மாட்டாதிறே. 'நாம் கொடுத்தத்தையே நமக்குக்கொடுத்து நாக்கு நீட்டாநின்றும் நீ' என்று அபஹஸிக்கைக்குடலாமித்தனை. அன்றியே அவன் கொடுத்த ப4க்தியைத் தன்னதாக அபி4மாநித்து, அடைவுகெடும்படி கொடுக்கிறனாக பா4விக்கில், பரத்3ரவ்யாபஹாரமாகிற கோயில்களவு, வருந்தியும்

என்றும் சொல்லுகிறபடியே – அடியிலே அவன் தந்த கரணகளேப3ரங்களை, "மந்மநா ப4வ மத்3ப4க்தோ மத்3யாஜீ மாம் நமஸ்குரு" என்றும், "ஸததம் கீர்த்தயந்தோ மாம் யதந்தஶ்ச த்3ருட4வ்ரதா:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே – த்4யாநார்ச்சநப்ரணாமாதி3களாலே தச்சே2ஷமாம் படிபண்ணுகை. [அடைவிலேகொடுக்கை]யாவது – ததீ3யமென்னும் பு3த்3தி4யாலே

த்3வைராஶ்யாபி4ப்ராயேண வசநத்3வயோபாதா3நம் பண்ணிற்று" என்று கண்டு கொள்வது. [அடைவு] = க்ரமம். அதாவது 'யதா2ர்வாக' என்றபடி. இத்தையருளிச்செய்கிறார் (ததீ3யம்) இத்யாதி3நா. (அவனத்தை) இத்யாதி3. அதாவது: "த3த்தப்ரதிதா3நரூபமாகையாலே மோக்ஷார்த்த2-ப்ரஸாத3ஜநகமாகாது" என்றபடி. "லோகத்திலும், நித்யமுக்தக்ரியமாணப4க்த்யாதி3களிலும் த3த்தப்ரதிதா3நத்துக்கு ப2லார்த்த2ப்ரஸாத3ஜநகத்வமில்லாமையாலே" என்று கருத்து.

I. த்3ருஷ்டாந்தத்திலும் பிதுரந்யன் ஆசார்யனும்போது (1) ஶிஷ்யனுக்கு ஸ்வக3தாத்3ருஷ்டமும் (2) ஆசார்யனுக்கு அபூர்வவஸ்துலாப4ப்ரீதியும் த3க்ஷிணாப2லமாம். பிதாவே ஆசார்யனும்போது புத்ரக3த-அத்3ருஷ்டமாத்ரம் தத்ப2லமாமித்தனையல்லது, த3த்தப்ரதிதா3நரூபமாகையாலே பிதாவுக்கு அபூர்வவஸ்துலாப4ப்ரீதியில்லை. ப்ரக்ருதத்திலே ப4க3வத்ப்ரீத்யதிரிக்த-அத்3ருஷ்டம்தான் முதலிலே இல்லையிறே. இனி, த3த்தப்ரதிதா3நரூபமாகையாலே, அபூர்வவஸ்துலாப4ப்ரயுக்தப2லார்த்த2ப்ரீதியும் இல்லையாகையாலே அஸ்மதி3ஷ்டாநுகு3ணமொழிய அநிஷ்டப்ரஸக்தியில்லை என்று ஹ்ருத3யம்.

II. யத்3வா :– " 'உத்பத்த்யைவ அர்த்த2ம் ஸ்வத்வால்லப4தே' இத்யார்யா:" என்று கௌ3தமவசநத்-தாலும், லோகப்ரஸித்3தி4யாலும் பைத்ருகத4நத்திலே புத்ரனுக்கு ஜந்மநா ஸ்வத்வமுண்டாகையாலே, புத்ரக3த-அத்3ருஷ்டார்த்த2ம் த3க்ஷிணாதா3நமாவஶ்யகமாகையாலே ஸம்ஸ்ருஷ்டத்3ரவ்யத்துக்கு தா3நார்ஹதையில்லாமையாலே, ஸ்வஸ்வத்வநிவ்ருத்த்யர்த்த2ம் பிதா, புத்ரனுக்குக் கொடுக்க-வேண்டுகையாலே, இப்படி பிதா கொடுத்த த்3ரவ்யத்திலே புத்ரனுக்கு, (1) ஜந்மோபாதி4கஸ்வத்வமும் (2) ப்ரதிக்3ரஹோபாதி4கஸ்வத்வமும் அடியாக தா3நம் கூடுமாகையாலே, (1) ஸ்வக3தாத்3ருஷ்டம் புத்ரனுக்கும் (2) புத்ரகர்த்ருகதா3நஹேதுகபுத்ரஸ்வத்வநிவ்ருத்த்யா ஸ்வாஸாதா4ரணஸ்வத்வாஶ்ரய-மான அபூர்வவஸ்துலாப4த்தாலுண்டான ப்ரீதிவிஶேஷம் பிதாவுக்கும் கூடுமாகையாலும், இங்கு அப்படி ஸ்வத்வாதி3கள் கூடாமையாலும் த்3ருஷ்டாந்தவைஷம்யம்" என்று ஹ்ருத3யமாகவுமாம். "இப்படி பக்ஷத்3வயாபி4ப்ராயத்தாலே அந்யதராநுக்தி" என்று கண்டுகொள்வது.

" "அவாப்தஸமஸ்தகாமனுக்கு ஶேஷவஸ்த்வாஹித-அதிஶயம் ப்ரீதிஹேது" என்று ப்ரமாணப3லத்தாலே ஸ்வீகரித்தாப்போலே "த3த்தப்ரதிதா3நரூபமான ப4க்த்யாத்3யநுஷ்டா2நமும் மோக்ஷார்த்த2தயா தத்3விதி4ப3லத்தாலே மோக்ஷார்த்த2ப்ரீதிஹேது" என்று அப்4யுபக3மம் உசிதம்" என்னவொண்ணாது. "விதி4 அந்யதா2ஸித்3த4மாகையாலே தத்கல்பகமாக மாட்டாது" என்று கருத்து. (ப4க3வத்3-த்3ரவ்யாபஹாரம்) இத்யாதி3. "அஸ்வே ஸ்வத்வபு3த்3தி4 மித்2யாஜ்ஞாநரூபையாகையாலே தத்3க4டித-

மறைக்கவொண்ணுதபடி ப4ாவஜ்ஞரறிய வெளிப்பட்டுவிடும். திருவாப4ரணத்தைக் களவுகண்டு மீளக் கொடுக்கையோபாதியாய் விடுமிறே. (125)

126. ப4ர்த்ருபே4ாக3த்தை வயிறுவளர்க்கைக் குறுப்பாக்குமாப்போலே, இருவர்க்குமவத்3யம்.

இப்படி களவுவெளிப்படுமளவேயன்று, தன்னுடன் கலந்த ப4ர்த்தாவினுடைய பே4ாக3த்தையே தன்

ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படிக்கொடுக்கில் [அநுபாயமாம்] என்றது - அவனத்தை அவனுக்கே கொடுத்தவித்தனையொழிய, தானென்று கொடுத்ததாகாமையாலே, அது பேற்றுக்கு ஸாத4ந-மாகாதென்றபடி. [அடைவுகெடக் கொடுக்கை]யாவது - மதீ3யமென்னும் பு3த்3தி4யாலே ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படிச்செய்யில் [களவு வெளிப்படும்] என்றது - ப4க3வத்3த்3ரவ்யாபஹாரம் ப்ரகாஶிக்குமென்றபடி. ராஜமஹேந்த்ரன்படியை ரஹஸ்யத்திலே களவுகண்டு ஓலக்கத்திலே கொடுக்குமாப் போலேயிறே இவன்கொடை. (125)

126. இன்னமும் உபாயாந்தரத்துக்கொரு தூ3ஷணம் சொல்லுகிருர், [ப4ர்த்ருபே4ாக3] இத்யாதி3யாலே. அதாவது - ப4ார்யையானவள் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமான ப4ர்த்ருபே4ாக3த்தை ஸ்வோத3ரபோஷணத்துக்கு ஸாத4நமாக்கிக்கொள்ளுமளவில், தன்னை ப4ார்யையாக விரும்பின

ப4க்த்யாத்3யநுஷ்ட2ாநம் மோக்ஷப்ரதிப3ந்த4கமாம்" என்றபடி. உக்தார்த்த2த்தை ஶாஸ்த்ரஸ்த2ருடைய வசநஶைலியாலே நிர்தே3ஶியாமல் [அடைவு கெடக்கொடுக்கில் களவு வெளிப்படும்] என்று ப்ரதிருபவஸ்துப்ரத்யாயகலௌகிகவசநஶைலியாலே நிர்தே3ஶித்தவிது, ஶுஶத்3ருஶத்3ருஷ்டாந்த-வ்யஞ்ஜநார்த்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ராஜமஹேந்த்3ரன்) இத்யாதி3. ராஜமஹேந்த்ரன் என்கிற ராஜா ஸமர்ப்பித்த திருவாப4ரணத்தை என்றபடி. (படி) = ஆப4ரணம். (ஓலக்கத்திலே) என்றது 'ஸத2ஸ்யமாக' என்றபடி. இத்தால், 'இது வஸ்துயாத2ாத்ம்யஜ்ஞாநவான்கள் கண்டால் சிரிக்கும்படியாயிருக்கும்" என்று கருத்து. (இவர்கள்கொடை) என்றது "உபாயாந்தரநிஷ்ட2-ருடைய உபாஸநாத்3யநுஷ்ட2ாநமாகிற த3ாநம்" என்றபடி. (125)

126. உத்தரக்3ரந்த2ாவதாரிகை (இன்னமும்) இத்யாதி3. (தூ3ஷண)ஶப்3த3நிர்வாஹம் பூர்வவத். "[வா. 122] [மதி3ரா] இத்யாதி3வாக்யஸ்த2மான [உபாயாந்தர]ஶப்3த3ம், உத்தரவாக்யத்ரயத்திலும் அநுஷஞ்ஜநீயம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (உபாயாந்தரத்துக்கு) என்றது. (தூ3ஷணம்) என்றது, I. "விஷயாஶ்ரயௌப்ரதிஸ்வஸ்ய அவத்3யதாபாத3க-ஸ்வவிஷயக-உபாயதாபு3த்3தி4கத்வரூப-தோ3ஷத்தை" என்றபடி.

II. யத்3வா:- உபாயத்வஸாத்4யக-விஹிதத்வரூபஹேதுவுக்கு அநுபாயத்வஸாத4கஶேஷ2ரூபத்வஹேது-வானது ஸத்ப்ரதிபக்ஷிதத்வாபாத3கமாகையாலே "அநுமாநதூ3ஷகத்தை" என்ருகவுமாம். (ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான) என்றது 'ப்ரயோஜநஸாத3நத்வபு3த்3த்4யநர்ஹப்ரயோஜநமான" என்றபடி. (ப4ர்த்ரு-பே4ாக3த்தை) என்றது "ப4ர்த்ருகர்மகபே4ாக3த்தை" என்றபடி. (அவத்3யமாமாப்போலே) என்றது "ஸ்வஸ்வப4ாவபே4ாக3ஸ்வப4ாவ-அநபி4ஜ்ஞத்வப்ரயுக்தநிந்த3ாஹேதுவாமாப்போலே" என்றபடி.

---

126. [அடைவுகெடக்கொடுக்கில்] இத்யாதி3யால் அஹங்காரக3ர்ப4த்வம் சொல்லிற்று; [ப4ர்த்ருபே4ாக3] இத்யாதி3யாலே ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யவிரூபத்வம் சொல்லுகிறது. (126)

ப்ரயோஜநமென்று நினையாதே, தன் வயிறுவளர்க்கைக்குறுப்பென்று பதிவ்ரதை நினைக்கில், மோக்ஷ-பூ4தையான தனக்கும் ரக்ஷகனான ப4ர்த்தாவுக்கும் அவத்3யமாமாப்போலே, பரபே4ாகே3ாபகரணப4க்தியே ஸ்வபே4ாக3த்துக்குறுப்பென்று மோக்ஷபூ4தன் நினைக்கில், தத3ேகபே4ாக3னான தனக்கும் நிருபாதி4கரக்ஷகனான மோக்ஷிக்கும் நிலைநின்ற அவத்3யமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கிறார். (126)

ப4ர்த்தாவுக்கும், தத்ப4ார்யையென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்குமவத்3யமாமாப்போலே, ப4க3வத்3-வைலக்ஷண்யாநுப4வத்தாலே, விளைந்த பே4ாக3ரூபையான ப4க்தியை மோக்ஷஸாத4நமாக்குமளவில், தன்னை மோக்ஷபூ4தனாகவிரும்பித் தன்னோடே கலந்து பரிமாறின ஈச்வரனுக்கும்

(ப4க3வத்3வைலக்ஷண்யாநுப4வத்தாலே) என்றது - 'ப4க3வத்ஸ்வரூபரூபகு3ணதி3களுடைய ஸர்வ-ப்ரகாரஸர்வாவதி4க (= ஸர்வாதி4க)-உத்கர்ஷஸாக்ஷாத்காரத்தாலே' என்றபடி. "ப்ரத்யக்ஷாவக3மம் த4ர்ம்யம் ஸுஸுக2ம்" (ப4.கீ.9-2), "ஸ்வர்கே3ாऽபி யச்சிந்தநே விக்4ந:", 'ஸ்வயமப்யத்யர்த்த2-ப்ரியா' இத்யாதி3களையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (பே4ாக3ரூபையான) என்று. மூலத்திலே [வயிறு வளர்க்கைக்கு] இத்யாத்3யுபமாநாநுகு3ண-உபமேயாத்4யாஹாரஸித்3த4-அர்த்த2ம் (ப4க்தியை) இத்யாதி3. அயமபி4ப்ராய: :-

I. ப4க்தி : அநுபாய: பே4ாக3ரூபத்வாத், (1) நித்யமுக்தக்ரியமாணப4க்திவத் (2) வ்யதிரேகேண கர்மயோகா3தி3வச்ச.

II. ப4க்தி: அநுபாய: அபுருஷதந்த்ரத்வாத், வ்யதிரேகேண, கர்மாதி3வத். அபுருஷதந்த்ரத்வமாவது ப4க3வத்3வைலக்ஷண்யாநுப4வாதீ4நத்வப்ரயுக்த-புருஷக்ருதி-அவிதே4யத்வம். இதுதான் (விளைந்த) என்கிறவித்தால் சொல்லிற்று.

I.(1) ப4க்தி: விஷயாச்ரய-அவத்3யஸ்வவிஷயகோபாயத்வபு3த்3தி4கா ; ப்ராப்தமோக்ஷிவிஷயக-பே4ாக3ரூபத்வாத், ப4ார்யாயா(:) ப4ர்த்ருபே4ாக3வத்' இத்யாத்3யநுகூலதர்க்கங்களாலும், (2) ப2லவிஸத்3ருசத்வாத்3யநுகூலதர்க்கங்களாலும் அநுக்3ருஹீதங்களாய், ஸ்வஸமதுலாரூட4வித்4யபேக்ஷயா ப்ரப3லங்களாக 'நாதிராத்ரே ஷோட3சி ஸங்க்3ருஹ்ணாதி' என்கிறவிடத்திலே நிர்ணீதங்களுமான, "நாயமாத்மா" இத்யாதி3நிஷேத4வாக்யங்களுடைய அர்த்த2ாநுகு3ண்யேந இஷ்டஸாத4நதார்த்த2க-விதி4க்கு இஷ்டப்ரயோஜகத்வரூபவ்யாஜத்வபரத்வாச்ரயணம் உசிதம்.

II. கிஞ்ச:- (1) 'க்ருதிஸாத்4யதாமாத்ரம் வித்4யர்த்த2ம்; (2) இஷ்டஸாத4நத்வம் ஆக்ஷேபலப்4யம்' என்றிறே பா4ஷ்யஸ்வரஸஸித்3த4ம். இங்கே உக்ததர்க்காநுக்3ருஹீதநிஷேத4வாக்யங்களாலே ஆக்ஷேபம் பா3தி4தவிஷயமாகையாலே இஷ்டப்ரயோஜகத்வமே ஆக்ஷேபலப்4யமாகிறது.

III. கிஞ்ச:- இஷ்டப்ரயோஜகத்வமே வித்4யர்த்த2மாகையாலே ஒன்றுக்கும் பா3த4ப்ரஸங்க3மேயில்லை.

IV. கிஞ்ச:- நிஷேத4வாக்யங்களாலே ப4க்திக்கு ஸமபி4வ்யாஹாரலப்4யமோக்ஷஸாத4நத்வத்துடைய அபா4வம் பே3ாதி4தமாகையாலே, த4ாத்வர்த்த2தாவச்சே2த3கப்ரீதிக்குத்3வாரபா4வம் கழியுண்கையாலே ஸமாநபதே3ாபாத்தத்வப்ரத்யாஸத்தியாலே த4ாத்வர்த்த2ப4க்திக்கு த4ாத்வர்த்த2தாவச்சே2த3கப்ரீதியே பா4வ்யமாக ஸித்3தி4க்கையாலே, ஸ்வரூபஜ்ஞனுக்கு ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமோக்ஷிப்ரீதிபா4வ்யமாகை-யாலே இந்த ஸாத4நத்துக்கு (1) விதி4வாச்யத்வ (2) வித்4யாக்ஷேப்யத்வ பக்ஷங்களிலும் க்ஷதியில்லை. ஆகையால் இதுக்கு உபாயத்வமில்லை என்று கருத்து. இவ்வர்த்த2த்திலே பூர்வவத் யத்3யர்த்த2-க3ர்ப்ப4த்வேந அந்யதா2நுபபத்ஸம்பா4வநார்ஹமல்லாதே விவக்ஷிதார்த்த2த்துக்கு மிகவும் ஸம்வாத3-மாய் இருக்கிற பிள்ளான் ஸ்ரீஸூக்தியை ஸம்வாத3மாகக் காட்டுகிறார் (ராத்ரி ப4ர்த்தாவோடே) இத்யாதி3நா. "யா நிசா ஸர்வபூ4தாநாம் தஸ்யாம் ஜாகர்த்தி ஸம்யமீ" (ப4.கீ.2-6) என்கிற-வித்தையுட்கொண்டு யோக3காலத்3ருஷ்டாந்தாபி4ப்ராயேண (ராத்ரி) என்றது. "பி3ப4ர்த்தயவ்யய

127. வேத3ாந்தங்களுபாயமாக விதி4க்கிறபடியென் என்னில்:-

128. ஔஷத4ஸேவை பண்ணுதவர்களுக்கு அபி4மதவஸ்துக்களிலே அத்தைக்கலசி-யிடுவாரைப்போலே, ஈச்வரனைக்கலந்து விதி4க்கிறதித்தனை.

127, 128. இப்படி இருவர்க்கும் அவத்3யகரையான இந்த ப4க்தியை "ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதி3த்4யாஸிதவ்ய:" என்றித்யாதி3களாலே ஸாராம்சமான வேத3ாந்தங்கள் மோக்ஷோபாயமாக விதி4க்கிறபடி என் என்று சங்கித்து பரிஹரிக்கிறார், [ஔஷத4ஸேவை] இத்யாதி3யால். வேண்டிக் கொள்ளவும் ஔஷத4ஸேவை பண்ணுதே முகம்மாறித் திரிகிற அபி4மதரான ரோகி3களுக்கு, ரோக3ாநுகு3ணமாக

தச்சே2ஷபூ4தனென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்குமவத்3யமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கை. "ராத்ரி ப4ர்த்தாவோடே ஸம்ச்லேஷித்து விடிவோறே கைக்கூலிதரவேணும் என்று வளைக்குமாப்போலே, ப4க்தியையுபாயமாகக்கொள்ளுகை" என்றிறே பிள்ளானுமருளிச்செய்தது. (126)

127. இப்படி ஸ்வரூபவிரோத4ாதி3தோ3ஷது3ஷ்டமானவித்தை, ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணுகிற வேத3ாந்தங்கள், "ஓமித்யாத்மாநம் த்4யாயத2", "ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத", "ஆத்மா வா அரே த்3ரஷ்டவ்யச்ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதி3த்4யாஸிதவ்ய:" என்று இச்சேதநனுக்கு

ஈச்வர:" (ப4.கீ3.15-17) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (ப4ர்த்தாவோடே) என்றது. "எல்லையில் அந்நலம் புல்கு பற்றற்றே" (திருவாய்.1-2-4) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (ஸம்ச்லேஷித்து) என்றது. யோக3ஸமாநஸரூபவ்யுத்த2ாநகாலத்3ருஷ்டாந்தாபி4ப்ராயேண (விடிவோறே) என்றது. மோக்ஷோபாயத்வபு3த்3தி4க்கு த்3ருஷ்டாந்தம் (கூலி) இத்யாதி3. அநபி4மதத்வஹேது நிர்ப்ப3ந்த4-ரூபத்வஸூசநார்த்த2ம் (வளைக்குமாப்போலே) என்றது. உக்ததர்க்காநுக்3ருஹீதநிஷேத4-வாக்யங்களாலே விதி4க்கு அந்யபரத்வம் ஸ்வாரஸிகமாகையாலும், (2)அதஏவ இஷ்டஸாத4நத்வா-க்ஷேபமும் ப3ாதி4தவிஷயமாகையாலும், (3) இஷ்டப்ரயோஜகத்வம் வித்4யர்த்த2மாகையாலும், (4)ஸ்வயம்ப்ரயோஜந-ப்ரீதியே ப4க்திப4ாவநாப4ாவ்யத்வேந அந்தரங்க3த்வாத3ந்வயார்ஹமாகையாலும் ப4க்திக்கு உபாயத்வஸித்3தி4யில்லையாயிருக்க தது3பக3மம் ஸ்வயத்நவாஸநாமூலகமல்லது தது3பா-யத்வம் ப்ராமாணிகமன்று என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (உபாயமாகக்கொள்ளுகை) என்றது. (126)

127. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி ஸ்வரூப) இத்யாதி3. (தோ3ஷது3ஷ்டமான) என்கிறவித்தால் 'பூர்வத்ர{வா.123,126 வ்யாக்2யாநத்தில்} (தூ3ஷண)சப்3த3ங்கள் தோ3ஷபரங்கள் என்று ஸூசிதம். (ஸ்வரூபவிரோத4ாதி3) என்கிற (ஆதி3)சப்3த3ம் ப2லவைஸாத்3ருச்யாதி3பரம். ச்யேநா-தி3விதி4வ்யாவர்த்தநார்த்த2ம் அருளிச்செய்கிறார் (ஹிதாநுசாஸநம்) இத்யாதி3. இது, மூலத்திலே, 'வேத3ங்கள்' என்னுதே [வேத3ாந்தங்கள்] என்ற இத்தால் ப2லிதம். இத்தால் (ஹிதாநுசாஸந) பரத்வவ்யாக4ாதம் வ்யஞ்ஜிதம். த்4யாநபரவாக்யத்தை உபாத3ாநம் பண்ணுகிறார் ("ஓம் இத்யாத்மாநம்") இத்யாதி3. ("த்4யாயத2") என்று வர்த்தமாநாபதே3சரூபமாகையாலே விதி4 அஸ்பு2டம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே ஸ்பு2டவிதி4யுக்தவாக்யோபாத3ாநம் ("ஆத்மாநமேவ") இத்யாதி3. உபாஸநத்துக்கு த3ர்சநஸமாநாகாரத்வரூபவிசேஷஸமர்ப்பகவாக்யோபாத3ாநம் ("ஆத்மா வா") இத்யாதி3. (ச்ரவணம்) = ந்யாயயுக்தார்த்த2க்3ரஹணம். (மநநம்) =யுக்தித: தத்ப்ரதிஷ்ட2ாபநம். (நிதி3த்4யாஸநம்) = இச்ச2ாபூர்வகத்4யாநம். பே4த3ரூபத்வஸூசநார்த்த2ம் 'ஸந்'ப்ரத்யயம். தது3பரி

127. (லோகம்) = லோக்யதே இதி லோக: = ஸதா3தா3ர்சநவிஷய:, தம் = லோகம். "ஆத்மா, வா {? = வை}, அரே" என்று பத3ச்சே2த3ம்.

தத3பி4மதமான அபத்2யவஸ்துக்களிலே, ரோக3நாஶகரமான அந்த தி3வ்யௌஷத4த்தை மறைத்துக் கலசியிடும் ஹிதைஷிகளான வைத்3யரைப்போலே, ஸம்ஸாரமஹாரோக3நாஶகரமாம் ஔஷத4மான நச்சுமாமருந்தை உபதே3ஶித்தாலும் ஸேவியாதே விமுக2ராய்த் திரிகிற ஶோஷ்யபூ4தரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸம்ஸாராநுகு3ணமாக தத3பி4மதமாய் அஹங்காரக3ர்ப்ப4மான ஸ்வயத்நத்திலே நோய்களறுக்கும் மருந்தான ஈஶ்வரனைத் தெரியாதபடி கலந்து, அந்த வேதா3ந்தங்கள் வாத்ஸல்யத்தாலே விதி4க்கிற வித்தனை. பரிஶுத்3த4ப4க3வது3பாஸநத்திலே இழியவே, ஸ்வாதந்த்ர்யாந்யஶேஷத்வங்களடங்குமே முன்னமென்னும் ஹிதைஷித்வத்தாலேயாயிற்று அவை ஸ்வயத்நரூபோபாஸநத்தை விதி4த்ததும் என்றபடி. (128)

மோக்ஷோபாயமாக விதி4க்கிறதுக்கு நிதா3நமருளிச்செய்வதாக, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸாப்ரஶ்நத்தை அநுவதி3க்கிறார், [வேதா3ந்தங்கள்] என்று துடங்கி. (127)

128. தந்நிதா3நந்தன்னை அருளிச்செய்கிறார், [ஔஷத4ஸேவை] இத்யாதி3யாலே. அதாவது – அத்யந்தருக்3ணராய்த் திரியாநிற்கச்செய்தே, அத்தை அவிலம்பே3ந போக்கும் ஆப்தமான மஹௌஷத4த்தை ஸேவிக்கச்சொன்னால் அதுக்கிசையாத பா3லபுத்ராதி3களுக்கு அவர்கள் ஆசைப்பட்டு விநியோக3ங்கொள்ளும் வஸ்துக்களிலே அந்த ஔஷத4த்தைக் கலசியிடும்

விதி4ப்ரத்யயமிருக்கையாலே 'பே4த3ரூபத்வேபி விதி4ப3லாத் உபாயத்வம் து3ர்வாரம்' என்று லப்3த4ம். இத்தையருளிச்செய்கிறார் (மோக்ஷோபாயமாக) இத்யாதி3நா. (நிதா3நம்) = {ஆதி3} காரணம். "ஆனால் விதி4வையர்த்2யம் ப்ரஸங்கி3க்கும் என்னில்" என்றதே ["விதி4க்கிறபடி என்" என்னில்] என்கையாலே "இது ஜிஜ்ஞாஸாப்ரஶ்நாநுவாத3ம் என்று தோற்றுகிறது" என்னுமபி4-ப்ராயத்தாலே (தஜ்ஜிஜ்ஞாஸாப்ரஶ்நத்தை) என்றது. (127)

128. "இங்கே பூர்வோக்தாநுகூலதர்க்காநுக்3ருஹீதநிஷேத4வாக்யங்கள்,
I. விதி4க்கு ப்ரயோஜகத்வபரதாக்3ராஹகங்கள் என்றும்,
II. ஸ்வயத்நவாஸநாவதே3தி4காரக-உபாயவிதி4பரதாக்3ராஹகங்கள் என்றும்,
III. பரமபுருஷார்த்த2தத்ஸாத4நவிஷயகபரமதாத்பர்யே ஸத்யேவ தத3ரோபஹுர்த்த2மாக ப2லவிஶேஷ-விஶிஷ்டஸாத4நவிஶேஷத்திலே அவாந்தரதாத்பர்யக்3ராஹகங்கள் என்றும்
நிர்வாஹத்ரயமுண்டு. அதில் த்3விதீயநிர்வாஹம் ப்ரக்ருதமூலவிவக்ஷிதம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நிதா3நந்தன்னை) இத்யாதி3. 'ராமோ விநீத:' இத்யத்ர 'விப்ரயோகே3ண ராக4வ:' என்கிறவிடத்திலே ஸீதாவியோக3ம் தத்ஸம்யோக3பூர்வகமாகையாலே 'ராம'பத3த்துக்கு 'ராக4வ'பரதாக்3ராஹகமாகிறாப்போலே, இங்கும் [ஔஷத4ஸேவா]விரஹம் தத்ஸேவாயோக்3யோப-ஸ்தா2பகமாகையாலே தத்ஸேவாயோக்3யர் (ருக்3ணரே) என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அத்யந்த) இத்யாதி3. "முக்2யஸ்ய நிர்விஶேஷேண" இத்யாதி3யையுட்கொண்டு [ஔஷத4] ஶப்3த3விவக்ஷிதம் (அவிலம்பே3ந) இத்யாதி3. (ஆப்தமான) என்றது "கைகண்டயோகம்" என்கிற-படியே 'விஶ்வஸநீயமான' என்றபடி. [அபி4மத]ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (அவர்கள் ஆசைப்பட்டு) இத்யாதி3. [கலசியிடுகை]யாகிற க்ரியாஸாமர்த்2யலப்3த4ம் (வத்ஸலரான) இதி. சிகித்ஸ்யசிகித்ஸக-பா4வஸாமர்த்2யப2லிதம் (புத்ரமாத்ரா)தி3க்3ரஹணம். [பண்ணுதல்] என்கிற நிஷேத4ப3லலப்3த4ம், (பா3ல) இதி. "வ்யாதி4பி4: பரிபூர்ணோஸ்மி" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (ஸம்ஸாரவ்யாதி4யை) இதி. ப்ராரப்3த4நிவர்த்தகத்வாபி4ப்ராயேண (ஶீக்4ரமாக) என்றது. [ஈஶ்வர]ஶப்3த3த்தாலே விஶ்வாஸ-

---

128. (ருக்3ணராய்) = ரோகி3களாய். (128)

வத்ஸலரான மாத்ராதி$_3$களைப்போலே, ஶீக்$_4$ரமாக ஸம்ஸாரவ்யாதி$_4$யைத் தீர்க்கும் ஸித்$_3$தே$_4$ா-பாயமாகிற நச்சுமா மருந்தை ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திபூர்வகமாக ஸேவிக்கச்சொல்லி முதலிலே உபதே$_3$ஶித்தால், அநாதி$_3$யாய் வருகிற ஸ்வயத்நவாஸநையாலே அதுக்கிசையாத சேதநரையும் விடமாட்டாமையாலே அவர்களுக்கபி$_4$மதமான ஸ்வயத்நரூபமாயிருக்கிற உபாஸநத்திலே தத்$_3$ங்க$_3$த்வேந ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயமான ஈஶ்வரனைக்கலந்து தாத்$_3$ருஶமான உபாஸநத்தை அவர்களுக்கு மோக்ஷோபாயமாக விதி$_4$க்கிறவித்தனையென்கை. த்$_3$ருஷ்டாந்தத்தில், அபி$_4$மத-வஸ்து வ்யாதி$_4$ஹரமன்றியே தந்மிஶ்ரமாக ப்ரயோகி$_3$த்த ஔஷத$_4$மே வ்யாதி$_4$ஹர-

ஹேதுப்ராப்திபூர்த்திஶக்திகளும், நியந்த்ருத்வமும், ஆஶுகாரித்வமும் உக்தங்களாகையாலே, தத்$_3$ருகு$_1$ணப்ரமாணஸூசநபூர்வகம் [ஈஶ்வர]ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம். (ஶீக்$_4$ரம்) இத்யாரப்$_4$ய (மருந்தை) இத்யந்தம். (நச்சு) = விஶ்வஸநீயமான (மா) = மஹத்தான (மருந்தை) = [ஔஷத$_4$]த்தை என்றபடி. "அஸ்நோதேராஶுகர்மணி வரட்" இத்யாதி$_1$ஸூத்ரத்தாலே விரோதி$_4$நிவர்த்தநாதி$_3$களில் ஆஶுகாரித்வம் [ஈஶ்வர]ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$மிறே. இப்படி "த$_3$ார்ஷ்டாந்திகத்தில் [ஈஶ்வர] ஶப்$_3$த$_3$-விவக்ஷிததர்$_4$மங்கள் த்$_1$ருஷ்டாந்தத்தில் நிர்விஶேஷேண [ஔஷத$_4$]ஶப்$_3$த$_4$லப்$_3$த$_4$ம் என்னுமபி$_4$-ப்ராயத்தாலே பூர்வம் (அவிலம்பே$_3$ந) இத்யாதி$_3$கம் என்று கண்டுகொள்வது.

"தமேவைகமாத்மாநம் ஜாநத$_2$, அந்யா வாசோ விமுஞ்சத$_2$" (மு.உ.2-2-5), "ஶிவ ஏகோ த்$_4$யேயஶ்ஶிவங்கர: ஸர்வமந்யத் பரித்யஜ்ய" (அத$_2$ர்வஶிகா. 2) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (ஸ்வப்ரவ்ருத்தி-நிவ்ருத்தி) இத்யாதி$_3$. (முதலிலே) என்றது - ஸ்வயத்நவாஸனை நிவ்ருத்தியானதற்கு முன்னே என்றபடி. "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு யா பு$_3$த்$_3$தி$_4$ர்யா ப$_4$ாவிதா ந்ருணாம்" {ஶாங்கரே ஸநத்-ஸுஜாதீயப்ரத$_2$மாத்$_4$யாயஷஷ்ட$_2$ஶ்லோகவ்யாக்$_2$யாந-உத$_3$ாஹ்ருதவசநம்} இத்யாதி$_3$யை உட்கொண்டு (அநாதி$_3$யாய்) இத்யாதி$_3$. (விடமாட்டாமையாலே) என்றது, விடஶக்தமன்றிக்கே இருக்கிறபடியாலே என்றபடி.

I. (1) ஸ்வயத்நவாஸநாவாஸிதர்க்கு ப்ரவ்ருத்த்யர்ஹமான ஸ்வயத்நரூப-உபாஸநத்துக்கு உபாயத்வம் இல்லையாகையாலே வித்$_4$யர்ஹதையில்லை;
(2) ஸ்வயத்நநிவ்ருத்திபூர்வகமாக ஸ்வீகரணீயமான ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயத்துக்கு தத$_2$ாவித$_4$ {= ஸ்வயத்ந-வாஸநாவாஸித} நியோஜ்யாநுமத்யர்ஹதை இல்லாமையாலே வித்$_4$யர்ஹதையில்லை
என்று அவையிரண்டையும் அங்க$_3$ாங்கி$_3$ப$_4$ாவேந மிஶ்ரமாக்கி, "ப்ரத$_4$ாநவிதி$_4$வாக்யம் கு$_3$ல்வங்க$_3$-வாக்யஸமந்விதம் । அங்க$_3$ப்ரத$_4$ாநஸம்யுக்தாம் வித$_4$த்தே$_5$பூர்வப$_4$ாவநாம்" என்கிறபடியே ஸ்வயத்ந-வாஸநாவான்களைக்குறித்து உபாயமாக விதி$_4$க்கிறது;
II. அங்கி$_3$யிலே நிஷ்க்ருஷ்ய உபாயத்வமில்லாவிட்டாலும், விதே$_4$யமான ஸாங்க$_3$ப்ரத$_4$ாநத்திலே {ஶீக்$_4$ரமாகவன்றிக்கே} யத$_3$ாகத$_3$ாசித் ப$_2$லாவிநாப$_4$ாவரூப-உபாயத்வஸ்பர்ஶம் இருக்கையாலே அர்த்த$_2$ப$_3$ாத$_4$மும் இல்லை என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுக்கு அபி$_4$மதமான) இத்யாதி$_3$.

த்$_3$ருஷ்டாந்தாநுஸாரேண, அங்க$_3$ாங்கி$_3$களிலே உபாயத்வதத$_1$ப$_4$ாவங்களை நிஷ்க்ருஷ்ய த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார், (த்$_3$ருஷ்டாந்தத்தில்) இத்யாதி$_3$நா. அந்த த்$_3$ருஷ்டாந்தாநுஸாரத்தாலேயே, உபாயத்துக்கு ஸ்வதந்த்ரஸம்ஸர்க்க$_3$ாயத்தஸ்வப$_1$ாவஸ்யத்யயத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார், (அவ்யவத$_4$ாந) இத்யாதி$_3$.
(1) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதி$_1$பி$_4$:" இத்யாதி$_1$ப்படியே ப$_3$ஹுகாலம் உபாஸநத்தை

1 2 9 . ஸ்வரூபஹாநிகராக்ருத்யவிஶேஷநிவர்த்தநார்த்த2மாகவாயிற்று இந்த உபாஸநத்தை வேத3ாந்த-ஶாஸ்த்ரம் விதி4த்ததும் என்கிறுர் [இத்தை] இத்யாதி3யால்.

மாகிருப்போலே, த3ார்ஷ்டாந்திகத்திலும், உபாஸநமன்றிக்கே தந்மிஶ்ரஞன ஈஶ்வரனே உபாயமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். அவ்யவத4ாநேந ஸேவிக்குமளவில் அவிளம்பே3ந வ்யாதி4யைப் போக்கும் ஔஷத4ம்; அபி4மதவஸ்துமிஶ்ரமானபோது விளம்பே3ந கார்யகர-மாகிருப்போலேயாய்த்து உபாஸநமிஶ்ரஞனபோது ஈஶ்வரன் விளம்ப்3யப2லப்ரத3ஞகிறதும்.(128)

1 2 9 . இனியிப்படி இதுதன்னே விதி4த்தது, கீழ்நின்ற நிலையைக்குலேத்து மேலே கொண்டு போகைக்காகவித்தனே என்கிறுர், [இத்தை] என்று துடங்கி. அதாவது - ஶாஸ்த்ரமாகிறது,

---

அநுஷ்டி2த்து, (2) அஹங்காரமமகாரங்களால் வந்த களிப்பு "உப்யமாநம் முஹு: க்ஷேத்ரம் ஶநைர்நிர்வீர்யதாம் இயாத்" என்கிற ந்யாயத்தாலே நஶித்து, (3) பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநம் ஜநித்தபின்பு இந்த ஸித்3தே4ாபாயம் ப2லோபத4ாயகமாகிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (உபாஸநமிஶ்ரஞனபோது) இத்யாதி3. உத்பத்த்யுபகாரகத்வ-உபகார்யோத்பத்திகத்வங்களைப்பற்ற அங்க3ாங்கி3வ்யபதே3ஶம்; (1) ப2லாவ்யவஹித-அபூர்வஸாத4நத்வரூப-அங்கி3த்வமும் (2) தத்3வ்யவஹித-அபூர்வஸாத4நத்வரூப-அங்க3த்வமும், இங்கேவிவக்ஷிதமன்று என்று கண்டுகொள்வது. (128)

1 2 9 . பூர்வோக்தநிர்வாஹத்ரயத்திலே, த்ருதீயநிர்வாஹபரம் உத்தரக்3ரந்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே தத3வதாரிகை (இனி இப்படி) இத்யாதி3. (கீழ்நின்றநிலையைக்குலேத்து மேலே கொண்டுபோகைக்காக) என்றது, காம்யாதி4காரலக்ஷணஸ்வாதந்த்ர்யத்தில் நின்றும் மீட்டு, மோக்ஷாதி4காரலக்ஷணஶேஷத்-வத்திலே ஏற்றுகைக்காக என்றபடி. பூர்வநிர்வாஹத்திலே உபாஸநத்துக்கு அஹங்கார-மமகாரநிவ்ருத்திப்ரணாட்3யா, ஸித்3தே4ாபாயாதி4காரபூ4தபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநஜநநபர்யவஸாநமாத்ரம் இஷ்டம்; இந்த நிர்வாஹத்திலே உபாஸநத்துக்கும் மோக்ஷஸாத4நத்வம் உண்டு, பரந்து, தத்3விதி4க்கு உத்தமாதி4காரித்வநியாமக-அத்யந்தாபி4மதிக4டித-அந்தயந்தபாரதந்த்ர்யத்திலே தாத்பர்யம் (அன்றிக்கே, உபாஸநத்தின் ஸாத4நபா4வத்தில் தாத்பர்யமில்லே) என்று இவ்வர்த்த2ம் இஷ்டம். உபாஸநஸாத்4யமோக்ஷமும்

(1) ஸித்3தே4ாபாயஸ்வீகாரஸாத்4யமோக்ஷாநதிரிக்தம் என்றும்,

(2) தத3பக்ருஷ்டம் என்றும் பக்ஷத்3வயம் உண்டு என்று கண்டுகொள்வது

[இத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது] என்கிறவிடத்தில் கர்த்ராகாங்க்ஷாயாம், [வேத3ாந்தங்கள்] (வா. 1 2 7) என்றும், [ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸத்துக்காக] (வா. 1 3 1) என்றும், பூர்வாபரக்3ரந்த2ங்களில், பு3த்3தி4விபரிவ்ருத்தமான வேத3ாத்மகஶாஸ்த்ரம், கர்த்ருகாரகமாக உசிதம் என்னுமபி4ப்ராய்த்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஶாஸ்த்ரமாகிறது) இத்யாதி3. (ஶாஸ்த்ரமாகிறது), (நிவர்த்திப்பிக்கக்கடவதா-யிருக்கும்) என்று அந்வயம். (ஶாஸ்த்ர)ஶப்3த3ம் இங்கே வேத3பரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே ("த்ரைகு3ண்ய") இத்யாதி3. (பெற்றதாய்) இத்யநேந வளர்த்த தாயில் வ்யாவ்ருத்தி.

(1) த4ர்மிஸ்வரூபதிரோத4ாயகதமோகு3ணப்ரசுரபுருஷத்3ருஷ்டாந்தாபி4ப்ராயேண (அந்த4)க்3ரஹணம்.

(2) த4ர்மதிரோத4ாயகரஜோகு3ணப்ரசுரபுருஷத்3ருஷ்டாந்தாபி4ப்ராயேண (ப3தி4ர) இதி.

ரூபித்3ரவ்யாக்3ரஹம் ஆந்த்4யமும், ஆகாஶத4ர்ம-ஶப்3த3ாக்3ரஹணம் பா3தி4ர்யமும் இறே.

129. இத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக.

இந்த உபாஸநத்திலே இவனை மூட்டினது. ஸ்வர்க்க3ஸாத4நப்ரவ்ருத்தியாகிற பரஹிம்ஸையினின்றுமிவனை

"த்ரைகு3ண்யவிஷயா வேதா3:" என்கிறபடியே பெற்ற தாய் அந்த4ப3தி4ராதி3களான விகல-கரணரோடு படுகரணரோடு வாசியற வத்ஸலையாயிருக்குமாப்போலே, "மாதாபித்ருஸஹஸ்ர"ங்-களிற்காட்டில் வத்ஸலதரமாகையாலே, தம:ப்ரசுரரோடு ரஜ:ப்ரசுரரோடு ஸத்த்வப்ரசுரரோடு வாசியற, அவர்கள் அபதே2 ப்ரவ்ருத்தராய் நஶிக்கவிட க்ஷமமல்லாமையாலே, அவ்வோருடைய கு3ணாநுகு3ணமாக புருஷார்த்த2ங்களையும் தத்ஸாத4நங்களையுமுபதே3ஶித்து, கொள்கொம்பிலே ஏற்றுகைக்குச்சுள்ளிக்கால் நாட்டுவாரோபாதி, இவ்வோமுகங்களால் தன்னுடைய தாத்பர்யாம்-ஶத்திலே ஆரோபிக்கைக்காக ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறதாகையாலே, ஶ்யேநவிதி4 துடங்கி, ப்ரபத்தி-பர்யந்தமாக வருமளவும் சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கீடாக, உத்தரோத்தரபுருஷார்த்த2-ஸாத4நங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து, பூர்வபூர்வங்களை நிவர்த்திப்பிக்கக் கடவதாயிருக்கும்;

(ஆதி3)ஶப்3த3த்தாலே க்4ராணதி3ரஹிதரைச்சொல்லுகிறது. த4ர்மத4ர்மிகளையதா2வத் ப்ரகாஶிப்பிக்கிற ஸத்வகு3ணப்ரசுரபுருஷத்3ருஷ்டாந்தாபி4ப்ராயேண (படுகரணரோடு) என்றது. த4ர்மத4ர்மிகளை யதா2வத் ப்ரத்யக்ஷிக்கையிறே கரணபாடவம். "மாதாபித்ருஸஹஸ்ரேப்4யோபி வத்ஸலதரதயா" என்கிற கீ3தாபா4ஷ்யத்தையுட்கொண்டு (மாதாபித்ருஸஹஸ்ரங்கள்) இத்யாதி3. "த்ரயோ குணா: த்ரைகு3ண்யம் = ஸத்வரஜஸ்தமாம்ஸி. ஸத்வரஜஸ்தம:ப்ரசுரா: புருஷா: ("த்ரைகு3ண்ய") ஶப்3தே3ந உச்யந்தே" இத்யாதி3கீ3தாபா4ஷ்யத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (தம:ப்ரசுரரோடு) இத்யாதி3. "ஸாத்விகப2லமோக்ஷவிமுக2ா:, ஸ்வாபேக்ஷிதப2லஸாத4நம் அஜாநந்த: காமப்ராவண்யவிவஶா:, அநுபாதே3யேஷு உபாதே3யப்4ராந்த்யா ப்ரவிஷ்டா: ப்ரணஷ்டா ப4வேயு:; அத:, த்ரைகு3ண்யவிஷயா வேதா3:" என்கிற கீ3தாபா4ஷ்யத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (அவர்கள் அபதே2 ப்ரவ்ருத்தராய்) இத்யாதி3.

(கு3ணாநுகு3ணமாக) என்றது ரஜஸ்தம:ப்ரவ்ருத்திகு3ணஹேதுக-தத்தத்-காமநாநுரூபமாக என்றபடி. புருஷார்த்த2ங்கள் = ஶத்ருவத4ாதி3கள். தத்ஸாத4நங்கள் = ஶ்யேநாதி3கள். "ஆத்மோஜ்ஜீவநே ப்ரவ்ருத்தா: வேதா3:" என்கிற கீ3தாபா4ஷ்யத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (கொள் கொம்பிலே) இத்யாதி3. (இவ்வோமுகங்களால்) என்றது, 'அபி4சாரதத்ப2லாதி3த்3வாரங்களாலே' என்றபடி. (தன்னுடைய தாத்பர்யாம்ஶத்திலே ஆரோபிக்கைக்காக) என்றது. [ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸ-தே3ஹாத்மவிவேக - (அந்யஶேஷத்வ - ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய)நிவ்ருத்தி - பாரதந்த்ர்ய]ரூப - தாத்பர்ய-- விஷயார்த்த2த்திலே ஏற்றுகைக்காக என்றபடி.

(ஶ்யேநவிதி4 துடங்கி) இத்யாதி3 :- அதாவது, (1) ஶ்யேநயாக3விதி4 (2) காரீரிஜ்யோதிஷ்டோமாதி3விதி4 (3) உபாஸநாதி3விதி4 (4) ப்ரபத்திவிதி4களிலே என்றபடி.

(சேதநர் நின்றநின்ற) இத்யாதி3 :- அதாவது,

நாஸ்திகத்வ - தே3ஹாத்மப்4ரம - அந்யஶேஷத்வஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய - ப்ரத்யநீக -
ஆஸ்திக்ய - [தே3ஹாத்ம]விவேக - (அந்யஶேஷத்வ-ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யா)ஸப4ாவாநுஸந்த4ாநரூப-சேதநபு3த்3தி4பாகாநுகு3ணமாக என்றபடி.

(உத்தரோத்தர) இத்யாதி3 :-

(1) ஶத்ருவத4 - வ்ருஷ்ட்யந்ந - ஸ்வர்க்க3 - மோக்ஷங்களில் உத்தரோத்தரங்களையும், (2) ஶ்யேந - காரீரி - ஜ்யோதிஷ்டோமாதி3 - உபாஸந - ப்ரபத்திகளில் உத்தரோத்தரங்களையும் ப்ரவர்த்திப்பித்து, பூர்வோக்தங்களில் பூர்வபூர்வங்களான ஶத்ருவத4ாதி3ஶ்யேநாதி3-புருஷார்த்த2-தத்ஸாத4நங்களை, "ந

ஹிம்ஸ்யாத்", "த்ரைவர்க்கி1காம்ஸ்த்யஜேத்3த4ர்மாந்", "ஸர்வத4ர்மாந் பரித்யஜ்ய" இத்யாதி2களாலே நிவர்த்திப்பிக்கக் கடவதாயிருக்கை என்றபடி.

ஸ்தூ2லாருந்த4தீந்யாயத்தாலே, அந்நமயாதி3விஜ்ஞாநமயபர்யந்தங்களிலே ப்3ரஹ்மபு3த்3தி4 அயதா2ர்த்தையாகிறாப்போலே, இங்கே தத்தத்புருஷார்த்த2 - தத்தத்ஸாத4நங்களுக்கு ஸாத்4யஸாத4ந-பா4வபு3த்3தி4 அயதா2ர்த்தை2யன்று, ப்ரமாரூபையே என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே [ப்ரவர்த்திப்பித்தது] என்றது.

{ஏவம், 'ஆகாஶாதே3:, "அந்நமய"ஶப்3தி3த-ஸ்தூ2லஶரீரபர்யந்தஸ்ய, ப்3ரஹ்மணை ஆத்மா உபாத3ாநஞ்ச' இத்யுக்த்வா, 'ஸ ஆத்மா க:?' இத்யபேக்ஷாயாம், 'ஆநந்த3மய ஏவ ஸ ஆத்மா' இதி த3ர்ஶயிதும், ஸ்தூ2லாருந்த4தீந்யாயேந ஸ்தூ2லதே3ஹாந்தர்வர்த்திநம் ப்ராணமயம் ஆத்மத்வேந த3ர்ஶயதி. ஸூக்ஷ்மாருந்த4தீம் த3ர்ஶயிதும் ப்ரவ்ருத்த:, ப்ரத2மத ஏவ ஸூக்ஷ்மாயா அருந்த4த்யா: ப்ரத3ர்ஶநாஸம்ப4வம் பர்யாலோச்ய, தத்ஸமீபவர்த்திநீம் ஸ்தூ2லதாரகாம் 'இயமேவ அருந்த4தீ' இதி ப்ரத3ர்ஶயதி; தஸ்யாம் ஸ்தூ2லதாராயாம் ஶ்ரோது: அருந்த4தீத்வபு3த்3தெ4ள த்3ருட4ாயாம், தத்ஸமீபவர்த்திநீம் வஸ்துதோऽருந்த4தீம் ஸூக்ஷ்மாம் 'இயமேவ அருந்த4தீ' இதி ப்ரத3ர்ஶயதி; ஸோயம் ஸ்தூ2லாருந்த4தீந்யாய: இத்யர்த்த2:. }

I. உபாஸநவிதி4:, ஸ்வபோ4த்4யப2ல-உத்க்ருஷ்டப2லாதி4காரவிஶ்வாஸாதி3விஷயகமுக்2யதாத்பர்ய-யுக்த:; ஸ்வாதி4கார்யபேக்ஷயா உத்தமாதி4காரிணம்ப்ரதி நிஷித்3த4த்வே ஸதி, அபக்ருஷ்டப2லஸாத4நம் யத் தத்3விதா4யகத்வாத், (1) ஶ்யேநவிதி4வத் (2) காரீர்யாதி3விதி4வச்ச என்கிற அநுமாநத்தாலே, உபாஸநவிதி4க்கு, ப்ரபத்த்யதி4காரபூத-அத்யந்தபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபவிஶ்வாஸதாத்பர்யம் ஸித்3த4ம்.
II. ந ச, அப்ரயோஜகத்வஶங்கா;
(1) உபாஸநாபேக்ஷயா ப்ரபத்திப்ரகர்ஷபரஶாஸ்த்ராணும்,
(2) ப்ரபத்திவிதெ4ள தத்த்யாக3விதா4யகஶாஸ்த்ராணும் ச ஸ்வாரஸ்யப4ங்க3ப்ரஸங்க3ஸ்யைவ விபக்ஷ ப3ாத4கத்வாத்;
III. ந ச, த்யாக3விதி4:, 'ப4க்தெள அஶக்தஸ்ய அதி4காரவிரஹபர:' இதி ஶங்க்யம்; {"அதோऽஶக்தாதி4காரத்வம் ஆகிஞ்சந்யபுரஸ்க்ரியா । அநங்க3பா4வோ த4ர்மாணும் அஶக்யாரம்ப4வாரணம்" ர.ஸாரே}து3ஶ்ஶகம்ப்ரதி அஶக்தே: அதி4காரத்வாபா4வஸ்ய மாநாந்தரஸித்3த4தயா, தத்3வையர்த்2யாத்.
IV. ந ச, ஸந்ந்யாஸிந: அக்3ந்யாதா4நாதி3நிஷேத4வத் உபபத்தி:, தத்ர அநதி4காரஸ்ய அப்ராப்ததயா தத்தாத்பர்யகதோபபத்தே:. ஸாத்4யத்தில் ப2லப்ரத3ம் தரதமபா4வாபந்ந-அபி4மதிபரம், ப2லைக்ய-பக்ஷத்திலே; ப2லபே4தபக்ஷே து, ஸ்வார்த்த2ாநுப4வபரார்த்த2ாநுப4வாதி3கள் விவக்ஷிதம். "ரோசநார்த்த2ா ப2லஶ்ருதி:। மோக்ஷஸ்ய ப்ரத்யயார்த்த2ந்து ஸித்3த4யஸ்ஸம்ப்ரத3ர்ஶிதா:। அத்ர த4ர்மார்த்த2காமா ஹி மோக்ஷ: பஶ்சாச்சிகீர்ஷித:" என்று ஸாதிஶயப2லப்ரதிபாத3நம், நிரதிஶய-ப2லப்ராபணதாத்பர்யகம் என்று சொல்லுகையாலே, துல்யந்யாயேந ஸாதிஶயஸாத4நப்ரதிபாத3நம், நிரதிஶயஸாத4நலம்ப3நார்த்த2ம் என்று ஸித்3தி4க்குமிறே. அத்ர த4ர்மார்த்த2காமாஹி மோக்ஷ: பஶ்சாத் சிகீர்ஷித: இதி கு3டஜிஹ்வாகாந்யாயேந த்ரிவர்க்க3ப்ரதிபாத3கத்வம், மோக்ஷைகபரத்வம் என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலும் வ்யாக்2யாதம். "ஜநே தாம்ஸ்தாந் காமாந் வித3த4த3பி ஸாயுஜ்யஹ்ருத3யம்" (ஸ்ரீர.ஸ்த.1-44) என்று ப4ட்டர் அருளிச்செய்தார். இப்படி ப2லவிஷயத்தில் சொன்ன ந்யாயம், ஸாத4நவிஷயத்திலும் துல்யமிறே. ஆகையிறே "ஆஜ்ஞா தே ஸநிமித்தநித்யவிதி4ய: ஸ்வர்க்க3ாதி3-காம்யத்3விதி4: ஸோநுஜ்ஞா ஶட2சித்தஶாஸ்த்ரவஶகோபாயோபி3 சாரஸ்ருதி:" (ஸ்ரீர.ஸ்த.2-21)

என்று ப4ட்டர் அருளிச்செய்தார்.

v. இப்படி, வித்4யுத்3தே3ஶஸ்ருதப2லதாத்பர்யே ஸத்யேவ அர்த்தா2ந்தரத்தில் முக்2யதாத்பர்யமுண்டு என்கையாலே, ஶ்ருதப2லத்தில் அர்த்த2ப3ாத4ம் இல்லையாகையாலே அப்ராமாண்யப்ரஸங்க3மில்லை.

vi. இப்படி, அத்யந்தபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநாதி4காரகப்ரபத்தியிலே முக்யதாத்பர்யம் இருந்தாலும், ப4க்தியும் மோக்ஷஸாத4நமாகையாலே, ப4க்திஶாஸ்த்ரத்தில் அநாஶ்வாஸப்ரஸங்க3முமில்லை.

vii. "ந்யாஸம்... அதிரிக்தம்" (தை.உ.) என்றுப்போலே, ந்யாஸத்திலும் காட்டில் ஒன்று அதிரிக்தம் என்று சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரம் இல்லாமையாலே, ப்ரபத்திஶாஸ்த்ரத்திலும் அநாஶ்வாஸப்ரஸங்க3மில்லை

viii. ப்ரபத்திக்கு நிரதிஶய-உத்கர்ஷப்ரதிபாத3கப்ரமாணங்களுக்கு யதா2கத2ஞ்சித் கண்ணழிவு சொல்ல நினைக்கில், மோக்ஷத்திலும் இப்படிசொல்ல ப்ரஸங்கி3க்கும்; ஆகையாலே ப2லந்யாயம் இங்கும் துல்யம்.

IX. ஆகையாலே "அந்யவிஶ்வாஸஸித்3த்4யர்த்த2ம் அந்யோபாயவிதி4ம் வத3ந்। ஸர்வஶாஸ்த்ரேஷு அவிஶ்வாஸம் ஆத4த்தே முக2பே4த3த:" (ர.ஸாரே?) என்றதும் அலக்3நகம் என்று கருத்து. இப்படி வஸ்துஸ்தி2தியை த3ர்ஶிப்பித்து, அத்தை ஹேதூகரித்துக்கொண்டு, ப்ரக்ருதமூலத்தை ஸங்க3மிப்பிக்கிறுர், (ஆகையாலே இவ்வுபாஸநத்தை) இத்யாதி3.

பரஸ்ய ஹிம்ஸா = பரஹிம்ஸா என்று

(1) ஶ்வாலம்ப4ம் விவக்ஷிதமானுல், அது, உபாஸநாங்க3யஜ்ஞத்தில் உண்டாகையாலே, தந்நிவர்த்தநார்த்த2த்வோக்திவைக4ட்யம் ப்ரஸங்கி3க்கும்;

(2) ஶத்ருவத4ம் விவக்ஷிதமானுல், அதுக்கு காம்யகர்மவிதி4நிவர்த்யத்வோக்திவைக4ட்யம் ப்ரஸங்கி3க்கும் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (பரஹிம்ஸா)ஶப்3த3விவக்ஷிதத்தையருளிச்செய்கிறுர் (பரஹிம்ஸை என்றது) இத்யாதி3நா. (மேலான ஹிம்ஸை) என்றது - உபரிதேஶஸ்த2ஹிம்ஸை என்றபடி. உபரிதே3ஶஸ்த2விஷயத்திலே (பர)ஶப்3த3ப்ரயோக3த்தை த3ர்ஶிப்பிக்கிறுர் (பரதே3வதை) இத்யாதி3நா. உத்க்ருஷ்டதே3வதாவிஷயத்வஸம்ப4ாவநை (பரதே3வதா)ஶப்2த3த்துக்குக் கூடுமாகையாலே. அருளிச்செய்கிறுர் (பரக3தி) என்று. 'உச்சைர்க3தி'ஶப்3த3ார்த்த2ப்ரத்யபி4ஜ்ஞா-ஸ்வாரஸ்யத்தாலே, ஊர்த்4வக3திப்ரதீதிக்கு ஶைக்4ர்யமுண்டு என்று கருத்து. இத3ம் உபலக்ஷணம் :- "வ்ருத்திம் ஸந்தோநுபூ4யே மாம் அநுரூபாம் இஹாத்மந: । பரத்ர சாநுமோத3ந்தே பரமேண விபஶ்சிதா" என்கிறவிடத்திலே 'இஹ'ஶப்3த3ார்த்த2ப்ரதிகோடிதயா 'பரத்ர' என்று உபரிதே3ஶமான பரமபத3த்தில் ப்ரயோக3மும் விவக்ஷிதம் என்று கண்டுகொள்வது. தத2ாபி, ஶ்வாலம்ப4நம், இஹத்ய(ஹிம்ஸை)யல்லது, உபரிதே3ஶஸ்த2(ஹிம்ஸை)யன்றே? ப்ரத்யுத, "தத்ர த்வா தே3வஸ்ஸவிதா த3த3ாது" (தை.அஷ்.3-6-7-14) என்று ஸுக2மே என்னும் ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறுர் (அதாவது இத்யாதி3). [பூர்வவிஹிதஹிம்ஸை போலே](வா.130) என்று உத்தரவாக்யாநுகு3ண்யேந, (பரஹிம்ஸை)யாவது பரவிஹிதஹிம்ஸை என்றும் (பர)ஶப்3த3ம் "பூர்வம்ப்ரதி பரம் கார்யம் அஸித்3த4ம்" என்கிறவிடத்திற்போலே உத்தரகாலாவச்சி2ந்நபே3ாத4ஜநகஶாஸ்த்ரவிஹிதரூப-உபரிதே3ஶஸ்த2த்தைச் சொல்லுகிறது. வக்ஷ்யமாண (வா.130) க்3ரந்த2ாந்தரஸ்த2-ஆசார்யஸூக்த்யைகார்த்2யாநுரோதே4ந ஶ்யேநவிதி4யே. காம்யகர்மநிஷ்ட2-உத்தரகாலீநத்வப்ரதியோகி3-யாகிறது. அதில், ஶ்யேநவிதி4க்கும், காம்யகர்மவிதி4க்கும், வ்யத்யயேந பாட2க்ரமம் இருந்தாலும், ஶ்யேநவித்4யதீ4நஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸமே காம்யகர்மவிதி4நிரூபிதநியோஜ்யதாவச்சே2த3கமாகையாலே, அர்த்த2த:, ஶ்யேநவிதி4க்கு பூர்வம் ப்ரமிதிஜநகத்வமும், காம்யகர்மவிதி4க்கு தது3த்தரம் ப்ரமிதிஜநகத்வமும் ஸித்3த4ம். {"பாட2க்ரமாத் அர்த்த2க்ரமோ ப3லீயாந்"} என்றிறே ந்யாயவித் வார்த்தை.

ஆகையாலே இவ்வுபாஸநத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக. [பரஹிம்ஸை] என்றது – மேலான ஹிம்ஸை என்றபடி; பரதே3வதை, பரக3தி என்கிற– விடங்களில் – மேலான தே3வதை, மேலான க3தி என்றர்த்த2மாகிறுப்போலே. அதாவது – ஶ்யேநவிதி4க்கு மேலாக விதி4க்கப்பட்ட பஶ்வாலம்ப4நாதி3களைச் சொன்னபடி. அத்தை ஹிம்ஸை என்னலாமோ என்னில் விஹிதஹிம்ஸையென்னக் கடவதிறே. "அக்3நீஷோமீயம் பஶுமாலபே4த" என்கிற விடத்தில் 'ஆலம்ப4'ஶப்3த3ம், "ஆலம்ப4: ஸ்பர்ஶஹிம்ஸயோ:" என்கையாலே ஹிம்ஸாவாசியிறே. இத்தால், காம்யகர்மத்தைச்சொன்னபடி. [பூர்வவிஹித– ஹிம்ஸை]யென்று ஶ்யேநவிதி4யைச் சொல்லுகையாலும், தது3பரிவிஹிதமான காம்யமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். அன்றிக்கே, விஹிதமேயாகிலும், ப4க3வச்சே2ஷத்வஜ்ஞாந–

இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர், (ஶ்யேநவிதி4க்கு மேலாக) இத்யாதி3. "ஹிம்ஸாத்வா– ப்4ராவஶப்3த3ாத்" என்கிற 'அஶுத்3த4ம்' இதி சேந்ந; ஶப்3த3ாத் என்கிற ஸூத்ரவிஷயபா4ஷ்யத்தை உட்கொண்டு ஶங்கை (அத்தை) இத்யாதி3. (ஹிம்ஸா)கர்மபூ4தசேதநனுக்கு (உத்தரகாலத்திலே ப4லவத3நிஷ்டாநுப3ந்தி4 து3:கே2ாத்3தே3ஶ்யகவ்யாபாரமே (ஹிம்ஸா)ஶப்3த3முக்2யார்த்த2மாகை– யாலே,. ஆலப்4யமாநமான பஶுவுக்கு, உத்தரகாலத்திலே யஜமாநதுல்யஸ்வர்க்க3ஸுக2ம் ஶாஸ்த்ரஸித்3த4மாகையாலே, பஶ்வாலம்ப4த்திலே (ஹிம்ஸா)ஶப்3த3த்துக்கு முக்2யத்வம் இல்லா– விட்டாலும், மரணோத்3தே3ஶ்யக- வ்யாபாரமாத்ரத்தாலே லக்ஷணயா ப்ரயோக3ம் த்3ருஷ்டமாகையாலே {ஶக்யஸம்ப3ந்தே4 லக்ஷணா - என்று 'லக்ஷணா'ஶப்3த3நிருக்தி}, இங்கும் அப்படி லாக்ஷணிக– ப்ரயோக3ம் உபபந்நம் என்னும் அபி4ப்ராயத்தாலே பரிஹாரம் (விஹிதஹிம்ஸை) இத்யாதி3. "அக்3நீஷோமீயஹிம்ஸா நிஜவிதி4-விஹிதா கிம் நிஷித்3த4ா? 'ந ஹிம்ஸ்யாத் பூ4தாநி' இத்யேதயா உக்த்யா 'பஶு'பத3விஷய'ச2ாக3' ஏவ ந்யரூபி" என்கிற தத்வஸாரப்ரயோக3ம் இங்கே அபி4ப்ரேதம். இது அக்3நீஷோமீயஹிம்ஸா, யாகீ3யஹிம்ஸா இத்யாதி3ப்ரயோக3ங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.

வேத3த்திலும் ஹிம்ஸாவ்யபதே3ஶம் உண்டு என்கிறுர் (அக்3நீஷோமீயம்) இத்யாதி3நா. ('ஆலம்ப4'ஶப்3த3ம்) என்றது ஆலம்ப4த்துக்கு வாசகமான 'ஆங்'பூர்வக'லப4'த4ாது என்றபடி. ஆலம்ப4ம் = ஹிம்ஸை என்கைக்கு ப்ரமாணம் (ஆலம்ப4ஸ்ஸ்பர்ஶஹிம்ஸயோ:) இத்யாதி3. கேவலபஶ்வாலம்ப4த்துக்கு உபாஸநவிதி4நிவர்த்யத்வத்தால், ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே, தத3ங்க3க– காம்யகர்மம், இங்கு (பரஹிம்ஸா)ஶப்3த3விவக்ஷிதம் என்கிறுர் (இத்தால் காம்ய) இத்யாதி3. [அத்தை ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸத்துக்கு] (வா. 131) இதி உத்தரவாக்யாநுஸாரேண ஶ்யேநவிதி4பரமான 'பூர்வவிஹிதஹிம்ஸா'ஶப்3த3விவக்ஷிதஶ்யேநவிதி4க3தபூர்வத்வப்ரதியோகி–உத்தரத்வலிங்க3த்தாலும், 'பரஹிம்ஸா'ஶப்3த3த்துக்கு காம்யகர்மபரத்வம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (பூர்வவிஹித) இத்யாதி3. 'உம்'மை உபாஸநவிதி4நிவர்த்யத்வஸமுச்சயபரம். {(ஶ்யேநவிதி4யைச் சொல்லுகையாலும்) என்கிறவிடத்திலுள்ள (உம்) என்னும் பத3ம்}. (பூர்வவிஹிதஹிம்ஸை) என்றுப்போலே பரவிஹிதஹிம்ஸை என்று ஏகரூபமாக நிர்தே3ஶியாதே (பரஹிம்ஸை) என்று நிர்தே3ஶித்த இது உத்தரகாலவிஹிதத்வவிவக்ஷயா அன்று; பின்னை, ப்ரக்ருஷ்டஹிம்ஸாரூப– ப்ரஸித்3த4ார்த்த2விவக்ஷயாவாக உசிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே ப்ரகாராந்தரேண வ்யாக்2யாநம் (அன்றிக்கே) இத்யாதி3. "யஜ்ஞேந தா3நேந" இத்யாதி3யை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (ப4க3வச்சே2ஷத்வ) இத்யாதி3. (அநந்யப்ரயோஜநனுய்) என்றது ஸ்வர்க்க3ாதி3ப்ரயோஜநாபி4ஸந்தி4– ரஹிதனுய் என்றபடி. (பஶ்வாலம்ப4ந) இத்யாதி3 :– ப்3ரஹ்மவித்3யாங்க3யாக3ாதி3கர்மத்தைப்பற்ற

பூர்வகமாக அநந்யப்ரயோஜநனுய்க்கொண்டு, அக்3நீந்த்3ராதி3தே3வதாந்தர்யாமிஸமாராத4ந–மாகவே பண்ணும் பஶ்வாலம்ப4நாதி3யுக்தயாக3ாதி3கர்மத்தைப்பற்ற, ஸ்வதந்த்ரனுய்க் கொண்டு, ஸ்வர்க்க3ாதி3ப2லஸாத4நமாக அக்3நீந்த்3ராதி3தே3வதாமாத்ரங்களை உத்3தே3ஶித்துப்பண்ணும் பஶ்வாலம்ப4நாதி3யுக்தகாம்யகர்மம் விஶேஷஜ்ஞர்க்கு பரஹிம்ஸாப்ராயமென்னலாம்படி

என்றபடி. (ப4க3வச்சே2ஷத்வஜ்ஞாந) இத்யாதி3 விஶேஷணவிபரீதவிஶேஷணங்கள் (ஸ்வதந்த்ரனும்) இத்யாதி3. (அக்3நீந்த்3ராதி3தே3வதாமாத்ரங்களை) என்கிற (மாத்ர)ஶப்3த3ம் (அந்தர்யாமி) வ்யாவர்த்தகம். இத்தால் ப்3ரஹ்மவித்3யாங்க3கர்மங்களிலே ஶரீரபூ4த-அக்3நீந்த்ராதி3தே3வதாப்ரீதியும், அங்க3ாபூர்வஸ்த2ாநீயமாக விவக்ஷிதம் என்று ஸூசகம். (விஶேஷஜ்ஞர்க்கு என்றது உபாஸநாதி4காரபூ4தப4க3வச்சே2ஷத்வாதி3ஜ்ஞாநவான்களுக்கு என்றபடி. உத3ர்க்கத்தில் ப2லவத3நிஷ்டாநுப3ந்தி4யாய், இப்போது து3:கோ2த்3தே3ஶ்யகது3:க2ாநுகூலமான வ்யாபாரம் (ஹிம்ஸா)ஶப்3த3முக்2யார்த்த2மாகையாலே முமுக்ஷுக்களுக்கு காம்யகர்மம், இந்த தே3ஹம் போனபின்பு "ஏதே வை நிரயாஸ்தாத ஸ்தா2நஸ்ய பரமாத்மந:" என்று சொல்லுகிறபடியே நரகதுல்ய–ஸ்வர்க்க3ஸாத4நமாகையாலும், அந்யதே3வதாப்ரீணநரூபமாகையாலே இப்போது து3:க2ஜநகமாகை–யாலும், ஹிம்ஸாதுல்யமாகையாலே, (பரஹிம்ஸா)ஶப்3த3பே3ாத்4யமாகிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பரஹிம்ஸாப்ராயம்) இத்யாதி3.

(1) பூர்வயோஜனையில் அங்க3ாங்கி3ப4ாவம் {லாக்ஷணிகப்ரயோக3த்துக்கு நிமித்தமான} ஶக்ய–ஸம்ப3ந்த4ம்,

(2) இந்த யோஜனையில் ஸாத்3ருஶ்யம் {தாத்3ருஶப்ரயோக3நிமித்தமான} ஶக்யஸம்ப3ந்த4ம் என்று கண்டு கொள்வது. (ஹிம்ஸாப்ராயம்) என்றது ஹிம்ஸாஸத்3ருஶம் என்றபடி. "ப்ராயோ வயோ ம்ருத்யுதுல்யப3ாஹுல்யாநஶநேஷு நா" என்னக்கடவதிறே. ஶக்யஸம்ப3ந்த4பூ4தஸாத்3ருஶ்யத்தை த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் (அத்யந்தநிக்ருஷ்ட) இத்யாதி3நா. (அத்யந்தநிக்ருஷ்ட)த்வம் பூர்வோக்தரீத்யா அத்யந்தாநுபாதே3யத்வம்.

(1) ஹிம்ஸாமாத்ரத்திலே அநுபாதே3யத்வமும்,

(2) பரத்வவிஶேஷிதஹிம்ஸையிலே {மஹத்த்வவிஶேஷிதபாதகத்திற்போலே} அத்யந்தாநு–பாதே3யத்வமும் உண்டிறே. (இவ்வாகாரத்தையிட்டு) என்றது இது ஶக்யஸம்ப3ந்த4மாக என்றபடி.

I. ஸாத்3ருஶ்யம் ஸம்ப3ந்த4த்வேந விவக்ஷிதமானால் லக்ஷணையாகிறது,

II. ஸாத்3ருஶ்யத்வேந ஶக்யஸம்ப3ந்த4மானால் கௌ3ணியாகிறது. அதில், ஸாத்3ருஶ்யம், ஸம்ப3ந்த4த்வேநவே ஶக்யஸம்ப3ந்த4மாக விவக்ஷிதமாகையாலே, லக்ஷணாபேக்ஷயா கௌ3ணி ஜக4ந்யையாயிருக்க, லக்ஷணாயுக்தயோஜனையை முன்னே அருளிச்செய்து, தது3பமர்த்தே3ந, கௌ3ணியுக்தயோஜனையை உத்தரத்ர அருளிசெய்கிறது அநுசிதம் என்னும் ஶங்கை நிரஸ்தை. கௌ3ணியானாலும் (1) (பர)ஶப்3த3முக்2யார்த்த2ாநுக்3ரஹத்தாலும், (2) விரூபநிர்த்தே3ஶ–ஸாப2ல்யத்தாலும், பூர்வயோஜநாபேக்ஷயா இந்த யோஜனை கு3ணாதி4கையிறே என்று கண்டு கொள்வது. வஸ்துதஸ்து :- (ஹிம்ஸா)ஶப்3த3ம் க4டாதி3(1) ஶப்3த3ம்போலே நியதப்ரவ்ருத்தி–நிமித்திகமன்று. கிந்து (1) து3:க2ாநிஷ்டக4டிதப்ரவ்ருத்திநிமித்திகமாகையாலும், (2) து3:க2ாநிஷ்டங்கள் தத்தத3தி4காரிபே4தே3ந பி4ந்நபி4ந்நங்களாகையாலும், (3) முமுக்ஷுவுக்கு ரக்ஷணமாயிருப்பது பு3பு4க்ஷுவுக்கு ஹிம்ஸையாய், பு3பு4க்ஷுவுக்கு ரக்ஷணமாயிருப்பது முமுக்ஷுவுக்கு ஹிம்ஸையாய், இப்படி அநியதவிஷயமாகையாலும், இப்படி விஶேஷஜ்ஞாபேக்ஷயா காம்யகர்மம் உத3ர்க்கத்தில் ப2லவத3நிஷ்ட2ாநுப3ந்தி4யாய், இப்போது து3:க2ஜநகமுமாயிருக்கையாலே (ஹிம்ஸா) ஶப்3த3முக்2யார்த்த2மாகிறதாகையாலே, லக்ஷணாதி3ப்ரஸங்க3மேயில்லையென்று நிர்வாஹாந்தரா–

அத்யந்தநிக்ருஷ்டமாயிருக்கையாலே, இவ்வாகாரத்தையிட்டு அதுதன்னை பரஹிம்ஸையென்று

பி$_4$ப்ராயேண த்$_3$ருஷ்டாந்தோபாத$_3$ாநம் பண்ணுகிறுர் (ஶாஸ்த்ரவிஹிதமுமுமாய்) இத்யாதி$_3$நா.

த$_3$ார்ஷ்டாந்திகம் (இதுவும்) இத்யாதி$_3$. அதாவது, காம்யகர்மமும் அதி$_4$காரிவிஶேஷத்தைப்பற்ற (ஹிம்ஸா)ஶப்$_3$த$_3$முக்$_1$யார்த்த$_2$மாகையாலே பரஹிம்ஸையென்னலாம் என்றபடி. ஸம்ப்ரதிபத்த்யர்த்த$_2$ம்

129. உபாயாந்தரங்கள் பாதகங்கள் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறுர் (அத$_2$) இத்யாதி$_3$யாலே. (சொல்லிற்றிறே) என்று ப$_4$ாரதகத$_2$ாப்ரஸித்$_3$தி$_4$. ப$_4$ாரதத்தில், த$_4$ர்மதே$_3$வதையான யமன், தன்னுடைய புத்ரன் க்ருஷ்ணன் அண்டையிலேயிருக்கச்செய்தேயும், அவனை நஞ்சம் என்கிற விஶ்வாஸமின்றிக்கே, அடுத்தடுத்து யாக$_3$ம் பண்ணுகிறபடியைக் கண்டு அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கவேணும் என்று தான் ஒரு சண்ட$_3$ாளவேஷத்தோடே அந்த யாக$_3$மத்$_4$யத்திலே அத்யந்தம் பசியோடே விடாய்தோற்ற வந்து, த$_4$ர்மபுத்ரனை இத்தனை சோறுவேணும் என்று கேட்க, அப்போது ப்$_3$ராஹ்மணர் பு$_4$ஜிப்பதுக்கு முன்னே அவனுக்கு இடப்போகாமையாலும், இடாவிடில், அவன்பிழையான் என்று தோற்றுகையாலும், 'யாக$_3$த்தில் ப்ரவர்த்திக்க பாதகமாய்த் தலைக்கட்டிற்றே? என்செய்வோம்' என்று அவன் நடுங்க, அப்போது சரமஶ்லோகார்த்த$_2$த்தை "அத$_2$ பாதக" இத்யாதி$_3$யால் உபதே$_3$ஶித்ததிறே. "அத$_2$ பாதகபீ$_4$தஸ்த்வம் ஸர்வப$_4$ாவேந ப$_4$ாரத ! விமுக்தாந்யஸமாரம்பே$_4$ா நாராயணபரோ ப$_4$வ" என்று இந்த ஶ்லோகம் சரமஶ்லோகபூர்வார்த்த$_4$விவரணம். (அத$_2$) என்றது யதி$_3$ என்றபடி. (பாதகபீ$_4$த:) என்றது ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$ங்களான உபாயாந்தரங்களில் ப$_4$யமுடையவனைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் அதி$_4$காரிஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது. கேட்பதற்குமுன் அஞ்சுமவனும், பின் அஞ்சாதவமவனுமிறே இஶ்ஶ்லோகார்த்த$_2$ஶ்ரவணத்துக்கதி$_4$காரி. யதி$_3$ என்று அவனுடைய தெ$_3$ளர்லப்$_4$யம் சொல்லுகிறது. (ஸர்வப$_4$ாவேந) என்கிறவிது, (பாதகபீ$_4$த:) என்கிறவிடத்திலும், (விமுக்தாந்யஸமாரம்ப$_4$:) என்கிறவிடத்திலும் (நாராயணபர:) என்கிறவிடத்திலும் அந்வயிக்கிறது.

I. ஸர்வப$_4$ாவேந பாதகபீ$_4$தனுகையாவது, து$_3$ர்ஜ்ஞேயத்வ-ஜ்ஞாநத்தாலும், து$_3$ரநுஷ்டே$_2$யத்வஜ்ஞாநத்தாலும், ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$த்வஜ்ஞாநத்தாலும் உபாயாந்தரங்களிலே ப$_4$யத்தையுடையனுகை. (பாதக)ஶப்$_3$த$_3$ம் உபாயாந்தரத்தைக் காட்டுமோ என்னில்;

(1) இஶ்ஶ்லோகார்த்த$_2$ஶ்ரவணுதி$_4$காரியாக ஸம்போ$_3$தி$_4$தனுன த$_4$ர்மபுத்ரன், குடிப்பிறப்பாலும், ஸ்வப்ரக்ருதியாலும் த$_4$ர்மஶீலனுயிருக்கையாலும்,

(2) யாக$_3$மே ப்ரஸக்தமாயிருக்கையாலும்,

(3) ப்$_3$ரஹ்மஹத்த்யாதி$_3$பாதகங்கள் அப்ரஸக்தங்களாகையாலும்,

(4) (விமுக்தாந்யஸமாரம்ப$_4$:) என்று ப$_4$க$_3$வத$_3$ந்யங்கள் எல்லாவற்றிலும் விடச்சொல்லுகையாலும்,

(5) "ஸர்வத$_4$ர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்கிற ஶ்லோகவிவரணத்தில் த$_4$ர்மங்களையே த்யாஜ்யங்களாகச் சொல்லுகையாலும்,

(6) "ஶரீரே ச க$_3$தெள சாபி வர்த்ததே மே மஹத்$_3$ப$_4$யம்" என்று அளவுடையார்க்கு ஸாத$_4$நாந்தரங்கள் ப$_4$யஜநகங்களாகக் காண்கையாலும், இங்கும் ப$_4$யமூலமான (பாதக)ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் ஸாத$_4$நாந்தரங்களாகக் கடவது.

II. "ஸர்வப$_4$ாவேந விமுக்தாந்வயஸமாரம்ப$_4$:" என்றது,

(அந்ய)ஶப்$_3$த$_3$ம் ப$_4$க$_3$வத$_3$ந்யபரமாய், (ஸமாரம்ப$_4$)ஶப்$_3$த$_3$ம் ஸர்வாரம்ப$_4$ங்களைச் சொல்லுகிறதாய், ஆக இரண்டாலும் "ஸர்வத$_4$ர்மாந்" என்கிறவிடத்திலே ஸப$_3$ஹுவசநமான 'த$_4$ர்ம' ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$த்தைச்சொல்லுகிறதாய், மேலும் 'முச்ல்'த$_4$ாது, 'த்யஜ'த$_4$ாத்வர்த்த$_2$த்தைச் சொல்லுகிறதாய், (ஸர்வப$_4$ாவேந) என்கிறது 'ஸர்வ'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$த்தைச்சொல்லுகிறதாய், நித்யத்வநைமித்திகத்வங்களாகிற ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பாதகாதி$_3$களை விடுமாப்போலே, ருசிவாஸனைகளோடும், லஜ்ஜையோடும் கூட மறுவலிடாதபடி விடப்பட்ட ஸித்$_3$தோ$_4$பாயவ்யதிரிக்தங்களான கர்மஜ்ஞாநப$_4$க்தியோக$_3$ாதி$_3$பே$_4$த$_3$த்தாலே பலவகைப்பட்ட த$_4$ர்மாரம்ப$_4$ங்களையுடையனுய என்றபடி.

ம்ட்கைக்காக. இந்த 'ஹிம்ஸா'ஶப்$_3$த$_3$ம் அபி$_4$சாரகர்மவாசகமென்னவொண்ணுது, தந்நிவர்த்தகம் ஸ்வர்க்க$_3$ாதி$_3$ஸாத$_4$நவிதி$_4$யேயாகையாலும் ஏதத்$_3$விதி$_4$யல்லாமையாலும். ஆனாலும் து$_3$:க$_2$ஸாத$_4$ந-மன்றியே ஸுக$_2$ஸாத$_4$நமான இவற்றை பரஹிம்ஸையென்னலாமோ என்னவேண்டா, "ஸர்வது$_3$:க$_2$மயம் க$_3$தே" என்று ப்ராக்ருதபே$_4$ாக$_3$மடங்க உள்ளபடி நிரூபித்தால் து$_3$:க$_2$ப்ராயமாகையாலே, தத்ஸாத$_4$நமடங்க ஹிம்ஸையாமென்றே முமுக்ஷுக்களுக்குத் தோற்றுகையால், ப$_4$க$_3$வத்பாரதந்த்ர்யத்தின் மிடத்தையுருக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யப்$_4$ரமகாரணமான ஸ்வர்க்க$_3$ாதி$_3$ஸாத$_4$நப்ரவ்ருத்தியை, ஸ்வரூபஜ்ஞர் பரஹிம்ஸையென்றே-யிறே நினைத்திருப்பது. (129)

அருளிச்செய்தாராகவுமாம். ஶாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய் ப$_4$க$_3$வதே$_3$கவிஷயமுமாயிருக்கிற ப்ராபகாந்தரத்தை, ஜ்ஞாநிகளுக்கபாயமென்றவோபாதி, இதுவுமதி$_4$காரிவிஶேஷத்தையிட்டுச் சொல்லலாமிறே. "அத$_2$ பாதகபீ$_4$தஸ்த்வம்" என்று - உபாயாந்தரத்தை பாதகமாகச் சொல்லிற்றிறே த$_4$ர்மதே$_3$வதையும். பு$_3$பு$_4$க்ஷுவுக்குகுபாதே$_3$யமான புண்யந்தானே முமுக்ஷுவுக்கு

த்$_1$ருஷ்டாந்தாந்தரம் (அத$_2$) இத்யாதி$_3$. அடுத்து அடுத்து ராஜஸூயாதி$_3$களைப் பண்ணுமவனுக்கு, வேறு பாதகம் இல்லாமையாலே "க$_1$தௌசாபி வர்த்ததே மே மஹத்$_1$ப$_4$யம்" என்கிறபடியே ப$_4$யஜநக-மாக உபாயாந்தரமே அத்யந்தபாரதந்த்ர்யலக்ஷணஸ்வரூபஹாநிரூப-அநிஷ்டாவஹத்வேந (பாப) ஶப்$_3$த$_3$முக்$_2$யார்த்த$_2$மாகிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (உபாயாந்தரத்தை) இத்யாதி$_3$நா. ஆப்தவக்த்ருகத்வஸூசநார்த்த$_2$ம் (த$_4$ர்மதே$_3$வதையும்) இதி. ஸ்பஷ்டத்$_3$ருஷ்டாந்தாந்தரம் (பு$_3$பு$_4$க்ஷுவுக்கு) இத்யாதி$_3$. (பு$_3$பு$_4$க்ஷு) = ஸ்வர்க்க$_3$ாதி$_3$ப$_2$லேச்சு$_2$. (முமுக்ஷு) = மோக்ஷேச்சு. (1) 'அநிஷ்டப$_2$லதயா உப$_4$யோரபி 'பாப'ஶப்$_3$த$_3$ாபி$_4$தே$_4$யத்வம்' என்கிற ப$_4$ாஷ்யத்தையும், (2) 'அநிஷ்ட-ப$_2$லதயா இதி ப்ரவ்ருத்திநிமித்தஸூசநம் அலௌகிகத்வே ஸதி அநிஷ்டப$_2$லாஸாதாரணகாரணத்வம் பாபத்வம் இதி ப$_4$ாவ:' என்கிற ஶ்ருதப்ரகாஶிகையையும் உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (முமுக்ஷுவுக்கு 'பாப'ஶப்தவாச்யமாகாநின்றதிறே) என்று. பூர்வபூர்வத்தைப்பற்ற உத்தரோத்தரம் மூலம் என்று தோற்றுகைக்காக (1) ஸ்வப்ரப$_3$ந்த$_4$ஸ்த$_2$ (2) ஆர்ஷப்ரப$_3$ந்த$_4$ஸ்த$_2$ (3) ஶ்ருதிஸ்த$_2$-

---

III. "ஸர்வப$_4$ாவேந நாராயணபர:" என்றது, 'ஸர்வம் வாக்யம் ஸாவத$_4$ாரணம்' என்கிற ந்யாயத்தாலே, (ஸர்வப$_4$ாவேந நாராயண)மாத்ர(பர:) என்றும், (நாராயண)ஶப்$_3$த$_3$ம் 'மாம்' என்கிற ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$த்தைச் சொல்லுகிறதாய், 'மாத்ர'ஶப்$_3$த$_3$ம் 'ஏக'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$த்தைச்சொல்லு-கிறதாய். (பர)ஶப்$_3$த$_3$ம் 'வ்ரஜ'த$_4$ாத்வர்த்த$_2$மான அத்$_4$யவஸாயத்தைச் சொல்லுகிறதாய், (ஸர்வ-ப$_4$ாவேந) என்கிற ஶப்$_3$த$_3$ம் "ஸர்வார்த்த$_2$மநா யஶ்ஶரணம் ஶரண்யம்" என்றும், "மாதா பிதா ப்$_4$ராதா நிவாஸஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத்$_3$க$_3$திர்நாராயண:" என்றும், "வாஸுதே$_3$வஸ்ஸர்வம்" என்றும் "எல்லாம் கண்ணன்" என்றும் ஸ்வீகாரத்தினுடைய ஸர்வப்ரகாரங்களையும் சொல்லுகிறதாய், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாராயணைகபரனுக என்றபடி. (ப$_4$வ) என்றது 'வ்ரஜ' என்கிற பத$_3$த்தில் வித்$_4$யர்த்த$_2$ம். வாராய் த$_4$ர்மபுத்ரனே! நீ, து$_3$ர்ஜ்ஞேயங்களாயும், து$_3$ஶ்ஶகங்களாயும், ஸ்வரூப-விருத்$_3$த$_4$ங்களாயும் இருக்கிற ஸாத$_4$நாந்தரங்களில் ப$_4$யத்தையுடையனுகில், நித்யத்வநைமித்-திகத்வாதி$_3$ஸர்வாகாரத்தாலும் ருசிவாஸனைகளோடு, லஜ்ஜையோடும் கூட மறுவலிடாதபடி விடப்பட்ட ப$_4$க$_3$வத்$_3$வ்யதிரிக்தகர்மயோக$_3$ாதி$_3$ஸமஸ்தஸாத$_4$நாந்தரங்களையுடையனுய், ப்ராப்யத்வப்ராபகத்வாதி$_3$ஸர்வாகாரத்தாலும் எம்பெருமானையே அத்$_4$யவஸித்திரு என்று ஶ்லோகதாத்பர்யம். இஶ்ஶ்லோகம் மஹாப$_4$ாரதத்தில் ஶ்ரீவிஷ்ணுத$_4$ர்மத்திலே; ஶ்யேநமென்று ரூட்$_4$யா அபி$_4$சாரகர்மத்தைச் சொல்லுகிறது. (129)

[பரஹிம்ஸை] என்றதுக்கு முந்தின யோஜனை, ஶ்யேநவிதி$_4$க்கு பரமான, அதாவது (மேல் காம்யகர்மத்தைச்சொல்லுகிறது) என்றபடி. இரண்டாம் யோஜனை, (விஶேஷஜ்ஞர்க்கு பரஹிம்ஸாப்ராயம்) என்று விஶேஷஜ்ஞர அபி$_4$ப்ராயத்தாலே என்றபடி. (129)

130. இப்படி விதே4யமான இத்தை மீண்டும் நிஷேதி4க்கிறதென் என்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல், [இதுதான்] இத்யாதி3யால்.

130. இதுதான் பூர்வவிஹிதஹிம்ஸைபோலே விதி4நிஷேத4ங்களிரண்டுக்கும் குறையில்லை.

'பாப'ஶப்33வாச்யமாகாநின்றதிறே. ஆக, எல்லாவற்றாலும் – இவ்விடத்தில் காம்யகர்மத்தையே சொல்லுகிறது. இப்படிதான் யோஜிக்கிறது உபாஸநவிதி4க்கு நிவர்த்யம் காம்யகர்மமாக இவர்தாமே பரந்தரஹஸ்யத்திலே அருளிச்செய்கையாலே. (129)

130. ஆனாலிப்படி விதி4த்தத்தைப் பின்னை நிஷேதி4க்கிறதென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார், [இதுதான்] என்றுதுடங்கி. [இதுதான்] என்கிறது – கீழ்ச்சொன்ன உபாஸநத்தை. [பூர்வ-

ப்ரப3ந்த4ங்களை உதா3ஹரித்தது. காம்யகர்மத்திலே (பரஹிம்ஸா)ஶப்33த்தினுடைய வ்ருத்த்யுபபாத3ந-நிக3மநம் (ஆக) இத்யாதி3. (எல்லாவற்றாலும்) என்றது (1) லக்ஷணா (2) கௌ3ணீ (3) முக்2ய - வ்ருத்திகளாலே என்றபடி. ப்ரத2மயோஜனையிலே (வா.130) [பூர்வவிஹிதஹிம்ஸா]ஶப்33தி3த-ஶ்யேநவிதி4க3தபூர்வத்வப்ரதியோகி3-உத்தரத்வலிங்க3த்தாலே (பரஹிம்ஸா)ஶப்33ம் காம்யகர்ம-பரமானாலும், (1) கௌ3ணீ (2) முக்2ய வ்ருத்தியோஜனைகளிலே தாத்3ருஶவ்ருத்திகளாலே (பரஹிம்ஸா) ஶப்33த்துக்கு காம்யகர்மபோ34நஸாமர்த்2யம் இருந்தாலும் இங்கு விஶிஷ்ய தத்தாத்பர்யக்3ராஹகம் ஆவஶ்யகம். 'தாத்பர்யாநுபபத்தி: லக்ஷணாபீ3ஜம்; அபி44யா: ப்ரகரணாதி3நியாம்யத்வம்' என்றிறே ப்ரஸித்3தி4 என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படித்தான் யோஜிக்கிறது) இத்யாதி3. காம்யகர்மத்துக்கு விஶிஷ்ய ஸமாநகர்த்ருகப்ரப3ந்த4ந்தரத்திலே கண்டோ2க்தமாந-உபாஸந-விதி4நிவர்த்த்யத்வம் இங்கு சொல்லுகையாலே அதுவே தாத்பர்யக்3ராஹகம் என்று கருத்து. (129)

130. உத்தரக்3ரந்த24வதாரிகை (ஆனால்) இத்யாதி3. [இதுதான்] என்கிற 'ஏதத்'ஶப்32ம், ப்ரத4நத்வாத் உபாஸநபராமர்ஶி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் [இதுதான்] இத்யாதி3. பூர்வப்ரக்ருதத்வம் [பரஹிம்ஸா]ஶப்33த காம்யவிதி4க்கும் இருந்தாலும் ப்ராத4ந்யம் உபாஸந-விதி4க்கு விஶேஷம் என்று கருத்து. [இதுதான்] என்கிறது இதுக்குத்தான் என்றபடி. [ஹிம்ஸை போலே] என்றது ஹிம்ஸைக்குப்போலே என்றபடி. (ஶ்யேந) இத்யாதி3 :- அபி4சரந் = வைரிவத4-காமனானவன். ஶ்யேநேந = ஶ்யேநநாமகயாக3த்தாலே. யஜேத = ஸ்வேஷ்டத்தை ஸாதி4த்துக் கொள்ளக்கடவன் என்று ஶ்ருதிக்கு அர்த்த2ம். காம்யகர்மவித்4யபேக்ஷிதஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸ-ப்ரயோஜகதயா, காம்யவிதி4க்கு முன்னே அபி4சாரவிதி4க்கு ஸ்வார்த்த2விஷயகப்ரமிதிஜநகத்வம் அர்த்த2-க்ரம-ந்யாய-ஸித்3த4ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரத2மத்திலே விதி4க்கப்பட்ட) இத்யாதி3நா. அபி4சார: ப்ரயோஜநம் அஸ்ய ஆபி4சாரம். "தத3ஸ்ய", "ப்ரயோஜநம்" என்கிற ஸூத்ரத்தாலே ப்ரயோஜநார்த்த2த்திலே 'அண்'ப்ரத்யயம். {"தத3ஸ்ய" இத்யேதத், "ஸமயம் தத3ஸ்ய ப்ராப்தம்" இத்யதோநுவர்த்ததே. ஸூத்ரம் து "ப்ரயோஜநம்" இத்யேவ.} இது ஶ்ருதிஸ்த2மான பூ2வார்த்த2கஶத்ராதே3ஶஸித்3த4ர்த்த2ம். "அயுக்த: ப்ராக்ருதஸ்ஸ்தப்34ம் ஶடோ2 நைக்ருதிகோலஸ:| விஷாதீ3 தீ3ர்க்க4ஸூத்ரீ ச கர்த்தா தாமஸ உச்யதே' (கீ3.18-26) என்கிறவிடத்திலே

130. காரீரியாவது "ஶுஷ்யத்ருஸ்ய {?ஶுஷ்யத்ஸஸ்ய}ஸஞ்ஜீவநகாம: காரீர்யா யஜேத" என்று வர்ஷார்த்த2மாக விதி4க்கப்பட்ட காம்யகர்மங்கள். (130)

பரஹிம்ஸாநிவர்த்தகத்வேந விஹிதமான இதுதான், நாஸ்திகரான தம:ப்ரசுரரைப் பற்ற விதி4க்கப்பட்டு ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸமுடைய ரஜ:ப்ரசுரரான ஆஸ்திகரைப்பற்ற நிஷேதி4க்கப்படுகிற பூர்வவிஹிதஹிம்ஸை-யாகிற அபி4சாரகர்மம்போலே, அந்யஶேஷத்வமற்ற ஆத்மாக்களைப்பற்ற "நிதி4த்4யாஸிதவ்ய:" என்று விதி4க்கப்பட்டு, பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநம் பிறந்த பரமஸாத்விகரைப்பற்ற "பரித்யஜ்ய" என்று இந்த உபாஸநம் நிஷேதி4க்கவும் படத்தட்டில்லை. (130)

விஹிதஹிம்ஸை]யாவது – "ஶ்யேநேநாபி4சரந் யஜேத" என்று ப்ரத2மத்திலே விதி4க்கப்பட்ட அபி4சாரகர்மம், அது தம:ப்ரசுரராய் நாஸ்திகராயிருப்பாரைப்பற்ற விதி4க்கப்பட்டு, ஆஸ்திகராய் காரீர்யாதி3காம்யகர்மங்களிலே இழிகைக்கு யோக்3யரான ரஜ:ப்ரசுரரைப்பற்ற நிஷேதி4க்கப் படுகிறுப்போலே, இவ்வுபாஸநமும் ஸ்வாதந்த்ர்யாந்யஶேஷத்வநிவ்ருத்திபூர்வகமாக ப4க3வச்-சே2ஷத்வத்திலே ஊன்றுவிக்கைக்கு யோக்3யரான ஸத்த்வப்ரசுரரைப்பற்ற விதி4க்கப்பட்டு,

---

'தீ3ர்க்க4ஶஶ்ரீ, அபிசாராதி3 கர்ம குர்வந் பரேஷு தீ3ர்க்க4காலவர்த்யநர்த்த2பர்யாலோசநஶீல: ஏவம்பூ4தோ ய: கர்த்தா ஸ தாமஸ:' என்கிற பா4ஷ்யத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (தம:ப்ரசுரராய்) இத்யாதி3. ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸஶூந்யர்க்கு ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸோத்பாத3நத்திலே முக்2யதாத்பர்யம் என்னுமபி4ப்ராயத்திலே அருளிச்செய்கிறுர் (நாஸ்திகராய்) இத்யாதி3. 'மாதாபித்ருஸஹஸ்ரேப்4யோபி வத்ஸலதரதயா ஆத்மோஜ்ஜீவநே ப்ரவ்ருத்தா வேதா3:' என்கையாலே இது லப்3த3ம்.

(ஆஸ்திகராய்) இத்யாதி3. அபி4சாரவிதி4யாலே லப்3த4மான ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸஶாலிகளாய் என்றபடி. (காரீரி)யாவது "வ்ருஷ்டிகாம: காரீர்யா யஜேத" என்று வ்ருஷ்ட்யர்த்த2மாக விதி4க்கப்பட்ட காரீரிநாமக-இஷ்டி. (1) இது ஐஹிகப2லஸாத4நமாகையாலே, நியதாமுஷ்மிகஸ்வர்க்க3ஸாத4ந-விஶ்வஜிதாதி3ஸங்க்3ரஹார்த்த2ம் (ஆதி3)ஶப்3த3ம். (2) காரீரியும், அபி4சாரவிதி4போலே ஐஹிகப2ல-மாகையாலே ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸப்ரயோஜகஶ்யேநயாக3த்தோடு ஏகராஶியாக எடுக்க யோக்3யமானுலும் ராஜஸகர்த்ருத்வாபாத3கத்வஸாம்யத்தாலே ராஶ்யந்தர்பா4வவிவக்ஷை என்று கண்டுகொள்வது. "ராகீ3 கர்மப2லப்ரேப்ஸு: லுப்3தோ4 ஹிம்ஸாத்மகோऽஶுசி: । ஹர்ஷஶோகாந்வித: கர்த்தா ராஜஸ: பரிகீர்த்தித:" (கீ3.18-27) என்கிறவிடத்திலே 'கர்மப2லப்ரேப்ஸு: = கர்மப2லார்த்தீ2' என்கிற பா4ஷ்யத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (ரஜ:ப்ரசுரரை) இதி.

(1) "கோ3ஹவதோ4 யாஜ்யஸம்யாஜ்யம்" இத்யுபக்ரம்ய, "ஹிம்ஸ்ரௌஷத4ஸ்த்யுபஜீவோऽபி4சாரோ மூலகர்ம ச ... நாஸ்திக்யம் சோபபாதகம்" (மநுஸ்ம்ருதி 11-59) என்கிற மநுஸ்ம்ருதியையும், (2) "அந்ருதவசநம்" இத்யுபக்ரம்ய, "த்ருணகு3ல்மவல்லீலதௌஷதீ4நாம் ஹிம்ஸயா ஜீவநம் அபி4சாரோ மூலகர்மஸு ச ப்ரவ்ருத்தி:" என்று சொல்லிக்கொண்டுபோந்து, "இத்யுபபாதகாநி" என்கிற ப்3ருஹத்3விஷ்ணுஸ்ம்ருதியையும் உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (நிஷேதி4க்கப்படுகிறுப் போலே) இதி. "முக்தஸங்கோ3ऽநஹம்வாதீ3 த்4ருத்யுத்ஸாஹஸமந்வித: । ஸித்3த்4யஸித்3த்4யோர்-நிர்விகார: கர்த்தா ஸாத்விக உச்யதே" (கீ3.18-26) என்கிறவிடத்திலே 'முக்தஸங்க3: = ப2லஸங்க3ரஹித:, அநஹம்வாதீ3 = கர்த்ருத்வாபி4மாநரஹித:' என்கிற பா4ஷ்யத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (ஸ்வாதந்த்ர்யாந்யஶேஷத்வநிவ்ருத்திபூர்வகமாக) இத்யாதி3. வக்ஷ்யமாண-பரமஸத்வநிஷ்ட2வ்யதிரிக்தாதி4காரித்ரயத்திலும் ப்ரத்யேகம் கு3ணத்ரயாந்வயம் நியதமாகையாலே, அதி4காரிவிபா4க3ம் அநுபபந்நம் என்கிற ஶங்காபரிஹாரார்த்த2ம் ஸர்வத்ர (ப்ரசுர)பத3ம் என்று கண்டுகொள்வது. (பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநம் பிறந்து) என்றது அத்3ருஷ்டத்3வாரகஸாத4நப்ரவ்ருத்த்ய-நர்ஹத்வாத்4யவஸாயம் பிறந்து என்றபடி. (ப4க3வதே3கோபாயத்வத்திலே) என்றது ஸ்வீகாராத்3ய-

131. நிஷேத்$_4$யங்களான இவற்றை ஏதுக்காக விதி$_4$த்ததென்ன அருளிச்செய்கிறார்மேல், [அந்தை] இத்யாதி$_3$யால்.

131. அந்தை ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸத்துக்காக விதி$_4$த்தது; இத்தை ஸ்வரூப-விஶ்வாஸத்துக்காக விதி$_4$த்தது.

க்ரூரகர்மமமான அந்த அபி$_4$சாரகர்மத்தை, ஶாஸ்த்ரமில்லையென்றிருக்கும் நாஸ்திகனுக்கு, ஶாஸ்த்ர-விஶ்வாஸம் உண்டாகைக்காக விதி$_4$த்தது; அஹங்காரக$_3$ர்ப்ப$_4$மான இந்த ப$_4$க்த்யுபாயத்தை, அந்யஶேஷ-

---

பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநம் பிறந்து ப$_4$க$_3$வதே$_3$கோபாயத்வத்திலே ஊன்றுகைக்கு யோக்$_3$யரான பரம-ஸத்த்வநிஷ்ட$_2$ரைப்பற்ற நிஷேதி$_4$க்கப்படவும் குறையில்லை. (130)

131. இப்படி நிஷேதி$_4$க்கப்படுமவையான இவைதன்னை அடியிலேயெதுக்காக விதி$_4$த்ததென்ன

வ்ருத்தியாய், ப$_4$க$_3$வத்$_3$வ்ருத்தியான நிரபேக்ஷஸாத$_4$நத்வத்திலே என்றபடி. (பரம) இத்யாதி$_3$:- ஜந்மாந்தரஸுக்ருதத்தாலும், இஜ்ஜந்மத்தில் அநபி$_4$ஸம்ஹிதப$_2$லகர்மாநுஷ்ட$_2$ாநத்தாலும், அன்றிக்கே, கேவலப$_4$க$_3$வத்கடாக்ஷத்தாலுண்டாய், ரஜஸ்தமஸ்ஸுகள் மாத்ரயாபி கலசாதேயிருக்கிற விலக்ஷண-ஸத்வவான்களைப்பற்ற என்றபடி. "ஸர்வத$_4$ர்மாம்ஶ்ச ஸந்த்யஜ்ய", "விமுக்தாந்யஸமாரம்ப$_4$:", "த்யஜ த$_4$ர்மம் அத$_4$ர்மம் ச", "ஸர்வத$_4$ர்மாந் பரித்யஜ்ய" இத்யாதி$_3$களை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நிஷேதி$_4$க்கப்படவும்) இத்யாதி$_3$. அத்$_4$யாஹ்ருதஷஷ்ட்$_2$ப$_2$லிதம் (விதி$_4$க்கப்பட்ட) இத்யாதி$_3$கம். இப்படி அதி$_4$காரிபே$_4$தே$_3$ந விதி$_4$நிஷேத$_4$ங்களுக்கு விரோத$_4$ம் இல்லாமையாலே, விதி$_4$நிஷேத$_4$ங்கள் ஸப்ரயோஜநங்கள் என்று கருத்து. (130)

131. இப்படி விஹிதத்தினுடைய நிஷேத$_4$த்துக்கு ப்ரயோஜநம் சொன்னார்; இனி நிஷேத்$_4$யங்களான இவற்றினுடைய விதி$_4$க்கு தாத்பர்யவிஷயமுக்$_2$யப்ரயோஜநம் சொல்லுகிறார் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஶ்நரூபேண உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகை (இப்படி நிஷேதி$_4$க்கப்படுமவையான) இத்யாதி$_3$. (இவைதன்னை) என்றது, ஶ்யேந-உபாஸநங்களை என்றபடி. "ப்ரக்ஷாலநாத்$_3$தி$_4$ பங்கஸ்ய தூ$_3$ராத் அஸ்பர்ஶநம் வரம்" என்கிற இத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (எதுக்காக) இதி. மாதாபித்ருஸஹஸ்ரங்களைக் காட்டிலும் வத்ஸலதரமாகையாலே ஶாஸ்த்ரம், தத்தத$_3$தி$_4$காரிகளை விடமாட்டாத வாத்ஸல்யத்தாலே தத்தத$_3$தி$_4$காரிகளுடைய தத்தத்புருஷார்த்த$_2$ஸித்$_3$தி$_4$யையும், தந்முகே$_2$ந ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸாதி$_3$ப்ரணாட்$_3$யா பரமபுருஷார்த்த$_2$பர்யவஸாநத்தையும் அபி$_4$ஸந்தி$_4$த்து, உத்தரோத்தராதி$_4$காரத்தைப்பற்ற நிஷேத்ஸ்யமாநமான இவற்றை பூர்வபூர்வாதி$_4$காரத்தைப்பற்ற விதி$_4$த்தது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்று அருளிச்செய்கிறார் (அதாவது) இத்யாதி$_3$நா. (ஶட$_2$சித்த) இத்யாதி$_3$. இது ஸ்ரீரங்க$_3$ராஜஸ்தவத்திலே. "ஶடே$_2$ா நைக்ருதிகோऽலஸ:" என்கிறவிடத்திலே ஶட$_2$: = அபி$_4$சாரகர்மருசி: என்று ப$_4$ாஷ்யம் {கீ.18-28ன் வ்யாக்$_2$யாந-ப$_4$ாஷ்யம்}.

அதில், அபி$_4$சாரகர்மருசியையுடையவன், இரண்டுபடிப்பட்டிருப்பன் :-

I. (1) ப்ரகாராந்தரேண ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸம் பிறந்தவனாய், (2) தமோகு$_3$ணோத்$_3$ரேகத்தாலே ஶத்ருவத$_4$காமனாய், தது$_3$பாயமான ஶ்யேநயாக$_3$த்திலே இச்சை$_2$யுடையவனும்,

II. அங்ஙனன்றிக்கே (1) ஶாஸ்த்ரத்திலே அப்ராமாண்யஸம்ப$_4$ாவநாயுக்தனாய், (2) (a) தத்பரீக்ஷார்த்த$_2$-மாகவும், (b) ஶத்ருவத$_4$ார்த்த$_2$மாகவும் ஶ்யேநயாக$_3$த்திலே இச்சை$_2$யுடையவனும்.

இப்படி இரண்டுபடியிலே இங்கு "ஶாஸ்த்ரவஶாதோபாய:" (ஸ்ரீர.உ. 21) என்கிறத்தினுடைய

மென்று ப்4ரமித்த அந்யத2ாஜ்ஞாநிக்கு, ஸ்வரூபம் ப4க3வச்சே2ஷமென்று விஶ்வஸித்து ஸத்தை பெறுகைக்-காக விதி4த்தது. ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸஜநகமானஸது தத்ப்ரவர்த்தகஸ்வரூபஜ்ஞாநஜநகமாக மாட்டாதாப் போலே, ஸ்வரூபவிஶ்வாஸஜநகமானவிதுவும் தத்3யாத2ாத்ம்யவிஶ்வாஸஜநகமாக மாட்டாதென்று கருத்து. அத்தை விதி4த்து மீள நிஷேதி4க்கைக்கடி ஹிம்ஸாரூபமாய்க்கொண்டு பாபஹேதுவாகையாலே; இத்தை விதி4த்து மீள நிஷேதி4க்கைக்கடி, அஹங்காரக3ர்ப்ப4மாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபநாஶகமாகையாலே. (131)

அருளிச்செய்கிருர், [அத்தை] என்று துடங்கி. அதாவது "ஶட2சித்தஶாஸ்த்ரவஶதோऽபாயோ-ऽபி4சாரஶ்ருதி:" என்கிறபடியே அபி4சாரகர்மத்தை விதி4த்தது ஶாஸ்த்ரத்தையில்லையென்றிருக்கும் நாஸ்திகனுக்கு ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸம் பிறக்கைக்காக; உபாஸநத்தை விதி4த்தது தன்னை ஸ்வதந்த்ரனென்றும், அந்யஶேஷபூ4தனென்றும் ப்4ரமித்துப்போந்த சேதநனுக்கு அவை இரண்டும் வந்தேறி, ப4க3வச்சே2ஷத்வமே நிலைநின்ற வேஷம் என்று தன் ஸ்வரூபத்தில்

ஸமபி4வ்யாஹாரத்தாலே (II) இரண்டாம் ப்ரகாரவிஶிஷ்டன் 'ஶட'ஶப்3த3விவக்ஷிதன் என்னுமபி4-ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ஶாஸ்த்ரத்தை) இத்யாதி3. நாஸ்தி பரலோக இதி மதி: யஸ்ய, ஸ: = (நாஸ்திக:). "அஸ்தி நாஸ்தி தி3ஷ்டம்மதி:" என்கிற ஸூத்ரத்தாலே 'ட2க்'ப்ரத்யயம் வந்து (நாஸ்திக)ஶப்3த3ம் நிஷ்பந்நமாகிறது. (ஶாஸ்த்ரத்தை) இல்லைசெய்கையாவது - ஶாஸ்த்ராऽப்ரா-மாண்யபு3த்3தி4. (நாஸ்திகத்வ)மாவது - தத்3தே4துகபரலோகாப4ாவபு3த்3தி4. (ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸ) மாவது ஶாஸ்த்ரப்ராமாண்யநிஶ்சயம். யத்3வா, "குஹக-ஶட2-நாஸ்திக-ப3ால-வாதேஷு" என்கிற ஆபஸ்தம்பஸூத்ரவ்யாக்2யாநத்திலே 'ஶட2: = வக்ரசித்த:, நாஸ்திக: = ப்ரேத்யப4ாவாபலாபீ'என்று சொல்லுகையாலே இங்கும் 'ஶட2'ஶப்3த3ம் வக்ரசித்2த4வாசகம். வக்ரசித்தத்வம், ஶாஸ்த்ராऽப்ரா-மாண்யபு3த்3தி4யுக்தமநஸ்கத்வம்; நாஸ்திகத்வம், தந்மூலகபரலோகாऽப4ாவபு3த்3தி4. 'ஶட2சித்த' ஶப்3த3ம், (1) ப3ஹுவ்ரீஹியாம்போது 'ஶட2'ஶப்3த3ம் வக்ரமாத்ரபரம்; (2) தத்புருஷனும்போது, யதா2ஶ்ருதார்த்த2ம். சித்தத்துக்கு ஶாஸ்த்ரவஶதையாவது தத்3வானுக்கு (ஸதா)ஶாஸ்த்ர-வஶதையாவது விவக்ஷிதம். இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிருர் (ஶாஸ்த்ரத்தை) இத்யாதி3 என்ருகவுமாம். (1) ஆஸ்திகனுக்கு ஶத்ருவத4மும், அதில் (2) த4ார்மிகனுயிருக்குமவனுக்கு வேத3வைதி3கவிரோத4விநாஶமும், (3) அநந்யப்ரயோஜநனுக்கு ப4க3வத்3ப4ாக3வதவிரோதி4நிரஸந-மும் ஶ்யேநவிதிக்கு ப்ரயோஜநமாயிருந்தாலும், வாத்ஸல்யாதிரேகத்தாலே, ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸ-ஶூந்யர்க்கு ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸோத்பாத3நத்திலே ஶாஸ்த்ரத்துக்கு முக்2யதாத்பர்ய-மென்றுகருத்து.

(1) "ஆத்மா இதி தூபக3ச்ச2ந்தி க்3ராஹயந்தி ச" என்று உபாஸநத்திலே ஶரீரஶரீரிப4ாவம் விஷயமாகையாலும்,

(2) "ஸ்நேஹபூர்வம் அநுத்4யாநம் ப4க்தி: இத்யபி4தீ4யதே" என்று ப4க்தியிலே 'அநு'ஶப்3த3ார்த்த2மான ஶேஷத்வம் விஷயமாகையாலும்,

தாத்3ருஶ- உபாஸநவிதி4க்கு தஜ்ஜந்யமோக்ஷத்திலே தாத்பர்யம் இருக்கச்செய்தேயும், ப4க3வதத்யந்த-அபி4மத-ஸித்3தே4ாபாயஸ்வீகார-அதி4காரபூ4த-அத்யந்தபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநோத்பாத3நத்திலே முக்2யதாத்பர்யம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (உபாஸநத்தை விதி4த்தது) இத்யாதி3. தே3ஹாதிரிக்த-ஆத்மஸ்வரூபநிஶ்சயம் காம்யகர்மவிதி4க்கு முக்2யதாத்பர்யவிஷயப்ரயோஜந-மாகையாலே, இங்கு 'ஸ்வரூப'ஶப்3த3ம் தே3ஹாதிரிக்த-ஆத்மஸ்வரூபமன்று, கிந்து, ப4க3வச்-சே2ஷத்வரூபஸ்வரூபநிரூபகத4ர்மபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ப4க3வச்-சே2ஷத்வமே) இத்யாதி3. (நிலைநின்ற வேஷம்) என்றது, அநௌபாதி4கத்வாத் அவிநாஶியான

132. இவையிவனுக்கு விரோதி$_4$களென்னுமிடம் ஒத்திருந்ததேயென்ன, அதிலுமிது கொடிதென்கிறுர் மேல். (அது) இத்யாதி$_3$யால்.

132. அது தோல்புரையே போம், இது மர்மஸ்பர்ஶி.

விஶிஷ்டவேஷவிரோதி$_4$யான அந்த அபி$_4$சாரம் து$_3$:க$_2$ாநுப$_4$வஸாத$_4$நங்களான சில தே$_3$ஹங்களை

விஶ்வாஸம் பிறக்கைக்காகவென்கை. (131)

132. இப்படி ஓரோ விஶ்வாஸத்துக்காக விதி$_4$த்து நிஷேதி$_4$த்தமை ஒத்திருந்ததாகிலும், இவ்வுபாஸநத்தை விடாமல் பற்றிநின்றுர் அபி$_4$சாரகர்மம்போலே க்ரூரமன்றேயிதுவென்ன,

---

ஆகாரம் என்றபடி. மூலத்திலே [ஸ்வரூபவிஶ்வாஸத்துக்காக] என்றது, ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வவிஷயக - அநௌபாதி$_4$கத்வப்ரயுக்த-அவிநாஶித்வநிஶ்சயத்துக்காக என்றபடி என்று கருத்து. அத்ர வக்தவ்யம் ஸர்வம் பூர்வமேவ உக்தம். (131)

132. "அருந்துத$_3$ந்து மர்மஸ்ப்ருக்" என்று 'மர்மஸ்ப்ருக்'ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே 'அருந்துத$_3$'ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு அர்த்த$_2$நிர்தே$_1$ஶம் பண்ணுகையாலே,

(1) 'மர்மஸ்ப்ருக்' { ?'அருந்துத$_3$' } ஶப்$_3$த$_3$ம், து$_3$:க$_2$ாதிஶயஜநகவாசியாய்,

(2) தத்பர்யாய'மர்மஸ்ப்ருக்'ஶப்$_3$த$_3$மும், தத்$_3$வதே$_3$வ து$_3$:க$_2$ாதிஶயஜநகவாசியாகிறது என்னுமபி$_4$-ப்ராயத்தாலே உத்தரக்$_1$ரந்த$_2$ாவதாரிகை (இப்படி ஓரோ) இத்யாதி$_3$. அபி$_4$சாராதி$_3$கள், ப$_2$லவிஶேஷ-மடியாகவிறே அநர்த்த$_2$ஹேதுக்களாய்த்து. இங்கு ப$_2$லம் மோக்ஷமாகையாலே, அம்முக$_2$த்தால் அநர்த்த$_2$ப்ரஸங்க$_1$மில்லை என்கிற ஸாரோக்தஶங்காநுவாத$_3$ம் (இவ்வுபாஸநத்தை விடாமல் பற்றி நின்றுல், அபி$_4$சாரகர்மம்போலே க்ரூரமன்றேயிது என்ன) என்றது. அதுக்கு பரிஹாரம் (அதிலும்) இத்யாதி$_3$. (க்ரூரம்) = ப$_3$லவத$_3$நிஷ்டாநுப$_3$ந்தி$_4$. இது, (மர்மஸ்பர்ஶி)ஶப்$_3$த$_3$ாபி$_4$ப்ரேதம். (தோல்புரை) = த்வக$_3$ாவரணங்களில் ஓராந்தரம். "ம்ரியதே அஸ்மிந் இதி மர்ம" என்று யாதொரு ப்ரதே$_3$ஶத்திலே ஸ்பர்ஶித்தமாத்ரத்தால் ஶரீரிக்கு மரணம் உண்டாம், தாத்$_3$ருஶாந்த:ப்ரதே$_3$ஶம் மர்மம். கண்டகம் (தோல்புரையேபோ)மது. க்ஷாரம் (மர்மஸ்பர்ஶி)யாவது. இவற்றுல் ஸ்வல்ப-து$_3$:க$_2$மஹாது$_3$:க$_2$ஜநகங்களைச் சொல்கிறது.

(1) க்வசித்து, ஆபாதஸம்ப$_3$ந்தி$_4$த்வ-அந்தஸ்ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$த்வவிவக்ஷையாலே விஶிஷ்ட-நிஷ்க்ருஷ்ட-வேஷவிஷயங்களான கர்ம-ப்ரபத்திகளை (தோல்புரையேபோமது) என்றும், (மர்மஸ்பர்ஶி) என்றும் வ்யவஹரிப்பதும் உண்டு.

(2) இவ்விடத்திலே, ஸ்வல்பது$_3$:க$_2$ஜநகத்வ-மஹாது$_3$:க$_2$ஜநகத்வங்களே ஸ்வாரஸ்யஸித்$_3$த$_4$ங்கள்

---

132. (விஶிஷ்டவேஷவிரோதி$_4$யாய்) என்றது, வர்ணாஶ்ரமாதி$_3$விஶிஷ்டவேஷத்துக்கு, ஸ்வஸஜா-தீயபாபப்ரவர்த்தநஶக்தியாலேயும், ஸ்வவிஜாதீயஸத்கர்மப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கஶக்தியாலேயும் விரோதி$_4$யாய் என்றபடி.

I. கர்மங்களுக்கு, ஸ்வஸஜாதீயகர்மப்ரவர்த்தநஶக்தி என்றும், ஸ்வவிஜாதீயகர்மப்ரதிப$_3$ந்த$_4$க-ஶக்தி என்றும், ஸ்வப$_2$லாத$_4$ாநஶக்தி என்றும் ஶக்தித்ரயம் உண்டிறே.

II. அன்றிக்கே லோகாபவாத$_3$ாதி$_3$ஸம்பாத$_3$நத்தாலே விஶிஷ்டவேஷவிரோதி$_4$ என்றுமாம். (நிஷ்க்ருஷ்டவேஷவிரோதி$_4$யாய்) என்றது ப$_4$க$_3$வத$_3$திஶயாத$_4$ாயகத்வரூபஶேஷத்வவிரோதி$_4$-யாய் என்றபடி. (132)

---

132 (விஶிஷ்டவேஷம்) என்றது தே$_3$ஹவிஶிஷ்டவேஷம் என்றபடி. (132)

பரிக்$_3$ரஹிப்பித்து ஆத்மஸ்பர்ஶியாகாமல் தோல்புரையான தே$_3$ஹத்தளவிலே போய்விடும். நிஷ்க்ருஷ்ட-வேஷவிரோதி$_4$யான இந்த ஸ்வயத்நப்ரவ்ருத்த்யஹங்காரம் மோக்ஷத்வவேஷமான ஸ்வரூபஸ்பர்ஶியாய்க் கொண்டு தந்நாஶகமாய் ப்ராப்யாநுப$_4$வமளவாகத் துடரும் மர்மஸ்பர்ஶி. (132)

அதிலுங்காட்டில் க்ரூரமென்கிருர், [அது] என்றுதுடங்கி. பரஹிம்ஸாரூபமான அந்த அபி$_4$சார-கர்மம், தே$_3$ஹாத்மாபி$_4$மாநிசெயலாய் விஶிஷ்டவேஷவிரோதி$_4$யாய், அத்தால் வரும் ப$_2$லமும் சில து$_3$:க$_2$ாநுப$_4$வமாத்ரமாய்க்கொண்டு மேலெழப்போகையாலே [தோல்புரையேபோம்] என்கிறது; அஹங்காரக$_3$ர்ப்ப$_4$மான இந்த உபாஸநம், ஆத்மஜ்ஞாநம் பிறந்தவன்செயலாய் நிஷ்க்ருஷ்டவேஷவிரோதி$_4$யாய் ப$_4$க$_3$வதே$_3$கபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபநாஶகமாகையாலே [மர்ம-

---

என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (பரஹிம்ஸா) இத்யாதி$_3$. ஶத்ருவத$_4$ரூபமான என்றபடி. '(1) ஶ்யேநயாகே$_3$ா வா (2) தத்ப$_2$லம் வா (ஹிம்ஸா)' என்று சோத$_3$நாலக்ஷணஸூத்ரத்திலே தாந்த்ரிகர் வ்யவஹரிக்கையாலே, "ஹிம்ஸாகர்மாபி$_4$சாரஸ்ஸ்யாத்" என்கிறவிடத்திலே (1) ஹிம்ஸைவ கர்ம (2) ஹிம்ஸாயா: கர்ம என்று விக்$_3$ரஹத்$_3$வயமும் விவக்ஷிதம். அதில் (1) ப்ரத$_2$மபக்ஷாநுரோதே$_4$ந (பரஹிம்ஸாரூபமான அபி$_4$சாரகர்மம்) என்று நிர்தே$_3$ஶித்தது என்று கண்டுகொள்வது. மரணோத்$_3$தே$_3$ஶேந அநுஷ்டீ$_2$யமாந: மரணாநுகூல: வ்யாபார: (ஹிம்ஸா); ஶ்யேநஶ்ச தத$_2$ா என்கிற தாந்த்ரிகக்$_3$ரந்த$_2$ம் இங்கே அநுஸந்தே$_4$யம். மரணோத்$_3$தே$_3$ஶேந க்ருத: அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரக: தத$_3$நுகூல: வ்யாபார: (ஹிம்ஸா); ஶ்யேநஶ்ச அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரா மரணஸாத$_4$நம்; அதோ ந ஹிம்ஸா என்கிற பக்ஷத்திலே (பரஹிம்ஸாரூபமான) என்கிற (பரஹிம்ஸா)ஶப்$_3$த$_3$ம் (1) தத்காரணத்தில் லாக்ஷணிகமாதல், (2) பரஹிம்ஸாம் ரூபயதி = நிஷ்பாத$_3$யதி என்று யௌகி$_3$கமாதல் ஆகக்கடவது. "அஜ்ஞாநம் தஸ்ய மரணம்" என்கிறபடியே, அஜ்ஞனுக்கு அல்பத$_3$ண்ட$_3$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (தே$_3$ஹாத்மா) இத்யாதி$_3$. "விஷாதீ$_3$ தீ$_4$ர்க்க$_4$ஸூத்ரீ ச கர்த்தா தாமஸ உச்யதே" என்று தம:ப்ரசுரபுருஷகர்த்ருத்வஸாமர்த்$_2$யத்தாலே, தம:ப்ராகர்யகார்யவிபரீதஜ்ஞாநவத்கத்ருத்வம் ஸித்$_3$த$_4$ம் என்று கருத்து. (விஶிஷ்டவேஷவிரோதி$_4$யாய்) என்றது தே$_3$ஹவைஶிஷ்ட்யாவச்சி$_2$ந்ந-ப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$தாக-அநிஷ்டஜநகமாய் என்றபடி. அந்த அநிஷ்டத்தை விஶேஷிப்பிக்கிருர் (அத்தால் வரும்) இத்யாதி$_3$நா. (அத்தால்) = ஶ்யேநயாக$_3$த்தால். "யஸ்து இஹ வா ஏதத் அஹம் இதி, மமேத$_3$ம் இதி, பூ$_4$தத்$_3$ரோஹேண கேவலம் குடும்ப$_3$மேவ அநுதி$_3$நம் புஷ்ணுதி, ஸ: தாந் இஹ விஹாய ஸ்வயம் தத$_3$ஶுபே$_4$ந ரௌரவே நிபததி" என்கிறவித்தைக்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர் (சில து$_3$:க$_2$ாநுப$_4$வ) இத்யாதி$_3$.

(மாத்ர)ஶப்$_3$த$_3$ம் வக்ஷ்யமாணஸ்வரூபநாஶவ்யவச்சே$_2$த$_3$கம். [தோல்புரையே போம்] என்கிற இத்தால் கௌ$_3$ணஶீலப்$_3$த$_4$ஸாத்$_3$ருஶ்யம் (மேலெழப்போகையாலே) இதி. "அதி$_4$காரபே$_3$த$_4$யுக்தேஷு" இத்யாத்$_3$யுக்தப்ரகாரேண (1)ப்ரத$_4$ாநகர்த்ருத்வ (2)போ$_4$க்த்ருத்வ-அநுஸந்த$_4$ாநரூபஸூக்ஷ்மாஹங்காரா-தி$_4$காரகத்வத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர் (அஹங்காரக$_3$ர்ப்ப$_4$மான) இத்யாதி$_3$. "விது$_3$ஷோ-஽திக்ரமே த$_3$ண்ட$_3$பூ$_4$யஸ்த்வம்" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர் (ஆத்மஜ்ஞாநம்) இத்யாதி$_3$. 'ப்ரஜாபதிவாக்யோதி$_3$த-அபஹதபாப்மத்வாதி$_3$விஶிஷ்டஸ்வஸ்வரூபாநுஸந்த$_4$ாநம் பரவித்$_3$யாங்க$_3$ம்' என்னுமத்தை உட்கொண்டு (ஆத்மஜ்ஞாநம் பிறந்தவன்செயலாய்) இதி. (நிஷ்க்ருஷ்ட-வேஷவிரோதி$_4$யாய்) என்றது தே$_3$ஹவைஶிஷ்ட்யாநவச்சி$_2$ந்ந-ஆத்மப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$காநிஷ்டஜநகமாய் என்றபடி. அந்த அநிஷ்டத்தை விஶேஷிப்பிக்கிருர் (ப$_4$க$_3$வதே$_3$க) இத்யாதி$_3$நா. ஸ்வாபேக்ஷிதப்ரத$_3$-அத்யந்தாபி$_4$மதாந்யஸ்வீயோபாயப்ரவ்ருத்திகஜாதீயத்வபர்யவஸித-அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரகஸாத$_4$ந-

133. இதுதான் கர்மஸாத்4யமாகையாலே து3ஷ்கரமுமாயிருக்கும்.

133. அவ்வளவேயன்று, ஸ்வரூபவிரோதி4யான இதுதான் காயக்லேஶகரகர்மஸாத்4யமாகையாலே, எலி-யெலும்பனான இவனால் செய்து தலைக்கட்டவொண்ணாதபடி து3ஷ்கரமுமாய், முகங்கொள்ள அரிதாயிருக்கும்.

ஸ்பர்ஶி] என்கிறது. (132)

133. இவ்வளவேயன்று, இதுதான் து3ஷ்கரமுமென்கிறார், [இதுதான்] இத்யாதி3யாலே. இப்படி ஸ்வரூபவிரோதி4யாயிருக்கிற இவ்வுபாஸநந்தான் "யஜ்ஞேந தா3நேந தபஸாऽநாஶகேந ப்3ராஹ்மணா விவிதி3ஷந்தி", "அவித்3யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்3யயாம்ருதமஶ்நுதே",

---

ப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வரூப-அத்யந்தபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபாநுப்ரவிஷ்டப4க3வத3த்யந்தாபி4மதி-விரஹரூபஸ்வரூபநாஶஹேதுவாகையாலே மஹாது3:க2ஜநகம் என்றபடி.

இத்தால் இது ஶ்யேநயாக3ாதி3யிலுங்காட்டில் அத்யந்த-அநர்த்த2ஹேதுவாகையாலே 'அம்முக2த்தால் அநர்த்த2ப்ரஸங்க3மில்லை' என்னும் ஶங்கை பரிஹ்ருதை என்று கண்டுகொள்வது. (132)

133. [து3ஷ்கரமுமாய்] என்கிற மூலஸ்த2'ச'ஶப்3தா3ர்த்த2ம் பூர்வோக்தஸ்வரூபவிரோத4ாதி3-ஸமுச்சயம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே உத்தரக்3ரந்த2ாவதாரிகை (இவ்வளவேயன்று) இத்யாதி3. (இவ்வளவே) என்றது (1)ஸ்வரூபவிருத்3த4த்வ (2)அபாயத்வ (3)ப4யஜநகத்வ (4)ஶோகஜநகத்வ (5)அஹங்காரமிஶ்ரதாஹேதுகநிஷித்3த4த்வ (6)அவத்3யகரத்வ (7)ப2லவிஸத்3ருஶத்வமாத்ரம் என்றபடி. 'ஸமுச்சயே 'ச'ஶப்3த3ஸ்ஸமபி4வ்யாஹ்ருதஸ்ய கிஞ்சித் அப்ராத4ாந்யம் ப்ரதீயதே' என்கிற ஶாப்3தி3கமர்யாதை3யாலே [அஜ்ஞாநாஶக்திகளன்று] என்று கண்டோ2க்தமான அப்ரத4ாநத்வம் இங்கே 'உம்'மையாலே ஸ்மாரிதம். இத்தால் இந்த அப்ராத4ாந்யமே இதுக்கு சரமநிர்தே3ஶஹேது என்று வ்யஞ்ஜிதம் என்று கண்டுகொள்வது.

மூலத்திலே [இதுதான்] என்கிற 'இத3ம்'ஶப்3த3ம் (வா.132) [மர்மஸ்பர்ஶி] என்கிற வ்யவஹித-பூர்வவாக்யோக்தஸ்வரூபவிரோதி4த்வவிஶிஷ்ட-உபாஸநபராமர்ஶியாகையாலே 'இவற்றுக்கு ஸமுச்சித்யதோ3ஷத்வமல்லது வ்யவஸ்தி2தவிகல்பேந தோ3ஷத்வமில்லை என்று வ்யஞ்ஜிதம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி ஸ்வரூபவிரோதி4யாயிருக்கிற) இத்யாதி3. [கர்ம]ஶப்3தா3ர்த்த2த்தை அருளிச்செய்கிறார் (யஜ்ஞேந) இத்யாதி3நா. (யஜ்ஞ:) = ஜ்யோதிஷ்டோ-மாதி3:, (தா3நம்) = ஸத்பாத்ரேஷு வித்தவ்யயம், (தப:) = காயஶோஷணஹேதுநியம:, ஆஶ: = அஶநம், ஸ ஏவ ஆஶக:, தஸ்ய அப4ாவ: (அநாஶகம்) = அநஶநம் என்றபடி. இங்கே (யஜ்ஞேந) இத்யாதி3-த்ருதீயார்த்த2கரணத்வத்துக்கு த4ாத்வர்த்த2வேத3நத்திலேயோ ஸநர்த்த2(ஸந்-அர்த்த)-இச்சை2யிலேயோ அந்வயம்? என்னும் ஸம்ஶயத்துக்கு 'அஸிநா ஜிக4ாம்ஸதி', 'அஶ்வேந ஜிக3மிஷதி' என்கிறவிடத்திற்போலே "ப்ராத4ாந்யாத் ப்ரக்ருத்யர்த்த2வேத3நத்திலே அந்வயம்" என்கிற ந்யாயாநுக்3ருஹீத-அர்த்த2நிர்ணயமே நிவர்த்தகமாகையாலே தாத்3ருஶ-அர்த்த2க்3ராஹகதயா 'ஸந்'ப்ரத்யயரஹித-ப்ரமாணத்தை உபாத3ாநம் பண்ணுகிறார் (அவித்3யயா) இத்யாதி3.

இங்கே, "அவித்3யா = வித்3யேதரத்3விஹிதம் கர்ம" என்கிறபடியே, (அவித்3யயா) = அநபி4ஸம்ஹித-ப2லகர்மணா, (ம்ருத்யும்) = ஜ்ஞாநோத்பத்திவிரோதி4ப்ராசீநம் கர்ம, (தீர்த்வா) = வ்யபோஹ்ய என்றபடி. உபாத்தஶ்ருதிவிஷயஸூத்ரத்தை உபாத3ாநம் பண்ணுகிறார் (ஸர்வாபேக்ஷா) இத்யாதி3.

ஆக து$_3$ஷ்கரமுமாய், மர்மஸ்பர்ஸியுமாய், நிஷித்$_3$த$_4$முமாய், க்ஷுத்$_3$ரமுமாய், அஹங்காரமிஸ்ரமுமாய் ஸோகப$_4$யஜநகமுமாய், அபாயமுமாய், ஸ்வரூபவிரோதி$_4$யுமான ப்ராபகாந்தரங்களை, ஸ்வரூபத்துக்கு அப்ராப்தமென்றே விடவேணுமென்று கீழோடே ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம். (133)

"ஸர்வாபேக்ஷா ச, யஜ்ஞாதி$_3$ஸ்ருதேரஸ்வவத்", "கஷாயப$_4$க்தி: கர்மாணி ஜ்ஞாநம் து பரமா க$_3$தி: । கஷாயே கர்மபி$_4$: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே", "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதி$_4$பி$_4$: । நாராணும் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே ப$_4$க்தி: ப்ரஜாயதே"

இங்கே 'வித்$_3$யா' இதி விஸேஷ்யம் அத்$_4$யாஹார்யம். ப்ரஹ்மவித்$_3$யா யஜ்ஞாதி$_3$நித்யநைமித்திக-ஸர்வகர்மஸாபேக்ஷா ப$_4$வதி, குத:? (யஜ்ஞாதி$_3$ஸ்ருதே:) = (யஜ்ஞேந தா$_3$நேந) இத்யாதி$_3$ஸ்ருதே:. யதா$_2$, அஸ்வ: பரிகரப$_3$ந்த$_4$நாதி$_3$ஸாபேக்ஷ:, தத்$_3$யுக்த ஏவ க$_3$மநாய ப்ரப$_4$வதி, தத்$_3$வத் என்றபடி. உ.பாத்தஸ்ருதிஸூத்ரோக்தகரணத்வோபயோகி$_3$கிஞ்சித்காரப்ரத$_3$ர்ஸநக்ரமாணோபாத$_3$நம் (கஷாய-ப$_4$க்தி:) இத்யாதி$_3$. (கஷாய)ஸப்$_3$த$_3$: ராக$_3$ாதி$_3$வாசக:, ரஜோகு$_3$ணோபலக்ஷக:, (கர்மாணி) = (கஷாய)ஸப்$_3$தி$_3$தரஜஸ்தமோநிப$_3$ர்ஹணநிமித்தாநி, (ஜ்ஞாநம் ... பரமா க$_3$தி:) = பரமக$_3$த்யுபாய:. உப$_4$பத்ர காரணே கார்யோபசார:.

உ.பாத்தவசநத்திலே கஷாயபாககர்மங்களுக்கு கார்யகாரணப$_4$ாவம் ஸ்பு$_2$டமல்லாமையாலே, தத்ஸ்பு$_2$டத்வார்த்த$_2$ம் ப்ரமாணாந்தரோபாத$_3$ாநம் (கஷாயே) இத்யாதி$_3$. (கர்மபி$_4$: கஷாயே பக்வே தத: ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே) =ப்ரஸரதி என்றபடி. கர்மங்களுக்கு ரஜஸ்தமோநிப$_3$ர்ஹணநிமித்தத்வம், தத்$_3$தே$_4$துபூ$_4$தபாபக்ஷயத்$_3$வாரகம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே ப்ரமாணாந்தரோபாத$_3$ாநம் (ஜந்மாந்தர) இத்யாதி$_3$. (தபஸ்)ஸப்$_3$த$_3$ம், காயஸோஷணாதி$_3$நியமோபலக்ஷித-கர்மயோக$_3$பரம்; (ஜ்ஞாநம்) ஆத்மாவலோகநம்; "யமாத்$_3$யங்க$_3$ஸமுத்$_3$பூ$_4$தா ஸமாதி$_4$ஸ்ஸம்ஸ்தி$_2$தி: பரே । ப்$_3$ரஹ்மணி ஸ்ரீநிவாஸாக்$_2$யே வ்யுத்தா$_2$நபரிவர்ஜிதா" என்கிறபடியே (ஸமாதி$_4$:) விஸத$_3$த்$_4$யாநவிஸேஷ:; (ப$_4$க்தி:) ப்ரீதிரூபாபந்நஸ்ஸமாதி$_4$:; த$_3$ஸாபே$_4$த$_3$த்தாலே கார்யகாரணப$_4$ாவவ்யபதே$_3$ஸ:. 'கஷ்டம் கர்ம' என்கிற லோகப்ரஸித்$_3$தி$_4$யை உட்கொண்டு தௌ$_3$ஷ்கர்யமூலப்ரத$_3$ர்ஸநம் (காயக்லேஸ) இத்யாதி$_3$. யஜ்ஞாதி$_3$கள் ஸாத்$_4$யரூபங்களாகையாலே, இதிகர்த்தவ்யதயா அங்க$_3$ங்கள் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே

133. (தபஸாऽநாஸகேந) என்கிறவிடத்தில் தபஸா, அநாஸகேந என்று பத$_3$ச்சே$_2$த$_3$ம். (அநாஸகேந) என்றது அநஸநேந என்றபடி. (அவித்$_3$யயா) = கர்மணா, (ம்ருத்யும்) = உபாஸநவிரோதி$_4$பாபஸமூஹம். "ஸர்வாபேக்ஷா ச யஜ்ஞாதி$_3$ஸ்ருதேரஸ்வவத்" இத்யேதத் உத்தரமீமாம்ஸாயாம் த்ருதீயாத்$_4$யாயசதுர்த்த$_2$பாதே$_3$. அஸ்யார்த்த$_2$: வேதா$_3$ந்தஸாரே ப$_4$ாஷ்ய-காரை: அபி$_4$ஹித:, 'ஸர்வாபேக்ஷா ச யஜ்ஞாதிஸ்ருதேரஸ்வவத் = கர்மவத்ஸு க்$_3$ருஹஸ்தே$_2$ஷு அக்$_3$நிஹோத்ராதி$_3$ஸர்வகர்மாபேக்ஷாவித்யா; ப்$_3$ராஹ்மணா விவிதி$_3$ஷந்தி, யஜ்ஞேந தா$_3$நேந இத்யாதி$_3$ஸ்ருதே:; யதா$_2$ அஸ்வ: க$_3$மநஸாத$_4$நபூ$_4$தோऽபி ஸ்வபரிகரப$_3$ந்த$_4$ாபேக்ஷ: க$_3$மநே. 'ஊர்த்$_4$வரேதஸ்ஸு சஸ்வாஸ்ரமகர்மாபேக்ஷா' இதி. புராதநமான அரும்பத$_3$த்தில் இதுக்கர்த்த$_2$ம் 'வித்$_3$யையாகிற உபாஸநமானது (ஸர்வாபேக்ஷாச) = ஸர்வகர்மங்களையும் அங்க$_3$மாக அபேக்ஷித்திருக்கும். குத:? (யஜ்ஞாதி$_3$ஸ்ருதே:) = யஜ்ஞாதி$_3$கர்மங்களை அங்க$_3$ங்களாக ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே; (அஸ்வவத்) = ஜோடுமுதலான உபகரணங்களில்லாத குதிரை யுத்$_3$த$_4$ஸாத$_4$நமாகாதாப்போலே என்றபடி. (கஷாயம்) = பாபம். உபாயாந்தரதோ$_3$ஷப்ரகர-ணத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார் (ஆக) இத்யாதி$_3$யால். இந்த ப்ரகரணத்தில் முனபெல்லாம் உபாயாந்தரதோ$_3$ஷங்களைச் சொல்லிக்கொண்டுபோந்து, பின்பு அதுதானும் து$_3$ஸ்ஸகம் என்கையாலே "காகமாம்ஸமப்யேதச்சி$_2$ஷ்டம் ஸ்வல்பம் தத$_3$பி துர்லப$_4$ம்" என்கிற லோகந்யாயம் தோற்றுகிறது. (133)

இத்யாதி₃களிற்சொல்லுகிறபடியே காயக்லேஶகரமான கர்மாநுஷ்ட₂ாநத்தாலே ஸாதி₄க்கப்படும-தாகையாலே, அஶக்தனான இவனால் செய்து தலைக்கட்டவுமரிதாயிருக்குமென்கை. ஆக. [ப்ராபகாந்தரபரித்யாக₃த்துக்கும்] என்றுதுடங்கி இவ்வளவாக, உபாயாந்தரதோ₃ஷம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதி₃க்கப்பட்டது. (133)

(கர்மாநுஷ்ட₂ாநத்தாலே) என்றது. கர்மாநுஷ்ட₂ாநம், ப₄க₃வத்ப்ரஸாத₃-பாபக்ஷய-ரஜஸ்தமோ-நிப₃ர்ஹணப்ரணாடி₃யாலே உபாஸநஸாத₄நம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே மூலஸ்த₂[ஸாத்₄ய] ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (ஸாதி₄க்கப்படுமதாகையாலே) இதி. து₃ஷ்கரத்வம் கர்த்ருஸாகாங்க்ஷமாகையாலே ஶக்தனுக்கு தத்ர கர்த்ருத்வம் வ்யாஹதமாகையாலே, ஸாமர்த்₂யாத் அஶக்தனுக்கே கர்த்ருத்வம் ஸித்₃தி₄க்கும் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (அஶக்தனான இவனால்) என்றது. "ஈஷத்₃து₃ஸ்ஸுஷு-க்ருச்ச்₂ராக்ருச்ச்₂ரார்த்தே₂ஷு க₂ல்" (அஷ். 3-3-126) என்று 'து₃ஷ்கர'ஶப்₃த₃ம் க்ருச்ச்₂ரேண கர்த்தவ்யத்திலே வ்யுத்பாதி₃தமாகையாலே அத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (செய்து தலைக்கட்டவும் அரிதாய்) இத்யாதி₃நா. மூலஸ்த₂ஸமுச்சயார்த்த₂ம் (தலைக்கட்டவும்) என்கிற 'உம்'மை. உத்தரக்₃ரந்த₂ஸங்க₃திகத₂நார்த்த₂ம் வ்ருத்தாநுவாத₃ம் (ஆக ப்ராபகாந்தர) இத்யாதி₃. (133)

உபாயாந்தரதோ₃ஷப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.

{பக்கம் 91, அண்ணாவப்பங்கார் அரும்பத₃வுரையில் 26ம் வரியில் காணும் 'விஶிஷ்டவாசகாநாம் பத₃ாநாம்' இத்யாதி₃ந்யாயம் :- விஶிஷ்டவாசகாநாம் பத₃ாநாம் விஶேஷ்யவாசகபத₃ஸமபி₄வ்யா-ஹாரே விஶேஷணமாத்ரபரத்வம்; விஶேஷணவாசகபத₃ஸமபி₄வ்யாஹாரே து "ஸ கீசகை: மாருத-பூர்ணரந்த்₄ரை:" இத்யாத₃ாவிவ விஶேஷ்யமாத்ரபரத்வம்.

134. ஆகில், ஜ்ஞாநவிஶேஷமாய்க்கொண்டு தத்3வ்யதிரிக்தோபாயமான ப்ரபத்திக்கும் உக்ததூ3ஷணம் வருமென்று ஶங்கிக்கவேண்டா என்கிறார்மேல் [ப்ரபத்திக்கு] இத்யாதி3யால்.

134. ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை.

ப4க3வச்சரணாரவிந்த3ஶரணவரணரூபமான ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு, அபாயத்வாதி3து3ஷ்கரத்வாந்தமாக உபாயாந்தரங்களுக்குச்சொன்ன ஸ்வரூபவிரோதி4களான இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை; வரணம் ஸ்வக3தமாய் நின்று ஸ்வரூபயாத2ாத்ம்யமான பாரதந்த்ர்யவிரோதி4யாம் குற்றமே உள்ளது. (134)

134. இப்படி ப்ராபகாந்தரத்துக்கு அநேகம் குற்றங்களை ப்ரதிபாதி3த்தீர், ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு ஒரு குற்றமுந்தானில்லையோ என்ன அருளிச்செய்கிறார், [ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு] என்று துடங்கி, [இக்குற்றங்கள்] என்று ஸ்வரூபவிரோத4ம் முதலாக து3ஷ்கரத்வபர்யந்தமாகச் சொன்னவை எல்லாவற்றையும் பராமர்ஶிக்கிறது. [ஒன்றுமில்லை] என்றது - ஒரு தோ3ஷமும் இதின்பக்கலில்லை என்றபடி. [இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை] என்கையாலே - மற்றொரு குற்றமுண்டென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. அதாவது - வஸ்துத: உபாயத்வம் தனக்கின்றிக்கே இருக்கச்செய்தே, ஆபாதப்ரதீதியிலே உபாயப்ரதிபத்த்யர்ஹமாம்படியிருக்கை. (134)

134. ஸங்க3தி (இப்படி ப்ராபகாந்தரத்துக்கு) இத்யாதி3. ப4க3வத்விஷயகத்வ-ஜ்ஞாநரூபத்வ-ஸாம்யாத் ப்ரபத்திக்கும் தாத்3ருஶதோ3ஷம் ப்ரஸங்கி3க்கும் என்று பூர்வத்3ருஷ்டாந்தேந உத்த2ாநாத் ஸங்க3தி என்று மூலஸ்த2[ப்ரபத்தி]ஶப்3த3ஸூசிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் [ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு] இத்யாதி3. [இக்குற்றங்கள்] என்கிற 'ஏதத்'ஶப்3த3ம் பூர்வப்ரக்ருதபராமர்ஶி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபவிரோத4ம் முதலாக) இத்யாதி3. இக்குற்றங்கள் ஒன்றும் ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு இல்லை என்று அந்வயித்த அர்த்த2ம் (ஒரு தோ3ஷமும் இதின்பக்கல் இல்லை) இத்யாதி3. ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு ஒரு குற்றமுமில்லை என்னுதே [இக்குற்றங்கள்] என்கிற 'ஏதத்'ஶப்3த3த்தாலே 'விஶேஷநிஷேத4: ஶேஷாப்4யநுஜ்ஞாநப2லக:' என்கிற ந்யாயத்தாலே தோ3ஷாந்தரஸத்3பா4வம் அபி4ப்ரேதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இக்குற்றங்கள் ஒன்றும் இல்லை என்கையாலே) இத்யாதி3. 'ஏக'ஶப்3த3-ஏவகாராதி3களாலே, உபாயவரணரூபை-யான ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வாபா4வம் ஸித்3த4மாகையாலே ப்ரபத்தியில் உபாயதாவாத3ம் நியதாந்வயவ்யதிரேகித்வபரம் என்று ஸித்3த4மிறே. இங்கே ப்ரபத்திக்கு இக்குற்றங்கள் என்னுதே [ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு] என்று [உபாய]பத3ப்ரயோக3த்தாலே, நியதாந்வயவ்யதிரேகித்வம் அநுவதி3க்கப்படுகிறது. நியதாந்வயவ்யதிரேகித்வம்தான் உபாயத்வப்4ரமவிஷயதாபாத3கமிறே. இப்படி உபாயத்வப்4ரமவிஷயதாபாத3கமான நியதாந்வயவ்யதிரேகித்வத்தியுனுடைய அநுவாத3த்துக்கு ப்ரயோஜநம், [இக்குற்றங்கள்] என்று 'ஏதத்'ஶப்3த3வ்யஞ்ஜிததோ3ஷம், உபாயத்வப்4ரமவிஷயதா-யோக்3யத்வரூபமான நியதாந்வயவ்யதிரேகித்வரூபம் என்று ஸூசநமேயாகவேண்டுமல்லது நிரர்த்த2காநுவாத3ம் கூடாது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அதாவது வஸ்துத: உபாயத்வம்) இத்யாதி3. அதாவது:- தன்பக்கல் உபாயத்வாபா4வம் வஸ்துபூதமாயிருக்கச்செய்தே, நிருபணபா4வத3ஶையிலே தன்பக்கல் உபாயத்வப்4ரமவிஷயதாப்ரயோஜகப்ராயிகாந்வயவ்யதிரேகி-த்வ-வத்தாய் இருக்கை இதுக்கு தோ3ஷம் என்றபடி. (134)

134. (ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு) என்றது உபாயவிஷயகமான ப்ரபத்திக்கு என்றபடி. (ஸ்வரூப-விரோத4ம் முதலாக து3ஷ்கரத்வபர்யந்தமாகச் சொன்னவை எல்லாவற்றையும்) என்றது (1) ப்ராபகாந்தரபரித்யாக3த்துக்கு ப்ரத4ாநஹேதுவாகச்சொல்லப்பட்ட அத்யந்தபாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதிருக்கையாகிற தோ3ஷமும்,

(2)[ப்ராபகாந்தரம் அஜ்ஞர்க்கு உபாயம்] (வா.116) என்கிற வாக்யத்தில் சொன்ன ஸ்வயத்ந-ஸ்வபோ4க்3க3ந்த4ாஸஹமான ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி தர்ஸிக்கைக்கீடான ஜ்ஞாநம் இல்லாதார்க்கு ஸ்வாபி4மதஸ்வார்த்த2ாநுப4வகைங்கர்யரூபமோக்ஷத்துக்கு ஸாத4நமாயிருக்கையாகிற தோ3ஷமும்,

(3)[ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்]1 (வா.116) என்கிற வாக்யத்தில் சொன்ன அர்த்த2ஸ்வரூப-யாதா2த்ம்யஜ்ஞாநமுடையார்க்கு, (i) ஸ்வப்ரவ்ருத்த்யாத்மகத்வமாகிற ஸ்வஸ்வரூபத்தாலும் (ii) ஸ்வார்த்த2ாநுப4வாதி3களாகிற ஸ்வப2லத்தாலும், (iii) தபோஜ்ஞாநஸமாதி4களாகிற ஸ்வ-ஹேதுக்களாலும், (iv) இது எல்லாவற்றுக்கும் மூலபூ4தமான அஹங்காரமமகாரப்ரஸங்க3த்தாலும், (v) மற்றும் பலபடிகளாலும் அபாயமாயிருக்கையாகிற தோ3ஷமும் (4)[அபாயமாய்த்தது] (வா.118) என்கிற வாக்யத்தில்சொன்ன அத்யந்தபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபநாஶகத்வமாகிற தோ3ஷமும்,

(5) [நெறிகாட்டி] (வா.119) என்கிற வாக்யத்தில் சொன்ன ஸ்வப்ரஸங்க3மாத்ரத்தாலே திரும்பவும் ஒருக்கால் மீளாதபடி ப4க3வத்3விஷயத்துக்கு அசலாக்கவற்றாகையாகிற தோ3ஷமும்,

(6) ["வர்த்ததே மே மஹத்3ப4யம்"] (வா.120) என்கிற வாக்யத்தில் சொன்ன எத்தனையேனும் அளவுடையாரையும் ஸ்வபோ4க்3யதாத3ர்ஶநமாத்ரத்தாலே பிணம்எழுந்து கடிக்கிறதோ என்னும் அதிஶங்கையாலே நடுங்கப்பண்ணவற்றாகையாகிற தோ3ஷமும்,

(7)["மாஶுச:"] (வா.120) என்கிற வாக்யத்தில் சொன்ன எத்தனையேனும் அளவுடையாரையும் ஸ்வஶ்ரவணமாத்ரத்தால் நடுங்கப்பண்ணவற்றாகையாகிற தோ3ஷமும்,

(8) [இப்படி கொள்ளாதபோது] (வா.121) இத்யாதி3வாக்யத்திற்சொன்ன ஸ்வரூபயாதா2த்ம்ய-ஜ்ஞாநமுடையார், அவஶாத்தாக ஒருக்கால் உபாயாந்தரங்களிலே ப்ரவ்ருத்தித்தால் அதுக்கும்கூட ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணி அந்த தோ3ஷத்தைக்கழித்துக்கொள்ள வேண்டும்படியாகிற தோ3ஷமும்,

(9) [திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்] (வா.122) இத்யாதி3யிற்சொன்ன ஸ்வஸ்வரூப-விரோதி4ஸ்வயத்நமூலபூ4தமாகையாலே, அத்யந்தநிஷித்3த4மாய், அஹங்காரக3ர்ப்ப4மாய், இருக்கையாகிற தோ3ஷமும்,

(10) [ரத்நத்துக்கு] (வா.123) இத்யாதி3வாக்யத்தில் சபலஜநவஶீகரணத்3வாரா ரத்நலாப4-ஹேதுவான வராடிகையை முதலிலே ஸாத4நாந்தரங்களுக்கு த்3ருஷ்டாந்தமாகச்சொல்லி அஹங்காரக3ர்ப்ப4மாகையாலே, அநந்யப4க்திசபலஜன எம்பெருமான் மேல்விழுகைக்கு அவிஷயமான உபாயாந்தரம் அதுக்கு தா3ர்ஷ்டாந்திகமாக பாத்தம் {குறிப்பு:- இங்கே தா3ர்ஷ்-டாந்திகமாகவாத்தம் - அதாவது, ஆத்தம் = எடுப்பு என்றிருக்கக்கூடும்; திருவாய்மொழி 5ம் பத்து அடைய.அரும்பதத்தில் பாத்ரம் எனும் பொருள் காண்க} போராது என்னும் அஸ்வா-ரஸ்யத்தாலே காணவருமவர்களுக்கு ஸ்வரூபமாய், ராஜாவுக்கு உபேக்ஷணீயமான எலுமிச்சம் பழத்தை த்3ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகையாலே சொன்ன ப2லவைஸாத்3ருஶ்யரூபமான தோ3ஷமும்,

(11)[தான்த3ரித்3ரன்] (வா. 124) இத்யாதி3வாக்யத்திற்சொன்ன உபாஸகருடைய ஹேய-ப2லத்துக்கு வ்யாஜமாகையும் கூட யோக்3யமாகாமலிருக்கையாகிற தோ3ஷமும்,

(12) [அவன்] (வா.125) இத்யாதி3வாக்யத்திற்சொன்ன உபாயாந்தரங்களைச் செய்யுமளவில் யதா2வஸ்தி2தவஸ்துயாதா2த்ம்யஜ்ஞாநத்தோடே செய்யும்போது, உபாயமாக மாட்டாமையாலே அஜ்ஞாநத்தாலேயே செய்து தலைக்கட்டவேண்டும்படியிருக்கையாகிற தோ3ஷமும்,

(13) [அடைவுகெட] (வா.125) இத்யாதி3வாக்யத்தில் சொன்ன ப4க3வத்ஸ்வாபஹார-ப்ரகாஶகமாயிருக்கையாகிற தோ3ஷமும்,

(14-15)[ப4ர்த்ருபோ4க3த்தை] (வா.126) இத்யாதி3வாக்யத்தில் சொன்ன ஶேஷஶேஷ்யவத்3ய-கரத்வங்களாகிற தோ3ஷங்களும்,

(16) [வேதா3ந்தங்கள்] (வா.127) இத்யாதி3யில் சொன்ன சேதநருச்யநுகு3ணதயா விஹிதமு-மாய் ஸ்வயம் கார்யகரமாயிருக்கையுமாகிற தோ3ஷமும்,

(17) [இத்தை] (வா.129) இத்யாதி3வாக்யத்தில் சொன்னபடி விதி4த்ததும் அந்யார்த்த2மாகை-

1 3 5 . இதுக்கு அக்குற்றமற்றமையைத் தோற்றுவிக்கிருர்மேல் [ஆத்மயாத2ாத்ம்ய] இத்யாதி3யால்.

1 3 5. ஆத்மயாத2ாத்ம்யஜ்ஞாநகார்யமாகையாலே, ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமுமாய், "சிற்ற வேண்டா" என்கிறபடியே நிவ்ருத்திஸாத்4யமாகையாலே ஸுகரமுமாயிருக்கும்.

ஆத்மாவின் பாரதந்த்ர்யத்தை உணருகையாகிற ஆத்மயாத2ாத்ம்யத்தின் கார்யமான ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி-ரூபமாயிருக்கையாலே, பரதந்த்ரஸ்வரூபத்துக்குசிதமாய். "சிற்றவேண்டா" சிற்றுதல் – சிதறுதலாய், பரக்க ஆயாஸிக்கவேண்டாவென்று சொல்லுகிறபடியே, ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியாலே ஸாதி4க்கப்படும-தாகையாலே, காயக்லேஶது3ஷ்கரமின்றியே, முகங்கொள்ளும்படி ஸுகரமுமாயிருக்கும். இத்தால் பர-தந்த்ரஸ்வரூபத்துக்கநுசிதமாய் து3ஷ்கரமுமான உபாயாந்தரத்துக்குள்ள குற்றமிதுக்கில்லை யென்றதாய்த்து.

---

1 3 5 . இக்குற்றங்களிதுக்கில்லையென்னுமத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காக, இதினுடைய ஸ்வரூ-போசிதத்வஸுகரத்வங்களை அருளிச்செய்கிருர். [ஆத்மயாத2ாத்ம்ய] இத்யாதி3யாலே. இப்ப்ரபத்தி [ஆத்மயாத2ாத்ம்யஜ்ஞாநகார்யமாகை]யாவது – திருமந்த்ரத்தில் மத்4யமபத3த்தில் சொல்லுகிற படியே, ஆத்மாவினுடைய யத2ாவஸ்தி2தவேஷமான ப4க3வத3த்யந்தபாரதந்த்ர்யத்தை

---

1 3 5 . உத்தரக்3ரந்த2ம், உக்ததோ3ஷாபா4வோபபாத3கம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (இக்குற்றங்கள்) இத்யாதி3. (ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமுமாய்) இத்யாதி3க்கு விஶேஷ்யம் ப்ரக்ருதப்ரபத்தி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (இப்ப்ரபத்தி) இத்யாதி3. (யாத2ாத்ம்யம்) என்கிற-விடத்தில், (ஆத்ம)ஶப்3த3ம் ஸ்வபா4வவாசி. யத2ாவஸ்தி2த: ஆத்மா = யத2ாத்மா, யத2ாத்மைவ (யாத2ாத்ம்யம்); ஸ்வார்த்தே2 'ஷ்யஞ்'ப்ரத்யயம். இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிருர் (யத2ாவஸ்தி2த) இத்யாதி3. (வேஷ:) = ஆகார:. "அநாதி3வாஸநாதீ4நமித்2யாஜ்ஞாநநிப3ந்த4நா। ஆத்மாத்மீயபதா3ர்த்த2ஸ்தா2 யா ஸ்வாதந்த்ர்யஸ்வதா மதி: ॥ மே ந இத்யேவ ஸமீசீநபு3த்3த்4யா ஸாத்ர நிவார்யதே" என்று நமஶ்ஶப்3த3த்துக்கு ஆத்மாம்ஶே ஸ்வாதந்த்ர்யநிவர்த்தகத்வம் சொல்லிற்று. அந்த ஸ்வாதந்த்ர்யம்தான், ததே3கோபாயத்வபு3த்3த்4யதிரிக்தஸாத4நவிஷயப்ரவ்ருத்தி-யோக்3யத்வரூபம் என்னுமிடம், "ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யாவபோ3த4ஸ்து தத்3விரோத4 உதீ3ர்யதே" இத்யநுபத3மேவ உபாயாந்தரராஹித்யரூபகார்ப்பண்யஜ்ஞாநவிரோதி4த்வஸ்ய ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய-பு3த்3தெ4ள கத2நாத் "அநைஶ்வர்யாத் ஸ்வபா4வஜாத்" இதி உபாயாந்தரவிஹதே: பாரதந்த்ர்யாதீ4ந-

---

யாகிற தோ3ஷமும்,

(18) [இதுதான்] (வா.1 3 0) இத்யாதி3யில் சொன்ன ஓர் அதி4காரத்தில் நின்றும் ஓர் அதி4காரத்தில் கொண்டு போகைக்காக விதி4க்கப்பட்டதாய், உத்தமாதி4காரிகளுக்கு நிஷித்3த4மாயிருக்கையாலே வந்த ஶ்யேநஸாம்யமாகிற தோ3ஷமும்,

(19) [அது தோல்புரை] (வா.1 3 2) இத்யாதி3யிற் சொன்ன அபி4சாரத்திலும் காட்டில் அத்யந்த-க்ரூரமாய், ஸ்வரூபநாஶகமாயிருக்கையாகிற தோ3ஷமும்,

(20)[இதுதான்] (வா.1 3 3) இத்யாதி3யில் சொன்ன கர்மஸாத்4யத்வப்ரயுக்தது3ஷ்கரத்வமாகிற தோ3ஷமும், ஆக இருபது தோ3ஷங்களையும் என்றபடி.

(ஆபாதப்ரதீதியில்உபாயத்வப்ரதிபத்த்யர்ஹமாம்படியிருக்கை) என்றது, "இயம் கேவலலக்ஷ்மீ-ஶோபாயத்வப்ரத்யயாத்மிகா। ஸ்வஹேதுத்வதி4யம் ருந்தே4 கிம்புநஸ்ஸஹகாரிணும்" என்று ந்யாயஸித்3த4ாஞ்ஜநத்தில் வேதா3ந்தாசார்யர் அருளிச்செய்தபடியே ப்ரபத்திஸ்வரூபத்தை விஶே-ஷித்துப் பார்க்குமளவில் ஸ்வஸ்மிந் உபாயத்வபு3த்3தி4க்குத்தானே நிவாரகமாயிருக்கையாலே, "ஆர்த்தேஷு ஆஶுப2லா தத3ந்யவிஷயேப்யுச்சி2ந்நதே3ஹாந்தர: வஹ்ந்யாதே3ரநபேக்ஷணுத் தநுப்4ருதாம் ஸத்யாதி3வத்3வ்யாபிநீ। ஶ்ரீரங்கே3ஶ்வர யாவதா3த்மநியதத்வத்பாரதந்த்ர்யோசிதா த்வைய்யேவ த்வது3பாயதீ4ரவிஹிதஸ்வோபாயபா4வாஸ்து மே" என்று ந்யாஸதிலகத்திலும் வேதா3ந்தாசார்யார் அருளிச்செய்கையாலே ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமாய் என்றபடி. (134)

உணருகையாலே வந்ததாயிருக்கை. [ஸ்வரூபத்துக்குசிதமாகை]யாவது - அந்த பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கநுரூபமாயிருக்கை. ["சிற்றவேண்டா"] என்றது - சிற்றுதல் - சிதறுதலாய், பரக்கவேண்டாவென்கை. அதாவது - ஒரு வ்யாபாரம்பண்ணவேண்டா என்றபடி. [நிவ்ருத்தி ஸாத்4யமாகையாலே ஸுகரமுமாயிருக்கும்] என்றது - "ப4க3வத்ப்ரவ்ருத்திவிரோதி4ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி:" என்கிறபடியே - ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியாலே ஸாதி4க்கப்படுமதாகையாலே, எளிதாகச்செய்யலுமாயிருக்குமென்கை. இவை இரண்டையும்சொல்லவே,

---

த்வோக்தேஸ்ச வ்யக்தம். இத்தால் நமஸ்ஸப்3த3த்திலே ஸம்ஹிதாநிருக்த்யதீ4நமாக அத்3ருஷ்டத்3வாரகஸாத4நப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வம், ஆத்மாவுக்கு யதா2வஸ்தி2தாகாரம் என்று ஸித்3த4ம். அத்3ருஷ்டத்3வாரகஸாத4நப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வமே (ப4க3வத3த்யந்தபாரதந்த்ர்யம்). இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ப4க3வத்) இத்யாதி3.

(அத்யந்தபாரதந்த்ர்ய)மாவது, அத்3ருஷ்டத்3வாரகஸாத4நப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வம். அதாவது ஸ்வாபேக்ஷிதப்ரத3-அத்யந்த-அபி4மதாந்யஸ்வீயோபாயப்ரவ்ருத்திகஜாதீயத்வம். ஏதத்-ஜ்ஞாநம் பிறந்தால், ஏதாத்3ருஸ ஸ்வரூபக4டக-அத்யந்தாபி4மதிவிஷயமான இந்த ப்ரபத்தி உண்டாம். ப்ரபத்தியிலே (1) அத்யந்தாபி4மதத்வஜ்ஞாபநமும் (2) ஸித்3தோ4பாயாதி4காரத்வஜ்ஞாபநமும் விதி4க்ருத்யமாகையாலே விதி4வையர்த்2யப்ரஸங்க3மில்லை. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உணருகையாலே) இத்யாதி3. ஸ்வாபேக்ஷிதப்ரத3-அத்யந்தாபி4மதாந்யஸ்வீயோபாயப்ரவ்ருத்திகஜாதீயத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு தாத்3ருஸ-அத்யந்தாபி4மதமாயும், அநுபாயமாயும் இருக்கிற இந்த ப்ரபத்திதான், யோக்3யமாயும், ஸுஸத்3ருஸமாயும் இருக்கும். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அந்த பாரதந்த்ர்யமாகிற) இத்யாதி3. (அநுரூப)த்வமாவது, யோக்3யத்வே ஸதி, ப்ரக்ருஷ்டஸாத்3ருஸ்யம். மூலோபாத்தப்ரமாணத்துக்கு அர்த்த2ம் (சிற்றுதல்) இத்யாதி3. (பரக்கை)யாவது, ப3ஹுவ்யாபாரவ்யக்3ரதை. "சிந்திப்பேயமையும்" என்கிற வாக்யஸேஷஸ்வாரஸ்யத்தாலே ஸக்ருத்ஸ்ம்ருதிவ்யதிரிக்தமான காயிகவ்யாபாரநிவ்ருத்திபரத்வம் லபி4க்கிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அதாவது, ஒரு வ்யாபாரமும்) இத்யாதி3. தே3வதோத்3தே3ஸத்3ரவ்யத்யாக3ங்கள் மிலிதங்களாய்கொண்டு 'யாக3'ஸப்3த3ார்த்த2மாகிறாப்போலே,

I.(1) ப4க3வத்ப்ரவ்ருத்திவிரோதி4ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியும், (2) ப்ரார்த்த2நா பர்யவஸாயிதே3வோபாயத்வாத்4யவஸாயமும், மிலிதங்களாய்க்கொண்டு (ப்ரபத்தி)ஸப்3த3ார்த்த2மாகையாலும், II.விஸிஷ்டஸ்வரூபம் விஸேஷணாதீ4நமாகையாலும் (ப4க3வத்ப்ரவ்ருத்திவிரோதி4ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி:) என்கிற பூர்வாசார்யவசநம், "ஆயுர்க்4ருதம்"(?) இதிவத், ப்ரயோஜ்யப்ரயோஜக-

---

135. (ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமுமாய்) என்கிறவிது பாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபௌசித்யத்தையே சொல்லுகிறது என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமாகையாவது) இத்யாதி3யாலே. (கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்கள் ஒன்றும் இதுக்கில்லை என்னுமிடம் ப்ரகாஸிதமாய்த்து) என்றது, ஸ்வரூபவிருத்3த4த்வது3ஷ்கரத்வரூபங்களான ப்ரத2மசரமதோ3ஷங்கள் இரண்டாலும் வந்த ப்ரத4ாநதோ3ஷங்கள் ஆறும், புக்கிடத்தே மற்றவை புகக்கடவதாகையாலே, ஸ்வரூபௌசித்யஸுகரத்வங்களைச் சொன்னபோதே, ஸ்வரூபவிருத்3த4த்வது3ஷ்கரத்வரூபஸர்வதோ3ஷமூலபூ4ததோ3ஷத்3வயமும், அதனடியாக வந்த ப்ரத4ாநதோ3ஷஷட்கமும், அது புக்கிடத்தே புகக்கடவதுகளான மற்ற பன்னிரண்டு தோ3ஷங்களும், பூர்வோக்தபஞ்சத3ஸவித4தோ3ஷங்களில் இதில் அநந்தர்பூ4தங்களாயே தத3ந்யதமகார்யகாரணபூ4தங்களான விவேகபரிபந்தி2த்வ-ஔபாதி4கத்வ-ஸிஷ்டாபரிக்3ருஹீதத்வாதி3களுமன்றிக்கே ஒழிகையாலே, கீழ்வாசநிகங்களாகவும் வைபக்ஷிகங்களாகவும் சொன்ன தோ3ஷங்களிலொன்றுமிதுக்கில்லை என்னுமிடம் ப்ரகாஸிதமாயிற்று என்றபடி. (135)

கீழ்ச்சொன்ன தோ3ஷங்களொன்றும் இதுக்கில்லையென்னுமிடம் ஸித்3தி4த்தபடியென்? என்னில், அபாயத்வப4யஜநகத்வஶோகஜநகத்வாஹங்காரமிஶ்ரதயாநிஷித்3த4த்வாவத்3யகரத்வங்கள் ஸ்வரூபவிரோதி4த்வத்தைப்பற்றி வருகிறவையாகையாலும், ப2லவிஸத்3ருஶத்வம் இது ப2லஸாத4நமன்றிக்கே ஸித்3தோ4பாயமே ப2லஸாத4நமாய் இது தத்3வரணமாத்ரமாய் அதி4காரி-விஶேஷணமாயிருப்பதொன்றாகையாலே இதின்பக்கல் வருகைக்கு அவகாஶமில்லாமையாலும்,

---

ப4ாவபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப4க3வத்ப்ரவ்ருத்தி) இத்யாதி3. விஶிஷ்ட-ஸ்வரூபம் விஶேஷணதீ4நம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வப்ருத்திநிவ்ருத்தி-யாலே) இத்யாதி3.

பூர்வோக்தமான (1) ஸ்வரூபோசிதத்வ (2) ஸுகரத்வங்களினுடைய தோ3ஷாப4ாவோபபாத3கத்வத்தை ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஶ்நாநுவாத3பூர்வகம் விஶிஷ்ய த3ர்ஶிப்பிக்கிறார். (இவையிரண்டையும்) இத்யாரப்4ய (ப்ரகாஶிதமாய்த்து) இத்யந்தேந. (அபாயத்வ)ப்ரப்4ருதி (அவத்3யகர)த்வாந்தாநாம் த்3வந்த்3வ:. தந்மத்4யே (அஹங்காரமிஶ்ரதயா) இத்யஸ்ய "புருஷாத்3வத4விகாரஸமூஹதேநக்ருதேஷு" இதி மஹாப4ாஷ்யப்ரயோகா3நுஸாராத் நிவேஶ:; 'தத்ர ஹி ப4ாஷ்யகாரப்ரயோகா3த் 'தேந' இத்யஸ்ய த்3வந்த்3வமத்4யே நிவேஶ:' என்று ஶாப்3தி3கர் நிர்வஹிப்பது. ஆர்ஷத்வாத் 'தேந' இத்யஸ்ய த்3வந்த்3வமத்4யநிவேஶ: இதி நோக்தம். கிந்து 'ப4ாஷ்யகாரப்ரயோகா3த்' இத்யுக்தம். அத: "ஸர்வ-பஶ்சாத்3கு3ணிவிஶேஷக:' இத்யாதே3ரிவ அஸ்யாபி ப்ரயோகா3ந்தரேஷு தஜ்ஜாதீயஸ்ய ஸாது4தாநியாமகத்வம் உபபந்நம் என்று கண்டுகொள்வது.

(அபாயத்வம்.....ஸ்வரூபவிரோதி4த்வத்தைப்பற்றி வருகை)யாவது, ப4க3வத3த்யந்தாபி4மதிநாஶ-ப்ரயோஜகத்வரூபமான அபாயத்வம், தாத்3ருஶாத்யந்தாபி4மதிஸம்ஸர்க்கா3ப4ாவப்ரயோஜகத்வரூப-மான ஸ்வரூபவிரோதி4த்வாந்தர்க3தமாயிருக்கை. (ப4யஜநகத்வம்......ஸ்வரூபவிரோதி4த்வத்தைப் பற்றி வருகை)யாவது, ஸ்வரூபநாஶரூபப4ாவ்யநர்த்த2ாஶங்கநஹேதுத்வரூபமான ப4யஜநகத்வம் தாத்3ருஶாத்யந்தாபி4மதி-ஸம்ஸர்க்கா3ப4ாவப்ரயோஜகத்வரூபஸ்வரூபவிரோதி4த்வஹேதுகமாய் இருக்கை. (ஶோகஜநகத்வம்... ஸ்வரூபவிரோதி4த்வத்தைப்பற்றிவருகை)யாவது, தாத்3ருஶாத்யந்தா-பி4மதிநாஶலக்ஷண-அநர்த்த2த்தினுடைய வர்த்தமாநத்வாநுஸந்த4ாநஹேதுகது3:க2ஜநகதாரூபமான ஶோகஜநகத்வம், தாத்3ருஶாபி4மதிஸம்ஸர்க்கா3ப4ாவப்ரயோஜகதாமூலமாயிருக்கை. (அஹங்கார-மிஶ்ரதயா நிஷித்3த4த்வம் ... ஸ்வரூபவிரோதி4த்வத்தைப்பற்றி வருகை)யாவது, பூர்வோக்தாப்ரத4ாந-கர்த்ருத்வபே4ாக்த்ருத்வாநுஸந்த4ாநரூபஸூக்ஷ்மாஹங்காராதி4காரகத்வஹேதுகமான அநிஷ்ட-ஸாத4நத்வஸாமாந்யரூபநிஷித்3த4த்வம், "நிர்விஶேஷம் ந ஸாமாந்யம்" என்கிறபடியே தாத்3ருஶாத்யந்தாபி4மதிஸம்ஸர்க்கா3ப4ாவப்ரயோஜகதாரூபஸ்வவிஶேஷநியதமாயிருக்கை. (அவத்3யகரத்வம் ஸ்வரூபவிரோதி4த்வத்தைப்பற்றிவருகை)யாவது, ஸ்வரூபாநுரூபஸ்வயம்ப்ர-யோஜநஶேஷபோ4கரூபப4க்தியில் உபாயத்வாநுஸந்த4ாநத்தினுடைய ப4க்த்யாஶ்ரயப4க்திவிஷய-பூ4தசேதந-ஈஶ்வர-உப4யாவத்3யஹேதுத்வம், தாத்3ருஶ-உபாயப்ரவ்ருத்திக3தப4க3வதத்யந்தா-பி4மத்யப4ாவப்ரயோஜகத்வஹேதுகமாயிருக்கை என்றுகண்டுகொள்வது.

(ப2லவிஸத்3ருஶத்வம்) இத்யாதி3. ப2லஸாத4நத்வஸஹிதோபாய: ப2லஸத்3ருஶத்வாப4ாவ: ஸ ஏவ 'ப2லவிஸத்3ருஶத்வ'ஶப்3த3விவக்ஷித:. அது (இதின்பக்கல் வருகைக்கு அவகாஶமில்லாமையாலும்) என்று அந்வயிப்பது. (இது ப2லஸாத4நமன்றிக்கே) என்றது, ப்ரபத்தி அத்3ருஷ்டத்3வாரகமோக்ஷ-ஸாத4நமன்றிக்கே என்றபடி. பூர்வோக்த-அத்யந்தாபி4மதிஜநகத்வம்தான், அபூர்வஸ்த2ாநீய-

இவ்வாறு தோ3ஷமும் இதுக்கில்லாமை [ஸ்வரூபத்துக்குசிதம்] என்றதிலே ஸித்3த4மாமிறே; கர்மஸாத்4யதயா வரும் து3ஷ்கரத்வமில்லையென்னுமிடம், [நிவ்ருத்தி ஸாத்4யமாகையாலே ஸுகரம்] என்றதிலே ஸுஸ்பஷ்டமிறே. ஆகையால் ஸ்வரூபௌசித்யஸுகரத்வங்களாகிற இவை இரண்டும் இதுக்குண்டென்னவே, கீழ்ச்சொன்ன தோ3ஷங்களொன்றும் இதுக்கில்லை என்னுமிடம் ப்ரகாஶிதமாய்த்து. (135)

மோக்ஷார்த்த2ப்ரஸாதஜநகத்வரூபமன்று. கிந்து, நித்யமுக்தப்ரவ்ருத்திவத், ஸ்வயம்ப்ரயோஜந-ப்ரீதிவிஶேஷஹேதுத்வரூபம் என்று கண்டுகொள்வது. (ஸித்3தோ4பாயமே ப2லஸாத4நமாய்) என்றது, ஈஶ்வரனே ஸ்வப்ரஸாத3ரூப-அத்3ருஷ்டத்3வாரா ஸ்வயமேவ ப2லஸாத4நமாய் என்றபடி. (தத்3வரணமாத்ரமாய்) இத்யாதி3 :- அதாவது, அந்த உபாயப்ரார்த்த2நாரூபதயா அநுபாயமாய், உபாயாயாதீ4நப2லாந்வயிதாவச்சே2த3கரூபதயா உபாயாதி4காரிவிஶேஷணமுமாய், இருப்பதொன்றாகையாலே, ப2லஸாத4நத்வக4டிதப2லவிஸம்3ருஶத்வம் இதுக்கில்லை என்றபடி. (இதின்பக்கல் வருகைக்கு அவகாஶமில்லாமையாலும்) என்றது, அபாயத்வாத்3யபா4வத்தைப்போலே ஒரு ஹேதுவாலே ப்ரகாஶிக்கவேண்டும்படியான அபா4வத்துக்கு ப்ரதியோகி3யன்றிக்கே இருக்கையாலே, அதினுடைய ப்ரஸங்க3த்துக்கு இது அதி4கரணமல்லாமையாலும் என்றபடி. ப2லவிஸம்3ருஶஸ்வரூபதோ3ஷாபா4வப்ரகாஶநம் ஹேதூக்திஸாபேக்ஷமல்லாமையாலே, அதுக்கு ஹேது சொல்லிற்றில்லை.

இனி ஹேதூக்திஸாபேக்ஷப்ரகாஶநங்களான ஸ்வரூபவிரோதி4த்வமும், அத்தைப்பற்றிவரும் அபாயத்வாதி3பஞ்சகமும், ஆகிற ஆறு தோ3ஷங்களுடைய அபா4வம் இதுக்கு ஸ்வரூபோசிதத்வோக்தி-யாலே ப்ரகாஶிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாறு தோ3ஷமும்) இத்யாதி3. (மர்மஸ்பர்ஶி)த்வம்; அபாயத்வாSநதிரிக்தம் என்று கருத்து. “உபாயஸ்ஸுகரஸ்ஸோயம் து3ஷ்கரஶ்ச மதோ மம” என்கிற மஹாவிஶ்வாஸாதி4காரகத்வப்ரயுக்தது3ஷ்கரத்வவ்யாவர்த்தநார்த்த2ம் அருளிச்செய்கிறார் (கர்மஸாத்4யதயா) இத்யாதி3.

(1) ஸ்வரூபோசிதத்வோக்தியிலே அபாயத்வாதி3தோ3ஷாபா4வம் அஸ்பஷ்டம்;
(2) ஸ்வரூபவிரோதி4த்வரூபதோ3ஷாபா4வம் ஸ்பஷ்டம்;
(3) நிவ்ருத்திஸாத்4யதாஹேதுகஸுகரத்வோக்தியிலே கர்மஸாத்4யதாஹேதுகது3ஷ்கரத்வரூப-தோ3ஷாபா4வம் அதிஸ்பஷ்டம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸுஸ்பஷ்டமிறே) என்று அருளிச்செய்தது என்று கண்டுகொள்வது.

நிக3மநம் (ஆகையால், ஸ்வரூபௌசித்ய) இத்யாதி3. (கீழ்ச்சொன்ன தோ3ஷங்கள்) என்றது,
I. ப2லவிஸம்3ருஶத்வாதிரிக்ததோ3ஷஸப்தகம் என்றபடி.
II. யத்3வா, ப2லவிஸம்3ருஶஸ்வரூபதோ3ஷாபா4வத்திலே ஹேதூக்திஸாபேக்ஷப்ரகாஶநத்வாபா4வ-வ்யஞ்ஜகமான தத்3தே4த்வநுக்திஸஹக்ருதஸ்வரூபௌசித்யாத்3யுக்தியாலே ப2லவிஸம்3ருஶத்வமும், மற்ற தோ3ஷஸப்தகமும் இதுக்கில்லை என்னுமிடம் ப்ரகாஶிதமாய்த்து என்றபடி என்றுமாகவுமாம்.
III. அத2வா, ‘யத்ர ஸ்வரூபோசிதத்வம், தத்ர ப4க3வத்3பி4ந்நஸாத4நத்வாபா4வ:’ என்கிற வ்யாப்தி கைங்கர்யத்திலும், ஸித்3தோ4பாயத்திலும் கண்டபடியாலே, இந்த ப்ரபத்தியிலும் ஸ்வரூபோசிதத்வம் இருக்கிறபடியாலே, தத்3வ்யாபகமான ப4க3வத்3பி4ந்நஸாத4நத்வாபா4வமும் வருமாகையாலே, ப2லஸாத4நத்வக4டிதப2லவிஸம்3ருஶஸ்வரூபதோ3ஷத்திலுடைய அபா4வமும் ஸ்வரூபௌசித்யோக்தி-

136. பூர்ணவிஷயமாகையாலே பெருமைக்கீடாகப் பச்சையிட வொண்ணுது.

அத்4யவஸாயஜ்ஞாநவிஶேஷமான இதுவேயமையுமோ அவனைப்பெறுகைக்கென்ன, இவ்வளவல்லது அவனுக்கு இவனால் செய்யலாவதில்லை என்கிறுர் [பூர்ணவிஷயம்] இத்யாதி3யால். ஸ்வப்ராப்யபூ4தன் அவாப்த-ஸமஸ்தகாமனுன பரிபூர்ணவிஷயமாகையாலே, அபரிச்சி2ந்நமான அவன்பெருமைக்கீடாக அவனை த்ருப்தனுக்கும் பச்சை, அபரிபூர்ணனும் அதிக்ஷுத்3ரனுன இவனால் வருந்தியும் இடவொண்ணுது. (136)

137. ஆபி4முக்2யஸூசகமாத்ரத்திலே ஸந்தோஷம் விளையும்.

136. இப்படி உபாயம் அவனென்று அத்4யவஸித்து ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் நிவ்ருத்தனுயிருந்துவிட அமையுமோ, தத்ஸந்தோஷார்த்த2மாக இவன் சில பச்சையிட வேண்டாவோ என்ன அருளிச் செய்கிறுர், [பூர்ணவிஷயம்] என்றுதுடங்கி, அதாவது - லோகத்தில் பச்சையிடுவார் அல்லோ விஷயங்களின் தரத்துக்கீடாகவிறேயிடுவது; இங்கும் பச்சையிடப்பார்க்கில் அப்படி இட வேணுமிறே; அவன் அவாப்தஸமஸ்தகாமதயா பரிபூர்ணனுயிருக்குமவனுகையாலே, அவனுடைய வைப4வத்துக்கு அநுகு3ணமாக இவனுவொரு பச்சையிடப்போகாதென்கை. (136)

யாலேயே ப்ராகாஶிதமாகக் குறையில்லை என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே நிக3மிக்கிறுர் (ஆகையால், ஸ்வரூபௌசித்ய) இத்யாதி3யாலே என்றுகவுமாம். (135)

136. ப்ரபத்திவைலக்ஷண்யபரஸந்த3ர்ப4மத்4யத்திலே அதத்ப்ரதிபாத3நும் ப்ராஸங்கி3கம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி (பூர்ணவிஷயம்) இத்யாதி3க்3ரந்த2த்தோடே, [நிவ்ருத்திஸாத்4யமாகையாலே] இத்யாதி3பூர்வக்3ரந்த2த்துக்கு ப்ரஸங்க3ஸங்க3தியை அருளிச்செய்கிறுர் (இப்படி) இத்யாதி3யாலே. [ஆத்மயாதா2த்ம்ய] இத்யாதி3யாலே ப2லித்த அம்ஶம் (உபாயம் அவன் என்று அத்4யவஸித்து) என்றது. [நிவ்ருத்திஸாத்4யமாகையாலே] இத்யாதி3யால் ப2லித்த அம்ஶம் (ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில்) இத்யாதி3. (தத்ஸந்தோஷார்த்த2மாக) என்றது - மோக்ஷஹேதுப்ரஸாத3ார்த்த2மாக என்றபடி. (பச்சையிடவேண்டாவோ) என்றது ப்ரஸாத3ார்த்த2ப்ரவ்ருத்தியைப் பண்ணவேண்டாவோ என்றபடி. இத்தால் யதா2ாவஸ்தி2தவஸ்துநிஶ்சயமும், ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியும், கிஞ்சித்காரரூபமல்லாமை-யாலே மோக்ஷார்த்த2ப்ரஸாத3ாநுபபத்தி-உபஸ்தி2தமாக, [பூர்ணவிஷயம்] இத்யாதி3க்3ரந்த2ம் தத்பரிஹாரார்த்த2ம் வந்ததாகையாலே 'உபஸ்தி2தஸ்ய உபேக்ஷாநர்ஹத்வம் = ப்ரஸங்க3:' என்கிற ப்ரஸங்க3ஸங்க3தி ஸூசிதை என்று கருத்து. (பெருமைக்கீடாகப் பச்சையிடவொண்ணுது) என்று ப்ரதிஷேத4ஸாமர்த்2யத்தாலே, 'ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத4:' என்று பெருமைக்கீடாகபச்சையிட வேண்டுகை ப்ரஸக்தமாய், அதுதான் லோகஸித்3த4ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (லோகத்தில்) இத்யாதி3. (தரம்) என்றது கௌ3ரவம் என்றபடி. (பூர்ணவிஷயம்) என்றது பூர்ணனுனவன் ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4யானபடியாலே என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (அவன்) இத்யாதி3நா. [பூர்ண]ஶப்3த3ார்த்த2த்தை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறுர் (அவாப்த) இத்யாதி3நா. [பெருமை]ஶப்3த3ார்த்த2ம் (அவனுடைய வைப4வத்துக்கு) இதி. [ஈடாக] என்றதுக்கர்த்த2ம் (அநுகு3ணமாக) இதி. தத2ா ச

(1) தத்3வைப4வாநுரூபப்ரீதிஜநககிஞ்சித்காரம், இவனுக்கு து3ஶ்ஶகமாகையாலும்,

(2) இந்த ப்ரபந்நவிஷயத்திலே அவன், ஸ்வஹேதுகஸ்வப்ரஸாத3த்3வாரா ஸ்வயமேவ உபாயமாகை-யாலும், மோக்ஷார்த்த2ப்ரஸாத3ஜநகப்ரவ்ருத்திரூபகிஞ்சித்காரம் அநபேக்ஷிதம் என்று கருத்து. (136)

இவன் சிறிது பச்சையிடாதிருக்க அவனுக்கு ஸந்தோஷம் விளையுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறுர் மேல்; அநாதி3காலமேபிடித்து விமுக2ளுய்ப்போந்த இவனுடைய ஆபிமுக்2யத்தை ஸூசிப்பிக்குமதான வைமுக்2யத்தின் அபி4ஸந்தி4விராமமாத்ரத்திலே, விமுக2ளுய்க்கொண்டே போரக்கடவோமென்ற நினைவு குலேயப் பெற்றேரும், இனி இவன் நமக்குச் செய்யவேண்டுவதென் என்று அவன்திருவுள்ளத்திலே அநவரதாபரிமிதஸந்தோஷம் ப2லபர்யந்தமாக விளையும். (137)

1 3 8. பூர்த்தி கைவாங்காதே மேல்விழுகைக்கு ஹேதுவித்தனே.

ஆனாலும் பூர்ணவிஷயத்தை அபூர்ணன் வந்துகிட்டப்போமோவென்ன, இவனுக்கு ஜநகனான அவன்பூர்த்தி,

---

1 3 7. ஆனல், அவனுக்கு இவனளவில் ஸந்தோஷம் விளையும்படியென்? என்ன அருளிச் செய்கிறுர், [ஆபி4முக்2ய] இத்யாதி3யாலே. அதாவது – அநாதி3காலம் "யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை" ஏறிட்டுக்கொண்டு தன்பக்கல் விமுக2ளுய்ப்போந்த இவன், அந்நினைவுகுலேந்து தன்பக்கலபி4முக2ளுனமைக்கு ஸூசகமானதொரு வ்யாபாரம் பெற்றவளவிலே, இத்தனைகாலம் விமுக2ளுய்ப்போந்தவன் இன்று அபி4முக2ளுகப்பெறுவதே! என்று அவன் திருவுள்ளம் மிகவும் உகக்குமென்றபடி. (137)

1 3 8. அவன் அப்படியிருந்தாலும், அவன்பூர்த்தியானது, அகிஞ்சநரான நம்மால் அவனை உகப்பித்து அணுகப்போகாதென்று இவன் கைவாங்கும்படி பண்ணுதோ? என்ன அருளிச் செய்கிறுர், [பூர்த்தி] என்று துடங்கி. அதாவது – அவனுடைய அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம்,

---

1 3 7. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஆனல்) இத்யாதி3. அதாவது – விஷயவைப4வாநுரூபகிஞ்சித்காரம் இவனுக்கு அசக்யமானல், இவனுக்கு, உத்தமாதி4காரித்வநியாமகதத3த்யந்தாபி4மதிவிஷயத்வம் ஸித்3தி4க்கும்படி எங்ஙனே என்றபடி. (ஸந்தோஷம்) என்றது அத்யந்தாபி4மதி என்றபடி. இதுதான், அபூர்வஸ்த2ாநீயப்ரஸாத3ாத் அர்த்த2ாந்தரம் என்று முன்னே சொல்லிற்று.

(1) ஆபி4முக்2யம், வைமுக்2யபூர்வகமாயல்லது இராமையாலும்,

(2) வைமுக்2யமும் உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்த்யாதி3ரூபமாகையாலும்,

அத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (அநாதி3காலம்) இத்யாதி3நா. (யாதானும்) இத்யாதி3க்கு உபாயாந்தரத்தைப் பூண்டுகொண்டு என்றர்த்த2ம். (ஸூசகமானதொரு வ்யாபாரம்) என்றது (1) ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியும், (2) உபாயாத்4யவஸாயமும் என்றபடி. (ஸந்தோஷ)சப்3த3ார்த்த2ம் (திருவுள்ளமுகக்கும்) என்று. (137)

1 3 8. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அவன் அப்படி) இத்யாதி3. (அவன் அப்படியிருந்தாலும்) என்றது, பூர்ணனை ஈச்வரன் ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்த்யாதி3ரூபமான இவன்பக்கல் பெற்றதுகொண்டு திருவுள்ளமுகக்குமவனுய் இருந்தாலும் என்றபடி. (அவன் பூர்த்தியானது) இத்யாதி3 :– அதாவது – இவனுடைய தந்முகே2ால்லாஸோத்3தே3சேந ஆபி4முக்2யஸூசகவ்யாபாரகர்த்ருத்வத்திலே அவன் – (பூர்த்தி) ஜ்ஞாநம் ப்ரதிப3ந்த4கமாகாதோ என்றபடி. (பச்சையிடுகை)யிலேயும், (ஆபி4முக்2ய–ஸூசக)த்திலேயும், கர்த்ருவேந உபஸ்தி2தனுன சேதநன், கைவாங்குகையிலும், மேல்விழுகையிலும் கர்த்தாவாய் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அவனுடைய அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம்) இத்யாதி3. (ஆச்ரயணோந்முக2னை) என்றது ப்ரபத3நோந்முக2னை என்றபடி. (நம்மால்) என்றது,

அந்யனென்று கைவாங்காதே நம் ஐநகளுன இவன்பூர்த்தியெல்லாம் நமதன்றேவென்று களித்து மேல்விழுகைக்கு ஹேதுவித்தனே; தேங்கிப் பிற்காலிடுகைக்கு ஹேதுவன்றென்கிறார். (138)

139. "பத்ரம் புஷ்பம்", "அந்யத் பூர்ணாத்", "புரிவதுவும்புகைபூவே".

ஆஶ்ரயணோந்முக₂னுன இவன் 'நம்மால் அவனே ஒருபடியாலும் ஸந்தோஷிப்பிக்கப்போகாது' என்று தத₃ாஶ்ரயணத்தினின்றும் மீளுகையன்றிக்கே, 'நாமிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனுகவேண்டாத பரிபூர்ணனுகையாலே, நம்பக்கல் பெற்றது கொண்டு ஸந்தோஷிக்கும்' என்று அபி₄நிவேஶித்துப் பற்றுகைக்கு உடலாமித்தனே என்கை. அன்றிக்கே அவன்பூர்த்தி 'அவனே இப்படி ஸந்தோஷிக்க-வொட்டுமோ, உபேக்ஷித்துக் கைவாங்கப்பண்ணுதோ?' என்ன, [பூர்த்தி] இத்யாதி₃யாலே அருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். அதாவது - அவனுடைய பூர்த்தியானது, 'இவன் பச்சையிட்டிலன்' என்று அநாத₃ரித்து அங்கீ₃காரத்தினின்றும் கைவாங்காதே, 'ஆபி₄முக்₂யஸூசகமாத்ரத்துக்கு மேற்பட நமக்கிவன் சில செய்யவேண்டுவதுண்டோ?' என்று விரும்பிக் கைக்கொள்ளுகைக்கு உடலாமித்தனே என்கை. (138)

139. இப்படி அவன் அல்பஸந்துஷ்டனென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமுண்டோ? என்ன

(1) அகிஞ்சநனுன என்னுலும், (2) பிறராலும் என்றபடி. (ஒருபடியாலும்) என்றது, (1) ப்ரவ்ருத்தி-யாலும், (2) நிவ்ருத்தியாலும் என்றபடி. [கைவாங்காதே] என்கிற இதுக்கர்த்த₂ம் (தத₃ாஶ்ரயணத்தில் நின்றும்) இத்யாதி₃. (நாமிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனுகவேண்டாதபடி) என்றது, நாம் ஒன்றை இடாவிட்டால் அத்ருப்தனுகாதே ஒழியுமவனல்லாதபடி என்றபடி. [மேல்விழுகைக்கு] என்கிற இதுக்கர்த்த₂ம் (நம்பக்கல்) இத்யாதி₃. அஶ்ருதனுன சேதநன் (1) கைவாங்குகையிலும், (2) மேல் விழுகையிலும் கர்த்தாவாகையைப்பற்ற, (I) (வா.136) [பூர்ணவிஷயன்] என்று பூர்வவாக்யத்திலே ஶ்ருதனும், (II) (1) ஆபி₄முக்₂ய (2) ஸந்தோஷங்களுக்கு (1) விஷயத்வேநவும் (2) ஆஶ்ரயத்வேநவும், (வா.137) அநந்தரபூர்வவாக்யத்தில் ஆக்ஷிப்தனுமான ஈஶ்வரனே அவற்றில் கர்த்தாவாகை உசிதம். இப்படியாகில், (1) பூர்த்திருபகாரணத்திற்கும், (2) கைவாங்காமை , மேல்விழுகையாகிற கார்யத்துக்கும், ஸாமாநாதி₄கரண்யமும் ஸித்₃தி₄க்கும் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே யோஜநாந்தரம் அருளிச்செய்யக் கோலி, தத₃நுகு₃ணவதாரிகை (அன்றிக்கே அவன்பூர்த்தி அவனே) இத்யாதி₃. பூர்வயோஜனையிலே சேதநகர்த்ருகத்வாநுகு₃ணமாக (1) கைவாங்குகை - (2) மேல்விழுகைகளுக்கு அபாத₃ாநவிஷயங்கள் ஆஶ்ரயணக்ரியையானுப்போலே, இந்த யோஜனையிலே ஈஶ்வரகர்த்ருகத்வாநுகு₃ணமாக அவற்றுக்கு அபாத₃ாநவிஷயகாரகங்கள் அங்கீ₃காரக்ரியையாகை உசிதம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே, தத₃த்₄யாஹாரேண வ்யாக்₂யாநம் (அங்கீ₃காரத்தில்நின்றும்) இத்யாதி₃. [மேல்விழுகைக்கு] இத்யாதி₃க்கு அர்த்த₂ம் (ஆபி₄முக்₂ய) இத்யாதி₃. (138)

139. [ஆபி₄முக்₂யஸூசகமாத்ரத்திலே] இத்யாதி₃மூலத்திலே அல்பஸந்துஷ்டத்வம் ப₂லிதமாகையாலே தத₃பி₄ப்ராயேண ப்ரமாணோபாத₃ாநம் உத்தரக்₃ரந்த₂ம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி அவன் அல்பஸந்துஷ்டன்) இத்யாதி₃.

(1) "ப்ரார்த்த₂நாமாத்ரஸந்துஷ்டோ ஜந்தோர்யச்ச₂தி வாஞ்சி₂தம்" என்கிற இதிலே ப்ரார்த்த₂நாமாத்ர-

இப்படி அல்பஸந்துஷ்டனுமிதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறர், ["பத்ரம் புஷ்பம்"] இத்யாதி$_3$யால். "பத்ரம் புஷ்பம் ப$_2$லம் தோயம் யோ மே ப$_4$க்த்யா ப்ரயச்ச$_2$தி । தத$_3$ஹம் ப$_4$க்த்யுபஹ்ருதம் அஶ்நாமி ப்ரயதாத்மந:" என்று ப$_4$க்திபாரவஶ்யத்தாலே இவன் அடைவுகெடக் கொடுக்குமாப்போலே, நானும் ஸ்நேஹபாரவஶ்யத்தாலே

அருளிச்செய்கிறர்மேல், ["பத்ரம் புஷ்பம்"] என்று துடங்கி. "பத்ரம் புஷ்பம் ப$_2$லம் தோயம் யோ மே ப$_4$க்த்யா ப்ரயச்ச$_2$தி । தத$_3$ஹம் ப$_4$க்த்யுபஹ்ருதம் அஶ்நாமி ப்ரயதாத்மந:" என்று 'பத்ரத்தையாகவுமாம், புஷ்பத்தையாகவுமாம், ப$_2$லத்தையாகவுமாம், ஜலத்தையாகவுமாம், யாவனொருவன் எனக்கு ப$_4$க்தியாலே தருகிறன், அநந்யப்ரயோஜநதையாகிற ஶுத்$_3$தி$_4$யோடே கூடின மநஸ்ஸையுடையனுன அவனுடைய அப்படிப்பட்ட ப$_4$க்தியோடே தரப்பட்ட அத்தை, அவாப்தஸமஸ்தகாமனுயிருக்கிற நான், அவன் ப்ரேமத்தாலே கலங்கித் தருமாப்போலே,

ஹேதுகஸந்தோஷத்துக்கு பரார்த்த$_2$ப்ரீதிரூபத்வம் தோற்றுகையாலும், (2) ஸர்வஜ்ஞேऽபி ஹி விஶ்வேஶோ யாச்நாபி$_4$க்ஷார்த்த$_2$நாதி$_3$பி$_4$: । தத்ததி$_3$ஷ்டப்ரதி$_3$த்ஸாத்மா ப்ரீதிரேவ விவர்த்த$_4$தே" இத்யாதி$_3$யைக்கொண்டு அதுக்கு அந்யார்த்த$_2$த்வம் நிர்ணயிக்கவேண்டுகையாலும், அது இவ்விடத்துக்கு ஸ்பு$_2$டப்ரமாணமாக மாட்டாது என்று மூலாபி$_4$ப்ராயம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறர் (ப்ரமாணம் உண்டோவென்ன) என்று. மூலோபாத்தப்ரமாணப்ரதீகத்தினுடைய அவயவ்யுபாத$_3$ாநபூர்வகம் தத$_3$ர்த்த$_2$ம் (பத்ரம் புஷ்பம் ப$_2$லம்) இத்யாதி$_3$. பத்ராதி$_3$களுடைய ஸமுச்சயம் விவக்ஷிதமானல், ப்ரத்யேகம் த்$_3$விதீயாவிப$_4$க்த்யவக$_3$தநைரபேக்ஷ்யபா$_3$த$_4$ம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும். "தத$_3$ஹம்" என்கிற ஏகவசநாந்த'தத்'ஶப்$_3$த$_3$மும் விரோதி$_4$க்கும். ப$_3$ஹுத்$_3$ரவ்யஸாபேக்ஷத்வே ப்ரதிபிபாத$_3$யிஷிதஸ்வரூபத்வகாஷ்டை$_2$யும் ஸித்$_3$தி$_4$யாது; ஆகையால் விகல்பமே விவக்ஷிதம். அதில் ரத்நாதி$_3$விலக்ஷணத்$_3$ரவ்யத்தை எடாதே, ஸுலப$_4$பத்ராதி$_3$களை எடுத்த இத்தால் ஜாதிதோ த்$_3$ரவ்யகௌ$_3$ரவம் வேண்டா என்று ஸித்$_3$தி$_4$த்தது. (பத்ரம்) இத்யாத்$_3$யேகவசநத்தாலே, ஸங்க்$_2$யயா தத்$_3$கௌ$_3$ரவம் வேண்டா என்று ஸித்$_3$தி$_4$த்தது. இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி கீ$_3$தாப$_4$ாஷ்யத்திலே 'ஸர்வஸுலப$_4$ம் பத்ரம் வா, புஷ்பம் வா, ப$_2$லம் வா, தோயம் வா' என்று அருளிச்செய்தது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறர் (பத்ரத்தையாகவுமாம்) இத்யாதி$_3$. (ப்ரயதாத்மந:) என்கிறவிடத்தில் (ப்ரயத)ஶப்$_3$த$_3$ம் ஶுத்$_3$தி$_4$யுக்தவாசகம். (ஆத்ம)ஶப்$_3$த$_3$ம் மநோவாசகம். இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி, 'ப்ரயதாத்மந: = தத்ப்ரதா$_3$ாநைகப்ரயோஜநத்வரூபஶுத்$_3$தி$_4$யுக்தமநஸ:' என்று அருளிச்செய்தது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறர் (அநந்யப்ரயோஜநதையாகிற) இத்யாதி$_3$.

"யத்ததோர்நித்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$:" என்று பூர்வ'யத்'ஶப்$_3$த$_3$ம், நியமத: 'தத்'ஶப்$_3$த$_3$ஸாபேக்ஷமாகையாலே, (ய:) என்கிறவிதுக்கு ப்ரதிநிர்தே$_3$ஶமாக 'தஸ்ய' என்று அத்$_4$யாஹார்யம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே 'தஸ்ய ப்ரயதாத்மந:' என்று அருளிச்செய்தது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறர் (அவனுடைய) என்று. (தத$_3$ஹம்) என்கிற (தத்)ஶப்$_3$த$_3$ம் பூர்வம் ப்ரக்ருதவாசி என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறர் (அப்படிப்பட்ட) என்று. (அஶ்நாமி) என்கிற உத்தமனுலே "ஸ்த$_2$ாநிந்யபி" என்கிற அநுஶாஸநத்தாலே அஹம் என்று வரக்கடவதாயிருக்க (அஹம்) என்கிற கண்டோ$_2$க்திக்கு ப்ரயோஜநம், தாத்பர்யவிஷய-அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வவிஶிஷ்டஸ்வோச்சாரயித்ருபோ$_3$த$_4$நம்

139. (பத்ரம் புஷ்பம்) என்கிற ஶ்லோகத்தில் (ப்ரயதாத்மந:) என்றது பரிஶுத்$_3$த$_4$மநஸ்கனுடைய என்றபடி. (கலங்கி) என்றது (பூர்ணம்...அஶ்நாமி) என்கிறவித்தைப்பற்ற. 'பூர்யமாணுத்' என்னுதே, (பூர்ணுத்) என்றதின் கருத்து (தான் குடிக்கும்) இத்யாதி$_3$. (இச்சி$_2$யான் காண்) என்று, ப்ரஸித்$_3$தி$_4$தோற்ற அருளிச்செய்தது. (139)

அடைவுகெட ஸ்வீகரிப்பன். "அந்யத் பூர்ணாத$_3$பாம் கும்ப$_4$ாத$_3$ந்யத் பாத$_3$ாவநேஜநாத் । அந்யத் குஶலஸம்ப்ரஶ்நாத் ந சேச்ச$_2$தி ஜநார்த்த$_3$ந:" என்று தனக்கென்று வேறுகட்டி வைத்த தண்ணீரைக்காட்டுதல்,

---

வ்யாமோஹத்தாலே கலங்கி அடைவுகெட விநியோக$_3$ம் கொள்ளுவன்' என்று தானே அருளிச்செய்தானிறே. "அந்யத்பூர்ணாத$_3$பாம் கும்ப$_4$ாத$_3$ந்யத்பாத$_3$ாவநேஜநாத் । அந்யத்

என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவாப்த) இத்யாதி$_3$. ஶத்துங்க$_3$விஷயத்தில் அத்யல்பவஸ்துப்ரதா$_3$நத்துக்கு மூலம் ப்ரேமாதி$_4$க்யப்ரயுக்தமந:க்ஷோப$_4$ம் என்றுதோற்ற (ப$_4$க்த்யா ப்ரயச்ச$_2$தி) என்றது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவன் ப்ரேமத்தாலே) இத்யாதி$_3$. (ப$_4$க்த்யுபஹ்ருதம்) என்கிற புநர்வசநம் த்$_3$ருஷ்டாந்தார்த்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தருமாப்போலே) என்று. (தத$_3$ஹம்) என்கிற (தத்)ஶப்$_3$த$_3$மே பூர்வப்ரக்ருதப$_4$க்தித$_3$த்தத்வவிஶிஷ்டபராமர்ஶியாயிருக்க, மீளவும் (ப$_4$க்த்யுபஹ்ருதம்) என்கிறவிது த்$_3$ருஷ்டாந்தவிவக்ஷையாலேயாமிறே. (அஶ்நாமி) என்கிற அஶநத்துக்குச் சேர பத்ராதி$_3$களை அஶநகர்மத்வார்ஹபத்ராதி$_3$களாக விவக்ஷிக்கில், உபஸம்ஹாராநுகு$_3$ண்யேந உபக்ரமஸங்கோசம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும். ஆகையால், உப$_4$யமுக்$_2$யத்வாநுகு$_3$ணமாக, "அர்த்த$_2$ாத்$_3$வா கல்பநைகதே$_3$ஶத்வாத்" என்று "ஹஸ்தேநாவத்$_3$யதி" என்கிறவிடத்தில் ஹஸ்தாவதே$_3$யத்வாநுகு$_3$ணமாக புரோடாஶருபகர்மத்தை கல்பிக்கிறப்போலே, இங்கும் அநஶநீயகர்மகாஶநஹேதுத்வேந வ்யாமோஹத்தை கல்பிக்கை உசிதம். {"ஸ்ருவேணாத$_2$ஸ்வதி$_4$திநா ஹஸ்தேநாவத்$_3$யதி இத்யமீ । ஆஜ்யே மாம்ஸே புரோட$_3$ாஶே" இத்யத்ர, "அஞ்ஜலிநா ஸக்தூந் ப்ரத$_3$ாய ஜுஹுயாத்" இத்யத்ர, த்$_3$விஹஸ்தஸம்யோக$_3$ரூபே அஞ்ஜலௌ அவகாஶாப$_4$ாவாத், ஸம்யுக்தப்ரஸ்ருதித்$_3$வயாத்மக: மத்$_4$யாவகாஶோபேத: அஞ்ஜலிர்யத$_2$ா க்$_3$ருஹீத:, யத$_2$ா ச, "கடே பு$_4$ங்க்தே" இத்யாதெ$_3$ள, "கடே ஆஸீநோ பு$_4$ங்க்தே" இத்யாதி$_3$கமர்த்த$_2$ம் கல்பயந்தி லௌகிகா:, தத$_2$ா, "ஆக்$_2$யாதாநாமர்த்த$_2$ம் ப்$_3$ருவதாம் ஶக்தி: ஸஹகாரிணீ" இதிந்யாயேந, த்$_3$ரவத்$_3$ரவ்யஸ்ய ஆஜ்யஸ்ய ஸ்ருச ஏவ அவதா$_3$நயோக்$_3$யோ ப$_4$வதி. ந து ஸ்வதி$_4$தி:, நாபி ஹஸ்த:. ஸ்ருவோ நாம ஹோமார்த்த$_2$-ஆஜ்யக்$_3$ராஹகபாத்ரம். ஏவம் சே$_2$த$_3$நீயஸ்ய மாம்ஸஸ்ய ஸ்வதி$_4$தி:. ஸ்வதி$_4$தி: = பரஶு:. ஏவமேவ புரோட$_3$ாஶஸ்ய ஹஸ்தோ யோக்$_3$யோ ப$_4$வதி - ஜைமிநீயந்யாயமாலா}.

இப்படியாகில், ஈஶ்வரனுக்கு ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யரூப-மஹாகு$_3$ணமும் ஸித்$_3$தி$_4$க்கும் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (வ்யாமோஹத்தாலே) இத்யாதி$_3$. (தத$_3$ஶ்நாமி) என்கிற விஶேஷணபத்ராதி$_3$கர்மாந்விதத$_4$ாத்வர்த்த$_2$ம் (அடைவுகெட) இத்யாதி$_3$. அதாவது :- பத்ரத்துக்கு போ$_4$ஜநபாத்ரத்வேந விநியோக$_3$மும், புஷ்பத்துக்கு அலங்காரத்வேந விநியோக$_3$மும், பாத்$_3$யாதி$_3$ஜலங்களுக்கு ப்ரதிநியதவிநியோக$_3$ங்களும் கொள்ளவேண்டியிருக்க எல்லாவற்றையும் அஶநகர்மமாக்குகிறேன் என்றபடி. இது கீ$_3$தாவசநம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (தானே) என்றது. இது ப$_4$ாக$_3$வதத்திலும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$வசநமாயிருக்கையாலே ஸ்ரீகீ$_3$தையிலே என்னுதொழிந்தது. இந்த வசநத்திலே பத்ராதி$_3$களுக்கு அந்யார்த்த$_2$த்வமின்றிக்கே, தாத$_3$ர்த்$_2$யேந உபாதேயத்வமும், வைகல்பிகநாநாத்$_3$ரவ்யாப்$_4$யநுஜ்ஞையும் தோற்றுகையாலேயும் அல்பஸந்துஷ்டத்வம் தோற்றினாலும், அநல்பத்திலே அநிச்சை$_2$ தோற்றுமையாலும் அல்பஸந்துஷ்டத்வபூர்த்தி லபி$_4$யாமையாலே, அந்யார்த்த$_2$ம் கல்பிதமானத்தை விநியோகி$_3$க்கிலும் அமையும்; ஸாத$_4$ாரணஸத்காரத்தாலும் ஸந்தோஷம் விளையும்; பூர்வோக்தத்$_3$ரவ்யங்களில் அந்யதமத்$_3$ரவ்யநியமமே அமையும்; அதி$_4$கத்திலே அநிச்சை$_2$யுண்டு என்று இவ்வளவு சொன்னால், அல்பஸந்துஷ்டத்வபூர்த்தி லபி$_4$க்கும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி மூலத்திலே [அந்யத்

திருவடிகளை நினைத்தல், உதவின இன்சொற்சொல்லுதல் செய்யுமிவ்வளவாயிற்று அவன் பெறுகைக்கு

குமலஸம்ப்ரஶ்நாந் நசேச்ச$_2$தி ஜநார்த்த$_3$ந:". அதாவது ஸ்ரீதூதெழுந்தருளுகிறபோது, த்$_4$ருதராஷ்ட்ரன் பாண்ட$_3$வபக்ஷபாதியாயிருக்கிற க்ருஷ்ணன் வாராநின்ருன், அவனுக்குச் சில நாட்டையுங்கொடுத்துப் பொன்னையுங்கொடுத்து நமக்காக்கிக்கொள்ளுகிரேம் என்ருப்போலே சிலவற்றைச் சொல்ல, நினைவும் செயலும் ஒத்திராத வஞ்சகனுனவவன் கருத்தை அறிந்த ஸஞ்ஜயன், வருகிறவன் அங்ஙனெளுத்தவனல்லகாண், அவனுக்கு வேண்டுவதிவ்வளவு என்கிருன். அதாவது – தான் குடிக்கும் தண்ணீரை ஒரு குடத்திலே நிறைத்துக் குளிர வைக்கக்கடவனே, அத்தை அவன் வருகிற வழியிலே வாசலிலே வைக்கவமையும், அதுக்கு மோலொன்றும்

பூர்ணுத்] என்று ப்ரமாணப்ரதீகோபாதா$_3$நம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே உபாத்தப்ரதீகத்தோடே கூட ஸமக்$_3$ரவசந-உபாதா$_3$நபூர்வகம் அதினுடைய வக்த்ருகத$_2$நபூர்வக-அவதரணகத$_2$நவ்யாஜத்தாலே (அந்யந்நேச்ச$_2$தி) என்கிற ப்ரதிஷேத$_4$த்துக்கு அபேக்ஷிதப்ரஸக்தியையும், (அந்ய)ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் இன்னது என்னுமத்தையும் த$_3$ர்ஶிப்பித்துக்கொண்டு வசநத்துக்கு ஸங்க்$_3$ரஹேண அர்த்த$_2$ம் (அதாவது தூது எழுந்தருளுகிறபோது) இத்யாதி$_3$. (த்$_4$ருதராஷ்ட்ரன் சிலவற்றைச்சொல்ல) என்று அந்வயம். (நாட்டையும் பொன்னையும்) என்று (அந்ய)ஶப்$_3$த$_3$விவக்ஷிதார்த்த$_2$ம் சொல்லிற்று. (அந்யந்நேச்ச$_2$தி) என்கிற ப்ரதிஷேதா$_4$பேக்ஷிதப்ரஸக்தியையும் த்$_4$ருதராஷ்ட்ரவாக்யத்தால் என்று சொல்லிற்று. "மாயாம் ந ஸேவே" என்று த்$_4$ருதராஷ்ட்ரவைலக்ஷண்யம் தனக்குச் சொல்லுகிற ஸஞ்ஜயன் தனக்கு வஞ்சநாராஹித்யம் சொல்லுகையாலே த்$_4$ருதராஷ்ட்ரனுடைய வஞ்சகத்வஜ்ஞன் ஸஞ்ஜயன் என்று ஸித்$_3$தி$_4$க்கையாலே அருளிச்செய்கிருர் (நினைவும் சொலவும்) இத்யாதி$_3$. (அந்யந்நேச்ச$_2$தி) என்கிற இதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (வருகிறவன்) இத்யாதி$_3$. (பூர்ணுத$_3$பாம் கும்ப$_4$ாத்) இத்யாதி$_3$களுக்கு அர்த்த$_2$ம் (அவனுக்கு வேண்டுவது) இத்யாதி$_3$. விஸ்தரணே அர்த்த$_2$ம் (அதாவது) இத்யாதி$_3$.

I. "த$_3$த்$_4$நா ஜுஹோதி", "பயஸா ஜுஹோதி" என்ருப்போலே, 'பூர்ணகும்பே$_4$ந ஸத்குர்யாத்' என்று தாத$_3$ர்த்தே$_2$ந உபாதே$_3$யத்வத்$_3$யோதகத்ருதீயாவிப$_4$க்தியுக்தவாக்யஶைலியை ஆஶ்ரயியாதே, (பூர்ணுத$_3$பாம் கும்ப$_4$ாத் அந்யத்) என்று அநுவாத$_3$ரூபபஞ்சமீவிப$_4$க்தியுக்தவாக்யஶைலியாலே சொன்னவித்தால், பூர்ணகும்ப$_4$த்துக்கு அந்யார்த்த$_2$ம் க்லுப்தத்வேந ப்ரமாணுந்தரப்ராப்தத்வம் தோற்றுகிறது;
II. அதில், ஸாமர்த்$_2$யத்தாலும், ஸந்நிதி$_4$யாலும் ஸத்காரகர்த்ருத்வேந பு$_3$த்$_3$தி$_4$ஸ்த$_2$னுனதானே (அந்ய) ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் என்று தோற்றுகிறது;
III. இப்படி ஆத்மார்த்த$_2$ம் க்லுப்தத்வேந ப்ரமாணுந்தரப்ராப்தபூர்ணகும்பா$_4$நுவாத$_3$பூர்வகம் தத$_3$ந்யத்தை ப்ரதிஷேதி$_4$க்கையாலே ஆத்மார்த்த$_2$ம் க்லுப்தமான பூர்ணகும்ப$_4$மே அமையும் என்று தோற்றுகிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (தான் குடிக்கும்) இத்யாதி$_3$. (அபாம் பூர்ணுத்) என்றது கரணஸ்ய ஶேஷத்வவிவக்ஷயா ஷஷ்டி$_2$யாகையாலே அத்$_3$பி$_4$: பூர்ணுத் என்றபடி என்னுமபி$_4$ப்ரா-யத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (தண்ணீரை) இத்யாதி$_3$. ஒருவனுக்கு ஒருகுடம் தண்ணீர் அமையுமாகையாலே (கும்ப$_4$ாத்) என்கிற ஏகவசநம் ப்ரத்யக்ஷப்ராப்த-ஏகத்வாநுவாத$_3$கம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஒருகுடத்திலே) என்றது. பூர்யமாணுத் என்னுதே (பூர்ணுத்) என்று பூர்வபூரிதத்வபோ$_3$த$_4$கபூ$_4$தார்த்த$_2$கநிஷ்டா$_2$ப்ரயோக$_3$த்துக்கு ப்ரயோஜநம், தத்$_3$தே$_4$துகஶைத்யப்ரதீதி என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (நிறைத்து) இத்யாதி$_3$. அநுவாத$_3$ரூபநிர்தே$_3$ஶஶைலீதாத்பர்யம் (வைக்கக்கடவனே) என்கிற ஏவகாரம். லோகஸித்$_3$த$_4$மான க்$_3$ருஹத்$_3$வாரி நித$_4$ாநமே ஜலபூர்ண-

ஆசைப்படுவது. "நன்னீர் தூய்ப் புரிவதுவும் புகைபூவே" - அநந்யப்ரயோஜநனுய்கொண்டு ப$_4$க்தி- 'பாரவஶ்யத்தாலே ப்ரயோஜநாந்தரஸ்பர்ஶமற்ற திருமஞ்சனத்தை அக்ரமமாக இறைத்து. போரப்பொலியக்

வேண்டா, தன் க்$_3$ருஹத்திலே அதிதி$_2$ வந்து புகுந்தால் காலேக்கழுவுவதாக ஸாமாந்யஶாஸ்த்ரம் விதி$_4$த்து வைத்ததிறே, அவ்வோபாதி அவன்திருவடிகளை விளக்கவமையும், அவனுன வாசிக்கு விஶேஷித்தொன்றும் செய்யவேண்டா; நெடுந்தூரம் வந்தவனே குஶலப்ரஶ்நம் பண்ணக் கடவதிறே, அவ்வோபாதி ஓர் இன்சொல் சொல்லவமையும், ஏற்றமாகவொன்றும்வேண்டா,

---

கும்ப$_4$த்துக்கு ப்ரக்ருதகாங்க்ஷிதமான க்ரியாவேஶம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அத்தை அவன் வருகிற வழியிலே) இத்யாதி$_3$. (அந்யந்நேச்ச$_2$தி) என்கிறவித்தால் ப$_2$லிதம் (அதுக்குமேல்) இத்யாதி$_3$. அதாவது :-

(1) த்$_3$ரவ்யவைலக்ஷண்யமும், (2) இதுக்கு தாத$_3$ர்த்$_2$யேந உ-பாத$_3$ாநமும், (3)'யஜ்ஞஶிஷ்டாஶிந:' (கீ$_3$.3-13) என்று தத்ப்ரதிபத்தித்வேந ஆத்மார்த்த$_2$த்திலே உ-பயோஜநமும் வேண்டா என்றபடி.

த்$_3$விதீயபாத$_3$ார்த்த$_2$ம் (தன்க்$_3$ருஹத்திலே) இத்யாதி$_3$. இங்கும் பூர்வவத் அநுவாத$_3$ரூபவாக்யஶைலியாலே பாத$_3$-அவநேஜநத்துக்கு ப்ரமாணுந்தரப்ராப்தத்வம் தோற்றுகையாலும், தத்$_3$வத், ஆத்மார்த்த$_2$த்வக்$_3$ராஹக-ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணம் இங்கு கூடாதாகையாலும், அதிதி$_2$ஸாமாந்யவிஷயக-ஸாமாந்யஶாஸ்த்ரமே ப்ராபகப்ரமாணமாகிறது. இப்படி அதிதி$_2$ஸாமாந்யப்ரயுக்தமான பாத$_3$-அவநேஜநத்தை அநுவதி$_3$த்துக்கொண்டு தத$_3$ந்யத்தை ப்ரதிஷேதி$_4$க்கையாலே, அதிதி$_2$ஸாமாந்ய-ப்ரயுக்தபாத$_3$ாவநேஜநமே அமையும் என்று தோற்றுகிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அதிதி$_2$) இத்யாதி$_3$. "த$_4$ர்மபுரஸ்காரோऽநந்யப்ரயோஜந: ஸோதிதி$_2$ர்ப$_4$வதி" என்று ஆபஸ்தம்பே$_4$ாக்த-அதிதி$_2$லக்ஷணம் "க்ருஷ்ணம் த$_4$ர்மம் ஸநாதநம்" என்று ஸநாதநத$_4$ர்மமாய், "ஸந்தி$_4$மிச்ச$_2$ந்தி ஸாத$_4$வ:" என்று ஸந்த்$_4$யர்த்த$_2$மாக எழுந்தருளுகிற க்ருஷ்ணனிடத்திலே உண்டு என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (அதிதி$_2$ வந்து புகுந்தால்) இத்யாதி$_3$. "தஸ்ய பாதௌ$_3$ ப்ரக்ஷாலயேத்" என்கிற ஆபஸ்தம்ப$_4$-வசநத்தையுட்கொண்டு (பாத$_3$ாவநேஜந)ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (காலேக்கழுவுவதாக) இத்யாதி$_3$. அநுவாத$_3$-ஶைலீதாத்பர்யம் (விதி$_4$த்து வைத்ததிறே) என்று ப்ரஸித்$_3$தி$_4$. 'ணிஜிர் = ஶௌசபோஷணயோ:' என்றிறே த$_4$ாதுபா$_2$ம். 'தஸ்யோத$_3$கமாஹரேத்' என்கிறவித்தை அவலம்பி$_3$த்துக்கொண்டு, கீழும் அதிதி$_2$பரமாக யோஜியாதொழிந்தது,

(1) த்$_3$வாரி நித$_4$ாநார்த்த$_2$பூர்ணகும்ப$_4$ப்ரஸித்$_3$தி$_4$ஸ்வாரஸ்யத்தாலும்,

(2) அந்யார்த்த$_2$ம் க்லுப்தமே அமையும் என்னுமிடம் அப்போது லபி$_4$யாமையாலேயும்,

(3)'ம்ருண்மயேந இத்யேகே' என்று அதிதி$_2$க்கு ம்ருண்மயபாத்ரேண உ-த$_3$காஹரணம் ஏகீயபக்ஷத்வேந, ப்ரஶஸ்தமல்லாமையாலும்,

(4) முக்$_2$யபக்ஷாவலம்ப$_3$நேந தைஜஸபாத்ரத்தை பூர்ணகும்ப$_4$மாக விவக்ஷிக்கில் த்$_3$ரவ்யகௌ$_3$ரவா-நபேக்ஷை ஸித்$_3$தி$_4$யாமையாலும் அப்படி யோஜித்து அருளிற்றில்லே என்று கண்டுகொள்வது.

இப்படி ஸாத$_4$ாரணஸத்காரமே அமையும் என்று (அந்யத் பாத$_3$ாவநேஜநாத்) என்கிறவிடத்தில் அபி$_4$ப்ரேதம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (அவ்வோபாதி) இத்யாதி$_3$.

பாத$_3$யோ: அவநேஜநம் என்று விக்$_3$ரஹாபி$_4$ப்ரயேண (திருவடிகளை) இத்யாதி$_3$. (அந்யந்நேச்ச$_2$தி) என்கிறவித்தால் ப$_2$லிதம் (அதுக்குமேல்) இத்யாதி$_3$. அதாவது - 'அதிதி$_2$ர்விஷ்ணுமுத்$_3$தி$_3$ஶ்ய விஷ்ணுவத் பூஜநீய:' என்கிற அதிதி$_2$ஸத்காரமல்லது, ஸாக்ஷாத் தானுன தன்மையைப்பற்ற உபதி$_3$ஷ்டமான ஏற்றம் வேண்டா என்றபடி. த்ருதீயபாத$_3$ார்த்த$_2$ம் (நெடுந்தூரம்) இத்யாதி$_3$. பூர்வவத்

இவ்வளவுகளையொழிய மற்றொன்றை இச்சி2யான்காண் அவனென்கை. இத்தால் நீ கொடுக்க நினைக்கிற நாட்டையும் பொன்னையும் அவனொரு சரக்காக நினைத்திருக்குமோ; வல்லையாகில், உன் ஆபி4முக்2யஸூசகமாக இவ்வளவுகளைச்செய்யப்பாரென்றபடி. "பரிவதிலீசனை" என்று துடங்கி ["புரிவதுவும்புகைபூவே"] என்று "ஹேயப்ரத்யநீகனான ஸர்வேஶ்வரனை ஸம்ஸாராந்-

---

அநுவாத3ஸூசிதப்ரமாணாந்தரப்ராப்தத்வம் 'கல்யாணீவாக்' என்கிற ஸாமாந்யஶாஸ்த்ரவிஹிதத்வம் என்னும் அபி4ப்ராயத்தாலே 'ஸ்வாக3தமாயுஷ்மந்த:' என்கிற தத்3வ்யாக்2யாநத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நெடுந்தூரம் வந்தவனை குஶலப்ரஶ்நம்) இத்யாதி3. பூர்வவத் அநுவாத3தாத்பர்யம் (பண்ணக்கடவதிறே) என்று. இப்படி ஸாத4ரணஸத்காரமே அமையும் என்று (அந்யத்குஶலஸம்ப்ரஶ்நாத்) என்கிறவிடத்திலே அபி4ப்ரேதம் என்று அருளிச்செய்கிறார் (அவ்வோபாதி) இத்யாதி3. (ஸம்ப்ரஶ்நாத்) என்கிற ஏகவசநம் 'கல்யாணீவாக்' என்கிற ப்ராபகப்ரமாணவக3த-ஏகத்வாநுவாத3கம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஓர்) இத்யாதி3. (குஶல)ஶப்3த3-(ஸம்)ஶப்3த3-ஸமபி4-வ்யாஹாரஸித்3த4ார்த்த2ம் (இன்சொல்) என்று. 'ஸாந்த்வயித்வா' என்கிற ஆபஸ்தம்ப3வாக்யத்தை உட்கொண்டு (இன்சொல்) என்றது. (அந்யந்நேச்ச2தி) என்கிறவித்தால் ப2லிதம் (ஏற்றமாக) இத்யாதி3. அதாவது 'ஸாந்த்வயித்வா தர்ப்பயேத் ரஸைர்ப4க்ஷ்யை:' என்று மது4ரவசநாநந்தரம் கர்த்தவ்யமாகச் சொன்ன நாநாவித4ரஸப4க்ஷ்யகரணகதர்ப்பணாதி3கள் வேண்டா என்றபடி.

(1) பூர்வவசநோக்தவைகல்பிகநாநாத்3ரவ்யாபேக்ஷாவிரஹம் இதில் ப்ரத2மபாத3த்திலும்,
(2) அதில் சொன்ன ஜலபரிமாணகௌ3ரவாபேக்ஷையினுடைய அப4ாவம் த்3விதீயபாத3த்திலும்,
(3) த்3விதீயபாத3த்தில் சொன்ன காயிகவ்யாபாராபேக்ஷையினுடைய அப4ாவம் த்ருதீயபாத3த்திலும் சொல்லுகையாலே உத்தரோத்தரம் அபேக்ஷாலாக4வம் சொல்லிற்று. சதுர்த்த2பாத3ார்த்த2ம் (இவ்வளவுகளையொழிய) இத்யாதி3. பர்யுத3ாஸவ்யஞ்ஜிதவிதி4க்கும், கண்டோ2க்தநிஷேத4த்துக்கும் மிதோ2 வ்யாஹதிபரிஹாரார்த்த2மாக நிஷேத4த்துக்கு விஹிதவ்யதிரிக்தவிஷயகத்வம் ஆவஶ்யகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (இவ்வளவுகளையொழிய) என்றது. (இவ்வளவுகள்) என்றது பூர்ணகும்ப4ாதி3கள்.

I. ப3ஹுவசநத்தாலே ஸமுச்சயமாதல், விகல்பமாதல், விவக்ஷிதம் என்று கண்டுகொள்வது.
(1) ஸமுச்சயபக்ஷத்திலே (ச)காரம் பி4ந்நக்ரமமாய், (குஶலஸம்ப்ரஶ்நாச்ச) என்று கூட்டுவது.
(2) விகல்பபக்ஷத்திலும் "யஸ்யோப4யம் ஹவிரார்த்திமார்ச்ச2தி" என்கிறவிடத்தில் உப4யபத3ம் பரஸ்பராநபேக்ஷநிமித்தபூ4தஹவிர்த்3வயபரமாகிறப்போலே (ச)காரம் வைகல்பிகபூர்ணகும்ப4ாதி3-ஸமுச்சயபரம் என்று கண்டுகொள்வது.
II. யத்3வா:-
(ச)காரம் ஏவகாரார்த்த2கமாய், "நேச்ச2த்யேவ" என்று அந்வயித்து, ப்ரஸித்3தி4பரமாய், இவ்வர்த்த2ம் உபதே3ஶஸாபேக்ஷமன்று, நீயே அறிந்துகொள்ளலாம் என்கிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இச்சி2யான்காண்) என்று என்றாகவுமாம்.
இப்படி இந்த ப4க3வத்ஸ்வப4ாவப்ரதிபாத3நத்துக்கு தத3நுகு3ணப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூப-அநுஷ்டா2நத்திலே தாத்பர்யம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால்) இத்யாதி3. (சரக்காக) என்றது ஶ்லாக்4யவஸ்துவாக என்றபடி. உன் கௌடில்யத்துக்கு அல்பாநுகூல்யமும் கூ4டியாது, கூ4டிக்குமாகில் செய்துபார் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (வல்லையாகில்) இத்யாதி3. (வல்லையாகில்) என்றது ஶக்தனாகிறாயாகில் என்றபடி.

கொடுப்பதும் ஏதேனுமொரு புகை, ஏதேனுமொரு பூவாகவுமாம்; ப$_4$ாவஶுத்$_3$தி$_4$ பார்க்குமல்லது பத$_3$ார்த்த$_2$வைஷம்யம் காணக்கண்ணில்லை அவனுக்கு; இன்று இவனிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனும் என்னுமிடம் ப்ரப$_3$லப்ரமாணஸித்$_3$த$_4$ம். (139)

முக்தராய் அநுப$_4$வித்து, அவ்வநுப$_4$வஜநிதப்ரீதியாலே "ஏதத் ஸாம க$_3$ாயந்நாஸ்தே" என்கிறபடியே பாடி விஸ்த்ருதராகையைப் பெறவேண்டியிருப்பீர், உபகரணங்களில் குறைவு பார்த்து அகலுகை தவிர்ந்து, அஸம்ஸ்க்ருதமான ஜலத்தை ஏதேனுமொருபடி ப்ரயோகி$_3$த்து, பின்னையவனுக்கு அருள் கொடையாகக் கொடுப்பதுவும் ஏதேனுமொரு புகையும் ஏதேனுமொரு பூவும், இவ்வளவும் அமையும் கிடிகோளவனுக்கு" என்று அவனுடைய ஸ்வாராத$_4$நதையை ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆழ்வாரருளிச்செய்தாரிறே. (139)

---

(1) ப்ரத$_2$மோபாத்தவசநத்திலே (ப்ரயச்ச$_2$தி) என்கிற உபஸர்க்க$_3$த்தாலும்,
(2) அநந்தரோபாத்தவசநத்திலே (அவநேஜநாத்), (ஸம்ப்ரஶ்நாத்) என்கிற உபஸர்க்க$_3$ங்களாலும்,
(3) அநுஷ்ட$_2$ாநாபரபர்யாயமான ப்ரயோக$_3$த்தினுடைய ஸௌஷ்ட$_2$வம் தோற்றுகையாலும்,
(4) கொடுத்த அம்ஶத்திலே அவனுக்கு மஹாப்ரஸாத$_3$த$_3$த்தத்வாபி$_4$ஸந்தி$_4$ தோற்றுமையாலும்,
(5) தே$_3$யத்$_3$ரவ்யத்தினுடைய ஶு$_3$ணதை$_4$ாநவிரஹகண்டே$_2$ாக்தியில்லாமையாலும்
அல்பஸந்துஷ்டத்வபூர்த்தி இல்லை என்று திருவுள்ளம்பற்றி, மூலத்திலே ப்ரயோக$_3$ஸௌஷ்ட$_2$வாதி$_3$-நைரபேக்ஷ்யத்துக்கும், இவன் கொடுத்ததிலே அவனுக்கு மஹாப்ரஸாத$_3$த$_3$த்தத்வாபி$_4$ஸந்தி$_4$க்கும், பே$_3$ாத$_4$கமான ப்ரமாணாந்தரத்தினுடைய ப்ரதீகக்$_3$ரஹணம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அந்த ப்ரமாணத்தினுடைய ஆத்$_3$யந்தோபாத$_3$ாநத்தாலே ஸமுத$_3$ாயத்தை ஸூசிப்பித்துக்கொண்டு அதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (பரிவதில்) இத்யாதி$_3$. (பரிவு) = து$_3$:க$_2$ம். (பரிவதில்) என்று நிர்து$_3$:க$_2$த்வம் சொல்லிற்று. இத்தால் ப$_2$லிதம் ஹேயப்ரத்யநீகத்வம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஹேயப்ரத்யநீகனை) என்றது. "பரிவு" என்பதுவே, "இன்பமும், துன்பமும், அன்பும் எனவே யாவும் முப்பெயரே" என்னக்கடவது. (ஈசனை) என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (ஸர்வேஶ்வரனை) என்று. அநுப$_4$ாவ்யனுடைய ஹேயப்ரத்யநீக-த்வோக்தியால் ப$_2$லிதம் (ஸம்ஸாராந்முக்தராய்) என்று. பாட்டாகில் ப்ரீதிஹேதுகமாய் இருக்கையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அநுப$_4$வித்து) இத்யாதி$_3$. முக்தித$_3$ஶையில் பாட்டுக்கு ப்ரமாணம் (ஏதத்) இத்யாதி$_3$. விரிவது = விஸ்தாரம். மேவல் = பெறுகை. உறுகை = இச்சை$_2$. இத்தை அருளிச்-செய்கிறார் (விஸ்த்ருதராகையை) இத்யாதி$_3$நா. பிரிவகை = பிரியும் ப்ரகாரம். ப்ரகரணாநுகு$_3$ணமாக உபகரணவைகல்யப்ரயுக்தமான ஆராத$_4$நப்ரவ்ருத்திப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமே பிரிவகை என்னுமபி$_4$ப்ராயத்-தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபகரணங்களில்) இத்யாதி$_3$. "நன்னீர்" என்று நல்ல தண்ணீர் என்னுமாப்போலே ஸம்ஸ்காரத்$_3$ரவ்யஸம்ஸர்க்க$_3$ரஹிதமான ஜலத்தைச் சொல்லுகிறது என்று திருவுள்ளம்பற்றி (அஸம்ஸ்க்ருதமான) இத்யாதி$_3$. "தூய்" என்றது தூவி என்றபடி. இத்தால் ப்ரயோக$_3$ஸௌஷ்ட$_2$வாப$_4$ாவம் ஸப்$_3$த$_4$ம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஏதேனும் ஒருபடி) இத்யாதி$_3$. இந்த "தூய்" ஶப்$_3$த$_3$மே "நன்னீர்" என்கிறவிது ஸம்ஸ்காரரஹிதஜலபரம் என்கைக்கு நியாமகம். "புரிவது" என்பது ப்ரஸாத$_3$த$_3$த்தம் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அருள்கொடையாக) இத்யாதி$_3$. 'புரிவே = விரும்பல்' என்னக்கடவது. ப்ரகரணப$_3$லத்தால் புகையும், பூவும் யத்கிஞ்சித்பரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஏதேனும் ஒரு புகையும்) இத்யாதி$_3$. இத்தால் அக$_3$ரு-தூப$_4$மத்தையும், பத்$_3$மாதி$_3$களையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. (பூவே) என்கிற ஏவகாரார்த்த$_2$ம் (இவ்வளவே) இத்யாதி$_3$. (ஸ்வாராத$_4$தை) = ஸுகே$_2$ந ஆராத்$_4$யத்வம். இது

140. புல்லைக்காட்டியழைத்துப் புல்லையிடுவாரைப்போலே ப2லஸாத4நங்களுக்கு பே4த3மில்லை.

இப்படி இவன் சில செய்யுமதும் ஸ்வரூபமாய் அத்தால் ப2லஸாத4நமாயுறுவதேதென்ன வேறில்லை என்கிறார், [புல்லைக்காட்டி] இத்யாதி3யால். கறவைக்குக்காட்டி அழைப்பதும் கட்டியிடுவதும் புல்லாணுப் போலே,

---

140. [பூர்ணவிஷயம்] என்றுதுடங்கி இவ்வளவும் ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வந்தவித்தனையிறே, ப்ரபத்திவைலக்ஷண்யமிறே கீழ்ச்சொல்லப்பட்டது, ஆகையாலே அதுக்கின்னமுமொரு வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகைக்காக, ஸித்3தோ4பாயத்துக்கும் ப2லத்துக்குமுண்டான ஐக்யத்தை

I. [அந்யத்பூர்ணாத்] இத்யாதி3யிலே பர்யுத3ாஸவ்யங்க்3யமாகையாலே அஸ்பஷ்டம்.

II. [பத்ரம் புஷ்பம்] இத்யாதி3யிலே ஸாமாந்யபர[பத்ரா]தி3ஸித்3த4மாகையாலே ஸ்பஷ்டம்.

III. (1) (பரிவதில்) இத்யாதி3யிலே "பிரிவகையின்றி" என்று உபகரணவைகல்யப்ரதிஷ்டப்3த4ப்ரவ்ருத்த்யுத்தம்ப4நத்தாலும்,

(2) "நன்னீர்தூய்" என்று கு3ணத்3ரவ்யக்ரியாஸௌஷ்ட2வநைரபேக்ஷ்யத்தாலும்,

(3) ஈச்வரனுக்கு இதில் 'இவர்கள் நமக்கு இப்படி அருள்கொடை கொடுப்பதே!' என்கிற அபி4ஸந்தி4ஸூசநத்தாலும்,

(4) "புரிவது" என்கிற விதி4ப்ரதீதியாலும் ஸுஸ்பஷ்டம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸுஸ்பஷ்டமாக) இத்யாதி3. (139)

140. உத்தரக்3ரந்த2ஸங்க3திகத2நார்த்த2ம் வ்ருத்தாநுவாத3ம் (பூர்ணவிஷயம் என்று தொடங்கி) இத்யாதி3. (வா.136-137) [பூர்ணவிஷயம்] இத்யாதி3வாக்யத்3வயம் ப்ரஸக்தம்; (வா.138) [பூர்த்திகைவாங்காதே] இத்யாதி3கம் அநுப்ரஸக்தம் என்று கண்டுகொள்வது.

I. பூர்வக்3ரந்த2ாதீ4நஸ்ம்ருதிவிஷயத்வே ஸதி, நிரூபணீயத்வம் ப்ரஸக்தத்வம்.

II. பூர்வக்3ரந்த2ாதீ4நஸ்ம்ருதிவிஷயார்த்த2ாதீ4நஸ்ம்ருதிவிஷயத்வே ஸதி நிரூபணீயத்வம் தத3நுப்ரஸக்தத்வம் என்று கண்டுகொள்வது.

'ப்ராஸங்கி3கம் பரிஸமாப்ய ப்ரக்ருதமநுஸரதி' என்னுமாப்போலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்திவைலக்ஷண்யம்) இத்யாதி3. ப்ரதிபிபாத3யிஷிதப்ரபத்த்யுத்கர்ஷஹேதுஸுக2ரூபத்வரூபகு3ணஸித்3த்4யர்த்த2ஸாத்4யவஸ்த்வபே4த3ப்ரதிபாத3கத்வாத் 'சிந்தாம் ப்ரக்ருதஸித்3த்4யர்த்த2ாம் உபோத்3க4ாதம் விது3ர்பு3தா4:' என்கிறபடியே [புல்லைக்காட்டி] இத்யாதி3க்கு உபோத்3க4ாதஸங்க3தி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே அதுக்கு இன்னமும் ஒரு வைலக்ஷண்யம்) இத்யாதி3.

I. மூலத்திலே [புல்லைக்காட்டி] இத்யாதி3-உபமாநக்3ரந்த2ாநந்தரம் உபமேயக்3ரந்த2மில்லாமையாலே அத்தை யோக்3யதாநுகு3ணம் அத்4யாஹரித்துக்கொள்ளவேணும்.

II. அதில், ஈச்வரசேதநர் இருவரும் ப்ரஸ்துதராகையாலே இருவரும் உபமேயமாகக்கூடும்.

III. அதில் ஈச்வரன் உபமேயமாமளவில், தன்னைக்காட்டி அழைத்துத் தன்னையிடுகையாலே என்று இவ்வளவும் அத்4யாஹார்யம்.

IV. சேதநன் உபமேயமாளவில் இத்தைக்காட்டி அழைத்து இத்தையிடுகையாலே என்று இவ்வளவும் அத்4யாஹார்யம்.

---

140. [ப2லஸாத4நங்களுக்கு பே4த3மில்லை] என்றதுக்கு முந்தின யோஜனை, [ப2லஸாத4நம்] என்றது ஈச்வரனையே. இரண்டாம் யோஜனை அஜ்ஞவிஷயை. (140)

ப2லஸாத4நமான திருவடிகள்தானே ஸாத்4யமான ப2லமுமாயிருக்கையாலே, ஸாத்4யஸாத4நங்களிரண்டுக்கும் வஸ்துபே4த3மில்லை ; அநுஸந்த4ாநபே4த3மேயுள்ளது. (140)

141. ஆகையாலே ஸுக2ரூபமாயிருக்கும்.

இப்படி நிரதிஶயபோ4க்3யமான ஸாத்4யமே நிரபாயஸாத4நமாகையாலே, தச்ச2ரணவரணரூபப்ரபத்தியும்

முந்துற அருளிச்செய்கிறார், [புல்லைக்காட்டி] என்று துடங்கி. அதாவது – கோ3ாவை வரவழைத்துப் பின்னை அதுக்கு த4ாரகாதி3களையிட்டு நோக்க நினைப்பார், தத்3போ4க்3யமான புல்லுதன்னையே தத்3வஶீகாரஸாத4நமாக முன்னிட்டழைத்துக்கொண்டு, அதுதன்னையே மேலும் இடுமளவில் ப2லஸாத4நங்களுக்கு பே4த3மில்லாதாப்போலே, விலக்ஷணகு3ணவிக்3ரஹவிஶிஷ்டனானதானே முந்துற இவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்கு உபாயமாய், பின்னை என்றுமொக்க இவனுக்கு உபேயமாயிருக்கையாலே, ப2லஸாத4நங்களிரண்டும் ஏகவஸ்துவாயிருக்குமென்கை. (140)

141. இத்தால் ப்ரபத்திக்கு வைலக்ஷண்யம் ப2லித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார், [ஆகையாலே] என்று துடங்கி. அதாவது – ஸாத்4யவஸ்துதானே ஸாத4நமாகையாலே, தத்3வரணரூபமானவிது தேவையாயிராதே ஸுக2ரூபமாயிருக்குமென்றபடி. அன்றிக்கே, இன்னமும் ப்ரபத்திக்கொரு

V அதில் உபமாந–உபமேயங்களுக்கு ஸாத4ாரணத4ர்மம் ப2லஸாத4நயோ: ஐக்யம்.

VI. இப்படி உபமேயத்3வயமும் விவக்ஷிதமாகையாலே விஶிஷ்ய அந்யதரத்தை நிர்த்தே3ஶியாதொழிந்தது.

VII. அர்த்த2ஸாமர்த்2யத்தாலே இரண்டும் வரக்கடவதாகையாலும், க்3ரந்த2கௌ3ரவப்ரஸங்க3த்தாலும் உப4யத்தையும் நிர்த்தே3ஶியாதொழிந்தது.

VIII. உபமேயத்தை கண்ட2தோ நிர்த்தே3ஶியாதே, உபமாநத்தாலே தத்ஸூசநம் முற்றுவமையுமாகையாலே, சாருதாதிஶயஹேதுவாயிருக்குமாகையாலே, ந்யூநதையுமில்லை என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே ப்ரத2மம் அப்4யர்ஹிதத்வாத் ஈஶ்வரபரதயா யோஜனை (அதாவது கோ3ாவை) இத்யாதி3. (த4ாரகாதி3களை) என்கிற (ஆதி3)ஶப்3த3ம், போஷகபோ4க்3யபரம். ப2லஸாத4நைக்யம், உபமாநோபமேயஸாத4ாரணத4ர்மம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ப2லஸாத4நங்களுக்கு பே4த3மில்லாதாப்போலே) என்றது. (தன்னைக்காட்டி) இதி அத்4யாஹ்ருதவாக்யார்த்த2ம், (விலக்ஷணகு3ண) இத்யாதி3. இது "சரணௌ ஶரணம்" என்கையாலே ஸித்3தி4த்த அர்த்த2ம். [பே4த3]ஶப்3த3ம் வைலக்ஷண்யபரமன்று, அந்யோந்யாப4ாவபரம்; தத்3ப4ாவம் ஐக்யம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஏகவஸ்துவாயிருக்கும்) என்று. (140)

141. இப்படி உபோத்3க4ாதத்தால் ஸித்3தி4த்த ப்ரக்ருதார்த்த2ம் (இத்தால் ப்ரபத்திக்கு) இத்யாதி3. (வைலக்ஷண்யம்) என்றது உபாயாந்தராவ்ருத்திகு3ணவத்த்வம் என்றபடி. ஜ்ஞாநக3தாநுகூல்யப்ராதிகூல்யங்களுக்கு விஷயக3தாநுகூல்யப்ராதிகூல்யங்கள் நியாமகங்களாகையாலே, உபாயப்ரார்த்த2நா–

---

141. (ஜநார்த3ந)ஶப்3த3ார்த்த2ஸ்வாரஸ்யத்தாலே, ஜநாந் அர்த3யதி = உபயாசதே, இதி (ஜநார்த3ந:); தன்னை அநாத3ரிக்கிறவர்களைத்தான் ஆத3ரித்து யாசிக்குமவனாயிருக்கிறபடியை 'அர்த3 = க3தௌ, யாசநே ச' என்கிற த4ாதுவிலே நிஷ்பந்நமான (ஜநார்த3ந)ஶப்3த3ம் சொல்லக்கடவதிறே. (தேவையாயிராதே) என்றது து3ஶ்ஶகமாயிராதே என்றபடி. (141)

ஸ்வயத்நநிவ்ருத்திரூபமாய்க்கொண்டு, பாதந்த்ராத்மாநுகூலமான ஸுக2ரூபமாயிருக்குமென்கிருர். ஆக இப்ப்ரகரணத்தால் அபாயத்வாதி3தோ3ஷது3ஷ்டங்களான ஸாத4நாந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிரோதி4த்வேந த்யாஜ்யங்கள். தத்த்யாக3ாங்கி3யாய் தத்3தோ3ஷமற்ற ப்ரபத்த்யுபாயம் ஸ்வரூபோசிதத்வாதி3கு3ணவிலக்ஷணம் என்றதாயிற்று. இதில் [ப்ரபத்த்யுபாயம்] துடங்கி மேல் ப்ராஸங்கி3கம். (141)

வைலக்ஷண்யமருளிச்செய்கிருர், [புல்லே] இத்யாதி3யாலே. அதாவது - புல்லேக்காட்டி தே4நுவை அழைத்துக்கொண்டு பின்னே அப்புல்லேயே இடுமளவில் ப2லஸாத4நங்களுக்கு பே4த3மில்லாதாப் போலே, "ஸக்ருத்க்ருதோऽஞ்ஜலி:", "நமஸ்சக்ருர்ஜநார்த3நம்" இத்யாதி3களிற்சொல்லுகிறபடியே அஞ்ஜல்யாதி3ரூபையான ப்ரபத்தியை முன்னிட்டு ஈஸ்வரனே வஸீகரித்தால் பின்னே அவனுக்கு உகப்பாகச் செய்யுமடிமையும், "ப3த்3த4ாஞ்ஜலிபுடா: ஹ்ருஷ்டா: நம இத்யேவ வாதி3ந:",

---

ரூப-உபாயவரணக3தஸுக2ரூபத்வரூப-ஆநுகூல்யத்வம், நிரதிஸயாநந்த3ரூப-ஸாத்4யவஸ்த்வபி4ந்ந-ஸாத4நரூபஸ்வவிஷயக3தஸுக2ரூபரூப-அநுகூல்யத்வஹேதுகம் என்னுமபி4ப்ரயாத்தாலே அருளிச்-செய்கிருர் (அதாவது ஸாத்4யவஸ்துதானே) இத்யாதி3. [ப4ர்த்ருபே4ாக3த்தை] இத்யாதி3யாலே ப4க்திக்கும் இவ்வாகாரம் உண்டேயாகிலும் அங்க3பூ4தகர்மயோக3க3தது3:க2ரூபத்வஹேதுகமான து3:க2ரூபத்வம் அங்கி3யிலும் வருமாகையாலே இதுக்கு தத்3வைலக்ஷண்யம் சொல்லக்குறையில்லே என்னும் அபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (தேவையாயிராதே) இத்யாதி3. (தேவை)யாவது - வித்4யதீ4நப்ரவ்ருத்திவிஷயத்வப்ரயோஜகது3:க2ரூபத்வம். சேதநபரதயா யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே இன்னமும்) இத்யாதி3. உபமாநக்3ரந்த2த்துக்கு அர்த்த2ம் ஸ்பஷ்டம். (இத்தைக்காட்டி) இதி அத்4யா-ஹ்ருதவாக்யார்த்த2ம் (ஸக்ருத் க்ருதோஞ்ஜலி:) இத்யாதி3. உபாயாதீ4நப2லாந்வயிதாவச்சே2த3க-த்வாத்மக-உபாயாதி4காரத்வரூப-உபாயஸம்ப3ந்த4ாநுகூலவ்யாபாரத்வம் (ப்ரபத்தி)ஸப்3த3த்துக்கு காயிகாதி3ஸாத4ாரணப்ரவ்ருத்திநிமித்தம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (அஞ்ஜல்-யாதி3ரூபையான ப்ரபத்தியை) என்று. (ஆதி3)ஸப்3த3ம் வாசிகமாநஸபரம். (வஸீகரித்தால்) என்றது
(1) உபாயதாவச்சே2தகஸம்ப3ந்த4த்தாலே உபாயமாக்கிஞல் என்றபடி;
(2) அல்லது - ப்ரபத்திஜந்ய-அபூர்வஸ்த2ாநீயப்ரஸாத3யுக்தனுக்கிஞல் என்றபடி.
(ஸக்ருத் க்ருதோஞ்ஜலி:) இத்யாதி3பூர்வோபாத்தவசநத்3வயவிவக்ஷிதாம்ஸங்களுக்கு தந்த்ரேண ப்ரக்ருதப்ரமாணம் (ப3த்3த4ாஞ்ஜலிபுடா:) இத்யாதி3. (கைகளால்) இத்யாதி3:- 'வயிருரவுண்ண' என்னுமாப்போலே யதா2த்ருப்தி கைகளாலே நிரந்தரம் தொழுது என்றபடி. (ப3த்3த4ாஞ்ஜலிபுடா:) இத்யாதி3களிலே ஸார்வகாலிகத்வம் ஸ்பு2டமல்லாமையாலே (கைகளால்) இத்யாத்3யுபாத்தம். (ஸ்வரூபாநுரூபமான) என்றது ஸேஷத்வாநுகு3ணமான என்றபடி. (அஞ்ஜல்யாதி3) இதி (ஆதி3) பத3ம், நமோவாத3த்தைச்சொல்லுகிறது.

இந்த யோஜநாத்3வயத்திலும், உபமாநம் அதுவேயாயிருக்க (கே3ாவை) என்றும், (தே4நுவை) என்றும் நிர்த்தே3ஸபே4த3த்துக்கு மூலம் "யாம் ஜநா: ப்ரதிநந்த3ந்தி ராத்ரிம் தே4நுமிவாயதீம்" என்கிற ஸ்ருதியிலும், "தே4நும் ப4வ்யாம் ஸூந்ருதாம் வாசமாஹு:"(உ.ச.5-28) என்கிற மஹா-கவிஸ்லோகத்திலும், "ஸ ஹரி சிரம் பரிசீயமாநேஷ்வபி ஸரணாக3தேஷு கஸ்யாபி ஹேதோஸ்ஸத்3ய: ப்ரஸூதேஷ்விவ வத்ஸேஷு ஸஹுங்காராஸ்ஸபயஸ்ஸம்ஸ்நவந்தநவேத3நா: கிங்கர்த்தவ்யதாகுலா: தே4நவ இவ ஸம்ப்4ராம்யதி" (ஸஹஸ்ரநாமபா4ஷ்யம் -50ம் ஸ்லோகவ்யா.) என்கிற பரமகவிகளான ப4ட்டர் ஸூக்தியிலும், கு3ணாதி4கவிஷயத்துக்கு உபமாநமாக விவக்ஷிக்கும்போது தே4நுஸப்3த3த்தாலே நிர்த்தே3ஸமும், ததி3தரவிஷயத்துக்கு உபமாநம் விவக்ஷிக்கும்போது 'கெ3ள: ப3ாஹ்ரலிக:' என்றும்,

“கைகளாலாரத்தொழுது தொழுதுன்னே” இத்யாதி3களிற்சொல்லுகிறபடியே தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான அஞ்ஜல்யாதி3வ்ருத்திவிஶேஷங்களாகையாலே, ப2லஸாத4நங்களுக்கு பே4த3மில்லை. இப்படி ப2லமானதுதானே ஸாத4நமாகையாலே, இப்ப்ரபத்திதான் தேவையாயிராதே, இவனுக்கு ஸுக2ரூபமாயிருக்குமென்கை. ஆக, [ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு] என்றுதுடங்கி இவ்வளவாக, ப்ரபத்தியினுடைய தோ3ஷராஹித்யமும் கு3ணஸாஹித்யமும் சொல்லப்பட்டது. (141)

‘க3ாம் பாட2ய’ என்றும், ‘கே3ாபு3த்3தி4நா உக்தம்’ என்றும் தாந்த்ரிகவாக்யங்களிலே ‘கே3ா’ ஶப்3த3த்தாலே நிர்த்தே3ஶமும் என்று கண்டுகொள்வது.

அருக்கும்மூலம்

‘து4யந்தி ஏதாம் இதி தே4நு:’என்று வத்ஸோபஜீவ்யத்வரூப‘தே4நு’ஶப்3த3யோக3ார்த்த2ப்ரதீதிஶைக்4ர்யமும், ஜ்ஞாநமாந்த்3யாநுப3ந்த4கே3ாத்வஜாதிரூப(கே3ா)பத3ப்ரவ்ருத்திநிமித்தப்ரதீதிஶைக்4ர்யமும் என்று கண்டுகொள்வது. பூர்வவத் ஸாத்4யாபி4ந்நஸாத4நவிஷயகத்வாத் ஸுக2ரூபத்வம் என்று கௌ3ணமாகவன்றிக்கே, ஸுக2ரூபஸாத்4யாபி4ந்நத்வாத், ஸுக2ரூபத்வம் என்று முக்2யமாகவே ஸுக2ரூபத்வம் உண்டு என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறர் (இப்படி ப2லமானதுதானே) இத்யாதி3. உத்தரஸங்க3திகத2நஸௌகர்யார்த்த2ம் வ்ருத்தார்த்த2ஸ்மாரணம் (ஆக ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு என்று துடங்கி) இத்யாதி3. [இக்குற்றங்கள்] (வா.134) இத்யாதி3யைப்பற்ற (தோ3ஷராஹித்யமும்) இதி. [ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமுமாய்] (வா.135) இத்யாதி3யைப்பற்ற (கு3ணஸாஹித்யமும்) இதி.

ஒன்பது ப்ரகரணங்களில் மூன்றுமதான
உபாயாந்தரதோ3ஷப்ரகரணத்தில் ப்ரஸங்க3ாத் ப்ரவ்ருத்தமான
ப்ரபத்த்யுபாயவைலக்ஷண்யகத2நமும்,
உபாயாந்தரதோ3ஷப்ரகரணமும்
ஸம்பூர்ணம்

ஸித்3தே4ாபாயநிஷ்டர்2 வைப4வப்ரகரணம்

1 4 2 .இவன் அவனைப்பெற நினைக்கும்போது இந்த ப்ரபத்தியுமுபாயமன்று.

இனிமேல் [இவனவனை]துடங்கி [இடைச்சியாய்ப்பெற்றுவிடுதல்செய்யு]மளவாக, ஸித்3தே4ாபாயநிஷ்டர்2 வைப4வத்தை அருளிச்செய்கிறார், கீழ்ச்சொன்ன ப்ரபத்தியேயோ இவனவனைப் பெறுகைக்குபாயமாய்த்த-

---

1 4 2 . இப்படி ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்தியினுடைய அநுபாயத்வத்தையும் தத்ப்ரதிகோடியான பரக3தஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், [இதுதன்னைப்பார்த்தால்] இத்யாதி3யாலும், [ப்ராப்திக்குபாயம் அவன் நினைவு] இத்யாதி3யாலும், கீழருளிச்செய்தபடியன்றியே, முக2ாந்தரேண அருளிச்-செய்கிறார் மேல். அதில் இப்படி ஸ்வரூபாநுரூபமான இத்தை ஸாத4நமாக்கிக்கொண்டு

---

1 4 2 . உத்தரக்3ரந்த2ஸங்க3தி (இப்படி ப்ரஸ்துதையான) இத்யாதி3. உபாயத்வப்4ரமவிஷயதாபாத3க-நியதாந்வயவ்யதிரேகித்வவத்தயா [ப்ரபத்த்யுபாய]பத3ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்தியினுடைய என்றபடி. (அநுபாயத்வத்தையும்) என்றது [ப்ரபத்த்யுபாய]பத3விவக்ஷிதப்ராயிகாந்வயவ்யதிரேகவத்தாத்4ந-ப்4ரமவிஷயபூ4தமான உபாயத்தினுடைய அபா4வத்தையும் என்றபடி. (தத்ப்ரதிகோடியான) இத்யாதி3 :-அதாவது, அவ்யபி4சரிதஸாத4நத்வஸ்வரூபாநுரூபத்வஶரண்யஹ்ருத3யாநுகு3ணத்வாதி3களாலே ப்ரபத்திவிஜாதீயமான "அஹம் த்வா..... மோக்ஷயிஷ்யாமி" இத்யாத்3யவகத3- உபாயாநபேக்ஷ-ரக்ஷணஸங்கல்பரூப-ஈஶ்வரநிஷ்ட2சேதநகர்மகஸ்வீகாரத்தினுடைய உபாயத்வத்தையும் என்றபடி. இத்தால் உபா4யத்ரா5பி ப்ரஸங்க3ஸங்க3தி என்று ஸூசிதம்.

உபாயத்வாபா4வாதி3ப்ரதிபாத3நத்துக்கு பௌநருக்த்யத்தை பரிஹரிக்கிறார் (முக2ாந்தரேண) இத்யாதி3. ஹேத்வந்தரேண என்றபடி. அதாவது, ஶரண்யஹ்ருத3யாநுகு3ணத்வ-அபராத4கோடிக4டிததாப்ரயுக்த-க்ஷாமணீயத்வாதி3கள் என்றபடி. ஹேதுபே4தா3த் அபௌநருக்த்யம் என்று கருத்து. இப்படி, பேடிகாஸங்க3தி அருளிச்செய்து, அநந்தரவாக்யஸங்க3தி அருளிச்செய்கிறார் (அதில் இப்படி) இத்யாதி3. (அதில்) என்றது [இவன் அவனை] என்று துடங்கி [புருஷகாரம் அவர்ஜநீயம்] (வா. 2 5 9) என்னுமளவான ப்ரக4ட்டகத்தில் வைத்துக்கொண்டு என்றபடி. [ப2லஸாத4நங்களுக்கு பே4த3மில்லை] (வா. 1 4 0) என்றவித்தால் - ஸ்வரூபாநுரூபத்வம் ப2லிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிறார் (ஸ்வரூபாநுரூப) இத்யாதி3. அதாவது, (ஸ்வரூபாநுரூப)த்வம், ப4க3வத்3பி4ந்ந-ஸாத4நத்வாபா4வவ்யாப்யமாகையாலே, இதுக்கு உபாயத்வமில்லை. அநுபாயத்தை உபாயமாக்கி-னாலும், இது உபாயமாகாது. ப்ரபத்தவ்யன் ஸ்வதந்த்ரனாகையாலும், இது உபாயமாகாது. இதுக்கு யாத்ருச்சி2கமாக ஶரண்யஹ்ருத3யஸம்வாத3ம் உண்டாகில், ப2லாவிநாபா4வம் உண்டு. அது இல்லை-யாகில், ப2லஸம்ப3ந்த4முமில்லை என்றபடி. இத்தால், ஸ்வரூபாநுரூபத்வ-அநுபாயத்வயோ: ஜ்ஞாப்யஜ்ஞாபகபா4வ: ஸங்க3தி: என்று அநந்தரவாக்யஸங்க3தி என்று ஸூசிதை என்று கருத்து.

1.(1) உபாயப்ரபத்திக்கு உபாஸநாதி3வத் அஹங்காரமிஶ்ரதையாலே ஸ்வரூபாநுரூபத்வம் இல்லாமையாலும்,

(2) ப4ரதாழ்வான்ப்ரபத்தியும், பா4ஷ்யகாரர்ப்ரபத்தியும் அதி4காரிவிஶேஷணபூ4த-அநுபாய-ப்ரபத்தியாகையாலே, உபாயப்ரபத்தியல்லாமையாலும், மூலத்தில் [இந்த ப்ரபத்தியும்] என்கிற இதுவும், ப4ரதப்ரபத்த்யாத்3யுதாஹரணமும், உபாயாநுபாயப்ரபத்திகளுக்கு ப்ரபத்தித்வேந அபே4த3விவக்ஷையாலே உபபந்நம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸ்வரூபாநுரூபமான இத்தை

தென்ன . இதுவுமன்று என்கிறார் [இவன்] இத்யாதி$_3$யால். பரதந்த்ரனுன இவன் ஸ்வதந்த்ரனுன அவனைத்தான் ப$_2$லியாய்ப் பெற நினைக்கும்போது, ஸ்வரூபாநுரூபையான இந்த ப்ரபத்தியும் அவனைப்பெறுவிக்கும் உபாயமன்று. அவனையிழப்பிக்கும் அபாயமத்தனை. (142)

143. அவன் இவனைப்பெற நினைக்கும்போது பாதகமும் விலக்கன்று.

ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியான அவன் பாரதந்த்ரனுன இவனை ஸ்வேச்சை$_2$யாலே பெற நினைக்கும்போது, இவன்

ஸ்வதந்த்ரனுன அவனை இவன் பெறப்பார்க்குமன்று, அவன்நினைவு கூடாதாகில் இது விப$_2$லிக்கு-மென்கிறார், [இவன் அவனை] என்று துடங்கி. அதாவது – உடைமையை உடையவன் சென்று கைக்கொள்ளுமாப் போலே, ஸ்வாமியான அவன்றானே வந்து அங்கீ$_3$கரிக்கக் கண்டிருக்கக்கடவ பரதந்த்ரனுன இச்சேதநன், தான் ப$_2$லியாய், தன் ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வதந்த்ரனுன அவனைப்பெற நினைக்குமளவில், அவன்நினைவு கூடாதாகில், இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் தல்லாப$_4$ஸாத$_4$நமாகாதென்றபடி. (142)

143. இனி அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவில் உள்ள வாசி சொல்லுகிறார் [அவனிவனை] என்றுதுடங்கி. அதாவது – ஸ்வாமியாய், ஸ்வதந்த்ரனுன அவன், ஸ்வம்மாய் பரதந்த்ரனுயிருக்கிற

ஸாத$_4$நமாக்கிக்கொண்டு) இத்யாதி$_3$கம் என்று கண்டுகொள்வது.

II. அன்றிக்கே, அதி$_4$காரிவிஶேஷணபூ$_4$தையாய், ஸ்வரூபாநுரூபையுமாய், அநுபாயையுமாய், இருக்கிற ப$_4$ரதப்ரபத்த்யாதி$_3$களுக்கு ப$_2$லவ்யபி$_4$சாரமும், க்ஷாமணீயத்வமும், ஶரண்யஹ்ருத$_3$யாநு-ஸாரியாம்போது கண்டால், உபாயப்ரபத்திக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே ப$_4$ரதப்ரபத்த்யாத்$_3$யுதா$_3$ஹரணம் என்பாருமுண்டு. மூலத்தில் [இத$_3$ம்]ஶப்$_3$த$_3$-[தத்]ஶப்$_3$த$_3$ங்கள், [பெறநினைக்கும்] என்று சொன்ன ப்ராப்த்ருப்ராப்யபா$_4$வவ்யத்யயார்ஹத்வ-விஶிஷ்டசேதந-ஈஶ்வரபரமாகக்கடவது; [இந்த ப்ரபத்தியும் உபாயமன்று] என்கிற விதே$_4$யாநுஸாராத் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அதாவது) இத்யாதி$_3$.

“ யதா$_2$ ஸ்வம் ஸ்வாமிநோ ரக்ஷ்யம் ரக்ஷந்தி ஸ்வயமேவ ஹி”, “யே நாத$_2$வந்தோ ஹி ப$_4$வந்தி லோகே தே நாத்மகார்யாணி ஸமாரப$_4$ந்தே । கார்யேஷு தேஷாம் ப்ரப$_4$வந்தி நாதா$_2$: ஶைப்$_3$யாத$_3$யோ ராம யதா$_2$ யயாதே:”, “ஸ்வத்வம் ஆத்மநி ஸஞ்ஜாதம்” (வி.த$_4$.) இத்யாதி$_3$களையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (உடைமையை) இத்யாதி$_3$. [உபாயமன்று] என்கிற ப்ரதிஷேத$_4$ஸாமர்த்$_2$யத்தாலே இவனுக்கு ப$_2$லித்வமும், ப்ரபத்திக்கு உபாயதயா அநுஷ்டா$_2$நமும் ஆக்ஷிப்தம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தான் ப$_2$லியாய்) இத்யாதி$_3$. (ஸ்வதந்த்ரனுன அவனை) என்றது வக்ஷ்யமாணரீத்யா அநந்யஸாத்$_4$யனுன ஈஶ்வரனை என்றபடி. ஶரண்யஹ்ருத$_3$யாநநுஸாரிப$_4$ரதப்ரபத்த்யுதா$_3$ஹரணபர-உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$பர்யாலோசநாலப்$_3$த$_4$-அர்த்த$_2$ம் (அவன்நினைவு கூடாதாகில்) என்றது. மூலத்தில் [இந்த] என்கிறவிதுவும், உம்மையும், பூர்வோக்ததோ$_3$ஷராஹித்யகு$_3$ணஸாஹித்யவிஶிஷ்டபரம் என்னும் அபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற) இத்யாதி$_3$. அன்றிக்கே, [ப்ரபத்தியும்] என்கிற உம்மை, உபாயாந்தரங்களுக்கு அநுக்தஸமுச்சயபரமாகவுமாம். [உபாய] ஶப்$_3$த$_3$ம் இங்கு ப்ராயிகாந்வயவ்யதிரேகித்வமாத்ரபரமன்று, கிந்து, ஸாத$_4$நபரம்; ஸாத்$_4$யமும் [பெறநினைக்கும்] என்று ஸந்நிஹிதமான லாப$_4$மேயாக உசிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தல்லாப$_4$ஸாத$_4$நமாகாது) இத்யாதி$_3$. (142)

அநாதி$_3$காலமே பிடித்து பு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வகமாகப் பண்ணிப்போந்த அநேகமஹாபாதகமும் அவனைப் பெறுகைக்கு விலக்கன்று. இவன் ப$_2$லியான போது ஸ்வக்ரு$_3$தமான ஸ்வரூபாநுரூபமானதுவும் ப$_2$லஹேதுவாகாது, அவனே ப$_2$லியான போது அபாயமானதுவும் ப$_2$லப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமாகாது. (143)

இவனை ஸ்வேச்சை$_2$யாலே பெற நினைக்குமளவில், பாபங்களில் ப்ரத$_4$ாநமாக எண்ணப்படும் பாதகமும் ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமாகமாட்டாதென்கை. இவையிரண்டாலும் ஸ்வக்ரு$_3$தஸ்வீகாராநு-பாயத்வமும், பரக்ரு$_3$தஸ்வீகாரோபாயத்வமும் காட்டப்பட்டது. "சித:பரமசில்லாபே$_4$ ப்ரபத்திரபி நோபதி$_4$:। விபர்யயே து நைவாஸ்ய ப்ரதிஷேத$_4$ாய பாதகம்" என்னக்கடவதிறே. (143)

---

143. அநுபாயப்ரஸங்க$_3$ாத் உபாயபரம் உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே தத$_3$வதாரிகை (இனி) இத்யாதி$_3$. (வாசி) என்றது ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கஸம்வத$_4$ாநேபி உபாயத்வரூபவைலக்ஷண்யம் என்றபடி. 'தத்'ஶப்$_3$த$_3$-'இதம்'ஶப்$_3$த$_3$ங்கள் ப்ராப்த்ருப்ராப்யத்வ-அர்ஹத்வவிஶிஷ்ட-ஈஶ்வரசேதந-பரங்கள் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அதாவது ஸ்வாமியாய்) இத்யாதி$_3$. ஸ்வத்தை லபி$_4$க்கையில் ஔசித்யார்த்த$_2$ம், ஸ்வாமித்வம். லாப$_4$க்ரியாநிஷ்பத்த்யர்த்த$_2$ம் இச்ச$_2$யாம் ஸத்யாம் அநிவார்யத்வரூபஸ்வாதந்த்ர்யம். லப்$_3$த$_4$வ்யதௌசித்யார்த்த$_2$ம் ஸ்வத்வம். லாப$_4$க்ரியாகர்மதார்த்த$_2$ம் பாரதந்த்ர்யம். 'பாபம்' என்னுதே [பாதகம்] என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (பாபங்களில்) என்று. அதாவது மஹாபாதகப்ரப்$_4$ருதிப்ரகீர்ணாந்தமான நவவித$_4$பாபங்களில் வைத்துக்கொண்டு என்றபடி. [பாதகமும்] என்கிற 'அபி'ஶப்$_3$த$_3$ம் ப்ராத$_4$ாந்யபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரத$_4$ாநமாக) இத்யாதி$_3$. "ப்$_3$ரஹ்மஹா மத்$_3$யபஸ்ஸ்தேந: ததை$_2$வ கு$_3$ருதல்பக$_3$: । ஏதே மஹாபாதகிநோ யஶ்ச தைஸ்ஸஹ ஸம்வஸேத்" என்கிறவித்தை உட்கொண்டு (பண்ணப்படும்) என்றது. [விலக்கன்று] என்கிறவிதுக்கர்த்த$_2$ம் (ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$க) இத்யாதி$_3$. வாக்யத்$_3$வயதாத்பர்யம் (இவை இரண்டாலும்) இத்யாதி$_3$. உபாயாநுபாயப்ரபத்தித்$_3$வயாபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஸ்வக்ரு$_3$த) இத்யாதி$_3$. (பரக்ரு$_3$தஸ்வீகாரம்) என்றது உபாயாநபேக்ஷரக்ஷணஸங்கல்பம் என்றபடி. உக்தார்த்த$_2$த்$_3$வயத்தில் ப்ரமாணம் (சித:) இத்யாதி$_3$. பரமத்வம், ஸ்வாமித்வஸ்வதந்த்ரத்வாதி$_3$களால் உத்க்ருஷ்டரஹிதத்வம். (சித:) என்கிறவிடத்திலே ஸ்வத்வபாரதந்த்ரத்வங்களும் அபி$_4$ப்ரேதம். பரமசித்கர்மகலாபே$_4$ சித: ப்ரபத்திரபி நோபதி$_4$: என்று அந்வயம். இத்தால், "கர்மணி ச" (அஷ். 2-2-14) என்கிறஸூத்ரத்தாலே உப$_4$யப்ராப்தௌ கர்மணிஷஷ்டி$_2$க்கு (அஷ். 2-3-66) ஸமாஸப்ரதிஷேத$_4$ம் வாராது. அர்த்த$_2$ாத் லாப$_4$க்ரியையிலே சித்து கர்த்தாவாகையாலே, உப$_4$யோபாத$_3$ாநம் இல்லாமையாலே என்று கண்டுகொள்வது. அன்றிக்கே, (சித:) என்கிறவிதுக்கு லாப$_4$த்திலே அந்வயமாய், (பரமசித்) ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு ஶேஷே ஷஷ்டீ$_2$ஸமாஸமாகவுமாம் (அஷ். 2-3-50). (அபி)ஶப்$_3$த$_3$ம் நிர்தோ$_3$ஷத்வ-ஸகு$_3$ணத்வஹேதுகப்ராத$_4$ாந்யபரம். (உபதி$_4$:) = வ்யாஜ:. வ்யாஜத்வஸ்யாபி நிஷேதே$_4$, ஸாத$_4$நத்வா-ऽப$_4$ாவ: கைமுதிக: இதி ப$_4$ாவ:. (விபர்யயே து) என்றது பூர்வோக்த-சித்கர்த்ருகபரமசித்கர்மக-

---

143. [பாதகமும் விலக்கன்று] என்கிறவிடத்தில், 'ரௌரவாதி$_3$நரகேஷு பாதயதி இதி பாதகம்' என்றுதல், 'புமாம்ஸம் பாதயதி = பதிதம் கரோதி இதி பாதகம்' என்றுதலாய், பஞ்சமஹா-பாதகங்களைச்சொல்லுகிறது என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (பாபங்களில் ப்ரத$_4$ாநமான இத்யாதி$_3$யால்). (சித:) இத்யாதி$_3$ஶ்லோகத்தில் (நோபதி$_4$:) என்று வ்யாஜரூபமான உபாதி$_4$யாகவும் கூட ஆகமாட்டாது என்றபடி. (விபர்யயே) என்றது பரமசில்லாபே$_4$ என்றபடி. (அஸ்ய) என்கிறவிதுக்கு (பாதக)ஶப்$_3$த$_3$த்தோடே அந்வயம்; இந்த சேதநனுடைய பாதகமும் என்றபடி. (143)

---

143. *(நோபதி$_4$:) = உபாயமன்று என்றபடி. (விபர்யயே) = ஈஶ்வரன் இவனைப்பெற நினைக்கும் போது என்றபடி.* (143)

144. இவையிரண்டும், ஸ்ரீ ப4ரதாழ்வான்பக்கலிலும் ஸ்ரீகு3ஹப்பெருமாள்பக்கலிலும் காணலாம்.

இப்படி ஸ்வக3தமானது விப2லமாய் பரக3தமானதுவே ஸப2லமாகக் கண்டவிடமுண்டோ என்ன காட்டுகிறுர் [இவை இரண்டும்] இத்யாதி3யால். ஸ்வக3தவைப2ல்யமும் பரக3தஸாப2ல்யமுமென்கிற இவையிரண்டும் "மோக்ஷயே புரஸ்தாச்ச2ாலாயாம் யாவந்மே ந ப்ரஸீத3தி" என்று மீண்டருளவேணுமென்று பெருமாளை ப்ரபத்திபண்ணின உறவுள்ள ஸ்ரீப4ரதாழ்வான்பக்கலிலும், "ஏழை ஏதலன் கீழ்மகனென்றுதிரங்கி" என்று தே3ாஷமே பச்சையாகப் பெருமாளுறவுகொண்ட ஸ்ரீ கு3ஹப்பெருமாள்பக்கலிலும் அநுஷ்ட2ாநமோக்ஷ-மாகக்காணலாம். (144)

145. ஸ்ரீப4ரதாழ்வானுக்கு, நன்மைதானே தீமையாய்த்து; ஸ்ரீ கு3ஹப்பெருமா-ளுக்கு, தீமைதானே நன்மையாய்த்து.

---

144. இப்படி இவையிரண்டும் காணலாமிடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறுர் [இவை] என்றுதுடங்கி. (144)

145. அவர்கள் தங்கள்பக்கலிவை கண்டபடி என்? என்னவருளிச்செய்கிறுர், [ஸ்ரீப4ரதாழ்-வானுக்கு] இத்யாதி3வாக்யத்3வயத்தாலே. அதாவது - பெருமாளை மீட்டுக்கொண்டுவந்து திருவபி4ஷேகம் பண்ணுவித்துத் தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமையைப்பெற்று வாழ்கைக்காக,

---

லாப4த்துக்கு விபரீதமான பரமசித்கர்த்ருகசித்கர்மகலாப4த்தில் என்றபடி. (அஸ்ய) = சித:. பாதகம் ப்ரதிஷேத4ாய நைவாலம். "க்ஷம்யமாநாபி க்ரியா ... விப4க்தீநாம் ப்ரயோஜிகா" (வார்த்திகம் - ஸித்3த4ாந்தகௌ.) என்று (அலம்)ஶப்3தா3ர்த்த2பூ4தஸாமர்த்2யம் க்ஷம்யமாகையாலே, "நம: ஸ்வஸ்தி" (அஷ். 2-3-16) இத்யாதி3நா சதுர்த்தீ4. (ப்ரதிஷேத4ாய) என்கிறவிடத்திலே 'பரமசித:' என்று அத்4யாஹார்யம். யத்3வா, பாதகம், அஸ்ய ப்ரதிஷேத4ாய நாலம். (பாதகம்) என்கிறவிதுக்குக்கீழே (சித:) இத்யஸ்ய அநுஷங்க3ம். தத2ாச - சித: பாதகம், அஸ்ய பரமசித: ப்ரதிப3ந்த4ாய ந ஸமர்த்த2மேவ என்றபடி. (143)

144. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவையிரண்டும்) இத்யாதி3. மூலத்தில் [இவையிரண்டும்] என்றது (1) ஸ்வக3தஸ்வீகாராநுபாயத்வ (2) பரக3தஸ்வீகாரோபாயத்வங்கள் என்றபடி. (144)

145. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அவர்கள்) இத்யாதி3. "ஆநயிஷ்யாம்யஹம் ஜ்யேஷ்ட2ம்" (ரா.அ.79-9) இத்யாதி3யைப்பற்ற (பெருமாளை) இத்யாதி3. "அபி4ஷேக்ஷ்யந்தி காகுத்ஸ்த2ம்" (ரா.அ.88-29) இத்யாதி3யைப்பற்ற (திருவபி4ஷேகம்) இத்யாதி3. "யாவந்ந சரணௌ ப்4ராது:" (ரா.அ.98-8) இத்யாதி3யைப்பற்ற (தன் ஸ்வரூப) இத்யாதி3. ("ஏபி4ஶ்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்த4ம்" இத்யாதி3ப்படியே) என்றது, ("ஏபி4ஶ்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்த4ம்") = என் ஒருவன் கண்ணீர் பொறுக்கமாட்டாதவர், இத்தனைபேர்கண்ணீரைப்பொறுப்பரோ? "ஶிரஸா யாசிதோ மயா" = என் அபேக்ஷிதம் தன்தலையாலே இரந்து செய்யுமவர், நான் என் தலையாலே இரந்தால் மறுப்பரோ? "ப்4ராது:" = நான்தான் தம்பின் பிறந்தவனல்லேனே? "ஶிஷ்யஸ்ய" =மந்த்ரஸம்ப3ந்த4மும் தம்மோடே அன்றே? "தா3ஸஸ்ய"= க்ரயவிக்ரயார்ஹனல்லேனே? ஆனபின்பு "ப்ரஸாத3ம் கர்த்துமர்ஹஸி" = என்னிடத்தில் இரங்கியருளாரோ? என்று வழியேபிடித்து மநோரத2த்தைப் பண்ணிக்கொண்டு சென்று என்றபடி.

தான் ப2லியாய் ப்ரபத்திபண்ணின ஸ்ரீப4ரதாழ்வானுக்கு, ப்ரபத3நமாகிற நன்மைதானே பெருமாள் திருவுள்ளங்கன்றி அவ்வருகே போம்படிபண்ணும் தீமையாயிற்று; பெருமாளே ப2லியாய்ச்சென்று கைக்கொண்ட ஸ்ரீகு3ஹப்பெருமாளுக்கு "ஏழை ஏதலன் கீழ்மகன்" என்கிற அஜ்ஞாநாதி3தீமைதானே அங்கீ3காரஹேதுவான நன்மையாயிற்று. (145)

"ஏபி4ஶ்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த4ம்" இத்யாதி3ப்படியே வழியே பிடித்து மநோரதி2த்துக்கொண்டு சென்று பெரிய ஆர்த்தியோடே அவர்திருவடிகளிலே ப்ரபத்திபண்ணின ஸ்ரீப4ரதாழ்வானுக்கு, அப்படி பண்ணின ப்ரபத்தியாகிற நன்மைதானே, ஶரண்யரான பெருமாள் திருவுள்ளத்துக்கு

(ஏபி4ஶ்ச) இத்யாதி3ஶ்லோகம் சித்ரகூடத்திலே பெருமாள் ஸந்நிதி4யிலே "ப்ரஸாத3ம் கர்த்துமர்ஹஸி" என்று மத்4யமபுருஷனாக விண்ணப்பம் செய்ததேயாகிலும், வஸ்துஸ்வாப4ாவ்யாத், வழியிலே மநோரதி2த்தே இப்படி விண்ணப்பம் செய்யவேணுமென்னுமத்தாலே மநோரத2ாகாரத்தைப்பற்ற ப்ரத2புருஷனாக ஊஹித்து ஈட்டிலே வ்யாக்2யாநம் பண்ணியருளிற்று. அத்தையுட்கொண்டு இங்கே (மநோரதி2த்து) என்றது என்று கண்டுகொள்வது. "இத்யேவம் விலபந் தீ3ந:" (ரா.அ99-37, "ந மே ஶாந்திர்ப4விஷ்யதி" (ரா.அ.98-8) இத்யாதி3யைப்பற்ற (பெரிய ஆர்த்தியோடே) இத்யாதி3. "அபி4ஷிஞ்சஸ்வ சாத்3யைவ" (ரா.அ.104-8) என்று ஸத்3ய: ப2லஸித்3தி4 அபேக்ஷிதையாகை யாலே, "ஆர்த்தஸ்ய ஸத்3யோ முக்திஸ்ஸ்யாத்" என்கிற ந்யாயத்தாலே அவிலம்பி3தப2லேச்ச2ா-க3ர்ப்ப4மான ஆர்த்யதிஶயம் லப்3த4ம். இத்தால் "ஆர்த்தப்ரபத்தௌ ஏதேஷாம் ஸந்நிதி4ஸ்து விதீ4யதே" என்று சொன்ன அங்க3ஸாகல்யமும் ஸூசிதம். ஆகையிறே, "ஏவமுக்த்வா மஹாபா3ஹு: ஸபா3ஷ்ப: கேகயீஸுத: I ராமஸ்ய ஶிரஸா பாதௌ ஜக்3ராஹ விதி4வத் புந:" (ரா.அ.104-14) என்று 'விதி4வத்'ஶப்3த3த்தாலே அங்க3ஸாகல்யம் சொல்லிற்று. இப்படி "அபி4ஷிஞ்சஸ்வ சாத்3யைவ" என்று ஆஶுப2லப்ராப்திக3ர்பை4யான இந்த ஆர்த்தப்ரபத்திக்கு, "வத4ார்த்த2ம் வயமாயாதா: தஸ்ய வை முநிபி4ஸ்ஸஹ3ா। ஸித்3த4க3ந்த4ர்வயக்ஷாஶ்ச ததஸ்த்வாம் ஶரணம் க3தா:" (ரா.பா.15-23) என்று ஶீக்4ரகாலாநவச்சி2ந்நராவணவத4ரூபப2லார்த்த2தே3வப்ரபத்தியில் வ்யாவர்த்திசொல்லிற்று.

இத்தால் I. ப4ரதப்ரபத்திக்கு அங்க3வைகல்யமும்,
II. ஶிதே2ாவிருத்3த4ப2லைகளான தே3வப4ரதப்ரபத்திகளிலே (1)பூர்வக்ருததே3வப்ரபத்திக்கு ப்ரத2மம் ப2லப்ரத3ாநமும், (2)அநந்தர{க்ருத}ப4ரதப்ரபத்திக்கு தத3நந்தரம் ப2லப்ரத3ாநமும் என்று காரண-க்ரமாத் ப2லப்ரத3ாநமும் சொல்லவொண்ணாது என்று ஸூசிதம். (பரதாழ்வான்) என்கிறவித்தால் திருவாழியாழ்வான் என்றுப்போலே அகர்மவஶ்யாவதாரம் என்று ஸூசிதமாகையாலே ப்ரதிப3ந்த4க-கல்பநமும் கூடாது என்று ஸூசிதம். இப்படி ப2லவ்யபி4சாரத்துக்கு அந்யத2ாஸித்3தி4யில்லை என்னுமிடம் ஸூசிக்கப்பட்டது. "தத3ா ஹி ராமோ ப4ரதேந தாம்யதா ப்ரஸாத்3யமாந: ஶிரஸா

145. (ஶரண்யரான பெருமாள்திருவுள்ளத்துக்கு அநிஷ்டமாகையாலே) என்றது. "ஸர்வலோக-ஶரண்யாய" என்று ஸர்வலோகஶரண்யராய், அதுதன்னை, வேடன், வேடுவிச்சி, பக்ஷி, குரங்கு, ராக்ஷஸர் முதலான{வர்கள்} விஷயங்களில் தான் முற்பாடனாய், அவர்கள் இருக்கிறவிடத்தேறச் சென்று அநுஷ்ட2ாநஶேஷமாக்க வேணும் என்று, "பிதுர்வசநநிர்தே3ஶாத்" என்கிறபடியே பித்ரு-வாக்யபரிபாலநம் என்றொரு வ்யாஜத்தாலே காடேற எழுந்தருளின பெருமாளுக்கு அநிஷ்டமாகையாலே என்றபடி. "ஏவமுக்தஸ்து ராமேண ப4ரத: ப்ரத்யநந்தரம் । உவாச விபுலோரஸ்கஸ்ஸூதம் பரமது3ர்மநா: ! இஹ மே ஸ்த2ண்டி3லே ஶீக்4ரம் குஶாநாஸ்தர ஸாரதே2। ஆர்யம் ப்ரத்யுபவேக்ஷ்யாமி யாவந்மே ந ப்ரஸீத3தி ।। அநாஹாரோ நிராலோகோ த4நஹீநோ யத2ா த்3விஜ: । ஶேஷ்யே புரஸ்தாச்ச2ாலாயா யாவந்ந ப்ரதியாஸ்யதி" (ரா.அ 111-12....17)

அநிஷ்டமாகையாலே தீமையாய்விட்டது. "ஏழையேதலன்" இத்யாதி3ப்படியே பெருமாள் தாமே வந்தங்கீ3கரிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீகு3ஹப்பெருமாளுக்கு, தோ3ஷமே பச்சையாக அங்கீ3கரிக்கையாலே,

---

மஹீபதி: । ந சைவ சக்ரே க3மநாய ஸத்த்வவாந் மதிம் பிதுஸ் தத்3வசநே வ்யவஸ்தி2த:। (ரா.அ. 106-33) என்றவித்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (பண்ணின ப்ரபத்தியாகிற) இத்யாதி3. அத்ர இமௌ பூர்வபக்ஷஸித்3தா4ந்தாவபி4ப்ரேதௌ:- வ்யபி4சாராத் ப்ரபத்தி அநுபாயம் என்னவொண்ணாது; "ஆத்மாநம் யுஞ்ஜீத", "ஶரணம் வ்ரஜ" இத்யாதி3விதி4யாலே ப்ரபத்திக்கு மோக்ஷத்தைக் குறித்து நியதஸாத4நத்வம் சொல்லுகையாலே. அல்லது ப்ரபத்திஶாஸ்த்ரத்திலே அவிஶ்வாஸம் ப்ரஸங்கி3க்கையாலே அப்ராமாண்யம் ப்ரஸங்கி3க்கும். துல்யந்யாயத்தாலே ப4க்திஶாஸ்த்ரத்திலும், கர்மகாண்ட3த்திலும் அவிஶ்வாஸம் பிறக்குமாகையாலே ஶாஸ்த்ரமாத்ரத்துக்கு அப்ராமாண்யம் ப்ரஸங்கி3க்கும். ப4ரதப்ரபத்தியிலே வ்யபி4சாரம் காண்கையாலே ப்ரபத்திக்கு அநுபாயத்வம் என்னில், அதில் (1) அங்க3வைகல்யமாதல், (2) ப்ரதிப3ந்த4கமாதல், விதி4ப3லத்தாலே கல்ப்யமாகையாலே, வ்யபி4சாரம் அந்யதா2ஸித்3த4ம். தே3வப4ரதப்ரபத்திகள் ப2லதோ மிதோ2 விருத்3தை4களாகையாலே

என்று ஸ்ரீப4ரதாழ்வான், பெருமாள்திருமுன்பே ப்ராயோபவேஶம் பண்ணுவதாக குஶாஸ்தரணகல்பநார்த்த2ம் ஸாரதி2யான ஸுமந்த்ரனை நியமித்தருள அவனும் இங்கி3தஜ்ஞனாகையாலே அதுவும் பெருமாள்திருவுள்ளத்துக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கிறபடியை முக2விலாஸத்திலே கண்டு அவன் அது செய்யாதிருக்க; "ஸ து ராமமவேக்ஷந்தம் ஸுமந்த்ரம் ப்ரேக்ஷ்ய து3ர்மநா: । குஶோத்தரமுபஸ்தா2ப்ய பூ4மாவேவாஸ்தரத் ஸ்வயம்" என்று ஸ்ரீப4ரதாழ்வான் தாமே குஶாஸ்தரணத்தை கல்பித்து திருமுன்பே ப்ராயோபவேஶம் பண்ணப்புக, "தமுவாச மஹாதேஜா: ராமோ ராஜர்ஷிஸத்தம: । கிம் மாம் ப4ரத குர்வாணம் தாத ப்ரத்யுபவேக்ஷ்யஸி" என்று ஸர்வஜ்ஞரான பெருமாளும், தம்முடைய விஶ்லேஷப4யத்தாலே கலங்கி, ஸ்வரூபவிருத்3த4மான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் அந்வயித்த ப4ரதாழ்வானைக் குறித்து, 'கிம் அக்ருத்யம் குர்வாணம் மாம் ப்ரத்யுபவேக்ஷ்யஸி" என்று, ஶேஷியான எனக்கு ஶேஷபூ4தராயிருப்பாரை யதே2ஷ்டம் விநியோக3ம் கொள்ளுகை அக்ருத்யம் என்று, ஶேஷபூ4தனுன உனக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமாய், எனக்கு அநதிக்ரமணீயமுமான ப்ரபத்திரூபமான ப்ராயோபவேஶத்தாலே அத்தைத் தவிர்ப்பிக்கப் பார்க்கிறாயோ? என்று அந்த ப்ராயோபவேஶநத்தினுடைய ஸ்வரூபவிருத்3த4த்வத்தைச் சொல்லி "ப்3ராஹ்மணோஹ்யேகபார்ஶ்வேந நராந் ரோத்3து4மிஹார்ஹதி । ந து மூர்த்தா4பி4ஷிக்தாநாம் விதி4: ப்ரத்யுபவேஶநே" என்று தாமும் க்ஷத்ரியனாய், பாது3காரூபேண மூர்த்தா4வஸிக்தனுயிருந்துவைத்தும், "தபஸா ஸேதுப3ந்தே4ந ஸாக3ரோச்சே2ஷணேந வா । ஸர்வதா2 ஸுஸமர்த்தோ2ஸ்மி ஸாக3ரஸ்யாஸ்ய லங்க4நே" என்று ஸமுத்3ரதரணத்துக்கு ப்ராயோபவேஶத்தை ப்ரத2மஹேதுவாக நிஶ்சயித்துக்கொண்டு, "ததஶ்சாக்2யாதுமாரேபே4 விபீ4ஷணவசஶ்ஶுப4ம் । ஸுக்3ரீவோ விபுலக்3ரீவஸ்ஸாக3ரஸ்யோபவேஶநம் ।। ப்ரக்ருத்யா த4ர்மஶீலஸ்ய ராக4வஸ்யாப்யரோசத" என்று த4ர்மாத்மாவன விபீ4ஷணாழ்வானுக்கும், த4ர்மஶீலரான தமக்கும் அது அத்யந்தம் ஸம்மதமாயிருக்கையாலே, "ததஸ்ஸாக3ரவேலாயாம் த4ர்பாநாஸ்தீர்ய ராக4வ: । அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக2: க்ருத்வா ப்ரதிஶிஶ்யே மஹோத3தே4: ।। அத்3ய மே மரணம் வாऽபி தரணம் ஸாக3ரஸ்ய வா । இதி ராமோ மதிம் க்ருத்வா மஹாப3ாஹுர்மஹோத3தி4ம் ।। அதி4ஶிஶ்யே ஸ விதி4வத்ப்ரயதோ நியதோ முநி: । தஸ்ய ராமஸ்ய ஸுப்தஸ்ய குஶாஸ்தீர்ணே மஹீதலே ।। நியமாத3ப்ரமத்தஸ்ய நிஶாஸ்திஸ்ரோதிசக்ரமு:" என்று ப்ராயோபவேஶம் பண்ணின தாமே, தம்மோடு உடன்பிறந்தவராய், கைகேயி 'ராஜந்!' என்னப்பொறுதவராய், "விலலாப ஸப4ாமத்4யே ஜக3ர்ஹே ச புரோஹிதம்" என்று அபி4ஷேகப்ரஸங்க3ம் பண்ணுமவர்களையும் கூட அவர்கள் தன்மையையும், அருகிருப்பார்களையும், "கு3ரும் ரஹஸி போ3த4யேத்" என்கிற ஶாஸ்த்ரமர்யாதை3யையும் பாராதே பொடியுமவராய், "ராஜ்யம் ச அஹம் ச ராமஸ்ய" என்றிருக்குமவர் பண்ணுகிற, ஸமுத்3ரவிஷயகப்ராயோபவேஶம் போலே ஸர்வாதி4காரப்ரபத்திரூபமான ப்ராயோபவேஶத்துக்கு 'க்ஷத்ரியர்' என்றும், 'மூர்த்தா4வஸிக்தர்' என்றும் சில அதி4காரி-

காரணக்ரமாத் ப2லத3ாநமாகையாலே வ்யபி4சாரமே இல்லை. ஆகையால் வ்யபி4சாராத் ப்ரபத்தி அநுபாயம் என்கை அநுபபந்நம் என்று பூர்வபக்ஷம்.

அத்ர ஸித்3தா4ந்த: - ப்ரபத3நம் அநுபாயம்; ப4ரதப்ரபத்தியில் வ்யபி4சாரம் காண்கையாலே. ஸர்வஜ்ஞனுக்கு அங்க3வைகல்யம் கல்பிக்கவொண்ணாது. நித்யஸூரிக்கு ப்ரதிப3ந்த4கமும் கல்பிக்க-வொண்ணாது. ஶீக்4ரகாலாவச்சி2ந்நப2லார்த்த2ப்ரபத்தியைப்பற்ற, தத3நவச்சி2ந்நப2லார்த்த2ப்ரபத3நம் ஸாவகாஶமாகையாலே ப2லதோ விரோத4ம் இல்லாமையாலே காரணக்ரமாத் ப2லத3ாநமும் சொல்ல-வொண்ணாது. ஆகையால் வ்யபி4சாரம் அநந்யதா2ஸித்3த4ம். இப்படியாகில், ஶாஸ்த்ராப்ராமாண்ய-ப்ரஸங்க3ம் என்ன வேண்டா. காமஸாத4நவிதி4களுக்கு வ்யபி4சாரமில்லாமையாலே நிஶ்ஶங்க-ப்ரவ்ருத்தி கூடுமாகையாலே தத3ம்ஶத்துக்கு அப்ராமாண்யப்ரஸங்க3மில்லையே. மோக்ஷஸாத4ந-விதி4களுக்கும் ப4ரதப்ரபத்திவ்யபி4சாரப்ரத3ர்ஶநபர-இதிஹாஸஶ்ரேஷ்டே2ாபப்3ரும்ஹிதங்களான "நாயமாத்மா" இத்யாதி3ப்ரப3லஶ்ருத்யந்தரானுரோத4த்தாலே ப2லஸம்ப3ந்த4ப்ராயிகத்வம் கல்ப்ய-மாகையாலும், பரதாழ்வான்ப்ரபத்திக்குப்போலே யதா2கதா2சித் ப2லாவிநாப4ாவத்தாலும், நிஶ்ஶங்க-ப்ரவ்ருத்தி கூடுமாகையாலே அப்ராமாண்யப்ரஸங்க3மில்லை. ஆகையால் ஶரண்யஹ்ருத3யாநுகு3ணை-யல்லாத ப்ரபத்தி அநுபாயம். இப்படி ஸித்3தா4ந்தயுக்திகள் (பெருமாளை மீட்டுக்கொண்டு) இத்யாதி3யில், தத்தந்நிர்தே3ஶத்தாலே ஸூசிதம் என்று கண்டுகொள்வது. "ந சைவ சக்ரே க3மநாய ஸத்த்வவாந் மதிம்" என்கிறவிடத்தில் "மதி"ஶப்3த3ம் இச்ச2ாவாசகமாகையாலே, க3மநம்

தே3ாஷங்களைச் சொல்லி, அத்தை அக்ருத்யகரணமாக்கி, "உத்திஷ்ட2 நரஶார்தூ3ல ஹித்வா ஏதத்3தா3ருணம் வ்ரதம்" என்று அத்தை அத்யந்ததா3ருணமென்று நிஷேதி4த்து, "உத்திஷ்ட2 த்வம் மஹாபா3ஹோ மாம் ச ஸ்ப்ருஶ ததே2ாத3கம்" என்று இப்படிப்பட்ட க்ரூரபாபத்தில் அந்வயித்தமைக்காக விஶிஷ்டநிஷ்க்ருஷ்டவேஷாநுரூபங்களான ப்ராயஶ்சித்தங்களை விதி4க்க, அதுவும் "அதே2ாத்த2ாய ஜலம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ப4ரதோ வாக்யமப்3ரவீத்"(ரா.அ.111-24) என்றும் ப4க்திபாரவஶ்யத்தாலே வருமவைக்கு ஒரு ப்ராயஶ்சித்தமும் வேண்டா என்னும் ரஹஸ்யமறிந்த-வராகையாலே லோகாபவாத3பரிஹாரார்த்த2மான விஶிஷ்டவேஷாநுகு3ணப்ராயஶ்சித்தம் செய்து கொள்ளுகையாலே, பெருமாள் திருவுள்ளத்துக்கு அநிஷ்டமாகையாலே, ப4ரதாழ்வான் ப்ரபத்தி தீமையாயிற்று என்னுமிடம் ஸித்3த4மிறே.

(தே3ாஷமே பச்சையாக) என்றது:- "ஏழை ஏதலன் கீழ்மகன் என்னாதிறங்கி" என்கிறபாட்டில் சொல்லுகிற "அஹமஸ்மி அபராத4ாநாம் ஆலய:", "ராவணோ நாம து3ர்வ்ருத்தோ ராக்ஷஸோ ராக்ஷஸேஶ்வர: । தஸ்யாஹமநுஜோ ப்4ராதா விபீ4ஷண:", "ந த4ர்மநிஷ்டே2ாஸ்மி" இத்யாதி3ப் படியே, கு3ஹப்பெருமாள், வாங்மாத்ரத்தாலும்கூட "ஏழை ஏதலன் கீழ்மகன்" என்று சொல்லாதே இருக்க,

I பெருமாளுக்கு உண்டான இரக்கம், அவருடைய து3:க2த3ர்ஶநமாத்ரத்தால் உண்டாக வேண்டுகையாலே, அந்த து3:க2மேதான், கீழ் பத3த்ரயத்தாலும் சொல்லப்பட்ட (1) விஷய-சாபலமும், (2) ஸ்வாப4ாவிகஸர்வஜந்துஶாத்ரவமும் (3) அத்யந்தஹீநஜந்மமுமாகிற (i) ஜ்ஞாந-(ii)வ்ருத்த (iii)ஜந்ம - உத்கர்ஷவிரோதி4களாலே க3பளீக்ருதனாயிருக்கைதானேயாக வேண்டுகையாலேயும்

II இப்படி தே3ாஷமே பற்றாசாக அங்கீ3கரிக்குமிடத்தில் 'இத்தனை புல்லியனை அங்கீ3கரிக்க வேண்டுவதே' என்று மூக்குஞ்சுழியாமல் அநாதி3காலமாய்த்தன் பசிக்குப்போந்ததொருவிஷயம் லபி4யாமையாலே, பட்டினியே கிடந்த வாத்ஸல்யத்துக்கு நெஞ்சு வற்றுதபடி 'இதொரு விஷயம் நேர்ந்தபடியே! இது நமக்குத்தொங்கப்புகுகிறதோ' என்னுமுகப்போடே அங்கீ3கரிக்கையாலேயும்

III அப்படி அங்கீ3கரிக்குமிடத்திலும், நாலு பேரில் ஒருவராக அங்கீ3கரியாதே, தமக்கு ஔபாதி4கமான அந்யவ்ருத்தி ஸ்வாபாவிகமாகப்பெற்று, தம்மோடொக்க ஸமாநஸம்பத்3வா-னாயிருக்கையாலேயும்,

பாதகமாகிற தீமைதானே நன்மையாய்விட்டதென்கை. "யத் த்வத்ப்ரியம் ததி3ஹ புண்யம் அபுண்யமந்யத்" என்றிறே புண்யபாபலக்ஷணம்; ஆகையாலிவர்கள்பக்கலிலே காணலாம் என்கை. (145)

அநிஷ்டமாய், தத்3த்3வாரா தத்ப்ரார்த்த2நமும் அநிஷ்டம் என்று ஸித்3தி4க்கையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அநிஷ்டமாகையாலே) என்று. இத்தால் ஶரண்யாநிஷ்டமானது, ஶரண்யாதீ4நப2லப்ரயோஜகமாகாது என்று அநுபாயத்வம் ஸித்3த4ம் என்று கருத்து.

(ஏழையேதலன் இத்யாதி3ப்படியே) இத்யாதி3:- அதாவது, "ஏழை" = ஜ்ஞாநஹீநன். "ஏதலன்" = உறவில்லாத அந்யன். "கீழ்மகன்" = ஜந்மவ்ருத்தங்களால் அத்யந்தம் அபக்ருஷ்டன். "என்னாது" இத்தோ3ஷங்களை எண்ணாமல். "என்கை", சொல்லுகையாய், அத்தால் தத்3தே4துபூ4தஸ்ம்ருதியை நினைக்கிறது. "இரங்கி" = க்ருபைபண்ணி. "மற்று" = பின்னையும். "அவர்க்கு" = கு3ஹப் பெருமாளுக்கு. "இன்னருள்சுரந்து" = பே4ாக்3யமான க்ருபையை ப்ரஸரிப்பித்து - என்று துடங்கி திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தபடியே என்றபடி. "என்னாதிரங்கி" என்று தோ3ஷத்தை த்யாக3ஹேதுவாக ஆக்காதே, அங்கீ3காரஹேதுவாக்கி "இரங்கி" என்று லபி4க்கிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (தோ3ஷமே பச்சையாக) என்றது. "மத்ஸ்யகா4தோ நிஷாதா3நாம்" என்ற நிஷாத3னுக்கு மத்ஸ்யகா4தம் ஜீவிகையாகையாலும், அதுதான் "தத்ர இமாநி 'பதந'ஸம்ஜ்ஞாநி" என்று துடங்கி "பக்ஷிணாம் ஜலசாரிணாம், ஜலஜாநாம் ச கா4தநம், க்ரிமிகீடபதங்கா3நாம் கா4தநம், மத்3யாநுக3தபோ4ஜநம் இத்யேதாநி மலாவஹாநி" என்று பாதகமாகச்சொல்லப்படுகையாலும் [தீமை] என்கிறவிது, [பாதகமும் விலக்கன்று] என்று சொன்ன பாதகத்தைச்சொல்லுகிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பாதகமாகிற தீமைதானே) இதி. நன்மைதீமைகள் பரஸ்பரப்ரத்யநீகங்களாகையாலே அந்யோந்யதாதா3த்ம்யம் அநுபபந்நம் என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (யத் த்வத்ப்ரியம்) இத்யாதி3. அதாவது - புண்யபாபங்கள், கடபடாதி3களைப்போலே ஜாதிவிஶேஷவிஶிஷ்டதயா ஸர்வத்ர ப்ரதிநியதஸ்வபா4வங்களன்று, கிந்து, இஷ்டாவஹம் புண்யம், அநிஷ்டாவஹம் பாபம். அதில், புண்யம், ப2லப்ரதா3தா: இஷ்டமாய், தத்3த்3வாரா கர்த்து: இஷ்டாவஹமாயிருக்கும்; பாபம், ப2லப்ரதா3தா: அநிஷ்டமாய், தத்3த்3வாரா கர்த்து: அநிஷ்டாவஹமாயிருக்கும். இஷ்டாநிஷ்டங்கள் தே3ஶகாலாதி3காரிபே4த3த்தாலே பி4ந்நபி4ந்நங்களா-

---

IIV. "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்" என்கிறபடியே தனக்கு தா4ரகராயிருக்கையாலேயும்,

V. "ராமஸ்யாத்மஸமஸ்ஸகா2" என்றும் "சீரணிந்ததோழமை" என்றும் இவரை விஶேஷித்து அங்கீ3கரிக்கையாலேயும்,

IVI. "இங்கொழி" என்று வழியடிகெடாமைக்காக அவரை 'ஶ்ருங்கி3பே3ரபுரத்திலேயே இரும்' என்றும் நியமிக்கையாலே, வழிப்பறிப்பாகிற இவருடைய ஹீநவ்ருத்தியையும், இப்பாசுரம் சொல்லுகிற ஆழ்வாருடைய வழிப்பறியைப்போலே பே4ாக்3யமாகக்கொள்ளுகையாலேயும் பெருமாள் இவர்விஷயத்தில் பண்ணியருளின விஶேஷாங்கீ3காரத்துக்கெல்லாம் தோ3ஷமொழிய பசையில்லை என்று கருத்தாலே.

(ஏழை ஏதலன்) என்கிற பாட்டில் "இங்கொழி" என்கிற பத3த்திலுடைய வ்யாக்2யாநத்தில், 'படைவீடு கெடாமைக்காக ஒருவனைவைத்தோம், வழியடி கெடாமைக்காக நீர் இங்கிரும்" என்று அர்த்த2ம் அருளிச்செய்கிறவிடத்தில் வழிப்பறிப்பாகிற சோரக்ருத்யத்தையும், வழிப்பிரிவையும், காட்டக்கடவதாய், இருசொல்லான 'வழியடி' என்கிற ஶப்3த3த்தை அருளிச்செய்ததுக்கு இரண்டு பா4வமுண்டு, அதாவது:-

I. ப4ரதனுக்கு ஜந்மஸித்3த4மான ராஜ்யபரிபாலநம் நமக்கு இஷ்டமானாப்போலே, உமக்கு ஜந்மஸித்3த4மான வழிபறிப்பும் அக்3நீஷோமீயஹிம்ஸை போலே நமக்கு இஷ்டமாயிருக்கையாலே, அவனை அதுக்கு வகுத்ததான படைவீட்டிலே நாம் வைக்கவிருக்கிறாப்போலே நீரும் வழிபறிப்பு

146. ஸர்வாபராத4ங்களுக்கும் ப்ராயஶ்சித்தமான ப்ரபத்திதானும் அபராத4கோடி-யிலேயாய் க்ஷாமணம்பண்ணவேண்டும்படி நில்லாநின்றதிறே.

இப்படி இவன்பண்ணும் ப்ரபத்தி பொறுப்பித்துக்கொள்ள வேண்டுமபராத4மாய்த் தோற்றித்திறே உடையவர்க்கு என்கிறார் [ஸர்வாபராத4ம்] இத்யாதி3யால். ப4க3வத3பசாராதி3ஸர்வாபராத4ங்களுக்கும், அவற்றைக்கண்டு சீறுகிற ஸர்வேஶ்வரன்திருவுள்ளத்தை ஆறவிடும் ப்ராயஶ்சித்தமான "த்வத்பாத3ாரவிந்த3யுக3ளம் ஶரணமஹம்

---

146. இவன்பண்ணும் ப்ரபத3நம் ஶரண்யஹ்ருத3யாநுஸாரியல்லாதபோது அபராத4கோடி-க4டிதமாமென்னுமிடம் அருளிச்செய்தார்கீழ்; இதுதானிவனுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தைப் பார்த்தா-

---

யிருக்குமாகையாலே தே3ஶகாலாதி3கார்யந்தரத்தைப்பற்ற புண்யமாயிருப்பது, தத3ந்யதே3ஶாதி3களைப் பற்ற பாபமுமாய், இப்படி பாபமும் தத்3பே4தே3ந புண்யமாயிருக்குமாகையாலே, ப4க3வதி3ஷ்டத்வம் புண்யலக்ஷணம், தத3நிஷ்டத்வம் பாபலக்ஷணமாகையாலே, நன்மை, தீமையும், தீமை, நன்மையுமாகக் குறையில்லை. (145)

146. வ்ருத்தாநுவாத3பூர்வகம் ஸங்க3தியருளிச்செய்கிறார் (இவன்பண்ணும் ப்ரபத3நம்) இத்யாரப்4ய (அநுஷ்டா2நப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல்) இத்யந்தேந. (இதுதான் இவனுடைய பூர்வ-வ்ருத்தத்தை) இத்யாதி3:- இத்தால், அநுபாயத்வப்ரயோஜகமான அபராத4கோடிக4டிதத்வத்திலே ஶரண்யஹ்ருத3யாநநுகு3ணத்வருபகாரணத்தை பூர்வவாக்யத்தாலே வ்யஞ்ஜிப்பித்து, இந்த வாக்யத்தாலே அதில், இவனுடைய பூர்வவ்ருத்தருபகாரணாந்தரத்தை வ்யஞ்ஜிப்பிக்கையாலே, ஏககார்யகாரணத்3வயாத்மகநிர்வாஹகஸங்க3தி இங்கே அநுஸந்தே4யை என்று ஸூசிதம். அபராத4பூயிஷ்ட2சேதநகர்த்ருகமாகையாலே, ப்ரபத3நந்தானும் அபராத4கோடிக4டிதமாயிருக்கும்.

முதலான உம்முடைய ஜந்மஸித்3த4மான செயலுக்கு வகுத்ததான ஶ்ருங்கி3பே3ரபுரத்திலே நாம் வைக்கவிருந்துகொண்டு அது கெடாதபடி பரிபாலநம் பண்ணிக்கொண்டு இரும் என்கிற பெருமாளுடைய அபி4ப்ராயமும்,

II. தான் போனபின்பு திருவயோத்4யையிலிருந்து தம்மைக்காண வருமவர்களுக்குத்தாம் போன வழி பிரிவுதடுமாறிப்போகாமல் தம்மளவும் வரும்படி காட்டிக்கொடுத்துப் பண்ணவேண்டும் ஆதிவாஹிகக்ருத்யத்துக்கு வகுத்ததான இந்த ஶ்ருங்கி3பே3ரபுரத்திலேயேயிரும் என்று பெருமாள் நியமநமாக கு3ஹப்பெருமாள் அபி4ப்ராயமும், ஆக இரண்டு ப4ாவத்தையும் தோற்றுவிப்பிக்க வேணும் என்னுமது. ஆக இப்படி இரண்டு ப4ாவமுண்டாகையாலே (பாதக-மாகிற தீமைதானே நன்மையாய்விட்டதென்கை) என்று இங்கும் அருளிச்செய்தது.

இப்படி கு3ஹப்பெருமாளுக்கு பரஹிம்ஸை ஜந்மஸித்3த4மேயாகிலும், மஹாபாபருபமான அது பெருமாளுக்கு அபி4மதமாகலாமோ? என்கிற ஶங்கையிலே, அதுவும் புண்யம் என்கைக்காக புண்யபாபலக்ஷணத்தை அருளிச்செய்கிறார் ("யத் த்வத்ப்ரியம்") இத்யாதி3யால். இத்தால், "யதி3 நாம ந வர்த்தேய ஜாது கர்மண்யதந்த்3ரித: । மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த2 ஸர்வஶ: ॥ உத்ஸீதே3யுரிமே லோகா ந குர்யாம் கர்ம சேத3ஹம் । ஸங்கரஸ்ய ச கர்த்தா ஸ்யாம் உபஹந்யாமிமா: ப்ரஜா:" என்றிருக்குமவன் தானே ராஸக்ரீடை3யில் உல்லோகமாக வழிச்சாடு-மளவில், கோ3பிகைகள் செய்த கு3ருஜநாதிக்ரமாதி3களெல்லாம் ப4க3வத3பி4மதத்வமாகிற புண்யலக்ஷணாக்ராந்தமாய், உபாதே3யமாய்விட்டாப்போலே, கு3ஹப்பெருமாளுடைய பர-ஹிம்ஸையும் ஸ்வதந்த்ரனான பெருமாளுக்கு அபி4மதமாகையாலே புண்யலக்ஷணா-க்ராந்தமாய்க்கொண்டு உபாதே3யமாகக்குறையில்லை என்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையிறே, கு3ஹப்பெருமாள்விஷயத்தில் பெருமாளுக்குண்டான நிலையை ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் வரும் பாரதந்த்ர்யமாகச் சொல்லுகிறது. (145)

ப்ரபத்$_3$யே" என்று பூர்வக$_3$த்$_3$யத்திற்பண்ணின ப்ரபத்திதானும், ஸ்வக$_3$தையாமென்னும் பீ$_4$தியாலே, ப$_4$க$_3$வத$_3$பசாராதி$_3$யான அபராத$_4$கோடியிலே ஒன்றாகவே திருவுள்ளம்பற்றி "பிதேவ புத்ரஸ்ய ஸகே$_2$வ ஸக்$_2$யு:

லும் அபராத$_4$கோடியிலேயாயிருக்குமென்னுமிடத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காக ப$_4$ாஷ்யகாரருடைய அநுஷ்ட$_2$ாநப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல், [ஸர்வாபராத$_4$ங்களுக்கும்] என்று துடங்கி. அதாவது "அஹமஸ்ம்யபராத$_4$ாநாமாலய:" என்கிறபடியே, அபராத$_4$ங்களுக்கெல்லாம் கொள்கல-மாயிருக்கிற இச்சேதநன் பரபத்தி பண்ணவே, "ஸர்வபாபேப்$_4$யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி"

இத்தை அநுஷ்டி$_2$த்த ப$_4$ாஷ்யகாரர் ஸ்வபூர்வவ்ருத்தத்தை அநுஸந்தி$_4$த்து, இத்தை அபராத$_4$ம் என்று நினைத்து க்ஷாமணம் பண்ணுகையாலே என்று அநுமாநேந ஜ்ஞாபிக்கைக்காக லிங்க$_3$த$_3$ர்ஶநவித$_4$யா ப$_4$ாஷ்யகாரக்ஷாமணாநுஷ்ட$_2$ாநப்ரத$_3$ர்ஶநம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரகாஶிப்-பிக்கைக்காக) இத்யாதி$_3$. மூலத்திலே 'ஸர்வபாபங்களுக்கும் ப்ராயஶ்சித்தமான' என்னாதே [ஸர்வாபராத$_4$ங்களுக்கும்] என்கிறவிது, ஶரணாக$_3$திலக்ஷணவாக்யப்ரத்யபி$_4$ஜ்ஞாபநார்த்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அஹமஸ்மி) இத்யாதி$_3$. (அபராத$_4$ாநாமாலய:) என்கிற-விதுக்கர்த்த$_2$ம் (அபராத$_4$ங்களுக்கெல்லாம்) இத்யாதி$_3$. (கொள்கலம்) = ப$_4$ாஜநம். "த்வமேவ உபாயபூ$_4$தோ மே ப$_4$வ" என்கிறவித்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்தியை) இத்யாதி$_3$. "ப்ராய: பாபம் விஜாநீயாத் சித்தம் தஸ்ய விஶோத$_4$நம்" என்று ப்ராயஶ்சித்தஶப்தநிர்வசநம். அதில், பாபே நிமித்தே நைமித்திகமாக விதி$_4$க்கப்படுமதிலே 'ப்ராயஶ்சித்த'ஶப்$_3$த$_3$ம் வர்த்திக்கும்.

(1) இங்கு, அப்படி, (ஶரணாக$_3$தி)வித$_4$ாநம், ஸர்வபாபே நிமித்தே நைமித்திகவித$_4$ாந-மல்லாமையாலும்,

(2) 'த்வா' என்று ப்ரபத்திவிஶிஷ்டனை அநுவதி$_3$த்து, ஸித்$_3$தோ$_4$பாயவிஷயத்தில் அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணுகையாலும்,

(3) 'ஏக'ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே இந்த ப்ரபத்திக்கு பாபநிவ்ருத்திஹேதுபூ$_4$தப்ரஸாத$_3$ஜநகத்வம் வ்யாவர்த்தித-மாகையாலும்,

(4) 'த்வா' என்கிறவிடத்தில், அதி$_4$காரிவிஶேஷணதயா அநூதி$_3$தமாகையாலும்

146. (ப்ரபத்தியைப்பண்ணவே) என்றது, ப$_4$க$_3$வத்ப்ரவ்ருத்திவிரோதி$_4$ஸ்வப்ரவ்ருத்தி-நிவ்ருத்தித்$_3$யோதகமான ப்ரபத்தியைப்பண்ணவே என்றபடி. (ஸ்வபூர்வவ்ருத்தத்தை அநுஸந்தி$_4$த்தவாறே) என்றது, மேல் "அநாதி$_3$காலப்ரவ்ருத்த" இத்யாதி$_3$யாலே, ஸ்வபூர்வ-வ்ருத்தத்துக்கு க்ஷமைகொள்ளுகையாலே, "த்வத்பாத$_3$ாரவிந்த$_3$யுக$_3$லம் ஶரணமஹம் ப்ரபத்$_3$யே" என்று செய்தருளின ப்ரபத்திக்கு மேலெல்லாம் அநிஷ்டநிவர்த்தந-இஷ்டப்ராபணப்ரார்த்த$_2$ந-மாகச் சொல்லலாயிருக்க, கீழ்ப்பண்ணின ப்ரபத்திதானே அபராத$_4$கோடியிலேயாய், அதுக்கு மேல் க்ஷாமணம் பண்ணிக்கொண்டமையை ஸ்ரீ க$_3$த்$_3$யத்தில் சொல்லும்படி எங்ஙனே? என்னில்; "அபி வத்$_4$யம் ப்ரபந்நம் ந ப்ரதிப்ரயச்ச$_2$ந்தி" என்றும், "ஆர்த்தோ வா யதி$_3$வா த்$_3$ருப்த: பரேஷாம் ஶரணம் க$_3$த: । அரி: ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா" என்றும் ஒரு ப$_3$ந்த$_4$முமின்றிக்கே ஶத்ருவாயிருந்தானேயாகிலும், ப்ரபத்திமாத்ரத்தாலே ரக்ஷிக்க வேண்டியதாயிருக்கச்செய்தே, ப$_4$ாஷ்யகாரர் அந்த ப்ரபத்தியை பூர்ணமாகப்பண்ணிவைத்தும், இப்ப்ரபத்தியன்றிக்கே ஸ்வபூர்வவ்ருத்தத்தையும், கண்ணனுடைய மேன்மையையும், கண்டு நடுங்கின அர்ஜுநன், கேவலம் ப$_3$ந்த$_4$ங்களைச்சொல்லி க்ஷமைகொண்டபடியே, அவன் பாசுரமே கொண்டு "த்வமேவ மாதா ச" இத்யாதி$_3$யாலே ஸர்வவித$_4$ப$_3$ந்த$_4$ங்களையும் சொல்லி "தஸ்மாத்" என்று அப்ப$_3$ந்த$_4$ஜாதத்தையே ஹேதுவாக்கிக்கொண்டு க்ஷமைகொள்ளுகையாலே, அவர் பண்ணின ப்ரபத்தியும் ஸ்வபூர்வவ்ருத்தக்ஷாமணத்துக்கு உடலாகாதமாத்ரமன்றிக்கே மேல் சொல்லப்புகுகிற அபி$_4$ஸாரிகாஸ்வபதிப்ரார்த்த$_2$நாந்யாயத்தாலே அபராத$_4$கோடிக$_4$டிதமாய் விட்டது என்னுமிடம் ஸ்ரீக$_3$த்$_3$யத்திலே பூர்வோத்தரபர்யாலோசநத்தால் ஸித்$_3$த$_4$மிறே.

[illegible]யார்ஹஸி தே$_3$வ ஸோடு$_4$ம்" என்று புத்ராதி$_3$களில் குற்றத்தை பித்ராதி$_3$கள் பொறுக்குமாப்போலே, [illegible]ரபத்தியில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாகிற குற்றத்தைப் பொறுத்தருள வேணுமென்று . ப்ரபத்தவ்யனை க்ஷமிப்பிக்க வேண்டும்படி மஹாப$_4$யஹேதுவாய் நில்லாநின்றதிறே. (146)

என்னும்படி இவனளவில் ஸர்வேஶ்வரன் திருவுள்ளம் ப்ரஸந்நமாய் விடுகையாலே, ஸர்வாபராத$_4$ங்களுக்கும் ப்ராயஶ்சித்தமாயிறே ப்ரபத்திதானிருப்பது; இப்படியிருந்துள்ள ப்ரபத்தியை, "த்வத்பாத$_3$ாரவிந்த$_3$யுக$_3$ளம் ஶரணமஹம் ப்ரபத்$_3$யே" என்று பண்ணியருளின

இந்த ப்ரபத்தியிலே சாந்த்$_3$ராயணாதி$_3$வத் 'ப்ராயஶ்சித்த'ஶப்$_3$த$_3$ம் வர்த்தியாதாகிலும், பாப-நிவ்ருத்த்யுபாயவிதெ$_4$ள அதி$_4$காரதயா அநுஷ்டே$_2$யமாநத்தைப்பற்ற இதுக்கு ப்ராயஶ்சித்தவ்யபதே$_3$ஶம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்தியைப்பண்ணவே) இத்யாதி$_3$. 'இவன் பண்ணின ப்ரபத்தியாலே' என்னாதே (பண்ணவே) என்கிறவித்தால் ப்ராயஶ்சித்தவ்யபதே$_3$ஶம் ப$_4$ாக்தம் என்று ஸூசிதம். "ப்ரஸாத$_3$நாநாம் ஸர்வேஷாம் ஶ்ரேயஸீ ஶரணாக$_3$தி:" என்கிறவிது, ப்ராயிகப$_2$லஸம்ப$_3$ந்த$_4$பரம் என்னுமித்தையுட்கொண்டு (ப்ரஸந்நமாய்) இத்யாதி$_3$. த்$_3$வயத்தில், "ஶ்ரீமந்! நாராயண!" இதி ஸம்பு$_3$த்$_3$த்$_4$யந்தம். "தவ" என்று ஷஷ்ட்$_2$யந்தம் அத்$_4$யாஹார்யம்

இவ்விடத்தில்,

(1) பா$_4$ஷ்யகாரர் ஶேஷாவதாரமாயிருக்க, அவர்க்கு பூர்வவ்ருத்தம் சிலதுண்டு என்றும் தத்பர்யாலோசநத்தாலே ப்ரபத்தியும் அபராத$_4$கோடியிலேயாய்விட்டது என்றும் சொல்லுகை உசிதமோ?

(2) பின்புள்ளாரையெல்லாம் இப்படி அநுஷ்டி$_2$ப்பிக்கைக்காக பா$_4$ஷ்யகாரர் ப்ரபத்த்யநுஷ்டா$_2$-நத்தில் அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டுக்காக பா$_4$வித்தாரித்தனை என்று சொல்லவேண்டாவோ? என்னில்;

இப்படி பா$_4$ஷ்யகாரர்ப்ரபத்தி பா$_4$வநாமாத்ரமாகில், அவர்க்குப் பெருமாள் வரப்ரதா$_3$நம் பண்ணினதும் பா$_4$வநாமாத்ரமாக வேண்டுகையாலே, "உக்த்யா த$_4$நஞ்ஜய விபீ$_4$ஷணலக்ஷ்யயா தே ப்ரத்யாய்ய லக்ஷ்மணமுநேர்ப$_4$வதா விதீர்ணம் । ஶ்ருத்வா வரம் தத$_3$நுப$_3$ந்த$_4$மதா$_3$வலிப்தே நித்யம் ப்ரஸீத$_3$ ப$_4$க$_3$வந் மயி ரங்க$_3$நாத$_2$" என்று ந்யாஸதிலகத்திலே வேதா$_3$ந்தாசார்யர் ஸ்ரீஸூக்தியும், "இந்தவரங்கத்து இனிது இரு நீ என்று அரங்கர் எந்தையெதிராசர்க்கு ஈந்தவரம் சிந்தைசெய்யில் நம்மதன்றோ" (ஆர்த்தி. 60) என்றும், "ஸா ச த்வயைவ கமலாரமணேர்த்தி$_2$தா யத் க்ஷேமஸ்ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்$_3$ர ப$_4$வச்ச$_2$ரிதாநாம்" (யதிராஜவிம்ஶதி 18) என்றும் மணவாள மாமுனிகள் ஸ்ரீஸூக்தியும், விருத்$_3$தா$_4$ர்த்த$_2$கமாமாகையாலே பா$_4$ஷ்யகாரருடைய ப்ரபத்தி பாரமார்த்தி$_2$கமாக வேணும். அது எங்ஙனே? என்னில்:- ப்ரஜைசெய்த குற்றத்தை அத்தோடு உண்டான ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலே மாதாபிதாக்கள் 'தங்களது' என்று ஏறிட்டுக்கொண்டு தாங்கள் முன்னின்று பொறுப்பித்துக்கொள்ளுமாப்போலே, பா$_4$ஷ்யகாரரும் அஸ்மதா$_3$தி$_3$களோடு உண்டான ஸம்ப$_3$ந்தா$_4$நுஸந்தா$_4$நத்தாலே நம் குற்றங்களையெல்லாம் தன் தலையிலே ஏறிட்டுக் கொண்டு ஸர்வேஶ்வரன்ஸந்நிதி$_4$யில் ப்ரார்த்தி$_2$த்து க்ஷமைகொள்ளுகையாலே பா$_4$ஷ்யகாரர் செய்தருளின ப்ரபத்தி பாரமார்த்தி$_2$கையாகக்கடவது.

ஆனால் "மாயாம் த$_3$ாஸபூதஶ்ஶரணாக$_3$தோஸ்மி தவாஸ்மி த$_3$ாஸ இதி வக்தாரம் மாம் தாரய" என்னலாமோ? 'தவாஸ்மி த$_3$ாஸ: இதி வக்தாரம் மாம்ப்ரதி மதீயாந் மாயாம் தாரய' என்று சொல்லவேண்டாவோ? என்னில்:- பா$_4$ஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த "மாம்" என்கிற ஶப்$_3$த$_3$த்தில், அஸ்மதா$_3$தி$_3$கள் அந்தர்பூ$_4$தராகையாலே விரோத$_4$மில்லை. எங்ஙனே என்னில்:- ஒரு குடும்பி-யாயிருக்குமவனை ஒருவன், 'உனக்கு தினமொன்றுக்குப்படி எவ்வளவு செல்லும்' என்று கேட்டால், தன்னபி$_4$மாநத்திலே ஒதுங்கினாரெல்லாரையும் தான் என்ற சொல்லுக்குள்ளே சேர்த்துக்கொண்டு 'எனக்கு நாளொன்றுக்கு கலநெல்லுபிடிக்கும்' என்று சொல்லும் வழக்கச்சொல் உண்டிறே. அதுபோலே இங்கும் மாம் என்கிறவிதுக்குள்ளே அஸ்மதா$_3$தி$_3$களைச் சேர்த்துக்கொண்டு அருளிச்செய்தருளுகையாலே விரோத$_4$மில்லை என்று கண்டுகொள்வது.

ப4ாஷ்யகாரர்க்கு, ஸ்வபூர்வவ்ருத்தத்தை அநுஸந்தி4த்தவாறே அதுதானும் அபராத4கோடி-யிலேயாய், "த்வமேவ மாதா ச" என்றுதுடங்கி இத்தலையில் அபராத4த்தைப் பொறுக்கைக்கு உறுப்பான ப3ந்த4விஶேஷங்களையெல்லாம் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டு, "தஸ்மாத்ப்ரணம்ய" இத்யாதி3யாலே இப்படித்திருமுன்பே கூசாமல் வந்துநின்று ப்ரபத்திபண்ணின இவ்வபராத4த்-தைப் பொறுத்தருளவேணுமென்று க்ஷாமணம் பண்ணவேண்டும்படி நில்லாநின்றதிறே என்கை.

என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே க3த்3யத்திலே (த்வத்3பாத3ாரவிந்த3) இத்யாதி3கம் என்று கண்டுகொள்வது. ஸ்வபூர்வவ்ருத்தத்திலே ப்ராப்திப்ரதிப3ந்த4ஹேத்வபராத4த்வமாத்ரோபஸ்தி2தியாலே தந்நிவ்ருத்த்-யர்த்த2ம் ப்ரபத்தியைப்பண்ணி அருளினபின்பு, விமர்ஶத3ஶையிலே வக்ஷ்யமாணத்3ருஷ்டாந்தாநு-ஸந்தா4நத்தாலே, அந்த பூர்வவ்ருத்தத்திலே ப்ராப்திக3தாபராத4த்வப்ரயோஜகதோபஸ்தி2தி உண்டான-படியாலே, தாத்3ருஶப்ரபத்திரூப-அபராத4த்துக்கும் ஸ்வாத்மகாபராத4த்துக்கும், ஸ்வபரநிர்வாஹகதயா ஸ்வயமேவ நிவர்த்தகமான க்ஷாமணம் பண்ணக்கூடுமாகையாலே அநவஸ்தை2யில்லை என்னுமபி4ப்-ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வபூர்வவ்ருத்தத்தை அநுஸந்தி4த்தவாறே) இத்யாதி3. (த்வமேவ மாதா ச என்று துடங்கி) என்றது :- த்வமேவ மாதா ச = க3ர்ப4வாஸத்திலே துடங்கி ரக்ஷிக்கும் மாதாவைப்போலே, மேல் ஶ்ருஷ்ட்யர்த்த2மாக வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்குமவனன்றோ நீ. பிதா த்வமேவ = மாதாவுக்கு முன்னே உத்பாத3கனுமிறே பிதா இருப்பது. த்வமேவ ப3ந்து4ஶ்ச = நான் வழிகெட வர்த்தியாதபடி என்னுள்ளே இருந்து நியமித்து நல்வழியே போக்கும் ப3ந்து4வும் நீயே. கு3ருஸ்த்வமேவ = எனக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணும் ஆசார்யனும் நீயே. த்வமேவ வித்3யா = உபதே3ஶித்த ஜ்ஞாநமும் நீயே. த்3ரவிணம் த்வமேவ = "த4நம் மதீ3யம்" என்கிறபடியே எனக்கு பரமத4நமும் நீயே. த்வமேவ ஸர்வம் மம தே3வதே3வ = ஸர்வத்தையும் விட்டு தேவரையே பற்றின எனக்கு ஸர்வமும் அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியான தேவரே. ஸர்வம் என்றது அநுக்தத்தை. "பிதாஸி லோகஸ்ய" பூர்வவத் அர்த்த2ம். த்வமஸ்ய பூஜ்யஶ்ச = ஸர்வசேதநர்க்கும் பூஜ்யனானவன். க3ரீயாந் கு3ரு: = "க3ரீயாந் ப்3ரஹ்மத3: பிதா" (மநுஸ்ம்ருதி 2-146) என்று பூஜ்யதையில் எல்லை சொல்லுகிறது. ந த்வத்ஸமோஸ்த்யப்4யதி4க: குதோந்ய: = வ்யதிரிக்தஸமஸ்த-பதா3ர்த்த2ங்களிலும் காட்டில் ஒப்பில்லாத ஸ்வபா4வத்தையுடையவன் என்றபடி. இதில் ப்ரஸாத3ந-ப்ரகாரஶேஷகு3ணமாக (தஸ்மாத் ப்ரணம்ய) இத்யாதி3யிலே (தஸ்மாத்) என்கிறவித்தாலே க்ஷமாஹேது-மாத்ருத்வாதி3ஸம்ப3ந்த4விஶேஷங்களை பராமர்ஶிக்கிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பொறுக்கைக்கு உறுப்பான ப3ந்த4விஶேஷங்களை) இத்யாதி3. (தஸ்மாத் ப்ரணம்ய இத்யாதி3யிலே) என்றது, தஸ்மாத் = "த்வமேவ மாதா ச" இத்யாதி3யாலே சொன்ன ஸர்வவித4ப3ந்து4வுமாகையாலே என்றபடி. ப்ரணம்ய = மாநஸமான தண்டன். ப்ரணிதா4ய காயம் = காயிகமான தண்டன். இரண்டையும் சொல்லுகையாலே வாசிகம் அர்த்தா2த் ஸித்3த4ம். ஆக மநோவாக்காயங்கள் மூன்றாலும் ஶரணம்புக்கபடியைச்சொல்லிற்று. எதுக்காகவென்னில், ப்ரஸாத3யே = ப்ரஸாதி3ப்பிக்கைக்காக. யாரை என்னில் ஈஶமீட்3யம் த்வாம் = ஈஶனுமாய், ஈட்3யனுமாய் இருந்துள்ள உன்னை. யார் என்னில், அஹம் = அநந்யார்ஹஶேஷபூ4தனாயிருந்துவைத்து அபராத4த்தைப்பண்ணிப் போந்து இன்றுவந்து ஶரணம்புகுகிற நான். இப்படிப்பட்ட மூர்க்க2னாயிருக்கிற நான்: பொறுக்குமிடத்தில், பிதேவ புத்ரஸ்ய = புத்ரன் செய்த குற்றத்தை பிதா பொறுக்குமாப்போலேயும், ஸகே2வ ஸக்2யு: = தோழன் செய்த குற்றத்தைத்தோழன் பொறுக்குமாப்போலேயும், ப்ரிய: ப்ரியாயா: = ப்ரியையினுடைய குற்றத்தை ப்ரியன் பொறுக்குமாப்போலேயும். இது க3த்3யவ்யாக்2யாநப்படி. இதுக்குக்கருத்து, பித்ராதி3ஸம்ப3ந்தி4கப்ரகரணமாகையாலே. "ப்ரிய: ப்ரியாயா:" என்கிறவித்தையும் த்3ருஷ்டாந்த-

ஆகையால் இவ்வழியாலும் இது அபராத4கோடிக4டிதமாயிருக்குமென்கை. அநாதி3காலம் அபராத4த்தைப் பண்ணிப் பின்பொரு நாளிலே ஆபி4முக்2யம் பண்ணினனேயாகிலும், "ரிபூணமபி வத்ஸல:", "யதி3 வா ராவணஸ்ஸ்வயம்" என்றிருக்கும் ஈஶ்வரஹ்ருத3யத்தைப் பார்த்தால், அவன் கைக்கொள்ள ஒரு குறையில்லை. அவனப்படி இருந்தானேயாகிலும், தன் பூர்வவ்ருத்தத்தை உணர்ந்தால் இவனித்தை அபராத4மாகவே நினைத்து க்ஷாமணம் பண்ண

மாக்கினல். அர்த்த2ஸ்வாரஸ்யமுண்டு. 'இவ'ஶப்3த3மும் அர்த்த2ஸ்வாரஸ்யப3லத்தாலே அநுஷஞ்ஜநீயம். "தே3வாபி மார்க்கே3 முஹ்யந்தி", "தே3வாபி யம் ந பஶ்யந்தி" என்கிறவிதில்போலே ஆர்ஷத்வாத் யலோபத்துக்கு அஸித்3த4த்வமில்லாமையாலே, "ப்ரியாயார்ஹஸி" என்று ஸித்3தி4யும் உபபந்நம் என்று கண்டுகொள்வது. அன்றிக்கே, கீ3தாபா4ஷ்யத்திலே "தத3ாத்வம் பரமகாருணிக: ப்ரிய: ப்ரியாய மே ஸர்வம் ஸோடு4ம் அர்ஹஸி" என்று "ப்ரியாய" என்று புல்லிங்க3சதுர்த்2யந்தமாக அருளிச்செய்யும்படி. இதில், 'இவ'ஶப்3த3ாநுஷங்க3மும், ஸந்தி4க்லேஶமும் இல்லை என்று கண்டு கொள்வது. "அஹம்" என்கிறவிது, ப்ரகரணத் க்ருதப்ரபத்திகத்வவிஶிஷ்டவாசி.

ப்ரபத்தியும் "த்வத்பாத3ாரவிந்த3" இத்யாதி3யாலே அநுஷ்டி2தையானது விவக்ஷிதை என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறர் (இப்படி திருமுன்பே) இத்யாதி3. க்ஷாமணம் = அபராத4ாநுகு3ணத3ண்ட3ாநுபத4ாநஸங்கல்பப்ரார்த்த2நம். இந்த பா4ஷ்யகாராநுஷ்ட2ாநப்ரகாரகத2நத்தாலே, ப்ரபத்தியினுடைய அபராத4துல்யத்வாத்மக-அபராத4கோடிக4டிதத்வம் ப்ரகாஶிதமானபடியைக் காட்டுகிறர் (ஆகையால், இவ்வழியாலும்) இத்யாதி3நா. நநு, இந்த ப்ரபத்தி அநிஷித்3தை4யாகையாலும், இதில் ப்ராயஶ்சித்தம் விதியாமையாலும், இதுக்கு அபராத4கோடிக4டிதத்வம் அநுபபந்நம்; ப்ரத்யுத, இந்த ப்ரபத்தியே ஸர்வாபராத4ப்ராயஶ்சித்தமென்கையாலே இதுக்கு அபராத4த்வம் அநுபந்நம். இதுக்கு வக்ஷ்யமாணலௌகிகத்3ருஷ்டாந்தத்தாலே ப்ரஸக்தமான அபராத4த்வம் "ரிபூணமபி வத்ஸல:" இத்யாத்3யவக3த-ஈஶ்வரஸ்வபா4வத்தாலே அபோதி3தம். கிஞ்ச, "ஶரணம் வ்ரஜ" இதி விதி4ப3லத்தாலும், லோகத்3ருஷ்ட்யா ப்ரஸக்தமான அபராத4த்வம் வாரிதம். கிஞ்ச, ப்ரபத்தியை அபராத4மாக்கி அதுக்கு க்ஷாமணமாகப்பண்ணும் ப்ரபத்தியும் துல்யந்யாயத்தாலே அபராத4மாகையாலே, ப்ரபத்த்யந்தரம் பண்ணவேண்டுகையாலே அநவஸ்தை2 ப்ரஸங்கி3க்கும். அது - ஸ்வபரநிர்வாஹமாகில், அதுபோலே உண்டுபண்ணின ப்ரபத்தியும் ஸ்வபரநிர்வாஹகம் என்னலாம்; இப்படி ப்ரத2மப்ரபத்திரூபாபராத4க்ஷாமணமாக த்3விதீயப்ரபத்திவேண்டினல் (புந: ப்ரபத்தி வேண்டா) என்கையும் பரபக்ஷமாம். கிஞ்ச, அநந்தரப்ரபத்தி அபராத4நிவர்த்தகமாகில், ப்ரதிபாத3யிஷிதஸ்வக3தஸ்வீகாராநுபாயத்வம் ஸித்3தி4யாது; அபராத4நிவர்த்தகமன்றாகில், அத்தை அநுஷ்டி2க்கக்கூடாது. ஆகையால், பா4ஷ்யகாராநுஷ்டி2தக்ஷாமணம், பூர்வப்ரபத்தியில் அஹங்காரஸ்பர்ஶாதிஶங்கையாலே என்கை உசிதம் என்கிற ஶங்கையையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறர் (அநாதி3காலம்) இத்யாதி3. அந்த ஶங்கைக்கு ஶ்ருங்க3க்3ராஹிகயா பரிஹாரம் (அவன் அப்படி இருந்தானேயாகிலும்) இத்யாதி3.

அயம் அபி4ப்ராய: - ப்ரபத்தி அநிஷித்3தை4யானலும், இதுக்கு லோகத்3ருஷ்ட்யா அபராத4த்வம் து3ர்வாரம். ப்ராயஶ்சித்தம் ப்ரத்யக்ஷஶாஸ்த்ரத்தில் விதி4யாவிட்டாலும், ஸ்வாரஸிகபா4ஷ்யகாராநுஷ்ட2ாநரூபஶிஷ்டாசாரத்தாலே தத்3விதி4யும் கல்ப்யமாகையாலே அபராத4த்வம் து3ர்வாரம். ஶரண்யஸ்வபா4வத்தால் இது அபராத4மாய்த்தோற்றுவிட்டாலும், இவன் பூர்வவ்ருத்தத்தைப்பற்ற

1 4 7. நெடுநாளந்யபரையாய்ப்போந்த ப$_4$ார்யை லஜ்ஜாப$_4$யங்களின்றிக்கே ப$_4$ர்த்ரு-ஸகாஶத்திலே நின்று என்னையங்கீ$_3$கரிக்கவேணுமென்று அபேக்ஷிக்குமாப்போலே இருப்பதொன்றிறே இவன்பண்ணும் ப்ரபத்தி.

இந்த ஸம்ஸாரிசேதநன் பண்ணும் ப்ரபத்தி அவன் திருவுள்ளம் சீறுகைக்குடலாய் விடுமென்னுமிடத்தை

வேண்டும்படியாயிறே இருப்பது. (146)

1 4 7. இவன் பண்ணும்ப்ரபத்தி ஸ்வபூர்வவ்ருத்தத்தை அநுஸந்தி$_4$த்தால் அபராத$_4$-

---

இது அவத்$_3$யமாகையாலே அபராத$_4$மாம். வத்ஸலனான பிதாவுக்கு புத்ரனுடைய அநுசிதவ்யாபாரம் தோ$_3$ஷமாகத்தோற்றுவிட்டாலும், புத்ரனுக்கு பித்ருவிஷயத்தில், அநுசிதவ்யாபாரம் அவத்$_3$யமாகை-யாலே, அபராத$_4$கோடியிலேயாயிருக்குமிறே. அப்படியே இவன் ஸ்வப$_4$ாவத்தாலே இதுக்கு அபராத$_4$த்வம் து$_3$ர்வாரம். "ஶரணம் வ்ரஜ" இத்யாதி$_3$விதி$_4$யும், அநந்யத$_2$ாஸித்$_3$த$_4$மான "நாய-மாத்மா" இத்யாதி$_3$ஶ்ருதி, தது$_3$பப்$_3$ரும்ஹணஸ்வாரஸ்யபர்யாலோசனையாலே ஶரண்யஹ்ருத$_3$யாநு-கு$_3$ணையானபோது, ப$_2$லஸம்ப$_3$ந்த$_4$பே$_3$த$_4$நபரமாகையாலே, த்$_3$ருஷ்டாந்தப$_3$லாயாதமான அபராத$_4$த்துக்கு வாரகமாகமாட்டாது. அநந்தரப்ரபத்திக்கு பூர்வோக்தரீத்யா ஸ்வபரநிர்வாஹகத்வம் அபி$_4$மதமாகையாலே அநவஸ்த$_2$ாப்ரஸங்க$_3$மில்லை. இப்படி ப்ரத$_2$மப்ரபத்திதன்னையே ஸ்வபர-நிர்வாஹார்த்த$_2$ம் அநுஷ்டி$_2$த்தவனுக்கு அதுவும் ஸ்வபரநிர்வாஹகமாம். ப்ரபத்திக்கு ஶோகஜநக-ஸர்வபாபநிவர்த்தகத்வம், சரமஶ்லோகாவக$_3$தமாகையாலே, ஸம்ப$_4$ாவ்யமாநமான பு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வோத்த-ராக$_4$த்தில் ஸஞ்ஜாதஶோகனானவன் தந்நிவ்ருத்தியையும் ப்ரத$_2$மப்ரபத்தியிலே ப்ரார்த்தி$_2$த்தால், அத்தாலே அது நிவ்ருத்தமாம். பு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வோத்தராக$_4$ஸம்ப$_4$ாவநாவிரஹத்தாலேயாதல், அதினுடைய வ்யதிரேகநிஶ்சயத்தாலேயாதல், பு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வோத்தராக$_4$த்தில், ஶோகரஹிதனாய்க்கொண்டு, தந்நிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்தி$_2$யாதவனுக்குப் பின்பு பு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வோத்தராக$_4$ம் வந்தால், தந்நிவ்ருத்த்-யர்த்த$_2$ம் புந:ப்ரார்த்த$_2$நம் வேணும் என்னும் இவ்வர்த்த$_2$மே ப்ராமாணிகமல்லது, 'நிமித்தவத ஏவ நைமித்திகே அதி$_4$கார:' என்றுகொண்டு பூர்வாநுஷ்டி$_2$தப்ரபத்திக்கு உத்தரபு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வாக$_4$-நிவர்த்தகத்வமில்லாமையாலே தந்நிவ்ருத்த்யர்த்த$_2$மாக புந: ப்ரபத$_3$நம் நியமேந அநுஷ்டே$_2$யம் என்கை அநுசிதம் என்று (புந:ப்ரபத$_3$நம் வேண்டா) என்கைக்குக்கருத்தாகையாலே, அதுக்கு பரபக்ஷத்வப்ரஸங்க$_3$முமில்லை. இந்த ப்ரபத்தி அபராத$_4$கோடியிலேயாயிருந்தாலும், இவனுக்கு புறம்பு புகலில்லாமையாலே இவன் இத்தைப்பண்ணியன்றி நிற்கமாட்டான். இப்போது ஶரண்யஹ்ருத$_3$யாநு-கு$_3$ண்யவ்யதிரேகநிஶ்சயமில்லாமையாலும், கு$_3$ருதரகஷ்டஸாத்$_4$யமல்லாமையாலும், ஶரண்ய-ஹ்ருத$_3$யாநுகு$_3$ணத்வஸம்ப$_4$ாவநாமாத்ரத்தாலே, இத்தை அநுஷ்டி$_2$க்கைக்கு விரோத$_4$மில்லை; இவ்வம்ஶங்களெல்லாம் ப$_4$ாஷ்யகாராநுஷ்ட$_2$ாநத்தாலே ஜ்ஞாபிதங்கள். அஹங்காரஸ்பர்ஶ-ஶங்கையாலே க்ஷாமணம் என்னில், இதுக்கும் அஹங்காரஸ்பர்ஶஶங்கையாலே ப்ரபத்த்யந்தரம் அநுஷ்டி$_2$க்கப்ரஸங்கி$_3$க்கையாலே, இங்ஙனே அநவஸ்தை$_2$யாம். இதுக்கு ஸ்வபரநிர்வாஹகத்வம் கொள்ளில் பூர்வப்ரபத்திக்கும் அது கொள்ளலாம். பூர்வவ்ருத்தப்ரயுக்த-அபராத$_4$ரூபத்வம் ஸ்வரஸமாகத் தோற்றுநிற்க, அஹங்காரஸ்பர்ஶஶங்காகல்பநம் அநுசிதம். இந்த ந்யாயம், "ப்ரஸீத$_3$ மத்$_3$வ்ருத்தம் அசிந்தயித்வா" என்கிறவிடத்திலும் அநுஸந்தே$_4$யம். (146)

1 4 7. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவன்பண்ணும்) இத்யாதி$_3$, ப$_4$ாஷ்யகாராநுஷ்டி$_2$தக்ஷாமணாநுமித-அபராத$_4$ரூபதாநியாமகலோகத்$_3$ருஷ்டாந்தப்ரத$_3$ர்ஶநார்த்த$_2$ம் உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்றபடி. [அந்யபரை-

த்3ருஷ்டாந்தமுகே2ந அருளிச்செய்கிறார் [நெடுநாள்] இத்யாதி3யால், ஒருநாள் இரண்டுநாளன்றியே நெடுநாளே பிடித்து ப4ர்த்தாவறிய அந்யபரையாய், அவன் விட்டிருக்க அவன் முக2த்திலிட்டேற மாட்டாமலொதுங்கிப்போந்த அந்யபரையான ப4ார்யை. இப்படி இருந்த நாம் அவனருகே செல்லும்படி யென்! என்கிற லஜ்ஜையும், அருகே செல்லில் சித்ரவதை4ப்படுத்துமவனென்னும் ப4யமுமின்றியே, தன் து3ஶ்சரிதத்தைக்கண்டு கேட்டுக் கிளர்ந்திருக்கிற ஸ்வதந்த்ரப4ர்த்தாவினருகே எதிரே சென்று, துடை நடுங்காமல் நின்று வாய்விட்டு 'என்னை அங்கீ3கரிக்கவேணும்' என்று அவன் காலிலே கூசாமல் விழுந்து அபேக்ஷிக்குமாப்போலே, அதிஸாஹஸமாயிருப்பதொன்றிறே அநாதி3காலமேபிடித்துத் தனக்கு நிருபாதி4க-ரக்ஷகனான எம்பெருமானறியவே அந்யபரனாய், அவன் ஸம்ஸாரத்திலே விட்டிருக்க அவன்முகம்பெறாமல் நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போருகிற பரதந்த்ரசேதநன், 'நாமென்கொண்டு அவர் முன்னில்போவோம், வருந்தி நின்றுவெப்பாடு படுவுதோம்' என்னுமிவை இரண்டுமின்றியே, தன்குற்றம் கணக்கிட்டு "க்ஷாமி" என்று மிகவும் சீறின ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமிமுன்னே பிற்காலியாமல் நின்று திருவடிகளிலே விழுந்து பண்ணும் ஶரணவரணப்ரபத்தியுமென்கிறார். ஆக ப2லித்வாபி4மாநித்வமற்ற பரதந்த்ரன் பண்ணும் ப்ரபத்தி உபாய-மாகமாட்டாது; ப2லியுமாய் அபி4மாநியுமான ஸ்வதந்த்ரன் தானே ஸ்வீகரிக்குமதுவே உபாயமாமித்தனை என்றதாய்த்து. (147)

கோடியிலேயாயிருக்குமென்னுமத்தை த்3ருஷ்டாந்தமுகே2ந த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் மேல், [நெடுநாள்] என்று துடங்கி. அதாவது – நெடுங்காலம் ப4ர்த்தாவோடொட்டற்று பரபுருஷகாமிநியாய் தந்நிக்3ரஹபாத்ரமாய்ப் போந்தாளொரு ப4ார்யை. இப்படிப்பட்ட நாம் அவன்ஸந்நிதி4யிலே கூசாமல் சென்று நிற்கும்படியென்! என்கிற லஜ்ஜையும், இத்தனை காலமும் நாம் செய்து திரிந்ததெல்லாம் கண்டிருக்கிறவன், இப்போது நம்மை வந்து இப்படி அபேக்ஷிப்பதே என்று த3ண்டிக்கில் செய்வதென்! என்னும் ப4யமுமின்றிக்கே, அவன்முன்னே சென்று நின்று 'என்னை அங்கீ3கரிக்கவேணும்' என்று அபேக்ஷிக்குமளவில் எத்தனை அபராத4முண்டு; அப்படியே இருப்ப-தொன்றிறே ப4க3வத3நந்யார்ஹனாய் வைத்து அநாதி3காலம் அவனுடன் பற்றின்றிக்கே அந்ய-பரனாய்ப்போந்தவிவன், ஸ்வபூர்வவ்ருத்தாநுஸந்த4ாநத்தால் வரும் லஜ்ஜையும், ஸ்வதந்த்ரனான அவன் த3ண்டிக்கில் செய்வதென் என்னும் ப4யமுமின்றிக்கே, தத்ஸந்நிதி4யிலே சென்று நின்று தன்னை அங்கீ3கரிக்கவேணுமென்று பண்ணுகிற ஶரணவரணமென்கை. ஆக, இவ்வள-வும் ஸ்வக3தஸ்வீகாராநுபாயத்வமும் பரக3தஸ்வீகாரோபாயத்வமும் ப்ரதிபாதி3க்கப்பட்டது.(147)

யாய்] என்கிற அந்யனுக்கு ப்ரதியோகி3, மேல் [ப4ர்த்ருஸகாஶத்திலே] என்கிற ப4ர்த்தா என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப4ர்த்தாவோடு) இத்யாதி3. த்3ருஷ்டாந்தத3ார்ஷ்டாந்தி-கங்களுக்கு ஸாத4ாரணத4ர்மம் கு3ருதராபராத4ரூபத்வம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (எத்தனை அபராத4முண்டு) என்று. "த்யாகே3ா வாபி வதே4ா வாபி ஸாது4நாம் உப4யம் ஸமம்" என்று ஸாக்ஷாத் வத4ப்ரதிஷேத4த்தாலே தத்பர்யாயத்யாக3ப்ரயோஜகத்வம் அபராத4த்துக்கு கு3ருதர-த்வம். (அப்படியே இருப்பதொன்றிறே) என்றது, தாத்3ருஶகு3ருதராபராத4ரூபமாய் இருப்பதொன்றிறே. இதற்கு (ஶரணவரணம்) என்கிறவித்தோடே அந்வயம். (உடன் பற்று) = ஆநுகூல்யலக்ஷண-ஸம்ப3ந்த4ம். இங்கே க்ஷாமணம் பண்ணவேண்டுகிறது யாருடைய ஹ்ருத3யத்தாலே? ஈஶ்வரஹ்ருத3யத்-தாலேயோ? என்னில், அன்று, இது வேண்டுகிறது என்? என்னில் 'பதிவ்ரதையானவள் நெடுநாள் வ்யபி4சரித்துப்போந்து' இத்யாதி3க3த்யத்ரயவ்யாக்2யாநத்தை அநுஸந்தி4த்துக்கொள்வது. (147)

148. க்ருபையாலே வரும் பாரதந்த்ர்யத்திற் காட்டில் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே வரும் பாரதந்த்ர்யம் ப்ரப3லம்.

மேல் அவன் இவனை ஸ்வீகரிக்கும் ப்ரகாரமிரண்டு, அதிலொன்று ப்ரப3லமென்கிறுர், [க்ருபையாலே] இத்யாதி3யால். "ஜீவே து3:க2ாகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே" என்று தனக்கு ப்ரகாரதயா ஶேஷபூ4தனுன இவன் ஸம்ஸாரசக்ரத்திலே சுழன்று து3:கி2க்கிறபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, நம்மை அநுப4வித்து ஸுகி2க்க இட்டுப்பிறந்த இவனிப்படி து3:கி2ப்பதே என்னும் க்ருபாபரதந்த்ரனும், இவனைக்

---

148. இனி, இவன் ஸ்வீகாரம் கண்டிரங்கி அவனிவனுக்கு பரதந்த்ரனுவதிலும், தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் வந்து பரதந்த்ரனுவதே ப்ரப3லமென்கிறுர், [க்ருபையாலே] என்றுதுடங்கி. அதாவது – ஆர்த்தராய் அநந்யஶரணராய்த் தன் திருவடிகளிலே வந்து ஶரணம்புகுந்த அவர்கள் அளவில் தனக்குண்டான க்ருபையாலே அவர்கள் சொன்னதே செய்யும்படி பரதந்த்ரனுகையும், பட்டத்துக்குரிய ஆனையும் அரசும்போலே தன் நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே நிர்ஹேதுகமாகச் சிலரை அங்கீ3கரித்துத்தன்னை அவர்களிட்டது வழக்காக்கி வைக்கையும் இரண்டுமீஶ்வரனுக்குள்ள–

---

148. வ்ருத்தாநுவாத3பூர்வகம் உத்தரக்3ரந்த2ஸங்க3தி (ஆக இவ்வளவும்) இத்யாதி3. (ஸ்வக3தஸ்வீ–காராநுபாயத்வம்) என்றது, ஏதத்க்ருதப்ரபத்தியினுடைய ஶரண்யஹ்ருத3யாநுகு3ண்யவிரஹ–காலாவச்சி2ந்நமான உபாயத்வாபா4வம் என்றபடி. (பரக3தஸ்வீகாரோபாயத்வம்) என்றது, ஸ்வாதந்த்ர்யஹேதுக–ஈஶ்வரஸ்வீகாரத்தினுடைய காலாநவாச்சி2ந்நமான உபாயத்வம் என்றபடி. இத்தால், அவன்நினைவு கூடினபோது இவனுடைய ஆர்த்யதிஶயகாரிதஸ்வீகாரம் அவனுக்கு க்ருபா–ஜநகம் என்று லபி4க்கையாலே, தத்2ாவித4ஸ்வக3தஸ்வீகாரவிஶேஷம் பரக3தஸ்வீகாரத்தோடு துல்யம் என்னலாயிருக்குமோ என்று ஶங்கயா உத்த2ாநம் வர, அதுக்கு ப2லதோ வைஷம்யம் உண்டாகை–யாலே துல்யத்வம் இல்லை என்கைக்காக உத்தரக்3ரந்த2ம் என்று ஸூசிதம்.

இத்தால், (ஸ்வக3தஸ்வீகாராநுபாயத்வமும்) என்கிறவிதுக்கு (இவன் ஸ்வீகாரம் கண்டு இரங்கி) என்கிற இத்தோடு வ்யாக4ாதம் என்னும் ஶங்கை பரிஹ்ருதை என்று கண்டுகொள்வது. ஒன்றில் ஒன்று ப்ரப3லம் என்னும்போது, இரண்டுக்கும் ப்ராமாணிகத்வம் அபி4ப்ரேதம் என்னுமபி4ப்ரயாத்தாலே இரண்டினுடைய ஸத்தையை அருளிச்செய்துகொண்டு அவற்றினுடைய ப்ராப3ல்யதௌ3ர்ப3ல்யங்களை விஶதீ3கரிக்கிறுர் (அதாவது ஆதுரராய்) இத்யாதி3. க்ருபையாலே ஆக்ஷிப்தத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (ஆதுரராய்) என்று. பரமார்த்தராய் என்றபடி. பரமார்த்திகாரிதாம்ஶம் (தன் திருவடிகளிலே) இத்யாதி3. [க்ருபையாலே] இத்யஸ்யார்த்த2ம் (தனக்கு உண்டான) இத்யாதி3. [பாரதந்த்ர்ய] ஶப்3த3ார்த்த2ம் (அவர்கள் சொன்னதே) இத்யாதி3. (ஆதுரராய்) இத்யாதி3யில், "அருள்பெறுவார்" இத்யாரப்4ய "நமது விதிவகையே" இத்யந்தம் ஸ்பு2ாரிதம். (பட்டத்துக்கு) இத்யாதி3:– (பட்டத்துக்கு உரிய ஆனையும்) என்றது, பட்டம் கட்டுகிறதற்கு அர்ஹமான யானையும் என்றபடி. (அரசும்) என்றது (ராஜாவும்) என்றபடி. இச்ச2ாயாம் ஸத்யாம் அநிவார்யத்வமாகிற ஸ்வாதந்த்ர்யம் உபமாநோபமேய–ஸாத4ாரணத4ர்மம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (தன் நிரங்குஶ) இத்யாதி3. (நிர்ஹேதுகமாக) என்றது கீழ்ச்சொன்ன ஆதுரத்வாதி3களின்றிக்கே என்றபடி. [பாரதந்த்ர்ய] ஶப்3த3ார்த்த2ம் (தன்னை) இத்யாதி3. (இட்டது வழக்காக்கி) என்றது – அவர்களிடுமது தனக்குக் கடமையாகும் என்னும்படியாக்கி என்றபடி. இத்தால் "வெறிதேயருள்செய்வர் செய்வார்கட்கு" இத்யாதி3கம் ஸ்பு2ாரிதம். இப்படி உப4யஸ்வபா4வஸத்3பா4வத்தை உபபாதி3த்து, அவற்றினுடைய ப்ராப3ல்யதௌ3ர்ப3ல்யங்களை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறுர் (இதில் முற்பட்டது) இத்யாதி3.

கடாக்ஷித்து அங்கீ$_3$கரிக்குமதிற்காட்டில், இத்தலையில் ஸுக$_2$து$_3$:க$_2$ங்களொன்றும் பாராதே ஸ்வேச்ச$_2$ா-காரித்வமாகிற நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யபரதந்த்ரனும், பட்டத்துக்குரிய ஆனை உகந்தாரொருவனைத் தலையிலே வைத்துக்கொள்ளுமாப்போலே, செருக்காலே தானே மேல்விழுந்து அங்கீ$_3$கரிக்குமதே ப்ரப$_3$லமென்கிறார். க்ருபாபாரதந்த்ர்யம்போல் மற்றொன்றால் தகைவுபடாமல் து$_3$:க$_2$த$_3$ர்ஶநநிரபேக்ஷமாய், கு$_3$ணாந்தரமடியாகத் தோற்றவேண்டாமல் கடாக்ஷப்ரோகமாமளவன்றிக்கே, தான் மேல்விழுந்து அங்கீ$_3$கரிக்குமதான ஸ்வாதந்த்ர்ய பாரதந்த்ர்யமேயிறே ப்ரப$_3$லம். சிறையிட்டவனே சிறைவெட்டி விடுமாப்போலே ஸம்ஸரிப்பித்த ஸ்வா-தந்த்ர்யந்தானே இவனை முக்தனாக்குகை தது$_3$சிதமென்றருளிச்செய்வர். க்ருபாபரதந்த்ரனாகையாவது - ஸ்வேச்ச$_2$ாநுரூபக்ருபாவிகாஸவிஶிஷ்டனாகை. ஸ்வாதந்த்ர்யபரதந்த்ரனாகையாவது - ஆகாராந்தராபந்ந-ஸ்வாதந்த்ர்யவிகாஸவிஶிஷ்டனாகை. அல்லது ஸ்வதந்த்ரஸ்வரூபம் - ஸ்வபரதந்த்ரமான கு$_3$ணபரதந்த்ர-மாகாதிறே. (148)

149. இவ்வர்த்த$_2$த்தை வேத$_3$புருஷனபேக்ஷித்தான்.

தொன்று, இதில்முற்பட்டது ஓரோ த$_3$ஶைகளிலே ஸ்வாதந்த்ர்யநிருத்$_3$த$_4$மாய் விப$_2$லிக்கவுங்கூடும், பிற்பட்டது அப்ரதிஹதமாகையாலே ஒருக்காலும் கண்ணழிவில்லை. ஆகையாலே, அதிலுங்-காட்டிலிது ப்ரப$_3$லமென்கை. (148)

149. இவ்வர்த்த$_2$ந்தான் வேத$_3$ாபி$_4$மதமென்கிறார் மேல், [இவ்வர்த்த$_2$த்தை] என்று துடங்கி. [இவ்வர்த்த$_2$ம்] என்கிறது - கீழ் ப்ரப$_3$லமாகச்சொல்லப்பட்ட பரக$_3$தஸ்வீகாரத்தை; [வேத$_3$-

---

(முற்பட்டது) என்றது [க்ருபையாலே வரும் பாரதந்த்ர்யம்] என்றபடி. (ஓரோ த$_3$ஶைகளிலே) என்றது நாட்டுக்கு வெளிச்செறிப்புப்பண்ணுகை முதலானவற்றில் இச்ச$_2$ாத$_3$ஶைகளிலே என்றபடி.

(ஸ்வாதந்த்ர்யநிருத்$_3$த$_4$மாய்) இத்யாதி$_3$:- அதாவது, தத$_3$பி$_4$மதநித்யவிபூ$_4$திப்ராவண்யவிபரீதமான லீலாவிபூ$_4$திவர்த்தநாருபஸ்வாபி$_4$மதவ்யாபாரத்தாலே ப்ரதிப$_3$த்$_3$த$_4$மாய், ப$_2$லவிரஹிதமாகவும் கூடும் என்றபடி. (பிற்பட்டது) என்றது [ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் வரும் பாரதந்த்ர்யம்] என்றபடி. (அப்ரதிஹத-மாகையாலே) என்றது, அந்யப்ரயுக்தபாரதந்த்ர்யத்துக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் நிரோத$_4$கமானாலும், ஸ்வஹேதுகத்துக்குத்தான் ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமாகமாட்டாதாகையாலே, ஸர்வகாலமும் ப$_2$லோபஹிதமா-யிருக்கும் என்றபடி. (கண்ணழிவு இல்லை) என்றது - ப$_2$லோபத$_4$ாநப்ரதிஹதியில்லை என்றபடி (ஆகையாலே) இத்யாதி$_3$:- அதாவது, ஸ்வாதந்த்ர்யப்ரதிப$_3$த்$_3$த$_4$யபாரதந்த்ர்யஹேதுக்ருபாப்ரயோஜக-ஸ்வக$_3$தஸ்வீகாரவிஶேஷத்தைப்பற்ற, தத$_3$ப்ரதிப$_3$த்$_3$த$_4$யமாய், ஸ்வாதந்த்ர்யஹேதுகபரக$_3$தஸ்வீகார-காரிதமுமான பாரதந்த்ர்யம் ப்ரப$_3$லம் என்றபடி. இத்தால், ஆர்த்யதிஶயஹேதுகஸ்வக$_3$தஸ்வீகார-விஶேஷமும், பரக$_3$தஸ்வீகாரத்தோடு துல்யம் என்னலாய் இராது என்று பூர்வோக்தஶங்காபரிஹாரம் ஸூசிதம். இங்கே மயர்வறமதிநலம் அருளுகையாலே பிற்பட்டதும் "அகலகில்லேன்" இத்யாதி$_3$க்குப் பின்பு முற்பட்டதும், ஆழ்வார்விஷயத்தில் உதா$_3$ஹரித்துக்கொள்வது. (148)

149. நநு, கேவலஸ்வாதந்த்ர்யக்ருதபரக$_3$தஸ்வீகாரத்தில் ப்ரமாணமில்லை. "யமேவைஷ வ்ருணுதே" இத்யாதி$_3$யிலும், சேதநனுடைய அபேக்ஷை கல்ப்யமாகக்கடவது. இல்லையாகில், ஈஶ்வரனுக்கு வைஷம்யாதி$_3$தோ$_3$ஷம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும். "ஸம்ஸாரதந்த்ரவாஹித்வாத் ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்று ஸ்ம்ருதியிலும், அபேக்ஷாஸாபேக்ஷத்வம் கண்டோ$_2$க்தம். புருஷாபேக்ஷையில்லையாகில்,

இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யாங்கீ$_3$காரமாகிற து$_3$ர்லப$_4$மான இவ்வர்த்த$_2$த்தை "தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" என்று பரமபுருஷார்த்த$_2$த்தின் சீர்மையறியும் வேத$_3$புருஷன். அலப்$_4$யலாப$_4$மாகையாலே

புருஷனித்தை அபேக்ஷித்தான்] என்றது "நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்$_4$ய: ந மேத$_4$யா ந ப$_3$ஹுநா ஶ்ருதேந । யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்$_4$யஸ்தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே

ஸ்வீகாரத்துக்கு அபுருஷார்த்த$_2$த்வமும் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும். ஆகையால், திருவடி, கு$_3$ஹப்பெருமாள் இவர்களுக்கும் அபேக்ஷை கல்பநீயையாம். "நாஸௌ புருஷகாரேண" இத்யாதி$_3$யிலும், "கஞ்சந" என்கிறவிடத்தில் அபேக்ஷை விவக்ஷணீயையாம். கிஞ்ச, "யமேவைஷ:" என்றது, உபாஸநத்தில் ப்ரீதிரூபதாபந்நத்வவித$_4$ாயகம் என்று பா$_4$ஷ்யகாரர் நிர்வஹிக்கையாலே, இத்தை ஸ்வாதந்த்ர்ய-ஹேதுகபரக$_3$தஸ்வீகாரத்தில் ப்ரமாணம் என்னவொண்ணாது என்னும் ஶங்கையில் உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அவதாரிகை (இவ்வர்த்த$_2$ம் தான்) இத்யாதி$_3$. தாத்பர்யஶப்$_3$தி$_3$த-தத்ப்ரதீதீச்ச$_2$ாத்மக-அபேக்ஷாந்வயஸௌகர்யவிவக்ஷையாலும், ஏகத்ர அஸக்ருத்கீர்த்தநவிவக்ஷை-யாலும், வேத$_3$த்துக்கு புருஷத்வரூபணம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (வேத$_3$ா-பி$_4$மதம்) என்று. வ்யவஹிதப்ரக்ருதஸ்வக$_3$தஸ்வீகாரவ்யாவர்த்தநார்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிறார் (இவர்தம்) இத்யாதி$_3$. (நாயம்) இத்யாதி$_3$:- (அயம் ஆத்மா) = "தமக்ரது: பஶ்யதி வீதஶோகோ தா$_4$து: ப்ரஸாத$_3$ாந்மஹிமாநம்" (கட$_2$.2-20) என்று கட$_2$வல்லியிலும், "ஜ்ஞாநப்ரஸாதே$_3$ந விஶுத்$_3$த$_4$ஸத்த்வம் ததஸ்துதம் பஶ்யதே" (மு.உ.3-1-8) என்று முண்ட$_3$கோபநிஷத்திலும், ஸ்வப்ரஸாதைகத்$_3$ருஶ்யனாக பூர்வப்ரக்ருதனான பரமாத்மாவானவன், (ப்ரவசநேந) = ப்ரவசநப$_2$ல-மநநத்தாலே, (ந லப்$_4$ய:) = லபி$_4$க்கப்படுமவனல்லன். (மேத$_4$யா) = ப$_4$க்திரூபத்வாபத்திபர்யந்தோ-பாஸநத்தாலே. (ந லப்$_4$ய:) = லபி$_4$க்கப்படுமவனல்லன். ப்ரவசநஶ்ரவணஸம்ப$_3$ம்ஶத்தாலும், அஸங்கோசந்யாயத்தாலும் (மேத$_4$ா)ஶப்$_3$த$_3$ம் ப்ரீதிரூபாபந்ந-உபாஸநபரம். (ப$_3$ஹுநா ஶ்ருதேந ந லப்$_4$ய:) = ப$_3$ஹுஶ்ரவணத்தாலும் லபி$_4$க்கப்படுமவனல்லன். (ஏஷ:) = இந்த பரமாத்மாவானவன் (யமேவ வ்ருணுதே) = யாவனொருவனை இச்சி$_2$க்கிறான். (தேந) = அந்த சேதநனாலேயே. (லப்$_4$ய:) = லபி$_4$க்கப்படுமவன். (ஏஷ: ஆத்மா) = இந்த பரமாத்மாவானவன். (தஸ்ய) = தன்னாலே

---

149. (நாயமாத்மா) இத்யாதி$_3$ஶ்ருதிக்கு நிர்ஹேதுகப்படியிலே மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்-செய்த அர்த்த$_2$ம் - அயமாத்மா = இந்த பரமாத்மாவானவர், ப$_3$ஹுநா ஶ்ருதேந ந லப்$_4$ய: = "ஶ்ரோதவ்ய:" என்று விஹிதமான ப$_3$ஹுவாயிருந்துள்ள ஶ்ரவணத்தாலும் ப்ராப்யனாகமாட்டான். ப$_3$ஹுநா ப்ரவசநேந ந லப்$_4$ய: = "மந்தவ்ய:" என்று விஹிதமாய் ப$_3$ஹுவாயிருந்துள்ள ப்ரவசநகாரணபூ$_4$தமான மநநத்தாலும் ப்ராப்யனன்று. மேத$_4$யா ந லப்$_4$ய: = "நிதி$_3$த்$_4$யாஸி-தவ்ய:" என்று மோக்ஷஸாத$_4$நதயா விஹிதமாய், விஶத$_3$தமப்ரத்யக்ஷதாபந்நமாய் ப$_4$க்தி-ரூபாபந்நமாயிருந்துள்ள த்$_4$யாநத்தாலும் ப்ராப்யனாக மாட்டான். யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்$_4$ய: = ஆணையும் அரசும் செய்யுமவை ஆராயாதாப்போலே, தன்னுடைய நிரங்குஶஸ்வா-தந்த்ர்யத்தாலே யாதொரு சேதநனை, 'இவன் நம்முடைய போ$_4$க$_3$த்துக்கு இலக்காகக் கடவன்' என்று வரிப்பனோ, அந்த பரக$_3$தஸ்வீகாரவிஷயபூ$_4$தனான சேதநனாலே அந்த பரமாத்மாவானவன் ப்ராப்யனாவான். இதில் "ப்ரவசநமேத$_4$ாஶ்ருத"ஶப்$_3$த$_3$ங்களில், த்ருதீயை கரணத்வார்த்த$_2$கம். "தேந" என்கிற 'தத்'ஶப்$_3$தோ$_3$த்தரத்ருதீயை கர்த்ருத்வார்த்த$_2$கம். 'தத்'ஶப்$_3$த$_3$ம் ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வீகார-விஷயத்வவிஶிஷ்டபரம்; ப$_4$க$_3$வத்$_3$வரணகர்மவாசக'யத்'ஶப்$_3$த$_3$ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$த்வாத், 'தத்'ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்-தைகதே$_3$ஶமான ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வீகாரம், ஸித்$_3$த$_4$ஸாத்$_4$யஸமபி$_4$வ்யாஹாரந்யாயத்தாலே, ப$_4$க$_3$வல்-லாப$_4$ஹேதுவாகக்கடவது. (தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்) = அப்படியே இந்த பரமாத்மாவானவன் தன்னாலே வரிக்கப்பட்ட சேதநனுக்குத் தனக்கு அஸாதா$_4$ரணமான திவ்யமங்க$_3$ளவிக்$_3$ரஹத்தை ஸர்வஸ்வதா$_3$நமாக அநுப$_4$விப்பிப்பன் என்கிறது என்று இப்படியே நிர்ஹேதுகப்படியிலே யோஜித்தருளினதுவே இங்கு விவக்ஷிதம். (149)

இச்சி2க்கப்பட்ட சேதநனுக்கு. (ஸ்வாம் தநூம்) = தன்னுடையதான ஸ்வரூபாதி3யை. (விவ்ருணுதே)
= த3ர்மிப்பிக்கிறுன் என்றபடி. இங்கே (யமேவ) என்று வரணீயனுக்கு அநியதவ்யக்தித்வப்ரதீதி-
யாலே, கேவலஸ்வாதந்த்ர்யக்ருதசேதநஸ்வீகாரம் சொல்லப்பட்டது என்று கருத்து. "ஆத3ராத்3லோப:"
என்கிற ஸூத்ரவிஷயபா4ஷ்யத்திலே, "அநயோ: ஶ்ருத்யோரந்யாஸு ச" என்று ஸத்யகாமத்வாதி3-
கல்யாணகு3ணங்களுக்கு அநேகோபநிஷத்ப்ரதிபாத3நம் ஆத3ரவ்யஞ்ஜகம் என்று நிர்வஹிக்கையாலே,
இங்கும் பரக3தஸ்வீகாரத்தினுடைய கேவலஸ்வாதந்த்ர்யஹேதுகத்வம் அநேகோபநிஷத்ப்ரதிபாத்3ய-
மாகையாலே, அப்படியே இதுக்கும் அநேகோபநிஷத்ப்ரதிபாத3நம் ஆத3ரவ்யஞ்ஜகம் என்று
திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (கட2வல்லியிலும்) இத்யாதி3. பா4ஷ்யநிர்வாஹஸ்பே2ார-
ணுர்த்த2ம் (ஆத3ரித்தான்) என்றது. புநருக்தி அபேக்ஷாவ்யஞ்ஜிகை என்னுமத்தை உபபாதி3க்கிறுர்
(அஸக்ருத்கீர்த்தநம்) இத்யாதி3. "உபக்ரமோபஸம்ஹாராவப்4யாஸோ பூர்வதாபலம் । அர்த்த2வாதோ3ா-
பபத்தீ ச லிங்க3ம் தாத்பர்யநிர்ணயே" என்று அப்4யாஸத்துக்கு வாக்யப்ரயோக3ஹேதுதத்ப்ரதீச்ச2ா-
ரூபதாத்பர்யலிங்க3த்வம் ப்ரஸித்3த4ம். இங்கே அப்4யாஸமானது 'முஹுர்முஹுருக்தி: அப்4யாஸ:'
என்கிற ஶ்ருதப்ரகாஶிகைப்படியே அஸக்ருத்கீர்த்தநமும், கார்யத்துக்கு காரணலிங்க3த்வமும்
ப்ரஸித்3த4ம். ஆகையால், தத்ப்ரதீச்ச2ாரூபதாத்பர்யகார்யமான அப்4யாஸரூப-அஸக்ருத்கீர்த்தநத்துக்கு
தத்3வ்யஞ்ஜகத்வம் உபபந்நம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அபேக்ஷாகார்யமிறே)
என்று.

அயமத்ர பூர்வோக்தஶங்காபரிஹாரோऽபி4ப்ரேத: - கேவல[ஈஶ்வர]ஸ்வாதந்த்ர்யக்ருதபரக3தஸ்வீகா-
ரத்தில் ப்ரமாணமில்லை என்கை அநுபபந்நம். "நாயமாத்மா" இத்யாதி3ஶ்ருதிகளே அதில் ப்ரமாண-
மாகையாலே. (யமேவ) என்று வரணீயத்வத்துக்கு அநியதவ்யக்தித்வமிறே ஸ்வாரஸிகமாகத்
தோற்றுகிறது. (யம்) என்கிறவிதிலே ப்ரியதமத்வத்தை விவக்ஷிக்கில், கல்பநாகௌ3ரவம்,
(வ்ருணுதே) என்கிறவிதுக்கு புநருக்தியும் வரும். (மேதா4)ஶப்3த3த்துக்கு ப்ரீதிரூபத்வாபந்நத்4யாந-
பரத்வத்திலே ஸங்கோசமும் ப்ரஸங்கி3க்கும். ஸ்வாதந்த்ர்யஹேதுகபரக3தஸ்வீகாரம் உண்டு என்று
கொள்ளில் ஈஶ்வரனுக்கு வைஷம்யாதி3ப்ரஸங்க3ம் வரும் என்ன வேண்டா. அது த4ர்மிக்3ராஹக-
மாநஸித்3த4மாகையாலே தோ3ஷமாகாதே? இப்படிக்கொள்ளாவிடில், ப4க3வத்ஸங்கல்ப-
ஸித்3த4சிதசித்3வைஷம்யமும் பத்நீபரிஜநாதி3வைஷம்யமுமின்றிக்கே ஒழிய ப்ரஸங்கி3க்கும்.
இதுதான், க்வாசித்கமாகையாலே உபாஸநாதி3விதி4வையர்த்2யமுமில்லை. "நாஸௌ புருஷகாரேண"
இத்யுபப்3ரும்ஹணமும், உபப்3ரும்ஹணஸித்3த4மான கு3ஹமாருதிவிஷயாநுஷ்டா2நமும்,
ஶ்ருத்யர்த்த2நிர்ணயஸஹகாரியாகையாலே, ஶ்ருதியினுடைய ஸ்வாரஸிகார்த்த2ஸ்வீகாரம் உபபந்நம்.
ஆகையாலே, ரக்ஷ்யாபேக்ஷாப்ரதீக்ஷாத்தியும் ப்ராயிகவிஷயையாமித்தனை. ஈஶ்வரனுக்கு ரக்ஷகத்வம்
க்வசித் நிருபாதி4கம் என்று கொள்ளாவிடில் ஶிக்ஷகத்வவத் ஸர்வத்ர ஔபாதி4கம் என்று
வருமாகையாலே அதுக்கு கல்யாணத்வமும் ஸித்3தி4யாது. ஈஶ்வரனே ப2லியாகையாலே
சேதநாபேக்ஷாவிரஹப்ரயுக்த-அபுருஷார்த்த2த்வமும், பரக3தஸ்வீகாரத்துக்கு ப்ரஸங்கி3யாது. இந்த
ஶ்ருதி, நிர்ஹேதுகபரக3தஸ்வீகாரபரை என்னில், உபாஸநத்துக்கு ப்ரீதிரூபாபந்நத்வம் ஸித்3தி4யாது
என்னவேண்டா. "விஜிஜ்ஞாஸிதவ்ய:" இத்யாதி3ஸந்ப்ரத்யயத்தாலே ப2லரூபதாபோ3த4நத்3வாரா
ப்ரீதிரூபத்வம் ஸித்3தி4க்குமிறே. இப்படியேயிறே ஜிஜ்ஞாஸாஸூத்ரத்திலேயும் நிர்வஹிக்கும்படி.
இந்த ஶ்ருதி உபாஸநத்தில் ப்ரீதிரூபதாபத்திபரையாக பா4ஷ்யநிர்வாஹம் விரோதி4க்கும்
என்னவேண்டா. அது ப4க்தியோக3-ப்ரவர்த்தநாபி4யோக3-மூலகமாகையாலே புருஷவித்3யைக்கு
ந்யாஸவித்3யாங்க3த்வநிர்வாஹம்போலேயும், சரமஶ்லோகத்துக்கு அங்க3ப்ரபத்திபரதயா கீதாபா4ஷ்ய-
நிர்வாஹம்போலவும், அந்வாருஹ்யவாத3தயா உபபந்நமாமே. ஆகையால் வ்யக்திவிஶேஷ-

அபேக்ஷித்தான். (149)

150. அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகத் திருவடிக்கும் ஸ்ரீ கு$_3$ஹப்பெருமாளுக்கும் இது உண்டாய்த்து.

அவன் அபேக்ஷித்ததொழிய மற்றொருவர்க்கும் இதுண்டாகப் பெற்றதில்லையே என்ன. இந்த அபேக்ஷா-நிரபேக்ஷமாக திர்யக்$_1$ஜந்மமான திருவடிக்கும், கீழ்மகனை ஸ்ரீகு$_3$ஹப்பெருமாளுக்கும், ஸ்வாதந்த்ர்யாங்கீ$_3$-காரமானவிது நினைவற உண்டாய்த்தென்கிருர். (150)

தநூம் ஸ்வாம்" என்று கட$_2$வல்லியிலும், முண்ட$_3$கோபநிஷத்திலும் சொல்லுகையாலே ஆத$_3$ரித்தானென்கை; அஸக்ருத் கீர்த்தநம் அபேக்ஷாகார்யமிறே. (149)

150. இத்தலையில் அபேக்ஷயின்றிக்கேயிருக்க, இவ்விஷயீகாரம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கப்பெற்றவர்கள் உண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிருர், [அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக] என்றுதுடங்கி. அதாவது - தந்தாம் பக்கல் அபேக்ஷயின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, பம்பாதீரத்திலும் க$_3$ங்க$_3$ாகூலத்திலும்

விஷயங்களிலே கேவலஸ்வதாந்த்ர்யஹேதுகபரக$_3$தஸ்வீகாரம் உபபந்நம் என்று கண்டுகொள்வது.(149)

150. உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகை (இத்தலையில்) இத்யாதி$_3$. அதாவது - ப்ரபத்த்யாதி$_3$விதி$_4$கள் "ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" இத்யாதி$_3$களாலே உபப்$_3$ரும்ஹிதங்கள். "நாயமாத்மா" இத்யாதி$_3$ஶ்ருதி-கள் "நாஸௌ புருஷகாரேண" இத்யாதி$_3$களாலே உபப்$_3$ரும்ஹிதங்கள். இப்படியிருந்தாலும், "கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்$_3$தி$_4$ம் ஆஸ்தி$_2$தா ஜநகாத$_3$ய:" என்றுப்போலே கேவலஸ்வாதந்த்ர்யஹேதுக-பரக$_3$தஸ்வீகாரப$_2$லோபத$_4$ாநம் கண்டாலன்றே அபேக்ஷாஸாபேக்ஷத்வத்துக்கு ப்ராயிகத்வம் கல்பிக்கலாவது. ஆகையால் அது சொல்லவேணும் என்றபடி. அபேக்ஷாயாம் = ரக்ஷாபேக்ஷாயாம், நிரபேக்ஷம் யத$_2$ாதத$_2$ா = அபேக்ஷாஶூந்யம் யத$_2$ாதத$_2$ா என்று விவக்ஷித்து அர்த்த$_2$ம் அருளிச்-செய்கிருர் (தந்தாம்) இத்யாதி$_3$. "பம்பாதீரே ஹநுமதா ஸங்க$_3$தோ வாநரேண ஹ" (ஸம்.ரா.1-58) என்கிறவித்தையும், "ஶ்ருங்கி$_3$பே$_3$ரபுரே ஸூதம் க$_3$ங்க$_3$ாகூலே வ்யஸர்ஜயத் | கு$_3$ஹமாஸாத்$_3$ய த$_4$ர்மாத்மா நிஷாத$_3$ாதி$_4$பதிம் ப்ரியம்" (ஸம்.ரா.1-29) என்கிறவித்தையும் உட்கொண்டு (பம்பாதீரத்திலும், க$_3$ங்க$_3$ாகூலத்திலும்) என்றது. அதில் "ஹநுமதா ஸங்க$_3$த:" என்றது ஹநூமதா ஸஹ ஸம்யுக்த: என்றபடி. அல்லது ஹநூமதா கர்த்ரா ஸம்யக் ப்ராப்த: என்றபடி அன்று. காரகவிப$_4$க்திஸ்வாரஸ்யாபேக்ஷாபி ப்ரதியோகி$_3$த்வார்த்த$_2$கத்வத்துக்கு ப்ரதீதிஸௌக்$_4$ர்யமுண்டாகை-யாலே, 'சைத்ரோ மைத்ரேண ஸங்க$_3$த:' என்கிறவிடத்திலே த்ருதீயாந்தபத$_3$ார்த்த$_2$ப்ரதி-யோகி$_3$கஸம்யோக$_3$த்துக்கு ப்ரத$_2$மாந்தபத$_3$ார்த்த$_2$கர்த்ருகக்ரியாஜந்யத்வம் தோற்றுகிறப்போலே, இங்கும் பெருமாள் எழுந்தருளி ஸங்க$_3$தரானமை தோற்றுகிறது. அத்யந்ததூ$_3$ரத்தில் நின்றும் பெருமாள் எழுந்தருளின இத்தைப்பற்ற, திருவடி கிஞ்சித்$_3$தூ$_3$ரம் ஹேத்வந்தரத்தாலே வந்தது அஸத்கல்பம். திருவடிக்கு பரக$_3$தஸ்வீகாரத்தில் அபேக்ஷயும் உக்தையன்று. "கு$_3$ஹமாஸாத்$_3$ய" என்கிறவிடத்தில் த்$_3$விதீயையாலே, உத்பாத்$_3$யத்வஸம்ஸ்கார்யத்வவிகார்யத்வரூபகர்மத்வம் கூடாமையாலே, ப்ராப்யத்வ-ரூபகர்மத்வம் சொல்லுகிறது. "ஆஸாத்$_3$ய" என்று பெருமாளுக்கு ப்ராப்ருத்வம் சொல்லுகிறது. "த$_4$ர்மாத்மா" என்று நிருபாதி$_4$கோபாயத்வம் சொல்லுகிறது. ப்ரீத்யாஶ்ரயத்திற்காட்டிலும், ப்ரீதி-விஷயத்திலே "ப்ரிய"ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு ப்ரஸித்$_3$தி$_4$ப்ராசுர்யமுண்டாகையாலே, "ப்ரியம்" என்று "யமேவைஷ வ்ருணுதே" என்கிற அர்த்த$_2$ம் சொல்லுகிறது. "யத்"ஶப்$_3$த$_3$ம் ஜந்மவ்ருத்தாத்$_3$-

இப்படி ஸ்வதந்த்ரனும் இவர்களை அங்கீ3கரிக்கிறவிடத்தும், ஸ்வஸங்கல்பாநுகு3ணமாக இளையபெருமாளையும் பிராட்டியையும் முன்னிட்டாப்போலே, மற்றும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டங்கீ3கரித்தவிடம் கண்டதுண்டோ என்ன, காட்டுகிறுர் மேல், [இவன் முன்னிடும்] இத்யாதி3யால்.

151. இவன் முன்னிடுமவர்களை அவன் முன்னிடுமென்னுமிடம் அப4ய-ப்ரதா3நத்திலும் காணலாம்.

ஆஶ்ரயணோந்முக2னான இச்சேதநன். ஸ்வாபராத4ப4யநிவ்ருத்த்யர்த்த2மாக முன்னிடும் புருஷகாரபூ4தரை, ஆஶ்ரயணீயனான உபாயபூ4தனும் முன்னிட்டே கைக்கொள்ளுமென்னும் இந்த புருஷகாரவைப4வம், "அப4யம் ஸர்வபூ4தேப்4யோ த3தா3ம்யேதத்3வ்ரதம் மம" என்று ஸ்ரீவிபீ4ஷணாழ்வானுக்கு அப4யப்ரதா3நம் பண்ணுகிறவிடத்திலும், "ஸர்வலோகஶரண்யாய ராக4வாய மஹாத்மநே । நிவேத3யத2 மாம் க்ஷிப்ரம்

பெருமாள் தாமே சென்று அங்கீ3கரிக்கப்பெற்ற திருவடிக்கும் ஸ்ரீகு3ஹப்பெருமாளுக்கும், இந்த பரக3தஸ்வீகாரம் உண்டாய்த்தென்கை. (150)

151. இப்படி ஸ்வதந்த்ரனும் இவர்களை அங்கீ3கரிக்கிறவிடத்திலும், "தமப்4யபா4ஷ ஸௌமித்ரே ஸுக்3ரீவஸசிவம் கபிம்" "மாழைமான் மடநோக்கி உன் தோழி உம்பியெம்பி" என்று இளைய-பெருமாளையும் பிராட்டியையும் முன்னிட்டாப்போலே, மற்றும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு அங்கீ3கரித்தவிடம் காணலாமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறுர், [இவன்] என்றுதுடங்கி. அதாவது – இச்சேதநன் தான் ஆஶ்ரயிக்கிறபோது புருஷகாரமாக முன்னிடுமவர்களை, அவனும்

யுத்கர்ஷநிரபேக்ஷத்வபரமாகையாலே, தத்ஸூசநார்த்த2ம், "நிஷாத3ாதி4பதிம்" என்றது. ஆகையால், இங்கும் அபேக்ஷாப்ரதீதி இல்லை. "ஹநுமதா ஸங்க3த:" என்றவித்தைப்பற்ற "கு3ஹமாஸாத்3ய" இத்யாதி3கம், விவக்ஷிதார்த்த2வைஶத்3யயுக்தமாகையாலே, விவரணவிவரணீபா4வலிப்ஸையாலே க்ரியாநிஷ்பத்திக்ரமத்தைவிட்டு வ்யுத்க்ரமமாக (திருவடிக்கும், கு3ஹப்பெருமாளுக்கும்) என்று நிர்தே3ஶித்தது. இத்தையெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (பெருமாள் தானே) இத்யாதி3. "ஸங்க3த:", "ஆஸாத்3ய" என்கிற தா4த்வர்த்த2ம் (இந்த பரக3த) இத்யாதி3. ஆகையால், இப்படி வ்யக்திவிஶேஷங்களில் இந்த பரக3தஸ்வீகாரநிஷ்பத்திக்கு ப்ரப3லோபப்3ரும்ஹணப்ரதிபாத்3யத்வம் காண்கையாலே, ஏதது3பப்3ரும்ஹிதையான "நாயமாத்மா" இத்யாதி3ஶ்ருதி, இந்த பரக3த-ஸ்வீகாரத்திலே ப்ரமாணம் என்று கருத்து. (150)

151. உத்தரக்3ரந்தா2வதாரிகை (இப்படி ஸ்வதந்த்ரனும்) இத்யாதி3. தம் = ஹநூமந்தம். மாழை = அழகு. "மாழைதானே மாயமும்" என்றுதுடங்கி "அழகும்" என்னக்கடவதிறே. அழகியமான்போலே ப4வ்யமான கண்ணையுடையவளே என்றபடி. உன்தோழி = உன் மித்ரம். உம்பி = உன் தம்பி. எம்பி = என் தம்பி. (இளையபெருமாளையும்) இத்யாதி3க்கு க்ரமிகாந்வயம் கண்டுகொள்வது. (மற்றும்) இத்யாதி3:- அதாவது, ஸ்வதந்த்ரனானவன் சேதநனை அங்கீ3கரிக்குமளவில், இவன் பீ4ருவாகையாலே அங்கீ3காரத்துக்கு கர்ஶப4விக்கமாட்டான் என்றிறே திருவடியையும், கு3ஹப்பெரு-மாளையும் அங்கீ3கரித்தபோது, இளையபெருமாளையும், பிராட்டியையும் முன்னிட்டு அங்கீ3கரித்தது. இப்படி மற்றும் அங்கீ3கரித்தவிடத்திலும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டமை உண்டாகிலிறே அங்கீ3காரம் நிஷ்பந்நமாம் என்றபடி. [இவன்] என்றவிது, ப்ரகரணத் சேதநபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (இச்சேதநன்) இத்யாதி3. முன்னிடுகைக்கு அங்கி3 ஆஶ்ரயணம் என்னுமபி4ப்ரா-யத்தாலே (ஆஶ்ரயிக்கும்போது) என்றது. [இவன்முன்னிடுமவர்களை அவன் முன்னிடும் என்னுமிடம்]

அங்கீ3கரிக்கும் போதும் முன்னிடுமென்னுமிடம், திருவடியையும் ஸ்ரீ கு3ஹப்பெருமாளையும் அங்கீ3கரித்த ஸ்த2லங்கள் மாத்ரமன்றிக்கே, ஸ்ரீவிபீ4ஷணாழ்வானை அங்கீ3கரித்த ஸ்த2லத்திலும் காணலாம் என்கை. எங்ஙனேயென்னில், "ஸோ஽ஹம் பருஷிதஸ்தேந தா3ஸவச்சாவமாநித:। த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தா3ராம்ஶ்ச ராக4வம் ஶரணம் கத:" என்று ஶரணம்புகுந்து, "ஸர்வலோகஶரண்யாய ராக4வாய மஹாத்மநே । நிவேத3யத2 மாம் க்ஷிப்ரம் விபீ4ஷணமுபஸ்தி2தம்" என்று நின்ற ஸ்ரீவிபீ4ஷணாழ்வானை அப4யப்ரதா3நபூர்வகமாக அங்கீ3கரிக்கிறவிடத்தில், "ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட2 த3த்தமஸ்யாப4யம் மயா । விபீ4ஷணோ வா ஸுக்3ரீவ யதி3 வா ராவணஸ்ஸ்வயம்" என்று முதலிகளுக்கெல்லாம் மூலபூ4தரான மஹாராஜரை முன்னிட்டிறே அங்கீ3கரித்தது. திருவடியையும் ஸ்ரீவிபீ4ஷணாழ்வானையும் அங்கீ3கரிக்கிறவிடத்தில் பிராட்டி

இத்யந்தம் முமுக்ஷுசேதநரூபபக்ஷவிஷயம். [அப4யப்ரதா3ந]இத்யாதி3க்3ரந்த2ம் ஸபக்ஷவிஷயம். அதில், "ஹநுமதா ஸங்க3த:", "கு3ஹமாஸாத்3ய", "விபீ4ஷணேநாபி ஜகா3ம ஸங்க3மம்" என்று இவற்றினுடைய ஸ்வாரஸ்யத்தாலே தத்தது3த்3தே3ஶேந தூ3ரத்தினின்றும் தத்தத்3தே3ஶாக3மநபூர்வகதத்தத்ஸம்ஶ்லேஷோபலக்ஷிததத்தத்கர்மகப4க3வத்கர்த்ருகபரக3தஸ்வீகாரம் ஸித்3த4ம். இப்படியிருக்க, இத்தையறிந்தன்றிக்கே யாத்3ருச்சி2கமாக இவர்களும் சிறிது இடம் வந்து ஆஶ்ரயித்தார் என்னுமிடமும், "மஹாநுபா4வோ ஹநுமாந் யயௌ தத்3ர ஸ யத்ர ராமோ஽திப3லஶ்ச லக்ஷ்மண:" (ரா.கி.2-29) என்றும், "ஸ ஶ்ருத்வா புருஷவ்யாக்4ரம் ராமம் விஷயமாக3தம் । வ்ருத்தை: பரிவ்ருதோ஽மாத்யை: ஜ்ஞாதிபி4ஶ்சாப்4யுபாக3த:" (ரா.அ.50-33) என்றும், "ஆஜகா3ம முஹூர்த்தேந யத்ர ராமஸ்ஸலக்ஷ்மண:" (ரா.யு.17-1) என்றும் சொல்லப்பட்டது. அதில் "ஸ யத்ர ராமோதிப3லஶ்ச லக்ஷ்மண:" என்று திருவடி ஆஶ்ரயிக்கும்போது இளையபெருமாளை முன்னிட்டமையும், "தமப்4யபா4ஷ ஸௌமித்ரே" (ரா.கி.3-127) என்று அங்கீ3கரிக்கும்போது பெருமாள் இளையபெருமாளை முன்னிட்டமையும் ஸ்பஷ்டம். (அப்4யபா4ஷ) என்றது 'அபி4பா4ஷஸ்வ' என்றபடி. அநுதா3த்தேத்த்வநிப3ந்த4நமாத்மநேபத3ம் அநித்யமாகையாலே பரஸ்மைபத3ம். "ச2ந்த3ஸி லுங் லங் லிட:" என்று வித்4யர்த்தே2 'லங்' வந்துகிடக்கிறது. கு3ஹப்பெருமாள் ஆஶ்ரயிக்கும்போது, பிராட்டியை முன்னிட்டமை "ரத2ாத3வாதரத் தஸ்மாத் ஸபா4ர்ய:" (ரா.அ.50-30) என்றுதுடங்கி, "தத்ர ராஜா கு3ஹோ நாம" (ரா.அ.50-31) என்றும், "உபாக3த:" என்றும் சொல்லுகையாலே ஸ்ரீராமாயணத்திலே வ்யஞ்ஜிதம். அங்கீ3கரிக்கும்போது, பெருமாள் பிராட்டியைமுன்னிட்டமை (மாழை மான்) இத்யாதி3 தத்த்வத3ர்ஶிஸூக்தியிலே ஸ்பஷ்டம். விபீ4ஷணாழ்வான் ஆஶ்ரயிக்கும் போதும், பெருமாள் அங்கீ3கரிக்கும்போதும் முதலிகளை முன்னிட்டமையும் ஸ்பஷ்டம். இப்படி ஸபக்ஷவிஷயத்திலே ஆஶ்ரயணாங்கீ3காரங்கள் புருஷகாரபுரஸ்கரணபூர்வகங்கள் என்று ஸித்3தி4க்கையாலே தத்3த்3ருஷ்டாந்தேந முமுக்ஷுசேதநரூபபக்ஷவிஷயத்திலும் ஆஶ்ரயணாங்கீ3காரங்களுக்கு தத்பூர்வகத்வம் ஸித்3தி4க்கும். முக2பே4த3த்தாலே ஸபக்ஷத்திலே பரக3தஸ்வீகாரமும், ஆஶ்ரயணமும் கூடுமாகையாலே பக்ஷஸபக்ஷங்களுக்கு வைஷம்யமில்லை. இத்தையெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (திருவடியையும்) இத்யாதி3. [அப4யப்ரதா3நத்திலும்] என்கிற ஸமுச்சயதாத்பர்யம் (ஸ்த2லங்களில் மாத்ரமன்றிக்கே) என்றது. [அப4யப்ரதா3ந]ஶப்3த3ம், தது3பலக்ஷிதபரக3தஸ்வீகாராத்மகவிபீ4ஷணாங்கீ3காரபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (விபீ4ஷணாழ்வானை) இத்யாதி3. "விபீ4ஷணேநாபி ஜகா3ம ஸங்க3மம்" என்று தலைக்கட்டுகையாலே நிர்ஹேதுகபரக3தஸ்வீகாரத்திலே ப்ரகரணத்துக்கு ப்ரதா4நதாத்பர்யம். இந்த பரக3தஸ்வீகாரம் கூடினபோது, யாத்3ருச்சி2கமாக ஆஶ்ரயணம் க4டித்தால், அதுக்கு ப2லாவிநாபா4வமுண்டு என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே, "ஸம்ப்ராப்தம்

விபீ$_4$ஷணமுபஸ்தி$_2$தம்" என்று ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணப்பெருமாள் முன்னிட்ட மஹாராஜப்ரப்$_4$ருதிகளை, "ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட$_2$ த$_3$த்தமஸ்யாப$_4$யம் மயா । விபீ$_4$ஷணோ வா ஸுக்$_3$ரீவ யதி$_3$ வா ராவணஸ்–

ஸந்நிஹிதையல்லாமையாலே அவளை முன்னிட்டமை தோற்றிற்றில்லையேயாகிலும், பிராட்டி லங்கைக்கெழுந்தருளும்போது மஹாராஜரும் திருவடியும் நிற்கிறவிடத்திலே திருவாப$_4$ரணங்–களையும் பொகட்டு கடாக்ஷித்து வைத்துப் போகையாலும், லங்கையிலே எழுந்தருளினபின்பு ஸ்ரீ விபீ$_4$ஷணாழ்வானைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே வரும்படி கடாக்ஷித்தருளுகையாலும், பெருமாளிருவரையுமங்கீ$_4$கரிக்கிறவிடத்தில் பிராட்டியையும் முன்னிட்டே அங்கீ$_3$கரித்தாரென்று

ந த்யஜேயம்"(ரா.யு.18-3), "ப்ரபந்நாயாப$_4$யம் த$_3$தா$_3$மி" (ரா.யு..18-3) என்றவிடம் என்று கருத்து. "ஸுக்$_3$ரீவம் தாம்ஶ்ச ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய" (ரா.யு17-9) எல்லாரையும் "நிவேத$_3$யத$_2$" இத்யாதி$_3$யாலே விபீ$_4$ஷணாழ்வான் முன்னிட்டதாய், பெருமாள் மஹாராஜரைமாத்ரம் முன்னிட்டதாய் இப்படி ஏகரூபதையில்லையாயிருக்க, [இவன்முன்னிடுமவர்களை அவன்முன்னிடும்] இத்யவிஶே–ஷேண புரஸ்கரணோக்தி அநுபபந்நை என்னும் ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (எங்ஙனே என்னில்) இத்யாதி$_3$. பருஷித: = பருஷமுக்த: என்றபடி. "தத$_3$ாசஷ்டே" இத்யர்த்தே$_2$ ணிஜந்தாத் கர்மணி க்த:. "ஸக்ருதே$_3$வ ப்ரபந்நாய" இத்யாதி$_3$பூர்வஶ்லோகார்த்த$_2$ம், (அப$_4$யப்ரத$_3$ாந) இத்யாதி$_3$. (பூர்வகமாக) என்றவித்தால், மூலஸ்த$_2$[அப$_4$யப்ரத$_3$ாந]ஶப்$_3$த$_3$ம் தத்பூர்வகபரக$_3$தஸ்வீகாத்மக–அங்கீ$_3$காரலக்ஷகம் என்று ஸூசிதம். 'ப்$_3$ராஹ்மணா ஆயாதா: வஸிஷ்ட$_2$ஶ்ச' என்கிறவிடத்தில்போலே "ஸுக்$_3$ரீவம் தாம்ஶ்ச ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய" என்று ப்ருத$_2$க் உக்தியாலே மஹாராஜர்க்கு ப்ராத$_4$ாந்யம் வ்யஞ்ஜிதம். அதுதான் "ஹரிஶ்ரேஷ்ட$_2$" என்று 'ஶ்ரேஷ்ட$_2$'ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே கண்டோ$_2$க்தம். இத்தால் ப்ரத$_4$ாநே க்ருதம் ஸர்வத்ர க்ருதம் ப$_4$வதி என்கிற ந்யாயம் ஸூசிதம். இத்தால், மஹாராஜரை முன்னிட்டமையால், அல்லாதாரையும் முன்னிட்டமை ஸித்$_3$தி$_4$க்கும். ஆகையால், ஆஶ்ரயணாங்கீ$_3$–காரங்களில் புரஸ்காரவைரூப்யமில்லை என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (முதலிகளுக்–கெல்லாம் மூலபூ$_4$தரான) இத்யாதி$_3$. ஈஶ்வரன் சேதநனை அங்கீ$_3$கரிக்குமிடத்தில் (பிராட்டியை முன்னிட்டு அங்கீ$_3$கரிக்கும்) என்கிற ப்ரக்ருதார்த்த$_2$ஸித்$_3$த்$_4$யர்த்த$_2$மிறே [அப$_4$யப்ரத$_3$ாநத்திலும்] என்று திருவடி முதலானாரை அங்கீ$_3$கரித்தத்தை த்$_3$ருஷ்டாந்தமாக எடுத்தது. அதில் கு$_3$ஹப்பெருமாளை அங்கீ$_3$கரித்தவிடத்தில் போலே திருவடியையும் விபீ$_4$ஷணாழ்வானையும் அங்கீ$_3$கரித்தவிடத்திலும் பிராட்டியை முன்னிட்டமையைச்சொல்லிலிறே ப்ரகரணத்துக்குச் சேர்ந்திருப்பது. இப்படியானுலிறே

151. பே$_4$ாஜநத்துக்கு க்ஷுத்தைப்போலே ப்ராப்யருசிரூபமாய்க்கொண்டு த்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரா மோக்ஷஸாத$_4$நமான ப$_4$க்தியை "ப்ரியதம ஏவ ஹி வரணீயோ ப$_4$வதி; யஸ்யாயம் நிரதிஶய–ப்ரிய:, ஸ ஏவாஸ்ய ப்ரியதமோ ப$_4$வதி" என்று ப$_4$க$_3$வத்$_3$வரணீயாதி$_4$காரிவிஶேஷணதயா "யமேவைஷ வ்ருணுதே" என்கிறவிடத்தில் 'யத்'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$மாய்க்கொண்டிறே ப$_4$ாஷ்யத்தில் முதலிலே யோஜித்தது. அந்த யோஜனையில், காம்யகர்மங்களில் ஸக்தமாய்த்திரிகிற ஜநத்துக்கு, 'இவர்கள் அநுஷ்டி$_2$க்கிற ப$_4$க்தியோக$_3$ம் நமக்கு வேண்டும்' என்கிற ருசியை விளைத்து அத்தை ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களாகிற ஸ்வரூபநிஷ்டை$_2$யிலே ஏற்றுகைக்கு உறுப்பாகையாலேயும் ஸ்வயம் ஸாத$_4$நஸப்தகாநுக்$_3$ருஹீதகர்மஜ்ஞாநாங்க$_3$கமாய்க்கொண்டு ஸ்வயம்ப்ரயோஜந–ப$_4$க$_3$வந்முக$_2$விகாஸவிஶேஷஹேதுபூ$_4$தமாயிருக்கையாலேயும், ப$_4$க$_3$வத்கைங்கர்யகோடி–நிவிஷ்டமாய், பே$_4$ாஜநத்துக்கு க்ஷுத்துப்போலே ப்ராப்யருசிரூபமாய்க்கொண்டு நிரந்தர–ப்ராப்யாநுப$_4$வரூபமோக்ஷத்துக்கு ப்ரஸங்க$_3$ாத் உபகாரகமுமாயும், இருந்துள்ள ப$_4$க்தி–யோக$_3$த்தை வ்யாஜமாக்கிக்கொண்டு, எம்பெருமான் பண்ணும் விஷயீகாரத்தை ப$_4$க$_3$வத்–ப்ராப்திஸாத$_4$நமாகச் சொல்லுகையாலே, ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் வரும் பாரதந்த்ர்யத்துக்கு இந்த ஶ்ருதி உத$_3$ாஹரணமாகமாட்டாதிறே.

ஸ்வயம்" என்று பெருமாளும் முன்னிட்டு அவனை அங்கீ3கரிக்கையாலே ஸுஸ்பஷ்டமாகக் காணலாம் என்கிறார். ப்ரத4ாநரை முன்னிடவே அப்ரத4ாநருமந்தர்க3தரிறே. (151)

கொள்ளவேணும். பரதந்த்ரையான அவளுக்கு இத்தலையில் நினைவொழியத் தனித்தொரு ப்ரவ்ருத்தி கூடாதிறே. ஆகையாலேயிறே பரக3தஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸ்ரீவிபீ4ஷணாழ்வானை அங்கீ3கரித்தத்தையுமிவர் ஸஹ படி2த்தது. (151)

இளையபெருமாளையும் மஹாராஜரையும் முன்னிட்டமையைச்சொல்லுகிறது அப்4யுச்சயமாய், ப்ரக்ருதார்த்த2த3ார்ட்4யஹேதுவாயிருக்கும். ஆகையால் திருவடியையும் ஸ்ரீவிபீ4ஷணாழ்வானையும் அங்கீ3கரித்தவிடத்திலும் பிராட்டியை முன்னிட்டமையைச்சொல்லுகை உசிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (திருவடியையும்) இத்யாதி3, (தோற்றிற்றில்லையேயாகிலும்) இத்யந்தம். ப்ரக்ருதாநௌசித்யஶங்காபீ3ஜாநுவாத3ம் (பிராட்டி லங்கைக்கு) என்று தொடங்கி. பரிஹாரம் "த3த3ர்ஶ கி3ரிஶ்ருங்க3ஸ்த2ாந் பஞ்சவாநரபுங்க3வாந்" (ரா.ஆ.54-1) என்றத்தைப்பற்ற (மஹாராஜரும் திருவடியும் நிற்கிறவிடத்திலே) என்றது. "தேஷாம் மத்4யே விஶாலாக்ஷீ கௌஶேயம் கநகப்ரப4ம்। உத்தரீயம் வராரோஹா ஶுப4ாந்யாப4ரணாநி ச ॥ முமோச" (ரா.ஆ54-2) என்றத்தைப்பற்ற (திருவாப4ரணங்களையும் புகட்டு) என்றது. அப்போது "விஶாலாக்ஷீ" என்று விஶேஷிக்கையால் நிர்ஹேதுகப4க3வத3ங்கீ3காராபேக்ஷிதகடாக்ஷவிஶேஷத்தைப்பண்ணினமை லபி4த்தது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (கடாக்ஷித்து வைத்துப்போகையாலும்) என்றது.

"ஆஶ்வாஸயாமாஸ தத3ா ஸரமா ம்ருது3பா4ஷிணீ । ஸா ஹி தத்ர க்ருதா மித்ரம் ஸீதயா ரக்ஷ்யமாணயா" (ரா.யு.33-2-3) என்று விபீ4ஷணபா4ர்யையான ஸரமையை மித்ரமாகும்படி பிராட்டி ஸங்கல்பித்தாள் என்றதிறே. இது, துல்யந்யாயத்தாலே தத்3ப4ர்த்தாவான விபீ4ஷணாழ்வானைப்பெருமாளுக்கு மித்ரமாக்கி, அவர்திருவடிகளிலே வரும்படி ஸங்கல்பித்தமையிலும் ப்ரமாணமாமே. "ஜாயாபத்யோரவிப4ாக3:" என்றிறே ஸ்ம்ருதி. "மித்ரமௌபயிகம்" என்று விமுக2னைத்திருத்துமவள் அபி4முக2னுக்கு ப4க3வத3ங்கீ3காரத்தை ஸங்கல்பியாமையில்லையே. "ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா" (ரா.ஸு.16-4) என்று ப4க3வத3பி4ப்ராயாநுவித4ாநமிறே இவளுக்கு ஸ்வரூபம். அத்தாலும், அவர்

ஹநுமான் ப்3ரஹ்மபட்டத்துக்காக தபஸ்ஸு பண்ணுகிறதாக புராணாந்தரஸித்3த4மாயிருக்க, அவர்விஷயத்தில் ப4க3வத்3விஷயீகாரம் உண்டாய்த்து என்கை உசிதமோ என்னில்:-
"ஹநுபூ4ஷவிபீஷணயோஸ்ஸ்யாம் யதமாவிஹ மோக்ஷமுபேக்ஷ்ய । ரகு4நாயகநிஷ்க்ரயபூ4தம் பூ4வி ரங்க3த4நம் ரமயேதே" (ஸ்ரீ.ர.ஸ்தவம் 1-57) என்று ப4ட்டர் அருளிச்செய்தபடியே, திருவடி, பெரியபெருமாள் ஸந்நிதி4யில் ஆர்யப4டர்வாசலுக்குள்ளாக கூ3ணாறுப4ணவகபரராக அகி2லரும் காணும்படி எழுந்தருளியிருக்கையாலே புராணாந்தரங்கள் கல்பாந்தரீயஹநுமத்3விஷயங்களாகக் கடவனவாகையாலே விரோத4மில்லை. (151)

---

151. *(மற்றும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு அங்கீ3கரித்தவிடம் காணலாமோ)* என்கிற ஶங்கைக்கு *(மஹாராஜரை முன்னிட்டிறே அங்கீ3கரித்தது)* ஆகையாலே காணலாம் என்று பரிஹாரமாய், மேல் வாக்யஸங்க3தியிலே கண்டுகொள்வது. இது அப்படி நிர்வஹிக்கும் படி. இப்படியன்றிக்கே வாக்யஸ்வாரஸ்யத்தாலே ஏகவாக்யமாயே தோற்றுகிறது. *(பிராட்டியை முன்னிட்டு)* என்கைக்கு, அப்போது பெருமாள் பிராட்டியோடே கூடியிருக்கிறாரோ என்ன, *(பரதந்த்ரையான)* இத்யாதி3. *(ஆகையாலேயிறே)* இத்யாதி3வாக்யத்துக்கு தாத்பர்யம் :- பெருமாள்கருத்தறிந்து பிராட்டி கடாக்ஷியாவிட்டால், "ராக4வம் ஶரணம் க3த:" என்றவனை பரகதஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறவிடத்தில் எடுக்கக் கூடாதிறே என்றபடி. (151)

152. இருவர் முன்னிடுகிறதும் தந்தாம் குற்றங்களை ஶமிப்பிக்கைக்காக.

ஆஶ்ரயிக்கிற சேதநன் அமையாதோ, இருவரும் முன்னிடவேண்டுகிறதென் என்ன, ஆஶ்ரயணோந்முக2னும் ஆஶ்ரயணீயனும் புருஷகாரபூ4தரை முன்னிடுகிறது, அநாதி3காலவைமுக்2யம் அநாதி3காலோபேக்ஷையாகிற தந்தாங்குற்றங்களைத் தந்தாமுக்கீடாக ஶமிப்பிக்கைக்காக. இந்நாள்வரை புருஷீகரியாமையால் உபேக்ஷித்தோமத்தனையென்று ஈஶ்வரனும் தன் குற்றம் ஶமிப்பிக்க முன்னிடும். (152)

---

152. இவன் நிருபாதி4கஶேஷபூ4தனாய், அவன் நிருபாதி4கஶேஷியாயிருக்கையாலே, அவ்யவதா4நேந ஆஶ்ரயிக்கவும் அங்கீ3கரிக்கவும் அமைந்திருக்க, இப்படியிருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிறது எதுக்காகவென்ன அருளிச்செய்கிறார் [இருவர்] என்றுதுடங்கி. சேதநனுக்குக் குற்றமாவது – அநாதி3காலமவன்பக்கல் விமுக2னாய் அந்யவிஷயப்ரவணனாய் தத3ாஜ்ஞாதிலங்க4நமே பண்ணிக் கூடுபூரித்து வைத்த அபராத4ம்; ஈஶ்வரனுக்குக் குற்றமாவது – அவர்ஜநீயமான ஸம்ப3ந்த4முண்டாயிருக்க அபராத4த்தையே கணக்கிட்டு அநாதி3காலமிவனை அகலவடித்திருந்த இது. இவன்தன் குற்றத்தை ஶமிப்பிக்கையாவது – இத்தைப்பார்த்து ஈஶ்வரன் சீறுதபடிபண்ணுகை; அவன்தன் குற்றத்தை ஶமிப்பிக்கையாவது – இத்தை நினைத்து சேதநன்

நினைத்த பரக3தஸ்வீகாராபேக்ஷிதகடாக்ஷவிஶேஷத்தைப்பண்ணும் என்று ஸித்3தி4க்குமே. இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (லங்கையிலே எழுந்தருளினபின்பு) இத்யாதி3. (கொள்ளவேணும்) என்றது – அர்த்தா2பத்தியாலே ஸ்விகரிக்கவேணும் என்றபடி. அர்த்தா2பத்த்யபேக்ஷித-அநுபபத்3யமாநார்த்த2தர்ஶநத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பரதந்த்ரை) இத்யாதி3நா. இத்தால், பெருமாளுக்கு சிகீர்ஷிதமான பரக3தஸ்வீகாரோபயோகி3யாகவே, பிராட்டி, திருவடியையும், விபீ4ஷணாழ்வானையும் கடாக்ஷித்தது என்றபடி. (ஆகையாலேயிறே) என்றது பெருமாளுக்கு அபி4ப்ரேதமான விபீ4ஷணாழ்வானுடைய விஷயத்தில், பரக3தஸ்வீகாராநுகு3ணகடாக்ஷவிஶேஷத்தைப் பிராட்டி பண்ணுகையாலேயிறே என்றபடி. (ஸஹ படி2த்தது) என்றது [அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக] (வா.150) இத்யாதி3யிலும், [அப4யப்ரதா3நத்திலும்] என்கிற ஸமுச்சயத்திலும் ஒக்க படி2த்தது என்றபடி. வாக்யத்3வயப்ரதிபாத்3யத்வமும் ஏகவாக்யத்தில் பத3த்3வயப்ரதிபாத்3யத்வமும் ஸஹபாட2மிறே. (151)

152. உத்தரக்3ரந்தா2வதாரிகை (இவன் நிருபாதி4க) இத்யாதி3. (அவ்யவதா4நேந) என்றது புருஷகாரத்3வாரகமன்றிக்கே என்றபடி. குற்றத்தையும், தச்ச2மநத்தையும் யதா2யோக்3யம் த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் (சேதநனுக்கு) இத்யாதி3நா. [ஸம்ஶ்லேஷத3ஶையிலே] இத்யாதி3நா குற்றத்தை ஶமிப்பிக்கைக்கு

---

152. (ஶ்ரீவிபீ4ஷணாழ்வானைப்பெருமாள் திருவடிகளிலே வரும்படி பிராட்டி கடாக்ஷித்தருளுகையாலே) என்றது, "விபீ4ஷணேந ச ப்4ராத்ரா மம நிர்யாதநம் ப்ரதி । அநுநீத꞉ ப்ரயத்நேந ந சைதத் குருதே மதிம் ॥ மம ப்ரதிப்ரதா3நம் ஹி ராவணஸ்ய ந ரோசதே । ராவணம் மார்க்க3தே ஸங்க்2யே ம்ருத்யு꞉ காலவஶம் க3த꞉ ॥ ஜ்யேஷ்டா2 கந்யாநலா நாம விபீ4ஷணஸுதா கபே । தயா மமேதத்3ாக்2யாதம் மாத்ரா ப்ரஹிதயா ஸ்வயம்" (ரா.ஸு. 37-9) என்று விபீ4ஷணாழ்வான் ஸகுடும்பராகத் தம்முடைய உகப்பில் ஊன்றிப்போருமவர் என்னுமத்தை திருவடிமுக2த்தாலே பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே படுத்தி புருஷீகரிக்கையாலே, விபீ4ஷணாழ்வானையும், அநலாதி3களைக் கொண்டு பெருமாளை ஆஶ்ரயிக்கும்படி பிராட்டி க்ருஷிபண்ணினாள் என்னுமிடம் ஸித்3த4ம் என்று கருத்தாலே. இவள், முன்பே விபீ4ஷணாழ்வானைப் பெருமாளை ஆஶ்ரயிக்கும்படி க்ருஷிபண்ணிற்றிலளாகில், இவருடைய ஆநுகூல்யத்தைப்பெருமாள் திருவுள்ளத்தில் வ{?பு}குத்தவேண்டியதில்லையிறே. "மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்" என்று விமுக2ருக்கும் உட்பட உபதே3ஶிக்குமவள், அநுகூலரைப்பெற்றால் க்ருஷிபண்ணச்சொல்லவேண்டாவிறே. (152)

1 5 3 . ஸ்வரூபஸித்3தி4யுமத்தாலே.

அவ்வளவேயல்ல , ரக்ஷ்யமாயும் ரக்ஷித்தும் போருகிற சேதநேஶ்வரஸ்வரூபஸித்3தி4யும் , ரக்ஷிப்பிக்குமிந்த புருஷகாரத்தாலே . ரக்ஷ்யரக்ஷகஸம்ப3ந்த4ம் நித்யமாகிலும் , ரக்ஷணப்ரேரகை இவளிறே . (153)

வெருவாதபடி பண்ணுகை . (152)

1 5 3 . இவ்வளவேயன்று , இன்னமிதுக்கொரு ப்ரயோஜநமுன்டென்கிறுர் , [ஸ்வரூப] இத்யாதி3-யாலே . ஸ்வரூபமாவது - இவனுக்கு தத்3யபாரதந்த்ர்யம், அவனுக்கு ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யம். "தேவும் தன்னையும்" என்று ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தையிறே அவனுக்குத்தாஞன தன்மையாக ஆழ்வாரருளிச்செய்தது . இவையிரண்டும் இருவர்க்கும் ஸித்3தி4ப்பது புருஷகாரபுரஸ்கரணத்-தாலே என்கை . (153)

புருஷகாரக்ருத்யத்வம் சொல்லிற்று. இங்கு அதுக்கு புருஷகாரபுரஸ்காரப2லத்வம்சொல்லுகிறதாகை-யாலே புநருக்தியில்லே. (கூடுபூரி)க்கை த4ாந்யத்தாலே குஸூலத்தை நிறைக்குமாப்போலே அபராத4த்தாலே ஆத்மாவை நிறைக்கை. (வெருவாதபடி பண்ணுகை) ப4யப்படாதபடி பண்ணுகை. வெருவுகைக்கு ஸம்ப4ாவனைதான் "வசஸா ஸாந்த்வயித்வைநம்" (ரா.யு.1 9-6) என்று ஸாந்த்வநத்தாலே வ்யஞ்ஜிதம். (152)

1 5 3 . உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்வளவேயன்று) இத்யாதி3. அதாவது, குற்றத்தை ஶமிப்பிக்கை மாத்ரமன்று என்றபடி. [ஔபாதி4கமுமாய்] (வா.1 5 4) இத்யாதி3 உபரிதநக்3ரந்த2ாநுகு3ண்யேந அத்ரத்ய[ஸ்வரூப]ஶப்3த3ம் ததீ3யபாரதந்த்ர்யாதி3பரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஸ்வரூபமாவது) இத்யாதி3. "ந்யக்3ரோத4பீ3ஜே வடவத்ப்ரணவே ஶப்3த3ஜாலவத் I ஸித்3தே4 ததீ3யஶேஷத்வே ஸர்வார்த்த2ாஸ்ஸம்ப4வந்தி ஹி" இத்யாதி3களாலே சேதநனுக்கு ததீ3யபாரதந்த்ர்ய-ஸ்வரூபம் என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். "ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்த்ர்யம் ப4க3வத:" என்றும் "ப்ருத2க3ாத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச" என்றும் ஈஶ்வரனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸ்வரூபம் என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். இப்படி அவனுக்கு ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யம் ஸ்வரூபம் என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்ந-மல்லாமையாலே ப்ரமாணேதா3ாஹரணபூர்வகம் அத்தை ஸ்தி2ரீகரிக்கிறுர் (தேவும்) இத்யாதி3நா. தேவும் = தே3வத்வம்; பரத்வமென்றபடி. தன்னையும் = ஸ்வரூபம். அதாவது தத்ப்ரத்யநீகமான ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யம் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (என்று ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை) இத்யாதி3நா. "ஆத்மாநம் நாதிவர்த்தேத2ா:" (ரா.அ.1 1 1-7) என்று 'ஆத்ம'ஶப்3த3ம் ஆஶ்ரித-பாரதந்த்ர்யரூபஸ்வபா4வபரம் என்றிறே நிர்வாஹம். "பரமாத்மஸ்வரூபதத்ஸ்வபா4வ:" என்கிற வேதா3ர்த்த2ஸங்க்3ரஹஶ்ரீஸூக்திக்கு 'பரமாத்மஸ்வரூபம் = ஶேஷித்ருத்வம், ஸ்வபா4வ: = ப்ரணத-ஸௌலப்4யம்' என்றிறே ஶ்ருதப்ரகாஶிகாப4ட்டர் வ்யாக்2யாநம் பண்ணியருளிற்று. இதுக்கெல்லாம் மூலம் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தி என்று கருத்து. இங்கு பாரதந்த்ர்யமாவது பரேச்ச2ாநுவித4ாயித்வம்.

I. சேதநகர்த்ருகபுருஷகாரபுரஸ்கரணத்தாலே ஈஶ்வரனுக்கு ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யஸித்3தி4யும், ஈஶ்வரகர்த்ருகபுருஷகாரபுரஸ்கரணத்தாலே சேதநனுக்கு ததீ3யபாரதந்த்ர்யஸித்3தி4யுமாதல்.

II. சேதநக்ருதபுருஷகாரபுரஸ்காரத்தாலே சேதநனுக்கு ததீ3யபாரதந்த்ர்யஸித்3தி4யும், ஈஶ்வரக்ருத-புருஷகாரபுரஸ்காரத்தாலே ஈஶ்வரனுக்கு ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யஸித்3தி4யுமாதல் விவக்ஷிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே ஸாமாந்யேந அருளிச்செய்கிறுர் (இவையிரண்டும்) இத்யாதி3. (153)

ஆகிலவன் ஸ்வதந்த்ரரக்ஷணத்துக்கும் இவன் தத்3கரக்ஷ்யத்வரூபபாரதந்த்ர்யத்துக்கும் கொத்தையாகாதோ என்ன, உப4யர்க்கும் ஸோபாதி4கபுருஷகாரபாரதந்த்ர்யமுண்டாகையாலே கொத்தையாகாதென்கிறார் [ஔபாதி4கம்] இத்யாதி3யால்.

154. ஔபாதி4கமுமாய், நித்யமுமான பாரதந்த்ர்யம் இருவர்க்குமுண்டிறே.

ப்ரணயித்வநிப3ந்த4நமாக வருகையாலே ஔபாதி4கமுமாய், ப்ரணயிப்ரணயிநீஸம்ப3ந்த4ம் அப4ங்கு3ரமாகையாலே நித்யமுமான ப்ரணயித்வபாரதந்த்ர்யமும், ததீ3யத்வநிப3ந்த4நமாய் வருகையாலே ஔபாதி4கமுமாய், தத்ததீ3யஸம்ப3ந்த4ம் அப4ங்கு3ரமாகையாலே நித்யமுமான ததீ3யபாரதந்த்ர்யமும், நிரங்குசு-

---

154. கீழே [ஸ்வரூபம்] என்று சொன்னத்தையுபபாதி3க்கிறார், [ஔபாதி4கமுமாய்] என்றுதுடங்கி. அதாவது - சேதநனுக்கிவ்விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யம் ததீ3யத்வப்ரயுக்தமாகையாலே ஔபாதி4கமுமாய், அவ்வுபாதி4தான் நித்யமாகையாலே நிருபாதி4கப4க3வத்பாரதந்த்ர்யத்தோபாதி நித்யமுமாயிருக்கும்; ஈஶ்வரனுக்கிவ்விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யம்

---

154. [இறே]ஶப்3த3யோக3த்தாலே உத்தரக்3ரந்த2த்துக்கு பூர்வவாக்யோக்தார்த்தோ2பபாத3கத்வம் உசிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே தத3வதாரிகை (கீழே ஸ்வரூபமென்று) இத்யாதி3. உபாதே4ள ப4வம் (ஔபாதி4கம்). அத்4யாத்மாதே3ராக்ருதிக3ணத்வாத் 'ட2க்'ப்ரத்யய:. இத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (அதாவது சேதநனுக்கு) இத்யாதி3. (இவ்விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யம்) என்றது லக்ஷ்மீநிரூபிதபாரதந்த்ர்யம் என்றபடி. [ஔபாதி4க]ஶப்3தா3பி4ப்ரேதம் (ததீ3யத்வப்ரயுக்தமாகையாலே) இத்யாதி3. விஶேஷம் ஸாமாந்யத்திலே ஹேதுவாகையாலே, த்ருதீயவ்யாக்2யாநம்.

(1) சேதநனுக்கு மிது2நஶேஷத்வம் நிருபாதி4கமானாலும், லக்ஷ்மீநிரூபிதபாரதந்த்ர்யம், லக்ஷ்ம்யாஸ்ததீ3யத்வப்ரயுக்தம் என்னுமிடம் "விஷ்ணுபத்நீ - அகோ4ரா - அஸ்யேஶாநா" என்று அவளுக்கு பத்நீத்வப்ரயுக்தநியந்த்ருத்வம் சொல்லுகையாலே ஸித்3த4ம் என்றுதல்,

(2) நிருபாதி4கலக்ஷ்மீநிரூபிதபாரதந்த்ர்யவிலக்ஷணமாய், லக்ஷ்மீக3தததீ3யத்வப்ரயுக்தமான பாரதந்த்ர்யவிஶேஷம் இவனுக்கு உண்டு என்றுதல்

திருவுள்ளம்பற்றி (ததீ3யத்வப்ரயுக்தமாகையாலே) என்றது.

உபாதி4நித்யத்வாத், ஔபாதி4கநித்யத்வம் என்கிறார் (அவ்வுபாதி4தான்) இத்யாதி3.

(1) ஸ்வரூபயோக்3யதாரூபபாரதந்த்ர்யத்துக்கு நித்யத்வம் உத்பத்திவிநாஶாஸந்ந்யத்வரூபம்.

(2) ப2லோபஹிதத்வரூபமானவதுக்கு நித்யத்வம் விநாஶாஸந்ந்யத்வரூபம் என்று விப4าக3ம் கண்டு கொள்வது. (நிருபாதி4கப4க3வத்பாரதந்த்ர்யத்தோபாதி) என்றது, லக்ஷ்மீநிருபிதபாரதந்த்ர்யம்போலே, ததீ3யத்வப்ரயுக்தமன்றிக்கே, ப4க3வத்ஸ்வரூபமாத்ரப்ரயுக்தமான ப4க3வந்நிரூபிதபாரதந்த்ர்யம்போலே என்றபடி. ஔபாதி4கத்வநிருபாதி4கத்வாப்4யாம் பே4தமல்லது, நித்யத்வத்தில் விஶேஷமில்லை என்று கருத்து. (ஈஶ்வரனுக்கு) இத்யாதி3:- (இவ்விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யம்) என்றது, லக்ஷ்மீநிரூபிதபாரதந்த்ர்யம் என்றபடி. (ஆஶ்ரிதத்வ) இத்யாதி3:- லக்ஷ்மீநிஷ்ட2ப4க3வதா3ஶ்ரிதத்வஹேதுகமாகையாலே இத்யாதி3; பூர்வவத்.

(1) ஏதத்3வாக்யஸ்த2பாரதந்த்ர்யத்தை பூர்வவாக்யத்திலே [ஸ்வரூப]ஶப்3த3த்தாலே சொல்லுகையாலும்,

(2) அதுதான் "தேஶும் தன்னையும்" என்கிற ஸ்ரீஸூக்திக்கு ஸூசகமாகையாலும்,

(3) அந்த ஸ்ரீஸூக்தியும், ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யபரமாகையாலும்,

(4) "ஆஶ்ரித இத்யந்ருஶம்ஸதா" என்று பிராட்டிக்கு ஆஶ்ரிதத்வம் உண்டாகையாலும்,

(5) ப்ரணயித்வத்தில் போலே கதா3சித் கிலாய்க்கைக்கு ஸம்பா4வனையுமில்லாமையாலும்,

ஸ்வதந்த்ரன். ததே3கபாரதந்த்ரனென்கிற இருவர்க்கும் ஸ்வஸ்வரூபாநுகு3ணமாக உண்டிறே. ஏவம்வித4-பாரதந்த்ர்யம் இருவர்க்குமுண்டாகையால் இருவர்களுடைய புருஷகாரஸாபேக்ஷ-ரக்ஷகத்வரக்ஷ்யத்வங்கள், நிருபாதி4கஸம்ப3ந்த4ஸித்3த4ஸ்வாதந்த்ர்யபாரதந்த்ர்யங்களுக்கும் கொத்தையாகாதென்றபடி. ஆக, ஈர்வரனுக்கு நிருபாதி4கமுமாய், நித்யமுமான ஸ்வதஸ்ஸித்3த4வேஷம் ஸ்வாதந்த்ர்யம்; ஔபாதி4கமுமாய், நித்யமுமான வேஷம் ப்ரணயித்வபாரதந்த்ர்யம்; சேதநனுக்கு நிருபாதி4கமுமாய், நித்யமுமான வேஷம் ப4க3வத்பாரதந்த்ர்யம்; ஔபாதி4கமுமாய், நித்யமுமான வேஷம் ததீ3யபாரதந்த்ர்யம்; ப்ரணயித்வததீ3ய-பாரதந்த்ர்யங்களுக்கு ப்ரத2மவிஷயம் பிராட்டி, சரமவிஷயம் ததீ3யர். (154)

ஈத்3ருஶபுருஷகாரம் உப4யருடையவும் ஆக3ந்துகபாரதந்த்ர்யத்தைக்குலைத்து, உப4யஸ்வப4ாவத்தை நிலைப்பிக்குமென்கிறுர் மேல்.

155. அநித்யமான இருவர்பாரதந்த்ர்யமும் குலைவதும் அத்தாலே.

புருஷீகரிப்பிக்கக்குலைகையாலே அநித்யமாய், 'தான் பண்ணின கர்மந்தானே அநுப4விக்கிறுன்; நாம்

ஆஶ்ரிதத்வப்ரயுக்தமாகையாலே ஔபாதி4கமுமாய், அவ்வுபாதி4 நித்யமாகையாலே அதுதானும் நித்யமாயிருக்குமென்கை. [இருவர்க்குமுண்டு] என்னுதே, [உண்டிறே] என்றது - இவ்வர்த்த2த்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்3தி4யைத் தோற்றுவிக்கைக்காக. (154)

155. இவ்வளவன்று, இன்னமிதுக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டென்கிறுர், [அநித்யமான] என்று துடங்கி. அநித்யமான பாரதந்த்ர்யமாவது கர்மபாரதந்த்ர்யம். அதில் சேதநனுக்கு கர்மபார-

---

(6)"த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம" (ரா.யு41-4) என்று பத்நீத்வாத்3யபேக்ஷயாபி ஆஶ்ரிதத்வம் ப்ரப3லம் என்கையாலும்,
ப்ரணயிநீத்வ-ஔபாதி4கத்வாபேக்ஷயாபி ஆஶ்ரிதத்வ-ஔபாதி4கத்வகத2நம் பாரதந்த்ர்யத்துக்கு யுக்தம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி (ஆஶ்ரிதத்வப்ரயுக்தமாகையாலே) என்றது.

இங்கே நித்யத்வம் உத்பத்திவிநாஶஶிந்யத்வமேயாகலாம். ப்ரமாணப்ரஸித்3தி4த்3யோதகமான(இறே) ஶப்3த3த்துக்கு அர்த்த2ம் (இருவர்க்குமுண்டு என்னுதே) இத்யாதி3. "பும்ப்ரத4ாநேஶ்வரேஶ்வரீ" (ஸநத்குமாரஸம். 113) என்கிற அவள்திருநாமமும் "ஶ்ரீஶ:"(ஸஹஸ்ரநாம.) என்கிற அவன் திருநாமமும் வக்ஷ்யமாணவ்யுத்பத்தியாலே ஶ்ரீ: என்கிற திருநாமமும் இதில் ப்ரமாணம் என்று கருத்து. பும்ஸாம் = சேதநாநாம், ப்ரத4ாநஸ்ய = த்ரிகு3ணஸ்ய, ஈஶ்வரஸ்ய = ப4க3வதஶ்ச, ஈஶ்வரீ ஸ்வரூபத:, பத்நீத்வத:, ப்ரணயித்வதஶ்ச நியந்த்ரீ என்றபடி. ஶ்ரீர்யா = ஸர்வாவஸ்த2ா-வ்யவஸ்த2ாபிகா யஸ்ய, ஸ:, ஶ்ரீஶ: என்றிறே ப4க3வத்3கு3ணத3ர்ப்பணம். மூலத்திலே ஶ்ரீ: என்கிற திருநாமத்தை ப்ரமாணமாக மேலே சொல்லுகிறதாகையாலே, வ்யாக்2யாநத்தில் இங்கே விஶிஷ்ய ப்ரமாணப்ரத3ர்ஶநம் பண்ணிற்றிலர் என்று கண்டுகொள்வது. (154)

155. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்வளவன்று) இத்யாதி3. அதாவது, பூர்வோக்தஸ்வஸ்வதே3ாஷ-ஶமநஸ்வரூபஸித்3தி4மாத்ரமன்று என்றபடி. மூலத்திலே பூர்வோக்தநித்யபாரதந்த்ர்யவ்யாவ்ருத்த்-யர்த்த2ம், [அநித்ய]ஶப்3த3ம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (கர்மபாரதந்த்ர்யம்) என்று. உப4யபாரதந்த்ர்யத்துக்கும் அநித்யத்வம் விநாஶப்ரதியோகித்வரூபம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (இது நடப்பது) இத்யாதி3. (ஶமிப்பிக்கைக்காக) என்றுப்போலே குலைப்பிக்கும்

செய்வதென்' என்று கர்மத்தின் தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்துத் தன்னைக் கொண்டு நழுவுகையாகிற ஈஶ்வரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யமும், 'ஸர்வநியந்தாவான தேவரையொழிய கர்மத்துக்கொரு மூச்சுண்டோ, கண்ணழியாதே கைக்கொண்டருளீர்' என்று புருஷீகரித்துத் திருத்தும் இந்த புருஷகாரத்தாலே குலையும். புருஷகாரபூர்வகஸித்3தே4ாபாயவிநாஶ்யமாகையாலே அநித்யமாய், நெடுங்காலமேபிடித்து கர்மமிட்ட வழக்காய் ஸம்ஸரிக்கையாகிற சேதநனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யமும், ப4க3வத்பரதந்த்ரனான இவன் கர்மபரதந்த்ரனாய் காலங்கழிப்பதேயென்று நினைத்துத்திருத்தும் புருஷகாரத்தாலே குலையும். இது கீழ்ச்சொல்லப்பட்டதேயாகிலும் நித்யப்ரதியோகி3யான இதின் அநித்யத்வமிங்கு விஶேஷித்துச் சொல்லுகையாலே பௌநருக்த்ய-தோ3ஷமில்லை. (155)

இப்புருஷகாரத்தால் ப2லித்த ஸாத்4யவிஶேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்மேல் [ஸஸாக்ஷிகம்] இத்யாதி3யால்.

156. ஸஸாக்ஷிகமாகையாலே இப்ப3ந்த4த்தை இருவராலுமில்லைசெய்யப்போகாது.

ஏவம்வித4புருஷகாரமாகிற உப4யாநுமதஸாக்ஷியோடே கூடியிருக்கையாலே சேதநேஶ்வரர்களுடைய

தந்த்ர்யமாவது அவஶ்யமநுபோ4க்தவ்யங்களான ஶுப4ாஶுப4கர்மங்களின் வஶத்திலே இழுப்புண்டு ஸம்ஸரிக்கை; ஈஶ்வரனுக்கு கர்மபாரதந்த்ர்யமாவது - தான்செய்த கர்மம்தான் அநுப4விக்கிறானாகில் நாம் செய்வதென்? என்று இவன் செய்த கர்மத்தையே ப்ரதா4நமாக்கி, அதுக்கீடாகவே நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகை. இது நடப்பது "ஸர்வபாபேப்4யோ மோக்ஷ-யிஷ்யாமி" என்னுமளவுமாகையாலே, இத்தை அநித்யமென்கிறது. இவை புருஷகார-புரஸ்கரணத்தாலே குலைகையாவது - இவன் முன்னிடுமளவில் அத்தலையைத் திருத்தியும், அவன் முன்னிடுமளவில் இத்தலையைத் திருத்தியும், இரண்டுதலையும் ரக்ஷ்யரக்ஷகபா4வேந சேரும்படி பண்ணுகையாலே இவை தன்னடையே நிவ்ருத்தமாகை. (155)

156. அநாதி3காலம் ஸ்வதந்த்ரனாய் யாதானும்பற்றி நீங்கித் திரிந்த இவன் இன்றிறே ஆபி4முக்2யம்பண்ணிற்று, ப்ரக்ருதியோடே இருக்கையாலே து3ர்வாஸனை மேலிட்டு, ஆஶ்ரய-ணங்கீ3காரங்களாலே உத்3பூ4தமான இந்த ரக்ஷ்யரக்ஷகப3ந்த4த்தை இல்லைசெய்து பழையபடியே போகப்பார்க்குதல், நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனாய் கர்மாநுகு3ணமாக இவனை லீலையிலே அநாதி3காலம்

என்னாதே [குலைவதும்] என்றவித்தாலே, தோ3ஷஶமநம்போலே புருஷகாரபுரஸ்கரணவிஷயகக்ருத்-யுத்3தே3ஶ்யமன்று. கிந்து, தத2ாவித4ரக்ஷ்யரக்ஷகபா4வக4டநரூபாந்யவிஷயகக்ருதிநிஷ்பாத்3யதயா இவ்வுப4யபாரதந்த்ர்யநிவ்ருத்தி நாந்தரீயகை என்று லபி4க்கிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிறார் (தன்னடையே நிவ்ருத்தமாகை) என்று. (155)

156. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அநாதி3காலம்) இத்யாதி3. "ப்ரபந்நஸ்யாபி ஹி புந:தே3ஹே கர்மக்ருதே ஸ்தி2தே । து3ரிதாநி பராம் வ்ருத்திம் தூ3ஷயந்தி முஹுர்"ர்ப3லாத்" என்கிறவித்தை உட்கொண்டு (ப்ரக்ருதியோடே) இத்யாதி3. ப்ரக்ருதிகார்யதே3ஹத்தோடே என்றபடி. (து3ர்வாஸனை) = உபாயோபேயாந்தராதி3ப்ரவ்ருத்திஹேதுவான து3ஷ்டஸம்ஸ்காரவிஶேஷம். (ஆஶ்ரயண) இத்யாதி3 :- சேதநக்ருத-ஆஶ்ரயணமும், இதுக்கு ப2லாவிநாபா4வப்ரயோஜக-ஈஶ்வராங்கீ3காரமுமாகிற இவற்றாலே ப்ரகடமான என்றபடி. (இப்ப3ந்த4த்தை) என்றது - ரக்ஷ்யரக்ஷகபா4வரூபஸம்ப3ந்த4த்தை என்றபடி. (இரண்டுதலையும்) அறிந்ததாக வந்ததன்றிக்கே - ரக்ஷ்யரக்ஷகரிருவருமே அறிந்ததாக-

ஸ்வதஸ்ஸித்3த4ரக்ஷ்யரக்ஷகஸம்ப3ந்த4த்தை, ரக்ஷகனான அவனாலும் ரக்ஷ்யமான இவனாலும், ரக்ஷியாமல் அதுக்கிலக்காகாமல் இல்லை செய்யவொண்ணாது. (156)

இவ்வர்த்த2த்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் [என்னைநெகிழ்க்கிலும்] இத்யாதி3யால்.

157. "என்னைநெகிழ்க்கிலும்", "கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய".

நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக நித்யஸூரிகள் நடுவே என்னை அங்கீ3கரித்தபின்பு, ஸர்வஶக்தியான

விநியோக3ம் கொண்டுபோந்த ஈஶ்வரன்தான் இப்ப3ந்த4த்தையில்லைசெய்து முன்புபோலே இவனை கர்மாநுகு3ணமாக நிர்வஹிக்கப்பார்க்குதல் செய்யிலோவென்ன அருளிச்செய்கிறார், [ஸஸாக்ஷிகம்] என்றுதுடங்கி. அதாவது - இந்த ரக்ஷ்யரக்ஷகஸம்ப3ந்த4ம் இரண்டுதலையும் அறிந்ததாக வந்ததன்றிக்கே, புருஷகாரரூபஸாக்ஷிஸஹிதமாக வந்ததாகையாலே, இத்தை இருவராலுமழியமாறப் போகாதென்கை. (156)

157. இதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார்மேல், ["என்னை"] என்றுதுடங்கி. நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக நித்யஸூரிகள் நடுவேயென்னையங்கீ3கரித்த பின்பு ஸர்வஶக்தியானதானும் கைவிட மாட்டானென்கையாலே, "என்னைநெகிழ்க்கிலும்" என்கிற பாட்டு அவனாலே இப்ப3ந்த4த்தையில்லை செய்யப்போகாமைக்கு ப்ரமாணம். பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸ்நேஹி-யாகையாலே அவள் பரிக்3ரஹமான என்பக்கலிலே அதிஸ்நேஹியாய், அரியன செய்து

வன்றிக்கே என்றபடி. [ஸாக்ஷி]ஶப்3த3ம் பூர்வாபராநுகு3ண்யாத் புருஷகாராத்மகஸாக்ஷாத்3த்3ரஷ்ட்ரு-பரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (புருஷகாரரூப) இத்யாதி3. (அழியமாற) என்றது அழிக்க என்றபடி. (156)

157. [என்னைநெகிழ்க்கிலும்] இத்யாதி3க்கு ஸங்க்3ரஹேண அர்த்த2ம் (நப்பின்னை) இத்யாதி3. "பின்னைநெடும்பணை" (திருவாய் 1-7-8) இத்யாதி3யையுட்கொண்டு (நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக) என்றது. "முன்னையமரர்" இத்யாதி3யையுட்கொண்டு (நித்யஸூரிகள்) இத்யாதி3. "தானும்" என்கிறவித்தைப்பற்ற (ஸர்வஶக்தி) இத்யாதி3. "நெகிழ்க்க" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (கைவிடமாட்டான்) என்றது. [இவள் முன்னிடுமவர்களை அவன் முன்னிடும்] என்று சேதநனுக்கு பூர்வநிர்தே3ஶ்யமும், ஈஶ்வரனுக்கு அநந்தரநிர்தே3ஶ்யமும் இருந்தபடியாலே, தத்க்ரமேண ப்ரமாணோ-பாதா3நம். "ஓ" என்கிற ஶங்காவ்யாவர்த்தநார்த்த2ம் அருளிச்செய்கிறார் (அவனால் இப்ப3ந்த4த்தை) இத்யாதி3. இவ்விடத்திலே சேதநப்ரதிபாத3நம் ப்ராஸங்கி3கமாகையாலே, ப்ரதா4நமான ஈஶ்வராங்கீ3காரவிஷயப்ரமாணத்துக்கே ப்ரத2மோபாதா3நம் என்று கருத்து. இங்கு பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிடுகிறமையே ப்ரஸ்துதமாயிருந்தாலும், "ஏதத்ஸாபேக்ஷஸம்ப3ந்த4ாத் அந்யேஷாமமலாத்மநாம் । தே3வீ ஸூரிகு3ருணஞ்ச க4டகத்வம் ந து ஸ்வத:" என்று பிராட்டி ஸம்ப3ந்த4மடியாகவே நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு புருஷகார { ?த்வ } முள்ளதாகையாலே, தத்3விஷய-ப்ரமாணோபாதா3நம் உபபந்நம் என்று கண்டுகொள்வது. (கோலமலர்ப்பாவைக்கு) இத்யாதி3க்கு ஸங்க்3ரஹேணார்த்த2ம் (பெரியபிராட்டியார்க்கு) இத்யாதி3. [கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய] என்றவித்தையுட்கொண்டு (பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸ்நேஹியாகையாலே) என்றது. "என் அன்பேயோ" என்றத்தைப்பற்ற (அவள்பரிக்3ரஹமான) இத்யாதி3. "நீலவரை" இத்யாதி3

தானும் கைவிடமாட்டானென்றும், பிராட்டிபக்கலுண்டான பரிவு அவள் பரிக்3ரஹமானவென்னளவும் வந்தது என்றிறே{ ? என்றுமிறே } இந்த தி3வ்யஸூக்திகள் சொல்லுகிறன. முற்பட்ட ஸூக்தியில் ஸம்ப3ந்த4த்தின் அஶைதி2ல்யமும், பிற்பட்டதில் அதின் புருஷகாரபூர்வகத்வமும் தோற்றுகிறது. 157)

அத்தையில்லைசெய்யவொண்ணுமைக்கடியான உப4யருடைய ஸாக்ஷிபாரதந்த்ர்யவிஶேஷத்துக்கு ப்ரமா-ணத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிருர் [கர்மணி] இத்யாதி3யால்.

158. கர்மணி வ்யுத்பத்தியில் ஸ்வரூபகு3ணங்களால் வருகிற கர்த்ருஸங்கோச-

---

வந்தென்னோடே கலந்த உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனி நழுவவிடுவனோ என்கையாலே "கோலமலர்ப்பாவைக்கு" என்கிறபாட்டு புருஷகாரம் முன்னுகவந்து இப்ப3ந்த4த்தை சேதந-னுலுமில்லைசெய்யப்போகாது என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம். (157)

158. [ஸஸாக்ஷிகமான இப்பந்த4த்தை ... இல்லைசெய்யப்போகாது] என்றது – ஸாக்ஷியான புருஷகாரவிஷயத்திலிருவர்க்குமுண்டான நித்யபாரதந்த்ர்யத்தைப் பற்றவாகையாலே. இருவர்க்கும் இவ்விஷயத்திலுண்டான நித்யபாரதந்த்ர்யத்தில் ப்ரமாணம் காட்டுகிருர்மேல், [கர்மணி] என்றுதுடங்கி. [கர்மணி வ்யுத்பத்தி]யாவது – 'ஶ்ரிஞ் – ஸேவாயாம்' என்கிற தா4துவில் 'ஶ்ரீயதே' என்கிற வ்யுத்பத்தி; இதுக்கர்த்த2ம் ஸேவிக்கப்படாநின்றுள் என்றிறே; இவ்வ்யுத்பத்தியில் [ஸ்வரூபகு3ணங்களால் வருகிற கர்த்ருஸங்கோசராஹித்ய]மாவது – ஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தாலும் ப்ரணயித்வமாகிற கு3ணத்தாலும் வருகிற சேதந-பரமசேதநர்களாகிற ஸேவா-கர்த்தாக்களுக்கு ஸங்கோசமில்லாமை; அதாவது இரண்டு

மஹாவராஹாத்3யபதா3நகீர்த்தநம் தத்ஸத்3ருஶசேதநலாப4ார்த்த2து3ஷ்கரக்ரியாகரணோபலக்ஷணார்த்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அரியன செய்து) இத்யாதி3. "பெற்று இனிப்போக்குவனோ" என்றத்தைப் பற்ற (உன்னைப்பெற்றுவைத்து) இத்யாதி3. சேதநப்ரதிபாத3நம் ப்ராஸங்கி3கமாகையாலே தத்-ப்ரமாணோபாத3ாநத்துக்கு ஆநந்தர்யம் உபபந்நம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (சேதநனுலும்) இத்யாதி3. (157)

158. உத்தரக்3ரந்த2ாவதாரிகை (ஸஸாக்ஷிகமான) இத்யாதி3. க்ருதாதிவ்ருத்தியில் த3ண்ட3த4ரனுக்கு க்ருதாம்ஶத்தை மூதலிக்கையன்றோ ஸஸாக்ஷிகத்வத்துக்கு ப்ரயோஜநம். இங்கு ஈஶ்வரவிஷயத்தில் இதுக்கு அவகாஶமில்லாமையாலே, ஸாக்ஷிபுரஸ்கரணம் வ்யர்த்த2ம் என்கிற ஶங்கைக்கு லோகத்தில் ஸாக்ஷிப்ரயோஜநம் அதுவானுலும் இங்கு ஸாக்ஷியைக்குறித்து அர்த்தி2ப்ரத்யர்த்தி2களுக்கு ஸ்வரூபதோ, கு3ணதஶ்ச நியாம்யத்வமும் உண்டாகையாலே, தத2ாவித4ஸாக்ஷிபுரஸ்கரணம் அதிவ்ருத்தியில் ப்ரமாணுந்தரநிரபேக்ஷநியமநத்துக்கு அத்யந்தோபயோகி3யாகையாலே ஸப2லம் என்னும் பரிஹாரத்தைபுட்கொண்டு தத்ப்ரமாணத்தைக் காட்டுகிருர் என்றபடி. (கர்மணி வ்யுத்பத்தி) யாவது, ஆநுஶாஸநாத்3யதீ4நகர்மகார்த்த2க்விப3ந்தத்வாநுஸந்த4ாநம். இத்தையருளிச்செய்கிருர் (ஶ்ரிஞ் = ஸேவாயாம்) இத்யாதி3நா. மூலத்திலும், வ்யாக்2யாநத்திலும், வருகிற) என்கிறவிதுக்கு [ராஹித்ய]த்திலும், (இல்லாமை)யிலும் அந்வயம். "ஶ்ரீயதே" என்கிற லக்ஷ்மீகர்மகஸேவைக்கு கர்த்ராகாங்க்ஷையில் விஶேஷாநுபாத3ாநத்தாலே யோக்3யஸர்வஹேதுக்களாலே, யோக்3யஸர்வரும்

ராஹித்யத்தை நினைப்பது.

"ஸ்ரீமந்" என்கிற ஆதி$_3$மபத$_3$த்தில் 'ஸ்ரீயதே' என்கிற கர்மணிவ்யுத்பத்தியிலே, சேதநன் மிது$_2$நசேஷத்வ-மாகிற ஸ்வரூபத்தாலும், ஈஶ்வரன் ப்ரணயித்வபாரதந்த்ர்யமாகிற கு$_3$ணத்தாலும், ஸ்வஸ்வாநுகு$_3$ணமாக வருகிறவளுடைய ஸேவாகர்த்தாக்களல்லாதாரில்லாமையாகிற கர்த்ருஸங்கோசராஹித்யத்தை, இவ்விடத்தே உப$_4$யருடைய புருஷகாரபாரதந்த்ர்யநிர்ணயார்த்த$_2$மாக நினைப்பதென்கிருர். ஆக, ஸ்வோந்மேஷித-ப$_3$ந்த$_4$த்தை உப$_4$யரும் ஶிதி$_2$லீகரிக்க ஒண்ணுதபடி உப$_4$யப$_3$ஹுமந்தவ்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் இப்புருஷகாரத்துக்கு உண்டென்றபடி. (158)

ப்ரபத்த்யதி$_4$காரிகளாமவர்களுக்கு இப்புருஷகாரம் அதி$_4$காரிஸித்$_3$த்$_4$யர்த்த$_2$மாக அவஶ்யம் வேணுமென்கிருர் மேல்.

159. அதி$_4$காரித்ரயத்துக்கும் புருஷகாரம் அவர்ஜநீயம்.

அஜ்ஞாநாதி$_3$ப்ரபத்த்யதி$_4$காரித்ரயத்துக்கும், அபராத$_4$ப$_4$யநிவர்த்தகமான புருஷகாரம், ஸ்வாதி$_4$காராந்வய-நியதபூர்வப$_4$ாவித்வேந அவர்ஜநீயமாயிருக்கும். ப$_4$க்திநிஷ்ட$_2$ருக்குப்போல தோ$_3$ஷம் ப்ராயஶ்சித்த-

---

தலைக்குமிவள் விஷயத்திலுண்டான ஸேவை அவிச்சி$_2$ந்நமாய்ச் செல்லுகை; இத்தை [நினைப்பது] என்றது - இப்படி இவ்விஷயத்தில் இரண்டு தலைக்கு முண்டான பாரதந்த்ர்யத்தை ஸ்மரிப்பதென்றபடி. (158)

159. இப்படி இருக்கையால் இப்புருஷகாரம் ப்ரபத்த்யதி$_4$காரிகளெல்லார்க்கும் அவஶ்யா-பேக்ஷிதமென்கிருர்மேல், [அதி$_4$காரி] இத்யாதி$_3$யாலே. [அதி$_4$காரித்ரய]மாவது - அஜ்ஞர்,

---

கர்த்ருத்வேந ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ார்ஹராகையாலே, ஶேஷத்வப்ரணயித்வாப்$_4$யாம் சேதநபரமசேதநயோ: கர்த்ருத்வம் ந்யாயப்ராப்தம். அதில், லக்ஷ்மீகர்மகஸேவாகர்த்ருத்வத்துக்கு ப்ரயோஜநம், நிருபாதி$_4$கதச்-சே$_2$ஷத்வலக்ஷணம் ஸ்வரூபமாகுல், பரமசேதநனுக்கு கர்த்ருத்வமின்றிக்கே யொழியுமாகையாலே கர்த்ருஸங்கோசம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும். அதில், ப்ரணயித்வரூபகு$_3$ணம் ப்ரயோஜகமாகுல், சேதநனுக்கு கர்த்ருத்வமில்லாதே ஒழியுமாகையாலே கர்த்ருத்வஸங்கோசம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும். உப$_4$யமும் தத்ப்ரயோஜகமாகுல் உப$_4$யரும் கர்த்தாக்களாக ஸித்$_3$தி$_4$க்கையாலே ஸங்கோசாப$_4$ாவம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கும். இப்படி ந்யாயஸித்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$த்தை "ஸ்ரீயதே சாகி$_2$லைர்நித்யம்" என்று நிர்வசநமும் சொல்லுகிறது. "ஸகலை:" என்னுதே "அகிலை:" என்கிறவிது ப்ராயிகத்வநிவ்ருத்தித்$_3$வாரா ப$_4$க$_3$வத்கர்த்ருகத்வத்தையும் க்ரோடீ$_3$கரிக்கிறது. காலோபாதி$_4$நிர்தே$_3$ஶமில்லாமையாலே ஸித்$_3$தி$_4$த்த அர்த்த$_2$ம் (நித்யம்) என்று. இத்தை அருளிச்செய்கிருர் (அதாவது இரண்டு தலைக்கும்) இத்யாதி$_3$. [கர்த்ருஸங்கோசராஹித்ய] ஶப்$_3$த$_3$ம் கர்த்ருஸங்கோசராஹித்யப$_2$லித-பாரதந்த்ர்யபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிருர் (இப்படி இவ்விஷயத்தில்) இத்யாதி$_3$. (158)

159. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படியிருக்கையால்) இத்யாதி$_3$. த்$_3$வயத்தில் 'ஸ்ரீமத்'பத$_3$த்தாலே புருஷகாரஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தைச்சொல்லி உத்தமனுலே ஸாமாந்யேந அதி$_4$காரியைச்சொல்லுகையாலே புருஷகாரம் ஸர்வாதி$_4$காரிஸாத$_4$ாரணம் என்று ஸித்$_3$த$_4$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே மூலத்திலே (அதி$_4$காரித்ரயத்துக்கும்) என்றது என்று திருவுள்ளம்பற்றி (ப்ரபத்த்யதி$_4$காரிகள் எல்லார்க்கும்)

விநாஶ்யமன்றியே புருஷகாரவிநாஶ்யமாகையாலும், இத்தையொழிய ஸித்3தே4ாபாயவிஶேஷம் ப2லியா-மையாலும், ப்ரபத்த்யதி4காரிகளானூர் எல்லார்க்கும், புருஷகாரத்தையொழிய ஸ்வாதி4காராந்வய-ஸித்3தி4யில்லை. [அதி4காரித்ரயம்] என்கிற ஸாமாந்யோக்தியைக்கொண்டு ஐஶ்வர்யகைவல்யப4க3வச்ச2ர-

ஜ்ஞாநாதி4கர், ப4க்திவிவஶர் என்கிற மூன்றதி4காரிகளும்; இவர்களுக்கு [புருஷகாரம் அவர்ஜநீயம்] என்றது – குற்றத்தை ஶமிப்பிக்கை முதலானவற்றுக்கு புருஷகாராந்வயம் வேண்டுகையாலே ஸர்வத2ா கைவிடவொண்ணுதென்கை. அத2வா இப்புருஷகாரந்தான் அநந்யப்ரயோஜநராய் ப்ரபத்திபண்ணுமவர்களுக்கேயோ, ப்ரயோஜநாந்தரபரராய்ப் பண்ணு-மவர்க்கும் வேணுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறுர், [அதி4காரி] இத்யாதி3யாலே. [அதி4காரி-த்ரயம்] என்கிறது ஐஶ்வர்யகைவல்யப4க3வச்ச2ரணுர்த்தி2களை; இவர்கள் மூவர்க்கும் [புருஷ-காரம் அவர்ஜநீயம்] என்றது – ஸ்வஸ்வாபி4லஷிதஸித்3தி4க்கு ஈஶ்வரனை உபாயமாக ஸ்வீகரிக்கு-மளவில் இவர்களபராத4ங்களைப் பொறுத்து அவனங்கீ3கரிக்கும்படி பண்ணுகைக்கு புருஷகாரம் அவஶ்யாபேக்ஷிதமென்கை. பூர்வவாக்யத்தில் புருஷகாரபூர்வகமான உபாயவரணம் ப்ரயோஜ-நாந்தரபரர்க்கும் பொதுவாகையாலேயிறே, உத்தரவாக்யத்தாலே அநந்யப்ரயோஜநத்வத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்க வேண்டுகிறது; பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதி3தமான ஸாத4நவிஶேஷம் ப2லசதுஷ்டயஸாத4ாரணமாயிறே இருப்பது; இதில் இவ்வதி4காரிக்கு அபி4லஷிதமான ப2லவிஶேஷமின்னதென்னுமிடத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறது இவ்வாக்யமென்று பரந்தபடியிலும், கீழ்ச்சொன்ன ஸாத4நம் ப2லசதுஷ்டயஸாத4ாரணமாயிருக்கையாலே, இவனுக்கபேக்ஷிதமான

என்றது. (அதி4காரித்ரய)ஶப்3த3ம் [ப்ரபத்திபண்ணும் அதி4காரிகள் மூவர்] என்றவிதுக்கு ஶப்3த3த:, அர்த்த2தஶ்சப்ரத்யபி4ஜ்ஞாபகமாயிருக்கையாலே, அஜ்ஞர்முதலானுரைச்சொல்லுகிறது என்னுமபி4ப்-ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அஜ்ஞர்) இத்யாதி3. (ஶமிப்பிக்கை முதலான) என்கிற (முதலானவை)ஶப்3த3த்தாலே ஸ்வரூபஸித்3த்4யாதி3கள் விவக்ஷிதங்கள். [அவர்ஜநீய]ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (கைவிட) இத்யாதி3. [அதி4காரித்ரய]ஶப்3தே3ாக்தஸாமாந்யத்துக்கு விஶேஷாகாங்க்ஷையிலே ஸாந்நித்4யாத் [ஐஶ்வர்யகாமர்க்கும், உபாஸகர்க்கும்] என்று ப்ரஸ்துதரான ஐஶ்வர்யகைவல்ய-ப4க3வச்ச2ரணுர்த்தி2களான போ4க3மோக்ஷகாமராகிற விஶேஷத்திலே பர்யவஸாநம் உசிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே யோஜநாந்தரம் (அத2வா) இத்யாதி3.

த்3வயத்தில் உத்தரக2ண்ட3ஸமபி4வ்யாஹாரப3லத்தாலே அநந்யப்ரயோஜநாதி4காரிப்ரபத்திமாத்ர-விஷயத்வம் பூர்வக2ண்ட3ஸ்த2 'ஶ்ரீமத்'பத3ாபி4ப்ரேதபுருஷகாரத்துக்கு லபி4க்கிறது என்று ஶங்காபீ3ஜம். பூர்வக2ண்ட3ஸ்த2ஶ்ரீபுருஷகாரோபாயவரணங்களுக்கு ப்ரயோஜநாந்தரார்த்த2த்வவ்யாவர்த்தநார்த்த2ம் உத்தரக2ண்ட3ாவதரணமாகையாலே, அவற்றுக்கு ப்ரயோஜநாந்தரஸாத4ாரண்யம் ஶப்3த3ம் என்று பரிஹாராபி4ப்ராயம். பூர்வயோஜநாவத், ஸ்வரூபஸித்3த்4யாதி3கள் இங்கு ஸார்வத்ரிகப்ரயோஜநங்க-ளாக மாட்டாமையாலே, அபராத4க்ஷமாமாத்ரம் ப்ரயோஜநம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அபராத4ங்களை) இத்யாதி3. இவ்விடத்திலே ஆய்ப்படியிலே, [அதி4காரித்ரயம்] என்கிற ஸாமாந்யோக்தியைக்கொண்டு ஐஶ்வர்யகைவல்யப4க3வச்ச2ரணுர்த்தி2களைக் கொள்ளுகை அப்ரஸ்துதமாகையாலும் அவர்கள் ஸ்வஸாத4நங்களில் அந்வயிக்குமிடத்து தத்தத3நுகு3ண-ப்ராயஶ்சித்தமொழிய புருஷகாராஶ்ரயணம் வேண்டாமையாலும், [நாலாமதிகாரிக்கு ப்ராயஶ்சித்த-விநாஶ்யம்] என்று இவர்தாம் விஶேஷிக்கையாலும், ஶ்ரிய:பதியை உபாஸிப்பர் என்னும்

ப2லவிஶேஷத்தைச் சொல்லுகிறதென்று ஶ்ரிய:பதிப்படியிலும்; உத்தரவாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது, ப்ராப்யாந்தரத்துக்கன்றென்கை இத்யாதி3யாலே முமுக்ஷுப்படியிலுமிவர்தாமே அருளிச்செய்தாரிறே; "திருமாலைக் கைதொழுவர்", "அடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கும்திருமாலை" என்கிறபடியே புருஷகாரம் முன்னாகப்பற்றி ப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டகலாதே அவற்றை- யொழிந்து "ஒண்டொடியாள் திருமகளும்" அவனுமான சேர்த்தியிலடிமையைப் பேறென்று கீழ்ச்சொன்ன உபாயப2லத்தைக் காட்டுகிறது பிற்கூறென்றிறே, இவர் திருத்தம்பியாரும் அருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்திலருளிச்செய்தது. ஆக, [இவனவனை] என்று துடங்கி, இவ்வளவாக ஸ்வக3தஸ்வீகாரானுபாயத்வமும், பரக3தஸ்வீகாரோபாயத்வமும், தத்ப்ராப3ல்யமும், அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவிலும் புருஷகாரம் முன்னாகவே ஸ்வீகரிக்கும்படியையும், இருவரும் இப்புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிறதுதனக்கு ப்ரயோஜநமின்னதென்னுமிடமும், ப்ரபத்த்ய- தி4காரிகளெல்லார்க்கும் புருஷகாரமவர்ஜநீயமென்னுமதுவும் சொல்லப்பட்டது. ப்ரத2மப்ரகர- ணத்திலே புருஷகாரவைப4வகத2நமுகே2ந "ஶ்ரீமத்" பத3ார்த்த2த்தையும், உபாயவைப4வகத2ந- முகே2ந "நாராயணசரணௌ ஶரணம்" என்கிற பத3ங்களிலர்த்த2ங்களையும் ப்ரதிபாதி3த்த அநந்தரம், [ப்ரபத்திக்கு தே3ஶநியமமும்] என்று துடங்கி, "ப்ரபத்3யே" என்கிற பத3த்தால் சொல்லப்பட்ட ப்ரபத்தியினுடைய தே3ஶாதி3நியமாப4ாவத்தையும், அதுக்கு விஷயநியமம் சொல்லுகைக்காக [கு3ணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை] என்றுதுடங்கி, முக்தகண்ட2மாக மீளவும் "நாராயண"பத3ார்த்த2த்தையும், [இதில் ப்ரபத்திபண்ணுமதி4காரிகள் மூவர்] என்று உத்தமனாலே ஆக்ஷிப்தனான அதி4காரியையும், ப்ரபத்தியில் ஸாத4நத்வமில்லாமையையும், ப்ரபத்த்யதி4காராபேக்ஷிதமான ஶக்திலஜ்ஜாயத்நநிவ்ருத்திஶமத3மாதிஶயம் முதலானவற்றையும், ப்ரபத்த்யங்க3தயா த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரத்தினுடைய தே3ாஷபூ4யஸ்தையையும், தத்ப்ரதி-

---

அளவுகொண்டு புருஷகாரப4ாவம் வாராமையாலும் சேராது என்று த்3விதீயயோஜனையை தூ3ஷித்தது. அந்த தூ3ஷணத்தைப்பரிஹரிக்கிறார் (பூர்வவாக்யத்தில்) இத்யாதி3நா.

அபமாஶய: :- (ஐஶ்வர்யகாமர்க்கும்) இத்யாதி3நா ஐஶ்வர்யகைவல்யப4க3வச்ச2ரணார்த்தி2கள் அஜ்ஞாதி3களைப்பற்ற அத்யந்தஸந்நிஹிதபூர்வப்ரஸ்துதராகையாலே அப்ரஸ்துதத்வதூ3ஷணமில்லை. ப்ரயோஜநாந்தரார்த்த2ம் ஸாதநாந்தரத்தில் அந்வயிக்கும்போது புருஷகாரம் வேண்டாவாகிலும் "யத்3யேந காமகாமேந" இத்யாதி3ப்படியே, தத3ர்த்த2ம் ப்ரபத்தியை ப்ரயோகிக்கும்போது, புருஷகாரம் வேணுமாகையாலே, அநபேக்ஷிதத்வதூ3ஷணமுமில்லை. [நாலாம் அதி4காரிக்கு] இத்யாதி3வாக்யம் உபாயாந்தரநிஷ்ட2விஷயமாகையாலே அவனுக்கு புருஷகாரம் அநபேக்ஷிதமாகையாலே ப்ராயஶ்சித்தவிநாஶ்யத்வோக்திவிரோத4ரூபதூ3ஷணமும் இல்லை. ப்ரத்யுத, பூர்வக2ண்ட3ஸ்த2புருஷ- காரோபாயவரணங்களுடைய ப்ரயோஜநாந்தரஸாத4ாரண்யத்துக்கு ஸ்பஷ்டப்ரதிபாத3கங்களான அபி4ந்நவக்த்ருகப்ரப3ந்தாந்தரஸ்த2பூ4ஹு"வாக்யாநுகு3ண்யமுமுண்டு. பி4ந்நவக்த்ருகஸமாநார்த்த2க- ப்ரப3ந்த4ாந்தராநுகு3ண்யமுமுண்டு. "திருமாலைக் கைதொழுவர்" (மு.தி.52) என்கிறவிது ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்கு புருஷகாரபுரஸ்கரணம் ஆவஶ்யகம் இதி ஏதத்பரதயா மூலகாராபி4ப்ராய- ஜ்ஞரான தத3நுஜராலே வ்யாக்2யாதமாகையாலே, ஶ்ரிய:பதியை உபாஸிப்பர் இத்யாத்3யுக்த- தூ3ஷணமுமில்லை. ஆகையால், த்3விதீயயோஜனையுமுபபந்நை என்று கண்டுகொள்வது.

ணூர்த்தி2களைக் கொள்ளுகை அப்ரஸ்துதமாகையாலும், அவர்கள் ஸ்வஸ்வஸாத4நங்களில் அந்வயிக்கு-மிடத்து தத்தத3நுகு3ணப்ராயஶ்சித்தமொழிய புருஷகாராஶ்ரயணம் வேண்டாமையாலும், [நாலாமதி4காரிக்கு ப்ராயஶ்சித்தவிநாஶ்யம்] என்று இவர்தாம் விஶேஷிக்கையாலும், ஶ்ரிய:பதியை உபாஸிப்பர்களென்னு-மளவுகொண்டு புருஷகாரப4ாவம் வாராமையாலும் சேராது. ஆக, ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் அங்கீ3கரிக்கு-மிடத்திலும் ஏவம்வித4புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு அங்கீ3கரிக்குமென்று கீழே ஸம்ப3ந்தி4த்திருக்கிறது.(159)

கீழே ஶ்ரீப4ரதாழ்வானுக்கு ஸ்வக3தையான ப்ரபத்தி தீமையானாப்போலே, ஸ்வக3தமான ஸ்வரூபாந்தரங்க3-கு3ணங்களும் தீமையாய்விடுமென்கிறார் [தனக்குத்தான்] இத்யாதி3யால்.

கோடிதயா ப்ரபத்தியினுடைய நைர்தோ3ஷ்யாதி3களையும், ப்ரபத்திப்ரஸங்க3த்தாலே முக2பே4தே3ந ஸ்வக3தஸ்வீகாராநுபாயத்வத்தையும், பரக3தஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், தத்ப்ராப3ல்யத்தையும், அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவிலும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டே ஸ்வீகரிக்குமென்னுமிடத்தையும், உப4யரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுமதுக்குண்டான ப்ரயோஜநவிஶேஷங்களையும், அதி4காரித்ரயத்துக்கும் புருஷகாரமவர்ஜநீயமென்னுமத்தையும் ப்ரதிபாதி3க்கையாலே, இவ்வளவும் பூர்வக2ண்ட3ார்த்த2த்தை யருளிச்செய்தாராய்த்து. (159)

160. இப்ப்ரகரணாதி3யிலே [உபாயத்துக்கு] என்று துடங்கி, உபேயாதி4காரமும் சில சொல்லிற்றேயாகிலும் அது ப்ராஸங்கி3கமித்தனை, இனி உபேயாதி4காரபரமான ப்ரகரண-ஶேஷத்தாலும் உத்தரக2ண்ட3ார்த்த2த்தை அருளிச்செய்கிறார். அதுசெய்கிறவிடத்தில், பா4ஷ்ய-காரர் க3த்3யத்ரயத்தில் உத்தரக2ண்டார்த்த2மநுஸந்தி4த்தருளின க்ரமத்திலே, "நமஶ்" ஶப்3த3ார்த்த2ம் முன்னாக அருளிச்செய்கிறார். அதில் இந்த நமஸ்ஸூதான் ப்ராப்யவிரோதி4-

---

அருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்திலே (பிற்கூறு) என்றது. உத்தரபா4க3ம் என்றாய், உத்தரக2ண்ட3ம் என்றபடி. அவாந்தரநிக3மநம் (ஆக இவன் அவனை என்று துடங்கி) இத்யாதி3. (அவனே ஸ்வீகரிக்கு-மளவிலும்) இத்யாதி3மாத்ரத்தால், சேதநகர்த்ருகபுருஷகாரபுரஸ்கரணப்ரதிபாத3நம் ப்ராஸங்கி3கம் என்று ஸூசிதம். உத்தரக்3ரந்த2ஸங்க3திகத2நார்த்த2ம் வ்ருத்தாநுவாத3ம் (ப்ரத2ம) இத்யாதி3 - (பூர்வக2ண்ட3ார்த்த2த்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று) இத்யந்தம். (159)

160. ஆகில் உத்தரக2ண்ட3ாபி4ப்ரேத-உபேயாதி4காராம்ஶப்ரதிபாத3நம் அநுசிதம் என்கிற ஶங்கையை பரிஹரிக்கிறார் (இப்ப்ரகரணாதி3யிலே) இத்யாதி3நா. (ப்ராஸங்கி3கமித்தனை) என்றது ப்ரஸங்கா3த் ஸங்க3தமொழிய ஸாக்ஷாத் ஸங்க3தமன்று என்றபடி. (இனி உபேயாதி4கார) இத்யாதி3நா வ்யாக்2யேயக2ண்ட3க்ரமாநுரோதே4ந தத்3வ்யாக்2யாநக்ரமமாகையாலே, பூர்வக2ண்ட3வ்யாக்2யாநா-நந்தரம் உத்தரக2ண்ட3வ்யாக்2யாநம் க்ரமப்ராப்தஸ்யாபரித்யாக3ரூபாவஸரஸங்க3த்யா ஸங்க3தம் என்று ஸூசிதம். ஆகில் நமஶ்ஶப்3த3த்துக்கு வ்யாக்2யாநப்ராத2ம்யம் அநுபபந்நம் என்கிற ஶங்கையை பரிஹரிக்கிறார் (அது செய்கிறவிடத்தில்) இத்யாதி3நா. (அது) = உத்தரக2ண்ட3வ்யாக்2யாநம். (க3த்3யத்ரயத்தில்) இத்யாதி3:- அதாவது, "மநோவாக்காயை:" இத்யாதி3நா பா4ஷ்யகாரர் அநுஸந்தி4த்த படியே என்றபடி. பா4ஷ்யகாரருடைய அநுஸந்த4ாநம்தான் ஸங்க3தமானபடி என் என்கிற அபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அதில்) இத்யாதி3. திருமந்த்ரத்தில் நமஶ்ஶப்3த3ம் ப்ராபகவிரோதி4நிவ்ருத்தியையும் ப்ரதிபாதி3க்கையாலே, தத்3வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த2ம் (இந்த நமஸ்ஸூ)

160. தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும்.

இஷ்டவிநியோக3ார்ஹஶேஷத்வமே வடிவான தனக்கு, ஸ்வரூபாநுரூபம் ஶேஷத்வமென்று ப்4ரமிக்கிற தான், ஶேஷியழிந்து விநியோகி3க்குமிடத்து 'நம் ஶேஷத்வம் அழியவொண்ணாது' என்று பிற்காலித்து ஆர்ஜிக்கிற

நிவ்ருத்திப்ரதிபாத3கமாகையாலே, ப்ராப்யவிரோதி4களானவற்றை த3ர்ஶிப்பிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரத2மம் அவற்றிலே யொன்றை அருளிச்செய்கிறார். [தனக்குத்தான்] என்று துடங்கி. கீழே [ஸ்ரீப4ரதாழ்வானுக்கு நன்மைதானே தீமையாய்த்து] என்று ஸ்வகூ3த-ப்ரபத்தி ஶரண்யஹ்ருத3யாநுஸாரியல்லாதபோது தீமையாய்த்தலைக்கட்டும்படி சொன்ன-வித்தாலே, உபாயத3ஶையில் தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையாமென்னுமிடமருளிச்செய்தா-ராய், இப்ப்ரஸங்க3த்திலே உபேயத3ஶையிலும் தான் தனக்குத்தேடும் நன்மை தீமையா-மென்னுமிடம் அருளிச்செய்கிறாரென்று கீழோடு இதுக்கு ஸங்க3தி. [தனக்கு] இத்யாதி3. அதாவது - ஶேஷியானவன் பே4ாக3த3ஶையில் தன் வ்யாமோஹத்தாலே "ஆருயிர் பட்டதெனதுயிர் பட்டது" என்னும்படி தன்திறத்தில் மிகவும் தாழநின்று பரிமாறுமளவில்,

என்றது. (ப்ராப்யவ்ரோதி4நிவ்ருத்தி) இத்யாதி3யால், ப்ரதிப3ந்த4கநிவ்ருத்தியும் காரணமாகையாலே, கார்யகாரணபா4வம் நமஸ்ஸப்3த3ார்த்த2ததி3தராம்ஶார்த்த2ாநுஸந்த4ாநங்களுடைய பௌர்வாபர்ய-நிதா3நம் என்று ஸூசிதம். (ப்ராப்யவிரோதி4களானவற்றை) என்றது - கேவலஶேஷத்வ-கேவலபாரதந்த்ர்யஶேஷ்யநபி4மததோ3ஷநிவ்ருத்திவிஷயாஹங்காராத3ரப்ரப்4ருதிகளை என்றபடி. (ஒன்றை) என்றது - கேவலஶேஷத்வத்தை என்றபடி. இப்படி பேடிகாஸங்க3தி அருளிச்செய்து அநந்தராதி4கரணஸங்க3தஸ்த2ாநீயமான அநந்தரஸந்த3ர்ப4ஸங்க3தியை அருளிச்செய்கிறார் (கீழே ப4ரதாழ்வானுக்கு) இத்யாதி3நா.

இத்தால் (1) ஈஶ்வரஹ்ருத3யாநுகு3ணஸ்வபு3த்3த்4யதீ4நகு3ணத்தினுடைய தோ3ஷரூபதாப்ரதிபாத3க-த்வாத், அநந்தரவாக்யஸங்க3தி ப்ரஸங்க3ஸங்க3தி என்றும்,

(2) அதில், உபாயாதி4காராநுப்ரவிஷ்டமாய், ஈஶ்வரஹ்ருத3யாநுகு3ணமாய், ஸ்வபு3த்3த்4யதீ4நமு-மான கு3ணத்துக்கு தோ3ஷத்வப்ரதிபாத3நாநந்தரம் உபேயாதி4காராநுப்ரவிஷ்டமான தத்3விதக4-கு3ணத்துக்கு தோ3ஷரூபத்வத்தை ப்ரதிபாதி3க்கிறதாகையாலே பௌர்வாபர்யம் என்றும் ஸூசிதம். [அழகுக்கிட்ட சட்டை](வா.161) இத்யாதி3த்3ருஷ்டாந்தப3லத்தாலே [தனக்குத்தான்] இத்யாதி3-தா3ர்ஷ்டாந்திகத்தில் [நன்மை] பத3ம், ஶேஷிபோ4க3விரோதி4ஸ்வபு3த்3த்4யதீ4நகு3ணபரம். அதிலும், [புண்யம்போலே பாரதந்த்ர்யம்] என்று மேலே சொல்லுகையாலே, ப்ராயஶ: ஶேஷ்யவதி3க-நிஷ்கர்ஷஸமாநாதி4கரணஶேஷத்வபரம். [தீமை]பத3ம், [நன்மை]ப்ரதியோகி3நிர்தே3ஶமாகை-யாலே, தத்3விவக்ஷிதஶேஷத்வவிபரீதஸ்வாதந்த்ர்யபரம். [அணைக்கைக்கு] என்கிறவிதுக்குச்சேர 'போ4க3த்துக்கு' என்று அத்4யாஹார்யம்; அத்4யாஹ்ருதமான அதுக்கு [விலக்கு] ஶப்3தி3தப்ரதிப3ந்த4-கத்திலே அந்வயம். இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ஶேஷியானவன்) இத்யாதி3. (தன்வ்யாமோஹத்தாலே) என்றது - ஶேஷிரூபத4ர்மிக்3ராஹக-மாநஸித்3த4மான ஶேஷவஸ்துவிஷயக-போ4க்3யதாபு3த்3த்4யதீ4நவிஶ்ருங்க2லவிநியோக3விஷயக-உத்கடேச்சை2யாலே என்றபடி. (எனதுயிர் பட்டது) = என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவுக்கு வந்த ஹாநியை. (ஆருயிர்பட்டது) = ஆருடைய ஆத்மவஸ்து அடைந்தது என்றபடி. இத்தால், "ஆட்கொள்வானொத்து" இத்யாதி3பூர்வோத்தர-ஸூக்திகண்டோ2க்தஶேஷஶேஷிப4ாவவிபர்யயத்தைச்சொல்லுகிறது. இத்தைப்பற்ற அருளிச்-

ஸ்வார்ஹமோக்ஷித்வமாகிற நன்மை, அநாதி3காலார்ஜிதாऽக்ருத்யகரணாதி3களான தீமைகளோபாதி, மோக்ஷியின் பே4க3ாநுரூபவிநியோக3த்துக்கு விலக்காயிருக்கும். (160)

161. அழுக்கிட்ட சட்டை அணைக்கைக்கு விரோதி4யாமாப்போலே.

அதெனபோலே என்ன, நாயகனுக்குமழுக்கிட்ட சட்டை, பே4க3த3சையில் அவனணைக்கைக்கு விரோதி4யாய், கழற்றிவைக்கவேண்டினாப்போலே, மோக்ஷியுக்கும் ஆத்மாலங்காரமான மோக்ஷத்வம், பே4க3ாநுரூபமல்லாவிடில் விரோதி4யாய்க் கழற்றி வைக்கவேண்டிவருமிறே. (161)

நாம் மோக்ஷபூ4தரன்றோ நம் மோக்ஷத்வத்தை நோக்கவேண்டாவோவென்று ஸ்வநைச்யாநு-ஸந்த4ாநத்தாலே பிற்காலித்து, தனக்குத்தான் தேடுகிற மோக்ஷத்வமாகிற நன்மை, அநாதி3காலம் "ஸ்வதந்த்ரோऽஹம்" என்றிருந்த தீமையோபாதி அவன்பே4க3த்துக்கு ப்ரதிப3ந்த4கமா-யிருக்குமென்கை. [தீமை] என்று அக்ருத்யகரணாதி3களைச் சொல்லவுமாம். (160)

161. மோக்ஷியினுடைய விருப்பத்துக்குடலாய் ஆத்மாவுக்கலங்காரமாயிருக்கிற மோக்ஷத்வம், பே4க3விரோதி4யாகிறபடி எங்ஙனேயென்ன அருளிச்செய்கிறார், [அழுக்கிட்ட சட்டை] என்று துடங்கி. அதாவது - ஸ்த்ரீக்கு அழுக்கிட்டசட்டை நாயகனுகப்புக்கு விஷயமுமாய், அவளுக்கு அலங்காரமாயிருந்ததேயாகிலும், பே4க3த3சையில் ஆலிங்க3நவிரோதி4யாமாப்போலே, இதுவும் பே4க3விரோதி4யாமென்றபடி. (161)

செய்கிறார் (மிகவும் தாழநின்று) இத்யாதி3. மோக்ஷத்வம் ப்ராயிகமாக நைச்யஸஹ-சரிதமாகக்காண்கையாலே, தத்ஸம்ப4ாவிதமான அம்சத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நாம்) இத்யாதி3நா. (பிற்காலிக்கை) = நிவர்த்திக்கை. இதுவும் ஸ்வாதந்த்ர்யவிசேஷரூபமானாலும், ஒருவகை மோக்ஷத்வஜ்ஞாநயுக்தமானவிதுக்கு ப4க3வச்சே2ஷத்வஜ்ஞாநகந்த4விது4ரமான ப்ராசீநஸ்வாதந்த்ர்யம் த்3ருஷ்டாந்தமாகலாம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அநாதி3காலம்) இத்யாதி3. (அநாதி3காலம்) இதி அத்யந்தஸம்யோகே3 த்3விதீயா. ஸப்தம்யர்த்த2த்திலே த்ரமிட3ப்ரத2மையாதல். [தீமை]சப்3த3ம் லோகப்ரஸித்3த4ார்த்த2பரமாகலாம் என்கிறார் (தீமை என்று அக்ருத்யகரணாதி3களை) இத்யாதி3. (160)

161. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (மோக்ஷி) இத்யாதி3. "ஈசாஸ்ஸர்வஸ்ய ஜக3த:" என்று சேதநாசேத-நங்களுக்கு மோக்ஷித்வத்தைச்சொல்லி, "ப்ரபு4: ப்ரீணாதி" என்கையாலே மோக்ஷத்வம் ஆத3ரஹேது என்று லபி4க்கிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (மோக்ஷியினுடைய விருப்பத்துக்கு) இத்யாதி3. கௌஸ்துப4த்துக்கு ப்ரபை4போலே, ஆத்மாவுக்கு ப4க3வச்சே2ஷத்வம் விச்சி2த்திவிசேஷ-ஸம்பாதி3தரஸாவஹதாப்ரயோஜகத்வேந அலங்காரவ்யபதே3சார்ஹம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மாவுக்கு) இத்யாதி3. இவையிரண்டுவிஷயமும் கஞ்சுகத்3ருஷ்டாந்த-ப3லலப்3த4ம். (அழுக்கு) இத்யாதி3யில், கஞ்சுகார்ப்பணாதி3களுக்கு கர்த்ராகாங்க்ஷையில் கஞ்சுகார்ப்பணரூபக்ரியாஸாமர்த்2யத்தாலே ஸ்த்ரீகர்த்ருகாரகம் என்னுமிடம் ஸித்3த4ம். அணைக்கையில் நாயகனுக்கு கர்த்ருத்வம் ஔத்ஸர்கி3கம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்த்ரீக்கு) இத்யாதி3. (சட்டை) = கஞ்சுலி. இது ஸ்த்ரீயினுடைய அநந்யார்ஹதாப்ரகாசகமாகையாலே நாயக-ப்ரீதிவிஷயமாயிருக்கும் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நாயகனுகப்புக்கு) இத்யாதி3.

1 6 2. "ஹாரோऽபி".

அபி$_4$மதாப$_4$ரணமும் த$_3$ஶாவிஶேஷத்தில் அநபி$_4$மதமாமென்னுமிடத்துக்கு அநுஷ்ட$_2$ாநப்ரமாணம் காட்டுகிறார் மேல்; "ஹாரோபி நார்ப்பித: கண்டே$_2$ ஸ்பர்ஶஸம்ரோத$_4$பீ$_4$ருணா । ஆவயோரந்தரே ஜாதா: பர்வதாஸ்ஸரிதோ த்$_3$ருமா:" என்று ஸ்பர்ஶவிரோதி$_4$யாமென்று நாயகி திருக்கழுத்திலொரு முத்துத்தாவடமுட்படப் பூண்பதில்லை என்றாரே பரமபே$_4$ரகி$_3$யான பெருமாள். (162)

---

1 6 2. அழகுக்குடலானது அநுப$_4$வவிரோதி$_4$யாமென்னுமிடம், ஶேஷிவசநத்தாலே த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார் மேல், ["ஹாரோऽபி"] என்று துடங்கி. "ஹாரோऽபி நார்ப்பித: கண்டே$_2$ ஸ்பர்ஶஸம்ரோத$_4$பீ$_4$ருணா । ஆவயோரந்தரே ஜாதா: பர்வதாஸ்ஸரிதோ த்$_3$ருமா:" என்று ஸம்ஶ்லேஷத$_3$ஶையில் ஸ்பர்ஶவிரோதி$_4$யாமென்னுமச்சத்தாலே பிராட்டி திருக்கழுத்திலொரு முத்து வடமுட்படப் பூண்பதில்லை என்றாரிறே பெருமாள்; "பீ$_4$ருணா" என்கிற லிங்க$_3$வ்யத்யயம் ஆர்ஷம். அன்றிக்கே, அழகுக்கிட்டது அணைக்கைக்கு விரோதி$_4$யாமென்னுமிடம் அறிவிக்கையே ப்ரயோஜநமாக்கி, லிங்க$_3$ாநுகு$_3$ணமாகப் பெருமாள் தம்மளவிலே யோஜிக்கவுமாம். (162)

கஞ்சுகம் ஸ்தநத்துக்கு ஆவரணமானாலும் அவயவிக்கு ஆப$_4$ரணம்போலே அலங்காரமாயிருக்குமே. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவளுக்கு அலங்காரமாய்) இத்யாதி$_3$. (161)

1 6 2. உக்தார்த்த$_2$த்தில் ப்ரமாணோபாத$_3$ாநம் ([ஹாரோபி] என்று) என்கிறார் (அழகுக்குடலானது) இத்யாதி$_3$. (அணைக்கை) என்கிறவிது ஆலிங்க$_3$நஜந்யஸுக$_2$பரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (அநுப$_4$வ-விரோதி$_4$யாம்) என்றது. "வபுரந்வலிப்தபரிரம்ப$_4$ஸுக$_2$வ்யவதா$_4$நபீ$_4$ருகதயா ந வதூ$_4$:" (மாகே$_4$ 9-51) என்கிறவிது கவிவசநமாகையாலே இத்தைப்பற்ற அநுப$_4$வரஸிகனான ஶேஷியினுடைய வசநத்தையே உதா$_3$ஹரிக்கை உசிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஶேஷி-வசநத்தாலே) என்றது. உபாத்தப்ரமாணப்ரதீகத்தினுடைய அவயவ்யுபாதா$_3$நபூர்வகம் தத$_3$ர்த்த$_2$ம் (ஹாரோபி நார்ப்பித:) இத்யாதி$_3$. "ஆவயோரந்தரே ஜாதா: பர்வதாஸ்ஸரிதோ த்$_3$ருமா:" என்றும் "ஸரித்ஸாக$_3$ரபர்வதா:" என்றும் பாட$_2$த்$_3$வயமுமுண்டு. இந்த வசநத்தில் விவக்ஷிதாம்ஶத்துக்கு அர்த்த$_2$ம் (ஆஶ்லேஷ) இத்யாதி$_3$. ஹாரத்தினுடைய வஸ்துஸாமர்த்$_2$யத்தாலே (ஸ்பர்ஶ)பத$_3$ம் ஆலிங்க$_3$நகாலிகஸ்பர்ஶபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஆஶ்லேஷத$_3$ஶையில்) என்றது. (ஸம்ரோத$_4$) ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் (விரோதி$_4$யாம்) என்றது. (பீ$_4$ரு)ஶப்$_3$த$_3$ப$_2$லிதம் (அச்சத்தாலே) என்றது. "வபுரந்வலிப்த-பரிரம்ப$_4$ஸுக$_2$வ்யவதா$_4$நபீ$_4$ருகதயா ந வதூ$_4$:" என்று ஸ்த்ரீக்கு கர்த்ருத்வம் த்$_3$ருஷ்டமாகையாலே இங்கும் ஸாமர்த்$_2$யாத் பிராட்டிக்கு கர்த்ருத்வம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (பீ$_4$ருணா) என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (பிராட்டி) என்றது. (ஹார:) என்கிற ஏகவசநார்த்த$_2$ம் (ஒரு முத்துவடம்) இதி. [அபி]ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் உம்மை. லோகத்திலே ஹாரம் வ்யவதா$_4$யகமானாலும், இங்குத்தை ஹாரம் "சிந்மயைஸ்ஸ்வப்ரகாஶைஶ்ச" என்று சிந்மயமாய், ப்ரதிக$_4$ாதாநர்ஹமாகையாலே வ்யவதா$_4$நப்ரஸங்க$_3$மில்லை. இப்படியிருந்தாலும், பீ$_4$த்யதிஶயத்தாலே, அதுவும் பூண்பதில்லை என்று [அபி] ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு தாத்பர்யம். "நார்ப்பித:" என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (பூண்பதில்லை) என்று. [பீ$_4$ரு]ஶப்$_3$த$_3$ம் பிராட்டியைச்சொல்லிற்றாகில், 'பீ$_4$ர்வா' என்று இருக்கவேணுமே என்ன (பீ$_4$ருணா என்கிற லிங்க$_3$வ்யத்யயம்) இதி. அதாவது புல்லிங்க$_3$ம் இதிஹாஸபுராணங்களிலும் வேத$_3$வத் வ்யத்யயாநுஶாஸநத்தாலே லிங்க$_3$வ்யத்யயாதி$_3$கள் வருமாகையாலே வரும் என்றபடி. (ஆர்ஷம்) = ரிஷி: வேத$_3$:. வைதி$_3$கப்ரக்ரியையாலே ஸாது$_4$ என்றபடி. "மநஶ்ஶிலாபா: திலகோ க$_3$ண்ட$_3$-

163. புண்யம்போலே பாரதந்த்ர்யமும் பராநுப4வத்துக்கு விலக்கு.

இப்படி போ4கா3நுரூபமல்லாத ஶேஷத்வம் விரோதி4யாமாப்போலே, போ4கா3நுரூபமல்லாத பாரதந்த்ர்ய-மும் ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியான பரனுடைய அநுப4வத்துக்குத் தூராலான விலக்காயிருக்கும், அநாதி3-காலார்ஜிதபுண்யம் மோக்ஷத்துக்கு விலக்கடியாமாப்போலேயென்கிறார். ஆக, ஸ்வாதீ4நஶேஷத்வ-பாரதந்த்ர்யங்கள் புண்யபாபவத் பரித்யாஜ்யங்கள், போ4கா3தீ4நமானவை போ4கோ3பகரணவத் உபா-

---

163. ஆனால் பின்னை பாரதந்த்ர்யமேயோ நல்லதென்ன அருளிச்செய்கிறார்மேல், [புண்யம் போலே] என்று துடங்கி. [புண்யம்] என்கிறது - கீழ் [நன்மை] என்கிற சொல்லாலே சொன்ன ஶேஷத்வத்தை; அது கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸ்வநைச்யாநுஸந்தா4நத்தாலே இருக்கைக்கு உறுப்பாய்க் கொண்டு யாதொருபடி போ4க3விரோதி4யாகாநிற்கும், அப்படியே, போ4க3த3ஶை-யில் அவனுக்கெதிர்விழிகொடாதே அசித்துப்போலே கிடக்கைக்குறுப்பான கேவலபாரதந்த்ர்ய-மும், எதிர்விழிஸாபேக்ஷனான ஈஶ்வரனுடைய போ4க3த்துக்கு மிடறுபிடியாமென்றபடி.

பார்ஶ்வே நிவேஶித:" (ரா.ஸு.40-5) என்று ப்ரணயித்வாதிஶயத்தாலே பெருமாளுக்குப் பிராட்டிவிஷயத்தில் அலங்கர்த்ருத்வம் சொல்லுகையாலே இங்கும் ஹாரார்ப்பணகர்த்ருத்வம் பெருமாளுக்குக் கூடுமாகையாலே லிங்க3பா3த4மன்றிக்கே யோஜிக்கவுமாம் என்கிறார் (அன்றிக்கே) இத்யாதி3. அழகுக்குடலாகத்தான் தனக்கிட்டது அணைக்கைக்கு விரோதி4யாம் என்று இவ்வளவும் அறிவிக்கையே ப்ரயோஜநமாக்காதே (அழகுக்கிட்டது அணைக்கைக்கு விரோதி4யாம்) என்னுமிடம் அறிவிக்கைமாத்ரத்தையே ப்ரயோஜநமாக்கினால், ப்ரக்ருதார்த்த2த்துக்கு ப்ரமாணதயா உதா3ஹரணமாகலாம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அழகுக்கிட்டது) இத்யாதி3. (லிங்கா3நுகு3ணமாக) என்றது - புல்லிங்க3த்துக்கு ஆர்ஷத்வாஶ்ரயணமின்றிக்கே என்றபடி. (பெருமான் தம்மளவிலே) என்றது - வக்தாவான தம்மை (பீ4ருணை) என்று நிர்தே3ஶித்தார் என்று அநுஸந்தி4க்கலாம் என்றபடி. (பீ4ரு)ஶப்3தா3பேக்ஷிதமான விஶேஷ்யம், ஸா ச அஹம் ச = ஆவாம், தயோ: ஆவயோ: என்று பிராட்டி ஸந்நிஹிதையாகையாலும், பூர்வோக்தஸாமர்த்2யத்தாலும் பிராட்டியுமாகலாம். இந்த ஸந்நிதி4யாலும், பூர்வோக்தஸாமர்த்2யத்தாலும், புல்லிங்க3ஶ்ருதியாலும் பெருமாளுமாதல், ஸ்ரீ பெருமாளேயாதல் ஆகலாம் என்று கருத்து. (162)

163, உத்தரவாக்யவாதாரிகை (ஆனால் பின்னை) இத்யாதி3. 'ஶேஷத்வம் பிற்காலிக்கையைப்பற்ற அம்ஶதோ தோ3ஷமாகிறது. பாரதந்த்ர்யம் பின்னை கார்த்ஸ்ந்யேந கு3ணமாயிருக்குமோ என்ன' என்றபடி. [புண்ய]ஶப்3த3விவக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (புண்யமென்கிறது) இத்யாதி3நா. ஸித்3த4ாம்ஶத்தை த்3ருஷ்டாந்தீகரித்துக்கொண்டு ஸாத்4யாம்ஶத்தை ஸாதி4க்கை உசிதமாகையாலே [புண்யம்]ஶப்3த3ம் ஶேஷத்வபரம். அதுக்கு [புண்யம்]ஶப்3த3த்தாலே நிர்தே3ஶமும். பூர்வ-வாக்யத்திலே [நன்மை]ஶப்3த3த்தாலே நிர்தி3ஷ்டமாகையாலே. அதுதானும் "யத் த்வத்ப்ரியம் ததி3ஹ புண்யம்" என்று ஸித்3த4ஸாத்4யபுண்யஸாதா4ரண'புண்ய'பத3ப்ரவ்ருத்திநிமித்தம்; ப4க3வத்-ப்ரியத்வமாகையாலும், தாத்3ருஶப்ரியத்வம் ஶேஷத்வத்துக்கு உண்டாகையாலும் என்னும-பி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கீழ் நன்மை என்கிற சொல்லாலே சொன்ன ஶேஷத்வத்தை) என்று. (எதிர்விழி)யாவது, போ4க3த3ஶையில் ஶேஷ்யபி4ப்ராயாநுகு3ணமாகத் தானும் சிறிது வ்யாபரிக்கை. (மிடறுபிடி) என்றது போ4ஜநஸமயத்தில் க3லநிரோத4ம்போலே என்றபடி. இத்தால் தாழநின்று பரிமாறுகிறவனுக்கு நைச்யஹேதுஶேஷத்வம் போ4க3விரோதி4யாகிறாப்போலே, போ4க3த3ஶையில் இவனுடைய ப்ரதிப்ரவ்ருத்திஸாபேக்ஷனான அவனுக்கு ப்ரதிப்ரவ்ருத்திவிரோதி4-

தே3யங்கள், தத்3பே4ாக3ானுரூபமான ஶேஷித்வஸ்வாதந்த்ர்யங்களும் பராதிஶயத்வேந ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யபராகாஷ்டை2யாய்விடும்; ஆகையால் பே4ாக3ானுரூபமாகையே ஓடவைத்த ஸ்வரூபமென்றபடி.(163)

ஸ்வக3தமானவிவை ஸ்வரூபவிருத்3த4ப்ரவ்ருத்திபோலே விருத்3த4மாய்விடுமென்கிறுர் மேல், [கு3ணம் போலே தே3ாஷநிவ்ருத்தி] என்று.

அன்றிக்கே, [புண்யம்] என்கிறது - ஸத்கர்மத்தையாய், அது யாதொருபடி பாபத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கச்செய்தே ப4க3வத்ப்ராப்திப்ரதிப3ந்த4கமாகாநிற்கும், அப்படியே இருய்க்கைக்குறுப்பான ஶேஷத்வத்திற்காட்டில், அசித்துப்போலே எதிர்த்தலேயிட்டது வழக்காயிருக்கைக்குறுப்பாகையாலே வ்யாவ்ருத்தமான பாரதந்த்ர்யமும், எதிர்விழி கொடுக்கைக்குறுப்பல்லாமையாலே பரனுடைய அநுப4வத்துக்கு ப்ரதிப3ந்த4கமாமென்னவுமாம். இத்தால் கேவலஶேஷத்வமும் கேவலபாரத்ந்த்ர்யமும் ஓரோராகாரங்களாலே பே4ாக3விரோதி4யாகாநிற்கும்: பாரதந்த்ர்யத்தோடேகூடின ஶேஷத்வமே உத்3தே3ஶ்யமென்கை. (163)

யான பாரதந்த்ர்யவிஶேஷம் பே4ாக3விரோதி4யாயிருக்கும் என்றபடி. "புண-ஶுப4கர்மணி" என்கிற தா4துவின்மேலே பு3ாஹுலகமாய் ப4ாவே 'த்ய'ப்ரத்யயமாதல், ப4ாவார்த்த2க'ஷ்யத்'ப்ரத்யயம் வந்து ப3ஹுலமாக கு3ணபா4வமாதல் வந்து (புண்ய)ஶப்3த3ம் நிஷ்பந்நமென்கிற வ்யுத்பத்திபக்ஷத்தை அவலம்பி3த்து யோஜநாந்தரம் அருளிச்செய்கிறுர் (அன்றிக்கே புண்யமென்கிறது ஸத்கர்மத்தையாய்) இத்யாதி3நா. (பாபத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கச்செய்தே) என்றது, ஶாஸ்த்ரபே3ாதி4தப2லஹேதுத்வேந ஸ்வஸஜாதீயமாய், து3:க2ஹேதுவான பாவத்திற்காட்டில் ஸுக2ஹேதுதயா விலக்ஷணமாயிருக்கச்செய்தே என்றபடி. "புண்யபாபே விதூ4ய" (மு.உ..3-1-3) என்கிறவித்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (ப4க3வத்ப்ராப்தி) இத்யாதி3. (இருய்க்கைக்குறுப்பான) இத்யாதி3:- அதாவது, தாழநின்று பரிமாறுகைக்கு ப்ரதிப3ந்த4கமான நைச்யாநுஸந்தா4நஹேதுஶேஷித்வாபேக்ஷயா பராபி4ப்ராயவிபரீதப்ரவ்ருத்த்யபா4வப்ரயோஜகத்வேந விலக்ஷணமான பாரதந்த்ர்யமும், ஶேஷிக்கு இத்தலையில் ப்ரதிப்ரவ்ருத்த்யபேக்ஷாத3ஶையில் தாத்3ருஶப்ரதிப்ரவ்ருத்திப்ரதிப3ந்த4கமாகையாலே, ஶேஷிபே4ாக3ப்ரதிப3ந்த4கமாம் என்றபடி. மூலத்திலே [பராநுப4வ]ஶப்3த3ம் ஷஷ்டீதத்புருஷன் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (பரனுடைய அநுப4வத்துக்கு) என்றது. த்3ருஷ்டாந்தத்தில் புண்யத்துக்கு (1) ஶாஸ்த்ரபே3ாதி4தப2லஹேதுத்வேந பாபத்தோடே ஸாஜாத்யமும், (2) ஸுக2ஹேதுத்வேந தத்3வைஜாத்யமும், (3) ப4க3வத்ப்ராப்திப்ரதிப3ந்த4கத்வேந அதி4காரிவிஶேஷத்தைப் பற்ற ஸாம்யமும் ஆனுப்போலே, தா3ர்ஷ்டாந்திகத்திலும் பாரதந்த்ர்யத்துக்கு (1) ஶேஷிப்ரியத்வேந ஶேஷத்வத்தோடே ஸாஜாத்யமும், (2) நைச்யாநுஸந்தா4நப்ரதிப3ந்த4கத்வேந தத்3வைஜாத்யமும், (3) ஶேஷ்யபி4ப்ரேதபே4ாக3விரோதி4த்வேந தத்ஸாம்யமும் உண்டாகையாலே, ஸ்வஸஜாதீயப்ரதியோகி3கவ்யாவ்ருத்திமத்த்வே ஸதி, த4ர்மாந்தரப்ரயுக்ததத்ப்ரதியோகி3கஸாம்யவத்த்வம், புண்யபாரதந்த்ர்யரூப-உபமாநோபமேயங்களுக்கு ஸாதா4ரணத4ர்மம் என்று கண்டு கொள்வது. ப2லிதார்த்த2த்தை த3ர்ஶிப்பிக்கிறுர் (இத்தால்) இத்யாதி3நா. கேவலத்வம் அந்யோந்யாஸஹக்ருதத்வம். (ஓரோர் ஆகாரங்களாலே) என்றது யதா2க்ரமம் ஶேஷ்யநபி4மதநைச்யாநுஸந்தா4நஹேதுத்வேநவும் தத3பி4மதப்ரதிப்ரவ்ருத்திப்ரதிப3ந்த4ஹேதுத்வேநவும் என்றபடி. (பாரதந்த்ர்யத்தோடே கூடின) இத்யாதி3:- அதாவது பராபி4ப்ரேதப்ரவ்ருத்திநிமித்தகஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யஸஹக்ருதபராதிஶயாதா4யகஸ்வரூப-ஶேஷத்வமே ஆத3ரணீயம் என்றபடி. (163)

164. கு3ணம்போலே தே3ாஷநிவ்ருத்தி.

அநாதி3காலம் ஆர்ஜிதமான தே3ாஷத்தின் ஸ்வாதீ4நநிவ்ருத்தி தத்ப்ரவ்ருத்தியைப்பற்றவும், பாரதந்த்ரஸ்வரூபவிரோதி4யாமாப்போலே, ஸ்வக3தாந்தரங்க3கு3ணங்களும் விரோதி4களாய்விடும் என்கிருரென்று [தே3ாஷநிவ்ருத்தி போலே கு3ணம்] என்றந்வயித்தருளிச்செய்வர். அன்றியே ஸ்வக3தகு3ணம்போலே, ஸ்வதே3ாஷநிவ்ருத்திப்ரவ்ருத்தியும் ஸ்வரூபவிரோதி4யென்று, மேலிவ் ப்ராஸங்கி3காநுகு3ணமாக யதா2ந்வயமாகவுமருளிச்செய்வர். ஆக, அவனுக்கநபி4மதமாமது இவனுக்கு

---

164. இப்படி உபேயத3ஶையில் ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்கள் பராநுப4வத்துக்கு விலக்காம்படியை அருளிச்செய்த அநந்தரம், ப்ராப்தித3ஶையில் இவனுடைய நிர்ப்ப3ந்த4மூலமாக உண்டான தே3ாஷநிவ்ருத்தி, பராநுப4வத்துக்கு விலக்காம்படியை அருளிச்செய்கிருர், [கு3ணம்போலே தே3ாஷநிவ்ருத்தி] என்று. [கு3ணம்] என்கிறது கீழ் விரோதி4யாகச்சொன்ன ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களிரண்டையும். இவைதான் ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்க3கு3ணமா-யிறேயிருப்பது. இதுபோலே [தே3ாஷநிவ்ருத்தி] என்றது - இவ்வாத்மகு3ணத்3வயமும் கீழ்ச்-

---

164. உத்தரவாக்யஸங்க3தி (இப்படி உபேயத3ஶையில்) இத்யாதி3. உபாயாதி4காராநுப்ரவிஷ்ட-ஸ்வக3தஸ்வீகாரதே3ாஷத்வசிந்தாப்ரஸங்க3த்தாலே உபேயாதி4காராநுப்ரவிஷ்ட-ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யவிஶேஷங்களினுடைய தே3ாஷத்வம் சிந்திதம். தத்ப்ரஸங்கா3த் தது3பா4ய-த3ஶாந்தராலபூ4தப்ராப்தித3ஶாநுப்ரவிஷ்டத்தினுடைய பராநுப4வப்ரதிப3ந்த4கஸ்வரூபதே3ாஷத்வம் சிந்த்யதே என்று ஸங்க3திஸூசநம் கண்டுகொள்வது. கிஞ்ச, ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யரூபகு3ணத்துக்கு பராநுப4வப்ரதிப3ந்த4கத்வப்ரதிபாத3நப்ரஸங்கத்தாலே தே3ாஷநிவ்ருத்திக்கும் பராநுப4வப்ரதி-ப3ந்த4கத்வம் சொல்லுகிறது என்றும் ஸங்க3திஸூசநம் கண்டுகொள்வது. இவையிரண்டும் (உபேயத3ஶையில்), (ப்ராப்தித3ஶையில்) என்கிற பத3ங்களாலும், (ஶேஷத்வபாரதந்த்ரயங்கள்), (தே3ாஷநிவ்ருத்தி) என்கிற பத3ங்களாலும் ஸூசிதங்களிறே. [கு3ண]ஶப்3த3விவக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிருர் (கு3ணம் என்கிறது) இத்யாதி3நா. (கீழ்விரோதி4யாகச்சொன்ன) என்றது கேவலஶேஷத்வமும், கேவலபாரதந்த்ர்யமும் பே4த3விரோதி4யாகச்சொல்லிற்றிறே; அப்படிப்பட் - என்றபடி. விரோதி4க்கு கு3ணத்வம் வ்யாஹதம். த்வயோ: ஏகத்வமும் அநுபபந்நம் என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிருர் (இவைதான்) இத்யாதி3. அதாவது, ஶேஷ்யபி4ப்ராயத3ஶையில் ஸ்வாஶ்ரயோத்கர்ஷாவஹத்வரூபகு3ணத்வம் இவற்றுக்கு உண்டாகையாலே கு3ணத்வம் வ்யாஹத-மன்று. இவை ஸ்வரூபேண இரண்டாயிருந்தாலும் ஈஶ்வரவ்யாவ்ருத்திரூபஸ்வாஶ்ரயோத்கர்ஷா-வஹத்வமும், ஜ்ஞாநாநந்த3த்வாபேக்ஷயா ப்ராத4ம்யமும், ஒன்ருயிருக்கையாலே, இவற்றுக்கு அந்தரங்க3கு3ணத்வம் ஏகமாகையாலே "ஜாத்யாக்ருதிவ்யக்தய: பதா3ர்த்த2:" "வேதா3: ப்ரமாணம்" இத்யாதி3களிவ்போலே ஏகத்வமும் உபபந்நம். ஆகையிறே, முமுக்ஷுப்படியிலே "ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்" என்று ப்ரணவநம:ப்ரதிபாத்3யங்களான ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்-களுக்கு 'ஸ்வரூபமும்' என்று ஏகவசநாந்த'ஸ்வரூப'ஶப்3த3த்தாலே அபி4தா4நம் என்றபடி. பதா3ர்த்த2த்தைச் சொல்லி, வாக்யார்த்த2த்தை அருளிச்செய்கிருர் (இதுபோலே) இத்யாதி3நா. ப்ரத்யேககு3ணத்வாபி4ப்ராயத்தாலே (இவ்வாத்மகு3ணத்3வயமும்) என்றது. ஆத்மகு3ணயோ: த்3வயம் என்றபடி. அன்றிக்கே, இவ்வாத்மகு3ணமான இத்3வயமும் என்றுய், பூர்வவத்3கு3ணத்வமொன்று என்றபடியாகவுமாம். [மங்கவொட்டு] (வா.167) இத்யாதி3ப்ரமாணோதா3ஹரணப3லத்தாலும், [வேர்ச்சுடுமவர்] (வா.168) இத்யாதி3த்3ருஷ்டாந்தப3லத்தாலும், [தே3ாஷநிவ்ருத்தி]ஶப்3த3ம் அநுத3யஸம்ஶயவிபர்யயாதி3ரூபஸ்வாஶ்ரயாபகர்ஷாவஹத்வப்ரயுக்த'தே3ாஷ'ஶப்3த3வாச்யதாகப்ரக்ருதி-

சொன்னபடியே யாதொருபடி பராநுப4வத்துக்கு விலக்காகிறது, அப்படியே, இவன் நிர்ப்ப3ந்தி4த்துப் பண்ணுவித்துக் கொள்ளுகிற ப்ரக்ருதிஸம்ப3ந்த4மாகிற தே3ாஷத்திஞுடைய நிவ்ருத்தியும், சரமஶரீரமாகையாலே இத்தோடே சிறிதுநாள் வைத்து அநுப4விக்க இச்சி2க்கிற அவனுடைய அநுப4வத்துக்கு விலக்காமென்கை. [கு3ணம்போலே] என்று பாரத்ந்த்ர்ய-

---

ஸம்ப3ந்த4த்திஞுடைய நிவ்ருத்திபரம். அத ஏவ அந்த தே3ாஷநிவ்ருத்தியிலே மோக்ஷநிஷ்ட-ப்ரார்த்த2நௌத்கட்யரூபநிர்ப3ந்த4மூலகத்வமும் ஶப்3த3ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறூர் (அப்படியே இவன் நிர்ப3ந்தி4த்துப் பண்ணுவித்துக்கொள்ளுகிற) இத்யாதி3. ஶேஷத்வம் தாழநின்று பரிமாறுகையிலும், பாரதந்த்ர்யம் எதிர்விழி கொடுக்கையிலும் விலக்காஞப்போலே, நிர்ப3ந்த4மூலக-ப்ரதிப3ந்த4கநிவ்ருத்தி எவ்வழியாலே விலக்கு என்ன? அருளிச்செய்கிறூர் (சரமஶரீரமாகையாலே) இத்யாதி3. சரமஶரீரத்துக்கு இவனபி4ப்ராயத்தாலே தே3ாஷத்வமும், அவனபி4ப்ராயத்தாலே அநுப4ாவ்யத்வமும் என்று கருத்து. [தீமையோபாதி நன்மை] (வா.160), [புண்யம்போலே பாரதந்த்ர்யம், கு3ணம்போலே தே3ாஷநிவ்ருத்தி] (வா.163) என்று ஶாநோபமாவ்யஞ்ஜந-ஸ்வாரஸ்யத்தாலும், [கு3ணம்] இதி ஏகவசநஸ்வாரஸ்யத்தாலும், [கு3ண]ஶப்3த3ம் பாரதந்த்ர்ய-மாத்ரபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே [கு3ணம்போலே] என்கிறவிதுக்கு யோஜநாந்தரம் அருளிச்-செய்கிறூர் (கு3ணம்போலே என்று பாரதந்த்ர்யமொன்றையும்) இத்யாதி3. பூர்வபூர்வவாக்யத்தில் உபமாநதயா நிர்தி3ஷ்டத்துக்கு உத்தரோத்தரவாக்யத்தில் வஸ்த்வந்தரங்களைப்பற்ற உபமேயதயா நிர்தே3ஶம் ஶாநோபமை என்று ஆலங்காரிகர் சொல்லுவர்கள். (164)

---

164. (சரமஶரீரமாகையாலே இததோடே சிலநாளவைத்து அநுப4விக்க இச்சி2க்கிற) என்றது:- I "ஸந்த4ாம் ச யாம் ஸந்த3தே4", "ப்3ரஹ்மணேஷ:", "ரமதே தஸ்மிந் உத ஜீர்ணேஶயாநே" என்று இந்த சேதநஞானவன் யாதொரு தநுவைக்கொண்டு ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தைப் பண்ணிஞனே அந்த ஶரீரம் ஜீர்ணமாய்க்கிடந்தாலும் அத்தை விடமாட்டாதே எம்பெருமான் அதில் ரமித்திருப்-பான் என்னும் ஶ்ருத்யர்த்த2த்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி "வஞ்சக்கள்வன்" இத்யாதி3 ஸ்வரூபஜ்ஞ-ரில் தலைவரான ஆழ்வார் ஈஶ்வரனுக்கு அநபி4மதமான ஸ்வதே3ஹநிவ்ருத்தியை நிர்ப3ந்-தி4த்துப் பண்ணிவைத்துக் கொண்டபடியைச் சொல்லுகிற பாட்டுகளை இப்ரகரணத்தில் உதா3ஹரிக்கை விவக்ஷிதவிபரீதமாக பர்யவஸியாதோ என்னில்;
அவனுக்கே அருசி பிறக்கும்படி நன்றாக அந்த தே3ஹத்திஞுடைய ஹேயதையை அறிவித்து, அவனைக்கொண்டே விடுவித்துக்கொள்ளுகையாலே, அவனுடைய போ4கவிரோத4மில்லாமை-யாலே வைபரீத்யமில்லை என்று கண்டுகொள்வது.

II அன்றிக்கே 'ஸார்வபௌமன் உண்ணப்புக்கால், அருகிருந்து கறிக்காட்டுமவன, இது பொரித்தகறி இது புளிப்பட்டது என்று அவன்தொடுமத்தையெல்லாம் கையிட்டுச்சொல்லிக் கொண்டிருக்கையாகிற தன் தொழிலை ஒருக்கால் மறந்திருக்கை மஹாபராத4மோபாதி, "அறியாதார்க்கு உய்யப்புகுமாறும்" இத்யாதி3ப்படியே ஸர்வவிஷயத்திலும் அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநமே தொழிலாகவுடையவரான ஆழ்வாரும் தம்முடைய திருமேனியில் எம்பெருமான் மேல்விழுந்து அநுப4விக்கத் தேடுகிறபடியைக் கண்டு இதின் கு3ணத்தை நாம் இப்போது அறிவியாவிட்டால், மஹாபராத4மாம் என்று பார்த்து அத்தை அவனுக்கு நன்றாக அறிவித்து, ஹேயமானவித்தை விடுவிக்க வேணும் என்று விண்ணப்பம் செய்ய, அவனுக்கு அந்தத் திருமேனியை அசலறியாத படி பெற்றவிடத்திலேயே ஶ{?ச}மித்து{=வஶத்தில்}வைத்துக்கொண்டு அநுப4விக்கவேணும் என்று திருவுள்ளமாய் விடுகையாலே, ஆழ்வார் அர்த்தி2த்தபடியே ஆழ்வாரைத்தன் திருமேனி-யில்நின்றும் விடுவித்துக் கொண்டு திருமேனியைப் பொலிந்துநின்றமரரான {?பொலிந்து நின்ற பிராஞனை} தன் ஸந்நிதி4க்குள்ளேயே ஶமித்துக்கொண்டு {= வஶத்தில் கொண்டு} அநுப4வியாநின்றூனிறே. ஆகையால் விவக்ஷிதவிபரீதமில்லை என்றுகவுமாம். (164)

விரோதி4யென்றதாய்த்து. (164)

ஆகில், தோ3ஷமபி4மதமாய் ஸ்வதோ3ஷத்தைப்போக்குகையுமநபி4மதமாமோவென்ன, அபி4மதவிஷயமானால் அப்படியாமிறே என்கிறார் [ஆப4ரணம்] இத்யாதி3யால்.

165. ஆப4ரணம் அநபி4மதமாய், அழுக்கு அபி4மதமாயிராநின்றதிறே.

அஶோகவநிகையினின்றும் எழுந்தருளுகிறபோது நாச்சியார் சாத்தின ஆப4ரணம் அப்போது பெருமாளுக்கு அநபி4மதமாய், அங்கே பத்துமாஸமெழுந்தருளியிருந்தபடியே உடைமுடிபேணாதிருந்த திருமேனியிலழுக்கும், அவ்விருப்பும் காணவாசைப்பட்ட அவர்க்கு அத்தசையிலழுக்கே அபி4மதமாயிராநின்றதிறே. அப்படியே இவனுடைய ஸ்வயத்நக்ருதநிர்தோ3ஷத்வம் அங்கீ3காரத3ஶையில் அநபி4மதமாய், ஸதோ3ஷத்வமே வத்ஸலனான ஸ்வாமிக்கு அபி4மதமாமென்றபடி. (165)

166. "ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்" என்கிற வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

இந்த ஸ்வதோ3ஷநிவ்ருத்த்யந்வயம் அவனுக்கு அநபி4மதமாமளவேயல்ல, ரோஷஜநகமுமாய் இருக்குமென்னுமதுக்கு, ஸ்ரீ வீபீ4ஷணப்பெருமாள் நிர்ப்ப3ந்தி4க்க, பெருமாளுகப்பரென்று நாச்சியார்

மொன்றையும் த்3ருஷ்டாந்திக்கிறதாகவுமாம். (164)

165. தோ3ஷநிவ்ருத்தியில் ஆத்மஸ்வரூபம் அத்யந்தபரிஶுத்3த4மாய், போ4க்3யமாயிருக்குமத்தனையன்றோ, ஆனபின்பு தோ3ஷநிவ்ருத்தி அநபி4மதமாய், தோ3ஷம் அபி4மதமாயிருக்கக் கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் [ஆப4ரணம்] என்றுதுடங்கி. அதாவது – லோகத்தில் விஷயப்ரவணராயிருப்பார்க்கு அபி4மதவிஷயத்தினுடைய ஔஜ்ஜ்வல்யஹேதுவான ஆப4ரணம் அநபி4மதமாய், அநௌஜ்ஜ்வல்யஹேதுவான அழுக்கு அபி4மதமாயிராநின்றதிறே என்கை. (165)

166. இதுதான் லௌகிகத்திலன்றிக்கே பிராட்டிதிறத்தில் அவன்றனக்கும் இப்படி இருந்தமைக்கு ஸூசகமான வார்த்தையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் மேல் [ஸ்நாநம்] என்றுதுடங்கி.

---

165. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (தோ3ஷநிவ்ருத்தியில்) இத்யாதி3. ஆத்மஸ்வரூபம் அத்யந்தம் நிர்மலம் என்கிறவித்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மஸ்வரூபம்) இத்யாதி3. (அபி4மதவிஷயத்தினுடைய) என்றது நாயிகையினுடைய என்றபடி. இங்கே "நேத்ரோபாந்தவதம்ஸிதே ஶ்ருதிபுடே நீலோத்பலம் நிஷ்ப2லம் ஹாரஸ்ஸ்ரீபரிகர்மிதே ஸ்தநதடே ஹாரோ ந பா4ர: கத2ம் । பிண்டா3லக்தக-பாதநம் சரணயோ: பீடா3ப2லம் தாம்ரயோ: வாமாக்ஷ்யா வபுஷி ஸ்வபா4வஸுரபௌ4 வ்யர்த்தா2நு-லேபக்ரியா", "யதி3த3ம் அக3ணயித்வா து3ர்வஹம் ஶ்ரோணிபா4ரம் மத3பி4ஸரணலோபா4த் ப்ரஸ்தி2தம் பத்3மதாம்ரம் । அயமஹமபி4வாஞ்சா2ம்யப்ரம்ருஜ்யைவ பாம்ஸூம் ஸுமுகி2! பத3தலம் தே தாடி3தும் சும்பி3தும் ச " என்கிறவித்தையும் கண்டுகொள்வது. (165)

166. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இதுதான்) இத்யாதி3. (இப்படியிருந்தமைக்கு) என்றது ஆப4ரணம் அநபி4மதமாய், அழுக்கு அபி4மதமாயிருந்தமைக்கு என்றபடி. மூலத்திலே [ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம் என்கிற வார்த்தையை] என்றது "ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்" என்கிற அர்த்த2த்தை வ்யஞ்ஜிப்பிக்கிற வார்த்தையை என்று விவக்ஷிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸூசகமான) என்று. மூலத்திலே வார்த்தையை விஶேஷ்ய உபாதா3நம் பண்ணாதொழிந்தது "தீ3போ நேத்ராதுரஸ்யேவ

பண்ணின ஸ்நாநம், அழுக்குடன் காணவாசைப்பட்ட பெருமாளுக்கு, "தீ₃போ நேத்ராதுரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸி மே த்₃ருட₄ம்" என்று நேத்ரரோகி₃க்கு தீ₃பம் பெறுவதலைப் பிறப்பிக்குமாப்போலே ரோஷஜநகமு–

அதாவது – பிராட்டி திருமஞ்சனம் செய்து வந்தது பெருமாளுக்கு ரோஷஜநகமென்னுமத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிற "தீ₃போ நேத்ராதுரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸி மே த்₄ருவம்" என்கிற வார்த்தையை இவ்வர்த்த₂த்துக்குடலாக ஸ்மரிப்பதென்கை. "ஸபங்காமநலங்காராம்" இத்யாதி₃ப்படியே – பத்துமாஸம் திருமஞ்சனம் பண்ணுமல் அழுக்கடைந்திருந்த வடிவைக் காண ஆசைப்பட்டிருந்த–வர்க்கு, இவள் திருமஞ்சனம் பண்ணிவந்தவிது ரோஷஜநகமாகச் சொல்லவேண்டாவிறே. ஆனல், "தீர்க்க₄முஷ்ணம் விநிஶ்வஸ்ய மேதி₃நீமவலோகயந் । உவாச மேக₄ஸங்காஶம் விபீ₄ஷணமுபஸ்தி₂தம் ।। தி₃வ்யாங்க₃ராக₃ாம் வைதே₃ஹீம் திவ்யாப₄ரணபூ₄ஷிதாம் । இஹ ஸீதாம் சிரஸ்ஸ்நாதாம் உபஸ்த₂ாபய மாசிரம்" என்று இவர்தாமேயன்றே திருமஞ்சனம்பண்ணி அலங்கரித்துக்கொண்டு வரும்படி ஸ்ரீவிபீ₄ஷணுழ்வானைப் பார்த்தருளிச்செய்தவர்; இப்படி இருக்கச்செய்தே பின்னை ரோஷம் ஜநிப்பானென்? என்னில்; நாம் நல்லவார்த்தை சொல்லி

ப்ரதிகூலாஸி மே த்₄ருவம்", "அஸ்நாதா த்₃ரஷ்டுமிச்ச₂ாமி ப₄ர்த்தாரம் ராக்ஷஸாதி₄ப" என்று த₃ம்பதிகளுடைய வாக்யத்₃வயவிவக்ஷயாலே என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே ப்ரத₂மம் பெருமாள் வார்த்தையாக வ்யாக்₂யாநம். (ப்ரகாஶிப்பிக்கிற "தீ₃போ நேத்ராதுரஸ்யேவ") இத்யாதி₃. (நேத்ராதுரஸ்ய) என்றது நேத்ரரோகி₃ண: என்றபடி. இத்தால் ஸ்வதஶ்ஶைத்₃த₄மாய், ஸ்வஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே வஸ்த்வந்தரத்துக்கும் ப்ரகாஶத்தி₄களைப்பண்ணக்கடவ தீ₃பத்தினுடைய ஔஜ்ஜ்வல்யம், கண் நொந்தவனுக்கு ப்ரதிகூலமாய், அப்ரகாஶஹேதுமாலிந்யம் அநுகூலமா–யிருக்குமாப்போலே, ஸ்வதஶ்ஶுத்₃தை₄யாய், ஸ்வஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே பிறக்கும் ப்ரகாஶத்தி₄களைப் பண்ணக்கடவளாய், ஸ்நாநோஜ்ஜ்வலையான பிராட்டியினுடைய ஸ்நாநப்ரயுக்தமான ஔஜ்ஜ்வல்யம் பரமரஸிகராகையாலே ஸ்வவிரஹப்ரயுக்தமான பிராட்டியினுடைய விரஹவேஷத்தைக் காண்கையால் உண்டான ஆசையாலே பிணிப்புண்டு கிடக்கிற பெருமாள் திருவுள்ளத்துக்கு ப்ரதிகூலமாயிருந்தது என்றபடி. தீ₃பத்₃ருஷ்டாந்தத்தாலே ராவணப₄வநவாஸப்ரயுக்த–அதிஶங்காமூலகம் இந்த ப்ராதிகூல்யம் என்னுமிடம் வ்யாவ்ருத்தம். ஸ்வவிரஹப்ரயுக்தவிக்ருதிவிஶேஷம் காண்கை ப்ராணிகளுக்கு அத்யந்தாபி₄மதம் என்னுமிடம், "வஸநே பரிதூ₄ஸரே வஸாநா நியமக்ஷாமமுகீ₂ த்₄ருதைகவேணி। அபி நிஷ்கருணஸ்ய ஶுத்₃த₄ஶீலா மம தீ₃ர்க்க₄ம் விரஹவ்ரதம் பி₃ப₄ர்த்தி" (ஶாகுந்தலம் 5) என்றும், "ப₄ாஷ்பேண ப்ரதிஷித்₃தே₄பி ஜயஶப்₃தே₃ ஜிதம்மயா । யத்தே த்₃ருஷ்டம் அஸம்ஸ்கார–பாடலோஷ்ட₂புடம் முக₂ம்" என்றும் கவிகளாலும் சொல்லப்பட்டது. இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (ஸபங்காம்) இத்யாதி₃. (அநலங்காராம்) என்கிற ஆப₄ரணப₄ாவத்தைப்பற்ற அழுக்கு அபி₄மதம் என்று தோற்ற (ஸபங்காம்) என்று ப்ரத₂மம் அழுக்கைச்சொல்லிற்று என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அதற்குமாத்ரம் அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்துகொண்டு ரோஷத்தை உபபாதி₃க்கிறுர் (பத்துமாஸம்) இத்யாதி₃நா. ரோஷம் ஸ்நாநஹேதுகமன்று, தாமே ஸ்நாநம் பண்ணுவித்துக்கொண்டு வரச்சொல்லுகையாலே; கிந்து அந்யஹேதுகம் என்கிற ஶங்கையை அநுவதி₃க்கிறுர் (ஆனல்) இத்யாதி₃நா. அத்தை பரிஹரிக்கிறுர் (நாம்) இத்யாதி₃நா. அதாவது, பூ₄ர்வகாலம் ஸ்நாநாதி₃களுக்கு அவகாஶமில்லாமையாலே விதி₄வஶத்தாலே கர்ஶிதையானவள் இனிமேலும் கர்ஶிக்கப்படவேண்டா; ஸ்நாநம் பண்ணி வரக்கடவள் என்று ஆந்ருஶம்ஸ்யத்தாலே சொல்லக்கடவோம். அவள்தானே நம்முடைய திறத்தில் தான் இருக்கக்கடவ ப்ரகாரத்தை

விடக்கடவோம், தானே அறியாளோவென்று சொல்லிவிட்டாரித்தனைபோக்கி, அது ஸஹ்ருத$_3$யமாகச் சொன்ன வார்த்தையல்ல, அல்லாதபோது ருஷ்டராகக்கூடாதிறே. அவள்தான், "அஸ்நாதா த்$_3$ரஷ்டுமிச்ச$_2$ாமி ப$_4$ர்த்தாரம் ராக்ஷஸாதி$_4$ப" என்றிருக்கச்செய்தே, "யத$_2$ாஹ ராமோ ப$_4$ர்த்தா தே தத$_2$ா தத் கர்த்துமர்ஹஸி" என்று ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணுழ்வான் நிர்ப்ப$_3$ந்தி$_4$த்துச் சொன்ன பின்பன்றே திருமஞ்சனம் பண்ணிற்றென்னில்; அவன், பெருமாள் திருவுள்ளக் கருத்தறியாதே, அருளிச்செய்த வார்த்தையைக்கொண்டு சொன்னுனித்தனையிறே; எல்லாம் செய்தாலும் பத்துமாஸம் ராவணப$_4$வநத்திலே இருந்தவிவள் சிறையிருந்த வேஷத்தோடே சென்று காணுமித்தனையல்லது, திருமஞ்சனம் பண்ணேன் என்றிருக்கவேணுமிறே; அது செய்யாதே, சடக்கெனத் திருமஞ்சனம் பண்ணிவந்தாளிறே. அது, அவ்விருப்புக்காண ஆசைப்பட்டவர்க்கு ரோஷஹேதுவாய்த்து. ஆகையாலே [ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்] என்னக்

அபி$_4$ப்ராயஜ்ஞையாய், உ.சிதஜ்ஞையுமானவளாகையாலே, அறிந்துசெய்யக்கடவள் என்று சொல்லிவிட்டார் என்றபடி. இப்படிக் கொள்ளாவிடில் பா$_3$த$_4$கத்தை தூ$_3$ஶயிப்பிக்கிறார் (அல்லாதபோது) இத்யாதி$_3$நா. ரோஷாந்யதா$_2$நுபபத்தியே ஸ்நாநாத்$_3$யுக்தியினுடைய அஹ்ருத$_3$யத்வகல்பகம் என்றபடி. தை$_3$வவஶாபந்நராவணக்$_3$ருஹவாஸம் ரோஷஹேதுவாகமாட்டாதே. தாமே ஸ்நாநத்தை விதி$_4$த்துப் பின்பு இதுக்காகக் கோபிக்கக்கூடாதே. இப்படிக் கோபிக்கைக்காகவென்றே ஏற்கவே ஸ்நாநத்தை விதி$_4$க்கவும் கூடாதே. இத்தால் அலங்க்ருதாயா: ஆநயநாதே$_3$ஶ:, உ.த்தரத்ர பருஷபா$_4$ஷணுர்ஹதா-ப்ரதிபாத$_3$நாய என்று சிலர் வ்யாக்$_2$யாநம் அநுசிதம் என்று கருத்து. ஶங்காந்தரம் (அவள்தான்) இத்யாதி$_3$. அதுக்கு பரிஹாரம் (அவன் பெருமாள்திருவுள்ளக்கருத்தை) இத்யாதி$_3$. அதாவது, "தாம் தேவீம் ஶோகஸந்தப்தாம் மைதி$_2$லீம் த்$_3$ரஷ்டுமர்ஹஸி । ஸா ஹி ஶோகஸமாவிஷ்டா பா$_3$ஷ்பபர்யாகுலேக்ஷணு" (ரா.யு.17-2,3) என்று கருத்து அறிந்த திருவடி வார்த்தையைக்கேட்டு, "அக$_3$ச்ச$_2$த் ஸஹஸா த்$_4$யாநம் ஈஷத்$_3$பா$_3$ஷ்பபரிப்லுத: । தீ$_3$ர்க்க$_4$முஷ்ணம் ச நிஶ்வஸ்ய மேதி$_3$நீம் அவலோகயந்" (ரா.யு 17-6) என்று பெருமாளுக்கு உண்டான ஹார்த்த$_3$பா$_4$வவ்யஞ்ஜகாவஸ்த$_2$ாவிஶேஷங்களை நிரூபியாதே, "த்வரமாணோ விபீ$_4$ஷண:" (ரா.யு.17-8) என்று த்வராவிஶேஷத்தாலே பா$_4$வாநபி$_4$ஜ்ஞனுய், வாச்யார்த்த$_2$மாத்ரத்திலே நின்று நிர்ப$_3$ந்தி$_4$த்தானுகிலும். "ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா" (ரா.ஸு 16-4) என்று கருத்தறிந்து பழகிப்போந்த இவள் அப்படிச் செய்யவொண்ணுது என்றபடி. (எல்லாம் செய்தாலும்) என்றது,

(1) பெருமாள்சொல்லிவிட்டாலும்,

(2) "ஸ்வாபி$_4$ஸ்ஸ்த்ரீபி$_4$ரசோத$_3$யத்" என்று விபீ$_4$ஷணுழ்வான் ஸ்த்ரீகளையிட்டு ப்ரேரித்தாலும்,

(3) "யத$_2$ாஹ ராமோ ப$_4$ர்த்தா தே" என்று ஸாக்ஷாதே$_3$வ நிர்ப$_3$ந்தி$_4$த்தாலும் என்றபடி.

(பத்துமாஸம்) இத்யாதி$_3$:- அதாவது, சிறையிருந்த வேஷத்தோடே சென்று கண்டால் அவ்விருப்பைக்-காண ஆசைப்பட்ட பெருமாள்திருவுள்ளமும் உகக்கும். புறம்புள்ளார்க்கும் அதிஶங்கைக்கு இடம் அறும். லோகத்தில் ப்ரோஷிதைகள் இருக்கக்கடவ இருப்பு இப்படியன்றே என்று ஸமுதா$_3$சாரஶிக்ஷணமும் ஸித்$_3$தி$_4$க்கும் என்றுபார்த்து அவ்வேஷத்தோடே வாராமல் திருமஞ்ஜநம் செய்து வந்தது ரோஷஹேதுவாய்த்து என்றபடி. இப்படி இந்த யோஜனையிலே பெருமாளுடைய வசநதாத்பர்யங்களுக்கு வைரூப்யம் கொள்ளவேண்டுகையாலும், விபீ$_4$ஷணுழ்வானுக்கு அபி$_4$ப்ராயாநபி$_4$ஜ்ஞத்வம் கொள்ளவேண்டுகையாலும் இதில் அருமையுண்டு. கிஞ்ச ஸ்நாநம் ரோஷஜநகமாய்விட்டமையை நினைப்பது என்னுதே, வார்த்தைபர்யந்தகத$_2$நத்துக்கு ப்ரயோஜநம்

மாயிற்றென்கிற ஶ்ரீராமாயணவார்த்தையை ஸ்மரிப்பதென்கிறர். (166)

ஆஶ்ரிதரழுக்குகக்கும் அவனென்னுமித்தை அநுஷ்ட$_2$ாநஶேஷமாகக் காட்டுகிறர் மேல் ["வஞ்சக்கள்வன்"] இத்யாதி$_3$யால்.

167. "வஞ்சக்கள்வன்", "மங்கவொட்டு".

குறையில்லே. அன்றிக்கே, [ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம் என்கிற வார்த்தை]யாவது - ஶ்ரீவிபீ$_4$ஷ-ணாழ்வான் திருமஞ்சனம் செய்தருளச்சொன்னபோது, பெருமாள்திருவுள்ளத்தை அறியுமவ-ளாகையாலே, அவர்க்கிது அநபி$_4$மதமாகையாலே ரோஷஜநகமாய்வந்து முடியுமென்று நினைத்து, "அஸ்நாதா த்$_3$ரஷ்டுமிச்ச$_2$ாமி ப$_4$ர்த்தாரம் ராக்ஷஸாதி$_4$ப" என்று பிராட்டி அருளிச்செய்த வார்த்தையாகவுமாம். ரோஷஜநகமென்னுமத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிற வார்த்தை என்று கீழ்ச்சொன்ன ந்யாயமிங்குமொக்கும். (166)

167. இப்படி அபி$_4$மதவிஷயத்திலழுக்குகக்குமாப்போலே, ஆத்மஜ்ஞாநம் பிறந்தவிவன் "அழுக்குடம்பு" என்று கழிக்கிற இத்தேஹத்தை, ஈஶ்வரன் விரும்ப எங்கே கண்டதென்ன

ஸ்நாநத்துக்கு ரோஷஜநகத்வஜ்ஞாபநமாத்ரமல்லது ரோஷம் உத்பந்நமானமையைச் சொல்லுகையு-மன்று. இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யோஜநாந்தரம் அருளிச்செய்கிறர் (அன்றிக்கே, ஸ்நாநம்) இத்யாதி$_3$. அஸ்நாதையாயிருக்குமிருப்பைப் பெருமாள் கண்டால், ப்ரயோஜநமுண்டல்லது அஸ்நாதையாய்த்தான் பெருமாளைக்காண்கையில் ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே, "த்$_3$ரஷ்டும்" என்றது அந்தர்ப$_4$ாவிதண்யர்த்த$_2$மாய் த$_3$ர்ஶயிதும் என்றபடி. அதாவது, மாம் ப$_4$ர்த்தாரம் த$_3$ர்ஶயிதும் என்றபடி. யத்$_3$வா, ப்ரதிஶப்$_3$த$_3$ாத்$_4$யாஹாராத், ப$_4$ர்த்தாரம்ப்ரதி ப$_4$ர்த்து: ப்ரேரணம்ஶத்யாக$_3$ாத், த்$_3$ரஷ்டும் = த்$_3$ருஶிவிஷயீப$_4$விதும், இச்ச$_2$ாமி = இச்ச$_2$ாமி இத்யர்த்த$_2$:. அத$_2$வா, பி$_3$ந்நகர்த்ருகத்வேபி 'துமுந்'ப்ரத்யயம், அநுஶாஸநஸ்வரஸஸித்$_3$த$_4$ம். ப$_4$ர்த்தா மாம் த்$_3$ரஷ்டுமரம் அலம் இச்ச$_2$ாமி. இப்படி பிராட்டி சொல்லுகையாலே, வஸ்துக$_3$த்யா ஸ்நாநத்துக்கு ரோஷஜநகத்வமுண்டு என்று ஸூசிதம். இப்படி ஸ்நாநத்துக்கு ரோஷஜநகத்வம் ஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே (அழுக்கு அபி$_4$மதம்) என்னுமிடம் ஸித்$_3$தி$_4$த்தது. "ஹர்ஷோ தைந்யம் ச ரோஷஶ்ச" (ரா.யு.17-16) என்கிற ரோஷம் ஸ்நாநஹேதுகமல்லாவிட்டாலும் ஹாநியில்லே. பெருமாளுடைய வ்ருத்த்யபி$_4$ப்ராயங்களுக்கு வைரூப்யமுமில்லே. விபீ$_4$ஷணாழ்வானுக்கு அபி$_4$ப்ராயாநபி$_4$ஜ்ஞத்வமும் வேண்டா. (ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம் என்கிற வார்த்தையை)என்கிற நிர்தே$_3$ஶஸ்வாரஸ்யமும் ஸித்$_3$தி$_4$க்கிறது என்று கருத்து. "ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்" இத்யாகாரகாநுபூர்வீயுக்தவாக்யமில்லாமையாலும், தத$_3$ர்த்த$_2$ாபி$_4$த$_4$ாயக-வாக்யாந்தரமில்லாமையாலும், பாரிஶேஷ்யாத் தத$_3$ர்த்த$_2$வ்யஞ்ஜகவாக்யமே விவக்ஷிதம் என்று பாரிஶேஷ்யந்யாயமூலகமான பூர்வயோஜநாஸ்த$_2$வ்யஞ்ஜகவாக்யபரத்வம் இந்த யோஜநையிலும் துல்யம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறர் (ரோஷஜநகம் என்னுமத்தை) இத்யாதி$_3$.

(166)

167. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி அபி$_4$மத) இத்யாதி$_3$. "பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும் (திருவிரு.1), "அழுக்குடம்பு எச்சில்வாயால்" (திருக்குறு.12) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறர் (அழுக்குடம்பு என்று கழிக்கிற) இத்யாதி$_3$. மூலத்திலே [வஞ்சக்கள்வன்,

இவர் தே$_3$ாஷமென்று கழிக்கிற திருமேனியுடன், பூவோடேறின நாறுபோலே தத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் கொண்டு விரும்பப்படும் ஸ்வரூபத்துடன் வாசியற ஒருநீராகக்கலந்து, தலைநீர்ப்பாட்டிலே அநுப$_4$விக்கிற பிராட்டி முதலானோருமறியாதபடி இவற்றை பூ$_4$ஜித்து, தானே பே$_4$ாக்தாவும் பரிபூர்ணனுமானானென்றும்; அன்னலும் துன்னலுமான இந்த ப்ரக்ருதி இசையவேணும் என்றும்; இப்படி இவன் தே$_3$ாஷமாக நினைக்குமத்தையே, அவன் பே$_4$ாக்$_3$யமாக மேல்விழுந்து இவர் விடுவிக்கச் சொல்லியிருக்கச்செய்தேயும், விட இசையாமல் விரும்பினானிறே. (167)

168. வேர்ச்சூடுமவர்கள் மண்பற்றுக்கழற்றாதாப்போலே ஜ்ஞாநியை விக்$_3$ரஹத்-

---

அருளிச்செய்கிறார் ["வஞ்சகள்வன்"] இத்யாதி$_3$யால். அதாவது - ["வஞ்சக்கள்வன்"], ["மங்கவொட்டு"] என்னுமளவாகத் தம்முடைய திருமேனியிலே அத்யாத$_3$ரத்தைப்பண்ணி அவனநுப$_4$வித்த படிகளையும், அவ்வளவன்றிக்கே, அதிசாபல்யத்தாலே இத்திருமேனியோடே தம்மைத் திருநாட்டிலே கொண்டுபோவதாக அவன் அபி$_4$நிவிஷ்டனாய் இருக்கிறபடியைக்கண்டு, பிரானே இப்படிச் செய்தருளவொண்ணாது என்று நிர்ப்ப$_3$ந்தி$_4$த்து, இதினுடையதே$_3$ாஷத்தை அவனுக்குணர்த்தி, இப்படி ஹேயமானவிது மங்கும்படி இசையவேணுமென்று கால்கட்டி, அவனித்தை விடுவித்துக் கொண்டுபோம்படி வருந்தி இசைவித்துக்கொண்டபடியையும் அருளிச்செய்தாரிறே ஆழ்வார். (167)

168. அபி$_4$மதவிஷயத்தில் அழுக்குப்போலே ஆத$_3$ரிக்கிற மாத்ரமன்றிக்கே, இவனுடைய ஜ்ஞாநபரிமளம் இத்தேஹத்திலே ப்ரகாசிக்கையாலும் இத்தை ஆத$_3$ரிக்குமென்னுமிடத்தை

மங்கவொட்டு] என்கிறவிது ஆத்$_3$யந்தாவயவத்$_3$வாரா ஸமுதா$_3$யாநுஸரணம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (வஞ்சக்கள்வன் என்று துடங்கி, மங்கவொட்டு என்னுமளவாக) இத்யாதி$_3$. "என்னெஞ்சுமுயிருமவையுண்டு", "என்னைமுற்றுமுயிருண்டு என் மாயையாக்கை இதனுள் புக்கு", "நன்கு என்னுடலம் கைவிடான்" இத்யாதி$_3$களையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (தம்முடைய திருமேனியிலே) இத்யாதி$_3$. "நங்கள் குன்றம் கைவிடான்" என்று தம்மோடு பரிமாறலாம் நிலமான திருமலையில் பண்ணின வ்யாமோஹத்தையும், "திருமால் என்னை ஆளுமால்" என்று தம்மை ஆளுகையில் உண்டான வ்யாமோஹத்தையும், "தென்னாவென்னும்" என்று தான் திருவாய்மொழி பாடுகிறத்துக்குத்தாளு ப$_4$க்திவையாநின்றான் என்றும், "ஒருமாநொடியும் பிரியான்" என்று அவன் அரைக்ஷணமும் பிரியாமையையும் அருளிச்செய்தத்தையுட்கொண்டு (படிகளையும்) என்றது. "ஊழிமுதல்வன்" என்கிறபாட்டில் "மங்கவொட்டு"க்கு அர்த்த$_2$ம் (அவ்வளவன்றிக்கே) இத்யாதி$_3$. (பிரானே) என்றது உபகாரகனே என்றபடி. பத்தாம்பாட்டில் "பொங்கைம்புலன்" இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம் (இதினுடைய தே$_3$ாஷத்தை) இத்யாதி$_3$. இரண்டாம் "மங்கவொட்டு"க்கு அர்த்த$_2$ம் (இப்படி ஹேயமான) இத்யாதி$_3$. "மானாங்காரமனம்கெட" இத்யாதி$_3$யில் ஸித்$_3$த$_4$மான "மங்கவொட்டு"-வினுடைய அர்த்த$_2$ம் (அவன் இத்தை) இத்யாதி$_3$. (ஆழ்வார்) என்கிறவிதுக்கு அநந்தரத்திலே 'அங்கே கண்டது என்றபடி' என்று அத்$_4$யாஹரித்துக்கொள்வது. (167)

168. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அபி$_4$மதவிஷயத்தில்) இத்யாதி$_3$. "விமர்தே$_3$ாத்தே$_2$ பரிமள:" என்று அநேகஸுரபி$_4$க$_3$ந்த$_4$ங்களுடைய பசும்கூட்டு பரிமளமாகையாலே, இங்கே உபசாராத் (ஜ்ஞாந-

தோடே ஆத3ரிக்கும்.

மணத்தின் வாசியறிந்து வேர்ச்சூடும் போ4கி3கள், மண்ணையுதறில் மணம் குன்றுமென்று மண்பற்றுக் கழற்றாதே சூடுமாப்போலே, பரமபோ4கி3யான எம்பெருமானும் விமலசரமதே3ஹியான ஜ்ஞாநியை விக்3ரஹத்தை விடுவிக்கில் ஜ்ஞாநச்செவ்வி குலையுமென்று, ஜ்ஞாநம்பிறந்த விக்3ரஹத்துடன் ஆத3ரிக்கு-மென்கிறார். (168)

அவ்வாத3ரமிறே முமுக்ஷுத்வம் முற்றின பின்புமிவனை வைக்கைக்கு அடியென்கிறார் [பரமார்த்தன்] இத்யாதி3யால்.

169. பரமார்த்தனானவிவனுடைய ஶரீரஸ்தி2திக்கு ஹேது, கேவலப4க3வதி3ச்சை2யிறே.

"இனி யாமுறாமை" என்னும்படி ஸம்ஸாரமடிக்கொதித்து "உடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்று ப்ராப்ய-

---

ஸத்3ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் [வேர்] இத்யாதி3யாலே. அதாவது - மணத்தின்வாசி அறிந்து வேர்ச்சூடும் போ4கி3களானவர்கள், மண்ணை உதறில் மணங்குன்றும் என்று மண்பற்றுக் கழற்றாதே சூடுமாப்போலே, பரமபோ4கி3யான ஸர்வேஶ்வரன் ஜ்ஞாநியான இவனை விரும்பி அநுப4விக்குமிடத்தில், "ஆஹ்லாத3ஶீதநேத்ராம்பு3:" இத்யாதி3ப்படியே ஜ்ஞாநகார்யமான விக்ருதிகளுக்கெல்லாம் ஆஶ்ரயமாய்க்கொண்டு இவனுடைய ஜ்ஞாநபரிமளமெல்லாம் தோற்றும்படி இருக்கிற விக்3ரஹத்தோடே கூடவிரும்புமென்றபடி. (168)

169. இன்னமும் முக2ாந்தரத்தாலே இவன் தே3ஹத்தில் அவன் விருப்பத்தை த3ர்ஶிப்பிக்கிறார், [பரமார்த்தன்] என்றுதுடங்கி. [பரமார்த்தன்] ஆகிறான் "இந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை", "எந்நாள் யானுன்னை இனிவந்து கூடுவன்", "எங்கினித்தலைப்பெய்வன்", "நாளேலறியேன்",

---

பரிமள)ஶப்3த3த்தாலே, ஜ்ஞாநகார்யவிக்ருதிஸமஷ்டியைச்சொல்லுகிறது. அவிஶேஷஜ்ஞவ்யவஹார-வ்யாவர்த்தநார்த்த2ம், உபமேயாநுகு3ண்யலப்3த4த்தை அருளிச்செய்கிறார் (மணத்தில்வாசி) இத்யாதி3. [மண்பற்று] என்றது ம்ருது3பஷ்டம்ப4ம் என்றபடி. இத்தைக்கழற்றாமைக்கு ப்ரயோஜநம், (மண்ணையுதறில்) இத்யாதி3. "ஆஹ்லாத3ஶீதநேத்ராம்பு3: புலகீக்ருதகா3த்ரவாந் । ஸதா3 பரகு3ண-விஷ்டோ த்3ரஷ்டவ்யஸ்ஸர்வதே3ஹிபி4:" என்கிறவிதில் சொல்லும் ப்ரகாரத்தாலே என்றபடி. (ஆதி3) பத3த்தாலே "ஸ்வரநேத்ராங்க3விக்ரியா" இத்யாதி3களையும் ஸங்க்3ரஹிக்கிறது. (ஜ்ஞாநபரிமள) ஶப்3தா3பி4ப்ரேதத்தை விஶதீ3கரிக்கிறார் (ஜ்ஞாநகார்யம்) இத்யாதி3நா. [வேர்] என்கிற த்3ருஷ்டாந்தாநுகு3ண்யத்தாலே பரிமளத்வரூபணம். (168)

169. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இன்னமும்) இத்யாதி3. (முக2ாந்தரத்தாலே) என்றது, தத்வத3ர்ஶி-ஸூக்திரூபஶப்3த3ப்ரமாணத்தாலேயன்றிக்கே ப்ரபத்திஸ்வபா4வப்ரதிபாத3கஶாஸ்த்ரஸஹக்ருத-ஶரீரஸ்தி2திமூலக-அர்த்தா2பத்திரூபஹேத்வந்தரத்தாலே என்றபடி. "யஸ்து ப்ராரப்3த4தே3ஹேபி ஶோசத்யார்த்தஸ்ஸ உச்யதே" என்கிற 'ஆர்த்த'ஶப்3தா3ர்த்த2த்தை உட்கொண்டு [பரமார்த்த] ஶப்3தா3ர்த்த2த்தை அருளிச்செய்கிறார் (பரமார்த்தனாகிறான்) இத்யாதி3நா. (இன்னின்றநீர்மை) = மித்2யாஜ்ஞாந-தந்மூலகவிபரீதாசார-தத்3தே4துஹேயஶரீராத்மக-ஏவம்வித4-அநாதி3ஸ்வபா4வத்தை. (யாமுறாமை) = நான் ஸஹியாமை என்றபடி. (என்னாள் யான் உன்னை இனிவந்து கூடுவன்) = என்றைக்கு நான் உன்னைக் கூடுவன் என்றபடி. (எங்கு இனித்தலைப்பெய்வன்) = இனி எங்கே

ப்ராப்தியிலே த்ருஷ்ணையதிஶயித்து பரமார்த்தனான ப்ரபந்நமுமுக்ஷுவான இவனுடைய நிர்மூலகர்மமுடைய ஶரீரத்தில் து$_3$ஸ்ஸஹமான ஸ்தி$_2$திக்கு ஹேது, ஜ்ஞாநம் பிறந்த இவன் ஶரீரத்தை இன்னும் சில நாளிங்கே வைத்து பு$_4$ஜிப்போமென்னும் வஸ்துவாசியறியும் ப$_4$க$_3$வானுடைய கேவலேச்சை$_2$யிறே என்கிறார். முமுக்ஷுத்வபரிபாகமுண்டாயும் இருக்கைக்கடி கர்மமல்ல. ஸ்நிக்$_3$த$_4$பே$_4$ாக்தாவின் இச்சை$_2$யே அத்தனை என்றபடி. முன்புண்டான ஶரீரஸ்தி$_2$திஹேது லீலாநுகு$_3$ணகர்மநிப$_3$ந்த$_4$நேச்சை$_2$; பின்புண்டான தத்ஸ்தி$_2$திஹேது பே$_4$ாக$_3$ாநுகு$_3$ணகேவலஸ்வேச்சை$_2$. (169)

"தரியேனினி", "கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னங்குறுகாதோ" என்று ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலும், ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வத்தில் பெருவிடாயாலும், இதுக்குமேலில்லை என்னும்படி ஆர்த்தி விளைந்தவன்; ஏவம்பூ$_4$தனானவனுடைய ஶரீரஸ்தி$_2$திக்கு ஹேது ப்ராரப்$_3$த$_4$கர்மமென்ன ஒண்ணாதிறே, "ஸர்வபாபேப்$_4$யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றதோடு விரோதி$_4$க்கையாலே. "ஆர்த்தாநாமாஶு ப$_2$லத$_3$ா ஸக்ருதே$_3$வ க்ருதா ஹ்யஸௌ । த்$_3$ருப்தாநாமபி ஜந்தூநாம் தே$_3$ஹாந்தரநிவாரிணீ" என்றிறே ப்ரபத்திஸ்வப$_4$ாவந்தானிருப்பது. ஆகையால் இவனுடைய ஶரீரஸ்தி$_2$திக்கு ஹேது, இன்னம் சிலநாளிவனை இஶ்ஶரீரத்தோடே வைத்து அநுப$_4$விக்கவேணும் என்கிற ஈஶ்வரேச்சை$_2$யொழிய வேறொன்றில்லாமையாலே [கேவலப$_4$க$_3$வதி$_3$ச்சை$_2$யிறே] என்கிறார். ப்ராரப்$_3$த$_4$கர்மமடியாக இருக்கிற த்$_3$ருப்தவிஷயத்திலும் ப$_4$க$_3$வதி$_3$ச்சை$_2$ உண்டாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது [கேவல] ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே. (169)

170. இப்படித்தன்விருப்பத்துக்கு விஷயமான இவன் ஶரீரத்தை அவன் விரும்பும் ப்ரகாரம்

நான் உன்னை ப்ராபிப்பன் என்றபடி. (நாளேலறியேன்) = ப்ராபிக்கும் நாள் அறியேன் என்றபடி. (ஏல்) அவ்யயம். (தரியேன் இனி) = இனித்தரிக்கமாட்டேன் என்றபடி. (கூவிக்கொள்ளும் காலம்) = எம்பெருமானே என்னை அழைத்து அடிமைகொள்ளும் காலம். (இன்னம் குறுகாதோ) = இன்னம் கிட்டாதோ என்றபடி. (இன்னின்ற நீர்மை) இத்யாதி$_3$லப்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$ம் (ஸம்ஸாரத்தில்) இத்யாதி$_3$. (அடிக்கொதிப்பு) = பத$_3$த$_3$ாஹம். இத்தால், து$_3$ஸ்ஸஹஸ்தி$_2$தியைச்சொல்லுகிறது. "என்றான்" இத்யாதி$_3$லப்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$ம் (ப$_4$க$_3$வத்) இத்யாதி$_3$. [பரம]ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (இதுக்குமேல்) இத்யாதி$_3$. [ஆர்த்த]ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (ஆர்த்தி விளைந்தவன்) என்று. ஆர்த்தி = து$_3$:க$_2$ம். "ஆர்த்தி: பீட$_3$ாத$_4$நுஷ்கோட்யோ:" என்னக்கடவதிறே. (ஏவம்பூ$_4$தனானவனுடைய) இத்யாதி$_3$. (விரோதி$_4$க்கையாலே ப்ராரப்$_3$த$_4$கர்மம் என்னவொண்ணாதிறே) என்று அந்வயம். ஶோகஜநகபாபநிவர்த்தகத்வம் ஸித்$_3$தோ$_4$பாயஸ்வீகாரத்துக்கு சரமஶ்லோகத்திலே "ஸர்வபாப"ஶப்$_3$த$_3$ாஸங்கோசஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே தத்$_3$ப$_4$ங்க$_3$ம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும் என்றபடி. "ஸர்வ"ஶப்$_3$த$_3$ம் ப்ராயிகபரம் என்னவொண்ணாது என்கைக்காக ப்ரமாணாந்தரம் (ஆர்த்தாநாம்) இத்யாதி$_3$. ப்ரபத்திஸ்வரூபத்தையும், ஆர்த்திப்ரகர்ஷஸத்$_3$பா$_4$வத்தையும், உபபாதி$_3$த்து, தத்ஸஹகாரேண இவனுடைய ஶரீரஸ்தி$_2$திஹேதுப$_4$க$_3$வதிச்சை$_2$யில் அர்த்த$_2$ாபத்தியை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார் (ஆகையால் இவனுடைய) இத்யாதி$_3$நா. [கேவல]ஶப்$_3$த$_3$ப்ரயோஜநம் (ப்ராரப்$_3$த$_4$கர்மமடியாக) இத்யாதி$_3$. (ப்ராரப்$_3$த$_4$கர்மம்) என்றது ஏதத்$_3$தே$_3$ஹாநுப$_4$ாவ்யத்வேந அப்$_4$யுபக$_3$தப்ராரப்$_3$த$_4$கர்மம் என்றபடி. ப்ராரப்$_3$த$_4$ம், ப$_2$லப்ரத$_3$ாநப்ரவ்ருத்தம். அதில் தே$_3$ஹாந்தராநுப$_4$ாவ்யாம்ஶம் "ஸர்வபாப"ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ாந்தர்பூ$_4$தமிறே. (169)

170. உத்தரவாக்யஸங்க$_3$தி (இப்படி) இத்யாதி$_3$. அதாவது, பூர்வோக்தப்ரமாணோபபத்திகளாலே

கேவலஸ்வேச்ச2ாஸ்தி2தமான இவன் சரமதே3ஹைகதே3ஶத்தில், ஸ்வாபி4மதஸ்த2லமெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் ஆத3ரத்தைப் பண்ணுமென்கிறார் மேல் [திருமாலிருஞ்சோலை] இத்யாதி3யால்.

170. "திருமாலிருஞ்சோலைமலையே" என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய ஶரீரைகதே3ஶத்திலே பண்ணும்.

தெற்கில் திருமலையிலும் திருப்பாற்கடலிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை என் உத்தமாங்க3த்தில் பண்ணினானென்றும்; பரமபத3த்திலும் வடக்கில் திருமலையிலும் பண்ணும் விருப்பத்தைத் தம் திருமேனியிலே பண்ணினான் என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஆழ்வாருகந்தருளின நிலமான பரமபத3ாதி3களெல்லாவற்றிலும் இருப்பது, கிடப்பது, நிற்பதாய்க்கொண்டு ஸ்நேஹம் பண்ணும் விருப்பமெல்லாவற்றையும் ஒருமடை கொண்டு தானுகந்தருளின நிலமாய், அக்கூநடனே இவர்திருமேனியில் ஓரோரவயவைகதே3ஶத்திலே பண்ணுமென்கிறார். (170)

இரண்டிடத்துக்குமுண்டான ஊசி அருளிச்செய்கிறார்மேல் [கூந்தத்தைவாஸம்] இத்யாதி3யால்.

அருளிச்செய்கிறார் மேல் ["திருமாலிருஞ்சோலைமலை"] என்று துடங்கி. அதாவது - தெற்குத் திருமலையையும், திருப்பாற்கடலையும், என் உத்தமாங்க3த்தையும் ஒக்க விரும்பாநின்றான், ஸ்ரீவைகுண்ட2த்தையும், வடக்குத்திருமலையையும், என்னுடைய ஶரீரத்தையும் ஒக்க விரும்பாநின்றான் என்றாரிறே ஆழ்வார். இப்படி ஓரோரவயவங்களிலே இரண்டிரண்டு திருப்பதியில் பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணினானென்றவிது எல்லாத்திருப்பதிகளிலும் பண்ணின விருப்பத்தை ஓரோரவயவங்களிலே பண்ணிநின்றான் என்னுமதுக்கு உபலக்ஷணம். ஆகையாலே, அப்பாட்டிற்சொல்லுகிறபடியே தனக்கு அபி4மதமான தி3வ்யதே3ஶங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை, ஜ்ஞாநியான இவனுடைய ஶரீரைகதே3ஶத்திலே பண்ணும் என்கிறார். (170)

171. உகந்தருளின நிலங்களிலெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவ்விஷய-

---

ஸித்3தி4த்த விருப்பத்தினுடைய ஸர்வேதரவிஷயாத்3ரஸாம்யதத3ாதி4க்யாதி3ரூபத4ர்மங்களை அருளிச்செய்கிறார் என்றபடி. "திருமாலிருஞ்சோலைமலையே திருப்பாற்கடலே என்தலையே" என்கிறவிதுக்கு அர்த்த2ம் (தெற்குத்திருமலை) இத்யாதி3. "ஶத்3ருஶயோரேவ ஸஹசரணம்" என்கிற ஸஹநிர்தே3ஶரூபஸாஹசர்யத்தாலே ஸாத்3ருஶ்யம் வ்யஞ்ஜிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஒக்க) இதி. "ஒருமாநொடியும்" இத்யாதி3யைப்பற்ற (விரும்பாநின்றான்) என்றது. "திருமால் வைகுந்தமே" இத்யாதி3க்கர்த்த2ம் (வடக்கு) இத்யாதி3. பூர்வவத் ஸாஹசர்யவ்யஞ்ஜிதம் (ஒக்க) இதி. உபாத்தப்ரமாணத்திலே த்ரிசதுரதி3வ்யதே3ஶாத்3ரவிஷயாத்3ரஸாம்யம் சொல்லியிருக்க (எல்லாவற்றிலும்) இத்யாத்3யுக்திக்கு மூலம் என் என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி ஓரோர்) இத்யாதி3. விபூ4த்பத்4யாயத்திற்படியே ப்ரத4ாநக்3ரஹணம், அப்ரத4ாநோபலக்ஷணார்த்த2மாகையாலே (எல்லாவற்றிலும்) என்றது என்றபடி. ப்ரமாணத்துக்கு அர்த்த2ம் அருளிச்செய்து, மூலவாக்யத்துக்கு அர்த்த2ம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே இப்பாட்டில்) இத்யாதி3. (170)

171. உத்தரவாக்யஸங்கத்யர்த்தம் வ்ருத்தாநுவாதம் (உகந்தருளின) இத்யாதி3 - உத்தரவாக்யஸங்கதி

171. அங்குத்தைவாஸம் ஸாத$_4$நம்; இங்குத்தைவாஸம் ஸாத்$_4$யம்.

பரமபத$_3$ாதி$_3$பே$_4$ாக$_3$ஸ்த$_2$லமான அங்குத்தை நிரந்தரவாஸம், ஆழ்வார் திருமேனியில் அலப்$_4$யவாஸம் பெறுகைக்கு ஸித்$_3$த$_4$ஸாத$_4$நமாயிருக்கும்; ஆழ்வார் திருமேனியிலிருப்பாகிற ப்ராப்யமான இங்குத்தை நிஸ்சிந்தவாஸம், ஸாத$_4$நாநுஷ்ட$_2$ாநயோக்$_3$யமான தத்தத்ஸ்த$_2$லவிஶேஷங்களிலிருப்பால் பெற்ற சரமஸாத்$_4$யமாயிருக்கும். இத்தால் ஸாபேக்ஷஸாத$_4$நத்தைப்பற்ற நிரபேக்ஷஸாத்$_4$யம் ப்ரத$_4$ாநமென்றபடி. (171)

மொன்றிலுமே பண்ணுமென்றுர்கீழ்; இவ்விஷயம் ஸித்$_3$தி$_4$த்தால் உகந்தருளின நிலங்களில் ஆத$_3$ரம் அவனுக்கு ஸங்குசிதமாமென்னுமிடம் அருளிச்செய்கைக்காக, இரண்டிடத்துக்கு-முண்டான வாசியை அருளிச்செய்கிறுர் [அங்குத்தை] என்றுதுடங்கி. உகந்தருளின நிலங்களில் விரும்பி வர்த்திக்கிறது, உசிதோபாயங்களாலே சேதநரை அகப்படுத்திக் கொள்கைக்காகை-யாலே, [அங்குத்தை வாஸம் ஸாத$_4$நம்] என்கிறது. இச்சேதநன் திருந்தி இவன் ஹ்ருத$_3$யத்தி-னுள்ளே தான் வஸிக்கப்பெற்றவிது, அங்குநின்று பண்ணின க்ருஷிப$_2$லமாகையாலே, [இங்குத்தைவாஸம் ஸாத்$_4$யம்] என்கிறது. "நாகத்தணைக்குடந்தை", "மலைமேல்தான்நின்று" "பனிக்கடலுள் பள்ளி கோளை" இத்யாதி$_3$களிலே, இவற்றினுடைய ஸாத$_4$நஸாத்$_4$யங்கள் தோற்றுநின்றதிறே. (171)

(இவ்விஷயம்) இத்யாதி$_1$. ஸாம்யம் சொல்லி ஆதி$_4$க்யகத$_2$நார்த்த$_2$ம் தத்ப்ரதியோகி$_3$ந்யூநத்வத்-தைச்சொல்லுகைக்காக தத்$_3$தே$_4$துஸாத்$_4$யஸாத$_4$நப$_4$ாவப்ரதிபாத$_3$கமாகையாலே உபோத்$_3$க$_4$ாதஸங்க$_3$தி என்றபடி. [அங்குத்தை வாஸம்] இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம் (உகந்தருளின) இத்யாதி$_1$. (உசிதோபா-யங்களாலே) என்றது விக்$_3$ரஹவைலக்ஷண்யாவிஷ்காரத்ரிவர்க்க$_3$ப்ரத$_3$ாநாதி$_3$களாலே என்றபடி. (க்ருஷி:) = யத்ந:. இதுக்கு ப்ரமாணம் (நாகத்தணை) இத்யாதி$_3$. "ஆதிநெடுமால்" = காரண-பூ$_4$தனாகையாலே மாத்ருவத் அத்யந்தவத்ஸலனான ஸர்வேஶ்வரன். "அணைப்பார் கருத்தனவான்" = ஆஶ்ரிதஹ்ருத$_3$யஸ்த$_2$னாகைக்காக. நாகத்தணை = திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே. இது மூன்றிலும் அந்வயிக்கிறது. திருக்குடந்தையிலும், திருவெஃகாவிலும், திருவெவ்வுளிலும், "நாகத்தணை" பூர்வவத். கோயிலிலும், திருப்பேர்நகரிலும், அன்பிலிலும் "நாகத்தணை" பூர்வவத். "பாற்கடல்" = திருப்பாற்கடலிலும், "கிடக்கும்" = கண்வளர்ந்தருளுகிறுர் என்றபடி. "மலைமேல் தான்நின்று" = திருமலையிலேநின்று. என்மனத்துளிருந்தானை = என்னுடைய ஹ்ருத$_3$யத்திலே இருக்குமவனை என்றபடி. பனிக்கடலில் = ஶீதலமான திருப்பாற்கடலிலே, பள்ளிகோளை = பள்ளிகொள்ளுகையை, பழகவிட்டு = மறந்துவிட்டு, ஓடிவந்து என் மனக்கடலில் = கடுகவந்து என் மனஸ்ஸாகிற கடலிலே, வாழவல்ல = ஸுகி$_2$க்கவல்ல என்றபடி. இப்பாசுரங்களிலே "கருத்த-னவான்" என்கிறது முன்னாலே உத்$_3$தே$_3$ஶ்யத்வம் சொல்லுகையாலே, ஆஶ்ரிதஹ்ருத$_3$யவாஸத்துக்கு ஸாத்$_4$யத்வமும், திருப்பதிகளில் வாஸத்துக்கு ஸாத$_4$நத்வமும் லபி$_4$க்கிறது. "நின்று" என்கிற 'க்த்வா'ப்ரத்யயத்தாலே, திருமலையில் வாஸத்துக்கு அங்க$_3$த்வமும், ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் வாஸத்துக்கு அங்கி$_3$த்வமும் ஸித்$_3$தி$_4$க்கையாலே ஸாத்$_4$யஸாத$_4$நப$_4$ாவம் லபி$_4$க்கிறது. "பள்ளிகொள் - வாழ்வு" என்கிற ஸுக$_2$தாரதம்யத்தாலும், பூர்வபரப$_4$ாவத்தாலும், திருப்பாற்கடலிலே, வாஸத்துக்கு ஸாத$_4$நத்வமும், ஆழ்வார்திருவுள்ளத்தில் வாஸத்துக்கு ஸாத்$_4$யத்வமும் லபி$_4$க்கிறது. ஸாத$_4$நத$_3$ஶை போலன்றிறே பே$_4$ாகத$_3$ஶை. "பனிக்கடலையும் விரும்புகைக்கடி இவரைச்சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்கு யோக$_3$நித்திரை சிந்தைசெய்கையிறே" என்று ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தபடியே இங்கே அநுஸந்தி$_4$ப்பது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (இவற்றினுடைய ஸாத$_4$நஸாத்$_4$ய-த்வங்கள்) இத்யாதி$_3$. (171)

இந்த ஸாத்$_4$யாத$_3$ரம் ஸாத$_4$நாத$_3$ரத்தை மழுங்கப்பண்ணுமென்கிறுர் மேல் ["கல்லும்"] இத்யாதி$_3$யால்.

1 7 2. "கல்லும் கனைகடலும்" என்கிறபடியே இது ஸித்$_3$தி$_4$த்தால் அவற்றிலாத$_3$ரம் மட்டமாயிருக்கும்.

திருமலைதுடக்கமான தி$_3$வ்யதே$_3$ஶங்களை த்ருணவத்கரிக்கும்படியே, இவர் திருமேனியாகிற ஸாத்$_4$யதே$_3$ஶம் தனக்கேயற்றுத் தீரும்படி நேராக ஸித்$_3$தி$_4$த்து, அத்தால் ஸாத$_4$நமான அந்த தி$_3$வ்யதே$_3$ஶங்களில் பண்ணும் ஆத$_3$ரம் முன்புபோலன்றியே, இருக்கிலுமாம், போகிலுமாமென்னும்படி மட்டமாயிருக்குமென்கிறுர். வைவாஹிகக்$_3$ருஹாஸக்தனுக்கு ஸ்வக்$_3$ருஹஸ்தி$_2$திபோலவாம், ஸாத்$_4$யத்தின் பே$_4$ாக்$_3$யதாதிஶயம் காணக்காண அதிஶயிக்கிற ஸாத$_4$நாத$_3$ராதிஶயம், ஸாத்$_4$யாநுப$_4$வாத$_3$ரம் அதிஶயித்தவாறே மந்த$_3$மாய்விடும் என்றபடி. இவருடைய ஸாத்$_4$யமவனுக்கு ஸாத$_4$நமாய் அவனுடைய ஸாத்$_4$யமிவர்க்கு த்யாஜ்யமாயிருக்கிறது. (172)

---

1 7 2. இந்த ஸாத$_4$நஸாத்$_4$யத்வப்ரயுக்தமான ஆத$_3$ரதாரதம்யத்தை அருளிச்செய்கிறுர் ["கல்லும்"] என்று துடங்கி. அதாவது - தன் திருவுள்ளத்திலே புகுந்தபின்பு தனக்குப் புறம்பொன்றிலும் ஆத$_3$ரமில்லை என்று தோற்றும்படி அவனிதிலே அத்யாத$_3$ரத்தைப்பண்ணி நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே, திருமலையும், தன் ஸந்நித$_4$ாநத்தாலே கே$_4$ாஷிக்கிற திருப்பாற்கடலும், ஒருத்தர்க்குமெட்டாத பரமபத$_3$மான தே$_3$ஶமும், புல்லியவாய்த்தினவோ என்றுரிறே ஆழ்வார். இப்படியே ஸாத்$_4$யமான இச்சேதநஹ்ருத$_3$யம் ஸித்$_3$தி$_4$த்தால் இதுக்கு ஸாத$_4$நமாக முன்பு விரும்பிப் போந்த தி$_3$வ்யதே$_3$ஶங்களில் ஆத$_3$ரம் ஸங்குசிதமாயிருக்குமென்கை. ஸாத்$_4$யம் கைபுகுருமளவுமிறே ஸாத$_4$நத்திலாத$_3$ரம் மிக்கிருப்பது. (172)

1 7 3. ஆத$_3$ரம் மட்டமாம்படிக்கு அவதி$_4$யை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறுர் [இளங்கோயில்] இத்யாதி$_3$யாலே. அதாவது - ஶ்ரீபூதத்தார், தம்மைப் பெறுகைக்குறுப்பாக முன்பு தான்விரும்பின தி$_3$வ்ய-

---

1 7 2. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இந்த ஸாத$_4$ந) இத்யாதி$_3$. ஸாத்$_4$யத்தில் ஸ்வாரஸிக-இச்சை$_2$யும், ஸாத$_4$நத்தில் தாத$_3$ாத்ம்யேந இச்சை$_2$யும் ஆகையாலே (ஆத$_3$ரதாரதம்யத்தை) என்றது. உபாத்த-ப்ரமாணத்துக்கு அர்த்த$_2$ம் (அதாவது) இத்யாதி$_3$. "வெல்லநெடியான்" இத்யாதி$_3$. முதலாக அந்வயக்ரமேண அர்த்த$_2$ம் (அவன்) இத்யாதி$_3$. வெல்ல நெடியான் = மிகவும் நெடியான், நிறம் கறியான் = கறுத்த நிறத்தையுடையவன், உள்புகுந்து = அடியேனுடைய ஹ்ருத$_3$யத்தினுள்ளே புகுந்தபின்பு என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (அவன்தன் திருவுள்ளத்தில்) இத்யாதி$_3$நா. அடியேனது = அடியேனுடையதான, உள்ளத்தகம் = ஹ்ருத$_3$யாவகாஶத்தில்நின்றும், நீங்கான் = புறப்படுவானல்லன் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (புறம்பு ஒன்றிலும்) இத்யாதி$_3$நா. கல்லும் = திருமலையும் என்றபடி. கனைகடலும் = ஶப்$_3$தி$_3$க்கிற திருப்பாற்கடலும், வைகுந்தவானுடும் = வைகுந்தமாகிற ஆகாஶமாகையாலே து$_3$ஷ்ப்ராபமான தே$_3$ஶமும் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (திருமலையும்) இத்யாதி$_3$நா. புல்லென்று ஒழிந்தனகொல் = அபக்ருஷ்டங்களாய்த்தினவோ என்றபடி. 'கொல்' என்கிறவிது ஸம்ஶயவாசகம். இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (புல்லியவாய்த்தினவோ) என்று. உபாத்தஶ்ரீஸூக்த்யர்த்த$_2$த்தோடே தொகுத்து ப்ரக்ருதவாக்யத்துக்கு அர்த்த$_2$ம் (அப்படியே ஸாத்$_4$யமான) இத்யாதி$_3$. பூர்வவாக்யோக்தஸாம்யம் ஏதத்ஸித்$_3$தே$_4$: பூர்வமும், ஆதி$_4$க்யம் ஏதத்ஸித்$_3$தே$_4$ரநந்தரமும் என்று கருத்து. (172)

அவனுக்கு அவற்றிலாத3ரம் மட்டமானபடியை, மூதலிக்கிறுர்மேல் [இளங்கோயில்] இத்யாதி3யால்.

173. "இளங்கோயில்கைவிடேல்"என்றிவன் ப்ரார்த்தி2க்கவேண்டும்படியாயிருக்கும்.
ப3ாலாலயமான திருப்பாற்கடலைக்கைவிடாதேகொள் என்று ப்ரார்த்தி2த்து. இவர் வலிய மூட்டும்படியாய்த்து அவற்றிலாத3ரம் மட்டமானபடி என்கிறுர். (173)

அபி4மததமஸாத்4யத்தைப் பெற்றபின்பு அவற்றிலாத3ரந்தான் நடப்பானென் என்ன, ஆகாரத்3வயத்தைப் பற்ற என்கிறுர்மேல் [ப்ராப்ய] இத்யாதி3யால்.

தே3ஶங்களில் முன்புத்தை ஆத3ரமின்றிக்கே, தன் திருவுள்ளத்திலே அத்யாத3ரத்தைப் பண்ணிச் செல்லுகிறபடியைக்கண்டு, அவ்வோ தி3வ்யதே3ஶங்களைக்கைவிடப் புகுகிறுனே என்று அதிஶங்கை பண்ணி, என் ஹ்ருத3யத்திலே புகுந்திருக்கைக்கு ப3ாலாலயமான திருப்பாற்கடலைக் கைவிடாதொழியவேணும் என்றுரிறே. ஆகையால், இப்படி இவன் ப்ரார்த்தி2க்க வேண்டும்படி-யாய்த்து அவனுக்கு அவற்றிலாத3ரம் மட்டமாம்படியென்கை. (173)

174. இப்படி இவன் அர்த்தி2த்தாலும், ஸாத்4யம் ஸித்3தி4த்தபின்பு அவனுக்கவை அபி4மதங்களாய் இருக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறுர் [ப்ராப்ய] இத்யாதி3யாலே. [ப்ராப்ய-ப்ரீதிவிஷயத்வ]மாவது - தனக்கு ப்ராப்யபூ4தனுன இச்சேதநனுடைய உகப்புக்கு விஷயமாய்

---

173. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஆத3ரம்) இத்யாதி3. இரண்டாம் திருவந்தாதியிலே "வெற்பென்று" என்கிறபாட்டுக்கு, இருஞ்சோலைவெற்பு என்றும் = திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றும், வேங்கடமென்றும் = பெரியதிருமலையென்றும், இவ்விரண்டும் நிற்பு என்றும் = வாஸஸ்த2ாநம் என்றும், நீ மதிக்கும் நீர்மைபோல் = நீ ஆத3ரிக்கும் ப்ரகாரம்போலே, உளங்கோயில் நிற்பென்று உள்ளம் வைத்து = என்னுடைய ஹ்ருத3யமாகிறகோயிலும் ஆத3ரணீயஸ்த2ாநம் என்று அநுஸந்தி4த்து, வெள்ளத்திளங்கோயில் கைவிடேல் என்று உள்ளினேன் = திருப்பாற்கடலாகிற ப3ாலாலயத்தை விடாதேகொள் என்று ப்ரார்த்தி2த்தேன் என்று அர்த்த2ம். இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (ஸ்ரீபூதத்தார்) இத்யாதி3. எல்லாவற்றிலும் பண்ணும் ஆத3ரத்தை ஒன்றிலே பண்ணினமையைச்சொன்னவித்தால் ப்ரத்யேகாபேக்ஷயா இதுக்கு ஆதி4க்யம் லபி4க்கிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (தி3வ்யதே3ஶங்களில் முன்புத்தை ஆத3ரமின்றிக்கே) இத்யாதி3. "கைவிடேல்" என்று த்யாக3ாப4ாவப்ரார்த்த2னையாலே, த்யாக3ாதிஶங்கை அர்த்த2ஸித்3தை4 என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அதிஶங்கைபண்ணி) என்று. இந்த த்யாக3ாப4ாவ-ப்ரார்த்த2னை க்ருதஜ்ஞதாஹேதுகை என்று தோற்ற தது3பகாரத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (என் ஹ்ருத3யத்திலே) இத்யாதி3. இதுதான் திருப்பதிகளுக்கும், திருவுள்ளத்துக்கும் நிர்தே3ஶ-பௌர்வாபர்யத்தால் வ்யஞ்ஜிதம். "இளங்கோயில்"ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (ப3ாலாலயம்) என்று. "வெள்ள" என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (திருப்பாற்கடலை) இத்யாதி3. "அத்து" நிரர்த்த2கம். (173)

174. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி இவன்) இத்யாதி3. த்யாக3ாப4ாவம் புருஷதந்த்ரமாகையாலே அது இவனுடைய ப்ரார்த்த2னையாலே ஈஶ்வரன் பண்ணினுலும், ப்ரீதி அபுருஷதந்த்ரையாகையாலே அது ஸித்3தி4யாதே. ஆகையால், மட்டமான ஆத3ரம்தான் எங்ஙனே என்று ஶங்காபி4ப்ராயம்.

1 7 4. ப்ராப்யப்ரீதிவிஷயத்வத்தாலும், க்ருதஜ்ஞதையாலும் பின்பவை அபி$_4$மதங்களாய் இருக்கும்.

பே$_4$ாக்தாவான எம்பெருமான், தனக்கு சரமப்ராப்யமான ஆழ்வார்க்கு ப்ரீதிவிஷயங்களாகையாலும், இவ்வோநிலைவாசியன்றே ஆழ்வாரைப்பெற்றதென்னும் க்ருதஜ்ஞதையாலும், ப்ராப்யமான ஆழ்வாரைப்பெற்றபின்பும், ப்ராபகங்களான அந்த தி$_3$வ்யஸ்த$_2$லங்கள் நித்யவாஸம்பண்ணும்படி

இருக்கை; கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர் மல்லை என்று மண்டியிறே இவனிருப்பது. [க்ருதஜ்ஞதை]யாவது - இவ்வோ தே$_3$ஶவாஸத்தாலேயன்றே நாமிவனைப்பெற்றதென்று அத்தேஶம் தனக்குப்பண்ணின உபகாரத்தை அநுஸந்தி$_4$க்கை. இவையிரண்டாலும், ஸாத்$_4$யமான இச்சேதநன் கைபுகுந்திருக்கச்செய்தேயும் அவனுக்கு அவ்வோ தே$_3$ஶங்கள் அபி$_4$மதங்களாயிருக்குமென்கை. ஆக, [கு$_3$ணம் போலே தே$_3$ாஷநிவ்ருத்தி] என்று கீழ்ச்சொன்ன ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யரூபாத்மகு$_3$ணம் போலே தே$_3$ாஷநிவ்ருத்தியும், [பராநுப$_4$வத்துக்கு விலக்கு] என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி தது$_3$பபாத$_3$நார்த்த$_2$மாக அபி$_4$மதவிஷயத்தில் அழுக்கு அபி$_4$மதமாயிருக்கும்படியையும், இவன் "அழுக்குடம்பு" என்று கழிக்கிற இதிலே அவன் அத்யாத$_3$ரத்தைப் பண்ணும் படியையும், ஜ்ஞாநியான இவனை ஸவிக்$_3$ரஹமாக ஆத$_3$ரிக்கைக்கு ஹேதுவிஶேஷத்தையும், பரமார்த்தனை இவன் தே$_3$ஹஸ்தி$_2$திகொண்டே இவன் தே$_3$ஹத்தில் அவன் விருப்பமறியலாமென்னுமத்தையும், அவனிவனுடைய தே$_3$ஹத்தை விரும்பும் ப்ரகாரத்தையும், ஸாத்$_4$யமானவிது ஸித்$_3$தி$_4$த்தால் ஸாத$_4$நாத$_3$ரம் மட்டமாம்படியையும், அதினெல்லையையும், இவன் அவ்வோ தே$_3$ஶங்களைக் கைவிடாதொழிய வேணுமென்று அர்த்தி$_2$த்தால் ஸ்வஸாத்$_4$யம் ஸித்$_3$தி$_4$த்திருக்கச்செய்தேயும் ஹேதுத்$_3$வயத்தாலே அவனுக்கவை அபி$_4$மதங்களாயிருக்கும்படியையும் அருளிச்செய்தார். (174)

மூலத்திலே ப்ராப்யஸ்ய ப்ரீதி: = [ப்ராப்யப்ரீதி:]. [ப்ராப்யப்ரீதே: விஷய:] = [ப்ராப்யப்ரீதிவிஷய:]. தஸ்ய ப$_4$ாவ: = ப்ராப்யப்ரீதிவிஷயத்வம். அத்தாலே என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (தனக்கு ப்ராப்யமான) இத்யாதி$_3$நா. அதுக்கு ப்ரமாணம் (கண்டியூர்) இத்யாதி$_1$. (மண்டி) என்றது அபி$_4$நிவேஶித்து என்றபடி. [க்ருதம்] = உபகார:, தத் ஜாநாதி இதி = [க்ருதஜ்ஞ:], தஸ்ய ப$_4$ாவ: = [க்ருதஜ்ஞதா], அத்தாலே என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (க்ருதஜ்ஞதையாவது) இத்யாதி$_3$நா. மூலத்திலே [கு$_3$ணம்போலே தே$_3$ாஷநிவ்ருத்தி] (வா. 1 6 4) தே$_3$ாஷநிவ்ருத்திபோலே ஆந்தரகு$_3$ணமும் என்று அந்யோந்யத்தை த்$_3$ருஷ்டாந்தித்தத்தாலே அந்யோந்யஸித்$_3$தி$_4$யில் அந்யோந்யஸாபேக்ஷத்வத்தாலே அந்யோந்யாஶ்ரயம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும் என்னும் ஶங்கையை முக$_2$பே$_4$த$_3$த்தாலே அந்யோந்யாபேக்ஷாஸ்த$_2$லத்தில் அந்யோந்யாஶ்ரயதே$_3$ாஷமில்லை என்னுமிடம், 'அந்யோந்யாஶ்ரயாண்யபி கார்யாணி ப்ரப$_4$வந்தி' என்று ப்ரஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே அதுக்கு அவகாஶமில்லை என்று பரிஹரித்துக்கொண்டு உக்தார்த்தங்களை ப்ரதிபத்திஸௌகர்யத்துக்காக ஸங்கலநயா உபந்யஸித்துக்கொண்டு உத்தரவாக்யாவதாரிகையை அருளிச்செய்கிறுர் (ஆக கு$_3$ணம் போலே) இத்யாதி$_3$. "ஸ்தி$_2$த்யத$_3$நாப்$_4$யாஞ்ச" (ப்ர.ஸூ. 1-3-6), "அநஶ்நந்நந்யோऽபி$_4$சாகஶீதி" (கடே$_2$ாப.) என்று இவனுடைய ஹேயதே$_3$ஹவிஷயமான ஈஶ்வரபே$_4$ாக$_3$ாப$_4$ாவவசநம் ஜ்ஞாநிதே$_3$ஹவ்யதிரிக்தவிஷயம் என்னுமிடம் பூர்வோத$_3$ாஹ்ருததத்வத$_3$ர்ஶிஸூக்திரூபப்ரப$_3$லப்ரமாணஸித்$_3$த$_4$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (அத்யாத$_3$ரத்தைப்பண்ணும் படியையும்) என்றது. (ஹேது-

அபி4மதங்களாயிருக்குமென்கிறுர். பே4ாக்3யதாதிஶயத்தால் வந்த ஆத3ரமன்றியே தத்ஸாத4நத்வேந வந்த ஆத3ரமே அவற்றிலுள்ளதென்றபடி. (174)

மேல், ப்ரஸ்துதமான ப்ராஸங்கி3கார்த்த2விஶேஷத்தை நிக3மிக்கிறுர் [ஆகையாலே] இத்யாதி3யால்.

175. ஆகையாலே, தோ3ஷநிவ்ருத்திபோலே ஆந்தரகு3ணமும் விரோதி4யாயிருக்கும்.

இப்படி ஸ்வாஶ்ரிததோ3ஷமே பே4ாக்3யமாம்படி ஆத3ரவிஶேஷமுண்டாகையால், ஸ்வாதீ4நதோ3ஷநிவ்ருத்தி பராதீ4நஸ்வரூபவிரோதி4யாமாப்போலே, ஜ்ஞாநாநந்த3ங்களைப்பற்ற ஆந்தரகு3ணங்களான ஸ்வாதீ4ந-ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களும் தத்3பே4ாக3விரோதி4த்வேந ஸ்வரூபவிரோதி4களென்று ஸிம்ஹாவலோகநம் பண்ணி, [கு3ணம்போலே தோ3ஷநிவ்ருத்தி] என்கிற வாக்யார்த்த2த்தை நிக3மிக்கிறுர். (175)

---

175. இப்படி தோ3ஷநிவ்ருத்தி பராநுப4வத்துக்கு விலக்கென்னுமிடம் ஸுஸ்பஷ்டமாம்படியான ஹேதுக்கள் பலவற்றையுமருளிச்செய்கையாலே அத்தை ஸித்3தி4ப்பித்தாராய், அதுதன்னை த்3ருஷ்டாந்தமாக்கி ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயத்தாலே கீழ்ச்சொன்ன ஶேஷத்வ-பாரதந்த்ர்யரூபாத்மகு3ணத்தினுடைய பராநுப4வவிரோதி4த்வத்தை ஸ்தி2ரீகரிக்கிறுர் [ஆகை-யாலே] என்று துடங்கி. [ஆகையாலே] என்று - கீழே ஸித்3தி4ப்பித்த அர்த்த2த்தை அநுவதி3க்-கிறுர். [தோ3ஷநிவ்ருத்தி போலே] என்றது - தோ3ஷங்கழிகை ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யத்துக்-குறுப்பாயிருக்கச்செய்தேயும், தோ3ஷத்தையே பே4ாக்3யமாக விரும்புகிற ப்ரணயியான அவனுக்கு அநபி4மதமாகையாலே யாதொருபடி பராநுப4வத்துக்கு விரோதி4யாகிறது, அதுபோலே என்றபடி. [ஆந்தரகு3ணம்] என்கிறது ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களை. இவற்றை [ஆந்தரகு3ணம்] என்கிறது - ஜ்ஞாநாநந்த3ங்களிலும் காட்டில் ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்க3மாகையாலே. இதினுடைய பராநுப4வவிரோதி4த்வப்ரகாரம் கீழ்ச்சொல்லப்பட்டதிறே. இவ்விடத்திலும் [ஆந்தரகு3ணம்] என்கிறது - பாரதந்த்ர்யமொன்றையுமாகவுமாம். (175)

விஶேஷத்தையும்) என்றது ஜ்ஞாநப்ரயுக்தவிக்ருதிப்ரகாஶரூபஹேதுவையும் என்றபடி. (அதின் எல்லையையும்) என்றது த்யாக3ாப4ாவ-ப்ரார்த்த2நாவ்யஞ்ஜிதமான அநாத3ரபராகாஷ்டை2யையும் என்றபடி. (ஹேதுத்3வயத்தாலே) என்றது ப்ராப்யப்ரீதிவிஷயத்வக்ருதஜ்ஞதைகளாலே என்றபடி.(174)

175. (ஸுஸ்பஷ்டமாம்படி) என்றும், (ஸ்தி2ரீகரிக்கிறுர்) என்றும் அருளிச்செய்கையாலே கிஞ்சித்-பு3த்3தி4யாரோஹமாத்ரத்தைக்கொண்டு கு3ணத்3ருஷ்டாந்தேந தோ3ஷநிவ்ருத்தியினுடைய பே4ாக3விரோதி4த்வத்தை ப3ஹுமுக2மாக உபபாதி3த்து தாத்3ருஶதோ3ஷநிவ்ருத்தித்3ருஷ்டாந்தேந உபேயத3ஶையில் ஆத்மாந்தஸ்த2ாயியான கு3ணத்தினுடைய பே4ாக3விரோதி4த்வத்தை விமர்ஶ-த3ஶையில் ப3ாத4விரோதி4நிஶ்சயவிஷயமாம்படி பண்ணுகையாலே, ஸ்வரூபாவக3தியும் ப3ாத4விரோதி4நிஶ்சயமுமாகிற முக2பே4த3த்தாலே அந்யோந்யாஶ்ரயமில்லை என்று ஸூசிதம். உபமேயோபமாவ்யஞ்ஜநத்தாலே விச்சி2த்திவிஶேஷமுமுண்டு. "த்3வயோ: பர்யாயேண உபமாநோபமேயத்வம் உபமேயோபமா" என்றிறே சொல்லுவது. (ஸிம்ஹாவலோகந)மாவது - ப3ஹுவ்யவஹிதமான பூர்வப்ரதிபாதி3தார்த்த2த்தை புநரபி ப்ரயோஜநவிஶேஷத்துக்காக ப்ரதி-பாதி3க்கை. (கீழ் ஸித்3தி4ப்பித்த அர்த்த2த்தை) என்றது, தோ3ஷநிவ்ருத்தியினுடைய பராநுப4வ-விரோதி4த்வத்தை என்றபடி. மூலத்திலே, அந்த: ப4வம் = [ஆந்தரம்] என்று [ஆந்தர]பத3த்தாலே

1 7 6 . தே3ாஷநிவ்ருத்திதானே தே3ாஷமாமிறே.

தே3ாஷநிவ்ருத்த்யந்வயத்தில் வரும் தே3ாஷமேதென்ன, அந்த ஸ்வாதீ4நதே3ாஷநிவ்ருத்திதானே தே3ாஷ-ஸாத4நமாமளவன்றிக்கே, பரதந்த்ரஸ்வரூபநானமான தே3ாஷம்தானுயிருக்குமிறேயென்கிறுர். (176)

ஆகில், தே3ாஷநிவ்ருத்தியத்நமன்றே தே3ாஷமாவது, தாந்தனக்கு ஸாப4ார்ஜநம் பண்ணலாமே என்ன, அதுவும் விரஸமாய், அப்ராப்தமாயிருக்குமென்னுமிடத்தை விஶிஷ்டோக்தியாலே விஶேஷிக்கிறுர் [நன்றால் வரும் நன்மை] இத்யாதி3யால்.

---

1 7 6 . இப்படிச் சொல்லுகைக்கு தே3ாஷநிவ்ருத்தியில் வரும் தே3ாஷமேதென்ன; வேறொரு தே3ாஷமும் வேண்டா, இதுதானே தே3ாஷமாமென்கிறுர் [தே3ாஷ] இத்யாதி3யாலே. அதாவது – காமிநியானவள் தன்னுடம்பிலழுக்குக் கழற்றி பே4ாக3த்திலே அந்வயிக்க இச்சி2க்குமாப் போலே, ஸ்வத:பரிஶுத்3த4மான ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு வந்தேறியான தே3ாஷத்தைக் கழித்து ஸ்வஶேஷிக்கு பே4ாக்3யமாக விநியோக3ப்படவேணுமென்று ஸ்வநிர்ப்ப3ந்த4த்தாலே இவன் பண்ணுவித்துக் கொள்ளுகிற தே3ாஷநிவ்ருத்திதானே, காமிநியுடைய அழுக்குகக்கும் காமுகனைப் போலே தே3ாஷமே அபி4மதமாய் இத்தோடே தன்னை பு4ஜிக்கவாத3ரிக்கிற பரனுடைய பே4ாக3த்-துக்கு விலக்காகையாலே தே3ாஷமாமிறே என்கை. அவனுக்கு அநிஷ்டமாமதிறே தே3ாஷமாவது. [இறே] என்று ப்ரஸித்3தி4 தோற்றவருளிச்செய்தது கீழுபபாதி3த்தத்தையெல்லாம் நினைத்து.(176)

---

1 7 7 . ஆக, [நன்மைதானே தீமையாய்த்து] என்றும், [தனக்குத்தான்தேடும்நன்மை தீமை-

அந்தரங்க3த்வம் விவக்ஷிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஜ்ஞாநாநந்த3ங்களிலும் காட்டில்) இத்யாதி3. (இவ்விடத்திலும்) என்கிற ஸமுச்சயத்தாலே [கு3ணம்போலே] என்கிற [கு3ண]பத3த்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. (175)

1 7 6 . உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படிச்சொல்லுகைக்கு) இத்யாதி3. (இப்படிச்சொல்லுகைக்கு) = விரோதி4 என்கைக்கு. அதாவது, விரோதி4 என்றது, தே3ாஷாநுப3ந்தி4யையன்றோ? இந்த தே3ாஷநிவ்ருத்திக்கு தே3ாஷாநுப3ந்தி4த்வமுண்டோ, விரோதி4 என்கைக்கு? என்றபடி. (வேறு) இத்யாதி3 :– அதாவது, விரோதி4 என்பது முக்2யமாக தே3ாஷத்தையே; தத்3த்3வாரா தே3ாஷாநு-ப3ந்தி4க்கும் விரோதி4வ்யபதே3ஶமாகையாலே இந்த தே3ாஷநிவ்ருத்திதானே தே3ாஷமாகையாலே விரோதி4 என்று சொல்லலாம் என்றபடி. "விஶுத்3த4த3ந்தவஸநோ நிர்மலீக்ருதவிக்3ரஹ: । ஶுத்3தே4ாத3க்ஷ: ப்ரஸந்நாத்மா யதா2லப்3தை4ஸ்ஸமர்ச்சயேத் ।। ஸதீநாம் யோஷிதாம் தே3ஹோ யதோ2பகரணம் ப4வேத் । ப4ர்த்ருணும், ப4க3வத்3ப4க்ததே3ஹ: தத்3வஜ்ஜக3த்3கு3ரோ:" என்கிற ஶாண்டி3ல்யவசநத்தில் யோஷித்3த்3ருஷ்டாந்தத்தைப்பற்ற காமிநீத்3ருஷ்டாந்தீகரணம். உபாதே3யத்வம் [கு3ண]பத3ப்ரவ்ருத்திநிமித்தமும், [ஹேய]த்வம் [தே3ாஷ]பத3ப்ரவ்ருத்திநிமித்தமுமாகையாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அவனுக்கு அநிஷ்டமாம்) இத்யாதி3நா. "உபாத3த்தே ஸத்தாஸ்தி2தி-நியமநாத்3யைஶ்சித3சிதௌ ஸ்வமுத்3தி3ஶ்ய" (ஶ்ரீரங்க3.ஸ்தவே 2-87) என்று நிருபாதி4கஸ்உபாதா3ந-த்ருத்வம் ஈஶ்வரனுக்கேயாகையாலே தது3பாதே3யத்வ-ஹேயத்வங்கள் [குண][தே3ாஷ] ஶப்3த3-ப்ரவ்ருத்திநிமித்தங்கள் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே [இறே] என்றது. மூலத்தில் [இறே]ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (ப்ரஸித்3தி4) இத்யாதி3. (176)

177. "தன்னாலவரும் நன்மை விலைப்பால்போலே, அவனால் வரும் நன்மை முலைப்பாலைபோலே" என்று பிள்ளான் வார்த்தை.

தனக்குரியனல்லாத தன்னால் தனக்கு வருத்தப்பட்டுவரும் ஜ்ஞாநப4க்த்யாதி3-நன்மை, விலைப்பால்போலே

யோபாதி விலக்காயிருக்கும்] என்றும், [தே3ாஷநிவ்ருத்திதானே தே3ாஷமாமிறே] என்றும் – தான் தனக்குத் தேடும் நன்மை ஹேயமென்னுமிடம் சொல்லுகையாலே, அவன் தேடும் நன்மையே உபாதே3யமென்னுமிடம் ப2லித்ததிறே; இப்படித் தான் தனக்குத்தேடும் நன்மை ஹேயம், அவன் தேடும் நன்மை உபாதே3யமென்னுமிடத்தை ஆப்தவசநத்தாலே த3ர்சிப்பிக்கிறார் மேல் [தன்னால்] என்று துடங்கி. [தன்னால் வரும் நன்மை]யாவது – ஸ்வயத்நத்தாலே தான் தனக்குண்டாக்கிக் கொள்ளும் நன்மை. [விலைப்பால் போலே] என்றது – ஔபாதி4கமுமாய், விரஸமுமாய், அப்ராப்தமுமாயிருக்குமென்கை. [அவனால்வரும் நன்மை]யாவது – நிருபாதி4க-ஸ்வாமியான அவன்தானே இவனுக்கிதுவேணும் என்றுண்டாக்கும் நன்மை. [முலைப்பால் போலே] என்றது – நிருபாதி4கமுமாய், ஸரஸமுமாய், ப்ராப்தமுமாயிருக்குமென்கை. (177)

177. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஆக நன்மை) இத்யாதி3. அதாவது, உக்தார்த்த2த்தில் ஆப்த-வசநஸம்வாத3ம் காட்டுகிறார் என்றபடி. ஸம்வாத3ஸம்வாதி3களுக்கு வைரூப்யத்தை பரிஹரிக்கிறார் (தான் தனக்குத்தேடும் நன்மை ஹேயம் என்று சொல்லுகையாலே) இத்யாதி3நா. அதாவது, கண்டோ2க்தத2ப2லிதோப4யாம்சாபி4ப்ராயேண வாக்யத்3வயத்தை ஸம்வாத3மாக எடுத்தது என்றபடி. ஸம்வாத3வசநார்த்த2ம் (தன்னால்) இத்யாதி3. (தன்னால்) என்று ஹேதுத்வமாத்ரத்தைச்சொல்லுகிற-தானால், ஈச்வரகர்த்ருககு3ணோத்பாத3நத்திலே ஆத4ாரதயா தானும் ஹேதுவாகையாலே அத்தைச்சொல்லிற்றாய், (அவனால்) இத்யாதி3வாக்யம் புநருக்தியாம். இப்படி சேதநகர்த்ருகஸ்வ-கு3ணோத்பாத3நத்திலே ஈச்வரன் ஸாத4ாரணோபகாரத்தாலே ஹேதுவானமையை (அவனால்) என்கிற இது சொல்லுகிறதானால், (தன்னால்) இத்யாதி3வாக்யவையர்த்2யம் ப்ரஸங்கி3க்கும் என்னுமபி4ப்ராயத்-தாலே உப4யத்ர 'கர்த்தரி த்ருதீயை' என்று அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வயத்நத்தாலே) இத்யாதி3. கர்த்ருத்வம் க்ருதிமத்த்வமாய், யத்நரூபமாகையாலே (யத்நத்தாலே) என்றது. த்3ருஷ்டாந்ததா3ர்ஷ்-டாந்திகங்களுக்கு ஸாத4ாரணத4ர்மம் (ஔபாதி4கமுமாய்) இத்யாதி3. த்3ருஷ்டாந்தத்திலே, ஔபாதி4க-த்வம், மூல்யஹேதுகத்வம்; விரஸத்வம், அதி4கமூல்யலிப்ஸாக்ருதத்3ரவ்யாந்தரஸம்ஸர்க்க3-ப்ரயுக்தஸ்வரஸவிரஹிதத்வம்; அப்ராப்தத்வம், அந்யதீ3யஸ்தந்யரூபத்வாத் அநுசிதத்வம். தா3ர்ஷ்டாந்திகத்தில், ஔபாதி4கத்வம், அப்ரத4ாநகர்த்ருத்வபோ4க்த்ருத்வாநுஸந்த4ாநரூப-ஸூக்ஷ்மாஹங்காராதி4காரகத்வம்; விரஸத்வம், கேவலபாரார்த்2யஸூந்யத்வம்; அப்ராப்தத்வம் ஸாவத4ாரணசேஷத்வபாரதந்த்ர்ய-அநுசிதத்வம். இவை பரஸ்பரபி4ந்நங்களானாலும், ஔபாதி4க-த்வாதி3ஸாமாந்யரூபங்களாலே ஏகீகரணத் ஸாத4ாரணத4ர்மத்வம் விவக்ஷிதம். (அவனால்) இத்யாதி3க்கு அர்த்த2ம் (நிருபாதி4கஸ்வாமியான) இத்யாதி3. (உண்டாக்கும்) இத்யநேந 'கர்த்தரி த்ருதீயை' என்று ஸூசிதம். இத்தால், ஸாத4ாரணோபகாரப்ரயுக்தஹேதுத்வமன்றிக்கே, விசிஷ்ய கர்த்ருத்வம் சொல்லுகிறது. மூல்யாநபேக்ஷணத் நிருபாதி4கத்வம், த்3ரவ்யாந்தரஸம்ஸர்க்க3விரஹாத் ஸஹஜரஸயுக்தத்வம், மாதுஸ்ஸ்தந்யத்வாத் உசிதத்வம் த்3ருஷ்டாந்தத்திலே விவக்ஷிதம். அவனே கர்த்தாவாய், இவன் கர்த்தாவல்லாமையாலே, தந்மூலாஹங்காரஸம்ப3ந்த4மில்லாமையாலே நிருபாதி4கத்வம்; அவன்தானே போ4க்தாவாகையாலே, கேவலபாரார்த்2யரூபஸஹஜரஸயுக்தத்வம் ஸரஸத்வம்; ஸ்வதந்த்ரசேஷியானவன் ஸ்வபோ4கா3ர்த்த2ம் பரதந்த்ரனுக்கு கு3ணோத்பாத3நம் பண்ணுகை உப4யஸ்வரூபாநுகு3ணமாகையாலே ப்ராப்தத்வமும், தா3ர்ஷ்டாந்திகத்திலே விவக்ஷிதம்.

விரஸமுமாய், அப்ராப்தமுமாயிருக்கும். தனக்குரிய ஸ்வாமியான அவனுல் வருத்தமற வரும் அந்த ஸ்வரூப-ஜ்ஞாநாதி$_3$நன்மை, ஸ்தநந்த$_4$யனுக்குத்தாய்முலைப்பால்போலே ஸரஸமுமாய், ப்ராப்தமுமாயிருக்குமென்று திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானருளிச்செய்த வார்த்தை என்கிறுர். (177)

178. அவனையொழியத்தான் தனக்கு நன்மை தேடுகையாவது - ஸ்தநந்த$_4$ய-ப்ரஜையை மாதாபிதாக்கள் கையில்நின்றும் வாங்கி க$_4$ாதுகனுன ஆட்டு வாணியன் கையிலே காட்டிக்கொடுக்குமாப்போலே இருப்பதொன்று.

ப்ராப்தனுமாய், ஆப்தனுமானவவன் தன்னுடைமையான இவனுக்கு நன்மைதேடுகையொழிய, அப்ராப்தனுமாய், அநாப்தனுமான இவன் ஸ்வோஜ்ஜீவநநன்மை ஸ்வயத்நத்தாலே தேடுகையாவது - ஸ்தந்யைகத$_4$ாரகனுய், மாத்ரைகரக்ஷ்யனுன ஸ்தநந்த$_4$யப்ரஜையை ப்ரியஹிதபரராய் ரக்ஷிக்கும் மாதாபிதாக்கள்கையினின்றும் கத்தக்கத்தப் பிறித்துவாங்கித் துடிக்கத்துடிக்க அறுத்தறுத்து மாம்ஸவிக்ரயம்பண்ணும் க$_4$ாதுகனுன பாபி ஆட்டுவாணியன்கையிலே பையலைப்பசலைப்பேணி ரக்ஷித்துக் கொள்ளென்று காட்டிக்கொடுத்து உயிர்க்கொலைக் கொல்லுவிக்குமாப்போலே இருப்பதொன்றென்கிறுர். (178)

---

178. இவ்வளவன்றிக்கே, எம்பெருமானை ஒழியத்தான் தனக்கு நன்மைதேட இழிந்தால் ஸ்வவிநாஶமே ப$_2$லிக்குமென்னுமிடத்தை ஸநித$_3$ர்ஶநமாக அருளிச்செய்கிறுர் [அவனை] என்று துடங்கி. அதாவது - ப்ராப்தனுமாய், ஆப்தனுமான அவன் இவனுக்கு நன்மைதேடுமதொழிய, அதுக்கெதிர்த்தட்டான தான் தனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்த$_2$மான நன்மை ஸம்பாதி$_3$க்கையாவது - ஸ்வரக்ஷணோபயோகி$_3$யான ஜ்ஞாநஶக்திகளொன்றுமின்றிக்கே ஸ்வமாத்ராதி$_3$கள் உணர்ந்து நோக்கவேண்டும்படியான ஸ்தநந்த$_4$யப்ரஜையை, ரக்ஷகரான மாதாபிதாக்கள்கையில் நின்றும் வலிய வாங்கி, கொலைக்குக்கூசாதே உயிர்க்கொலையாகக்கொன்று மாம்ஸங்களோடே கலசி விற்றுவிடும் க$_4$ாதுகனுன ஆட்டுவாணியன்கையிலே 'இத்தை நோக்கிக்கொள்' என்று காட்டிக் கொடுக்குமாப்போலே யிருப்பதொன்றென்கை. இத்தால் ஸர்வேஶ்வரனே ரக்ஷகன், தான் தனக்கு நாஶகன் என்னுமிடம்சொல்லப்பட்டது. (178)

ஏகபா$_4$வம் பூர்வவத். இப்படி ப$_4$க்திப்ரபத்த்யாதி$_3$கள் ஸ்வரூபஜ்ஞனைப்பற்ற ஸ்வத: தீமையானுலும், ஸ்வரூபஜ்ஞனல்லாத அதி$_4$காரியைப்பற்ற விதி$_4$க்கப்படுகிறதாகையாலே விதி$_4$வையர்த்$_2$யமில்லாமை-யாலே, பிள்ளான் ஸ்ரீஸூக்திக்கு ஸ்வாரஸிகார்த்த$_2$பா$_4$த$_4$மில்லாமையாலே இதின் ஸ்வாரஸ்யத்தை ப$_4$ஞ்ஜித்து பராதீ$_4$நகர்த்ருத்வத்திலே தாத்பர்யம் என்கை அநுசிதம் என்று கருத்து. (177)

178. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்வளவன்றிக்கே) இத்யாதி$_3$. இவ்வளவன்றிக்கே என்றது ஸரஸத்வ-ப்ராப்தத்வரூபகு$_3$ணங்களினுடைய அபா$_4$வமாத்ரமன்றிக்கே என்றபடி. (ஸநித$_3$ர்ஶநமாக) என்றது ஸத்$_3$ருஷ்டாந்தமாக என்றபடி. ப்ராப்தத்வம், ஸ்வீயவஸ்துரக்ஷாயாம் ஸ்வயமுசிதத்வம். ஆப்தத்வம், ரக்ஷணௌபயிகயதா$_2$த$_3$ர்ஶித்வாதி$_3$பரிகரவத்வம். (அதுக்கு எதிர்த்தட்டான) என்றது பூர்வோக்தப$_4$கவத்ஸ்வபா$_4$வபூ$_4$தப்ராப்திஶக்திவிபரீதமான அநௌசித்ய-அஶக்த்யாதி$_3$களையுடைத்தான என்றபடி. 'க்$_3$ரஹணதா$_4$ரணபடுர்பா$_3$ல:, ந து ஸ்தநந்த$_4$ய:' என்று 'ஸ்தநந்த$_4$ய'ஶப்$_3$த$_3$ம் ஜ்ஞாநாதி$_3$ஶூந்யவிஷயத்திலே ப்ரயோகி$_3$க்கக்காண்கையாலே, இங்கும் 'ஸ்தநந்த$_4$ய'ஶப்$_3$த$_3$ம் ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி$_3$விரஹிதபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஸ்வரக்ஷண) இத்யாதி$_3$. ஸ்தநம் த$_4$யதி = பிப$_3$தி, இதி 'ஸ்தநந்த$_4$ய'ஶப்$_3$த$_3$ம் நிஷ்பந்நம். இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி

179. தன்னைத்தானேயிறே முடிப்பான்.

இப்படி ப்ராப்தஸ்வாமியானவன் நன்மைதேடும்படி தத$_3$கரக்ஷ்யமாயிருக்கிற தன்னைத் தீமையை நன்மை என்று தேடி ஹிம்ஸித்துக்கொள்ளும் அஹிதகரனுன தானேயிறே. "அஸந்நேவ" என்றுருமாயும்படி கண்ணற்று முடிப்பானென்கிருர். (179)

180. தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது - அஹங்காரத்தையும் விஷயங்களையும் விரும்புகை.

---

179. இப்படி இவன் தன்னைத்தானே முடித்துக்கொள்ளுமோவென்ன அருளிச்செய்கிருர், [தன்னைத் தானே] என்று துடங்கி. அதாவது - ஸர்வேஶ்வரன் இவனை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷனும் போருமவனுகையாலே இவனுடைய விநாஶத்துக்கு ஒருநாளும் அவன் ஹேதுவன்று, இனி "அஸந்நேவ" என்னும்படி தன்னை நஶிப்பித்துக்கொள்ளுவான் தானேயிறே என்கை. "யானே என்னை" என்கிற பாட்டிலே, "யானே" என்று - என்னிழவு ப$_4$க$_3$வத்க்ருதமல்ல, அவன் எதிர்சூழல்புக்குத்திரியாநிற்க நானேகிடீர் விநாஶத்தைச் சூழ்த்துக் கொண்டேன் என்ருரிறே ஆழ்வார். (179)

180. இவன் தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது ஏதென்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிருர் [தன்னைத்தானே] என்றுதுடங்கி. [அஹங்கார]மாவது - தே$_3$ஹாத்மாபி$_4$மாநமும்,

---

அருளிச்செய்கிருர் (மாத்ராதி$_3$கள்) இத்யாதி$_1$. மூலத்தில் 'பித்ரு'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ஸங்க்$_3$ரஹார்த்த$_2$ம் [ஆதி$_3$]ஶப்$_3$த$_3$ம். உயிர்க்கொலை = ஸஜீவஹிம்ஸை. உத்தரவாக்யஸங்க$_3$திகத$_2$நார்த்த$_2$ம் ஏதத்$_3$-வாக்யதாத்பர்யவிஷயார்த்த$_2$த்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிருர் (இத்தால் ஸர்வேஶ்வரனே) இத்யாதி$_1$நா. (178)

179. உத்தரவாக்யஸங்க$_3$தி (இப்படி இவன்) இத்யாதி$_1$. ஸ்வத: ப்ரேமாஸ்பத$_3$மான தன்னைத்தான் முடிக்கை அஸம்ப$_4$ாவிதம் என்று ஶங்காபி$_4$ப்ராயம். [தானே] என்கிற ஏவகாரார்த்த$_2$ம் (ஸர்வேஶ்வரன் இவனை) இத்யாதி$_1$. நித்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு நாஶம் கூடாமையாலே, அருளிச்செய்கிருர் (அஸந்நேவ) இத்யாதி$_1$. அதாவது லௌகிகமான நாஶம் கூடாதாகிலும், விலக்ஷணஸத்தாஹாநிரூபநாஶம் கூடுமாகையாலே அதுக்கு ஹேது இவன் என்றபடி. இதுக்கு ப்ரமாணம் (யானே) இத்யாதி$_1$. "யானே என்தனதே என்றிருந்தேன்" = நானே 'நான் தே$_3$ஹம்' என்றும், 'நான் ஸ்வதந்த்ரன்' என்றும், 'என் உடைமை' என்றும் இருந்தேன் என்றபடி. இதில் "யானே" என்கிற அவத$_4$ாரணார்த்த$_2$ம் (என் இழவு ப$_4$க$_3$வத்க்ருதமல்ல) இத்யாதி$_1$. (எதிர்சூழல்புக்கு) எதிரேபுக்கு. (சூழல்) = உபாயம். (என் இழவு) இத்யாதி$_3$கம் ஈட்டின் வாக்யம், அர்த்த$_2$கத$_2$நமும் ப்ரமாணநிர்தே$_3$ஶமும், தந்த்ரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே ஈட்டின் வாக்யத்தையே ப்ரயோகி$_3$த்தது என்று கண்டுகொள்வது. [அஹங்காரத்தையும்] இத்யாதி$_3$மூலாநுகு$_3$ணமாக ஸ்வயம் ஸ்வவிநாஶ-ஹேதுத்வத்திலே (யானே) என்கிறவித்தை எடுத்தது. (179)

180. ஸ்வார்த்த$_2$கர்த்ருத்வபே$_4$ாக்த்ருத்வவாஸநயா ஸாத$_4$நாநுஷ்டா$_2$நம் ஸ்வவிநாஶகம் என்று விவக்ஷித்து, தாத்$_3$ருஶ-அநாதி$_3$வாஸனைக்கு மூலம் இவன் என்கைக்காக [தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது] இத்யாதி$_3$கம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவன்) இத்யாதி$_1$.

இது கீழிலர்த்த2நிக3மநமாய் மேலிலர்த்த2ஸூசகமுமானதொரு வார்த்தை, கு3ணம் ஸ்வக3தமென்னும் தோ3ஷநிவ்ருத்தி ஸ்வாதீ4நையென்னும் பராதீ4நஸ்வரூபத்தை முடிக்கையென்று உக்தார்த்த2நிக3மநப்ரகாரம் வக்ஷ்யமாணார்த்த2ாநுகு3ணமாக [தன்னைத்தான் முடிக்கை]யாவது – என்றநுப4ாஷித்து, ஸ்வரூபநாஶகமான அஹங்காரத்தையும் ஹேயவிஷயங்களையும் அநர்த்த2கரம், அபே4ாக்3யமென்றறியாமல் விளக்குகளை விரும்பும் ஜந்துபோல் விரும்புகையென்று அதுக்கு அர்த்த2மருளிச்செய்கிறார். (180)

ஸ்வாதந்த்ர்யாபி4மாநமும்; [விஷயங்களா]வன – விஹிதநிஷித்3த4விஷயங்கள்; இவற்றை [விரும்புகை]யாவது – இவற்றிலே மிகவும் ப்ரவணனாகை. ஆத்மஸ்வரூபந்தான் ப4க3வ-த்3அநந்யார்ஹஶேஷமாய் ப4க3வதே3கபே4ாக3மாயிறே இருப்பது; தாத்3ருஶஸ்வரூபத்தை நஶிப்பிக்கையிறே – இவற்றிலே இவன் ப்ரவணனாகையாவது. உத்தரவாக்யநமஶ்ஶப்3த3ார்த்த2ம் சொல்லுகிறாராகில், இவை எல்லாம் என் என்னில்; உத்தரவாக்யத்தில் நமஸ்ஸிலே – புருஷார்த்த2த்துக்கு இடைச்சுவரான விரோதி4களெல்லாம் தள்ளுண்ணுமென்னுமிடம் தோற்ற-விறே, "மநோவாக்காயை:" என்று துடங்கி, மூன்று சூர்ணையாலே ஸகலவிரோதி4நிவ்ருத்தி-யையும் ப4ாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தது. இவர்தாமும் முமுக்ஷுப்படியிலே இந்த நமஶ்-ஶப்3த3ார்த்த2ம் சொல்லுகிறவளவில், "இதிலே அவித்3யாதி3களும் கழியுண்ணும்" என்றாரிறே. ஆகையாலே இவ்விடத்திலும், தே3ஹாத்மாபி4மாநாதி3ரூபமான அஹங்காரம், தத்கார்யமான விஷயப்ராவண்யம், தது3ப4யகார்யமான ப4ாக3வதாபசாரம் முதலான விரோதி4களையெல்லாம், ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக அருளிச்செய்கிறார்; ஆகையாலே விரோத4மில்லை. (180)

இத்தால், உபாயாநுஷ்ட2ாநோபயோகி3ஜ்ஞாநோத்பத்தே: பூர்வம் அஹங்காராத்3யாத3ுரத்தாலே, இவன் ஸ்வவிநாஶஹேதுவானாலும் தாத்3ருஶஜ்ஞாநோத்பத்த்யநந்தரம் ஶாஸ்த்ரீயஸாத4நாநுஷ்ட2ாநமுகே2ந தான் தனக்கு ரக்ஷகனாகைத்தட்டில்லாமையாலே உபாயாநுஷ்ட2ாநத்3வாராபி தான் தனக்கு விநாஶஹேது என்னுமிடத்துக்கு அஹங்காராத்3யாத3ுரஹேதுகஸ்வவிநாஶத்திலே ஸ்வயம் ஹேதுத்வகத2நம் அநுபயுக்தம் என்கிற ஶங்கையிலே என்று கண்டுகொள்வது. அஹங்காராத3ுரத்துக்கும், விஷயா-த3ுரத்துக்கும் கார்யகாரணபா4வத்3யோதநார்த்த2ம் [அஹங்காரத்தையும்] இத்யாதி3 பூர்வாபர-நிர்தே3ஶம். ஸ்வாதந்த்ர்யம் – ஸ்வஶேஷத்வம். [விஷயங்களையும்] என்கிற ஸாமாந்யநிர்தே3ஶதாத்-பர்யம் (விஹித) இத்யாதி3. நன்மை விஹிதத்வநிஷித்3த4த்வரூபவர்க்க3த்3வைவித்4யாபி4ப்ராயம்; கர்த்ருத்வலக்ஷணஸ்வாதந்த்ர்யம் உபாயாநுஷ்ட2ாநாநுகு3ணமாகையாலும், விஹிதவிஷயம் உபாயாங்க3மாகையாலும் அம்ஶதோ பா3த4ம் என்னும் ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மஸ்வ-ரூபம்தான்) இத்யாதி3. அதாவது, ஸாத4நாநுஷ்ட2ாநத்தில் ஸ்வார்த3த்வம் அவர்ஜநீயமாகையாலே, அநந்யார்ஹத்வாதி3ஸ்வரூபவிரோத4ம் து3ர்வாரம். ஸ்வாதந்த்ர்யம் ப்ரவ்ருத்த்யந்தரஹேதுவானபோது ஸ்வரூபவிரோத4ம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்3த4ம். இப்படி விஷயாத3ுரத்திலும் கண்டுகொள்வது என்றபடி. ஶங்கை (உத்தரவாக்ய) இத்யாதி3. அதாவது, சதுர்த்2யர்த்த2கைங்கர்யத்தில் ஸ்வார்த்த2த்வத்தை நமஶ்ஶப்3த3ம் நிஷேதி4க்கிறதாகையாலே அஹங்காராதி3நிவர்த்தகத்வம் அதுக்கு இல்லாமையாலே நமஶ்ஶப்3தா3ர்த்த2கத2நபரஸந்த3ர்ப4த்திலே தத்கத2நம் அநுசிதம் என்றபடி. பரிஹாரம் (உத்தரவாக்யத்-தில்) இத்யாதி3. (இடைச்சுவர்) = மத்4யபி4த்தி. அதாவது, விரோதி4 என்றபடி. கைங்கர்யத்தில் ஸ்வார்த்த2தைக்கு அந்யத2ாஜ்ஞாநாதி3கள் காரணமாகையாலும், அவற்றுக்கு ப்ரக்ருதிஸம்ப3ந்த4ாதி3-கள் காரணமாகையாலும் இப்படி கார்யபூ4தஸ்வார்த்த2தாநிவர்த்தகநமஶ்ஶப்3த3த்துக்கு கார்ய-நிவ்ருத்திப்ரயோஜககாரணநிவ்ருத்தியிலும் தாத்பர்யம் ஆவஶ்யகமாகையாலே சூத்3யாதி3களிலே

அதில் முந்துற அஹங்காரத்தின் கொடுமையை விஶதீ₃கரிக்கிறுர்மேல் [அஹங்காரம்] இத்யாதி₃யால்.

181. அஹங்காரம் அக்₃நிஸ்பர்ஶம்போலே.

தே₃ஹாத்மாபி₄மாநரூபமாயும், விஷயப்ராவண்யஜநகமாயுமுள்ள அஹங்காரம், பட்டவிடமெங்கும் வேந்துருமாயும்படி சுட்டெரிக்கும் அக்₃நிஸ்பர்ஶம்போலே, அத₃ாஹ்யமான ஸ்வரூபத்தையும் த₃க்₃த₄மாக்கி விடும் என்கிறுர். (181)

182. "ந காமகலுஷம் சித்தம்", "ந ஹி மே ஜீவிதேநார்த்த₂:", "ந தே₃ஹம்", "எம்மாவீட்டுத்திறமும்".

181. இவ்வஹங்காராதி₃களின் கொடுமையை விஸ்தரேண உபபாதி₃ப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரத₂மம் அஹங்காரத்தின் கொடுமையை அருளிச்செய்கிறுர் [அஹங்காரம்] என்று துடங்கி. [அக்₃நிஸ்பர்ஶம்போலே] என்றது – அக்₃நிஸ்பர்ஶமானது அந்வயித்தவிடமெங்கும் சுட்டு உரு அழிக்குமாப்போலே, இதுவும் ஆஶ்ரயாஶியாய் ஸ்வரூபத்தை நேராக உருவழித்து விடுமென்கை. (181)

182. இவ்வஹங்காரத்தினுடைய க்ரௌர்யத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் காட்டுகிறுர்மேல். அதில் ப்ரத₂மத்திலே, ருக்₃வேத₃கி₂லமான ஜிதந்தாவசநத்தை அருளிச்செய்கிறுர்; "ந காமகலுஷம்

ஸகலவிரோதி₄நிவ்ருத்திப்ரதிபாத₃நம் பண்ணிற்று என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (விரோதி₄கள் எல்லாம்) இத்யாதி₃. (இடைச்சுவர்) என்று விரோத₄ப₂லோபத₄ாநமும், (விரோதி₄கள்) என்று தத்ஸ்வரூப-யோக்₃யதையும் ஸூசிதம். ப்ரஸக்தம் விவக்ஷிதஸ்வார்த்த₂தாஹேதுதே₃ஹாத்மாபி₄மாநாதி₃கம். அநுப்ரஸக்தம் தத்₃தே₄துகவிஷயப்ராவண்யாதி₃கம். (விரோத₄மில்லை) என்றது அஸாங்க₃த்யமில்லை என்றபடி. (180)

181. உத்தரவாக்யஸங்க₃தி (இவ்வஹங்காராதி₃கள்) இத்யாதி₃. (கொடுமை) = க்ரௌர்யம். இத்தால் அஹங்காராதி₃ப்ரஸங்கா₃த் தத்கார்யம் உச்யதே என்று ப்ரஸங்க₃ஸங்க₃தியும், அஹங்காராதி₃களினுடைய ஸவாஸநத்யாக₃ஹேதுத்வாத் தத்கார்யம் உச்யதே என்று ஹேதுதாஸங்க₃தியும், பேடிகாஸங்க₃தியாக அநுஸந்தி₄க்கவேணும் என்று ஸூசிதம். (ப்ரத₂மம் அஹங்காரத்தினுடைய) இத்யாதி₃நா, [அஹங்காரத்தையும், விஷயங்களையும்] என்று உத்₃தே₃ஶித்த க்ரமத்திலே தத்கார்யங்களை ப்ரதிபாதி₃க்கையாலே, அவஸரஸங்க₃தி அநந்தரவாக்யஸங்க₃தியாக அநுஸந்தே₄யம் என்று ஸூசிதம். [அக்₃நிஸ்பர்ஶம் போலே] என்கிறவிடத்தில் உபமாநோபமேயஸாத₄ாரணத₄ர்ம-அநுபாத₃ாநாத் தத்ப்ரதிபாத₃நத்தை விவக்ஷித்து தே₃ாஷப்ரகரணஸசிவவஸ்துஸாமர்த்₂யத்தாலே பாவநத்வாதி₃-விவக்ஷணம் அநுசிதமாகையாலே, "ஆஶ்ரயாஶோ ப்ருஹத்₃ப₄ாநு:" என்று அக்₃நிக்கு ப்ரஸித்₃த₄மான ஆஶ்ரயாஶித்வமே ஸாத₄ாரணத₄ர்மமாக விவக்ஷிக்க உசிதம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அக்₃நிஸ்பர்ஶமானது) இத்யாதி₃. (அக்₃நிஸ்பர்ஶம்) = அக்₃நிஸம்யோக₃ம். (அந்வயித்தவிடம்) = ஸம்ப₃ந்தி₄த்தவிடம். (181)

182. உத்தரவாக்யஸங்க₃தி (இவ்வஹங்காரத்தினுடைய) இத்யாதி₃. "மாநாதீ₄நா மேயஸித்₃தி₄:" என்று ஹேதுதை அவாந்தரபேடிகாஸங்க₃தி என்று ஸூசிதம். (அதில் ப்ரத₂மத்திலே) இத்யாதி₃நா ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாசார்யவசநங்களில் உத்தரோத்தரத்துக்கு பூர்வோபஜீவித்வத்தையும், வக்த்ரு-

இப்படி ஆஶ்ரயாஶியான அஹங்காரஸ்பர்ஶமுள்ளவையடங்க பரித்யாஜ்யங்களென்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிருர்மேல்; "ந காமகலுஷம் சித்தம் மம தே பாத$_3$யோஸ்ஸ்தி$_2$தம்" என்று ஸ்வாமியான உன் திருவடிகளிலே நிலேநின்ற என்னெஞ்சு ஶ்ரீவைகுண்ட$_2$ாதி$_3$களாகிற காமங்களால் கலக்குண்ணுது; அவையெல்லாம் உன்னேப் பற்றவன்றியே என்னேப்பற்றி வருமன்று த்யாஜ்யங்களத்தனேயென்றும்; "ந ஹி மே ஜீவிதேநார்த்தே$_2$ா நைவார்த்தை$_2$ர்ந ச பூ$_4$ஷணை: | வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்$_4$யே விநா ராமம் மஹாரத$_2$ம்"

சித்தம் மம தே பாத$_3$யோஸ்ஸ்தி$_2$தம் | காமயே வைஷ்ணவத்வம் து ஸர்வஜந்மஸு கேவலம்". இதுக்கர்த்த$_2$ம் – நிருபாதி$_4$கஶேஷியாய், நிரதிஶயபே$_4$ாக்$_3$யரான தேவரீர் திருவடிகளிலே வ்யவஸ்தி$_2$தமான என்னெஞ்சானது, ஶ்ரீவைகுண்ட$_2$ாதி$_3$களாகிற வேருென்றை ஸ்வயம்–புருஷார்த்த$_2$மாக நினேத்துக்கலங்கியிருக்கிறதன்று, ஸர்வஜந்மங்களிலும் தேவர்க்கே ரஸமாம்படி

விஶேஷத்ஜ்தையும்பற்ற (ந காம) இத்யாதி$_3$ப்ரமாணேறபாத$_3$ாநக்ரமம் என்று ஸூசிதம். (ருக்$_3$வேத$_3$–கி$_2$லமான) என்றது ருக்$_3$வேத$_3$ஶகலமான என்றபடி. (தே) என்கிறவிது "ஜிதம் தே புண்ட$_3$ரீகாக்ஷ" இத்யாத்$_3$யுக்தாகாரவிஶிஷ்டவாசி என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (நிருபாதி$_4$க) இத்யாதி$_1$. "ஜிதம்" என்று ஶேஷித்வமும், "புண்ட$_3$ரீகாக்ஷ" என்று பே$_4$ாக்$_3$யத்வமும் சொல்லிற்றிறே. (ஸ்தி$_2$தம்) = வ்யவஸ்தி$_2$தம். அதாவது, அத்தையே பே$_4$ாக்$_3$யமாகப்பற்றியிருக்கிற என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிருர் (வ்யவஸ்தி$_2$தமான) என்று. "காமயே" என்கிற காமவ்யதிரிக்தத்தை "ந காமகலுஷம்" என்று நிஷேதி$_4$க்க வேண்டுகையாலும், கேவலவைஷ்ணவத்வகாமவிதி$_4$ஸந்நிஹித–நிஷேத$_4$ப்ரதியோகி$_3$ஸமர்ப்பககாமஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் ஐஶ்வர்யாதி$_3$களாக மாட்டாமையாலும், 'காம'ஶப்$_3$த$_3$ம் ஶ்ரீவைகுண்ட$_2$ாதி$_3$பரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (வைகுண்ட$_2$ா–தி$_3$களாகிற) இத்யாதி$_1$. (ஆதி$_3$)பத$_3$த்தாலே தி$_3$வ்யதே$_3$ஶங்கள் விவக்ஷிதம். (வேருென்றை) என்றது வக்ஷ்யமாணகேவலவைஷ்ணவத்வாதிரிக்தத்தை என்றபடி. ஶ்ரீ வைகுண்ட$_2$ாதி$_3$களுக்கும் த$_3$ாஸ்யாந்தர்பூ$_4$தத்வே புருஷார்த்த$_2$த்வம் இஷ்டமாகையாலே (ஸ்வயம்புருஷார்த்த$_2$மாக) என்றது. காமை: கலுஷம் = (காமகலுஷம்). ஸம்ருதித்$_3$வாரா காமங்களுக்கு காலுஷ்யஹேதுத்வம் விவக்ஷிதம். "காமா: காம்யஸம்ப்ருஹாஸ்மரா:" என்கையாலே 'காம'ஶப்$_3$த$_3$ம் காமநார்ஹவைகுண்ட$_2$ாதி$_3$பரம். இத்தையுட்கொண்டு (நினேத்து) இத்யாதி$_1$. "ஸர்வஜந்மஸு கேவலம் வைஷ்ணவத்வம் து காமயே" என்று அந்வயித்து அர்த்த$_2$ம் (ஸர்வஜந்மங்களிலும்) இத்யாதி$_1$. 'கேவல'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (தேவர்க்கே) இத்யாதி$_1$. "விஷ்ணுர்ப$_4$க்திர்ப$_4$ஜநீயோஸ்ய வைஷ்ணவ:", "ஸோஸ்ய ... ப$_4$க்தி:"(அஷ்டா. 4-3-65) என்கிற ஸூத்ரத்தாலே ப$_4$ஜநீயஶப்$_3$தி$_3$தஸேவ்யத்வப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$நி 'அண்'ப்ரத்யயம் வந்து 'வைஷ்ணவ'ஶப்$_3$த$_3$ம் நிஷ்பந்நமாகிறது. அதஏவ "விஷ்ணோர்த$_3$ாஸ்யைகப$_2$லதா" இத்யுபக்ரம்ய, "இத்யேதைர்லக்ஷணைர்யுக்தா: வைஷ்ணவா:" என்று ப$_4$ரத்$_3$வாஜஸ்ம்ருதியில் ப$_4$க$_3$வத்$_3$த$_3$ாஸ்யம் 'வைஷ்ணவ'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ாந்தர்க$_3$தமாகச்சொல்லிற்று என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (த$_3$ாஸ்யத்தை) என்று. 'து'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (த$_3$ாஸ்யந்தையே) என்று. அவதா$_4$ரணத்$_3$வயத்துக்கும் வ்யாவர்த்யங்களே விஶத$_3$மாக த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிருர் ('கேவல'பத$_3$த்தால்) இத்யாதி$_3$நா. "ஸ ஏகாந்தீ அந்யவிமுகே$_2$ா ஹரிம் ஸர்வேஶ்வரம் பரம் | யஸ்ஸமாஶ்ரயதே கிஞ்சித் ப$_2$லமப்$_4$யர்த்த$_2$யந்நர: || ந்யஸ்தாஶேஷப$_4$ரஸ்ஶ்ரீஶே யஸ்து த$_3$ாஸ்யைகஜீவித: | ஸ ஏவ பரமைகாந்தீ த்$_3$வாவேதௌ வைஷ்ணவௌ ஸ்ம்ருதௌ" என்று ப$_4$ரத்வாஜஸம்ஹிதையிலே ஸ்வ–ரஸநிஷ்ட$_2$னேயும், கேவலபரார்த்த$_2$ரஸநிஷ்ட$_2$னேயும் வைஷ்ணவனுகச்சொல்லிற்றிறே. அதில் ப்ரத$_2$மவ்யாவர்த்த–நார்த்த$_2$ம் இங்கே 'கேவல'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (இத்தலேக்கு–மாயிருக்கும் இருப்பை) இத்யாதி$_1$. "து: ஸ்யாத்$_3$பே$_4$தே$_3$வத$_4$ாரணே" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு ('து'ஶப்$_3$த$_3$ம்) இத்யாதி$_1$. விதே$_4$யத்வஸாமர்த்$_2$யத்தாலே நிஷேத்$_4$யவ்யதிரிக்தத்வம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கையாலே

என்று பெருமாள் விரும்பாத ஆத்மாத்மீயங்களாலெனக்கொரு ப்ரயோஜநமில்லே; அவற்றை அவர் விரும்பாமைக்கடி நான் என்னதென்று தூ3ஷிக்கையாலேயிறே; இப்படி தூ3ஷிதங்களாய் வரும் உபேக்ஷாவிஷயங்களானவை எனக்கு த்யாஜ்யங்களன்றோவென்றும். "ந தே3ஹம் ந ப்ராணந் ந ச ஸுக2ம் அசேஷாபி4லஷிதம் ந சாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வவிப4வாத் । ப3ஹிர்பூ4தம் நாத2 க்ஷணமபி ஸஹே யாது சதத4ா விநாசம் தத்ஸத்யம் மது4மத2ந விஜ்ஞாபநமித3ம்" என்று - தேவர்சேஷத்வத்துக்கசலாய் நான் என்னதென்றபி4மாநித்த ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாவற்றையும் க்ஷணகாலமும் ஸத்தையுடனிருக்கக் காணவும் பொறேன், அவை விளக்குப்பிணம்பட்டுப்போயிடுக என்றும். ["எம்மாவீட்டுத்திறமும் செப்பம்"]

இருக்கிற தா3ஸ்யத்தையே ஆசைப்படாநின்றதென்று. 'கேவல'பத3த்தால் இத்தலைக்குமாயிருக்கும் இருப்பைக்கழிக்கிறது; "து"சப்3த3ம் அவத4ாரணார்த்த2ம். இத்தால் மோக்ஷபர்யந்தமாகத் தன் உகப்பால் வருமதெல்லாம் அஹங்காரக3ர்ப்ப4மாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அநந்தரம் பிராட்டிவசநத்தை அருளிச்செய்கிறார், "ந ஹி மே ஜீவிதேநார்த்தோ2 நைவார்த்தை2ர்ந ச பூ4ஷணை: । வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்4யே விநா ராமம் மஹாரத2ம்". இதுக்கர்த்த2ம் மஹாரத2ரான பெருமாளைப்பிரிந்து ராக்ஷஸிகள்நடுவே வஸியாநிற்கிறவெனக்கு, ப்ராணனாலொரு ப்ரயோஜநம் இல்லை, அர்த்த2ங்களாலும் ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை, ஆப4ரணங்களாலும் ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை என்று. இத்தால் ப்ராணாதி3களெல்லாம் அத்தலையில் விநியோக3த்துக்காகவன்றிக்கே தனக்கான போது அஹங்காரஸ்பர்சியாகையாலே த்யாஜ்யம்

பே4தா3ர்த்த2கத்வம் அநபேக்ஷிதம். "ந காமகலுஷம்" என்கிற நிஷேத4ம் "அபசவோ வா" என்னுமாப்போலே {'அபசவோ வா அந்யே கோ3சஸ்வேப்4ய:'} அப்ராசாஸ்த்யபரம் என்னும் சங்கையை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக அவத4ாரணம் அபேக்ஷிதமாகையாலே தத3ர்த்த2கத்வம் உசிதம். இந்த அவத4ாரணத்தாலே கேவலதா3ஸ்யாநந்தர்க3த-ஸ்வ-ரஸாந்தர்க3தமோக்ஷபர்யந்தபுருஷார்த்த2த்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. இத்தால் நிரதிசயபுருஷார்த்த2த்துக்கும், ஸ்பர்சத்தாலே த்யாஜ்யதாபாத3கமான ஸ்வபே4ாக்த்ருத்வலக்ஷணாஹங்காரம் அதிக்ரூரம் என்று லப்3த4ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால் மோக்ஷபர்யந்தமாக) இத்யாதி1. இத்தால் = அவத4ாரணத்தால். 'து'சப்3த3த்தாலே அஹங்காரக்ரூரதை அத்யந்தாஸ்பஷ்டை என்றும், அஹங்காரஸ்பர்சியான புருஷார்த்தா2ந்தரங்கள் காமசப்3த3த்திலே அஸ்பஷ்டங்கள் என்றும் திருவுள்ளம்பற்றி அவற்றை கிஞ்சித்ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதி3க்கிற ப்ரமாணாந்தரோபாதா3நம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அநந்தரம்) இத்யாதி1. (அநந்தரம்) என்றது ச்ருத்யுபாதா3நாநந்தரம் என்றபடி. (பிராட்டி வசநத்தை) என்றது ப்ரப3லோபப்3ரும்ஹணஸ்த2மாய், அஜஹத்ஸ்வப4ாவையான பிராட்டியினுடையதான வசநத்தை என்றபடி. "ஜீவப்ராணதா4ரணே" என்கிற தா4துவையுட்கொண்டு (ப்ராணனால்) என்றது. "தே3ஹாந்தராநிலே ப்ராணோ ஜீவாத்மபரமாத்மநோ:" என்கையாலே ஏகவசநம். "அர்த்தோ2பி4தே4யரைவஸ்து ப்ரயோஜநநிவ்ருத்திஷு" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு ஏகவசநம் வ்யக்த்யைகபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஒரு ப்ரயோஜநம்) இத்யாதி2. "அர்த்தா2:" என்கிறவிது மேலில் வாக்யத்3வயத்திலும் அநுஷஞ்ஜநீயம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அர்த்த2ங்களாலும்) இத்யாதி3. இந்த வசநத்தில் ப்ரஸ்துதாஹங்காரக்ரூரதாவ்யஞ்ஜகாம்சமான "விநா" பத3த்தாலும் அப்ரயோஜந(த்வ)நிஷேத4த்தாலும் ஸூசிதார்த்த2த்தை அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால்) இத்யாதி1நா. (தனக்கானபோது) என்றது அர்த்த2ஸித்3த4ம். இந்த வசநத்திலே அஹங்காரக்ரூரதை "விநா"பத3க3ம்யையாகையாலே, அநதிஸ்பஷ்டை என்றும், தே3ஹஸுக2ாத்மாக்களை எடாமையாலே ந்யூநதை என்றும் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்பஷ்டதரப்ரதிபாத3கமாயும், பூர்ணமாயும் இருக்கிற

உனக்குத் தருகிறேனென்றஹங்காரக$_3$ர்ப்ப$_4$மோக்ஷம் எல்லா ப்ரகாரத்தாலும் விலக்ஷணமேயாகிலும், நிஷேத$_4$ார்த்த$_2$மாகவும் அதின் பேர் சொல்லக்கடவோமல்லோமென்றும் தத்வஜ்ஞர் சொல்லுகிறபடியே, சண்ட$_3$ாளஸ்பர்ஶமுள்ளவை த்யாஜ்யமாமாப்போலே "அஹம் மமேதி சண்ட$_3$ால:" என்றுசொல்லுகிற அஹங்காரமாகிற சண்ட$_3$ாலஸ்பர்ஶமுள்ளதடங்க த்யாஜ்யமாமிறே. இப்படி ஹீநமாய் அதிக்ரூரமான அஹங்காரத்தைத் தான் விரும்புகையாயிற்று [தன்னைத் தான் முடிக்கையாவது] என்கிறார். (182)

என்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அநந்தரம், பரமாசார்யரான ஆளவந்தார்வசநத்தை அருளிச்செய்கிறார், "ந தே$_3$ஹம் ந ப்ராணாந் ந ச ஸுக$_2$ம் அஶேஷாபி$_4$லஷிதம் ந சாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ ஶேஷத்வவிப$_4$வாத் । ப$_3$ஹிர்ப்பூ$_4$தம் நாத$_2$ ஹணமபி ஸஹே யாது ஶதத$_4$ா விநாஶம் தத்ஸத்யம் மது$_4$மத$_2$ந விஜ்ஞாபநமித$_3$ம்". இதுக்கர்த்த$_2$ம் எனக்கு வகுத்த ஶேஷியானவனே, உன்னுடைய ஶேஷத்வமாகிற ஐஶ்வர்யத்துக்குப் புறம்பான தே$_3$ஹத்தையும் க்ஷணமும் ஸஹியேன், இத்தேஹத்துக்கு த$_4$ாரகங்களான ப்ராணங்களையும் ஸஹியேன், எல்லாராலும் ஆசைப்பட்ட ஸுக$_2$த்தையும் ஸஹியேன், புத்ரமித்ரகளத்ராதி$_3$களான மற்றொன்றும்

ப்ரமாணாந்தரோபாத$_3$ாநம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அநந்தரம் பரம) இத்யாதி$_3$. (அநந்தரம்) என்றது "வைதி$_3$கஸ்மர்யமாணத்வாத் தத்பரிக்$_3$ரஹதார்ட்$_4$யத:" என்கிறபடியே வைதி$_3$கபரிக்$_3$ரஹாவஸேயப்ராமாண்யக-உபப்$_3$ரும்ஹணவசநோபாத$_3$ாநாநந்தரம் என்றபடி. (பரமாசார்ய...வசநத்தை) என்றது உபப்$_3$ரும்ஹணப்ராமாண்யப்ரமிதிப்ரகர்ஷஹேதுபரிக்$_3$ரஹ-கர்த்தாக்களான பரமவைதி$_3$கபூ$_4$தரான ஆளவந்தார் ஸூக்தியை என்றபடி. "நாத$_2$" இத்யுபக்ரம்ய அந்வயமுகே$_2$ந அர்த்த$_2$ம் (இதுக்கு அர்த்த$_2$ம்) இத்யாதி$_3$. "நாத$_2$"ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் (எனக்கு வகுத்த) இத்யாதி$_3$. ஶேஷத்வம் சாஸௌ விப$_4$வஶ்ச என்கிற விக்$_3$ரஹாபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஶேஷத்வமாகிற) என்றது. "அர்த்த$_2$ரைவிப$_4$வா அபி" என்று 'விப$_4$வ'ஶப்$_3$த$_3$ம் பே$_4$ாக்$_3$யஸம்ருத்$_3$தி$_4$ரூப-ஐஶ்வர்ய-வாசகம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஐஶ்வர்யத்துக்குப் புறம்பான) இத்யாதி$_3$. 'ப$_3$ஹிர்பூ$_4$த'ஶப்$_3$த$_3$ம் நபும்ஸகாநபும்ஸகஸந்நிபாதத்தில் நபும்ஸகஶேஷமும், ஏகவத்$_3$ப$_4$ாவமும் வந்து தே$_3$ஹாதி$_3$ஸர்வ-விஶேஷணம் என்று கருத்து. 'நஞ்'ப$_3$ாஹுல்யாநுரோதே$_4$ந பி$_4$ந்நவாக்யதயா யோஜனை (தே$_3$ஹத்தையும்) இத்யாதி$_3$. த$_4$ார்யநிர்தே$_3$ஶாநந்தரம் த$_4$ாரகநிர்தே$_3$ஶம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (இத்தே$_3$ஹத்துக்கு த$_4$ாரக) இத்யாதி$_3$. "பும்ஸி பூ$_4$ம்நி அஸவ: ப்ராணா:" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு ப$_3$ஹுவசநம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ப்ராணங்களையும்) என்று. அஶேஷைரபி$_4$லஷிதம் என்கிற விக்$_3$ரஹத்தையுட்கொண்டு அபி$_4$லாஷாகர்த்ருத்வலிங்க$_3$த்தாலே சேதநபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (எல்லாராலும்) இத்யாதி$_3$. ஸர்வாரம்ப$_4$ங்கங்களும் ஆத்மார்த்த$_2$மாகையாலே, அர்த்த$_2$க்ரமத்தாலே பாட$_2$க்ரமத்தை பே$_4$தி$_3$த்து, ஆத்மாவுக்கு பூர்வம் "நாந்யத் கிமபி" என்கிவிதுக்கு நிவேஶம். அதில் "ஏஷாமர்த்தே$_2$ காங்க்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் பே$_4$ாக$_3$ாஸ்ஸுக$_2$ாநி ச" (கீ$_3$.1-33) என்கிற ஸுக$_2$ஶேஷித்வலிங்க$_3$த்தாலே லப்$_3$த$_4$மான ஸுக$_2$ாநந்தர்யஸாமர்த்$_2$யத்தாலே "அந்யத் கிமபி" என்கிறவிது புத்ரமித்ராதி$_3$பரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (புத்ரமித்ராதி$_3$களான) இத்யாதி$_3$. அப்ரத$_4$ாநத்தை நிஷேதி$_4$க்குமளவிலே ப்ரத$_4$ாநோத்தி$_2$தி ஸம்ப$_4$ாவிதையாகையாலே அப்ரத$_4$ாந-நிஷேத$_4$பூர்வகம் ப்ரத$_4$ாநநிஷேத$_4$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே "ஆத$_3$த்தே இத்யாத்மா" என்கிற வ்யுத்பத்தியை உட்கொண்டு கர்த்ருத்வேந ஶேஷத்வம் இருந்தாலும், பே$_4$ாக்த்ருத்வேந ஶேஷித்வம் ப்ராத$_4$ாந்யநியாமகமாகையாலே சரமநிஷேதம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (இவை இத்தனைக்கும்) இத்யாதி$_3$. (இவை) = தே$_3$ஹாதி$_3$கள். 'ச'ஶப்$_3$த$_3$ம் ப்ராத$_4$ாந்யபரம் என்னும் அபி$_4$ப்ராயத்தாலே (தன்னையும்) என்றது. "ஶதத$_4$ா" என்கிறவிதுக்கு ப்ரயோஜநநிர்தே$_3$ஶம்

ஸஹியேன், இவையித்தனைக்கும் போ$_4$க்தாவான ஆத்மாதன்னையும் ஸஹியேன், இதெல்லாம் உருக்காணவொண்ணுதபடி ஙதத$_4$ாவாக நஶித்துப்போகவேணும், இந்த விஜ்ஞாபநம் ஸத்யம், இங்ஙனன்றாகில் தேவர்க்குப் பொய்யனுன மது$_4$ பட்டது படுகிறேன் என்று. இத்தால் அத்தலையில் ஶேஷத்வத்துக்குப் புறம்பானதெல்லாம் அஹங்காரது$_3$ஷ்டமாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அநந்தரம், மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவர்களில் தலையானவர்வசநத்தை அருளிச்செய்கிறார் [எம்மாவீட்டுத்திறமும்] என்று. அதாவது - "ஆழ்வீர், மோக்ஷத்தைக்

(உருக்காணவொண்ணுதபடி) என்று. "தத் விநாஶம் யாது" என்று அந்வயம். அதில் "ஸசதே ச தச்ச ஸசதச்ச" என்கிற இவற்றிலே "த்யத$_3$ாதி$_3$தச்ஶேஷே பும்நபும்ஸகதோ லிங்க$_3$வசநாநி" என்கிற நபும்ஸகஶேஷமும், ஜாத்யேகவசநமும் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (இது எல்லாம்) என்றது. அஸஹ்யதாதிரேகத்தாலே முகத்தை மாறவைத்து "தத்" என்றது என்று கருத்து. வார்த்திகத்திலே வசநக்$_3$ரஹணஸாமர்த்$_2$யாத் ஏகவசநாந்தநபும்ஸகஶேஷம் என்று சொல்லுவர்கள். 'இத$_3$ம் விஜ்ஞாபநம்' என்னும் யோஜனையும், 'ததி$_3$தம் விஜ்ஞாபநம் ஸத்யம்' என்னும் யோஜனையும் கர்த்ரத்$_4$யாஹாரப்ரஸங்க$_3$த்தாலும், த$_3$யநீயத்வஸூசகதாயாம் தாத்பர்யம் கல்பநீயமாகையாலும், 'ததி$_3$தம்' என்கிறவிதில் 'தத்'ஶப்$_3$த$_3$ாபேக்ஷிதத்வத்தாலும் அநுசிதம் என்று கருத்து.

(1) நிரவயவதயா நித்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு நாஶம் கூடாதாகிலும், விஶேஷணபூ$_4$தஶேஷத்வ-ப$_3$ஹிர்ப$_4$ாவத்திலே விநாஶம் பர்யவஸிக்கிறது என்றுதல்.

(2) அஸஹ்யதாதிரேகத்தாலே "மநோரத$_2$ாநாம் அதடா: ப்ரவாஹா:" என்கிறபடியே அஸம்ப$_4$ாவி-தார்த்த$_2$ப்ரார்த்த$_2$னையும் கூடும் என்றுதல்,

(3) தத்வத்ரயவிபர்யாஸஸாமர்த்$_2$யேபி கஸ்யாபி ஹேதோர்ந விபர்யாஸயதி என்கிற ஈஶ்வர-ஸாமர்த்$_2$யமாத்ராவலம்பி$_3$ப்ரார்த்த$_2$னையும் கூடும் என்றுதல் அபி$_4$ப்ராயத்தாலே (நஶித்துப் போக வேணும்) என்றது. "இத$_3$ம் விஜ்ஞாபநம்" என்று அந்வயித்து அர்த்த$_2$ம் (இந்த) இத்யாதி$_3$. "மது$_4$மத$_2$ந" என்கிறவிது "விநாஶம் யாது" என்று ப்ரார்த்$_2$யமாந-அநிஷ்டநிவர்த்தந-ஸாமர்த்$_2$யத்தினுடைய அஸாத$_4$ாரண்யஸூசநார்த்த$_2$ம் என்னுமதிலும். "ஸத்யம்" என்கிறவித்தால் ஸித்$_3$தி$_4$த்த ஸத்யாபநத்துக்கு அபேக்ஷிதமான ஸத்யாபிதார்த்த$_2$விபர்யயப்ரயுக்த-அநர்த்த$_2$த்தில் மது$_4$த்$_3$ருஷ்டாந்தஸூசநார்த்த$_2$ம் என்கையே "ஸத்யம்" இத்யாதி$_3$வாக்யமத்$_4$யபாட$_2$ஸாமர்த்$_2$யத்தாலே உசிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இங்ஙனன்றாகில்) இத்யாதி$_3$. இதில் ப்ரக்ருதமான அஹங்காரக்ரௌர்யம் ஸித்$_3$தி$_4$த்தபடியே அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால்) இத்யாதி$_3$நா. இந்த ஸூக்தியில் ப$_4$க$_3$வதே$_3$கரஸவிநியோக$_3$ப$_2$லோபத$_4$ாநம் 'ஶேஷத்வ'ஶப்$_3$த$_3$லக்ஷ்யமாகையாலே அஸ்பஷ்டம் என்றும், மோக்ஷத்தை எடாமையாலே ந்யூநதை என்றும் திருவுள்ளம்பற்றி "பாதபற்புத் தலைசேர்த்து" என்று ப$_4$க$_3$வத$_3$ர்த்த$_2$விநியோக$_3$கண்டோ$_2$க்தியுக்தமாய் மோக்ஷத்தையும் எடுத்து நிஷேதி$_4$க்கையாலே பூர்ணமுமான ப்ரமாணுந்தரத்தை உபாத$_3$ாநம் பண்ணிற்று என்னும் அபி$_4$ப்ராயத்தாலே உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அநந்தரம் மயர்வற) இத்யாதி$_3$. (அநந்தரம்) என்றது. [ப$_4$ாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்களை ஒருங்கவிடுவர்; இதுக்கு மூலம் "வித$_4$யஶ்ச வைதி$_3$கா:" என்கிற பரமாசார்யவசநம்] என்கிறபடியே ஶ்ருத்யாத்$_3$யுபாத$_3$ாநாநந்தரம் தத்தாத்பர்ய-வ்யவஸ்த$_2$ாபகதயா ப்ரஸ்துதபரமாசார்யாபி$_4$மதமான திருவாய்மொழியை எடுக்கிறார் என்றபடி. (தலையானவர்) = நம்மாழ்வார். (ஆழ்வீர்) என்று ஆழ்வாரை ஸம்போ$_3$தி$_4$க்கிறது. (எம்மா) = எவ்வித$_4$த்தாலும் மஹத்தான. (வீடு) = மோக்ஷத்தினுடைய. (திறமும்) = இடையாட்டமும்; ப்ரகாரம் என்றபடி. (செப்பம்) = சொல்லுவோமல்லோம். இத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்

183. ப்ரதிகூலவிஷயஸ்பர்ஶம் விஷஸ்பர்ஶம்போலே; அநுகூலவிஷயஸ்பர்ஶம் விஷமிஶ்ரபோ4ஜநம்போலே.

[விஷயங்களையும் விரும்புகை] என்று அஹங்காரத்துடன் ஆத்மநாஶகரமாக எடுத்த விஷயவிஶேஷங்களின் கொடுமையை அருளிச்செய்கிறார் மேல் [ப்ரதிகூலவிஷயஸ்பர்ஶம்] இத்யாதியால். ஶாஸ்த்ரநிஷித்3த4மாய்,

---

கொள்ளும்" என்ன; என்னுகப்புக்காகத் தருகிறமோக்ஷம் எப்ப்ரகாரத்தாலும் விலக்ஷணமாயிருந்ததேயாகிலும், அதின் இடையாட்டமும் ப்ரஸங்கி3க்கக் கடவோமல்லோமென்கை. இத்தால் – தன்னுகப்பால் வரும் மோக்ஷமும் அஹங்காரக3ர்ப்ப4மாகையாலே, ஐஶ்வர்யாதி3களோபாதி த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. (182)

183. ஆக, அஹங்காரத்தின் கொடுமையை அருளிச்செய்தார் கீழ்; அநந்தரம், விஷயங்களின் கொடுமையை அருளிச்செய்கிறார் மேல் [ப்ரதிகூலவிஷயஸ்பர்ஶம்] என்றுதுடங்கி. [ப்ரதிகூலவிஷய]மாவது – லோகவிருத்3த4முமாய் நரகஹேதுவுமாயிருந்துள்ள நிஷித்3த4விஷயம்; தத்ஸ்பர்ஶத்தை [விஷஸ்பர்ஶம்போலே] என்றது – ப்ராணபா3த4கத்வேந ப்ரஸித்3த4மாகையாலே

(மோக்ஷத்தைக் கொள்ளும் என்ன) இத்யாதி3. "நின்செம்மா பற்புத்தலைசேர்த்துச் சேரும்படி மன்னு" என்று விஹிதவ்யதிரிக்தவிஷயத்தில் நிஷேத4த்தை யோஜிக்கவேண்டுகையாலே ஸ்வ-ரஸாந்தர்க3தத்வம் அர்த்த2ஸித்3த4ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (என் உகப்புக்காக) இத்யாதி3. (ப்ரஸங்கி3க்கக் கடவோமல்லோம்) என்றது 'நீ ப்ரஸங்கி3க்கவும் வேண்டா, நான் ப்ரதிஷேதி4க்கவும் வேண்டா' என்றபடி. இதுதான், 'செப்பல்' என்றுதல், 'செப்பு' என்றுதல் சொல்லாதே "செப்பம்" என்று உத்தமபுருஷப்பன்மையாலே ஸித்3த4ம். இதில் ப்ரஸ்துத-அஹங்காரக்ரௌர்யப்ரதிபாத3நத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால்) இத்யாதி3நா. (ஐஶ்வர்யாதி3கள்) என்கிற (ஆதி3)ஶப்3த3ம் கைவல்யபரம். (182)

183. உத்தரவாக்யஸங்க3த்யர்த்த2ம் வ்ருத்தாநுவாத3ம் (ஆக அஹங்காரத்தின்) இத்யாதி3. உத்தரவாக்யஸங்க3தி (அநந்தரம்) இத்யாதி3. (அஹங்காரத்தையும் விஷயங்களையும்) என்று உத்3தே3ஶித்த க்ரமத்திலே ப்ரத2மம் அஹங்காரக்ரௌர்யத்தை ப்ரதிபாதி3த்து, அநந்தரம் விஷயங்களினுடைய க்ரௌர்யத்தை ப்ரதிபாதி3க்கையாலே, அவஸரஸங்க3தி என்று கருத்து. அதிலும், அநர்த்த2ாதிஶயஹேதுத்வத்தைப்பற்ற த்யாக3த்தில் ப்ரவ்ருத்திஜ4ாடித்யார்த்த2ம் ப்ரதிகூலவிஷயக்ரௌர்யத்துக்கு ப்ரத2மத்திலே ப்ரதிபாத3நம் என்னும் அத்யர்த்த2ஸித்3த4த்வாத3நுக்தம் என்று கண்டுகொள்வது. மூலத்திலே ப்ரதிகூலத்வம் ஸஸம்ப3ந்தி4கமாகையாலே ஸம்ப3ந்தி4யை நிர்தே3ஶியாமையாலே ந்யூநத்வமும், விஷயத்துக்கு ஸுக2ஜநகத்வேந அநுகூலத்வமும், ப்ரத்யக்ஷஸித்3த4மாயிருக்க, து3:க2ஜநகத்வரூபப்ரதிகூலத்வமும் தத்3விருத்3த4ம் என்னும் ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதிகூலவிஷயமாவது) இத்யாதி3. அவிஶேஷேண ஸ்வபரஸாத4ாரணப்ராதிகூல்யவிவக்ஷையாலே விஶிஷ்ய ப்ரதிஸம்ப3ந்த4ாநுபாத3ாநம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (லோக) இத்யாதி3. (ப்ரதிகூல)ஶப்3த3த்தாலே ப3லவத்3த்3வேஷவிஷயத்வார்ஹத்வம் விவக்ஷிதம். அதில், ஸாங்கர்யப்ரஸங்கா3தி3களாலே பரர்க்கும் நரகஹேதுத்வேந தனக்கும் நிஷித்3த4விஷயம் ப3லவத்3த்3வேஷவிஷயத்வார்ஹத்வம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (லோகவிருத்3த4முமாய்) இத்யாதி3. லோகவித்3விஷ்டமுமாய் என்றபடி. "வைரம்

நரகஹேதுவாய்க்கொண்டு ஆத்மப்ரதிகூலமான அவிஹிதவிஷயஸ்பர்ஶம், அறிந்தறிந்து குடிக்கும் ஆஶீவிஷஸ்பர்ஶம்போலே அப்போதே முடித்துவிடும். ஶாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய் நரகஹேதுவுமன்றியே விஶிஷ்டவேஷாநுகூலம்போலே தோற்றுகிற விஹிதவிஷயஸ்பர்ஶம், க்ரூரவிஷமிஶ்ரமான ஶால்யந்ந-பே$_4$ாஜநம்போலே மேலெழ நன்மை போலத்தோற்றி முடிக்குமதாயிருக்கும். இரண்டும் தன்னில்தான் வாசிபட்டிருந்தாலும் அப்ராப்தவிஷயஹேயமாமிடத்து வாசியற்று நிலைநின்ற சரமவேஷமான அநந்ய-பே$_4$ாக$_3$த்வத்தைக் கொன்று தின்றுவிடும். ஒன்றுநோக்க ப்ராதிகூல்யம் தோன்றினது; ஒன்று மேலெழ ப்ராதிகூல்யம் தோற்றுதது; ஒன்று ஶாஸ்த்ரநிஷித்$_3$த$_4$ம்; ஒன்று தாத்பர்யநிஷித்$_3$த$_4$ம்; ஒன்று அஸாரஜ்ஞ-ஶிஷ்டக$_3$ர்ஹிதம், ஒன்று ஸாரஜ்ஞஶிஷ்டக$_3$ர்ஹிதம்; "விஷஸ்ய விஷயாணுஞ்ச தூ$_3$ரமத்யந்தமந்தரம் । உபபு$_4$க்தம் விஷம் ஹந்தி விஷயாஸ்ஸ்மரணாத$_3$பி" என்று உப$_4$யவிஷயஸ்மரணமும் விஷஸ்பர்ஶத்தைப் பற்றவும் கொடிதென்றுநின்றதிறே. (183)

ப்ராதிகூல்யம் தோற்றநின்று ப்ராணனை முடிக்கும் விஷஸ்பர்ஶம்போலே; ஶாஸ்த்ரநிஷித்$_3$த$_4$தயா ப்ரஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே ப்ரதிகூலமென்றே தோற்றியிருந்து – ஸ்வரூபநாஶத்தைப் பண்ணுகை-யாலே. [அநுகூலவிஷய]மாவது – லோகவிருத்$_3$த$_4$முமன்றிக்கே நரகஹேதுவுமன்றிக்கே விஶிஷ்டவேஷாநுகூலமாயிருந்துள்ள விஹிதவிஷயம்; தத்ஸ்பர்ஶத்தை [விஷமிஶ்ரபே$_4$ாஜநம் போலே] என்றது – விஷமிஶ்ராந்நபே$_4$ாஜநம் அதறியாதவனுக்கு அநுகூலமென்றே தோற்றி-யிருந்து அவன்ப்ராணனை முடித்துவிடுமாப்போலே,ஶாஸ்த்ரவிஹிததயா ப்ரஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே அநுகூலம்போலே தோற்றியிருந்து ஆத்மாவினுடைய அநந்யபே$_4$ாக$_3$த்வரூபமான ஸ்வரூபத்தை நஶிப்பிக்கையாலே. "விஷஸ்ய விஷயாணும் ச தூ$_3$ரமத்யந்தமந்தரம் । உபபு$_4$க்தம் விஷம் ஹந்தி விஷயாஸ்ஸ்மரணாத$_3$பி" என்று – பு$_4$ஜிக்கவும் வேண்டாதே ஸ்மரணமாத்ரத்தாலும் முடிக்கையாலே விஷத்திற்காட்டில் விஷயம் அதிக்ரூரம் என்றுநின்றதிறே. (183)

விரோதே$_4$ா வித்$_3$வேஷ:" என்னக்கடவதிறே. (நரக) இத்யாதி$_3$நா ப்ரத்யக்ஷவிரோத$_4$ம் பரிஹ்ருதம். ப$_3$ாத$_4$கத்வேந ப்ரமாணஸித்$_3$த$_4$த்வே ஸதி ப$_3$ாத$_4$கத்வம் உபமாநோபமேயஸாத$_4$ாரணத$_4$ர்மம் என்று மூலாபி$_4$ப்ரேதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராணப$_3$ாத$_4$கத்வேந) இத்யாதி$_3$. (ஸ்வரூபநாஶத்தை) என்றது அநந்யபே$_4$ாக்$_3$யத்வஹாநியை என்றபடி. [அநுகூல]ஶப்$_3$த$_3$விவக்ஷிதம் (அநுகூலவிஷயமாவது) இத்யாதி$_3$. பூர்வோக்தப்ரதிகூலபி$_4$ந்நத்வே ஸதி, ஶரீரவிஶிஷ்டத்வாவச்சி$_2$ந்ந-ப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$தாகராக$_3$விஷயத்வார்ஹத்வம் அநுகூலத்வம் என்றபடி. அதத்-ஜ்ஞனுக்கு அநுகூலத்வேந ப$_4$ாஸமாநத்வே ஸதி ப$_3$ாத$_4$கத்வம் உபமாநோபமேயஸாத$_4$ாரணத$_4$ர்மத்வேந மூலவிவக்ஷிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அறியாதவனுக்கு) இத்யாதி$_3$. விஷயங்களுக்கு விஷஸாம்யத்$_3$ரடி$_4$கரணார்த்த$_2$ம் விஷாபேக்ஷயா ஆதி$_4$க்யத்தை ப்ரதிபாதி$_3$க்கிற ப்ரமாணத்தை அருளிச்செய்கிறார் (விஷஸ்ய) இத்யாதி$_3$. அத்யந்தம் தூ$_3$ரம் அந்தரம் என்று அந்வயம். (அந்தரம்) =பே$_4$த$_3$ம். அதாவது க்ரௌர்யரூபவைலக்ஷண்யம். (அத்யந்தம் தூ$_3$ரம்) என்றது அதிஶயிததமம் என்றபடி. (விஷயா:) என்கிறவிது ஸாமாந்யேந விஹிதநிஷித்$_3$த$_4$த்$_3$வயபரம். 'க்$_4$நந்தி' என்று விபரிணமம் பண்ணிக்கொள்வது. (அபி)ஶப்$_3$த$_3$ம் ஏவகாரார்த்த$_2$ம். ஸ்மரணாதே$_3$வ க்$_4$நந்தி என்றபடி. இத்தால் பு$_4$ஜிக்கையை வ்யாவர்த்திக்கிறது. இத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (பு$_4$ஜிக்கவும்) இத்யாதி$_3$. அந்யத்ர ஸ்மரணமாத்ரத்துக்கு ப$_3$ாத$_4$கத்வவிரஹப்ரத்யக்ஷமூலகவிரோத$_4$த்தை (அபி)ஶப்$_3$த$_3$ம் த்$_3$யோதிக்கிறதாய், "உபபு$_4$க்தம் விஷம் ஹந்தி விஷயா: ஸ்மரணாத$_3$பி" என்று விப$_4$ஜ்ய ஆம்நாநத்தாலே அவத$_4$ாரணம் ஆர்த்தி$_2$கமாகவுமாம். ப்ரத$_2$மபக்ஷத்திலே விரோத$_4$ம் ஆர்த்தி$_2$கம். (183)

ஆனாலும் விஷயாநுப$_4$வத்திலே ஒரு ஸுக$_2$ப்ரதீதி அநுவர்த்தித்து மேல்விழப் பண்ணுநின்றதேயென்ன, அது விபரீதஜ்ஞாநமத்தனை என்கிறார் மேல் [அக்$_3$நிஜ்வாலையை] இத்யாதி$_3$யால்.

1 8 4. அக்$_3$நிஜ்வாலையை விழுங்கி விடாய்கெட நினைக்குமாப்போலேயும், ஆடுகிற பாம்பின் நிழலிலே ஒதுங்கநினைக்குமாப்போலேயும், விஷயப்ரவணனாய் ஸுகி$_2$க்க நினைக்கை.

"ஆஸ்வாத்$_3$ய த$_3$ஹந-ஜ்வாலாமுத$_3$ந்யாஶமநம் யத$_2$ா । தத$_2$ா விஷயஸம்ஸர்க்க$_3$ாத் ஸுக$_2$சிந்தா ஶரீரிணும்" என்று காட்டுத்தீக்கதுவ த$_3$ாஹித்தவன் சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீராலே தன் விடாய்கெடாதே, கொழுந்துபட்டுச் சிவந்தெரிகிற அக்$_3$நிஜ்வாலையை மிடறும், நாவும், பல்லும் குளிர விழுங்கி விடாய்கெடலாமென்று

1 8 4. இப்படி விநாஶகரமான விஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் ஸுகி$_2$க்கநினைக்குமது விபரீதஜ்ஞாநகார்யமென்னுமத்தை ப்ரமாணப்ரஸித்$_3$த$_4$த்$_3$ருஷ்டாந்தமுகே$_2$ந அருளிச்செய்கிறார் [அக்$_3$நிஜ்வாலையை] என்றுதுடங்கி. அதாவது "ஆஸ்வாத்$_3$ய த$_3$ஹநஜ்வாலாமுத$_3$ந்யாஶமநம் யத$_2$ா। தத$_2$ா விஷயஸம்ஸர்க்க$_3$ாத் ஸுக$_2$சிந்தா ஶரீரிண:" என்றும், "விஷயாணும் து ஸம்ஸர்க்க$_3$ாத் யோ பி$_3$ப$_4$ர்த்தி ஸுக$_2$ம் நர: । ந்ருத்யத: ப$_2$ணிநஶ்ச$_2$ாயாம் விஶ்ரமாயாஶ்ரயேத ஸ:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே தண்ணீர்க்கு விடாய்ப்பட்டவன், விபரீதஜ்ஞாநத்தாலே தாபஹேதுவான அக்$_3$நிஜ்வாலையை விழுங்கித் தன்விடாய்தீர நினைக்குமாப் போலேயும்; ஆதி$_3$த்யகிரணங்களாலே அதிமாத்ரதப்தனானவன் அந்த தாபத்தை ஆற்றுகைக்காக, நிழலென்கிற மாத்ரத்தைக்கொண்டு, ஆக$_3$ாம்யநர்த்த$_2$த்தை நிரூபியாதே, அத்யந்தகுபிதமாய் படத்தை விரித்து

1 8 4. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி) இத்யாதி$_3$. (விபரீதஜ்ஞாநம்) = ப்$_4$ராந்தி:. இத்தால் ப்ரஸங்க$_3$ஸங்க$_3$தி என்று ஸூசிதம். "ஆஸ்வாத்$_3$ய" இத்யாதி$_3$ப்ரத$_2$மோபாத்தஶ்லோகத்துக்கும், மூலத்திலே [அக்$_3$நிஜ்வாலையை] இத்யாதி$_3$ப்ரத$_2$மவாக்யத்துக்கும் தந்த்ரேண அர்த்த$_2$ம் (தண்ணீர்க்கு) இத்யாதி$_3$. வசநத்திலும் வாக்யத்திலும் உபமாநபூ$_4$தனான பிபாஸிதன் அர்த்த$_2$ஸித்$_3$த$_4$ன் என்னும் அபி$_4$ப்ராயத்தாலே (விடாய்ப்பட்டவன்) என்றது. விபரீதஜ்ஞாநரூபத்வம் உபமாநோபமேய-ஸாத$_4$ாரணத$_4$ர்மம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (விபரீத) இத்யாதி$_3$. ப்$_4$ரம-விரோத்$_4$யாகாரயோக$_3$ம் (தாப) இத்யாதி$_3$. ப்$_4$ரமஹேதுதரலத்வஶுக்லத்வாதி$_3$ஸாத$_4$ாரண-த$_4$ர்மயோக$_3$விவக்ஷையாலே (ஜ்வாலா)ஶப்$_3$த$_3$ம். (உத$_3$ந்யா) என்றது உத$_3$கேச்சை$_2$ என்றபடி. "அஶநாயோத$_3$ந்யா த$_4$நாயா பு$_3$பு$_4$க்ஷா பிபாஸாக$_3$ர்த்தே$_4$ஷு" என்னக்கடவதிறே. (ஸுக$_2$சிந்தா) என்கிற உபமேயாநுகு$_3$ணமாக (ஶமந)ஶப்$_3$த$_3$ம் ஶமநசிந்தாபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (நினைக்குமாபோலே) என்றது. த்$_3$விதீயஶ்லோகவாக்யங்களுக்கு அர்த்த$_2$ம் (ஆதி$_3$த்ய) இத்யாதி$_3$. ச$_2$ாயாஶ்ரயணலிங்க$_3$த்தாலே நித$_3$ாக$_4$ார்த்தன் அர்த்த$_2$ஸித்$_3$த$_4$ன் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (அதிமாத்ர-தப்தனானவன்) என்றது. (விஶ்ரமாய) என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (அந்த தாபத்தை) இத்யாதி$_3$. ஆக$_3$ாம்யநர்த்த$_2$நிரூபணாப$_4$ாவமூலக-ஆபாதஜ்ஞாநஹேதுகப்ரவ்ருத்தி உபமாநோபமேயஸாத$_4$ாரண-த$_4$ர்மம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நிழல் என்கிற மாத்ரத்தை) இத்யாதி$_3$. (ந்ருத்யத:) என்கிறவிதுக்கும், (ஆடுகிற) என்கிறவிதுக்கும் அர்த்த$_2$ம் (அத்யந்த) இத்யாதி$_3$. நர்த்தநத்தால் ஸித்$_3$த$_4$ம் கோபம். "வாக்யார்த்த$_2$யோஸ்ஸத்$_3$ருஶயோரைக்யாரோபோ நித$_3$ர்ஶநா" என்று யத்-தத்-ஶப்$_3$த$_3$ங்களாலே ஸத்$_3$ருஶவாக்யார்த்த$_2$த்$_3$வயத்துக்கு ஏகத்வாரோபம் நித$_3$ர்ஶநாலங்காரமானாலும், வாக்யஸாத்$_3$ருஶ்யத்வக$_3$ம்யஸாத்$_3$ருஶ்யத்வ-ரூப-அலங்கார-கக்ஷ்யாந்வய-விப$_4$ாக$_3$த்திலே நித$_3$ர்ஶநாலங்காரம் க$_3$ம்யஸாத்$_3$ருஶ்யகக்ஷ்யாந்தர்பூ$_4$தமாகையாலே ஸாத்$_3$ருஶ்யம்

மநோரதி$_2$க்குமாப்போலவும்: "விஷயாணாம் ச ஸம்ஸர்க்கா$_3$த்$_3$யோ பி$_3$ப$_4$ர்த்தி ஸுக$_2$ம் நர: । ந்ருத்யத: ப$_3$ணிநஶ்ச$_2$ாயாம் விஶ்ரமாயாஶ்ரயேத ஸ:", "ப்ரகுபிதபு$_4$ஜக$_3$ப$_2$ணநாமிவ விஷயாணாமஹம் ச$_2$ாயாம் । ஸதி தவ பு$_4$ஜஸூரவிடபிப்ரச்ச$_2$ாயே ரங்க$_3$ஜீவித ப$_4$ஜாமி" என்று படத்தை விரித்தாடுகிற பாம்பின் ப$_4$யங்கரமான படநிழலிலே ஒதுங்கி இளைப்பாற நினைக்குமாப்போலவும்; விநாஶகரக்ரூரமான விஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் ஆத்மாநுகூலமாக ஸுகி$_2$க்க நினைக்கையென்கிறார். தே$_3$ஹபா$_3$த$_4$கங்களை ஆப்யாயகங்களென்று ப்$_4$ரமிக்குமத்தோடொக்கும் ஸ்வரூபபா$_3$த$_4$கவிஷயங்களை ஸுக$_2$ஸாத$_4$நமென்று ப்$_4$ரமிக்கையும். (184)

இவற்றின் ஸ்பர்ஶம்வேணுமோ, காணவே முடியும் ம்ருது$_3$ப்ரக்ருதிகளுமில்லையோ என்கிறார் மேல் [அசுணமா] இத்யாதி$_3$யால்.

நின்றாடுகிற பாம்பின் நிழலிலே ஒதுங்க நினைக்குமாப் போலேயும் இருப்பதொன்று, பா$_3$த$_4$கமான விஷயங்களை ஸுக$_2$ாவஹமாக ப்$_4$ரமித்து, அவற்றிலே ப்ரவணனாய், அவற்றை அநுப$_4$வித்து ஸுகி$_2$க்க நினைக்குமது என்றபடி. (184)

185. விஷயஸ்பர்ஶம் ஸ்வரூபநாஶகம், விஷயப்ரவணனாய் ஸுகி$_2$க்க நினைக்குமது விபரீத-ஜ்ஞாநகார்யமென்றிறே கீழ்ச்சொல்லிநின்றது; இவ்விஷயஸ்பர்ஶம் வேண்டா, ப$_4$க$_3$வத்$_3$-கு$_3$ணங்களிலே நைந்திருக்குமவன் இவற்றைக்காணவே முடியும் என்கிறார்மேல் [அசுணமா]

க$_3$ம்யம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே மூலத்திலே (ஒதுங்கநினைக்குமாபோலேயும்) என்று ஸாத்$_3$ருஶ்ய-நிர்தே$_3$ஶம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (நினைக்குமாபோலேயும் இருப்பதொன்று) என்று. ஶ்லோகங்களில் உத்தரபூர்வார்த்த$_4$ங்களுக்கும், மூலத்திலே [விஷயப்ரவணனாய்] இத்யாதி$_1$க்கும், தந்த்ரேண அர்த்த$_2$ம் (பா$_3$த$_4$கமான) இத்யாதி$_1$. (விஷயஸம்ஸர்க்கா$_3$த்), (விஷயாணாம் து ஸம்ஸர்க்கா$_3$த்), [விஷயப்ரவணனாய்] இத்யேதத$_3$ர்த்த$_2$ம் (விஷயங்களை) இத்யாதி$_1$. விசிந்வந்தி இதி விஷயா:. "ஷிஞ்-ப$_3$ந்த$_4$நே" என்று ப$_3$ந்த$_4$கத்வரூபயோகா$_3$ர்த்த$_2$-ப$_2$லிதம் பா$_3$த$_4$கத்வம். (ஸுக$_2$சிந்தா) என்றது ஸுக$_2$ஸ்ய சிந்தா என்றபடி. ஸமீபக$_3$மநமாத்ரத்திலே ஸர்ப்பம் பா$_3$தி$_4$க்குமாகையாலே, த்$_3$ருஷ்டாந்தத்திலே ஆஶ்ரயணத்துக்கு நிஷ்பத்தியில்லாமையாலே "விஶ்ரமாயாஶ்ரயேத" என்கிறவிடத்தில் "ஆஶ்ரயேத" என்கிற தா$_4$துவாலே ஆஶ்ரயணசிந்தை லக்ஷணயா ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்படுகிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஒதுங்கநினைக்கும்) என்றாப்போலே, தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகத்திலும் ஸுக$_2$ம் நிஷ்பந்நமாக விவக்ஷிக்கக்கூடாமையாலே "பி$_3$ப$_4$ர்த்தி" என்கிறவிது ப$_4$ரணசிந்தாபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே மூலத்திலே [ஸுகி$_2$க்க நினைக்கை] என்றது என்று திருவுள்ளம்பற்றி (ஸுகி$_2$க்க நினைக்குமது என்றபடி) என்றது. (184)

185. உத்தரவாக்யஸங்க$_3$த்யர்த்த$_2$ம் வ்ருத்தாநுவாத$_3$ம் (விஷயஸ்பர்ஶம்) இத்யாதி$_1$. விபரீதம் ஜ்ஞாநம் யேந தத் (விபரீதஜ்ஞாநம்) = ப்$_4$ராந்திஜ்ஞாநகாரணம்; தத் - கார்யம் என்றபடி. ப்$_4$ராந்திஜப்$_4$ராந்தியாகவுமாம். உத்தரவாக்யஸங்க$_3$தி (இவ்விஷயஸ்பர்ஶம்) இத்யாதி$_1$. இத்தால், விஷயஸம்யோக$_3$ரூபவிஷயஸ்பர்ஶம் ஸாமாந்யதோ பா$_3$த$_4$கம் என்று கீழ்ச்சொன்னதுக்கு ப்ரக்ருதி-விஶேஷவிஷயத்திலே ஸ்பர்ஶநைரபேக்ஷ்யேண த$_3$ர்ஶநமாத்ரத்துக்கு பா$_3$த$_4$கத்வம் சொல்லுகையாலே 'உத்ஸ்ருஷ்டஸ்ய அபவாத$_3$: க்ரியதே' என்கிறபடியே அபவாத$_3$ஸங்க$_3$தி என்று ஸூசிதம். "உபோத்கா$_3$தாபவாதா$_3$ப்$_4$யாம் ப்ரஸங்கா$_3$நுப்ரஸங்க$_3$த: । தத்தத்பாத$_3$க$_3$தத்வேந விசாராந்தரமுந்நயேத்" என்னக்கடவதிறே. மூலத்திலே ஸாத$_4$ாரணத$_4$ர்மம் அநுபாத்தமாகையாலே அத்தை விவக்ஷித்து

185. அசுணமா முடியுமாப்போலே, ப4க3வத3நுப4வைகபரனும், ம்ருது3ப்ரக்ருதியாயிருக்குமவன் விஷயத3ர்ஶநத்தாலே முடியும்படி.

ம்ருது3ப்ரக்ருதியான அசுணமா என்கிற பக்ஷிவிஶேஷம், இனியபாட்டுக்கேட்டுத் திரண்டுவந்து, பறையடிக்கக் கேட்டுப் பொட்டெனப் பட்டுக்கிடக்குமாப்போலே, ஸ்வபே4ாக3வித்4ரமாக ஸ்வாமிபே4ாகைக3கபரனும், விஷயஸ்மரணத்தில் மாய்ந்துபோம்படி ம்ருது3ப்ரக்ருதியாயிருக்குமவன், இதரவிஷயங்களில் த்3ருஷ்டிவிஷயமான கொடிய காட்சியிலே பீ4தபீ4தனும் முடியும்படியென்கிறார். (185)

186. "காட்டிப்படுப்பாயோ" என்னக்கடவதிறே.

ஏதத்3த3ர்ஶநத்தில் முடியுமவஸ்தை2 பிறந்தமையை மூதலிக்கிறார்மேல்; "பலநீ காட்டிப்படுப்பாயோ" ப3ஹுவித4மான த்3ருஷ்டிவிஷமான விஷயங்களைக் கண்கள் பெறவாங்கிக்காட்டி முடிக்கப்பார்த்தாயோ,

---

என்று துடங்கி. அதாவது - அசுணமா என்கிற பக்ஷி அதிமது4ரமான கா3நஶ்ரவணத்தாலே நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாய் இளகின த3ஶையிலே அதிகடி2நமான பறையை அடிக்கக் கேட்டுப் பட்டுக் கிடக்குமாப்போலேயாய்த்து, ப4க3வத3நுப4வமொன்றிலுமே தத்பரனும் தத்3கு3ணரஸத்திலே நைந்து இதரவிஷயங்களின் பேர்கேட்கிலும் மாந்தும்படி ம்ருது3ப்ரக்ருதியாயிருக்குமவன், ப4க3வதே3கபே4ாக3த்வரூபஸ்வரூபநாஶகங்களான விஷயங்களைக் கண்ட மாத்ரத்திலே ஏங்கி முடியும்படி என்கை. (185)

186. இவ்வர்த்த2த்தை ஆப்தவசநத்தாலே இசைவிக்கிறார் [காட்டி] என்றுதுடங்கி. அதாவது - அல்பரஸங்களாய் அநேகவித4ங்களாயிருந்துள்ள து3ர்விஷயங்களைக்காட்டி, அவற்றோடு பொருந்தாதபடியாய், அவற்றுக்குப் பாங்கான நிலத்திலே இருக்கைக்கீடான பாபத்தைப்

உபமாநத்தின்படியை அருளிச்செய்கிறார் (அதிமது4ரமான) இத்யாதி3. (நீர்ப்பண்டம்) = த்3ரவத்3ரவ்யம். (பறை) = வாத்3யம். (பட்டுக்கிடக்கை) = முடிந்துகிடக்கை. ப4க3வத3நுப4வ: ஏக: பர: முக்2ய: யஸ்ய என்று விக்3ரஹத்தையுட்கொண்டு (ப4க3வத3நுப4வம்) இத்யாதி3. "நினைந்துநைந்து" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு அநந்தரநிர்தே3ஶதாத்பர்யம் (தத்3கு3ண) இத்யாதி3. ம்ருது3த்வகாஷ்டை2 (இதரவிஷயங்களின் பேர்) இத்யாதி3. (மாந்தும்படி) என்றது மயங்கும்படி என்றதாய், மூர்ச்சி2க்கும் படி என்றபடி. (ப்ரக்ருதி) = ஸ்வபா4வம். (ஏங்கி) = து3:கி2த்து. ஆக அதிமது4ரவிஷயரஸிகத்வே ஸதி, தத3நுப4வகாலீநயாத்3ருச்சிகக்ரூரவிஷயஸாக்ஷாத்காராதீ4நவிநாஶவத்த்வம் உபமாநோபமேயஸாத4ாரணத4ர்மம் என்று ஸூசிதம். (185)

186. இது உல்லோகம் என்னும் ஶங்காநிராஸார்த்த2ம் ஸ்வாநுப4வஸாக்ஷிகதத்வத3ர்ஶிஸூக்திரூபப்ரமாணோபாத3ாநம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்வர்த்த2த்தை) இத்யாதி3. (இசைவிக்கை) = ஸம்வதி3ப்பிக்கை. உபாத்தப்ரமாணக2ண்ட3த்துக்கு அபேக்ஷிதாம்ஶங்களோடேகூட அர்த்த2ம் (அதாவது) இத்யாதி2. ஆவி = ப்ராணன்; மநஸ்ஸு என்றபடி. திகைக்க = து3:கி2க்க. ஐவர் = பஞ்சேந்த்3ரியங்கள். குமைக்கும் = பா3தி4க்கும். சிற்றின்பம் = அல்பஸுக2த்தை. பலகாட்டி = ப3ஹுவித4மாககாட்டி. பாவியேனை = பாவியான என்னை, படுப்பாயோ = முடிப்பாயோ என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அல்பரஸங்களாய்) இத்யாதி3நா. "பல" என்றது பலவித4மான விஷயங்களை என்றபடி. "ஆவிதிகைக்க" இத்யாதி3யால் ப2லிதம் (து3ர்விஷயங்களை) என்றது.

என்று ம்ருது3ப்ரக்ருதிகள் சொல்லக்கடவதிறேயென்று. (186)

ஏதத்3தோ3ஷமறிந்தும் ப்ரவணராவாரைப்பற்ற, அறியாத அஜ்ஞரைத் திருத்தலாமென்கிறார் [அஜ்ஞனை] இத்யாதி3யால்.

187. அஜ்ஞனை விஷயப்ரவணன் கேவலநாஸ்திகனைப் போலே; ஜ்ஞாநவானை விஷயப்ரவணன் ஆஸ்திகநாஸ்திகனைப்போலே.

விஷயாந்தரம் அநேகதோ3ஷது3ஷ்டம், தத்ப்ராவண்யமநர்த்த2கரமென்றறியாதஅஜ்ஞனை விஷயப்ரவணன். ஹிதம் சொன்னால்இசைந்து திருந்தும் நாஸ்திகரைப்போலே விஷயதோ3ஷம் சொன்னால் இசைந்து விரக்தனாய்த் திருந்தும் யோக்3யதையுள்ளவன்; விஷயம் தோ3ஷது3ஷ்டம், அநர்த்த2கரமென்று அறிந்து அதிலே ஸக்தனாய்

பண்ணின என்னை முடிக்கப்பார்க்கிறாயோ என்றபடி. (186)

187. ஏவம்பூ4தவிஷயதோ3ஷத்தை அறியாமையாலே இதிலே ப்ரவணனாமவனுக்கும், இத்தை அறிந்துவைத்தே ப்ரவணனாமவனுக்கும் வாசியை அருளிச்செய்கிறார் மேல் [அஜ்ஞனை] என்று துடங்கி. [அஜ்ஞனை விஷயப்ரவணன்]கிறான் – விஷயங்களினுடைய தோ3ஷபூ4யஸ்தையையும் ஸ்வரூபவிருத்3த4தையையும் அறியாதே, அவற்றை ஆசைப்பட்டு மேல் விழுகிறவன். [கேவலநாஸ்திகன்]கிறான் – த4ர்மாத4ர்மபரலோகசேதநேஶ்வராதி3களுக்கு ப்ரதிபாத3கமான ஶாஸ்த்ரத்தில் ப்ராமாண்யபு3த்3தி4 ஒன்றுமின்றிக்கே, ஸ்வைரஸஞ்சாரபரனாய்த்திரிகிற ஶுத்3த4-நாஸ்திகன். [ஜ்ஞாநவானை விஷயப்ரவணன்]கிறான் – விஷயங்களினுடைய தோ3ஷது3ஷ்ட-த்தையையும் ஸ்வரூபவிருத்3த4தையையும் அறிந்துவைத்தே, அவற்றை விரும்பி மேல்விழுகிறவன். [ஆஸ்திகநாஸ்திகன்]கிறான் – த4ர்மாத4ர்மாதி3ஸகலப்ரதிபாத3கமான ஶாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணம் என்று இசைகையாலே ஆஸ்திகனென்று சொல்லலாம்படி இருப்பானாய், அந்த ஶாஸ்த்ர-மர்யாதை3யில் அடங்காதே தோற்றிற்றுச்செய்து திரிகையாலே நாஸ்திகஸமனாய் இருக்குமவன்.(187)

ப்ரகரணாநுகு3ணமாக பாபஶப்3த3ார்த்த2ம் (அவற்றோடு) இத்யாதி3. (186)

187. உத்தரவாக்யஸங்க3தி (ஏவம்பூ4த) இத்யாதி3. விஷயதோ3ஷப்ரஸங்கா3த் தஜ்ஜ்ஞாநாஜ்ஞாந-ஸஹக்ருதத்ப்ராவண்யவான்களுக்கு பரஸ்பரமுண்டான உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களைச் சொல்லுகையாலே ப்ரஸங்க3ஸங்க3தி என்றபடி. ப்ரகரணாநுகு3ணமாக [அஜ்ஞ]ஶப்3த3விவக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (விஷயங்களினுடைய) இத்யாதி3நா. தோ3ஷங்கள், அல்பாஸ்தி2ரத்வாதி3கள். ஸ்வரூபவிருத்3த4தை, அநந்யபோ4க்3யத்வஹாநிஹேதுத்வம். த4ர்மம், நித்யநைமித்திகாதி3கள். அத4ர்மம் அப4க்ஷ்யப4க்ஷணா-தி3கள். பரலோகம், ஸ்வர்க்க3நரகாதி3கள். சேதநர் தே3ஹாதிரிக்தநித்யாத்மாக்கள். ஈஶ்வரன், ஸர்வத4ர்மாராத்4யத்வாதி3விஶிஷ்டனான ஸர்வநியந்தாவானவன். (ஆதி3)ஶப்3த3த்தாலே கு3ண-விக்3ரஹபத்நீபரிஜநாதி3களைச்சொல்லுகிறது. [கேவல]ஶப்3த3ார்த்த2ம் (ஒன்றுமின்றிக்கே) என்றது. ஶாஸ்த்ரப்ராமாண்யபு3த்3தி4விரஹப்2விதம் (ஸ்வைர) இத்யாதி3. ஸ்வைரசாரம் = காமசாரம். ஶுத்3த4த்வம், ஆஸ்திகத்வா{?வ}ஸமாநாதி4கரணத்வம். ப்ரகரணாநுஸாரேண [ஜ்ஞாந]ஶப்3த3விவ-க்ஷிதம் (அறிந்துவைத்து) என்றது. ஆஸ்திகஶ்சாஸௌ நாஸ்திகஶ்ச இதி விக்3ரஹே க2ஞ்ஜகுப்3ஜாதி3-வத் ஸமாஸ:. ஆஸ்திகத்வநாஸ்திகத்வயோ: விரோதா4த் ப்ரத2மஶ்ருத[ஆஸ்திக]ஶப்3த3முக்2யத்வாநு-கு3ணமாக ஜக4ந்யநாஸ்திகஶப்3த3ம், தத்-ஸத்3ருஶலக்ஷகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்-

ஜ்ஞாநவானுன விஷயப்ரவணன், சொல்லிற்றுக் கேட்டுத் திருந்துகைக்கு யோக்$_3$யதையற்ற ஆஸ்திக-நாஸ்திகனைப்போலே விஷயதோ$_3$ஷம் சொல்லித் திருத்திக்கொள்ள யோக்$_3$யதை அற்றவன். (187)

188. கேவலநாஸ்திகனைத் திருத்தலாம்; ஆஸ்திகநாஸ்திகனை ஒருநாளும் திருத்த ஒண்ணாது.

ஶாஸ்த்ரத$_4$ர்மாதி$_3$ஸர்வத்திலும் அப்ராமாணிகனான கேவலநாஸ்திகனை ந்யாயோபதே$_3$ஶத்தாலே மெள்ளத் திருத்தலாம்: அவையெல்லாமுண்டென்றறிந்தும் உதா$_3$ஸீநித்து, யதே$_2$ஷ்டம் சரிக்கும் ஆஸ்திகநாஸ்திகனை,

---

188. த்$_3$ருஷ்டாந்தபூ$_4$தரான இவர்களிருவர்க்கும் விஶேஷமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார், [கேவல] இத்யாதி$_3$யாலே. அதாவது - ஶாஸ்த்ரத்தை இல்லையென்று, தோற்றிற்றுச்செய்து திரிகிறவனை, ஶாஸ்த்ராஸ்திக்யம் பிறக்கைக்குறுப்பான உபதே$_3$ஶங்களைப் பண்ணி விதி$_4$-நிஷேத$_4$வஶ்யனும்படி திருத்தலாம்; ஶாஸ்த்ராஸ்திக்யமுடையனாய், தத்ப்ரதிபாத்$_3$யப்ரமேயங்-களையும் அறிந்துவைத்து, பாபப$_4$யமின்றியே, நாஸ்திகவத் ஸ்வைரம் ஸஞ்சரிக்கிறவனைச் சொல்லி அறிவிக்கத்தக்கதொன்றில்லாமையாலே உபதே$_3$ஶமுக$_2$த்தால் ஒருநாளும் திருத்த-வொண்ணாது என்கை. இத்தால் - அஜ்ஞனான விஷயப்ரவணனை, விஷயதோ$_3$ஷாத்$_3$யுப-தே$_3$ஶமுக$_2$த்தாலே விரக்தனும்படி திருத்தலாம்; ஜ்ஞாநவானான விஷயப்ரவணனை, விஷய-தோ$_3$ஷாதி$_3$களை வ்யக்தமாக அறிந்துவைத்தே ப்ரவர்த்திக்கிறவனாகையாலே தது$_3$பதே$_3$ஶத்தால் ஒருநாளும் திருத்தவரிதென்றதாய்த்து. "அஜ்ஞஸ்ஸுக$_2$மாராத்$_4$யஸ்ஸுக$_2$தரமாராத்$_4$யதே விஶேஷஜ்ஞ: । ஜ்ஞாநலவது$_3$ர்வித$_3$க்$_3$த$_4$ம் ப்$_3$ரஹ்மாऽபி நரம் ந ரஞ்ஜயதி" என்னக்கடவதிறே.

செய்கிறார் (த$_4$ர்மாத$_4$ர்மாதி$_3$ஸகல) இத்யாதி$_3$. (ஶாஸ்த்ரமர்யாதை$_3$யில்) என்றது ஶாஸ்த்ர-போ$_3$தி$_4$தப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளிலே என்றபடி. (187)

188. தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகத்திலே அதிதே$_3$ஶார்த்த$_2$த்$_3$ருஷ்டாந்தபூ$_4$தர்க்குள்ள வைஷம்யப்ரதிபாத$_3$கம் உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே தத$_3$வதாரிகை (த்$_3$ருஷ்டாந்த) இத்யாதி$_3$. (இவர்கள் இருவருக்கும்) என்றது கேவலநாஸ்திகனுக்கும் ஆஸ்திகனுக்கும் என்றபடி. (ஶாஸ்த்ராஸ்திக்யம்) = ஶாஸ்த்ரப்ராமாண்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$. (தத்ப்ரதிபாத்$_3$யப்ரமேயங்கள்) = த$_4$ர்மாத$_4$ர்மாதி$_3$கள். (சொல்லி அறிவிக்கத்தக்கதொன்றில்லாமையாலே) என்றது ப்ராக் அஜ்ஞாதமாய், இப்போது ஜ்ஞாபநீயமாய் இருப்பதொன்று இல்லாமையாலே என்றபடி. (உபதே$_3$ஶம்) = அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம். இத்தால், உபதே$_3$ஶாதீ$_4$நஶாஸ்த்ரீயவிதி$_4$நிஷேத$_4$வஶ்யதாகத்வதத$_3$ப$_4$ாவங்கள் த்$_3$ருஷ்டாந்தபூ$_4$தர்களுக்கு மிதோ$_2$வைஷம்யம் என்று சொல்லிற்று. ஏதத$_3$நுகு$_3$ணமாக தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகர்பக்கல் அதிதே$_3$ஶம் மூலாபி$_4$ப்ரேதமாகையாலே அத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார் (இத்தால்) இத்யாதி$_3$நா. த்$_3$ருஷ்டாந்தத்தில் விதி$_4$நிஷேத$_4$வஶ்யதாஸ்த$_2$ாநத்திலே தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகத்திலே விரக்தி. உக்தார்த்த$_2$த்தில் நீதிஜ்ஞ-ஸம்வாத$_3$ம் (அஜ்ஞஸ்ஸுக$_2$ம்) இத்யாதி$_3$. அஜ்ஞ: = கு$_3$ணதோ$_3$ஷவிவேகஹீந:. ஆராத்$_4$ய: = கு$_3$ணதோ$_3$ஷவிவேசநேந ரஞ்ஜநீய:. ரஞ்ஜநமாவது, பூர்வவிலக்ஷணப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி-ஹேதுப்ரீத்யுத்பாத$_3$நம். (ஜ்ஞாநலவே) ஸதி, (து$_3$ர்வித$_3$க்த$_4$ம்) = அஜ்ஞதுல்யம். ஜ்ஞாநவத்வேபி தத்ப$_2$லபூ$_4$தவைராக்$_3$யாதி$_3$ஶூந்யம் என்றபடி. இதில் பூர்வார்த்த$_4$ப்ரத$_2$மபத-உத்தரார்த்த$_4$ங்களிலே தாத்பர்யம், வைஷம்யோக்தியால் ப$_2$லிதம் (ஆகையால்) இத்யாதி$_3$நா. (188)

காலதத்த்வமுள்ளதனையும் ஸர்வஶக்தியாலும் திருத்தவொண்ணாது. "அஜ்ஞஸ்ஸுக2மாராத்4ய: ஸுக2தரம் ஆராத்4யதே விஶேஷஜ்ஞ: । ஜ்ஞாநலவது3ர்வித3க்3த4ம் ப்3ரஹ்மாபி நரம் ந ரஞ்ஜயதி" இறே. (188)

ஏவம்வித4விஷயங்களை விரும்புகை [தன்னைத்தானே முடித்துக் கொள்ளுகை]யாவது என்று ஸிம்ஹாவலோகநம் பண்ணி அவற்றால் வரும் அநர்த்த2விஶேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்மேல் [இவையிரண்டும்] இத்யாதி3யால்.

189. இவையிரண்டும் ஸ்வரூபேண முடிக்குமளவன்றிக்கே ப4க3வதவிரோத4த்தையும் விளைத்து முடிக்கும்.

ஆகையால், அவனிலுமிவன் நிக்ருஷ்டதமனென்று கருத்து. (188)

189. [தன்னைத்தானே] என்கிற வாக்யத்தில் ஸ்வரூபநாஶகங்களாகச்சொன்ன அஹங்காரத்தினுடையவும் விஷயங்களினுடையவும் க்ரௌர்யத்தைத் தனித்தனியே அருளிச்செய்தார் கீழ்; உப4யத்துக்கும் உள்ளதொரு க்ரௌர்யவிஶேஷத்தை தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் மேல், [இவை] என்று துடங்கி. அதாவது – உக்ததோ3ஷயுக்தமான இவ்வஹங்காரமும் விஷய-

---

189. ஸங்க3த்யர்த்த2ம் வ்ருத்தாநுவாத3ம் (தன்னைத்தானே) இத்யாதி3. ஸங்க3தி (உப4யத்துக்கும்) இத்யாதி3. அக்3நிஸ்பர்ஶதுல்யத்வ–விஷஸ்பர்ஶதுல்யத்வ–ரூப–அஸாத4ாரணக்ரௌர்யங்களை விபி4ந்நவாக்யங்களாலே ப்ரதிபாதி3த்த ப்ரஸங்க3த்தாலே, ஸாத4ாரணக்ரௌர்யத்தை ஒரு வாக்யத்தால் ப்ரதிபாதி3க்கையால், ப்ரஸங்க3ஸங்க3தி என்றபடி. அஸாத4ாரணவைப4வோக்த்யநந்தரத்திலே ஸாத4ாரணவைப4வோக்தி கண்டபடியாலே, இங்கும் அஸாத4ாரணக்ரௌர்யோக்த்யநந்தரத்திலே ஸாத4ாரணக்ரௌர்யம் ஜிஜ்ஞாஸ்யமாமிறே. (தனித்தனி) என்றது விபி4ந்நவாக்யங்களாலே என்றபடி. (தந்த்ரேண) என்றது ஏகேந வாக்யேந என்றபடி. கீழே(தது3ப4யகார்யமான ப4ாக3வதாபசாரம்) என்று கார்யகாரணப4ாவரூபஸங்க3தியும் ஸூசிதை என்று கண்டுகொள்வது. (இவ்விரண்டும்) என்றது ப்ரத4ாநப்ரக்ருதங்களான அஹங்காராதி3களை பராமர்ஶிக்கிறதல்லது, ப்ரதிகூலவிஷயாதி3களை பராமர்ஶிக்கிறதன்று. அதில் (இவை) என்கிற 'இத3ம்'ஶப்3த3மும் தத்3தோ3ஷது3ஷ்ட–பராமர்ஶி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உக்ததோ3ஷ) இத்யாதி3. [விரோத4த்தையும் விளைத்து] என்கிற கர்த்ருவிஶேஷணஸாஹசர்யத்தாலே (ஸ்வரூபேண) என்கிற இதுவும் நாஶகத்துக்கு விஶேஷணமல்லது, நாஶ்யவிஶேஷணமன்று என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தானுன) இத்யாதி3. [ரூப]ஶப்3த3ம் ஆகாரவாசகம். (தானுன) என்றது ஸ்வா-

---

189. (தானுன ஆகாரத்தாலே) என்றது, அநந்யார்ஹஶேஷத்வ–அநந்யபோ4க்3யத்வங்களினுடைய ப2லோபத4ாநத்துக்கு ப்ரதிப3ந்தி4கமாயும், நரகாதி3து3:க2ாநுப4வமாத்ரஹேதுவான ப4க3வந்நிக்ரஹத்துக்கு ஹேதுவாயும், இருந்துள்ள தானுன ஆகாரத்தாலே என்றபடி. (நின்று நஶிப்பிக்குமளவன்றிக்கே) என்றது ப்ரதிப3ந்த4கத்வம் ஶக்திநாஶகத்வமாகையாலே யாவத்ஸமவத4ாநம் அநந்யார்ஹஶேஷத்வ–அநந்யபோ4க்3யத்வஶக்திகளையும், ப4க3வத3நுக்ரஹப்ரதிப3ந்த4நிக்3ரஹத்3வாரா ப4க3வத3நுக்3ராஹ்யதாஶக்தியையும் நஶிப்பிக்கை மாத்ரமன்றிக்கே என்றபடி. இம்மாத்ரமாகில் வஹ்நிஸமவஹிதத3ாஹப்ரதிப3ந்த4கமண்யபநயநாநந்தரஜாதங்களான வஹ்நியினுடைய த3ாஹகத்வஶக்திகளினுடைய பரம்பரையாலே த3ாஹப2லோபத4ாநமுண்டாகிறாப்போலே, அஹங்காரவிஷயப்ராவண்யங்கள் ஒருக்கால் மாறுமாகில், அப்போது ப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷத்வ–அநந்யஶரணத்வ–ப4க3வத3நுக்3ராஹ்யதாஶக்திகளாலே தத்தத்ப2லோபத4ாநங்கள் உண்டாகக்குறையில்லையிறே.

இப்படி அநேகதோ3ஷது3ஷ்டங்களான இவையிரண்டும் ப4க3வச்சே2ஷத்வரூபஸ்வரூபத்தைக் கலக்கி முடிக்குமளவன்றிக்கே, ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநயோக்3யதையுமறும்படி நித்யஸம்ஸாரியாக்கிவிடும் நிலைநின்ற

ப்ராவண்யமுமாகிற இரண்டும், தானான ஆகாரத்தாலே நின்று நசிப்பிக்குமளவன்றிக்கே, ப4ாக3வதாபசாரமாகிற மஹாநர்த்த2த்தையும் விளைத்து ஸ்வரூபநாசத்தையும் பண்ணுமென்கை. [ஸ்வரூபேண] என்றது - ஸ்வேந ரூபேண என்றபடி. அஹங்காராதி3களிலே ப்ரவணனானால் உள்ளவளவன்றிறே ப4ாக3வதாபசாரம் பண்ணினாலுள்ள ப4க3வந்நிக்3ரஹம். (189)

ஸாத4ாரணமான என்றபடி. அதாவது, அஹங்காரத்வமும், விஷயப்ராவண்யத்வமும். இத்தால் க்வசித்3த்3வாரகநாசகத்வம் சொன்னபடி. ஸ்வரூபேண நாசகத்வாபேக்ஷயா ப4ாக3வதாபசாரத்3வாரக-நாசகத்வம் ந்யூநமானால் ப்ருத2கு3க்திவையர்த்2யம் ப்ரஸங்கி3க்குமாகையாலே ப்ருத2கு3க்தி-ஸாமர்த்2யத்தாலே க்ரௌர்யாதிசயம் அபி4ப்ரேதம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (மஹாநர்த்த2த்தையும்) என்று. மூலத்திலும் வ்யாக்2யாநத்திலும் சகாரம் பி4ந்நக்ரமமாய் 'விளைத்தும்' என்று அந்வயிப்பது. [ஸ்வரூப]சப்3த3ம் த4ர்மிபரமானால், ஸத்3வாரகநாசகத்வமும் த4ர்மிஸ்வரூப-க3தமாகையாலே வ்யாவர்த்தகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபேண) இத்யாதி3. அதாவது, ப4ாக3வதவிரோத4ஜநகத்வேநவன்றிக்கே, அஹங்காரத்வேந நாசஜநகதை என்றபடி. மூலாபி4ப்ரேதமான அதிசயத்தை இசைவிக்கிறார் (அஹங்காராதி3களிலே) இத்யாதி3நா. (189)

(ப4ாக3வதாபசாரமாகிற மஹாநர்த்த2த்தையும் விளைத்து ஸ்வரூபநாசத்தையும் பண்ணும் என்கை) என்றது - "ஸதா3திக்ரமஹீநோ ஹி ஸத்தயா நைவ ஹீயதே । ஸதா3திக்ரமதா3க்3த4ாநாம் ஸர்வம் ப4வதி நிஷ்ப2லம் ॥ ஸமூலசுஷ்கஸஸ்யாநாம் ஸேகாத்3யை: கிம் ப2லம் ப4வேத்" என்றும், "பூஜநாத் விஷ்ணுப4க்தாநாம் புருஷார்த்தோ2ஸ்தி நேதர: {ரை:} । தேஷு வித்3வேஷத: கிஞ்சிந்நாஸ்தி நாசநமாத்மந:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப4ாக3வதாபசாரம் அதிக்ரூர-ப4க3வந்நிக்ரஹஜநநத்3வாரா காலாந்தரத்திலேயாவது சேஷத்வாதி3ப2லோபத4ாநத்துக்கு ஸ்வரூபயோக்3யதாரூபமான ப4க3வத3பி4மதிவிசேஷவிஷயதாரூப-ஆத்மஸத்தைக்கு நாசக-மாகையாலே, அஹங்காரவிஷயப்ராவண்யங்களில் இரண்டும், அந்த ப4ாக3வதாபசாரகாரண-த்வமாகிற இதரஸாத4ாரணாகாரத்தாலும், நின்று அந்த ப4ாக3வதாபசாரத்தை விளைத்து, அத்தால் உண்டான ப4க3வந்நிக்3ரஹவிசேஷத்தாலே காலாந்தரத்திலும்கூட சேஷத்வாதி3ப2லோபத4ா-நாத்மக-உஜ்ஜீவநத்துக்கு யோக்3யதையில்லாதபடி ப4க3வத3பி4மதிவிசேஷவிஷயதாரூபஸ்வரூப-ஸத்தையையும் நசிப்பிக்குமென்கை என்றபடி. ப4ாக3வதாபசாரத்தையொழியவும் அஹங்கார-விஷயப்ராவண்யங்கள் ப4க3வந்நிக்3ரஹஹேதுவாயிருக்க, அதுகளுக்கு ப4ாக3வதாபசாரஹேது-தையால் வரும் ஸ்வரூபநாசகத்வத்துக்கு விசேஷமேது என்கிற ஆகாங்க்ஷையிலே, நித்யா-ऽநித்யப4க3வந்நிக்3ரஹத்3வாரகத்வமே விசேஷம் என்று அருளிச்செய்கிறார் (அஹங்காராதி3க-ளிலே) இத்யாதி3யாலே. (இறே) என்றது, "பத்3மகோடிசதேநாऽபி ந க்ஷமாமி", "கல்பகோடி-சதம் ப்ராப்ய நைஷ மாமபி தோஷயேத்" இத்யாதி3ப்ரமாணப்ரஸித்3தி4யைப்பற்ற. இத்தால், அஹங்காராதி3களால் ப4ாக3வதவிரோத4ாத்3வாரகமாக உண்டான ப4க3வந்நிக்3ரஹம். அநுப4வ-ப்ராயச்சித்தங்களாலே விநாச்யங்களாயிருக்கையாலே, அது காலாந்தரப4ாவிசேதநோஜ்ஜீவந-ஸ்வரூபயோக்3யதாரூபதத்3விஷயகப4க3வத3பி4மதிக்கு நாசகமல்லாமையாலேயும், ப4ாக3வதவிரோத4த்3வாரத்தால் உண்டான ப4க3வந்நிக்3ரஹம் "ப்3ரஹ்மஹத்யாதி3பாபாநாம் க்வசித்3த்3ருஷ்டா ச நிஷ்க்ருதி: । ப்3ரஹ்மத்3விஷி க்ருதக்4நே ச நாஸ்தி கேநாऽபி நிஷ்க்ருதி:" என்று சொல்லுகிறபடியே, ப்ராயச்சித்தாऽவிநாச்யமாய் யாவதா3த்மப4ாவியாக அநுப4விக்க வேண்டுமதாய் இருக்கையாலே, அது காலாந்தரப4ாவி-உஜ்ஜீவநஸ்வரூபயோக்3யதாரூப-ப4க3வத3பி4மதிவிசேஷத்துக்கு நாசகமாகையாலே, தத்3த்3வாரா அஹங்காராதி3களுக்குண்டான ஸ்வரூபநாசகத்வம் அத்யந்தக்ரூரம் என்றதாய்த்து. (189)

ப$_4$ாக$_3$வதவிரோத$_4$த்தையும் மேன்மேலென விளைத்து மறுகிளை கிளையாதபடி முடிக்கும். (189)

இந்த ப$_4$ாக$_3$வதவிரோத$_4$ம் வைஷ்ணவர்களை விசேஷித்து உருமாயும்படி முடிக்குமென்கிறார்மேல் [நாமரூபம்] இத்யாதி$_3$யால்.

190. நாமரூபங்களையுடையராய் ப$_4$ாக$_3$வதவிரோத$_4$ம்பண்ணிப்போருமவர்கள் த$_3$க்$_3$த$_4$படம் போலே.

வைஷ்ணவதா$_3$ஸாதி$_3$நாமங்களையும் திருவிலச்சினையும் திருநாமம் முதலான வைஷ்ணவலக்ஷணரூபத்தையுமுடையராயிருந்துவைத்து, உள்ளூப்போட்கராய் அஹங்காராதி$_3$க்$_3$ரஸ்தராய் அநர்த்த$_2$கரமான ப$_4$ாக$_3$வதவிரோத$_4$ம் பண்ணிப்போருமவர்கள், வெந்துமுருவுடைத்துப்போலத் தோற்றுகிற த$_3$க்$_3$த$_4$படம் போலேயென்று. (190)

---

190. ஆனால் ப$_4$ாக$_3$வதவிரோத$_4$ம் விளைந்தபோதே ஸ்வரூபநாசம் பிறக்குமாகில், ப$_4$ாக$_3$வதவிரோத$_4$த்தைப் பண்ணிப்போராநிற்கச் செய்தே ஸ்வரூபாநுரூபமான நாமரூபங்களை உடையராய்க் கொண்டிருக்கிறபடி எங்ஙனே என்ன அருளிச்செய்கிறார் [நாமரூபங்களை] என்று துடங்கி. அதாவது வைஷ்ணவத்வசிஹ்நமான தா$_3$ஸ்யநாமத்தையும் தத$_3$நுகு$_3$ணமான ரூபத்தையும் உடையராய்க் கொண்டு, உள்ளொரு பசையின்றிக்கே அஹங்காராதி$_3$வச்யராய் ப$_4$ாக$_3$வதர்கள் திறத்திலே விரோத$_4$த்தைப் பண்ணிப்போருமவர்கள், உருக்குலைய வெந்திருக்கச் செய்தே, உருவுடைத்துப்போலே தோற்றியிருக்கும் த$_3$க்$_3$த$_4$படத்தோடு ஸத்$_3$ருசரென்கை. (190)

---

190. உத்தரவாக்யஸங்க$_3$தி (ஆனால்) இத்யாதி$_3$ நா. ப்ரத்யக்ஷவிரோத$_4$த்தைக்கொண்டு பூர்வோக்தஅர்த்த$_2$ாக்ஷேபேண உத்த$_2$ாநாத் ஆக்ஷேபஸங்க$_3$தி என்றபடி. மூலத்திலே [நாமரூப]சப்$_3$த$_3$ங்களுக்கு விசேஷபரத்வம், ஸாமாந்யபரத்வே ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே ஆவச்யகம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபாநுரூபமான) இத்யாதி$_3$. "தந்நாமவஹநம் சைவ" என்கிற இத்தைப்பற்ற (வைஷ்ணவத்வசிஹ்நமான) என்றது. (தா$_3$ஸ்யநாமத்தையும்) என்றது தா$_3$ஸ்யப்ரயுக்தநாமத்தையும் என்றபடி. (தத$_3$நுகு$_3$ணமானரூபத்தையும்) என்றது வைஷ்ணத்வாநுகு$_3$ணமான திருவிலச்சினையையும், திருநாம-புண்ட்$_3$ராதி$_3$களையும் என்றபடி. ப$_4$ாக$_3$வதவிரோத$_4$ஹேதுத்வவ்யஞ்ஜகப்ரத$_2$மநிர்தே$_3$சஸாமர்த்$_2$யத்தாலே [நாமரூபங்களையுடையராய்] என்றது. நாமரூபமாத்ரங்களை என்று அவத$_4$ாரணகர்ப்ப$_4$மாய் அத்தாலே ஆந்தரசம்ஸ்யத்தை வ்யவச்சே$_2$தி$_3$க்கிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உள்ளொருபசை) இத்யாதி$_3$. (அஹங்காராதி$_3$) இதி (ஆதி$_3$)சப்$_3$த$_3$ம் விஷயபரம். ப$_4$ாக$_3$வதைஸ்ஸஹ விரோத$_4$: (ப$_4$ாக$_3$வதவிரோத$_4$:) என்கிற த்ருதீயாஸமாஸம் ப$_4$ாக$_3$வதர்களுக்கு விரோத$_4$ம் கிடையாமையாலே அஸங்க$_3$தமாகையாலே, ப$_4$ாக$_3$வதேஷு விரோத$_4$: (ப$_4$ாக$_3$வதவிரோத$_4$:) என்கிற ஸப்தமீஸமாஸம் உசிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ப$_4$ாக$_3$வதர்திறத்திலே) என்றது. (விரோத$_4$ம்) = வைரம். (உருவுடைத்துப்போலே) என்றது யதா$_2$பூர்வம் ஸ்வரூபத்தை உடைத்தானதுபோலே என்றபடி. (190)

---

190. (ஸ்வரூபாநுரூபமான) என்றது – ப$_4$க$_3$வத$_3$பி$_4$மதத்வரூபஸ்வரூபாநுரூபமான என்றபடி. (தத$_3$நுகு$_3$ணமான ரூபத்தையும்) என்றது – அந்த வைஷ்ணவத்வாநுகு$_3$ணமான திருமண்காப்பு, திருவிலச்சினை, திருமணித்தாவடம் முதலான வேஷத்தையும் என்றபடி. (அஹங்காராதி$_3$வச்யராய்) என்கிற (ஆதி$_3$)சப்$_3$த$_3$த்தாலே விஷயப்ராவண்யபரிக்$_3$ரஹம். (த$_3$க்$_3$த$_4$படத்தோடு ஸத்$_3$ருசம் என்னகை) என்கிறவிடத்தில் "த$_3$க்$_3$த$_4$: க$_2$லு படோ யத்$_3$வத் படாகாரோப்யநர்த்த$_2$க:। ப$_4$க$_3$வத்$_3$ரோஷநிர்த$_3$க்$_3$த$_4$ாஸ்தத$_2$ா ப$_4$ாக$_3$வதத்$_3$ருஹ:" என்கிற வசநம் அநுஸந்தே$_4$யம். (190)

191. மடிப்புடவைவெந்தாலுண்டையும் பாவுமொத்துக்கிடக்கும்; காற்றடித்தவாறே பறந்துபோம்.

இத்தை விஶதீ$_3$கரிக்கிறார்மேல், மடித்துச் செரியக்கொட்டின மடிப்புடவை தட்டுருவ வெந்தால், அப்போது உண்டையும் பாவுமொத்துக்கிடக்கிறது போலத்தோன்றும்; அநந்தரக்ஷணத்திலே ஒருகாற்றடித்தவாறே சாம்பலும் காணவொண்ணாதபடி சிந்தாறுபட்டுப் பறந்துபோம்; அப்படியே ஆசார்யஸமாஶ்ரயணம்பண்ணி அழுக்கற்றொடுங்கி நாமரூபமினுக்கமுடையாரும், நிலைநின்ற ப$_4$ாக$_3$வதவிரோத$_4$த்தாலே ஶேஷத்வஸத்தாப் பசையற வெந்தும் நாமரூபமுடையவர்போலத் தோன்றி, பத்தராவியின் சீற்றப்பெருங்காற்றடிக்க "அஸந்நேவ"ராய்ப் போவர்களென்றபடி. (191)

192. "ஈஶ்வரனவதரித்துப்பண்ணின ஆனைத்தொழில்களெல்லாம் ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம்

---

191. த$_3$க்$_3$த$_4$படத்தின்படிதன்னை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார்மேல் [மடி] என்றுதுடங்கி. அதாவது - தட்டி மடித்திருக்கிற புடவையானது தட்டுருவ எங்கும் வெந்திருக்கச்செய்தே உண்டையும் பாவும் முன்பு போலே ஒத்திருக்கும், ஒரு காற்றுவந்து சிதற அடித்தவாறே உருக்காண- வொண்ணாதபடி பாறிப்பறந்துபோமென்கை. அப்படியே, அபசாராக்$_3$நித$_3$க்$_3$த$_4$ராய்வைத்து நாமரூபங்களோடே இருக்கிறவர்களும் ப$_4$க$_3$வந்நிக்$_3$ரஹவிஶேஷத்தாலே பாறவடியுண்டு உருமாய்ந்து போவர்களென்று கருத்து. (191)

192. ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் பண்ணினால் ஈஶ்வரன் அஸஹமாநனாய் உசிதத$_3$ண்ட$_3$ம்பண்ணும் என்னுமத்தை ஆப்தவசநத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் [ஈஶ்வரன்] என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வஶக்தியான ஸர்வேஶ்வரன், தன்னை

---

191. (தட்டுருவ) என்றது மடிப்பினால் உண்டான தட்டுக்குள் எல்லாவற்றிலும் செல்லும்படி என்றபடி. (பாறி) என்றது ஓடி என்றபடி. (உண்டை) = குற்றிழை. (பாவு) = நெட்டிழை. த்$_3$ருஷ்டாந்தத்தில் சொன்ன த$_4$ர்மத்துக்கு ப்ரதிபி$_3$ம்ப$_3$மான தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகத$_4$ர்மம் (அப்படியே) இத்யாதி$_3$. இங்கே "த$_3$க்$_3$த$_4$: க$_2$லு படோ யத்$_3$வத் படாகாரோப்யநர்த்த$_2$க: । ப$_4$க$_3$வத்$_3$த்$_3$ரோஹ- த$_3$க்$_3$த$_4$ாஶ்ச தத$_2$ா ப$_4$ாக$_3$வதத்$_3$ருஹ:" என்கிறவிது விவக்ஷிதம். (191)

192. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம்) இத்யாதி$_3$. இது வைஷ்ணவாவைஷ்ணவஸா- த$_4$ாரணமாதல், அவைஷ்ணவவிஷயமாதல். [ஈஶ்வர]ஶப்$_3$த$_3$தாத்பர்யம் (ஸங்கல்ப) இத்யாதி$_3$. (கைதொடனாய்) என்றது காயிகயுத்$_3$த$_4$ாதி$_3$வ்யாபாரயுக்தனாய் என்றபடி. [ஆனைத்தொழில்] என்றது

---

191. (உண்டை) = குறுக்கிழை. (பாவு) = நெட்டிழை. (அபசாராக்$_3$நி) என்று அபசாரத்தை அக்$_3$நியாகச்சொன்னது, "க்$_4$நந்தம் ஶபந்தம் பருஷம் வத$_3$ந்தம் யோ ப்$_3$ராஹ்மணம் ந ப்ரணமேத் யத$_2$ாஹம் । ஸ பாபக்ருத் ப்$_3$ரஹ்மத$_3$வாக்$_3$நித$_3$க்$_3$தே$_4$ா வத்$_4$யஶ்ச த$_3$ண்ட்$_3$யஶ்ச ந சாஸ்மதீ$_3$ய:" என்கிற ப்ரமாணத்தையுட்கொண்டு. (பாறவடியுண்டு) என்றது, ஸ்வரூபநாஶபர்யந்தமாக நன்றாக அடியுண்டு என்றபடி. (191)

192. (உசிதத$_3$ண்ட$_3$ம் பண்ணும் என்னுமத்தை) என்றது - ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்துக்கு உசிதமான ஸ்வரூபநாஶநபூர்வகயாவதா$_3$த்மப$_4$ாவிநரகபாதநரூபத$_3$ண்ட$_3$த்தைப் பண்ணும் என்னுமத்தை என்றபடி. (ஆப்தவசநத்தாலே) என்றது - ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் பண்ணுமவர்கள்விஷயத்தில்

பொறுமை" என்று ஜீயரருளிச்செய்வர்.

ஸர்வஶக்தியான ஸர்வேஶ்வரன், நித்யவிபூ$_4$தியிலிருப்புக்குலைந்து அவதரித்துத் தாழநின்றுபண்ணின பூ$_3$ம்யுத்$_3$த$_4$ரணாதி$_3$யான ஆனைத்தொழில்களெல்லாம், ஶ்ரீபூ$_4$மிப்ரஹ்லாத$_3$விபீ$_4$ஷணாதி$_3$களை உதைத்தும், த$_3$ண்டித்தும், பருஷித்தும் ஹிரண்யாக்ஷாதி$_3$கள் பண்ணின மஹாப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் பொறுமையால் வந்த கைச்சினம் தீருகைக்காகவென்று நஞ்ஜீயரருளிச்செய்வரென்கிறார். ஆக, ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் பண்ணினாரை ஆளிட்டன்றியே ப$_4$க$_3$வான்தானே குட்டிக்கொலையாக வருத்துச்சினம் தீருமென்றபடி. (192)

அழியமாறி இதரஸஜாதீயனாய் அவதரித்துக் கைதொடனாய் நின்றுசெய்த ஹிரண்யராவணாதி$_3$-நிரஸநரூபாத்$_3$யதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களெல்லாம், ப்ரஹ்லாதன், மஹர்ஷிகள் தொடக்கமான அவ்வோ ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயங்களில் அவ்வவர் பண்ணின அபசாரம் ஸஹியாமையாலே என்று, ஆப்ததமரான நஞ்ஜீயரருளிச்செய்வரென்கை. (192)

193. இந்த ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தில் ப$_4$க$_3$வதுக்தியை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார் ["அவமாநக்ரியா"] என்று. "யா ப்ரீதிர்மயி ஸம்வ்ருத்தா மத்$_3$ப$_4$க்தேஷு ஸதா$_3$ஸ்து தே । அவமாநக்ரியா தேஷாம் ஸம்ஹரத்யகி$_2$லம் ஜக$_3$த்" என்றானிறே. (193)

யானையினுடைய வ்யாபாரம்போலே நியோக$_3$பர்யநுயோக$_3$ாநர்ஹமான அதிமாநுஷவ்யாபாரம் என்றபடி. இத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஹிரண்ய) இத்யாதி$_3$நா. (192)

193. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இந்த) இத்யாதி$_3$. (க்ரௌர்யத்தில்) என்றது விஷயஸப்தமியாய், தத்ப்ரதிபாத$_3$கமான என்றபடி. (யா ப்ரீதி:) இத்யாதி$_3$. (ஸம்வ்ருத்தா) என்றது ஸஞ்ஜாதா என்றபடி.

எம்பெருமானுக்குண்டான சீற்றத்தின் மிகுதியை அவனுடைய வ்ருத்திவிஶேஷங்களாலே த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிற ஆப்தவசநத்தாலே என்றபடி. ஈஶ்வரனுடைய ரோஷாதி$_4$க்யத்துக்கு அவனுடைய வ்ருத்திவிஶேஷங்கள் ஜ்ஞாபகமாம்படியை அருளிச்செய்கிறார் (ஸங்கல்பத்தால்) இத்யாதி$_3$. (ப்ரஹ்லாதன், மஹர்ஷிகள் தொடக்கமாக) என்றது, ஸநகாதி$_3$கள்திறத்தில் பண்ணின விரோத$_4$த்துக்கு வ்யாவர்த்தநார்த்த$_2$மாக. அதே$_4$ாலோகபாதநமாத்ரமிறே அதுக்குத$_3$ண்ட$_3$ம். அதுதானும் ப$_4$க$_3$வதி$_3$ச்சை$_2$யாலே வந்ததிறே. இவர்கள் ததீ$_3$யரை விரோதி$_4$யாதபோது, ஸர்வஸமனான ஈஶ்வரனுக்கு விரோதி$_4$களாகமாட்டார்களிறே. இப்படி கேவலம் ஸ்வேச்சை$_2$யா-லுண்டான ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரங்களையுடையவர்கள்திறத்திலும் ஈஶ்வரன் அத்யந்தவிக்ருதனாய் படாதன படுமாகில், ஸ்வேச்சை$_2$யன்றிக்கே கேவலம் அஹங்காராதி$_3$களால் ப$_4$ாக$_3$வதாபசார-பரராமவர்கள்திறத்தில் அவன் உசிதத$_3$ண்ட$_3$ம் பண்ணும் என்கை கிம்புநர்ந்யாயஸித்$_3$த$_4$மாகக் கடவதிறே. (192)

193. (ப$_4$க$_3$வதுக்தியை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார்) என்றது - ஆஶ்வமேதி$_4$கத்தில் சொன்ன ப$_4$க$_3$வத்$_3$வசநத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார் என்றபடி. ("யா ப்ரீதி:") இத்யாதி$_3$:- இஶ்லோகத்தில் பூர்வார்த்த$_4$த்தாலே, ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயத்தில், ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் பண்ணுமளவாகிலும் ப$_4$க்தி பண்ணவேணும் என்கிறது. உத்தரார்த்த$_4$த்தில் அப்படிச் செய்யாதொழியில் வரும் அநிஷ்டங்களைச் சொல்லுகிறது. (யா ப்ரீதி:) "ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்த$_2$ம்" என்கிறபடியே, ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஶக்தியாய் இருந்துள்ள என்னாலும் பரிச்சே$_2$தி$_3$த்துச்சொல்லப் போகாத யாதொரு அளவான ப$_4$க்தியானது; மஹநீயவிஷயப்ரீதியிறே ப$_4$க்தி. (மயி) குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாப்போலே, இந்த ப$_4$க்தியினுடைய ஏகதே$_3$ஶலேஶாம்ஶத்தையும் உண்டறுத்துக்கொள்ள மாட்டாதேயிருக்கிற என் விஷயத்திலே; (தே ஸம்வ்ருத்தா) காட்டில்

193. "அவமாநக்ரியா".

"அவமாநக்ரியா தேஷாம் ஸம்ஹரத்யகி$_2$லம் ஜக$_3$த்" என்று அந்த ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரந்தானே ப$_4$க$_3$வான் தானும் வருந்தவேண்டாதபடி, ததீ$_3$யாபசாரஸம்ப$_3$ந்த$_4$முடைய ஸர்வஜக$_3$த்தையும் ஸம்ஹரிக்குமென்னுநின்றதிறே என்கிறார். (193)

194. ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரந்தான் அநேகவித$_4$ம்.

---

194. இப்படிப்பட்ட ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்தினுடைய வைவித்$_4$யத்தை அருளிச்செய்கிறார்

யத்ததே$_3$ார்நித்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாத் 'ஸா' என்று அத்$_4$யாஹார்யம். (மத்$_3$ப$_4$க்தேஷு) என்று ஸாமாந்ய-நிர்தே$_3$ஶாத்தாலே, ஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷம் அநபேக்ஷிதம் என்று ஸூசிதம். (அகி$_2$லம் ஜக$_3$த்) என்று வைஷ்ணவாவைஷ்ணவவிஶேஷம் அநபேக்ஷிதம் என்று ஸூசிதம். (193)

194. [ப$_4$ாக$_3$வதவிரோத$_4$த்தையும்] (வா.189), [ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம்], [அவமாநக்ரியா] என்கிற ஏகவசநங்கள் வ்யக்த்யேகத்வவாசகங்களன்று, பின்னை ஜாத்யேகத்வபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே உ.த்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி தத$_3$வதாரிகை (இப்படிப்பட்ட) இத்யாதி$_3$. [அதிலே ஒன்று

எரித்த நிலாவைப்போலே எவ்வளவு காலமும் உனக்கு வ்யர்த்த$_2$மாக உண்டாயிருந்தது அந்த அவ்வளவு ப$_4$க்தியாகிலும்; (மத்$_3$ப$_4$க்தேஷு) விபு$_4$பூ$_4$தஜுன என்னுடைய ப்ரீதியும் கூட கடலிலிட்ட காயமாம்படி. "ஸ மஹாத்மா ஸுது$_3$ர்லப$_4$:", "யான் பெரியன் நீ பெரியை என்பதனை யார் அறிவார்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அறப்பெரியவர்களுமாய், அஸங்க்$_2$யாதர்களுமாய், "தத்$_3$ப$_4$க்தைர்வா ஸமாக$_3$ம:", "மம மத்$_3$ப$_4$க்தப$_4$க்தேஷு ப்ரீதிரப்$_4$யதி$_4$கா ப$_4$வேத்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப$_4$க்திக்கு வகுத்தவிஷயமுமான ப$_4$ாக$_3$வதர்களிடங்களிலே: (ஸதா$_3$ஸ்து) இடைவிடாமல் நடந்து அது ஸத்தை வரும்படி பாராய். விஷயாந்தரத்தில் ப்ரீதிபோலே. தன் விஷயத்தில் பண்ணும் ப்ரீதியும் அஸத்கல்பம் என்றிறே ஈஶ்வரன் கருத்து. "ஸம்ஸாரவிஷ-வ்ருக்ஷஸ்ய த்$_3$வே ப$_2$லே அம்ருதோபமே। கதா$_3$சித் கேஶவே ப$_4$க்தி: தத்$_3$ப$_4$க்தைர்வா ஸமாக$_3$ம:" என்று ஸதா$_3$தநமான ப$_4$க்தஸமாக$_3$மமே ஶ்ரேஷ்டப$_2$லமாகவும், அது லபி$_4$யாதபோது க்ஷாமத்தில் அடிபட்டவர்கள் ப$_4$க்ஷ்யாऽப$_4$க்ஷ்யவிவேகம் பண்ணமாட்டாதே, கைக்கெட்டினதைத் தின்னு-மாப்போலே, கரணங்களைப் பட்டினிபோடமாட்டாதே காதா$_3$சித்கமாக ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் பண்ணும் ஸேவையை அமுக்$_2$யப$_2$லமாகவும் சொல்லிற்றிறே. ஆகையால், இவன் பண்ணும் ப்ரீதிக்கு முக்$_2$யமான விஷயங்கள் பலவும் உண்டாயிருக்க, அவ்விஷயத்தில் பண்ணுகிற ப்ரீதி காநநசந்த்ரிகைபோலே அஸத்கல்பம் என்னக்குறைவில்லை. ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயத்திற்குத் தகும்படி ப$_4$க்தி பண்ணமாட்டானேயாகிலும், தன்னிடத்தில் பண்ணும் ப$_4$க்தியளவாகிலும் பண்ணுதபோது வரும் அநர்த்த$_2$த்தைச் சொல்லுகிறார் மேல். (தேஷாம் அவமாநக்ரியா) ப$_4$க்தி பண்ண வேண்டும் விஷயத்தில் அப்படிச்செய்யாதொழிகை அவமாநமிறே. ஆகையிறே [இப்படி நினையாதொழிகையும் அபசாரம்] (வா.225) என்று மூலத்திலே மேல் அருளிச்-செய்தது. (அகி$_2$லம் ஜக$_3$த் ஸம்ஹரதி) என்றது, "யம் யம் ஸ்ப்ருஶதி பாணிப்$_4$யாம்" என்கிறதற்கு எதிராக ப்$_3$ரஹ்மவித$_3$வமந்த்ருஸம்ப$_3$ந்த$_4$முள்ள பத$_3$ார்த்த$_2$ங்கள் எல்லாவற்றையும் மீளவும் ஒருக்கால் ஸர்க்க$_3$யோக்$_3$யதையன்றிக்கே ஸூக்ஷ்மாம்ஶமும் மீராதபடி ஸம்ஹரிக்கும் என்கை ப்ரஸித்$_3$த$_4$மிறே என்கை. "நிந்த$_3$ந்தி யே ப$_4$க$_3$வதஶ்சரணாரவிந்த$_3$சிந்தாவிதூ$_4$தஸகலாஶுப$_4$-கல்மஷாக$_4$ாந் । தேஷாம் யஶோத$_4$நஸுக$_2$ாயுரபத்யப$_3$ந்து$_4$க்ஷேத்ராத$_3$யஸ்தி$_2$ரதரா அபி யாந்தி நாஶம் ॥ நாஹம் விஶங்கே ஸுரராஜவஜ்ராத் ந த்ர்யக்ஷஶூலாத் ந யமஸ்ய த$_3$ண்ட$_3$ாத் । நாக்$_3$ந்யர்க்கஸோமாநில-வித்தபாஸ்த்ராத் ஶங்கே ப்$_4$ருஶம் ப்$_3$ரஹ்மவிதே$_3$ாऽவமாநாத்" என்று ஶ்ரீப$_4$ாக$_3$வதத்திலே சொல்லிற்றிறே. (193)

194. (வைவித்$_4$யத்தை) = ப$_3$ஹுவித$_4$த்வத்தை. (ஆகாரம்) = பங்கு$_3$த்வவக்ரத்வாதி$_3$. (வாஸம்) = அரண்யசண்ட$_3$ாளவாடிகாதி$_3$. (194)

இப்படிக் கொடிதான இந்த ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரந்தான், ஜந்மநிரூபணம், ஜ்ஞாநநிரூபணம், வ்ருத்தநிரூபணம், ஆகாரநிரூபணம், அவயவநிரூபணம், ப$_3$ந்து$_4$நிரூபணமென்று அநேகவித$_4$ம். (194)

195. அதிலேயொன்று அவர்கள்பக்கல் ஜந்மநிரூபணம்.

[ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரந்தான்] என்றுதுடங்கி. [அநேகவித$_4$ம்] என்றது - ஜந்மநிரூபணம், ஜ்ஞாந-நிரூபணம், வ்ருத்தநிரூபணம், ஆகாரநிரூபணம், ப$_3$ந்து$_4$நிரூபணம், வாஸநிரூபணம் இத்யாதி$_3$களிலே பலபடிப்பட்டிருக்குமென்றபடி. (194)

195. அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு, ஜந்மநிரூபணத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தை அருளிச்-

ஜந்மநிரூபணம்] (வா.195) என்று அந்யதமஸ்வரூபம் நிர்த$_4$ாரிதமாகையாலே, [அநேகவித$_4$ம்] என்கிறவிதுவும் நிரூபணரூபமாகை ந்யாய்யம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ஜந்ம-நிரூபணம், ஜ்ஞாநநிரூபணம்) இத்யாதி$_3$. [இதுதனக்கு அதி$_4$காரிநியமமில்லை] (வா.201)இத்யாதி$_3$. மூலத்திலே இது ஸ்பு$_2$டமாகிறது. (194)

195. "நிபூர்வகோ ரூபயதிர்விசாரே வர்த்ததே" என்று (நிரூபண)ஶப்$_3$த$_3$ம் சிந்தநவாசியாகையாலே

195. (அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு ஜந்மநிரூபணத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தை அருளிச்-செய்வதாக) என்றது - ஸ்த$_2$ாலீபுலாகந்யாயத்தாலே ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரங்கள் எல்லாவற்றினுடை-யவும் த$_3$ர்ஶிப்பிக்கைக்காக அந்த ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரங்களில் வைத்துக்கொண்டு ஸகலலோக-வ்யாபகதயா ப்ரத$_2$மமாயிருந்துள்ள ஜந்மநிரூபணமாகிற அபசாரத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தை அருளிச்செய்வதாக என்றபடி. ஜந்மநிரூபணம் மாத்ரம் ஸகலலோகவ்யாபகமானபடி என் என்னில்: ப$_4$ாக$_3$வதத்வம் விலக்ஷணஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநஸமநியதமாகையாலே, ப$_4$ாக$_3$வதனுனபோதே ஜ்ஞாநவ்ருத்தவாஸாதி$_3$கள் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகமாக பே$_4$தி$_3$க்கையாலேயும், ஆகாரநிகர்ஷம்-தான் க்வாசித்கமாகையாலேயும் அவைபோலன்றிக்கே, ஜந்மநிகர்ஷம் நித்யமுக்தர்களைப்பற்ற ஸநகாதி$_3$களுக்கும், ஸநகாதி$_3$களைப்பற்ற தே$_3$வஜாதிகளுக்கும், தே$_3$வஜாதிகளைப்பற்ற அஸுரராக்ஷஸர்களுக்கும், அவர்களைப்பற்ற மநுஷ்யர்களுக்கும், மநுஷ்யர்களிலும் ப்$_3$ராஹ்ம-ணர்களைப்பற்ற ஶூத்$_3$ரர்களுக்கும், ஶூத்$_3$ரர்களைப்பற்ற சண்ட$_3$ாளர்களுக்கும், அவனைப்பற்ற பிபீலிகாதி$_3$கள்பர்யந்தமான திர்யக்குகளுக்கும், திர்யக்குகளைப்பற்ற ஸ்த$_2$ாவரங்களுக்கும், இவையெல்லாவற்றுக்கும் உள்ளதொன்றாகையாலே;

அதுதான் ப$_4$ாக$_3$வதனும்போது மாறி "பஞ்சாஸ்த்ராங்க$_3$ா: பஞ்சஸம்ஸ்காரயுக்தா: பஞ்சார்த்த$_2$-ஜ்ஞா: பஞ்சமோபாயநிஷ்ட$_2$ா: । தே வர்ணாநாம் பஞ்சமாஶ்சாஶ்ரமாணாம் விஷ்ணோர்ப$_4$க்தா: பஞ்சகாலப்ரபந்நா:" என்றும், "ஸ விப்ரேந்த்$_3$ரோ முநிஶ்ஶ்ரீமாந் ஸ யதிஸ்ஸ ச பண்டி$_3$த: । தஸ்மை தே$_3$யம் ததோ க்$_3$ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யத$_2$ா ஹ்யஹம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸாத$_4$நாந்தரஸாத்$_4$யாந்தரநிஷித்$_3$த$_4$கரணத்$_3$யந்வயயோக்$_3$யதாத்மகதயா ஹேயபூ$_4$தவர்ணாஶ்ரம-சதுஷ்டயாதீதமாய், விப்ரேந்த்$_3$ரமுனியதிபண்டி$_3$தர்களுக்குப் பண்ணும் பூஜைக்குள் எல்லாவற்றுக்கும் யோக்$_3$யமாய், ஜ்ஞாநத$_3$ாநப்ரதிக்$_3$ரஹார்ஹமாய், ஈஶ்வரஸமமாகப்பண்ணும் ஆராத$_4$நத்துக்கும் அர்ஹமாய், ஈஶ்வரனுக்கும் கூட ஆராத்$_4$யமாய், ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாய் இருந்துள்ள விஷ்ணுப$_4$க்தத்வமாகிற வர்ணமும், பஞ்சகாலப்ரபந்நத்வமாகிற ஆஶ்ரமமும் உண்டாய்த்தேயாகிலும், அது, சைத்ரத்வாதி$_3$ஸம்ஸ்த$_2$ாநம் குறியழியாதிருக்க கேவலம் அலௌகிகமாக உண்டாகையாலே "ஏகாந்தீ வ்யபதே$_3$ஷ்டவ்ய:", "கிமப்யத்ராபி$_4$ஜாயதே", "ந ஶூத்$_3$ரா ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தா:", "ஶ்ரீமாங்க்$_4$ரிஶுசிஷத்$_3$ப$_4$க்திதத்$_3$த$_4$து$_3$ர்ஜாதிகில்பி$_3$ஷ:" இத்யாதி$_3$-ஶாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டே அத்தையறியவேண்டுகையாலே அவ்வளவு ஜ்ஞாநமில்லாதார் எல்லாரும் ஜ்வாலாபே$_4$த$_3$ம் அறிகைக்கீடான ஜ்ஞாநமில்லாதார் ஸௌஸாத்$_3$ருஶ்யமாத்ரத்தாலே

செய்வதாக, அத்தை உபாத3ாநம் பண்ணுகிறுர் [அதிலே ஒன்று அவர்கள் உக்கல் ஜந்ம-

'ஸேயம் தீ3பஜ்வாலா' என்று ப்4ரமித்துச்சொல்லுமாப்போலே, சைத்ரத்வாதி3ஸம்ஸ்த2ாந-மாத்ரத்தாலே வந்த ஸௌஸாத்3ருஶ்யமாத்ரத்தைக்கொண்டு, 'ஶூத்3ரோயம், வைஷ்ணவோயம் அயம் ச நர:, அயம் ப்3ராஹ்மண:, இயம் ஸ்த்ரீ, இத3ம் திர்யக், இத3ம் ஸ்த2ாவரம், அயம் தே3வ:, அயம் அஸுரஶ்ச, அயம் பிஶாச:, அயம் ப்3ரஹ்மராக்ஷஸ:' என்று நிகர்ஷபு3த்3த்4யா சிந்திக்கக்கூடுமாகையாலே, ஜந்மநிரூபணம் மற்றவைகளைப்பற்ற ஸகலலோகவ்யாபகம் என்னக்குறையில்லை என்று கண்டுகொள்வது.

(நிக்ருஷ்டகுலங்களிலே) என்றது, தே3வத்வ-ப்3ராஹ்மணத்வ-அஸுரத்வ-ஶ்வபசத்வாதி3-ப்ரவாஹரூபங்களாய், ப4க3வத்ஸ்வரூபதிரோத4ாயகப்ரக்ருதிபரிணமவிஶேஷாத்மகதே3ஹா-ரம்ப4ககர்மவிஶேஷௌபாதி4கங்களாய், தத்தத்3தே3ஹவிஶிஷ்டவேஷாநுகு3ணஸாத்4யாந்தர-ஸாத4நாந்தரநிஷித்3த4கரணத்3யந்வயயோக்3யதாபாத3கங்களாய், அத ஏவ நிக்ருஷ்டங்க-ளாயிருந்துள்ள குலங்களிலே என்றபடி. (அவதீர்ணரான) என்றது, "ப்ராது3ர்ப4ாவைஸ்ஸுர-நரஸமோ தே3வதே3வஸ்ததீ3யா ஜாத்யா வ்ருத்தைரபி ச கு3ணதஸ்தாத்3ருஶோ நாத்ர க3ர்ஹா" என்கிறபடியே, வம்ஶபூ4மிகளை உத்3த4ரிக்கக் கீழ்க்குலம்புக்க வராஹகோ3பாலரைப்போலே, ப4ாக3வதர்களும் ஸம்ஸாரார்ணவநிமக்3நரை உயர்த்துகைக்காகக் கீழ்க்குலம் புகுமவர்க-ளாகையாலே. அத்ரி-ஜமத3க்நி-பங்கதிரத2-வஸு-நந்த3ஸூநுவாகவும், மீனுய், ஆமையாய், நரசிங்கமாய், குறளாய், காளுரேனமுமாய்க் கற்கியாயும் என்னின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்த எம்பெருமானுடைய மாநுஷ்யாதி3கள் கர்மநிப3ந்த4நமன்றிக்கே ஜக3து3ஜ்ஜீவநேச்ச2ாப்ரயுக்-தமாயிருக்கையாலே, அவன் பிறப்பை ஸ்வேச்சை2யாலே தன்னைத்தாழவிட்டு இறங்கு-கையைச்சொல்லுகிற அவதாரஶப்3த3த்தாலே சொல்லவேண்டுகிறப்போலே, ப4ாக3வதர்க-ளுடைய நாநாப்ரகாரஜந்மங்களும், கர்மநிப3ந்த4நங்களன்றிக்கே, "யம் யம் ஸ்ப்ருஶதி பாணிப்4யாம்" இத்யாதி3ப்படியே, இவர்களைக்கொண்டு ஜக3த்தை உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணும் என்கிற ப4க3வதி3ச்சை2யாலே வந்ததுகளாகையாலே, அவற்றையும் இப்படியே அவதாரங்கள் என்றே நிர்தே3ஶிக்கவேணும் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ப4க3வதீ3யத்வப்ரயுக்தமான மாஹாத்ம்-யத்தைப் பாராதே) என்றது. "மத்3ப4க்தஜநவாத்ஸல்யம்" இத்யாதி3ப்படியே காஷ்ட2ாபந்ந-ப4க்தியாகிற ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தாலே வந்த ஸர்வோத்க்ருஷ்டதையை உடையவர்களாய், அத்தாலே, "ஆசார்யவத்3தே3வவச்ச மாத்ருவத்பித்ருவத்ஸ்வவத் । ஸுஹ்ருத்3வத் ஸ்வாமிவத் ஸந்தோ த்3ரஷ்டவ்யா ராஜவத் தத2ா" என்கிறபடியே ஸர்வப்ரகாரபூஜார்ஹராய், "ஸ மே பூஜ்ய:" என்று எம்பெருமானுக்கும்கூட பூஜநீயர்களாய், "தத3ர்ப்பிதமநோவசநே ஹிதார்த்த2: ப்ராண: புநாதி பு4வநம்" என்றும், "யம் யம் ஸ்ப்ருஶதி பாணிப்4யாம் யம் யம் பஶ்யதி சக்ஷுஷா । ஸ்த2ாவராண்யபி முச்யந்தே கிம்புநர்பா3ந்த4வா ஜநா: ॥ யே கேசித்3யத்ர புருஷா: விஷ்ணு-சக்ரேண முத்3ரிதா: । தேஷாம் த3ர்ஶநமாத்ரேண மஹாபாதகநாஶநம் ॥ யாந் பஶ்யந்தி மஹாப4ாக3ா: க்ருபயா பாதகாநபி । தேऽபி ஶுத்3த4ா: ப்ரயாந்த்யேவ ஶாஶ்வதம் பத3மவ்யயம் ॥ யதீநாம் விஷ்ணுப4க்தாநாம் பரிசர்யாபராயணை: । ஈக்ஷிதா அபி க3ச்ச2ந்தி பாபிநோऽபி பராம் க3திம்" {பாதகா: அஸ்ய ஸந்தீதி பாதக:, தே பாதகா:} என்று இத்யாதி3களில் சொல்லுகிறபடியே அத்யந்தபாவநத3ர்ஶநஸ்பர்ஶநாதி3களையுடையராய், "நிரபேக்ஷம் முநிம் ஶாந்தம் நிர்வைரம் ஸமத3ர்ஶிநம் । அநுவ்ரஜாம்யஹம் நித்யம் பூயேயேத்யங்க்4ரிரேணுபி4:" என்கிறபடியே, ப4க3வத்ப்ரார்த்த2நீயபாத3பாம்ஸுகளையுடையராய், "யத்து ப்3ரஹ்மவித3ா த்யக்தமபி தந்மங்க3ளம் வபு: । த்3ருஷ்ட்வா ஸ்ப்ருஷ்ட்வா விமுச்யேத ப்3ரஹ்மஹா ப்3ரஹ்மஹத்யயா ॥ கலேப3ரம் வா தத்3ப4ஸ்ம த4ாம வா முநிஸத்தமா: । யதி3 பஶ்யதி புண்யாத்மா ஸ யாதி பரமாம் க3திம்" என்று மஹாப4ாரதத்திலும் "யத்து ப்3ரஹ்மவித3ா த்யக்தமபி தந்மங்க3ளம் வபு: । த்3ருஷ்ட்வா ஸ்ப்ருஷ்ட்வா விமுச்யேத வைஷ்ணவஸ்ஸர்வகில்பி3ஷை:" என்று ப4க3வச்ச2ாஸ்த்ரத்திலும் சொல்லுகிறபடியே, தீர்த்த2ம் ப்ரஸாதி3த்தருளின பின்பும் ஸ்வீயசரமவிக்3ரஹகத்ஸம்ஸ்காரப4ஸ்மதத்ரத்யப்3ருந்த3ாவநத3ர்ஶநஸ்பர்ஶநாதி3களையுடையவர்களையும் அம்மாத்ரத்தாலே ஸகலபாபங்களினின்றும் உத்3த4ரிப்பிக்கவல்லராய், "ந ஹ்யம்மயாநி தீர்த்த2ாநி ந தே3வா ம்ருச்சி2லாமயா: । தே புநந்தி உருகாலேந த3ர்ஶநாதே3வ ஸாத4வ:"

இவற்றில் வைத்துக்கொண்டு இவையெல்லாமொருதட்டும் தாளுெரு தட்டுமென்னும்படி அத்$_3$வித்யமாய் ஸத்தாநாஶகரமாயிருக்கும், இந்த ப$_4$ாக$_3$வதர்பக்கல்பண்ணும் ப்$_3$ராஹ்மணுதி$_3$யான ப்ரத$_2$மசரமஜந்ம-

நிரூபணம்] என்று. [ஜந்மநிரூபண]மாவது - நிக்ருஷ்டகுலங்களிலே அவதீர்ணரான ப$_4$ாக$_3$வதர்களை, ப$_4$க$_3$வதீ$_3$யத்வப்ரயுக்தமான மாஹாத்ம்யத்தைப் பாராதே நிகர்ஷபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா தத்தஜ்ஜந்மங்களை நிரூபிக்கை. (195)

அருளிச்செய்கிறுர் (நிக்ருஷ்ட) இத்யாதி$_3$. "ப்ரப$_4$ாவாத் பரமாத்மந:" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (ப$_4$க$_3$வதீ$_3$யத்வ) இத்யாதி$_3$. "சண்ட$_3$ாளமபி மத்$_3$ப$_4$க்தம்" இத்யாதி$_3$களிலே உத்கர்ஷப்ரதிபாத$_3$நார்த்த$_2$-சண்ட$_3$ாளத்வாதி$_3$ப்ரதிபாத$_3$நத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக அருளிச்செய்கிறுர் (நிகர்ஷபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா) என்று. (195)

என்று ஶ்ரீப$_4$ாக$_3$வதத்தில் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானுடைய அவதாரங்களில் வைத்துக் கொண்டு உத்தமங்களான அர்ச்சாவதாரங்களிலும், க$_3$ங்க$_3$ாதி$_3$தி$_3$வ்யதீர்த்த$_2$ங்களிலும் காட்டில் அத்யந்தபாவநர்களாய், "நாத: பரதரம் தீர்த்த$_2$ம் வைஷ்ணவாங்க்$_4$ரிஜலாச்ச$_2$ப$_4$ாத் । தேஷாம் பாதே$_3$ாத$_3$கம் புண்யம் க$_3$ங்க$_3$ாமபி புநாதி ஹி" என்றும், "ஶாபாத்து ரகு$_4$நாத$_2$ஸ்ய விமுக்தா கௌ$_3$தமீ நதீ$_3$ । வைஷ்ணவ்யா ஸ்நாநபுண்யேந ஸங்க$_3$தா ஶுப$_4$வாரிணு" என்று பராஶரஸ்ம்ருதியிலும், "ஶப$_3$ர்யாஸ்ஸ்நாநபுண்யேந ஸங்க$_3$தா ஶுப$_4$வாரிணு । விமுக்தா ப$_4$வ மச்ச$_2$ாபாத்$_3$க$_3$ங்கே$_3$ பாபவிநாஶிநீ ॥ ஏவமுக்த்வா து காகுத்ஸ்த$_2$ஶ்ஶப$_3$ரீதீர்த்த$_2$முத்தமம் । க$_3$ங்க$_3$ாயாஸ்ஸங்க$_3$தம் சக்ரே ஶார்ங்க$_3$கோட்யா மஹாப$_3$ல:" என்று பாத்$_3$மோத்தரத்திலும், "புநீஹி லோகம் ஸகலம் லோகபாலாம்ஶ்ச மத்$_3$க$_3$தாந் । பாதே$_3$ாத$_3$கேந ப$_4$க$_3$வந் தீர்த்த$_2$ாநாம் தீர்த்த$_2$-காரிணு" என்று ப்$_4$ருகு$_3$ம்ப்ரதி ப$_4$க$_3$வத்$_3$வசநத்தில் ஶ்ரீப$_4$ாக$_3$வதத்திலும் சொல்லுகிறபடியே க$_3$ங்க$_3$ாதி$_3$புண்யதீர்த்த$_2$ங்களையும் பாவநமாக்கவல்ல ஶ்ரீபாத$_3$தீர்த்த$_2$வைப$_4$வத்தையுடையவர்க-ளாய், "கோடிஜந்மார்ஜிதம் பாபம் ஜ்ஞாநதோऽஜ்ஞாநத: க்ருதம் । ஸத்$_3$ய: ப்ரத$_3$ஹ்யதே நருணும் வைஷ்ணவோச்சி$_2$ஷ்டபே$_4$ாஜநாத் ॥ நாராயணைகநிஷ்ட$_2$ஸ்ய யா யா சேஷ்டா தத$_3$ர்ச்சநம் । யோ யோ ஜல்பஸ்ஸ ஸ ஜபஸ்தத்$_3$த்$_4$யாநம் யந்நிரீக்ஷணம் ॥ தத்பாத$_3$ாம்ப்$_3$வதுலம் தீர்த்த$_2$ம் தது$_3$ச்சி$_2$ஷ்டம் ஸுபாவநம் । தது$_3$க்திமாத்ரம் மந்த்ராக்$_3$ர்யம் தத்ஸ்ப்ருஷ்டமகி$_2$லம் ஶுசி" என்று பராஶரஸ்ம்ருதியில் சொல்லுகிறபடியே, அத்யந்தபாவநங்களான ஶ்ரீபாத$_3$தீர்த்த$_2$பாத்ரோச்-சி$_2$ஷ்டங்களையுடையவர்களாய் இருக்கையாகிற அப்ரதிமவைப$_4$வம் ஸகலஶாஸ்த்ரங்களில் க$_4$ண்டாகோ$_4$ஷமாக ப்ரஸித்$_3$த$_4$மாயிருக்கிறவத்தைப்பாராதே என்றபடி.

ஸாமாந்யத: (நிகர்ஷபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா) என்றது, அப$_4$ாக$_3$வததே$_3$வாஸுரப்$_3$ராஹ்மணஶ்வப்சாதி$_3$களாக-வுமாம், ப$_4$ாக$_3$வதர்களாகிலுமாம், ஆசார்யனுகிலுமாம், நித்யமுக்தர்களாகிலுமாம், ஈஶ்வர-னுகிலுமாம் இவர்களில்வைத்துக்கொண்டு யாரேனும் ஒருவருடைய ஜந்மத்தைக்காட்டில் நிகர்ஷம் என்கிற பு$_3$த்$_3$தி$_4$யாலே பண்ணும் ஜந்மநிரூபணமெல்லாம், ஜந்மநிரூபணுத்மகமான அபசாரங்களே என்கைக்காக. இத்தால், ப்$_3$ராஹ்மணுதி$_3$ப$_4$ாக$_3$வதர்கள் நிக்ருஷ்டர்கள். ஶ்வபசாதி$_3$ப$_4$ாக$_3$வதர்கள் உத்க்ருஷ்டர்கள் என்று சிலர் பண்ணும் நிர்வாஹமெல்லாம் ஜந்ம-நிரூபணுந்தர்பூ$_4$தம் என்று சொல்லுகிறது. "ப்ராது$_3$ர்ப$_4$ாவை:" இத்யாதி$_3$ப்படியே ப$_4$ாக$_3$வதர்க-ளுடைய ஜந்மாதி$_3$கள் உத்கர்ஷத்துக்கு உடலாமித்தனையொழிய ஒருபடியாலும் நிகர்ஷத்துக்கு உடலாகமாட்டாதிறே. நிகர்ஷபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா நிரூபிக்கை அபசாரமென்கையாலே, வாத்ஸல்ய-ஸௌஶீல்யாதி$_3$களிலே ஈஶ்வரன், "யஜ்ஜாதீயோ யாத்$_3$ருஶோ யத்ஸ்வப$_4$ாவ: பாத$_3$ச்ச$_2$ாயாம் ஸமாஶ்ரிதோ யோபி கோபி । தஜ்ஜாதீயஸ்தாத்$_3$ருஶஸ்தத்ஸ்வப$_4$ாவ: ஶ்லிஷ்யத்யேநம் ஸுந்த$_3$ரோ வத்ஸலத்வாத்" என்கிறபடியே ஆஶ்ரிதஸஜாதீயனுமாப்போலே, ப$_4$ாக$_3$வதர்களும் ஜாதிவ்ருத்த-கு$_3$ணங்களாலே ப்ராக்ருதஸஜாதீயராகிறது வாத்ஸல்யஸௌஶீல்யஸௌலப்$_4$யாதி$_3$களாலன்றே என்னும் ஈடுபாட்டாலே உத்கர்ஷபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா அவர்களுடைய ஜந்மாதி$_3$களை நிரூபிக்கை உபாதே$_3$ய-மாயிருக்கும் என்று ஸூசிதம். ஆகையிறே, "எக்குலத்தோர் எக்குணத்தோர் எவ்வியல்வோராயி-டினும் அக்கணத்தே நம்மிறைவராவரே" என்றும், "எக்குற்றவாளர் எதுபிறப்பு ஏதியல்வாக நின்றேர் அக்குற்றம் அப்பிறப்பு அவ்வியல்வே நம்மை ஆட்கொள்ளுமே" என்றும் அருளிச்செய்தது.

நிரூபணம். (195)

---

196. இதினுடைய க்ரௌர்யந்தன்னே அருளிச்செய்கிருர் [இதுதான்] என்றுதுடங்கி. [இது தான்] என்று ப4ாக3வதஜந்மநிரூபணத்தை பராமர்ஶிக்கிறது. [அர்ச்சாவதாரத்திலுபாத3ாந-ஸ்ம்ருதி]யாவது - ஆஶ்ரிதருகந்தது ஏதேனுமொரு த்3ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு அதிலே அப்ராக்ருததி3வ்யவிக்3ரஹத்தில் பண்ணும் விருப்பத்தைப்பண்ணி எழுந்தருளி இருக்கிற வைப4வத்தை அறியாதே நிகர்ஷபு3த்3தி4 பண்ணி விக்3ரஹோ-

---

196. ஏதச்ச2ப்3த3த்தாலே வ்யவஹிதபா4க3வதாபசாரத்தை பராமர்ஶிக்கிறதன்று, பின்னே அவ்யவஹிதஜந்மநிரூபணத்தை பராமர்ஶிக்கிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (இதுதான் என்று துடங்கி) இத்யாதி3நா. அர்ச்சா = பூஜாப்ரதிமயோ: என்கையாலே [அர்ச்சா] ஶப்3த3ம் ப்ரதிமாவாசகம்; [அவதார]ஶப்3த3ம் ஆவிர்பா4வவாசகம்; [உபாத3ாந]ஶப்3த3ம், பரிமாணுஶ்ரயத்3ரவ்யவாசகம்; ஸ்ம்ரு = சிந்தாயாம் என்று [ஸ்ம்ருதி]ஶப்3த3ம் சிந்தாவாசி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ஆஶ்ரிதர்) இத்யாதி3. "தமருகந்ததெவ்வுருவம்" (முதல் திருவ. 44) இத்யாதி3யையுட்கொண்டு (ஆஶ்ரிதருகந்தது) இத்யாதி3. "நெஞ்சினுல் நினைப்பான் யவன் அவனுகும் நீள்கடல்வண்ணனன்" (திருவாய். 3.6.9), "உபசாரேஷ" ப4க்தஸ்ஸந் ஸ ஏஷ:

(தத்தத் ஜந்மங்களை) என்றது. "ஆப்3ரஹ்மஸ்தம்ப3பர்யந்தங்களான தத்தத் ஜந்மங்களை என்றபடி. "கிமப்யத்ராபி4ஜாயந்தே யோகி3நஸ்ஸர்வயோநிஷு" என்று ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பா4க3வதா-வதாரம் உண்டிறே. (நிரூபிக்கை) என்றது சிந்திக்கை என்றபடி. (195)

196. (இதினுடைய) என்றது பா4க3வதாபசாரங்களில் அந்யதமமான இந்த ஜந்ம-நிரூபணத்தினுடைய என்றபடி. (அருளிச்செய்கிருர்) என்கிறவிது, ஸ்தூ2லாருந்ததீந்யாயத்தாலே மற்றவைகளுடைய க்ரௌர்யங்களையும் த3ர்ஶிப்பியாநின்றுகொண்டு அத்யந்தக்ரூரமான அர்ச்சாவதாரோபாத3ாநநிரூபணமாகிற ப4க3வத3பசாரத்தினுடைய க்ரௌர்யரூபமான வஸ்து-வாலும்கூட அபரிச்சே2த்3யம் என்று அருளிச்செய்கிருர் என்றபடி. மூலத்தில் [அர்ச்சாவதார-ஸ்ம்ருதியிலும் காட்டில்] என்கிறவிடத்தில் [அர்ச்சா]பத3ம், "விஷ்ணவாத்3யாக்2யை: பஞ்சதா4 பஞ்சபே3தை3: அர்ச்சாரூபோ ரத்நகூ3ர்ப்பா4லயேட்4ய: । வ்யக்தம் ஸித்3த4ம் தி3வ்யம் ஆர்ஷேய-மர்த்யே தத்ஸௌலப்4யாத3வதாரஸ்ய பே4த3ம்" (ப4ஜதே இதி ஶேஷ:) என்று அஜ்ஞாநஸூக்தத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வயம்வ்யக்தஸைத்3த4தி3வ்யார்ஷமாநுஷரூபங்களான பஞ்சவித4ார்ச்சாவ-தாரங்களுக்கும் பொதுவாயிருந்ததேயாகிலும், "ஸாலக்3ராமகோட்யாமிவாக்ருதப்ரகாஶம்" என்கிறவிடத்திலே ஸ்வயம்வ்யக்தார்ச்சாவதாரத்தை அகருதகமாகச் சொல்லுகையாலே, அது உபாத3ாநஸ்மரணுர்ஹமன்றிக்கேயிருக்கையாலேயும், "நைவ தா3ம்ஶாந்ந மாகாந் ந கீடாந் ந ஸரீஸ்ருபாந் । ராக4வோபநயேத்3கூ3ாத்ராத் த்வத்3கூ3தேநாந்தராத்மநா" என்கிறபடியே சேதந-லாப4த்திலே தூ4தா-சித்தஞுய, ஸ்தா2வரப்ரதிஷ்டா2ஞுயிருக்கிறபடியைக் கொண்டு சிலர்க்கு ப்4ரமமுண்டாய்த்தேயாகிலும் "அக்ருதப்ரகாஶம்" என்கிற ஶாஸ்த்ரபா3தி4தமாய்க்கொண்டு நிவ்ருத்தமாய்விடுகையாலேயும், அங்ஙனன்றிக்கே, ஸைத்3த4ாத3யவதாரசதுஷ்டயத்திலும் தத்தத்ப்ரதிஷ்டா2த்ராதி3களால் உபாத3ாநத்3ரவ்யம் ப்ரத்யக்ஷிதமாயிருக்கையாலே அவ்விஷயத்-தில் உண்டான உபாத3ாநசிந்தநம், "தாம்ராத் ஸஹஸ்ரகு3ணிதம் ராஜதே து ப2லம் ப4வேத் । தஸ்மாத்து த3ஶஸாஹஸ்ரம் ஸௌவர்ணம் கௌதுகே ப2லம் । தஸ்மாச்ச ஶதஸாஹஸ்ரம் ரத்நகே கௌதுகே ப2லம்" என்கிற ஸ்ரீவிஷ்ணுத4ர்மவசநங்கள் தொடக்கமானதுகளிலும் ஸைத்3த4ாதி3-மாத்ரவிஷயகமான அர்ச்சாவதாரப்ரதிஷ்டா2வித4ாயகஶாஸ்த்ரங்களில் பராஶரஸம்ஹிதாயாம் அர்ச்சாவதாரப்ரதிஷ்டா2விதி4ப்ரகாரகத2நாத்4யாயே, "ப்ரக்ஷால்ய பஞ்சக3வ்யேந ப்ரணவேநா-பி4ம்ருஶ்ய ச । அஶ்வக்ராந்தேதி தத்3பி3ம்ப3ம் ம்ருதபி4ரத்3பி4ர்விம்ருஶ்ய ச । । நமஸ்தேர்ச்சே! ஸுரேஶாநி! ப்ரதீகே! விஶ்வகர்மண: । ப்ரபா4விதாஶேஷஜக3த்3தா4த்ரி! துப்4யம் நமோநம: ॥ த்வயி ஸம்பூஜயாமீஶம் நாராயணமநாமயம் । ரஹிதா த்3ரவ்யதோ3ஷைஸ்த்வம் ருத்3தி4யுக்தா

196. இதுதான் அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதா3நஸ்ம்ருதியிலுங்காட்டில் க்ரூரம்.
இந்த ஜந்மநிரூபணந்தான், பூர்ணவிஷயமான அர்ச்சாவதாரத்தில் தத்3விக்3ரஹோபாதா3நத்3ரவ்யநிரூபண-ஸ்ம்ருதியிலுங்காட்டில், ஸ்வஸத்தாநாஶகரமாகையாலே அதிக்ரூரம். (196)

பாதா3நத்3ரவ்யம் இன்னதன்ரே என்று சிந்திக்கை; அதிலும்காட்டில் க்ரூரமாகையாவது – அத்தைப்பற்றவும் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அத்யந்தநிக்3ரஹஹேதுவாகை. (196)

197. அதுதன்னினுடைய க்ரௌர்யந்தான் எவ்வளவென்ன அருளிச்செய்கிறுர் [அத்தை] இத்யாதி3யாலே. "அர்ச்சாவதாரோபாதா3நவைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம் ।மாத்ருயோநிபரீக்ஷயா:

இதி நிஶ்சித:" இத்யாதி3யையுட்கொண்டு (அதிலே) இத்யாதி3. "அர்ச்சாவதாரவிஷயே மயாபி" இத்யாதி3யைப்பற்ற (வைப4வத்தை) என்றது. (க்ரூரத்வம்) = பா3த4கத்வம். அதாவது, ப4க3வந்நிக்3ரஹஹேதுத்வம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அத்யந்தநிக்3ரஹஹேதுவாகை) என்று. (196)

197. மூலத்திலே [அர்ச்சாவதாரத்தில்] (வா.196) இத்யாதி3வாக்யம் ஶப்3தா3ர்த்த2ப்ரத்யபி4ஜ்ஞா-

ஸதா3 ப4வ"; தத்ரைவ, "ஸம்ஹாரம் சாஸ்ய ஸர்க்க3ம் ச ஸம்ஸ்மரேத் கர்மயோக3த: । பி3ம்ப3ஸ்ய கா3த்ரே தத்த்வாநி ப்ருதி2வ்யாதீ3ந்யநுக்ரமாத் ॥ ப்ருதி2வ்யாதீ3நி பூ4தாநி தந்மாத்ராணீந்த்3ரியாணி ச । மநோஹங்காரபு3த்3தீ4ம்ஶ்ச ப்ரக்ருதௌ ஸம்ஹரேத் க்ரமாத் ॥ பரமாத்மநி ஸம்ஹாரம் நிஜதே3ஹவதா3சரேத்"; தத்ரைவாநந்தரம் "மங்க3ளாநி ப்ரயுஞ்ஜீத தத்வஸ்ருஷ்டிம் விசிந்தயேத்। ப்ரகருத்யாதி3ப்ருதி2வ்யந்தம் மங்க3ளாநி ச த3ர்ஶயேத்" இதி ப்ரதிமோபாதா3நங்களான பஞ்சபூ4தங்களுக்கும் ஶோஷணதா3ஹநாதி3 விதி4க்கிறவிடங்களிலும் ஶாஸ்த்ரம் உபாதா3ந-த்3ரவ்யங்களை அப்4யுபக3மம் பண்ணுகையாலே, ஶாஸ்த்ரஸஹக்ருதமாய்க்கொண்டு த்3ருட4கரிக்-கப்படுகையாலேயும், ஶைத்3த4ாதி3களில் பண்ணும் உபாதா3நசிந்தநம் க்ரூரம் என்ருல் ஸ்வயம்வ்யக்தத்தில் அது கைமுதிகந்யாயஸித்3த4மாகையாலே, "ஸாக்ஷாத் ஸித்3தே4: கைமுத்யஸித்3தி4: ப்ரப3லா" என்கிற ந்யாயத்தாலே ஸ்வயம்வ்யக்தோபாதா3நஸ்ம்ருதிக்கு க்ரௌர்யாதிஶயம் ஸித்3தி4க்கையாலும் ஶைத்3த4ாத்3யவதாரசதுஷ்டயபரம் என்று திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (ஆஶ்ரிதர்) இத்யாதி3யால். (திருமேனியாகக்கொண்டு) என்றது, ஸத்யஸங்கல்பனுன எம்பெருமான், இது நமக்கு போ4கா3யதநமான திருமேனியாகக் கடவது என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே, தனக்கு அஸாத4ாரணமான திருமேனியாகக்கொண்டு என்றபடி. இத்தால், விபூ4தித்3வயத்திலும் ப4க3வச்ச2ரீரமல்லாததொரு வஸ்துவில்லாமலிருக்க, அர்ச்சா-வதாரவிக்3ரஹத்துக்கு விஶேஷமென் என்கிற குத்3ருஷ்டிஶங்கை நிரஸ்தை. விபூ4தியில் பதா3ர்த்த2ங்களெல்லாம் த4ார்யமாய், நியாம்யமாய், ஶேஷமாய்க்கொண்டு அம்மாத்ரத்தாலே ப4க3வச்ச2ரீரங்களாயிருந்ததேயாகிலும், அதுகளிலும் பண்ணும் உபசாராபசாரங்களால் அவனுக்கு ஸுக2து3:க2த்3வாரா க்ரோத4ப்ரஸாத3ங்களாம்படியான ப4க3வத்3போ4கா3யதநத்வரூப-ப4க3வச்ச2ரீரத்வம் அதுகளுக்கு இல்லையிறே. "ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி:" என்று ப்ராக்ருதமூர்த்தி எம்பெருமானுக்கு இல்லை என்று சொல்லாநிற்க, ஒரு த்3ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக்கொண்டு என்கை கூடுமோ என்னில், "நெஞ்சினுல் நினைப்பான் யவன்", "தமருகந்ததெவ்வுருவம்" இத்யாதி3களில் ப்ராக்ருதவஸ்துக்களையும் ஆஶ்ரிதாநுக்3ரஹார்த்த2மாகத் திருமேனியாக எம்பெருமான் கொள்ளும் என்று சொல்லுகையாலே, "ந தஸ்ய" இதி நிஷேத4ம் கர்மநிப3ந்த4நப்ராக்ருதஶரீரநிஷேத4விஷயகமாகையாலே விரோத4மில்லை என்று கண்டுகொள்வது. (196)

197. மூலத்திலே [அத்தை மாத்ருயோநிபரீக்ஷையோடொக்கும் என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும்]

துல்யமாஹுர்மநீஷிண:" என்ருநின்றதிறே. இப்படி உப4யத்தையும் மாத்ருயோநிபரீக்ஷா-ஸாம்யமாக ஶாஸ்த்ரம் சொல்லிற்றேயாகிலும், அது அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதா3நஸ்ம்ருதிக்கு நித3ர்ஶநமாமித்தனை; வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம் அதிலும் க்ரூரமென்றிவர்க்குக்கருத்து.

பந்த்தாலே (அர்ச்சாவதார) இந்யாதி3வசநஸித்3த4ார்த்த2ப்ரதிபாத3கம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அந்த வசநத்தை அருளிச்செய்கிருர் (அர்ச்சாவதார) இத்யாதி3. அர்ச்சாவதாரோபாத3ாநஞ்ச, வைஷ்ண-வோத்பத்திஶ்ச = அர்ச்சாவதாரோபாத3ாநவைஷ்ணவோத்பத்தீ என்று த்3வந்த்3வஸமாஸம். தயோ: சிந்தநம், நிரூபணம். சில ஶ்ரீகோஶங்களிலே 'அர்ச்சாவதாரோபாத3ாநம்' என்று ஸாநுஸ்வாரபாட2ம் காணப்படுகிறது. அது அர்த்த2ாஸங்க3தியாலே அபபாட2மாமித்தனை. த்3வந்த்3வஸமாஸபாட2மே மூலாரூட4ம் என்னுமிடம் மூலத்தில் [ஸ்ம்ருதி]ஶப்3த3த்தாலும், வ்யாக்2யாநத்தில் (சிந்தித்திருக்கை) என்கிறவித்தாலும் வ்யஞ்ஜிதம். இந்த வசநத்திலே, இரண்டுக்கும் ஒன்றை நித3ர்ஶநமாகச்சொல்லி-யிருக்க, ஒன்றுமாத்ரத்துக்கு நித3ர்ஶநமாகச்சொல்லும்படி எங்ஙனே என்கிற ஶங்கையை அநுவதி3த்து பரிஹரிக்கிருர் (இப்படி உப4யத்தையும்) இத்யாதி3நா. (சொல்லிற்றேயாகிலும்) என்றது புரஸ்ஸ்பூ2ர்த்திகமாகச்சொல்லிற்றேயாகிலும் என்றபடி. இது ஶங்காநுவாத3ம். மேல் பரிஹாரம்

என்றது, அந்த அர்ச்சாவதாரோபாத3ாநஸ்ம்ருதியை மாத்ருயோநிபரீக்ஷாத்யந்தஸமாநமாக யத2ாஶ்ருதத்திலே ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும் என்கிறபடி. இத்தால், தாத்பர்யார்த்த2ம் அங்ஙனன்று, க்ரௌர்யமாந்த்3யாப4ாவமாத்ரத்தால் அர்ச்சாவதாரோபாத3ாநஸ்ம்ருதிக்கு மாத்ருயோநிபரீக்ஷா-ஸாம்யம் ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யம் என்று ஸூசிதம். அந்த ஶாஸ்த்ரம்தான் எது? ஆபாதப்ரதீதியில் அது எவ்வர்த்த2த்தைச் சொல்லுகிறது? அதில் விஶேஷபர்யாலோசனை பண்ணுமவர்க்கு ஸித்3தி4க்கிற தாத்பர்யார்த்த2ம் என்? என்கிற ப்ரஶ்நத்திலே அருளிச்செய்கிருர் (அர்ச்சாவதா-ரோபாத3ாந) இத்யாதி3யாலே. (என்ருநின்றதிறே) என்றது, என்று வாராஹபுராணத்திலே சொல்லாநின்றதிறே என்றபடி. அந்த வசநத்தில் (அர்ச்சாவதாரோபாத3ாநே) என்றது,

(i) (அர்ச்சா)ஶப்3த3ம், "நமஸ்தேர்ச்சே ஸுரேஶாநி ப்ரதீகே விஶ்வகர்மண:" என்கிறவிடத்தில் போலே, 'அர்ச்சா = பூஜாப்ரதிமயோ ' என்றும், "ப்ரதிச்ச2ாயா = ப்ரதிக்ருதிரர்ச்சாபும்ஸி" என்று அர்ச்சா விக்3ரஹபரமாய்,

(ii) (அவதார)ஶப்3த3ம் அவதரணத்தைச் சொல்லுகிறதாய்,

(iii)) (உபாத3ாந)ஶப்3த3ம், "து3ர்ஜநோ தே3ாஷமாத3த்தே" என்கிறவிடத்தில்போலே, மாநஸோபா-த3ாநரூபமான சிந்தநத்தைச் சொல்லுகிறதாய், அர்ச்சாவிக்3ரஹத்தினுடைய உதபத்திசிந்தநம் என்றபடி.

(வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம்) என்றது அஷ்டவித4ப4க்திமாஞன ப4ாக3வதனுடைய தே3வா-ஸுரப்3ராஹ்மணஶ்வபாகாதி3தே3ஹஸம்ப3ந்த4ரூபஜந்மசிந்தநம் என்றபடி. (சிந்தந)ஶப்3த3ம் 'தச்சிந்த்யம்' இத்யாதி3ஸ்த2லங்களில்போலே நிகர்ஷபு3த்3தி4யாலே சிந்திக்கையைச் சொல்லு-கிறது. ஆகையாலே "மேவும்நல்லோர் எக்குற்றவாளர் எதுபிறப்பு ஏது இயல்வாக நின்ருேர் அக்குற்றம் அப்பிறப்பு அவ்வியல்வே நம்மையாட்கொள்ளுமே", என்றும், "எக்குணத்தோர் எக்குலத்தோர் எவ்வியல்வோராயிடினும், அக்கணத்தே நம்மிறைவராவரே" என்றும் உத்கர்ஷ-பு3த்3தி4யாலே அநுஸந்தி4க்க விரோத4மில்லை. அந்த வசநத்தில் அர்ச்சாவதாரோபாத3ாந-ஸ்ம்ருதியோடொக்க வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநத்தையும் [மாத்ருயோநிபரீக்ஷையோடொக்கும்] என்று சொல்லாநிற்க, வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம் அர்ச்சாவதாரோபாத3ாநஸ்ம்ருதியிலும் காட்டில் க்ரூரம் என்கை உபபந்நமாம்படி எங்ஙனே என்ன, அருளிச்செய்கிருர் (இப்படி) இத்யாதி3யாலே. (உப4யத்தையும்) என்றது, அர்ச்சாவதாரோபாத3ாநவைஷ்ணவோத்பத்திசிந்த-நங்களிரண்டையும் என்றபடி. (மாத்ருயோநிபரீக்ஷாஸமமாக) என்றது, 'துலயா ஸம்மிதம் துல்யம்' என்று 'துல்ய'ஶப்3த3ம் அத்யந்தஸாம்யவாசியாகையாலே மாத்ருயோநிபரீக்ஷையோடே அத்யந்தஸமமாய் என்றபடி. (சொல்லிற்றேயாகிலும்) என்றது, யத2ாஶ்ருதத்திலே சொல்லிற்றேயாகிலும் என்றபடி.

[மாத்ருயோநிபரீக்ஷை]யாவது – அந்யஸ்த்ரீயோநிவைலக்ஷண்யாவைலக்ஷண்யநிரூபண-வாஸனையாலே இத்தையும் அப்படி நிரூபிக்கை. [அத்தோடொக்கும்] என்றது – இப்படி

(அர்ச்சா) இத்யாதி3. (இவர்கருத்து) என்றது ந்யாயாநுக்3ருஹீதவசநதாத்பர்யஜ்ஞரான இவர்க்கு தாத்பர்யம் என்றபடி. இத3மத்ர பரிஹாரதாத்பர்யம் :– "அபராத4ஸஹஸ்ரம் லக்ஷம் மம நித்யக்ருதம்

(அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதா3நஸ்ம்ருதிக்கு நித3ர்ஶநமாமித்தனே) என்றது.

(1) ஸாத4கபா3த4கயுக்திவிசாரம் பண்ணுமளவில், கர்மௌபாதி4கதே3ஹஸம்ப3ந்த4யுக்தமான மாத்ருத்வத்தையுடையதொரு சேதநவிஶேஷத்தினுடைய அத்யந்தஹேயமான அவயவ-விஶேஷத்தில் பண்ணும் நிரூபணம், நிருபாதி4கமாய், ஸ்வரூபப்ராப்தமாயிருந்துள்ள 'மாதா பிதா ப்4ராதா நிவாஸஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத்", "மாதா பிதா யுவதய:" இத்யாதி3ப்ரமாண-ப்ரஸித்3த4மான ஸர்வவித4ப3ந்த4த்தையுடைய ப4க3வத்3பா4க3வதர்களுடைய தி3வ்யாவ-தாரங்களில் பண்ணும் நிரூபணத்தினுடைய க்ரௌர்யத்துக்கு த்3ருஷ்டாந்தமாக நேர்நிற்க மாட்டாமையாலேயும்,

(2) அக்ருத்யகரணுபேக்ஷயா ப4க3வத3பசாரமும், ப4க3வத3பசாராபேக்ஷயா பா4க3வதாபசாரமும், பா4க3வதபசாரத்தைப்பற்ற ஆசார்யாபசாரமும், ஆசார்யாபசாராபேக்ஷயா தத்3ப4க்தாபசாரமும், ஆக இப்படி ஒன்றுக்கொன்று விஷயகௌ3ரவத்தாலே க்ரூரம் என்கை வ்யாக்4ரகோ3ப்3ராஹ்-மணஹிம்ஸைகளுக்கு க்ரௌர்யதாரதம்யம் சொல்லுகிறப்போலே உபபந்நமாயிருக்கையாலே அக்ருத்யகரணுந்தர்பூ4தமான மாத்ருயோநிபரீக்ஷையில்காட்டில் ப4க3வத3பசாராந்தர்பூ4தமான உபாதா3நநிரூபணமும், பா4க3வதாபசாராந்தர்பூ4தமான பா4க3வதஜந்மநிரூபணமும் க்ரூரம் என்கையே உசிதமாயிருக்கையாலேயும்,

(3) "த4நதே3ந ஸமஸ்த்யாகே3" என்கிறவிடத்தில், தா3நவிஷயத்தில் ஸகலப2வப்ரதா3ரான பெருமாள் குபே3ரதுல்யர் என்று சொன்னுலும், 'இக்ஷுவத்3க3ச்ச2தி ஸவிதா' என்கிறவிடத்தில் தௌல்யார்த்த2க'வதி'ப்ரத்யயம் க்ரௌர்யமாந்த்3யாபா4வமாத்ரத்தாலுண்டான ஸாம்யத்தைச் சொல்லுகிறப்போலே, த4நஹாநிப்ரயுக்ததா3நஸங்கோசாபா4வமாத்ரத்தால் குபே3ரஸாம்யம் பெருமாளிடத்தில் விவக்ஷிதம் என்று சொல்லுகிறப்போலே, இங்கும் 'துல்ய'ஶப்3த3ம் அநர்த்த2-ஹேதுதாப்ரயுக்தக்ரௌர்யமாந்த்3யாபா4வமாத்ரத்தாலுண்டான மாத்ருயோநிபரீக்ஷாஸாம்யத்தை ப4க3வத்3பா4க3வதஜந்மநிரூபணங்களில் சொல்லிக்கொண்டு, 'இக்ஷுவத்3க3ச்ச2தி ஸவிதா' என்கிறவிடத்தில் த்3ருஷ்டாந்தமாக எடுக்கப்பட்ட இக்ஷு, ஸ்வாதிக்ரமணீயதே3ஶவிபா4க3ங்களை எப்படியாகல் ப3ஹுஶீக்4ரமாக அதிக்ரமித்துப்போகிறதோ, அப்படியே ஸூர்யனும் ஸ்வாதி-க்ரமணீயதே3ஶங்களை அதுக்குத்தகுந்த வேக3த்தோடே ப3ஹுஶீக்4ரமாக அதிக்ரமித்துப்போகிறுர் என்று ஸூர்யனுடைய க3திவிஶேஷத்துக்கு பா3ணக3தி தி3ங்மாத்ரப்ரத3ர்ஶகமாகிறப்போலே, ப4க3வத்3பா4கவதஜந்மநிரூபணுத்மக-அபராத4ங்களுக்கு த்3ருஷ்டாந்தமாக எடுக்கப்பட்ட மாத்ரு-யோநிபரீக்ஷையும் விஶிஷ்டவேஷநிஷ்ட2ர்களானவர்களுக்கு அந்த ப4க3வத3பசாராதி3களி-னுடைய அத்யந்தக்ரௌர்யத்துக்கு தி3ங்மாத்ரப்ரத3ர்ஶகமாயிருக்கையாலே தா3ர்ஷ்டாந்திகா-பேக்ஷயா த்3ருஷ்டாந்தஸ்ய து3ர்ணுதி4க்யந்யாயம், 'இக்ஷுவத்3க3ச்ச2தி', 'த4நதே3ந ஸமஸ்த்யாகே3' இத்யாதி3ஸ்த2லங்களில்போலே இங்கும் ப்ரவ்ருத்தியாதாகையாலேயும்,

(4) மாத்ருயோநிபரீக்ஷாபேக்ஷயா ப4க3வத்3பா4க3வதஜந்மநிரூபணங்களுக்கு க்ரௌர்யாதி4க்யம் அவ்யாஹதமாக ஸித்3தி4க்கையாலேயும்,

(5) "அபராத4ஸஹஸ்ரம் லக்ஷம் மம நித்யம் க்ருதம் ப4வேத் । க்ஷமாம்யேகேந பத்3மேந ஜாதிபுஷ்பேந வா புந: ॥ மத்3ப4க்தம் ஶ்வபசம் வாऽபி நிந்தா3ம் குர்வந்தி யே நரா: । பத்3மகோடிஶதேநாபி ந க்ஷமாமி வஸுந்த4ரே" என்று முக்2யகல்பமான பத்3மங்களில் ஒன்றினுடைய ஸமர்ப்பண-மாத்ரத்தாலே க்ஷந்தவ்யமாகவும், அநுகல்பமான ஜாதிபுஷ்பத்தில் ஒன்றினுடைய ஸமர்ப்பண-மாத்ரத்தாலும் க்ஷந்தவ்யமாகவும் சொல்லப்பட்ட தி3நம் ஒன்றுக்கு லக்ஷஸங்க்2யாகமான அபராத4ஸஹஸ்ரமாக அநாதி3காலஸஞ்சிதாநந்தப4க3வத3பராத4கோடிகளில் ஒன்றான உபாதா3ந-நிரூபணத்தை அபேக்ஷித்து முக்2யகல்பங்களான பத்3மபுஷ்பங்களினுடைய கோடிஶதத்வ-ஸங்க்2யோபலக்ஷிதமுமாய், 'அபி'ஶப்3த3ஸமுச்சிதமுமான அபரிமிதயாவதா3த்மபா4வ-

நிருபித்தால் அதுக்கெத்தனை பாபமுண்டு, அர்ச்சாவதாரவிக்3ரஹோபாத3ாநசிந்தநத்திலும்

ப4வேத் । க்ஷமாம்யேகேந பத்3மேந ஜாதிபுஷ்பேந வா புந: ॥ மத்3ப4க்தம் ஶ்வபசம் வாபி நிந்த3ாம் குர்வந்தி யே நரா: । பத்3மகோடிஶதேநாபி ந க்ஷமாமி கத3ாசந" என்கிறவிதிலே விஶேஷாநுபாத3ாநத்தாலும், அஸங்கோசத்தாலும் "அபராத4ஶதம்" என்கிறவிதிலே உபாத3ாநஸ்ம்ருதியும் விவக்ஷிதம். "நிந்த3ாம் குர்வந்தி" என்கிறவிதில் தே3ாஷவசநரூபநிந்த3ாந்தர்க3ததே3ாஷம், ஸாந்நித்4யாத் "ஶ்வபச"ஶப்3த3ார்த்த2ஜாதிநிகர்ஷரூபம் என்று ஸித்3த4ம். இப்படி இந்த உபாத3ாநஸ்ம்ருதிஜாதிநிரூபணங்களுக்கு யத2ாக்ரமம் ஏகபத்3மமாத்ரக்ஷந்தவ்யத்வபத்3மகோடிஶதா5க்ஷந்தவ்யத்வங்கள் சொல்லுகையாலே இவற்றுக்கு க்ரௌர்யதாரதம்யம் இந்த வசநங்களிலே ஸித்3த4ம். ப்ரக்ருதவசநத்திலும் "அஜாத்3யத3ந்தம் பூர்வம்" என்கிற ஶாஸ்த்ரத்தைப்பற்ற "க4யந்தம் பூர்வம்", "அல்பாச்தரம் பூர்வம்" என்கிற ஶாஸ்த்ரத்3வயம் ப்ரப3லமாகையாலே, வைஷ்ணவோத்பத்திக்கு பூர்வநிபாதம் வர, ஸர்வத: "அப்4யர்ஹிதம் பூர்வம்" என்று அர்ச்சாவதாரோபாத3ாநஶப்3த3த்துக்கு த்3வந்த்3வத்தில் பூர்வநிபாதம் வந்திருக்கையாலே அதுக்கு அப்4யர்ஹிதத்வம் ஸித்3த4ம். இதுதான் சிந்த்யமாநத்வௌபாதி4கம் (விதே4யவிஶேஷணம் வா) விவக்ஷிதம். அப்4யர்ஹிதத்வமாவது பூஜ்யத்வம். தே3ாஷத்துக்கு பூஜ்யத்வம்தான் க்ரௌர்யால்பத்வப்ரயுக்தமாகையாலே, உபாத3ாநஸ்ம்ருதிக்கு அல்பக்ரூரத்வமும், ஜந்மநிரூபணத்துக்கு அத்யந்தக்ரூரத்வமும் ஸித்3த4ம் 'ஸமமாஹு:' என்னுதே (துல்யமாஹு:) என்றது துலயா ஸம்மிதம் துல்யம் என்கிற அவயவார்த்த2விவரணத்தாலே அந்யூநாநதிரிக்தத்வரூபமுக்2யஸாம்யலாப4ார்த்த2ம். அதில் ந்யூநாதி4கவஸ்துத்3வயத்துக்கு ஒன்றேடே அந்யூநாநதிரிக்தத்வம் கூடாமையாலே கிஞ்சித3ம்ஶா5ஸ்வாரஸ்யோபக3மேந ஸாமஞ்ஜஸ்யம் நிர்வஹிக்கவேணும். அதில் உபக்ரமாவக3தந்யூநாதி4கத்வத்யாக3ாபேக்ஷயா அநந்தராவக3த-அந்யூநாநதிரிக்தத்வத்துக்கு கிஞ்சித் த்யாக3ம் உசிதம். அதிலும் உப4யத்ர அநதிரிக்தத்வாம்ஶத்யாக3ாபேக்ஷயா அநந்தராவக3தவைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநத்துக்கு மாத்ருயோநிபரீக்ஷாநதிரிக்தத்வமாத்ரத்யாக3ம் உசிதம். இப்படி 'மாத்ருயோநிபரீக்ஷாதுல்ய'ஶப்3தி3ததத3ந்யூநாநதிரிக்தத்வரூபமுக்2யஸாம்யத்தை உபக்ரமக3தமான அர்ச்சாவதாரோபாத3ாநசிந்தநத்திலே விவக்ஷித்து, அநந்தரக3தமான வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநத்திலே அந்யூநத்வமாத்ரத்தை விவக்ஷிக்கை ந்யாய்யமாகையாலே, அர்ச்சாவதாரோபாத3ாநஸ்ம்ருதிக்கு நித3ர்ஶநமாமித்தனை, வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம் அதிலும் க்ரூரம் என்று ந்யாயாநுக்3ருஹீதவசநதாத்பர்யார்த்த2த்தை இவர் அருளிச்செய்தார் என்று கண்டு கொள்வது. "மாதுஶ்ச யோநிஸம்ப3ந்தே4ப்4ய:" என்கிறவிடத்திலே, "ஸப்தபித்ருத: பரீக்ஷ்ய, பஞ்சமாத்ருத:" என்று மாத்ருயோநிபரீக்ஷை கர்த்தவ்யையாகச் சொல்லிற்றுகையாலே தத்3வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த2ம் வசநத்திலும் மூலத்திலும் அபி4ப்ரேதமான 'மாத்ருயோநிபரீக்ஷா'ஶப்3த3ார்த்த2த்தை அருளிச்செய்கிறார் (மாத்ருயோநிபரீக்ஷையாவது) இத்யாதி3நா. 'யோநி'ஶப்3த3ம் அவயவவிஶேஷவாசகம். 'பரீக்ஷா'ஶப்3த3மும் தத்ஸௌந்த3ர்யாஸௌந்த3ர்யநிரூபணபரமாகையாலேயும், "மாதுஶ்ச யோநிஸம்ப3ந்தே4ப்4ய:" என்கிறவிதிலே 'யோநி'ஶப்3த3ம்

ஸமர்ப்பணத்தாலும்கூட அக்ஷந்தவ்யமாகச்சொல்லப்பட்ட ப4ாக3வதஜந்மநிரூபணத்துக்குண்டான க்ரௌர்யதாரதம்யம் மேருஸர்ஷபாந்தரமாக ப்ரமாணமாக ஸித்3த4மாயிருக்கையாலே அத்தை உபாத3ாநநிரூபணத்தோடொக்க மாத்ருயோநிபரீக்ஷாதுல்யமாக எடுத்துச்சொல்லுகிறது, வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம் க்ரௌர்யமாந்த்3யாப4ாவேந யதா2 மாத்ருயோநிபரீக்ஷாதுல்யம், ததை2வ உபாத3ாநநிரூபணமபி மாத்ருயோநிபரீக்ஷாதுல்யம் என்று உபாத3ாநநிரூபணத்தினுடைய மாத்ருயோநிபரீக்ஷாதௌல்யத்துக்கு த்3ருஷ்டாந்தார்த்த2மாக வேண்டுகையாலே, தா3ர்ஷ்டாந்திகாபேக்ஷயா த்3ருஷ்டாந்தஸ்ய ஆதி4க்யந்யாயத்தாலே உபாத3ாநநிரூபணத்தை அபேக்ஷித்து அதுக்கும் நித3ர்ஶநமாக வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநத்துக்கு

197. அத்தை மாத்ருயோநிபரீக்ஷையோடொக்கும் என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும்.
"அர்ச்சாவதாரோபாதா$_3$நம் வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம் । மாத்ருயோநிபரீக்ஷாயாஸ்துல்யமாஹு: மநீஷிண:" என்று வாச்யமானவற்றை பாபவிஶேஷநிரூபணம் பண்ணும் ஶாஸ்த்ரம், மாத்ருயோநிபரீக்ஷையோடொத்த மஹாபாதகமென்று முறையிட்டுச் சொல்லும். (197)

இந்த ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் பண்ணினால் வருமநர்த்த$_2$மென் என்ன, உத்தமவர்ணத்தை நீசவர்ணமாக்கு-

---

அத்தனை பாபமுண்டென்றபடி. (197)

198. இவ்வபசாரத்துக்கு ப$_2$லம், த$_3$க்$_3$த$_4$படம்போலே நஷ்டகல்பனாயிருந்து தே$_3$ஹாவஸாநத்திலே உருமாய்ந்துபோமளவேயல்ல, இவ்வபசாரம் பண்ணினபோதே கர்மசண்ட$_3$ாலனாய் விடுமென்கிறார் [த்ரிஶங்குவைப்போலே] என்றுதுடங்கி. அதாவது – இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யனாய் இருக்கிற த்ரிஶங்குவாகிற ராஜா, தன்குலகு$_3$ருவாயிருக்கிற வஸிஷ்ட$_2$மஹர்ஷியை,

---

ஜந்யஜநகவர்க்க$_3$மாகையாலேயும், 'பரீக்ஷா'ஶப்$_3$த$_3$மும் ஸங்க்$_3$யாவிஶேஷநிரூபணபரமாகையாலும் தத்$_3$வ்யாவ்ருத்தி என்றபடி. த்$_3$ருஷ்டாந்ததா$_3$ர்ஷ்டாந்திகங்களுக்கு ஸாத$_4$ாரணத$_4$ர்மம் அநுபாத்தமாகையாலே அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி) நிரூபித்தால் இத்யாதி$_3$நா. (எத்தனை பாபமுண்டு) என்கிறவிடத்தில் "ஸிங்க$_3$ம் சி$_2$த்வா வத$_4$ஸ்தஸ்ய" என்கிறவிது விவக்ஷிதம். (197)

198. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்வபசாரத்துக்கு) இத்யாதி$_3$. ஆமுஷ்மிகாநிஷ்டஹேதுத்வம் சொல்லி ஐஹிகாகர்மஸாத்$_3$ருஶ்யம்; (மார்வில்) இத்யாதி$_3$கம் தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகவிஷயம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யனாய்) இத்யாதி$_3$. (கே$_4$ாராபி$_4$ஸம்ஹிதம்) = ஶாக$_2$ாந்தராஶ்ரயணரூபகே$_4$ாரேச்ச$_2$ாயுக்தம். (அவமதிபண்ணி) என்றது தத$_3$ஸாத்$_4$யார்த்த$_2$ஸாத$_4$நாபி$_4$நிவேஶத்தாலே ந்யக்கரித்து என்றபடி. "அந்யத்ர ஶ்ருணுயாத் ஜ்ஞேயம் அநுஜ்ஞாப்யைவ ஜீவதி" என்று ஆசார்யாநுஜ்ஞை இன்றிக்கே கு$_3$ர்வந்தராஶ்ரயணம் நிஷித்$_3$த$_4$ம் என்று கருத்து.

க்ரௌர்யாதி$_4$க்யம் அவ்யாஹதமாக த்ருட$_4$கரிக்கப்படுகையாலேயும்,
அர்ச்சாவதாரோபாதா$_3$நஸ்ம்ருதியோடொக்க மாத்ருயோநிபரீக்ஷாதுல்யமாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்ட அந்த வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநமானது, அதிக்ரூரமான அர்ச்சாவதாரோபாதா$_3$நஸ்ம்ருதிக்கு நித$_3$ர்ஶநமாகத்தலைக்கட்டுமித்தனை என்றபடி.

(வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநத்திலுங்காட்டில் க்ரூரம் என்று) என்றது, பூர்வோக்தப்ரகாரத்தாலே வசநதாத்பர்யபர்யாலோசனை பண்ணுமளவில் வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம் அர்ச்சாவதாரோபாதா$_3$நசிந்தநத்துக்கு நித$_3$ர்ஶநமாக பர்யவஸிக்கையாலே, த்$_3$ருஷ்டாந்ததா$_3$ர்ஷ்டாந்திகந்யாயத்தாலே த்$_3$ருஷ்டாந்தமான வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநமானது, தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகமான அர்ச்சாவதாரோபாதா$_3$நஸ்ம்ருதியிலும் காட்டில் க்ரூரம் என்று என்றபடி. (இவர்கருத்து) என்றது (அர்ச்சாவதார) இத்யாதி$_3$வசநத்தில் ஆபாதப்ரதீதார்த்த$_2$த்தில் {?த்}த்$_3$ருப்தனாய் விடாதபடி நன்றாக தாத்பர்யபர்யாலோசநபரனு{?ரா}ன இவர்க்குக்கருத்து என்றபடி. (அர்ச்சாவதாரோபாதா$_3$நசிந்தநத்திலும் அத்தனை பாபமுண்டு என்றபடி) என்கிறவிடத்தில் "அதி$_4$கம் து ப்ரவிஷ்டம் ந தத்$_3$த$_4$ாநயே" என்கிற ந்யாயத்தாலே விவக்ஷிதம். (197)

198. (கர்மசண்ட$_3$ாளனாய்விடும் என்கிறார்) என்றது, காலாந்தரத்தில் ப$_4$ாக$_3$வதனுகைக்குயோக்$_3$யனான ஜாதிசண்ட$_3$ாளனைப்போலன்றிக்கே, கர்மணா சண்ட$_3$ாள: = கர்மசண்ட$_3$ாள:

மென்னுமிடத்தை மூதலிக்கிறுர் மேல் [த்ரிஶங்கு] இத்யாதி3யால்.

198. த்ரிஶங்குவைப்போலே கர்மசண்டா3ாலனுய், மார்விலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தானே வாராய்விடும்.

ஸஶரீரஸ்வர்க்க3ம் பெறவேணுமென்று முற்பட வஸிஷ்ட2ரையும் பிற்பட அவன் ஶிஷ்யர்களையும் அபேக்ஷிக்க, ஆசார்யன் செய்யாதது எங்களால் செய்ய முடியாதென்ன, ஆகில், விஶ்வாமித்ரன்பக்கல் போவேனென்ன,

---

ஸஶரீரஸ்வர்க்க3ாவாப்த்யர்த்த2மாக வென்னை யஜிப்பிக்கவேணுமென்றபேக்ஷிக்க; மஹர்ஷி, அதுநமக்கு அஶக்யமென்ன; அங்குநின்றும் தத்புத்ரர்கள் தபஸ்ஸுபண்ணுகிறவிடத்திலேசென்று இச்செய்தியைச்சொல்லி அவர்களை மிகவும் அநுவர்த்தித்து, நீங்களென்னையிப்படி யஜிப்பிக்க வேணுமென்று நிர்ப3ந்தி4க்க; நீ து3ர்பு3த்3தி4யாயிருந்தாய், மஹர்ஷி, போகாது, என்றத்தை எங்களாலே செய்யப்போமோ என்ன; "தேஷாம் தத்3வசநம் ஶ்ருத்வா க்ரோத4பர்யாகுலாக்ஷரம்। ஸ ராஜா புநரேவைதாநித3ம் வசநமப்3ரவீத் ॥ ப்ரத்யாக்2யாதோ ப4க3வதா கு3ருபுத்ரைஸ்ததை2வ ச । அந்யாம் க3திம் க3மிஷ்யாமி ஸ்வஸ்தி வோऽஸ்து தபோத4நா:" என்று அவன் க்ருத்3த4னுய், கு3ருவான அவரும் தத்புத்ரர்களான நீங்களும் மாட்டோமென்றீர்களாகில், நான் மற்ருேரிடத்திலே போகிறேன், நீங்கள் ஸுக2மேயிருங்கோள் என்ன, "ருஷிபுத்ராஸ்து தச்ச்2ருத்வா வாக்யம் கே4ராபி4ஸம்ஹிதம் । ஶேபு: பரமஸங்க்ருத்3த4ா: சண்டா3ாலத்வம்

சிதா = ஶ்மஶாநம், தத்ர ப4வம் மால்யம் அநுலேபஶ்ச யஸ்ய ஸ: ததே2ாக்த:. "அங்க3ராகஶ்ச" இதி ச பாட2:. இங்கே யஜ்ஞோபவீதத்துக்கு விக்ருதி சொல்லாமையாலே [மார்வில்] இத்யாதி3, தா3ர்ஷ்டாந்திகவிஷயம் என்று கருத்து. யத்3வா த்3ருஷ்டாந்தவிஷயமாகவுமாம். (கர்மசண்டா3ாளனுய்) என்றது கு3ருபரிப4வரூபகர்மணு சண்டா3ாளனுய் என்றபடி. (ப்3ரஹ்மவர்ச்சஸத்துக்கு) என்றது ப்3ராஹ்மணஸாத4ாரணதேஜஸ்ஸுக்கு என்றபடி. வ்ருத்தாத்4யயநஸம்ருத்3தி4க்கு என்னுமாம். "ஸ்யாத் ப்3ரஹ்மவர்ச்சஸம் வ்ருத்தாத்4யயநர்த்3தி4:" என்னக்கடவதிறே. (வார்) = சர்மமயீ ரஜ்ஜு:. த்3ருஷ்டாந்ததா3ர்ஷ்டாந்திகங்களுக்கு ஆயஸாப4ரணத்வசர்மமயத்வங்களினுடைய ப்ரத்யக்ஷஸித்3த4த்வ-தத3ப4ாவரூபவைஷம்யத்துக்கு நிதா3நத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (அங்கு ஶாபஸித்3த4மாகையாலே) இத்யாதி3நா. "ராஜா சண்டாளதாம் க3த:"(ப்3ரஹ்மாண்ட3புராணம்) என்று ஶாஸ்த்ரம் சண்டா3ாள-த்வத்தில் ப்ரமாணமாகிறுப்போலே, (ஸத்3யஶ்சண்டா3ாளதாம் வ்ரஜேத்) என்று ப்ரக்ருதசண்டா3ாள-த்வத்திலும் ஶாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமாகையாலே, ஶாஸ்த்ரத்3ருஷ்டிவிஷயமாயிருக்கும் என்னும் அபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அநாசாராந்) இத்யாதி3. "யஜ்ஞோபவீத்யேவாதீ4யேத" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (ஶ்ரோத்ரிய)ஶப்3த3ஸாமர்த்2யலப்3த4ம் மூலத்தில் [மார்வில்]

என்றுய், ப4ாக3வதாபசாரமாகிற கர்மத்தாலே அவர்கள் "புலையர்போலும்" என்கிறபடியே ஸாக்ஷாத் சண்டா3ாளனுகவாய்விடும் என்கிறுர் என்றபடி. ஜாதிசண்டா3ாளன் வ்ருத்தஸ்த2னுகில், "சண்டா3ாளமபி வ்ருத்தஸ்த2ம் தம் தே3வா ப்3ராஹ்மணம் விது3:" என்று, ப்3ராஹ்மணன் என்று சொல்லப்படுகையாலே அவனுக்கு சண்டா3ாளத்வபூர்த்தியில்லை. ப4ாக3வதாபசாரம் பண்ணுமவர்களை "ய: புத்ர: பிதரம் த்3வேஷ்டி தம் சிந்த்யேத3ந்யரேதஸம் । யஸ்து சக்ராங்கிதம் த்3வேஷ்டி தம் சிந்த்யேத3ந்த்யரேதஸம்" என்று ஜாதிசண்டா3ாளராகவும் சொல்லுகையாலே, அவர்களுக்கிறே சண்டா3ாளத்வம் பூர்ணமாக உள்ளது. மூலத்திலே [த்ரிஶங்குவைப்போலே] என்றது, ஆசார்யாபசாரதத்3ப4க்தாபசாரங்களால் வந்த சண்டா3ாளத்வத்தை அந்த ஆசார்ய-ப4க்தர்களுடைய ஶாபத்தாலே ஸர்வலோகலோசநகோ3ாசரமாகப்பெற்ற த்ரிஶங்குவைப்போலே என்றபடி. இப்படி

க3மிஷ்யஸி" என்று ஸ்வாசார்யனையும் தத்புத்ரர்களான தங்களையுமிவன் அவமதி பண்ணிச் சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு அவர்கள்மிகவும் க்ருத்3த4ராய், "நீ சண்டா3லனுகக் கடவை" என்று ஶபிக்க, "அத2 ராத்ர்யாம் வ்யதீதாயாம் ராஜா சண்டா3லதாம் க3த: । நீலவஸ்த்ரத4ரோ இத்யாதி3கம் என்று கருத்து. (198)

இருக்கையாலேயிறே ப4க3வதாபசாரமுடையார் பலரும் இருக்க இவனையே த்3ருஷ்டாந்தீகரித்தது. (இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யனுய்) என்றது, ஜாதிசண்டா3ளனன்று என்கைக்காக. (தன்குலகு3ருவாயிருக்கிற வஸிஷ்ட2மஹர்ஷியை) என்றது, குலக்ரமாக3தன் என்றும், ப்ரத்யக்3ரன் என்றும் இரண்டுவகைப்பட்ட ஆசார்யனுக்குள்ளே முக்2யனுயிருந்துள்ள குலக்ரமாக3தனுன ஆசார்யனுன வஸிஷ்ட2மஹர்ஷியை என்றபடி. இங்கு இத்தை அருளிச்செய்தது, இப்படி குலக்ரமாக3தஆசார்யனுன வஸிஷ்ட2ருடைய அநுமதியின்றிக்கே அந்யகு3ருவினிடத்தில் த்ரிஶங்கு பண்ணின ஆசார்யத்வப்ரதிபத்தி மஹாபராத4ம் என்று ஸூசநார்த்த2மாக. அது எங்ஙனே என்னில், ஶ்ரீபாஞ்சராத்ரே பரமபுருஷஸம்ஹிதாயாம் நவமே அத்4யாயே,

(1) "அத2 வக்ஷ்யே மஹாசார்யஶப்3த3ார்த்த2ம் ஶ்ருணு பத்3மஜ । தஸ்ய ஶ்ரவணமாத்ரேண முக்தோ ப4வதி மாநவ: ॥ ஆசிநோதி ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த2ாந் ஆசாரே ஸ்த2ாபயத்யபி । ஸ்வயம் ஆசரதே யஸ்மாத் தஸ்மாத் ஆசார்ய உச்யதே" என்று ஸகலஶாஸ்த்ரதாத்பர்யார்த்த2ங்களைத்தான் அறிந்தும் அநுஷ்டி2த்தும் பிறரையும் அநுஷ்டி2ப்பிக்குமவன் 'ஆசார்ய'ஶப்3த3ார்த்த2ம் என்றும்,

(2) "ஆசார்யோ த்3விவித4: ப்ரோக்தஸ்ஸர்வஶாஸ்த்ரார்த்த2வேதி3பி4: । குலக்ரமாக3த: பூர்வ: ப்ரத்யக்3ராக்2யஸ்தத2ாऽபர:" என்று, அதில் ஆசார்யன்தான் குலக்ரமாக3தன் என்றும், ப்ரத்யக்3ரன் என்றும் இரண்டுபடிப்பட்டிருப்பன் என்றும், அவ்விருவரிலும் வைத்துக்கொண்டு, குலக்ரமாக3தன் ஶ்ரேஷ்ட2தயா அக்3ரக3ண்யன் என்றும்,

(3) "த4ர்மத்3வாரா கர்ம யஸ்மிந் ஜாதி: தத்குல உச்யதே" என்று (குலக்ரமாக3த)ஶப்3த3ார்த்த2ம் சொல்லத்துடங்கி, யாதொரு குலத்திலே "அவிப்லவாய த4ர்மாணும்" என்கிறபடியே த4ர்மஸம்ஸ்த2ாபநத்3வாரா ப4க3வந்முகோ2ால்லாஸாத4ாயகமான கர்மம் ஜாதிஸித்3த4மாயிருக்கிறதோ, அந்த குலமே (குலக்ரமாக3த)ஶப்3த3த்தில் (குல)ஶப்3த3ார்த்த2ம் என்றும்,

(4) "தத்ப்ரவாஹமுக2ஸ்யாபி பத3விக்ஷேபணாம் க்ரம:" என்று, அந்த குலப்ரவாஹத்தின் முனையானது புத்ரபௌத்ரபாரம்பர்யத்தாலே அவ்வவர்களைப்பற்றி விவக்ஷிதபுருஷபர்யந்தமாக அநுச்சி2ந்நமாக வருகையே (க்ரம)ஶப்3த3ார்த்த2ம் என்றும்,

(5) "ஆக3தஸ்தத்வபோ3த4ாய விபு4ராசார்யமூர்த்திமாந்" என்று, ஸம்ஸாரிகளுக்கு தத்வபோ3த4நார்த்த2ம் ஆசார்யரூபியாய்க்கொண்டு எம்பெருமான் அவதரித்து வந்திருக்கிறமையை (ஆக3த)ஶப்3த3ார்த்த2ம் சொல்லுகிறது என்றும்,

(6) "குலக்ரமாக3தாசார்யம் தமாசார்யவிதோ3ா விது3:" என்று, ஸர்வேஶ்வரன் த4ர்மஸம்ஸ்த2ாபநார்த்த2மாகவே தா3ஶரதி2வாஸுதே3வாத்3யவதாரங்களில் ஸகலகர்மங்களை அநுஷ்டி2த்தாப்போலே, தனக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமின்றிக்கே பரார்த்த2மாகவேயிருந்துள்ள ஸகலகர்மங்களினுடையவும் அநுஷ்டா2நத்தை "ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம்" என்கிறபடியே வம்ஶஸித்3த4மாகவுடையராய், அந்த குலத்தில் ஓர் அபஶத3ன் கலந்தத்தால் த4ர்மச்சே2த3ம் வாராதபடி அந்த குலத்தினுடைய அவச்சி2ந்நக்ரமத்தையுடையராய், ஸம்ஸாரிகளுடைய தத்வபோ3த4நத்திலேயே நிரதராய், ஸகலஶாஸ்த்ரார்த்த2ஜ்ஞாநாநுஷ்டா2நாऽநுஷ்டா2பநங்களையுடையவர்களாய் இருக்குமவர்களை (குலக்ரமாக3தாசார்ய)ஶப்3த3த்தாலே ஆசார்யஸ்வரூபமறிந்தவர்கள் சொல்லுவர்கள் என்றும்,

(7) "பும்ஸ: பரக3திஜ்ஞாநே ஜிஜ்ஞாஸா ஜாயதே யதா3 । தத்பூர்வதே3ஶிகாப4ாவாத்3யஸ்ஸமித்பாணிராஶ்ரயேத் ॥ ததா3நீம் அஸ்ய த3யயா தீ3க்ஷாஸம்ஸ்காரபூர்வகம் । மந்த்ரவ்யாக்2யாக்ருத3ாசார்ய: ப்ரத்யக்3ராக்2யஸ்ஸ உச்யதே" என்று, ஒரு ஸதா3சார்யபரிக்3ரஹமில்லாத வம்ஶத்திலே ப4க3வத்கடாக்ஷவிஶேஷத்தாலே ஒருவனுக்கு ப்ராப்யமான பரப்3ரஹ்மத்தினுடையவும், அதினுடைய ப்ராப்திக்கு ஸாத4நமான க3தியினுடையவும் ஜ்ஞாநத்திலே இச்சை2 பிறந்து குலக்ரமாக3தாசார்யன் இல்லாமையாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டா2நஸம்பந்நனுன ஓர் ஆசார்யனை

ஸமிதா3ஹரணாதி3 ஶுஶ்ருஷையாலே அநுவர்த்திக்க, அவன் ப்ரஸந்நனாய், நிர்ஹேதுக-க்ருபையாலே, ஆஶ்ரயித்தவனுக்கு வைஷ்ணவவேஷதீ3க்ஷாபஞ்சஸம்ஸ்காரபூர்வகமாக மந்த்ரார்த்த2ாதி3களை உபதே3ஶிக்குமவன் ப்ரத்யக்3ராசார்யன் என்று சொல்லப்படுவன் என்றும்,
(8) "குலாசார்யஸ்ய பூ4ஜநம் யே வா ஸுக்ருதிநோ ஜநா: । குர்வந்தி ஸததம் ப4க்த்யா தே வந்த்3யா: ஸர்வதே3வதை: ॥ ஸர்வ: க்ரதுஶதம் க்ருத்வா யத்ப2லம் ஸமவாப்நுயாத் । தத்ப2லம் ஸமவாப்நோதி குலாசார்யஸ்ய பூஜநாத் ॥ யத் க்ருத்வா ஷோட3ஶமஹாதா3நாநி லப4தே ப2லம்। தத்ப2லம் ஸமவாப்நோதி குலாசார்யஸ்ய பூஜநாத் ॥ ஸார்த்த4த்ரிகோடிதீர்த்தே2ஷு ஸ்நாத்வா யத்ப2லம் ஆப்நுயாத் । தத்ப2லம் ஸமவாப்நோதி குலாசார்யஸ்ய பூஜநாத் ॥ ஸந்துஷ்டே து குலாசார்யே ஶ்ரத்3த4யா யஸ்ய ப4க்தித: । தேந துஷ்டம் ஜக3த்ஸர்வம் துஷ்டாஸ்ஸ்யுஸ்ஸர்வ-தே3வதா:" என்று குலாசார்யாராத4நத்தினுடைய வைப4வங்களைச்சொல்லி,
(9) "உத்3த4ர்த்தும் நிஜவம்ஶோத்த2ாந் தே3ஶிகம் யதி3 வாஞ்ச2தி । தமேவாந்வேஷயேத்தஸ்மாத் ஸர்வஜ்ஞம் தே3ஶிகம் தத:" என்று, ஆசார்யஸமாஶ்ரயணம் உண்டாயிருந்து தத்வங்களை அறிகைக்கு முன்பாக ம்ருதராயும், அதில்லாமல் ம்ருதராயும் இருக்கிற ஸ்வகுலப்ரஸூதர் எல்வார்க்கும் யாவனொருவன் ஸம்ஸாரஸாரமான மோக்ஷத்தை இச்சி2ப்பான், அவன் அவர்க-ளுக்கு அந்த மோக்ஷத்தை உத்3தே3ஶித்து நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே புத்ரபௌத்ரபாரம்பர்யமாக குடும்பங்களெல்லாவற்றையும் 'மதீ3யம்' என்று அபி4மாநிக்குமவனாய், ஏழாட்காலும் பழிப்பிலாத ஆசார்யவம்ஶத்தாலே ஸுஶிக்ஷிதனாகையாலே ஸர்வஶாஸ்த்ரதாத்பர்யங்களான அர்த்த2பஞ்சகங்களுடைய யாதா2த்ம்யவேஷத்தை கரதலாமலகமாக அறிந்திருக்குமவனான குலாசார்யனையே ஆஶ்ரயிக்கக்கடவன் என்றும் சொல்லிற்று.

இஶ்ஶ்லோகத்தில் "தஸ்மாத்" என்று ல்யப்3லோபே பஞ்சமியாய், அந்த ஸம்ஸாரோத்3த4ரணத்தை உத்3தே3ஶித்து என்னுமர்த்த2த்தைச்சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே "தஸ்மாத்" என்று நிஜவம்ஶோத்த2-ஸம்ஸாரோத்3த4ரணேச்சை2யாலே என்றாகிலுமாம். "தமேவ" என்கிற ஏவகாரத்தாலே, ப்ரத்யக்3ரனை வ்யவச்சே2தி3க்கிறது. ப்ரத்யக்3ராசார்யன் ஸ்வாநுவ்ருத்திப்ரஸந்நனாகையாலே, ஆஶ்ரயிக்குமவனுக்கு மாத்ரம் உத்தாரகன். குலாசார்யன், க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நனாய், {?அ}ஜ்ஞாந-த3ஶையிலேயே ஏதேனும் ஒரு வ்யாஜத்தாலே அவர்கள் இருக்குமிடத்தே 'இவர்கள் பூர்வர்கள்-திருவடிகள்' என்று ஒரு ஸம்ப3ந்த4ம் சொல்லிக்கொண்டுவந்து குடும்பத்தோடே அபி4மாநித்து விடுமவனாகையாலே வம்ஶத்துக்கெல்லாம் உத்தாரகன் என்று சொல்லுகிறதுமேல்:-
(1) "தை3வாத்3தே3ஶாந்தரக3தே லுப்தே வா குலதே3ஶிகே । ததீ3யபுத்ரப்4ராத்ராதே3ருபதே3ஶோऽபி க்3ருஹ்யதாம்" என்று அந்த குலசார்யன் ஶிஷ்யனுக்கு அஜ்ஞாநத3ஶையில் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் மாத்ரம் செய்தருளினபின்பு ஶிஷ்யர்களால் சொ{?செ}ல்லவொண்ணாத தே3ஶாந்தரத்திலே ஶிஷ்யர்களுடைய பா4க்3யஹாநியாலே, சிரகாலம் இருந்துவிடுவனேயாகிலும், அன்றிக்கே தீர்த்த2ம்ப்ரஸாதி3த்தானேயாகிலும், அவர் குமாரர்ஸந்நிதி4யிலே க்3ரந்த2ங்களை நடத்தக்கடவன்; அவருமில்லாவிடில், அவருடைய ப்4ராதாக்களுடைய ஸந்நிதி4யிலேயாதல், ஜ்ஞாதிகளுடைய ஸந்நிதி4யிலேயாதல், க்3ரந்த2ங்களை நடத்தக்கடவன் என்றும்,
(2) "தத்புத்ராதே3ரபா4வே து ஶிஷ்யஸ்சேத்தத்வலோலுப: । தத்துல்யபா4வம் ஸர்வஜ்ஞம் ஆசார்யாந்தரமாஶ்ரயேத் ॥ தேநோபதி3ஷ்டஸ்ஸர்வஜ்ஞ: ஶிஷ்ய: ஸத்3க3திம் ஆப்நுயாத் । தமேவ கு3ரும் அஸ்யாபி புத்ராத்3யா: பூஜயந்த்யத:" என்று குலாசார்யனுடைய புத்ரப்4ராத்ருஜ்ஞாதிகள் ஒருவனுமில்லாவிடில் அந்த குலாசார்யனைப்போலே க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நராய் ஶிஷ்யனை அஜ்ஞாநத3ஶையில் தானாக வந்து ஸகுடும்பமாக ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தைப்பண்ணிவைத்து அபி4மாநிக்குமவனாய் ஸம்ப்ரதா3யபரம்பராப்ராப்த-உபதே3ஶமுக2த்தாலே ஸகலஶாஸ்த்ரதாத்பர்-யார்த்த2பஞ்சகதத்வஜ்ஞனுமாய் இருந்துள்ள ஆசார்யனை புத்ரபௌத்ராதி3களுக்கு குலாசார்யனும்படி ஆஶ்ரயித்து, அவனாலே உபதே3ஶிக்கப்பட்ட அர்த்த2விஶேஷங்களையெல்லாம் நன்றாக அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கக்கடவன் என்றும்,
(3) "தை3வாதீ4நாத் குலாசார்யே தத்புத்ராதௌ3 தத2ாக3தே । உபதே3ஶோ க்3ருஹீதவ்ய: புந: குலகு3ரோர்மநோ:" என்று ஶிஷ்யனிடத்தில் உண்டான ப4க3வந்நிர்ஹேதுககடாக்ஷமாகிற பா4க்3யவிஶேஷத்தாலே தே3ஶாந்தரக3தர்களாயிருந்த குலாசார்யனாகிலும், தத்புத்ராதி3களாகி-லும் ஸ்வதே3ஶத்தேற எழுந்தருளுகிறவர்களாகில் ஆசார்யாந்தரத்தில் அதுதுடங்கி நடத்தின

மந்த்ரார்த்த2ம் முதலான க்3ரந்த2ங்களெல்லாவற்றையும்விட்டு யதா2க்ரமமாக குலாசார்யனுடைய பரம்பரையாலே ஸகலக்3ரந்த2ங்களையும் ஸேவிக்கக்கடவன் என்றும்,

(4) "புநஸ்ஸம்ஸ்காரஸம்ஶுத்3த4ா: ஸ்வர்ணவத்கத3தகல்மஷா: । ஸம்பூதா விவர்த்த4ந்தே ராஜந்தே ஶிஷ்யகோடய:" என்று ஆசார்யாந்தரத்தில் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் துடங்கியாயிருந்ததாகில் மீளவும் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களையும் குலாசார்யனிடத்தில் ப்ரார்த்தி2த்துப் பெற்றுக்கொண்டு தாங்கள் பண்ணின அபராத4த்துக்கு க்ஷாமணம்பண்ணிக்கொண்டு ஶுத்3த4ராய், அந்த அபராத4க்ஷாமணத்தால் ப்ரஸந்நனான குலாசார்யனுடைய அபி4மாநவிஶேஷத்தால் பரிஶுத்3த4மான வம்ஶத்தையுடையராகில், அவர்கள் அபி4வ்ருத்3தி4யாகிற யோக3த்தையும், தீ3ப்தியாகிற க்ஷேமத்தையும் உடையவர்கள் என்றும்,

(5) "குலக்ரமாக3தாசார்யஸந்நிதெ4ள அந்யதே3ஶிக: । அநுமத்யா விநா தஸ்ய ஸம்பூஜ்யோ ந கதா3சந" என்று அந்த குலாசார்யன் ஸ்வதே3ஶத்திலே எழுந்தருளியிருக்குமளவில் இவனுடைய அநுமதியின்றிக்கே வேறொரு ஆசார்யனிடத்தில் ஆசார்யத்வேந பு3த்3தி4பண்ணி ஒருக்காலும் பூஜிக்கக்கடவனல்லன் என்றும்,

(6) "குலாசார்யநிதே3ஶே ந { = அஸதி} தத்ர வை தே3ஶிகாந்தரம் । தத்துல்யப4க்திர்ப4ஜநே ஸ வை நரகப4ாஜநம்" என்று குலாசார்யனுடைய அநுமதியின்றிக்கே வேறொருவனை ஸ்வாசார்யதுல்யனாக நினைத்து வாசிகமாகவாதல், காயிகமாகவாதல் ப4ஜிப்பனாகில் அவன் நரகாநுப4வத்துக்கே பாத்ரனாவன் என்றும்,

(7)"ஸர்வதே3ஶேஷு த்3ருஷ்டேஷு த்ராதாऽஸௌ குலதே3ஶிக: । த்3ருஷ்டே குலகு3ரௌ ப்3ரஹ்மந் த்ராதா நைவாஸ்ய கஶ்சந" என்று ஸர்வதே3ஶங்களிலும் ஆராய்ந்தவிடத்திலும் குலகு3ருவானவன் ஒருவனே ரக்ஷகனாகிறான்; அவனுடைய அநுமதியின்றிக்கே ஶிஷ்யன்பண்ணும் ஆசார்யாந்தராதீ4நமாகிற அவமாநத்தால் அந்த குலாசார்யனுக்குச் சீற்றம்பிறக்குமாகில் அப்படி அவமதி பண்ணின ஶிஷ்யனுக்கு வேறொருவரும் ரக்ஷகராக மாட்டார்கள் என்றும்,

(8) "ப3ஹுநாத்ர கிமுக்தேந ப்3ரஹ்மந் ஸம்க்ஷேபத: ஶ்ருணு । ந வேதை3ர்நாக3மை: ஶாஸ்த்ரைர்ந புராணை: ஸுவிஸ்தரை: ॥ ந யஜ்ஞைர் ந தபோபி4ர்வா ந தீர்த்தை2ர்வ்ரதகோடிபி4: । நாந்யைருபாயைர்விவிதை4: மந்த்ரௌஷத4புரஸ்ஸரை: ॥ குலக்ரமாக3தாசார்யதிரஸ்காரஜபாதகாத் முச்யதே மநுஜோ மூட4ஸ்ஸர்வது3ர்க3திப4ாஜநம்" என்று, 'வாரீர் ப்3ரஹ்மாவே! பலபடி சொல்லி என்? சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன் கேளீர், யாவனொருவன் குலாசார்யனுடைய திருவுள்ளத்துக்கு அந்யதா2வாகப் பண்ணுகிறான், அவன் அந்த குலாசார்யதிரஸ்காரத்தாலுண்டான மஹாபாதித்யஹேதுவான பாதகத்தில்நின்றும் வேத3பாஞ்சராத்ரகர்மப்3ரஹ்மமீமாம்ஸாஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணாதி3களினுடைய அத்4யயநாத்4யாபநங்களாலும், அஶ்வமேத4ாதி3மஹாயஜ்ஞங்களாலும், ஜ்ஞாநயோக3ப4க்தியோக3ஷடா3ங்க3யோக3ங்களாகிற தபஸ்ஸுகளாலும், க3ங்கா3தி3தீர்த்த2ஸ்நாநங்களாலும், சாதுர்மாஸ்யாதி3வ்ரதங்களாலும், மணிமந்த்ரௌஷத4ாதி3களான மற்றும் ப3ஹுவித4ங்களான உபாயங்களாலும் விடுவிக்கப்படமாட்டான்; லீலாவிபூதியில் உள்ள ஸர்வது3ர்க3திகளுக்கும் அவன் கொள்கலமாவன் என்றும் விஸ்த்ருதமான குலாசார்யவைப4வங்களையெல்லாம் ஸம்க்ஷேபித்துச்சொல்லி,

(9) "தஸ்மாத் ஸர்வாத்மநா ப்3ரஹ்மந் குலாசார்யம் ப்ரபூஜயேத் । கர்மணா மநஸா வாசா நிர்தோ3ஷ: ஶுத்3தி4ம் ஆப்நுயாத்" என்று இப்படி குலாசார்யன் திருவுள்ளம் உகந்திருப்பனாகில் ஐஹிகத்தில் யோக3க்ஷேமங்களும், ஆமுஷ்மிகத்தில் ஸகுடும்போஜ்ஜீவநமும் ஸித்3தி4க்கிறபடியாலும் அவன் திருவுள்ளம் கன்றுமாகில் அப்படி அவன் திருவுள்ளம் கன்றும்படி மூலையடியே நடக்குமவன் ஒருபடியாலும் ஈடேற விரகில்லாதபடி ஸர்வது3ர்க3திகளுக்கும் கொள்கலமாய் விடுகையாலும், மநோவாக்காயங்களாலே அவனையொழிய வேறொன்றைப் பற்றுகையாகிற தோ3ஷமில்லாதவனாய்க்கொண்டு, குலாசார்யனை "மாதா பிதா யுவதய:" என்கிறபடியே ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பற்றி ஆராதி4க்கக்கடவன். அப்படிச்செய்யுமவன் அஹங்காரவிமோசநாத்மகதயா ஶுத்3தி4ரூபமாயிருந்துள்ள மோக்ஷத்தை அடைவான் என்றும் சொல்லித்தலைக்கட்டித்திறே.

ஆகையாலே, இங்கு த்ரிஶங்குவுக்கு குலக்ரமாக3தாசார்யனான வஸிஷ்ட2மஹர்ஷியினுடைய அநுமதியின்றிக்கே; "அந்யாம் க3திம் க3மிஷ்யாமி" என்று – 'வேறொருவனை ஆசார்யனாக

நான் தேடிக்கொள்கிறேன்' என்று அவன் வாயாலே சொல்லுகையாலே, அது அவனுக்கு "குலாசார்யநிதே3ஶேந" என்கிற வசநத்தில் நரகஸாத4நமாகச் சொல்லப்பட்ட ஆசார்யாந்தர-வாசிகப4ஜநரூபமான மஹாசார்யாபசாரமாகக்கடவது. "ப3ஹூநாத்ர கிமுக்தேந" இத்யாதி3யாலே ஸர்வோபாயாSநிவர்த்யமாய், ஸர்வது3ர்க3திஸாத4நமாகச்சொல்லப்பட்ட இந்த மஹாபசாரத்தின் ப2லமிறே விஶ்வாமித்ரன் தன்னுடைய தபோமாஹாத்ம்யம் எல்லாவற்றாலும் இவனை ஸ்வர்க்க3ம் ஏற்றினவளவிலும் அந்த ஸ்வர்க்கா3ரோஹணம் இந்த்3ரனுடைய நிக்3ரஹத்தால் தள்ளுண்டு "த்ராஹி த்ராஹி" என்று ஹாஹாகாரத்தோடே விழுந்துபட்ட பரிப4வத்துக்கே ஹேதுவாய் மீளவும் விஶ்வாமித்ரதபோமாஹாத்ம்யநிர்மிதமான ஸ்வர்க்க3மும் நரகமோபாதி தலைகீழாக இருக்கு-மிருப்புக்கு உறுப்பாய்விட்டது. ஆகையால் இங்கு (குலகு3ருவான வஸிஷ்ட2மஹர்ஷியை) என்று வஸிஷ்ட2ருடைய குலகு3ருத்வத்தை எடுத்துச்சொன்னது. "அந்யாம் க3திம் க3மிஷ்யாமி" என்று த்ரிஶங்கு சொன்னவார்த்தை வாசிகமாக குலாசார்யவிஷயத்தில் பண்ணின மஹாபசாரம் என்னுமதுக்கு ஸூசகமாகக்கடவதிறே.

(அவமதிபண்ணிச்சொன்ன வார்த்தையை) என்றது, உத்க்ருஷ்டனை அபக்ருஷ்டதுல்யனாக நினைக்கையாலே, முக்2யதயா உத்க்ருஷ்டனாயிருந்துள்ள குலாசார்யனான வஸிஷ்ட2மஹர்ஷியை-யும் "கு3ருத3ாரஸுதாதெ3ள து கு3ருவத்3வ்ருத்திமாசரேத்" என்கிறபடியே தத்தத்துல்யமாக ஆராத4நீயர்களான தத்புத்ராதி3களையும் இவர்கள் தை3வயோக3த்தாலே இல்லாதபோது, ஸோமாப4ாவே க்3ருஹீதவ்யமான பூதிகாஸத்தையைப்போலே அநுகல்பதயா அந்வேஷணீயனாய்க் கொண்டு நிக்ருஷ்டனான மற்றொரு ப்ரத்யக்3ரனோடே ஸமர்களாக நினைக்கையாகிற அவமதி-யைப்பண்ணிச்சொன்ன வார்த்தையை என்றபடி. இத்தால், த்ரிஶங்குவுக்கு மாநஸவாசிகோ-ப4யவித4ாபசாரமுண்டு என்று சொல்லுகிறது. (மிகவும் க்ருத்3த4ராய்) என்றது, ஶிஷ்யனுக்கு ஸ்க2ாலித்யமுண்டானாலும் ஆசார்யனுக்கு அத்தை உபாயங்களாலே நிவர்த்திப்பித்து ரக்ஷிப்-பிக்கை பணியாயிருக்க, தி3ஷ்டஹநஸ்ய முத்3க3ராபி4காதம் போலே, அபசாரத்தால் நஷ்ட-ஸத்த்வனாய் சண்ட3ாளனாய்க் கிடக்கிறவனை, 'நீ சண்ட3ாளனாகக்கடவாய்' என்று ஶபிக்கை ஆசார்யஸ்வரூபவிருத்3த4மாகையாலே "ஸுப்தமத்தகுபிதாநாம் ந வாஸ்தவாபி4ஜ்ஞாநம்", "க்ருத்3த4: கிம் ந கரிஷ்யதி", "க்ருத்3தே4ா ஹந்யாத் கு3ரூநபி" இத்யாதி3ப்படியே க்ருத்யாக்ருத்ய-விவேகமின்றிக்கே போம்படியாக, தங்களுக்கும், அவனுக்கும் ஆசார்யரான வஸிஷ்ட2ர் விஷயத்தில் அவன் பண்ணின அவமாநத்தாலே மிகவும் க்ருத்3த4ராய் என்றபடி. இத்தால், த்ரிஶங்குவினுடைய வேஷசண்ட3ாளத்வத்துக்கு மூலமான ஶாபத்துக்கு ஹேது வஸிஷ்ட2-புத்ரர்களுடைய க்ரோத4ம் என்று சொல்லுகிறது. (சண்ட3ாளனாகக்கடவாய் என்று ஶபிக்க) என்றது, வேஷத்தாலும் சண்ட3ாளனாகக் கடவாய் என்று ஶபிக்க என்றபடி. (ஶபிக்க) என்கிற-விதுக்குமேல், 'அந்த ஶாபத்தாலே' என்று கூட்டிக்கொள்ளவும். (அத2 ராத்ர்யாம்) இத்யாதி3. (ஆயஸாப4ரணோSப4வத் என்கிறபடியே, அநந்தரம் அவன் கர்மசண்ட3ாளனாய்விட்டானிறே) என்றது, 'என்று இப்படி ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்கிறபடியே, "ஸத்3யஶ்சண்ட3ாளதாம் வ்ரஜேத்" என்கிறவிடத்தில் சொல்லுகிற ஸ்வரூபஸ்பர்ஶியான அலௌகிகசண்ட3ாளத்வமும் "தம் சிந்தயேத் அந்யரேதஸம்" என்கிறவிடத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஜாதிசண்ட3ாளத்வமாத்ர-மன்றிக்கே, "அத2 ராத்ர்யாம்" இத்யாதி3ப்படியே வேஷசண்ட3ாளத்வபர்யந்தமாக ஆசார்யதத்3-ப4க்தாவமாநங்களாகிற கர்மத்தாலே ப்ரகாரத்ரயத்தாலும் பூர்ணமாக உண்டான சண்ட3ாளத்வத்-தையுடையனாய் விட்டானிறே' என்கிறபடி.

(ப4ாக3வதாபசாரம் பண்ணினபோதே) என்றது, வஸிஷ்ட2புத்ரர்கள் ஶபித்தாப்போலே ஶாந்திநிதி4களான ப4ாக3வதர்கள் ஶபியார்களேயாகிலும், அந்த ஶாபநிரபேக்ஷமாக அந்த அபசாரக்ஷணத்திலேயே என்றபடி. (கர்மசண்ட3ாளனாய்) என்றது, அலௌகிகசண்ட3ாளத்வ-ஜாதிசண்ட3ாளத்வங்களுக்கு ப்ரகாஶகமான வேஷசண்ட3ாளத்வம் ஸ்வகாரணஸாபேக்ஷமா-யிருந்ததேயாகிலும், அலௌகிகசண்ட3ாளத்வம் ப4ாகவதாபசாரரூபகர்மோத்3யோக3மாத்ர-ஹேதுகமாகையாலே அப்போதே அத்தால் ஸித்3த4மான அலௌகிகசண்ட3ாளத்வத்தையுடைய-னாய் என்றபடி. (ப்3ரஹ்மவர்ச்சஸத்துக்கு உறுப்பாக) என்றது, "யஜ்ஞோபவீதம் ப3லம் அஸ்து தேஜ:" என்று ப்3ரஹ்மோபநிஷத்3வாக்யத்தைப்பற்ற. (யஜ்ஞோபவீதம்தானே) என்றது,

நீ கர்மசண்ட3ாலனுவாயென்று ஶபிக்க, இந்த ப4ாக3வதாபசாரத்தாலே மார்பிலிட்ட பரிஶுத்3த4மான

நீல: பருஷோ த்4வஸ்தமூர்த்த4ஜ: || சித்ரமால்யாங்க3ராக3ஶ்ச ஆயஸாப4ரணோ'ப4வத்" என்கிறபடியே அநந்தரம் அவன் கர்மசண்ட3ாலனுய்விட்டானிறே. அப்படியே ப4ா3கவதாபசாரம் பண்ணினபோதே கர்மசண்ட3ாலனுய் ப்3ரஹ்மவர்ச்சஸ்த்வத்துக்குறுப்பாக மார்பிலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தான் சண்ட3ாலவேஷத்துக்கு அடைத்த வாராய்விடுமென்கை. அங்கு ஶாபஸித்3த4மாகையாலே ப்ரத்யக்ஷமாய்த்து; இங்கு ஶாஸ்த்ரஸித்3த4மாகையாலே ஜ்ஞாநத்3ருஷ்டிவிஷயமாக இருக்கும். "அநாசாராந் து3ராசாராநஜ்ஞாத்ருந் ஹீநஜந்மந: | மத்3ப4க்தாந் ஶ்ரோத்ரியோ நிந்த3ந் ஸத்3யஶ்சண்ட3ாலதாம் வ்ரஜேத்" என்னக்கடவதிறே. (198)

"யஜ்ஞோபவீதம் பரமம் பவித்ரம்" இத்யாதி3ப்படியே அத்யுத்க்ருஷ்டமாகச்சொல்லப்படுகிற யஜ்ஞோபவீதம்தானே என்றபடி. (தானே) என்கிற ஏவகாரம், மற்றும் அவனோடே ஸம்ப3ந்த4முடைய தண்ட3குண்ட3லாதி3களும் ச்ண்ட3ாளவேஷத்துக்கு அடைத்தவைகளாய் என்கை த3ண்ட3ாபூபிகாந்யாயஸித்3த4ம் என்னுமத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது. ப4ாக3வதாபசாரம் பண்ணுமவர்கள் எல்லார்க்கும் அபசாராம்ஶத்தில் த்ரிஶங்குஸாம்யம் உண்டாயிருக்க, பூ2லத்தில் த்ரிஶங்குவிஷயத்தில் ஸர்வர்க்கும் சண்ட3ாளத்வப்ரதீதிவ்யவஹாரங்கள் உண்டானுப்போலே, மற்றவர்களிடங்களில் அது இல்லாமல்போனது எத்தாலே? என்ன அருளிச்செய்கிறர் (அங்கு) இத்யாதி3யாலே. (அங்கு) என்றது த்ரிஶங்குவிஷயத்தில் என்றபடி. (ஶாபஸித்3த4மாகையாலே) என்றது, ஆசார்யதத்3ப4க்தவிஷயங்களில் பண்ணின அவமாநத்தாலே தத்க்ஷணத்திலேயே ஸித்3த4மான அலௌகிககர்மசண்ட3ாளத்வம், ஆசார்யப4க்தர்களுடைய ஶாபத்தாலே லௌகிகமான வேஷசண்ட3ாளத்வபர்யந்தமாகப் பின்பு ஸித்3த4மாகையாலே என்றபடி. (ப்ரத்யக்ஷமாயிற்று) என்றது ஜ்ஞாநத்3ருஷ்டியில்லாத மாம்ஸசக்ஷுஷ்மாந்களுக்கும் ப்ரத்யக்ஷமாயிற்று என்றபடி. (இங்கு) என்றது க்ஷமாநிதி4களாயிருக்கும் ப4ாக3வதவிஷயங்களிலே அபராத4த்தைப் பண்ணிக்கொண்டிருக்கச்செய்தே, அவர்களுடைய ஶாபாப4ாவத்தாலே ப்3ராஹ்மண்யவ்யவஹாராதி3கள் தடையின்றியே நடந்து செல்லுகிறவர்கள்விஷயத்தில் என்றபடி. (ஶாஸ்த்ரஸித்3த4மாகையாலே) என்றது, "ஸத்3யஶ்சண்ட3ாளதாம் வ்ரஜேத்" என்கிற ப4க3வச்ச2ாபத்துக்கு ஜ்ஞாபகமாய், அலௌகிகமாத்ரவிஷயமுமாயிருந்துள்ள ஶாஸ்த்ரம்கொண்டே நிஶ்சயிக்கப்பட்டதாகையாலே என்றபடி. இத்தால், லௌகிகவஸிஷ்ட2புத்ரஶாபாதீ4நசண்ட3ாளத்வம் லௌகிகமாகையும், அலௌகிகப4க3வச்ச2ாபாதீ4நசண்ட3ாளத்வம் அலௌகிகமாகையும் உசிதம் என்று ஸூசிதம்.

(ஜ்ஞாநத்3ருஷ்டிவிஷயமாயிருக்கும்) என்றது, 'தி3வ்யம்' என்றும், 'ஆர்ஷம்' என்றும், 'ஆக3ாமிகம்' என்றும் த்ரிவித4மான ஜ்ஞாநத்3ருஷ்டிக்கே விஷயமாயிருக்கும் என்றபடி. தி3வ்யமாவது - "தி3வ்யம் த3தா3மி தே சக்ஷு:" என்கிற ப4க3வந்நிர்ஹேதுகப்ரஸாத3லப்3த4ஜ்ஞாநம். ஆர்ஷமாவது - "யஜ்ஞேந த3ாநேந" இத்யாதி3ப்படியே ஸாத4நாந்தரஸம்வர்த்தி4தஜ்ஞாநம். ஆக3ாமிகமாவது - "ஶாஸ்த்ராத் வேத்3மி ஜநார்த்த3நம்" என்கிற ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநம். ஆக இத்தால், ப4ாக3வதாபசாரபரர்களிடத்தில் சண்ட3ாளத்வாப4ாவம் அநுபலப்3தி4ரூபப்ரத்யக்ஷஸித்3த4மாகையாலே, "அநாசாராந்" இத்யாதி3ஶாஸ்த்ரம் அந்யத2ாநேயமாகவேண்டாவோ என்கிற ஶங்கை நிரஸ்தை. இந்த்3ரியக்3ரஹணயோக்3யமான பத3ார்த்த2த்தினுடைய அப4ாவத்திலேயே அநுபலப்3தி4 ப்ரமாணமாகையாலே, அதீந்த்3ரியமான இந்த சண்ட3ாளத்வத்தினுடைய அப4ாவத்தில் அது ப்ரமாணமாகமாட்டாதிறே. அலௌகிகமான அந்த சண்ட3ாளத்வத்துக்கு ஸாத4கமான ஶாஸ்த்ரம்தான் ஏது? என்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறர் (அநாசாராந்) இத்யாதி3. (அநாசாராந்) என்று க்ருத்யாகரணரூபமான வ்ருத்தநிகர்ஷம் சொல்லுகிறது. (து3ராசாராந்) என்று அக்ருத்யகரணரூபமான வ்ருத்தநிகர்ஷம் சொல்லுகிறது. (அஜ்ஞாத்ரூந்) என்று அது இரண்டுக்கும் மூலபூ4தமான ஜ்ஞாநநிகர்ஷம் சொல்லுகிறது. (ஹீநஜந்மந:) என்று அதுக்கும்

யஜ்ஞோபவீதந்தானே ஸ்பர்ஶயோக்3யதையற்ற வாராய்விட்டு சண்ட3ாலவேஷமாய் நின்ற த்ரிஶங்குவென்கிற ராஜாவைப்போலே, மற்றுமொருவன் ப4ாக3வதாபசாரம்பண்ணினுல் நீசனும் உத்தமலக்ஷணமும் நீசலக்ஷணமாய்விடும் என்கிறுர். (198)

199. ஜாதிசண்ட3ாலனுக்கு காலாந்தரத்திலே ப4ாக3வதனுகைக்கு யோக்3யதை உண்டு; அதுவுமில்லை இவனுக்கு.

199. சண்ட3ாலனேபாதியாகிலும் இவனுமொரு காலத்திலே ஈடேறுமென்றுநினைக்கைக்கு அவகாஶமில்லாதபடி, ஜாதிசண்ட3ாலனில் கர்மசண்ட3ாலனுக்குள்ள தண்மையை அருளிச்செய்கிறுர் [ஜாதிசண்ட3ாலனுக்கு] என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஜாத்யா சண்ட3ாலனுனவனுக்கு தஜ்ஜந்மத்திலேயாதல் ஜந்மாந்தரத்திலேயாதல் ப4க3வத்கடாக்ஷமுள்ளதொரு காலவிஶேஷத்திலே நாமரூபங்களையுடையனும் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4நிரூபிதனுகைக்கு யோக்3யதையுண்டு, அந்த யோக்3யதையுமில்லை ப4ாக3வதாபசாரரூபகர்மத்தாலே சண்ட3ாலனுன இப்பாபிஷ்ட2னுக்கு.(199)

199. (கர்மசண்ட3ாளனும்) என்று விஶேஷித்ததுக்கு ஹேதுவை உத்தரவாக்யத்தாலே சொல்லுகிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே இதுக்கு அவதாரிகை (சண்ட3ாளனேபாதி) இத்யாதி3. (ஈடேறுகை) = புருஷார்த்த2யோக்யனுகை. (தண்மை) = ஹேயதை. ஜாத்யா சண்ட3ாள: = (ஜாதிசண்ட3ாள:). (ஜாதி:) = ஜந்ம என்று விவக்ஷித்து அர்த்த2ம் (ஜாத்யா) இத்யாதி3. "ஜாயமாநம் ஹி புருஷம்" இத்யாதி3களையுட்கொண்டு [காலாந்தர]ஶப்3த3ார்த்த2ம் (தஜ்ஜந்மத்திலே) இத்யாதி3. ப4க3வத: ஸம்ப3ந்தீ4 ப4ாக3வத: என்று விவக்ஷித்து தத்3தி4தார்த்த2ம் (நாம) இத்யாதி3. த3ாஸ்யநாம-வைஷ்ணவத்வசிஹ்நங்களையுடையனும் என்றபடி. (ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4நிரூபிதனுகைக்கு) என்றது தத்3த3ாஸத்வ-தத்3ப4க்தத்வாதி3ரூப-தத்ஸம்ப3ந்த4புரஸ்காரேண உபலப்3தி4வ்யவஹாரவிஷயனுகைக்கு என்றபடி. யோக்3யதையாவது அத்யந்தாஸம்ப3ந்த4ாப4ாவம். (அந்த யோக்3யதையுமில்லை) என்றது அஸம்ப3ந்த4ம் யாவத்காலப4ாவி என்றபடி. (இவனுக்கு) என்கிறவிது பூர்வவாக்யோக்தநிரதிஶய-பாபவிஶிஷ்டபராமர்ஶி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (இப்பாபிஷ்ட2னுக்கு) என்றது. (199)

மூலபூ4தமான ஜந்மநிகர்ஷம் சொல்லுகிறது. இவ்விஶேஷணங்களில் எல்லாவற்றிலும் ஆதி3யிலே "புரா" என்கிற ஶப்3த3மும், அந்தத்திலே "அபி" என்கிற ஶப்3த3மும் கூட்டிக்கொள்ள வேணும். "புரா" என்று கூட்டிக்கொள்ளாதபோது, ப4க்தர்களுக்கு அநாசாரத்வாதி3கள் கூடாமை-யாலே, 'ஶீதவஹ்நிமாநய' என்கிறவிடத்தில்போலே (அநாசாராந்) இத்யாதி3ஸ்லோகமும் அபே3ாத4கமாக ப்ரஸங்கி3க்குமிறே. ஆகையிறே "து3ராசாரோऽபி ஸர்வாஶீ க்ருதக்4நோ நாஸ்திக: புரா" என்று சொல்லிற்று. "புரா" என்றது ப4க3வத்3ப4க்த்யுத்பத்திக்கு பூர்வகாலத்தில் என்றபடி. "அபி"ஶப்3த3ம் ஸ்வஸமபி4வ்யாஹ்ருதபத3ார்த்த2ங்களான அக்ருத்யகரணுதி3களில் தத3ாஶ்ரய-நிந்த3கர்களுக்கு சண்ட3ாளத்வப்ராபகத்வத்தோடு உண்டான விரோத4த்தைச்சொல்லுகிறது. "மத்3ப4க்தாந்" என்று பூர்வோக்ததே3ாஷங்களுக்கெல்லாம் விநாஶகமாயும், நிந்தி3க்குமவர்க-ளுடைய சண்ட3ாளத்வத்துக்கு நிரபேக்ஷஹேதுவாயும் இருந்துள்ள ப4க3வத்3ப4க்தியோக3ம் சொல்லுகிறது. (ஶ்ரோத்ரிய:) என்கிறவிடத்திலும் "அபி"ஶப்3த3ம் கூட்டிக்கொள்ளவேணும். இத்தால், ஸதா3சாராதி3களையுடைய ப4ாக3வதவிஷயத்தில் நிந்தை3 பண்ணும் ஶ்ரோத்ரியாதி3க-ளுக்கும் சண்ட3ாளத்வப்ராப்தி கிம்புநர்ந்யாயஸித்3த4மாம் என்று ஸூசிக்கப்படுகிறது. (நிந்த3ந்) என்கிற 'ஶத்ரு'ப்ரத்யயத்தாலும், (ஸத்3ய:)ஶப்3த3த்தாலும் நிந்தோ3பக்ரமத3ஶையிலேயே சண்ட3ாளத்வப்ராப்தி சொல்லுகிறது. (என்னக்கடவதிறே) என்றது, 'என்று இப்படி ப்3ரஹ்மாண்ட3புராணத்தில் ஶ்ரீரங்க3மஹாத்ம்யத்திலும், ஆஶ்வமேதி4கத்திலும் சொல்லக் கடவதிறே' என்றபடி. (198)

"அநாசாராந் து3ராசாராநஜ்ஞாத்ரூந் ஹீநஜந்மந: । மத்3ப4க்தாந் ஶ்ரோத்ரியோ நிந்த3ந் ஸத்3ய: சண்டா3லதாம் வ்ரஜேத்" இத்யாதி3கர்மசண்டா3லனென்ன விஶேஷோக்திக்கு ப2லமருளிச்செய்கிறார் மேல்; ஜாதியாலே சண்டா3லனானவனுக்கு அந்த ஜந்மந்தன்னிலே ஜந்மாந்தரத்தே ப4க3வத்கடாக்ஷமுண்டாவதொரு காலாந்தரத்திலே பா4க3வதனாயீடேறுகைக்கு யோக்3யதையுண்டு; அந்த காலாந்தரஸம்ப3ந்த4யோக்3யதையுமில்லை பா4க3வதாபசாரப்பட்டு கர்மசண்டா3லனான இப்பாவிக்கு. (199)

200.ஆரூட4பதிதனாகையாலே.

200. அதுக்கடி - பா4க3வதத்வமாகிற உயர்ந்த நிலத்திலேயேறி "பத்3மகோடிஶதேநாபி ந க்ஷமாமி" என்னும்படி அதிக்ரூரமான ப4க3வந்நிக்3ரஹத்துக்கு ஹேதுவான பா4க3வதாப-

200. ஆரூட4ஶ்சாஸௌ பதிதஶ்ச = [ஆரூட4பதித:] என்று விவக்ஷித்து [ஆரூட4]ஶப்3த3ம் ப்ரகரணஸங்கோசாப்4யாம் பா4க3வதத்வப்ராப்திரூப - உத்க்ருஷ்டத4ர்மோத3யவாசகம். [பதித]-ஶப்3த3மும் தாத்3ருஶபா4க3வதவிஷயாபசாரஹேதுகநித்யப4க3வந்நிக்3ரஹப்ரயுக்தநித்யநரகரூப-அத4:பதிதவாசகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கடி) இத்யாதி3. (பாற அடியுண்டு) என்றது வேகத்தோடே விழ அடியுண்டு என்றபடி. [மார்விலிட்ட].இத்யாதி3யாலே ஸித்3தி4த்த உத்க்ருஷ்டகர்த்ருக-அபசாரம் துல்யவிஷயமாதல், அதி4கவிஷயமாதல் ஆக அமையும்; த்ரிஶங்குகர்த்ருகாபசாரம் உத்க்ருஷ்டவிஷயம் என்னுமிடம் ஸ்பஷ்டம். (200)

200. (பத்3மகோடிஶதேநாऽபி ந க்ஷமாமி) என்றது, "யஸ்யாம்ருதாமலயஶஶ்ஶ்ரவணாவகா3ஹ: ஸத்3ய: புநாதி ஜக3த3ாஶ்வபசாத்3விகுண்ட2: । ஸோஹம் ப4வத்3பி4ருபலப்3த4ஸுதீர்த்த2கீர்த்தி: சி2ந்த்3யாம் ஸ்வபா3ஹுமபி வ: ப்ரதிகூலவ்ருத்தம்" என்றும், "வாலாக்3ரமபி யத்3ப4க்தே க்ருத்வாப்யவமதிம் மநாக் । கல்பகோடிஶதம் ப்ராப்ய நைஷ மாமபி தோஷயேத்", "அவமத்ய ஹரேர்ப4க்தாந் அத2 பாபப்ரபீடி3தா: । நிரயாந்நாதிவர்த்தந்தே நீதை: கல்பஶதைரபி" என்றும் இத்யாதி3களுக்கும் உபலக்ஷணம். (ப4க3வந்நிக்3ரஹத்துக்கு ஹேதுவான) என்றது, "த3யாலுர்-வத்ஸலஶ்ஶ்ரீமஸ்ஸ்தி2ரோ வீர: க்ஷமாநிதி4: । அஜ்ஞேரபி மஹத்3வேஷாத் அத்யந்தம் யாதி விக்ரியாம் ।। ப்ராணபூ4தேஷு ப4க்தேஷு ப்ரத்3வேஷாத் க்ஷுப்4யதி ப்ரபு4: । ஆகு3ஸி ப்ராண-பர்யந்தே கஸ்ய வா ப4வதி க்ஷமா ।। ஸர்வம்ஸஹோ த3யாஸிந்து4: ஶ்ரீமாநபி ஜக3த்பதி: । ஸ்வப4க்தாயாபி ப4க்தேஷு த்3வேஷிணே மங்க்ஷு குப்யதி" என்று சொல்லுகிறபடியே ப4க3வந்-நிக்3ரஹத்துக்கு அநிவார்யமான ஹேதுவான என்றபடி. (பாறவடியுண்டு) என்றது, "பூஜநாத் விஷ்ணுப4க்தாநாம் புருஷார்த்தே2ாஸ்தி நேதர: । தேஷு வித்3வேஷத: கிஞ்சித் நாஸ்தி நாஶநமாத்மந:" என்றும், "அஜ்ஞோபி த்ராதுமாத்மாநம் ஆக3ஸ்ஸத்ஸு விவர்ஜயேத் । ஸத3திக்ரமஹீநோ ஹி ஸத்தயா நைவ ஹீயதே ।। ஸத3திக்ரமத3க்3த4ாநாம் ஸர்வம் ப4வதி நிஷ்ப2லம் । ஸமூலஶுஷ்கஸஸ்யாநாம் ஸேகாத்3யை: கிம் ப2லம் ப4வேத்" என்று பா4க3வதா-பசாரத்தை ஸத்தாநாஶகமாகச் சொல்லுகையாலே அத்தால் ஸ்வரூபநாஶபர்யந்தமாக மிகவும் அடியுண்டு என்றபடி. (அத4:பதிதனாகையாலே) என்றது, "பாபிநோப்யநகா4 ஏவ ப4க3வத்3-ப4க்தஸம்மதா: । ப்4ரஶ்யந்தி தத்3த்3விஷோவஶ்யம் ப4க3வத்3த்3வாரபா அபி" என்கிறபடியே, அத்யுச்சம்க3தரான நித்யர்களையும் கூட அத4:பதிப்பிக்குமதான பா4க3வதாபசாரத்தாலே தள்ளுண்டு அத4: பதிதனாகையாலே என்றபடி.

காலாந்தரோஜ்ஜீவநயோக்3யதாபா4வத்துக்கு பா4க3வதாபசாரபாதிதத்வம் ஹேது என்கை உசிதம். பா4க3வதத்வமாகிற உயர்ந்த நிலத்திலே ஏறினமையும்கூட அதுக்கு காரணமாம்படி எங்ஙனே என்னில் :- அத4ஸ்ஸ்தா2நத்திலிருந்து விழுந்த பதா3ர்த்த2ங்களைக்காட்டில் அத்யுச்சஸ்தா2நத்தி-லிருந்து விழுந்த பதா3ர்த்த2த்துக்கு அந்த உச்சஸ்தா2நஸ்தி2திபதநத்தால் உண்டான மஹா-பி4கா4தத்துக்கு ஹேதுவாய், அந்த பதா3ர்த்த2த்தை உபாயாந்தரங்களாலே ஸந்தா4நம் பண்ணக் கூடாதபடி விஶகலிதமாக்கி நஶிப்பிக்குமாபோலே, பா4க3வதாபசாரத்தால் தள்ளுண்டு விழும-

அதெத்தாலேயென்ன, ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வமாகிற உயர்ந்த நிலத்திலேயேறி. ப4ாக3வதாபசாரப் பெருங்காற்றுத் தள்ள, நித்யஸம்ஸாரமாகிற பாதாளத்திலே ஸ்வரூபம் தகர விழுந்து முடிந்த ஆரூட4பதிதனுகையாலே, வைஷ்ணவனுய் ப4ாக3வதாபசாரம் பண்ணினவனுக்கு ப4க3வத3நுக்3ரஹம்பெற்று ஒரு காலத்திலுமீடேற விரகில்லை என்றுகருத்து. (200)

201. இதுதனக்கு அதி4காரிநியமமில்லை.

இப்படி அத4:பதிப்பிக்கும் ப4ாக3வதாபசாரந்தனக்குப் பெரியவன் பண்ணிஞல் அபசாரமில்லை, சிறியவனுக்கே உள்ளதென்கிற அதி4காராநதி4காரரூபமான அதி4காரிநியமமில்லை. (201)

சாரத்தாலே பாற அடியுண்டு அத4:பதித்தவனுகையாலே என்கை. (200)

201. இதுதான் ஜந்மாதி3களாலும் ஜ்ஞாநாதி3களாலும் அபக்ருஷ்டரானவர்கள் உத்க்ருஷ்டவிஷயத்தில் பண்ணுமளவிலேயோ, அவற்றுல் உத்க்ருஷ்டரானவர்கள் அபக்ருஷ்டவிஷயத்தில் பண்ணுமளவிலுமொக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிருர் [இதுதனக்கு] இத்யாதி3யாலே. அதாவது ப4ாக3வதாபசாரத்துக்கு அப்படியிருப்பதோர் அதி4காரிநியதி இல்லை என்கை. (201)

---

201. இப்படி அபக்ருஷ்டர் உத்க்ருஷ்டவிஷயத்தில் பண்ணும் அபசாரமே தோ3ஷஹேதுவித்தனையல்லது உத்க்ருஷ்டர் அபக்ருஷ்டவிஷயத்தில் பண்ணும் அபசாரம் தோ3ஷாய ஆகாது என்று பூர்வத்3ருஷ்டாந்தேந உத்த2ாநத்தை உட்கொண்டு உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இதுதான்) இத்யாதி3. (ஜந்மாதி3களாலும்) என்றது, ஜந்மப3ந்த்4வாகாரங்களாலும் என்றபடி. (ஜ்ஞாநாதி3களாலும்) என்றது. ஜ்ஞாநவ்ருத்தவாஸங்களாலும் என்றபடி. ஶாஸ்த்ரீயவிதி4நிஷேத4போ3த்4யப2லாந்வயிதாவச்சே2த3காவச்சி2ந்நவிஷயத்தில் அதி4காரிஶப்3த3மாகையாலே, ஶாஸ்த்ரபோ3தி4தாபசாராதீ4நப2லாப4ாவப்ரயோஜகத்வேந அபசாரநிரூபிதகர்த்ருகர்மகதாபகர்ஷோத்கர்ஷங்கள் அநபேக்ஷிதங்கள் என்று மூலாஶயம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (அதாவது ப4ாக3வதாபசாரத்துக்கு) இத்யாதி3. (அப்படி இருப்பது) என்றது, 'த்ரிஶங்குவஸிஷ்ட2ர்களிடங்களிலே கண்ட அபகர்ஷோத்கர்ஷரூபங்களாயிருப்பது' என்றபடி. (201)

வர்களுக்கும் ப4ாக3வதத்வமாகிற உச்சஸ்த2ாநாரோஹணம், "விது3ஷோதிக்ரமே த3ண்ட3பூ4யஸ்த்வம்" என்கிற ந்யாயத்தாலே, "அர்ச்சாயாமேவ மாம் பஶ்யந் மத்3ப4க்தேஷு ச மாம் த்3ருஹந் । விஷதி3க்3தை4ரஸந்தி3க்3தை4ராயுதை4ர்ஹந்தி மாம் அஸௌ" என்று ஆஶ்வமேதி4கத்தில் சொல்லுகிறபடியே அவன் பண்ணும் ப4ாக3வதாபசாரமாகிற ப4க3வத3ங்க3ச்சே2த3கஶஸ்த்ரத்துக்கு அவனுடைய ப4ாக3வதத்வம் க்ரௌர்யாதி4க்யஹேதுவான விஷஸ்த2ாநீயமாய்க்கொண்டு அத்யந்தப4க3வந்நிக்3ரஹரூப-ஆக4ாதஹேதுவாகையாலேயும், "ப4ஜந்நபி ப4வேத் வத்4யோ ப4க்தேஷு த்3வேஷப்4ருத் ப்ரபே4ா: । ஆலிப்ய சந்த3நைர்க3ாத்ரம் அந்தஶ்ஶல்யமிவார்ப்பயந்" என்று சொல்லுகிறபடியே ப4ாக3வதாபசாரம் பண்ணுமவர்களுக்குண்டான ப4க3வத்3ப4க்தி, ஹிம்ஸார்த்த2ம் வஞ்சனையால் பண்ணும் சந்த3நலேபநாத்3யுபசாரம்போலே, அத்யந்தநிக்3ரஹஹேதுவாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபநாஶகமாயிருக்கையாலும், ப4ாக3வதாபசாரம் பண்ணுமவர்களுக்குண்டான ப4ாக3வதத்வம் காலாந்தரேபி உஜ்ஜீவநயோக்3யதாப4ாவபர்யந்தமான ஸ்வரூபநாஶத்துக்கு ஹேது என்னக்குறையில்லையிறே. (200)

201. (ஜந்மாதி3களாலும்) என்கிற (ஆதி3)ஶப்3த3த்தாலே ஆகாரப3ந்து4வாஸாதி3களைச் சொல்லுகிறது. (ஜ்ஞாநாதி3) என்கிற (ஆதி3)ஶப்3த3த்தாலே வ்ருத்தம், ஶமத3மாதி3கள் எல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது. (அப்படியிருப்பதோர் அதி4காரிநியதியில்லை என்கை) என்றது, ஜந்மாதி3களாலும், ஜ்ஞாநாதி3களாலும் அபக்ருஷ்டராகிலுமாம், அவற்றில் அந்யதரத்தால் அபக்ருஷ்டராகிலுமாம், அவையிரண்டால் உத்க்ருஷ்டராகிலுமாம், அந்யதரத்தால் உத்க்ருஷ்ட-

இதுக்கு ப்ரமாணங்காட்டுகிறுர்மேல் [தமர்கள்] இத்யாதி3யால்.

202. "தமர்களில் தலைவராய சாதியந்தணர்களேலும்" என்கையாலே.

ஸாங்க3ாத்4யயநம்பண்ணி ததீ3யஶ்ரேஷ்ட2ருமான உத்க்ருஷ்டஜந்மிகளேயாகிலும், உனக்கு அநந்யார்ஹரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஜந்மாதி3களேயிட்டு நிந்தி3ப்பர்களாகில், அந்த க்ஷணத்திலே பேர்த்தடியிடுவதற்கு முன்னே முகம்பார்க்க யோக்3யதையற்றவர்கள் தாங்கள், ஒரு போலிகண்டால் சண்ட3ாலரோடொப்பர் என்றலாமத்தனையல்லது அவர்கள் உத்க்ருஷ்டராம்படி மிகத்தண்ணியரென்று தத்த்வத3ர்ஶியான

---

202. இதுதனக்கு ப்ரமாணமுண்டோவென்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறுர் [தமர்களில்] என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஸாங்க3மாக ஸகலவேத3ங்களையும் அத்4யயநம்பண்ணி

---

202. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இதுதனக்கு) இத்யாதி3நா. "அமரவோர்" இத்யாதி3க்கு அர்த்த2ம் (ஸாங்க3மாக) இத்யாதி3. ("தமர்கள்") இத்யாதி3க்கு அர்த்த2ம், (ததீ3யஶ்ரேஷ்ட2ருமாய்) இத்யாதி3.

ராகிலுமாம், இவர்களில் யாரேனும் ஒருவர் அப்படியே நாலுவகைப்பட்ட ப4ாக3வதர்களில் ஒருவர்திறத்தில் அபசாரப்படுவர்களேயாகில், அது அவர்களுக்கு ஸ்வரூபநாஶஹேது என்கை மேல் சொல்லுகிற ப்ரமாணத்தாலே ஸித்3த4மாகையாலே, அப்படி ஸர்வர்க்கும் ஸ்வரூபநாஶஹேதுவான ப4ாக3வதாபசாரத்துக்கு, ஜந்மோத்க்ருஷ்டர், ஜ்ஞாநோத்க்ருஷ்டர், தத3பக்ருஷ்டர் என்றுப்போலே சில அதி4காரிநியமங்களொன்றுமில்லை என்கை என்றபடி. (201)

202. (இதுதனக்கு) என்றது, இந்த ஸ்வரூபநாஶஹேதுவான ப4ாக3வதாபசாரத்தினுடைய அதி4காரிநியமாப4ாவத்துக்கு என்றபடி. (ஸாங்க3மாக ஸகலவேத3ங்களையும் அத்4யயநம் பண்ணி) என்று ஜ்ஞாநோத்கர்ஷம் சொல்லுகிறது. இது பாட்டில் முதலடியின் அர்த்த2ம். இது ஸித்3த4ஸாத்4யந்யாயத்தாலே மேலுக்குஹேது. ப்3ராஹ்மணஜாதீயர் ததீ3யஶ்ரேஷ்ட2ராம்போது வேத3ாத்4யயநமுகத்தாலேயாகை ப்ரசுரமிறே. (ஸகலவேத3ங்களையும்) என்றது, ஸம்ஸ்க்ருத-த்3ராவிட3பே4த3பி4ந்நங்களான ஸகலவேத3ங்களையும் என்றபடி. ப்3ராஹ்மண்யவைஷ்ணவ-த்வங்கள் ஸித்3தி4க்கும்போது த்3ராவிட3வேத3ாத்4யயநமும் ஸித்3தி4க்கவேணுமிறே.
"ஏதாம்ஶ்ச வேத3கா3த2ாம்ஶ்ச நித்யா த்3ராவிட3ஸம்ஹிதா: । கலௌ கலௌ ப்ரணீயந்தே க்ருபயா ஜ்ஞாநியோகி3பி4: ।। த்3விபரார்த்தே4 யத2ா வ்யாஸோ வ்யஸிஷ்யதி மஹாஶ்ருதிம் । தத்3வந்-நித்யாத்மபூ4தாயாஶ்ஶட2கோப: ப்ரணேஷ்யதி" என்று மார்க்கண்டே3யபுராணத்தில் மத்4யம-ப்4ாக3த்தில் ப4க3வத்3த4ர்மபரமான ஷஷ்ட2ாத்4யாயத்தில் ஸநத்குமாரரைக்குறித்து விஷ்வக்-ஸேநவசநத்தில் தி3வ்யப்ரப3ந்த4ங்களினுடைய வேத3த்வமும், "ஸ்வஶாக2ாத்4யயநம் க்ருத்வா வைஷ்ணவோ த்3ராவிட3ஶ்ருதிம் । அநதீ4த்ய ஶ்ரமம் ஶாஸ்த்ரே ய: கரோதி ஸ து3ர்மதி:" என்று ஆதி3த்யபுராணத்திலும், "ஸ்வஶாக2ாத்3ராவிட3ாம்நாயா விச்சி2த்3யேதே த்ரிபூருஷம் । ஸ்ரவதி ஸ்ம யதஸ் தஸ்மாத் ப்3ராஹ்மணத்வம் இதி ஶ்ருதி: ।। த்3ராவிட3ாநாம்யஸஹிதாத்4யேதவ்யா வைஷ்ணவை: ஶ்ருதி: । நிஷ்ப2லாநேந ரஹிதா ஸாத்வப்ரணவமந்த்ரவத்" என்று ப4க3வச்-ச2ாஸ்த்ரத்தில் அநிருத்3த4ஸம்ஹிதையில் ப்3ராஹ்மண்யவைஷ்ணவத்வங்களினுடைய ஸித்3த்4யர்த்த2மாக அதுகள் அவஶ்யம் அத்4யேயங்கள் என்னுமிடமும் ஸித்3த4மிறே. (ததீ3ய-ஶ்ரேஷ்ட2ருமாய்) என்று வ்ருத்தோத்கர்ஷம் சொல்லுகிறது. இவர்களுக்கு ஶ்ரைஷ்ட்2யமாவது, உபப்4யவேத3ாந்தப்ரவர்த்தநாதி3களால் பண்ணும் கைங்கர்யவிஶேஷங்கள் எல்லாவற்றையும் உடையராயிருக்கை. (உத்க்ருஷ்டஜந்மாக்களுமாய்) என்று, ஜந்மோத்கர்ஷம் சொல்லுகிறது. இது ஆகாராத்3யுத்கர்ஷத்துக்கும் உபலக்ஷணம். ஜந்மத்துக்கு உத்கர்ஷம் உப4யவேத3ங்களாலும் எம்பெருமானை ஆராதி4க்கைக்கு யோக்3யமாயிருக்கை. இதிறே ப்3ராஹ்மண்யாதி3களை ஶ்ரேஷ்ட2மாகச் சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு அந்தரங்க3ாபி4ப்ராயம். ஶூத்3ராதி3கள் புருஷஸூக்தாதி3களால் ஆராதி4க்கை அபசாரமாய்விட்டது இந்த ஜந்மம் இல்லாமையாலிறே. (ஜந்மாக்களையும்) என்கிற சகாரம் ஸர்வோத்கர்ஷங்களையும் ஸமுச்சயிக்கிறது. (ஆகிலும்) என்கிற 'யதி3'ஶப்3த3த்தாலே ஏகாஶ்ரயத்தில் அந்த ஸர்வவிதோ4த்கர்ஷங்களினுடைய தௌ3ர்லப்4யமும், மேலே 'அபி'

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே, பெரியோரும் ப4ாக3வதாபாசாரத்தாலே அநர்த்த2ப்படுவர்; இதில் சிறுமைபெருமை இல்லை என்னுமிடம் ஸித்3த4ம். (202)

ததீ3யஶ்ரேஷ்ட2ருமாய் உத்க்ருஷ்டஜந்மாக்களுமாய் இருந்தார்களேயாகிலும், தேவரீர் திருவடிகளில் ஸம்ப3ந்தை4கநிருபகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஜந்மாதி3களையிட்டு நிந்தி3ப்பர்களாகில், காலாந்தரே தே3ஶாந்தரே அன்றிக்கே அப்போதே அவ்விடந்தன்னிலே அவர்கள்தாங்கள் சண்ட3ாலரும், இவர்களுக்கொரு போலிமாத்ரமென்னும்படி அவர்களிற்காட்டில் அத்யந்தநீசராவர் என்று, தத்த்வயாத2ாத்ம்யத3ர்ஶிகளான ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே என்கை. (202)

(அந்தணர்) = ப்3ராஹ்மணர். இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (உத்க்ருஷ்ட) இத்யாதி3. "நுமர்களை" இத்யாதி3க்கு அர்த்த2ம் (தேவரீர்) இத்யாதி3. ("சாதியந்தணர்") இத்யாதி3யால் ப2லித்த நிந்த3ாப்ரகாரத்தை உட்கொண்டு (ஜந்மாதி3களை) இத்யாதி3. நொடிப்பது = த்ருடிகாலம். ஆங்கே = அங்கு. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (காலாந்தரே) இத்யாதி3நா. புலையர்போலும் = நீசர்போலும். 'இஷூவத்3கூ3ச்ச2தி' என்றாப்போலே அந்யூநத்வருபஸாத்3ருஶ்யம் விவக்ஷிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (போலிமாத்ரம்) என்றது. (போலி) = கிஞ்சித் ஸாத்3ருஶ்யம். (தத்த்வயாத2ாத்ம்ய) இத்யாதி3நா பரமாப்தத்வம் அபி4ப்ரேதம். (தொண்டர்) இத்யாதி3நா ஸ்வயம் உத்க்ருஷ்டஜந்மாக்களானமை விவக்ஷிதம். இது திருமாலை. (202)

ஶப்3த3த்தாலே அந்த உத்கர்ஷங்களினுடைய சண்ட3ாளத்வவிரோதி4த்வமும் சொல்லுகிறது. இத்தால், விரோதி4பூ4யிஷ்ட2மான விஷயங்களிலே உத்தேஜகநிரபேக்ஷமாக ப4ாக3வதாபசாரம் அவிலம்பே3ந சண்ட3ாளத்வத்தை ஜநிப்பிக்குமாகில் அவ்விரோத4ம் இல்லாமலிருந்துவைத்து ப4ாக3வதாபசாரபரராமவர்க்கு அது சண்ட3ாளத்வஜநகமாகை கிம்புநர்ந்யாயஸித்3த4ம் என்கை ஸூசிதம். (தேவர்திருவடிகள் ஸம்ப3ந்தை4கநிருபகரான) என்றது, "ஸ்ரீஶாங்க்4ரிஶுசிஷத்3ப4க்திநத்3க்3த4துர்ஜாதிகில்பி3ஷ:" என்கிறபடியே அஷ்டவித4ப4க்திவைப4வத்தாலே வித்4வஸ்தஸகலஹேயவர்ணாஶ்ரமாதி3களையுடையராய், "நாஹம் விப்ரோ ந ச நரபதிர்நாபிவைஶ்யோ ந ஶூத்3ரோ நோ வா வர்ணீ ந ச க்3ருஹபதிர்நோ வநஸ்தே2ா யதிர்வா । கிந்து ஸ்ரீமத்3பு4வநப4வநஸ்தி2த்யபாயைகஹேதோ: லக்ஷ்மீப4ர்த்துர்நரஹரிதநோர்த3ாஸத3ாஸஸ்ய த3ாஸ:" என்கிறபடியே தேவரீர்திருவடிகளிலே காஷ்ட2ாபர்யந்தமாகப்பண்ணும் த3ாஸ்யமாகிற ஸம்ப3ந்த4த்தையே தங்களுக்கு நிருபகமாகவுடையரான என்றபடி. ப4ாக3வதர்களை என்னாதே (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை) என்றது, "ஏகாந்தீ வ்யபதே3ஷ்டவ்யோ நைவ க்3ராமகுலாதி3பி4: । விஷ்ணுநா வ்யபதே3ஷ்டவ்ய: தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி ॥ நத்3யாஸ்தஸ்யைவ நாமாநி ப்ரவிஷ்டாயா யத2ார்ணவம் । ஸர்வாத்மநா ப்ரபந்நஸ்ய விஷ்ணும் ஏகாந்திநஸ்தத2ா" என்கிறபடியே {?என்கிற} ப்ராமணஜ்ஞாபநார்த்த2மாக. (ஜந்மாதி3களையிட்டு) என்றது, ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ப்ரப4ாவத்தாலே நிவ்ருத்தங்களான ஜந்மாதி3களை ஆரோபித்து என்றபடி. (காலாந்தரே தே3ஶாந்தரே அன்றிக்கே அப்போதே அவ்விடந்தன்னிலே) என்றது, ஸ்வப2லத3ாநத்துக்கு பரிபாககாலத்தையும், நரகாதி3தே3ஶங்களையும் அபேக்ஷித்து இருக்கும் கர்மாந்தரங்கள் போலன்றிக்கே, ப4ாக3வதாபசாரம் ஸ்வப2லஜநநத்தில் நிரபேக்ஷஸாத4நமாயிருக்கையாலே, காலாந்தரே தே3ஶாந்தரேயன்றிக்கே அந்த ப4ாக3வதாபசாரம் பண்ணும் காலத்தில் அவ்விடந்தன்னிலே என்றபடி. (சண்ட3ாளரும்) என்றது ஜாதிசண்ட3ாளரும் என்றபடி. (202)

203. (இவ்வர்த்த2விஷயமாக) என்றது, ப4ாக3வதாபசாரத்துக்கு அதி4காரிநியமாப4ாவமாகிற இவ்வர்த்த2விஷயமாக என்றபடி. (ஜ்ஞாநாதி4கையாயிருக்கிற) என்று விஶேஷித்தது நித்யஸூரிபரிப்3ருட4ரான பெரியதிருவடிநாயனார் பண்ணின அபி4வாத3நாதி3களுக்கெல்லாம் இவள் அர்ஹை என்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. "ய: பஶ்யதி ஶுப4ாசாரம் வைஷ்ணவம் வீதகல்மஷம் । யஸ்மிந்கஸ்மிந்குலேஜாதம் ப்ரணமேத் த3ண்ட3வத்3பு4வி" என்று லைங்க3த்திலும்,

இவ்வர்த்த2விஸ்வாஸார்த்த2மாக இதிஹாஸத்3வயத்தையும் ஸ்மரிப்பதென்கிருர் [இவ்விடத்திலே] இத்யாதி3யால்.

203. இவ்விடத்திலே, வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்தையும், பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையையும் ஸ்மரிப்பது.

ஒரு ப்3ராஹ்மணபுத்ரன் வேத3ாத்4யயநம் பண்ணி கு3ருத3க்ஷிணை செய்யவேணுமென்று அதிநிர்ப்ப3ந்தி4க்க, கு3ருவும் கோபித்து, எண்ணூறு பச்சைக்குதிரை கொண்டுவா என்ன, தே3ஶாந்தரபர்யடநம் பண்ணி இளைத்து விழுகிற த3ஶையிலே, தனக்கு ஸப்3ரஹ்மசாரியான பெரியதிருவடியை நினைக்க, அவரும் வந்து

---

203. இவ்வர்த்த2விஷயமாக இரண்டு ஐதிஹ்யத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிருர் [இவ்விடத்திலே] என்று துடங்கி. [வைநதேயவ்ருத்தாந்த]மாவது விஶ்வாமித்ரன்பக்கலிலே வித்3யைகளெல்லாம் அதி4கரித்த காலவனென்கிற ப்3ராஹ்மணன், கு3ருத3க்ஷிணையைக்கொடுத்தாலொழிய நமக்கு இவ்வித்3யைகள் நிலைநில்லாதென்றுபார்த்து, 'நானிங்குத்தைக்கு த3க்ஷிணையாகத் தரத்தக்கது ஏது' என்று கேட்க, 'நீ நமக்கொன்றும் செய்யவேண்டா, நாமுன்னுடைய ஶுஶ்ரூஷையாலும் ப4க்தியாலும் மிகவும் ப்ரீதராளோம், இனி உன்னுடைய இஷ்டத்திலே போயிரு' என்று பாலகாலும் சொன்னவளவிலும், இவனது செய்யாதே, 'ஸர்வதா2, என்பக்கலிலே த3க்ஷிணை வாங்கிக்கொள்ள வேணும்' என்று அதிநிர்ப3ந்த4ம் பண்ணுகையாலே, "கிஞ்சித3ாக3த-ஸம்ரம்பே4 விஶ்வாமித்ரோऽப்3ரவீதி3த3ம் । ஏகதஶ்ஶ்யாமகர்ணாநாம் ஶதாந்யஷ்டௌ து தே3ஹி மே ।ஹயாநாம் சந்த்3ரஶுப்4ராணாம் க3ச்ச2 காலவ மாசிரம்" என்று அவன் குபிதனுய், இவனைப்பார்த்து 'உடம்பெங்கும் சந்த்3ரமண்டலம்போலே வெளுத்து ஒரு செவி பச்சையாயிருக்கும் எண்ணூறு குதிரை நமக்குக் கொண்டுவந்து தர' என்ன, இத்தைக்கேட்டு

---

203. ப்3ராஹ்மணவர்ணமாயிருந்து அபக்ருஷ்டவர்ணமான பா4க3வதவிஷயத்தில் அபசாரம் பண்ணினவனுக்கு தே3ாஷத்தைச் சொல்லி, நித்யஸூரிஷு அந்யதமனுக்கு நிக்ருஷ்ட-பா4க3வதவிஷயாபசாரம் தே3ாஷாவஹம் என்று விவக்ஷித்து ப்ரமாணாந்தரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்வர்த்த2விஷயமாக) இத்யாதி3. (ஐதிஹ்யம்) = புராவ்ருத்தம். "அநந்தாவஸதே2திஹ பே4ஷஜாஞ்ஞ்ய:" என்கிற ஸூத்ரத்தாலே "இதிஹ" என்கிற அவ்யயத்தின் மேலே 'ஞ்ய'ப்ரத்யயம் வந்து (ஐதிஹ்ய)ஶப்3த3ம் நிஷ்பந்நம். இங்கே அநிர்தி3ஷ்டப்ரவக்த்ருக-ப்ரவாத3பரம் பராரூபத்வம் விவக்ஷிதமன்று. உபதே3ஶபரம்பராஸித்3த4மான பூர்வவ்ருத்தமாத்ரம் விவக்ஷிதம். "பாரம்பர்யோபதே3ஶஸ்ஸ்யாத் ஐதிஹ்யம்" என்னக்கடவதிறே. (ஸம்ரம்ப4:) = கோப:. இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர் (அவன் குபிதனுய்) இத்யாதி3. (அஷ்டாஶநாநி) என்று அந்வயித்து அர்த்த2ம் (எண்ணூறு) என்று. 'ஶாண்டி3ல்யஸ்ய கே3ாத்ராபத்யம் ஸ்த்ரீ' என்கிற அர்த்த2த்திலே 'ஶாண்டி3ல்ய'ஶப்3த3த்தின் மேலே யஞந்தத்வாத் 'ஙீஷ்' வந்து ஶாண்டி3லீ என்று ஆகிறது. ப4க3வதஸ்ஸம்ப3ந்தே4 பா4க3வத: ஸோஸ்யா அஸ்தி இதி அர்ஶாதி3த்வாத் 'அச்'ப்ரத்யயம்

"ந பரீக்ஷ்ய வயோ வந்த்3யா நாராயணபராயணா: । அபிஸ்யுர்ஹீநஜந்மாநோ மாந்யா நிக்4நேந சேதஸா" என்று ப4ரத்வாஜஸ்ம்ருதியிலும் சொல்லுகிறபடியே, பா4க3வதர்களை வயோஜாத்யாதி3-களை நிருபியாமல் ஸர்வரும் த3ண்ட3னிடக்கடவர்கள் என்கிற ரஹஸ்யார்த்த2த்தை "ஶரீரே யஸ்ய கஸ்யாபி த்3ருஶ்யதே வை ஸுத3ர்ஶநம் । தஸ்மை குர்வீத பக்ஷீந்த்3ர நமஸ்காரம் ப்ரயத்நத:" என்று கா3ருட3புராணத்திலே பெரியதிருவடிநாயனார்தாமும் கேட்டிருக்கையாலே, ஜந்மத்தாலே ஸ்த்ரீயாகவிருந்தாளேயாகிலும், ஜ்ஞாநாதி4கையான ஶாண்டி3லியை

இவனே உடன்கொண்டு, ஒரு விந்த்4யத்திலே ஒரு ஜ்ஞாநாதி4கையுடைய திருமாளிகையேற எழுந்தருளி அவளாலே ஸத்க்ருதராய், 'இவளிங்கேயிருப்பதே' என்று நினைக்க, சிறகு முதிர்ந்து விம்மல் பொருமலாய்ப் பட, அவள்திருக்கைகளாலே ஸ்பர்ஶிக்க ஸ்வஸ்த2ராய், தந்முகே2ந கு3ருத3க்ஷிணையும் பண்ணுவித்தார் என்கிற வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்தையும்; ஓரயநத்தினன்று நீராடிக் கரையேறுகிற பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானை ஆழ்வான் நல்ல காலமாயிருந்தது, இன்று முதலாக த்ரிவித4கரணங்களாலும், ப4ாக3வதாபசாரம் பண்ணேனுமென்று த4ாரரை வாருமென்ன, அவருமப்படியேசெய்து திருமேனியிலுபேக்ஷிபிறந்து, ஈரத்-திருப்பரிவட்டத்துடன் திருமாளிகையிலே முசித்துக் கண்வளர, ஆழ்வானுமாண்டாளைப்பார்த்து இந்நேரமாயும் ஆழ்வான் வந்திலரீயென்ன, அவளும் குருவியின் கழுத்தில் பனங்காயாக ஏதேனுமருளிச்செய்ததுண்டோ

மஹாவ்யாகுலனாய், இதுக்கு இனிச்செய்வதென் என்று ப3ஹுமுக2மாக விசாரித்து ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரத3னான ஸர்வேஶ்வரனே உபாஸிப்போம் என்று உத்3யோகி3க்கிறவளவிலே, முன்பே இவனுக்கு ஸக2ாவாயிருக்கிற பெரியதிருவடிநாயனார் இவனுக்கு வந்து முன்னிற்க; அவரை ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, இதுக்குச் செய்யவடுப்பதென் என்று கேட்க; அவர் 'உன்னே நானிப்பூமியெங்கும் கொண்டுபோகிறேன், இருவரும் கூட ஆராய்வோம் வா' என்று இவனே இடுக்கிக்கொண்டு திரிகிறவளவிலே, இளைப்பானவாறே, இங்கே இளைப்பாறிப் போகக்கடவோ-மென்று மேல்ஸமுத்3ரத்திலே ருஷப4மென்கிற பர்வதத்தின்மேல் வஸியாநிற்பாளாய், ஜ்ஞாநாதி4கையாயிருக்கிற சாண்டி3லீயென்கிற ப4ாக3வதையைச்சென்றுகண்டு அபி4வாத3நா-தி3களைப்பண்ண, அவள் அத்யாத3ரத்தோடே மிகவும் ஸத்கரிக்க, அநந்தரம் விஶ்ராந்தராய் ஶயிக்கிறவளவிலே, இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற இவள் ஒரு விலக்ஷணதே3ஶங்களிலே வஸிக்கப்பெற்றதில்லை என்று பெரியதிருவடிநாயனார்விசாரித்து, இவளை இங்குநின்றும் நாமொரு தி3வ்யதே3ஶங்களிலே கொண்டுபோய் வைக்கக்கடவோமென்று நினைத்துக்கொண்டு கிடக்கச்செய்தே, அந்த ப4ாக3வதையிருந்த தே3ஶத்தைக் குறைய நினைத்தவிவ்வபசாரத்தாலே சிறகுகளுமுதிர்ந்து நிஶ்சேஷ்டராய்விட, இத்தைக்கூடப்போன ப்3ராஹ்மணன் கண்டு "கிந்து

வந்து ஸ்த்ரியாம் 'டாப்' வந்து (ப4ாக3வதை) என்று ஆகிறது. ப4ாக3வதியை என்றிருந்தால் ஸூக்ஷ்மம். (தே) என்கிறவிதுக்கு அர்த்த2ம் (உம்முடைய) என்று. (ப4வத:) என்கிறவிதுக்கு அர்த்த2ம் (தேவரீருக்கு) என்று. வ்யபி4சாராஸம்ப4வத்3யோதநார்த்த2ம் கௌ3ரவ்யநிர்தே3ஶம். (ந ப4விஷ்யதி) என்கிறவிது 'ந ப4வேத்' என்றாய், "அர்ஹார்த்தே2 லிங்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்-செய்கிறார் (யோக்3யதை) இத்யாதி3. (அயம்) என்கிறவிது 'இந்த பக்ஷச்யுதிஹேதுவான' என்றபடி.

த3ண்ட3னிடாவிடில் இவர்க்கு அந்த ஶாஸ்த்ரார்த்த2ஜ்ஞாநமின்றிக்கேயொழியுமித்தனையிறே.

அபி4வாத3நம் = தா3ஸ்யநாமகீர்த்தநபூர்வகப்ரணிபாதம். (ஆதி3)ஶப்3த3த்தாலே ப்ரத3க்ஷிணாதி3-பரிக்3ரஹம். "ஸ ச பூஜ்யோ யதா2 ஹ்யஹம்" என்று ப4ாக3வதர்களை ப4க3வத்துல்யராகவாகிலும் ஆராத4நீயர்கள் என்று சொல்லிற்றிறே. (அத்யாத3ரத்தோடே) என்றது. "தத்ராபி து3ர்லப4ம் மந்யே வைகுண்ட2ப்ரியத3ர்ஶநம்" என்கிறபடியே அத்யந்தது3ர்லப4மான இவர் அவர்க்குத் தரும்படி அத்யாத3ரத்தோடே என்றபடி. (இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற இவள்) என்றது, "அத்3யப்ரப்4ருதி ஹே லோகா: யூயம் யூயம் வயம் வயம் । அர்த்த2காமபரா யூயம் நாராயணபரா வயம் ॥ விஷ்ணுதா3ஸா வயம் யூயம் ப்3ராஹ்மணா வர்ணத4ர்மிண: । வயம் து கிங்கரா விஷ்ணோ: யூயமிந்த்3ரியகிங்கரா: ॥ நாஸ்தி ஸங்க3திரஸ்மாகம் யுஷ்மாகஞ்ச பரஸ்பரம் । அஸ்மாகம் தா3ஸவ்ருத்தீநாம் யுஷ்மாகம் நாஸ்தி ஸங்க3தி:" என்கிறபடியே ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் லோக-விலக்ஷணையாயிருக்கிற இவள் என்றபடி. (விலக்ஷணதே3ஶங்களிலே) என்றது, ப4க3வத்3-

என்ன . சிறிதுண்டென்று அவர் திருமாளிகைக்கெழுந்தருள , அவரும் துடித்துக்கொண்டெழுந்திருந்து

தே மநஸா த்4யாதம் அஶுப4ம் பததாம் வர । ந ஹ்யயம் ப4வதஸ்ஸ்வல்போ வ்யபி4சாரோ ப4விஷ்யதி" என்று 'ஏதேனும் உம்முடைய திருவுள்ளத்தாலே தீங்குகள் நினைத்ததுண்டோ, தேவரீருக்கு அல்பமும் வ்யபி4சாரம் வருகைக்கு யோக்3யதை இல்லையே' என்ன , உண்டாயிற்று-காணென்று தாமந்த ப4ாக3வதைவிஷயத்தில் நினைத்த ப்ரகாரத்தை அவனுக்கு அருளிச்செய்து , அநந்தரமித்தைப் பொறுக்கவேணுமென்றவளைச் சென்று அநுவர்த்தித்து , அவளநுக்3ரஹத்தாலே

(வ்ருத்தாந்தமாவது) (என்கிறது) என்று கூட்டுவது. இதினுடைய ப்ராமாண்யத்தை அருளிச்செய்கிறர் (இதுதான்) இத்யாதி3. த்3வயகத-உத்தமபுருஷஸூசித-அதி4காரார்த்த2தயா தத்3க3தநமஶ்ஶப்3தா3-

கு3ணாநுப4வகைங்கர்யங்களுக்கு வகுத்தவிடமாயிருக்கையாலே லீலாவிபூ4தியிற்காட்டில் விலக்ஷணங்களாய், எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்4யாதி3கு3ணாநுப4வத்துக்கும், ப4ாக3வத-கைங்கர்யத்துக்கும் இடமாயிருக்கையாலே, நித்யவிபூ4தியிலும் விலக்ஷணங்களாய், 'பூ4வைகுண்ட2ங்கள்' என்று பேரையுடையதொரு த்ருதீயவிபூ4தியென்று சொல்லலாம்படி விலக்ஷணங்களாய் இருந்துள்ள தி3வ்யதே3ஶங்களிலே என்றபடி. (விசாரித்து) என்றது ஆலோசித்து என்றபடி. (அந்த ப4ாக3வதையிருந்த தே3ஶத்தை) என்றது "சக்ராங்கிதபு4ஜா: கேசித்3யத்ரகுத்ர வஸந்தி வை । யோஜநாநி தத2ா த்ரீணி மம க்ஷேத்ரம் வஸுந்த4ரே" என்று வாராஹத்திலும், "நம்புவார்பதிவைகுந்தம் காண்மினே" என்று த்3ராவிட3நமஸ்ஸிலும் சொல்லுகிறபடியே, ஸ்வநிவாஸமாஹாத்ம்யத்தாலே ஆறு யோஜனைதூ1ரத்துக்கு தி3வ்யதே3ஶ-மாக்கவல்லளான அந்த ப4ாக3வதை ஸாக்ஷாத்தாக வஸிக்குமிடத்தை என்றபடி.

(குறைய நினைத்த இவ்வபசாரத்தாலே) என்றது, அவளுடைய ஸம்ப3ந்த4த்தாலே விலக்ஷணமா-யிருந்துள்ள அத்தை அவிலக்ஷணதே3ஶமாகக் குறையநினைத்தமையாகிற வாஙநிரூபணாத்மக-மான இவ்வபசாரத்தை என்றபடி. (நினைத்துக்கொண்டு கிடக்கச்செய்தே சிறகுகளும் உதிர்ந்து நிஶ்சேஷ்டராய்விட) என்கையாலே, "நிந்த3ந் ஸத்3ய:" என்றும், "நொடிப்பதோர் அளவில் ஆங்கே" என்றும் சொல்லுமர்த்த2ம் ஸித்3தி4த்தபடி சொல்லுகிறது. (சிறகுகளும்) என்கிற உம்மையாலே ஆந்தரமாக உண்டான ப4க3வத3பி4மதிவிஶேஷவிஷயதாத்மகஸத்தாநாஶம் ஸமுச்சயிக்கப்படுகிறது. (நிஶ்சேஷ்டராய்விட) என்றது, சிறகுகள் உதிர்ந்தாலும் பாத3ஸாரி-களான ஜந்துக்களோபாதி, ஸஞ்சரிக்கப்பெருதே முடவன்போலே ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திஶக்திகள் ஒன்றுமின்றிக்கே நிஶ்சேஷ்டராய்விட என்றபடி. "ஸத்3யஶ்சண்ட3ாளதாம் வ்ரஜேத்" என்று ப4ாக3வதாபசாரத்துக்கு சண்ட3ாளத்வம் ப2லமாகச்சொல்லாநிற்க, இவர்க்கு சிறகுகள் உதிர்ந்த படி என் என்னில்; "ஶ்ரோத்ரியோ நிந்த3ந் ஸத்3யஶ்சண்ட3ாளதாம் வ்ரஜேத்" என்கிற வசநத்தில் நிந்தி3க்குமவனை "ஶ்ரோத்ரிய:" என்று விஶேஷித்து அவனுக்கு சண்ட3ாளத்வப்ராப்தியை ப2லமாகச் சொன்னது, ஶ்ரோத்ரியத்வாபி4மாநத்தாலே நிந்தி3ப்பனாகில் அவன் அத்யந்தநிக்ருஷ்டமான சண்ட3ாளத்வத்தை அடைவன்; வ்ருத்தாபி4மாநத்தாலே நிந்தி3ப்பனாகில், அவன் அத்யந்த-வ்ருத்தநிகர்ஷத்தை அடைவன்; ஜ்ஞாநாபி4மாநத்தாலே நிந்தி3ப்பனாகில், அவன் அத்யந்த-ஜ்ஞாநநிகர்ஷத்தை அடைவன் என்று, யாவையாவை சிலர்கள் எவ்வெவைகளால் உண்டான அஹங்காரத்தாலே ப4ாக3வதர்களை நிந்தி3ப்பர்கள், அவர்கள் அவ்வோ அபி4மாநஹேதுக்க-ளுக்கு அத்யந்தம் ப்ரதிகோடியான நிக்ருஷ்டத4ர்மங்களை ப2லமாகவுடையவர்கள் என்கைக்-கெல்லாம் உபலக்ஷணமாகையாலே, இங்கு இவன் தான் க3ருத்மாந் என்கிற அபி4மாநத்தாலே, இவள் பாத3சாரிணியாகையாலே, ஸமுத்3ரபர்வதாதி3களைக் கடந்து ஒரு தி3வ்யதே3ஶங்களுக்குக் போகமாட்டாமையாலே இறகொடிந்த பக்ஷிபோலே இருந்தவிடத்திலே ஸ்வப4க்திவிஶேஷத்-தாலே வஶீக்ருதேஶ்வரையாயிருக்கிறள் என்று இவளை விலக்ஷணதே3ஶப்ராப்தியில் ஸ்வயம் அஶக்தையாக நினைத்து, இப்படி அஶக்தையான இவளை நாம் பக்ஷீந்த்3ரனாகையாலே, ஸர்வ-தி3க்குகளிலும் அப்ரதிஹதக3தியையுடையோமாயிருக்கையாலே, ஒரு விலக்ஷணதே3ஶத்தை அடைவிப்போம் என்று நினைக்கிறவளவிலும், தான் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு வாஹநம் என்கிற

திருவடிகளிலே விழுந்தஞ்ஜலித்து நிற்க, திருவுள்ளத்தில் முசிப்பெண்ணென்று வினவியருள, அபசார-

அவ்வபசாரம் நீங்கி முன்புபோலேயாளுரென்கிறது. இதுதான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஸ்ரீதூது எழுந்தருளினபோது நாரத3ாதி3மஹர்ஷிகள் பலரும் வந்திருக்கிறவளவிலே க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளத்தைப்பின் செல்லுகைக்கு உறுப்பாக த்4ருதராஷ்ட்ரனைக் குறித்துப் பல கதைகளும் சொல்லிவருகிற ப்ரகரணத்திலே, ஸ்ரீநாரத3ப4கவான் அநுக்3ரஹித்ததாக உத்3யோக3பர்வத்திலே உக்தமாகையாலே, வேத3ாந்தோபப்3ரும்ஹணஸித்3த4மிறே. [பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தை]யாவது - பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானை அங்கீ3கரித்த நாளிலே,

பி4ப்ரேதமாகையாலே இது த்3வயோபப்3ரும்ஹணமான மஹாப4ாரதத்திலே சொல்லிற்று என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (வேத3ாந்த) இத்யாதி3. 'வேதே3ாபப்3ரும்ஹணஸித்3த4மிறே' என்றும் பாட2முண்டு. அர்த்த2ம் துல்யம். (அங்கீ3கரித்த நாளிலே) = ஶிஷ்யராக ஸ்வீகரித்த காலத்திலே. (இவர்) = பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வார். அபக்ருஷ்டஜந்மாக்கள்விஷயத்திலே உத்க்ருஷ்டர் பண்ணும் அபசாரம் தோ3ாஷம் என்கிற ப்ரக்ருதத்துக்குச்சேர அவருடைய உத்கர்ஷத்தை அருளிச்செய்கிருர் (ஆபி4ஜாத்ய) இத்யாதி3. (அவிநயமாக) என்றது, அவர்களுடைய ஜந்மாத்3யபகர்ஷாவிஷ்காரயுக்தமாக

அபி4மாநத்தாலே ததீ3யஶ்ரேஷ்டை2யான இவனை ஸர்வேஶ்வரனை எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டு போகிறுப்போலே எழுந்தருளப்பண்ணிப்போவோம் என்று கௌ3ரவித்து நினையாதே, கூ3ாலவனையிடுக்கிக்கொண்டு வந்தாப்போலே, தானே இவனையும் கொண்டுபோய் வைக்கக்கடவோம் என்று கூ3ாலவாதி3துல்யையாக இவளைக்குறைய நினைக்கையாலேயும், இப்படி குறைய நினைக்கைக்கு மூலமான அபி4மாநத்துக்கு மூலங்களான பக்ஷீந்த்3ரத்வ-ப4க3வத்3வாஹநத்வங்களில் வைத்துக்கொண்டு பக்ஷீந்த்3ரத்வப்ரதிகோடியாக சிறகுகளும் உதிர்ந்து நினைத்தவிடம் எங்கும் எம்பெருமானை வஹித்துக்கொண்டு போகைக்கு உறுப்பான ப4க3வத்3வாஹநத்துக்கு ப்ரதிகோடியாகத் தான்கூட பத3சலநம் பண்ணமாட்டாமையாகிற நிஶ்சேஷ்டத்வமும் அந்த அபசாரப2லமாய்விட்டதாகையாலே, "சண்ட3ாளதாம் வ்ரஜேத்" என்கிற வசநத்துக்கு விரோத4மில்லை என்று கண்டுகொள்வது.

(வ்யபி4சார)மாவது = ப4க3வத்3ப4ாக3வதகு3ணநுப4வகைங்கர்யங்களுக்கு இட்டுப்பிறந்த கரண-கலேப3ரங்களைக்கொண்டு தோ3ாஷக்3ரஹணாதி3களைப் பண்ணுகை. (யோக்3யதை இல்லையே) என்றது, "ஸ மே பூஜ்ய:" என்றும், "க்2நந்தம் ஶப்தம் பருஷம் வத3ந்தம் யோ ப்3ராஹ்மணம் ந ப்ரணமேத்3யத2ாஹம்" என்றும், "செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்" என்றும் ப4ாக3வதாராத4நா-நுவர்த்தநாதி3களுக்கு முக்2யாதி4காரியான எம்பெருமானிடத்தில் ஸத3ா கு3ருகுலவாஸம் பண்ணியிருக்கையாலே, இந்த ப4ாக3வதர்கள்திறத்தில் தோ3ாஷக்3ரஹணாதி3களாலே அபசாரம் வருகைக்கு அல்பமும் யோக்3யதையில்லையே என்றபடி. (அந்த ப4ாக3வதைவிஷயத்தில்) என்றது, அந்த ப4ாக3வதை வஸிக்கிற தே3ஶத்தில் என்றபடி. விஷய: = தே3ஶ:. அன்றிக்கே, ப4ாக3வதையாகிற விஷயத்தில் என்றுமாம். (நினைத்த ப்ரகாரத்தை) என்றது 'விஷய'ஶப்3த3ம் தே3ஶவாசியானபோது, அத்தை அவிலக்ஷணதே3ஶமாக நினைத்த ப்ரகாரத்தை என்றபடி. ப4ாக3வதைக்கு விஶேஷ்யமானபோது, அவளை அஶக்தையாகவும், எம்பெருமானில் குறைந்தவ-ளாகவும் நினைத்த ப்ரகாரத்தை என்றபடி. (அநந்தரம்) என்றது, காலவ்யவத4ாநமின்றிக்கே அப்போதே என்றபடி. (இத்தைப்பொறுக்கவேணும் என்று அவளைச்சென்று அநுவர்த்தித்து) என்றது, "ப்ரமாணத் பு3த்3தி4தோ வாபி யத3ாக3: க்ரியதே ஸதாம் । அநுதப்தஸ்து தாநேவ க்ஷமாபயேந்நாந்யத2ா ஶம:" என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே, அநந்யக3திகராய்க்கொண்டு ஆற்றில் கெடுத்துக் குளத்தில் தேடாதே இந்த அபசாரத்தைப்பொறுத்தருளவேணும் என்று அவளைச் சென்று ப்ரணிபாதாதி3களாலே அநுவர்த்தித்து என்றபடி. (அவள் அநுக்3ரஹத்தாலே) என்றது, "ப்ரணிபாதப்ரதீகாரஸ்ஸம்ரம்பே4ா ஹி மஹாத்மநாம்" (ரகு4வம்ஶம் 4-65) என்கிற

ஹேதுவான ஶரீரமன்றோ விடாமல் படுத்துகிறதென்ன, நல்லீர் இவ்வளவநுதாபம் பிறந்ததே, காயிகம் கூடாது, மாநஸமெம்பெருமானிடையிடும், வாசிகமொன்றையும் குறிக்கொண்டிருமென்ன, அவரும் மௌநியாய்ப் போரும்படி பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையையும் ஸ்மரிப்பது

இவர் ஆபி4ஜாத்யாதி3களால் உத்க்ருஷ்டராகையாலே ப4ாக3வதவிஷயங்களில் அவிநயமாக வர்த்தித்துக் கொண்டு போருகிறபடியைக்கண்டு, இவர்க்கு இப்ப4ாக3வதாபசாரம் இவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநங்கள் எல்லாவற்றையும் கீழ்ப்படுத்தித் தானேமேலாய் விநாஶபர்யந்த-மாக்கிவிடும், அதுக்கு வேலியிட்டு வைக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஓர் அயநத்தினன்று நீராடி ஏறினவளவிலே, இவரைப்பார்த்து 'எல்லாரும் த3ாநம்பண்ணுகிற காலத்திலே நீரும்

என்றபடி. (வேலி) = வ்யவஸ்தை2. "பராபவாத3ஸஸ்யேப்4யோ கூ3ாஶ்சரந்தீர்நிவாரய" என்கிற ரூபகாபி4ப்ராயேண (வேலி) என்றது. (அயநம்) = மகரஸங்க்ராந்த்யாதி3புண்யகாலம். "கு3ர்வர்த்த2ம் த4ாரயேத்" இத்யாதி3யை உட்கொண்டு (எல்லாம்) இத்யாதி3. "யஸ்யைதே தஸ்ய தத்3த4நம்"

படியே இவருடைய ப்ரணிபாதமாத்ரப்ரஸன்னையான இவளுடைய அநுக்3ரஹத்தாலே என்றபடி.

(அவ்வபசாரம்) என்றது, "நிர்த4நாம்ஶ்சரதோ லோகே வ்ருத்த்யர்த்த2மிஹ ஸாத்விகாந் । ஸ{?ந}ாவமந்யேத தைர்லோகம் பவித்ரீகுருதே ஹரி:" என்று ப4ாரத்3வாஜஶாண்டி3ல்யஸ்ம்ருதி-களில் சொல்லுகிறபடியே, அவிலக்ஷணதே3ஶவாஸிகளான ஐந்துக்களிடத்தில் உண்டான அநுக்3ரஹத்தாலே எம்பெருமான் ஒரோ வ்யாஜத்தாலே அவ்வோ தே3ஶங்களையும் ஒரோ ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தால் விலக்ஷணதே3ஶங்களாகப்பண்ணி அத்தேஶவாஸிகளையெல்லாம் பூதராக்கி ரக்ஷிக்கையாலே அதிவிலக்ஷணமாயிருந்துள்ள அந்த ப4ாக3வதை வஸிக்கும் தே3ஶத்தை அவிலக்ஷணதே3ஶமாகவும், "ஸத3ா முக்தோபி ப3த்3தே4ாஸ்மி ப4க்தாநாம் ஸ்நேஹ-ரஜ்ஜுபி4:। அஜிதோபி ஜிதோஹம் தைரவஶ்யோபி வஶீக்ருத:" என்று ஹரிப4க்திஸுதே4ாத3யத்-தில் சொல்லுகிறபடியே, ஸ்வப4க்த்யாதி4க்யத்தாலே வஶீக்ருதேஶ்வரையாய், "தீர்த்த2ாந்யஶ்வத்த2-தரவோ கூ3ாவோ விப்ராஸ்தத2ா பு4வி । மத்3ப4க்தாஶ்சேதி விஜ்ஞேயாஸ்தநவோ மம பஞ்சத4ா ॥ தேஷாம் மத்4யே து ஸர்வேஷாம் பவித்ராணும் மஹாத்மநாம் । மம ப4க்தா விஶிஷ்யந்தே ஸ்வயம் மாம் வித்3தி4 தாந் விதே4" என்று நாரதீ3யபுராணத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸாக்ஷாத் ப4க3வதாத்மகையாய், "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்" என்கிறபடியே எம்பெருமானுக்கும் த4ாரகையாய், "நாஹமாத்மாநமாஶாஸே மத்3ப4க்தைஸ்ஸாது4பி4ர்விநா", "த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம । ப4ரதேந மஹாப3ாஹோ லக்ஷ்மணேந யவீயஸா ॥ ஶத்ருக்4நேந ச ஶத்ருக்4ந ஸ்வஶரீரேண வா புந:" என்று ஸ்வவிஷயகிஞ்சித்காரம் ஸித்3தி4யாத போது ஈஶ்வரனுடைய ஆத்மாத்மீயங்கள் எல்லாவற்றையும் அஸத்கல்பமாக்க வல்லளாய், "ந{?ஸ} ப்ரணமேத்3யத2ாஹம்" என்றும், "யத2ாஹம் ப்ரணமே விப்ராநநுகூலஸ்ஸமாஹித: । தத2ா நமத யூயஞ்ச யோந்யத2ா மே ஸ த3ண்ட3ப4ாக்" என்றும், "ஸ மே பூஜ்ய:" என்றும், "உன்னடியார்க்கு என்செய்வன் என்றேயிருத்தி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானையும் கூடத்தொழுவித்துக் கொள்ளுமவளான அந்த ப4ாக3வதையை ஶக்திவைப4வங்களில் எம்பெருமானில் குறையவும் நினைத்தவைகளாகிற அந்த வாஸநிரூபணத்3யபசாரம் என்றபடி.

ஆக இவ்வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்தில் நித்யஸூரிகளில் தலைவராகையாலே ஜந்மாதி3களாலும் ஜ்ஞாநாதி3களாலும் உத்க்ருஷ்டராயிருந்துள்ள பெரியதிருவடிநாயனார், ஸ்த்ரீயாகையாலே ஜந்மாதி3நிகர்ஷமுடைய ஶாண்டிலிதிறத்தில் பட்ட மாநஸாபசாரத்துக்கு அப்போதே ப2லம் ஸித்3தி4த்துப் பின் அவள் அநுக்3ரஹத்தாலே நீங்கக்காண்கையாலே, ப4ாக3வதாபசாரத்துக்கு ஜந்மாத்3யுத்கர்ஷாபகர்ஷங்களால் வரும் ஓர் அதி4காரிநியமமில்லை என்னுமிடமும், அப்படிப்பட்ட அபசாரம் ப்ராமாதி3கமாகவருமாகில் அவர்களை க்ஷமைகொள்ள அது ஶமிக்கும் என்னுமிடமும் காட்டப்பட்டது. மேல், பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த

என்கிறார். ஆக, நித்யஸூரிகளோடு முமுக்ஷுக்களோடு வாசியற, பா4க3வதாபசாரம் பரிஹரித்து வர்த்திக்கவேணுமென்றதாயிற்று. (203)

நமக்கொரு தா3நம் பண்ணமாட்டீரோ' என்ன, 'அடியேனைத்தை தா3நம் பண்ணுவது, எல்லாம் அங்குத்தையதாய் இருந்ததே' என்ன 'அர்த்த2ஸ்தி2தியன்றோவது, அவ்வளவும் போராது, கரணத்ரயத்தாலும் பா4க3வதாபசாரம் பண்ணாமல் வர்த்திக்கக்கடவேன் என்று நங்கையிலே உத3கம் பண்ணித்தர வேணும்' என்ன, அப்படியே இவருமுத3கம் பண்ணிக் கொடுத்தவநந்தரம் ஒரு பா4க3வததோ3ஷத்தை பூர்வவாஸனையாலே நினைத்து 'நாமினி முடிந்தோம்' என்று ப4யப்பட்டு மூடிக்கொண்டு தம் திருமாளிகையிலே கண்வளர, இவர் முன்புவரும் காலத்தில்

வார்த்தையாழ் அப்படியே அதி4காரிநியமாபா4வமும், ப்ராமாதி3கமாகவந்த பா4க3வதாபசாரம் வருமாகில், அதில் வாசிகாபசாரம் அத்யந்தக்ரூரம் என்னுமிடமும் காட்டப்படுகிறது என்று விஶேஷம்.

(பா4க3வதவிஷயங்களில்) என்றது, ஜாத்யாதி3களாலே நிக்ருஷ்டரான பா4க3வதவிஷயங்களிலே என்றபடி. (இவருடைய) ஜ்ஞாநாநுஷ்டா2நங்கள் எல்லாவற்றையும் கீழ்ப்படுத்தி) என்றது, "ஸர்வைஶ்ச லக்ஷணைர்யுக்தோ நியதஶ்ச ஸ்வகர்மஸு । யஸ்து பா4க3வதாந் த்3வேஷ்டி ஸுதூ3ரம் ப்ரச்யுதோ ஹி ஸ:" என்று வாராஹத்திலும், "ஆயுஶ்ஶ்ரியோ யஶோ த4ர்மம் லோகாநாஶிஷ ஏவ ச । ஹந்தி ஶ்ரேயாம்ஸி ஸர்வாணி பும்ஸோ மஹத3திக்ரம:" என்று ஸ்ரீபா4க3வதத்திலும் சொல்லுகிறபடியே அதிப்ரப3லமான பா4க3வதாபசாரம் அத்யுத்க்ருஷ்டமான இவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டா2நங்களெல்லாவற்றையும் அத4:கரித்து என்றபடி. (விநாஶபர்யந்தமாக்கிவிடும்) என்றது, பா4க3வதா3பி4மதிவிஶேஷவிஷயத்வரூப-ஆத்மஸத்தாநாஶபர்யந்தமாக்கிவிடும் என்றபடி. பா4க3வதாபசாரபரரெல்லார்க்கும் நரகாநுப4வத்துக்கு ஈடான ஆத்மவஸ்துஸத்தை உண்டாகை-யாலே, ஸத்தாஸாமாந்யநாஶம் கூடாதிறே. (அர்த்த2ஸ்தி2தியன்றோ அது) என்றது, வாஸ்த-வார்த்த2ஸ்தி2தி அன்றோ அது என்றபடி. (அவ்வளவு போராது) என்றது, அடிக்கடி கலங்கி அவிநயமாக வர்த்திக்கிற உம்முடைய் உஜ்ஜீவநத்துக்கு காதா3சித்கமாக உண்டாகிற இந்த வாஸ்தவார்த்த2ஜ்ஞாநமாத்ரம் போராது என்றபடி. (நம் கையிலே உத3கம் பண்ணித்தரவேணும்) என்றது, ஸம்ஸாரிகளில் தலைவராயிருக்குமவர்களுக்கும் கூட தா4ராபூர்வகமாகக் கொடுக்கப்பட்ட வஸ்துக்களில் பின்பு மமகாரம் நிவ்ருத்தமாகக் காண்கையாலே அப்படியே உம்முடைய அவிநீதவ்ருத்திக்குக் காரணமான மநோவாக்காயங்கள் மூன்றையும் என்கையிலே தா4ராபூர்வக-மாக த3த்தம் பண்ணித்தரவேணும் என்றபடி. (நாம் இனி முடிந்தோம் என்று) என்றது, "யோந்யதா2ஸந்தம் ஆத்மாநம் அந்யதா2 ப்ரதிபத்3யதே । கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரே-ணாத்மாபஹாரிணா" என்று சொல்லுகிற பாபமாத்ரமன்றிக்கே, ஸ்வாசார்யத3த்தாபஹாரமஹா-பாபமும் கூட ஸித்3தி4க்கையாலே, "நாஹம் ஹாலாஹலம் மந்யே விஷம் யஸ்ய ப்ரதிக்ரியா । ப்3ரஹ்மஸ்வம் ஹி விஷம் ப்ரோக்தம் நாஸ்ய ப்ரதிவிதி4ர்பு4வி ॥ ஹிநஸ்தி விஷமத்தாரம் அத்3பி4ரக்3நி: ப்ரஶாம்யதி । குலம் ஸமூலம் த3ஹதி ப்3ரஹ்மஸ்வாரணிபாவக:" என்கிறபடியே அத்தாலும் கூட முடிந்தோம் என்று என்றபடி. (பயப்பட்டு) என்றது, லோகத்தில் உள்ளார்க்கு ஆசார்யன் பண்ணும் ஹிதப்ரவர்த்தநம் உத்தாரகமாயிருக்க அதுதானே அதிபாதித்யஹேதுவான நமக்கு இனி ஈடேற விரகில்லை என்று ப4யப்பட்டு என்றபடி.

(கரணத்ரயத்தாலும் அபசாரம் புகுராதபடி) என்றது, கரணத்ரயத்தில் ஒன்றாலும் அபசாரம் ப்ராமாதி3கமாகவாகிலும் வாராதபடி என்றபடி. (இத்தே3ஹத்தோடு) என்றது, அஹங்கார-மமகாரங்களுக்கு விளைநிலமான இப்ராக்ருததே3ஹத்தோடு என்றபடி. (இத்தனை அநுதாபம்) என்றது, முடிந்தாகிலும் பா4க3வதாபசாரத்தில் நிவ்ருத்தராய்ப் பிழைக்கவேணும் என்னுமள-வான அநுதாபம் என்றபடி. (இவர்க்கு) என்றது, வாய்கூசாதபடி பா4க3வதநிந்தை3யில் கைவளர்ந்திருந்த இவர்க்கு என்றபடி. (உண்டாகப்பெற்றோமே) என்றது, அவர்களுடைய

204. ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநங்களை ஒழிந்தாலும் பேற்றுக்கு அவர்கள்பக்கல் ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மே அமைகிறப்போலே, அவையுண்டானாலும் இழவுக்கு அவர்கள்பக்கலபசாரமேபோரும்.

இந்த ததீ$_3$யஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாபசாரங்கள் பேறிழவுகளுக்கு அமைந்திருக்குமென்கிறார் மேல்: தத்த்வஜ்ஞாநமும் தத$_3$நுரூபஸத$_3$நுஷ்ட$_2$ாநமுமின்றிக்கே ஒழிந்தாலும், ததீ$_3$யகைங்கர்யபர்யந்தமான பேற்றுக்கும் ஜ்ஞாநா-

---

வரக்காணுமையாலே ஆழ்வானிவர் திருமாளிகையிலே எழுந்தருளி, 'ஏன்தான்! முசிப்பென்' என்று வினவியருள, தாம் மநஸ்ஸால் நினைத்தத்தை விண்ணப்பம் செய்து கரணத்ரயத்தாலும் அபசாரம் புகுராதபடி இத்தே$_3$ஹத்தோடு வர்த்திக்கை அரிதாயிராநின்றது, என் செய்யக்கடவேன்' என்று திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து க்லேஶிக்க, இத்தனை அநுதாபம் இவர்க்குண்டாகப் பெற்றோமே என்று உகந்தருளி, 'மநஸ்ஸால் நினைத்ததுக்கு அநுதாபம் உண்டாகவே ஈஶ்வரன் க்ஷமித்தருளும், ப்ரத்யக்ஷத$_3$ண்ட$_3$ப$_4$யத்தாலே காயிகமாக ஒருவரையும் நலியக்கூடாது. ஆனபின்பவை இரண்டும் உமக்குக்கழித்துத்தந்தோம், இனி வாக்கொன்றையும் நன்றாகக் குறிக்கொண்டு வர்த்தித்துப் போரும்' என்றருளிச்செய்தது. (203)

என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (அர்த்த$_2$ஸ்தி$_2$தி) இத்யாதி$_3$. (அவ்வளவு போராது) என்றது - ஶாஸ்த்ரஸித்$_3$த$_4$மான ஸ்வாம்யம் போராது என்றபடி. (குறிக்கொண்டு) = குறித்து. '(வார்த்தை-யாவது) என்று அருளிச்செய்வது' என்று கூட்டுவது. (203)

பேறிழவுகள் தம்மதாயிருக்கையாலே. (மநஸ்ஸாலே நினைத்ததுக்கு) என்றது, காலாந்தர-தே$_3$ஶாந்தரங்களில் இவர்க்கும் ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயங்களில் மநஸ்ஸாலே ப்ராமாதி$_3$கமாகப் பண்ணும் தோ$_3$ஷசிந்தநமாகிற அபசாரத்துக்கு என்றபடி. (அநுதாபம் உண்டாகவே) என்றது, ஸ்வரூபநாஶகமாகையாலே அத்யந்தக்ரூரமாய், "க்ஷம்பயேந்நாந்யதா$_2$ ஶம:" {க்ஷபி - ஸஹநே} என்கிறபடியே அந்த ப$_4$ாக$_3$வதர்களை அநுவர்த்தித்து க்ஷமைகொள்ளுகையன்றிக்கே வேறொன்றால் அப்ரதிக்ரியமான, ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்தைப்பண்ணின நமக்கு, இனி அவர்களைப் பொறுப்பித்துக் கொள்ளவும் யோக்$_3$யதையில்லாதபடி அவர்கள் அஸந்நிஹிதராய்விட்டபின்பு ஸ்வரூபநாஶமே ப$_2$லித்துவிட்டதன்றோ, இனி என்செய்வோம் என்கிற அநுதாபமுண்டாகவே என்றபடி.

ஸந்நிஹிதரான ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயங்களில் மாநஸமாக வந்த அபசாரத்தை வாயால் சொல்லி க்ஷமைகொள்ளாநகில், அவனுக்கு அநுதாபமும் இல்லையாய் பர்யவஸிக்குமிறே. ஸந்நிஹி-தையான ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயத்தில் மாநஸமாக அபசாரம் பண்ணின வைநதேயர்க்கு அவளை அநுவர்த்தித்ததுக்கு முன்பே அநுதாபம் உண்டாயிருக்க, அவர்க்கு அப்போதே சிறகுகள் முளையாமல் அவளை க்ஷமைகொண்டபின்பு முன்போலே சிறகுகள் உண்டாகையாலே, ஸந்நிஹிதப$_4$ாக$_3$வதவிஷயங்களில் ப்ராமாதி$_3$கமாக உண்டான மாநஸாபசாரத்துக்கும் க்ஷமை கொள்ளாதபோது, ஈஶ்வரன் அத்தை க்ஷமிக்கமாட்டான் என்னுமிடம் ஸித்$_3$த$_4$மிறே. (நலியக்கூடாது) என்கிறவிடத்தில், கூடித்தாகில் க்ஷமைகொள்ளவேணும் என்று கருத்து. (நன்றாக்குறிக்கொண்டு) என்றது, ப்ராமாதி$_3$கமாகவும் பரதோ$_3$ஷகத$_2$நத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாதபடி நியமித்துக்கொண்டு என்றபடி. (203)

204. (ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$ஹேதுவான தத்வஜ்ஞாநமும், தத$_3$நுரூபமானஅநுஷ்ட$_2$ாநமும்) என்றது, ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்திக்கு வ்யாஜமாய், உபாயாதி$_4$காரிகோடிநிவிஷ்டமாய் இருந்துள்ள அர்த்த$_2$பஞ்சக-தத்வஜ்ஞாநமும், அந்த ஜ்ஞாநாநுரூபமான அநுஷ்ட$_2$ாநமும் என்றபடி. (பஶுர்மநுஷ்ய: பக்ஷீ வா) இத்யாதி$_3$ஶ்லோகத்தில் பஶுபக்ஷிகளுக்கு நடுவில் மநுஷ்யனைச்சொன்னது ஸந்த$_3$ம்ஶந்யாயத்தாலே, சரமபர்வநிஷ்ட$_2$ரான ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநயோக்$_3$யரான மநுஷ்யர்க்கும்

நுஷ்ட2ாநபூர்ணரான இந்த பா4கவத3ர்பக்கல் த3ர்ஶநஸ்பர்ஶநாதி3 ஸம்ப3ந்த4மே அந்யநிரபேக்ஷமாக அமைகிறுப்போலே, பேற்றுக்கு அவஶ்யாபேக்ஷிதங்களான இந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநங்கள் பூர்ணமாக உண்டானாலும் ப4க3வத்கடாக்ஷம் துடங்கி ததீ3யகைங்கர்யபர்யந்தமான பேற்றினிழவுக்கு, ஸ்வஸம்ப3ந்த4-மாத்ரம் கொண்டு உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் இந்த பா4க3வதர்பக்கலில் ஏதேனுமோரபசாரமே நிரபேக்ஷஸாத4ந-மாகப்போருமென்கிறுர். (204)

204. ப4க3வல்லாப4ஹேதுவான ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநங்களிரண்டும் பரிபூர்ணமாகவுடையான் ஒருவனுக்கு பா4க3வதாபசாரமுண்டாயிற்றுகிலும், ப4க3வானதுக்கு லகு4வானதொரு த3ண்ட3ங்களைப் பண்ணிக்கூட்டிக் கொண்டுவிடானே? அவையிரண்டும் அஸத்ஸமமாய் அபசாரமே ப்ரப3லமாய் எம்பெருமானை இழந்தேபோய்விடும் என்னலாமோ என்ன அருளிச்-செய்கிறுர், [ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநங்கள்] என்று துடங்கி. அதாவது "உப4ாப்4யாமேவ பக்ஷாப்4யாம் ஆகாஶே பக்ஷிணும் க3தி: | ததை2வ ஜ்ஞாநகர்மப்4யாம் ப்ராப்யதே ப4க3வாந் ஹரி:" என்றும், "வீசும் சிறகால் பறத்திர் விண்ணுடு நுங்கட்கெளிது" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப4க3வல்லாப4ஹேதுவான தத்த்வஜ்ஞாநமும் தத3நுரூபாநுஷ்ட2ாநமுமின்றிக்கே ஒழிந்தாலும், ப4க3வல்லாப4த்துக்கு "பஶுர்மநுஷ்ய: பக்ஷீ வா யே ச வைஷ்ணவஸம்ஶ்ரயா: | தேநைவ தே

---

204. [அதுவுமில்லை இவனுக்கு ஆருட4பதிதனுகையாலே] என்கிறவித்தோடே [ஜ்ஞாநா-நுஷ்ட2ாநங்களையொழிந்தாலும்] இத்யாதி3க்கு ஆக்ஷேபஸங்க3தி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே உத்தர-வாக்யாவதாரிகை (ப4க3வல்லாப4ஹேதுவான) இத்யாதி3. "நார்ஹந்தி ஶரணஸ்த2ஸ்ய கலாம் கோடிதமீமபி" என்று ஶரணுக3தன் ப4க3வத3த்யந்தாபி4மதனுகையாலே, "லகு4ர்த3ண்ட3: ப்ரபந்நஸ்ய ராஜபுத்ராபராத4வத்" என்கிறபடியே க2ஞ்ஜத்வாதி3களைப்பண்ணி இவனைச் சேர்த்துக்கொண்டுவிடானே என்றபடி. இங்கே "கௌடில்யே ஸதி ஶிக்ஷயாப்யநக4யந் க்ரோட3கரோதி ப்ரபு4:" என்கிறவித்தை ஆக்ஷேபபீ3ஜமாகக் கண்டுகொள்வது.

(உப4ாப்4யாம்) இத்யாதி3ஶ்லோகே பூர்வார்த்தே4 "யத2ா" இத்யத்4யாஹார்யம். (வீசும்) = வீசப்படுகிற, (சிறகால்) = பக்ஷத்தால், (பறத்திர்) = பறக்கிற, (நுங்கட்கு) = உங்களுக்கு, (விண்ணுடு) = பரமபத3ம், (எளிது) = ஸுலப4ம் என்றபடி. சிறகு = ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநங்கள். (ப4க3வல்லாப4-ஹேதுவான) என்றது, யத2ாயத2ம் ஸித்3த4ஸாத்4யநிஷ்ட2ர்க்கு அதி4காரித்வேநவும், அங்க3ாங்கி3-த்வேநவும் ப4க3வல்லாப4ப்ரயோஜகமான என்றபடி. (தத்த்வஜ்ஞாநம்) = ஸ்வரூபயாத2ாத்ம்யஜ்ஞாநம். (அநுஷ்ட2ாநம்) = கைங்கர்யாநுஷ்ட2ாநம். (வைஷ்ணவ:) = "விஷ்ணோர்த3ாஸ்யைகப2லதே" இத்யாத்3யுக்தலக்ஷணலக்ஷித:. (ஸம்ஶ்ரயா:) = ஆஶ்ரய: யேஷாம் தே ததோ2க்தா:. (தேநைவ) = வைஷ்ணவஸம்ஶ்ரயேணைவ; பா4க3வதஸம்ப3ந்தே4நைவ என்றபடி.

கூட அதி4காரிவிஶேஷணமாக பஶுபக்ஷிஸாத4ாரணமான பாரதந்த்ர்யமாத்ரமொழிய வேறொரு ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநங்கள் வேண்டுவதில்லை என்று அறிவிக்கைக்காக. (யே ச) என்றது, மற்றும் கீடஸ்த2ாவராதி3பரிக்3ரஹார்த்த2மாக. (வைஷ்ணவஸம்ஶ்ரயா:) என்றது, "ய: கஶ்சித் வைஷ்ணவோ லோகே மித்2யாசாரோப்யநாஶ்ரமீ | புநாதி ஸகலாந் லோகாந் ஸஹஸ்ராம்ஶு-ரிவோதி3த:" என்னும் இதிஹாஸஸமுச்சயத்திலே சொல்லுகிறபடியே, அப்ரதிமவைப4வஶாலி-யான வைஷ்ணவனுடைய ஸம்ப3ந்த4முடையவைகளாகின்றன என்றபடி. (தே) என்று அவ்வோ பத3ார்த்த2ங்கள் எல்லாவற்றையும் பராமர்ஶிக்கிறது. (தேந) என்று அந்த வைஷ்ணவ-ஸம்ப3ந்த4த்தை பராமர்ஶிக்கிறது. (ஏவ)காரத்தாலே உபாயாதி4காராத்மகஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநங்க-ளுடைய ப4க3வத்ப்ராப்திவ்யாஜத்வத்தை வ்யவச்சே2தி3க்கிறது. (யம் யம் ஸ்ப்ருஶதி) இத்யாதி3:-

ப்ரயாஸ்யந்தி தத்3விஷ்ணோ: பரமம் பத3ம்" என்றும், "யம் யம் ஸ்ப்ருஶதி பாணிப்4யாம் யம் யம் பஶ்யதி சக்ஷுஷா । ஸ்த2ாவராண்யபி முச்யந்தே கிம்புநர்ப3ாந்த4வா ஜநா:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப4ாக3வதஸம்ப3ந்த4மே நிரபேக்ஷஸாத4நமாகிருப்போலே, அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநங்களிரண்டும் குறைவறவுண்டாயிற்ருகிலும், ப4க3வத்3விஷயத்தை இழந்துபோகைக்கு

(யம் யம்) இத்யாதி3 :- இது ச2ாந்த3ஸேதரவிஷயம்; (கிம்புநர்ப3ாந்த4வா:) என்று தனித்துச் சொல்லுகையாலே. 'வைஷ்ணவ:' என்று அத்4யாஹார்யம். உத்தரார்த்த4த்தில் 'தே' இதி அத்4யாஹார்யம். (ஸ்த2ாவராணி) என்கிறது ஸாமாந்யேந நபும்ஸகம். தத2ாச, 'வைஷ்ணவ: பாணிப்4யாம் யம் யம் ஸ்ப்ருஶதி, சக்ஷுஷா யம் யம் பஶ்யதி, தே ஸ்த2ாவராணி ஸந்தோபி, முச்யந்தே = முக்திம் லப4ந்தே, ப3ாந்த4வா ஜநா முச்யந்தே இதி, கிம்புந: = கிமு வக்தவ்யம் இத்யர்த்த2:. யத்3வா, (ஸ்த2ாவராண்யபி முச்யந்தே) வைஷ்ணவாபி4மாநவிஷயதே3ஶஸ்தி2தாநி ஸ்த2ாவராண்யபி முச்யந்தே, வைஷ்ணவோ யம் யம் ஸ்ப்ருஶதி, யம் யம் பஶ்யதி தே ப3ாந்த4வா ஜநா முச்யந்தே இதி கிம்புந: இத்யர்த்த2:. அத2வா, வைஷ்ணவ: யம் யம் ஸ்ப்ருஶதி, யம் யம் பஶ்யதி, யாநி யாநி ஸ்த2ாவராண்யபி ஸ்ப்ருஶதி, யாநி யாநி ஸ்த2ாவராண்யபி பஶ்யதி, உத்தரத்ர 'ஸ: ஸ:' என்றும், 'தாநி தாநி' என்றும் அத்4யாஹார்யம், முச்யந்தே = முக்திம் லப4ந்தே, ப3ாந்த4வா ஜநா முச்யந்தே இதி கிம்புந: இத்யர்த்த2:. ஸம்ப3ந்த4ம் அபி4மாநவ்யஞ்ஜகஸ்பர்ஶநாதி3ரூபம்.

வைஷ்ணவனானவன் யாதொரு யாதொரு பத3ார்த்த2த்தை ஸ்வத3ர்ஶநஸ்பர்ஶநங்களுக்கு விஷயமாக்குவன், அவ்வோ பத3ார்த்த2ங்கள் ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநாநர்ஹங்களான ஸ்த2ாவரங்களாயிருந்ததேயாகிலும், அதெல்லாம் இதரநிரபேக்ஷமான அந்த ப4ாக3வதஸம்ப3ந்த4மே ஹேதுவாக ப4க3வத்ப்ராப்திப்ரதிப3ந்த4கமான ஸம்ஸாரஸம்ப3ந்த4த்தாலே விடுபட்டதுகளாகாநிற்க; அந்த வைஷ்ணவர்களோடே ப3ால்யாத்ப்ரப்4ருதி ஸஂஸ்நிக்3த4ர்களாய், திருமேனிஸம்ப3ந்த4முடையவர்களான ப3ந்து4க்களும், மைத்ர்யாதி3களையுடைய மற்றும் ஜநங்களும் ஸம்ஸாராத்3விமுக்தராவர்கள் என்னுமது கிம்புநர்ந்யாயஸித்3த4மன்ரோ என்றபடி. (என்றும் சொல்லுகிறபடியே) என்றது, இவ்விரண்டு ஶ்லோகத்தாலும் ப4ரத்3வாஜஸ்ம்ருதியில் சொல்லுகிறபடியே என்றபடி.

(நிரபேக்ஷஸாத4நமாகிருப்போலே) என்றது, உபாயாதி4காரஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநஸாபேக்ஷமான ஸித்3தே4ாபாயம் போலன்றிக்கே, சரமபர்வநிஷ்ட2ர்க்கு அந்த ப4ாக3வதஸம்ப3ந்த4மே ப4க3வத்ப்ராப்திக்கு உபாயாதி4காரபூ4தஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநநிரபேக்ஷமான ஸாத4நமாகிருப்போலே என்றபடி. சரமபர்வநிஷ்ட2ர்க்கும் கைங்கர்யபர்யந்தப4கவத்ப்ராப்திக்கு த்3ருஷ்டத்3வாரா காரணங்களாய், உபேயாதி4காரங்களாயிருந்துள்ள ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநங்கள் அவஶ்யாபேக்ஷிதங்களிறே. ஆகையிறே கோஸலகே3ாகுலசராசரங்களையும்கூட ஸ்வஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷைகஸுக2து3:க2ங்களாம்படி பண்ணி அங்கீ3கரித்தருளினது. அப்படியே ப4ாக3வதஸம்ப3ந்த4முடைய சராசரங்களெல்லாவற்றையும் சரமத3ஶையில் ஈஶ்வரன் ஸ்வஸௌந்த3ர்யாவிஷ்காரத்தாலே ஸ்வஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷைகஸுக2து3:க2ங்களாம்படி உபேயாதி4காரங்களான ப4க்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தையும், தத3நுரூபமாயிருந்துள்ள புருஷார்த்த2ாந்தரநிவ்ருத்திரூபமான அநுஷ்ட2ாநத்தையும் உண்டாக்கியே மேல் ஈடேறக்கொண்டுபோவன் என்று சொல்லவேணுமிறே. (ப4க3வத3பி4மதரான) என்றது, "த்வயி கிஞ்சித்ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம। ப4ரதேந மஹாப3ாஹோ லக்ஷ்மணேந யவீயஸா ॥ ஶத்ருக்4நேந ச ஶத்ருக்4ந ஸ்வஶரீரேண வா புந:", "நாஹமாத்மாநமாஶாஸே மத்3ப4க்தைஸ்ஸாது4பி4ர்விநா । ஶ்ரியம் சாத்யந்திகீம் ப்3ரஹ்மந் ஏஷாம் க3திரஹம் பரா ॥ ஸாத4வோ ஹ்ருத3யம் மஹ்யம் ஸாதூ4நாம் ஹ்ருத3யம் ஹ்யஹம் । மத3ந்யத்தே ந ஜாநந்தி நாஹம் தேப்4யோ மநாக3பி । அஹமேகோ ந மே கஶ்சிந்முக்த்வா ப4ாக3வதம் ஜநம் ॥ அஹம் நைஷாம் மம ச தே தே3வகுஹ்யமித3ம் பரம் । த்யக்தப3ந்து4ஜநஸ்நேஹோ மயி ய: குருதே ரதிம் ॥ ஏகஸ்தஸ்யாஸ்மி ஸ ச மே ந ஹ்யந்யோஸ்த்யாவயோ: ஸுஹ்ருத்", "மஹாத்மபி4ர்மாம் அவலோக்யதாம் நய க்ஷணேபி தே யத்3விரஹோ-

205. இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி₃நியமமில்லை.
ஜ்ஞாநாநுஷ்ட₂ாநஹீநரும் ததீ₃யஸம்ப₃ந்த₄ம் கொண்டே உஜ்ஜீவிப்பர்கள், ஜ்ஞாநாநுஷ்ட₂ாநபூர்ணரும் தத₃பசாரலேஶத்தாலே பேற்றுக்கு அசலாவர்களென்னுமிதில், ஜந்மவ்ருத்தாதி₃களால் மினுக்கமற்ற ப₄ாக₃வதஸம்ப₃ந்த₄முண்டானவர்களுக்குப் பேறில்லை, ஜந்மவ்ருத்தமினுக்கமுள்ள ப₄ாக₃வதஸம்ப₃ந்த₄முண்டாகிலாயிற்று பேறுண்டாவதென்கிற நியதியும், ஜந்மவ்ருத்தாதி₃மினுக்கமுள்ளவர் ப₄ாக₃வதாபசாரம் பண்ணினால் பேற்றினிழவில்லை, அம்மினுக்கமற்றவர்கள் அபசாரம் பண்ணினலாயிற்று பேற்றினிழவுண்டாவதென்கிற நியதியுமில்லை என்கிறார். (205)

ப₄க₃வத₃பி₄மதரான அந்த ப₄ாக₃வதவிஷயத்தில் பண்ணுமபசாரமே நிரபேக்ஷஸாத₄நமாகப் போருமென்றபடி. (204)

205. இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி₃நியமமுண்டோ என்னுமாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார், [இதில்] என்று துடங்கி. [இதில்] என்றது - பேற்றுக்கு ப₄ாக₃வதஸம்ப₃ந்த₄மே அமையும்; இழவுக்கு அவர்கள்பக்கல் அபசாரமே போரும் என்று சொன்ன இவையிரண்டிலுமென்றபடி.

(நிரபேக்ஷஸாத₄நமாகிறாப்போலே) என்றது, அபி₄மேயக₃தஜ்ஞாநாநுஷ்ட₂ாநநிரபேக்ஷமாய்க்கொண்டு ஸாத₄நமாக ஸமர்த்த₂ம் என்றபடி. (நிரபேக்ஷஸாத₄நமாகப்போரும்) என்றது, ஜ்ஞாநாநுஷ்ட₂ாநபூர்த்யப₄ாவநிரபேக்ஷமாய்க்கொண்டு ஸாத₄நமாகிறாப்போலே என்றபடி. இத்தால், ஶாஸ்த்ரீயஸாத₄நாப₄ாவேபி வைஷ்ணவஸம்ப₃ந்த₄ம் மோக்ஷஸாத₄நம் என்று ப்ரமாணப₃லத்தாலே கொண்டாப்போலே ஶாஸ்த்ரீயஜ்ஞாநாநுஷ்ட₂ாநபூர்த்திஸத்₃ப₄ாவேபி தத₃பசாரமே ப₄க₃வத்ப்ராப்திஹாநிஹேது என்னுமிடம் ப்ரமாணப₃லாத் அப்₄யுபக₃மநீயமாகையாலே "லகு₄ர்த₃ண்ட₃: ப்ரபந்நஸ்ய" இத்யாதி₃கள் ப₄ாக₃வதாபசாரவ்யதிரிக்தவிஷயம் என்று பரிஹாரம் ஸூசிதம். இவ்விடத்தில் ஆழ்வான்விஷயத்திலே அபசாரப்பட்ட வைஷ்ணவன் கபோதமாய் ஜநித்தவித்தை சரமோபாயநிர்ணயத்திற்படியே கண்டுகொள்வது. (204)

205. மூலவ்யாக்₂யாநங்களிலே [நியம]ஶப்₃த₃ம் வ்யாப்திவாசகம். தத₂ாச :-
(1) ஜ்ஞாநாநுஷ்ட₂ாநத₃ரித்ரசேதநமோக்ஷப்ரயோஜகஸம்ப₃ந்த₄விஶேஷப்ரதியோகி₃த்வம் யத்ர, தத்ர ஜந்மவ்ருத்தாத்₃யுத்கர்ஷ: என்கிற வ்யாப்தியும்,
(2) ஜ்ஞாநாநுஷ்ட₂ாநபூர்ணசேதநமோக்ஷஹாநிகர-அபசாரவிஷயத்வம் யத்ர, தத்ர ஜந்மவ்ருத்தாத்₃யுத்கர்ஷ: என்கிற வ்யாப்தியும்,
(3) இப்படி ஜந்மவ்ருத்தாத்₃யுத்கர்ஷாப₄ாவே தாத்₃ருஶஸம்ப₃ந்த₄ப்ரதியோகி₃த்வாப₄ாவ: என்கிற வ்யாப்தியும்
(4) ஜந்மாத்₃யுத்கர்ஷாப₄ாவே தாத்₃ருஶ-அபசாரவிஷயத்வாப₄ாவ: என்கிற வ்யாப்தியும் இல்லை என்றபடி. (205)

5திது₃ஸ்ஸஹ:" இத்யாதி₃களில் சொல்லுகிறபடியே இவர்களைப்பெற்றால் ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கச் செய்தேயும், அவர்க்கு ஒன்று அறியாதபடி மேல் விழுந்து அநுப₄விக்க வேண்டும்படி இவர்களுக்கு ஒரு குறை வருமளவில் தன்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் அஸத்கல்பமாய்த் தோன்றும்படியாக எம்பெருமானுக்கு அத்யந்தாபி₄மதரான என்றபடி. (நிரபேக்ஷஸாத₄நமாகப் போரும் என்றபடி) என்றது, ஜ்ஞாநாநுஷ்ட₂ாநாப₄ாவநிரபேக்ஷஸாத₄நமாகப்போரும் என்றபடி என்றபடி. (204)

206. இவ்வர்த்த$_2$ம் கைஶிகவ்ருத்தாந்தத்திலும், உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்திலும் காணலாம்.

ஜந்மவ்ருத்தமினுக்கமற்ற ப$_4$ாக$_3$வதஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலே பேறுண்டாமென்னுமிவ்வர்த்த$_2$ம் கைசிக-வ்ருத்தாந்தத்திலும், அம்மினுக்கமுள்ளவனுக்கு ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் ப$_2$லிக்குமென்னுமிவ்வர்த்த$_2$ம் உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்திலும் ஸுஸ்பஷ்டமாகக் காணலாமென்கிறுர். திருக்குறுங்குடிக்கருகே ஸம்ஸாரத்தைக்கடக்க விருப்பாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், உத்த$_2$ாந-ஏகாத$_3$ஶியினன்று ராத்ரியிலே நம்பியைப்பாடிப் பறைகொள்ள வீணையுங்கையுமாய்க் கொண்டெழுந்தருளாநிற்க, வழியிலேயொரு ப்$_3$ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸு "நீயெனக்கு ப$_4$க்ஷ்யமாகவேணும்" என்றடர்க்க, மீண்டு வருவனென்றநேகஶபத$_2$ம் பண்ணிப்போய் ஸேவித்து, தகைந்த ப்$_3$ராஹ்மணுநுஜ்ஞைகொண்டு அந்த ப்$_3$ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸு நின்றவிடத்தேறவெழுந்தருளி ராக்ஷஸன் வந்து ரக்ஷிக்கவேணுமென்று ஶரணம்புக, அதுக்கு "யந்மயா பஶ்சிமம் கீ$_3$தம் ஸ்வரம் கைஶிகமுத்தமம்" என்று தாம் பின்பு பாடின கைஶிகப்பண்ணின் ப$_2$லத்தைக்கொடுத்து கர்மதோ$_3$ஷத்தால்வந்த ராக்ஷஸவேஷத்தைப்போக்கி ப்$_3$ராஹ்மணவேஷமாக்க, அவன் அந்த வைஷ்ணவ-ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலே உஜ்ஜீவித்தானென்கிற கைஶிகவ்ருத்தாந்தத்திலும்; யாக$_3$ார்த்த$_2$மான பஶுநிமித்தமாக தே$_3$வர்களும் ருஷிகளும் விவாத$_3$ம் பண்ணித் தன்பக்கல்வர, க$_3$ர்வித்து "பிஷ்டபஶுவேண்டா, ஸாக்ஷாத்-பஶுவாக வேணும்" என்று தே$_3$வபக்ஷபாதியாக, அந்த ருஷிகளும் ஶபிக்க அப்போதே பாதாளத்தே

[ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$நியமமில்லை] என்றது - ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$களால் உத்க்ருஷ்டரான ப$_4$ாக$_3$வதர்க-ளோடு உண்டான ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மே பேற்றுக்கு ஹேதுவானவது; அவற்ருல் அபக்ருஷ்ட-ரானவர்களோட்டை ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாகாது என்கிற நியமமும், ஜந்மவ்ருத்தா-தி$_3$களால் உத்க்ருஷ்டரானவர்கள் திறத்தில் பண்ணும் அபசாரமே இழவுக்குடலாவது, அவற்ருல் அபக்ருஷ்டரானவர்கள் திறத்தில் பண்ணும் அபசாரம் அப்படி இழவுக்கு உடலாகாது என்கிற நியமமுமில்லை என்றபடி. (205)

206. இவ்வர்த்த$_2$ம் காணலாமிடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறுர் [இவ்வர்த்த$_2$ம்] என்று துடங்கி. அதாவது - சரககுலோத்$_3$ப$_4$வனுன ஸோமஶர்மாவாகிற ப்$_3$ராஹ்மணன், யாக$_3$த்தைச் செய்வதாக உபக்ரமித்து யத$_2$ாக்ரமம் அநுஷ்டி$_2$யாமல் அது ஸமாபிப்பதற்கு முன்னே மரிப்பதும் செய்கையாலே ப்$_3$ரஹ்மராக்ஷஸனுய்ப் பிறந்து திரியாநிற்க, "மத்$_3$ப$_4$க்தம் ஶ்வபசம் வாபி" என்கிறபடியே ஜந்மஸித்$_3$த$_4$மான நைச்யத்தையுடையராய் ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தியே நிரூபகமாம்படி இருப்பாரொரு ப$_4$ாக$_3$வதர், உத்த$_2$ாநைகாத$_3$ஶியினன்று ராத்ரி ஸித்$_3$த$_4$ாஶ்ரமமான திருக்குறுங்-

206. இந்த வ்யாப்த்யப$_4$ாவத$_3$ர்ஶநஸ்த$_2$லப்ரத$_3$ர்ஶநபரம் உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்கிறுர் (இவ்வர்த்த$_2$ம்) இத்யாதி$_3$. (சரககுலம்) = சரககோ$_3$த்ரம். (மத்$_3$ப$_4$க்தம்) என்று ப்ரத$_2$மநிர்தே$_3$ஶாநுகு$_3$ணமாக (ஶ்வபசம்) என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (ஜந்மஸித்$_3$த$_4$மான) இத்யாதி$_3$. ப்ரத$_2$மநிர்தே$_3$ஶதாத்பர்யம் (ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தியே) இத்யாதி$_3$. (உத்த$_2$ாநைகாத$_3$ஶி) = கார்த்திகமாஸத்தில் ஶுக்லைகாத$_3$ஶி. (ஸித்$_3$த$_4$ாஶ்ரமமான) என்றது - நின்றுலாவிய சோலையோடே கூடின வாமநாஶ்ரமமான என்றபடி. இது கல்பபே$_4$த$_3$ாபி$_4$ப்ராயேண. (பாடிப்பறைகொள்கை) = திருப்பாவையில் நிரூட$_4$வ்யவஹாரமாகை-யாலே வாத்$_3$யோபலக்ஷிதஸ்வரூபஸித்$_3$தி$_4$யைப் பெறுகை. [இவ்வர்த்த$_2$ம்] என்றது, ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாப-சாரங்களினுடைய ஹாநிவ்ருத்$_3$தி$_4$ஹேதுத்வத்திலே ஜந்மவ்ருத்தாத்$_3$யுத்கர்ஷாபகர்ஷநியமாப$_4$ாவம்

அடித்துக்கொண்டு விழுந்தானென்கிற உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்திலும். ஜந்மாதி$_3$மினுக்கமற்ற ப$_4$ாக$_3$வதாங்கீ$_3$காரம் உத்தாரகம், அம்மினுக்கமுள்ளவனுக்கும் தத$_3$பசாரம் அநர்த்த$_2$கரம் என்னுமிடம் காணலாமிறே. (206)

குடியிலே நம்பியைப்பாடிப் பறைகொள்வதாக வீணைபாணியாய்க்கொண்டு போகாநிற்கச் செய்தே, அவரை ப$_4$க்ஷிப்பதாக வந்து அடர்க்க, அவர் மீண்டு வருகைக்குறுப்பான அநேக-ஶபத$_2$ங்களைப் பண்ணிக்கொடுத்து தத$_3$நுமதிகொண்டு போய் யத$_2$ாமநோரத$_2$ம் ஸேவித்து ஹ்ருஷ்டராய், அந்த ப்$_3$ரஹ்மராக்ஷஸன் நின்றவிடத்திலே மீளவும் விரைந்துவந்து 'யதே$_2$ஷ்டம் இனி என் ஶரீரத்தை நீ பு$_4$ஜி' என்ன, அவன் இவருடைய ஸத்யவாதி$_3$த்வாதி$_3$வைப$_4$வத்தைக் கண்டு 'நீ இன்று பாடின பாட்டின் ப$_2$லத்தைத்தா, நானுன்னை ப்ராணனோடே போகவிடும்படி' என்ன, அவர் அதுக்கிசையாதொழிய, அர்த்த$_4$ராத்ரத்தில் ப$_2$லம், ஏகயாமத்தில் ப$_2$லமென்றுப் போலே சொல்லிக்கொண்டு வந்தவளவிலும் 'நானது செய்வதில்லை, முன்பு நீ சொன்னபடியே என்னை ப$_4$க்ஷிக்குமத்தனை' என்று ஒரு நிலைநின்றபடியாலே, "த்வம் வை கீ$_3$தப்ரப$_4$ாவேந நிஸ்தாரயிதுமர்ஹஸி । ஏவமுக்த்வாத$_2$ சண்ட$_3$ாலம் ராக்ஷஸஶ்ஶரணம் க$_3$த:" என்கிறபடியே 'நீ உன்னுடைய கீ$_3$தப்ரப$_4$ாவத்தாலே என்னை இப்பாபத்தினின்றும் கரையேற்ற வேணும்' என்று ஶரணம்புகுர, அந்த ப$_4$ாக$_3$வதர் "யந்மயா பஶ்சிமம் கீ$_3$தம் ஸ்வரம் கைஶிகமுத்தமம்" இத்யாதி$_3$ப்படியே தாம் பின்பு பாடின கைஶிகமாகிற பண்ணின் ப$_2$லத்தைக்கொடுத்து கர்மதோ$_3$ஷத்தால் வந்த ராக்ஷஸவேஷத்தைக் கழித்து முன்புபோலே ப்$_3$ராஹ்மணனாய் அதுக்குமேலே ப$_4$ாக$_3$வதனுமாய் உஜ்ஜீவிக்கும் படி பண்ணினார் என்கிற கைஶிகவ்ருத்தாந்தத்திலே, ஜந்மாதி$_3$களாலுத்க்ருஷ்டரான ப$_4$ாக$_3$வதர்களோட்டை ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மே உஜ்ஜீவநஹேதுவாவது, அவற்றால் அபக்ருஷ்டரானவர்களோட்டை ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் உஜ்ஜீவநஹேதுவாகாது, என்கிற நியமமில்லை என்னுமது காணலாம். ருஷிகளும் தே$_3$வர்களும் தன்பக்கலிலே த$_4$ர்மஸந்தே$_3$ஹம் கேட்கும்படி வித்$_3$யாதி$_4$கனுமாய், ஸ்வவர்ணாநுரூபவ்ருத்திமாத்ரமன்றிக்கே, ஸாத்வததந்த்ர-நிஷ்ணாதனாய், ப$_4$க$_3$வதா$_3$ராத$_4$நதத்பரனாய்க் கொண்டு போருகையாலே, வந்த வ்ருத்தாதி$_4$கனு-மாய் ஸ்வதபோப$_3$லத்தாலே ஸவாஹநபரிவாரனாய்க் கொண்டு அந்தரிக்ஷசரனாய்த்திரியும் உபரிசரவஸுவென்கிற மஹாராஜாவானவன், யாக$_3$ார்த்த$_2$மான பஶுநிமித்தமாக ருஷிகளும் தே$_3$வர்களும் தங்களில் விவாத$_3$ம் பண்ணுகிறவளவிலே, "மார்க்க$_3$ாக$_3$தோ ந்ருபஶ்ரேஷ்ட$_2$ஸ்தம்

என்றபடி. இவற்றை அருளிச்செய்கிறார் (என்கிற கைஶிகவ்ருத்தாந்தத்திலே) இத்யாதி$_3$நா. ஜ்ஞாநோத்கர்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ருஷிகளும்) இத்யாதி$_3$நா. (ஸாத்வததந்த்ரம்) = ஶ்ரீபாஞ்சராத்ரம். (ஏஷஶ்சே$_2$த்ஸ்யதி ஸம்ஶயம்) இத்யநந்தரம் 'இதி'ஶப்$_3$த$_3$ம் அத்$_4$யாஹார்யம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (என்று அறுதியிட்டு) என்றது. (யஷ்டவ்யம் இத்யேஷ:) என்கிறவித்தனையும் (தே$_3$வதாநாஞ்ச பஶுபி$_4$:) என்கிறவிடத்திலே அநுஷஞ்ஜநீயம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (பசுக்களாலே யஜிக்கவேணும்) இத்யாதி$_3$. (ச$_2$ாகே$_3$நாஜேந) என்கிறவிதில் (அஜ)ஶப்$_3$த$_3$ம் விதி$_4$மந்த்ரஸ்த$_2$ஸாமாந்யவிஶேஷஶப்$_3$த$_3$ங்களுக்கு ஐகார்த்$_2$யஜ்ஞாபநார்த்த$_2$மாகையாலே ப்ருத$_2$க$_3$ர்த்த$_2$மில்லை என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ச$_2$ாக$_3$த்தாலே) என்றது. (அவிருத்$_3$த$_4$ம் வேத$_3$ஸூத்ராணாம்) இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம் (நீ சொன்னது) இத்யாதி$_3$.

தே$_3$ஶம் ப்ராப்தவாந் வஸு: । அந்தரிக்ஷசரஶ்ஶ்ரீமாந் ஸமக்$_3$ரப$_3$லவாஹந: ।। தம் த்$_3$ருஷ்ட்வா ஸஹஸாயாந்தம் வஸும் தே த்வந்தரிக்ஷக$_3$ம் । ஊசுர்த்$_3$விஜாத$_3$யோ தே$_3$வா ஏஷஶ்சே$_2$த்ஸ்யதி ஸம்ஶயம்" என்று ஆகாஶத்திலே போகாநின்ற இவனைக்கண்டு இவன் நம்முடைய ஸம்ஶயத்தை அறுக்கவல்லனென்று அறுதியிட்டு, இவனைச்சென்று கிட்டி 'செய்ய அடுப்பது ஏது' என்றுகேட்க, அவன் 'உந்தாமுடைய மதங்கள் தன்னைச் சொல்லுங்கோள்' என்ன, "த$_4$ாந்யைர்யஷ்டவ்ய–மித்யேஷ பக்ஷோऽஸ்மாகம் நராதி$_4$ப । தே$_3$வதாநாம் ஹி பஶுபி$_4$: பக்ஷோ ராஜந் வத$_3$ஸ்வ ந:" என்று 'த$_4$ாந்யங்களாலே யஜிக்கப்படுமென்று எங்களுக்கு பக்ஷம், பஶுக்களாலே யஜிக்கவேணுமென்று தே$_3$வர்களுக்கு பக்ஷம், நாங்கள் செய்யுமதென் சொல்' என்று ருஷிகள் கேட்க, "தே$_3$வாநாம் து மதம் ஶ்ருத்வா வஸுநா பக்ஷஸம்ஶ்ரயாத் । ச$_2$ாகே$_3$நாஜேந யஷ்டவ்யம் ஏவமுக்தம் வசஸ்தத$_2$ா" என்கிறபடியே அவன் தே$_3$வர்களளவில் பக்ஷபாதத்தாலே ச$_2$ாக$_3$த்தாலே யஜிக்கவேணுமென்ன, "குபிதாஸ்தே தத$_3$ா ஸர்வே முநயஸ்ஸூர்யவர்ச்சஸ: । ஊசுர்வஸும் விமாநஸ்த$_2$ம் தே$_3$வபக்ஷார்த்த$_2$வாதி$_3$நம் ।। ஸுரபக்ஷோ க்$_3$ருஹீதஸ்தே யஸ்மாத் தஸ்மாத் தி$_3$வ: பத । அத்$_3$ய ப்ரப்$_4$ருதி தே ராஜந் ஆகாஶே விஹதா க$_3$தி: ।। அஸ்மச்ச$_2$ாபாபி$_4$க$_4$ாதேந மஹீம் பி$_4$த்வா ப்ரவேக்ஷ்யஸி । விருத்$_3$த$_4$ம் வேத$_3$ஸூத்ராணுமுக்தம் யதி$_3$ ப$_4$வேந்ந்ருப ।। வயம் விருத்$_3$த$_4$வசநா யதி$_3$ தத்ர பதாமஹே" என்று ருஷிகளெல்லாரும் குபிதராய் தே$_3$வபக்ஷார்த்த$_2$–வாதி$_3$யாய் விமாநஸ்த$_2$னுயிருக்கிற இவனைப் பார்த்து 'நீ சொன்னது வேத$_3$ஸூத்ரங்களுக்கு விருத்$_3$த$_4$மாகில், தே$_3$வபக்ஷபாதியாய் வார்த்தை சொன்ன நீ த்$_3$யௌவில்நின்றும் அத$_4$:பாதியாய், இப்போது துடங்கி உன்னுடைய ஆகாஶக$_3$மநமும் மாறி, பாதாளத்தே விழக்கடவை; நாங்கள்தான் விருத்$_3$த$_4$வசநம் சொன்னோமாகில் அப்படியே பாதாளத்திலே விழக்கடவோம்' என்று ஶபிக்க, "ததஸ்தஸ்மிந் முஹூர்த்தே து ராஜோபரிசரஸ்தத$_3$ா । அதே$_4$ா வை ஸம்ப$_3$பூ$_4$வாஶு பூ$_4$மேர்விவரகோ$_3$ ந்ருப:" என்கிறபடியே அப்போதே பாதாளத்திலே விழுந்தானென்கிற உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்திலே, ருஷிகளும் த$_4$ர்மஸந்தே$_3$ஹங்கள்தன்னைக்

இவ்விடத்திலே (1) "பிஷ்டபஶ்வாதி$_3$கல்பஸ்தத்தத்காலாதி$_4$காரிப்ரதிநியத இதி க்வாபி ந ஸ்யாத் விரோத$_4$:" என்கிற அதி$_4$கரணஸாராவளியையும்,

(2) "பிஷ்டபஶ்வாதி$_3$விதி$_4$ஸ்து கார்த்தயுக$_3$த$_4$ர்மநிஷ்ட$_2$ாதி$_4$காரி–விஶேஷநியத:, அஹிம்ஸாத்மகாஸ்து யஜ்ஞாவிஶிஷ்டாதி$_4$காரிஸாத்$_4$யா:" இத்யாதி$_3$தாத்பர்யசந்த்ரிகையையும்,

(3) "அஜஸம்ஜ்ஞாநி பீ$_3$ஜாநி ப$_4$ாக$_3$ஸ்தம் ஹர்த்துமர்ஹத$_2$ । நைஷத$_4$ர்மஸ்தி$_2$தா தே$_3$வா யத்ர வத்$_4$யேத வை பஶு:" இதி பாரமைகாந்த்யாதி$_4$காரவிஷயம்; அந்யத$_2$ா ஸர்வேஷாம் பஶுபுரோட$_3$ாஶ–ஹாநப்ரஸங்க$_3$ாத் இத்யுபக்ரம்ய, ந ச வாச்யம், "இத$_3$ம் க்ருதயுக$_3$ம் நாம காலஶ்ஶ்ரேஷ்ட$_2$: ப்ரவர்த்ததே । அஹிம்ஸா யத்ர பஶவோ யுகே$_3$ஸ்மிந்நேதத$_3$ந்யத$_2$ா" இத்யாதி$_3$பி$_4$: க்ருதயுக$_3$த$_4$ர்மத்வம் அவத$_4$ார்யதே இதி, "ஏகபாத$_3$ஸ்தி$_2$தே த$_4$ர்மே யத்ர க்வசந க$_3$ாமிநி । கத$_2$ம் வக்தவ்யமஸ்மாபி$_4$: ப$_4$க$_3$வந்! தத்$_3$வத$_3$ஸ்வ ந:" இதி ப்ரஶ்நேந கலியுக$_3$ாநுப$_3$ந்தே$_4$, "யத்ர வேத$_3$ாஶ்ச யஜ்ஞாஶ்ச த$_3$மஸ்ஸத்யம் தபஸ்தத$_2$ா । அஹிம்ஸாத$_4$ர்மஸம்யுக்தா ப்ரசரேயுஸ்ஸுரோத்தமா:" இதி கலியுகே$_3$பி அஹிம்ஸாக$_4$டிதயாக$_3$ாவக$_3$மாத், க்ருதயுகே$_3$ ஸாத்வதத$_4$ர்மப்ராசுர்யாச்ச க்ருதயுக$_3$ஸப$_3$ந்த$_4$ாநுகீர்த்தநம் இதி விப$_4$ாவநீயம். ந சாத்ர விரோத$_4$ாதி$_4$கரணந்யாயாவதார: ; "நாலபே$_4$த இதி சாந்யத்ர ஶ்ரூயதே வைதி$_3$கீ ஶ்ருதி: । பஶுஹிம்ஸா வாரிதா ச யஜுர்வேத$_3$ாதி$_3$மந்த்ரத: । அஹம் ந பாரயே

கேட்கும்படி வித்$_3$யாதி$_3$களால் அவர்களில் உத்க்ருஷ்டனானவன் அவர்கள்திறத்தில் அபசாரத்தாலே அத$_4$:பதித்தமை காண்கையாலே, ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$களால் உத்க்ருஷ்டர்திறத்தில் அபக்ருஷ்டர் பண்ணுமபசாரமே இழவுக்குடலாவது, அவற்றால் உத்க்ருஷ்டரானவர்கள் அபக்ருஷ்டர்திறத்தில் பண்ணும் அபசாரமிழவுக்குடலாகாதென்கிற நியமமில்லை என்னுமது காணலாமென்கை. ஜந்மாதி$_4$க்யம் ருஷிகளுக்குண்டானாலும் ஜ்ஞாநாத்$_3$யாதி$_4$க்யம் இவனுக்குண்டாகையாலே அவர்களிலிவனுக்கேற்றம் சொல்லக்குறையில்லை. ஜந்மமும் ஜ்ஞாநாதி$_3$களுமொருதலையானால் ஜ்ஞாநாதி$_3$கள் ப்ரப$_3$லங்களாயிறே இருப்பது. கைஶிகவ்ருத்தாந்தம் ஸ்ரீவராஹபுராணத்திலே ஸ்ரீபூ$_4$மிப்பிராட்டிக்கு ஸ்ரீவராஹநாயனார் அருளிச்செய்ததாகையாலும், உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தம் பஞ்சமவேத$_3$மான மஹாப$_4$ாரதத்திலே மோக்ஷதர்மத்திலே த$_4$ர்மபுத்ரர்க்கு ஸ்ரீபீ$_4$ஷ்மராலே சொல்லப்பட்டதாகையாலும், இவைதான் ஆப்தப்ரமாணஸித்$_3$த$_4$மிறே. (206)

ஹிம்ஸாம் த்$_3$ரக்ஷ்யாமி ஜகாந்திகோ ஹரிம் । பீ$_3$ஜைர்யஜ்ஞேஷு" யஷ்டவ்யம் இதி வை வைதி$_3$கீ ஶ்ருதி:" இத்யாதி$_3$பி$_4$: ப்ரமாணத: ஶ்ருத்யவத$_4$ாரணாத்" என்கிற வேத$_3$ாந்தகண்டகோத்$_3$த$_4$ாரத்தையும் பர்யாலோசிக்கையில், பரமைகாந்திகளுக்கு பிஷ்டபஶு"யஜ்ஞமும், ததி$_3$தராதி$_4$காரிக்கு சா$_2$காதி$_3$யஜ்ஞமும் கர்த்தவ்யம் என்று அதி$_4$காரிபே$_4$த$_3$த்தாலே ஶாஸ்த்ரத்$_3$வயவிரோத$_4$பரிஹாரம் கண்டுகொள்வது. உத்கர்ஷத்தை இசைவிக்கிறார் (ஜந்மாதி$_4$க்யம்) இத்யாதி$_3$. (ஒருதலையானால்) என்றது, ப்ராப$_3$ல்யதௌ$_3$ர்ப$_3$ல்யபரீக்ஷையிலே கோடித்$_3$வயமானால் என்றபடி. (206)

206.மூலத்திலே [இதுதனக்கு அதி$_4$காரிநியமமில்லை] என்று ப்ரதிஜ்ஞாதமான ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் ஸ்வரூபநாஶகமாம் என்னுமதுக்கு, ஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷாபகர்ஷங்களால் வரும் ஓரதி$_4$காரிநியமமில்லை என்னுமர்த்த$_2$த்தை, "தமர்களில் தலைவராய" என்கிற ப்ரமாணத்தால் ஸாதி$_4$த்து பின்பு இரண்டு ஐதிஹ்யங்களாலே அத்தை த்$_3$ருடீ$_4$கரித்து, பின்பு [ஜ்ஞாநாநுஷ்டா$_2$நங்களை] என்று துடங்கி அந்த ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்தினுடைய நிரபேக்ஷஸ்வரூபநாஶகத்வத்தையே ஒரு த்$_3$ருஷ்டாந்தமுக$_2$த்தாலும் த$_3$ர்ஶிப்பித்து, [இதில்] இத்யாதி$_3$வாக்யத்தாலே ஸ்வரூபநாஶத்துக்கு நிரபேக்ஷஹேதுவான ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்துக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தமாகக்காட்டப்பட்ட ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$நிரபேக்ஷஸாத$_4$நமான ப$_4$ாக$_3$வதஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தினுடைய ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$நியமாப$_4$ாவத்தையே த்$_3$ருஷ்டாந்தமாகக் கொண்டதினாலும் அந்த ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்தினுடைய ஸ்வரூபநாஶகத்வத்தில் ஜந்மவ்ருத்தாத்$_3$யதி$_4$காரிநியமாப$_4$ாவத்தை நன்றாக த$_3$ர்ஶிப்பித்து, மேல் இரண்டு ஐதிஹ்யங்களாலே த்$_3$ருஷ்டாந்தத$_3$ார்ஷ்டாந்திகங்களான ப$_4$ாக$_3$வதஸம்ப$_3$ந்த$_4$-தத$_3$பசாரங்களுடைய அதி$_4$காரிநியமாப$_4$ாவத்தை த்$_3$ருடீ$_4$கரிக்கிறது என்று கண்டுகொள்வது. ஆகையால், [இதுதனக்கு அதி$_4$காரிநியமமில்லை] என்று ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்தினுடைய ஜந்மவ்ருத்தாத்$_3$யதி$_4$காரிநியமாப$_4$ாவம் உக்தமாயிருந்ததேயாகிலும், [இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$நியமமில்லை] என்கிற வாக்யத்தில் [இதில்] என்று ப$_4$ாக$_3$வதஸம்ப$_3$ந்த$_4$-தத$_3$பசாரங்களையெடுத்து, இவ்விரண்டுக்கு ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$நியமமில்லை என்று சொன்னது, ப$_4$ாக$_3$வதஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$ஸாத$_4$நமாமளவில், எப்படி உத்க்ருஷ்டஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$நியமாபேக்ஷயில்லையோ, அப்படியே ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் ஸ்வரூபநாஶகமாமளவிலும் அபக்ருஷ்டஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$நியமாபேக்ஷயுமில்லை என்று பூர்வப்ரதிஜ்ஞாதார்த்த$_2$த்தினுடைய ஸத்$_3$ருஷ்டாந்தோபபாத$_3$நமாகையாலே, [இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$நியமமில்லை] என்கிறவிடத்தில் பௌநருக்த்யம் இல்லை என்று கண்டுகொள்வது.

ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்துக்கு அதி$_4$காரிநியமமில்லை என்னுமத்தை வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்தாலே முன்பே த்$_3$ருடீ$_4$கரித்திருக்கையாலே, இங்கு ப$_4$ாக$_3$வதஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தினுடைய அதி$_4$காரிநியமா-

பூ4ாவமாத்ரத்துக்கு கைஶிகவ்ருத்தாந்தமாத்ரத்தை ஐதிஹ்யமாகக்காட்ட அமைந்திருக்க, உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்தையும் எடுத்தது எதுக்காக என்னில்:- வைநதேயரும், பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானும் ப4க3வல்லாப4த்தைப்பெறுகையாலே, பா4க3வதாபசாரத்தால் எம்பெருமானை இழந்தே போவர்கள் என்கைக்கு அவ்வைதிஹ்யங்கள் ப்ரமாணங்களாக மாட்டாமையாலே, இழந்துபோன உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்தை பா4க3வதாபசாரத்தினுடைய அதி4காரிநியமாபா4வத்துக்கு ப்ரமாணமாக எடுத்தது என்று கண்டுகொள்வது. அன்றிக்கே, ஜ்ஞாநஜந்மத்தைப்பற்ற தை3ஹிகஜந்மங்கள் அஹங்காரஹேதுதயா அத்யந்தநிக்ருஷ்டங்களாகையாலே, தே3வஜாதீயரான வைநதேயரும் ப்3ராஹ்மணஜாதீயரான பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானும் ஸ்த்ரீயான ஶாண்டிலியும், அவரவர்ணபா4க3வதர்களையும் பற்ற நிக்ருஷ்டராகையாலே, அவர்களுக்கு ஸ்வாபேக்ஷயா உத்க்ருஷ்டர்களான ஶாண்டி3லிப்ரப்4ருதிகள்விஷயத்தில் அபசாரத்தாலே ஸ்வரூபநாஶம் வருகைக்கு யோக்3யதை உண்டேயாகிலும், அஹங்காரஹேதுதையால்வந்த ஜந்மாதி3நிகர்ஷமன்றிக்கே, ஜந்மஸித்3த4நைச்யத்தையுடையராய், ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநபரிபூர்ணராய் இருக்கும் அவரவர்ணபாகவதர்கள் அஹங்காரஹேதுதையால் வந்த ஜந்மாதி3நிகர்ஷத்தையுடைய பூர்வவர்ணபா4க3வதர்கள்விஷயங்களில் பண்ணும் அபசாரம் "தேஜீயஸாம் ந தோ3ஷாய வஹ்நேஸ்ஸர்வபு4ஜோ யதா2" என்கிறபடியே அவர்களுடைய தேஜோவிஶேஷத்தாலே அபி4பூ4தமாய் அவர்களுக்கு அது ஸ்வரூபநாஶபர்யந்தமன்றிக்கே மிதப2லமாய்ச் சிலநாளில் கழிந்துவிடாதோ என்கிற ஶங்கையிலே முன்பு எடுத்துக்காட்டின "அமர ஓர் அங்கமாறும்" என்கிற பாட்டிலும் வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்திலும், ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையிலும், கைமுதிகந்யாயஸித்3த4மாயிருந்துள்ள அவரவர்ணபா4க3வதவிஷயங்களில் பூர்வவர்ணங்கள் அபசாரப்படில் அது அவர்களுக்கு ஸ்வரூபநாஶகம்; மற்றைப்படியாகில் அது அங்ஙன் ஆகாது என்கிற நியமமில்லை என்னும் நியமமில்லை என்னுமத்தையும் அவரவர்ணபா4க3வதனாய் ஜ்ஞாநாதி3களால் பூர்ணனாயிருந்துள்ள உபரிசரவஸு பூர்வவர்ணஜாதர்களாய் ஜ்ஞாநாதி3களால் குறைந்த மஹர்ஷிகள்விஷயத்தில், "மஹாபசாரோ தே3வஸ்ய ப4க்தாநாம் பு4வி ஶார்ங்கி3ண: । த4ர்மரக்ஷாநியுக்தாநாம் ஸமயஸ்ய வ்யதிக்ரம:" என்று பா4ரத்3வாஜஸ்ம்ருதியில் சொல்லுகிறபடியே ஸித்3த4த4ர்மபரிபாலநாதி4க்ருதர்களான அந்த மஹர்ஷிகளுடைய ஸமயாதிக்ரமமாகிற அபசாரத்தைப்பண்ணி, தன்னுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டா2நங்களெல்லாம் நிஷ்ப2லங்களாய் ஊர்த்4வலோகஸஞ்சாரமும் நெடுந்தூரம் விழுகைக்கு ஹேதுவாய் ப4க3வத்3விஷயத்தை இழந்துபோனான் என்று சொல்லுகிற உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்தாலே த்3ருடீ4கரிக்கிறாராகவுமாம்.

(மத்3ப4க்தம் ஶ்வபசம் வாபி என்கிறபடியே) என்றது (மத்3ப4க்தம்) இத்யாதி3ஶ்லோகத்தில் (மத்3ப4க்த)ஶப்3தா3ர்த்த2த்தின்படியே என்றபடி. அஶ்லோகத்தில், "அபார்த்த2கம் ப்ரபா4ஷந்தே ஶூத்3ரா பா4க3வதா இதி" என்று சொல்லுகிறபடியே ஶ்வபசத்வப4க்தத்வங்கள் ஓரிடத்தில் ஒரு காலத்தில் சேராதாகையாலே, "து3ராசாரோபி ஸர்வாஶீ க்ருதக்4நோ நாஸ்திக: புரா । ஸமாஶ்ரயேதா3தி3தே3வம் ஶ்ரத்3த4யா ஶரணம் யதி3" என்கிறவிடத்திற்போலே பூர்வம் ஶ்வபசனேயாகிலும், 'பின்பு மத்3ப4க்தனானவனை' என்று கூட்டிக்கொள்ளவேணும். (ஶ்வபச)ஶப்3த3ம் நிருடி4யாலே ஜந்மநிகர்ஷத்தையும், யோக3த்தாலே வ்ருத்தநிகர்ஷத்தையும், ஆர்த்த2மாக ஜ்ஞாநநிகர்ஷத்தையும் ஆக த்ரிவித4நிகர்ஷத்தையும் சொல்லுகிறது. (வா)ஶப்3த3ம் சார்த்த2கமாய், ப4க3வத்3ப4க்தியையுடையராய், ஜந்மாதி3களில் ஒன்றிரண்டால் குறையநின்ற சதுர்வித4ஶரீரிகளையும் ஸமுச்சயிக்கிறது. (அபி)ஶப்3த3ம் விரோத4வாசியாய், ஸ்வஸமபி4வ்யாஹ்ருதபதா3ர்த்த2மான ஶ்வபசத்வத்துக்கு ஶ்ரோத்ரியாதி3களுக்கும் சண்டா3ளத்வாதி3பர்யந்த-அத்யந்தப4க3வந்நிக்3ரஹஹேதுபூதநிந்த்3ாவிஷயத்வத்தோடு உண்டான விரோத4த்தைச்சொல்லுகிறது. நிந்த்3யமான விஷயத்தை நிந்தி3க்கை அநர்த்த2ஹேதுவாகை விருத்3த4மிறே. ஆக (ஶ்வபசம் வாபி) என்றது, மத்ஸமாஶ்ரயணத்துக்கு முன்பு ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களில் வைத்துக்கொண்டு ஒன்றிரண்டுகளால் குறைந்தவர்களாய், "க்4நந்தம் ஶபந்தம் பருஷம் வத3ந்தம் யோ ப்3ராஹ்மணம் ந ப்ரணமேத் யதா2ஹம் । ஸ பாபக்ருத் ப்3ரஹ்மத3வாக்3நித3க்3தே4ா வத்4யஶ்ச த3ண்ட்3யஶ்ச ந சாஸ்மதீ3ய:" என்றும், "விப்ரக்ருதாக3ஸமபி நைவ த்3ருஹ்யதி மாமகா:। க்4நந்தம் ப3ஹு ஶபந்தம் வா நமஸ்குருத நித்யஶ: । யதா2ஹம் ப்ரணமே விப்ராந் அநுகூலஸ்-

ஸமாஹித: । தத2ா நமத யூயம் ச யோந்யத2ா மே ஸ த3ண்ட3ப4ாக்" என்று ஸ்ரீப4ாக3வதத்தில் சொல்லுகிறபடியே தங்களை நிந்தி3க்குமவர்களை ப4ாக3வதாபசாரத்துக்கு அடைத்த க்ரூர-த3ண்ட3த்துக்கு இலக்காக்கவல்ல வைப4வமுடைய ப்3ராஹ்மணுதி3ப4ாக3வதர்களளவேயன்றிக்கே, ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்கள் மூன்றுலும் இனிஇதுக்கு அவ்வருகில்லை என்னும்படி தாழ்ந்தவனுய், அத்யந்தநிந்த்3யனுன ஶ்வபசனுயிருந்தானேயாகிலும் என்றபடி.

(மத்3ப4க்தம்) என்றது,

I. "ஶுசிஷத்3ப4க்திதீ3ப்தாக்3நிதக்3த4து3ர்ஜாதிகில்பிஷ: । ஶ்வபாகோபி பு3தை4ஶ்ஶ்லாக்4யோ ந வேத3ாட்4யோபி நாஸ்திக:" என்று ஹரிப4க்திஸுதே4ாத3யத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஶ்வபசத்வாதி3து3ர்ஜாதிதோ3ஷங்களுக்கெல்லாம் நாஶகமாய், ஸர்வோத்கர்ஷாபாத3கதயா ஶ்லாக்4யதைகஹேதுவாய்,

II. "ஶ்ரவணம் கீர்த்தநம் விஷ்ணோஸ்ஸ்மரணம் பாத3ஸேவநம் । அர்ச்சநம் வந்த3நம் த3ாஸ்யம் ஸக்2யம் ஆத்மநிவேத3நம் ॥ இதி பும்ஸார்ப்பிதா விஷ்ணோர்ப4க்திஶ்ச நவலக்ஷணு" என்று ஸ்ரீப4ாக3வதத்தில் (7-5-23,24) சொல்லுகிறபடியே, ப்ரத2மம் தன்விஷயத்தில் நவவித4மாக அங்குரிதமாய்,

III. "ஶங்க2சக்ரோர்த்4வபுண்ட்3ராதி3த4ாரணம் ஸ்மரணம் ஹரே: । தந்நாமகீர்த்தநம் சைவ தத்பாத3ாம்பு3நிஷேவணம் ॥ தத்பாத3வந்த3நம் சைவ தந்நிவேதி3தபே4ாஜநம் । ஏகாத3ஶ்யுப-வாஸஶ்ச துலஸ்யை வார்ச்சநம் ஹரே: ॥ ததீ3யாராத4நம் சைவ ப4க்திர்நவவித4ா ஸ்ம்ருதா" என்று வாஸிஷ்ட2ஸம்ஹிதையில் சொல்லுகிறபடியே பின்பு அது நவவித4மாக ப4ாக3வத-பர்யந்தமாக அபி4வ்ருத்3த4தமமாய்,

IV. "மத்3ப4க்தஜநவாத்ஸல்யம் பூஜாயாம் சாநுமோத3நம் । ஸ்வயமப்யர்ச்சநம் சைவ மத3ர்த்தே2 ட3ம்ப4வர்ஜநம் ॥ மத்கத2ாஶ்ரவணே ப4க்தி: ஸ்வரநேத்ராங்க3விக்ரியா । மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி ॥ ப4க்திரஷ்டவித4ா ஹ்யேஷா"(காருட.219-6...8) என்று மஹாப4ாரதத்திலும், வாராஹபுராணத்திலும் சொல்லுகிறபடியே, அஷ்டவித4மாக பரிணமித்து, ப4ாக3வதவிஷயங்களில் தோ3ஷமுண்டேயாகிலும், அதெல்லாம் அத்யந்தபோ4ாக்3யமாமளவாகப் பெற்று அதுதானே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாய்,

V. ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் காற்கடைக்கொள்ளும்படி பண்ணி ப2லபர்யந்தமான ப4க்தியை-யுடையனுய் அந்த ப4க்திமாஹாத்ம்யத்தாலே, "ப4க3வத்ஸ்வரூபதிரோத4ாநகரீம் ஸ்வவிஷயாயாஶ்ச போ4ாக்3யபு3த்3தே4ர்ஜநநீம் தே3ஹேந்த்3ரியத்வேந போ4ாக்3யத்வேந ஸூக்ஷ்மரூபேண ச அவஸ்தி2தாம்" என்று அருளிச்செய்தபடியே, ப4க3வத்ஸ்வரூபத்தை மறைப்பிக்கக்கடவதுகளாய், விஷயாந்தரங்களில் போ4ாக்3யதாபு3த்3தி4யை ஜநிப்பிக்குமவைகளான தே3ஹேந்த்3ரியங்களில் வைத்துக்கொண்டு உத்3ரிக்ததம:ப்ரசுரங்களான தே3ஹேந்த்3ரியங்களினுடைய ஸம்ப3ந்த4த்தால் வந்த ஶ்வபசத்வமாகிற து3ர்ஜாதியும், அத்தால்வந்த அப4க்ஷ்யப4க்ஷணுபேயபாநாஸேவ்ய-ஸேவாதி3களாகிற அக்ருத்யகரணங்களும், ப4க3வத்3ப4ாக3வதஸேவாதத்பாத3தீர்த்த2பாந-தந்நிவேதி3தபோ4ாஜநாதி3களாகிற க்ருத்யாகரணங்களும்,வேத3ாத்4யயநாதி4காரமுமாகிற தோ3ஷங்களெல்லாம் நஷ்டங்களாய், "பஞ்சாஸ்த்ராங்க3ா:" இத்யாதி3 "பஞ்சமோபாயநிஷ்ட2ா:। தே வர்ணுநாம் பஞ்சமாஶ்சாஶ்ரமாணும் விஷ்ணோர்ப4க்தா:பஞ்சகாலப்ரபந்நா:" என்கிறபடியே ஆசார்யாபி4மாநவிஷயீகாரமாகிற ஜந்மத்தால்வந்த வர்ணசதுஷ்டயாதீதமான விஷ்ணுப4க்தத்வ-மாகிற வர்ணத்தையும் தத3நுரூபபஞ்சகாலப்ரபந்நத்வமாகிற ஆஶ்ரமத்தையும் உடையனுய், அத்தாலே, "ஸ விப்ரேந்த்3ரோ முநிஶ்ஸ்ரீமாந் ஸ யதி: ஸ ச பண்டி3த: । தஸ்மை தே3யம் ததோ க்3ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யத2ா ஹ்யஹம்" என்கிறபடியே, சேதநர்களோடு ஈஶ்வரனேடு வாசியற எல்லாராலும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பூஜநீயனுய், ஸகலகல்யாணகு3ணபூர்ணனுமாயிருக்கை-யாலே, 'விஷ்ணு'ஶப்3த3வாச்யனுன என்னுடைய ப4க்தத்வமாகிற ஜ்ஞாநஜந்மஸித்3த4மான வர்ணத்தையே நிரூபகமாகவுடையனுனவரை என்றபடி.

ஆக (மத்3ப4க்த)ஶப்3த3த்தால் "திக்குற்ற கீர்த்தி" என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிறபடியே, ப4ாக3வதர்களிடத்தில் தோ3ஷமுண்டேயாகிலும் அதுவும் கு3ணம்போலே அநுப4ாவ்ய-மாய், அதுகளுக்கும் தோற்று அவர்கள்விஷயத்தில், "அடியார் தம் அடியார் எம்மடிகளே", "அடியார்

அடியார் தம்மடியாரடியார் தமக்கடியார் அடியார் தம்மடியார் அடியோங்களே" என்கிறபடியே சரமாவதி4பர்யந்தமாகத் தாழவிழுந்து நன்று பண்ணும் நீசவ்ருத்திபர்யந்தமுமாய், ஆசார்யாபி4மாநவிஷயீகாரத்தால் பிறக்கும் பிறப்பை உடையவர்களுக்கெல்லாம் ஸ்வரூப-நிரூபகமுமாய் இருந்துள்ள ப4க3வத்3ப4க்தியையுடையவனைச் சொல்லுகையாலே, அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஜந்மஸித்3த4) இத்யாதி3விஶேஷணத்3வயத்தாலே.

(ஜந்மஸித்3த4நைச்யத்தையுடையராய்) என்றது,

I. "யஜ்ஞோபவீதசக்ரே த4ாரயேத்" என்று துடங்கி "தஸ்மாத் அத்ர ந ஜாயதே ப்3ராஹ்மணஸ்யஶரீரம் ஜாயதே" என்று யோகஶிகோ2பநிஷத்திலும், "ஸஹி வித்3யாதஸ்தம் ஜநயதி, தச்ச்2ரேஷ்ட2ம் ஜந்ம" என்று ஆபஸ்தம்ப3ஸ்ம்ருதியிலும், "அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்று தி3வ்யப்ரப3ந்த4த்திலும், "அதுக்கும் தாயாய்த்தாயினுமாயின செய்யுமத்தாலும் பிறக்குமது இருவர்க்கும் ஶ்ரேஷ்ட2ஜந்மம்" என்றும், "வித்3யை தாயாகப் பெற்றும்" என்றும் ஆசார்யஹ்ருத3யத்திலும், "திருமந்த்ரத்திலேபிறந்து த்3வயத்திலே வளர்ந்து த்3வயைகநிஷ்ட2ராவீர்" என்று ஜீயரைக்குறித்து அநந்தாழ்வான் பணித்த வார்த்தையிலும் இதுக்கெல்லாம் மூலமான ப்ரபந்நஜநகூடஸ்த2ரான பராங்குஶர்க்கும் ஸ்ரீமது4ரகவிகளுக்கும் உண்டான ப்ரஶ்நோத்தரரூபமாயிருந்துள்ள 'செற்றத்தின் வயிற்றிலே சிறுகுட்டி பிறந்தால் எத்தைத்தின்று எங்கே கிடக்கும்?'. 'கானலோடிய காட்டிலே சிறியது பிறந்தால் அத்தைத் தின்று அங்கே கிடக்கும்' என்கிற வாக்யங்களிலும் சொல்லுகிறபடியே, ஆசார்யன் பிதாவாய், திருமந்த்ரத்தில் பத3த்ரயத்திலும் ப்ரதிபாதி3க்கப்படுகிற காஷ்ட2ாபந்நவ்ருத்திபர்யந்தா-காரத்ரயஜ்ஞாநமாகிற வித்3யை தாயாகப்பிறக்கும் ப4க3வத3த்யந்தாபி4மதிவிஷயத்வரூப-ஆத்மாத்மீயஸத்தாப்ராப்திரூபமான பிறப்பாகிற ஶ்ரேஷ்ட2ஜந்மத்தோடே ஶ்வபசாதி3தே3ஹ-ஸம்ப3ந்த4ரூபமான ஜந்மத்துக்கு அடைத்ததாய், ப4ாக3வதாப4ாக3வதஸாத4ாரணயேந பூர்வ-வர்ணங்களெல்லாவற்றுக்கும் பண்ணும் நீசவ்ருத்திக்கு உடலாய், ப4ாக3வதத்வமுடைய புத்ரத3ாராதி3விஷயங்களிலும், கோஸலகே3ாகுலசராசரங்கள் போன்ற திர்யக்ஸ்த2ாவரங்களிலும் அவ்யாப்தமாய், யாவத்கர்மஸம்ப3ந்த4ம் அநுவர்த்தித்துப் பின்பு நிவர்த்திக்கக்கடவதாயி-ருந்துள்ள தோல்புரையே போமதான நைச்யம்போலே, மாதாபிதாக்கள் செய்கிறது கண்டு அநுகரித்துக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டாதபடி ஸஹஜஸித்3த4மாய்,

II. ப4ாக3வதாநுவர்த்தநமாத்ரத்துக்கு அஸாத4ாரணமாய்,

III. 'திருமலையில் நாலுவீதியும் ஆராய்ந்தவிடத்திலும் என்னில் குறைந்தாரில்லை' என்று பெரியதிருமலைநம்பியும், "எம்பெருமான்பொன்மலைமேல் ஏதேனுமாவேனே" என்று பெருமாளும் அருளிச்செய்தபடியே ப4க3வத3பி4மதங்களான ஜங்க3மஸ்த2ாவரங்களில் எல்லாவற்றிலும் ஶேஷித்வப4ாவனை முதிர்ந்து அனந்தாழ்வான் கட்டப்போனகத்திலிருந்த எறும்புகளைத் திருமலையேற எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டுவந்து அபராத4க்ஷாமணம் பண்ணிக் கொண்டாப்போலே, அவ்விஷயங்களில் எல்லாவற்றிலும் பண்ணும் அநுவ்ருத்திக்கும் உடலாய்,

IV. "அடியார் அடியார்", "அக்குற்றம் அப்பிறப்பு" என்கிறபடியே ஸர்வவ்யாப்தமாய்,

V. "நித்யாபி4வாஞ்சி2தபரஸ்பரநீசப4ாவை:" என்கிறபடியே யாவதா3த்மப4ாவியாய், ஸ்வரூப-நிஷ்ட2மாகையாலே மர்மஸ்பர்ஶியாயிருந்துள்ள நைச்யத்தையுடையராய் என்றபடி.

ஶ்வபசத்வரூபஜாதிஸித்3த4நைச்யம் ப4ாக3வதபூர்வவர்ணாநுவர்த்தநஹேதுவாய்க்கொண்டு தோ3ஷரூபமாய், அது "த3க்3த4து3ர்ஜாதிகில்பி3ஷ:" என்கிறபடியே ப4க3வத்3ப4க்திமாஹாத்ம்யத்-தாலே நஷ்டமாய்விடுகையாலே அத்தையிங்கு 'நைச்ய'ஶப்3த3ார்த்த2மாகச்சொல்லவொண்ணா-திறே. அப்படியே தே3ஹஸம்ப3ந்த4ரூபமான ஜந்மத்தை "அன்று நான்பிறந்திலேன்" என்று தத்வத3ர்ஶிகள்பிறப்பாக எண்ணாமையாலே இவ்விடத்தில் அது 'ஜந்ம'ஶப்3த3ார்த்த2முமாக மாட்டாதிறே.

'செற்றத்தின்' இத்யாதி3க்கு அர்த்த2ம்:-

செற்றது = ப4க3வத்3விஷயஜ்ஞாநமாகிற ப்ராணனுக்கு யோக்3யதையில்லாத அசித்து. "ஸம்ஸாராக்3நிவிதீ3பநவ்யபக3தப்ராணாத்மஸஞ்ஜீவநீம்" என்று ப4க3வஜ்ஜ்ஞாநத்தை ப்ராணனுக

அருளிச்செய்தாரிறே பா4ஷ்யகாரரும். இத்தால் ப்ரணவத்தில் மகாரத்தில் "தது3பகரணம் வைஷ்ணவமித3ம்" என்கிறபடியே லக்ஷ்யார்த்த2மான அசித்3வர்க்க3ங்களைச்சொல்லிற்று. அதின் 'வயிற்றில்' என்றது அதினுடைய மத்4யஸ்த2மான என்றபடி. 'சிறுகுட்டி' என்றது, அணுவாய் ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களாலேபரனுலே ரக்ஷணீயமாய், சைதந்யைகவேஷமாயிருந்துள்ள ஆத்மவஸ்துவானது என்றபடி. இத்தால் மகாரத்தினுடைய த4ாத்வர்த்த2மும் ரூட்4யர்த்த2மும் சொல்லிற்று. 'பிறந்தால்' என்றது, ஶ்ரிய:பதியான எம்பெருமானுக்கு நான் அநந்யார்ஹஶேஷபூ4தன் என்கிற ப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷத்வஜ்ஞாநத்தாலே லப்3த4ஸத்தாகமாளுல் என்றபடி. இத்தால் அகாரோகாரங்களும் சொல்லிற்று. 'ஆளுல்'என்று அந்த ஜ்ஞாநதௌ3ர்லப்4யம் சொல்லுகிறது. 'எத்தைத்தின்று 'எங்கே கிடக்கும்' என்றது, இப்படி லப்3த4ஸத்தாகனுன புருஷனுக்கு ஸ்வரூபத்தைச் சொன்ன ப்ரணவம் புருஷார்த்தோ2பாயங்களையும் சொல்லாமையாலே, எத்தை புருஷார்த்த2மாகக் கொண்டு எவ்வஸ்துவை உபாயமாக வேண்டிக்கொண்டிருக்கும் என்றபடி. 'கானலோடிய காட்டிலே சிறியது பிறந்தால்' என்றது, "ஸம்ஸாரமருகாந்தாரே து3ர்வ்யாதி4வ்யாக்4ர-பீ4ஷணே। விஷயக்ஷுத்3ரகு3ல்மாட்4யே த்ருஷாபாத3பஶாலிநி ॥ புத்ரதா3ரக்3ருஹக்ஷேத்ரம்ருக3-த்ருஷ்ணாம்பு3புஷ்கலே" என்று அருளிச்செய்தபடியே புத்ரக்ஷேத்ராதி3களான ப்ரயோஜநாந்த-ரங்களாகிற கானல் செறிந்த ஸம்ஸாரமாகிற மருகாந்தாரத்திலே இந்த3ளத்திலே தாமரை பூத்தாப்போலே ஓர் ஆத்மவஸ்து பிறக்குமாகில் என்றபடி. புத்ரதா3ராதி3களை கானலாகச் சொல்லுகிறது முந்துற அநுப4ாவ்யம்போலே தோன்றி, விஶேஷத3ர்ஶநத3ஶையில் அபாயமாய்த் தலைக்கட்டுகையாலே. இங்கு 'கானலோடிய' என்றது, அநுப4ாவ்யமான புருஷார்த்த2ம் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் இல்லை என்கைக்காகவுமாம். 'அத்தைத்தின்று அங்கே கிடக்கும்' என்றது ஶேஷத்வநிரூபகதயா ஆத்மஸத்தாகாரணபூ4தனுய், ஶ்ரிய:பதியாயிருந்துள்ள அந்த அகாரார்த்-த2த்தையே பே4ாக்3யமாகக் கொண்டு அத்தையே தனக்கு ரக்ஷகமாக அண்டைகொண்டு கிடக்கும் என்றபடி. இத்தால் ப்ரணவவிவரணமான மந்த்ரஶேஷார்த்த2ம் சொல்லிற்று. ஆகவித்தால், "ஏஷா ஹ்யஷ்டவித4ாப4க்திர்யஸ்மிந் ம்லேச்சே2பி வர்த்ததே। தஸ்மை தே3யம் ததோ க்3ராஹ்யம்" என்று ப4க3வத்3ப4க்தர்களான விலக்ஷணரோடே ஸமாக3மம் உண்டாகில், அவர்கள் ஸந்நிதி4யில் தனக்குத் தெரிந்த அர்த்த2ங்களை ட3ம்ப4ாதி3களின்றிக்கே விண்ணப்பம்செய்து தனக்குத் தெரியாத அர்த்த2ங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளக்கடவன் என்று சொல்லுகையாலே, இவ்வர்த்த2ம் அறிந்த மதுரகவிகள், ஆழ்வாருடைய ப4க்த்யதிஶயத்தைக் கண்டு, இவர் ஸகல-ஸம்ஶயங்களையும் தீர்க்கக்கடவ மஹாநுப4ாவராயிருந்தார்; போ3த4யந்த: பரஸ்பரம் பண்ணு-கைக்கு இவ்விருள்தருமாஞாலத்திலே அதி4காரிகள் இல்லாமையாலே வாய்திறவாமல் இருக்கிருர்; நமக்கு உண்டான ஜிஜ்ஞாஸையை ப்ரஶ்நமுக2த்தால் அறிவிக்கவே ப்ரத்யுத்தரம் அருளிச்செய்வர் என்று நிஶ்சயித்து, தனக்குத் தெரிந்த ப்ரணவார்த்த2த்தையுட்கொண்டு தெரியாத மந்த்ரஶேஷார்த்த2த்தை ஸாமாந்யேந கேட்டருள, அம்மந்த்ரஶேஷார்த்த2த்தையே உட்கொண்டு ப்ரத்யுத்தரம் அருளிச்செய்தாராயிற்று. ஆகவிப்படி ப்ரஷ்டாவான மதுரகவிகளும், வக்தாவான ஆழ்வாரும் 'பிணம்கிடக்க மணம் புணரலாமோ' என்று உய்யக்கொண்டார் ஸ்வதே3ஹத்தைச் செற்றபிணமாக அருளிச்செய்தபடியே, தே3ஹத்தை 'செற்றது' என்று அநாத3ரித்துச் சொல்லி, அந்த தே3ஹஸம்ப3ந்த4ம் ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஜந்மமாகமாட்டாது என்று அறிவித்துக்கொண்டு ப4க3வத3நர்யார்ஹஶேஷத்வஜ்ஞாநத்தையே ஜந்மமாக அருளிச்-செய்கையாலே அவர்களை அடியொற்றிஞர் எல்லார்க்கும் அதுவே ஸித்3த4மாகவேணுமிறே. இப்படி ஜ்ஞாநஜந்மமும், ப4ாக3வதஶேஷத்வஸ்வரூபநைச்யமும் இவ்விடத்தில் உபபாத3நீய-மாகத் திருவுள்ளமாகில், இவைகளைச் சொல்லும் ப்ரமாணங்கள் பல உண்டாயிருக்க, அதுகளை விட்டு "ஶ்வபசம் வாபி" என்று அத்யந்தநைச்யஹேதுபூ4தமான ஶ்வபசத்வத்தைச்சொல்லுகிற "மத்3ப4க்தம்" இத்யாதி3ஶ்லோகத்தை ப்ரமாணமாகக்கொண்டு அருளிச்செய்வானென் என்னில்? ;

இங்கு ப்ரக்ருதரான நம்பாடுவான் அவ்வம்ஶத்திலே அவதீர்ணராய், பின் ப4க3வத்3ப4க்தி-மாஹாத்ம்யத்தாலே ஸகலதோ3ஷங்களும் போகப்பெற்று ப4க3வத்3ப4க்தியையே நிரூபகமாக உடையராயிருக்கையாலே அவருடைய வம்ஶத்தை, ப4ாக3வதஸம்ப3ந்த4ம் உஜ்ஜீவநஹேது-வாகைக்கு ஜந்மவ்ருத்தாதி3நியமமில்லை என்னுமத்தை உபபாதி3க்கைக்காக அறிவிக்க

வேண்டுகையாலே, நெருப்பு என்றால் வாய் சுடும் என்று அஞ்சுமாப்போலே, கு3ணாநு-ஸந்த4ாநார்த்த2மாகவும் அவருடைய ஜந்மாநுஸந்த4ாநத்தில் கூசி லாக4வாத்3ப4க்த்யாதி4க்யோ-பபாத3கப்ரமாணமுக2த்தாலேயே அத்தை அருளிச்செய்தாரித்தனை அன்றிக்கே, ஶ்வபசத்வத்தை-யும் கூட ஆதி4க்யோபபாத3கமாகக் கொண்டு அருளிச்செய்தாரன்றிறே. அப்படியாகில் ப்ரக்ருதத்தில் ஜந்மநிகர்ஷத்தைச் சொல்லவேண்டியிருக்க அத்தையே உத்கர்ஷமாக உபபாதி3க்-கையும் ப4க3வத்3ப4க்தனுக்கு அஜ்ஜந்மநிகர்ஷம் ப4க்தனை பின்பும் கூட அநுவர்த்திக்குமாகில், அப்போது அதுதானே நிரூபகமாம்படி இருக்கையாலே (ப4க3வத்3ப4க்தியே நிரூபகமாம்படி) என்று அவத4ரித்து அருளிச்செய்கையும் சேராதிறே. (ப4க3வத்3ப4க்தியே நிரூபகமாம்படி இருப்பார்) என்றது, "தே வர்ணாநாம் பஞ்சமாஶ்சாஶ்ரமாணாம் விஷ்ணோர்ப4க்தா:" என்று ப4க3வத்3ப4க்தியை வர்ணமாகச்சொல்லுகையாலே, அத்தையே நிரூபகமாகவுடையராயிருப்பார் என்றபடி. (ஒரு ஸ்ரீப4ாக3வதர்) என்றது, "கிமப்யத்ராபி4ஜாயந்தே யோகி3நஸ்ஸர்வயோநிஷு" என்கிறபடியே தத்தத்3வர்ணங்களில் அவதீர்ணராய், பின்பு ப4க3வத்3ப4க்திமாஹாத்ம்யத்தாலே பரமஸாம்யாபந்நர்களான ப4ாக3வதர்களில் அந்யதமரான ப4ாக3வதர் என்றபடி. (உத்தானை-காத3ஶியினன்று) என்றது, "மாத4வஶ்சதுரோ மாஸாந் ஸர்வபூ4தஹிதாய வை । ஸ்வாபம் யாஸ்யதி ஶேஷாங்கே லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ஜக3த்பதி:" என்கிறபடியே ஆஷாட4ஶுக்லைகாத3ஶி துடங்கி நாலுமாஸம் திருக்கண்வளர்த்தி செய்தருளின எம்பெருமான் திருப்பள்ளியுணரும் காலமான கார்த்திகஶுக்லைகாத3ஶியினன்று என்றபடி. (ராத்ரி) என்றது, த்3வாத3ஶிதிதி2யோடே கூடின ராத்ரியில் என்றபடி. இதுக்கு (போகாநிற்க) என்கிறத்தோடே அந்வயம். இத்தால், "கௌமுத3ஸ்ய து மாஸஸ்ய த்3வாத3ஶ்யாம் ஶுக்லபக்ஷகே । ஸுப்தே ஜநே க3தே யாமே வீணாம் க்3ருஹ்யோபசக்ரமே" என்கிற வசநத்தோடும், "சிற்றம் சிறுகாலே" என்கிறத்தோடும் விரோத4மில்லை என்று கண்டுகொள்வது. (ஸித்3த4ாஶ்ரமமான திருக்குறுங்குடியிலே) என்றது, "மம ஸித்3த4ாஶ்ரமே ப4த்ரே சண்ட3ாள: க்ருதநிஶ்சய:। தூ3ராஜ்ஜாக3ரணே க3ாதே மம ப4க்த்யா வ்யவஸ்தி2த:" என்று சொல்லுகிறபடியே ஸித்3த4ாஶ்ரமம் என்று ப்ரஸித்3த4மான வாமநாஶ்ரம-மான திருக்குறுங்குடியிலே என்றபடி. (நம்பியை) என்றது ஸ்ரீவைஷ்ணவநம்பியை என்றபடி. (பாடிப்பறைகொள்வதாக) என்றது, இந்த ஐதிஹ்யம் கேட்ட பூமிப்பிராட்டியார் வைகுந்த வான்போகந்தன்னை இகழ்ந்து விஶ்வாமித்ரவிஷ்ணுசித்த- துளஸீப்4ருத்யரோடே உள்கலந்து தொழுகுலமானவன் என்று ஆசார்யஹ்ருத3யத்தில் சொல்லுகிறபடியே இந்நம்பாடுவாருடைய கோ3ஷ்டி2யிலே அந்தர்பூ4தரான பெரியாழ்வார்க்குத் திருமகளாய், "நீளாதுங்க3ஸ்தநகி3ரிதடீ-ஸுப்தமுத்3போ3த்4ய" என்கிறபடியே திருப்பாவை பாடி எம்பெருமானை எழுப்பி கைங்கர்ய-மாகிற பறையைக் கொள்ளுகையாலே அவளுடைய அநுஷ்ட2ாநத்துக்கும் அடியான மேலையா-ரான இவருடைய பாடலும் பறைகொள்ளுகைக்காக வேணும் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே. (விரைந்து வந்து) என்றது. "க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதி2ம்" என்கிற அலப்4யலாப4ம் தோற்ற விரைந்துவந்து என்றபடி. (அவர் அதுக்கு இசையாதொழிய) என்றது, அநந்யப்ரயோஜநராயிருக்கிற அவர் தான் பாடினதை ப2லஸாத4நமாக்கி அத்தை இவர்க்குக் கொடுக்கைக்கு ஸ்வரூபநாஶப4யத்தாலே இசையாதொழிய என்றபடி. (நான் அது செய்வதில்லை) என்றது ப்ரயோஜநாந்தரப்ரஸங்க3த்தில் முடியும்{= இறக்கும்}படியான ப்ரக்ருதியையுடைய நான் அது செய்வதில்லை என்றபடி. (ஒரு நிலைநின்றபடியாலே) என்றது, "கி3ரயோ வர்ஷதா4ராபி4: ஹந்யமாநா ந விவ்யது2: । அபி4பூ4யமாநா வ்யஸநைர்யதா2தோ4க்ஷஜசேதஸ:" என்கிறபடியே, "யஸ்த்வயா ப4ாஷிதம் பூர்வம் மயா ஸத்யம் ச யத் க்ருதம் । ப4க்ஷயஸ்வ யதே3ச்ச2ம் மாம் த3த்3யாம் கீ3தப2லம் ந து" என்றும், "ந யாமஸ்ய ப2லம் த3த்3யாம் ப்3ரஹ்மரக்ஷஸ்தவேப்ஸிதம் । பிப3ஸ்வ ஶோணிதம் மஹ்யம் யத்த்வயா பூர்வப4ாஷிதம்" என்றும் ப்ராணபர்யந்தமான ஆபத்திலும் அநந்யப்ரயோஜநத்வமாகிற தன்னிலை குலையாதே ஒரு நிலையாக நிற்கையாலே என்றபடி.

"த்வம் வை கீ3தப்ரப4ாவேந" என்கிறவிதுக்கு பூர்வார்த்த4ம், "தஸ்ய யஜ்ஞஸ்ய தோ3ஷேண ப்ராப்தோஹம் ராக்ஷஸீம் தநும்" என்று. "ஏவமுக்த்வா து சண்ட3ாளம்" என்கிறவிதுக்கு முன் ஶேஷம், "ஏகம் கீ3தஸ்ய மே தே3ஹி யத்த்வயா விஷ்ணுஸம்ஸதி3 । நிக்3ரஹாத்தாரயாஸ்மாத்3வை தேந கீ3தப2லேந மாம்" என்று. (அந்த ப4ாக3வதர்)என்றது, "அபி வத4யம் ப்ரபந்நம் ந ப்ரதி-

ப்ரயச்ச₂ந்தி" என்றும் "அரி:ப்ராணாந்பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா" என்றும் சொல்லுகிற ரஹஸ்யார்த்த₂மறிந்திருக்கிற அந்த ப₄ாக₃வதர் என்றபடி. "யந்மயா பஶ்சிமம் கீ₃தம்" என்கிற-தற்கு உத்தரார்த்த₄ம், "ப₂லேந தஸ்ய ப₄த்₃ரம் தே மோக்ஷயிஷ்யாமி கில்பி₃ஷாத்" என்று. (பின்பு) என்றது, பலவகையாலும் எம்பெருமானைப்பாடியுகப்பிக்க அவன் உகந்தவளவிலே தத₃நுப₄வஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே அவனுக்கு மங்க₃ளாஶாஸநம் பண்ணுமளவில் அதின் காஷ்டை₂யாக, "ஸ்வஸ்தி ப்ராஜாப்₄ய: பரிபாலயந்தாம் ந்யாய்யேந மார்க்கே₃ண மஹீம் மஹீஶா:। கோ₃ப்₃ராஹ்மணேப்₄ய: ஶுப₄மஸ்து நித்யம் லோகாஸ்ஸமஸ்தாஸ்ஸுகி₂நோ ப₄வந்து" என்றாப்-போலே அவனுடைய விபூதிக்கு மங்க₃ளாஶாஸநம் பண்ணுகிறளவிலே என்றபடி. (கைஶிக-மாகிற பண்ணின் ப₂லத்தில்) என்றது, கைஶிகம் என்று பேரையுடைய பண்ணிலே ஏறிட்டுப் பாடின பாட்டினுடைய ப்₃ராஹ்மணமங்க₃ளாபி₄வ்ருத்₃தி₄யாகிற ப₂லத்தை என்றபடி. (கொடுத்து) என்றது "ப₂லேந தஸ்ய ப₄த்ரம் தே" என்று அபே₄தா₃ர்த்தே₂த்ருதீயையாய் அந்த பாட்டின் ப₂லமான மங்க₃ளமானது உனக்கு உண்டாகட்டும் என்று சொல்லிக்கொடுத்து என்றபடி. ஆக இப்படி தான் கு₃ணாநுப₄வஜநிதஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே அவஶாத்தாகப் பண்ணின மங்க₃ளாஶாஸநத்தைக் கொண்டு இவனுடைய மநோரத₂த்தைத் தலைக்கட்டுகையாலே, "அந்த ப₄ாக₃வதர்க்கு அநந்யப்ரயோஜநத்வவிரோத₄மில்லை" என்று கண்டுகொள்வது. (கர்மதோ₃ஷத்தால் வந்த ராக்ஷஸவேஷத்தை) என்றது, "தஸ்ய யஜ்ஞஸ்ய தோ₃ஷேண ப்ராப்தோஹம் ராக்ஷஸீம் தநும்" என்றத்தைப்பற்ற. (ராக்ஷஸவேஷத்தைக் கழித்து) என்று அநிஷ்டநிவர்த்தநம் சொல்லு-கிறது. (முன்புபோலே ப்₃ராஹ்மணனாய்) என்று நஷ்டேஷ்டலாப₄ம் சொல்லுகிறது. (அதுக்கு மேலே ப₄ாக₃வதனுமாய் உஜ்ஜீவிக்கும்படி) என்று அபூர்வேஷ்டலாப₄ங்களைச்சொல்லுகிறது. (அதுக்குமேலே) என்றது, "ராக்ஷஸீம் தநும்", "த்வம் வை கீ₃தப்ரப₄ாவேந நிஸ்தாரயிதுமர்ஹஸி" என்று அந்த ரக்ஷஸ்ஸு ஶரணாக₃திக்கு ப₂லமாகக்கோலின ரக்ஷஸ்ஸ்வரூபாநிஷ்டநிவ்ருத்தி-உபலக்ஷிதப்₃ராஹ்மணத்வப்ராப்திக்குமேல் என்றபடி. (உஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணினார் என்கிற கைஶிகவ்ருத்தாந்தத்திலே) என்றது, உஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணினார் என்னுமளவாகச்சொல்லு-கிற கைஶிகவ்ருத்தாந்தத்திலே என்றபடி. "ஏவம் தத்ர வரம் க்₃ருஹ்ய ராக்ஷஸோ ப்₃ரஹ்ம-ஸம்ஸ்தி₂த:। ஜாதஸ்து விபுலே வம்ஶே யதா₂ ஶாரதி₃ சந்த்₃ரமா:" என்று இப்படி நம்பாடுவான் பக்கலிலே வரம்பெற்றபோதே ப்₃ரஹ்மராக்ஷஸனும் அந்த ஶரீரத்தைவிட்டுப் பெரியவம்ஶத்திலே ஶரத்காலத்தில் சந்த்₃ரனைப்போலே விமலஜ்ஞானனாய்க்கொண்டு பிறந்து, ப்₃ரஹ்மபூ₄தனான நம்மை ஆஶ்ரயித்து நமக்குக் குற்றேவல் செய்திருந்தான் என்று கைஶிகவ்ருத்தாந்தத்தினுடைய அந்தத்தில் சொல்லிற்றிறே. ரக்ஷஸ்ஸு அர்த்தி₂யாதிருக்க அத்தை ப₄ாக₃வதனாய் உஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணினது நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே என்று கண்டுகொள்வது.

(அவற்றால் அபக்ருஷ்டரான) என்றது, ப₄க₃வதாஶ்ரயணத்துக்கு முன்பு அவற்றால் அபக்ருஷ்டரான என்றபடி. பின்பு அவர்களுக்கு ஒருபடியாலும் அபகர்ஷமில்லையிறே. (வித்₃யா-தி₄கனுமாய்) என்றது, த₄ர்மஸந்தே₃ஹம் கேட்ட ரிஷிகளை அபேக்ஷித்து வித்₃யாதி₄கனுமாய் என்றபடி. 'உம்'மையாலே ஶமத₃மாத்₃யாத்மகு₃ணத்₃யாதி₄க்யம் ஸமுச்சயிக்கப்படுகிறது. (ஸ்வவர்ணாநுரூபவ்ருத்தமன்றிக்கே) என்றது, ப்₃ராஹ்மணத்வாபேக்ஷயா நிக்ருஷ்டமா-யிருந்துள்ள வர்ணத்தை உடையனாயிருந்தானேயாகிலும், "த₃ஶஸூநிஸமஶ்சக்ரீ த₃ஶசக்ரிஸமோ த்₄வஜீ । த₃ஶத்₄வஜிஸமா வேஶ்யா த₃ஶவேஶ்யாஸமோ ந்ருப:" என்று ஸூநியாவான் மாம்ஸவிக்ரயியான ஆட்டுவாணியன்; அவனில் பத்துமடங்கான பாபத்தையுடையவன் ஜந்துஹிம்ஸாகாரணங்களான ம்ருத்பேஷணாSSமத₃ாஹநங்களைத் தொழிலாகவுடைய குலாலன்; அவனில் பத்துமடங்கான பாபத்தையுடையவன் பசும்பாளையை சே₂தி₃க்கையையும், ஸுராவிக்ரயணத்தையும் தொழிலாகவுடைய சாணான்; அவனிலும் பத்துமடங்கான பாபத்தை-யுடையவள் க₃ர்ப்ப₄த்தை ஹத்திபண்ணிக் கரைக்கையையும், ஸ்வதே₃ஹவிக்ரயத்தையும் தொழிலாகவுடைய வேஶ்யை; அவளில் பத்துமடங்கான பாபத்தையுடையவன் தான்பண்ணும் ஶாஸநத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகளால் ஸ்வப்ரக்ருதிகள் மூலையடியே நடக்குமதெல்லாம் தன்னதாக விளையும்படியிருக்கிற ராஜ்யபரிபாலநத்தைத் தொழிலாகவுடையனான க்ஷத்ரியன் என்று சொல்லுகிறபடியே அத்யந்தபாபஹேதுதயா நிக்ருஷ்டமாயிருந்துள்ள அந்த வர்ணாநுரூப-வ்ருத்தமின்றிக்கே என்றபடி. (சக்ரம் என்பது ஸேனையின் ஒரு பகுதி. அதை நடத்திச்செல்பவன்

சக்ரீ எனப்படுவான். பல சக்ரங்களைத் தன்னுளடக்கிய ஸேனைப்பகுதியை நடத்திச்செல்பவன் த்4வஜீ எனப்படுவான். எனவே சக்ரியைக்காட்டிலும் த்வஜிக்குப் பத்துமடங்கு பாபம் ஏற்பட வாய்ப்புள்ளது. ஆனால் எம்பார் ஜீயர்ஸ்வாமி இவ்வாறு பொருள் கொள்ளவில்லை. இவர் காட்டிய அர்த்த2த்துக்கு மூலம் மநுஸ்ம்ருதியில் உள்ளது. "பஞ்சஸூநா க்3ருஹஸ்த2ஸ்ய சுல்லீபேஷண்யுபஸ்கர: । கு2ண்ட3நீ சோத3கும்ப4ஶ்ச ப3த்4யதே யாஸ்து வாஹயந்" (மநு.3-68). உத3கும்ப4த்தை உபயோகிப்பவனுக்கே பாபம் ஸம்ப4விக்குமானல் அதைச்செய்பவனுக்கு பாபம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்3த4ம்}.

(ஸாத்வததந்த்ரநிஷ்ணாதனாய்) என்றது, "நித்யநைமித்திகாஜஸ்ரயாஜ்ஞாய்யா: பரமா: க்ரியா: । ஸர்வாஸ்ஸாத்வதமாஸ்த2ாய விதி4ம் சக்ரே ஸமாஹித:" என்று சொல்லுகிறபடியே ஸாத்வததந்த்ரோக்தப்ரகாரத்திலே வழுவாதபடி நித்யநைமித்திகாதி3களில் நிஷ்டை2யை-உடையனாய் என்றபடி. ஸாத்வததந்த்ரம், பாஞ்சராத்ரத்தில் ஸம்ஹிதாவிஶேஷம். (ப4க3வ-த3ாராத4நதத்பரனாய்க்கொண்டு) என்றது, "ஸாத்வதம் விதி4மாஸ்த2ாய நாராயணமுகே2ாத்3-க3தம் । பூஜயாமாஸ தே3வேஶம் ஶங்க2சக்ரக3த3ாத4ரம்" என்கிறபடியே அக்3நீந்த்3ராத்3யந்தர்-யாமியாய் நிற்கும் எம்பெருமானை ஆராதி4க்கையன்றிக்கே, "ஸாக்ஷாத3ப்யவிரோத4ம் ஜைமிநி:" என்கிறபடியே நித்யநைமித்திகங்களில் வரும் அக்3நீந்த்3ராதி3ஶப்3த3ங்களையும் ஸாக்ஷாத்3-ப4க3வத்3வாசகங்களாகக்கொண்டு அஸாத4ாரணதி3வ்யமங்க3ளவிக்3ரஹவிஶிஷ்டனான எம்பெருமானுடைய ஆராத4நத்திலேயே நிரதனாய்க்கொண்டு என்றபடி. (வ்ருத்தாதி4கனுமாய்) என்றது, எம்பெருமானை அக்3நீந்த்3ராத்3யந்தர்யாமியாக யஜ்ஞத்தாலே ஆராதி4க்கத் தொடங்கி அந்த தே3வதைகளோடே பிணங்கிக்கொண்டிருக்கிற அந்த ரிஷிகளை அபேக்ஷித்து வ்ருத்தத்தாலே அதி4கனுமாய் என்றபடி. (வ்ருத்தாதி4கனுமாய்) என்கிற 'உம்'மையால் காஷ்ட2ாபந்நப4க3வத்3ப4க்தியில்லாமையாலே தை3ஹிகஜந்மமாத்ரத்தால் உத்க்ருஷ்டரான ரிஷிகளை அபேக்ஷித்து இவனுக்குண்டான ஜ்ஞாநஜந்மாதி4க்யம் ஸமுச்சயிக்கப்படுகிறது. இது மேலே வ்யக்தம்.

(ஏஷச்சே2த்ஸ்யதி ஸம்ஶயம்) என்கிறதுக்குமேல், 'இதி நிஶ்சித்ய' என்று கூட்டிக்கொள்ளவும். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (என்று அறுதியிட்டு) என்று. (இவனைச்சென்றுகிட்டி') என்றது,"ஸஹஸா ஆயாந்தம்" என்று பத3ச்சே2த3ம் பண்ணுமளவில், "தம் தே3ஶம் ப்ராப்தவாந் வஸு:" என்று இவர்களிருக்கும் தே3ஶத்தேற வந்தவனுக்குப் போகைக்கு யோக்3யதை உண்டு, இத்தனையொழிய மறுபடி வருகைக்கு யோக்3யதையில்லாமையாலே ப3ாதி4தமாய் விடுகை-யாலே, "ஸஹஸாயாந்தம்" என்றே பத3ச்சே2த3மாக வேண்டுகையாலே, அப்படி ஶீக்4ரமாக ஸ்வாபேக்ஷிதஸ்த2லத்தேறச் செல்லுமவனைச் சென்று கிட்டாதபோது, இவர்கள் பண்ணும் ப்ரஶ்நம் ஸம்ப4வியாது என்று கருத்தாலே. (செய்யவடுப்பதென் என்று கேட்க) என்றது, எந்த புரோட3ாஶம் கொண்டு யாக3ம் செய்யவடுப்பது என்று ஸாமாந்யமாகக்கேட்க என்றபடி. (ஆக சென்று கிட்டிக்கேட்க) என்கிறதுகளாலே ரிஷிகளுடைய ஜிஜ்ஞாஸூத்வாநுகு3ணமான பரிப்ரஶ்நஸேவைகள் சொல்லப்பட்டது. (அவன்) என்றது, ஸத3ா தே3வலோகஸஞ்சாரி-யாகையாலே தே3வபக்ஷபாதியான அவன் என்றபடி. (உந்தாமுடைய மதங்களைச்சொல்லுங்கள்) என்றது, இவர்கள் ஸாமாந்யமாகக்கேட்கையாலே இதினுடைய விஶேஷம் தெரியாத நாம் ஶாஸ்த்ரங்களாலே ஒருபடி அறுதியிட்டுச்சொல்லில் அத்தால் தேவர்களுடைய பக்ஷத்துக்கு ஹாநிவரில் செய்வதென் என்று பார்த்து, தே3வர்களுடைய பக்ஷம் இது என்று அறிந்து கொண்டு அத்தை ஸ்த2ாபிக்கக்கடவோம் என்று நிஶ்சயித்துக்கொண்டு, (உந்தாமுடைய மதங்களைச்சொல்லுங்கள்) என்று ப்ரேரிக்க என்றபடி. (த4ாந்யை:) என்றது, அஜஸம்ஜ்ஞக-த4ாந்யங்களாலே என்றபடி. "அஜஸம்ஜ்ஞாநி பீ3ஜாநி ப4ாக3ஸ்தம் ஹர்த்துமர்ஹத2 । நைஷ த4ர்மஸ்தி3நா தே3வா யத்ர வத்4யேத வை பஶு:" என்றும், "அஹம் ந பாரயே ஹிம்ஸாம் தீ3க்ஷயாம்யைகாந்திகோ ஹரிம் । பீ3ஜைர்யஜ்ஞேஷு யஷ்டவ்யம் இதி வை வைதி3கஶ்ருதி:" என்றும் சொல்லிற்றிறே. (பஶுபி4:) என்றது, அஜஸம்ஜ்ஞகபஶுக்களாலே என்றபடி. (வத3ஸ்வ) என்கிறதுக்கு, கர்த்தவ்யம் என்று கர்மவாசகபத3ம் அத்4யாஹரித்துக்கொள்ளவும். (ரிஷிகள் சொல்ல) என்றது, தே3வதைகளை அபேக்ஷித்து ரிஷிகள் து3ர்ப4லர்களாகையாலே, தங்களுடைய ஆஸேத4கத்வம் தோற்ற அவர்களே வாதி3களாய்நின்றுசொல்ல என்றபடி. {ஆஸேத4கத்வம் =

கட்டுப்பட்டிருக்கை}. (ச2ாகே3நாஜேந) என்கிறவிடத்தில் (ச2ாக3)ஶப்3த3ம் (அஜ)ஶப்3த3ஸ்ய த4ாந்யார்த்த2கத்வவ்யாவர்த்தநார்த்த2மாக. (ச2ாகே3நாஜேந யஷ்டவ்யம்) என்றது, ச2ாக3ரூபமான யாதொரு 'அஜ'ஶப்3த3வாச்யமுண்டு, அத்தாலே யஜிக்கவேணும் என்றபடி. (ச2ாக3ம்) = ஆடு. இத்தால் த4ாந்யரூபமான யாதொரு அஜஶப்3தா3ர்த்த2முண்டு அத்தாலே யஜிக்கவாகாது என்று ரிஷிகளுடைய பக்ஷத்தை அர்த்த2ாத் நிஷேதி4த்தான் என்னுமிடம் ஸித்3த4ம். "விமாநஸ்த2ம் தே3வபக்ஷார்த்த2வாதி3நம்" என்று தே3வபக்ஷத்தை அவலம்பி3த்துச் சொல்லுமவனை "விமாநஸ்த2ம்" என்று விஶேஷிக்கையாலே அவன் ந்யாய்யமான ரிஷிகள்பக்ஷத்தை அநாத3ரித்து தே3வபக்ஷத்தை அவலம்பி3த்தது, நாம் ரிஷிகள் போலே பூ4ஸ்தனன்றிக்கே, விமாநஸ்த2னும் தே3வதைகளோடு ஒரு கோவையாய் இருக்குமவர்களன்றோ என்கிற அபி4மாநத்தாலே என்கை ஸூசிதம். "ஸுரபக்ஷே க்3ருஹீத:" என்கிறவிடத்தில் தே3வாதி3ஶப்3த3ங்களை அநாத3ரித்தது, அம்ருதமத2நகாலத்தில் ஸமுத்3ரத்தில் நின்றும் உண்டான ஸுரையை பரிக்3ரஹித்து பாநம்பண்ணினபடியாலே. அவர்களுக்கு நாமமாய் வந்த 'ஸுர'ஶப்3த3த்தையிட்டு நிர்தே3ஶித்தது, ப4க3வதா3ராத4நம் பண்ணுமவர்களுக்கும்கூட பஶுவாலே யஜிக்கவேணும் என்கிற தே3வபக்ஷம் மத்3யலோலுபர்களான தே3வதைகளுடைய மாம்ஸலோப4ப்ரயுக்தம் என்று ஸூசிப்பிக்கைக்காக. (தே3வபக்ஷபாதியாய் வார்த்தை சொன்ன நீ) என்றது, த்3யுஸ்த2த்வாபி4மாநத்தாலே தே3வபக்ஷபாதியாய் வார்த்தைசொன்ன நீ என்றபடி. (த்3யௌவில்நின்றும் அத4:பாதியாய்) என்றது, அப்படி அபி4மாநஹேதுவான அந்த த்3யௌவில்நின்றும் ஶ்ரோத்ரியத்வத்துக்கு சண்டா3ளத்வம்போலே அதுக்கு ப்ரதிகோடியான அத4:ப்ரதே3ஶத்திலே விழக்கடவாய் என்றபடி. (இப்போது துடங்கி உன்னுடைய ஆகாஶக3மநமும் மாறி) என்றது, ஒருக்காலும் நிவ்ருத்தியின்றிக்கேயிருக்கிற ப்3ரஹ்மவித3வமாநத்தை இப்போது பண்ணுகையாலே, மேல் ஒருக்காலும் மீட்சியின்றிக்கே இப்போது துடங்கி உன்னுடைய ஆகாஶக3மநமும் மாறி பாதாளத்திலே விழக்கடவாய் என்றபடி. இங்கு 'பாதாள'ஶப்3த3ம் அதோ4க3தியான நரகத்துக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். (என்று சொல்லி ஶபிக்க) என்றது, இன்று {இன்னார்} சொன்னது வேத3ஸூத்ராநுகு3ணம், இன்னார் சொன்னது தத்3விருத்3த4ம் என்று ஸகலஜநங்களுக்கும் வெட்டவெளிச்சமாம்படியாகப் பொதுவாகச் சொல்லி ஶபிக்க என்றபடி. (தஸ்மிந் முஹூர்த்தே) என்றது, தஸ்மிந் க்ஷணே என்றபடி. "ஸத்3யஶ்சண்டா3ளதாம் வ்ரஜேத்" என்னக்கடவதிறே. (அவர்களில் உத்க்ருஷ்டனுனவன்) என்றது அந்த வித்3யாதி4க்யமடியாக வந்த வ்ருத்தாதி4க்யத்தையும், ஜந்மாதி4க்யத்தையும் உடையனுகையாலேஅந்த ரிஷிகளை அபேக்ஷித்து ஜந்ம-வ்ருத்த-ஜ்ஞாநங்கள் மூன்றுலும் உத்க்ருஷ்டனுனவன் என்றபடி. (அவர்கள்திறத்தில் அபசாரத்தாலே) என்றது, "மஹாபசாரோ தே3வஸ்ய ப4க்தாநாம் பூ4விஶார்ங்கி3ண: । த4ர்மரக்ஷாநியுக்தாநாம் ஸமயஸ்ய வ்யதிக்ரம:" என்று ப4ாரத்3வாஜஸ்ம்ருதியில் சொல்லுகிறபடியே ப4ாக3வதருடைய ஸமயம் வேத3ஶாஸ்த்ரவிருத்3த4மாயிருந்ததேயாகிலும் அத்தை அதிக்ரமிக்கை மஹாபசாரமாயிருக்க வேத3ஸூத்ரங்களுக்கு அநுரூபமான ரிஷிகளுடைய ஸமயத்தை அதிக்ரமித்துச் சொன்னமையாகிற ஸமயவ்யதிக்ரமரூபமஹாபசாரத்தாலே என்றபடி. இது இப்படி அதிக்ரமிக்கைக்கு ஹேதுவான அநாத3ரணத்துக்கு மூலமான ரிஷிகளுடைய ஜந்மநிரூபணாதி3களுக்கும் உபலக்ஷணம். (அவற்றுல் உத்க்ருஷ்டரானவர்கள்) என்றது, ஜந்ம-வ்ருத்த-ஜ்ஞாநங்களால் உத்க்ருஷ்டரானவர்கள் என்றபடி. "ஸர்வேஷாமேவ வர்ணுநாம் ப்3ராஹ்மண: ப்ரத2மோ கு3ரு:" என்கிற படியே ப்ரத2மவர்ணிகளான ரிஷிகள் க்ஷத்ரியனுன வஸுவை அபேக்ஷித்து ஜந்மத: ஶ்ரேயஸ்விகளாகியிருக்க, அவனுக்கு ரிஷிகளை அபேக்ஷித்து ஜந்மத: ஶ்ரைஷ்ட்2யம் ஸித்3தி4த்தபடி என்? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஜந்மாதி4க்யம்) இத்யாதி3யாலே. (ஜந்மாதி4க்யம்) என்றது, தை3ஹிகஜந்மாதி4க்யம் என்றபடி. (ஜ்ஞாநாதி4க்யம் இவனுக்கு உண்டாகையாலே) என்றது, ஜ்ஞாநவ்ருத்தங்களுடையவும் தத3தீ4நமான விலக்ஷணஜந்மத்தினுடையவும் ஆதி4க்யம் இவனுக்கு உண்டாகையாலே என்றபடி. (அவர்களில்) என்றது, "த்ரிபி4ர் ருணவா ஜாயதே ப்3ரஹ்மசர்யேண ருஷிப்4யோ யஜ்ஞேந தே3வேப்4ய: ப்ரஜயா பித்ருப்4ய:" என்கிறபடியே தே3வதாந்தரங்களுக்கும் ருணிகளாய்; அந்த மோக்ஷப்ரதிப3ந்த4க-ருணுபகரணப்ரவ்ருத்தராய், ப்3ரஹ்மவிஶேஷணதயா தே3வதாந்தரங்களை யாக3ாதி3களால் ஆராதி4க்கத்துடங்கி, மாம்ஸத்தையொழிய த்ருப்தி பிறவாதபடி ரஜஸ்தமாபி4பூ4தராயிருந்துள்ள அந்த தே3வதாந்தரங்களோடே பி{?இ}ணங்கிக்

கொண்டிருக்-கையாலே அவர்களுக்கு, "ஸ தே3வ-பூ4தாத்மந்ருணும் பித்ருணும் ந கிங்கரோ நாயம்ருணீ ச ராஜந் । ஸர்வாத்மநா ய: ஶரணம் ஶரண்யம் நாராயணம் லோககு3ரும் ப்ரபந்ந:" என்று தே3வதாந்தர-ருணித்வவிநாஶகமாகவும், "நத்3யாஸ்தஸ்யைவ நாமாநி ப்ரவிஷ்டாயா யத2ார்ணவம் । ஸர்வாத்மநா ப்ரபந்நஸ்ய விஷ்ணுமேகாந்திநஸ்தத2ா" என்று தை3ஹிக-ஜந்மாயத்தஜாத்யாதி3நிவர்த்தநபூர்வகஸர்வோத்க்ருஷ்டஜாத்யாத்3யுத்பாத3கமாகவும் சொல்லப்-பட்ட ஸர்வாத்மநா ப4க3வத்ப்ரபத்தியில்லை என்னுமிடம் ஸித்3த4மாகையாலே, தே3ஹ-ஸம்ப3ந்தௌ4ளபாதி4கப்3ராஹ்மணத்வஜாதிக்கு ஒழிவின்றிக்கே இருக்கிற அந்த ருஷிகளைக் காட்டில் என்றபடி.

(இவனுக்கு) என்றது , ஸாத்வததந்த்ரநிஷ்ணுதனாய், அஸாத4ாரணதி3வ்யமங்க3ளவிக்3ரஹ-விஶிஷ்டதயா எம்பெருமானை ஆராதி4க்கையாலே ஸர்வாத்மநா ப4க3வத்ப்ரபந்நனாய், அத்தாலே பூர்வவர்ணாதி3கள் போய், "தே வர்ணநாம் பஞ்சமாஶ்சாஶ்ரமாணும் விஷ்ணோர்ப4க்தா: பஞ்சகாலப்ரபந்நா:" என்கிறபடியே விஷ்ணுப4க்தத்வமாகிற ஸர்வோத்க்ருஷ்டவர்ணத்தையும், பஞ்சகாலப்ரபந்நத்வமாகிற தத2ாவித4-ஆஶ்ரமத்தையும் உடையனான இவனுக்கு என்றபடி. தே3ஹஜந்மத்தைப்பற்ற ஜ்ஞாநஜந்மம் உத்க்ருஷ்டம் என்கிறது எத்தாலே என்ன அருளிச்-செய்கிறார் (ஜந்மமும்) இத்யாதி3நா. (ஜந்மமும் ஜ்ஞாநாதி3களும் ஒருதலையானால்) என்றது, தே3ஹௌளபாதி4கமான ஜந்மம் ஒருதலையும், ஜ்ஞாநாதி3கள் ஒருதலையுமானால் என்றபடி. (ஜ்ஞாநாதி3கள் ப்ரப3லங்களாயிறேயிருப்பது) என்றது, உத்க்ருஷ்டஜ்ஞாநாதி3கள், ஸ்வாஶ்ரயம் ஜந்மாதி3களால் எத்தனை நிகர்ஷாஶ்ரயமாயிருந்தபோதிலும், அந்த நிகர்ஷங்களையெல்லாம் போக்கி ஸர்வோத்கர்ஷங்களையும் கொண்டு நிறைக்குமதாயிருக்கையாலே ஹேயமான தே3ஹஸம்ப3ந்த4த்தால் வந்ததாகையாலே தானான தன்மையாலும் நிகர்ஷரூபமாய், உபாயாபாயரூபங்களான நிஷித்3த4ங்களுக்கு ஹேதுவாகையாலே நிகர்ஷங்களையும் கொண்டு நிறைக்குமதாயிருந்துள்ள தை3ஹிகஜந்மத்தைப்பற்ற ப்ரப3லங்களாயிறே ப்ரமாணோபபத்தி-ஸித்3த4மாயிருப்பது என்றபடி. ப்ரமாணோபபத்திகளை மேலே வரக்கண்டுகொள்வது. இந்த உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்தில், ஸாத்வததந்த்ரநிஷ்ணுதனாகையாலே ப4ாக3வதத்வபூர்த்தியை-யுடையனான வஸு ப4ாக3வதத்வபூர்த்தியின்றிக்கே அக்3நீந்த்3ராத்3யந்தர்யாம்யாராத4நபரராய், கேவலஸத்காரயோக்3யராயிருந்துள்ள ருஷிகள்விஷயத்தில் அபசாரத்தாலே அத4:பதிதனானன் என்கையாலே, ப்3ரஹ்மஹத்தி வருகைக்கு ஹந்யமாநனுக்கு ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநங்கள் ஒழிந்தாலும் ப்3ராஹ்மணவம்ஶத்தில் ஜந்மமாத்ரம் அமைகிறப்போலே, ஸ்வரூபநாஶஹேதுவான ப4ாக3வதாபசாரத்துக்கும் அவ்விஷயத்தில், "தே3வதாந்தரஶப்3த3ாதி3ப4க்திக்ருஷ்ணக்2ய-ஹேதுஷு । ஸாம்யக்ருத்பரமைகாந்தீ ஹரௌ ஸ்வாமீதி பு3த்3தி4மாந்" என்கிற பாரமைகாந்த்ய-மும், "ஏகாந்தீ து விநிஶ்சித்ய தே3வதாவிஷயாந்தரை:।ப4க்த்யுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ணப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஸாத4ந:" என்கிற ஐகாந்த்யமுமின்றிக்கே ஒழிந்தாலும் "விஷ்ணுஈபாயோ ஹ்யந்யப2லஸ்ஸோத4ம:பரிகீர்த்தித: । அந்யோபாயோ விஷ்ணுப2லோ மத்4யம: பரிகீர்த்தித:" என்கிற அத4மமத்4யமாதி4காரமாத்ரம் போரும் என்னுமிடமும் ஆர்த்தி2கமாகச்சொல்லப்பட்டது.

மூலத்தில் [இதுதனக்கு அதி4காரிநியமமில்லை] என்று துடங்கி, [இவ்வர்த்த2ம் கைஶிக-வ்ருத்தாந்தத்திலும், உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்திலும் காணலாம்] என்னுமளவாக ப4ாக3வதாபசாரம் ஸ்வரூபநாஶகமாமளவில், அந்த அபசாரத்துக்கு விஷயபூ4தரானவர்களை அபேக்ஷித்து, அதுக்கு கர்த்தாக்களானவர்களுக்கு உண்டான ஜந்மவ்ருத்தாத்3யுத்கர்ஷங்களாலே, அவ்வபசாரத்தினுடைய ப2லப்ரதிப3ந்த4ஸங்கோசங்களும் அவற்றினுடைய அபகர்ஷங்களாலே அவ்வபசாரத்துக்கு ப2லாதி4க்ய-தத்ஸஹகாரங்களுமின்றிக்கே, விஷயபூ4தர் ஜந்மாதி3க-ளெல்லாவற்றாலுமாக ஒரொன்றாலேயாதல் உத்க்ருஷ்டராகிலுமாம் அபக்ருஷ்டராகிலுமாம் அவர்கள் ப4ாக3வதராகில் அவ்விஷயத்தில் ஜந்மாதி3கள் எல்லாவற்றாலுமாதல் ஒரொன்றாலே-யாதல் உத்க்ருஷ்டராகிலும், அபக்ருஷ்டராகிலுமாம், அபசாரப்படுமவரெல்லார்க்கும் அந்த

207. ஆனுலும் "வர்ணுநாம் ப்3ராஹ்மணே குரு3:" என்று ஶ்ரேஷ்ட2வர்ணமான ப்3ராஹ்மண்யமேயன்றே உபாதே3யமென்ன, அதுவும் அபசாரஹேதுவாமாகில் த்யாஜ்யமாய்விடுமென்கிருர் [ப்3ராஹ்மண்யம்] இத்யாதி3யால்.

---

207. இப்படி ஜந்மாதி3களால் வருமுத்கர்ஷத்தில் பசையில்லே என்று சொல்லலாமோ, ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ப்3ராஹ்மண்யத்தை அத்யாத3ரம்பண்ணிச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே என்ன அருளிச்செய்கிருர் மேல் [ப்3ராஹ்மண்யம்] என்றுதுடங்கி. [விலேச்செல்லுகை]யாவது விருப்பத்துக்கு விஷயமாய்ச் செல்லுகை; [வேத3ாத்4யயநாதி3முக2த்தாலே ப4க3வல்லாப4-ஹேதுவாகை]யாவது - "ஸர்வே வேத3ா யத்பத3மாமநந்தி" என்றும், "வேதை3ஶ்ச ஸர்வை: அஹமேவ வேத்3ய:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆராத4நஸ்வரூபத்தையும், ஆராத்4ய-ஸ்வரூபத்தையும் பூர்வோத்தரப4ாக3ங்களாலே ப்ரதிபாதி3யாநின்றுகொண்டு ப4க3வதே3க-

---

207.உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி ஜந்மாதி3களால்) இத்யாதி3. (பசை) = ரஸம். (விலேச்செல்-லுகை) = மஹார்க்க4தை; அதாவது, ஆத3ரணீயதை. இத்தை அருளிச்செய்கிருர் (விருப்பத்துக்கு) இத்யாதி3நா. ப4க3வல்லாப4ஹேதுத்வோக்தியால் அர்த்த2ஸித்3த4ம் வேத3த்துக்கு ஸாராத4நப4க3வத்-

---

ப4ாக3வதாபசாரம்தானே நிரபேக்ஷஸ்வரூபநாஶஹேதுவாக வைநதேயர், பிள்ளேப்பிள்ளே-யாழ்வான், உபரிசரவஸுக்களுடைய வ்ருத்தாந்தத்தாலே ஸித்3தி4க்கையாலேயும்,

அந்த ப4ாக3வதஸம்ப3ந்த4ம் உஜ்ஜீவநஹேதுவாமளவில், அநுயோகி3யினுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ா-நங்களாலும், ப்ரதியோகி3யினுடைய ப4ாக3வதத்வாநுபயுக்தஜந்மாத்3யுத்கர்ஷங்களாலும் வரும் ஸஹகாரமும், தத3ப4ாவத்தில் வரும் ந்யூநதையுமில்லாமையாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநங்கள் உண்டாகிலுமாம், இல்லேயாகிலும், ஸம்ஸாரிசேதநர் எல்லார்க்கும் ஜந்மாதி3களால் உத்க்ருஷ்ட-ராகிலுமாம், அபக்ருஷ்டராகிலுமாம், ப4ாக3வதலக்ஷணமுடையராயிருப்பார் ஒருவருடைய ஸம்ப3ந்த4மே உஜ்ஜீவநத்துக்கு நிரபேக்ஷஹேது என்னுமிடம் கைஶிகவ்ருத்தாந்தஸித்3த4-மாகையாலே,

ஜந்மாத்3யுத்கர்ஷம் உஜ்ஜீவநமாகிற இஷ்டப்ராப்திக்கு உடலன்றிக்கே ஒழிந்தாப்போலே, ப4ாக3வதாபசாரமாகிற அநிஷ்டநிப3ர்ஹணத்துக்கும் உடலல்லாமையாலே, ஸர்வாதி4காரி-களுக்கும் தங்களிடத்தில் ஜந்மாத்3யுத்கர்ஷத்தையும் எதிர்த்தலேயில் வைத்து அதினுடைய அபகர்ஷத்தையும் கண்டு ஏறுமாயாதே ஸர்வப4ாக3வதவிஷயத்திலும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அபசாரம் வாராதபடி தன் முன்னடிபார்த்து நடக்கவேணும் என்னுமதுவும், ப்ராமாதி3கமாக வரில் வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்தாலே அப்போதே க்ஷமைகொண்டு நிவர்த்திப்பித்துக்கொள்ள வேணும் என்னுமளவும், அந்த ப4ாக3வதர்கள் அஸந்நிஹிதராகில் பிள்ளேப்பிள்ளேயாழ்வான் வ்ருத்தாந்தத்தாலே மாநஸமாத்ரத்துக்கு அத்யந்தம் அநுதப்தனும், ப4க3வத்ஸந்நிதி4யில் ப்ரார்த்தி2த்து க்ஷமைகொள்ளக்கடவன் என்னுமளவும், ப்ராமாதி3கமாக வாசிககாயிகங்கள் நேரிட்டு க்ஷமையும்கொள்ளாவிடில் உபரிசரவஸுவைப்போலே நமித்தேபோய்விடுவர்கள் என்னுமதுவும் சொல்லப்பட்டது.

இங்கு வாசிககாயிகாபசாரங்கள் ப்ராமாதி3கமாக நேர்ந்து பின்பு அநுதாபமும் உண்டாய், அந்த ப4ாக3வதர்களும் அஸந்நிஹிதர்களாகில் அந்த ஜந்மத்திலாவது, ஜந்மாந்தரத்திலாவது அந்த ப4ாக3வதரைக்கிட்டி க்ஷமைகொண்டபின்பு ப4க3வத்ப்ராப்தியுண்டாம்; அந்த ப4ாக3வதர் பரமபத3த்துக்கு எழுந்தருளிவிட்டால் அத்யந்தம் அநுதாபத்தாலே பலகாலும் அவரைப் பொறுத்தருளவேணும் என்று ப்ரார்த்தி2த்துக்கொண்டிருந்தால் அவர் ஸர்வஜ்ஞரா-யிருக்கையாலே பொறுத்தருள்வர் என்று விவேகம் கண்டுகொள்வது. (206)

207. ப்3ராஹ்மண்யம் விலைச்செல்லுகிறது வேத3ாத்4யயநாதி3முக2த்தாலே ப4க3வல்லாப4ஹேதுவென்று; அதுதானே இழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாமிறே!

"வேதே3 கிஞ்சித3தீ4யாநோ ப்3ராஹ்மண:" என்று யத2ாஶக்தி வேத3ாத்4யயநம் பண்ண உண்டாம் ப்3ராஹ்மண்யம் விஶிஷ்டாங்கீ3கார்யமாய் விலைச்செல்லுவது "ஸ்வாத்4யாயோऽத்4யேதவ்ய:" என்று விதி4ஸித்3த4மான அத்4யயநாத்4யாபநாநுஷ்ட2ாநமுக2த்தாலே "ப்3ராஹ்மணோ வித்3வாநபி4ஜயதி தஸ்மாத் ப்3ரஹ்மணோ மஹிமாநமாப்நோதி" என்கிற விலக்ஷணப4க3வத்ப்ராப்திரூபமஹாலாப4ஹேது என்றுயிற்று; ஸ்வரூபாநுரூபப2லஹேதுவான அந்த ப்3ராஹ்மண்யம்தானே அஹங்காரஹேதுவாய்க்கொண்டு "ஶ்ரோத்ரியோ நிந்த3ந் ஸத்3யஶ்சண்ட3ாலதாம் வ்ரஜேத்" என்கிற ப4க3வந்நிக்3ரஹஹேதுவான ப4ாக3வதாபசாரத்தை விளைத்து நித்யஸம்ஸாரியாய் இழந்துவிடுகைக்குறுப்பாகில், அநர்த்த2பீ4ருக்களுக்கு தே3ாஷவத் த்யாஜ்யமாமிறே என்கிறார். (207)

பரமாயிருக்கிற வேத3த்தை, "ஸ்வாத்4யாயோऽத்4யேதவ்ய:" என்கிற விதி4பரதந்த்ரனுய் அத்4யயநம்பண்ணி, மீமாம்ஸாதி3களாலே தத3ர்த்த2நிர்ணயம்செய்து, ப4க3வது3பாஸநாதி3களிலேயிழிந்து ப4க3வத்3விஷயத்தைப் பெறுகைக்குறுப்பாகை; [அதுதானே இழவுக்கு உறுப்பாகில்] என்றது - அந்த ப்3ராஹ்மண்யம்தானே அஹங்காரஹேதுவாய்க்கொண்டு, "மத்3ப4க்தாந் ஶ்ரோத்ரியோ நிந்த3ந் ஸத்3யஶ்சண்ட3ாலதாம் வ்ரஜேத்" என்கிறபடியே ப4க3வத3த்யந்தநிக்3ரஹஹேதுவான ப4ாக3வதாபசாரத்தைப்பண்ணி ப4க3வத்3விஷயத்துக்கு அசலாய்ப் போகைக்குறுப்பாகில் என்றபடி. [த்யாஜ்யமாமிறே] என்று ப்ரஸித்3தி4தோற்ற அருளிச்செய்தது, யாதொன்று ப4க3வல்லாப4த்துக்குறுப்பு, அது உபாதே3யம், யாதொன்று தத3லாப4த்துக்குறுப்பு, அது த்யாஜ்யமாய் அற்றபின்பு, இதுவும் இழவுக்குறுப்பானபோதே அப்படியாகக் குறையில்லை என்கிற நிஶ்சயத்தாலே. (207)

ப்ரதிபாத3கத்வம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வே வேத3ா:) இத்யாதி3நா. 'அத்4யயந'ஶப்3த3ம் புஸ்தகநிரீக்ஷணவ்யாவர்த்தநார்த்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸ்வாத்4யாயோऽத்4யேதவ்ய:) இத்யாதி3. (விதி4பரதந்த்ரனுய்) என்றது, ஸ்வாத்4யேயஸம்ஸ்கார-அத்யயந-விஷயகநியமவிதி4வஶ்யனுய் என்றபடி. மூலத்திலே [ஆதி3]ஶப்3த3த்தாலே அர்த்த2ஜ்ஞாநமும், தத்பூர்வகாநுஷ்ட2ாநமும் விவக்ஷிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (மீமாம்ஸாதி3) இத்யாதி3. (ஆதி3)ஶப்3த3ம் உபப்3ரும்ஹணபரம். (உபாஸநாதி3) இதி (ஆதி3)ஶப்3த3ம் ப்ரபத3நபரம். "ஶ்ரோத்ரியோ நிந்த3ந்" என்கிறவிடத்திலே 'ஸித்3த4ஸாத்4யஸமபி4வ்யாஹாரே ஸித்3த4ம் ஸாத்4யாய உபயுஜ்யதே' என்கிற ந்யாயத்தாலே ஶ்ரோத்ரியத்வம் ப4க3வத்3ப4க்தநிந்த3ாஹேது என்று ஸித்3தி4க்கிறது. "ஶ்ரோத்ரியஶ்ச2ந்தோ3ாதீ4தே" (அஷ்டா. 5-2-84) என்கிற அநுஶாஸநத்தாலே 'ஶ்ரோத்ரிய'ஶப்3த3ம் வேத3ாத்4யேத்ருவாசகம்; இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அந்த ப்3ராஹ்மண்யம்) இத்யாதி3. [இறே]ஶப்3த3ார்த்த2ம் (த்யாஜ்யமாமிறே என்று ப்ரஸித்3தி4 தோற்ற) இத்யாதி3. (207)

207. (இப்படி) என்று, கீழ் "பஶுர்மநுஷ்ய:" என்கிற ஶ்லோகோத3ாஹரணத்தாலே, ஜந்மாத்3யுத்கர்ஷம் பஶுபக்ஷிஸந்த3ஷ்டனை மநுஷ்யனுக்கும் பரமபுருஷார்த்த2ப்ராப்திரூப-ஸ்வோஜ்ஜீவநத்துக்கு வேண்டா என்று சொன்னத்தையும், கைஶிகவ்ருத்தாந்தத்தால், அந்யரை உத்தரிப்பிக்கைக்கும் அது வேண்டா என்று சொன்னத்தையும், வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்தாலும், பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்தவார்த்தையாலும், ப4ாக3வதாபசாரரூபமான அநிஷ்டநிவர்த்தநத்துக்கும் அது உடலன்று என்னுமத்தையும், உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்தால்,

அது ராஜபுத்ராபராத4ந்யாயத்தாலே ப4ாக3வதாபசாரப2லத்தினுடைய கிஞ்சித3ம்ஶஸங்கோசத்-
துக்கும் உடலன்று என்று சொன்னத்தையும், [ப்ரபத்திக்கு தே3ஶநியமமும் காலநியமமும்]
இத்யாதி3வாக்யத்தில் எம்பெருமானைப்பற்றி உஜ்ஜீவிக்குமவர்களுக்கு இது அதி4காரி-
விஶேஷணமாகவும் கூட அபேக்ஷிதமன்று என்று சொன்னத்தையும், கைஶிகவ்ருத்தாந்தாந்தர்-
பூ4தமான ப்3ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸினுடைய வ்ருத்தாந்தத்தாலும், பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வான்
வ்ருத்தாந்தத்தாலும் அந்த ஜந்மாத்3யுத்கர்ஷம் ப்ரத்யுத அநர்த்த2ஹேதுவாம் என்று
சொன்னத்தையும் பராமர்ஶிக்கிறது.

(ஆதி3)ஶப்3த3க்3ராஹ்யம் ஜ்ஞாநாதி3. (பசை) = ஆர்த்3ரதா. அதாவது மோக்ஷோபயோகி3த்வம்.
(அத்யாத3ரம் பண்ணிச்சொல்லாநிற்கச்செய்தே) என்றது, "ஸமஸ்ததே3வதாரூபோ ப்3ராஹ்மண:
பரிகீர்த்தித:" என்றும், "வேத3ாதீ4நாஸ்ஸதா3யஜ்ஞா யஜ்ஞாதீ4நாஶ்ச தே3வதா: । தே3வதா
ப்3ராஹ்மணாதீ4நாஸ்தஸ்மாத்3விப்ரா ஹி தே3வதா:" என்றும் "த்3விஜாஶ்ச நாவமந்தவ்யாஸ்த்ரை-
லோக்யே {?்யாம்} ப3த பூஜிதா:। தே3வவத்பூஜநீயாஶ்ச தா3நமாநார்ச்சநாதி3பி4: ॥ யஸ்யாஸ்யேந
ஸதா3ாஶ்நந்தி ஹவ்யாநி த்ரிதி3வௌகஸ: । கவ்யாநி சைவ பிதர: கிம்பூ4தம் அதி4கம் தத: ॥
யே பூஜிதாஸ்ஸூரைஸ்ஸர்வைர்மநுஷ்யைஶ்சாபி ப4ாரத । தபோவ்ரததநா யே ச கஸ்தாந் ஜக3தி
நார்ச்சயேத் ॥ பூர்வம் பீதஸ்ஸமுத்3ரோயைர்விந்த்3யோச்சதவம் ச வாரிதம் । யைஶ்சாபி
தே3வதாஸ்ஸ்ருஷ்டா: கோ ந பூஜயதி த்3விஜாந் ॥ ப்3ராஹ்மணே பூஜிதே நித்யம் பூஜிதோஸ்மி
ந ஸம்ஶய: । ஆக்ருஷ்டே சாஹமாக்ருஷ்டோ ப4வாமி ப4ரதர்ஷப4 ॥ தை3வாதீ4நம் ஜக3த்ஸர்வம்
மந்த்ராதீ4நம் து தை3வதம் । தந்மந்த்ரம் ப்3ராஹ்மணாதீ4நம் ப்3ராஹ்மணா மம தை3வதம் ॥
நாத்4யாபநாத்3யாஜநாத்3வா கு3ர்ஹிதாத்3வா ப்ரதிக்3ரஹாத் । தே3ாஷா ப4வந்தி விப்ராணாம்
ஜ்வலநார்க்கஸமா ஹி தே ॥ யாந் ஸமாஶ்ரித்ய திஷ்ட2ந்தி தே3வா லோகாஶ்ச ஸர்வதா3 ।
ப்3ரஹ்ம சைவ த4நம் யேஷாம் கோ ஹிம்ஸ்யாத் தாந் ஜிஜீவிஷு: ॥ ப்3ராஹ்மணாநாம் பரீவாத3ம்
ய: குர்யாத் புருஷாத4ம: । ஸஹஸைவ ஶுநாம் யோநிமுபைதி ப்3ரஹ்மகா4ாதக:॥ அவித்3யோ
வா ஸவித்3யோ வா ப்3ராஹ்மணோ தை3வதம் மஹத் । ப்ரணீதஶ்சாப்ரணீதஶ்ச யதா2க்3நிர்-
தை3வதம் மஹத்" என்று, ப்3ராஹ்மணர்கள் ஸர்வதே3வஸ்வரூபிகள் என்றும் தே3வதைகளுக்கும்
தே3வதைகள் என்றும், ஸர்வராலும் தே3வவத்பூஜ்யர்கள் என்றும், அவர்களில் மேற்பட்டாரில்லை
என்றும், அவர்கள்விஷயத்தில் பண்ணும் உபசாராபசாரங்கள் ஸர்வேஶ்வரன்விஷயத்தில்
பண்ணதாம் என்றும், ஸர்வேஶ்வரனுக்கும் கூட அவர்கள் பூஜ்யர் என்றும் அக்ருத்யகரணாதி3கள்
உண்டேயாகிலும் அது அவர்களுக்கு தே3ாஷமன்று என்றும், அவர்கள்திறத்தில் அபசாரப்படில்
ஸ்வரூபநாஶம் ப2லிக்கும் என்றும், அவர்களை நிந்தி3க்கில் நாயாய்ப்பிறப்பன் என்றும்,
ஜ்ஞாநிகளாகிலுமாம், ஜ்ஞாநமில்லையாகிலுமாம், அவர்கள் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பூஜ்யர்
என்றும் ஶாஸ்த்ரங்கள் எல்லாம் ப்3ராஹ்மண்யத்தை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஆத3ரித்துச்
சொல்லாநிற்கச்செய்தே என்றபடி.

(என்ன) என்றது, "என்று கேவலப்3ராஹ்மண்யாதி4க்யவாதி3யான விஜிகீ3ஷுவானவன்
ப்ரஶ்நம்பண்ண" என்றபடி. மூலத்தில் [ப்3ராஹ்மண்யம் விலைச்செல்லுகிறது] என்கிற-
விடத்தில் ப்3ராஹ்மண்யம் கோ3த்வ-அஶ்வத்வாதி3கள்போலே ப்3ராஹ்மணமாத்ரஸாத4ாரண-
மாகக் கண்ணுக்குத் தோற்றுமையாலே, ஸம்ஸ்தா2நவிஶேஷம் என்னவொண்ணாது.
அஸச்சூ2த்3ராதி3களிடங்களில் அதிவ்யாப்தமாகையாலே, ஶிகா2யஜ்ஞோபவீதாதி3வேஷம்
ப்3ராஹ்மண்யம் என்னவொண்ணாது. ப்3ராஹ்மணத்வேந வ்யவஹ்ரியமாணபுருஷஜாதத்வம்
ஹரிதவிஶ்வாமித்ராதி3களிடங்களிலே அவ்யாப்தமாகையாலே அதுவும் ப்3ராஹ்மண்யம் என்ன-
வொண்ணாது. பின்னை ப்3ராஹ்மண்யமாவது எது என்னில்:- கர்மவிஶேஷமடியாக ரஜஸ்-
தமஸ்ஸுக்களை அபி4ப4வித்துக்கொண்டு அபி4வ்ருத்3த4மான ஸத்வகு3ணத்தையுடைய ஶரீர-
விஶேஷஸம்ப3ந்த4த்தாலே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநப4க3வத்கைங்கர்யரூபங்களான யஜந-
யாஜநாதி3ஷட்3விதி4கர்மாநுஷ்ட2ாநத்துக்கும் அவஶ்யாபேக்ஷிதங்களான ஆத்மகு3ணங்கள்
எல்லாவற்றையும், "ஶமோ த3மஸ்தபஶ்ஶௌசம் க்ஷாந்திரார்ஜவமேவ ச । ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாந-
மாஸ்திக்யம் ப்3ராஹ்மம் கர்ம ஸ்வப4ாவஜம்" என்று சொல்லுகிறபடியே, அநாயாஸேந
உண்டுபண்ணிக்கொள்ளுகைக்கு யோக்3யனாயிருக்கை. ஈத்3ருஶமான ப்3ராஹ்மண்யம்

ஶாஸ்த்ரஸித்3த4மாய் ப2லாநுமேயமுமாயிருக்கையாலே கண்ணுக்குத் தோற்றுதபடியிருக்கும். இது ப2லாநுமேயமாகையாலிறே, "தஸ்யோத்பத்திர்நிரூப்யதாம்" என்று சொல்லுகிறது. (விலைச்செல்லுகிறது) என்றது, விலைச்செல்லுகைக்கு உடலான ஆத3ரணீயதையைச் சொல்லுகிறது. வஸ்துவினுடைய ஆத3ரணீயத்வத்தாலிறே மேல்மேலான விலை அபி4வ்ருத்3த4மாகிறது. இத்தையருளிச்செய்கிறார் (விலைச்செல்லுகையாவது) என்று துடங்கி. (ஆராத4நஸ்வரூபத்தையும்) என்றது, ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞாஸித்3த4ங்களான ஆராத4நங்களினுடைய கேவலபரார்த்த2கைங்கர்யத்வரூபஸ்வரூபத்தையும் என்றபடி. (ஆராத்4யஸ்வரூபத்தையும்) என்றது, ஶேஷியாகையாலே ஆராத4நத்துக்கு வகுத்த விஷயமாயிருந்துள்ள ஸர்வேஶ்வரனுடைய நிரபேக்ஷோபாயத்வ-முக்தப்ராப்யத்வாதி3ரூபஸ்வரூபத்தையும் என்றபடி. (பூர்வோத்தரபா4க3ங்களாலே) என்றது, க்ரமேண பூர்வபா4கோ3த்தரபா4க3ங்களாலே என்றபடி. (ப4க3வதே3கபரமாயிருக்கிற) என்றது, ப4க3வதேகபரமதாத்பர்யகமாயிருக்கிற என்றபடி. (ஸ்வாத்4யாய:) = வேத3:. (விதி4பரதந்த்ரனாய்) என்றது, ஸம்ப்ரதா3யஹாநிவாராதபடி கு3ருமுக2மாகவந்த வேத3த்தை அத்4யயநம் பண்ணுகையிலே ராக3ப்ராப்தியில்லையேயாகிலும், அச்சமுறுத்திப் பாலூட்டுவாரைப்போலே, ஆசார்யமுகே2ந அத்4யயநம் பண்ணவேணும் என்கிற நியமாதிக்ரமம் பண்ணில் அபி4மதார்த்த2ாஸித்3தி4ரூப-அநிஷ்டப்ரஸங்க3ம் தோற்ற விதி4க்கிற விதி4பரதந்த்ரனாகவாகிலும் என்றபடி. மூலத்தில் [வேதா3த்4யயநாதி3முக2த்தாலே] என்கிறவிடத்தில் [ஆதி3]ஶப்3த3ம் வேதா3ர்த்த2நிர்ணயதத3நுஷ்டா2நங்களைச்சொல்லுகிறது என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (மீமாம்ஸாதி3களாலே)இத்யாதி3யாலே. (மீமாம்ஸாதி3களாலே) என்றது, பூர்வோத்தரமீமாம்ஸாதி3களாலே என்றபடி. (ஆதி3)ஶப்3த3ம் ஸ்ம்ருதி-இதிஹாஸ-புராண-பாஞ்சராத்ர-வேத3விதா3சாரவசநங்களைச்சொல்லுகிறது. (ப4க3வது3பாஸநாதி3களிலே) என்றது, ஸத்3வித்3யா-த3ஹரவித்3யாதி3பே4த3த்தாலே அந்த வேதோ3த்தரபா4க3-விஹிதங்களாய், தனித்தனியே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநப4க3வந்முகோ2ல்லாஸவிஶேஷாத4ாயகங்களாய், தனித்தனியே முக்திவ்யாஜபூ4தங்களாய், ப்ரத2மத3ஶையில் கு3ணநுப4வரூபங்களாய், ப4க்திரூபந்வாபத்தித3ஶையில் ப்ராப்யருசிரூப-உபேயாதி4காரங்களாய், ஸ்வயம்ப்ரயோஜநாத்மகங்களாயிருந்துள்ள ப4க3வது3பாஸநாதி3களிலே என்றபடி. (ஆதி3)ஶப்3த3ம், ஸ்வரூபயாதா2த்ம்யஜ்ஞாநரூபமாய், முக்திவ்யாஜதயா ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமாய், ஸித்3தோ4பாயாதி4காரரூபமாய், ஸ்வயம்ப்ரயோஜநப4க3வந்முகோ2ல்லாஸவிஶேஷாத4ாயகமாய், ஸௌலப்4யாதி3-கு3ணநுப4வரூபமாயிருந்துள்ள ப்ரபத்தியையும், பூர்வபா4க3விஹிதங்களான ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞாகைங்கர்யங்களையும், ஆசார்யஸமாஶ்ரயணத்தையும் சொல்லுகிறது. மூலத்தில் [ப4க3வல்லாப4]ஶப்3த3ம் கு3ணநுப4வகைங்கர்யபர்யந்தப4க3வல்லாப4பரம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ப4க3வத்3விஷயத்தைப் பெறுகைக்கு) என்று. (ப4க3வத்3விஷயத்தை) என்றது, ப4க3வத்3விஷயங்களாயிருந்துள்ள கு3ணநுப4வகைங்கர்யங்களை என்றபடி. (பெறுகைக்கு உறுப்பாகை) என்றது, இப்படி ஸ்வயம்ப்ரயோஜநப4க3வத்3விஷயோபாஸநாதி3களுக்கு அவஶ்யாபேக்ஷிதங்களான ஶமத3மாதி3களெல்லாம், "ப்3ராஹ்மம் கர்மம் ஸ்வபா4வஜம்" என்கிறபடியே, ப்3ராஹ்மணனுக்கு ஸ்வாபா4விகமாயிருக்கையாலே, அம்முக2த்தாலே அந்த ப4க3வத்3விஷயத்தைப்பெறுகைக்கு அந்த ப்3ராஹ்மண்யம் ப்ரயோஜகமாயிருக்கை என்றபடி. ஆக இவ்வளவால், ஶாஸ்த்ரங்கள் ப்3ராஹ்மண்யத்தை ஆத3ரிக்கைக்கு மூலம் அதினுடைய ஶமத3மாதி3த்3வாரா ப4க3வல்லாப4ப்ரயோஜகத்வம் என்றதாயிற்று. இப்படி ப4க3வல்லாப4ப்ரயோஜநமான இத்தை நிஷ்ப்ரயோஜநமாகச்சொல்லுவதென் என்கிற ஶங்கையிலே இதுதன்னை இகழச்சொல்லுகைக்கு மூலம் இதினுடைய அநர்த்த2ஹேதுதாப்ரயுக்தத்யாஜ்யத்வம் என்று சொல்லுகிறது மேல்.

(அந்த ப்3ராஹ்மண்யம்தானே அஹங்காரஹேதுவாய்க்கொண்டு) என்றது, அந்த ப்3ராஹ்மண்யமூலபூ4தமான தே3ஹவிஶேஷம், ப4க3வந்நிர்ஹேதுககடாக்ஷாயத்தஸத்த்வம் போலே நிஷ்க்ருஷ்டமன்றிக்கே, கர்மாயத்தமாய், காதா3சித்கரஜஸ்தமோபி4ப4வத்தையுடையதாயிருந்துள்ள ஸத்த்வகு3ணத்தையுடையதாயிருக்கையாலே, ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களால் கலங்கினபோது ஶாஸ்த்ரங்களால் ப4க3வல்லாப4ஹேது என்று ஆத3ரிக்கப்படுகிற அந்த ப்3ராஹ்மண்யம்தானே, "ஆட்4யோபி4ஜநவாநஸ்மி கோஹ்யஸ்தி ஸத்3ருஶோ மம" என்கிறபடியே உண்டாம் அஹங்காரத்துக்கும்

ஹேதுவாய்க்கொண்டு என்றபடி. மூலத்தில் [இழவுக்கு உறுப்பாகில்] என்கிறவிடத்தில் ப்3ராஹ்மண்யமூலகமான அஹங்காரம் ஸ்வரூபேண முடிக்கையாலே வரும் இழவை [இழவு] என்கிற பத3த்தாலே சொல்லில், பா4க3வதவிரோத4த்தை விளைத்துமுடிக்கையால் வரும் இழவுக்கு அந்த ப்3ராஹ்மண்யம் ஹேதுவாகையாலே வந்த அதினுடைய தோ3ஷம் அநுக்தமாய் விடுமாகையாலே, அந்த அஹங்காரம், பா4க3வதவிரோத4த்3வாரா முடிக்கையாலே வரும் இழவையே [இழவு] என்கிற பதா3ர்த்த2மாகக்கொள்ளில், 'அதி4கம் து ப்ரவிஷ்டம்' என்கிற ந்யாயத்தாலே ஸர்வாநர்த்த2ங்களும் அதுக்குள்ளே உண்டாய்விடுமாகையாலே, அந்த ப்3ராஹ்மண்யத்தினுடைய த்யாஜ்யதாமூலதோ3ஷமெல்லாம் தூ3ர்ஶிதமாய்விடும் என்று திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (மத்3ப4க்தாந்) இத்யாதி3யாலே. "நாத்4யாபநாத்3யாஜநாத்3வா கு3ர்கிதாத்3வா ப்ரதிக்3ரஹாத் । தோ3ஷோ ப4வந்தி விப்ராணாம் ஜ்வலநார்க்கஸமாஹிதே" என்று ஶாஸ்த்ரநிஷித்3த4ங்களைச் செய்யிலும் ப்3ராஹ்மணனுக்கு தோ3ஷமில்லை என்று சொல்லியிருக்க, காதா3சித்கமாகக் கலங்கிப்பண்ணும் பா4க3வதாபசாரம் அவர்களுக்கு இழவுக்கு உறுப்பாம் என்னகை உசிதமோ? என்கிற ஶங்கையிலே ப்ரமாணமுக2த்தாலே அந்த ப்3ராஹ்மண்யம் பா4க3வதாபசாரத்3வாரா ப4க3வத்3விஷயத்தை இழக்கைக்கு ஹேதுவாம் என்னுமத்தை இசைவிக்கிறார் (மத்3ப4க்தாந்) இத்யாதி3யாலே. (ஶ்ரோத்ரியோ நிந்த3ந்) என்றது, ஶ்ரோத்ரியனேயாகிலும் நிந்தி3ப்பானாகில் என்றபடி. "சாதி அந்தணர்களேலும்" என்று சொல்லிற்றிறே. இத்தால், ஶ்ரோத்ரியனாயிருந்துவைத்து நிந்தி3ப்பாராகில் அவர்கள் சண்டா3ளராவர்கள் என்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்3த4மாகிறது. இத்தால், கீழ் "தமர்களில் தலைவராய" என்கிற ப்ரமாணப்ரத3ர்ஶநஸஹிதமாகச் சொல்லப்பட்ட பா4க3வதாபசாராதி4காரி- நியமாபா4வம் ஸ்மாரிதம். (அத்யந்தநிக்3ரஹஹேதுவான) என்றது, அஹங்காரத்தால் அத்3வாரக- மாக வரும் ப4க3வந்நிக்3ரஹத்தை அபேக்ஷித்து அத்யந்தக்ரூரமான ப4க3வந்நிக்3ரஹத்துக்கு ஹேதுவான என்றபடி. (பா4க3வதாபசாரத்தைப்பண்ணி) என்றது, கர்மவிஶேஷமடியாக காதா3- சித்கமாகக் கிளர்ந்த ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கி உண்டான அஹங்காரம் பண்ணுவிக்க பா4க3வதாபசாரத்தைப்பண்ணி என்றபடி. இங்ஙனன்றிக்கே, ப்3ராஹ்மண்யம் நியமேந பா4க3வதாபசாரத்துக்கே ஹேது என்னில், அத்தை ப4க3வல்லாப4ஹேது என்று ஶாஸ்த்ரம் ஆத3ரிக்கக் கூடாதிறே.

(ப4க3வத்3விஷயத்துக்கு அசலாய்ப்போகைக்கு உறுப்பாகில்) என்றது, பின்பு அந்த அஹங்காரம் க்ஷணகாலத்திலே மாறினாலும் அப்போது பண்ணின அபசாரந்தானே காலதத்வமுள்ளதனையும் ப4க3வத்3விஷயத்தையும் இழப்பிக்குமதாகையாலே, காலதத்வமுள்ளதனையும் ப4க3வத்3கு3ணா- நுப4வகைங்கர்யங்களின்றிக்கேயொழிகைமாத்ரமன்றிக்கே ப4க3வத3பி4மதிவிஶேஷவிஷயத்வ- ரூபஸ்வரூபஸத்தையும் நஷ்டமாய், சண்டா3ளரைப்போலே ப4க3வத்3விஷயத்துக்கு தூ3ரஸ்த2னாய்ப் போகைக்கு உறுப்பாகில் என்றபடி. (ஆகில்) என்று யத்3யாலிங்கி3தமாக அருளிச்செய்கையாலே இழவுக்குறுப்பாக ஸம்பா4வனையுண்டித்தனைபோக்கி, ப்ராயேண இழவுக்குறுப்பாகாது என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. ஆகில் ஸம்பா4வநாமாத்ரத்தால் த்யாஜ்யமாமோ என்னில், உண்ணப்புக்க சோற்றில் விஷமிஶ்ரதாஸம்பா4வனையுண்டாகில் த்யாஜ்யமாகக் கடவதிறே. அப்படியே ப்3ராஹ்மண்யத்துக்கும் அநர்த்த2ஹேதுதாஸம்பா4வனையாலே த்யாஜ்யதை சொல்லக்குறையில்லையிறே. இங்கு ஸத்வப்ரசுரமான ப்3ராஹ்மண்யமே ப4க3வத்3விஷயத்தை இழக்கைக்கு ஹேதுவாகையாலே த்யாஜ்யம் என்கையாலே க்ஷத்ரியத்வாதி3களும் அப்படியே த்யாஜ்யங்கள் என்கை கிம்புநர்ந்யாயஸித்3த4ம் என்று கண்டுகொள்வது. (ப4க3வல்லாப4த்துக்கு உறுப்பு) என்றது, ப4க3வத3நுப4வகைங்கர்யங்களுக்கே த்3ருஷ்டத்3வாரா ப்ரயோஜகம் என்றபடி. (தத3லாப4த்துக்கு உறுப்பு) என்றது, அந்த ப4க3வத்3விஷயாநுப4வகைங்கர்யங்களை இழக்கைக்கு த்3ருஷ்டத்3வாராவாகிலுமாம், அத்3ருஷ்டத்3வாராவாகிலுமாம் ஒருபடியாலே ப்ரயோஜகமாகிறது என்றபடி. (த்யாஜ்யமாய்த்தபின்பு) என்றது, "தவ ஶேஷத்வவிப4வாத்3ப3ஹிர்பூ4தம் நாத2 க்ஷணமபி ஸஹே யாது ஶதத4ா விநாஶம் தத்ஸத்யம்" இத்யாதி3களாலே த்யாஜ்யமாக நிஶ்சிதமான பின்பு என்றபடி. (இதுவும் இழவுக்கு உறுப்பானபோதே) என்றது, த்ரிகு3ணதே3ஹஸம்ப3ந்- தௌ4பாதி4கமான இந்த ப்3ராஹ்மண்யமும் ஸ்வோபாதி4பூ4ததே3ஹஸ்வபா4வத்தாலே இழவுக்கு உறுப்பானபோது என்றபடி. இப்படி அஹங்காரஹேதுக்களெல்லாம் த்யாஜ்யமென்கையாலே,

இப்படி உத்க்ருஷ்டஜந்மாதி$_3$கள் இழவுக்குறுப்பாகில் அபக்ருஷ்டஜந்மாதி$_3$கள் பேற்றுக்குறுப்பாமோ என்ன, இரண்டுமிரண்டுக்குமுறுப்பல்ல என்கிறுர் மேல் [ஜந்மவ்ருத்தம்] இத்யாதி$_3$யால்.

208. ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் பேற்றுக்கும் இழவுக்கும் அப்ரயோஜகம்.

உத்தமாத$_4$மஜந்ம–வ்ருத்தங்களுடைய ஸ்வப$_4$ாவஸித்$_3$த$_4$மான உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் ப$_4$க$_3$வல்–லாப$_4$ாலாப$_4$மாகிற பேறிழவுகளுக்கும் ப்ரயோஜகமன்று; உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மமுடையாரடங்க பேறிழவுகளுடையவர் என்னக்கூடாது. இரண்டு வகையிலும் சிலரிழப்பாரும் சிலர்பெறுவாருமாயிருக்கையால்; தது$_3$த்கர்ஷா–பகர்ஷமே தது$_3$ப$_4$யஹேதுவாகில், உத்க்ருஷ்டரெல்லாரும் பெறுதல், அபக்ருஷ்டரெல்லாரும் இழத்தல் செய்யவேணும். ஆகையால் அவையவற்றுக்கு ப்ரயோஜகமல்ல. (208)

---

208. இப்படி உத்க்ருஷ்டஜந்மாதி$_3$கள் இழவுக்குறுப்பாகில், அபக்ருஷ்டஜந்மாதி$_3$கள்தான் பேற்றுக்குடலாமோ என்ன அருளிச்செய்கிறுர் [ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய] என்று துடங்கி. அதாவது – ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும், பேற்றுக்குமிழவுக்கும் ப்ரயோஜகமன்று; அவற்றினுடைய அபகர்ஷமும் இவையிரண்டுக்கும் ப்ரயோஜகமன்றென்கை. அன்றிக்கே [இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$நியமமில்லை] என்பது [இழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாமிறே] என்பதாகாநின்றீர், இங்ஙன் சொல்லலாமோ, வேத$_3$ாத்$_4$யயநாதி$_3$முக$_3$த்தாலே ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$ஹேதுவாகையாலே ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்குடலாகவும், அவற்றினுடைய அபகர்ஷம் அத்$_4$யயநாதி$_3$களுக்கு அநர்ஹமாகையாலே இழவுக்குடலாகவும் கொள்ளவேண்டாவோவென்ன அருளிச்செய்கிறுர் [ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய] என்று துடங்கி. அதாவது ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகமன்று; அவற்றினுடைய அபகர்ஷமும் இழவுக்கு ப்ரயோஜகமன்றென்கை. பேறிழவுகளாவன ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$தத$_3$லாப$_4$ங்கள்; [ப்ரயோஜக]மாவது

---

208. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி உத்க்ருஷ்டஜந்மாதி$_3$கள்) இத்யாதி$_3$. உத்கர்ஷத்திலும் அபகர்ஷத்திலும் ஜந்மவ்ருத்தங்கள் விஶேஷேண அந்வயிக்கையாலே, தத்$_3$வதே$_3$வ உத்கர்ஷாப–கர்ஷங்களும் பேற்றிலும் இழவிலும் விஶேஷேண அந்வயிக்கிறது என்கை உசிதம் என்னுமபி$_4$ப்ரா–யத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் பேற்றுக்கும் இழவுக்கும்) இத்யாதி$_3$. அஸம்ப$_4$வஸ்த$_2$லத்திலே க்ரமாந்வயத்தை த்யஜித்தாலும் அது ஸம்ப$_4$வித்தவிடத்தில் தத்த்யாக$_3$ம் அநுசிதம். [ப்ரயோஜகம் ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும் அஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும்] என்று உத்தரத்ர க்ரமாந்வயம் ஆவஶ்யகமாகையாலே தத்$_3$வதே$_3$வ இங்கும் க்ரமாந்வயம் உசிதம் என்னுமபி$_4$ப்ரா–யத்தாலே யோஜநாந்தரத்தை விவக்ஷித்து தத$_3$நுகு$_3$ணமாக அவதாரிகை (அன்றிக்கே) இத்யாதி$_3$. பூர்வயோஜனையிலே [அப்ரயோஜகம்] என்றது ஜாத்யேகவசநாந்தம். இந்த யோஜனையிலே ஆவ்ருத்த்யா ப்ரத்யேகாந்வயமாகையாலே ஏகவசநம் யதா$_2$ஶ்ருதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (உத்கர்ஷம் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகமன்று) என்று. [பேறிழவு] என்கிற லாப$_4$ாலாப$_4$ங்களுக்கு க்ர்மாகாங்க்ஷையில் கீழே [ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$ஹேது] என்று லாப$_4$கர்மத்வேந நிர்தி$_3$ஷ்டனான ப$_4$க$_3$வானே

ஶத்$_3$ரத்வாதி$_3$களும் நமக்கு ப்$_3$ராஹ்மண்யாத்$_3$யஹங்காரஹேதுக்களில்லை என்கிற அஹங்கார–ஹேதுவாகையாலே அதுகளும த்யாஜ்யங்கள் என்கை ஸித்$_3$த$_4$ம். ரஜஸ்தமஸ்ஸூக்களாலே உத்க்ருஷ்டஜநாவமாநஹேதுவான அஹங்காரமுண்டாம்போது ஏதேனும் ஒரு வ்யாஜமாத்ரமிறே அபேக்ஷிதம். ப$_4$க$_3$வந்நிர்ஹேதுககடாக்ஷாயத்தநிஷ்க்ருஷ்டஸத்வமில்லாதாரெல்லார்க்கும் இவ்வஹங்காரயோக்$_3$யதையுண்டிறே. (207)

– ப$_2$லிப்பிக்குமது; உத்க்ருஷ்டஜந்மவ்ருத்தங்களுடையவர்களிலே சிலர் இழப்பாரும் சிலர் பெறுவாருமாகக் காண்கையாலும், அபக்ருஷ்டஜந்மவ்ருத்தங்களுடையவர்களிலும் அப்படியே இரண்டு வகையுமுண்டாகக்காண்கையாலும், இவையிரண்டும் இரண்டுக்கும் ப்ரயோஜக-மன்றென்னுமிடம் ப்ரத்யக்ஷஸித்$_3$த$_4$மிறே!. (208)

கர்மகாரகமாக உசிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பேறிழவுகளாவன) இத்யாதி$_3$. இத்நால் வக்ஷ்யமாணரீத்யா ஸௌகர்யதௌ$_3$ஷ்கர்யத்$_3$வாரா மோக்ஷத்வாநுஸந்த$_4$நலாப$_4$தத$_3$லாப$_4$ங்-களுக்கு ப்ரயோஜகங்களாகையாலே அபகர்ஷோத்கர்ஷங்களுக்கு ஸாமாந்யேந லாப$_4$ாலாப$_4$ாப்ரயோஜ-கத்வகத$_2$நம் அநுசிதம் என்னும் ஶங்கை பரிஹ்ருதை. ப்ரயோஜயதி = நிஷ்பாத$_3$யதி இதி ப்ரயோஜகம் என்று ப$_2$லித்த அர்த்த$_2$ம் (ப$_2$லிப்பிக்குமது) என்று. "ப$_2$ல = நிஷ்பத்தௌ" என்றிறே த$_4$ாது. ஜநகம் ஜந்ய்வ்யாபகமாகையாலே வ்யாபகம் என்றபடி. வ்யாப்யபா$_4$வபோ$_3$த$_4$நார்த்த$_2$ம் வ்யபி$_4$சார-ப்ரத்யக்ஷத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார் (உத்க்ருஷ்டஜந்மவ்ருத்தங்களுடையவர்) இத்யாதி$_3$நா. (208)

---

208. இப்படி ஸர்வவர்ணஸாத$_4$ாரணமான அஹங்காரத்$_3$வாரா பா$_4$க$_3$வதாபசாரயோக்$_3$யதையே ஹேதுவாக ப்$_3$ராஹ்மண்யம் த்யாஜ்யம் என்று கீழ்ச்சொன்னதின் கருத்தறியாதான் ஒரு கேவலபக்ருஷ்டவர்ணி ஸ்வோத்கர்ஷத்துக்கு அவகாஶம் உண்டாகில் பார்ப்போம் என்று நினைத்து ஜிஜ்ஞாஸுசா$_2$யையாலே பண்ணும் ப்ரஶ்நத்துக்கு உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்று திருவுள்ளம் பற்றி ஶங்காப்ரத$_3$ர்ஶநபூர்வகமாக அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி) இத்யாதி$_3$யாலே. (இப்படி) என்றது. கீழ் (இழவுக்கு உறுப்பாகில்) என்கிறவிடத்தில் 'யதி$_3$'ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$த்திலும் அவ்விடத்துக்கு ப்ரமாணமாக அபி$_4$ப்ரேதமான வசநத்தில் கைமுதிகந்யாயத்திலும் கண் வையாதபடி தான் க்$_3$ரஹித்த அர்த்த$_2$த்தின்படியே என்றபடி. அதாவது "மத்$_3$ப$_4$க்தாந் ஶ்ரோத்ரியோ நிந்த$_3$ந்" என்கிற வசநத்தில் ஸித்$_3$த$_4$ஸாத்$_4$யஸமபி$_4$வ்யாஹாரந்யாயத்தாலே ஶ்ரோத்ரியத்வமே ஸ்வரூபஸத்தையாய்க்கொண்டு பா$_4$க$_3$வதநிந்த$_3$ாஹேதுவாகச்சொல்லப்படுகையாலே அந்த ஶ்ரோத்ரியத்வஹேதுவான ப்$_3$ராஹ்மண்யம் பா$_4$க$_3$வதாபசாரத்$_3$வாரா ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தை இழக்கைக்கு ஹேதுவாகையாலே த்யாஜ்யம் என்னுமர்த்த$_2$ம், [அதுதானே இழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமிறே] என்கிற வாக்யத்தால் சொல்லப்பட்டது என்று தாம் க்$_3$ரஹித்த ஸ்வபு$_3$த்$_3$தி$_4$ஸ்த$_2$-மான அர்த்த$_2$த்தின்படியே என்கை.

வாஸ்தவார்த்த$_2$ம் அங்ஙனன்றிறே. "மத்$_3$ப$_4$க்தாந்" இத்யாதி$_3$வசநத்தோடு ஏகார்த்த$_2$மான "அமர ஓர் அங்கமாறும்" என்கிற பாட்டிலே "அந்தணர்களேலும்" என்று 'அபி'ஶப்$_3$த$_3$ம் காண்கையாலே இவ்வசநத்திலும் 'ஶ்ரோத்ரிய'ஶப்$_3$த$_3$த்தோடே 'அபி'ஶப்$_3$த$_3$ம் கூட்டிக்கொள்ள வேண்டுகையாலே இவ்வபிஶப்$_3$த$_3$ம்தான் ஶ்ரோத்ரியத்வத்துக்கு சண்ட$_3$ாளத்வத்தோடு உண்டான விரோத$_4$த்தை ஸ்வரஸமாகச் சொல்லுகையாலே அந்த 'அபி'ஶப்$_3$த$_3$த்தோடே கூடின ஶ்ரோத்ரியஶப்$_3$த$_3$க$_4$டித-மான அவ்வசநம், ஶ்ரோத்ரியத்வாதி$_3$விரோதி$_4$பூ$_4$யஸ்தையுள்ள விடத்திலும் பா$_4$க$_3$வதாபசாரம் அவற்றால் வரும் ப்ரதிஹதியொன்றுமின்றிக்கே அஸங்கோசேந ஸ்வப$_2$லங்களைக்கொடுக்கும் என்னுமர்த்த$_2$த்தைச் சொல்லிக்கொண்டு, அந்த ஶ்ரோத்ரியத்வாதி$_3$விரோத$_4$மில்லாதவிடத்-திலும் அந்த பா$_4$க$_3$வதாபசாரம் அஸங்கோசேந ஸ்வப$_2$லஜநகமாம் என்னுமர்த்த$_2$த்தை கைமுதிகந்யாயத்தாலே சொல்லிக்கொண்டு, பா$_4$க$_3$வதாபசாரம் ஶ்ரோத்ரியாஶ்ரோத்ரிய-ஸாத$_4$ாரண்யேந ஸர்வவிஷயத்திலும் அப்ரதிஹதஶக்திகமாய்க்கொண்டு ஸங்கோசமின்றிக்கே ப$_2$லிக்குமதாயிருக்கையாலே அதுக்கு அதி$_4$காரிநியமமில்லை என்னுமத்தை தாத்பர்யமாக பர்யவஸாநக$_3$த்யா ப்ரதிபாதி$_3$க்கை அவ்வசநத்தில் பா$_4$க$_3$வதநிந்தை$_3$யாலே சண்ட$_3$ாளத்வத்தை அடையுமவனை 'அபி'ஶப்$_3$த$_3$ஸமபி$_4$வ்யாஹ்ருதஶ்ரோத்ரியஶப்$_3$த$_3$த்தாலே விஶேஷித்ததுக்கு ப$_2$லமாகையாலேயும்,

ஶ்ரோத்ரியத்வம், "ஸர்வேஸ்மை தே$_3$வா ப$_3$லிமாவஹந்தி", "ந க$_2$லு பா$_4$க$_3$வதா யமவிஷயம்

க3ச்ச2ந்தி", "யதீநாம் ஶதமேகேந மந்த்ரராஜாத்4யாபகேந நோ ஸமம்", "விந்த3தே ப்ராஜாபத்யம் ராயஸ்போஷம் கௌ3ளபத்யம் ததோம்ருதத்வமஶ்நுதே ததோம்ருதத்வமஶ்நுதே", "ஸந்த4ாம் ச யாம் ஸந்த3தே4 ப்3ரஹ்மணோஷு ரமதே தஸ்மிந்நுத ஜீர்ணே ஶயாநே" இத்யாதி3ஶ்ருதிகளாலே பா4க3வதவைப4வஜ்ஞாநத்துக்கு உடலாயிருக்கையாலே, அத்தை பா4க3வததோ3ஷஜ்ஞாநகார்ய-மான நிந்தா3ஹேது என்கை விருத்3த4மாகையாலேயும்,

ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கியுண்டாமஹங்காரத்துக்கு நாம் ஶ்ரோத்ரியர்களன்றோ என்று ஶ்ரோத்ரியத்வம் அவலம்ப3மாகிறாப்போலே, நாம் அஹங்காரஹேதுவான ஶ்ரோத்ரியத்வாதி3கள் இல்லாதவிலக்ஷணர்களன்றோ, நாம் பரமபா4க3வதர்களன்றோ, "பரிசர்யாத்மகம் கர்ம ஶூத்3ரஸ்ய" என்று நாம் ஶுஶ்ரூஷை ஜந்மஸித்3த4மாகப்பெற்றவர்களன்றோ, "ந ஸ்த்ரீ ஸ்வாதந்த்ர்யமர்ஹதி" என்று நாம் பாரதந்த்ர்யம் ஜந்மஸித்3த4மாகப்பெற்றவர்களன்றோ, "குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலும் கீழிழிந்து" என்று நாம் ஸர்வவர்ணாபேக்ஷயா நைச்யம் ஜந்மஸித்3த4மாகப் பெற்றவர்களன்றோ என்று இத்யாதி3ப்ரகாரத்தாலேயே ஶ்ரோத்ரியத்வமும் பா4க3வதத்வமும் ஶூத்3ரத்வமும், ஸ்த்ரீத்வமும், ஶ்வபசத்வமும் எல்லாம் அஹங்காராவலம்ப3மாகக்காண்கையாலே, தாவந்மாத்ரத்தாலே அதெல்லாம் அஹங்காரஹேதுக்கள் என்கை அநுபபந்நமாகையாலேயும், அப்படிச்சொல்லில் பா4க3வதத்வம் உட்பட த்யாஜ்யமாக ப்ரஸங்கிக்கையாலேயும்,

விஷம் தலைமண்டைகொண்டவன், திக்தபதா3ர்த்த2த்தை மது4ரமாகவும், மது4ரபதா3ர்த்த2த்தை திக்தமாகவும் நிந்தா3ஶ்வாகை4களைப் பண்ணில் அதுக்கு ஹேது பதா3ர்த்த2தோ3ஷமும், இந்த்3ரியதோ3ஷமும், அதி4காரிதோ3ஷமுமின்றிக்கே, விஷமே ஹேது என்னுமிடம் அந்யத்ர வ்யபி4சாரஸஹசாரங்களாலே நிர்ணீதமாகிறாப்போலே, நாத2முனிகள் துடங்கி அஸ்மதா3சார்ய-பர்யந்தமாக எல்லாரும் ஶ்ரோத்ரியராயிருந்துவைத்தே பா4க3வதஶேஷத்வத்திலே ஊன்றிப் போருகையாலேயும், அஶ்ரோத்ரியராயிருந்து பலரும் நிந்தை3 பண்ணக்காண்கையாலேயும், நிந்தை3க்கு ஹேதுஶ்ரோத்ரியத்வதோ3ஷமன்று என்னுமிடமும்,

பா4க3வதநிந்தை3பண்ணுமெல்லாரிடத்திலும் அக்ருத்யகரணாதி3களாலே நியமேந அநுமிதங்க-ளாயிருந்துள்ள ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களினுடைய அபி4வ்ருத்3தி4யே அந்த பா4க3வதநிந்தை3க்கும் ஹேது என்னுமிடமும் ஸித்3த4மாகையாலேயும்,

ஏதத்3விரோதே4ந ஸித்3த4ஸாத்4யஸமபி4வ்யாஹாரந்யாயம் இங்கும் ப்ரவ்ருத்தியாதாகை-யாலேயும்,
"நிந்த3ந்" என்கிற பதா3ர்த்த2த்தை, "பழிப்பராகில்" என்று யத்3யாலிங்கி3தமாக ஆழ்வார் அநுஸந்தி4க்கையாலே அந்த 'யதி3'ஶப்3த3ம், ஶ்ரோத்ரியராயிருக்குமவர்கள் பழியார்கள், ஒருக்கால் பழிப்பராகில் என்று ஶ்ரோத்ரியத்வரூபபா4க3வதநிந்தா3விரோதி4ஸமவதா4நப்ரயுக்த-நிந்தா3தௌ3ர்லப்4யத்தைச் சொல்லுகையாலே, ஸித்3த4ஸாத்4யஸமபி4வ்யாஹாரந்யாயத்தாலே, ஶ்ரோத்ரியத்வம் நிந்தா3ஹேது என்று சொல்லுகிறது இஶ்ஶ்லோகம் என்கை தத்வதா3ர்ஶி-வசநவிபரீதமாகையாலேயும்,
இந்த 'யதி3'ஶப்3தா3ர்த்த2த்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி மூலத்திலேயும் [இழவுக்குறுப்பாகில்] என்று ப்3ராஹ்மண்யம் வேதா3த்4யயநாதி3முக2த்தாலே ப4க3வல்லாப4ஹேதுவாகையாலே, ப்ராயேண இழவுக்கு உறுப்பாகாது என்னுமிடம் தோற்ற யத்3யாலிங்கி3தமாக அருளிச்செய்கையாலேயும்,

'ப்3ராஹ்மண்யம் விலைச்செல்லுகிறது வேதா3த்4யயநாதி3முக2த்தாலே ப4க3வல்லாப4ஹேது என்கிற ப்4ரமத்தாலே, அதுதானே இழவுக்குறுப்பாகையாலே த்யாஜ்யம்' என்று மூலத்தில் அருளிச்செய்யாமையாலேயும்,

ஶ்ரோத்ரியத்வம் பா4க3வதநிந்தா3விரோதி4 என்றும், அந்த ஶ்ரோத்ரியத்வத்துக்கு மூலமான ப்3ராஹ்மண்யமும் அந்த ஶ்ரோத்ரியத்வத்3வாரா ப4க3வல்லாப4ஹேது என்றும், இப்படி ப்3ராஹ்மண்யஶ்ரோத்ரியத்வங்கள் ப4க3வல்லாப4ஹேதுக்களாயிருந்ததேயாகிலும் அந்த

ப்3ராஹ்மண்யம் தே3ஹஸம்ப3ந்தௌ4பாதி4கமாகையாலே, அந்த ப்3ராஹ்மண்யத்துக்கும் மூலமான தே3ஹம் கு3ணத்ரயவத்தாயிருக்கையாலே கர்மமடியாகப்பிறந்த ஸத்த்வாபி4-வ்ருத்3தி4யாலே, அந்த தே3ஹம் இவனுக்கு ஶமத3மாதி3களை ஸூசே2ந பிறப்பிக்கவற்றாகிறப் போலே, காதா3சித்கமாக ஒரு கர்மவிஶேஷத்தாலே அந்த தே3ஹத்திலேயே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் அபி4வ்ருத்3த4மான த3ஶையிலே ப4ாக3வதாபசாரத்தை விளைத்து முடிக்குமதாயிருக்கையாலே அப்படி த்ரிகு3ணாத்மகதே3ஹஸம்ப3ந்தௌ4பாதி4கமான ப்3ராஹ்மண்யம் புலிகிடந்த காடுபோலே அநர்த்த2ஸம்ப4ாவனையாலே த்யாஜ்யம் என்றுமிறே கீழ்க்3ரந்த2ாபி4ப்ராயம்.

ஈத்3ருஶத்யாஜ்யத்வம் கர்மாதீ4நதே3ஹஸம்ப3ந்தௌ4பாதி4கஜந்மமெல்லாவற்றுக்கும் ஸாத4ாரண-மிறே. மேல் சொல்லப்படுகிற உத்க்ருஷ்டஜந்மமுடையார்க்கிறே அது இல்லாதது. [உத்க்ருஷ்ட-ஜந்மாதி3கள்] என்கிறவிடத்தில்[ஆதி3]ஶப்3த3ம் ஜ்ஞாநவ்ருத்தாதி3களைச் சொல்லுகிறது. இது; கீழ் [ப்3ராஹ்மண்யம் இழவுக்குறுப்பு] என்று ஜந்மத்தை இழவுக்கு உறுப்பாகச் சொன்னது, ஜ்ஞாநாதி3களுக்கும் உபலக்ஷணம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே. (உறுப்பாகில்) என்கிற 'யதி3' ஶப்3த3ம் அநுவாதே3. (அபக்ருஷ்டஜந்மாதி3கள்தான் பேற்றுக்கு உடலாமோ என்ன) என்றது, "ஶ்வபசோऽபி மஹீபால விஷ்ணுப4க்தோ த்3விஜாதி4க: । விஷ்ணுப4க்திவிஹீநஶ்சேத் யதிஶ்ச ஶ்வபசாத4ம:", "விப்ராத்3த்3விஷட்3கு3ணயுதாத3ரவிந்த3நாப4பாத3ாரவிந்த3விமுகா2த் ஶ்வபசம் வரிஷ்ட2ம் மந்யே" என்று இத்யாதி3களிலே உத்தமாஶ்ரமியுமாய் ஶமத3மாதி3கு3ணபூர்ணனுமா-யிருக்கிற கேவலப்3ராஹ்மணனைக் காட்டில், அத்யந்தநிக்ருஷ்டங்களான ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்-களையுடைய ஶ்வபசனை ஶ்ரேஷ்ட2னாகச் சொல்லுகையாலேயும், அவனை அப்படி உத்க்ருஷ்டனாகச் சொல்லுகைக்கு மூலம், "ஶ்வபசோऽபி" என்கிற ஶ்லோகத்தில் ஸித்3த3ஸாத்4யஸமபி4வ்யா-ஹாரந்யாயஸித்3த4மான ஶ்வபசத்வத்தினுடைய விஷ்ணுப4க்திஹேதுத்வம் என்கை உசிதமாகையாலேயும்,

விளக்கு இருட்டறையிலே ப்ரகாஶிக்குமாபோலே ஈஶ்வரனுடைய வாத்ஸல்யஸௌஶீல்ய-ஸௌலப்4யங்கள் எல்லாம் சேதநதோ3ஷங்கொண்டே ப்ரகாஶிக்கவேண்டியிருக்கையாலே, தன்னுடைய கு3ணங்கள் நிறம்பெறுகைக்காக எம்பெருமான் தானே மேல்விழுந்து வந்து கலந்து தோ3ஷங்களை போ4க்3யமாகக் கொள்ளும்படி பண்ணிக்கொடுத்த அவ்வழியாலே விஷ்ணுப4க்த்யபி4வ்ருத்3தி4க்கு நிக்ருஷ்டஜந்மவ்ருத்தாதி3கள் ஹேதுக்கள் என்கை உபபந்ந-மாகையாலேயும்,

உத்க்ருஷ்டவர்ணஜாதரான பெரியாழ்வாரும், திருமகளாரும், நிக்ருஷ்டஜந்மத்தை ஆஸ்தா2நம் பண்ணுகையாலும்,

நிக்ருஷ்டஜந்மவ்ருத்தாதி3கள் அத்யுத்க்ருஷ்டங்களாய்க்கொண்டு பேற்றுக்குடலாகக்குறை-யில்லாமையாலே, இவ்வர்த்த2த்துக்கு இசைவராகில் கேட்போம் என்று ஜிஜ்ஞாஸுசா2யையாலே நிக்ருஷ்டஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநாதி3கள்தான் ப4க3வல்லாப4மாகிற பேற்றுக்கு உடலாமோ என்று ப்ரஶ்நம் பண்ண என்றபடி.

(ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் பேற்றுக்கும் இழவுக்கும் ப்ரயோஜகமன்று) என்றது, ப்3ராஹ்மண்யமாகிற ஜந்மோத்கர்ஷமும், வேத3ாத்4யயநதத3ர்த்த2ாநுஷ்ட2ாநங்களாகிற வ்ருத்தோத்கர்ஷமும் ஒருபடியாலே பேற்றுக்கும் ப்ரயோஜகமுமாய், ஒருபடியாலே இழவுக்கும் ப்ரயோஜகமுமாயிருக்கையாலே அது பேற்றுக்கும் அஸாத4ாரணப்ரயோஜகமன்று, இழவுக்கும் அஸாத4ாரணப்ரயோஜகமன்று என்றபடி.

(அவற்றினுடைய அபகர்ஷமும் இவையிரண்டுக்கும் ப்ரயோஜகமன்று என்கை) என்றது, ஶ்வபசத்வாதி3களாகிற ஜந்மாபகர்ஷமும், அக்ருத்யகரணாதி3களாகிற வ்ருத்தாபகர்ஷமும், பர-து3:க2து3:கி2யான எம்பெருமானுக்கு இரக்கத்துக்கும் அதி4காரிக்கு வேண்டும் கைங்கர்யத்துக்கு

உடலாயிருந்துகொண்டு பேற்றுக்கும் ப்ரயோஜகமாய், ப4க3வத3பசாரபா4க3வதாபசாரங்களை விளைத்து அவ்வழியாலே இழவுக்கும் ப்ரயோஜகமாயிருக்கையாலே அதுவும் பேற்றுக்கும் அஸாத4ாரணப்ரயோஜகமன்று, இழவுக்கும் அஸாத4ாரணப்ரயோஜகமன்று என்கை என்றபடி.

இத்தால், உத்க்ருஷ்டஜந்மாதி3கள் இழவுக்குறுப்பாகையாலே த்யாஜ்யம் என்று கீழ்சொல்லாமையாலும், [அதுதானே இழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமிறே] என்று யத்3யாலிங்கி3தமாகச் சொன்ன கீழ்வாக்யத்தில் ஸ்வோபாதி4பூ4ததே3ஹஸ்வபா4வத்தாலே அநாயாஸேந ஶமத3மாதி3ஸம்பாத3நத்3வாரா ப4க3வல்லாப4ப்ரயோஜகமான அந்த ப்3ராஹ்மண்யம்தானே த்ரிகு3ணமான அந்த தே3ஹஸ்வபா4வத்தாலேயே காத3ாசித்கமாக பா4க3வதாபசாரத்தையும் விளைத்து அவ்வழியாலே இழவுக்கும் ப்ரயோஜகமாக யோக்3யதையுண்டாகையாலே, இப்படி பேறிழவுகள் இரண்டுக்கும் பொதுவான அது த்யாஜ்யம் என்று ப்3ராஹ்மண்யத்தினுடைய த்யாஜ்யதைக்கு ப4க3வல்லாபா4லாப4ங்களுக்கு அது ஸாத4ாரணப்ரயோஜகமாயிருக்கையே ஹேதுவாகச் சொல்லியிருக்கையாலே, ஸ்வப்ரயோஜகோபாதி4பூ4த-அத்யுத்3ரிக்ததமோகு3ணகதே3ஹஸ்வபா4வத்தாலே ப4க3வத்3விஷயத்தை இழக்கைக்குறுப்பான ப4க3வத்3பா4க3வதாபசாரங்களை மிகவும் விளைக்கவற்றான ஶ்வபசத்வாதி3நிக்ருஷ்டஜந்மாதி3களுக்கு உத்க்ருஷ்டஜந்மாதி3களை த்யாஜ்யமாகப் பண்ணின ஹேது மிகவும் உண்டாகையாலேயும் கீழ் உத்க்ருஷ்டஜந்மாதி3களை ஸ்வரூபத ஏவ பா4க3வதாபசாரத்3வாரா ப4க3வத்3விஷயத்தை இழக்கைக்கு அஸாத4ாரணப்ரயோஜகமாகச்சொன்னதாகக்கொண்டு தத்ப்ரதிகோடியான அபக்ருஷ்டஜந்மாதி3கள் பேற்றுக்கு அஸாத4ாரணப்ரயோஜகம் என்று ஸ்வாபி4மதார்த்த2த்தைச் சில யுக்த்யாபா4ஸங்களாலே ஸாதி4க்க அவகாஶம் பார்க்கிற நிக்ருஷ்டவர்ணோத்கர்ஷவாதி3யினுடைய ப்ரத்யாஶை க4டியாது என்றதாயிற்று.

(1) [ப்3ராஹ்மண்யம் விலைச்செல்லுகிறது] என்று இத்யாதி3யான கீழ்வாக்யத்3வயமும் கேவலோத்க்ருஷ்டவர்ணோத்கர்ஷநிராஸபரமாயிருக்கையாலேயும்,
(2) மேல் [ப4கவத்ஸம்ப3ந்த4முண்டானால்] இத்யாதி3வாக்யம், பா4க3வதோத்க்ருஷ்டவர்ணோத்கர்ஷவாதி3யினுடையவும், பா4க3வதாபக்ருஷ்டவர்ணோத்கர்ஷவாதி3யினுடையவும் மதங்களுக்கு அநுகூ3மேந நிராஸபரமாயிருக்கையாலேயும்,
[ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய] இத்யாதி3நடுவாக்யம் கேவலாபக்ருஷ்டவர்ணோத்கர்ஷநிராஸபரமாகை உசிதம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரத2மயோஜனை அருளிச்செய்தது.

உத்க்ருஷ்டவர்ணம் த்யாஜ்யம் என்கைக்குச் சொன்ன ஹேது நிக்ருஷ்டவர்ணாதி3களுக்கும் உண்டாகையாலே உத்க்ருஷ்டவர்ணோத்கர்ஷநிராஸத்தாலேயே அபக்ருஷ்டவர்ணோத்கர்ஷமும் தன்னடையே நிரஸ்தமாய்விடுகையாலே, உத்க்ருஷ்டஜந்மம் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகம் என்றும், அபக்ருஷ்டஜந்மம் இழவுக்கு ப்ரயோஜகம் என்றும் ஶங்கை உண்டாகலாமித்தனையொழிய, அபக்ருஷ்டஜந்மம் பேற்றுக்கு உடலாமோ என்கிற ஶங்கையுண்டாகைக்கு ப்ராயேண யோக்3யதை இல்லாமையாலும்,

[ப்ரயோஜகம் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4மும், அஸம்ப3ந்த4மும்] என்கிற மேல் வாக்யம் க்ரமாந்வயாஶ்ரயணத்தாலே ப்ரயுக்தமாயிருக்கையாலே{?யும்}, இவ்வாக்யத்தையும் க்ரமாந்வயத்தாலே யோஜிக்கையே ஸ்வரஸம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி கேவலோத்க்ருஷ்டவர்ணோத்கர்ஷவாதி3நிராஸபரமாகவே [ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய] இத்யாதி3வாக்யத்தையும் யோஜிப்பதாக ஶங்காப்ரத3ர்ஶநபூர்வகமான அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே) இத்யாதி3யாலே.

(இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி3நியமமில்லை என்பது இழவுக்கு உறுப்பாமாகில் த்யாஜ்யமாமிறே என்பதாகாநின்றீர்) என்றது, பா4க3வதாபசாரத்தால் நஶித்துப்போகைக்கு ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களால் வரும் ஒரதி4காரிநியமமில்லை என்பதாகாநின்றீர், ப்3ராஹ்மணர்கள் ஸர்வராலும் பூஜநீயர்கள் என்றும், அவர்களை நிந்தி3க்கில் ஸ்வரூபநாஶம் ப2லிக்கும் என்றும், அவர்கள் நிந்தி3துங்களைச் செய்யிலும் அவர்களுக்கு தோ3ஷமில்லை என்றும் மற்றும்

பலபடியாலும் ஶாஸ்த்ரங்கள் ப்3ராஹ்மண்யத்தை அத்யாத3ரம் பண்ணிச்சொல்லாநிற்க, தத்வ-ஜ்ஞாநாந்தர்பூ4தமான பா4க3வதர்களுடைய ஜந்மாபகர்ஷசிந்தநம் அவர்களுக்கு சண்டா3ள-த்வாவஹம் என்றும், அவர்களுடைய ஜந்மோத்கர்ஷம் பா4க3வதநிந்தா3ப2லபூ4தமான சண்டா3ளத்வத்தை நிவர்த்திப்பித்துக் கொள்ளுகைக்கு உடலாகாதமாத்ரமன்றிக்கே அந்த ப2லத்தைச் சிறிது ஸங்கோசிப்பித்துக் கொள்ளுகைக்கும் உடலாகமாட்டாது என்றும், இங்ஙனே ஜந்மாதி3களால் வரும் உத்கர்ஷத்தில் பசையில்லை என்று சொல்லலாமோ என்று நான் பண்ணின ப்ரஶ்நத்துக்கு, ஜந்மாதி3களால் வரும் உத்கர்ஷத்தில் ப்ரயோஜநமில்லை என்று கீழ்ச்சொன்னமாத்ரத்தையாகிலும் ஸாதி4த்துவிடாதபடி, [அதுதானே] இத்யாதி3யாலே, கீழ்ச்சொன்னமாத்ரமேயன்று, பா4க3வத்3விஷயத்தை ஒருபடியாலே இழக்கைக்கும் உறுப்பாகை-யாலே அது த்யாஜ்யமும் கூட என்பதாகாநின்றீர் என்றபடி.

(இங்ஙனே சொல்லலாமோ) என்றது, "யதா2பூ4தவாதி3 ஹி ஶாஸ்த்ரம்" என்கிறபடியே, யதா2ர்த்த2-வாதி3யான ஶாஸ்த்ரம் மிகவும் ஆத3ரித்துக் கொண்டாடுகைக்கு மூலம் இதினுடைய பா4க3வல்-லாப4ஹேதுத்வரூபவைப4வம் என்கை உப4யவாதி3ஸம்மதமாயிருக்க, தத்3விருத்3த4மாக இத்தை அப்ரயோஜகம் என்றும், அநர்த்த2ஹேதுதயா த்யாஜ்யம் என்றும் இங்ஙனே சொல்லலாமோ என்றபடி. ஶாஸ்த்ராவிரோதே4ந சொல்லவேண்டும் க்ரமத்தைச்சொல்லுகிறது மேல் [வேத3ாத்4யயநாதி3முக2த்தாலே] இத்யாதி3யாலே. [வேத3ாத்4யயநாதி3முக2த்தாலே பா4க3வல்-லாப4ஹேதுவாகையாலே] என்று மூலவாக்யம் தன்னையேயிட்டுச்சொன்னது, இவ்வர்த்த2மும் மூலத்தில் கீழ் அப்4யுபக3தம் என்னுமத்தை அறிவிக்கைக்காக. (ஹேதுவாகையாலே) என்றது, உப4யவாதி3ஸம்ப்ரதிபந்நஶாஸ்த்ராத3ரணாந்யதா2நுபபத்திஸித்3த4ஹேதுத்வத்தையுடையதாகையாலே என்றபடி. (ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்கு உடலாகவும்) என்றது, ஜந்ம-வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேறிழவுகளிரண்டுக்கும் பொது என்னில், உத்க்ருஷ்ட-ஜந்மவ்ருத்தங்களை மாத்ரம் ஶாஸ்த்ரங்களால் ஆத3ரித்துச் சொல்லுகை சேராதாகையாலே, அப்படி ஶாஸ்த்ரங்களால் ஆத3ரிக்கப்பட்ட ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்கு அஸாதா4ரணப்ரயோஜகமாகவும் என்றபடி.

(அவற்றினுடைய அபகர்ஷம் அத்4யயநாதி3களுக்கு அநர்ஹமாகையாலே இழவுக்கு உடலாகவும் கொள்ளவேண்டாவோ) என்றது, "அபக்ருஷ்டஜந்மவ்ருத்தங்களைப் பலவிடங்களிலும் கூ3ர்ஹித்தே சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு அதுகள் அத்யுத்3ரிக்ததமோகு3ணகதே3ஹஸம்ப3ந்தௌ4பாதி4-கங்களாகையால் வந்த வேத3ாத்4யயந-தத3ர்த்த2ஜ்ஞாந-தத3நுஷ்டா2நங்களுக்கு அநர்ஹமா-யிருக்கையாகிற தோ3ஷத்தாலே பா4க3வத3லாப4த்துக்கே அஸாதா4ரணப்ரயோஜகமாயிருக்-கையாகிற தோ3ஷம் விஷயம்" என்று சொல்லவேண்டுகையாலே, அப்படி ஶாஸ்த்ரங்களாலே பலவிடங்களிலும் கூ3ர்ஹிதங்களாயேயிருந்துள்ள அந்த நிக்ருஷ்டஜந்மவ்ருத்தங்கள் வேத3ாத்4ய-யநாதி3களுக்கு அநர்ஹகங்களாகையாலே, இழவுக்கே அஸாதா4ரணப்ரயோஜகமாகவும் கொள்ள வேண்டாவோ என்றபடி. (என்ன) என்றது, என்று கேவலோத்க்ருஷ்டஜந்மாத்3யுத்கர்ஷவாதி3 தானே கேட்க என்றபடி.

(ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகமன்று, அவற்றினுடைய அபகர்ஷமும் இழவுக்கு ப்ரயோஜகமன்று என்கை) என்றது, ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் இரண்டும் ப்ராக்ருததே3ஹஸம்ப3ந்தௌ4பாதி4கங்களாயிருக்கை-யாலே கர்மாதீ4நமாக விகரித்து க்ருத்யாக்ருத்யங்களிலே மூட்டும் அந்த தே3ஹஸ்வபா4வத்தாலே இரண்டும் இழவுக்கும் ப்ரயோஜகமாய், அபக்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு வேத3ாத்4யயநயோக்3யதை இல்லையேயாகிலும் ஔபதே3ஶிகஜ்ஞாநத்தாலே ஸர்வாதி4காரமான ஸாத4நத்தில் இழிந்து பா4க3வத்3விஷயத்தைப் பெறுகைக்கு யோக்3யமாயிருக்கையாலே, அவ்விரண்டும் பா4க3வல்-லாப4த்துக்கும் ப்ரயோஜகமுமாயிருந்ததேயாகிலும் ஸத்வோத்3ரிக்ததே3ஹௌபாதி4கமான உத்க்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு ஶமத3மாதி3கள் ஸ்வாபா4விகங்களாயும் அத்யுத்3ரிக்ததமோகு3ணக-தே3ஹௌபாதி4கமான நிக்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு காமக்ரோத4லோபா4தி3கள் ஸ்வாபா4விகங்களா-

யும் இருக்கையாலேயும் உத்க்ருஷ்டஜந்மம் ப்ராயேண ப4க3வல்லாப4ஹேதுவாயும், அபக்ருஷ்ட-ஜந்மமும் ப்ராயேண தத3லாப4ஹேதுவாயும் இருக்கையைப்பற்ற ஸகலஶாஸ்த்ரங்களும் உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தை ஆத3ரித்தும், நிக்ருஷ்டஜந்மத்தை அநாத3ரித்தும் போருகையாலே, ஜந்மாத்3யுத்கர்ஷாபகர்ஷங்களிரண்டும் ப4க3வல்லாப4தத3லாப4ங்களிரண்டுக்கும் பொது-வாகையாலே, ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் பேற்றுக்கே அஸாத4ாரணப்ரயோஜக-மன்று, அவற்றினுடைய அபகர்ஷமும் இழவுக்கே அஸாத4ாரணப்ரயோஜகமுமன்று என்கை என்றபடி. ஆகையிறே ஶாஸ்த்ரங்களில் க்வாசித்கமாக ப்3ராஹ்மண்யநிந்தை3யும் ஶ்வபச-த்வாதி3ப்ரஶம்ஸையும் காண்கிறது.

நிக்ருஷ்டஜந்மம், "ஸமாஶ்ரயணம் ஸாதி4த்தருளவேணும்" என்று உடையவர் திருக்கச்சி நம்பியை ப்ரார்த்தி2க்க, அவர் விஶேஷஶாஸ்த்ரமர்யாதை3யாலே யோக்3யதை உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், "நம்மிடத்தில் நீர் ஆஶ்ரயிக்கை வைதி3கமர்யாதை3க்குப் போந்திராது" என்று திருக்கச்சிநம்பி விலக்கியருளினபடியே ப4க3வத்3ப4க்திமாஹாத்ம்யத்தாலே நிவ்ருத்தமா-யிருக்கச் செய்தேயும், பூர்வகாலஸம்ப3ந்த4மேஹேதுவாக எம்பெருமானுக்கு மங்க3ளா-ஶாஸநார்த்த2மாக ஶிஷ்யார்ஜநமாகிற பேற்றையும், உப4யவேதா3ந்தங்களாலும் எம்பெருமானை ஆராதி4க்கையாகிற பேற்றையும் இழக்கைக்கே அஸாத4ாரணப்ரயோஜகமாயிருக்க, நிக்ருஷ்ட-ஜந்மம் பேற்றினுடைய இழவுக்கு அஸாத4ாரணப்ரயோஜகமன்று என்று சொல்லலாமோ என்கிற ஶங்கையிலே 'பேறிழவு'ஶப்3த3ங்களுக்கு அர்த்த2ம் அருளிச்செய்கிறார் (பேறிழவுகளாவன) இத்யாதி3நா.

ப4க3வல்லாப4மாவது:- (பூர்வம் ப4க3வல்லாப4ஹேதுவாகையாலே) என்கிறவிடத்தில் (ப4க3வல்லாப4)ஶப்3த3ார்த்த2மான கேவலபரார்த்த2ப4க3வத்3கு3ணாநுப4வகைங்கர்யலாப4ம்; ஸ்வதஸ்ஸித்3த4னாய், அந்தர்யாமிதயா ஸர்வவ்யாபகனாயிருக்கிற ஈஶ்வரன் ஸ்வரூபதஸ்-ஸர்வராலும் லப்4யனாயிருக்கையாலே அநுப4வகைங்கர்யவிஶிஷ்டவேஷத்தாலேயிறே அவன் முமுக்ஷுக்களுக்கு ப்ராப்யனாகிறது. தத3லாப4மாவது:- [அதுதான் இழவுக்குறுப்பாகில்] என்கிறவிடத்தில் [இழவு]ஶப்3த3ார்த்த2மான ப4க3வத்3கு3ணாநுப4வகைங்கர்யங்களைப் பெறப்பெறாதபடி ப4க3வத்3விஷயத்துக்கு அசலாய்ப்போகை. (ப2லிப்பிக்குமது) என்றது, ப2லவத்தாகப் பண்ணுமது என்றபடி. 'ப2ல = நிஷ்பத்தௌ' என்று நிஷ்பத்த்யர்த்த2கமான 'ப2ல்'தா4து 'ப2லதி விஜயம் ஸர்வத்ர ஶ்ரீயதீஶ்வரகீ3ஶ்ரம:" இத்யாதி3ஸ்த2லங்களில் ஸகர்மகமாக ப்ரயுக்தமாகக் காண்கிறதிறே. ப2லவத்தாகப் பண்ணுகையாவது, ஸாத4நத்தை ப2லோபதா4யக-மாகப்பண்ணுகை. வ்யாபாரமிறே ஸாத4நத்தை ப2லோபதா4யகமாகப் பண்ணுகிறது. ஆக ப்ரக்ருதத்தில் வ்யாபாரத்வம் ப்ரயோஜகத்வம் என்றதாயிற்று. கீழ் [ப்3ராஹ்மண்யம் விலைச்செல்லுகிறது] இத்யாதி3வாக்யத்திலே ஜந்மோத்கர்ஷத்தினுடைய ஶாஸ்த்ரோக்தப4க3வல்-லாப4ஹேதுதையை அங்கீ3கரித்துவைத்து இவ்விடத்தில் அது ப்ரயோஜகமன்று என்று சொல்லலாமோவென்னில், அங்கு ஸாமாந்யத: ப4க3வல்லாப4ப்ரயோஜகத்வமாத்ரம் அங்கீ3க்ருதம்; இங்கு அஸாத4ாரணப்ரயோஜகத்வமில்லை என்று நிஷேதி4க்கப்படுகிறது என்று அவிரோத4ம் கண்டுகொள்வது.

உத்க்ருஷ்டஜந்மாதி3களை மோக்ஷஸாத4நமாகச் சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரங்களை க்வாசித்கப4க3வல்-லாப4ப்ரயோஜகத்வபரமாக்கியும், நிக்ருஷ்டஜந்மாதி3களை நிந்தி3க்கிற ஶாஸ்த்ரங்களை நியமேந ப4க3வத3லாப4ப்ரயோஜகத்வபரமாகக் கொள்ளவேண்டியிருக்க அதுகளையும் ப்ராயஶ: ப4க3வத3லாப4ப்ரயோஜகத்வபரமாக்கியும், இங்ஙனே ஶாஸ்த்ரங்களை ஸங்கோசிப்பது என் கொண்டு என்ன அருளிச்செய்கிறார் (உத்க்ருஷ்டஜந்மவ்ருத்தங்களுடையவர்களிலே) இத்யாதி3-யாலே. (இவையிரண்டும் இரண்டுக்கும் ப்ரயோஜகமன்று என்னுமிடம்) என்றது, ஜந்ம-வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும், அவற்றினுடைய அபகர்ஷமும் க்ரமேண பேறிழவுகளிரண்-டுக்கும் அவ்யபி4சரிதமாக நியமேந ப்ரயோஜகமன்று என்னுமிடம் என்றபடி. (ப்ரத்யக்ஷ-ஸித்3த4மிறே) என்றது, அந்வயவ்யதிரேகவ்யபி4சாரப்ரத்யக்ஷஸித்3த4மிறே என்றபடி. கைங்கர்ய-ரூபமான ப4க3வல்லாப4தத3பா4வங்கள் ஸர்வப்ரத்யக்ஷயோக்3யமாகையாலேயும், கு3ணாநுப4வ-

209. ப்ரயோஜகம் ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும், அஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும்.

ஆகில் ப்ரயோஜகமாவதேதென்ன, தல்லாப$_4$ாலாப$_4$மாகிற பேறிழவுகளுக்கு ப்ரயோஜகம், ஸத$_3$ாசார்யாங்கீ$_3$கார-ரூபப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும், தத$_3$ப$_4$ாவரூபப$_4$க$_3$வத$_3$ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முமென்கிறார். உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மாதி$_3$யில் நிர்ப$_3$ந்த$_4$மில்லை; தத$_3$ங்கீ$_3$காரவிஶேஷஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் உடையாராகையே பேறிழவுகளுக்கடி என்றபடி. இத்தை அயநஸம்ப$_3$ந்த$_4$மென்னில் அதில்லாதார் இல்லாமையால் தத$_3$ப$_4$ாவமிழவுக்கடி என்னக்கூடாது; தந்நிர்ஹேதுககடாக்ஷரூபஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும் பேற்றுக்கடியான ஆசார்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஹேதுவாய்க் கொண்டு ப$_2$லஹேதுவாமத்தனை; "ஸாக்ஷாந்நாராயணோ தே$_3$வ:" என்று பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகையாலே ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மென்னத்தகும் கேவலப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மே ப$_2$லஹேதுவென்கை, ஆசார்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவென்னுமத்தோடு சேராது, "ஆசார்யவத்தயா முக்தௌ" இத்யாதி$_3$வசநங்களுமுண்டிறே; ஆக தத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாஸம்ப$_3$ந்த$_4$ங்களொழிய ஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தல்லாப$_4$ாலாப$_4$ஹேதுவன்றென்றதாயிற்று. "மாம் ஹி பார்த்த$_2$ வ்யபாஶ்ரித்ய யேபி ஸ்யு: பாபயோநய: । ஸ்த்ரியோ வைஶ்யாஸ்தத$_2$ா ஶூத்$_3$ராஸ்தேऽபி யாந்தி பராங்க$_3$திம் ॥ ஸர்வத்ர க$_2$லு த்$_3$ருஶ்யந்தே ஸாத$_4$வோ த$_4$ர்மசாரிண:" என்று தத்ஸம்ப$_3$ந்தே$_4$ாஜ்ஜீவநம் ஸர்வவர்ணிகளுக்குமுண்டிறே. (209)

---

209. ஆனால் பேறிழவுகளுக்கு ப்ரயோஜகமாவதேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் [ப்ரயோஜகம்] என்று துடங்கி. அதாவது ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$மாகிற பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகம் நாம் ப$_4$க$_3$வத$_3$நந்யார்ஹஶேஷபூ$_4$தர் என்றிருக்கையாகிற ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம்; தத$_3$லாப$_4$மாகிற இழவுக்கு ப்ரயோஜகம்

---

209. (அப்ரயோஜகம் என்று பர்யுத$_3$ாஸத்துக்கு ப்ரயோஜகப்ரஸித்$_3$தி$_4$ வேண்டுகையாலே தத்ப்ரத$_3$ர்ஶந-பரம் உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆனால்) இத்யாதி$_3$. "ஸ்வாப$_4$ாவி-கோஸ்ய ஸம்ப$_3$ந்த$_4$: உப$_4$யோரேஷ ஸம்ப$_3$ந்த$_4$: தத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாநுஸந்த$_4$ாநம் நியமயதி ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் ஸம்ப$_3$ந்தே$_4$ந ஸஹ ஷட$_3$ர்த்த$_2$ா:" என்று 'ஸம்ப$_3$ந்த$_4$'ஶப்$_3$த$_3$ம் அநந்யார்ஹஶேஷத்வத்திலே ப்ரஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே இந்த 'ஸம்ப$_3$ந்த$_4$'ஶப்$_3$த$_3$ம் தத்பரமாகை உசிதம். அது ஸர்வத்ர ஸர்வத$_3$ா உண்டாகையாலே [அஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும்] என்கிற தத$_3$ப$_4$ாவம் கூடாதாகையாலே தாத்$_3$ருஶப்ரஸித்$_3$-த$_4$ார்த்த$_2$க$_4$டிததஜ்ஜ்ஞாநரூபஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் 'ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$'ஶப்$_3$த$_3$விவக்ஷிதமாகவும், தஜ்ஜ்ஞாந-மாகிற ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்திநுடைய அப$_4$ாவம் 'அஸம்ப$_3$ந்த$_4$'ஶப்$_3$த$_3$விவக்ஷிதமாகவும் ப்ரஸித்$_3$த்$_4$யநுக்$_3$ரஹ-ந்யாய்யத்வத்தாலே உசிதம். ஶேஷத்வஜ்ஞாநமும் ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ரூபமாகையாலே 'ஸம்ப$_3$ந்த$_4$'ஶப்$_3$த$_3$த்தில் ஜ்ஞாநலக்ஷணையில்லை; ஶேஷத்வரூபப்ரஸித்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$-க$_4$டிதமாகையாலே ப்ரஸித்$_3$தி$_4$த்யாக$_3$மும் இல்லை என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நாம் ப$_4$க$_3$வத$_3$நந்யார்ஹஶேஷபூ$_4$தர்) இத்யாதி$_3$. அநந்யார்ஹஶேஷத்வஜ்ஞாநம் அதி$_4$காரதயா ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$ப்ரயோஜகம் என்றபடி. உபாயம் அநதி$_4$காரிக்கு ப$_2$லாஸாத$_4$நமாகையாலே ஶேஷத்வஜ்ஞாநாப$_4$ாவம் ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$ாப$_4$ாவப்ரயோஜகம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தத$_3$லாப$_4$மாகிற) இத்யாதி$_3$. இத்தால் ப$_4$க$_3$வத்-ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும், அஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும் ஆசார்யாங்கீ$_3$காரரூபஸம்ப$_3$ந்த$_4$-தத$_3$ப$_4$ாவங்கள் என்று ஆய்ப்படியிலே யோஜனை 'ப$_4$ாக$_3$வத'பத$_3$த்துக்கு ஆசார்யபரத்வாஸ்வாரஸ்யத்தாலும், 'அஸம்ப$_3$ந்த$_4$'ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு

ரூபப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$தத$_3$ப$_4$ாவங்கள் தத்தத்புருஷப்ரத்யக்ஷவிஷயங்களாயிருக்கையாலேயும், வ்ருத்தஜ்ஞாநோத்கர்ஷாபகர்ஷங்களும் யத$_2$ாயோக்$_3$யமாம்படியே ப்ரத்யக்ஷயோக்$_3$யமாயிருக்கை-யாலேயும், உத்க்ருஷ்டவம்ஶஜாதத்வரூபமான உத்க்ருஷ்டஜந்மமும் ப்ரத்யக்ஷஸித்$_3$த$_4$மா-யிருக்கையாலேயும், கீழ்ச்சொன்ன அந்வயவ்யதிரேகவ்யபி$_4$சாரப்ரத்யக்ஷம் உண்டாகக்குறை-இல்லையிறே. "ததஶ்ச ஸந்ததிஸ்ம்ருத்யாநுக்$_3$ருஹீதேந சக்ஷுஷா । விஜ்ஞாயமாநம் ப்$_3$ராஹ்மண்யம் ப்ரத்யக்ஷத்வம் ந முஞ்சதி" என்று ஜாதி ப்ரத்யக்ஷஸித்$_3$த$_4$ம் என்று ஆக$_3$மப்ராமாண்யஸமர்த்த$_2$நத்திலும் அருளிச்செய்தாரிறே. (208)

தத3நந்யார்ஹஶேஷத்வஜ்ஞாநாப4ாவமாகிற தத்ஸம்ப3ந்த4ாப4ாவமென்றபடி. (209)

ப்ரஸித்3தி4த்யாக3ப்ரயுக்த-அஸ்வாரஸ்யத்தாலும் அநுசிதம் என்று ஸூசிதம். (209)

209. (ப4க3வல்லாப4மாகிற பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகம்) என்றது, ஸித்3த4ஸாத4நமான ஸ்வாதி4கா-
ரிகளுக்கு ப4க3வத3நுப4வகைங்கர்யங்களாகிற ப4க3வல்லாப4த்தை ப2லி(ப்பி)க்கும்போது,
அதுக்கு த்3வாரமாய் நின்றதை ப2லோபத4ாயகமாக்குவிக்குமதான ப4க3வல்லாப4ப்ரயோஜக-
மாவது என்றபடி. (நாம் ப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷபூ4தர் என்றிருக்கையாகிற ப4க3வத்-
ஸம்ப3ந்த4ம்) என்றது, அவ்யபி4சரிதமாகையாலே ப4க3வல்லாப4த்துக்கு த்3ருஷ்டத்3வாரா
காரணமாய், ஸித்3தே4ாபாயத்தினுடைய க்ருஷிப2லமாய், அத ஏவ (தஜ்ஜ) ஜந்யத்வே ஸதி
தஜ்ஜந்யஜநகத்வரூபமான வ்யாபாரலக்ஷணலக்ஷிதமாயிருந்துள்ள ஸ்வாத்மாத்மீயங்களெல்லாம்
ப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷபூ4தங்கள் என்கிற அத்4யவஸாயாத்மகஜ்ஞாநரூபமான ப4க3வத்-
ஸம்ப3ந்த4ம் என்றபடி. இதுவுள்ளார்க்கெல்லாம் ப4க3வல்லாப4முண்டிறே. (தத3லாப4மாகிற
இழவுக்கு ப்ரயோஜகம்) என்றது, இழவுக்கடி அநாத்3யசித்ஸம்ப3ந்த4மாகையாலே அதுக்கு
த்3வாரமாய் நின்றதை தாத்3ருஶப2லோபத4ாயகமாகப் பண்ணுவிக்குமதான ப4க3வத3லாப4மாகிற
இழவுக்கு ப்ரயோஜகமாவது என்றபடி.

(தத3நந்யார்ஹஶேஷத்வஜ்ஞாநாப4ாவமாகிற தத்ஸம்ப3ந்த4ாப4ாவமென்றபடி) என்றது, 'அந்த
அசித்ஸம்ப3ந்த4ம் ப4க3வத3நுப4வகைங்கர்யங்களை இழப்பிக்கும்போது ஸ்வரூபதிரோத4ாநத்தைப்
பண்ணியே இழப்பிக்கையாலே அந்த அசித்ஸம்ப3ந்த4ஜந்யமாய்,
ப4க3வத்3விஷயகாநுப4வகைங்கர்யங்களை இழக்கைக்கு த்3ருஷ்டவித4யா காரணமுமாய்,
அத ஏவ வ்யாபாரஸ்லக்ஷணாக்ராந்தமுமாயிருந்துள்ள, "நாம் ப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷபூ4தர்"
என்கிற அத்4யவஸாயாத்மகஜ்ஞாநாப4ாவமாகிற ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாப4ாவம் என்றபடி' என்றபடி.

இதுவுடையார் எல்லார்க்கும் ப4க3வத3லாப4முண்டிறே. ஆகக்கீழ் உத்க்ருஷ்டஜந்மோத்கர்ஷ-
வாதி3யானவன், ஸகலஶாஸ்த்ரங்களும் ஆத3ரிக்கையாலே மோக்ஷஸாத4நமாயிருந்துள்ள
ஜந்மோத்கர்ஷாதி3களை உடையவர்கள் ப4ாக3வதராகிலுமாம், அப4ாக3வதராகிலுமாம், ஶாஸ்த்ர-
க3ர்ஹிதங்களாகையாலே இழவுக்கு உடலான நிக்ருஷ்டஜந்மாதி3களையுடையவன் நிக்ருஷ்டன்
என்று நினைக்கை தத்வஜ்ஞாநரூபமாயிருக்க, ப4ாக3வதனை அப்படி நினைக்கை மஹாபசாரம்
என்றும், அவ்வபசாரத்துக்கு ப2லம் ஸ்வரூபநாஶபர்யந்தநித்யசண்ட3ாளத்வம் என்றும்,
ஸர்வாக்ருத்யங்களையும் அதோ3ஷமாக்கவல்ல ப்3ராஹ்மண்யம் அந்த ப4ாக3வதாபசாரப2லத்தி-
னுடைய ஸ்வல்பாம்ஶஸங்கோசத்துக்கும் உடலாகாது என்றும் இப்படி ஜந்மோத்கர்ஷாதி3களில்
ஒன்றும் பசையில்லை என்றும் சொல்லலாமோ என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே பண்ணின
ப்ரஶ்நத்துக்கு, பேற்றுக்கு ஸித்3தே4ாபாயமும் இழவுக்கு அநாத்3யசித்ஸம்ப3ந்த4முமே ஹேதுவாக
ஸகலஶாஸ்த்ரஸித்3த4மாகையாலே, மற்றவைகளை ஸாத4நமாகச்சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரங்க-
ளெல்லாவற்றுக்கும் த்3வாரதயா ப்ரயோஜகத்வமே விஷயமாகச் சொல்லவேண்டுகையாலே;

இதில் ஜந்மோத்கர்ஷநிகர்ஷங்கள் இரண்டும் ஸித்3தே4ாபாயம் மேல் விழுந்து பேற்றை உண்டு
பண்ணுமளவில் அதுக்கும் த்3ருஷ்டத்3வாரா ஸஹகாரியாய்க்கொண்டு த்3வாரமாய், அசித்-
ஸம்ப3ந்த4ம் மேலிட்டு இழவை உண்டுபண்ணுமளவில் அதுக்கும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸஹ-
காரியாய்க்கொண்டு த்3வாரமாயிருக்கையாலேயும்,
ஜந்மாத்3யுத்கர்ஷம் பேற்றுக்கு அஸாத4ாரணப்ரயோஜகமாகவும், அவற்றினுடைய அபகர்ஷம்
இழவுக்கு அஸாத4ாரணப்ரயோஜகமாகவும் ஆகமாட்டாமையாலே, ஜந்மோத்கர்ஷாதி3களை
ஆத3ரிக்கிற ஶாஸ்த்ரங்களுக்கெல்லாம் அதுகள் ப்ராயேண பேற்றுக்கு த்3வாரமாயிருக்கையும்,
அவற்றினுடைய அபகர்ஷத்தை நிந்தி3க்கிற ஶாஸ்த்ரங்களுக்கெல்லாம் அவை ப்ராயேண
இழவுக்கு த்3வாரமாயிருக்கையுமாகிற ஸாத4ாரணப்ரயோஜகத்வமே விஷயம் என்றும் சொல்ல
வேண்டுகையாலே;

அந்வயவ்யதிரேகவ்யபி4சாரங்களாலே பேற்றுக்கே அஸாத4ாரணப்ரயோஜகமன்றிக்கேயொழிந்த ஜந்மோத்கர்ஷாதி3கள் அந்வயவ்யதிரேகங்களிரண்டாலும் பேற்றுக்கே அஸாத4ாரணப்ரயோஜகமாய், ஆத்மஜந்மரூபமாயிருந்துள்ள ப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷத்வஜ்ஞாநரூபப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தைப் பற்ற அத்யந்தநிக்ருஷ்டங்களாகையாலே, அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முடையவர்களைப் பேற்றுக்கும் இழவுக்கும் பொதுவாய் நிக்ருஷ்டமாயிருந்துள்ள ஜந்மாத்3யுத்கர்ஷத்தையுடையவர்கள் தங்களில் குறைய நினைக்கை விபரீதஜ்ஞாநரூபமாகையாலும்,

நிக்ருஷ்டராயிருந்துவைத்து உத்க்ருஷ்டவிஷயத்தில் அபசாரப்படுமவர்கள்விஷயத்தில், "தேஜீயஸாம் ந தோ3ஷாய" என்கிற ந்யாயம் ப்ரவ்ருத்தியாதாகையாலும், பேருகிற இஷ்டப்ராப்திக்கும், பா4க3வதாபசாரப2லாதி3களாகிற அநிஷ்டங்களினுடைய நிவாரணத்துக்கும் ப்ராக்ருததே3ஹஸம்ப3ந்தெ4ௗபாதி4கங்களான ஜந்மோத்கர்ஷாதி3கள் உடலாகாமையாலே, ஜந்மாதி3களால் வரும் உத்கர்ஷத்தில் ஒன்றும் பசையில்லை என்று கீழ்ச்சொன்னத்துக்கு ஒன்றும் விரோத4ம் இல்லை என்று உத்தரம் அருளிச்செய்தாராயிற்று. இப்படி, உத்க்ருஷ்டஜந்மாதி3களில் பசை இல்லை என்கைக்குச் சொன்ன ஹேதுக்களெல்லாம் நிக்ருஷ்டஜந்மாதி3களுக்கு மிகவும் உண்டாகையாலே, அதில் பசையில்லை என்னுமிடம் கைமுதிகந்யாயஸித்3த4ம். ஆக, கேவலோத்க்ருஷ்டஜந்மோத்கர்ஷவாதி3யினுடைய மதமும், கேவலநிக்ருஷ்டஜந்மோத்கர்ஷவாதி3யினுடைய மதமும் நிரஸ்தமாயிற்று.

மேல் பா4க3வதநிக்ருஷ்டஜந்மோத்கர்ஷவாதி3மதமும், பா4க3வதோத்க்ருஷ்டஜந்மோத்கர்ஷவாதி3மதமும் நிரஸிக்கப்படுகிறது. அவர்களாவது யார்? என்னில்:- ப4க3வத்ஸம்ப3ந்தி4கள் விலக்ஷணர் என்றும், அவிலக்ஷணர் என்றும் இரண்டுபடியாயிருப்பர்கள். அதில் விலக்ஷணராகிறார், "மத்3ப4க்தஜநவாத்ஸல்யம்", "அக்குற்றம் அப்பிறப்பு அவ்வியல்வே நம்மை ஆட்கொள்ளுமே" இத்யாதி3ப்படியே பா4க3வதர்களிடத்தில் ஜந்மவ்ருத்தாதி3தோ3ஷங்கள் உண்டேயாகிலும், அதெல்லாம் கு3ணம்போலே உபாதே3யமாய், தங்களை எழுதிக்கொள்ளும் அளவாம்படியான பா4க3வதப4க்திபர்யந்தமாக ப4க3வந்நிர்ஹேதுககடாக்ஷத்தாலே அபி4வ்ருத்3த4மான ப4க3வத்3ப4க்திமாஹாத்ம்யத்தாலே பண்டைக்குலங்களான ப்ராக்ருததே3ஹௌபாதி4கப்3ராஹ்மண்யாதி3வர்ணாஶ்ரமங்களெல்லாம் ஸவாஸநமாகக் கழிந்து, "தே வர்ணாநாம் பஞ்சமாஸ்சாஶ்ரமாணாம்" இத்யாதி3ப்படியே விலக்ஷணங்களான வர்ணாஶ்ரமங்கள் உண்டாகப்பெற்று, "தொண்டக்குலத்தில் உள்ளீர்" என்கிறபடியே ஏககுலாந்தர்பூ4தராய், லோகவிலக்ஷணராய், தொழுகுலமாயிருக்குமவர்கள். இவர்களில் அந்தர்பூ4தர் இங்கு ஸித்3த4ாந்தி. அவிலக்ஷணராகிறார், ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் பா4க3வதவாத்ஸல்யபர்யந்தமாகப் பெருமையால் குறியழியாதிருக்கிற வர்ணாஶ்ரமாதி3களால் ப்ராக்ருதஸஜாதீயராய், அதடியாகவந்த அபி4மாநத்தாலே பா4க3வதவிஷயங்களிலே ஜந்மாத்3யுத்கர்ஷாபகர்ஷங்களையிட்டு நிகர்ஷசிந்தை பண்ணிக்கொண்டு திரியுமவர்கள். இவ்வவிலக்ஷணர்கள், பா4க3வதநிக்ருஷ்டஜந்மோத்கர்ஷவாதி3கள் என்றும், பா4க3வதோத்க்ருஷ்டஜந்மோத்க்ருஷ்டவாதி3கள் என்றும் இரண்டுபடியாயிருப்பர்கள். இவ்விருவரும் இங்கு பூர்வபக்ஷிகள். அதில் பா4க3வதநிக்ருஷ்டஜந்மோத்கர்ஷவாதி3யாவான், பா4க3வதர்களாயிருந்துள்ள நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மாக்கள் இருவர்க்கும் பா4க3வதத்வாம்ஶே ஸாம்யமுண்டாயிருந்ததேயாகிலும், கர்மஜ்ஞாநப4க்திகளாகிற ஸாத4நாந்தரயோக்3யதாபாத3கமாய்க்கொண்டு ஸித்3தோ4பாயச்யுதிஹேதுவாய், நிக்ருஷ்டவர்ணிபா4க3வதாநுவர்த்தநப்ரதிப3ந்த4கமாயிருந்துள்ள ப்3ராஹ்மண்யாதி3களை அபேக்ஷித்து, கர்மஜ்ஞாநப4க்திரூபஸாத4நாந்தராநர்ஹதயா ஆகிஞ்சந்யாபாத3கமாய்க்கொண்டு ஸித்3தோ4பாயாநுகூலமாய், தன்னில் நிக்ருஷ்டரில்லாமையாலே ஸர்வவர்ணத்தில் உள்ள பா4க3வதர்களையெல்லாம் அநுவர்த்திக்கைக்கும உடலாயிருக்கையாலே, பா4க3வதநிஷ்ட2ாநு கூலமாக ஶ்வபசத்வாதி3நிக்ருஷ்டஜந்மமே அத்யுத்க்ருஷ்டமாகையாலே, அந்த ஜந்மோத்கர்ஷத்தோடே கூடின பா4க3வதத்வத்தையுடையவன், அதில்லாத பூர்வவர்ணபா4கவதனைப் பற்ற விஶிஷ்டன் என்று சொல்லுமவன்.

பா4க3வதோத்க்ருஷ்டஜந்மோத்கர்ஷவாதி3யாவான், பா4க3வதர்களான நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்ட-

210. ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முண்டாளுல் இரண்டுமொக்குமோ என்னில்,
211. ஒவ்வாது.

210. உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மாக்களிருவர்க்கும் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முண்டாளுல் பா4க3வதத்வஸாம்யமன்ரேவுள்ளது, அத்தோடே ஜந்மோத்கர்ஷமுமுடையவன் மற்றையவனைப் பற்ற விஶிஷ்டனன்ரே என்று நினைத்துப் பண்ணுகிற ப்ரஶ்நத்தை அநுவதி3க்கிருர் [ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முண்டாளுல் இரண்டுமொக்குமோவென்னில்] என்று. [இரண்டும்] என்று உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மங்களைச் சொல்லுகிறது. (210)

210. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மாக்கள்) இத்யாதி3. (பா4க3வதத்வஸாம்யமன்ரே உள்ளது) என்றது, பா4க3வதத்வம் ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்களுக்கு நாமகமன்று என்றபடி. (விஶிஷ்டனன்ரே) என்றது, அதி4கனன்ரே என்றபடி. இவ்விடத்திலே கேவலப்3ராஹ்மணனுக்கும் கேவலஶமித்3ரனுக்கும் உள்ள எல்லை பா4க3வதப்3ராஹ்மணனுக்கும் பா4க3வதஶமித்3ரனுக்கும் கொள்ளவேணும் என்று ஸாரஸ்த2வாக்யம் ப்ரஶ்நாஶயத்தில் விவக்ஷிதம். (210)

ஜந்மாக்கள் இருவர்க்கும் பா4க3வதத்வாம்ஶே ஸாம்யமுண்டாயிருந்ததேயாகிலும், ஸ்வோபாதி4பூ4தமான அத்யுத்3ரிக்ததமோகு3ணகதே3ஹஸ்வபா4வத்தாலே அஜ்ஞாநாந்யதா2ஜ்ஞாநவிபரீதஜ்ஞாநங்களை மிகவும் விளைத்து, ப4க3வந்நிக்3ரஹஹேதுபூ4தயான அக்ருத்யகரணாதி3களில் மூட்டுமதாய், அஸேவ்யரான அபா4க3வதபூர்வவர்ணிகள்விஷயத்தில் பண்ணும் நீசவ்ருத்திக்கும் உடலாய், தத்வவிவேகஹேதுவான வேதா3தி3களில் அநதி4காராபாத3கமுமாய்க் கொண்டு பா4க3வதநிஷ்டா2விரோதி4யான ஶ்வபசத்வாதி3நிக்ருஷ்டஜந்மத்தைப்பற்ற, ஸ்வோபாதி4பூ4தமான ஸத்வோத்3ரிக்ததே3ஹஸ்வபா4வத்தாலே க்ருத்யாக்ருத்யவிவேகத்தை விளைத்து ப4க3வதா3பி4மதங்களைச் செய்கைக்கும் தத3நபி4மதங்களை செய்யாமைக்கும் உடலாய், ஶமதா3தி3களுக்கு ஶீக்4ரநிஷ்பாத3கமாய், தத்வவிவேகஹேதுபூ4தவேத3ஶாஸ்த்ராதி3களில் அதி4காராபாத3கமாய்க்கொண்டு பா4க3வதநிஷ்டா2நுகூலமான ப்3ராஹ்மணயாதி3ஜந்மம் அத்யுத்க்ருஷ்டமாகையாலே, அத்தோடே கூடின பா4க3வதத்வத்தையுடையவன் அதில்லாத ஶ்வபசாதி3பா4க3வதனைப்பற்ற விஶிஷ்டன் என்று சொல்லுமவன்.

இவ்விருவரும் ப்ராக்ருததே3ஹஸம்ப3ந்தௌ4பாதி4கங்களான ப்3ராஹ்மணயாத்யுத்க்ருஷ்டஜந்மத்தையும் ஶ்வபசத்வாதி3நிக்ருஷ்டஜந்மங்களையும் ஓரோருபடியாலே ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ஸஹகாரிகளாகக்கொண்டு அவற்றுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லுமவர்களாகையாலே, [ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் பேற்றுக்கும் இழவுக்கும் அப்ரயோஜகம்] என்கிற கீழ்வாக்யத்தால், உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தால் வரும் உத்கர்ஷத்தாலும், நிக்ருஷ்டஜந்மத்தால் வரும் உத்கர்ஷத்தாலும் ப4க3வல்லாப4த்துக்கு உறுப்பாக உண்டாம் ஸஹகாரமொன்றுமில்லை என்று சொல்லி, கேவலோத்க்ருஷ்டஜந்மோத்கர்ஷத்தையும் கேவலநிக்ருஷ்டஜந்மோத்கர்ஷத்தையும் நிரஸித்தபோதே, கேவலோத்க்ருஷ்டநிக்ருஷ்டஜந்மங்களினுடைய உத்கர்ஷத்தை அவலம்பி3த்துக்கொண்டே ஜீவிக்கிற இவர்கள் தங்கள் மதமும் நிரஸ்தகல்பங்களாய்விட்ட படியைக் கண்டு, நமக்கெல்லார்க்கும் பொதுவான தை3ஹிகஜந்மோத்கர்ஷத்தை நாமெல்லாரும் ஒன்றுகச் சேர்ந்து ஸாதி4த்துக்கொண்டு பின்பு நம்மில் நமக்குண்டான அவாந்தரபே4த3ங்களை விசாரித்துக்கொள்ளக் கடவோம் என்று, ப்ராக்ருததே3ஹஸம்ப3ந்தௌ4பாதி4கஜந்மத்துக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லும் வர்ணத்3வயமும், ஒன்றுகக்கூடி ஒரு மத்4யஸ்த2முக2த்தாலே தங்கள் இருவர்க்கும் பொதுவான உக்திகளாலே ப்ரஶ்நம்பண்ண, அந்த ப்ரஶ்நாநுவாத3பூர்வகமாக அப்படியே அவ்வர்க்கத்3வயாபி4மதபக்ஷத்3வயத்துக்கும் பொதுவான உக்திகளாலே பொதுவான தூ3ஷணங்களைச்சொல்லி அவ்வர்க்கத்3வயத்துக்கும் அபி4மதமான பக்ஷத்3வயத்தையும் நிரஸிக்கிறது மூலத்தில் மேல் க்3ரந்த2த்தாலே. (209)

லாப4ஹேதுவான இந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முண்டானுல் உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மமிரண்டும் தன்னில் ஒக்குமோ என்னில், என்று ப்ரஶ்நம் பண்ணி, [ஒவ்வாது] என்று உத்தரமருளிச்செய்கிருர். (211)

---

210. மூலத்தில் [ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முண்டானுல்] இத்யாதி3ப்ரஶ்நவாக்யார்த்த2த்தையும் லாக4வாத் ப்ரஷ்டக்ருதாத்பர்யப்ரத3ர்ஶநமுக2த்தாலேயே அறிவிப்பாயான் (?) என்றுகொண்டு அவ்வாக்யத்துக்கு அவதாரிகை (உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மாக்கள்) இத்யாதி3. (உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மாக்கள் இருவர்க்கும்) என்றது, லோகத்தில் ப்ராசுர்யேண உத்க்ருஷ்டமாக வ்யவஹரிக்கப்படுகிற வைஶ்யத்வ-க்ஷத்ரியத்வ-ப்3ராஹ்மணத்வ-மநுஷ்யக3ந்த4ர்வத்வ-தே3வக3ந்த4ர்வத்வாதி3ப்3ரஹ்மத்வபர்யந்தங்களான ஜந்மங்களில் ஒரு ஜந்மத்தையுடையவனுகிற ஒரு உத்க்ருஷ்டஜந்மாவுக்கும், லோகத்தில் அப்படியே நிக்ருஷ்டமாக வ்யவஹரிக்கப்படுகிற ஸ்த்ரீத்வ-ஶூத்3ரத்வ-ம்லேச்ச2த்வ-ஶ்வபசத்வாதி3நிக்ருஷ்டஜந்மங்களில் அந்யதமமான ஜந்மத்தையுடையவனுகிற ஒரு நிக்ருஷ்டஜந்மாவுக்கும், ஆக இவ்விருவர்க்கும் என்றபடி. இத்தால், ப்ரஶ்நவாக்யத்தில் ப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷத்வஜ்ஞாநமாகிற ப4க3வத்ப்ரதியோகி3கஸம்ப3ந்த4த்துக்கு அநுயோகி3வாசகபத3ம் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டுகையாலே, அது செய்யுமிடத்தில் ப்ரஷ்டாக்களுக்கு ப்ரதிதந்த்ரமாய் ஸித்3த4ாந்திக்கு அநபி4மதமாயிருந்துள்ள ப4ாக3வதர்களுக்குள்ளே ப்ராக்ருதஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷப்ரயுக்தபரஸ்பரதாரதம்யத்தை ஶாதி4த்துக்கொள்ளுகைக்காகப் பண்ணுகிற இப்ரஶ்நத்திலே உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மாக்கள் இருவரில் ஒருவனை ப4ாக3வதனுகக் கொள்ளுகை சேராதாகையாலே இருவரையுமே ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுயோகி3களாகக் கொள்ளவேண்டுகையாலே, உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மங்களையுடையார் இருவர்க்கும் என்று [ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முண்டானுல்] என்கிறதுக்கு முன்னே அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுயோகி3வாசகபத3ம் கூட்டிக்கொள்ளவேணும் என்று காட்டப்பட்டது.

(ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முண்டானுல்) என்றது, மூலத்தில், கீழ்ச்சொன்னபடி ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4மில்லாத கேவலஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகமன்றேயாகிலும் பேற்றுக்கே ப்ரயோஜகமான ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்துக்கு ஸஹகாரியாய்க்கொண்டு மதபே4தே3ந நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மங்கள் இரண்டும் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகமாகையாலே, அப்படி அந்த ஜந்மங்களைப் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகமாகப் பண்ணிக்கொடுக்கிற ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4மானது ஸித்3தே4ாபாயபூதனுன ஸர்வேஶ்வரன் நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே உண்டுபண்ணுவிக்க உண்டானுல் என்றபடி. (ப4ாக3வதத்வஸாம்யமன்றே உள்ளது) என்றது, ப4ாக3வதத்வம் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4கார்யத்வமித்தனையொழிய ஜந்மஸித்3த4ாபகர்ஷவிநாஶமும், அஸித்3தே4ாத்கர்ஷஸித்3தி4யும் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4கார்யமல்லாமையாலே, அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முடைய நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மாக்கள் இருவர்க்கும் அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தாலே ஸித்3தி4த்ததாய் உள்ளது இருவர்க்கும் தத்கார்யமான ப4ாக3வதத்வாம்ஶத்தில் உள்ள ஸாம்யமாத்ரமன்றே உள்ளது என்றபடி. (அன்றே) என்கிற ஶப்3த3த்தாலே, ஜந்மநாபி ஸாம்யமில்லை என்னுமர்த்த2ம் ஸூசிக்கப்படுகிறது. இத்தால், [ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முண்டானுல் இரண்டும் ஒக்குமோ என்னில்] என்கிற வாக்யத்தில் ஆக்ஷேபார்த்த2கமான ஓகாரத்தாலே, ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முண்டானுலும் இரண்டும் ஒவ்வாது என்கிற ப்ரஷ்ட்ருதாத்பர்யம் ஸூசிக்கப்படுகையாலே அப்படி நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மங்கள் இரண்டும் ஒத்துப்போகைக்கு ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ம் ஹேதுவாகாது என்று அவன்பண்ணும் ப்ரத்யவஸ்த2ாநம், ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ம் ஸர்வாபகர்ஷநிப3ர்ஹணபூர்வகஸர்வோத்கர்ஷாபாத3கம் என்னுமர்த்த2த்துக்கு அவன் இசையாமையால் வந்தது என்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

(அத்தோடே ஜந்மோத்கர்ஷமுடையவன் மற்றையவனைப்பற்ற விஶிஷ்டனன்றே) என்றதும், ப4ாக3வதத்வாம்ஶஸாம்யமாத்ரஹேதுவாய் இருவர்க்கும் பொதுவாயிருந்துள்ள அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே தனக்கே அஸாத4ாரணமான ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூல்யமாகிற தே3ஹோபாதி4கஜந்மத்தாலே ஸித்3த4மான உத்கர்ஷத்தையுடையவன். அந்த உத்கர்ஷமின்றிக்கே இருவர்க்கும் பொதுவாயிருந்துள்ள ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4மாத்ரத்தையுடையவனுயிருக்கிற

மற்றையவனைப்பற்ற அதி4கனன்றோ என்றபடி. இவ்வாக்யத்தில், அத்தோடே உத்க்ருஷ்ட-ஜந்மத்தையுடையவன் நிக்ருஷ்டஜந்மமுடையவனைப்பற்ற விஶிஷ்டனன்றோ என்று அருளிச்-செய்யாதே, (அத்தோடே ஜந்மோத்கர்ஷமுடையவன் மற்றையவனைப்பற்ற) என்று அருளிச்-செய்கையாலே, [ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முண்டானால் இரண்டுமொக்குமோ] என்று பண்ணுகிற ப்ரஶ்நம், பா4க3வதனுக்கு நிக்ருஷ்டஜந்மோபாதி4க-உத்கர்ஷம் சொல்லும் ரஹஸ்யகுத்ருஷ்டிக்-கும், உத்க்ருஷ்டஜந்மோபாதி4க-உத்கர்ஷம் சொல்லும் ரஹஸ்யபா3ஹ்யனுக்கும் பொது என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. ப்4ராந்தர்களுடைய நிரூட4வ்யவஹாரத்தாலே உத்க்ருஷ்டஜந்ம-ஶப்3த3ம், த்ரைவர்ணிகத்வாதி3களிலும், நிக்ருஷ்டஜந்மஶப்3த3ம் ஶூத்3ரத்வாதி3களிலுமேயாக ப்ரஸித்3தி4ப்ரசுரங்களாய் வர்த்தித்ததுகளேயாகிலும், ஜந்மோத்கர்ஷஶப்3த3ம், 'ஜந்மந: உத்கர்ஷ: ஜந்மோத்கர்ஷ:' என்றாய், ப்ராக்ருதஜந்மஸம்ப3ந்த4யுத்கர்ஷஸாமாந்யத்தைச்சொல்லுகையாலே தத்தத்3விவக்ஷிதோத்கர்ஷத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு இருவர்க்கும் பொதுவாயிருக்கிறதிறே. 'அத்தோடே ஜந்மோத்கர்ஷமுடையவன் ஜந்மநிகர்ஷமுடையவனைப்பற்ற' என்றாகிலும் அருளிச்செய்யாதே, (மற்றையவனை) என்று ஜந்மோத்கர்ஷமுடையவனுக்கு உண்டான ஆதி4க்யத்துக்கு அவதி4பூ4தனானவனை ஸாமாந்யமாக 'அந்ய'ஶப்3த3த்தாலே அருளிச்செய்கை-யாலே, மற்றையவனுடைய ஜந்மோத்கர்ஷவத்3பா4க3வததாதி4க்யாவதி4த்வத்துக்கு ப்ரயோஜகதயா பூர்வபக்ஷ்யபி4மதம்; ஜந்மோத்கர்ஷவானுடைய ஆதி4க்யத்துக்கு ப்ரயோஜகமான அந்த ஜந்மோத்-கர்ஷத்தினுடைய அபா4வமாத்ரம்; ஜந்மநிகர்ஷமும் கூட ஆதி4க்யாவதி4த்வப்ரயோஜகதயா தத3பி4மதமன்று என்னுமிடம் காட்டப்பட்டது. (மற்றையவன்) என்கிற ஶப்3த3ம் ஜந்மோத்-கர்ஷவத்3பி4ந்நனையே சொல்லுகையாலே, அந்த ஜந்மோத்கர்ஷவத்3பே4த3மே அந்த ஆதி4க்யா-வதி4த்வத்துக்கு ப்ரயோஜகம் என்று தோற்றுகிறதிறே. ஜந்மநிகர்ஷமுடைய மற்றையவனை என்று ஜந்மநிகர்ஷத்தாலே மற்றையவனை விஶேஷிக்கில் அதுவும் ப்ரயோஜகதயா அபி4மதமாகத் தோற்றுமிறே. கீழே (உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மாக்கள் இருவர்க்கும்) என்று இருவருமே ப்ரஸ்துதராயிருக்கையாலேயும், பூர்வபக்ஷிக்கு த்ருதீயகோடியில்லாமையாலேயும், (மற்றைய-வனை) என்று ஸாமாந்யமாகச்சொன்னாலும், ஆர்த்தி2கமாக ஜந்மநிகர்ஷமும் சொன்னதாகாதோ என்னில்:- ஆர்த்தி2கமாகச் சொன்னதானாலும், அது ஆதி4க்யாவதி4த்வப்ரயோஜகமான உத்கர்ஷாபா4வத்துக்கு ஸாத4கமாக அபி4மதமித்தனையொழிய அது ஆதி4க்யாவதி4த்வத்துக்கும் ப்ரயோஜகமாக பூர்வபக்ஷ்யபி4மதமன்று. ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் இரண்டுமன்றிக்கே அயோநிஜராய்க்கொண்டு பா4க3வதராயிருப்பாரும் கூட ஜந்மோத்கர்ஷவானுடைய ஆதி4க்யத்-துக்கு அவதி4பூ4தர் என்றிறே பூர்வபக்ஷிகளுக்குள்ளே பள்ளமடையானுக்கு அபி4மதம்.

ஆகையிறே, பெரியபெருமாள் அயோநிஜரான முதலாழ்வார்களையும், பூர்வவர்ணஜாதரான மற்ற ஆழ்வார்களையும் விட்டு, ஜந்மநிகர்ஷமுடையவரான திருப்பாணாழ்வார்விஷயத்தில் பா4க3வதவைப4வத்தை வெளியிட்டது என்று அவர்கள் சொல்லுவது. இத்தால் [இரண்டும் ஒக்குமோ] என்கிற மூலவாக்யத்தில் அதி4க்ஷேபஸூசகமான ஓகாரத்தாலே, ஒவ்வாது என்னும் அர்த்த2ம் காட்டப்படுகையாலே, அந்த ஸாமாந்யபா4வம், ப்ரஷ்டாவுக்கு ப்ரதிதந்த்ராபி4ப்ரேத-மான பா4க3வதர்களுடைய ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷப்ரயுக்தமான அவர்கள்தங்களில் உண்டான பரஸ்பரதாரதம்யரூபம் என்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

(என்று நினைத்து) என்றது, "அபி4நிவேஶவஶீக்ருதசேதஸாம் ப3ஹூவித3ாமபி ஸம்ப4வதி ப்4ரம:" என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தபடியே, தந்தாமுடைய தை3ஹிகஜந்மத்துக்கே உத்கர்ஷம் சொல்லவேணும் என்கிற அபி4நிவேஶத்தாலே பா4க3வதஜந்மநிரூபணமாகாது என்று ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் நிஷேதி4த்திருக்க 'ஒரு பா4க3வதன் ஜந்மத்தாலே உத்க்ருஷ்டன்' என்றும், 'மற்றையவன் அபக்ருஷ்டன்' என்றும் கீழ்ச்சொன்னபடியே ப்4ரமித்து என்றபடி. (பண்ணுகிற ப்ரஶ்நத்தை) என்றது, பா4க3வததை3ஹிகஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷவாதி3கள் இருவரும் சேர்ந்து தங்கள் இருவர்க்கும் பொதுவான ஒரு மத்4யஸ்த2ன்முக2த்தாலே தங்கள் இருவர்க்கும் பொதுவான உக்திகளாலே பண்ணுகிற ப்ரஶ்நத்தை என்றபடி. (உத்க்ருஷ்டாப-க்ருஷ்டஜந்மங்களைச் சொல்லுகிறது) என்றது, லோகத்திலே ப்ராசுர்யேண உத்க்ருஷ்டங்களாக வ்யவஹரிக்கப்படுகிற த்ரைவர்ணிகத்வாதி3ப்3ராஹ்மத்வபர்யந்தங்களான உத்க்ருஷ்டஜந்மங்க-

ளில் ஒன்றும், அப்படியே நிக்ருஷ்டங்களாக வ்யவஹரிக்கப்படுகிற ஸ்த்ரீத்வாதி3ஶ்வபசத்வ-பர்யந்தங்களான நிக்ருஷ்டஜந்மங்களில் ஒன்றும், ஆக இவ்விரண்டு ஜந்மங்களையும் சொல்லுகிறது என்றபடி.

[ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முண்டானால் இரண்டுமொக்குமோ] என்கிற வாக்யத்தால் பண்ணின ப்ரஶ்நாகாரம், பா4கவதநிக்ருஷ்டஜந்மோத்கர்ஷவாதி3யான ரஹஸ்யகுத்3ருஷ்டிகளுக்கும், பா4கவதோத்க்ருஷ்டஜந்மோத்கர்ஷவாதி3யான மிஶ்ரஸம்ப்ரதா3யநிஷ்ட2ர்க்கும் பொதுவாகிறபடி எங்ஙனே என்னில்:- [ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முண்டானால் இரண்டுமொக்குமோ] என்கிற வாக்யத்தாலே த்ரைவர்ணிகாத்3யுத்க்ருஷ்டஜந்மமுடையாரில் ஒருவனும், ஸ்த்ரீத்வாதி3நிக்ருஷ்ட-ஜந்மமுடையாரில் ஒருவனும், ஆக இவ்விருவர்க்கும் கேவலாபக்ருஷ்ட-உத்க்ருஷ்ஜந்மங்களைக்-காட்டில் உத்கர்ஷஹேதுவான ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முண்டானால் அத்தால் அவ்விருவர்க்கும் அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4கார்யமான பா4கவதத்வாம்ஶஸாம்யமாத்ரமுண்டாமித்தனைபோக்கி, அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ம் ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்களைப் போக்குகைக்கும் உண்டுபண்ணுகைக்கும் வ்யத்யஸ்தமாக்கப் பண்ணுகைக்கும் உடலல்லாமையாலே, அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முண்டான-பின்பும் பூர்வஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் குறியழியாதிருக்கையாலே அந்த ஜந்மோத்கர்ஷாப-கர்ஷங்களும் தன்னில் ஒத்துப்போகாமையாலே அபா4கவதரிற்காட்டில் உத்கர்ஷஹேதுவாய், இருவர்க்கும் பொதுவான அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே கூட அந்த நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்ட-ஜந்மங்கள் இரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு ப4க3வத்ஸம்ப3ந்தா4நுகூல்யாபாத3கமானதொரு ஜந்மத்தால் வந்த இதராஸாதா4ரணமான ப4க3வத்ஸம்ப3ந்தா4நுகூல்யமாகிற உத்கர்ஷத்தையும் உடையனாயிருக்குமவன், அந்த உத்கர்ஷமில்லாதே இருவர்க்கும் பொதுவான ப4க3வத்ஸம்ப3ந்-த4மாத்ரத்தையுடையனான மற்றையவனைப்பற்ற அதி4கனன்றோ என்றிறே ப்ரஶ்நம்பண்ணினது. இவ்வர்த்த2த்தையேயிறே (உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மாக்கள் இருவர்க்கும் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4-முண்டானால் பா4க3வதத்வஸாம்யமன்றோ உள்ளது; அத்தோடே ஜந்மோத்கர்ஷமுடையவன் மற்றையவனைப்பற்ற விஶிஷ்டனன்றோ என்று) என்கிற வ்யாக்2யாநவாக்யத்தில் ப்ரஷ்டாவி-னுடைய தாத்பர்யப்ரத3ர்ஶநமுக2த்தாலே த3ர்ஶிப்பித்தருளினது. இப்ப்ரஶ்நத்தில் ரஹஸ்ய-குத்3ருஷ்டிகளுக்கு ப4க3வத்ஸம்ப3ந்தா4நுகூல்யாபாத3கமாக அபி4மதம் நிக்ருஷ்டஜந்மம். இந்த நிக்ருஷ்டஜந்மம், ப4க3வத்ஸம்ப3ந்தா4நுகூல்யாபாத3கமாகையாவது:- ப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷ-த்வாத்4யவஸாயரூபமான ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ம், "நாகிஞ்சித்குர்வதஶ்ஶேஷத்வம்" என்கிறபடியே, இதுதான் அஸத்கல்பமாகாதே ஸத்தைபெறுகைக்காக அத்தால் ப4க3வதி3ச்சா2நுகு3ணமாக ப4க3வானுக்குப் பண்ணும் கைங்கர்யமாகிற ப4க3வத3நுவர்த்தநத்தை உண்டுபண்ணிக் கொள்ளுமளவிலே அந்த ப4க3வத3நுவர்த்தநம் பா4கவதாநுவர்த்தநபர்யந்தமல்லது இராமை-யாலே அந்த பா4க3வதர்களில் அந்தர்பூ4தரான நிக்ருஷ்டவர்ணபா4க3வதவிஷயத்தில் பண்ணும் அநுவர்த்தநத்துக்கு அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ம் ஹேதுவாமளவிலே, அந்த நிக்ருஷ்ட-ஜந்மம் ஸோபாதி4கநைச்யமுக2த்தாலே அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்துக்குப் பண்ணும் ஸஹகார-மும், அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ம் ஶேஷத்வவிருத்3தா4ஹங்காரக3ர்ப்ப4ங்களான உபாயாந்த-ரங்களில்நின்றும் நிவர்த்திப்பிக்குமளவிலே, அந்த உபாயாந்தரங்களாகிற கர்மஜ்ஞாநப4க்திக-ளுக்கு நிக்ருஷ்டஜந்மம் அநதி4காராபாத3கமாய்க்கொண்டு அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்துக்குப் பண்ணும் ஸஹகாரமுமாகிற ப4க3வத்ஸம்ப3ந்தா4நுகூல்யத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கை.

உத்க்ருஷ்டஜந்மாவான பா4க3வதனாகிற மற்றையவனுக்கு இல்லாததாய், நிக்ருஷ்டஜந்மாவான பா4க3வதனுக்கே அஸாதா4ரணமாய், அந்த நிக்ருஷ்டஜந்மஸித்3த4முமாக, வந்த பள்ளமடையா-ருக்கு அபி4மதமான ஜந்மோத்கர்ஷமும், அந்த ஜந்மோபாதி4கங்களான ஸர்வவர்ணவதி4க-நைச்யமும் கர்மஜ்ஞாநப4க்திரூப-உபாயாந்தர-அநதி4காரமுமாகிற கு3ணவிஶேஷங்களாலே, அந்த நிக்ருஷ்டஜந்மமுடைய பா4க3வதன், அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ம் அஸங்கோசேந ப2லோப-தா4யகமாகைக்கு உத்தமபாத்ரமாய்க்கொண்டு அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்தா4நுகூலமாயிருக்கையே. ஆகையாலே, நிக்ருஷ்டோக்ருஷ்டஜந்மாக்கள் இருவர்க்கும் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முண்டானால் அத்தாலே ஸ்வோபாதி4கஸர்வவர்ணவதி4கநைச்ய-உபாயாந்தராநதி4காரரூபகு3ணவிஶேஷ-த்3வாரா ஸஹகாரியாய்க்கொண்டு ப4க3வத்ஸம்ப3ந்தா4நுகூலமாயிருக்கிற நிக்ருஷ்டஜந்மத்-

தோடே யத்கிஞ்சித்3வர்ணவதி4க-உத்கர்ஷத்துக்கும் உபாயாந்தராதி4காரத்துக்கும் உடலாய்க் கொண்டு ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ப்ரதிகூலமாயிருக்கிற உத்க்ருஷ்டஜந்மம் ஒத்துப்போகாமையாலே, ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடேகூட நிக்ருஷ்டஜந்மஸித்3த4மான ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூல்யமாகிற உத்கர்ஷத்தையும் உடையனுயிருக்கிற நிக்ருஷ்டஜந்மபா4க3வதன் அந்த நிக்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு விரோதி4யான உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தை உடையனுயிருக்கையாலே, நிக்ருஷ்டஜந்மஸித்3த4ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூல்யமாகிற ஜந்மோத்கர்ஷமின்றிக்கே ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4மாத்ரத்தை-யுடையவனுயிருக்கிற உத்க்ருஷ்டஜந்மபா4க3வதனுகிற மற்றையவனைப்பற்ற அதி4கனன்றே என்று பள்ளமடையானுடைய அபி4ப்ராயாநுகு3ணமாக ப்ரஶ்நவாக்யார்த்த2பர்யவஸாநம்.

மிஶ்ரஸம்ப்ரதா3யநிஷ்ட2னுக்கு ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூல்யாபாத3கமாக அபி4மதமான ஜந்மம் உத்க்ருஷ்டம். அது ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூல்யாபாத3கமாகையாவது - அந்த ப4க3வத்-ஸம்ப3ந்த4ம் ஸ்வகார்யமான ப4க3வத3பி4மதப4க3வத்3ருப4வகைங்கர்யங்களை ஜநிப்பிக்கு-மளவிலே ப4க3வத3பி4மதாநபி4மதங்களை ஶாஸ்த்ரங்கொண்டு அறியவேண்டுகையாலே, ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநமும், ஶமத3மாத்3யாத்மகு3ணங்களும் ப4க3வத்3ருப4வகைங்கர்யங்களுக்கு ஸஹகாரிதயா ஆவஶ்யகங்களாகையாலே, அந்த ஶாஸ்த்ராதி4காரத்தையும், ஶமத3மாத்3யாத்ம-கு3ணங்களையும் உண்டுபண்ணிக் கொடுத்து உத்க்ருஷ்டஜந்மம் பண்ணும் ஸஹகாரமாகிற ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூல்யத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கை. அந்த உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தால் வந்த உத்கர்ஷமும், அந்த ஜந்மமுடையவன், அந்த ஜந்மஸித்3த4மான ஶாஸ்த்ராதி4காரஶமத3மாத்3யாத்ம-கு3ணங்களாலே, ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநம் பா3ஹ்யகுத்3ருஷ்டிகளால் கலக்க ஒண்ணுதபடி ஸுப்ரதிஷ்டி2தமாய்க்கொண்டு ப4க3வத3பி4மத்யவிரோதே4ந ப4க3வத்3ருப4வகைங்கர்யரூப-ப2லோபத4ாயகமாகைக்கு உத்தமபாத்ரமாய்க்கொண்டு ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூலமாயிருக்-கையே. ஆகையால், உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மாக்களிருவர்க்கும் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முண்டா-னல் அத்தாலே அத்யுத்3ரிக்தஸத்வகு3ணகதே3ஹஸம்ப3ந்தோ4பாதி4கமாய் ஶாஸ்த்ராதி4கார-ஶமத3மாத்3யாத்மகு3ணங்களாலே ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூலமாயிருக்கிற உத்க்ருஷ்டஜந்மத்-தோடே அத்யுத்3ரிக்ததமோகு3ணகதே3ஹஸம்ப3ந்தோ4பாதி4கமாய் தந்மூலகஶாஸ்த்ராநதி4கார-காமக்ரோத4லோப4மோஹமத3மாத்ஸர்ய-அப4க்ஷ்யப4க்ஷண-அபேயபாந-அஸேவ்யஸேவா-அபா4ஷ்யபா4ஷணத3யக்ருத்யகரணக்ருத்யாகரண-அஜ்ஞாநஸம்ஶயவிபர்யயவிஸ்ம்ருதிக-ளாகிற தோ3ஷங்களாலே ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ப்ரதிகூலமாயிருக்கிற நிக்ருஷ்டஜந்மம் ஒத்துப் போகாமையாலே, ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே கூட உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தால் வந்த ப4க3வத்-ஸம்ப3ந்த4ாநுகூல்யமாகிற ஜந்மோத்கர்ஷத்தையுடைய உத்க்ருஷ்டஜந்மபா4க3வதன் அந்த உத்க்ருஷ்டஜந்மவிரோதி4யான நிக்ருஷ்டஜந்மத்தையுடையனுயிருக்கையாலே, உத்க்ருஷ்டஜந்ம-ஸித்3த4ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூல்யமாகிற ஜந்மோத்கர்ஷமின்றிக்கே ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4மாத்ரத்தை உடையனுயிருக்கிற நிக்ருஷ்டஜந்மபா4க3வதனுகிற மற்றையவனைப்பற்ற அதி4கனன்றே என்று மிஶ்ரஸம்ப்ரதா3யநிஷ்டா2பி4ப்ராயாநுகு3ண்யேந ப்ரஶ்நவாக்யார்த்த2பர்யவஸாநம். ஆக, இப்படி ப்ரஶ்நம் பள்ளமடையார்-மிஶ்ரஸம்ப்ரதா3யநிஷ்ட2ர்கள் இருவர்க்கும் தனித்தனியே தத்தத3பேக்ஷிதவிஶேஷத்திலே பர்யவஸிக்கும்படி பொதுவாயிருக்கையாலே, இது அவ்விரு-வர்க்கும் பொது என்னக்குறையில்லை என்று கண்டுகொள்வது. (210)

211. [ஒவ்வாது] என்கிற ஸித்3த4ாந்திவாக்யம் பூர்வபக்ஷயுக்தார்த்த2-இஷ்டாபத்திபரம் என்கிற ப்4ரமத்தை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக தத்3வாக்யதாத்பர்யப்ரத3ர்ஶநபூர்வகமாக அதுக்கு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறுர் (ப்ரஷ்டாவானவன்) இத்யாதி3யால். (ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை அபக்ருஷ்டமாகவும், அபக்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை உத்க்ருஷ்ட-மாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி) என்றது, வக்ஷ்யமாணரீத்யா ப்ராக்ருததே3ஹாபாதி4கஜந்மமடி-யாக வருமவையெல்லாம் அநர்த்த2ஹேதுக்களாய்க்கொண்டு வஸ்துதோ ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4-ப்ரதிகூலங்களாயிருக்க, அவற்றில் சிலவற்றை ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூலங்களாகவும், அவற்றுக்கு அடியான ஜந்மமும், அந்த தோ3ஷங்களுக்கெல்லாம் ஹேதுவாகையாலே நிக்ருஷ்ட-மாயிருக்க, அத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும், தோ3ஷரூபமான அந்த தே3ஹஸம்ப3ந்தோ4பாதி4க-உத்கர்ஷமின்றிக்கே இருக்கிற பா4க3வதஜந்மம் நிர்தோ3ஷமாய்க்கொண்டு உத்க்ருஷ்டமா-யிருக்க, அத்தை நிக்ருஷ்டம் என்றும் ப்4ரமித்துக் கீழ்ப்ரஶ்நம் பண்ணின ப்ரஷ்டாவானவன்

211. ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை அபக்ருஷ்டமாகவும், அபக்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி, அதுக்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறார், [ஒவ்வாது] என்று. (211)

---

211. மூலத்தில் [ஒக்குமோ] என்றது, [ஒவ்வாது] என்றும், ப்ரஶ்நோத்தரங்கள் ஏகரூபங்களாய் வாக்யவையர்த்2யம் ப்ரஸங்கி3க்குமாகையாலே, ப்ரஶ்நோத்தரங்களிலே ஶப்3த3மாத்ரம் ஏகரூபமாய், தத3ர்த்த2மான வைஷம்யம் வ்யத்யஸ்தமாயிருக்கும் என்று விவக்ஷித்தால், வாக்யஸார்த்த2க்யமுண்டு என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஷ்டாவானவன்) இத்யாதி3. (211)

உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்த தே3ஹோபாதி4க-உத்கர்ஷத்தையுடைய ப4ாக3வதஜந்மத்தை அந்த தே3ஹோபாதி4க-உத்கர்ஷமாகிற தே3ாஷத்தையுடையதாயிருக்கையாலே நிக்ருஷ்டமாகவும், அந்த உத்கர்ஷமில்லாமையாலே அவன் நிக்ருஷ்டமாக நினைத்த அந்த தே3ஹோபாதி4க-உத்கர்ஷமில்லாத ப4ாக3வதஜந்மத்தை அந்த தே3ாஷரூப-உத்கர்ஷமில்லாமையாலே நிர்தே3ாஷமாகையாலே உத்க்ருஷ்டமாகவும் யதா2வஸ்தி2தமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி என்றபடி. பூர்வபக்ஷி உத்கர்ஷஹேதுவாக எண்ணியிருப்பதெல்லாம் ஸித்3த4ாந்திக்கு நிகர்ஷஹேதுவாகில், பூர்வபக்ஷிகளில் ஒருவன் நிக்ருஷ்டமாக எண்ணியிருப்பதையும், மற்றொருவன் உத்கர்ஷஹேதுமத்தயா உத்க்ருஷ்டமாக எண்ணியிருக்கையாலே அவ்விருவர்க்கும் பொதுவாக ப்ரஶ்நம் பண்ணுமவனும் விகல்பேந இரண்டு ஜந்மத்தையும் உத்க்ருஷ்டமாகவும் நிக்ருஷ்டமாகவும் எண்ணியிருக்கையாலே, ஸித்3த4ாந்தத்தில் இரண்டும் நிக்ருஷ்டமாக வேண்டியிருக்க, ப்ரஷ்டாவானவன் நிக்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை இவர் உத்க்ருஷ்டமாகத் திருவுள்ளம் பற்றினபடி என் என்னில்:- ப்ரஷ்டாவானவன், தே3ஹோபாதி4க-உத்கர்ஷமுடைய ஜந்மம் எதுவோ அதெல்லாம் உத்க்ருஷ்டமென்றும், அந்த தே3ஹோபாதி4க-உத்கர்ஷமில்லாதது எதுவோ அதெல்லாம் நிக்ருஷ்டங்கள் என்றும், இன்னது இன்னது என்று விஶேஷியாதபடி ஸாமாந்யமாக தே3ஹோபாதி4க-உத்கர்ஷாவச்சே2தே3ந உத்க்ருஷ்டத்வத்தையும், தத3ப4ாவாவச்சே2தே3ந அபக்ருஷ்டத்வத்தையுமாக நினைத்து ப்ரஶ்நம் பண்ணுகையாலே, அவன் தே3ஹோபாதி4க-உத்கர்ஷமாக எண்ணியிருப்பதெல்லாம் இல்லாதது, ஸித்3த4ாந்தத்தில் விலக்ஷணரிடத்திலேயாகையாலே, ப்ரஷ்டாவானவன் தே3ஹோபாதி4க-உத்கர்ஷாப4ாவவத்த்வேந ரூபேண அந்த விலக்ஷணர்களை ஜந்மோபாதி4க-உத்கர்ஷவத்3ப4ாக3வததாதி4க்யாவதி4த்வரூபநிகர்ஷவான்களாக நினைத்திருக்கையாலே, அவர்களே ஸித்3த4ாந்தத்தில் ஸர்வோத்க்ருஷ்டர்களாகையாலே, ப்ரஷ்டாவானவன் நிக்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை ஸித்3த4ாந்தத்தில் உத்க்ருஷ்டமாகத் திருவுள்ளம்பற்றக் குறையில்லையிறே.

அத2வா, (ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை அபக்ருஷ்டமாகவும், அபக்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி) என்றது, ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக ப்4ரமித்த அபக்ருஷ்டஜந்மத்தை அபக்ருஷ்டமாகவும், அபக்ருஷ்டமாக ப்4ரமித்த உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும் யதா2வஸ்தி2தமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி என்றபடி. மேல் மூலத்தில் இவ்வர்த்த2த்தை உபபாதி3க்கும்போது [அபக்ருஷ்டமான உத்க்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு] என்று மூலகாரர்தாம் உத்க்ருஷ்டமாகத் திருவுள்ளம்பற்றின - ப்ரஷ்டாவாலே அபக்ருஷ்டமாக ப்4ரமிக்கப்பட்ட - ஜந்மத்தை உத்க்ருஷ்டத்வேந விஶேஷித்து எடுத்து அதினுடைய உத்க்ருஷ்டதையை உபபாதி3க்கையாலே, இங்கும் உத்க்ருஷ்டத்வாபக்ருஷ்டத்வவிஶேஷணங்கள் ஸித்3த4மிறே.

ஆக இப்படி விஶேஷணம் ஸித்3த4மாகையாலே ப்ரஷ்டாவானவன் விகல்பேந பன்னமடையை ஆஶ்ரயிக்கும்போது, உத்க்ருஷ்டவர்ணஜாதப4ாக3வதஜந்மங்களையெல்லாம் நிக்ருஷ்டமாகவும், நிக்ருஷ்டவர்ணஜாதப4ாக3வதஜந்மங்களை எல்லாம் உத்க்ருஷ்டங்களாகவும் நினைக்கையாலே, அப்படி நிக்ருஷ்டங்களாக நினைக்கப்பட்ட உத்க்ருஷ்டவர்ணஜாதப4ாக3வதஜந்மங்களுக்குள்ளே

212. உத்க்ருஷ்டமாக ப்4ரமித்த ஜந்மம் ப்4ரம்ஶஸம்ப4ாவனையாலே "ஶரீரே ச" என்கிறபடியே ப4யஜநகம்.

[உத்க்ருஷ்டமாக] இத்யாதி3யால், மேலெழுந்த விஶிஷ்டவேஷத்தையிட்டு யதா2நிரூபணமின்றி உத்க்ருஷ்டமாக ப்4ரமிக்கிற ஜந்மம், ஸவாஸநமாக த்யஜித்த ஸ்வரூபவிருத்3த4ங்களிலே மீளவும்மூட்டி நிவ்ருத்த்யதி4காரப்4ரம்ஶத்தைப் பிறப்பிக்கத் தக்கதாகையாலே, "ஶரீரே ச க3தௌ சாபி வர்த்ததே மே மஹத்3ப4யம்" என்று கான்னத்தைக் கவ்வி விக்கும் ஹீநஜந்மமென்று த்யாக3நிஷ்ட2ர்க்கு மஹாப4யத்தை விளைக்குமதாய் இருக்கும். (212)

---

212. அத்தை உபபாதி3க்கிருர் [உத்க்ருஷ்டமாக] என்று துடங்கி. ஆபி4ஜாத்யாதி3களாலே அஹங்கரித்து நஶிக்கைக்குறுப்பாகையாலே அபக்ருஷ்டமாயிருக்கிற இத்தை உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்து ப்ரஶ்நம்பண்ணித்து அதஸ்மிம்ஸ்தத்3பு3த்3தி4யாலே என்னுமிடம் தோற்ற [உத்க்ருஷ்டமாக ப்4ரமித்த ஜந்மம்] என்கிருர். [ப்4ரம்ஶஸம்ப4ாவனை]யாவது – உபாயாந்தரங்களில் அந்வயத்தாலே அநந்யோபாயத்வமாகிற அதி4காரத்தினின்றும் நழுவுதல் வருகைக்கு யோக்3யமாய்

---

212. ப்ரஶ்நவாக்யத்திலே ஸித்3தா4ந்தாபி4மத-உத்கர்ஷாபகர்ஷ-விபரீதோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் அபி4ப்ரேதங்கள் என்னுமிடம் ப்4ராந்த்யநுவாத3த்தாலே வ்யஞ்ஜிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ஆபி4ஜாத்யாதி3களாலே) இத்யாதி3. (ஆபி4ஜாத்யம்) = நல்லகுடி. (ஆதி3) பத3த்தாலே வித்3யாவ்ருத்தங்களைச்சொல்லுகிறது. (அதஸ்மிந்) என்றது தத்3பி4ந்நே என்றபடி. ப்4ரம்ஶம் = அத4:பதநம்; அதாவது, உத்தமாதி4காரச்யுதி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (உபாயாந்தரங்களில்) இத்யாதி3. உத்தரோத்தரம் ப்ரதா4நோக்திப்ரகரணமாகையாலும், அங்கி3-

---

விலக்ஷணருடைய ஜந்மங்கள் ஸித்3தா4ந்தரீத்யா உத்க்ருஷ்டங்களாயிருக்கையாலேயும், உத்க்ருஷ்டங்களாக நினைக்கப்பட்ட நிக்ருஷ்டவர்ணஜாதபா4க3வதர்களுடைய ஜந்மங்களுக்குள்ளே அவிலக்ஷணஜந்மங்களெல்லாம் அப்படியே அதிநிக்ருஷ்டங்களாயிருக்கையாலேயும், இப்படியே மிஶ்ரஸம்ப்ரதா3யிபக்ஷத்தை ஆஶ்ரயித்தபோதும் உத்க்ருஷ்டமாக நினைக்கப்பட்டதுகளுக்குள்ளே அவிலக்ஷணஜந்மங்களெல்லாம் உத்க்ருஷ்டங்களாயிருக்கையாலேயும், ஸ்வஸ்வோத்கர்ஷபர்யவஸாயியான பா4க3வதஜந்மதே3ஹோபாதி4க-உத்கர்ஷவாத3த்திலே அபி4நிவேஶத்தாலே ப்4ராந்தனுன ப்ரஷ்டாவனவன் நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மங்களிரண்டையும் சேர்த்து உத்க்ருஷ்டங்களாகவும், அப்படியே இரண்டையும் சேர்த்து அபக்ருஷ்டங்களாகவும் நினைத்திருக்கையாலே, அவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தையெல்லாம் அபக்ருஷ்டமாகவும், நிக்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தையெல்லாம் உத்க்ருஷ்டமாகவும் அறிவில் அத்தலைநின்றவரான ஸித்3தா4ந்தி திருவுள்ளம்பற்றினபடி உபபந்நமாம்படி என் என்கிற ஶங்கை நிரஸ்தை.

ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்த ஜந்மங்களுக்குள்ளே வஸ்துதோ தே3ாஷரூபங்களாய், அவன் உத்கர்ஷஹேதுவாக எண்ணியிருக்குமவைகள் ஒன்றுமின்றிக்கேயிருக்கையாலே அத்யுத்க்ருஷ்டங்களாயிருந்துள்ள விலக்ஷணஜந்மங்களையொழிந்த தே3ாஷரூபதே3ஹோபாதி4க-உத்கர்ஷவத்தயா வஸ்துதோ நிக்ருஷ்டங்களாயிருந்துள்ள ஜந்மங்களை நிக்ருஷ்டங்களாகவும், அவன் நிக்ருஷ்டங்களாக நினைத்த ஜந்மங்களுக்குள்ளே நிகர்ஷஹேதுவாக அவன் எண்ணியிருந்துள்ள வஸ்துதோ தே3ாஷரூபதே3ஹோபாதி4க-உத்கர்ஷாபா4வம் தே3ாஷாபா4வரூபமாய்க் கொண்டு உத்க்ருஷ்டஹேதுவாயிருக்கையாலே அந்த தே3ாஷாபா4வமில்லாத மற்ற அவிலக்ஷணஜந்மங்களையொழிய தத்3வத்தயா வஸ்துத: உத்கர்ஷங்களான விலக்ஷணஜந்மங்களை உத்க்ருஷ்டங்களாகவும் ஸித்3தா4ந்தத்தில் திருவுள்ளம்பற்றக் குறையில்லையிறே. விலக்ஷணு-விலக்ஷணபே4த3ம் உத்க்ருஷ்டவர்ணபா4க3வதர்களிலும் நிக்ருஷ்டவர்ணபா4க3வதர்களிலும் இவ்விருவரிலும் உண்டு என்னுமிடம், "கிமப்யத்ராபி4ஜாயந்தே யோகி3நஸ்ஸர்வயோநிஷு । ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாதா2நாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதி3கம்" என்றித்யாதி ப்ரமாணஸித்3த4மிறே. (211)

இருக்கை. ["ஶரீரே ச" என்கிறபடியே ப4யஜநகம்] என்றது – "காலேஷ்வபி ச" என்று துடங்கி உபாயாந்தராநுஷ்ட2ாநத்துக்கு யோக்3யங்களாகையாலே ப4யஹேதுக்களானவற்றைச் சொல்லி வருகிற வளவிலே அவையெல்லாவற்றிலும் ப்ரத4ாநமாக "ஶரீரே ச வர்த்ததே மே மஹத்3ப4யம்" என்று சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூபயாத2ாத்ம்யவித்துக்களாய் உபாயாந்தரக3ந்த4ாஸஹராய் இருக்கும் அதி4காரிகளுக்கு, இதிருக்கவிருக்க என்செய்யத்தேடுகிறதென்னும் ப4யத்தை விளைக்குமதாயிருக்குமென்றபடி. (212)

ப்ரத்யாஸந்நநிர்தே3ஶந்தாலும் அங்கே3ஷு ப்ராத4ாந்யம் ஶரீரத்துக்கு லப்3த4ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவை எல்லாவற்றிலும் ப்ரத4ாநமாக) இத்யாதி3. ப4யஜநகத்வப்ரதிஸம்ப3ந்தி4-கள் பூர்வவத் ஜ்ஞாநிகள் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூப) இத்யாதி3. (212)

212. (அதினை உபபாதி3க்கிறார்) என்றது, கீழ் [ஒவ்வாது] என்கிற வாக்யத்தால் சொன்ன ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக ப்4ரமித்த ஜந்மத்தினுடைய நிக்ருஷ்ட த்வத்தையும், அவன் நிக்ருஷ்டமாக ப்4ரமித்த ஜந்மத்தினுடைய உத்க்ருஷ்டத்வத்தையும் க்ரமேண தத்தத்3தோ3ஷ-கு3ணப்ரத3ர்ஶநபரவாக்யபஞ்சகத்தாலே உபபாதி3க்கிறார் என்றபடி. (ஆபி4ஜாத்ய)மாவது குலீந-த்வம். அதாவது உத்தமகுலோத்3ப4வத்வம். அதாவது, ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூலதயா உத்தமமான குலத்திலே உண்டாயிருக்கை. "அபி4ஜாதாஸ்து குலீநந்யாய்யபண்டி3தா:" என்றிறே நாநார்த்த2-ரத்நகோஶம். இதில் பள்ளமடையானுக்கு ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூலதயா உத்க்ருஷ்டத்வேந அபி4மதகுலம் இழிகுலம். மிஶ்ரஸம்ப்ரத3ாயநிஷ்ட2னுக்கு உத்தமத்வேந அபி4மதம் த்ரைவர்ணி கத்வாதி3குலம். இது இரண்டும் ப்ராக்ருததே3ஹோபாதி4கமாகையாலே ஸ்வோபாதி4-பூ4தத்ரிகு3ணவத்3தே3ஹஸ்வப4ாவத்தாலே அஹங்காரத்தை விளைக்கக்கடவதுகளாகையாலே அஹங்காரஹேதுக்களிறே. கர்மாதீ4நப்ராக்ருததே3ஹஸம்ப3ந்த4முடையார்க்கெல்லாம் இவ்வஹங்காரஹேதுவான ஆபி4ஜாத்யம் உண்டிறே. "நைவ க்3ராமகுலாதி3பி4:", "நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதி3கம்" இத்யாதி3ப்படியே ப4க3வதிச்ச2ாதீ4நதே3ஹஸ்தி2தியுடையார்க்கிறே இவ்வஹங்காரமூலபூ4தமான குலாதி3கள் இல்லாதது.

விலக்ஷணர்க்கும் கூட குலாதி3கள் பூர்வமே நிவ்ருத்தங்களேயாகிலும், மோக்ஷத3ஶாபர்யந்தம் அப்4யுபக3தப்ராரப்3த4மடியாக "பொங்கைம்புலனும்" இத்யாதி3ப்படியே பஞ்சவிம்ஶதிதத்வாத்மக-மான ப்ராக்ருததே3ஹம் அநுவர்த்தியாநிற்கச்செய்தே அது ஸ்வஸ்வப4ாவத்தாலே அவர்களுக்கும் அஹங்காரத்தை விளையாதோ என்னில்:- அவர்களுக்கு மோக்ஷபர்யந்தம் ப்ராக்ருதஶரீரம் அநுவ்ருத்தமாயிருந்ததேயாகிலும், அது அஸங்கோசேந ப4ாக3வதாநுவர்த்தநபர்யந்தமாக அபி4-வ்ருத்3த4மான நிர்ஹேதுகப4க3வத்கடாக்ஷாயத்தப4க3வத்3ப4க்திவிஶேஷத்தினுடைய மாஹாத்ம்யத்தாலே, ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் பல்வாங்கினபாம்புபோல் மேல் ஒருக்காலும் தலையெடாத படி நிர்வீர்யமாய் அதுகளாலே காத3ாசித்கமாகவும்கூட அபி4ப4வார்ஹமன்றிக்கே அபி4-வ்ருத்3த4மான நிஷ்க்ருஷ்டஸத்வத்தையுடையதாய்விடுகையாலேயிறே அவர்களுக்கு ரஜஸ்தமோ-பி4ப4வார்ஹதயா அபி4வ்ருத்3த4ஸத்வகு3ணகதே3ஹோபாதி4க-உத்க்ருஷ்டகுலங்களும், அபி4-வ்ருத்3த4தமோகு3ணகதே3ஹோபாதி4கநிக்ருஷ்டகுலங்களும் நஷ்டங்களாய்விடுகிறது. அப்படி அவர்களுக்கு தமோபி4ப4வமில்லாதபோதே தந்மூலகமான அவித்3யைகளும், தந்மூலகமான அஹங்காரமும் உண்டாக யோக்3யதையும்கூட இல்லையிறே. அவிலக்ஷணர்களுக்குண்டான உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மங்கள் இரண்டும் ஜ்ஞாநரூபங்கள் அல்லாமையாலே அவர்களுக்கு அஜ்ஞாநமூலகமான அஹங்காரம் உண்டாகத்தட்டில்லை.

விலக்ஷணர்களுக்கு ஜந்மம், "அன்று நான்பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்கிற படியே ஜ்ஞாநரூபமாகையாலேயும், "தே3ஹாஸத்தாத்மபு3த்3தி4:" இத்யாதி3ப்படியே, ஸகலா-ऽஜ்ஞாநநிவர்த்தக-அநவரத-அஷ்டாக்ஷரகாலக்ஷேபாதி3களாலே பின்பு ஒருக்கால் விஸ்ம்ருதி-யின்றிக்கே அநுவ்ருத்தமாய்ச்செல்லுகையாலேயும், அவர்களுக்கு அஹங்காரயோக்3யதை

இல்லையிறே. அவிலக்ஷணர்கள் இருவரும் அஸங்கோசேந ப4ாக3வதாநுவர்த்தநத்துக்கு
இசையாதவர்களாகையாலே, அவர்களுக்கு ப4க3வத்3விஷயத்தில் அத்யந்தம் ஆநுகூல்யம்
இல்லாமையாலே அவர்கள்விஷயத்தில் ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரத2மப்ரவ்ருத்தியிலே உதா3ஸீநனு-
யிருக்கையாலே, அவர்களுடைய ப்ரவ்ருத்தி கர்மாதீ4நமாகையாலே, அவர்களுடைய ஜந்மம்
அஹங்காரத்தாலே விநாஶத்துக்கு உடலாகக் குறையில்லை. விலக்ஷணர்கள் எல்லாரும்
அஸங்கோசேந ப4ாக3வதாநுவர்த்தநத்துக்கு இசைந்து ப4க3வத்3விஷயத்துக்கு அத்யந்தம்
அநுகூலராய், "த்வதே3கரக்ஷ்யஸ்ய மம த்வமேவ கருணாகர । ந ப்ரவர்த்தய பாபாநி ப்ரவ்ருத்தாநி
நிவர்த்தய" இத்யாதி3ப்படியே, நல்வழிநடத்தவேணும் என்று ஈஶ்வரனை ப்ரார்த்தி2க்குமவர்களா-
யிருக்கையாலே, "யஸ்து பூர்வம் ஸ்வயமேவ அதிமாத்ரம் ஆநுகூல்யே ப்ரவ்ருத்த:, தம் ப்ரதி
ஸ்வயமேவ ப4க3வாந் கல்யாணபு3த்3தி4யோக3ம் குர்வந் கல்யாணே ப்ரவர்த்தயதி" என்று
வேதா3ர்த்த2ஸங்க்3ரஹத்தில் அருளிச்செய்தபடியே அவர்கள்விஷயத்தில் ஸர்வேஶ்வரன்
ப்ரத2மப்ரவ்ருத்தி தொடங்கித் தன்பேறாக நோக்கிக்கொண்டிருக்கையாலே, அவர்களுடைய
ஜந்மம் அஹங்காரஹேதுவாகைக்கு யோக்3யதையில்லையிறே.

ஆக தே3ஹோபாதி4கநிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மங்கள் இரண்டும் அஹங்காரத்3வாரா நஶிக்கைக்கு
உறுப்பாயிருக்கையாலே, (ஆபி4ஜாத்ய)ஶப்3த3ம் ஸாமாந்யேந அவ்விரண்டையும் சொல்லு-
கிறது. (ஆதி3)ஶப்3த3ம் ஜ்ஞாநவ்ருத்தாத்3யுத்கர்ஷங்களைச்சொல்லுகிறது. பள்ளமடையானுக்கு
ஜ்ஞாநோத்கர்ஷம் அஜ்ஞாந-அந்யதா2ஜ்ஞாந-விபரீதஜ்ஞாநங்களால் உண்டான கர்மாதி3-
ஸாத4நாந்தராயோக்3யதை. மிஶ்ரஸம்ப்ரதா3யநிஷ்ட2னுக்கு கர்மமடியான ஸத்வகு3ணத்தால்
அபி4வ்ருத்3த4மான ஶாஸ்த்ரஜந்ய-யோக3ஜந்ய-ஜ்ஞாநங்களாலே ப4க3வத3நுப4வகைங்கர்யங்க-
ளுக்கு அர்ஹனாயிருக்கை. பள்ளமடையானுக்கு வ்ருத்தோத்கர்ஷம் அக்ருத்யகரணக்ருத்யா-
கரணாதி3களாலே விளக்குக்கு இருட்டறை போலே ப4க3வத்3கு3ணங்களை நிறம் பெறுத்திக்
கொண்டு ப4க3வத்கடாக்ஷத்துக்குப் பள்ளமடையாயிருக்கை. மிஶ்ரஸம்ப்ரதா3யிக்கு வ்ருத்தோத்-
கர்ஷம் அக்ருத்யாகரணக்ருத்யகரணாதி3களாலே ப4க3வத3பி4மதனாயிருக்கை. பள்ளமடையா-
னுடைய ஜ்ஞாநவ்ருத்தோத்கர்ஷங்கள் தமோமூலகங்களாகையாலேயும் மிஶ்ரஸம்ப்ரதா3யியினு-
டைய ஜ்ஞாநவ்ருத்தோத்கர்ஷங்கள் மிஶ்ரஸத்வமூலகங்களாகையாலேயும், இதுகளும்
ஜந்மோத்கர்ஷம் போலே அஹங்காரஹேதுக்களிறே. (ஆபி4ஜாத்யாதி3களாலே அஹங்கரித்து
நஶிக்கைக்கு உறுப்பாகையாலே) என்றது ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக எண்ணின
ப்ராக்ருதஜந்மத்தையுடையவன் ஆபி4ஜாத்யாதி3களை ஒரு வ்யாஜமாகக்கொண்டு அந்த
ஆபி4ஜாத்யமூலபூ4ததே3ஹகு3ணங்களினுடைய கர்மாதீ4நவிகாரத்தாலே உண்டாகிற
உத்க்ருஷ்டஜநாவமாநஹேதுவான அஹங்காரத்தை அந்த கர்மபரவஶனாய்க்கொண்டு பண்ணி
அத்தால் அவன் அத்3வாரகமாகவும் ஸத்3வாரகமாகவும் நஶிக்கைக்கு இந்த உத்க்ருஷ்டதயா-
பி4மதமான ப்ராக்ருதஜந்மம் ப்ரயோஜகமாகையாலே என்றபடி. (அபக்ருஷ்டமாயிருக்கிற
இத்தை) என்றது, அப்படி விநாஶப்ரயோஜகத்வரூபதோ3ஷது3ஷ்டமாய்க்கொண்டு
ப்ரஷ்டாவானவன் தே3ஹோபாதி4கஜந்மோத்கர்ஷாப4ாவவத்தயா நிக்ருஷ்டமாக நினைத்த
ஜந்மத்தைப்பற்ற அபக்ருஷ்டமாயிருக்கிற இப்ப்ராக்ருததே3ஹோபாதி4கஜந்மத்தை என்றபடி.
(அதஸ்மிம்ஸ்தத்3பு3த்3தி4யாலே) என்றது, ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூல்யாபாத3கங்களாமவற்றுக்கு
விருத்3த4மாய், ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ப்ராதிகூல்யாபாத3கமாயிருந்துள்ள கர்மாதீ4ந-
தே3ஹோபாதி4கமாய் வருமவற்றிலே உண்டான ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூல்யாபாத3கத்வ-
பு3த்3தி4யாலே என்றபடி.

ஸ்வோபாதி4பூ4தகு3ணஸ்வப4ாவங்களாலுண்டான அஹங்காரத்3வாரா ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4-
ப்ராதிகூல்யாபாத3கங்களான ஜந்மஸித்3த4னைச்ய-உபாயாந்தராநதி4கார- வேத3வேதா3ங்கா3-
தி4காராதி3களிலே ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூல்யாபாத3கத்வபு3த்3தி4யாலேயிறே நிக்ருஷ்டோத்-
க்ருஷ்டப4ாக3வதஜந்மங்களை ப்ரஷ்டாவானவன் விகல்பேந உத்க்ருஷ்டங்களாக நினைத்தது.
(என்னுமிடம் தோற்ற) என்றது, என்னுமர்த்த2ம் ஸ்பஷ்டமாகத்தோற்றுகைக்காக என்றபடி.
(உத்க்ருஷ்டமாக ப்4ரமித்த ஜந்மம் என்கிறார்) என்றது, ' "(உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்த ஜந்மம்)
என்று எடுத்து அதினுடைய தோ3ஷத்தை உபபாதி3க்கிலும், அவனுடைய அந்த ஜந்மம்
உத்க்ருஷ்டம்" என்று(?ற) நினைவும் ப்4ரமம்' என்னுமிடம் அர்த்த2ாத் உக்தமாம்படியிருக்கச்

செய்தேயும் (ப்4ரமித்த) என்று அந்த நினைவின் ப்4ரமத்வத்தை ஶாப்3த3மாக அருளிச்செய்கிறார் என்றபடி. (உபாயாந்தரங்களில் அந்வயத்தால்) என்றது, ஸர்வாதி4காரங்களாயும், அதி4க்ருதாதி4காரங்களாயும் இருந்துள்ள அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநாதி3களும் கர்மஜ்ஞாநாதி3களுமாகிற உபாயாந்தரங்களில் ஏதேனும் ஒன்றிலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களால் உண்டான கலக்கத்தால் வரும் அந்வயத்தாலே என்றபடி. கர்மாதீ4நஜந்மோத்கர்ஷமுள்ளவளவும் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களால் கலக்கங்களும் உண்டிறே. இங்கு, உபாயாந்தரங்கள் கர்மஜ்ஞாநப4க்திகள்மாத்ரமே என்னில் அஸம்ப்ரதா3யமாமிறே. அவையாவன – "கர்மஜ்ஞாநப4க்தியோக3ங்களும் அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநமும்" இத்யாதி3யாலே முமுக்ஷுப்படியில் மூலகாரர்தாமே எல்லாவற்றையும் உபாயாந்தரங்களாக அருளிச்செய்தாரிறே. (அநந்யோபாயத்வமாகிற அதி4காரத்தில் நின்றும் நழுவுதல் வருகைக்கு) என்றது, "அநந்யோபாயஶக்தஸ்ய ப்ராப்யேச்சே2ரதி4காரிதா । ப்ரபத்தௌ ஸர்வவர்ணாநாம் ஸாத்விகத்வாதி3யோகி3ந:" என்று ப்ரபந்நபாரிஜாதத்தில் அருளிச்செய்தபடியே ஸ்வரூபவிரோத4ப4யாயத்த-அஶக்திப்ரயுக்த-உபாயாந்தரராஹித்யம் பரக3தஸ்வீகாராத்மகப்ரபத்திரூபஸித்3தே4ாபாயாதி4காரமாகையாலே அந்த அநந்யோபாயத்வமாகிற உபாயாந்தராऽஸஹமாநஸித்3தே4ாபாயாதி4காரத்தில்நின்றும் நழுவுதல் வருகைக்கு என்றபடி.

(யோக்3யமாயிருக்கையாலே) என்றது, ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் இரண்டும் பூர்வோக்தரீத்யா ப4க3வல்லாப4த்துக்கு நியமேந ப்ரயோஜகமன்றேயாகிலும், இரண்டு ஜந்மங்களும் கர்மாதீ4நதே3ஹஸம்ப3ந்தே4ாபாதி4கங்களாயிருக்கையாலே ஸ்வோபாதி4பூ4ததே3ஹஸ்வபா4வத்தாலே ப4க3வல்லாப4ாலாப4ங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கையாலே, அத்தாலே ஸ்வரூபயோக்3யமாயிருக்கை. ஆக, அநந்யோபாயத்வப்ரச்யுதிஸ்வரூபயோக்3யத்வம் ப்4ரம்ஶஸம்பா4வனை என்றதாய்த்து. அநந்யோபாயத்வப்ரச்யுதிஸ்வரூபயோக்3யத்மாவது, அநந்யோபாயத்வப்ரச்யுதிஜநகதாவச்சே2த3கத4ர்மவத்த்வம். அந்த த4ர்மம்தான் கர்மாதீ4நஸ்வரூபாதி3மத்த்வமிறே. கர்மாதீ4நங்களெல்லாம் இழவுக்கு ப்ரயோஜகம் என்றும், க்ருபாதீ4நமெல்லாம் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகம் என்றும் இவ்வர்த்த2ம் [இழவுக்கடி கர்மம், பேற்றுக்கடி க்ருபை] என்று மேலே அருளிச்செய்கையாலே ஸித்3த4மிறே. உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டங்கள் இரண்டும் கர்மாதீ4நஸ்வரூபாதி3களையுடையதுகளாகையாலே, அதுகளை அநந்யோபாயத்வரூபஸித்3தே4ாபாயாதி4காரப்ரச்யுதிஜநநஸ்வரூபயோக்3யங்கள் என்னக்குறையில்லை. (உபாயாந்தரானுஷ்ட2ாநத்துக்கு யோக்3யங்களாகையாலே) என்றது, ஸர்வாதி4காரங்களாயும் அதி4க்ருதாதி4காரங்களாயும் உள்ள ஸாத4நாந்தரங்களினுடைய அநுஷ்ட2ாநத்துக்கு ஸஹகாரிகளாய்க்கொண்டு அவற்றைத் தலைக்கட்டிக்கொடுக்க யோக்3யங்களாகையாலே என்றபடி.

ஸர்வாதி4காரங்களான ஸாத4நாந்தரங்களுக்கும் கூட புண்யதே3ஶகாலாதே4யாதிஶயத்வமுண்டிறே. ஏகதி3நமாத்ரதே3ஶவாஸாதி3களைப்பண்ணுமவனுக்கும் தி3நத்ரயதே3ஶவாஸாதி3களைப்பண்ணுமவனுக்கும் ப2லதாரதம்யமுண்டிறே. அப்படியே புண்யதே3ஶத்தில் நாமோச்சாரணாதி3களைப் பண்ணுமவனுக்கும், தத்3வ்யதிரிக்தஸ்த2லத்தில் அதுகளைப்பண்ணுமவனுக்கும் ப2லதாரதம்யமுண்டிறே. (ப4யஹேதுக்களானவற்றை) என்றது, ஸித்3தே4ாபாயாதி4காரரூபமான அநந்யோபாயத்வத்துக்கு ப்4ரம்ஶம் வரில் செய்வதென் என்கிற ப4யஹேதுக்களான தே3ஶகாலாதி3களை என்றபடி. (சொல்லிவருகிற அடைவிலே) என்றது, சொல்லிக்கொண்டு வருகிற க்ரமத்திலே என்றபடி. (அவை எல்லாவற்றிலும் ப்ரதா4நமாக) என்றது, ஸாத4நாந்தரங்கள் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திஸாத்4யங்களாகையாலே, அந்த ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளுக்கு ப்ரதா4நஸாத4நமாக ஶரீரமில்லாவிடில் தே3ஶகாலாதி3கள் கார்யகரங்களன்றிக்கே ஒழிகையாலும், ஶரீரமுண்டாயிருக்கில் அதுதானே தே3ஶகாலங்கள்தேட வேண்டாதபடியிருக்கும் ஸாத4நாந்தரங்களை விளைக்குமதாயிருக்கையாலேயும், ஶரீரம் அவைகளிற்காட்டில் உபாயாந்தராநுஷ்ட2ாநத்துக்கு ப்ரதா4நஸாத4நமாயிருக்கையாலே, ப4யஹேதுக்களான மற்றவை எல்லாவற்றிலும் காட்டில் ப்ரதா4நப4யஹேதுவாக என்றபடி. (ஸ்வரூபயாதா2த்ம்யவித்துக்களாய்) என்றது ப4க3வதநந்யார்ஹஶேஷத்வாத்3யாகாரத்ரயரூபஸ்வரூபயாதா2த்ம்யவித்துக்களாய் என்றபடி. (உபாயாந்தரக3ந்த4ாஸஹராயிருக்கும் அதி4காரிகளுக்கு) என்றது, அதி4க்ருதாதி4காரங்களாகிலுமாம், ஸர்வாதி4காரங்களாகிலுமாம், ப்ரபத்தியேயாகிலுமாம் அவற்றில் ஒரு வாசி

213. அதுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் ப$_4$ாவிக்கவேணும்.

இப்படி ப$_4$யஜநகமான விஶிஷ்டஜந்மத்துக்கு, ஶேஷத்வரூபஸ்வரூபப்ராப்தமான நீசப$_4$ாவத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு ப$_4$ாவித்து நடக்கவேணும். (213)

---

213. இன்னமிதுக்கொரு தோ$_3$ஷமருளிச்செய்கிறார் [அதுக்கு] என்றுதுடங்கி. [அதுக்கு] என்று கீழ்ச்சொன்னஜந்மத்தை பராமர்ஶிக்கிறது. [ஸ்வரூபப்ராப்தமானநைச்யம் ப$_4$ாவிக்கவேணும்] என்றது – ப$_4$ாக$_3$வதாநுவர்த்தநாதி$_3$களில் வந்தால் ஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குத்தகுதியான தாழ்ச்சி, பிறர் செய்கிறது கண்டநுகரித்துக் கற்கவேணுமென்றபடி. (213)

---

213. ப$_4$க$_3$வத$_3$பேக்ஷயா நைச்யம் ஸ்வாரஸிகமாகைபாலே தத்$_3$வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த$_2$ம் (ப$_4$ாக$_3$வத) இத்யாதி$_3$. (அநுவர்த்தநம்) = தத$_3$நுகூலாசரணம். (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே ததீ$_3$யதீர்த்த$_2$ஸ்வீகாராதி$_3$கள் விவக்ஷிதம். (ஸ்வரூபத்துக்குத்தகுதியான) என்றது, ஶேஷத்வோசிதமான என்றபடி. (பிறர்) என்றது அபக்ருஷ்டர் என்றபடி. (ப$_4$ாவிக்கை) = அப்$_4$யஸிக்கை. அதாவது, ஸ்வமாத்ராநுஷ்ட$_2$ாநநாநுகூல-ஸம்ஸ்காரப்ரசயவிஷயமாக்குகை. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (கற்கவேணும் என்றபடி) என்று. ப$_4$ாவனை ஸம்ஸ்காரமிறே. அநுகாரம் அர்த்த$_2$ஸித்$_3$த$_4$ம். (213)

இவ்வாதபடி ஏதேனும் ஒன்றில் ஒருபடியால் வரும் அந்வயமாத்ரத்தாலே ஆத்மஸ்வரூபமான அநந்யஶரணத்வம் நஶித்துவிடுமதாயிருக்கையாலே, உபாயாந்தரங்களினுடைய மாநஸ-ஸ்மரண-தத்ஸ்மர்த்ருஜநஸஹவாஸாதி$_3$களாகிற க$_3$ந்த$_4$த்தையும்கூட ஸஹியாதிருக்கும் அதி$_4$காரிகளுக்கு என்றபடி. (இது இருக்க இருக்க என்செய்யத்தேடுவது என்னும்) என்றது, இந்த கர்மாதீ$_4$நஜந்மம் இருக்க இருக்க எந்த ஸாத$_4$நாந்தரத்தைச் செய்வித்து நம்மை அழிக்கத்தேடுகிறதோ என்னும் என்றபடி. (ப$_4$யத்தை விளைக்குமதாயிருக்கும்) என்றது, புலிகிடந்த காடு புலியிருக்கைக்கு ஸம்ப$_4$ாவநாமாத்ரத்தாலே ப$_4$யத்தை விளைக்குமாப்போலே இதுவும் யோக்$_3$யதாமாத்ரத்தாலே ப$_4$யத்தை விளைக்குமதாயிருக்கும் என்றபடி. (212)

213. (கீழ்ச்சொன்ன ஜந்மத்தை பராமர்ஶிக்கிறது) என்றது, [உத்க்ருஷ்டமாக ப்$_4$ரமித்தஜந்மம்] என்று கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்த கர்யாதீ$_4$ந-தே$_3$ஹோபாதி$_4$கதயா நிக்ருஷ்டமாயிருந்துள்ள ஜந்மத்தை பராமர்ஶிக்கிறது என்றபடி. (ப$_4$ாக$_3$வதாநுவர்த்தநாதி$_3$களில் வந்தால்) என்றது, அஸங்கோசேந ப$_4$ாக$_3$வதகைங்கர்யமாகிற ப$_4$ாக$_3$வதாநுவர்த்தநத்தையும், தத்தீர்த்த$_2$ப்ரஸாத$_3$ஸ்வீகார-தத்$_3$குணாநுப$_4$வாதி$_3$களையும் செய்யு-மிடத்தில் என்றபடி. (ஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியான தாழ்ச்சி)என்றது, அந்த ப$_4$ாக$_3$வதாநுவர்த்தநத்துக்கு அவஶ்யாபேக்ஷிதமாய், தே$_3$வப$_4$ாக$_3$வதாபேக்ஷயா த்ரைவர்ணிக-ப$_4$ாக$_3$தவர்களுக்கும், த்ரைவர்ணிகப$_4$ாக$_3$வதாபேக்ஷயா அத்ரைவர்ணிகப$_4$ாக$_3$வதர்களுக்கும் தே$_3$ஹோபாதி$_4$கமாக உண்டான ஸகலப$_4$ாக$_3$வதாऽநிருபிததயா பூர்வாऽப$_4$ாக$_3$வதநிருபிததயாச, ஸகலப$_4$ாக$_3$வதஶேஷத்வபர்யந்தப$_4$க$_3$வத$_3$நந்யார்ஹஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரா-திருக்கிற தாழ்ச்சிபோலன்றிக்கே, தே$_3$வதிர்யங்மநுஷ்யஸ்த$_2$ாவராத்மகஸகலப$_4$ாக$_3$வத-மாத்ரநிருபிதமாய், அதஏவ ஸகலப$_4$ாக$_3$வதஶேஷத்வபர்யந்தப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்-துக்குச் சேர்ந்ததாயும் இருந்துள்ள தாழ்ச்சி என்றபடி.

(பிறர்செய்கிறது கண்டு அநுகரித்துக் கற்கவேணும்) என்றது, அந்த தாழ்ச்சி வக்ஷ்யமாண-ரீத்யா ஜ்ஞாநஜந்மாக்களுக்கு ஜந்மஸித்$_3$த$_4$மாயிருக்கிறப்போலே, கர்மாதீ$_4$நதே$_3$ஹோபாதி$_4$க-ஜந்மவான்களுக்கு அது ஜந்மஸித்$_3$த$_4$மல்லாமையாலே அந்த தாழ்ச்சியை ஜ்ஞாநஜந்மாக்களான விலக்ஷணர்களினுடைய அநுஷ்ட$_2$ாநத்தைப் பலகாலும் கண்டு அவர்கள் செய்கிறப்போலே, தாங்களும் செய்து கற்றுக்கொள்ளவேணும் என்றபடி. ப$_4$க$_3$வத$_3$பி$_4$மாநவிஷயபூதர்கள் எத்தனை ஹீநராயிருந்தார்களேயாகிலும் அவர்கள் அடியில் தங்கள்முடியும், அல்லாதார் எத்தனை உயர நின்றார்களேயாகிலும் அவர்கள் முடியில் தங்கள் அடியுமாயிறே ஜ்ஞாநஜந்மாக்களிருப்பது.

214. அபக்ருஷ்டமாக ப்4ரமித்த உத்க்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு இரண்டு தோ3ஷமுமில்லை.
இவர்கள் நிர்ப்ப4யஜந்மிகளான தத்3யரை அநுவர்த்திக்குமிடத்தில், "ஜந்மமினுக்கமுடைய நாம் இப்படித் தாழ்கிறோம்" என்று து3ஷ்ப்ரதிபத்தி அநுவர்த்திக்குமிறே. மேலெழக்கண்டு யத2ாநிருபணமற்று, அபக்ருஷ்ட-மாக ப்4ரமிக்கிற நிஷ்க்ருஷ்டவேஷாநுரூபமான உத்க்ருஷ்டவர்ணத்துக்கு, நிவ்ருத்த்யதி4காரப்4ரம்ஸ-ஸம்ப4ாவநாயோக்3யதை, ப4யஜநகத்வமாகிற இரண்டு ப்ரப3லதோ3ஷமும் முதலிலேயில்லை. (214)

---

214. ஏதத்ப்ரதிகோடியான ஜந்மத்தினுடைய தோ3ஷாப4ாவத்தை அருளிச்செய்கிருர் [அப-க்ருஷ்டமாக] என்று துடங்கி. ஆபி4ஜாத்யாதி3களால் வரும் அஹங்காரயோக்3யதையின்றிக்கே ஶேஷத்வாநுகூலமாயிருக்கையாலே, உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிறவித்தை அபக்ருஷ்டமாக நினைத்ததும் அதஸ்மிம்ஸ்தத்3பு3த்3தி4 என்னுமிடம்தோற்ற [அபக்ருஷ்டமாக ப்4ரமித்த உத்க்ருஷ்டஜந்மம்] என்கிருர்; [இரண்டு தோ3ஷமுமில்லை] என்றது - ப்4ரம்ஶஸம்ப4ாவனையால் வரும் ப4யஜநக-த்வமும் ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் ப4ாவிக்கவேண்டுகையுமாகிற தோ3ஷத்3வயமும் இல்லை என்றபடி. (214)

---

214. பூர்வவத் ப்4ரமாநுவாத3தாத்பர்யம் (ஆபி4ஜாத்ய) இத்யாதி3. இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன எல்லை அநுசிதம் என்றபடி. ப்ரகாராந்தரேண வைஷம்யாநௌசித்யம் உத்தரத்ர சொல்லுகிறது. (214)

தே3ஹஜந்மாக்கள் எல்லாம் ப4ாக3வதாऽப4ாக3வதஸாத4ாரண்யேந ஸ்வபூர்வஜாதிமான்கள் எல்லாரடியிலும் முடியும், அவரஜாதிமான்கள் எல்லார்முடியிலும் அடியுமாயிறேயிருப்பது. அவர்களுக்கு அந்த பூர்வபூர்வநைச்யம் தானும் ஸ்வஸ்வமாத்ருபித்ருப்ரப்4ருதிகள் செய்கிறது கண்டு அநுகரித்துக் கற்றுக்கொண்டதாகையாலே, அது தத்3விபரீதமாக நடக்குமவர்கள் செய்கிறத்தைக் கண்டபடியே சிலகாலம் ப4ாவித்துக் கற்றுக்கொள்ளுமளவில் நமித்துவிடு-மதாயிருக்கையாலே நெடுங்காலம் நிலைநிற்குமதுவுமன்றிறே. (213)

214. (ஏதத்ப்ரதிகோடியான ஜந்மத்தினுடைய) என்றது, கர்மாதீ4நமாய், சதுர்விம்ஶதிதத்வாத்மக-அதிஹேய-அசித்ஸம்ப3ந்தோ4பாதி4கமாய், யாவந்மரணப4ாவியாய், அஹங்காரமமகாரமூலமாய், புண்யபாபஹேதுவாய், க்3ராமகுலாதி3வ்யபதே3ஶகாரணமாய், ப்ரஷ்டாவாலே உத்க்ருஷ்டமாக ப்4ரமிக்கப்பட்டதாய், ப்3ரம்ஶஸம்ப4ாவநயா, ப4யஜநகத்வ-ஸ்வரூபாநுரூபத்வ-நைச்யா-ப4ாவங்களாகிற தோ3ஷங்களையுடையதாயிருக்கையாலே, வஸ்துதோ நிக்ருஷ்டமாய், தோல் புரையேபோமதாயிருந்துள்ள நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மங்களுக்கு ப4க3வந்நிர்ஹேதுக-க்ருபாதீ4நமாய், ஸ்வாப4ாவிகஜ்ஞாநவிகாஸோபாதி4கமாய், அவிச்சே2தே3ந யாவதா3த்மப4ாவி-யாய், அஹங்காரமமகாரப்ரதிப4டமாய், புண்யபாபநிவர்த்தகமாய், க்3ராமகுலாதி3வ்யபதே3ஶபூர்வ-பூ4தஸகலஹேயவர்ணாஶ்ரமாதி3நிவர்த்தநபூர்வகப4க3வத்3தா3ஸ்யைகவ்யபதே3ஶாபாத3கமாய், ப்ரஷ்டாவாலே கர்மாதீ4நஜந்மோபாதி4க-உத்கர்ஷாப4ாவவத்வேந ரூபேண நிக்ருஷ்டமாக நினைக்கப்பட்டதாய், ப்4ரம்ஶஸம்ப4ாவனையாலே ப4யஜநகமன்றிக்கே ஜந்மஸித்3த4நைச்யத்தை-யுடையதுமாயிருக்கையாலே ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாய், ஆத்மஜந்மரூபமாகையாலே மர்ம-ஸ்பர்ஶியாயிருக்கையாலே ப்ரதிகோடியாயிருந்துள்ள விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநஜந்மத்-தினுடைய என்றபடி.

(தோ3ஷாப4ாவத்தையருளிச்செய்கிருர்) என்றது, கீழ் தோ3ஷவத்தயா நிக்ருஷ்டமாகச்சொன்ன ப4ாக3வதருடைய தை3ஹிகஜந்மங்களை அபேக்ஷித்து இந்த ஜ்ஞாநஜந்மம் உத்க்ருஷ்டமாகைக்-கடியான அந்த தோ3ஷங்களினுடைய அப4ாவத்தை அருளிச்செய்கிருர் என்றபடி. (ஆபி4ஜாத்யாதி3-களால் வரும் அஹங்காரயோக்3யதையின்றிக்கே) என்றது, விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநஜந்மமா-கிறது பத்தியுழவனுன ஸர்வேஶ்வரனுடைய நிர்ஹேதுககடாக்ஷத்தாலே ப4க3வத3நந்யார்ஹ-

ஶேஷத்வ- அநந்யஶரணத்வ-அநந்யபோ4க்3யத்வங்களாகிற ஆகாரத்ரயஜ்ஞாநமுண்டாய், அது பா4க3வதபர்யந்தமாகக் கொழுந்துவிட்டு அவர்களுடைய தோ3ஷங்களுமுட்பட போ4க்3யமாமள-வாக அது ப்ரேமரூபாபந்நமாய், அந்த ப்ரேமகார்யமாய் வரும் பா4க3வதாநுவர்த்தநத்தில் பா4க3வதர்களுடைய ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநபூ3ந்த்4வாகாரவாஸாதி3தாரதம்யாநுஸந்தா4நத்தால் வரும் கூச்சமின்றிக்கே, "பயிலும் திருவுடையார் யவரேலும் அவர் கண்டீர் பயிலும் பிறப்பிடை தோறு எம்மையாளும் பரமரே" என்றும், "மேவும் நல்லோர் எக்குற்றவாளர் எதுபிறப்பு ஏதியல்வாக நின்றேர் அக்குற்றம் அப்பிறப்பு அவ்வியல்வே நம்மையாட்கொள்ளுமே" என்றும், "எக்குணத்தோர் எக்குலத்தோர் எவ்வியல்வோராயிடினும் அக்கணத்தே நம்மிறைவராவரே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அவற்றுக்கு மாற்றங்களை எழுதிக்கொடுத்து ஆட்செய்யுமளவாக ப4க3வத்3விஷயத்துக்கு அதிமாத்ராநுகூலராண விலக்ஷணாதி4காரிவிஶேஷவிஷயத்தில் ஈஶ்வரனுக்கு உண்டாம் உந்நிநீஷைக்கு விஷயபூ4தராகையாலே அந்த உந்நிநீஷாவிஷயத்வாத்மக- ஆத்மஸத்தாரூபவிலக்ஷணஜந்மம் எம்பெருமான்தானே ப்ரத2ம-ப்ரவ்ருத்தியேதொடங்கி மோக்ஷபர்யந்தமாக அவர்களைத் தன்பேறாக நல்வழிநடத்துகைக்கு உடலாகையாலேயும், காஷ்ட2ாபர்யந்தஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநப்ரயுக்தமாய்க்கொண்டு தத்-ஸமநியத-மாயிருக்கையாலேயும், இந்த ஜந்மமுண்டாம்போது எம்பெருமான் இருவர்களை {?இவர்களை} கர்மத்தின்கையினின்றும் வலித்துக்கொண்டு இவர்களுடைய ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களைப் பல் வாங்கினபாம்பு போலேயும், வறுத்த விதைபோலேயும் நிர்வீர்யமாகப்பண்ணி அஜ்ஞாநத்தை மறுவலிடாதபடி அடியறுத்து ரஜஸ்தமோபி4ப4வார்ஹமாயிருந்துள்ள ஸத்வத்தையும் தத3நர்ஹமான நிஷ்க்ருஷ்டஸத்வமாக்கி, ஜ்ஞாநத்தை, "பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்னும்படி ஒருகாலும் ப்ரச்யுதியின்றிக்கே வர்த்தி4ப்பித்துக்கொடுத்து நல்வழிநடத்துகையாலே, ஶூத்3ராதி3தே3ஹலக்ஷணமான அத்யுத்3ரிக்ததமோகு3ணமும், வைஶ்யதே3ஹலக்ஷணமான கிஞ்சிதுத்3ரிக்ததமோகு3ணமும், க்ஷத்ரியதே3ஹலக்ஷணமான உத்3பூ4தரஜோகு3ணமும், ப்3ராஹ்மணாதி3தே3ஹலக்ஷணமான உத்3பூ4தமிஶ்ரஸத்வமுமின்றிக்கே அந்த விலக்ஷணர்க-ளுடைய தே3ஹவிலக்ஷணமான நிஷ்க்ருஷ்டஸத்வவத்தாய்விடுகையாலே, அந்த ஶரீரத்திலேயே தத்தத்3கு3ணவிஶிஷ்டதே3ஹோபாதி4கங்களாய், ஶூத்3ரத்வாதி3ஜாதிகளெல்லாம் நஷ்டங்களாய் விலக்ஷணமான பா4க3வதத்வஜாதியுண்டாய் விடுகையாலேயும், இந்த விலக்ஷணஜந்மம் ஆபி4ஜாத்யாதி3களால் வரும் அஹங்காரத்துக்கு யோக்3யதையாகிற கர்மாதீ4நகு3ணவிகார-தே3ஹஸம்ப3ந்தோ4பாதி4கத்வமும், அந்த தே3ஹஸம்ப3ந்த4மூலகமான ஶூத்3ரத்வாத்3யா-பி4ஜாத்யமுமின்றிக்கே என்றபடி.

(ஶேஷத்வாநுகூலமாயிருக்கையாலே) என்றது, "யத்3யப்யத்ராபி4ஜாயந்தே யோகி3நஸ்ஸர்வ-யோநிஷு" {கிமபி இத்யபி பாட2:} என்கிறபடியே தே3வதிர்யங்மநுஷ்யஸ்தா2வரரூபிகளான சதுர்வித4பா4க3வதஶேஷத்வபர்யந்தமான ப4க3வச்சே2ஷத்வரூபஸ்வரூபத்துக்கு தத2ாவித4-ஶேஷவ்ருத்திமூலகமாய்க்கொண்டு அநுகூலமாயிருக்கையாலே என்றபடி. (உத்க்ருஷ்டமா-யிருக்கிறவித்தை) என்றது ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்த ப்ராக்ருததே3ஹோபா-தி4கநிக்ருஷ்டஜந்மத்தை அபேக்ஷித்து அதுக்குண்டான தோ3ஷங்களொன்றுமில்லாமையாலே, உத்க்ருஷ்டமாயிருந்துள்ள விலக்ஷணபா4க3வதஜந்மத்தை என்றபடி. மூலத்தில் இவ்வாக்யத்தில் [அபக்ருஷ்டமாக ப்4ரமித்த உத்க்ருஷ்டஜந்மம்] என்கையாலே, [உத்க்ருஷ்டமாக ப்4ரமித்த ஜந்மம்] என்கிற முன்வாக்யத்திலும், உத்க்ருஷ்டமாக ப்4ரமித்த நிக்ருஷ்டஜந்மம் என்று வாக்ய-பூரணமபி4மதம். (ப்4ரம்ஶஸம்பா4வனையாலே வரும் ப4யஜநகத்வமும், ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் பா4விக்கவேண்டுகையுமாகிற தோ3ஷத்3வயமுமில்லை என்றபடி) என்றது, விலக்ஷண-ஜந்மம் சேதநஸ்வரூபாகாரத்ரயஜ்ஞாநப்ரயுக்தமாய்க்கொண்டு தத்-ஸமநியதமாயிருக்கையாலே அநந்யஶரணத்வஜ்ஞாநப்ரயுக்தமான உபாயாந்தரத்தால்வரும் ப்4ரம்ஶஸம்பா4வனையில்லாமை-யாலேயும், அந்த ஜந்மம் கர்மாதீ4நதே3ஹதோ3ஷங்களுக்கெல்லாம் விநாஶகமாயிருக்கையாலே தே3ஹதோ3ஷபாரவஶ்யத்தால் வரும் ப்ராமாதி3கமான உபாயாந்தராந்வயப்ரயுக்தமான ப்4ரம்ஶ-ஸம்பாவனையில்லாமையாலேயும், அந்த ஜந்மம் ஈஶ்வரனே இவர்களைத் தன்பேறாக நல்வழி நடத்துகைக்கு உடலாகையாலே ஈஶ்வரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யப்ரயுக்தப்4ரம்ஶஸம்பா4வனை இல்லாமையாலேயும், ப்4ரம்ஶஸம்பாவனையால் வரும் ப4யஜநகத்வமும் அந்த ஜந்மம்

அஸங்கோசேந ப4ாக3வதமாத்ராநுவர்த்தநபர்யந்தப4க3வத்3தா3ஸ்யபர்யந்தப4க3வத3நந்யார்ஹ-
ஶேஷத்வாத்3யாகாரத்ரயஜ்ஞாநயுக்தமாய்க்கொண்டு தத2ாவித4ப4ாக3வதாநுவர்த்தநஸஹ-
ஸித்3த4மாயிருக்கையாலே, ஸநகநாரத3ாதி3தே3வப4ாக3வத-க3ஜேந்த்3ராதி3திர்யக்3ப4ாக3வத-
ஶப3ரீகைஶிகஶ்வபாகாதி3மநுஷ்யப4ாக3வத-ப்3ருந்த3ாவநாதி3தி3வ்யதே3ஶஸ்த2கு3ல்மலதாதி3-
ஸ்த2ாவரப4ாக3வத-ஏதச்சதுர்வித4ப4ாக3வதநிரூபிதமாய்க்கொண்டு ஸமஸ்தப4ாக3வத-
ஶேஷத்வபர்யந்தப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாயிருந்துள்ள
நைச்யவிஶேஷத்தை, "பத்யு: ப்ரஜாநாமைஶ்வர்யம் பஶூநாம் வா ந காமயே । அஹம் கத3ம்பே3ா
பூ4யாஸம் குந்தே3ா வா யமுநாதடே" என்று, ப்ரஜாபதிபஶுபதிகளுடைய ஐஶ்வர்யத்தையும்
வேண்டேன்; "பூத்தநீள்கடம்பேறி" என்றும், "பூங்குருந்தேறியிருத்தி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே,
யமுனைக்கரையில் கண்ணன் திருவடியால் மிதித்தேறின கடம்பாதல் குருந்தாதல் ஆகவேணும்
என்றும், "ஆஸாமஹோசரணரேணுஜுஷாமஹம் ஸ்யாம் ப்3ருந்த3ாவநே கிமபி கு3ல்ம-
லதௌஷதீ4நாம் । யா து3ஸ்த்யஜாஸ்வஜநமார்யபத2ம் ச ஹித்வா பே4ஜுர்முகுந்த3பத3வீம்
ஶ்ருதிபி4ர்விம்ருக்3யாம்" என்று, ஶ்ருதிகளாலே தேடப்படுமதான க்ருஷ்ணன்போனவழியை
ஸ்வஜநாதி3களையும் அதிக்ரமித்து யாவர்சிலபெண்கள் பின்தொடர்ந்தார்கள், இவர்களுடைய
பாத3ரேணுவை ப4ஜித்திருப்பனவாய், ப்3ருந்த3ாவநத்தில் நிற்கும் சிறுசெடிகள், கொடிகள்
ஓஷதி4களில் வைத்துக்கொண்டு ஏதேனுமொன்றாகவேணுகவேணும் என்றும், "கோனேரிவாழும்
குருகாய்ப்பிறப்பேனே, மீனாய்ப்பிறக்கும் விதியுடையேனாவேனே, செண்பகமாய்நிற்கும்
திருவுடையேனாவேனே, தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையேனாவேனே, எம்பெருமான்
பொன்மலைமேல் ஏதேனும் ஆவேனே" என்று, திருமலையாழ்வாரோட்டைஸம்ப3ந்த4முடைய
திர்யக்ஸ்த2ாவரஜந்மங்களில் ஏதேனும் ஒன்றாகப்பெறுவேனாகவேணும் என்றும், "தவ தா3ஸ்ய-
ஸுகைகஸங்கி3நாம் ப4வநேஷ்வஸ்த்வபி கீடஜந்ம மே" என்று, தேவரீருடைய தா3ஸ்யஸுக2ம்
ஒன்றிலுமே ஸங்கத்தையுடையரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்திருமாளிகையிலே உத்பத்தி-
விநாஶங்களிரண்டும் அங்கேயாம்படியான கீடஜந்மமே எனக்கு உண்டாகவேணும், "ந ஜாது
பீதாம்ருதமூர்ச்சிதாநாம் நாகௌகஸாம் நந்த3நவாடிகாஸு । ரங்கே3ஶ்வர த்வத்புரமாஶ்ரிதாநாம்
ரத்2யாஶுநாம் அந்யதமோ ப4வேயம்" என்று, ஜங்க3மஸ்த2ாவராதி3பே4த3ம் பாராதபடி ப4க3வத3-
பி4மாநவிஷயஜந்மங்களெல்லாம் விஶேஷஜ்ஞர் தங்களுக்கு ப்ராப்யமாக அத்யாத3ரத்தோடே
ப்ரார்த்தி2க்கும்படிகளையும், திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் நிஹீநஜந்மத்தை அநுகரித்த
படியையும், அநந்தாழ்வான் பிபீலிகாவிஷயத்தில் அநுவர்த்தித்தபடியையும், பெருமாள் பெரிய-
வுடையார்விஷயத்தில் செய்தபடியையும், "அஹ்ருதஸஹஜதா3ஸ்யாஸ்ஸூரயஸ்ஸ்ரஸ்தப3ந்த4ா
விமலசரமதே3ஹா இத்யமீ ரங்க3த4ாம । மஹிதமநுஜதிர்யக்ஸ்த2ாவரத்வாஶ்ஶ்ரயந்தே ஸுநியத-
மிதி ஹ ஸ்ம ப்ராஹுரேப்4யோ நமஸ்தாத்" என்கிறபடியே நித்யமுக்தமுமுக்ஷுக்களெல்லாரும்
ஸ்த2ாவராதி3ஜந்மங்களை பரிக்3ரஹித்து வர்த்திக்கிறபடியையும் நித்யஸூரிபரிப்3ருட4ரான
திருவநந்தாழ்வானும் பெரியதிருவடிநாயனாரும், "நிவாஸஶய்யாஸநபாது3காம்ஶுகோபத4ாந-
வர்ஷாதபவாரணாதி3பி4: । ஶரீரபே4தை3ஸ்தவ ஶேஷதாம் க3தைர்யதோசிதம் ஶேஷ இதீரிதே
ஜநை:" என்றும், "சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம் நின்றால் மரவடியாம்
நீள்கடலுள் என்றும் புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்குமணையாம் திருமாற்கரவு"
என்றும், "தா3ஸஸ்ஸகா2 வாஹநமாஸநம் த்4வஜோ யஸ்தே விதாநம் வ்யஜநம் த்ரயீமய:" என்றும்
சொல்லுகிறபடியே ஸ்த2ாவராதி3ஶரீரபரிக்3ரஹம் பண்ணியிருக்கிறபடியையும், "வரம்
ஹுதவஹஜ்வாலாபஞ்ஜராந்தர்வ்யவஸ்தி2தி:। ந ஶௌரிசிந்தாவிமுக2ஜநஸம்வாஸவைஶஸம்",
"எண்ணாத மானிடரை இறைப்பொழுதும் எண்ணோமே", "ஊத்தைவாய்க்குக் கவள-
முந்துகின்றார்களே", "பூமிபாரங்களுண்ணும் சோற்றினைவாங்கிப் புல்லைத்திணிமினே",
"மிண்டர் பாய்ந்துண்ணும் சோற்றை விலக்கி நாய்க்கிடுமினீரே" இத்யாதி3ப்படி.

ப4க3வத்3விஷயத்துக்கு ஆளாகாதாரை விலக்ஷணாதி4காரிகள் மிகவும் அநாத3ரித்து வர்த்திக்கிற
படியையும் கண்டு, நமக்கும் இதுவேணும் என்னுமாசையாலே, அவைஷ்ணவரானவர்கள்
எத்தனை நைச்யாதி3கு3ணங்களை உடையார்களாயிருந்தார்களேயாகிலும் அவர்களை
அநாத3ரித்துக் கடக்கநின்றும் தத்3வ்யாவர்த்தநத்தை ப4ாவித்தும், வைஷ்ணவர்கள் எத்தனை
கு3ணஹீநர்களாயிருந்தார்களேயாகிலும் அவர்களில் தாரதம்யம் பாராதே அவர்கள் விஷயத்தில்

215. நைச்யம் ஜந்மஸித்3த4ம்.

ததீ3யாநுவர்த்தநத்தில் தண்ணியோமான நாம் அநுவர்த்திக்கத் தகுவோமென்னும் ப்ரதிபத்தியாலே. ததீ3யவிஷயநைச்யம் பிறந்துடைத்தென்கிறார். (215)

---

215. ப்4ரம்ஶஸம்பா4வநையன்றோ இல்லாதது, நைச்யபா4வநை இல்லையோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் [நைச்யம் ஜந்மஸித்3த4ம்] என்று. அதாவது பா4க3வதாநுவர்த்தநாதி3களுக்கு உறுப்பான தாழ்ச்சி பிறந்துடைமையாயிருக்கையாலே, பா4விக்கவேண்டாதே பள்ளமடையாய் இருக்கும் என்றபடி. (215)

---

215. [ஜந்மஸித்3த4]ஶப்3த3ம் (பிறந்துடைமை) என்றது. பள்ளமடை ஜலத்துக்கு நிம்நஸ்த2லம் போலே நைச்யத்துக்கு ஸ்வாகரஸம்ப3ந்த4யோக்3யமாயிருக்கை. (215)

ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாள்தோறும் அநுவர்த்தநத்தை பா4வித்தும், அந்த பா4வநாப்ரகர்ஷத்தாலே உண்டான த்3ருட4தரவாஸநையாலே அபா4க3வதாऽநிரூபிதஸமஸ்தபா4க3வதநிரூபிதநைச்யம் உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மங்களையுடைய பா4க3வதர்களுக்குக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுகிறாப் போலே, விலக்ஷணஜந்மாக்களுக்குக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டாமையாலே, ஸ்வரூபப்ராப்த-நைச்யம் பா4விக்கவேண்டுகையும், ஆகிற இவ்விரண்டு தோ3ஷமும் இல்லை என்றபடி. (214)

215. (ப்4ரம்ஶஸம்பா4வநையன்றோ இல்லாதது, நைச்யபா4வநையில்லையோ என்ன) என்றது, "ஸ ஹி வித்3யாதஸ்தம் ஜநயதி" என்றும் "மந்த்ரம் தாயாகப் பெற்று" என்றும் "திருமந்த்ரத்திலே பிறந்து" என்றும் விலக்ஷணர்களுக்கு திருமந்த்ரார்த்த2ஜ்ஞாநத்தாலே பிறப்பாகையாலே அம்மந்த்ரத்தில் நம:பதா3ர்த்த2ஜ்ஞாநத்தாலே அந்யோபாயங்களில் உபாயத்வப்ரதிபத்தி நிவ்ருத்தமாய்விடுகையாலே, அந்த ஜ்ஞாநத்தால் உண்டான விலக்ஷணஜந்மத்துக்கு உபாயாந்தராந்வயப்ரயுக்தப்4ரம்ஶஸம்பாவநாமாத்ரமன்றோ இல்லாதது, அந்த நம:பத3த்தில் பா4க3வதஶேஷத்வமும் அஸங்கோசேந ஜ்ஞாதமாய்த்தேயாகிலும், உபாயாந்தராநந்வயம் உபாயாந்தரோபாயத்வப்ரதிபத்தித்யாக3மாத்ரமானாப்போலே, பா4க3வதவிஷயநைச்யமும் ப்ரதிபத்திமாத்ரமல்லாமையாலே, ஸர்வபா4க3வதஸந்நிதி4யிலும் தன்னுடைய நைச்யாநு-ஸந்தா4நபூர்வகமாகத் தாழநிற்கையாகிற வ்ருத்திரூபமான நைச்யம் அந்த மந்த்ரார்த்த2-ஜ்ஞாநத்தாலே விலக்ஷணஜந்மமுண்டானபின்பு பா4வித்துக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுகையாலே அந்த விலக்ஷணஜந்மத்துக்கும்கூட நைச்யம் பா4விக்கவேண்டுகையாகிற தோ3ஷமில்லையோ என்று ப்ரஶ்நம் பண்ண என்றபடி.

(பா4க3வதாநுவர்த்தநத்துக்குறுப்பான தாழ்ச்சி) என்றது, தே3வதிர்யங்மநுஷ்யஸ்தா2வரரூபசதுர்-வித4பா4க3வதவிஷயத்திலும் அஸங்கோசேந த்ரிவித4கரணத்தாலும் பண்ணும் அநுவர்த்தநத்-துக்கு அவஶ்யாபேக்ஷிதமான நைச்யவிஶேஷம் என்றபடி. (பிறந்துடைமையாயிருக்கையாலே) என்றது, அந்த விலக்ஷணருடைய ப4க3வத3பி4மதிவிஶேஷவிஷயத்வரூபஜந்மம் அநுஷ்டா2ந-பர்யந்தமான காஷ்டா2பந்நப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷத்வாத்3யாகாரத்ரயஜ்ஞாநத்தாலேயே உண்டாகிறதாகையாலே, அந்த ஜந்மத்துக்கும் பூர்வபா4வியாய்க்கொண்டு அத்தோடே ஸஹ-ஸித்3த4மாயிருக்கையாலே என்றபடி.

"சந்தங்களாயிரம் அறியக்கற்று வல்லார் வைஷ்ணவர்". என்று மூலமந்த்ரவிவரணபூ4தமான திருவாய்மொழியில், ஆசார்யோபதே3ஶமுக2த்தாலே அர்த்த2ஜ்ஞாநம் பிறந்து தத3நுரூபமாக அநுஷ்டி2க்கவும் வல்லராநலாய்த்து வைஷ்ணத்வம் ஸித்3தி4ப்பது என்று அருளிச்-செய்கையாலே, அநுஷ்டா2நபர்யந்தமான ஜ்ஞாநத்தாலேயே விலக்ஷணஜந்மஸித்3தி4 என்னு-மிடம் ஸித்3த4மிறே. (பா4விக்கவேண்டாதே பள்ளமடையாயிருக்கும்) என்றது, ஜந்மஹேதுதயா பூர்வாப்4யாஸஸித்3த4மான அதுதானே மேலும் யாவதா3த்மபா4வியாக அநுஷ்டே2யமாயிருக்கை-யாலே, அந்த தாழ்ச்சி அப்போதாக பா4விக்க வேண்டாதபடி நீர்க்குப் பள்ளமடை ஶீக்4ர-

216. ஆகையாலே உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ஶ்ரேஷ்ட2ம்.

இப்படி அபக்ருஷ்டஜந்மதே3ாஷத்3வயமும் ஸ்வப4ாவப4ாவனையுமின்றி ஸ்வரூபாநுகு3ணமாயிருக்கையாலே, ஸ்வரூபோசிதமான உத்க்ருஷ்டஜந்மமே தத3நுசிதஜந்மத்தைப்பற்ற ஶ்ரேஷ்ட2தமமென்கிறுர். ஆக ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முண்டாகையும், அஹங்காரக3ர்ப்ப4மாமத்தைப்பற்ற தத்ஸம்ப3ந்த4ாநுரூபமான அஹங்காரமற்றதுவே ஶ்ரேஷ்ட2ஜந்மமென்று ஸ்வரூபஜ்ஞர்க்குத் தோற்றுமென்றதாயிற்று. தச்ச்2ரேஷ்ட2ம் ஜந்மமிறே. (216)

---

216. இவ்வர்த்த2த்தை நிக3மிக்கிறுர் [ஆகையாலே] என்றுதுடங்கி. [ஆகையாலே] என்றது - இப்படி அது ஸதே3ாஷமும் இது நிர்த்தே3ாஷமுமாகையால் என்றபடி. [உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ஶ்ரேஷ்ட2ம்] என்றது - ஶேஷத்வோசிதமாய்க்கொண்டு உத்க்ருஷ்டஜந்மமாயிருக்கிற இந்த ஜந்மமே, தத3நுசிதஜந்மத்தைப்பற்ற ஶ்ரேஷ்ட2மென்றபடி. (216)

---

216. ஶ்ரைஷ்ட்2யம் ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4ஸாபேக்ஷமாகையாலே உபஸ்தி2தத்வாத் ஶேஷத்வாநுரூபஜந்மமே ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4யாகிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஶேஷத்வோசிதமாய்) இத்யாதி3. (216)

க3ம்யமாமாப்போலே, அபூர்வப்ரயத்நம் வேண்டாதபடி பூர்வவாஸனையாலே ஸுகே2ந லப்4யமாயிருக்கும் என்றபடி. (215)

216. (இவ்வர்த்த2த்தை) என்றது, கீழ் [உத்க்ருஷ்டமாக ப்4ரமித்த] இத்யாதி3யால் உபபாதி3த்துக்கொண்டு போந்த ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்த கர்மாதீ4நதே3ஹஸம்ப3ந்தே4ாபாதி4கநிக்ருஷ்டஜந்மங்களினுடைய நிக்ருஷ்டத்வமும், அவன் நிக்ருஷ்டமாக நினைத்த தே3ாஷரூபகர்மாதீ4நதே3ஹஸம்ப3ந்தே4ாபாதி4கோத்கர்ஷாப4ாவவத்தயா உத்க்ருஷ்டமாயிருந்துள்ள விலக்ஷணஜந்மத்தினுடைய உத்க்ருஷ்டத்வமுமாகிற இவ்வர்த்த2த்தை என்றபடி. (இப்படி அது ஸதே3ாஷமும், இது நிர்தே3ாஷமுமாகையால் என்றபடி) என்றது, ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்த அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே கூடின தை3ஹிகஜந்மம், ஆபி4ஜாத்யாதி3ப்ரயுக்தாஹங்காரயோக்3யதாரூபதே3ாஷத்தையும், உபாயாந்தராந்வயத்துக்கு யோக்3யமாய்க்கொண்டு ப4யஜநகமாகையாகிற தே3ாஷத்தையும், ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4கார்யமான ப4ாக3வதாநுவர்த்தநத்துக்கு அவஶ்யாபேக்ஷிதமான நைச்யத்தை ப4ாவித்துக்கற்றுக்கொள்ள வேண்டுகையாகிற தே3ாஷத்தையும் உடையதாயும் ப்ரஷ்டாவானவன் தை3ஹிகோத்கர்ஷாऽப4ாவவத்வேந ரூபேண நிக்ருஷ்டமாக நினைத்த விலக்ஷணஜந்மம் ஸகலஹேயவர்ணாஶ்ரமாதி3விநாஶகமான அநுஷ்ட2ாநபர்யந்தகாஷ்ட2ாபந்நப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷத்வாத்3யாகாரத்ரயஜ்ஞாநப்ரயுக்தமாய்க்கொண்டு அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநங்களோடே கூடியிருக்கையாலே, ஆபி4ஜாத்யாதி3களால் வரும் அஹங்காரயோக்3யதையும் உபாயாந்தராந்வயயோக்3யதாப்ரயுக்தப்4ரம்ஶஸம்ப4ாவநாதீ4நப4யஜநகத்வமும் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4கார்யமான ப4ாக3வதாநுவர்த்தநத்துக்கு வேண்டுமதான நைச்யம் ப4ாவித்துக்கற்றுக்கொள்ள வேண்டுகையுமாகிற தே3ாஷங்கள் இல்லாததாயுமாக இருக்கையாலே என்றபடி.

(ஶேஷத்வோசிதமாய்க்கொண்டு உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிற இந்த ஜந்மமே) என்றது, ப4ாக3வதோத்தமனுன ஆசார்யன் பிதாவாக, அநுஷ்ட2ாநபர்யந்தகாஷ்ட2ாபந்நமந்த்ரஜந்யஜ்ஞாநம் தாயாகப்பிறக்கும் விலக்ஷணருடைய பிறப்பு, நிகி2லதே3ாஷநிப3ர்ஹணபூர்வகஸமஸ்தாப்4யுத3யப2லோபத4ாயகபரக3தஸ்வீகாரரூபப4க3வத3பி4மதிவிஶேஷவிஷயதாத்மக-ஆத்மஸத்தாப்ராப்திரூபமாகையாலே, ப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷத்வத்துக்கு அநுரூபமாய்க்கொண்டு அந்த ஶேஷத்வஜ்ஞாநமாகிற ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்துக்கு அநுகூலமாய், உத்க்ருஷ்டமாயுமிருக்கிற விலக்ஷணஜந்மமே என்றபடி. (தத3நுசிதஜந்மத்தைப்பற்ற) என்றது, கர்மாதீ4நமாய், அசித்ஸம்ப3ந்தே4ாபாதி4கமாய், யாவத்கர்மப4ாவியாய், அத்யந்தஹேயமாய், தே3ஹாத்மாபி4மாநாதி3-

217. "ஶ்வபசோऽபி மஹீபால".

"ஶ்வபசோऽபி மஹீபால விஷ்ணுப4க்தோ த்3விஜாதி4க: । விஷ்ணுப4க்திவிஹீநஸ்து யதிஶ்ச ஶ்வபசாத4ம:" என்று உக்தார்த்த2த்துக்கு ப்ரமாணோபாத3ாநம் பண்ணுகிறார். ப4க3வத்ப்ரேமஸம்ப3ந்த4மற்ற உத்க்ருஷ்டோத்தமன் நிக்ருஷ்டாத4மன்: தத்ஸம்ப3ந்த4முள்ள நிக்ருஷ்டாத4மன் உத்க்ருஷ்டாதி4கதமன். (217)

---

217. இவ்வர்த்த2த்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் ["ஶ்வபசோऽபி மஹீபால"] என்று. "ஶ்வபசோऽபி மஹீபால விஷ்ணுப4க்தோ த்3விஜாதி4க: । விஷ்ணுப4க்திவிஹீநஸ்து யதிஶ்ச ஶ்வபசாத4ம:" என்று எத்தனையேனும் நிக்ருஷ்டஜந்மாவாயிருந்தானேயாகிலும், ப4க3வத்3ப4க்தனானவன் த்3விஜனில்காட்டில் அதி4கன்; உத்க்ருஷ்டஜந்மாவானவனவன்றிக்கே உத்தமாஶ்ரமியாயிருந்தானேயாகிலும், ப4க3வத்3ப4க்திஹீநனானவன் ஶ்வபசனில்காட்டில் அத4மன் என்று, வர்ணாஶ்ரமங்களில் பசக்கறுத்து ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4மே உத்கர்ஷஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே, ப்4ரம்ஶஸம்பா4வநாதி3களாலே தத்ஸம்ப3ந்த4விரோதி4யான ஜந்மத்தில் காட்டில் தத3நுரூபமான ஜந்மமே ஶ்ரேஷ்ட2மென்று கருத்து. இங்ஙனன்றாகில் கீழ்ச்சொன்ன அர்த்த2த்துக்கிது ப்ரமாணமாகமாட்டாதிறே. (217)

---

217. (ஶ்வபசோபி) இத்யாதி3. ப4க3வத்3ப4க்தியுக்தனான அபக்ருஷ்டஜாத்யந்தரனுக்கு உத்கர்ஷாஸித்3தி4ப்ரஸங்க3த்தாலே 'ஶ்வபச'ஶப்3த3ம் அபக்ருஷ்டஜாதிமாத்ரோபலக்ஷகம். 'அபி'ஶப்3த3ம் க3ர்ஹாவாசி. "க3ர்ஹாஸமுச்சயப்ரஶ்நஶங்காஸம்பா4வநாஸ்வபி"என்றிறே கோஶம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (எத்தனையேனும்) இத்யாதி3. "முக2ஜாநாமயம் த4ர்மோ யத்3விஷ்ணோர்லிங்க3தா4ரணம் । பா3ஹுஜாதோருஜாதாநாம் அயம் த4ர்மோ ந வித்3யதே" என்று உத்தமாஶ்ரமித்வம் ப்3ராஹ்மணனுக்கேயாகையாலே, யதித்வத்தாலே ப்3ராஹ்மணத்வம் ஆக்ஷிப்தம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உத்க்ருஷ்டஜந்மாவான அவனன்றிக்கே) இத்யாதி3. (வர்ணாஶ்ரமங்களில் சரக்கறுத்து) என்றது, பூர்வார்த்த4த்தில் வர்ணத்திலும், உத்தரார்த்த4த்தில் ஆஶ்ரமத்திலும் உத்கர்ஷஹேதுத்வேந உபாதே3யதையை நிவர்த்திப்பித்து என்றபடி. "ஸ்நேஹபூர்வமநுத்4யாநம் ப4க்திரித்யபி4தீ4யதே । ப4ஜ இத்யேஷ தா4துர்வை ஸேவாயாம் பரிகீர்த்தித:" என்று ப4க்தியும், ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநரூபமாகையாலே, (ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4மே)என்றது. அதாவது, அநந்யார்ஹஶேஷத்வஜ்ஞாநரூபஸம்ப3ந்த4மே என்றபடி.

"அநுரித்யயம் நிஹீநார்த்தே2ாஹி ஜ்ஞாப்யதே தத்3ஜ்ஞை: நிஹீநத்வம் சாஸ்ய ஸ்வாபா4விகதா3ஸ்யம்" என்றிறே பெரியப4ட்டர் அருளிச்செய்தது. ஆகையால் 'அநுத்4யாந'ஶப்3தி3தப4க்திக்கு ஶேஷத்வஜ்ஞாநரூபஸம்ப3ந்த4த்வம் கூடுமென்றபடி. உத்கர்ஷஹேதுத4ர்மோபயோகி3யானதுக்கு தத்3விரோத்4யஹேதுவாய், உபாயாந்தரயோக்3யமாய், திர்யக்ஸ்தா2வராதி3பா4க3வதாநுவர்த்தநவிரோதி4யாயிருக்கையாலே, அந்த ஶேஷத்வாநுரூபமாய்க்கொண்டும் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ப்ரதிகூலதயா நிக்ருஷ்டமாயும் இருக்கிற கர்மாதீ4நதே3ஹோபாதி4கபா4க3வதஜந்மத்தைப் பற்ற என்றபடி. (ஶ்ரேஷ்ட2ம் என்றபடி) என்றது, "ஸ ஹி வித்3யாதஸ்தம் ஜநயதி தத் ஶ்ரேஷ்ட2ம் ஜந்ம" என்று ஆபஸ்தம்ப3த4ர்மத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஶ்ரேஷ்ட2ம் என்றபடி. 'அதுக்கும் தாயாய் தாயினுமாயின செய்யுமத்தாலும் பிறக்குமது இருவர்க்கும் ஶ்ரேஷ்ட2ஜந்மம்' என்று அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனாரும், மந்த்ரார்த்த2ஜ்ஞாநத்தால் உண்டான ஜந்மத்தையே ஶ்ரேஷ்ட2மாக அருளிச்செய்தாரிறே. (216)

பேக்ஷயா ஶ்ரைஷ்ட்2யம் அர்த்த2ஸித்3த4ம். இதுதான், "ஶ்வபசோऽபி விஷ்ணுப4க்த:" என்கிற ஸமபி4வ்யாஹாரத்தாலே, "ஸித்3த4ம் ஸாத்4யாய உபயுஜ்யதே" என்று ஶ்வபசத்வம் விஷ்ணுப4க்தத்வோபயோகி3 என்று ஸபி4க்கையாலும், "விஷ்ணுப4க்திவிஹீநஸ்து யதி:" என்கிற ஸமபி4வ்யாஹாரத்தாலே விஷ்ணுப4க்திவிஹீநத்வம் யதித்வஹேதுகம் என்று ஸபி4க்கையாலும், யதித்வம் தச்சே2ஷத்வவிரோதி4 அன்றாகிலும் ததீ3யபர்யந்தஶேஷத்வரூபதத3நுரூபாஹமோஹத்வவிரோதி4யாகையாலும், அந்த வசநத்தில் ஸமபி4வ்யாஹாரவ்யஞ்ஜிதமும். இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (உத்கர்ஷஹேதுவாகச்சொல்லுகையாலே) இத்யாதி3.

(இங்ஙனன்றாகில்) என்றது, இப்படி ஸமபி4வ்யாஹாரவ்யஞ்ஜிதமுமாய், கண்டோ2க்தார்த்த2த்தாலே அர்த்த2ஸித்3த4முமான இவ்வர்த்த2த்தில் கருத்து என்று கொள்ளாவிடில் என்றபடி. யத்3யபி, த்ரைவர்ணிகாதி4காரங்களான கர்மயோகா3த்3யநுஷ்டா2நயோக்3யதாஹேதுகப4யஜநகத்வம் இல்லையாகிலும், ஸர்வாதி4காரங்களான திருநாமஸங்கீர்த்தநாதி3ஸாத4நாந்தராநுஷ்டா2நயோக்3யதாஹேதுகப4யஜநகத்வம் தூர்யவர்ணாதி3களுக்குமுண்டு. பூர்வபூர்வவர்ணாபேக்ஷயா உத்தரோத்தரவர்ணாதி3களுக்கு நைச்யம் ஜந்மஸித்3த4மாகிலும், உத்தரோத்தராஸாத4ாரணநைச்யவிஶேஷம் பூர்வபூர்வவர்ணத்துக்கு பா4விக்கவேண்டுகையும் உண்டு; ததா2பி, வேதா3ந்தப்ரக்ரியாநுஸா3ரத்தாலே கர்மஜ்ஞாநாத்3யங்க3க-உபாஸநத்துக்கே ஸாத4நத்வமாகையாலும், தத3நுஷ்டா2நயோக்3யதை ப்3ராஹ்மணாதி3வர்ணத்துக்கே உள்ளதொன்றாகையாலும், பூர்வபூர்வத்துக்கு உத்தரோத்தராபேக்ஷயா நைச்யம் பா4விக்கை அவர்ஜநீயமாகையாலும், யதோ2சிதவிவக்ஷாவிஶேஷத்தாலே இப்படிச் சொல்லக்குறையில்லை. ப்ராயத3ர்ஶநத்தைக்கொண்டு ஔசித்யமூலகமாகவிறே இப்படி அருளிச்செய்தது. ஆகையாலே விரோத4மில்லை. இவ்விடத்திலே, "எக்குற்றவாளர் எது பிறப்பு ஏதியல்வாக நின்றோர்" என்றது, அஹங்காரஹேதுவான ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்கள் ஹேயம் என்கிற ஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு அந்த ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களாலுண்டான ஸ்வநிகர்ஷத்தை அநுஸந்தி4த்து நின்ற நிலையாய், "அவ்வவ ஸ்வபா4வங்களே என்னை எழுதிக்கொள்ளாநிற்கிறது என்கிறார்" என்று இவர்தாம் (பெரியஜீயர்) நூற்றந்தாதி உரையிலே அருளிச்செய்தபடியே, ஸ்வரூபஜ்ஞர் தங்களுடைய ஜந்மாத்3யுத்கர்ஷத்தை அஹங்காரஹேதுதயா நிகர்ஷமாக அநுஸந்தி4த்து ப4யப்பட, அதுவே ஹேதுவாக மற்றுள்ளவர், அது உத்3தே3ஶ்யம் என்று இருப்பர்.

இப்படி ஜந்மாத்3யுத்கர்ஷத்தை உபயோக3விஶேஷாபி4ப்ராயேண ஸாமாந்யஶாஸ்த்ரம் சொன்ன இத்தைக்கொண்டு அது அஹங்காரஹேதுவாய் விழுந்தாப்போலே, விஶேஷஶாஸ்த்ரத்திலே உசிதோபயோக3விஶேஷத்தைப்பற்ற அபக்ருஷ்டஜந்மத்தை உத்க்ருஷ்டஜந்மமாகச்சொன்னவிதுவும் அஹங்காரஹேதுவானால் பழைய அபகர்ஷமே பரிஶேஷிக்குமாகையாலே, ஒருபடியாலும் தனக்கு உத்கர்ஷாநுஸந்தா4நம் கூடாதாகையாலே, அவ்வழியாலும் அஹங்காரஸ்பர்ஶமற வர்த்திக்கை ஆவஶ்யகம் என்று இவ்வர்த்த2ம் ப்ரதா4நாபி4ப்ரேதம் என்று கண்டு கொள்வது. (217)

217. (இவ்வர்த்த2த்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார்) என்றது, ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முடையாருடைய ஹைது3ரிகஜந்மத்தைப்பற்ற ஜ்ஞாநாதி4கதத்ப்ரத்யநீகவிலக்ஷணஜந்மமே ஶ்ரேஷ்ட2ம் என்று கீழ்ச்சொன்ன அர்த்த2த்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் என்றபடி. ஶ்லோகத்தில் 'ஶ்வபச'ஶப்3த3ம் நிக்ருஷ்டஜந்மஸாமாந்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (எத்தனையேனும் நிக்ருஷ்டஜந்மாவாயிருந்தானேயாகிலும்) என்று. (ஆகிலும்)என்று 'அபி'ஶப்3த3ம் விஷ்ணுப4க்தியோடும் தத்ப2லமான த்3விஜாபேக்ஷயா ஆதி4க்யத்தோடும், நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்துக்கு உண்டான விரோத4த்தைச் சொல்லுகிறது. 'எத்தனையேனும் நிக்ருஷ்டஜந்மாவாயிராநின்றானேயாகிலும்' என்று ஶ்வபசத்வத்தை ப4க்திகாலத்தில் வர்த்தமாநமாக

அருளிச்செய்யாதே (இருந்தானேயாகிலும்) என்று பூதமாக அருளிச்செய்தது. "அபார்த்2கம் ப்ரப4ாஷந்தே ஶூத்3ரா ப4ாக3வதா இதி" என்னும் வசநார்த்த2ம் ஸ்மாரிதம். இத்தால் "ஶ்வபசோபி" என்கிறது, பூர்வவ்ருத்தபரம் என்றும், 'விஷ்ணுப4க்த'ஶப்3த3ம் அஷ்டவித4ப4க்திமத்பரம் என்றும் காட்டப்பட்டது. தாத்3ருஶப4க்திமானுக்கிறே ஜந்மம் பே4தி3ப்பது. ஶ்லோகத்தில் 'த்3விஜ'ஶப்3த3ம் ஸாமாந்யத்3விஜபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறர் (த்3விஜனிற்காட்டில்) என்று.

அங்ஙனபி4ப்ராயமில்லையாகில், அப்படியே 'விஷ்ணுப4க்தனான த்3விஜனிற்காட்டில்' என்று அருளிச்செய்யவேணுமிறே. (த்3விஜனிற்காட்டில் அதி4கன்) என்றது, ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முடையனாகிலுமாம், அதில்லாதவனாகிலுமாம், "மத்3ப4க்தஜநவாத்ஸல்யம்" இத்யாதி3யாலே சொல்லப்பட்டிருக்கிற அஷ்டவித4ப4க்தியாலே ஜந்மஸித்3த4த்3விஜத்வம் போய் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்தை4கநிரூபணீயனாகப்பெறாதே ஜந்மஸித்3த4த்3விஜத்வத்தையே நிரூபகமாகவுடையனாயிருக்கிற த்3விஜரெல்லாரையும்காட்டில் நிக்ருஷ்டஜந்மாவாயிருந்து ப4க்தனானவன் ப4க3வத்3ப4க்திப்ர4மாவாலே ஜாதி போகப்பெற்று ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தையே நிரூபகமாகவுடையனாயிருக்கையாலே அதி4கன் என்றபடி. "யதிஶ்ச" என்கிற சகாரம் உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறர் (உத்க்ருஷ்டஜந்மாவானவள வன்றிக்கே) என்று. (உத்க்ருஷ்டஜந்மாவானவளவன்றிக்கே) என்றது, உத்க்ருஷ்டஜந்மாவாக லோகப்ரதீதனாயிருக்குமளவன்றிக்கே என்றபடி.

(உத்தமாஶ்ரமியுமாயிருந்தானேயாகிலும்) என்றது, "பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோऽபரமாத்மநி । ஸர்வேஷணாவிநிர்முக்தஸ்ஸபை4க்ஷம் போ4க்துமர்ஹதி" என்று ப்3ருஹஸ்பதிவசநத்தின்படியே, ப4க3வத்3ப4க்தியையும், விஷயாந்தரவைராக்3யத்தையும் அதி4காரமாக உடைத்தாய்க்கொண்டு, "காம்யாநாம் கர்மணாம் ந்யாஸம் ஸந்ந்யாஸம் கவயோ விது3:" என்கிறபடியே, காம்யகர்மபரித்யாக3ரூபமாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருக்கையாலே உத்தமமாக ஶாஸ்த்ரங்களால் உதா3ஹரித்துச்சொல்லப்பட்ட துர்யாஶ்ரமத்தையுடையனாக லோகப்ரதீதனாக இருந்தானேயாகிலும் என்றபடி. (இருந்தானேயாகிலும்) என்று 'அபி'ஶப்3தா3ந்தமாக அருளிச்செய்தது, "ஶ்வபசோபி" என்கிறவிடத்தில் 'அபி'ஶப்3த3த்தை "யதிஶ்ச" என்கிற இத்தோடும் அநுஷங்கி3த்துக்கொள்ளவேணும் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே.

இங்கும் இந்த 'அபி'ஶப்3த3ம் த்3விஜத்வ-உத்தமாஶ்ரமித்வங்களுக்கு விஷ்ணுப4க்திவிஹீநத்வ-ஶ்வபசாத4மத்வங்களோடு உண்டான விரோத4த்தைச் சொல்லுகிறது. (விஷ்ணுப4க்திவிஹீநனானவன்) என்றது, விஶேஷேணா ஹீந: விஹீந:, விஷ்ணுப4க்த்யா விஹீந: விஷ்ணுப4க்திவிஹீந: என்றும், விஷ்ணுப4க்தியில் அத்3வேஷமும்கூட இல்லாதபடி அத்தாலே ஹீநனாயிருக்குமவன் என்றபடி. "ஹரிம் லோகநியந்தாரம் வைஷ்ணவாந் லோகபாவநாந் । த்3ருஷ்ட்வா ந த்3வேஷ்டி யோ மர்த்யஸ்ஸோऽத்3வேஷோ வைஷ்ணவஸ்ஸ்ம்ருத:" என்று அத்3வேஷமுடையவனை த3ஶவித4வைஷ்ணவரிலே ஒருவனாகச் சொல்லிற்றிறே. (ஶ்வபசனிற்காட்டில் அத4மன்) என்றது, "விஷ்ணுப4க்திவிஹீநா யே சண்டா3ளா: பரிகீர்த்திதா: । சண்டா3ளா அபி வை ஶ்ரேஷ்டா2 ஹரிப4க்திபராயணா:" என்று நாரதீ3யத்திலும், "ப4க3வத்3ப4க்திவிமுக2ம் ப்3ராஹ்மணம் வா ப3ஹுஶ்ருதம் । ந ஸம்பா4ஷேத ஸததம் சண்டா3ளமிவ ஸந்த்யஜேத்" என்று வாஸிஷ்ட2ஸம்ஹிதையிலும், "வித்3யாவிநயஸம்பந்நா ப்3ராஹ்மணா வேத3பாரகா3: । மயி ப4க்திம் ந குர்வந்தி சண்டா3ளஸத்3ருஶா ஹி தே" என்று ஆஶ்வமேதி4கத்திலும், விஷ்ணுப4க்திவிஹீநரை சண்டா3ளராகச்சொல்லுகையாலேயும், "விஷ்ணுப4க்திவிஹீநோ ய: ஸர்வஶாஸ்த்ரார்த்த2வேத்3யபி । ப்3ராஹ்மண்யம் தஸ்ய ந ப4வேத் தஸ்யோத்பத்திர்நிரூப்யதாம்" என்றும், "ய: புத்ர: பிதரம் த்3வேஷ்டி தம் வித்3யாத் அந்யரேதஸம்। யோ விஷ்ணும் ஸததம் த்3வேஷ்டி தம் வித்3யாத் அந்த்யரேதஸம்" என்று பாத்3மத்தில், அவர்களுடைய அந்த சண்டா3ளத்வத்துக்கு அந்த ப4க்திவிஹீநத்வம்தானே ப்ரதா4நலிங்க3ம் என்று சொல்லுகையாலேயும், "வாஸுதே3வம் ஹ்ருஷீகேஶம் பரமாத்மாநமச்யுதம் । யே நிந்த3ந்தி து3ராத்மாநஸ் சண்டா3ளாஸ்தே ந ஸம்ஶய:"

என்று வாராஹத்திலும் அந்த லிங்கா3நுமிதமான சண்டா3ளத்வத்தில் அப்ராமாண்யஶங்கையை நிரஸிக்கையாலேயும் அந்த விஷ்ணுப4க்திவிஹீநத்வமாகிற ஹேதுவைக்கொண்டு, "விப்ராயாம் க்ஷத்ரியாத்ஸூதோ வைஶ்யாத்3வைதே3ஹிகஸ்ததா2 । சண்டா3ளஸ்து ததா2ஶூத்3ராத் ஸர்வகர்மஸு க3ர்ஹித:" என்று ஹாரீதஸ்ம்ருதியில் சொல்லுகிறபடியே அவன் விப்ரஸ்த்ரீயினிடத்தில் ஶூத்3ரனுக்கு ஜாதனாய்ப் பிறந்தவனாக நிஶ்சிதனாகையாலே, ஜந்மநா சண்டா3ளனாய், ஶிகா2யஜ்ஞோபவீதாதி3ப்3ராஹ்மணவேஷப்ரச்ச2ந்நனாயிருக்கையாலேயும்; "வைராக்3யம் ஜாயதே யஸ்ய த்ருஷ்ணாபி ப்3ரஹ்மணி ஸ்தி2ரா । ஸோதீ4தவேத3தத்வார்த்தே2ா க்3ருஹவாஸமஶக்நுவந் ॥ ப்ரவ்ரஜேத்" என்று லிகி2தஸ்ம்ருதியிலும், "நிவ்ருத்தகர்மராக3ாதே3: ப்ரஶாந்தோ ப்3ரஹ்மதத்பர: । ஸ ஸந்ந்யாஸே அதி4காரீ ஸ்யாத் இதரோ ஜீவிகாபர:" என்று யமஸ்ம்ருதியிலும், "பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோऽபரமாத்மநி । ஸர்வேஷணாவிநிர்முக்தஸ்ஸ பை4க்ஷம் போ4க்துமர்ஹதி" என்று பா3ர்ஹஸ்பத்யஸ்ம்ருதியிலும், "யஸ்து ப்3ரஹ்ம ந ஜாநாதி த்ரித3ண்டா3ரஹோ ந ஸ ஸ்ம்ருத:" என்று த3க்ஷஸ்ம்ருதியிலும் சொல்லுகையாலே, ப4க3வத்3-ப4க்தியில்லாதவனுக்கு ஸந்ந்யாஸத்தில் அதி4காரமில்லாமையாலேயும்; ஜந்மநா சண்டா3ளனாய், விஷ்ணுப4க்திவிஹீநனுமாயிருக்கிற அந்த கேவலோத்தமாஶ்ரமியினுடைய ப்3ராமண்யமும், துர்யாஶ்ரமமும், ஶ்வபசனுடைய யஜமாநத்வம் போலே அத்யந்தப4க3வந்நிக்3ரஹஹேதுவான மஹாதோ3ஷமாகையாலே, அந்த தோ3ஷத்தாலே பூர்வனானவன் அவன், "சண்டா3ளமபி வ்ருத்தஸ்த2ம் தம் தே3வா ப்3ராஹ்மணம் விது3:" என்கிறபடியே ஸ்வவ்ருத்தாதிக்ரமம் பண்ணுத படி அப்ரச்ச2ந்நனாய்க்கொண்டு ஶ்லாக்4யனாயிருக்கிற சண்டா3ளனைப்பற்ற அத4மன் என்றபடி.

(வர்ணாஶ்ரமங்களில் சரக்கறுத்து) என்றது- ஶ்லோகபூர்வார்த்த4த்தில் த்3விஜாதி4க்யவிரோதி4-பூயிஷ்டனான ஶ்வபசனுக்கு முற்பட விஷ்ணுப4க்தியாலே த்3விஜாதி4க்யத்தைச் சொல்லுகை-யாலே அந்த விரோதி4பூ4யஸ்த்வையில்லாதவர்களுக்கு அந்த விஷ்ணுப4க்திப்ரயுக்தமான ஆதி4க்யம் கைமுதிகஸித்3த4மாகையாலேயும் உத்தரார்த்த4த்தில், ஶ்வபசாத4மத்வவிரோதி4-பூ4யிஷ்டதயா ப்ரதீதனான யதிக்கு முற்பட விஷ்ணுப4க்த்யபா4வத்தாலே ஶ்வபசாத4மத்வம் சொல்லுகையாலே, அப்படியன்றிக்கே இருக்குமவர்களுக்கு அந்த ப4க்த்யபா4வத்தாலே ஶ்வபசாத4மத்வம் உண்டு என்னுமிடம் கைமுதிகஸித்3த4மாகையாலேயும்; நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்ட-வர்ணாஶ்ரமங்களெல்லாவற்றிலும் உத்கர்ஷஹேதுத்வமாகிற சரக்கை நிஷேதி4த்து, அந்வய-வ்யதிரேகங்களாலே ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4மே ஸர்வோத்கர்ஷஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே என்றபடி. (ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4மே) என்கிற அவதா4ரணத்தாலே வர்ணாஶ்ரமோத்கர்ஷாப-கர்ஷநைரபேக்ஷ்யம் சொல்லுகிறது.

(ப்3ரம்ஶஸம்பா4வநாதி3களாலே தத்ஸம்ப3ந்த4விரோதி4யான ஜந்மத்திற்காட்டில்) என்றது, ஸர்வாதி4காரங்களாயும், அதி4க்ருதாதி4காரங்களாயும் இருந்துள்ள உபாயாந்தரங்களொன்றிலே வரும் அந்வயத்தால் உண்டாம் அநந்யோபாயத்வாதி4காரப்3ரம்ஶத்துக்கு கர்மாதீ4நகு3ணவிகார-வத்3தே3ஹோபாதி4கமாயிருக்கையாலே யோக்3யமாய்க்கொண்டு ப4யஜநகமாயிருக்கையும், ஸ்வரூபாநுரூபநைச்யம் பா4வித்துக்கொள்ள வேண்டுகையும், ஆபி4ஜாத்யாதி3களால்வரும் அஹங்காரயோக்3யதையும் ஆகிற தோ3ஷங்களாலே அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்துக்கு விரோதி4யாயிருக்கிற தை3ஹிகஜந்மத்தைப்பற்ற என்றபடி.

(தத3நுரூபமான ஜந்மமே ஶ்ரேஷ்ட2ம்) என்றது, அந்த தோ3ஷங்களின்றிக்கே யாவதா3த்மபா4வி-யாய், ப4க3வத்க்ருஷிப2லபூ4தஸ்வரூபயாதா2த்ம்யஜ்ஞாநப்ரயுக்தமாய், ப4க3வத3பி4மதிவிஶேஷ-விஷயதாரூப-ஆத்மஸத்தாரூபமாயிருக்கையாலே அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்துக்கு அநுகூல-மாய்க்கொண்டு அநுரூபமாயிருந்துள்ள விலக்ஷணஜந்மமே ஶ்ரேஷ்ட2ம் என்றபடி. (என்று கருத்து) என்றது, தை3ஹிகஜந்மத்திற்காட்டில் விலக்ஷணஜந்மத்துக்கு ஏற்றம், ப4க3வத்3-ப4க்திக்கே வர்ணாஶ்ரமநைரபேக்ஷ்யேண உத்கர்ஷஹேதுத்வம் சொல்லுகிற கீழ்ச்சொன்ன வசநாநுக்3ருஹீதமான ந்யாயத்தாலே ஸித்3த4மாகிறது என்று இஶ்ஶ்லோகத்தை (தை3ஹிக-ஜந்மத்தைப்பற்ற விலக்ஷணஜந்மமே ஶ்ரேஷ்ட2ம்) என்கைக்கு ப்ரமாணமாக மூலத்தில் எடுத்ததற்குக் கருத்து என்றபடி. (இங்ஙனன்றாகில்) என்றது, விலக்ஷணஜந்மஶ்ரைஷ்ட்2யம்

இஶஸ்லோகத்தில் ந்யாயஸித்3த4ம் என்று கருத்தன்ருகில் என்றபடி. (கீழ்ச்சொன்ன அர்த்த2த்துக்கு ப்ரமாணமாகமாட்டாதிறே) என்றது, இஶ்லோகம் வர்ணாஶ்ரமங்களெல்லா-வற்றிற்கும் உத்கர்ஷஹேதுதையை நிஷேதி4த்துக்கொண்டு, விஷ்ணுப4க்தியே ஸர்வோதகர்ஷ-ஹேது என்னும் இவ்வளவையே சொல்லுகையாலே, அந்த விஷ்ணுப4க்திப்ரயுக்தப4கூ3வத3பி4-மதிவிஶேஷவிஷயத்வமாகிற விலக்ஷணஜந்மத்துக்கு ஶ்ரைஷ்ட்2யம் இஶ்லோகத்தில் வாசநிகமாகச் சொல்லப்படாமையாலே, கீழ் உபபாதி3த்து நிக3மிக்கப்பட்ட விலக்ஷணஜந்ம-ஶ்ரைஷ்ட்2யமாகிற அர்த்த2த்துக்கு ப்ரமாணமாக மாட்டாதிறே என்றபடி.

ஆக இப்படி பள்ளமடையானுக்கு அபி4மதமான ப4ாக3வதநிக்ருஷ்டஜந்மஶ்ரைஷ்ட்2யத்தையும், மிஶ்ரஸம்ப்ரத3ாயிக்கு அபி4மதமான ப4ாக3வதோத்க்ருஷ்டஜந்மஶ்ரைஷ்ட்2யத்தையும் இப்ப்ர-கரணத்தில் பூர்வபக்ஷமாகக்கொண்டு அத்தை நிரஸித்து, விலக்ஷணஜந்மஶ்ரைஷ்ட்2யத்தையே ஸித்3த4ாந்தமாக ஸ்த2ாபிக்கிறதாகில், மிஶ்ரஸம்ப்ரத3ாயநிஷ்ட2ர்கள் ரஹஸ்யஶாஸ்த்ரப4ாஹ்யர்க-ளாகையாலே, ஸ்ரீவசநபூ4ஷணத்துக்கும் தத்3வ்யாக்2யாநங்களுக்கும் அவர்கள் ப்ராமாண்யத்தை அங்கீ3கரியாமையாலே, இப்ப்ரப3ந்த4ங்களில் இப்படிச்சொல்லுகை அவர்களுடைய ஸ்வஸமய-ஸ்வகோ3ஷ்டீ2ப்ரவசநத்துக்கு விரோத4மில்லை. பள்ளமடையார் ரஹஸ்யஶாஸ்த்ரகுத்3ருஷ்டிக-ளாகையாலே அவர்கள் ஸ்ரீவசநபூ4ஷணதத்3வ்யாக்2யாநங்களுக்கு ப்ராமாண்யம் அங்கீ3கரிக்-கையாலே, அவர்கள் ஸ்வகோ3ஷ்டீ2ப்ரவசநாவிரோதே4ந தங்களுடைய குத்3ருஷ்டியாலே இந்த மூலவ்யாக்2யாநங்களுக்குப் பண்ணும் யோஜநாப்ரகாரம் என்?, அது குத்3ருஷ்டிகல்பிதம் என்று ஸ்பஷ்டமாக அறியலாம்படி அதுக்குண்டான தோ3ஷங்கள் என்? என்னில்:- பள்ளமடையார், (வா.210) [ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முண்டானால் இரண்டுமொக்குமோ] என்கிற மூலவாக்யத்தை மிஶ்ரஸம்ப்ரத3ாயிமாத்ரம் பண்ணும் ப்ரஶ்நமாகக் கொண்டார்கள். அது எங்ஙனே என்னில்:- வ்யாக்2யாநத்தில், அவ்வாக்யாவதாரிகையில், (உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட- ஜந்மாக்கள் இருவர்க்கும் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முண்டானால் ப4ாக3வதத்வஸாம்யமன்றோ உள்ளது. அத்தோடே ஜந்மோத்கர்ஷமுடையவன் மற்றையவனைப்பற்ற விஶிஷ்டனன்றோ என்று) என்றும், மேல் (இரண்டும் என்று உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மங்களைச் சொல்லுகிறது) என்றும் அவ்வாக்ய-தாத்பர்யத்தையும், க்டி2நஶப்3த3ார்த்த2த்தையும் அருளிச்செய்தார். அதில், (ஜந்மோத்கர்ஷமுடைய-வன்) என்கிறவிடத்தில் (ஜந்மோத்கர்ஷ)ஶப்3த3ம் ப்3ராஹ்மண்யாத்3யுத்க்ருஷ்டஜந்மத்தையே சொல்லுகிறது. (வா.208) [ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும்] என்கிற-விடத்தில் ப்3ராஹ்மண்யாதி3களையேயிறே ஜந்மோத்கர்ஷமாகச் சொல்லுகிறது. ஆக ப்3ராஹ்மணஶ்வபசர்கள் இருவர்க்கும் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முண்டானால் ப4ாக3வதத்வாம்ஶ-மாத்ரஸாம்யமன்றோ உள்ளது. அவர்களுக்கு உண்டான ப்3ராஹ்மணஜந்மமாகிற உத்க்ருஷ்ட-ஜந்மமும், ஶ்வபசஜந்மமாகிற நிக்ருஷ்டஜந்மமும் இரண்டும் கூட ஸமமாய்விட4ாதே.

ஆகையால், ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முண்டானாலும் ப்3ராஹ்மணஜந்மம் உத்க்ருஷ்டமேயாகவும், ஶ்வபசஜந்மம் நிக்ருஷ்டமேயாகவும் இருக்கையாலே, அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே உத்க்ருஷ்டஜந்மமான ப்3ராஹ்மண்யத்தையுடையவன் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே நிக்ருஷ்ட-ஜந்மமான ஶ்வபசத்வத்தையுடையவனை மற்றையவனைப்பற்ற அதி4கனன்றோ என்று ப்ரஶ்ந-வாக்யதாத்பர்யமாகையாலே, அவ்வாக்யம் மிஶ்ரஸம்ப்ரத3ாயிப்ரஶ்நமேயாகவேணும் என்று. இது அநுபபந்நம். எங்ஙனேயென்னில்:- அப்படிக் கொள்ளுமளவில், மேல் அந்த ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை நிக்ருஷ்டமாகவும், நிக்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை உத்க்ருஷ்ட-மாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி, அவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை தூ3ஷிக்குமளவிலே நிக்ருஷ்ட-ஜந்மமுடைய ப4ாக3வதனுக்கும், உத்க்ருஷ்டஜந்மமுடைய ப4ாக3வதனுக்கும், இருவர்க்கும் உள்ளதுகளான ப்4ரம்ஶஸம்ப4ாவநாஜநைச்யப4ாவநாதி3களாகிற தோ3ஷங்களாலே தூ3ஷிக்கை-யாலே அது ஸ்வஸித்3த4ாந்தத்தையும் தூ3ஷித்துக்கொண்டதாக பர்யவஸித்துவிடுமாகை-யாலேயும்;

மூலத்தில், இப்ப்ரகரணத்தில் (வா.210) [இரண்டுமொக்குமோ] என்றும், (வா.212) [உத்க்ருஷ்டமாக ப்4ரமித்தஜந்மம்] என்றும், (வா.212) ["ஶரீரே ச"] என்றும், (வா.213)

[ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம்] (வா.214) [அபக்ருஷ்டமாக ப்4ரமித்த உத்க்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு] [நிக்ருஷ்டமாக ப்4ரமித்த உத்க்ருஷ்டஜந்மம்] என்றும், (வா.216) [உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ஶ்ரேஷ்ட2ம்] என்றும் ஸாமாந்யஶப்3த3ப்ரயோக3மே காண்கிறதொழிய, ப்3ராஹ்மணத்வாஶ்வபசத்வாதி3விஶேஷஶப்3த3ம் காணாமையாலேயும்;

அப்படியே, வ்யாக்2யாநத்திலும் (ஜந்மோத்கர்ஷமுடையவன்) என்றும் (மற்றையவனை) என்றும், (ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்ததை அபக்ருஷ்டமாகவும், அபக்ருஷ்டமாக நினைத்ததை உத்க்ருஷ்டமாகவும்) என்றும் (ஆபி4ஜாத்யாதி3களாலே அஹங்கரித்து நமிக்கைக்கு உறுப்பாகையாலே) என்று (ஆதி3)ஶப்3த3க3டிதமாயும், (அபக்ருஷ்டமாயிருக்கிற இத்தை) என்றும், (உபாயாந்தரங்களில் அந்வயத்தாலே) என்றும், 'அதி4க்ருதாதி4காரஸர்வாதி4காரஸகலோபாயஸாத4ாரணமான உபாயாந்தரங்களில்' என்றும், (உபாயாந்தரஸ3ந்த4ாஸஹராயிருக்கும் அதி4காரிகளுக்கு) என்றும், (கீழ்ச்சொன்ன ஜந்மத்தை) என்றும், (ஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியான தாழ்ச்சி என்றும்) (பிறர் செய்கிறது) என்றும், (ஏதத்ப்ரதிகோடியான ஜந்மத்தினுடைய) என்றும், (உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிறவித்தை) என்றும், (அது ஸதோ3ஷமும், இது நிர்தோ3ஷமும்) என்றும், (உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிற இந்த ஜந்மமே தத3நுசிதஜந்மத்தைப்பற்ற) என்றும், (வர்ணாஶ்ரமங்களில் சரக்கறுத்து) என்றும், (ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4மே) என்று அவத4ாரணக4டிதமாகவும், (தத்ஸம்ப3ந்த4விரோதி4யான ஜந்மத்திற்காட்டில்) என்றும், (தத3நுரூபமான ஜந்மமே) என்றும், (கீழ்சொன்ன அர்த்த2த்துக்கு) என்றும் ஸாமாந்யஶப்3த3ப்ரயோக3மே காண்கிறதொழிய, விஶேஷித்துச்சொல்லக்காணாமையாலேயும்;

ப4ாக3வதனுக்கு நிக்ருஷ்டஜந்மாதீ4ந-உத்கர்ஷத்தையும், உத்க்ருஷ்டஜந்மாதீ4ந- அபகர்ஷத்தையும் இப்ப்ரகரணத்தாலே ஸ்த2ாபிக்கிறாராகில், நிகர்ஷபு3த்3த்4யா ப4ாக3வதஜந்மங்களை நிரூபிக்கையாகிற ஜந்மநிரூபணரூபப4ாக3வதாபசாரத்தை மூலவ்யாக்2யாநகாரர்கள் தாங்கள் செய்தார்களாக பர்யவஸிக்கையாலே, கீழ் [இதுதனக்கு அதி4காரிநியமமில்லை] (வா.201) இத்யாதி3யாலே, ஸர்வாதி4காரிகளுக்கும் ஜந்மநிரூபணாதி3ப4ாக3வதாபசாரம் அத்யந்தபரிஹரணீயம் என்று உபதே3ஶித்ததெல்லாம் வேஶ்யைபண்ணின பதிவ்ரதாத4ர்மோபதே3ஶஸமாநமாக பர்யவஸிக்குமாகையாலேயும்;

நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மாக்கள் இருவரிலும் வைத்துக்கொண்டு அந்யதரோத்கர்ஷம் சொல்லுவார் இருவருடையவும் பக்ஷங்கள் இரண்டும் பூர்வபக்ஷமாய், விலக்ஷணஜந்மஶ்ரைஷ்ட்2யமே ஸித்3த4ாந்தமாக வேண்டுகையாலே, ப்ரஶ்நவாக்யத்தைப் பள்ளமடையார்க்கும் மிஶ்ரஸம்ப்ரதா3யிக்கும் பொதுவாகக்கொள்ளுகையே உசிதமாகையாலே,

(ஜந்மோத்கர்ஷமுடையவன் மற்றையவனைப்பற்ற) என்கிறவிடத்தில் (ஜந்மோத்கர்ஷ)ஶப்3த3ம் கேவலப்3ராஹ்மண்யமாத்ரத்தைச்சொல்லுகையன்றிக்கே, (ஜந்ம)ஶப்3த3ம் ப்ராக்ருதஜந்மங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவாய் (உத்கர்ஷ)ஶப்3த3ம் அந்த ஜந்மோபாதி4கமான ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூல்யரூபதத்தத்3விவக்ஷிதோத்கர்ஷபரமாய், (ஜந்மோத்கர்ஷ)ஶப்3த3ம் ப்ராக்ருதஜந்மோபாதி4கதத்தத்3விவக்ஷிதப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூல்யரூப-உத்கர்ஷங்களுக்கெல்லாம் பொதுவாகக் கொள்ள வேண்டுகையாலே, அத்தைப்ராஹ்மண்யமாத்ரபரமாகக்கொண்டு ப்ரஶ்நவாக்யத்தை ஏகதே3ஶிப்ரஶ்நமாக ஒதுக்கிச்சொல்லுகை அநுபபந்நமிறே.

கீழ் [ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும்] (வா.208) என்கிறவிடத்தில் ஜந்மோத்கர்ஷம் ப்3ராஹ்மண்யமாகையாலே இங்கும் அப்படியே சொல்லவேணும் என்னில், அப்போது கீழெல்லாம் (உத்க்ருஷ்டஜந்ம)ஶப்3த3த்தாலே ப்3ராஹ்மண்யத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வருகையாலே, [உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ஶ்ரேஷ்ட2ம்] (வா.216) என்கிறவாக்யத்திலும் [உத்க்ருஷ்டஜந்ம]ஶப்3த3ம் ப்3ராஹ்மண்யத்தையே சொல்லுகிறதாக ப்ரஸங்கி3க்கும். கீழ் ப்3ராஹ்மண்யத்தை உத்க்ருஷ்டமாகச்சொன்னது, ப்4ரமித்திருக்கிற பூர்வபக்ஷியினுடைய தாத்பர்யாநுகு3ணமாக; மேல் [உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ஶ்ரேஷ்ட2ம்] என்கிறவிடத்தில் விவக்ஷணை-

ஜந்மத்தை உத்க்ருஷ்டஜந்மமாகச்சொன்னது ஸித்3தா4ந்தியினுடைய தாத்பர்யாநுகு3ணமாக என்னில்:-

இங்கும் பள்ளமடையானுடைய தாத்பர்யாநுகு3ணமாக ஶ்வபசத்வாதி3களை ஜந்மோத்கர்ஷமாகச் சொல்லக்குறையில்லாமையாலே, இப்ப்ரஶ்நவாக்யம் பா4க3வதப்ராக்ருதஜந்மோத்கர்ஷ-வாதி3கள் எல்லார்க்கும் பொது என்கையே உபபந்நம் என்று கண்டுகொள்வது. மேல [ஒவ்வாது] (வா. 211) என்கிற உத்தரத்துக்கு அவர்கள், (ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்தந்தை அபக்ருஷ்டமாகவும், அபக்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி) என்று வ்யாக்2யாநத்தில் தாத்பர்யமாக அருளிச்செய்கையாலே, மிஶ்ர-ஸம்ப்ரதா3யியாகிற ப்ரஷ்டாவனவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே கூடின ப்3ராஹ்மண்யத்தை நிக்ருஷ்டமாகவும், அவன் நிக்ருஷ்டமாக நினைத்த ப4க3வத்-ஸம்ப3ந்த4த்தோடே கூடின ஶ்வபசத்வத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும் கொண்டு அத்தால் வந்த ஸாம்யாபா4வத்தை [ஒவ்வாது] என்றும் சொல்லுகிறதாகக்கொண்டார்கள்.

ப்ரஶ்நவாக்யம் கீழ்ச்சொன்னபடியே இருவர்க்கும் பொதுவாயிருக்கையாலே, உத்தரமும் அப்படியே பொதுவாக வேண்டுகையாலே, அதுவும் அநுபபந்நம். அவ்வாக்யம், கீழ் ப்ரஷ்டா-வானவன் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே ப்ராக்ருதஜந்மங்களில் ஒன்றால் உண்டான உத்கர்ஷ-முடைய பா4க3வதஜந்மத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும், அந்த ப்ராக்ருதஜந்மோபாதி4க-உத்கர்ஷ-மின்றிக்கே ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தையுடைய மற்றையவனுடைய ஜந்மத்தை அபக்ருஷ்டமாகவும் நினைத்திருக்கையாலே, அவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்த ப்ராக்ருதஜந்மோபாதி4க- உத்கர்ஷ-முடைய விலக்ஷணபா4க3வதஜந்மத்தை நிக்ருஷ்டமாகவும், அவன் நிக்ருஷ்டமாக நினைத்த அந்த உத்கர்ஷமில்லாத பா4க3வதஜந்மத்தை விலக்ஷணமாகையாலே உத்க்ருஷ்டமாகவும் கொண்டு அத்தால் வந்த ஸாம்யாபா4வத்தைச்சொல்லுகிறது என்கையே உசிதமிறே.

(நிக்ருஷ்டமாக ப்4ரமித்த ஜந்மம்) என்கிறது, (ஆபி4ஜாத்யாதி3களாலே அஹங்கரித்து நஶிக்கைக்கு உறுப்பாகையாலேஅபக்ருஷ்டமாக இருக்கிற இத்தை) என்று வ்யாக்2யாநத்தில் அருளிச்செய்கையாலே. ஆபி4ஜாத்யமாவது குலீநத்வமாகையாலே அந்த குலங்கள்தான் "குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலும்" என்றும், "குலங்களாய ஈரிண்டில்" என்றும் சொல்லுகிற படியே, நாலுவர்ணத்துக்கே உண்டானதாகையாலே, ஆபி4ஜாத்யாதி3களால் அஹங்கரித்து நஶிக்கைக்கு அந்த நாலுவர்ணத்திலும் உண்டான பா4க3வதஜந்மமுமே உறுப்பாகையாலே, அதில் தலையான பா4க3வதத்வத்தோடே கூடின ப்3ராஹ்மணஜந்மத்தையே சொல்லுகிறதாகக் கொண்டார்கள். இதுவும் அநுபபந்நம். எங்ஙனேயென்னில்:- "கும்பிநரகர்கள் ஏத்துவரேலும் அவர்கண்டீர் எம்பல்பிறப்பிடைதோறு எம்தொழுகுலதாங்களே" என்று, ஶ்வபாகாதி3ஶரீரமே-யன்றிக்கே நாரகீயஶரீரத்தோடே எத்தனையேனும் து3ர்க3தரையிருந்தார்களேயாகிலும் ஶ்ரிய: பதியான எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தைச்சொல்லுமவர்கள் ஸந்தாநமெல்லாம் எனக்கு ஆசார்யஸந்தாநம் என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே பா4க3வதனுடைய நிக்ருஷ்டஜந்மம் கூட உத்தமகுலமாகையாலே, அதுவும் ஆபி4ஜாத்யாத்3யஹங்காரஹேதுவாயிருக்கையாலேயும்;

வேத3-தத3ங்க-உபாங்க3ங்களில் ஆபாதப்ரதீதியாலே ப்3ராஹ்மண்யாதி3கள் அஹங்காரஹேது-வாகிறாப் போலே, த்3ராவிடவேத3-தத3ங்க-உபாங்க3-ரஹஸ்யஶாஸ்த்ரங்களிலும் ஆபாதப்ரதீதி-யாலே ஶ்வபசத்வாதி3நிக்ருஷ்டஜந்மமும் அஹங்காரஹேதுவாகக்குறையில்லாமையாலே, அப்படி அஹங்காரஹேதுவான அநாபி4ஜாத்யத்தையும் கூட (ஆபி4ஜாத்யாதி3களாலே) என்கிற-விடத்தில் (ஆதி3)ஶப்3த3ம் சொல்லுகையாலேயும்;

கீழ் ப்ரஶ்நமும், உத்தரமும், பள்ளமடையான், மிஶ்ர ஸம்ப்ரதா3யிகள் இருவர்க்கும் பொதுவானப் போலே, தத3நுகு3ணமாக (உத்க்ருஷ்டமாக ப்4ரமித்தஜந்மம்) என்கிறதும், அவ்விருவரும் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்திருக்கிற தே3ஹஸம்ப3ந்தோ4பாதி4க- உத்கர்ஷவஜ்ஜந்மஸாமாந்யத்தைச் சொல்லுகிறது என்கையே உசிதமாகையாலே, ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே கூடின ப்3ராஹ்-

மண்யமாத்ரத்தைச்சொல்லுகிறது என்று ஒதுக்கிச்சொல்லுகை அநுபபந்நமிறே.

[ப்4ரம்மஸம்ப4ாவனேயாலே "மரீரே ச" என்கிறபடியே ப4யஜநகம்] (வா.212) என்கிறது. ஸ்ரீப4ாஷ்யப்ரக்ரியையாலே கர்மஜ்ஞாநாங்க3பக்தி4க்கே மோக்ஷஸாத4நத்வமுள்ளதாகையாலே, ஸர்வாதி4காரமானதொரு ஸாத4நாந்தரமில்லாமையாலே, அந்த ஸாத4நாந்தராந்வயயோக்3யதை ப்3ராஹ்மணயாத்3ய.த்க்ருஷ்டஜந்மாக்களுக்கே உள்ளதாகையாலே, உபாயாந்தரங்களில் அந்வயத்தாலே அநந்யோபாயத்வமாகிற அதி4காரத்தில் {?நின்றும்} நழுவுதல் வருகைக்கு யோக்3யமாயிருக்கையாலே, அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே கூடின ப்3ராஹ்மணஜந்மம், அவர்களுக்கு 'இது இருக்க இருக்க எந்த உபாயாந்தரத்தில் அந்வயிப்பித்து நம்முடைய அதி4காரத்தை நழுவப்பண்ணுமோ' என்னும் ப4யத்தை விளைக்குமதாயிருக்கும் என்று சொல்லி பா4க3வதப்3ராஹ்மணஜந்மமாத்ரதூ3ஷணபரமாகக்கொண்டார்கள்; அதுவும் அநுப-பந்நம். அது எங்ஙனே என்னில்:-

(1) ப4ாஷ்யப்ரக்ரியையைப் பார்க்கில், நிரபேக்ஷஸித்3தோ4பாயபரக3தஸ்வீகாரத்தாலும் ஆசார்யாபி4மாநத்தாலும் மோக்ஷஸித்3தி4யை ப4ாஷ்யத்தில் சொல்லாமையாலேயும்; (2) "அதஸ்ஸாக்ஷாத்-காரரூபா ஸ்ம்ருதி: ஸ்மர்யமாணாத்யர்த்த2ப்ரியத்வேந ஸ்வயமபி அத்யர்த்த2ப்ரியா யஸ்ய, ஸ ஏவ பரேண ஆத்மநா வரணீயோ ப4வதீதி தேநைவ லப்4யதே பர ஆத்மா இத்யுக்தம்ப4வதி" என்று சேதநக்ருதப்ரீதிரூபாபந்நபக்தி4ஹேதுகப4க3வத்ஸ்வீகாரத்தாலேயே மோக்ஷலாப4ம் என்னும் அர்த்த2த்தை "நாயமாத்மா" என்கிற ஶ்ருதி சொல்லுகிறதாக அருளிச்செய்கையாலும்; (3) ஸித்3தோ4பாயம் என்று பக்தி4வ்யதிரேகேண இந்த ஶ்ருதிஸித்3த4மாக ஒரு உபாயம் உள்ளதாகவும், அதுக்கு அநந்யோபாயத்வம் அதி4காரம் என்றும், அந்த அதி4காரத்துக்கு ப4க்தியில் இழிகை ப4ஞ்ஜகம் என்றும் சொல்லுமதெல்லாம் ஸூதராம் கூ3டியாதாகையாலேயும்; (4) "நாநாஶப்3தா3தி3பே4தா3த் ப்ரபத்3நபஜநே ஸூசிதே ஸூத்ரகாரை:" என்று அபி4யுக்தர் சொன்னபடியே, "நாநாஶப்3தா3தி3பே4தா3த்" என்கிற ஸூத்ரத்திலே ப்ரபத்தியைச் சொல்லி-யிருக்கையாலே, அந்த ப்ரபத்திதானும் ஸர்வாதி4காரமாயிருக்கையாலேயும்;
(5) மூலகாரர்தாமே முமுக்ஷுப்படியிலே அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநம் தொடங்கி எல்லாவற்றையும் மோக்ஷோபாயமாக அருளிச்செய்கையாலேயும்;
(6) ஸித்3தோ4பாயாதி4காரிவிஶேஷணமான ப்ரபத்திதானும் ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமாயிருக்கையாலே, பேற்றுக்குப் பலகாலும் வேணும் என்று நினைக்கில் உபாயம் நழுவுகையாலேயும்;
(7) ஸர்வஜாதிகளுக்கும் ப4ாஷ்யப்ரக்ரியையாலே ப்ரபத்திரூபப4க்திதுல்யஸாத4நாந்தராந்வ-யத்தாலேயும்;
(8) மூலகாரர்க்கு அத்யந்தாபி4மதமான ரஹஸ்யஶாஸ்த்ரப்ரக்ரியையாலே அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநா-தி3களான ஸர்வாதி4கார-உபாயாந்தரங்களில் அந்வயத்தாலேயும்;
(9) ப்ரபத்தியிலே தானே புநரந்வயத்தாலேயும்;
(10) ப்3ரம்மஸம்ப4ாவனே உண்டாயிருக்கையாலே ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே கூடின ஶ்வபச-ஜந்மம், அவர்களுக்கு 'இது இருக்க இருக்க நமக்கு விடவொண்ணாததான தே3ஶவாஸ-த்3வய-ஸங்கீர்த்தநாதி3களிலே எதிலே ஸாத4நத்வபு3த்3தி4யை விளைத்து அநந்யஸாத4நத்வமாகிற அதி4காரத்தை நழுவப்பண்ணத் தேடுகிறதோ' என்னும் அவிப்ரப4ாக3வதஸாத4ாரணப4யத்தை-யும், 'முன்பு ஜந்மப்ரப்4ருதி அப4க்ஷ்யப4க்ஷண-அபேயபாந-அஸேவ்யஸேவாதி3களிலேயே வளர்ந்திருக்கிறவிது இன்னமும் எந்த அக்ருத்யங்களில் மூட்டி ஸ்வரூபநாஶத்தைப் பண்ணத்தேடுகிறதோ' என்னும் விப்ரஸாத4ாரணப4யத்தையும் ஜநிப்பிக்குமதாயிருக்கை-யாலேயும்;

(11) ப4யஜநகத்வப்ரத3ர்ஶநார்த்த2ம் உதா3ஹ்ருதப்ரமாணத்திலும் "ஶரீரே ச" என்று ஸாமாந்ய-ஶப்3த3மே ப்ரயுக்தமாயிருக்கையாலேயும்;
(12) கீழ் ப்ரஶ்நோத்தராதி3களெல்லாம் பொதுவாயிருக்கையாலேயும்;
[ப்4ரம்மஸம்ப4ாவனேயாலே "ஶரீரேச" என்கிறபடியே ப4யஜநகம்] என்கிறவிது கர்மாதீ4நகு3ண-விகாரவத்3தே3ஹோபாதி4கப4ாக3வதஜந்மங்களெல்லாவற்றினுடையவும் ப4யஜநகத்வத்தைச்

சொல்லுகிறதாகக் கொள்ளுகையே உசிதமாகையாலே, தத்3தேசு1விஷயமாக ஒதுக்கிச் சொல்லுகை அநுபபந்நமிறே.

இன்னமும், ப4க்தியையொழிய வேறே ப4க3வத்ப்ராப்திக்கு உபாயமில்லை என்றும், "ஶரீரே ச" என்கிற "ஶரீர"ஶப்3த3ம் உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாக்களுடைய ஶரீரத்தையே சொல்லுகிறது என்றும் சொல்லுகை ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த ஜிதந்தாவ்யாக்2யாநத்தில் இஶ்ஶ்லோகவ்யாக்2யாநத்திற்கு விருத்3த4ம். எங்ஙனே என்னில் :-
"காலேஷ்வபி ச ஸர்வேஷு தி3க்ஷு ஸர்வாஸு சாச்யுத । ஶரீரே ச க3தௌ சாபி வர்த்ததே மே மஹத்3ப4யம்". "காலேஷ்வபி ச" இத்யாதி3 :- "ந ஜாநே ஶரணம் பரம்" என்னலாமோ? ஆத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவான உபாயங்களை ஶாஸ்த்ரமுக3த்தாலே உண்டாக்கிவைத்து அதுக்குமேல் அல்பவ்யாபாரத்திலேயே ஸகலது3ரிதங்களும் நசிக்கும்படியாக புண்யகாலம் புண்யக்ஷேத்ரம் முதலானவற்றையும் உண்டாக்கிவைத்திலோமோ? வேறு உபாயாந்தரங்களும் உண்டாக அறிகிறிலேன் என்னலாமோ என்னில்:- அவற்றினுடைய ஸத்3பா4வத்தை இல்லை என்கிறேனல்லேன், அவற்றிலே இழிந்த நான் நித்யஸம்ஸாரியான நாஶுகையாலே முன்பு நின்ற நிலையும் கெடும் என்று சொன்னேன் என்கிறான். இத்தால் உபாயாந்தரத்யாக3பூர்வகமாய் இருக்கும் ஸித்3தோ4பாயபரிக்3ரஹம் என்னும் அர்த்த2த்தைச்சொல்லுகிறது. இப்படி நிரபேக்ஷோபாயபூ4தனிறே ஶரண்யனுமான்.

"காலேஷ்வபி ச" – புண்யமான அயநவிஷுவாதி3களிலும், அவற்றை விஶேஷிக்கிற அர்த்தோ4த3யாதி3காலங்களிலும். அதாகிறது இவ்விலக்ஷணகாலங்களிலே ஸேதுத3ர்ஶநஸங்க3மங்களிலே பண்ணும் தீர்த்த2தா3நாதி3களுக்கு ஸகலபாபவிமோசநாதி3களைச்சொல்லக்கடவதிறே. "க்ருதக்4நோऽபி விஶுத்3த்4யதி" என்று {கோ3க்4நே சைவ ஸுராபே ச சோரே ப4க்3நவ்ரதே தத2 । நிஷ்க்ருதிர்விஹிதா ஸத்3பி4: க்ருதக்4நேநாஸ்தி நிஷ்க்ருதி:} என்று ப்ராயஶ்சித்தமில்லை என்கிற க்ருதக்4நனுடைய பாபமுட்படப்போம் என்றது. "ஸர்வேஷ்வபி" – அபர்வணி கடல் தீண்டலாகாது என்னும் நியமமின்றிக்கே ஸர்வகாலமும் ஸேவிக்கலாயிருக்கும் க3ங்கா3தி3தீர்த்த2ங்களை ஸமுச்சயிக்கிறது. "தி3க்ஷு" – ஸகலபாவநங்களாகச்செய்துவைத்த இவையொழிய "தே3ஶோயம் ஸர்வகாமது4க்" என்கிறபடியே ப்ரத2மத்திலே பாவநமாய், பின்பு ப4க3வத்ப்ராப்திக்கு ஸாத4கமுமாய் பின்பு போ4க்3யமுமாயிருக்கும் புண்யதே3ஶம் முதலான தே3ஶங்களை ஸமுச்சயிக்கிறது. "மது2ரா நாம நக3ரீ புண்யபாபஹரீ ஶுபா4" என்னக்கடவதிறே. "ஸர்வாஸு ச" – இத்தால் அவதரித்து அருளின தே3ஶங்களையொழிய ப4க3வத்ஸந்நிதி4 மாறாத ஸாலக்3ராமமண்ட3லம் முதலான தே3ஶங்களை ஸமுச்சயிக்கிறது. "ஶரீரே ச" – கீழ்ச்சொன்ன தே3ஶங்களில் பண்ணும் உபாயாநுஷ்டா2நத்துக்காக "ஶரீரமாத்3யம் க2லு த4ர்மஸாத4நம்" என்றும், "விசித்ரா தே3ஹஸம்பத்திரீஶ்வராய நிவேதி3தும்" என்றும் சொல்லப்படுகிற இந்த ஶரீரம் எனக்கு வ்யர்த்த2மாகாநின்றதாகை. "க3தௌ ச" – "ஸ்வத4ர்மே நித4நம் ஶ்ரேய: பரத4ர்மோ ப4யாவஹ:" என்கிறபடியே ஸாத4நாநுஷ்டா2நமத்4யே மரணமுண்டானாலும் ஶரீராந்தரத்திலே தலைக்கட்டும்படியான ஶரீராந்தரக3தியும் எனக்கு வ்யர்த்த2ம். "க3தௌ" – ஶரீராந்தரக3தௌ. "அபி"ஶப்3த3த்தாலே அநுஷ்டே2யமான கர்மஜ்ஞாநப4க்த்யாதி3களைச் சொல்லுகிறது என்னுதல்; முன்புபோன ஶரீரங்களை ஸமுச்சயிக்கிறது என்னுதல்; முன்பு பரிக்3ரஹித்துப்பொகட்ட ஶரீரங்கள் வ்யர்த்த2மானவோபாதி வர்த்தமாநஶரீரமும் வ்யர்த்த2ம் என்று கருத்து. "மே மஹத்3ப4யம்" :- இவை வ்யர்த்த2மானவளவேயல்ல, தே3ஶகாலஶரீரங்களிலும் இவற்றைப்பற்றி நின்று அநுஷ்டி2க்கும் கர்மயோக3ாத்3யுபாயப4யம் வர்த்தியாநின்றது. ப4யம் வர்த்திப்பானென் என்னில்?:- முன்பு தேவர்திருவடிகளை உபாயமாகப்பற்றி வர்த்திக்கையாலே தேவருடைய இரக்கமும் கெடும் என்று இவை ப4யாவஹமாகாநின்றன. அநுகூலமானவை ப4யஸ்தா2நமாவான் என்? என்னில் ஸ்வீகரித்த உபாயம் வேறொன்றை ஸஹியாமையாலே; முதலிலே "த்வாமேவ ஶரணம் ப்ராப்ய" என்றவனிறே. "தமேவ" (கீ.15-2)என்றிறே ஶாஸ்த்ரவிதா4நமும். "மாமேகம்" என்றிறே ஶரண்யனுடைய வாக்யமும். மஹத்3ப4யம் வர்த்ததே – "ப4யாவஹோ" என்கிற ஸம்ஸாரப4யத்தளவன்று இந்த ப4யம். விஷயாந்தரப்ராவண்யத்தால் வந்த ப4யத்தளவன்றிறே ஸாத4நாந்தராநுஷ்டா2நத்தால் வந்த ப4யம் என்கை. விஷயாந்தரப்ராவண்யத்தால்

வந்த ப4யத்துக்கு ஈஶ்வரன் கருணையைப் பற்றலாம். அதனையும் நழுவும்படி பண்ணுகிறதிறே ஸாத4நாந்தரபரிக்3ரஹம். "அச்யுத" – இப்படி ஶரவேபாயஶூந்யராயிருப்பாரையும் நழுவ விடாத ஸ்வபா4வத்தாலேயிறே தேவருக்கு அச்யுதன் என்று திருநாமம் உண்டாய்த்து. "யஸ்மாத் ப்ராப்தா ந ச்யவந்தே ஸோச்யுத:" என்றிறே திருநாமத்துக்கு நிர்வாஹம். "த்3வாரகாநிலயாச்யுத" என்று தேவரை விஶ்வஸித்துக் கையைவிட்டவளை அத்த3ஶையில் விடாதவரிறே தேவர். "த்வத்ப்ரஸாதா3ந்மயாச்யுத" என்று சொல்லக்கடவதிறே. ஶரவஸங்க்3ரஹபக்ஷத்தில் "நமஸ்தே" என்கிற பதத்துக்கு ஶேஷமாகக்கடவது. அந்த ப்ரபத3நமும் உபாயாந்தரநிவ்ருத்திபூர்வக-மாகையாலே என்றிறே ஆச்சான்பிள்ளை இஶ்லோகத்துக்கு வ்யாக்2யாநம் இட்டருளினது.

இதில தே3ஶவாஸாதி3களே ப4க3வத்ப்ராப்த்யுபாயமாகவும், அந்த தே3ஶவாஸாதி3த4ர்மங்களுக் கெல்லாம் ப்ரதா4நஸாத4நமாக கர்மேந்த்3ரியாதி3 ஸம்டத்தையுடைய ஶரீரஸாமாந்யத்தை "ஶரீர" ஶப்3த3ம் சொல்லுகிறதாகவுமிறே அருளிச்செய்தது. [அதுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் பா4விக்க வேணும்] என்கிற இது, பா4க3வதப்3ராஹ்மணஜந்மத்துக்கு "ஸர்வேஷாம் ஏவ வர்ணாநாம் ப்3ராஹ்மணா: பரமோ கு3ரு:" என்கிறபடியே அவரவர்ணாதி3பா4க3வதாநுவர்த்தந-விரோதி4யான ஶேஷித்வம் ஜந்மஸித்3த4மாகையாலே, அந்த பா4க3வதாநுவர்த்தநத்துக்கு அநுகூலமான நைச்யத்தை, ஜந்மஸித்3த4நைச்யத்தையுடையரான பா4க3வதஶ்வபசாதி3கள் செய்கிறது கண்டு அவர்களை அநுகரித்துக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுகையாகிற தோ3ஷத்தைச் சொல்லுகிறதாகக் கொண்டார்கள்; அதுவும் அநுபபந்நம். எங்ஙனே என்னில்:-
மூலத்தில் [ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம்] என்கிறதற்கு (ஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியான தாழ்ச்சி) என்று அர்த்த2மருளிச்செய்கையாலே, அந்த ஶேஷத்வம் பாரதந்த்ர்யயுக்த-மாகில அது ஶேஷிகளினுடைய போ4க3த்தை அழிக்கைக்கு ஹேதுவாகையாலே, ஶேஷிகளா-யிருக்குமவர்கள் தன்னை ஶேஷபூ4தனாக்கி அடிமைகொள்ளும்போதோடு, ஶேஷியாக வைத்து அநுவர்த்திக்கும் போதோடு வாசியற அவர்களுக்கு போ4க3த்தைவிளைக்கைக்கே ஹேதுவான பாரதந்தர்யத்தோடே கூடின ஶேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே,
ப்3ராஹ்மணபா4க3வதனுடைய ஜந்மம் அவனை ஶேஷியாய்வைத்து அநுவர்த்திக்கும்போதுமாத்ரம் அநுவர்த்திக்குமவர்களிடும் பூஜையெல்லாம் இடுவித்துக்கொண்டு 'நான் ஸ்வதந்த்ரனல்லேன், ஆசார்யபரதந்த்ரனாகையால் என்னால் செய்யலாவதில்லை' என்று பாரதந்தர்யம் கொண்டாடி இசைந்திருக்கைக்கு யோக்3யமாய் ஶேஷபூ4தராய்நின்று அநுவர்த்திக்கைக்கு ஸ்வஜாதிஜ்ஞாநத்-தாலே ப்ரதிரோதி4யாயிருக்கையாலேயும்;
ஶ்வபசாதி3பா4க3வதஜந்மம், தன்னை ஶேஷபூ4தனாய்வைத்து அடிமைகொள்ளும்போதுமாத்ரம் 'நான் தா3ஸனன்றோ' என்று இசைந்தும், ஶேஷியாய்வைத்து அநுவர்த்திக்கப்புக்கால் 'நான் ஹீநவர்ணஜாதனன்றோ' என்று ஸ்வஜாதிஸ்மரணத்தாலே பாரதந்த்ர்யத்தில் கண் வையாதே இறாய்த்து ஓடும்படியாயிருக்கையாலேயும்;
இரண்டு ஜந்மத்துக்கும் ஶேஷத்வாநுரூபநைச்யம் இல்லாமையாலேயும்;
ஶ்வபசாதி3பா4க3வதர்களுடைய தே3ஹஸம்ப3ந்தௌ4பாதி4கநைச்யம் பூர்வவர்ணபா4க3வத-கர்த்ருக-அநுவர்த்தநத்துக்கு இசைந்திருக்கையாகிற பா4க3வதபாரதந்த்ர்யவிரோதி4யாய், பூர்வ-வர்ணபா4க3வதாநுவர்த்தநத்துக்கு உறுப்பாகையாலே அநந்யார்ஹத்வவிரோதி4யாய், பா4க3வதர்களான ஸ்வபா4ர்யாபுத்ராதி3களுடைய அநுவர்த்தநத்துக்கும் கோஸலகோ3குலசரா-சராதி3கள் போன்ற திர்யக்ஸ்தா2வரபா4க3வதாநுவர்த்தநத்துக்கும் உடலல்லாமையாலே ஶேஷத்வாநநுரூபமாயிருக்கையாலேயும்;
ஸமஸ்தபா4க3வதாநிரூபிதமாய், தே3வதிர்யங்மநுஷ்யஸ்தா2வராத்மகதயா அவதீர்ணஸமஸ்த-பா4க3வதநிரூபிதமாய், பா4க3வதகர்த்ருகாநுவர்த்தநாதி3களும், பா4க3வதகர்மகாநுவர்த்தநா-தி3களும் ஆகிற ஸமஸ்தபா4க3வதாநுவர்த்தநாதி3களுக்கும் அநுகூலமாய், யாவதா3த்மபா4வியா-யிருக்கும் நைச்யம் நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்ட ஜந்மபா4க3வதர்கள் இருவர்க்குமில்லாமையாலே, அவர்கள் அந்த நைச்யத்தை ஜந்மஸித்3த4மாக உடையராயிருக்கிற விலக்ஷணஜந்மாக்கள் செய்கிறது கண்டு அத்தை அநுகரித்தே கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருக்கையாலே, இப்படி பா4க3வதப்3ராஹ்மணஶ்வபசஜந்மங்கள் இரண்டுக்கும் ஸாதா4ரணமான நைச்யம் பா4விக்கவேண்டுகையாகிற தோ3ஷத்தை, [அதுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் பா4விக்க

வேணும்] என்கிறதாகக் கொள்ளுகையே உசிதமாகையாலே, வ்யாக்2யாநத்தில் [பா4க3வத] ஶப்3த3த்தை நிக்ருஷ்டஜந்மபா4க3வதமாத்ரபரமாகவும், [அநுவர்த்தந]ஶப்3த3த்தை தத்கர்மகஅநுவர்த்தநமாத்ரபரமாகவும், மூலத்தில் [ஸ்வரூப]ஶப்3த3த்தை கேவலஶேஷத்வமாத்ரபரமாகவும், [நைச்ய]ஶப்3த3த்தை கர்மாதீ4நதே3ஹோபாதி4கஸ்வரூபாப்ராப்தநைச்யபரமாகவும் கொண்டு யோஜிக்கை அத்யந்தம் அநுபபந்நமிறே.

பா4க3வதகர்மகஸ்வகர்த்ருகாநுவர்த்தநத்துக்கு இசைகைக்கன்றோ தாழ்ச்சிவேண்டுவது- பா4க3வதகர்த்ருகஸ்வகர்மகாநுவர்த்தநத்துக்கு இசைகைக்கு மேன்மையேயன்றோ தேட்டமாவது என்னில்:-

மேன்மையாலே இசைவதாகில் அது ஸ்வரூபநாஶகமாமாகையாலே, அத்யந்தபாரதந்த்ர்யரூபநைச்யாநுஸந்தா4நத்தால் இசைந்திருக்கிலிறே அந்த இசைவு ஸ்வரூபாநுரூபமாகையாலது. ஆகையாலே பா4க3வதகர்த்ருக-அநுவர்த்தநத்துக்கு கர்மீபூ4விக்குமவனுக்கும் நைச்யம் அவஶ்யாபேக்ஷிதமிறே. [அபக்ருஷ்டமாக ப்4ரமித்த உத்க்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு] என்கிறது. ஶிஷ்டஸம்ப்ரதா3யநிஷ்டு2ரரான ப்ரஷ்டராலேயே அபக்ருஷ்டமாக ப்4ரமிக்கப்பட்டதாய், ப்3ராஹ்மண்யாதி3களால் வரும் அஹங்காரயோக்3யதையின்றிக்கே ஶ்வபசத்வாதி3ஜாதிப்ரயுக்தநைச்யத்தாலேயும் உபாயாந்தராநதி4காரத்தாலேயும் ஶேஷத்வாநுகூலமாயிருக்கையாலே, வஸ்துத உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிற நிக்ருஷ்டபா4க3வதஜந்மத்தைச்சொல்லுகிறதாகக் கொண்டார்கள்.

இதுவும் அநுபபந்நம். இதினுடைய வ்யாக்2யாநத்தில் (ஆபி4ஜாத்யாதி3களால் வரும் அஹங்காரயோக்3யதையன்றிக்கே ஶேஷத்வாநுகூலமாயிருக்கையாலே) என்று 'ஆதி3'ஶப்3த3கூடிதமாயருளிச்செய்கையாலே, இந்த 'ஆதி3'ஶப்3த3ம் வேதா3த்4யயநாதி3முகத்தாலே ப4க3வத்ஸாபே4ஹேதுவாகையாலே, "ப்3ராஹ்மணக்ஷத்ரியவைஶ்யஶூத்3ராஸ்தேஷாம் பூர்வபூர்வோ ஜந்மத: ஶ்ரேயாந்" என்றும், "ஸர்வேஷாமேவ வர்ணாநாம் ப்3ராஹ்மண: பரமோ கு3ரு:" என்றும் இத்யாதி3களாலே விரும்புகிற ஶாஸ்த்ரங்களின் கருத்தறியாதோர்க்கு ப்3ராஹ்மண்யம் அஹங்காரஹேதுவாகிறாப்போலே, "விஷ்ணுப4க்திவிஹீநஸ்து யதிஶ்ச ஶ்வபசாத4ம:", "விப்ராத்3விஷட்3கு3ணயுதாத3ரவிந்த3நாப4பாதா3ரவிந்த3விமுகா2த் ஶ்வபசம் வரிஷ்ட2ம் மந்யே" என்றும், "சண்டா3ளோऽபி பு3தை4ஶ்ஶ்லாக்4யோ ந வேதா3ட்4யோऽபி நாஸ்திக:", "ஊனமாயினகள்செய்யும் ஊனகாரகர்களேலும்", "இழிகுலத்தவர்களேலும்", "சண்டாளசண்டாளர்களாகிலும்" இத்யாதி3யாலே, விஷ்ணுப4க்திவிஹீநப்3ராஹ்மண்யாதி3களை நிந்தி3த்தும் தத்3யுக்தஶ்வபசாதி3களை ஶ்லாகி4க்கும் விஶேஷஶாஸ்த்ரங்களில் விஷ்ணுப4க்தியின் வைப4வத்தை அறிவிக்கைக்காக விஷ்ணுப4க்தனான ஶ்வபசனையும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டனாகவும், தத்3விஹீநனான த்3விஜனையும் கூட ஸர்வாத4மனாகவும் சொல்லுகிற விஶேஷவசநங்களின் கருத்தறியாதார்க்கு ஶ்வபசாதி3நிக்ருஷ்டஜந்மமாகிற அநாபி4ஜாத்யமும் அஹங்காரஹேதுவாகக் குறையில்லாமையாலே அதுமுதலான மற்றும் அஹங்காரஹேதுக்கள் எல்லாவற்றையும் சொல்லுகையாலேயும்;

ஆபி4ஜாத்யம் தானும் உத்தமகுலோத்3ப4வத்வமாகையாலே உத்தமத்வம்தான் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூலத்வரூபமாகையாலே குத்3ருஷ்டிகள் தங்களுடைய த3ர்ஶநரீத்யா ஶ்வபசாதி3நிக்ருஷ்டஜந்மமெல்லாம் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்தா4நுகூலமாகையாலே நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மங்கள் இரண்டும் 'ஆபி4ஜாத்ய'ஶப்3தா3ர்த்த2மாகக் குறையில்லாமையாலேயும்;

கர்மாதீ4நகு3ணவிகாரவத்3தே3ஹஸம்ப3ந்தோ4பாதி4கத்வமே அஹங்காரயோக்3யதையாகையாலேயும்; ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே கூடின ஶ்வபசாதி3நிக்ருஷ்டஜந்மம் கர்மோபாதி4கவர்ணசதுஷ்டயநிரூபிதநைச்யத்தாலே அபா4க3வதஶூத்3ராத்3யநுவர்த்தநஹேதுவாகையாலேயும்;

அகிஞ்சநாதி4காரமாய், ஸுகரமுமாய், க்ஷணமாத்ரஸாத்4யமுமாயிருந்துள்ள ஸ்வகீயஸ்வீகாரமாகிற ப்ரபத்திரூபகர்மாதி3ஸாத4நாந்தராதி4க்ருதத்ரைவர்ணிகாஸுலப4ஸாத4நாந்தரத்திலும், தே3ஶவாஸாதி3ஸாத4நாந்தரத்திலும் அப4க்ஷ்யப4க்ஷணாதி3களிலும் மூட்டி அநந்யோபாயோபேயத்வங்களைக் குலைக்குமதாயிருக்கையாலேயும்;

கர்மோபாதி4கமாகையாலே கர்மநிவ்ருத்தி உண்டாம்போது நிவ்ருத்தமாய்விடுமதாகையாலே, முமுக்ஷுக்களுக்கு த்யாஜ்யமுமாயிருக்கையாலே அது ஶேஷத்வாநுகூலமல்லாமையாலேயும்;

அந்த நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மங்களாகிற ஆபி4ஜாத்யாதி3களும், தத3வலம்பி3யாக உண்டாம் அஹங்காரத்துக்கு யோக்3யதையாகிற கர்மாதீ4நகு3ணவிகாரவத்3தே3ஹஸம்ப3ந்தோ4பாதி4க-

த்வமும் இல்லாதது, கர்மாதீ4நநிகி2லவர்ணாஶ்ரமாத்4யுபமர்திமாய், ப4க3வந்நிர்ஹேதுகக்ருபா-வர்த்தி4தஸ்வரூபஜ்ஞாநோபாதி4கமாய், நிகி2லகர்மபாஶவிநிர்மோகஹேதுவாய், ப4க3வத3பி4மதி-விஶேஷவிஷயதாரூப-ஆத்மஸத்தாலாப4ாத்மகமாய், "தச்ச்2ரேஷ்ட2ம் ஜந்ம" என்றும், "அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்றும், "செற்றத்தின் வயிற்றில் சிறுகுட்டி பிறந்தால்" என்றும், "திருமந்த்ரத்திலே பிறந்து" என்றும், "தாயினுமாயின செய்யுமத்தாலும் பிறக்குமது" என்றும், "வித்3யை தாயாகப்பெற்று" என்றும், "குலப்ரதீ3பஸ்வாஸீத் ஸ யாமுநமுநே: வம்ஶ்ய: பராங்குஶமுநேஸ்ஸ ச" என்றும், "நான் ஜ்ஞாநச்செருக்கிலே பிறந்தேன்" என்றும் பூர்வர்களால் அநுஸந்தி4க்கப்பட்ட ஜ்ஞாநஜந்மத்துக்கேயாகையாலே, அதுதானே, ரஹஸ்யகுத்3ருஷ்டிகளுக்கும் மிஶ்ரஸம்ப்ரதா3யநிஷ்ட2ளுக்கும் பொதுவாகப்ரஶ்நம் பண்ணு-மவன் தே3ஹோபாதி4கஜந்மோத்கர்ஷாப4ாவத்தவேந ரூபேண அபக்ருஷ்டமாக நினைத்த மோஷத்வாநுகூலதயா வஸ்துத உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கும் ஜந்மமாகையாலே, கீழ் வாக்யங்க-ளொல்லாவற்றுக்கும் அநுரூபமாக, [அபக்ருஷ்டமாக ப்4ரமித்த உத்க்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு] என்கிறவித்தையும் அந்த ஜ்ஞாநஜந்மத்தையே சொல்லுகிறதாகக் கொள்ளுகையே உசிதமாகையாலே ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே கூடின நிக்ருஷ்டஜந்மத்தைச் சொல்லுகிறதாகக் கொள்ளுகை அத்யந்தம் அநுபபந்நமிறே.

[இரண்டு தோ3ஷமுமில்லே] என்கிறவிது ஸாத4நாந்தராந்வயப்ரயுக்தப்4ரம்ஶஸம்பா4வனையால் வரும் ப4யஜநகத்வமும் ஸ்வரூபப்ராப்தநைச்யம் பா4விக்கவேண்டுகையும் ஆகிற தோ3ஷங்கள் இரண்டும் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே கூடின ஶ்வபசாதி3நிக்ருஷ்டஜந்மத்துக்கில்லே என்னு-மர்த்த2த்தைச் சொல்லுகிறதாகக்கொண்டார்கள். அதுவும் அநுபபந்நம்;-

அநந்யோபாயத்வப்4ரம்ஶம் வருகைக்கு த்ரைவர்ணிகாதி4காரமான ஸாத4நாந்தராந்வயமே வேணும் என்கிற நிர்ப3ந்த4மில்லாமையாலே ஸர்வாதி4காரஸாத4நாந்தராந்வயப்ரயுக்தப்4ரம்ஶ-ஸம்பா4வனையால்வரும் ப4யஜநகத்வம நிக்ருஷ்டஜந்மத்துக்கும் உண்டாகையாலேயும்;
ஸ்வபா4ர்யாபுத்ரதிர்யக்ஸ்தா2வரபா4கவதாபேக்ஷயா நைச்யம் அஜ்ஜந்மத்துக்கும் பா4வித்துக் கொள்ள வேண்டுகையாலே பூர்வவர்ண்யபேக்ஷயா உண்டான நைச்யம் கர்மாதீ4நமாய்க் கொண்டு அபா4க3வதநிரூபிதமாயிருக்கையாலே, ஸ்வரூபத்துக்கு அப்ராப்தமாயிருக்கை-யாலேயும்;
ஜ்ஞாநஜந்மத்துக்கே அநுஷ்டா2நபர்யந்தகாஷ்டா2பந்ந-ஆகாரத்ரயஜ்ஞாநோபாதி4கமாயிருக்-கையாலே, உபாயாந்தராந்வயத்தால் வரும் ப்4ரம்ஶஸம்பா4வனையும், நைச்யம் பா4விக்கவேண்டு-கையும் ஆகிற தோ3ஷமில்லாததாகையாலே, அந்த ஜ்ஞாநஜந்மத்தினுடைய அந்த தோ3ஷமில்லா-மையையே [இவ்விரண்டு தோ3ஷமுமில்லே] என்கிற வாக்யம் சொல்லுகிறது என்கையே உசிதமாகையாலே, ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே கூடின நிக்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு இவ்விரண்டு தோ3ஷமுமில்லே என்னுமர்த்த2த்தைச்சொல்லுகிறது என்கையாகையாலே{?என்கை} அநுபபந்நமிறே. [நைச்யம் ஜந்மஸித்3த4ம்] என்கிறவிது ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் நிக்ருஷ்டஜந்மவான்-களான பா4க3வதர்க்கு ஜந்மஸித்3த4ம் என்னுமர்த்த2த்தைச் சொல்லுகிறதாகக் கொண்டார்கள். அதுவும் அநுபபந்நம். எங்ஙனே என்னில்:-
திர்யக்ஸ்தா2வராதி3பா4க3வதாபேக்ஷயா நைச்யம் அவர்களுக்கு ஜந்மஸித்3த4மாகக் காணாமை-யாலேயும்,
அவர்க்கு உண்டான நைச்யமும் மாதாபிதாக்கள் செய்கிறதுகண்டு பா4வித்துக் கற்றுக் கொண்டதேயாகையாலே, ஜந்மஸித்3த4மல்லாமையாலேயும்;
அதுதானும் அபா4க3வதாநுவர்த்தநத்துக்கும் உடலாகையாலேயும்;
ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் ஜ்ஞாநஜந்மாவுக்கே ஜந்மஸித்3த4மாகையாலே, அந்த ஜ்ஞாந-ஜந்மத்துக்கு அந்த நைச்யம் ஜந்மஸித்3த4ம் என்னுமர்த்த2த்தைச் சொல்லுகிறது என்று கொள்ளுகையே உசிதமாகையாலே, ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே கூடின நிக்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு அது ஜந்மஸித்3த4ம் என்கையைச் சொல்லுகிறது அவ்வாக்யம் என்கை அநுபபந்நமிறே.

[உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ஶ்ரேஷ்ட2ம்] என்கிற வாக்யம் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே கூடின

நிக்ருஷ்டஜந்மம் அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே கூடின உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தைப்பற்ற ஶ்ரேஷ்ட2ம் என்று சொல்லுகிறதாகக் கொண்டார்கள்; அதுவும் அநுபபந்நம்.
கீழ்ச்சொன்னபடியே ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடேகூடின உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜந்மங்களிரண்டும் ஸதோ3ஷங்களுமாய், அந்த உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களொன்றுமின்றிக்கேயிருக்கிற ஜ்ஞாநஜந்மமே நிர்தோ3ஷமுமாயிருக்கையாலே, ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ம் காஷ்ட2ாபந்நப4க்திரூபமாகப் பெருமை-யாலே, கர்மாதீ4நதே3ஹஸம்ப3ந்தோ4பாதி4கஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் குறியழியாதிருக்கிற (?அ)விலக்ஷணஜந்மத்தைப்பற்ற விலக்ஷணஜந்மமே ஶ்ரேஷ்ட2ம் என்னுமர்த்த2த்தைச் சொல்-லுகிறதாகக் கொள்ளுகையே உசிதமாகையாலே, இவ்வாக்யம் விலக்ஷணஜந்மங்களில் ஒன்றுக்கு ஶ்ரைஷ்ட்2யம் சொல்லுகிறதாகக் கொள்ளுகை அநுபபந்நமிறே.

"ஶ்வபசோऽபி" என்கிற ஶ்லோகத்தை வைஷ்ணவத்வவிஷயாபேக்ஷயா வைஷ்ணவஶ்வபசனுக்கு ஆதி4க்யம் சொல்லுகிறதாகக் கொண்டார்கள்; அதுவும் அநுபபந்நம்.
வர்ணாஶ்ரமங்களில் சரக்கறுத்து ப4க்திரூபாபந்நப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தை ஜந்மோத்கர்ஷாப-கர்ஷாதி3நிரபேக்ஷயேண உத்கர்ஷஹேதுவாகச் சொல்லுகிற இஶ்ஶ்லோகம் ஆர்த்த2மாக வந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுரூபஜந்மத்தினுடைய ஶ்ரைஷ்ட்2யத்தையும் தத்3விரோதி4ஜந்மத்தினுடைய அபக்ருஷ்டத்வத்தையும் சொல்கிறதாக வ்யாக்2யாநத்தில் அருளிச்செய்கையாலே, கீழ்ச்சொன்ன படியே உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மங்களிரண்டும் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4விரோதி4யாய், ஜ்ஞாந-ஜந்மமே ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுரூபமாயிருக்கையாலே, அவிலக்ஷணஜந்மங்களைப்பற்ற விலக்ஷணஜந்மம் ஶ்ரேஷ்ட2ம் என்னுமர்த்த2த்தைச் சொல்லுகிறதாகக் கொள்ளுகை உசிதமா-கையாலே, அவிலக்ஷணஜந்மங்களில் ஒன்றை ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூலமாகவும், ஒன்றை தத்ப்ரதிகூலமாகவும் கொண்டு அதுகளுக்கு உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களைச் சொல்லுகிறதாகக் கொள்ளுகை அநுபபந்நமிறே.

இஶ்ஶ்லோகத்துக்கு அஸ்மதா3சார்யர் விஸ்தரேண அருளிச்செய்திருக்கும் வ்யாக்2யாநத்திலே இவ்வர்த்த2த்தை விஸ்தரேண கண்டுகொள்வது. அதில் ப்ரதிபக்ஷப்ரதிக்ஷேபஸமயத்தில் அருளிச்செய்த ப்ரதா4நதோ3ஷங்களுக்கு ஸங்க்3ரஹமான ஶ்லோகம்:-
"ஹேதுர்ப4க்தாதி4வ்ருத்தேரதிஶயஜநநே ஜாதிஸாபேக்ஷதாயா: ப4க்தேரம்ஹஸ்ஸஹத்வே பதநப4ய-ப4விப்ரேஷ்யதாஹங்க்ருதீநாம் ॥ பூர்வவ்யாக்2யாவிருத்3த்4யப்யநுபத3விஹிதஸ்வார்ய-தௌலீஸமாதோ3ராதி3ர்நைஷ்டாஷ்டதோ3ஷாமஹத இஹ மதாநைஹிகோத்கர்ஷஸித்3தி4:" என்று. இதுக்கர்த்த2ம்:-
மஹதோ நைஹிகோத்கர்ஷஸித்3தி4: = மஹாப4ாக3வதனுக்கு தே3ஹாபாதி4கமாய்வரும் உத்கர்ஷமானது, ப4க்தாதி4வ்ருத்தேர்ஹேது: = ப4ாக3வதவிஷயத்தில் பண்ணும் ஜந்மநிரூப-ணாத்3யபசாரத்துக்கு ஹேதுவாயும், அதிஶயஜநநே ப4க்தேர்ஜாதிஸாபேக்ஷதாயா ஹேது: = ப4க3வத்3ப4க்தியானது ஸ்வாஶ்ரயத்துக்கு ஸர்வோத்கர்ஷத்தை உண்டாக்குமளவில் அது ஸஹகாரிதயா ஜந்மஸாபேக்ஷமாகையாகிற தோ3ஷத்துக்கு ஹேதுவாயும், ப4க்தேரம்ஹஸ்ஸஹ-த்வே ஹேது: = அந்த ப4க்தியினுடைய து3ர்ஜாதிதோ3ஷஸஹத்வமாகிற தோ3ஷத்துக்கு ஹேது-வாயும், பதநப4யப4விப்ரேஷ்யதாஹங்க்ருதீநாம் ஹேது: = ஸாத்4யாந்தரஸாத4நாந்தரங்களில் அந்வயத்தால் வரும் பதநப4யத்துக்கு ஹேதுவாயும், ஸம்ஸாரிஶேஷத்வத்துக்கு ஹேதுவாயும், ஆபி4ஜாத்யாதி3களால் வரும் அஹங்காரத்துக்கு ஹேதுவாயும், பூர்வவ்யாக்2யாவிருத்3த4ாபி = இஶ்ஶ்லோகத்துக்கு வ்யாக்2யாநத்தில் (ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4மே உத்கர்ஷஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே) என்று ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தை நிரபேக்ஷோத்கர்ஷஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதாக அருளிச்செய்திருக்கையாலே அந்த ப4க3வத்ப4க்த்யுத்கர்ஷோபாத3கமாமளவில் நிக்ருஷ்டஜாதிஸாபேக்ஷம் என்று சொல்லுகை அந்த வ்யாக்2யாநத்துக்கு விருத்3த4மாகையாலே-யும்; அநுபத3விஹிதஸ்வார்யதௌலீஸமாதோ3ராதி3: = இஶ்ஶ்லோகத்தைக்கீழ் அருளிச்செய்த அர்த்த2த்துக்கு மூலத்தில் ப்ரமாணமாகக்காட்டி உடனேயே சில வாக்யத்துக்குப் பின்பு [இவர்கள் பக்கல் ஸாம்யபு3த்3தி4யும் ஆதி4க்யபு3த்3தி4யும் நடக்கவேணும்] (வா.222) என்று கீழெல்லாம் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாக ப்ரதிபாதி3க்கப்பட்ட ஜந்மத்தையுடையவர்களை, த்ரைவர்ணிகனான ஆசார்யனுக்கு அவர்கள் வஸ்துதஸ்துல்யரன்றேயாகிலும், ஆசார்யவசநமடியாக அவர்களுக்கு

துல்யராக எண்ணக்கடவன் என்று அருளிச்செய்கையாலே, அந்த த்ரைவர்ணிகனை ஆசார்யனோடே ஸாம்யபாத்4யவஸாயத்துக்கு அவர்களுடைய நிக்ருஷ்டஜந்மப்ரயுக்த-உத்கர்ஷாவிஷ்கூடகமாயுமிருந்து கொண்டு, அஷ்டதோ3ஷா = அஷ்டவித4ப்ரதா4நதோ3ஷங்களையுடைய-தாகாநிற்கிறது; ஆகையாலே, ஏஷா — இந்த பா4க3வதனுடைய தே3ஹோபாதி4கோத்கர்ஷ-மானது; இஹ = மூலத்தில் விலக்ஷணஜந்மஶ்ரைஷ்ட்2யத்துக்கு ப்ரமாணமாகக் காட்டப்பட்ட இஸ்ஸ்லோகத்திலே; ந மதா = ஆசார்யாபி4மதமாகக்கடவதன்று என்று.

இதில் பா4க3வதனுக்கு தே3ஹோபாதி4கோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் உண்டு என்னில் அது ஜந்ம-நிரூபணாதி3பா4க3வதாபசாரஹேதுவாம்படி எங்ஙனே என்னில் – ஜந்மநிரூபணமாவது, பா4க3வதர்களுடைய ஜந்மத்தை நிகர்ஷபு3த்3த்4யா சிந்திக்கையேயிறே; அது பா4க3வதர்களு-டைய ப்3ராஹ்மண்யாதி3களை ஶ்ரேஷ்ட2மாகவும், ஶ்வபசத்வாதி3களை அபக்ருஷ்டமாகவும் கொண்டு, ப்3ராஹ்மணபா4க3வதன் உத்க்ருஷ்டன் என்றும், பா4கவதஶ்வபசன் அபக்ருஷ்டன் என்றும் நிரூபிக்குமளவில் ஸித்3தி4க்கிறப்போலே, பா4க3வதர்களுடைய ஶ்வபசத்வாதி3களை உத்க்ருஷ்டமாகவும், ப்3ராஹ்மண்யாதி3களை அபக்ருஷ்டமாகவும் கொண்டு, ஶ்வபசபா4க3வதன் உத்க்ருஷ்டன் என்றும், ப்3ராஹ்மணபா4க3வதன் அபக்ருஷ்டன் என்றும் நிரூபிக்குமளவிலும், அந்த ஜந்மநிரூபணம் பண்ணினதாய்விடும். இவ்வளவே விஶேஷம் – ஒருபடியில் ஶ்வபசாதி3பா4க3வதவிஷயத்தில் ஜந்மநிரூபணமும், மற்றபடியில் ப்3ராஹ்மணாதி3பா4க3வத-விஷயத்தில் ஜந்மநிரூபணமும். நநு, ஶ்வபசாதி3பா4க3வதவிஷயத்தில் நிகர்ஷசிந்தை பண்ணில்மாத்ரமன்றோ ஜந்மநிரூபணரூபபா4க3வதாபசாரம் வருவது; ப்3ராஹ்மணாதி3-பா4க3வதவிஷயத்தில் நிகர்ஷசிந்தை வஸ்துயாதா2த்ம்யஜ்ஞாநரூபமாகையாலே அது அபசாரத்தில் அந்தர்பூ4வியாது என்னில்: –
(1) ஶாஸ்த்ரங்களில் அங்ஙன் ஒருவிஶேஷம் காணுகைமையாலேயும்;
(2) "யத்3யப்யத்ராபி4ஜாயந்தே யோகி3நஸ்ஸர்வயோநிஷு । ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாத2நாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதி3கம்" என்று வைஷ்ணவர்களெல்லாருடையவும் ஜந்மாதி3கள் நிரூபிக்கலாகாது என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலேயும்;
(3) எம்பெருமானுடைய தி3வ்யமங்க3ளவிக்3ரஹங்களில், ஸ்வர்ணவிக்3ரஹம் ஶ்ரேஷ்ட2ம் என்றும், தாம்ரவிக்3ரஹம் அபக்ருஷ்டம் என்றும் கொள்ளிலும் தத்3விபரீதமாகக்கொள்ளிலும், உபாதா3நநிரூபணம் அவிஶிஷ்டமாக உண்டாகிறப்போலே, பா4க3வதர்களுடைய நிக்ருஷ்ட-ஜந்மத்தை உத்க்ருஷ்டம் என்றும், உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தை நிக்ருஷ்டம் என்றும் கொள்ளிலும் ஜந்மநிரூபணம் பண்ணினதாகக்கடவதிறே.

நநு, தன்னிற்காட்டில் ஜந்மாதி3களாலே சில பா4க3வதரை அபக்ருஷ்டராக நினைத்தாலன்றோ அபசாரமாவது, பா4க3வதர்களெல்லாரையும் தன்னில் அதி4கராகவும், அவர்க்குள்ளே ஒருவர்க்-கொருவர் ஜந்மாதி3களாலே ந்யூநாதி4க்யங்களையுடையராகவும் நிரூபிக்கில், அது அபி4மாந-மூலகமன்றிக்கே அவ்வவர்களுடைய அதி4காராநுகு3ணமாக அவர்கள்விஷயத்தில் அநுவர்த்தநாதி3களைப் பண்ணுகைக்காகப் பண்ணும் பரீக்ஷாரூபமாகையாலே அது அபசாரமாமோ என்னில்:–
[இவர்கள்பக்கல் ஆசார்யஸாம்யபு3த்3தி4 நடக்கவேணும்; இப்படி நினையாதொழிகையும் அபசாரம்] (வா.222, 224, 225) என்று அருளிச்செய்கையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையெல்லாம் ஆசார்யனோடே ஒரு கோவையாக்கி தத்ஸமராக நினைக்கவேணும்; அப்படிச்செய்யாதே அவர்களில் சிலரைக்குறைய நினைக்கை அபசாரம் என்று அருளிச்செய்கையாலே அதுவும் அபசாரமாகக் கடவது.

அங்கு நிக்ருஷ்டஜந்மபா4க3வதர்களையே அன்றோ ஆசார்யதுல்யராக நினைக்கவேணும் என்று சொல்லிற்று என்னில்:– அப்போது [அதாவது ஆசார்யதுல்யரென்றும், ஸம்ஸாரிகளிலும் தன்னிலும் ஈஶ்வரனிலும் அதி4கர் என்றும் நினைக்கை] (வா.223) என்று தத்3விவரண-வாக்யத்தில், ஸம்ஸாரிகளிலும் உத்க்ருஷ்டவர்ணபா4க3வதர்களிலும் தன்னிலும் ஈஶ்வரனிலும் அதி4கர் என்று நினைக்கை என்று அருளிச்செய்யவேணுமிறே. உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாக்களிலும்

பரமபா4க3வதர் உளராயிருக்க, உத்க்ருஷ்டவர்ணபா4க3வதர்களெல்லாம் ஸம்ஸாரிகளில் அந்தர்பூ4தர் என்கை ஆக்3ரஹக்ருதமாமிறே.

நநு, யுஷ்மத்பக்ஷத்தில், ஸம்ஸாரிகளிலும் தன்னிலும் ஈஶ்வரனிலும் அவிலக்ஷணஶ்ரீ-வைஷ்ணவர்களிலும் அதி4கர் என்று நினைக்கை என்று வாக்யப்ரயோக3ம் இல்லாமை விரோதி4யாதோ என்னில் :- அவிலக்ஷணரெல்லாம் பா4க3வதஜந்மநிரூபணபரராய்த்திரியு-மவர்களாகையாலே, அந்த அவிலக்ஷணத்வாவஸ்தை2 ஸம்ஸாராந்தர்பூ4தமாகையாலே, விரோதி4யாதாகையாலே, யதா2ஶ்ருதம் உபபந்நமாம். அப்படி யுஷ்மந்மதத்தில் யதா2ஶ்ருதம் உபபந்நமாகாமையாலே பூர்வோக்தப்ரகாரத்தாலேயே வாக்யஶைலீ ஆவஶ்யகமிறே. அப்படி அருளிச்செய்யாமையாலே, [இவர்கள் பக்கல்] (வா.222) என்கிற ஶப்3த3ம் பா4க3வதர்க-ளெல்லாரையும் சொல்லுகிறது என்னுமிடம் ஸித்3த4மிறே.

நநு, கீழ் உத்க்ருஷ்டவர்ணபா4க3வதாபேக்ஷயா நிக்ருஷ்டஜந்மபா4க3வதனுக்கு ஶ்ரைஷ்ட்2யம் ஸமர்த்தி2தமாகையாலே, நிக்ருஷ்டஜந்மபா4க3வதரை உத்க்ருஷ்டஜந்மபா4க3வதராபேக்ஷயா அதி4கர் என்று நினைக்கவேணும் என்று தனியே விதி4க்கவேண்டாவாகையாலே அத்தையுங்கூட அவ்வாக்யத்தில் அருளிச்செய்யாதொழிந்ததாகையாலே, அதுவும் அவ்விடத்தில் ஸித்3த4ம் என்னில்:- அதுவும் அநுபபந்நம்.
ஆசார்யனோடு ஒரு விஷயத்தையும் ஸமபு3த்3தி4பண்ணுகை அயுக்தமாயிருக்க, ஆசார்யஸாம்ய-பு3த்3தி4க்கு அடியேது என்னும் ஆகாங்க்ஷையில் அருளிச்செய்த [ஆசார்யஸாம்யத்துக்கு அடி ஆசார்யவசநம்] (வா.224) என்கிறவாக்யத்தில் வ்யாக்2யாநத்தில் (ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால், நம்மைக்கண்டாப்போலே காண் என்று உபதே3ஶஸமயத்தில் ஆசார்யன் அருளிச்செய்த வசநம்) என்று ஆசார்யவசநப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்யுமிடத்தில், நிக்ருஷ்ட-ஜந்மபா4க3வதர்களைக்கண்டால் என்னாதே (ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால்) என்று பொதுவாக அருளிச்செய்கையாலே, பா4க3வதர்களெல்லாரையும் ஆசார்யதுல்யராகவே நினைக்கவேணுமா-கையாலே, அப்படி நினையாதே ஒருவரைக் குறையநினைக்கை அபசாரமாகத்தட்டில்லையிறே. (ஶ்ரீவைஷ்ணவர்)ஶப்3த3மும் பா4க3வதர்களான நிக்ருஷ்டஜந்மாக்களையே சொல்லுகிறது என்னில், அதுவும் ஆக்3ரஹக்ருதமாமித்தனை. “ஏகாந்தீ வ்யபதே3ஷ்டவ்யோ நைவ க்3ராம-குலாதி3பி4: । விஷ்ணுநா வ்யபதே3ஷ்டவ்யஸ்தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி” என்றும், “நத்3யாஸ்-தஸ்யைவ நாமாநி ப்ரவிஷ்டாயா யதா2ர்ணவம் । ஸர்வாத்மநா ப்ரபந்நஸ்ய விஷ்ணு-மேகாந்திநஸ்ததா2” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸார்வாத்மநா ப4க3வத்ப்ரபந்நனாய், அத்தால் க்3ராமகுலாதி3களால் வரும் வ்யபதே3ஶயோக்3யதை நஶித்து விஷ்ணுஸம்ப3ந்த4த்தையே நிரூபகமாக உடையராயிருப்பாரெல்லாரையும் (ஶ்ரீவைஷ்ணவர்)ஶப்3த3ம் சொல்லக்கடவதிறே.

ஆகையாலே, பரமைகாந்திகளில் ஜந்மமடியாகச் சிலரை உத்க்ருஷ்டராகவும், சிலரை அபக்ருஷ்டராகவும் நினைக்கை அபசாரமாகக்கடவது. ஆகையால், தன்னைக்காட்டில் குறைய நினைத்தாலே அபசாரமாவது; பிறரைக்காட்டில் குறையநினைக்கில் அபசாரமில்லை, என்கிற நியமமில்லை. ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரையும் ஆசார்யனோடு சேர்த்து ஒரு கோவையாக்கி எல்லாரையும் துல்யராக நினையாதொழிகை அபசாரம் என்னுமிடம் ஸுஸ்தி2தமிறே.

நநு, நிந்தா3ர்த்த2ம் அபகர்ஷசிந்தைபண்ணில் அன்றோ அபசாரமாவது, ஒரு பா4க3வதருடைய உத்கர்ஷசிந்தை பண்ணுகைக்காக உதகர்ஷமெல்லாம் அபகர்ஷாவதி4கமின்றிக்கே இராமை-யாலே, மற்றொரு பா4க3வதனுடைய அபகர்ஷத்தை அந்த உதகர்ஷாவதி4யாக நினைக்குமளவில் அது, பா4க3வதவைப4வஜ்ஞாநோபயோகி3யாய்க்கொண்டு உபாதே3யமாயிருக்கையாலே அபசாரமாகமாட்டாது. என்போல என்னில், அர்ச்சாவதாரோபாதா3நசிந்தை, “அர்ச்சா-விஷ்ணௌ ஶிலாதீ4ர்கு3ருஷு நரமதிர்வைஷ்ணவே ஜாதிபு3த்3தி4: விஷ்ணோர்வா வைஷ்ண-வாநாம் கலிமலமத2நே பாத3தீர்த்தே2ம்பு3பு3த்3தி4: । ஸித்3தே4 தந்நாமமந்த்ரே ஸகலகலுஷஹே ஶப்3த3ஸாமாந்யபு3த்3தி4: ஶ்ரீஶே ஸர்வேஶ்வரேஶே தத3தரஸமதீ4ர்யஸ்யவா நாரகீ ஸ:” என்றும், “விஷ்ணோரர்ச்சாவதாரேஷு லோஹபா4வம் கரோதி ய: । யோ கு3ரௌ மாநுஷம் பா4வம்

உபெ4ள நரகபாதிநௌ" என்றும் அத்யந்தஶாஸ்த்ரநிஷித்3த4மாயிருக்கச்செய்தேயும், "ந ஹ்யம்மயாநி தீர்த்த2ாநி ந தே3வா ம்ருச்சி2லாமயா: । தே புநந்த்யுருகாலேந த3ர்ஶநாதே3வ ஸாத4வ:" என்று இதிஹாஸஸமுச்சயத்தில் சொல்லுகிறபடியே ப4ாக3வதரைப4வாநு-ஸந்த4ாநார்த்த2மாகப் பண்ணின உபாத3ாநசிந்தை உபாதே3யமாகக் காண்கிறதிறே. அதுபோலே இதுவும் இப்படியாகக் குறையில்லை என்னில், இதுவும் அநுபபந்நம்.

உத்கர்ஷமெல்லாம் அபகர்ஷாவதி4கமாயிருந்ததேயாகிலும், ப4ாக3வதர்களுடைய உத்கர்ஷத்-துக்கும், தன்னுடையவும், ஈஶ்வரனுடையவும், ஸம்ஸாரிகளுடையவும் அபகர்ஷம் அவதி4யா-யித்தனையல்லது, ப4ாக3வதர்களுக்கு ஓர் அபகர்ஷம் உண்டாகக்கொண்டு அத்தைச் சில ப4ாக3வதர்களுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு அவதி4யாக நினைக்கை அவர்கள்பக்கல் செய்யவேண்டும் ஸாம்யாநுஸந்த4ாநத்துக்கு விருத்3த4மாகையாலே அநுபந்நமாகையாலேயும்;
"நஹ்யம்மயாநி" என்கிற ஶ்லோகமும், ப4ாக3வதர்களை அபேக்ஷித்து சேதநோஜ்ஜீவநமே ப்ரயோஜநமாக அர்ச்சாவதாரரூபியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் ஈஶ்வரனைக்குறைய நினைக்கைக்-கும், அவனை அபேக்ஷித்து ப4ாக3வதர்களை அதி4கராக நினைக்கைக்கும் ஹேது ஆஶ்ரிதர்க்கு வேண்டின படி முகங்கொடுத்துக் கலந்து பரிமாறுகையும் அவிலம்பே3ந பவித்ரீகரணமுமாகிற கு3ணவிஶேஷங்களுடைய ஸத்3ப4ாவாஸத்3ப4ாவங்கள் என்று காட்டத்தொடங்கி,
"ந தே3வா ம்ருச்சி2லாமயா:" என்று நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனான ஈஶ்வரன் ஸர்வஸுலப4னாய், தன்னைத்தாழவிட்டு வருமளவில், நிவாரகரில்லாமையாலே ம்ருச்சி2லாஸஜாதீயனாய், அவதரித்தானேயாகிலும், ஆஶ்ரிதராயிருப்பார்க்கு வேண்டினபடி முகங்கொடாதே அந்த நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டுக்காக, 'இதென்! இல்லையோ?' என்னும்படி தூஷ்ணீம்பா4வத்தோடேயிருந்துவிடும்படி அவனை அபக்ருஷ்டனாக நினைக்கைக்கு அடியாகச்சொல்லி, அப்படியிருக்கையன்றிக்கே, வாய்திறந்து த்யாஜ்யோபாதே3யங்களையும் உபதே3ஶித்து கலந்துபரிமாறுமவர்களான ப4ாக3வதர்கள் அந்த ஈஶ்வரனைப்பற்ற விஶிஷ்டர் என்னுமர்த்த2த்தை ஸ்தி2ரீகரிக்கிறதித்தனையொழிய, 'விக்3ரஹோபாத3ாநத்3ரவ்யம் இன்னதன்றோ' என்று நிகர்ஷபு3த்3தி4யாலே அத்தை சிந்திக்கையாகிற உபாத3ாநநிரூபணத்தை அந்த ஶ்லோகம் பண்ணாமையாலேயும்;
அந்த ஶ்லோகத்தை உத3ாஹரணமாக்கிக்கொண்டு, ப4ாக3வதர்களுடைய உத்கர்ஷசிந்தநார்த்த2-மாக மற்றொரு ப4ாக3வதனுடைய அபகர்ஷசிந்தநம் உபாதே3யம் என்கை அநுசிதமிறே.
அப்படிக்கொள்ளில் துல்யந்யாயத்தாலே உத்க்ருஷ்டவர்ணிகளான ப4ாக3வதர்களுடைய அதிஶய-சிந்தநார்த்த2மாக அபக்ருஷ்டஜந்மப4ாக3வதர்களுடைய அபகர்ஷசிந்தநமும் உபாதே3யமாக ப்ரஸங்கி3க்குமிறே.

நநு, தே3ஹாத்மாபி4மானிக்கும், ஆத்மஸ்வரூபம் கைபுகுந்திருக்கும் ருஷிகளுக்கும் பர்வத-பரமாணுவோட்டைவாசிபோரும்; ருஷிகளுக்கும் ஆழ்வார்களுக்கும் அத்தனைவாசிபோரும்; ஆழ்வார்களுக்கும் பெரியாழ்வாருக்கும் அத்தனை வாசிபோரும்; பெரியாழ்வார்க்கும் ஆண்டாளுக்கும் அத்தனை வாசிபோரும்; [இவர்கள் நம்முடைய கோஷ்டியிலே என்னும்படி-யாய்த்து ஆழ்வார்கள்நிலே. ஆழ்வார்கள் எல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார்] என்றும், [உண்டபோது ஒருவார்த்தையும், உண்ணாதபோது ஒருவார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப்பேர் உண்டிறே; அவர்களைச் சிரித்திருப்பார் ஒருவர் உண்டிறே] என்றும் ஜ்ஞாநத்தினுடைய ந்யூநாதி4கபா4வத்தாலே ப4ாக3வதர்களில் தாரதம்யநிரூபணம் பண்ணிலும் ஜ்ஞாநநிரூபண-மாகிற ப4ாக3வதாபசாரமின்றிக்கே ஒழிகிறாப்போலே, ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்களாலே ப4ாக3வதர்களில் தாரதம்யநிரூபணம் பண்ணிலும், ஜந்மநிரூபணமாகிற அபசாரம் வாராது என்னக்குறை என்? என்னில், இதுவும் அநுபபந்நம். கீழ்ச்சொன்னவிடங்களில் தாரதம்ய-நிரூபணமெல்லாம் ஜ்ஞாநோத்கர்ஷாபகர்ஷப்ரயுக்தமன்றிறே. அப்படி ஜ்ஞாநோத்கர்ஷாப-கர்ஷங்கள் உண்டாகில், "ஆண்டாளுக்கு உண்டாகில் ஒப்பு" என்று ஆண்டாளை ஒப்பற்றவளாக அருளிச்செய்தாப்போலே, "உண்டோ பெரியாழ்வார்க்கு ஒப்பொருவர்"என்று பெரியாழ்வாரை-யும், அப்படியே "உண்டோ சடகோபர்க்கு ஒப்பொருவர்" என்று ஆழ்வாரையும் ஒப்பற்றவர்களாக அருளிச்செய்யக்கூடாதிறே.

பின்னை தாரதம்யநிருபணம் என்கொண்டு என்னில்:-

I. ஸமஸ்தகல்யாணகு3ணாத்மகனுன ஸர்வேஶ்வரன் தன்னுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே சில சேதநரைத் தன்னுடைய புருஷோத்தமத்வகு3ணத்திலே ஆழங்கால்படுத்தித் தனக்கு தி3வ்யமஹிஷிகளாக்கிக்கொள்ளும்;

II. சிலரை வாத்ஸல்யஸௌஶீல்யஸௌலப்4யாத்3யாத்மகு3ணங்களிலே ஆழங்கால்படுத்தித் தனக்கே அற்றுத்தீரும்படி பண்ணிக்கொண்டு யாவதா3த்மப4ாவியாக ஸ்வவிஷயகு3ணாநுப4வகைங்கர்யைகநிஷ்ட2ராக்கும்;

III. சிலரை ஸௌந்த3ர்யஸௌகுமார்யாதி3விக்3ரஹகு3ணங்களிலே ஆழங்கால்படுத்தி அஸ்த2ாநே ப4யஶங்கிகளாம்படி பண்ணி யாவாதா3த்மபா4வி மங்க3ளாஶாஸநபரராக்கும்;

IV. சிலரைத் தன்னுடைய ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யமாகிற கு3ணத்தில் ஆழங்கால்படுத்தி சரமபர்வநிஷ்ட2ராக்கி யாவதா3த்மப4ாவியாகத் தன்னடியார்க்கு ஆட்படுத்தும்.

அதில்,

I. புருஷோத்தமத்வத்திலே தோற்றவர்கள் தி3வ்யமஹிஷிகள்,

II. ஆத்மகு3ணங்களில் தோற்றவர்கள் மற்ற ஆழ்வார்கள்,

III. திருமேனியினுடைய கு3ணங்களில் தோற்றவர் பெரியாழ்வார்,

IV. ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தில் தோற்றவர்கள் மது4ரகவிப்ரப்4ருதிகள். இதுவும் ஊற்றத்தைப்பற்ற. ஆக இப்படி அவ்வவர்கள் அகப்பட்ட துறைக்கீடாக அவ்வவர்களுக்கு வ்ருத்திதாரதம்யம் உண்டாகிறது. அத்தால் அவர்களுக்கு உண்டாம் தாரதம்யமூலகம் அவர்களுடைய தாரதம்யநிருபணம். அந்த தாரதம்யம்தான் ஆஶ்ரயதோ3ஷப்ரயுக்தமன்றிக்கே, ப4க3வத்3விஷயீகாரவைஷம்யப்ரயுக்தமாகையாலேயும்,

அந்த வைஷம்யம்தான் நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யப்ரகாஶகமாய்க்கொண்டு ஈஶ்வரனுக்கும் கு3ணரூபமாயிருக்கையாலேயும்,

நிகர்ஷபு3த்3த்4யா ஜ்ஞாநாதி3களை சிந்திக்கையாகிற அபசாராந்தர்க3தமாகமாட்டாது. தே3ஹோபாதி4காபகர்ஷத்தாலே ஒரு ப4ாக3வதனுக்கு உத்கர்ஷமும், அது இல்லாமையாலே அபகர்ஷமும் சொல்லில், அந்த உத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் ஆஶ்ரயதோ3ஷமூலகமாகையாலே அது அபசாரமாமிறே. யத்3ாகதா3ஞ்சித் ஜந்மாபகர்ஷத்தாலே ஒரு ப4ாக3வதனை உத்க்ருஷ்டனாகவும், மற்றையவனை அபக்ருஷ்டனாகவும் கேவலாக்3ரஹத்தாலே ஸ்தா2பிக்கப்பார்க்கில் மற்றபடியும் அப்படியே ஆகலாமாகையாலே இனி விராமமே ஶரணமாகக்கடவதிறே.

நநு, இப்படி ப4ாக3வதர்களுக்குள்ளே தாரதம்யநிருபணம் அபசாரமாகில், விலக்ஷணப4ாக3வதரை உத்க்ருஷ்டராகவும், அவிலக்ஷணப4ாக3வதரை அபக்ருஷ்டராகவும் சொல்லுகிற யுஷ்மத்பக்ஷத்தில் இவ்வபசாரப்ரஸங்க3ம் வாராதோ என்னில்:-

விலக்ஷணவிஷயத்தில் தாரதம்யநிருபணம் பண்ணுகையே அபசாரமாகையாலே வாராது. அவிலக்ஷணர்க்கு ஜாதிபோகாமையாலே, வஸ்துத: ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் அவர்களுக்கு உண்டிறே. அவர்களுக்கு ஜாதிபோகவில்லை என்கைக்கு ப்ரமாணமென் என்னில்:-

உத்க்ருஷ்டஜந்மவாநஹம், நிக்ருஷ்டஜந்மவாநஹம் என்று அவர்களுக்கு உண்டாம் ப்ரத்யக்ஷமே ப்ரமாணமிறே. அந்த ஜ்ஞாநமில்லாவிடில், ப4ாக3வதவிஷயத்தில் அவர்கள் பண்ணும் தாரதம்யநிருபணம் ஸம்ப4வியாதிறே. நநு, விலக்ஷணராயிருப்பார்க்கும், 'அஹம் ப்3ராஹ்மண:, அஹம் ஸந்யாஸீ' என்கிற ப்ரத்யயம் அவிஶிஷ்டமன்றோ. அதில்லாவிடில் அவ்வவர்களுடைய தனியன்களிலே கோ3த்ராதி3கள் க4டகமாவானென் என்னில்:- வ்யாஸபுத்ரராயிருக்கிற ஶுகர், "விஷ்ணுதா3ஸா வயம் யூயம் ப்3ராஹ்மணா வர்ணத4ர்மிண:" என்றும், "நாஹம் விப்ரோ ந ச நரபதிர்நாபி வைஶ்யோ ந ஶூத்3ரோ நோ வா வர்ணீ ந ச க்3ருஹபதிர் நோ வநஸ்தோ2 யதிர்வா । கிந்து ஶ்ரீமத்3பு4வநப4வநஸ்தி2த்யபாயைகஹேதோர்லக்ஷ்மீப4ர்த்துர் நரஹரிதநோ: தா3ஸதா3ஸஸ்ய தா3ஸ:" என்றும் சொல்லுகையாலேயும்;

ப்3ருகு3வம்ஶத்திலே அவதீர்ணராய், ப4க3வந்நிர்ஹேதுககடாக்ஷத்தாலே ஸகலார்த்த2ங்களையும

விஶத3தரவிஶத3தமமாக அறிந்து, "க்ருஷ்ணம் நாம் வ்ரீஹீணாம்" என்கிற வாக்யத்தை ஓத்துச் சொல்லுவார்க்கும் எடுத்துக்கொடுக்கும்படி ஸகலவேத3ங்களையும் அறிந்திருக்கிற திருமழிசை ஆழ்வாரும், "குலங்களாய ஈரிரண்டில் ஒன்றிலும் பிறந்திலேன், நலங்களாய நற்கலைகள் நாலிலும் நவின்றிலேன்" என்று ப்3ராஹ்மணாதி3வர்ணசதுஷ்டயத்தில் எனக்கு அந்வய-மில்லாமையாலே, த்ரைவர்ணிகர்க்கே விஹிதமான வேத3ங்களை அத்4யயநம் பண்ணப் பெற்றிலேன் என்று அருளிச்செய்கையாலேயும்; விலக்ஷணராயிருப்பார்க்குத் தங்களிடத்தில் வர்ணாஶ்ரமாதி3ப்ரத்யயமில்லை, கேவலம் "விஷ்ணுதா3ஸா:" என்றும், "நரஹரிதநோர்தா3ஸ-தா3ஸஸ்ய தா3ஸ:" என்றும், சரமபா4கவததா3ஸ்யபர்யந்தப4க3வத்3தா3ஸ்யமே 'அடியேன்' என்றவர்களுடைய அஹம்ப்ரத்யயவிஷயம் என்னுமிடம் ஸித்3த4மிறே.

தனியன்களிலே கோ3த்ராதி3கத2நம் லோகஸங்க்3ரஹார்த்த2மாகவும், மர்யாதா3பாலநார்த்த2-மாகவும், ஶிஷ்யபரம்பரைகளுக்கு பே4ாக்3யதயா அநுஸந்தா4நார்த்த2மாகவுமிறே. பா4க3வதர்க-ளுடைய பூர்வவ்ருத்தமெல்லாம் அநுஸந்தே4யமாகக்கடவதிறே. ஆகையிறே தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வாருடைய பூர்வவ்ருத்தங்களை அஸங்கோசேந குருபரம்பரையில் அருளிச்செய்தது. விலக்ஷணராயிருப்பார் தங்களுக்கு வர்ணாஶ்ரமங்களின்றிக்கே ஒழிகையாலே தங்களுக்கு வர்ணாஶ்ரயப்ரத்யயமின்றிக்கே ஒழிந்தாலும், நாட்டார்க்கு விலக்ஷணரிடத்தில் வர்ணாஶ்ரம-ப்4ரமம் நடக்கையாலே, "ந பு3த்3தி4பே4த3ம் ஜநயேத்" என்கிறபடியே அவர்களுடைய ப்ரதிபத்த்யநுகு3ணமாக இவர்களும் வர்ணாஶ்ரமங்களை ஆசரியாவிடில், சிலர் நிந்தி3த்தும், வர்ணாஶ்ரமாதிக்ரமமாத்ரத்துக்குச் சிலர் இவர்களுடைய அநுஷ்டா2நத்தை ப்ரமாணமாக பரிக்3ரஹித்தும் நஶித்துவிடுவர்களிறே. அது வாராமைக்காகவிறே விலக்ஷணர் வர்ணாஶ்ரமாதி3-களை ஆசரிப்பது. நநு, [பா4க3வதாபசாரம் தான் அநேகவித4ம்; அதிலே ஒன்று அவர்கள் பக்கல் ஜந்மநிரூபணம்] என்று [பா4க3வத]ஶப்3த3வாச்யரான ப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷத்வ-ஜ்ஞாநமாகிற ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முடையாரிடத்தில் ஜந்மநிரூபணம் பண்ணுகையே அபசாரமாக அருளிச்செய்கையாலே, அவிலக்ஷணரும் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முடையராய்க்கொண்டு [பா4க3வத]ஶப்3த3வாச்யராயிருக்க, 'அவர்கள்விஷயத்தில் ஜந்மநிரூபணம் அபசாரமன்று' என்கை உபபந்நமோ என்னில்:- அங்கு [பா4க3வத]ஶப்3த3ம் ப4க3வதே3கநிரூபணீயரைச் சொல்லுகிறதாகையால், ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே வர்ணாஶ்ரமாதி3களையும் உடையராயப் போரும் அவிலக்ஷணரை அந்த [பா4க3வத]ஶப்3த3ம் சொல்லாமையாலே விரோத4மில்லை என்று கண்டுகொள்வது.

"யதா2 ப்ருத2க்3விதா4 வர்ணா யதா2 தத்ரைவ சாஶ்ரமா: । விவிக்தமதயஸ்தத்ர ததா2 பா4க3வதா அபி" என்று, வர்ணாஶ்ரமங்கள் ஸ்வேதரவர்ணாஶ்ரயவிருத்3த4ங்களாய்க்கொண்டு பரஸ்பர-விலக்ஷணங்களாயிருக்குமாபோலே, அந்த வர்ணாஶ்ரமங்களையுடையானொரு புருஷனிடத்தில் ஜ்ஞாநவிஶேஷமூலகமாக உண்டாம் பா4க3வதத்வமும், ஸ்வேதரவர்ணாஶ்ரமவிரோதி4யாய்க் கொண்டு ஸர்வவர்ணாஶ்ரமாதி3விலக்ஷணமாயிருக்கையாலே, பா4க3வதர்கள் ஸர்வவிலக்ஷணர் என்று பா4ரத்3வாஜஸ்ம்ருதியில் சொல்லிற்றிறே. ஆகையால், அவிலக்ஷணரை அபக்ருஷ்ட-ராகவும், விலக்ஷணரை உத்க்ருஷ்டராகவும் சொல்லுகை பா4க3வதாபசாரமாகாமையாலேயும், "யத்3யப்யத்ராபி4ஜாயந்தே யோகி3நஸ்ஸர்வயோநிஷு" என்கிறபடியே ஸர்வஜாதியிலும் அவதீர்ணராய், ஸர்வாத்மநா ப4க3வத்ப்ரபந்நராயிருக்கும் பா4க3வதர்களுக்குள்ளே சிலரை ஜந்மத்தாலே உத்க்ருஷ்டராகவும், சிலரை அபக்ருஷ்டராகவும் சொல்லுகையே அபசாரமாகை-யாலேயும், பா4க3வதனுக்கு தே3ஹோபாதி4காபகர்ஷமுண்டு என்று கொள்ளுகை ஜந்மநிருபண-மாகிற பா4க3வதாபசாரஹேதுவாகக்கடவதிறே. அப்படியே பா4க3வதனுக்கு தே3ஹோபாதி4கோத்-கர்ஷம் கொள்ளுகையும் ப4க3வத்3ப4க்தியானது ஸ்வாஶ்ரயத்துக்கு ஸர்வோத்கர்ஷாபாத3கம். ப4க3வத்3ப4க்தி ஸ்வாஶ்ரயத்துக்கு ஸர்வோத்கர்ஷாபாத3கமாகையாவது, ப4க3வத்3விஷயத்தில் உண்டான ப4க்தி, க்ரமேண ஸ்வாவஸ்தா2பே4த3த்தாலே ஸ்வாஶ்ரயத்துக்கு ஸர்வவிதோ4த்-கர்ஷத்துக்கும் ப்ரயோஜகமாகை.

ப4க3வத்3ப4க்திக்கு இரண்டு அவஸ்தை2யுண்டு. அதாவது, பூர்வாவஸ்தை2 என்றும்,

உத்தராவஸ்தை2 என்றும். பூர்வம் ஜ்ஞாநாவஸ்தை2, தது3த்தரம் ப்ரேமாவஸ்தை2. ப்ரேமாவஸ்த2ாபந்நமான ஜ்ஞாநத்தையிறே ப4க்தி என்கிறது. அந்த ஜ்ஞாநாவஸ்தை2யில் த3ஶவிதே4ாத்கர்ஷங்களை க்ரமேண உண்டாக்கும்; ப்ரேமாவஸ்தை2யில் த்3விவிதே4ாத்கர்ஷத்தை உண்டாக்கும். த3ஶவிதே4ாத்கர்ஷங்களாவன:- "அத்3வேஷஶ்சாநுகூல்யஞ்ச தி3வ்யநாமத4ரஸ்தத2ா। சக்ராங்கீ மந்த்ரபாட2 ச வைஷ்ணவஶ்ச தத:பரம் ॥ ஸ்ரீவைஷ்ணவ இதி க்2யாத: ப்ரபந்நஸ்-தத3நந்தரம் । ஏகாந்தீ பரமைகாந்தீ த3ஶைதே வைஷ்ணவாஸ்ம்ருதா:" என்கிற த3ஶவித4-வைஷ்ணவத்வங்கள். இவையெல்லாம் பூர்வபூர்வாபேக்ஷயா உத்தரோத்தரம் ஶ்ரேஷ்ட2ங்களா-யிருக்கும்.

இதில் அத்3வேஷத்வமாவது:- "ஹரிம் லோகநியந்தாரம் வைஷ்ணவாந் லோகபாவநாந் த்3ருஷ்ட்வா ந த்3வேஷ்டி யோ மர்த்யஸ்ஸோத்3வேஷ: பரிகீர்த்தித:" என்கிறபடியே, ப4க3வத்3ப4ாக3வதவிஷயங்களில் த்3வேஷமின்றிக்கேயிருக்கையாகிற ப4க3வத்க்ருபா2லீபூ4த-மான அத்3வேஷத்தையுடையனாயிருக்கை. முன்பு அநாதி3யாக ப4க3வத்3விஷயம் ப்ரதிகூலமாகத் தோன்றுகையாலே த்3வேஷத்வாவஸ்த2ாபந்நமாயிருந்துள்ள ப4க3வஜ்ஜ்ஞாநம், ஈஶ்வரக்ருபை-யாலே உபேக்ஷாத்வாவஸ்தை2யை ப4ஜித்து, அத்தாலே உண்டானதிறே இந்த அத்3வேஷத்வரூபமான உத்கர்ஷம். இதையுடையவன் இந்த அத்3வேஷத்வமில்லாதாரைப்பற்ற உத்க்ருஷ்டன்.

அநுகூலத்வமாவது:- "வாஸுதே3வோத்ஸவாம்ஶ்சைவ மஹாப4ாக3வதாநபி । அநுவர்த்தேத யோ நித்யம் (ஸோ) அநுகூல உதா3ஹ்ருத:" என்கிறபடியே, ப4க3வத்3ப4ாக3வதாநுவர்த்தநங்களுக்கு அநுகூலனாயிருக்கை. இது ப4க3வத்3ப4ாக3வதவிஷயங்கள் அநுகூலமாகவாதல், ப்ரதிகூலமாக-வாதல் தோன்றாமையாலே உபேக்ஷாத்மகமாயிருந்த ஜ்ஞாநம், ப4க3வத்க்ருபையாலே அந்த ப4க3வத்ப4ாக3வதவிஷயங்கள் அநுகூலமாகத் தோன்றி, அத்தாலே தத்3விஷயக-இச்ச2ாத்வா-வஸ்தை2யை ப4ஜித்து, அத்தால் உண்டானதாகையாலே, இதையுடையவன் கீழ்ச்சொன்னவனைப் பற்ற விஶிஷ்டன்.

தி3வ்யநாமத4ரத்வமாவது:- "ஸ்ம்ருத்யுச்சாரணமாத்ரேண ஸர்வபாபப்ரணாஶநம் । விஷ்ணுநாமத4ர: புண்யோ நாமத4ாரீ ஸ உச்யதே" என்கிறபடியே, ப4க3வந்நாமங்களைப் பேராக இட்டுக்கொண்டி-ருக்கை. இது ப்ரீதிரூபமான ப4க3வத்3ப4ாக3வதவிஷய-அநுகூலஜ்ஞாநம், அந்த ப4க3வத்க்ருபை-யாலே மஹநீயவிஷயகப்ரீதியாகிற ப4க்திரூபமாய், அத்தாலேயுண்டானதாகையாலே, இதையுடையவன் பூர்வாதி4காரியைக் காட்டில் விஶிஷ்டன். ப4க3வத்3விஷயத்தில் உண்டான மஹநீயவிஷயகப்ரீதியாகிற ப4க்தியாலே ப4க3வந்நாமத4ாரித்வமுண்டாம்படி எங்ஙனே என்னில்:- ப4க3வத்3விஷயத்தில் உண்டான ப்ரீதிரூபமான ஜ்ஞாநம், ப4க3வானுடைய மஹநீய-த்வத்தை விஷயீகரிக்கும்போது, அதுக்கு ப்ரதியோகி3தயா தன்னை நீசனாக விஷயீகரிக்க வேண்டுகையாலே, அந்த நைச்யம் தான் தா3ஸ்யரூபமாகையாலே அந்த மஹநீயவிஷயக-ப்ரீதிரூபமான ப4க3வத்3ப4க்தியானது, ஸ்வதா3ஸ்யஜ்ஞாநாத்மகமாய்விடுகையாலே அந்த ஜ்ஞாநம் அநுஷ்ட2ாநபர்யவஸாயியாம்போது, "பத்3யமங்கு3லிவிச்சே2த உரோவிந்யஸ்தமக்ஷரம்। தந்நாமத4ாரணம் சைவ தா3ஸ்யமேதச்சதுர்வித4ம்" என்கிறபடியே நாமத4ாரணபர்யந்தமாய் விடுகையாலே, "தி3வ்யநாமத4ரத்வம் ப4க3வத்3விஷயப4க்திகார்யம்" என்னக்குறையில்லையிறே.

சக்ராங்கித்வமாவது:- "ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிபுராணேஷு விஹிதம் சக்ரத4ாரணம் । யோ பி3ப4ர்த்தி ஹரேஶ்சக்ரம் சக்ரத4ாரீ ஸ உச்யதே" என்கிறபடியே ஶங்க2சக்ரோர்த்4வபுண்ட்3ரபத்3மாக்ஷ-துளஸீமாலாதி3வைஷ்ணவரூபங்களை த4ரித்துக்கொண்டிருக்கை. இது, ப4க3வத்3விஷயத்தில் உண்டான மஹநீயவிஷயகப்ரீதிரூபமான ப4க்தி, தே3வதாந்தராந்வயத்தில் ஜுகு3ப்ஸாபர்யந்த-மாய், அத்தாலே உண்டானதாகையாலே, இதையுடையவன் பூர்வாதி4காரியைக்காட்டில் விஶிஷ்டன். தே3வதாந்தராந்வயமுடையாரில்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி தோற்றுகைக்காகவிறே சக்ராதி3த4ாரணம். "அமீ பரமஸம்ஸ்காரா: பாரமைகாந்த்யஹேதவ:" என்னக்கடவதிறே. "பாரமைகாந்த்யஹேதவ:" என்றது, பாரமைகாந்த்யாநுமாபகா: என்றபடி.

மந்த்ரபாடி2த்வமாவது:- "அஷ்டாக்ஷரஸ்ய மந்த்ரஸ்ய ஸ்மரணாந்முக்திதோ3 ஹரி: । இதி மத்வா ஸ்மரந்நித்யம் மந்த்ரபாட2 ஸ உச்யதே" என்கிறபடியே திருவஷ்டாக்ஷத்தை ஜபித்துக் கொண்டிருக்கை. இந்த ப4க3வஜ்ஜ்ஞாநம் அந்த ப4க3வத்3விஷயத்தைப்பெற்றல்லது த4ரிக்கவொண்ணாததபடியான காமாவஸ்தை2யையடைந்து அத்தாலே ஸாத4நாபேக்ஷை பிறந்து, தன்னுடைய ஶக்த்யநுகு3ணமாக ஸு"கரஸாத4நத்தில் இழிகையாலே வந்ததாகையாலே இதையுடையவன் பூர்வாதி4காரியிற்காட்டில் விஶிஷ்டன்.

வைஷ்ணவத்வமாவது:- "தே3வதாந்தரவந்நித்யம் ஶப்3தா3தீ3நபி குத்ஸயந் । விஷ்ணுப்ராப்தி-ப2லாகாங்க்ஷீ ப4க்த்யுபாயோ ஹி வைஷ்ணவ:" என்கிறபடியே புருஷார்த்தா2ந்தரவிரக்தனாய் ப4க3வத்ப்ராப்த்யர்த்த2மாக ஸாத4நப4க்திநிஷ்ட2னாயிருக்கை. இது அந்த காமரூபமான ப4க3வஜ்ஜ்ஞாநம், அத்யுத்கடாவஸ்தை2யை ப4ஜித்து, அத்தாலே ப்ரயோஜநாந்தரங்களில் அரதி-பூர்வகமாக உண்டான 'அதிது3ஷ்கரமான ஸாத4நத்தில் இழிந்தாகிலும் அவ்விஷயத்தைப் பெறுவேன்' என்கிற அபி4நிவேஶத்தால் வந்ததாகையாலே இதையுடையவன் பூர்வாதி4காரியிற்-காட்டில் விஶிஷ்டன்.

ஶ்ரீவைஷ்ணவத்வமாவது:- "பா3ஹ்யார்த்தா2நிரதாந் ஸர்வாந் ஸம்யக்த்யக்த்வா ஸதா3 ஶுசி: । ப4க்திமாந் புண்ட3ரீகாக்ஷே ஶ்ரீவைஷ்ணவ உதா3ஹ்ருத:" என்கிறபடியே, விஷயாந்தரபரரான தே3ஹபந்து4க்கள் எல்லாரையும் ஸவாஸநமாகவிட்டு ஸாத4நப4க்திநிஷ்ட2னாயிருக்கை. இது, அந்த ப4க3வஜ்ஜ்ஞாநம் தே3ஹபந்து4க்கள்விஷயத்திலும்கூட அரதிபர்யந்தமாய், அத்தாலே உண்டானதாகையாலே இதையுடையவன் பூர்வாதி4காரியிற்காட்டில் விஶிஷ்டன்.

ப்ரபந்நத்வமாவது :- "ஶப்3தா3தி3விஷயாம்ஶ்சைவ தே3ஹோபாதி4கஸம்ப4வாந் । த்யக்த்வா ஹரிம் ப4ஜேத்3யஸ்து ஸ ப்ரபந்ந உதா3ஹ்ருத:" என்கிறபடியே தே3ஹஸம்பந்தோ4பாதி4கங்க-ளாய், ப்ராமாதி3கங்களாய்வரும் விஷயாந்தரங்களையும் மறுவலிடாதபடி விட்டு ஸாத4நப4க்தி-நிஷ்ட2னாயிருக்கை. இது, அந்த ப4க3வத்3ஜ்ஞாநம் ஸ்வதே3ஹத்திலுங்கூட அரதிபர்யந்தமாய், அத்தாலே வந்ததாகையாலே, இதையுடையவன் பூர்வாதி4காரியிற்காட்டில் விஶிஷ்டன். அவனை ப்ரபந்நன் என்கிறது அங்க3ப்ரபத்திநிஷ்ட2னாயிருக்கையாலே. அங்க3ப்ரபத்திக்கு ஸர்வகாம-த3யாகு3ம் அங்க3மிறே.

ஏகாந்தித்வமாவது :- "ஏகாந்தீ து விநிஶ்சித்ய தே3வதாவிஷயாந்தரை: । ப4க்த்யுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ணப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஸாத4ந:" என்கிறபடியே ஸாத4நாந்தரங்களையும் ஸவாஸநமாக விட்டு, ப4க3வத்ப்ராப்திக்கு அவனையே உபாயமாகப்பற்றியிருக்கை. இது ப4க3வது3பேயத்வ-மாத்ரவிஷயகமாய், இந்த அந்த ப4க3வஜ்ஜ்ஞாநம் ப4க3வத்க்ருஷியாலே உபாயாந்தர-ஸம்ஸர்க்கா3ஸஹஸ்வரூபாநுரூபப4க3வது3பாயத்வத்தையும் விஷயீகரித்து, அத்தாலே வந்த-தாகையாலே, இதையுடையவன் பூர்வாதி4காரியிற்காட்டில் விஶிஷ்டன்.

பரமைகாந்தித்வமாவது :- "தே3வதாந்தரஶப்3தா3தி3ப4க்திக்ருஷ்ணைக்3யஹேதுஷு" । ஸாம்ய-க்ருத்பரமைகாந்தீ ஹரௌ ஸ்வாமீ இதி பு3த்3தி4மாந்" என்கிறபடியே, உபாயாந்தரங்களோடே தான் பண்ணும் ஸித்3தோ4பாயவரணத்தையும் விட்டு, தன்னோடு ஈஶ்வரனுக்குண்டான ப்ராப்தியை அநுஸந்தி4த்து அவன்பண்ணும் ஸ்வீகாரத்தையே பார்த்திருக்கை. இது அந்த ப4க3வஜ்ஜ்ஞாநம் தன்னோடு எம்பெருமானுக்குண்டான ப்ராப்தியையும் அவன் பண்ணும் க்ருஷியாலே விஷயீகரிந்து, அத்தாலே உண்டானதாகையாலே, இதையுடையவன் பூர்வாதி4கா-ரியிற்காட்டில் விஶிஷ்டன். இந்த அதி4காரியினுடைய ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநத்தைத் தோழியாகவும், உபாயாத்4யவஸாயத்தைத் தாயாகவும் அருளிச்செய்வர்கள். ஆக இந்த த3ஶவிதோ4த்கர்ஷங்களும் த3ஶவித4ஜ்ஞாநாவஸ்தா2காரியங்கள்.

மேல் ப்ரேமாவஸ்தா2காரியங்களான உத்கர்ஷங்கள் 'ப4க்தத்வம்' என்றும், 'பா4க3வதத்வம்' என்றும் இரண்டுபடியாயிருக்கும்.

அதில் ப4க்தத்வமாவது :- "அநந்யதே3வதா ப4க்தா யே மத்3ப4க்தஜநப்ரியா: । மாமேவ ஶரணம் ப்ராப்தாஸ்தே மத்3ப4க்தா: ப்ரகீர்த்திதா:" என்று ஆஶ்வமேதி4கத்தில் சொல்லுகிறபடியே, பாரமை-காந்த்யப்ரயோஜகமாகச்சொன்ன ப4க3வத்3விஷயஜ்ஞாநம் ப4க3வத்க்ருபையாலே ஸ்நேஹரூப-மாய் , அதுதானும் பா4க3வதபர்யந்தமாகப் பெற்றிருக்கை. இதுவுடையார் பரமைகாந்திகளைக் காட்டில் அதிகர். பரமைகாந்திகளுடைய ஜ்ஞாநம்தான் பா4க3வதபர்யந்தமாகச் செல்லுமது-தன்றிறே. ஒருவன்பக்கல் ப்ரேமம் உண்டானாலாய்த்து அவனுடைய ஸம்ப3ந்தி4களும் இனியராவது.

பா4க3வதத்வமாவது :- "அர்த்த2பஞ்சகதத்வஜ்ஞா: பஞ்சஸம்ஸ்காரஸம்ஸ்க்ருதா: । ஆகாரத்ரய-ஸம்பந்நா மஹாபா4க3வதாஸ்ஸ்ம்ருதா:" என்று பராஶரஸ்ம்ருதியில் சொல்லுகிறபடியே, அந்த ப4க3வத்3விஷயகஜ்ஞாநம் காஷ்டா2பர்யந்தஜ்ஞாதவ்யஸகலார்த்த2விஷயகமாய், அத்தாலே பரக3தஸ்வீகாரரூப-ஆசார்யாங்கீ3காரவிஷயீக்ருதராய், காஷ்டா2பந்நவ்ருத்திபர்யந்தமாக ஆகார-த்ரயஸம்பந்நராயிருக்கை. இது உடையார் பூர்வாதி4காரியிற்காட்டில் விஶிஷ்டர். பூர்வாதி4காரிகள் ஈஶ்வரபரதந்த்ரர்கள்; இவர்கள் ஆசார்யபரதந்த்ரர்கள்.

ஆக, கீழ்ச்சொன்ன பன்னிரண்டு அதி4காரிகளில் முதல் ஒன்பது அதி4காரிகளுக்கு ஸர்வாத்மநா ப4க3வத்ப்ரபத்தியில்லாமையாலே, அவர்களுடைய கார்யங்களையெல்லாம் எம்பெருமான் தன்தலையில் ஏறிட்டுக்கொள்ளாமையாலே, அவர்களுக்கு யாவச்ச2ரீரபாதம் ஜாதி போகமாட்டாது. பத்தாம் அதி4காரி, ஸர்வாத்மநா ப4க3வத்ப்ரபந்நனாகையாலே "நத்3யாஸ் தஸ்யைவ நாமாநி ப்ரவிஷ்டாயா யதா2ர்ணவம் । ஸர்வாத்மநா ப்ரபந்நஸ்ய விஷ்ணு-மேகாந்திநஸ்ததா2 " என்றும், "ஏகாந்தீ வ்யபதே3ஷ்டவ்யோ நைவ க்3ராமகுலாதி3பி4: । விஷ்ணுநா வ்யபதே3ஷ்டவ்யஸ்தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, க்3ராம-குலாதி3வ்யபதே3ஶங்களெல்லாம் நிவ்ருத்தங்களாய்விட்டதேயாகிலும் அவனுடைய ஜ்ஞாநம் ப்ரேமரூபமல்லாமையாலே, "யஸ்யாயம் நிரதிஶயப்ரிய: ஸ ஏவ அஸ்ய ப்ரியதமோ ப4வதி" என்கிறபடியே, ப4க3வத்ப்ரீதிவிஷயீக்ருதனல்லாமையாலே, ஆத்மஸத்தை உண்டாகப் பெற்றிலன். பதினோராம் அதி4காரி, ப4க3வத்3விஷயத்தில் ப்ரேமவானாகையாலேயும் பா4க3வதவிஷயத்தில் ப்ரீதியுடையவனாகையாலேயும், ப4க3வத்ப்ரீதிவிஷயீக்ருதனாயிருந்தானே-யாகிலும், பா4க3வதவிஷயத்தில் அவனுக்கு மஹநீயவிஷயகப்ரீதியாகிற ப4க்தியின்றிக்கே ப்ரீதிமாத்ரமுள்ளதாகையாலே, அவனுக்கு பா4க3வதவிஷயத்தில் ஸ்வஸாம்யப்ரதீதியாகிற அவமானம் நடக்கையாலே, "மம மத்3ப4க்தப4க்தேஷு ப்ரீதிரப்யதி4கா ப4வேத்" என்று சொல்லப்பட்ட ப4க3வதா3த்யந்தாபி4மதிவிஶேஷவிஷயத்வரூப-ஆத்மஸத்தாவிஶேஷம் உண்டாகப்பெற்றிலன்.

பன்னிரண்டாம் அதி4காரி "யஸ்ய தே3வே பரா ப4க்தி: யதா2 தே3வே ததா2 கு3ரௌ" என்று சொல்லுகிற ததீ3யப4க்தியையுடையவனாகையாலே ப4க3வதா3த்யந்தாபி4மதிவிஶேஷவிஷயீக்ருத-னாய், அத்தாலே ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் அந்த அபி4மதிவிஶேஷவிஷயத்வமாகிற ஸத்தையைப் பெற்று, அத்தாலே பா4க3வதத்வமாகிற ஜாதி உண்டாகப்பெற்றவனாகையாலே அவனே ஸர்வோத்க்ருஷ்டன். ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும்

எம்பார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இயாநேவ க்3ரந்தோ2 த்3ருஶ்யதே

(இவ்வளவே இந்நூல் கிடைக்கப்பெறுகிறது)

218. நிக்ருஷ்டஜந்மத்தால் வந்த தோ3ஷம் ஶமிப்பது விலக்ஷணஸம்ப3ந்த4த்தாலே.
இப்படி அஹங்காரக3ர்ப்ப4மாய்க்கொண்டு நிக்ருஷ்டமான து3ஷ்டஜந்மத்தால் வந்த அஹங்காரரூப-து3ஷ்ப்ரதிக்ரியாதோ3ஷம் மேலிடாமல் ஶமிப்பது, "குலங்களாய ஈரிரண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன்" என்று ஸதோ3ஷஜந்மஸம்ப3ந்த4மற்று, ஸ்வரூபாநுரூபஜந்மவ்ருத்தராய், ஹீநஸ்பர்ஶக3ந்த4ம்பொறாத விலக்ஷண-மான சரமதஶீ4யருடைய த3ர்ஶநஸ்பர்ஶநாதி3ஸம்ப3ந்த4த்தாலே என்கிறார். (218)

219. ஸம்ப3ந்த4த்துக்கு யோக்3யதையுண்டாம்போது ஜந்மக்கொத்தை போக வேணும்.
தத்ஸம்ப3ந்த4த்துக்கநுகு3ணமான யோக்3யதை பா4க்3யவஶாத் உண்டாம்போது, அந்த விலக்ஷணஸம்ப3ந்த4-தூ3ஷகமான து3ரபி4மாநதூ3ஷிதநிக்ருஷ்டஜந்மக்கொத்தை ஸவாஸநமாக ஸத்ஸேவாபரிசயத்தாலே போக வேணுமென்கிறார். (219)

---

218. ஆக, நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மங்கள் இன்னதென்று நிஶ்சயிக்கப்பட்டது கீழ்; அதில் நிக்ருஷ்டஜந்மத்தால் வந்த தோ3ஷம் ஶமிப்பதெத்தாலே என்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல், [நிக்ருஷ்ட] இத்யாதி3யாலே. அதாவது – அஹங்காரஹேதுதயா நிக்ருஷ்டமான ஜந்மமடியாக வந்த நைச்யம் பா4விக்கவேண்டுகை முதலான தோ3ஷம் மறுவலிடாதபடி மாறுவது, ஜந்மஸித்3த4மான நைச்யத்தையுடையராய், உபாயாந்தராந்வயயோக்3யதாக3ந்த4ரஹிதராயிருக்கும் விலக்ஷணாதி4காரிகளோடுண்டான ஶேஷத்வரூபஸம்ப3ந்த4த்தாலே என்கை. (218)

219. தத்ஸம்ப3ந்த4யோக்3யதை ஸம்ப4விக்கும்படி என்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் [ஸம்ப3ந்த4த்துக்கு] என்று துடங்கி. அதாவது – அந்த விலக்ஷணரோடே ஸம்ப3ந்த4த்துக்கு அர்ஹதை இவனுக்கு உண்டாம்போது, தன்னுடைய ஜந்மக3தமான கொத்தை கழியவேணு-மென்றபடி. (219)

---

218. ப்4ரமாநுவாதே3ந வாஸ்தவநிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மநிர்ணயப்ரயோஜநம், தாத்3ருஶநிர்தேஶ-பூர்வகம் தத்3தோ3ஷஶமநோபாயாபி4தா4நம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆக நிக்ருஷ்ட) இத்யாதி3. பூர்வத்ர தோ3ஷத்3வயம் உக்தமாகையாலே, [தோ3ஷம்] என்கிற ஏகவசநம் ஸமஷ்ட்யபி4ப்ராயம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நைச்யம் பா4விக்க வேண்டுகை முதலான) என்று. (முதலான) என்கிறவித்தால் ப4யஜநகத்வம் விவக்ஷிதம். பு3த்3தி4ஸ்த2த்வாத் அந்யத்துக்கு ப்ரத2மோக்தி. யத்3வா, தோ3ஷாந்தரம் (முதலான) என்கிறவித்தால் ஸங்க்3ராஹ்யம் என்னுமாம். வைலக்ஷண்யம் பூர்வோக்ததோ3ஷத்3வயஸம்ப3ந்த-அநர்ஹத்வரூபம் என்னுமபி4ப்ராயத்-தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஜந்மஸித்3த4) இத்யாதி3. (ஜந்மஸித்3த4)த்வம் = பா4வநா-நிரபேக்ஷஸத்தாகத்வம். (218)

219. [யோக்3யதா]ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (அர்ஹதை) என்று. அதாவது அத்யந்தாஸம்ப3ந்த4வ்யவச்சே2த3ம். ஜந்மஸம்ப3ந்தி4யான கொத்தை என்று விவக்ஷித்து அர்த்த2ம் (ஜந்மக3தமான) இத்யாதி3. (கொத்தை) = தோ3ஷம். நநு, நைச்யம் பா4விக்க வேண்டுகையாவது, நைச்யபா4வநாஸாபேக்ஷத்வம்: அதாவது, ஸ்வரஸஸாஹிநைச்யப்ரதிஸம்ப3ந்தி4த4ர்மமாய், அபி4ஜநாத்3யபி4மாநரூபமாகிறது; ஏதச்ச2மநம் விலக்ஷணஸம்ப3ந்த4ஹேதுகம் என்றும், விலக்ஷணஸம்ப3ந்த4ம் ஏதந்நிவ்ருத்திஹேதுகம்

அக்கொத்தையேது? தத்பரிஹாரமேது? என்ன, அவையிரண்டும் "பழுதிலாவொழுகல்" என்கிறபாட்டிலே ஸூக்ஷ்மத3ர்ஶிகளான ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஸுவ்யக்தமாக அருளிச்செய்தாரென்கிறார் ["பழுதிலா"] இத்யாதி3யால்.

220. ஜந்மத்துக்குக்கொத்தையும் அதுக்கு பரிஹாரமும் "பழுதிலாவொழுகல்" என்கிற பாட்டிலே அருளிச்செய்தார்.

ப்3ரஹ்மாதுடங்கி தங்களளவும் வர நெடுகப்போருகிற வம்ஶப்ரவாஹத்தில் ஒரு தோ3ஷமின்றிக்கே பித்ரு-பிதாமஹாதி3முகே2ந பலரான சதுர்வேதி3களே, இதில் கீழ்ப்பட்டதில்லை என்னும்படி ஹீநகுலத்திலே பிறந்தார்களேயாகிலும், என்னோடுண்டான அஸாத4ாரணஸம்ப3ந்த4த்தை அறிந்து தத3நுரூபமான ஸதா3சாரத்தை உடையராகில், அவர்களை நீங்கள் ப்ரணாமாதி3கள் பண்ணி அநுவர்த்தியுங்கோள்; அவர்கள்

---

220. ஜந்மத்துக்குக்கொத்தையேது? தத்பரிஹாரமேது? என்னுமாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் [ஜந்மத்துக்குக்கொத்தையும்] என்று துடங்கி. அதாவது மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்று தத்த்வவித3க்3ரேஸரராய், ததீ3யஶேஷத்வஸீமாபூ4மியான ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் "பழுதிலா ஒழுகல்" இத்யாதி3யாலே 'ப்3ரஹ்மாதுடங்கி தங்களளவும்வர நெடுகப்போருகிற

என்றும் [நிக்ருஷ்டஜந்மத்தால்] (வா.218) இத்யாதி3மூலத்திலே சொல்லுகையாலே, அந்யோந்யாஶ்ரயணம் ப்ரஸங்கி3க்கும் என்னில்; ப்ரஸங்கி3யாது, அபுநரங்குராபி4ஜநாபி4மாந-நிவ்ருத்திக்கு விலக்ஷணஸம்ப3ந்த4ம் ஹேதுவாகையாலும், விலக்ஷணஸம்ப3ந்த4த்துக்கு அபி4ஜநாத்3யபி4மாநநிவ்ருத்திமாத்ரம் ஹேதுவாகையாலும், முக2பே4த3த்தாலே அந்யோந்யாஶ்ரயணத்துக்கு அவகாஶமில்லை என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே [ஶமிப்பது],[போகவேணும்] என்று நிர்தே3ஶபே4த3ம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி (மறுவலிடாதபடி மாறுவது) என்றும், (கழியவேணும்) என்றும் விருப-நிர்தே3ஶம் பண்ணியருளிற்று என்று கண்டுகொள்வது. (219)

220. உபாத்தப்ரமாணவஶத்தாலே வக்த்ருவிஶேஷம் அர்த்த2ஸித்3த4ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே வக்தாவினுடைய பரமாப்திியை அருளிச்செய்கிறார் (மயர்வற) இத்யாதி3. (தத்வம்) ஸ்வஸ்வரூப-பரஸ்வரூபாதி3கள். (தத்த்வவித3க்3ரேஸர)த்வப2லிதம் (ததீ3ய) இத்யாதி3. இவ்வர்த்த2த்தில் ஸமாக்2யையே ப்ரமாணம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்) என்றது. (இத்யாதி3யாலே) என்றது, இத்யாதி3வசநவ்யக்தியாலே என்றபடி. இதுக்கு (இப்பாட்டிலே அருளிச்-செய்தார்) என்கிறவித்தோடே அந்வயம். பாட்டுக்கர்த்த2ம் (ப்3ரஹ்மா துடங்கி) இத்யாதி3. (ஒழுகல்) = ஒழுகுகிற, (ஆறு) = வம்ஶப்ரவாஹத்திலே, (பழுதிலா) = நிர்தோ3ஷராய், (பல) = ப3ஹுவித4ரான, (சதுப்பேதிமார்கள்) = சதுர்வேதி3கள், (இழி) = நிக்ருஷ்டமான. (குலத்தவர்களேலும்) = குலத்தில் பிறந்தார்களேயாகிலும், (எம்மடியார்களாகில்) = என் அடியாராகில், (நீர்) = நீங்கள். (தொழுமின்) = அவர்களை நமஸ்கரியுங்கோள், (கொடுமின்) = அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநதா3நம் பண்ணுங்கோள், (கொள்மின்) = அவர்கள்பக்கல் ஜ்ஞாநபரிக்3ரஹம் பண்ணுங்கோள், (என்று நின்னோடுமொக்க) = தேவரீரோடு துல்யமாக, (வழிபட) = ஆராதி4த்து நல்வழிபோம்படியாக. (அருளினும்போல்) = அவர்களுக்கு இந்த பரமரஹஸ்யத்தை அருளிச்செய்தீர், (மதிள்) = மதிளை உடைத்தான, (திருவரங்கத்தானே) = கோவிலுக்கு நிர்வாஹகரே என்றபடி. போல் - வார்த்தைப்பாடு. இத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ப்3ரஹ்மா) இத்யாதி3. ப்ரவாஹத்துக்கு ஆத்3யந்தாபேக்ஷாயாம் சதுர்வேதி3த்வஸாமர்த்2யஸித்3த4ார்த்த2ம் (ப்3ரஹ்மா துடங்கித்தங்களளவும்) இத்யாதி3. "இழி

உங்கள்பக்கலிலே ஜ்ஞாநாபேக்ஷை பண்ணில் நீங்கள் ஆத3ரித்துச் சொல்லுங்கோள்; அவர்கள் உங்களுக்கு ப4க3வஜ்ஜ்ஞாநத்தை ப்ரஸாதி3க்கில் கேட்டு க்ருதார்த்த2ராங்கோள்; "தஸ்மை தே3யம் ததோ க்3ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதா2 ஹ்யஹம்" என்று பரமசேஷியான என்னை நினைத்திருக்கும்படியே த்3வாரசேஷிகளான அவர்களையும் நினைத்திருங்கோள்; என்கிற இந்த பரமரஹஸ்யத்தை தேவரருளிச்செய்தபின்பு இதிலொரு ஸம்சயமுண்டோ, இப்படி உபதே3சமாத்ரமாய்ப் போகாமே கோயிலிலே எழுந்தருளி ஸ்ரீலோகஸாரங்க3-மஹாமுனிகள் தலையிலே திருப்பாணாழ்வாரை வைத்து இவ்வர்த்த2த்தை விசேஷித்துக் காட்டிற்றிலீரோ என்கிற இப்பாட்டிலே, அபி4ஜநாத்3யபி4மாநம் ஜந்மக்லேசத்தை, அந்த து3ரபி4மாநமற்ற விலக்ஷணதத்3யானு-வர்த்தநவிசேஷம் அதுக்கு பரிஹாரமென்று வெளியிட்டருளிச்செய்தாரென்று வித்2த4ராகிறார். ஆக அபி4ஜநாதி3து3ரபி4மாநத்தை ஸவாஸநமாக விடிலாயிற்று து3ரபி4மாநமற்ற விலக்ஷணஸம்ப3ந்த4த்துக்கு யோக்3யதைதானுண்டாவதென்றபடி. (220)

வம்சப்ரவாஹத்தில் ஒரு தோ3ஷமின்றிக்கே இருக்குமவர்களாய், பலராயிருக்கிற சதுர்வேதி3காள், இதில் கீழ்ப்பட்டதில்லையென்னும் நிஹீநகுலத்திலே பிறந்தார்களேயாகிலும், என்னோடு உண்டான அஸாத4ரணஸம்ப3ந்த4த்தை அறிந்து அந்த ஜ்ஞாநாநுரூபமான ஸ்வாசாரத்தை உடையராகில், நீங்களவர்கள் காலிலே விழுந்து ஆராதி4யுங்கோள்: அவர்கள் உங்கள்பக்கலிலே ஜ்ஞாநாபேக்ஷை பண்ணில் நீங்களாத3ரித்துச் சொல்லுங்கோள், அவர்கள் ப4க3வஜ்ஜ்ஞாநத்தை உங்களுக்கு ப்ரஸாதி3க்கில் கேட்டு க்ருதார்த்த2ராங்கோள்; எனக்குமேல் பூஜ்யரில்லாமையாலே என் மாத்ரமாகிலும் அவர்களை ஆராதி4த்து நல்வழி போங்கோள்' என்று, இந்த பரமரஹஸ்யத்தை "ப4க்திரஷ்டவித4ா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சே2பி வர்த்ததே। தஸ்மை தே3யம் ததோ க்3ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யத2ா ஹ்யஹம்" என்று பரமாப்தரான தேவரருளிச்செய்தபின்பு இதிலொரு ஸம்சயமுண்டோ; இப்படி உபதே3சமாத்ரமாய்ப் போகாதே

குலத்தவர்" என்கிற இதுக்கு ப்ரதிநிர்தே3சமாகையாலே, ஆற்றுக்கு வம்சப்ரவாஹரூபத்வம் ஸித்3த4ம் என்னும் அபி4ப்ராயத்தாலே (வம்சப்ரவாஹத்தில்) என்றது.

சதுர்வேதி3த்வஸாமர்த்2யத்தாலும், "வித்3யாத4ாநம் விசிஷ்யதே" என்கிற ப்ராத4ாந்யத்தாலும், "நின்னோடுமொக்க வழிபட" என்று "தே3வமிவ ஆசார்யமுபாஸீத" என்று சொன்ன ஆசார்யத்வ-ப்ரதீதியாலும், "கொடுமின் கொள்மின்" என்கிற தா3நாதா3நங்களுக்கு கர்ம ஜ்ஞாநமேயாகவேணும் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநாபேக்ஷை) இத்யாதி3. ஸம்வாத3ார்த்த2ம் ஜ்ஞாநாபேக்ஷை உண்டாகலாமிறே. (நின்னோடும்) என்கிற சகாரம் அந்வாசயத்திற்போலே அப்ராத4ாந்யத்3யோதகமாய், அநுகல்பத்வவ்யஞ்ஜகம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (என்மாத்ரமாகிலும்) இத்யாதி3. "மயி தே தேஷு சாப்யஹம்" என்கிறவிதுக்கு, "அஹமபி தேஷு மது3த்க்ருஷ்டேஷு இவ வர்த்தே" என்றிறே பா4ஷ்யம். ஆகையாலே தது3த்கர்ஷவிஷயத்திலே தத்3வத் பூஜநம் அநுகல்பமிறே. (அருளினாய்) என்கிறவிடத்தில் அபி4ப்ரேதமான மஹாபா4ரத-வசநஸந்த3ர்ப்ப4த்தில் உபயுக்தாம்சந்திற்கு ப்ரத்யாஹ்ருத்ய உபாதா3நம் (ப4க்திரஷ்டவித4ா)இத்யாதி3. (தஸ்மை தே3யம் ததோ க்3ராஹ்யம்) இத்யாதி3விசேஷசாஸ்த்ராநுரோத4த்தாலே, "ந சூத்3ராய மதிம் த3த்3யாத் நார்ஹந்தி ஆசார்யதாம் க்வசித்" என்கிறவிது பரமப4க்திரஹிதவிஷயம் என்று ஸித்3த4ம். "அருளினாய்போல்" என்கிறவிதுக்கு அநந்தரத்திலே "மதிள்திருவரங்கத்தானே" என்கிற ஸம்பு3த்3தி4நிர்தே3சம் ப்ரகரணத் தத3நுகூலாநுஷ்டா2நப்ரகரணதாத்பர்யகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே

தத்ஸம்ப3ந்த4முண்டானபோதாக தத்3வைலக்ஷண்யமுண்டாமோவென்ன அது தத்ஸாம்யாபத்தியைக்கடுக உண்டாக்குமென்கிறுர் [வேதகப்பொன்] இத்யாதி3யால்.

221. வேதகப்பொன்போலே இவர்களோட்டை ஸம்ப3ந்த4ம்.

அநேகஸித்3தௌ4ஷத4ங்களையிட்டுப் பலகால் உருக்க, ஸ்பர்ஶவேதி3யான வேதகப்பொன் ஸ்பர்ஶமாத்ரத்தாலே இரும்பைப்பொன்னுக்குமாப்போலே, ஸதா3சார்யஸேவாபரிசயத்தாலே கசடற்று ஜ்ஞாநாநுஷ்டா2நபாகம் பிறந்து ஸ்பர்ஶபாவநரான இவர்களுடைய த3ர்ஶநஸ்பர்ஶநாதி3ஸம்ப3ந்த4ம். அபி4ஜநாதி3து3ரபி4மாநோபஹதராய் அஸத்கல்பராஞரையும், தத்ஸாம்யாபந்நராகப் பண்ணுமென்கிறுர். (221)

கோயிலிலே வந்தருளி லோகஸாரங்க3மஹாமுனிதலேயிலே திருப்பாணுழ்வாரை வைத்து இவ்வர்த்த2த்தை வ்யாபரிப்பித்துக் காட்டிற்றிலீரோ என்ன இப்பாட்டிலே, அபி4ஜநாத்3யபி4மாநம் ஜந்மக்கொத்தை. அந்த து3ரபி4மாநமில்லாத அந்த விலக்ஷணரான ததீ3யரளவில் பண்ணும் அநுவர்த்தநவிஶேஷம், அதுக்கு பரிஹாரமென்று ஸுவ்யக்தமாக அருளிச்செய்தாரென்கை. (220)

221. ஏவம்பூ4தமான ஜந்மக்கொத்தை கழிந்து விலக்ஷணரோடே ஸம்ப3ந்த4முண்டாகவே இவனும் விலக்ஷணனுய்விடுமோ என்ன அருளிச்செய்கிறுர் [வேதகப்பொன்] என்று துடங்கி. [வேதகம்] என்கிறவித்தை வேதகமென்று த்3ராவிடோக்தியாலே அருளிச்செய்கிறுர். வேதகப் பொன்னுவது, அநேகஸித்3தௌ4ஷத4ங்களையிட்டுப் பலகாலுருக்கிக் குளிகையாகப் பண்ணி ரஸவாதி3கள் கையிலிருக்கும் ஸ்பர்ஶவேதியானபொன்; அது ஸ்பர்ஶமாத்ரத்தாலே இரும்பைப் பொன்னுக்குமாப் போலேயாயிற்று ஜந்மஸித்3த4மான நைச்யாதி3களையுடைய விலக்ஷணரான இவர்களோட்டை ஸம்ப3ந்த4ம், நிக்ருஷ்டஜந்மத்தால் வந்ததோ3ஷத்தைப்போக்கி இவனையும் விலக்ஷணனுக்கிவிடும்படி. (221)

அருளிச்செய்கிறுர் (இப்படி உபதே3ஶமாத்ரமாய்) இத்யாதி3. (வ்யாபரிப்பித்து) = அநுஷ்டா2ந-பர்யந்தமாக்கி. (அநுவர்த்தநவிஶேஷம்) என்றது, ப4க3வத்துல்யாராத4நம் என்றபடி. (220)

221. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஏவம்பூ4தமான) இத்யாதி3. "ப்ராஞ்சம் கு3ணம் முஞ்சதி கிம் பலாண்டு3:" என்கிற ந்யாயம் ஶங்காபி4ப்ரேதம். த்3ருஷ்டாந்தவிஶேஷத்தைக்கொண்டு ப்ரக்ருதார்த்த2-ஸித்3த்4யபி4ப்ராயேண பரிஹாரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (வேதகம்) இத்யாதி3. வேத4நாத் (வேதகம்) என்கிறது. (வேத4நம்) = பே4த3நம். அதாவது, ஸ்வஸம்யுக்தமான அயஸ்ஸி-னுடைய க்ருஷ்ணவர்ணுதி3நிவ்ருத்திபூர்வகஸ்வீயஸமீசீநவர்ணுத்3யுத்பாத3நம். தத்3தே4துத்வாத் (வேத4கம்) என்கிறதுக்கு வ்யபதே3ஶம். வேதகம் என்கிற பொன் வேதகப்பொன் என்று விவக்ஷித்து அர்த்த2ம் (அநேக) இத்யாதி3. "ஸ்பர்ஶவேத4நஸம்ப3ந்த4ாத் லோஹமப்ராக்ருதம் யதா2 । விஷ்ணு-ஸம்ப3ந்த4ஸம்ஸ்காராத் ஜாதிபே4த3ம் ந காரயேத்" இத்யாதி3களிலே 'வேத4க'ஶப்3தா3பேக்ஷயா 'ஸ்பர்ஶவேதி3'ஶப்3த3ம் ப்ரஸித்3த4மாகையாலே அத்தாலே தத3ர்த்த2நிர்தே3ஶம் பண்ணிற்று. ஸ்பர்ஶேந ஸ்வஸம்ப3ந்தே4ந வேதி4க்குமது ஸ்பர்ஶவேதி4. வேத4நம் பூர்வோக்தம். (நிக்ருஷ்ட-ஜந்மத்தால்) என்றது, அஹங்காராதி3ஹேதுதயா து3ஷ்டமான ப்3ராஹ்மணுதி3ஜந்மத்தால் என்றபடி. இங்கு, "ஸமித்பராச்சே2த3நயோக்3யஶாஸ்த்ரே ரஸேந ஹேமீகரணம் ஸமாநம்", "வர்ணேத்கர்ஷாத் ஸுவர்ணஸ்ய வைலக்ஷண்யம் யதா2 யதா2 । ததா2 ததா2 ததீ3யேஷு ஶேஷத்வஜ்ஞாநஸம்பதா3" இத்யாதி3களை அநுஸந்தி4ப்பபது. (221)

இப்படி ஸ்வஸாம்யப்ரத3ரான தன்னேற்றமுடைய இவர்களை பு3த்3தி4பண்ணும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறர் [இவர்கள்] இத்யாதி3யால்.

222. இவர்கள்பக்கல் ஸாம்யபு3த்3தி4யும் ஆதி4க்யபு3த்3தி4யும் நடக்கவேணும்.

உப4யதோ3ஷராஹித்யாதி3வைலக்ஷண்யமுடைய இவர்கள்பக்கல், உத்க்ருஷ்டதமஸாம்யபு3த்3தி4யும், நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டாதி4க்யபு3த்3தி4யும் அஸ்கலிதமாக நடக்கவேணும். (222)

223. அதாவது ஆசார்யதுல்யரென்றும், ஸம்ஸாரிகளிலும் தன்னிலும் ஈஶ்வரனிலும் அதி4கரென்றும் நினைக்கை.

இத்தை விஶதீ3கரிக்கிறர் மேல்; அந்த பு3த்3தி4த்3வயமாவது ஆத்மேஶ்வரவிலக்ஷணரான ஸதா3சார்ய-ஸத்3ருஶரென்றும், ஜ்ஞாநாதி3களுடையராகையாலே அவையில்லாத ஸம்ஸாரிகளில் அதி4கரென்றும், ஶேஷிகளாகையாலே ஶேஷமான தன்னிலதி4கரென்றும், ஸ்வாசார்யபரதந்த்ரராய்த்திருத்துமவர்களாகையாலே ஸ்வதந்த்ரமௌநியாயுதா3ஸீநிக்குமீஶ்வரனிலதி4கரென்னும் பு3த்3தி4பண்ணவேணுமென்கிறர். (223)

---

222. ஸ்வஸம்ப3ந்த4த்தாலே இத்தலையில் தோ3ஷத்தைக்கழித்து ஸ்வஸாம்யாபத்தியைத் தரும் விலக்ஷணரானவர்களை, எங்ஙனே ப்ரதிபத்திபண்ணி இருக்கவேணுமென்ன அருளிச்செய்கிறர் [இவர்கள்பக்கல் ஸாம்யபு3த்3தி4யு மாதி4க்யபு3த்3தி4யும் நடக்கவேணும்] என்று. (222)

223. இத்தை விவரிக்கிறர் [அதாவது] என்று துடங்கி. [ஆசார்யதுல்யரென்று நினைக்கை] யாவது - "கு3ருரேவ பரம் ப்3ரஹ்ம" இத்யாதி3ப்படியே தனக்கு ஸர்வப்ரகாரோத்3தே3ஶ்யனான ஆசார்யனோடு இவர்களை ஸமராக ப்ரதிபத்திபண்ணுகை; [ஸம்ஸாரிகளில் அதி4கராக நினைக்கை] யாவது - ஜாத்யாதி3களையிட்டு ஸம்ஸாரிகளோடு ஸமபு3த்3தி4பண்ணுதே ஜ்ஞாநாதி3களால்

---

222. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி ஸ்வஸம்ப3ந்த4த்தாலே) இத்யாதி3. மூலத்தில் [இவர்கள் பக்கல்] என்கிற 'இத3ம்'ஶப்3த3ம் ஸ்வஸம்ப3ந்த4ஹேதுகஸ்வஸாம்யாபத்திப்ரத3த்வரூபபூர்வ-ப்ரக்ருதாகாரவிஶிஷ்டபராமர்ஶி என்று கருத்து. (222)

223. ப்ரதிபத்திபு3த்3தி4ஸாம்யாதி4க்யாகாங்க்ஷிதப்ரதியோகி3விஶேஷங்களோடேகூட அவற்றை ப்ரதிபாதி3க்கையாலே, விஶத3ம் உக்தஸ்ய அபேக்ஷிதார்த்தா2ந்தரகத2நமாகையாலே உத்தரவாக்யம் பூர்வவாக்யவிவரணம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறர் (இத்தை விவரிக்கிறர்) என்று. (கு3ருரேவ பரம் ப்3ரஹ்ம இத்யாதி3ப்படியே) என்கிற (ஆதி3)ஶப்3த3த்தாலே, "கு3ருரேவ பரா க3தி:", "கு3ருரேவ பரா வித்3யா கு3ருரேவ பராயணம் । கு3ருரேவ பர: காமோ கு3ருரேவ பரம் த4நம்" என்கிறவிது விவக்ஷிதம், இதில் சரமஶேஷித்வ-சரமப்ராபகத்வ-சரமஸ்வரூபஜ்ஞாந-ஹேதுத்வ-சரமப்ராப்யத்வங்களும், நிருபாதி4ககாமநாவிஷயத்வஸத்தாஜ்ஞாநமாத்ரேண த4ாரக-த்வாதி3களும் சொல்லுகிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறர் (ஸர்வப்ரகார) இத்யாதி3. அதாவது சரமஶேஷித்வாத்3யுக்தநாநாவித4த4ர்மங்களாலே ஆத3ரவிஷயபூதன என்றபடி. (ஜாத்யாதி3களை) என்கிற (ஆதி3)ஶப்3த3ம் வ்ருத்தஜ்ஞாநபரம். (ஜ்ஞாநாதி3களாலே) என்கிற (ஆதி3)பத3ம் ப4க்திவைராக்3யாதி3பரம். (ஜாதி:) = ஜந்ம. (ஜ்ஞாநம்) = வேத3வேதா3ங்கதத்தார்த்த2-ஜ்ஞாநம். ஸ்வரூபயாதா2ம்யாத்3யவஸாயி த்3விதீய(ஜ்ஞாந)ஶப்3தா3ர்த்த2ம். (வ்யாவ்ருத்தியாலே) என்றது, உத்கர்ஷஹேதுவைலக்ஷண்யத்தாலே என்றபடி. (தனக்கும்) என்கிற ஸமுச்சயத்தாலே,

224. ஆசார்யஸாம்யத்துக்கடி ஆசார்யவசநம்.

ஶ்ருதப3லத்தாலே ததீ3யர்பக்கல் ஆசார்யஸாம்யபு3த்3தி4 பிறக்கும், ஜாத்யாதி3களாலே ஸம்ஸாரிஸாம்யமும் ஜ்ஞாநாதி3களாலே ஸ்வஸாம்யமும் தத்ப்ரதிப3ந்த4கமாய் அவர்களுடைய ஜ்ஞாநாதி4கத்வஶேஷித்வங்கள் தது3ப4யாதி4க்யபு3த்3தி4யைப் பிறப்பிக்க அஜ்ஞாநத்4வாந்தரோத4ாதி3யான ஈஶ்வரஸாம்யமும், பரஹிதைக-பரத்வபுருஷகாரத்வாதி3கள் ஈஶ்வராதி4க்யபு3த்3தி4யைப் பிறப்பிக்க, இந்த ஸர்வாதி4கனை ஈஶ்வராதி4க்ய-பு3த்3தி4 ஆசார்யஸாம்யபு3த்3தி4யை ஸ்த2ாபிக்க, ஸர்வாதி4கஸாம்யபு3த்3தி4ஸ்த2ாபகமாய்க்கொண்டு க்ரமேண நிக்ருஷ்டஸர்வோத்க்ருஷ்டாதி4க்யபு3த்3தி4 பிறக்கவேணுமாகையாலே, ஸர்வாதி4கஸமருமாய் அதி4கருமான இவர்களுக்கு நிக்ருஷ்டாதி4க்யபு3த்3தி4 சொல்லத்தட்டில்லை. ஆக ஆதி4க்யபு3த்3தி4த்ரயமும் ஆசார்யஸாம்ய-

---

வந்த வ்யாவ்ருத்தியாலே தத3தி4கரென்று ப்ரதிபத்திபண்ணுகை; [தன்னிலதி4கரென்று நினைக்கை] யாவது - ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தி தனக்குமுண்டாகையாலே அத்தையிட்டுத் தன்னோடொக்க நினைத்திருக்கையன்றிக்கே, தனக்கு ஶேஷிகளான ஆகாரத்தாலே தன்னிலதி4க-ரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை; [ஈஶ்வரனிலதி4கரென்று நினைக்கை]யாவது - ஶேஷித்வத்தை-யிட்டு நமக்கவனும் இவர்களுமொக்குமென்றிராதே, கர்மாநுகு3ணமாக லீலையிலும் விநியோக3ம் கொள்ளக்கடவனுய் ஸ்வசரணகமலஸமாஶ்ரயணத3ஶையில் புருஷகாரம் வேண்டும்படியாய் உகந்தருளின நிலங்களிலே ஸந்நிஹிதனுயிருக்கச்செய்தேயும், அர்ச்சாவதாரஸமாதி4யாலே வாய்திறந்தொருவார்த்தை சொல்லக்கடவனுமன்றிக்கே இருக்குமவனைப் போலன்றியே, ஸ்வரூபாநுகு3ணமாகவே விநியோக3ம் கொள்ளுமவர்களாய் ஸ்வாஶ்ரயணத்தில் புருஷகார-நிரபேக்ஷராய் வாய்திறந்து த்யாஜ்யோபாதே3யங்களை உபதே3ஶித்து நோக்கிக்கொண்டு போருமவர்களாகையாலே தத3தி4கர் என்று ப்ரதிபத்திபண்ணுகை. (223)

224. ஆசார்யனோடொரு விஷயத்தையும் ஸமபு3த்3தி4பண்ணுகை அயுக்தமாயிருக்க, ஆசார்ய-

---

விலக்ஷணரான இவர்களை ஸங்க்3ரஹிக்கிறது. (லீலையிலும்) என்கிற சகாரம் பே4ாக3த்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. அர்ச்சாவதாராஸாத4ாரணஸ்ஸமாதி4: = (அர்ச்சாவதாரஸமாதி4:. அதாவது. "ஸமாதி4ரந்யத4ர்மாணும் யத3ந்யத்ராதி4ரோபணம்" என்கிறபடியே அப4ாஷணுத்3யசித்3த4ர்ம-ஸ்வீகாரம். (ஸ்வரூபாநுகு3ணமாகவே) என்கிற ஏவகாரம், ஸ்வாதந்த்ர்யஹேதுககர்மாநுகு3ண்ய-வ்யவச்சே2த3கம். (223)

224. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஆசார்யனோடு) இத்யாதி3. "கு3ருரேவ பரம் ப்3ரஹ்ம" இத்யாதி3க-ளிலே ஏவகாரங்களாலே ஆசார்யனுக்கு ஸ்வேதரஸர்வாதி4க்யம் சொல்லுகையாலே, வ்யக்த்யந்தரங்-களுக்கு தத்ஸாம்யபு3த்3தி4 அநுசிதை என்று ஶங்காஶயம். (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால்) இத்யாதி3 - "த3த்வாஸ்மை புநரேவைநம் க்3ருஹீத்வா வ்ருத்திமாதி3ஶேத் । நித்யம் விஷ்ணுபரம் கர்ம குரு நிந்த்3யாநி மா க்ருதா2: ॥ ஸதா3த்மாநம் விபு3த்4யஸ்வ மா காமேஷு மந: க்ருதா2: । யஜஸ்வ நித்யம் ஆத்மேஶம் மா ரஸ்ஸீ: அந்யதே3வதா: ॥ லக்ஷயஸ்வ லக்ஷணைர்ப4ர்த்துர்லக்ஷிஷ்ட2ா: மாऽந்யலக்ஷ்ணே: । உபாஸ்வ வைஷ்ணவாந் நித்யம் அஸதோ ஶோபஸீஸர:" என்கிறவிடத்திலே, "உபாஸ்வ வைஷ்ணவாந் நித்யம்" என்று சொன்ன ஸ்ரீவைஷ்ணவோபாஸநத்துக்கு ப்ரகார-விஶேஷாகாங்க்ஷையிலே, "யே ஸந்தி தத்ர நிரதாஸ்தே ஸந்தி இதி கீர்த்திதா: । ஸர்வாத்மநா ஹி

பு$_3$த்$_3$தி$_4$ஸ்த$_2$ாபகமாமிடத்து ஸர்வாதி$_4$காதி$_4$க்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$ ஸாக்ஷாத்$_3$தே$_4$து . ஸம்ஸாரிவைஷ்ணவாதி$_4$க்ய-பு$_3$த்$_3$தி$_4$ பரம்பரயா ஹேது ; ஆசார்யதுல்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$ ஸங்க்$_3$ரஹம் , ததி$_3$தரஸர்வாதி$_4$க்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$ விவரணம்.

225. இப்படி நினையாதொழிகையும் அபசாரம்.
ஸாம்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$லாப$_4$ார்த்த$_2$மாகச் சொன்ன ஆதி$_4$க்யத்தை ஶாப்$_3$த$_3$மாக விவரிக்கையால், இவர்களை ஆசார்யதுல்யரென்னில் ஸர்வாதி$_4$கன் ஆசார்யனென்னும் நினைவு விகற்பிக்குமேயென்ன, இவர்களை ஆசார்யஸமரென்று நினைக்கைக்கடி தன்னினைவாலன்று, ஆசார்யவசநாநுஸாரம் பண்ணுகையால் விகற்பியாதென்கிறார் ; என்னைப்போலேயாகிலும் ததீ$_3$யரை ப$_3$ஹுமதிபண்ணவேணுமென்று தத்$_3$வசநம் இருப்பது. இப்படி நினையாதொழிந்தால் வருவதென்னென்ன , ஆசார்யன் நியமித்தருளிச்செய்தபடியே

ஸாம்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$க்கடியேது? என்னுமாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் [ஆசார்ய] இத்யாதி$_3$-யாலே. அதாவது – ஆசார்யஸாம்யப்ரதிபத்திக்கு மூலம், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் நம்மைக் கண்டாப்போலே காணுமென்று உபதே$_3$ஶஸமயத்திலே ஆசார்யனருளிச்செய்த வசநமென்கை .(224)

225. இப்படி நினையாதபோது வருமநர்த்த$_2$முண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் [இப்படி]

யா வ்ருத்திஸ்தேஷு ப$_4$க்திமயீ பரா || ஸா ப$_4$க்தே: ப்ரத$_2$மா காஷ்ட$_2$ா வ்ருத்தேஶ்ச பரமாத்மநி | ஆசார்யவத் தை$_3$வதவத் மாத்ருவத் பித்ருவத் ஸ்வவத் || ஸுஹ்ருத்$_3$வத் ஸ்வாமிவத் ஸந்தோ த்$_3$ரஷ்டவ்யா ராஜவத் தத$_2$ா" என்று உத்தரத்ர விஸ்தரேண சொன்ன ப்ரகாரவிஶேஷங்கள் ஸமந்வேதவ்யங்களாகையாலே, அதிலே முந்துற முன்னம் "ஆசார்யவத்" என்று ஆசார்யவத் த்$_3$ரஷ்டவ்யத்வம் சொல்லுகையாலே, இப்படி ஸப்ரகாரவைஷ்ணவோபாஸநாத்மகவ்ருத்தியை, "உபாஸ்வ வைஷ்வாந் நித்யம்" என்று ஆசார்யன் உபதே$_3$ஶஸமயத்திலே உபதே$_3$ஶிக்கையாலே, ஆசார்யவத் வைஷ்ணவாந் உபாஸ்வ என்று ஆசார்யன் அருளிச்செய்யுமதிலே, 'ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் நம்மைக்கண்டாப்போலே காண்' என்று உபதே$_3$ஶஸமயத்திலே தத்$_3$வசநம் ஸித்$_3$த$_4$ம்.

"ப$_4$க்திரஷ்டவித$_4$ா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சே$_2$பி வர்த்ததே" என்று துடங்கி ஆசார்யக்ருத்யத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு பரமரஹஸ்யமான ப$_4$ாக$_3$வதவைப$_4$வத்தை உபதே$_3$ஶித்த க்ருஷ்ணன், "ஸ ச பூஜ்யோ யத$_2$ா ஹ்யஹம்" என்று, 'என்னோபாதியாகிலும் ப$_4$ாக$_3$வதன் பூஜ்யன்' என்று உபதே$_3$ஶித்த இது, பின்புள்ள ஆசார்யர்களும் இப்படி உபதே$_3$ஶஸமயத்திலே, 'நம்மோபாதியாகிலும் அவர்களை ஆராதியுங்கள்' என்று ஶிஷ்யர்களைக்குறித்து உபதே$_3$ஶிக்கைக்கு நியாமகமாகையாலும் இது ஸித்$_3$த$_4$ம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (நம்மைக்கண்டாப்போலே) இத்யாதி$_3$. இத்தால் ஆசார்யஸாம்யாநுஸந்த$_4$ாநம் ஶாஸ்த்ராநுகு$_3$ணதத்$_3$வசநமூலகமாகையாலே, "கு$_3$ருரேவ" இத்யாத்$_3$யேவகாரோக்தஸாம்யநிஷேத$_4$ம் ஏதத்$_3$வ்யதிரிக்தவிஷயம் என்று கருத்து. வசநத்திலே "தை$_3$வதவத், ஸ்வவத்" என்று ஓரோர் ஆகாரங்களைப்பற்ற ஈஶ்வரனோடும் தங்களோடும் ஸாம்ய-பு$_3$த்$_3$தி$_4$யை விதி$_4$த்தாலும், விவக்ஷிதாகாரவிஶேஷங்களாலே தத்தத$_3$ாதி$_4$க்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$யும் நடக்கக் குறையில்லையாகையாலே, [தங்களிலும் ஈஶ்வரனிலும்] இத்யாதி$_3$யோடும் விரோத$_4$மில்லை என்று கண்டுகொள்வது. (224)

225. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி நினையாதபோது) இத்யாதி$_3$. [ஸாம்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$யும் ஆதி$_4$க்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$யும் நடக்கவேணும்] என்கிற விதி$_4$, காம்யகர்மவிதி$_4$போலே கரணே அப்$_4$யுத$_3$ய-

தத்ஸத்3ருமரென்று நினையாதொழிகையும் ஆசார்யாபசாரமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கிறார். இந்த ஸாமாந்யோக்தி அபசாராத்ரயத்தையும் காட்டுமென்றருளிச்செய்வர். (225)

ஏத்3ருமப4ாக3வதப்ரப4ாவம் ஆப்தவசநஸித்3த4மென்கிறார்மேல் [இவ்வர்த்த2ம்] இத்யாதி3யால்.

226. இவ்வர்த்த2ம் இதிஹாஸபுராணங்களிலும், பயிலும்சுடரொளி நெடுமாற்கடிமையிலும், கண்சோரவெங்குருதியிலும், நண்ணாதவாளவுணரிலும், தேட்டருந்திறல் தேனிலும், மேம்பொருளுக்கு மேலில் பாட்டுக்களிலும் விமத3மாகக்காணலாம்.

ஜந்மாதி3மினுக்கமற்ற ததீ3யரும், ஜந்மாத்3யுத்க்ருஷ்டப3ஹுமந்தவ்யரென்கிற இவ்வர்த்த2ம் "ஸ மே பூஜ்யஸ்- என்று துடங்கி. அதாவது - ஜந்மாதி3களையிட்டு நிகர்ஷபு3த்3தி4பண்ணுகை அபசாரமானுப் போலே, இப்படி கௌ3ளரவித்து நினையாதொழிகையும் அபசாரமாய்த் தலைக்கட்டுமென்றபடி.

226. இப்படி இந்த ப4ாக3வதவைப4வம் ஆப்தவசநங்களில் விமத3மாகக் காணலாமிடங்கள் உண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் [இவ்வர்த்த2மிதிஹாஸபுராணங்களிலும்] என்று துடங்கி.

மாத்ரபே3ாத4கமோ? அன்றிக்கே, நித்யகர்மவிதி4போலே அகரணே ப்ரத்யவாயத்துக்கும் பே3ாத4கமோ? என்று மங்காபி4ப்ராயம். [இப்படி நினையாதொழிகையும்] என்கிற ஸமுச்சயம், [ப4ாக3வதாபசாரம் தான் அநேகவித4ம், அதிலே ஒன்று அவர்கள்பக்கல் ஜந்மநிருபணம்] என்று பூர்வோக்தஜந்மாதி3-நிருபணஸங்க்3ராஹகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஜந்மாதி3களையிட்டு) இத்யாதி3.

இவ்விடத்திலே, "நிந்தா3 ப4ாக3வதேஷு"ச, மர்த்யஸாமாந்யப4ாவேந கு3ரௌ சாநதிகௌ3ளரவம் । இதி ப4ாக3வதஸ்ய உக்தா: ப்ரபந்நஸ்ய விமேஷத: ॥ அபாயா து3ஸ்தரா ஹ்யேதே தே3ஹபந்த4-நிப3ந்த4நா:" என்கிற ப4ரத்3வாஜ வசநத்திலே "கு3ரௌ ச அநதிகௌ3ளரவம்" என்று சகாரத்தாலும், கிம்புநர்ந்யாயத்தாலும் ப4ாக3வதவிஷயத்தில் கௌ3ளரவபு3த்3த்4யப4ாவமும் அபசாரம் என்று ஸபி4க்கிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே [இப்படி நினையாதொழிகையும் அபசாரம்] என்கிறவிது என்று திருவுள்ளம்பற்றி வசநப்ரத்யபி4ஜ்ஞாபநபுரஸ்ஸரம் அருளிச்செய்கிறார் (கௌ3ளரவித்து நினையாதொழிகையும்) என்று. "ஏதாநந்யாம்மச விவித4ாந் அபசாராந் அமேஷத: । ஸர்வாந் அபி அநபாக்ருத்ய நாப்நோதி மது4ஸூத3நம்" என்று வசநத்தில் "அபசார"மப்3த3ாநுரோதே4ந மூலத்தில் [அபசார]மப்3த3ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அபசார)மப்3த3ம் ப்ரயோகி3த்தது. வசநத்திலே இவ்வர்த்த2ம் கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே ஸப்3த4ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (தலைக்கட்டும்) என்றது. இத்தால், அகரணே ப்ரத்யவாயபே3ாத4கவிதி4 என்று ஸூசிதம். (225)

226. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி இந்த) இத்யாதி3. ஏதத்3விரோதி4தயா ப்ரதீயமாநங்களான வசநாந்தரங்களும் தத3நுகு3ணந்யாயங்களும் அத்யந்தஸ்பு2டார்த்த2க-ஏதாத்3ருமவசநஸஹஸ்ராநு-கு3ண்யேந ஸங்குசிதவிஷயங்களாகவும், ப4ாதி4தவிஷயங்களாகவும் ஆகிறன என்னுமபி4ப்ராயத்-தாலே மூலத்திலே [விமத3மாக] என்றவிது என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (விமத3மாகக் காணலாமிடங்களுண்டோ என்ன) என்று. "தீ3க்ஷாப்ரவேமமாத்ரேண ப்3ராஹ்மணோ ப4வதி க்ஷணாத்" என்கிற மோஹநமாஸ்த்ரோக்தஜாத்யுத்3த4ாராதி3ஸாம்யமங்காநிராகரணார்த்த2ம் ஸாத்விகஜந-ஸம்ரக்ஷணைகப்ரயோஜநகப்ரப3ந்த4ங்களிலே இதுக்கு விமத3ப்ரதிபாத3நம் வேணும் என்னுமபி4ப்ராயத்-தாலே (ஆப்தவசநங்களிலே) என்றது. ஆப்தத்வம் = ப்4ரமப்ரமாத3விப்ரலிப்ஸாதி3தே3ாஷரஹிதத்வம்.

ஸத$_3$ாசாரோ மத்$_3$ப$_4$க்த: ஶ்வபசோऽபி ய: । தஸ்மை தே$_3$யம் ததோ க்$_3$ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யத$_2$ா ஹ்யஹம்", "ந ஶூத்$_3$ரா ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தா விப்ரா பா$_4$க$_3$வதாஸ்ஸ்ம்ருதா:", "ஶூத்$_3$ரம் வா ப$_4$க$_3$வத்$_3$-ப$_4$க்தம் நிஷாத$_3$ம் ஶ்வபசம் தத$_2$ா । ஈக்ஷதே ஜாதிஸாமாந்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர:" என்றித்யாதி$_3$களாலே ஸாரோபப்$_3$ரும்ஹணம் பண்ணும் இதிஹாஸபுராணங்களிலும்; ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$விபா$_4$க$_3$மற ப$_4$க$_3$வத்$_3$-கு$_3$ணைகத$_4$ாரகரான பா$_4$க$_3$வதரே ஶேஷிகளென்கிற "பயிலும் சுடரொளி"யிலும்; அந்த பா$_4$க$_3$வதரே பாமப்ராப்யர் என்கிற "நெடுமாற்கடிமை"யிலும்; பரமப்ராப்யபூ$_4$தரான அவர்களுடைய ஸ்மரணாதி$_3$ஸாரஸ்யம் சொல்லுகிற "கண்சோரவெங்குருதி"யிலும்; அர்ச்சாவதாரப்ரவணரானவர்கள் ஸ்வாமித்வேந அநுவர்த்தநீய-ரென்கிற "நண்ணாதவாளவுண"ரிலும்; ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்திபரவஶரானவர்கள் ஸமூஹமே த$_3$ர்ஶநீயமென்கிற "தேட்டருந்திறற்றேனி"லும்; த்$_3$வயைகநிஷ்ட$_2$ர்கள்பக்கல் ஈஶ்வரனுக்கு உண்டான உகப்பைக் காட்டும் "மேம்பொருள்" என்கிற பாட்டுக்கு ஜந்மாதி$_3$மினுக்கமற்ற ததீ$_3$யர் ஶிரஸா வாஹ்யர், அவர்கள் து$_3$ஷ்க்ருதப$_2$லம்

[இவ்வர்த்த$_2$ம்] என்று கீழ் விஸ்தரேணோக்தமான பா$_4$க$_3$வதவைப$_4$வத்தை பராமர்ஶிக்கிறது; மஹாபா$_4$ரதத்திலே "மத்$_3$ப$_4$க்தம் ஶூத்$_3$ரஸாமாந்யாத$_3$வமந்யந்தி யே நரா: । நரகேஷ்வவ-திஷ்ட$_2$ந்தி வர்ஷகோடீர்நராத$_4$மா: । சண்ட$_3$ாலமபி மத்$_3$ப$_4$க்தம் நாவமந்யேத பு$_3$த்$_3$தி$_4$மாந் । அவமாநாத் பதத்யேவ ரௌரவே நரகே ச ஸ:" இத்யாதி$_3$யாலும், "ந ஶூத்$_3$ரா ப$_4$க$_3$வத்ப$_4$க்தா விப்ரா பா$_4$க$_3$வதாஸ்ஸ்ம்ருதா: । ஸர்வவர்ணேஷு தே ஶூத்$_3$ரா யே ஹ்யப$_4$க்தா ஜநார்த்த$_3$நே" இத்யாதி$_3$யாலும், "மத்$_3$ப$_4$க்தஜநவாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ்சாநுமோத$_3$நம் । ஸ்வயமப்$_4$யர்ச்சநஞ்-சைவ மத$_3$ர்த்தே$_2$ த$_3$ம்ப$_4$வர்ஜநம் । மத்கத$_2$ாஶ்ரவணே ப$_4$க்தி: ஸ்வரநேத்ராங்க$_3$விக்ரியா । மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி । ப$_4$க்திரஷ்டவித$_4$ா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சே$_2$பி வர்த்ததே । ஸ விப்ரேந்த்$_3$ரோ முநிஶ்ஶ்ரீமாந் ஸ யதிஸ்ஸ ச பண்டி$_3$த: । ந மே பூஜ்யஶ்சதுர்வேதீ$_3$ பூஜ்யந் ப$_4$க்திவர்ஜித: । ஸ மே பூஜ்யஸ்ஸத$_3$ா சாஸௌ மத்$_3$ப$_4$க்த; ஶ்வபசோऽபி ய: । தஸ்மை தே$_3$யம் ததோ க்$_3$ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யத$_2$ா ஹ்யஹம்" இத்யாதி$_3$யாலும் பலவிடங்களிலும் பா$_4$க$_3$வதவைப$_4$வம் ப்ரதிபாதி$_3$தம்; இதிஹாஸோத்தமத்திலே "ஶூத்$_3$ரம் வா ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தம் நிஷாத$_3$ம் ஶ்வபசம் தத$_2$ா । வீக்ஷதே ஜாதிஸாமாந்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர:" இத்யாதி$_3$யாலே பா$_4$க$_3$வதப்ரபா$_4$வம் ப்ரகீர்த்திதம்; இன்னமும் இதிஹாஸத்-திலே பலவிடங்களிலும் பா$_4$க$_3$வதமாஹாத்ம்யப்ரதிபாத$_3$நம் வந்தவிடங்களிலே கண்டு கொள்வது; ஸ்ரீவராஹபுராணத்திலே "மத்$_3$ப$_4$க்தம் ஶ்வபசம் வாபி நிந்த$_3$ாம் குர்வந்தி யே நரா: । பத்$_3$மகோடிஶதேநாபி ந க்ஷமாமி வஸுந்த$_4$ரே" இத்யாதி$_3$யாலே பா$_4$க$_3$வதவைப$_4$வம் ப்ரோக்தம்; ஸ்ரீபா$_4$க$_3$வதத்திலே "ஶ்வபசோऽபி மஹீபால விஷ்ணுப$_4$க்தோ த்$_3$விஜாதி$_4$க: ।

மூலத்தில் [இவ்வர்த்த$_2$ம்] என்றது, அவ்யவஹிதபூர்வப்ரக்ருதமான [இப்படி நினையாதொழிகையும்] என்கிறவித்தை பராமர்ஶிக்கிறதன்று; பின்னை [இதிஹாஸ] இத்யாத்$_3$யநுகு$_3$ணமாக பரமப்ரக்ருத-மான பா$_4$க$_3$வதவைப$_4$வத்தை பராமர்ஶிக்கிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கீழ் விஸ்தரேண) இத்யாதி$_3$.

இதிஹாஸஶ்ரேஷ்ட$_2$மான ஸ்ரீராமாயணத்திலே இவ்வர்த்த$_2$த்துக்கு விஶத$_3$ப்ரதிபத்தி இல்லாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (மஹாபா$_4$ரதத்திலே) இத்யாதி$_3$. (ப்ரதிபாதி$_3$தம், ப்ரகீர்த்திதம்) இத்யாதி$_3$ பர்யாயஶப்$_3$தோ$_3$பாதா$_3$நம் வைசித்ர்யார்த்த$_2$ம். இந்த வசநங்களுக்கு பூர்வபக்ஷாபி$_4$மத-அஸ்வர-

அநுப4வியார், அவர்கள் ஸ்வபாவநப்ரஸாத3ர், ஜ்ஞாநப்ரதிக்3ரஹயோக்3யர், தந்நிந்த3கர் கர்மசண்டா3ளர், து3ர்லப4ப2வவாபி4களென்கிற மேலில் பாட்டுக்களிலும் ஸம்ஶயமற விஶத3மாக நிதி4த3ர்ஶநவத் காணலாம் என்கிறார். (226)

விஷ்ணுப4க்திவிஹீநஸ்து யதிஶ்ச ஶ்வபசாத4ம: । விப்ராத் த்3விஷட்3கு3ணயுதாத3ரவிந்த3-நாப4பாத3ாரவிந்த3விமுகா2ச்ச்2வபசம் வரிஷ்ட2ம் । மந்யே தத3ர்ப்பிதமநோவசநே ஹிதார்த்த2-ப்ராண: புநாதி ஸகலம் ந து பூ4ரிமாந:" இத்யாதி3களாலே ப4ாக3வதவைப4வம் பலவிடங்களிலும் அபி4ஹிதம்; லைங்க3த்திலும் "வைஷ்ணவாநாம் விஶேஷோऽஸ்தி விஷ்ணோ-ராயதநம் மஹத் । ஜங்க3மஶ்ரீவிமாநாநி ஹ்ருத3யாநி மநீஷிணாம் । ய: பஶ்யதி ஶூப4ாசாரம் வைஷ்ணவம் வீதகல்மஷம் । யஸ்மிந்கஸ்மிந் குலே ஜாதம் ப்ரணமேத்3த3ண்ட3வத்3பு4வி" இத்யாதி3யாலே ப4ாக3வதவைப4வம் ப்ரதிபாதி3தம்; இப்படி ப4ாக3வதமாஹாத்ம்யப்ரதிபாத3நம் பல புராணங்களிலுமுண்டாகையாலே தத்தத்ஸ்த2லங்களிலே கண்டுகொள்வது; இதிஹாஸா-தி3களில் உபாத்தவசநங்களிலே ப4ாக3வதர்களை ஜந்மநிரூபணேந அவமதி செய்தால் வரும் அநர்த்த2விஶேஷமும், ப4ாக3வதரான போதே அவர்கள் அபக்ருஷ்டஜாதீயரல்லர், உத்க்ருஷ்ட-

---

ஸார்த்த2நிராஸார்த்த2ம் ஸித்3த4ாந்தாபி4மதஸ்வரஸார்த்த2ங்களை ஸங்க்3ரஹேண அருளிச்செய்கிறார் (இதிஹாஸாதி3களில் உபாத்தவசநங்களிலே) இத்யாதி3. "மத்3ப4க்தம் ஶூத்3ரஸாமாந்யாத்", "சண்டா3ளமபி மத்3ப4க்தம்" இத்யாதி3வசநத்3வயார்த்த2ம் (ப4ாக3வதர்களை) இத்யாதி3. "ஶூத்3ர-ஸாமாந்யாத்" என்றது – ஶூத்ரத்வஜாதிஹேதுகமாகவே என்றபடி. "சண்டா3ளம்" என்று ஹேதுக3ர்ப4விஶேஷணமாகையாலே, சண்டா3ளத்வஹேதுகமாக என்றபடி. இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஜந்மநிரூபணேந) இத்யாதி3. இத்தால், ஹேத்வந்தரேணவன்றிக்கே ஜந்ம-நிரூபணேந அவமாநம் இங்கே அபி4மதமாகையாலே ஜந்மநிரூபணம் அநர்த்த2கரம் என்றபடி. ஶூத்3ரத்வாதி3கள் இவர்கள்பக்கல் இல்லாமையாலே இவர்கள்பக்கல் தந்நிரூபணம் அதஸ்மிம்ஸ்-தத்3பு3த்3தி4 என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே இவர்கள்பக்கல் ஶூத்3ரத்வாபா4வபோ3த4கமான "ந ஶூத்3ரா:" இத்யாதி3க்கு அர்த்த2ம் (ப4ாக3வதரான போதே) இத்யாதி3. "ந ஶூத்3ரா:" = ஶூத்3ரத்வாபா4வவந்த: என்றபடி. இத்தால் ப4க3வத்3ப4க்திரூபஸம்ஸ்காரவிஶேஷத்தாலே ஶூத்3ரத்வஜாதியினுடைய நிவ்ருத்தி சொன்னபடி. ப்ரக்ருஷ்டஸத்வாத்3யாஶ்ரயத்3ரவ்யோபாத3ாநகஶரீரோத்பந்நத்வாதி3ரூபமான ப்3ராஹ்மண்யாதி3களிலே ப்3ராஹ்மணாத்3யுத்பந்நத்வலக்ஷணஶரீரப்3ராஹ்மண்யாத்3யபி4வ்யங்க்3ய-தயா தத3திரிக்தங்களாய், ஶமத3மாத்3யதிஶய-தத3பா4வலக்ஷணமான ஸர்வப்3ராஹ்மண்யாத்3யதி-ரிக்தங்களாய். தபோவிஶேஷது3ஷ்க்ருதவிஶேஷங்களாலே ஏகஜந்மநி ஆக3மாபாயிகளாய், "அஷ்ட-வர்ஷம் ப்3ராஹ்மணம்", "ந ஶூத்3ரே பாதகம்" இத்யாதி3களிலே உபநயநதத3பா4வநிப3ந்த4நங்களாக அநுவதி3க்கப்படுகிற ப்3ராஹ்மணத்வ-ஶூத்3ரத்வாதி3கள் அத்3ருஷ்டவிஶேஷரூபங்கள் என்று.

"ப்3ராஹ்மண்யாதி3கம் தே3வதாநாமபி அஸ்தி; தத்க2லு அத்3ருஷ்டவிஶேஷஸம்ப3ந்த4ரூபம், நது ஜாதிரூபம். ப்3ராஹ்மணஜாதி3பி4ர்ப்3ராஹ்மண்யாதி3ஷு உத்பத்திமாத்ரம் வா; அந்யதா2, ஆதி3காலே ப்3ராஹ்மணோ முக2பா3ஹூரூப4வாநாம், பஶ்சாத் விஶ்வாமித்ரப்ரப்4ருதீநாம் ச, ப்3ராஹ்மண்யாத்3ய-பா4வப்ரஸங்கா3த்; ஸந்தாநவிஶேஷப்ரஸூதத்வஞ்ச தாத்3ருகா3த்3ருஷ்டவத்த்வஸூசகம்" இத்யாதி3யாலே தே3வதாதி4கரணஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலே விஶத3ம்.

அத்3ருஷ்டந்தானும் ப4க3வத்ப்ரியத்வாதி3ரூபமிறே. "ப4க்தாஸ்தேऽதீவ மே ப்ரியா:" என்று

ஜாதீயதுல்யரென்னுமிடமும், உத்க்ருஷ்டஜாதீயரிலும் ஶ்ரேஷ்ட2ராய் அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரத3ா-
த்ருதயா கு3ருக்களுமாய் பரமஶேஷியான ஈஶ்வரனோபாதி பூஜ்யருமாவர்கள் என்னுமிடமும்.

நிரதிஶயப்ரியத்வம் உண்டாகவே ஸாதிஶயப்ரியத்வங்கள் நிவ்ருத்தமாமே. இப்படி ஆக3மாபாயியான ப்3ராஹ்மண்யவிஶேஷாதி3களுக்கு மரணாந்தஸ்த2ாயித்வகத2நமும் ஸம்ஸ்த2ாநரூபகே3ாத்வ-த்3ருஷ்டாந்தகத2நமும் அநுசிதமிறே. ஆகையாலே, "விப்ரா ப4ாக3வதா:" என்கிறவிதுவும் விப்ரத்வாபேக்ஷயா அத்யந்தோத்க்ருஷ்டப4க3வத்ப்ரியத்வம் உண்டாகையாலே உத்க்ருஷ்டகுலஜாநு-வர்த்தநீயதாப்ரயோஜக-உத்கர்ஷவிஶேஷபரம். எல்லாருக்கும் ப4க3வத்3ப4க்த்யதிஶயப்ரயுக்த-ஸாஜாத்யம் இருந்தாலும், ப4ாக3வதப்3ராஹ்மணர்களுக்கும், ப4ாக3வதஶூத்3ரர்களுக்கும் ஆசாரப்ரதி-நியமவிதி4யும் பூ4தபூர்வக3திந்யாயேந லோகஸங்க்3ரஹார்த்த2ாசாரநியமபரமாகையாலே தத்3விரோத4மும் இல்லை.

ஸாதிஶயோத்கர்ஷயுக்தப்3ராஹ்மண்யம் நிவ்ருத்தமானாலும், நிரதிஶயோத்கர்ஷயுக்தபாரமைகாந்த்யம் இருக்கையாலே தத்3பகே3ாரணாதி3களிலே ஶதயாதநாத்3யப4ாவப்ரஸங்க3மும் இல்லை. ஸாக்ஷாத் ப்3ராஹ்மண்யப்ராப்தியை "விப்ரா ஏவ ஹி" இத்யாதி3கள் சொல்லாமையாலும் "யஸ்மிந் கஸ்மிந் குலே ஜாதம் ப்ரணமேத் த3ண்டவத் புவி" இத்யாதி3ப்ரதிபாதே3ாக்தாநுவர்த்தநவிஶேஷப்ரயோஜக-உத்கர்ஷவிஶேஷபரமாகையாலேயும், மோஹநஶாஸ்த்ரோக்தஜாத்யுத்3த2ாரஸாம்யப்ரஸங்க3மும் இல்லை.

ப்ரமாணவைஷம்யத்தில் ப்ரதிப3ந்தி4க்கு அவகாஶந்தானுமில்லையே. "ந ஶூத்3ரா:", "த3க்4து4ர்ஜாதிகில்பி3ஷ:", "நாஹம் விப்ர:" என்று இத்யாதி3களாலே ப்3ராஹ்மண்யாதி3களுக்கு நிவ்ருத்தி அவிஶேஷேண சொல்லிற்றிறே. ஆகையாலே, "அதோ ஜாதேர்நிக்ருஷ்டாயாஸ்ஸர்வஸ்யா வா விநாஶத: । ஸாஜாத்யம் விஷ்ணுப4க்தாநாம் இதி மந்த3மித3ம் வச:" என்கிறவிது அநுசிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவர்கள் அபக்ருஷ்டஜாதீயரல்லர்) என்று. அதாவது, அபக்ருஷ்டஜாதியுக்தரன்று என்றபடி. "விப்ரா:" என்கிறவிது உத்கர்ஷவிஶேஷலக்ஷகம் என்னும் அபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உத்க்ருஷ்டஜாதீயதுல்யர்) என்று. அதாவது, அத்யந்தோத்-க்ருஷ்டகுலஜராலும் ப்ரதிபாதே3ாக்தப்ரணாமபாத3தீர்த்த2-ப்ரஸாத3ஸ்வீகாராதி3களாலே அநுவர்த்தநீய-ராம்படியான உத்கர்ஷவிஶேஷஹேதுகதத்ஸாம்யயுக்தர் என்றபடி.

விவாஹபே4ாஜநாதி3வ்யதிகரப்ரஸங்க3ம் ப்ரதிபத3விதி4யில்லாமையாலும் ஸாஜாத்யமாத்ரத்தால் வருகிற ப்ராப்தியும் லோகஸங்க்3ரஹார்த்த2ப்ரதிநியமபரஶாஸ்த்ரவிஶேஷநியமிதையாகையாலும் வாராது என்று கருத்து. "ந கேவலம் விப்ரதுல்யத்வம், கிம்து தேஷு ஶ்ரைஷ்ட்2யமும் இவர்களுக்கு உண்டு என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே "மத்3ப4க்தஜநவாத்ஸல்யம்" இத்யாதி3வசநத்துக்கு அர்த்த2ம் (உத்க்ருஷ்டஜாதீயரிலும்) இத்யாதி3. இது "விப்ரேந்த்3ரயதி"ஶப்3த3ார்த்த2ம். யச்ச2ப்3த3த்தாலே அநியதவ்யக்திவிஶேஷஸம்ப3ந்த4ம் தோற்றுகையாலே, ஏகவசநதௌ3ஸர்வப்4யவ்யஞ்ஜகமல்லது, ஸங்க்2யாவிஶேஷபரமன்று என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஶ்ரேஷ்ட2ராய்) என்கிற ப3ஹுவசநம். "தஸ்மை தே3யம் ததோ க்3ராஹ்யம்" என்கிறவிது பூர்வோக்தரீத்யா ஜ்ஞாநதா3நநாதா3நகர்த்தவ்யதா-பரம். அதில் கர்த்ராகாங்க்ஷாயாம், ஸந்நிஹிதத்வாத் (சதுர்வேதி3)ஶப்3த3ார்த்த2ம் கர்த்தாவாகும். அதுதானும் ஸாமர்த்2யாத் ஜாத்யேகத்வாந்வயீ என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரத3ாத்ருதயா) இத்யாதி3. இது ஆத3ாநத்துக்கும் உபலக்ஷணம். பத்3வா, "தே3யம்" என்கிறவிது, "ரிக்தபாணிஸ்து நோபேயாத்" இத்யுக்தஸமித்பாணித்வோபலக்ஷித-உபாதே3ய

அவர்கள் திறத்தில் அபசாரம் காலதத்த்வமுள்ளதனையும் ஈஶ்வரன் பொறுன் என்றும், கரணத்ரய-வ்யாபாரத்தோடு அர்த்த$_2$த்தோடு, ப்ராணாதி$_3$களோடு வாசியற ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்திலே ஸமர்ப்பித்து நிரபி$_4$மாநராயிருக்குமவர்கள் ஸ்பர்ஶபாவநரென்னுமிடமும்;

க்$_3$ரஹணங்க$_3$கிஞ்சித்காரபரம். "ததோ க்$_3$ராஹ்யம்" என்கிறவிது ஜ்ஞாநஸ்வீகாரபரம் என்னும் அபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஜ்ஞாநப்ராத$_3$ாத்ருதயா) இத்யாத்$_3$யாத்தமாகவுமாம்.

இத்தால், "ந ஶித்$_3$ராய மதிம் தத்$_3$யாத்", "ந ச ஹீநவயோ ஜாதி: ப்ரக்ருஷ்டாநாம் அநாபதி$_3$" இதி த$_3$ாநாத$_3$ாநநிஷேத$_4$ம், ஏவம்வித$_4$காஷ்ட$_2$ாபந்நப$_4$க்திரஹிதஶூத்$_3$ராதி$_3$கள்விஷயமாக உசிதம். "ஶித்$_3$ரயோநாவஹம் ஜாதோ நாதோந்யத்$_3$வக்துமுத்ஸஹே" என்கிறவிது ஸ்வவாக்யமாகையாலே, நைச்யாநுஸந்த$_4$ாநபரதயா அந்யத$_2$ாஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே, "ததோ க்$_3$ராஹ்யம்" என்கிற அநந்யத$_2$ாஸித்$_3$த$_4$ப$_4$க$_3$வத்$_3$வசநஸ்வாரஸ்யப$_3$ாத$_4$கமாகாது. இது ஸூதாதி$_3$விஷயத்திலே கண்டபடி-யாலே, "ததோ க்$_3$ராஹ்யம்" என்கிறவிதுக்கு அநுஷ்ட$_2$ாநாப$_4$ாவலக்ஷணப்ராமாண்யமுமில்லை. ஆகையால், வித்$_3$யாமந்த்ராதி$_3$களுடைய க்$_3$ரஹணம் ப்$_3$ராஹ்மணாதி$_3$விஷயத்திலேயாகவேணும் என்றும், "கு$_3$ருத்வேந வரணீயத்வ-தீர்த்த$_2$பாதீ$_3$யத்வ-ஸம்பாவநோச்சி$_2$ஷ்டத்வாதி$_3$ரூபப்ரப$_4$ாவாநாம் ப்ரமாணேஷு ஜாதிதோ வ்யவஸ்த$_2$ாபிதத்வாத்" என்றும் சொல்லுகிறது அயுக்தம் என்று ஸூசிதம்.

"ஸ ச பூஜ்யோ யத$_2$ா ஹ்யஹம்" என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (பரமயோஷியான) இத்யாதி$_3$. இத்தால் ப$_4$க$_3$வானுலே கண்டோ$_2$க்தமான ப$_4$க$_3$வத்$_3$த்$_3$ருஷ்டாந்தவிரோத$_4$த்தாலே த்$_3$ருஷ்டாந்தாந்தரவர்ணநம் அநுசிதம். ஆகையால், "மாத்ருபி$_4$: பித்ருபி$_4$ஶ்சைதா: பதிபி$_4$ர்தே$_3$வரைஸ்தத$_2$ா । பூஜ்யா பூ$_4$ஷயிதவ்யாஶ்ச ப$_3$ஹுகல்யாணமீப்ஸுபி$_4$: ॥ ஜாமயோயோநிகே$_3$ஹாநி ஶபந்த்யப்ரதிபூஜிதா: । தாநி க்ருத்யாஹதாநீவ விநஶ்யந்தி ஸமந்தத: ॥ ஏவமாதி$_3$ஷு பூஜ்யோக்திர்யதௌ$_2$சித்யாந்நியம்யதே । ப$_4$க்தம்லேச்ச$_2$ாதி$_3$பூஜ்யோக்திரேவமேவ நியம்யதாம்" என்கிறவிதுவும் - அநுசிதம் என்று ஸூசிதம். "ஜாமய:" = குலஸ்த்ரிய:. "ஜாமிஸ்ஸ்வஸ்ருகுலஸ்த்ரியோ:" (அமரம் 3-291) என்னக்கடவதிறே. "ஶித்$_3$ரம் வா ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தம்" இத்யாதி$_3$வசநம், "மத்$_3$ப$_4$க்தம் ஶித்$_3$ரஸாமாந்யாத்" இத்யாதி$_3$வசநவ்யாக்$_2$யாநத்தாலே வ்யாக்$_2$யாதப்ராயம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே "மத்$_3$ப$_4$க்தம் ஶ்வபசம் வாபி" இத்யாதி$_3$வாராஹவசநத்துக்கு அர்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிறுர் (அவர்கள் திறத்தில்) இத்யாதி$_3$. (திறம்) = விஷயம். "ந க்ஷமாமி கத$_3$ாசந" என்கிற "கத$_3$ாசந"ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் (காலதத்வம்) இத்யாதி$_3$. இத்தால் "ந க்ஷமாமி வஸுந்த$_4$ரே" என்று சில கோஶங்களில் காண்கிற பாட$_2$ம் அபபாட$_2$ம் என்று ஸூசிதம்.

"பத்$_3$மகோடிஶதேநாபி" என்கிறவிது, தாமரஸபுஷ்பங்களினுடைய கோடிகளினுடைய -ஶதத்தினுலேயும் என்றபடி. " க்ஷமாம்யேகேந பத்$_3$மேந ஜாதிபுஷ்பேந வா" என்றிறே ப்ரக்ருதம். "ஶ்வபசோபி மஹீபால" இத்யாதி$_3$வசநத்துக்கு அர்த்த$_2$ம் பூர்வமேவ உக்தமாகையாலே, "விப்ராத்$_3$த்$_3$விஷட்$_3$கு$_3$ணயுதாத் அரவிந்த$_3$நாப$_4$பாத$_3$ாரவிந்த$_3$விமுக$_2$ாத்" இத்யாதி$_3$வசநத்துக்கு அர்த்த$_2$ம் (கரணத்ரய) இத்யாதி$_3$. மநஶ்ஶப்$_3$த$_3$ம் தத்$_3$வ்யாபாரபரம். "ஈஹிதம்" = சேஷ்டா. "ஈஹ சேஷ்டாயாம்", ப$_4$ாவே க்த:. இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (கரணத்ரயவ்யாபாரத்தோடு) என்று. "ப்ராண"ஶப்$_3$த$_3$ம் முக்$_2$யாமுக்$_2$யப்ராணஶப்$_3$த$_3$விஷயபஞ்சவ்ருத்திப்ராணசக்ஷுராதி$_3$-இந்த்$_3$ரியபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ப்ராணாதி$_3$களோடு) என்று. இந்த (ப்ராண)ஶப்$_3$த$_3$ம் முக்$_2$யப்ராணவாசகம். (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம் சக்ஷுராதி$_3$பரம். "ந பூ$_4$ரிமாந:" என்றது

அவர்களுடைய ஹ்ருத$_3$யம் ஈஶ்வரனுக்கு ஜங்க$_3$மவிமாநமென்னுமிடமும், அவர்களைக் கண்டால் த$_3$ண்ட$_3$வத் ப்ரணாமம் செய்வானென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டதிறே! இப்படி இதிஹாஸ-புராணங்களிலும்; நம்மாழ்வார் "பாற்கடற்சேர்ந்த பரமனைப் பயிலும் திருவுடையார் – பயிலும் பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளும் பரமரே" என்று துடங்கி. ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணசேஷ்டிதாதி$_3$களிலே ப்ரவணரான பா$_4$க$_3$வதர்களே நமக்கு ஶேஷிகளென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதி$_3$த்தருளுகிற-விடத்தில், "யவரேலுமவர்கண்டீர்", "கும்பிநரகர்களேத்துவரேலுமவர்கண்டீர்", "எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாளசண்டாளர்களாகிலும்" என்று ஜந்மாதி$_3$களாலெத்தனையேனும் தண்ணியரேயாகிலும் ஶேஷத்வவிரோதி$_4$யான ஜந்மாத்$_3$யபி$_4$மாநமில்லாதவர்கள்கிடீர் நமக்கு மிகவும் உத்$_3$தே$_3$ஶ்யர் என்று அருளிச்செய்த "பயிலும் சுடரொளியிலும்"; "கொடுமாவினையேன்

ப$_3$ஹுவபி$_4$மாநயுக்தபி$_4$ந்ந: என்றும் அத்தால் ப$_2$லிதம் (நிரபி$_4$மாநராய்) என்றது. இந்த ஏகவசநமும் தெ$_3$ளர்லப்$_4$யவ்யஞ்ஜகம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே ப$_3$ஹு$^{\text{"}}$வசநம்.

"புநாதி பு$_4$வநம்" என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (ஸ்பர்ஶ) இதி. ஸ்பர்ஶேந பாவநா: என்றபடி. "புநாதி" என்கிற க்ரியைக்கு கர்த்தா ப்ரக்ருதனான ஶ்வபசன் என்று கருத்து. "ஜங்க$_3$மஶ்ரீவிமாநாநி" இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம் (அவர்களுடைய) இத்யாதி$_3$. ஸ்தா$_2$வரவ்யாவ்ருத்த்யர்த்த$_2$ம் (ஜங்க$_3$ம) இதி. "ய: பஶ்யதி" இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம் (அவர்களைக்கண்டால்) இத்யாதி$_3$. இதில் "ப்ரணமேத்"என்று ப்ரதிபத$_3$விதி$_4$யாலே, "பூஜ்யா பூ$_4$ஷயிதவ்யாஶ்ச" என்னுமாபோலே, "ப$_4$க்தம்லேச்ச$_2$ாதி$_3$பூஜ்யோக்தி:" என்கிறவிது அநுசிதம் என்று ஸூசிதம். (பாற்கடல்) இத்யாதி$_3$:- உபயுக்தாம்ஶத்தைக் கூட்டி ஸங்க்$_3$ரஹேண அதுக்கர்த்த$_2$ம் (ப$_4$க$_3$வத்) இத்யாதி$_3$. பாற்கடல்சேர்ந்தபரமனை = பாற்கடலிலே சேர்ந்திருக்கிற ஸர்வாதி$_4$கனை. பயிலும் = நெருங்கும்; பரிசயம் பண்ணும். திரு = ஸம்பத்தை. உடையார் = உடையவர்கள். பயிலும் = நெருங்கியிருக்கிற. பிறப்பு = ஜந்மங்களுடைய. இடைதோறும் = அவகாஶந்தோறும். எம்மையாளும் பரமர் = எங்களை ஆளுகிற ஸ்வாமிகள் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ண) இத்யாதி$_3$. முதல்பாட்டு தொடங்கி கு$_3$ணங்களிலும், பத்தாம்பாட்டில் சேஷ்டிதத்திலும் ப்ராவண்யம் கண்டுகொள்வது. (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம் ரூபபரம். இது இத்திருவாய்மொழிக்கெல்லாம் ஸங்க்$_3$ரஹமாகையாலே (ப்ரதிபாதி$_3$த்தருளுகிறவிடத்தில்) என்றது. யவரேலும் = ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் எப்படிப்பட்டவர்களும்; தண்ணியராகிலும் என்றபடி. அவர்கண்டீர் = ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வவிரோதி$_4$யான ஜந்மாத்$_3$யபி$_4$மாநஶூந்யரான அவர்களே என்றபடி. கும்பிநரகர்கள் = கும்பீ$_4$பாகநரகஸ்தி$_2$தராய்க்கொண்டு. ஏத்துவரேலும் = திருநாமத்தைச் சொல்லு-மவர்களாகில். அவர்கண்டீர் = அவர்களே என்றபடி.

எத்தனை நலந்தானிலாத = எவ்வளவும் நன்மையும் இல்லாத. அதாவது, அந்த சண்ட$_3$ாளஜந்மத்துக்கு அடைத்த ஜ்ஞாநவ்ருத்தங்களும் இன்றிக்கே இருப்பாருமாய் என்கை. சண்டாளசண்டாளர்களாகிலும் = தாம் சண்ட$_3$ாளர்க்கு விலங்குமாப்போலே சண்ட$_3$ாளரும் தங்களுக்கு விலங்கும்படியானவர்களும் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஜந்மாதி$_3$களால்) இத்யாதி$_3$. வ்ருத்தஜ்ஞாநாதி$_3$கள் (ஆதி$_3$) ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம். (தண்ணியர்) = அபக்ருஷ்டர். (ஶேஷத்வவிரோதி$_4$யான) என்றது, ஶேஷத்வாநு-கூ$_3$லாநுவர்த்தநப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமான என்றபடி. (ஜந்மாத்$_3$யபி$_4$மாநம்) = ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநோத்கர்ஷ-ஹேதுக-அஹங்காரம். "எம்மையாளும்பரமர்", "எம் தொழுகுலம் தாங்கள்" இத்யாத்$_3$யர்த்த$_2$ம் (நமக்கு மிகவும்) இத்யாதி$_3$. (நம்மாழ்வார்) (அருளிச்செய்த) என்றந்வயம்.

அவனடியாரடியே கூடுமிதுவல்லால் – வியன் மூவுலகுபெறினும் – விடுமாறென்பதென்னந்தோ" என்று துடங்கி ப4ாக3வதர்களே தமக்கு பரமப்ராப்யரென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதி3க்கிறவளவில், ஜந்மவ்ருத்தாதி3விப4ாக3மின்றிக்கே "சயமேயடிமை தலைநின்றார்", "அவனடியார்", "மணிமலை போல் கிடந்தான் தமர்கள்", "கோதிலடியார்", "நீக்கமில்லாவடியார்" என்று ப4க3வத்ஸௌந்த3ர்யாதி3களிலே தோற்றிருக்குமாகாரமே அவர்களுக்கு நிரூபகமாக அருளிச்செய்த – "நெடுமாற்கு அடிமையிலும்"; திருமங்கையாழ்வார் "தண்சேறையெம்பெருமான்தாள் தொழுவார் காண்மின் எந்தலைமேலாரே" என்று துடங்கி அர்ச்சாவதாரப்ரவணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களே நமக்கு ஶிரஸா வாஹ்யர், ஸதா3 த்4யேயர், ஸூரிகளிலும் கைங்கர்யஸம்ருத்3தி4யுடையவர்கள், அவர்களை ஒரு க்ஷணகாலமும் பிரிய க்ஷமனல்லேன், அவர்களுக்கென் ஹ்ருத3யம் தேனூறி எப்போதும் இனிதாகாநின்றது, அவர்களைக் கண்டமாத்ரத்திலே கண்டிகோளேயென்னுடைய மநோத்3ருஷ்டி–

(கொடுமா) இத்யாதி3 :- கொடு = க்ரூரமான. மா = மஹத்தான. வினையேன் = பாபத்தையுடைய நான். அவனடியார் = ததீ3யருடைய. அடியே = திருவடிகளையே. கூடுமிதுவல்லால் = கூடுகையாகிற இதுவல்லால். வியன் = விஸ்மயநீயமான. மூவுலகுபெறினும் = த்ரைலோக்யத்தைப்பெற்றாலும். விடுமாறு = விடும் வழி. என்பது = என்றுசொல்லுகை. என் = என்னோ. அந்தோ = ஐயோ. என்று அர்த்த2ம். இத்தை ஸங்க்3ரஹேண அருளிச்செய்கிறார் (ப4ாக3வதர்களே) இத்யாதி3. (உத்3தே3ஶ்ய)த்வம் ஆதே4யாதிஶயார்ஹத்வரூபஶேஷித்வம். (ப்ராப்ய)த்வம் ஆதீ4யமாநாதிஶய–ப4ாக்த்வம் என்று திருவாய்மொழி – த்3வயத்துக்கு ப்ரதிபாத்3யபே4த3ம் வ்யஞ்ஜிதம். (சயமே) என்றது ஸ்வயம் என்னுதல், ஜயம் என்னுதல். அடிமைதலைநின்றார் = ஶேஷத்வத்திலே ஊன்றியிருப்பார் என்று அர்த்த2ம். அவனடியார் = ஸ்ரீ வாமநனுடைய ஸௌந்த3ர்யத்திலே தோற்று அடிமையாயிருப்பார் என்று அர்த்த2ம். மணிமலைபோல் கிடந்தான் = ஒரு ரத்நபர்வதம் சாய்ந்தாப்போலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய. தமர் = ஆஶ்ரிதர் என்று அர்த்த2ம். கோதிலடியார் = "அநக4:" என்னுமாபோலே, தோ3ஷரஹிதரான அடியார் என்று அர்த்த2ம். நீக்கமில்லாவடியார் = பிரியமாட்டாத அடியார் என்று அர்த்த2ம். இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ப4க3வத்–ஸௌந்த3ர்யாதி3களிலே) இத்யாதி3நா. (ஆதி3)பத3த்தாலே வீர்யயௌவநாதி3களை ஸங்க்3ரஹிக்கிறது. சயமே அடிமை இத்யாதி3யிலே, அந்தணர் மறையோர் என்றாப்போலே, ஜந்மாதி3நிர்தே3ஶம் பண்ணுமையாலே ப2லித்த அர்த்த2ம் (தோற்றிருக்கும் ஆகாரமே) இத்யாதி3. இங்கும் (நம்மாழ்வார்) (அருளிச்செய்த) (நெடுமாற்கடிமையிலும்) என்று கூட்டுவது. தண் = குளிர்ந்த; ஶ்ரமஹரமான. சேறை = ஸாரக்ஷேத்ரமான திருச்சேறைத்திருப்பதிக்கு நிர்வாஹகனான. எம்பெருமான் = எனக்கு ஸ்வாமியானவனுடைய. தாள்தொழுவார் = திருவடிகளைத்தொழுமவர்கள். என் தலைமேலார் காண்மின் = என்னுடைய தலைமேலேயிருப்பார் என்று காணுங்கள் என்றபடி. இத்தைத்திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (என்று துடங்கி) இத்யாதி3. "பயிலும்சுடரொளி","நெடுமாற்கடிமை" இவையிரண்டும் வ்யூஹவிப4வப்ரவணவிஷயம் என்று தோற்ற (அர்ச்சாவதாரப்ரவணரான) என்றது. "எப்பொழுதும் என் மனத்தேயிருக்கின்றார்" என்கிறவிதுக்கு அர்த்த2ம் (ஸதா3த்4யேயர்) என்றது. "விண்ணவரில் பொலிகின்றார்" என்கிறவிதுக்கு அர்த்த2ம் (ஸூரிகளிலும் கைங்கர்யஸம்ருத்3தி4யை உடையவர்கள்) என்று. "ஒருகாலும் பிரிகிலேனே" என்கிறவிதுக்கு அர்த்த2ம் (அவர்களை ஒரு க்ஷணகாலமும்) இத்யாதி3. "என்னுள்ளம் தேனூறி எப்பொழுதும் தித்திக்கும்" என்கிறவிதுக்கு அர்த்த2ம் (அவர்களுக்கு என்னுள்ளம்) இத்யாதி. "கண்டேனுக்கிதுகாணீர் என்னெஞ்சும் கண்ணிணையும் களிக்குமாறே" என்கிறவிதுக்கு அர்த்த2ம் (அவர்களைக் கண்டமாத்ரத்திலே) இத்யாதி3.

கள் களிக்கிறபடி, அவர்களளவிலேயாகாநின்றது என்னன்பானது, அவர்களை நெஞ்சால் நினைக்கவே ம்ருத்யுவுக்கும் பாபத்துக்கும் அஞ்சவேண்டா, என்னுடைய ஹ்ருத3யம் அவர்கள் விஷயத்திலே விழுகிறபடிகண்டிகோளே, என்றிப்படி அருளிச்செய்கிறவிடத்தில் ஜந்மாதி3-ப்ரஸங்க3மற அருளிச்செய்த "கண்சோர வெங்குருதி"யிலும்; "கடல்மல்லைத் தலசயனம் ஆரெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவரெம்மை ஆள்வாரே" என்றேதேனும் ஜந்மவ்ருத்தாதி3களை உடையராகவுமாம், திருக்கடல்மல்லைத்தலசயனத்தை அநுஸந்தி4க்குமவர்கள் நின்ற நிலைகளிலே ப்ரமாணம்காட்டாதே நம்மைக்காரியம்கொள்ள உரியாரென்று துடங்கி, "ஞானத்தினொளியுருவை நினைவாரென்னாயகர்", "அவரெங்கள் குலதெய்வமே" என்றுகந்தருளின நிலத்திலே ப்ரவணரா-யிருக்குமவர்களே நமக்கு ஶேஷிகளென்றருளிச்செய்த "நண்ணாத வாளவுணரி"லும்; ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் "மெய்யடியார்கள் தம்மீட்டம் கண்டிடக்கூடுமேல் அதுகாணும் கண்பய-

---

"ஆளானர்க்கு ஆளாகும் என் அன்புதானே" என்கிறவிதுக்கு அர்த்த2ம் (அவர்களளவிலே) இத்யாதி3. "தொழுவாரைக் கருதுங்கால்... உண்ணாது வெங்கூற்றம் ஓவாத பாவங்கள்" என்கிற இதுக்கு அர்த்த2ம் (அவர்களை நெஞ்சாலே) இத்யாதி3. கூற்றம் = ம்ருத்யு. "உள்ளத்தே வைப்பாருக்கு இது காணீர் என்னுள்ளம் உருகுமாறே" என்கிறவிதுக்கு அர்த்த2ம் (என்னுடைய ஹ்ருத3யம்) இத்யாதி3. உருகுகை = அழிகை. இங்கும் ஜந்மவ்ருத்தாத்3யுத்கர்ஷநிர்தே3ஶாவிரஹபலி2தம் (ஜந்மாதி3-ப்ரஸங்க3மற) இத்யாதி3. ப்ரதிஷேத4ார்த்த2ப்ரஸங்க3மும் இன்றிக்கே என்றபடி.

(கடல்மல்லை) இத்யாதி3 - திருக்கடல்மல்லையிலே ஸ்த2லத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவித்தை, ஆர் = யவர். எண்ணும் நெஞ்சுடையார் = அநுஸந்தி4க்கும் நெஞ்சுடையவர்கள். அவர் = அவர்கள். எம்மை ஆள்வாரே = எம்மை ஆளுகைக்கு உரியர் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஏதேனும்) இத்யாதி3. "ஆர்" என்கிறவிதுக்கு அர்த்த2ம் (ஏதேனும் ஜந்ம) இத்யாதி3. "கடல்மல்லை" இத்யாதி3க்கு அர்த்த2ம் (திருக்கடல்மல்லை) இத்யாதி3. உபாதி4நிர்தே3ஶாவிரஹபலி2தம் (நின்றநிலைகளிலே) என்றது. ப்ரமாணப்ரத3ர்ஶநநிர்தே3ஶாவிரஹபலி2தம் (ப்ரமாணங்காட்டாதே) என்று. (ப்ரமாணம்) ஆவணை-யோலை முதலான தா3ஸ்யஸாத4கம். ஆளுகை = கார்யங்கொள்ளுகை. ஞானத்தின் ஒளியுருவை = ஜ்ஞாநஸ்வரூபனையுள்ளவனை. நினைவார் = நினைப்பார். என்நாயகர் = என் ஸ்வாமிகள். அவர் எங்கள் குலதெய்வம் = அஸ்மத்குலதை3வதம் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார்(உகந்தருளின) இத்யாதி3நா. இதிலும் வ்யூஹவிப4வவ்யாவ்ருத்தி அநுஸந்தே4யை. நாயககுலதெய்வஶப்3தா3ர்த்த2ம் (ஶேஷிகள்) என்று. கண்சோரவெங்குருதியிலே ஜந்மவ்ருத்தாத்3யபகர்ஷம் கண்டோ2க்தமல்லாமை-யாலே, தொழுவார், புண்ணியர், பெரியோர் என்கிற ஸாமாந்யநிர்தே3ஶங்களுக்கு "ஆர் எண்ணும் நெஞ்சுடையார்" என்கிற ஜந்மாத்3யபகர்ஷகண்டோ2க்திமத்3விஶேஷத்திலே பர்யவஸாநம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே மூலத்திலே திருமொழிகளுக்கு வ்யுத்க்ரமேண உபாதா3நம் என்று தோற்ற (ஜந்மாதி3ப்ரஸங்க3மற) என்றும், (ஏதேனும் ஜந்மவ்ருத்தாதி3களையுடையராகவுமாம்) என்றும் அருளிச்செய்தது என்று கண்டுகொள்வது.

(மெய்) இத்யாதி3 - மெய்யடியார்தம் = அநந்யப்ரயோஜநராகையாலே மெய்யான அடியராயிருக்கு-மவர்கள்தங்களுடைய. ஈட்டம் = கூட்டத்தை. கண்டிடக்கூடுமேல் = காணக்கிடைக்குமாகில். அதுகாணும் = அக்கூட்டத்தைக்காண்கையேகிடீர். கண்பயனாவதே = கண்களுக்கு ப2லமாவது

ுவதே", "தொண்டரடிப்பொடியாட நாம் பெறில் கங்கைநீர் குடைந்தாடும் வேட்கை என்னுவதே" இத்யாதி$_3$களாலே தம்முடைய ப$_4$ாக$_3$வதப்ரேமப்ரகர்ஷத்தை ப்ரதிபாதி$_3$க்கிறவளவில், ஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷாபகர்ஷப்ரஸங்க$_3$மின்றியே ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்திபாரவஶ்யமே அவர்களுக்கு நிருபகமாக அருளிச்செய்த "தேட்டருந்திறற்றேனி"லும்; ஶ்ரீதொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் த்$_3$வய-நிஷ்ட$_2$ர்பக்கல் ஈஶ்வரனுக்குண்டான உகப்பை அருளிச்செய்த "மேம்பொருள்" என்கிற பாட்டுக்குமேல் எத்தனையேனும் தண்ணிய ஜந்மங்களிலே பிறந்தார்களேயாகிலும் மேம்பொருளில்

என்றபடி. தொண்டர் = அநந்யப்ரயோஜநப$_4$க்திப$_4$ரிதருடைய. அடிப்பொடி = ஶ்ரீபாத$_3$தூ$_4$ளிகளிலே. ஆட = அவகா$_3$ஹிக்க. நாம்பெறில் = நாம்பெற்றால். கங்கைநீர் = க$_3$ங்கா$_3$தீர்த்த$_2$த்திலே. குடைந்தாடும் வேட்கை = உட்புக்கு அவகா$_3$ஹிக்கையில் உத்கடேச்சை$_2$. என்னுவது = என்னுகிறது என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இத்யாதி$_3$களாலே) என்று. "மெய்யடியார்கள்தம்", "எல்லையில் அடிமைத்திறத்தினில் என்றும் மேவும் மனத்தனும்" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (தம்முடைய ப$_4$ாக$_3$வதப்ரேமப்ரகர்ஷத்தை) என்றது. ஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷநிர்தே$_3$ஶாவிரஹஸஹக்ருதமான, அடியார், தொண்டர், மெய்சிலிர்ப்பவர் என்கிற ஸாமாந்யநிர்தே$_3$ஶப$_2$லிதம் (ஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷாபகர்ஷ-ப்ரஸங்க$_3$மின்றியே) என்று. "ஆட்டம்மேவி அலர்ந்தழைத்து அயர்வெய்தும்" இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்திபாரவஶ்யமே) இத்யாதி$_3$. (இத்யாதி$_3$களாலே) என்கிற (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே "தொண்டர் சேவடிச்செழுஞ்சேறு என் சென்னிக்கு அணிவனே" இத்யாதி$_3$களை ஸங்க்$_3$ரஹிக்கிறது.

பயிலும்சுடரொளிப்ரப்$_4$ருதிகளைப்பற்ற விவக்ஷிதார்த்த$_2$வைஶத்$_3$யாதிஶயத்தாலும். அவை ஜந்மாத்$_3$யப-க்ருஷ்டவக்த்ருகங்களாகையாலே, அவற்றில் ஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷநைரபேக்ஷ்யப்ரதிபாத$_3$நம் கூடுமே என்கிற ஶங்கைக்கு இவை ஜந்மாத்$_3$யுத்க்ருஷ்டவக்த்ருகங்களாய்க்கொண்டே ஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷ-நைரபேக்ஷ்யாதி$_3$களை ப்ரதிபாதி$_3$க்கையாலே, நிராஸகங்களாகையாலும், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஶ்ரீஸூக்திகளை மூலத்திலே சரமத்திலே உபாத$_3$ாநம் பண்ணிற்று என்னுமபி$_4$ப்ராயத்ததலே அருளிச்-செய்கிறார் (ஶ்ரீ தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்) இத்யாதி$_3$. த்$_3$வயவ்யாக்$_2$யாநரூபமான இந்த மூலத்தில் இப்ப்ரகரணத்திலே த்$_3$வயநிஷ்ட$_2$ப$_4$ாக$_3$வதவைப$_4$வப்ரதிபாத$_3$நம் உசிதமாகையாலே, விஶிஷ்ய தத்ப்ரதிபாத$_3$கப்ரமாணத்துக்கு சரமோபாத$_3$ாநம். இவ்வர்த்த$_2$த்தை வ்யஞ்ஜிப்பிக்கைக்காகவே "அடிமையில் குடிமை" என்று துடங்கி ஆறுபாட்டுக்களிலும் என்னாதே, [மேம்பொருளுக்கு மேலிற்-பாட்டுக்களிலும்] என்றது. இதில் த்$_3$வயஸ்த$_2$த்$_3$விவசநஸூசித-உபாயநைரபேக்ஷ்யமூலகஸாத$_4$நாந்தர-ஸ்வாஸநத்யாக$_3$த்தை "காம்பற" இத்யாதி$_3$யாலும், "ப்ரபத்$_3$யே"என்கிற வர்த்தமாநநிர்தே$_3$ஶஸூசித-காலக்ஷேபஹேதுத்வபோ$_4$ாக$_3$ஹேதுத்வங்களை "வாழும்சோம்பரை" என்கிறவித்தாலும், "அநேந மந்த்ரரத்நேந மத்ப்ரியேண" என்கிறவித்தால் ஸூசிதமான தந்நிஷ்ட$_2$ப்ரியத்வத்தை "உகத்திபோலும்" என்கிறவித்தாலும் சொல்லுகையாலே, "மேம்பொருள்" என்கிற பாட்டு த்$_3$வயநிஷ்ட$_2$ப$_4$ாக$_3$வத-விஷயகப$_4$க$_3$வந்நிரதிஶயப்ரீதிபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலேயருளிச்செய்கிறார் (த்$_3$வயநிஷ்ட$_2$ர்பக்கல்) இத்யாதி$_3$. அதில் "அடிமையில்" என்கிற பாட்டில் அர்த்த$_2$ம் (எத்தனையேனும் இத்யாதி$_3$. "குடிமையில்கடைமைபட்ட" இத்யாத்$_3$யர்த்த$_2$ம் (எத்தனையேனும் தண்ணிய) இத்யாதி$_3$. கடைமை = நிகர்ஷம். குக்கர் = நிஹீநர். மொய்கழற்கு அன்புசெய்யும் அடியரை = நிபி$_3$ட$_3$மான திருவடிகளில் அதிப்ராவண்யத்தையுடைய ஆஶ்ரிதரை என்றபடி. இதில் த்$_3$வயக$_3$தத்$_3$விவசநாந்தசரண-ஶப்$_3$தா$_3$ார்த்த$_2$மும், வர்த்தமாநார்த்த$_2$மும் சொல்லுகையாலே, இது பூர்வோக்தத்$_3$வயநிஷ்ட$_2$விஷயம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (மேம்பொருளில் சொன்ன) இத்யாதி$_3$.

சொன்ன – ஜ்ஞாநத்திலே நிஷ்டை2யையுடையராகில் திருத்துழாயோபாதி ஈஶ்வரனுக்கு ஶிரஸா வாஹ்யரென்றும், ஜந்மத்தால்வந்த தண்மையே அன்றிக்கே எத்தனையேனும் தண்ணிய வ்ருத்தமுடையாருமிந்த ஜ்ஞாநநிஷ்ட2ராகில் அந்த து3ஷ்க்ருதப2லம் அநுப4வியார் என்றும், தங்களுக்கு ஜந்மவ்ருத்தாதி3களால் வருங்குறையில்லாமையேயன்று தங்களோடு ஸம்ப3ந்தி4த்த

"முடியினில் துளபம் வைத்தாய்... உகத்தி" என்கிறவிதுக்கு அர்த்த2ம் (ஈஶ்வரனுக்குத் திருத்துழா- யோபாதி) இத்யாதி3. உகப்பின் கார்யமான ஸம்மாநவிஶேஷத்துக்கு த்3ருஷ்டாந்தார்த்த2ம் "முடியினில் துளபம் வைத்தாய்" என்கிற ஸம்பு3த்3தி4 என்றபடி. "திருமறுமார்வ"இத்யாதி3க்கு அர்த்த2ம் (ஜந்மத்தால்) இத்யாதி3. "வாழும்சோம்பர்" என்று "ப்ரபத்3யே" ஶப்3த3ார்த்த2மும், "மொய் கழல்" என்று "சரண"ஶப்3த3ார்த்த2மும் சொல்லிற்று. "திருமறுமார்வ" என்று "ஶ்ரீமத்"ஶப்3த3ார்த்த2ம் சொல்லிற்று. இத்தால், இப்பாட்டுக்கள் ஏகவிஷயங்கள் என்று ப2லிக்கிறது. அதில், த்3வயநிஷ்ட2ர் ஜந்மநிகர்ஷமுடையராகிலும் உத்3தே3ஶ்யர் என்று கீழே சொல்லி, இங்கே, வ்ருத்தத்தாலும் நிகர்ஷ- முடையர் உத்3தே3ஶ்யர் என்கிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஜந்மத்தால் வந்த தண்மை) இத்யாதி3. (இந்த ஜ்ஞாநநிஷ்ட2ராகில்) என்றது, மேம்பொருளில் சொன்ன ஜ்ஞாந- நிஷ்ட2ராகில் என்றபடி.

"மாநிலத்துயிர்களெல்லாம் வெருவரக்கொன்று சுட்டு" இத்யாதி3யைப்பற்ற (தண்ணிய வ்ருத்த- முடையாரும்) என்றது. "அருவினைப்பயன்" இத்யாத்3யர்த்த2ம் (அந்த து3ஷ்க்ருதப2லம்) இத்யாதி3. "வானுளார்" இத்யாதி3க்கர்த்த2ம் (தங்களுக்கு) இத்யாதி3. "அருவினைப்பயனதுய்யார்" என்கிற கீழிற்பாட்டில் அர்த்த2ாநுவாத3ம் (ஜந்மவ்ருத்தாதி3களால்) இத்யாதி3. (ஆதி3)ஶப்3த3ம் ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாந- பரம். "போனகம் செய்த சேடம் தருவரேல் புனிதம்" இத்யாத்3யர்த்த2ம் (தங்களோடு ஸம்ப3ந்தி4த்த) இத்யாதி3. போனகம் = போ4ஜநம். இதில் உபஸ்தி2திரைக்3ர்யாத் போ4ஜநபாத்ரஸ்த2பு4க்தஶிஷ்டத்- தையே "சேட"ஶப்3த3ம் சொல்லுகிறது. ப4ாண்ட3ஸ்த2ஶேஷத்தைச்சொல்லுகை விளம்பி3தம். "நாராயணைகநிஷ்ட2ஸ்ய யா யா சேஷ்டா தத3ர்ச்சநம் । யோ யோ ஜல்பஸ்ஸ ச ஜபஸ்தத்3த்4யாநம் யந்நிரீக்ஷணம் ॥ தத்பாத3ாம்பு3வதுலம் தீர்த்த2ம் தது3ச்சி2ஷ்டம் ஸுபாவநம் । தது3க்திமாத்ரம் மந்த்ராக்3ர்யம் தத்ஸ்ப்ருஷ்டம் அகி2லம் ஶுசி:" என்று நாராயணைகநிஷ்ட2னுடைய உச்சி2ஷ்டம் ஸுபாவநம் என்று சொல்லிற்று. "உச்சி2ஷ்ட"ஶப்3த3ம் பு4க்திபாத்ரஸ்த2பு4க்தஶிஷ்டத்திலே ப்ரஸித்3த4ம். இது "ஆசார்ய"ஶப்3த3மில்லாமையாலும், தத்ப்ரகரணமல்லாமையாலும் ஆசார்ய- விஷயமாகாது. நநு, "நாராயணைகநிஷ்ட2ஸ்ய" என்கிற ஸாமாந்யத்துக்கு "கு3ரோருச்சி2ஷ்டம் பு4ஞ்ஜீத" என்கிற விஶேஷத்திலே பர்யவஸாநம் என்னில்; "கு3ரோருச்சி2ஷ்டம்" என்கிறவிது வேத3ாத்4யாபகவிஷயமாகையாலே, வேத3ாத்4யாபகன் நாராயணைகநிஷ்ட2னும், ததி3தரனும் இருக்கக்கூடுமாகையாலே இந்த "கு3ரு"ஶப்3த3ம் விஶேஷவிஷயமாகமாட்டாது.

நநு, தத2ாபி, "யோ வை மந்த்ரவரம் ப்ராத3ாத் ஸம்ஸாரோச்சே2த3ஸாத4நம் । ப்ரதீச்சே2த்3கு3ருவர்யஸ்ய தஸ்யோச்சி2ஷ்டம் ஸுபாவநம்" என்று ப4ரத்3வாஜஸம்ஹிதோக்தகு3ருவிஶேஷவிஷயத்திலே "நாராயணைகநிஷ்ட2ஸ்ய" என்கிற ஸாமாந்யத்துக்கு பர்யவஸாநம் உசிதம் என்னில்; ப3ாத4க- மின்றிக்கேயிருக்க ஸ்வதோ ஸங்குசிதமான ஸாமாந்யத்துக்கு விஶேஷவிஷயத்திலே ஸங்கோசம் அநுசிதம். "ச2ாக3ஸ்ய வபாயா:" இத்யாதி3மந்த்ரத்தினுடைய நித்யாங்க3தாவிரோத4ப4யத்தாலேயிறே 'பஶு'ஶப்3த3த்துக்கு ச2ாக3விஷயதயா ஸங்கோசம் உபக3தம். இப்படியே இந்த ந்யாயவிஷயங்களில் எல்லாவற்றிலும் விரோத4ப்ரஸங்க3த்தாலே ஸாமாந்யஶப்3த3த்துக்கு ஸங்கோசம் என்னுமிடம் தத்ர

தத்ர ஸ்பு2டம். இங்கே அங்ஙன் ஒரு விரோத4மில்லாமையாலே, ஸங்கோசோபக3மம் உசிதமன்று.

கிஞ்ச, "நாராயணைகநிஷ்ட2ஸ்ய" என்கிறவிது, நாராயணே ஏகஸ்மிந், நிஷ்ட2ா = நிதராம் ஸ்தி2தி:, யஸ்ய ஸ: ததோ2க்த: என்று பே4ாக்3யாந்தரப்ரஸங்க3த்தில் "ப4வந்தி ஸர்வே ப்ரதிகூலரூபா:" என்கிறபடியே முடியும்படியாய், ஏதத்3தே3ஹாநுப4ாவ்யமான ப்ராரப்3த4ாம்ஶத்தில் அப்4யுபக3மமற்ற உத்தமாதி4காரிவிஷயம்.

"யோ வை மந்த்ரவரம்" இத்யாதி3ப4ரத்3வாஜவசநம், த3ாரஸுதஸம்ப3ந்த4கீர்த்தநலிங்க3த்தாலும், "இச்ச2ாப்ரக்ருத்யநுகு3ணைருபசாரை:" என்று உபசாரேச்ச2ாந்வயகீர்த்தநலிங்க3த்தாலும், மத்4யமா-தி4காரிவிஷயம். ஆகையால், "நாராயணைகநிஷ்ட2ஸ்ய" என்கிறவிதுக்கு "யோ வை மந்த்ரவரம்" இத்யாத்3யுக்தகு3ருவிஷயத்திலே பர்யவஸாநம் கூடாது.

நநு ச, "நிர்மால்யம் ப4க்ஷயித்வைவம் உச்சி2ஷ்டம் அகு3ரோரபி । மாஸம் பயோவ்ரதோ பூ4த்வா ஜபந் அஷ்டாக்ஷரம் ஸதா3 ।। ப்3ரஹ்மகூர்ச்சம் தத: பீத்வா ஶுத்3தே4ா ப4வதி மாநவ:" என்று கு3ருவ்யதிரிக்த-உச்சி2ஷ்ட-பே4ாஜநத்தில் ப்ராயஶ்சித்தவிதி4ப3லத்தாலே, "நாராயணைகநிஷ்ட2ஸ்ய" என்கிறவிது கு3ருவிஷயமாகக்கடவது என்னில்; "அகு3ரோ:" என்கிறவிடத்தில் "கு3ரு"ஶப்3த3ம் ஆசார்யவாசகமாகில், "பிது: உச்சி2ஷ்டம் பே4ாக்தவ்யம்" என்று விஹிதமான பிதுருச்சி2ஷ்ட-பே4ாஜநத்துக்கு நிஷேத4ம் ப்ரஸங்கி3க்கும்; பித்ருவாசகமாகில் "கு3ரோருச்சி2ஷ்டம் பு4ஞ்ஜீத" என்று விஹிதமான கு3ருச்சி2ஷ்ட-பே4ாஜநத்துக்கு நிஷேத4ம் ப்ரஸங்கி3க்கும்; உப4யவாசகமென்னில் ஏகவசநம் அநுபபந்நம்; கத2ஞ்சித் ஜாத்யேகத்வபரம் என்னில், "ஜ்யேஷ்ட2ஸ்ய ச ப்4ராதுருச்சி2ஷ்டம் பே4ாக்தவ்யம்" என்று விஹிதமான ஜ்யேஷ்ட2ப்4ராதுருச்சி2ஷ்டபே4ாஜநத்துக்கு நிஷேத4ம் ப்ரஸங்-கி3க்கும்; ஆகையால் "அகு3ரோ:" என்கிறவிடத்தில் "கு3ரு"ஶப்3த3ம் உச்சி2ஷ்டபே4ாஜநத்தில் ஶாஸ்த்-ராந்தராநுமதஸர்வவிஷயோபலக்ஷணம் என்னவேணும். ஶாஸ்த்ராந்தரம்தான் "கு3ரோருச்சி2ஷ்டம் பு4ஞ்ஜீத", "ப்ரதீச்சே2த்3கு3ருவர்யஸ்ய தஸ்யோச்சி2ஷ்டம் ஸுபாவநம் । பிதுர்ஜ்யேஷ்ட2ஸ்ய ச ப்4ராதுருச்சி2ஷ்டம் பே4ாக்தவ்யம்" என்கிற இவையாகிறப்போலே, "நாராயணைகநிஷ்ட2ஸ்ய" என்று தொடங்கி "தது3ச்சி2ஷ்டம் ஸுபாவநம்" என்கிறவிதுவுமாகிறது. தத2ாச, "அகு3ரோ:" என்றது, பே4ாஜ்யோச்சி2ஷ்டதயா தத்தச்ச2ாஸ்த்ராநுமதவ்யதிரிக்தனுடைய என்றபடி.

"அகு3ரோரபி" என்கிற "அபி"ஶப்3த3ம் அநுக்தஸமுச்சயமாய், ஶாஸ்த்ராநுமதபித்ருஜ்யேஷ்ட2ப்4ராத்ரு-வ்யதிரிக்தரை ஸமுச்சயிக்கிறதாகிலும், "நாராயணைகநிஷ்ட2ஸ்ய" என்று ஶாஸ்த்ராநுமதனான நாராயணைகநிஷ்ட2வ்யதிரிக்தனையும் ஸமுச்சயிக்கும். "ஸஹி வித்3யாதஸ்தம் ஜநயதி" என்று ஆசார்யனையும் பிதாவாக விவக்ஷித்து, "ஜ்யேஷ்ட2ப்4ராதா பித்ருஸம:" என்று பித்ருஸமனான ஜ்யேஷ்ட2ப்4ராதாவையும் வித்3யாதோஜநகனான ஆசார்யனையும், யோநிதோஜநகனான பிதாவையும், கு3ருஸத்3ருஶத்வேந க்ரோடீ3கரித்து, "கு3ரு"ஶப்3த3ம் சொல்லுகிறது என்னிலும், ந்யாயஸாம்யாத், "ஆசார்யவத் ஸந்தோ த்3ரஷ்டவ்யா:" என்று சொல்லப்பட்ட நாராயணைகநிஷ்ட2னையும் க்ரோடீ3கரிக்கும். ஆகையாலே, தத்-ஸங்கோசகமாக மாட்டாது.

"யே சோபகுர்வதே ஜ்ஞாநம் கிமப்யச்யுதஸம்ஶ்ரயம் । ஹீநோச்சி2ஷ்டாஶநம் கார்யா வ்ருத்திஸ்தேஷ்வபி கௌ3ரவாத்" என்கிறவிதுவும், "யோ வை மந்த்ரவரம் ப்ராத3ாத்" இத்யாதி3-பூர்வஶ்லோகோக்தகு3ருவர்யாபேக்ஷயா அநுகல்ப4பூ4த-அதி4காரிவிஷயமாகையாலே, முக்2யகல்பபூ4த-

ஸம்ஸாரிகளும் தங்கள் ப்ரஸாத3ஸ்வீகாரத்தாலே பரிஶுத்3த4ராம்படியான உத்கர்ஷமுடையார் என்றும், ஜந்மவ்ருத்தாதி3களால் குறையநின்றே இந்த ஜ்ஞாநமுடையவர்கள் இந்த ஜ்ஞாந-விது4ரராய் ஜந்மவ்ருத்தாதி3களால் உயர்ந்தவர்களுக்கு ஸர்வேஶ்வரனேபாதி பூஜ்யராய் ஜ்ஞாந-த3ாநப்ரதிக்3ரஹங்களுக்கு அர்ஹராவரென்றும், ஜந்மவ்ருத்தாதி3களுக்கு மேலே ஜ்ஞாநா-தி4கருமானவர்கள் ஜந்மவ்ருத்தாதி3வைலக்ஷண்யமின்றிக்கே இந்த ஜ்ஞாநமுடையரானவர்களை ப4க3வத்ப்ரப4ாவத்தாலே வந்த வைலக்ஷண்யத்தை பு3த்3தி4 பண்ணுதே கர்மநிப3ந்த4நமான ஜந்மாத்3யபகர்ஷத்தையே பு3த்3தி4பண்ணித் தாழ நினைத்தார்களாகில் அந்த க்ஷணத்திலே அவர்கள் கர்மசண்ட3ாலராவரென்றும், இப்படி ப்ரஸாதி3த்த அர்த்த2ங்கள் ஸம்ப4விக்கும்

கு3ர்வபேக்ஷயாபி உத்தமாதி4காரிபூ4தநாராயணைகநிஷ்ட2விஷயமாகமாட்டாது. "கு3ரோஶ்ச பத்நீபுத்ரா-தி3ஷ்வந்யேஷ்வப்யமலாத்மஸு ၊ குர்யாத3ாசார்யவத் வ்ருத்திம் தத்ரதத்ர வ்வயஸ்த2யா" என்கிற இதுவும் "தது3ச்சி2ஷ்டம் ஸுபாவநம்" "உச்சி2ஷ்டாஶநவர்ஜம்" இத்யாதி3ஶாஸ்த்ராந்தரோக்த-வ்யவஸ்த2ாஸாபேக்ஷமாகையாலே தத்3விருத்3த4மன்று.

இப்படி "உச்சி2ஷ்டமகு3ரோரபி" என்கிறவிது "தது3ச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம்", "போனகம் செய்தசேடம்" இத்யாதி3ஸ்வாரஸ்யஸங்கோசகமாக மாட்டாதாகையாலே, இங்கே பே4ாஜநபாத்ரஸ்த2பு4க்தஶேஷமே வசநஸ்வாரஸ்யஸித்3த4ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறர் (தங்கள் ப்ரஸாத3ஸ்வீகாரத்-தாலே) இத்யாதி3. "விஷ்ணே: ப்ரஸாத3ம் துளஸீம் தீர்த்த2ம் வாபி த்3விஜோத்தம ၊ உபவாஸதி3நே சைவ ப்ராஶ்நீயாத் அவிசாரயந்" என்று "ப்ரஸாத3"ஶப்3த3ம் பே4ாஜநபாத்ரஸ்த2 பு4க்தஶேஷ-வாசகமாகக் காண்கையாலே, (ப்ரஸாத)ஶப்3த3த்தாலே வ்யாக்2யாநம் பண்ணிற்று. "பழுதிலா" இத்யாத்3யர்த்த2ம் (ஜந்மவ்ருத்தாதி3களால்) இத்யாதி3. "எம்மடியார்கள்" என்கிறவிது ப்ராகரணிக-மான மேம்பொருளில் சொன்ன ஜ்ஞாநவத்பரம். "மத்3ப4க்தஜநவாத்ஸல்யம்" இத்யாதி3வசநத்திலே "மமாநுஸ்மரணம் நித்யம்" என்று வர்த்தமாநநிர்தே3ஶயுக்தத்3வயக3தபூர்வக2ண்ட3ார்த்த2மும், "ஸ்வயமப்4யர்ச்சநம் ... பூஜாயாஞ்ச அநுமோத3நம்" என்று உத்தரக2ண்ட3ார்த்த2மும், "மத்3ப4க்த-ஜநவாத்ஸல்யம்" இத்யாத்3யவஶிஷ்டங்களாலே த்3வயக3த-உத்தமஸூசிதாதி4காரிஸ்வபா4வ-விஶேஷங்களும் சொல்லுகையாலே இதுவும் மேம்பொருளில் சொன்ன த்3வயோக்தஜ்ஞாநவத்3-விஷயம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறர் (இந்த ஜ்ஞாநமுடையவர்கள்) இத்யாதி3. ஶிஷ்டம் பூர்வமேவ வ்யாக்2யாதம்.

"அமரவோரங்கம்" இத்யாத்3யர்த்த2ம் (ஜந்மவ்ருத்த) இத்யாதி3. "சாதி அந்தணர்" என்கிற இத்தைப்பற்ற (ஜந்ம) இதி. "தமர்களில் தலைவராய" என்கிறவித்தைப்பற்ற (வ்ருத்தாதி3) இதி. "அங்கம் ஆறும் வேதம்...நான்கும் ஓதி" என்கிறவித்தைப்பற்ற (ஜ்ஞாநாதி4கருமான) இத்யாதி3. ஜந்மாதி3களால் விஶேஷியாதே கேவலம் "நுமர்களை" என்கிறவித்தைப்பற்ற (ஜந்மவ்ருத்தாதி3-வைலக்ஷண்யமின்றிக்கே) இத்யாதி3. "நுமர்கள்" என்கிறவிது, ப்ரக்ருதமான மேம்பொருளில் சொன்ன ஜ்ஞாநவத்பரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (இந்த ஜ்ஞாநமுடையவர்களை) இதி. "பழிப்பராகில்" என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (ப4க3வத்) இத்யாதி3. "நொடிப்பதோரளவில் ஆங்கு" என்கிற இத்தைப்பற்ற (அந்த க்ஷணத்திலே) என்றது. "அவர்கள் தாம் புலையர்" என்கிறவித்தைப்பற்ற (கர்மசண்ட3ாளர்) இத்யாதி3. புலையர் = சண்ட3ாளர். ஸாமர்த்2யாத் கர்மசண்ட3ாளத்வம். இப்படி "அடிமையில்" இத்யாதி3யான இந்த பாட்டுக்களாலே ஜந்மாத்3யுத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் ப4க3வஸ்ஸாப4ா-

227. க்ஷத்ரியனான விஶ்வாமித்ரன் ப்3ரஹ்மர்ஷியானான்.

இப்படிக் கண்டாலும் அபக்ருஷ்டவர்ணம் உத்க்ருஷ்டவர்ணமாகக்கூடுமோ ஒரு ஜந்மத்திலேயென்ன, கூடின படியைக்காட்டுகிறார்மேல்; க்ஷத்ரியனாய் ராஜர்ஷியான விஶ்வாமித்ரன், அந்த ஜந்மத்திலே ஒரு கர்ம-விஶேஷத்திலே க்ஷத்ரியத்வம்போய் வஸிஷ்ட2வாக்யத்தாலே ப்3ரஹ்மர்ஷியுமானான்; இப்படி ஏகஜந்மத்திலே வர்ணாந்தரம் வரக்காண்கையாலே வர்ணமநித்யமென்னுமிடம் ஸித்3த4ம். அல்பஶக்திகவஸிஷ்ட2வாக்யம்

என்னுமிடம் ப்3ரஹ்மாதி3களுக்கும் து3ர்லப4மானபேற்றை திர்யக்3ஜாதியிலே பிறந்தானொருவன் பெற்றபின்பு சொல்லவேணுமோவென்றும், அருளிச்செய்த ஆறு பாட்டுக்களிலும்; [விஶத3மாகக் காணலாம்] என்றது – ஸம்ஶயவிபர்யயமற த3ர்ஶிக்கலாமென்றபடி. (226)

227. இப்படி இதிஹாஸாதி3களிலே பா4க3வதவைப4வம் சொல்லப்பட்டதேயாகிலும் "ந ஶூத்3ரா: ப4க3வத்3ப4க்தா: விப்ரா: பா4க3வதாஸ்ஸ்ம்ருதா:", "ஸ விப்ரேந்த்3ரோ முநிஶ்ஶ்ரீமாந் ஸ யதிஸ்ஸ ச பண்டி3த:" என்று சொன்ன விப்ரத்வாதி3கள் அர்த்த2வாத3மாமித்தனையல்லது, அபக்ருஷ்டஜந்மாவானவன் அந்த ஶரீரந்தன்னிலே உத்க்ருஷ்டனாகக் கூடுமோவென்ன,

---

லாப4ப்ரயோஜகங்களன்று, பின்னை ப4க3வஜ்ஜ்ஞாநவிஶேஷதத்3பா4வங்களே தத்ப்ரயோஜகங்கள் என்று சொல்லி மேலில் பாட்டிலே ப்3ரஹ்மாதி3களைப்பற்ற து3ர்லப4த்வத்தையும், க3ஜேந்த்3ராழ்வானுக்கு ஸுலப4னானமையையும், சொன்னவிது பூர்வோக்த-அர்த்த2ங்களில் உபபத்திப்ரத3ர்ஶநபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே "பெண்ணுலாம் சடையினானும்" இத்யாதி3க்கர்த்த2ம் அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி ப்ரதிபாதி3த்த) இத்யாதி3நா. (ப்3ரஹ்மாதி3களுக்கும்) என்கிற (ஆதி3)ஶப்3த3ம் ருத்3ரபரம். "ஆனைக்கு அன்று அருளையீந்த" என்கிறவிதுக்கு அர்த்த2ம் (திர்யக்3ஜாதியிலே) இத்யாதி3. இத்தால், கீழ் அஞ்சு பாட்டில் நிக்ருஷ்டமாகச் சொன்னவர்கள்பக்கல் கண்ட ஶாஸ்த்ரவஶ்யத்வயோக்3ய-மநுஷ்யத்வமும் இல்லாதவன் என்றபடி. (ஸ்ரீ தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்) (அருளிச்செய்த) என்று அந்வயம். ஸம்ஶயஶ்ச விபர்யயஶ்ச (ஸம்ஶயவிபர்யயம்) ஸமாஹாரே த்3வந்த்3வ:. விபர்யய: = அந்யதா2ஜ்ஞாநம். இவை அறும்படியாக என்றபடி. இத்தால், "பா4க3வதஶூத்3ரேஷு ஶூத்3ரத்வா-வக3மபூர்வகம் ப்3ராஹ்மண்யோத்பத்த்யாதி3ரூபப்ரபா4வஸ்ய கைஶ்சிது3க்தே:, தத3வகா3ஹி-ஜ்ஞாநஸ்ய (1) தத3பா4வவதி தத்ப்ரகாரகத்வரூபப்4ரமத்வஸித்3தே4: (2) ஆதி4க்யாவகா3ஹித்வ-ஸித்3தே4ஶ்ச, தந்நிவர்த்தநம் உசிதமேவ இதி கு3ருத்வேந வரணீயத்வ-தீர்த்த2பாதீ3யத்வ-ஸுபாவநோச்சி2ஷ்டத்வாதி3ரூபப்ரபா4வாநாம் ஜாதிதோ வ்யவஸ்தா2பிதத்வாத், ப்ரத2மம் ஜாதிவிஷய-வ்யாமோஹம் நிவர்த்தயதி" இத்யாதி3ஸாரப்ரகாஶிகோக்திமூலப்4ரமநிவ்ருத்தியும், ப்ரப4ாவ-வ்யவஸ்தா2மூலகப்4ரமநிவ்ருத்தியும் ஸூசிதை. ந்யாயாநுக்3ருஹீதவசநஸ்வாரஸ்யாநுகு3ணமாக (1) கு3ருத்வேந வரணீயதாதி3ப்ரப4ாவங்களும் (2) ஶூத்3ரத்வாதி3நிவ்ருத்தியும் ஸ்தா2பிதங்களிறே. உக்ததி3ஶைவ ஸர்வம் ஸுபரிஹரம் என்று கண்டுகொள்வது. (226)

227. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி இதிஹாஸாதி3களிலே) இத்யாதி3. (விப்ரத்வாதி3கள்) என்கிற (ஆதி3)ஶப்3த3ம் யதித்வபரம். இத்தால், உத்க்ருஷ்டகுலஜாநுவர்த்தநீயதாப்ரயோஜக-அத்யந்தோத்கர்ஷம் அபி4ப்ரேதம். (அர்த்த2வாத3ம்) என்றது, ப்ரரோசநார்த்த2ம் ஆரோபிதகு3ணம் என்றபடி. (அர்த்த2வாத3)ஶப்3த3ம் இங்கே தத்ப்ரதிபாத்3யபரம். [க்ஷத்ரியனான] என்கிறவிதுக்கு அர்த்த2ம் (க்ஷத்ரியகுல) இத்யாதி3. குலம் = உத்பாத3கப்ரப3ந்த4:. தது3த்3ப4வத்வமாவது, க்ஷத்ரியாத் க்ஷத்ரியாண்யாம் உத்பந்நத்வம். இத்தால் ஈத்3ருஶஸந்தாநவிஶேஷப்ரஸூதத்வாபி4வ்யக்3ங்ய-

செய்தபடிகண்டால் ஸர்வஶக்திஸம்ப3ந்த4விஶேஷம் என்செய்யாதென்று கருத்து. (227)

கூடுமென்னுமிடத்துக்கு உதா3ஹரணதயா அருளிச்செய்கிறுர் [க்ஷத்ரியனுன] என்றுதுடங்கி.

அத்3ருஷ்டவிஶேஷாத்மகக்ஷத்ரியத்வயுக்தத்வம் அபி4ப்ரேதம். ஜந்மாந்தரவ்யாவ்ருத்த்யர்த்த2மாக (தஜ்ஜந்மத்திலே) என்றது. சருவ்யத்யாஸவ்யாவ்ருத்த்யர்த்த2ம் (தபோவிஶேஷ) இத்யாதி3.

தத2ாஹி - "ஶ்ருணு கௌந்தேய ராமஸ்ய மயா யாவத்பரிஶ்ருதம் । மஹர்ஷீணும் கத2யதாம் காரணம் தஸ்ய ஜந்ம ச" இத்யாரப்4ய, "கா3தி4: ஸ்வஸுதாம் ருசீகாய ப்ராதா3த்" இத்யுக்த்வா, "ப4ார்க்க3வ: குருபுங்க3வ: புத்ரார்த்தே2 ஶ்ரபயாமாஸ சரும்" இதி சோக்த்வா, "ஆஹூய சாஹ தாம் ப4ார்யாம் ருசீகோ ப4ார்க்க3வஸ்தத2ா । உபயோஜ்யஶ்சருரயம் த்வயா மாத்ரா ச பா4மிநி । தஸ்யாம் ஜநிஷ்யதே புத்ரோ தீ3ப்திமாந் க்ஷத்ரியர்ஷப4: । அஜய்ய: க்ஷத்ரியைர்லோகே க்ஷத்ரியர்ஷப4ஸூத3ந: । தத2ாபி புத்ரம் கல்யாணி த்4ருதிமந்தம் தபோந்விதம் । ஶமாத்மகம் த்3விஜஶ்ரேஷ்ட2ம் சருரேகம் வித4ாஸ்யதி" இதி சோக்த்வா, "சருத்3வயம் க்3ருஹீத்வா து ராஜந் ஸத்யவதீ தத3ா । ப4ர்த்ரா த3த்தம் ப்ரஸந்நேந மாத்ரே ஹர்ஷாந்ந்யவேத3யத் । மாதா து தஸ்யா: கௌந்தேய து3ஹித்ரே ஸ்வம் சரும் த3தௌ3 । தஸ்யாஶ்சரும் அத2ாஜ்ஞாதம் ஆத்மஸம்ஸ்த2ம் சகார ஹ । அப்3ரவீத் ராஜஶார்தூ3ல ஸப4ார்யாம் வரவர்ணிநீம் । மாத்ராஸி வ்யதி2தா ப4த்3ரே சருவ்யத்யாஸஹேதுநா । தஸ்மாத் ஜநிஷ்யதே புத்ர: க்ரூரகர்மா மஹாப3ல: । ஜநயிஷ்யதி மாதா தே ப்3ரஹ்மபூ4தம் தபோத4நம் । விஶ்வம் ஹி ப்3ரஹ்மதபஸா மயா தத்ர ஸமர்ப்பிதம்" இத்யாதி3யில் சொல்லுகிறபடியே விஶ்வாமித்ரனுக்கு சருவ்யத்யாஸத்தாலே ப்3ராஹ்மண்யம் தபஸ்ஸுக்கு முன்னே இருந்தது என்னவொண்ணுது. தபோமூலகவஸிஷ்ட2வாக்யத்தாலே ப்3ராஹ்மண்யம் மத்4யே வந்தது என்று ஶ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லுகையாலும், இதிஹாஸத்துக்கு புராணுபேக்ஷயா ப்ராப3ல்யமும், ஶ்ரீராமாயணத்துக்கு இதிஹாஸாந்தராபேக்ஷயா ப்ராப3ல்யமும் ஸம்ப்ரதிபந்நமாகையாலும் ஶ்ரீராமாயணவிருத்3த4ங்களானவற்றுக்கு அந்யதா2நயநமிறே உசிதம்.

கிஞ்ச, சருக்ருதிக்கு, புத்ரனும், தத்3க3தப்ரக்ருஷ்டஶமத3மஶௌர்யவீர்யாதி3களும் உத்3தே3ஶ்ய-மல்லது, ப்3ராஹ்மணுதி3களுக்கு ப்3ராஹ்மண்யாதி3களிலே உத்பத்திமாத்ரோபாதி4கங்களான ப்3ராஹ்மணத்வாதி3கள் மநுஷ்யத்வாதி3களைப்போலே அர்த்த2ஸமாஜக்3ரஸ்தங்களாகையாலே உத்3தே3ஶ்யகோடிக4டிதங்களன்று. ஆகையாலே யது3த்3தே3ஶேந சருக்ருதி, அத்தையே அந்த சருவானது ப்ரயோஜிப்பிக்குமல்லது, அநுத்3தி3ஷ்டங்களான ப்3ராஹ்மணத்வ-க்ஷத்ரியத்வங்களை ப்ரயோஜிப்பிக்க மாட்டாதாகையாலே சருவ்யத்யாஸம் ப்3ராஹ்மண்யஹேதுவன்று.

கிஞ்ச, இப்படி ந்யாயஸித்3த4மான அர்த்த2ம் வசநஸ்வாரஸ்யஸித்3த4ம். எங்ஙனே என்னில்:- புராணரத்நத்திலே "அத2 வநாதா3கத்ய ஸத்யவதீம் ருஷிரபஶ்யத், ஆஹ சைநாம், அதிபாபே! கிமித3மகார்யம் ப4வத்யா க்ருதம்? அதிரௌத்3ரம் தேந புரா லக்ஷ்யதே, நூநம் த்வயா த்வந்மாத்ரு-ஸம்யுக்தஶ்சருருபபு4க்த:, ந யுக்தமேதத், தத்ர சரௌ ஸகலவீர்யஶௌர்யப3லஸம்பத்3ஆரோபிதா, த்3விதீயசராவபி அகி2லஶாந்திஜ்ஞாநதிதிக்ஷாதி3ப்3ராஹ்மணகு3ணஸம்பத், தச்ச விபரீதம் குர்வந்த்யாஸ்தவ அதிரௌத்3ராஸ்த்ரத4ாரணபாலநநிஷ்ட2: க்ஷத்ரியாசார: புத்ரோ ப4விஷ்யதி, தஸ்யாஶ்ச உபஶமருசிர்ப்3ராஹ்மணுசார: இதி" என்று சருக்களுக்கு ஶௌர்யாதி3கு3ணுதிஶய-ப்ரயோஜகத்வம் சொல்லிற்றித்தனையல்லது ப்3ராஹ்மணத்வாதி3ஜாதிப்ரயோஜகத்வம் சொல்லிற்றில்லை.

அதாவது க்ஷத்ரியகுலோத்3ப4வனன விஶ்வாமித்ரன் அஜ்ஜந்மத்திலே தான் பண்ணின தபோவிஶேஷமடியாக வஸிஷ்ட2வாக்யத்தாலே க்ஷத்ரியத்வம் பின்னாட்டாதபடி ப்3ரஹ்மர்ஷியாய் விட்டானிறே. ஆகையால் அத்யந்தாபக்ருஷ்டகுலோத்3ப4வரானாலும் அந்த ஶரீரம் தன்னோடே அநவதி4கஶக்திகப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ரூபஸம்ஸ்காரவிஶேஷத்தாலே, அத்யந்தோத்க்ருஷ்டகுலஜா-

---

“வீர்யஶௌர்யப3லஸம்பத்3ஆரோபிதா” (வி.பு. 4-7, 24-2) என்றும், “ப்3ராஹ்மணகு3ணஸம்பத்” (வி.பு. 4-7, 24-2) என்றுமிறே சொல்லிற்று. க்ஷத்ரியத்வம் ஆரோபிதம், ப்3ராஹ்மணத்வம் ஆரோபிதம் என்று சொல்லிற்றில்லையே. ‘க்ஷத்ரியாசார: புத்ரோ ப4விஷ்யதி, ப்3ராஹ்மணாசார: புத்ர:’ என்று சொல்லிற்றித்தனையல்லது, ‘க்ஷத்ரிய: புத்ரோ ப4விஷ்யதி, ப்3ராஹ்மண: புத்ர:’ என்று சொல்லிற்றில்லையே. “தஸ்மாஜ்ஜநிஷ்யதே புத்ர: க்ரூரகர்மா மஹாப3ல: । ஜநயிஷ்யதி மாதா தே ப்3ரஹ்மபூ4தம் தபோத4நம்” என்று “க்ரூரகர்மா” என்று சொல்லிற்றல்லது, ‘க்ஷத்ரிய:’ என்று சொல்லிற்றில்லை. “ப்3ரஹ்மபூ4தம்” என்றது ‘ப்3ராஹ்மணஸத்3ருஶம்’ என்றபடி. “பித்ருபூ4தோ மாத்ருபூ4த:” என்னுமாப்போலே “பூ4த”ஶப்3த3ம் ஸத்3ருஶவாசி. “பூ4தம் ந்யாய்யே ஸமே ப்ராப்தே யதா2ர்த்தே2ஆதீதயோரபி” என்னக்கடவதிறே.

“விஶ்வம் ஹி ப்3ரஹ்மதபஸா மயா தத்ர ஸமர்ப்பிதம்” என்று “விஶ்வ”ஶப்3த3ஸ்வாரஸ்யத்தாலும், “ப்3ராஹ்மணகு3ணஸம்பத்” என்கிற ப்ரகரணாந்தரஸ்த2(கு3ண)ஶப்3த3ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் “ப்3ரஹ்ம” ஶப்3த3ம் தத்3கு3ணலக்ஷகமல்லது ஜாதிலக்ஷகமன்று. இப்படி ந்யாயாநுகு3ணஶப்3த3ஸ்வாரஸ்யபர்யாலோசனையில் சருவ்யத்யாஸம் ப்3ராஹ்மணத்வாதி3ஜாதிப்ரயோஜகமல்லாமையாலே ஸ்ரீராமாயணத்தோடு இவற்றுக்கு விரோத4ம்தான் முதலிலே இல்லை.

கிஞ்ச, விஶ்வாமித்ரனுக்கு சருவ்யத்யாஸத்தாலே ப்3ராஹ்மண்யம் முன்பே உண்டு என்னில், அவனுக்கு க்ஷத்ரியகல்பத்தாலே பூர்வம் பண்ணின உபநயநவிவாஹாதி3கள் ஶாஸ்த்ரார்த்த2ங்களன்றிக்கே ஒழிய ப்ரஸங்கி3க்கும்.

கிஞ்ச, இந்த சருவ்யத்யாஸத்தாலே பரஶுராமனுக்கு க்ஷத்ரியத்வமும் வருகையாலே ப்3ராஹ்மண்யமின்றிக்கே ஒழியும். ப்3ராஹ்மணகல்பத்தாலே உபநயநாதி3களும் ஶாஸ்த்ரார்த்த2மன்றிக்கே ஒழியும். “ராம ராம மஹாபா4க3 ப4வாந் பாபமகாரிஷீத் । அவதீ4ந்நரதே3ஹம் யத் ஸர்வதே3வமயம் வ்ருதா2॥ வயம் ஹி ப்3ராஹ்மணாஸ்தாத க்ஷமயார்ஹணதாம் க3தா:” என்று துடங்கி “தீர்த்த2ஸம்ஸேவயாசாம்பே4ாஜஸங்க3ாச்யுதசேதந:” என்று ஜமத3க்3நிவசநஸித்3த4ப்3ராஹ்மண்யாதி3கள் விரோதி4க்குமாகையாலே சருவ்யத்யாஸம் விஶ்வாமித்ரனுக்கு ப்3ராஹ்மண்யநிதா3நமாக மாட்டாது. இத்தையெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றி “ஸ்வவசநேந க்ஷத்ரியம் விஶ்வாமித்ரம் ப்3ராஹ்மணீக்ருதவத:” என்று ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமபா4ஷ்யத்திலே ப4ட்டர் அருளிச்செய்தது. ப்ரமாணவைஷம்யத்தில் ப்ரதிப3ந்தி4க்கு அவகாஶமில்லாமையாலே ஸாத்விகஶாஸ்த்ரோக்தஜாத்யாக3மாபாயங்களுக்கு தாமஸதந்த்ரோக்தஜாத்யுத்3த4ாரம் ப்ரதிப3ந்தி4யாகாது.

ஜாதி அத்3ருஷ்டரூபையாகையாலே ஹேதுவிஶேஷத்தாலே ஆக3மாபாயங்கள் உபபந்நம். “த3க்3த4-து3ர்ஜாதிகில்பி3ஷ:”, “விப்ராஸ்ஸம்ருதா:” இத்யாதி3ஸாத்விகஶாஸ்த்ரஸ்த2வசநஸ்வாரஸ்யஸித்3த4-மாகையாலே விஶ்வாமித்ரோதா3ஹரணம் வசநவிருத்3த4மன்று. இத்தால் சருவ்யத்யாஸாதி3களான சில விஶேஷநிதா3நங்களாலே விஶ்வாமித்ராதி3களுடைய நிலை வேறு சிலர்க்குக் கூடும் என்கை

228. விபீ4ஷணனை ராவணன் "குலபாம்ஸநம்" என்றான். பெருமாள் இக்ஷ்வாகு-வம்ஶ்யனாக நினைத்து வார்த்தை அருளிச்செய்தார்.

ஆனாலிவர்களை ப3ஹுமதிபண்ணினாருண்டோவென்ன, பெருமாள்முதலானார் பலருமுண்டு, அதில் ஸம்ஶயிக்க வேண்டா என்கிறார். "விபீ4ஷணஸ்து த4ர்மாத்மா" என்று ராவணனுடன் பிறந்தும் த4ர்மாத்மாவான ஸ்ரீவிபீ4ஷணப்பெருமாளை, "ப்ரதீ3யதாம் தா3ஶரதா2ய மைதி2லீ" என்று ஹிதம் சொன்னவதுவே குற்றமாக குபிதனான ராவணன், "குலபாம்ஸநம்" என்று அத4ர்மம் வளருகிற கோ3ஷ்டியிலே த4ர்மத்தைப்புகுர விட்டு

நுவர்த்தநீயராம்படி உத்க்ருஷ்டதமராகக் குறையில்லையென்கை. அல்பஶக்திகவஸிஷ்ட2வாக்யம் செய்தபடிகண்டால் ஸர்வஶக்திஸம்ப3ந்த4விஶேஷமென்செய்யமாட்டாது. (227)

228. இதிஹாஸாதி3ப்ரமாணமுக2த்தாலே பா4க3வதவைப4வத்தை த3ர்ஶிப்பித்தார் கீழ்; ஶிஷ்டர்களுடைய ஆசாரமுக2த்தாலும் பா4க3வதவைப4வத்தை த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் மேல்,

வசநவிருத்3த4ம் என்னுமதுவும் அநுசிதம் என்னும் அபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (வஸிஷ்ட2வாக்யத்தாலே) இத்யாதி3. தா3ர்ஷ்டாந்திகம் (ஆகையால்) இத்யாதி3. "ஶ்ருதேஸ்து ஶப்3த3-மூலத்வாத்" (ப்3ர. ஸூ. 2-1-27), "ஆத்மநி ச ஏவம் விசித்ராஶ்ச ஹி" (ப்3ர. ஸூ. 2-1-28) என்கிற ஸூத்ரார்த்த2த்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (அநவதி4கஶக்திக) இத்யாதி3. (ஸம்ப3ந்த4ம்) = காஷ்ட2ாபந்நஜ்ஞாநப4க்த்யாதி3ரூபஸம்ப3ந்த4ம். (ஸம்ஸ்காரம்) = உத்க்ருஷ்டகுல-ஜாநுவர்த்தநரூபகார்யாந்தரயோக்3யதாகரணம். (அத்யந்த) இத்யாதி3யால் ப்3ராஹ்மணாதி3குலம் அபி4ப்ரேதம். ஶ்லாக்4யதாமாத்ரவ்யாவ்ருத்த்யர்த்த2ம் (அநுவர்த்தநீயராம்படி) என்றது. அநுவர்த்தநம் ப்ரணாம-தீர்த்த2ப்ராஸாத3ஸ்வீகாராதி3ரூபம். (உத்க்ருஷ்டதமர்) இத்யாதி3யால் "ஸ விப்ரேந்த்3ர:", "விப்ரா ஏவ ஹி" இத்யாதி3கள் உத்கர்ஷாதிஶயலக்ஷகங்களல்லது விப்ரத்வாதி3ப்ராப்திபரங்களன்று என்று ஸூசிதம். இத்தால் ஜாத்யுத்3தா4ரப்ரதிப3ந்தி4க்கு ப்ரஸங்க3மே இல்லை என்றபடி. "சண்டா3ளமபி வ்ருத்தஸ்த2ம் தம் தே3வா ப்3ராஹ்மணம் விது3:" என்று சொன்ன ப்3ராஹ்மணத்வம்போலே என்கையும், "த3க்3த4து3ர்ஜாதிகில்பி3ஷ:", "ப்ரணமேத்3த3ண்ட3வத்3பு4வி" இத்யாதி3ப்ரப3லப்ரமாண-விரஹவைஷம்யபராஹதம் என்று கருத்து. [க்ஷத்ரியனான விஶ்வாமித்ரன்] இத்யாதி3மூலவாக்யம் "ஸர்வாந்நாநுமதிஶ்ச ப்ராணாத்யயே தத்3த3ர்ஶநாத்" (ப்3ர. ஸூ. 3-4-28) என்கிற ஸூத்ரம்போலே ஶக்திதாரதம்யமூலகமுதிகந்யாயாபி4ப்ராயகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அல்ப-ஶக்திக) இத்யாதி3. ஆகையாலே "விப்ரா பா4க3வதாஸ்ஸ்ம்ருதா:" இத்யாதி3கள் அர்த்த2வாத3பரங்கள் அன்று, தத்வபரங்கள் என்று கருத்து என்றபடி. (227)

228. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இதிஹாஸப்ரமாண) இத்யாதி3. "ந ஶூத்3ரா ப4க3வத்3ப4க்தா:", "ஶுசிஷத்3ப4க்திதீ3ப்தாக்3நிதத்3த4து3ர்ஜாதிகில்பி3ஷ:" என்று பா4க3வதர்களுக்கு ஶூத்3ரத்வாதி3-நிவ்ருத்தியும், "ப்3ராஹ்மே முஹூர்த்த உத்தா2ய ப4க3வந்நாமகீர்த்தநம் । ஆசார்யகீர்த்தநம் குர்யாத் க3ச்சே2ச்சாத2 நதீ3ர்த்3விஜ:" என்றுதுடங்கி த்3விஜாதிபா4க3வதனுக்கு ஆசாரத்தைச் சொல்லி, "ஸ்த்ரீஶூத்3ராணாம் விதி4ம் வக்ஷ்யே ஸம்யக்ப்ரணவவர்ஜிதம்" என்று ஶூத்3ரபா4க3வதனுக்கு ஆசாரம் சொல்லுகையாலே ஶூத்3ரத்வாதி3நிவ்ருத்தியும் ஶாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகையாலே, ஸ்ம்ருதி-த்3வைத4த்தில் 'கஸ்ய த்யாக3: கஸ்ய ப்ரதிக்3ரஹ:' என்று ஸம்ஶயம் பிறக்கில், "யத்ர ஶாஸ்த்ர-க3திர்பி4ந்நா ஸர்வகர்மஸு பா4ரத । உதி3தேऽநுதி3தே சைவ ஹோமபே4தோ3 யதா2 ப4வேத் ॥ தஸ்மாத்குலக்ரமாயாதம் ஆசாரம் த்வாசரேத்3பு3த4: । ஸ கா3ரீயாந்மஹாபா4கோ3 ஸர்வஶாஸ்த்ரோ-

தூ$_3$ஷித்தாய், இக்குலத்துக்கு அழுக்காயிருந்தாயென்று பருஷித்துத் தள்ளிவிட்டான். இப்படித் தள்ளுண்ட அவரை இக்ஷ்வாகுகுலதிலகரான பெருமாள் "அஸ்மாபி$_4$ஸ்துல்யோ ப$_4$வது" என்றந்த உத்க்ருஷ்டவம்ஶத்திலே அவதரித்த தங்கள் நால்வரிலே ஒருவராகத் திருவுள்ளம்பற்றித் திருவாய்மலர்ந்து கைக்கொண்டருளினுர். இத்தால் ஸ்வஜநம் கைவிட்டவர்களையும் ஆநுகூல்யமே பார்த்துச் சீரியராய்ப் புரையறக் கைக்கொள்ளுவர் என்றபடி. (228)

"த$_4$ர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம் வேத$_3$ாஶ்ச" என்று ஆப்தப்ரமாணமான வேத$_3$த்துக்கு முன்னே எடுக்கும்படியிறே ஶிஷ்டாசாரத்தினுடைய ப்ராமாண்யமிருப்பது; அதில் ப்ரத$_2$மத்திலே அபக்ருஷ்டஜாதீயரானவர்கள் அந்த ஶரீரத்தோடே ஸஜாதீயவ்யாவ்ருத்தராய் உத்க்ருஷ்டதமராவர்களென்று கீழ்ச்சொன்ன அர்த்த$_2$த்தை ஸ்தி$_2$ரீகரிக்கைக்காக, ராவணுநுஜனைக்குறித்து பெருமாள் அருளிச்செய்த வார்த்தையை அருளிச்செய்கிருர் [விபீ$_4$ஷணனை] என்று துடங்கி. அதாவது "ப்ரதீ$_3$யதாம் த$_3$ாஶரத$_2$ாய மைதி$_2$லீ" என்று தனக்கு ஹிதத்தைச்சொன்ன த$_4$ர்மாத்மாவான ஶ்ரீவிபீ$_4$ஷணுழ்வானை, பாபிஷ்ட$_2$னுன ராவணன் குபிதனுய் "த்வாம் து தி$_4$க் குலதூ$_3$ஷணம்"

தி$_3$தாத$_3$பி" என்கிறபடியே ஶிஷ்டாசாரம் அந்யதரத்யாகோ$_3$பாத$_3$ாநவ்யவஸ்த$_2$ாபகமாகையாலே ஶிஷ்டாசாரோபஷ்டப்$_3$த$_4$ங்களான "ந ஶூத்$_3$ரா" இத்யாதி$_3$ஶாஸ்த்ரங்கள் உபாதே$_3$யங்கள்.

ததநுரோதே$_4$ந "ப்$_3$ராஹ்மே முஹூர்த்தே" இத்யாதி$_3$களுக்கு லோகஸங்க்$_3$ரஹார்த்த$_2$ம் பூ$_4$தபூர்வகூ$_3$த்யாஶ்ரயணத்தாலே தத்தத$_3$ாசாரநியமபரத்வேந ஆதல், காஷ்ட$_2$ாபந்நஜ்ஞாநப$_4$க்திவைராக்$_3$யாதி$_3$விகலஶூத்$_3$ரப$_4$ாக$_3$வதவிஷயத்வேந ஆதல் நயநம் உசிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே இதிஹாஸாத்$_3$யுபாத$_3$ாநாநந்தரம் ஶிஷ்டாசாரோபாத$_3$ாநம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிருர் (இதிஹாஸாதி$_3$ப்ரமாணமுக$_2$த்தாலே ப$_4$ாக$_3$வதவைப$_4$வத்தை த$_3$ர்ஶிப்பித்தார் கீழ்; ஶிஷ்டர்களுடைய ஆசாரமுக$_2$த்தாலும் ப$_4$ாக$_3$வதவைப$_4$வத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிருர் மேல்) என்று.

"த$_3$ர்மேணாதி$_4$க$_3$தோ யைஸ்து வேத$_3$ஸ்ய பரிப்$_3$ரும்ஹண: । தே ஶிஷ்டா ப்$_3$ராஹ்மணா ஜ்ஞேயா: ஶ்ருதிப்ரத்யக்ஷஹேதவ:" என்று ஶிஷ்டஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் சொல்லிற்று. ஶாஸ்த்ராபேக்ஷயா ப்ரத$_2$மோத$_3$ாஹரணஜ்ஞாபிதப்ராமாண்யப்ரகர்ஷத்தையுடைய ஶிஷ்டாசாரத்துக்கு ஶாஸ்த்ரத்$_3$வைத$_4$த்தில் அந்யதரவ்யவஸ்த$_2$ாபகத்வம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்$_3$த$_4$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (த$_4$ர்மஜ்ஞஸமய) இத்யாதி$_3$. (ஸமய:) = ஆசார:. இத்தால் இவ்வர்த்த$_2$ம் [இதிஹாஸபுராணங்களிலும்] இத்யாதி$_3$களோடே [க்ஷத்ரியனுன] இத்யாதி$_3$க்$_3$ரந்த$_2$ங்களுக்கு ஏககார்யகாரித்வஸங்க$_3$தியாதல், உபஜீவ்யோபஜீவகப$_4$ாவஸங்க$_3$தியாதல் விவக்ஷிதை என்று ஸூசிதம்.

இப்படி பேடிகாஸங்க$_3$தியை அருளிச்செய்து ஶ்ரீராமாயணைக்தார்த்தோ$_2$த$_3$ாஹரணரூபத்வாத் அநந்தரவாக்யஸங்க$_3$தியையும், ஆசாரப்ரஸங்க$_3$ாத், "ஶப்$_3$த$_3$ப்ரயோக$_3$பூ$_4$த-ஆசாரவிப்ரதிபத்தௌ" என்கிறபடியே ஶப்$_3$த$_3$ப்ரயோக$_3$த்துக்கு ஆசாரஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$த்வத்தையும், அதுக்கு காயிகாசாராபேக்ஷயா "யத்$_3$வாசா வத$_3$தி தத்கர்மணா கரோதி" (யஜு.) என்று ப்ராத$_2$ம்யத்தையும், "த$_3$க்$_3$த$_4$து$_3$ர்ஜாதிகில்பி$_3$ஷ:" என்று ஸாமாந்யேந சொல்லுகையாலே "ஶ்வபசோபி பு$_3$தை$_4$ஶ்ஶ்லாக்$_4$ய:", "ந ஶூத்$_3$ரா:" இத்யாதி$_3$விஶேஷநிஷேத$_4$ங்கள் ஏவம்வித$_4$ாபக்ருஷ்டஜாதிப்ரயுக்த-அபகர்ஷநிவ்ருத்திபூர்வக-உபத$_3$ர்ஶிதோத்கர்ஷவிஶேஷோபலக்ஷகங்களாகையாலே, ராக்ஷஸஜாதீயவிபீ$_4$ஷணோத$_3$ாஹரணோபபத்தியையும் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிருர் (அதில் ப்ரத$_2$மத்திலே) இத்யாதி$_3$நா.

229. பெரியவுடையார்க்குப் பெருமாள் ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$ஸம்ஸ்காரம் பண்ணி-யருளினுர்.

தம்மை அழியமாறும்படி உடையராய், ஸ்ரீகார்யம்செய்த பெரியவுடையார்க்கு, ஸாமாந்யத$_4$ர்மஸம்ஸ்த$_2$ாபகரான பெருமாள், ஜந்மாதி$_3$நிகர்ஷம்பாராமல் ஜாத்யாத்$_3$யுத்க்ருஷ்டர்க்கு ஸத்புத்ரஶிஷ்யர்கள் பண்ணும் ப்$_3$ரஹ்ம-மேத$_4$ஸம்ஸ்காரத்தைப் பெருப்பேருகப் பண்ணினுர். இத்தால் ஸாமாந்யநிஷ்ட$_2$ரும் ஜாத்யாதி$_3$நிகர்ஷம்

பாம்ஸநம்" என்றிக்குலத்துக்கழுக்காகப் பிறந்த உன்னை வேண்டேனென்று பருஷித்துத் தள்ளிவிட்டான்; இக்ஷ்வாகுகுலநாத$_2$ரான பெருமாள் இவனை ஆத$_3$ரபூர்வகமாக அங்கீ$_3$கரித்த அநந்தரம் "ஆக்$_2$யாஹி மம தத்த்வேந ராக்ஷஸாநாம் ப$_3$லாப$_3$லம்" என்று ராக்ஷஸருடைய ப$_3$லாப$_3$லமிருக்கும்படி நமக்குச் சொல்லுமென்கையாலே இவனை ராக்ஷஸஜாதீயனுக நினையாதே திருத்தம்பிமாரோபாதியாக அபி$_4$மானித்து வார்த்தையருளிச்செய்தாரென்கை. இவ்வாக்யத்திலே ராவணன் பரித்யஜித்தமையும் பெருமாள் பரிக்$_3$ரஹித்தமையும் சொல்லுகையாலே, ப$_4$க$_3$வதா$_3$நு-கூல்யமுண்டாகவே ப்ராக்ருதர் இவன் நமக்குடலல்லனென்று கைவிடுமாவர்களென்னுமிடமும், ப$_4$க$_3$வான் விரும்பி மேல்விழுந்து பரிக்$_3$ரஹிக்குமென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டது. (228)

229. இப்படி உக்திமாத்ரத்தாலன்றிக்கே ப$_4$ாக$_3$வதவைப$_4$வத்தை வ்ருத்தியாலும் பெருமாள் வெளியிட்டபடியை அருளிச்செய்கிருர் [பெரியவுடையார்க்கு] என்று துடங்கி. "மர்யாத$_3$ாநாம் ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதா ச ஸ:" என்கிறபடியே லோகமர்யாத$_3$ாஸ்த$_2$ாபநார்த்த$_2$மாக அவதரித்து பித்ருவசநபரிபாலநாதி$_3$களாலே ஸாமாந்யத$_4$ர்மஸ்த$_2$ாபநஶீலராயிருப்பாரொருவரிறே பெருமாள்; ஏவம்பூ$_4$தரானவர் பிராட்டிபிரிவுகண்டு பொறுக்கமாட்டாமை தம்மையழியமாறின

உத$_3$ந்தவாசகமான வார்த்தாஶப்$_3$த$_3$ம் த்$_3$ரமிடத்திலே வசநமாத்ரவிஷயமாக ப்ரயோகி$_3$க்கக் காண்கை-யாலே இங்கே இது வசநபரம். [குலபாம்ஸந]ஶப்$_3$த$_3${ார்த்த$_2$}ம் (இக்குலத்துக்கு) இத்யாதி$_3$. (இழுக்கு) = அவத்$_3$யம். உபாத்தவசநத்துக்கு அர்த்த$_2$ம் (ராக்ஷஸருடைய) இத்யாதி$_3$. அதில் ப்ரக்ருதோபயுக்தாம்ஶம் (இவனை) இத்யாதி$_3$. "ராவணஸ்ய ப$_3$லாப$_3$லம்" என்ருதல், "தாவகாநாம் ப$_3$லாப$_3$லம்" என்ருதல் செய்யாதே, "ராக்ஷஸாநாம்" என்று வ்யதிரேகித்துச் சொல்லுகையாலே இவனிடத்தில் பெருமாளுக்கு ராக்ஷஸஜாதீயத்வாபி$_4$ஸந்தி$_4$விரஹமும், "மமாப்யேஷ யத$_2$ா தவ" என்று விபீ$_4$ஷணப்$_4$ராதாவை 'ஸ்வப்$_4$ராதா' என்கையாலே விபீ$_4$ஷணனிடத்தில் பெருமாளுக்கு ஸ்வப்$_4$ராத்ருத்வாபி$_4$ஸந்தி$_4$யும் ஸித்$_3$த$_4$ம் என்றபடி. அபக்ருஷ்டஜாதீயர்க்கு ப$_4$க$_3$வதா$_3$நுகூல்யப்ரயுக்த-ஸஜாதீயவ்யாவ்ருத்தத்வம் அவர்கள் இவனை பரித்யஜிக்கையாலேயும், உத்க்ருஷ்டதமத்வம் ப$_4$க$_3$வான் இவனை மேல்விழுந்து பரிக்$_3$ரஹிக்கையாலும் ஸூசிதம் என்று வாக்யதாத்பர்யத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிருர் (இவ்வாக்யத்திலே) இத்யாதி$_3$நா. (228)

229. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி உக்திமாத்ரத்தால்) இத்யாதி$_3$. (வ்ருத்தி:) = காயிகவ்யாபார:. த$_4$ர்மவ்யதிக்ரமாதிஶங்காவ்யாவர்த்தநார்த்த$_2$ம் (மர்யாத$_3$ாநாம்) இத்யாதி$_3$. "பஶ்ய லக்ஷ்மண க்$_3$ருத்$_4$-ரோயம் உபகாரீ ஹதஶ்ச மே । ஸீதாமப்$_4$யவபந்நோ வை ராவணேந ப$_3$லீயஸா" (ரா.ஆ.68-23) இத்யாதி$_3$களை உட்கொண்டு (பிராட்டி பிரிவுகண்டு) இத்யாதி$_3$. "த்$_3$விஜாதீநாமேவ ஸந்தி$_3$ஷ்டதே ப்$_3$ரஹ்மமேதே$_4$ா விதே$_4$யோ ப்$_3$ரஹ்மவித$_3$ாம் ப்$_3$ராஹ்மணுநாம்" இத்யாதி$_3$யை உட்கொண்டு (ஜந்ம-வ்ருத்தாதி$_3$களால்) இத்யாதி$_3$. "க்$_3$ருத்$_4$ரராஜம் தி$_3$த$_4$க்ஷாமி மத்க்ருதே நித$_4$நம் க$_3$தம்" (ரா.ஆ.68-

பாராமல் ப$_4$ாக$_3$வதர்களுக்கு ஶேஷவ்ருத்தி பண்ணுவரென்றபடி. (229)

230. த$_4$ர்மபுத்ரர் அஶரீரிவாக்யத்தையும் ஜ்ஞாநாதி$_4$க்யத்தையும் கொண்டு ஸ்ரீவிது$_3$ரரை ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$த்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தார்.

வர்ணத$_4$ர்மத்தையே பேணிப்போரும் த$_4$ர்மபுத்ரரும், விஶ்வஸநீயமான அஶரீரிவாக்யத்தையும் க்ருஷ்ணங்கீ$_3$காரயோக்$_3$யஜ்ஞாநாதி$_4$க்யத்தையும் ஸம்ஸ்காரயோக்$_3$யதாஹேதுவாகக்கொண்டு, வர்ணாதி$_4$க-ரன்றியே ஜ்ஞாநாதி$_4$கரான ஸ்ரீவிது$_3$ரரை வைதி$_3$கமான ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$த்தாலே கூச்சமற ஸம்ஸ்கரித்தார். இத்தால் வர்ணத$_4$ர்மிகளும் ஜ்ஞாநாதி$_4$கரை வர்ணாபகர்ஷம் பாராமல் அநுவர்த்திக்கவேணுமென்றபடி. (230)

பெரியவுடையார்க்கு, ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$களால் உத்க்ருஷ்டரானவர்களுக்கு தத்புத்ரஶிஷ்யர்கள் பண்ணும் ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$ஸம்ஸ்காரத்தை, அவருடைய ப்ரேமாதி$_4$க்யமே ஹேதுவாக திருத்தம்பி-யாரும் கூடநிற்கச் செய்தே தாமே ஸாத$_3$ரமாகப்பண்ணியருளினாரிறே. இத்தால் ஜந்மாத்$_3$யுத்-க்ருஷ்டரானவர்கள் அவற்றால் குறைந்திருக்கும் விலக்ஷணப$_4$ாக$_3$வதவிஷயத்தில் புத்ரக்ருத்யம் அநுஷ்டி$_2$க்கலாம் என்னுமிடம் காட்டப்பட்டது. (229)

230. இவ்வர்த்த$_2$த்தை த$_4$ர்மபுத்ராநுஷ்ட$_2$ாநத்தாலும் தெளிவிக்கிறார் [த$_4$ர்மபுத்ரர்] என்று துடங்கி. பெருமாள் பரார்த்த$_2$மாக ஸாமாந்யத$_4$ர்மத்தைப் பண்ணிப்போந்தாரேயாகிலும் விஶேஷத$_4$ர்மத்திலே திருவுள்ளமொத்திருக்கையாலே அவர்க்குச் செய்யலாம்; இவர் செய்ததிறே

---

31) இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (தாமே) என்றது.

"ராஜா த$_3$ஶரத$_2$ஶ்ஸ்ரீமாந் யத$_2$ா மம மஹாயஶா: । பூஜநீயஶ்ச மாந்யஶ்ச தத$_2$ாயம் பதகே$_3$ஶ்வர:" (ரா. ஆ. 68 - 30) என்றதைப்பற்ற (ஸாத$_3$ரம்) என்றது. "அபராவர்த்திநாம் யா ச ... க$_3$ச்ச$_2$ லோகாநநுத்தமாந்" (ரா. ஆ. 68-33) என்று சொல்லி, "ஸம்ஸ்க்ருதஶ்ச மயா த்$_3$விஜ:" என்று ஸம்ஸ்காரத்தைச் சொல்லுகையாலே, மோக்ஷப்ராப்தாவினுடைய ஸம்ஸ்காரம், "த்$_3$விஜாதீநாமபவர்க்க$_3$:" இத்யுபக்ரம்ய, "ஹோத்ரூஶ்ச பித்ருமேத$_4$ஞ்ச ஸம்ஸ்ருஜ்ய விதி$_4$ருத்தர: । விஹிதஸ்து$_2$ஸமாஸேந க்ரதூநாமுத்தம: க்ரது:" என்று சொன்ன ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$மேயாகவேணும் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$ஸம்ஸ்காரத்தை) என்றது. இது தூஷ்ணீம் அநுஷ்டி$_2$தம் என்னவொண்ணாது என்னுமிடம் "யத்து ப்ரேதஸ்ய மர்த்யஸ்ய கத$_2$யந்தி த்$_3$விஜாதய: । தத்ஸ்வர்க்க$_3$க$_3$மநம் தஸ்ய க்ஷிப்ரம் ராமோ ஜஜாப ஹ" (ரா. ஆ. 68-38) என்கிற இதிலே ஸித்$_3$த$_4$ம். ஆனால் வசநஸ்த$_2$-த்$_3$விஜாத்யாதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$ங்கள் விரோதி$_4$யாதோ என்னும் ஶங்கைக்கு ஸ்ம்ருதிஸ்த$_2$த்$_3$விஜாத்யாதி$_3$-ஶப்$_3$த$_3$ங்கள் "ஸ ப$_4$வேத்$_3$வைஷ்ணவத்$_3$விஜ:", "விப்ரா ஏவ ஹி" இத்யாதி$_3$ஸித்$_3$த$_4$விலக்ஷணவிப்ர-ஸாத$_4$ாரணங்கள் என்று ஸ்ரீராமாயணாபி$_4$ப்ராயம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே வாக்யதாத்பர்யத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார் (இத்தால் ஜந்மாதி$_3$) இத்யாதி$_3$நா. "உபகாரீ" என்றும், "மத$_3$ர்த்தே$_2$ நித$_4$நம் க$_3$தம்" என்றும், "ஸர்வத்ர க$_2$லு த்$_3$ருஶ்யந்தே ஸாத$_4$வோ த$_4$ர்மசாரிண: । ஶூராஶ்ச ஹி ஶரண்யாஶ்ச திர்யக்$_3$யோநிக$_3$தேஷ்வபி" (ரா. ஆ. 68-26) என்றும் ப$_4$க$_3$வத்ப்ரேமாதி$_3$கு$_3$ண-விஶேஷத்தை ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$ஸம்ஸ்கார்யத்வப்ரயோஜகமாக நிர்தே$_3$ஶிக்கையாலே இத்தை வ்யக்தி-விஶேஷநியதம் என்று கல்பிக்கவொண்ணாது என்றபடி. (229)

அரியது; ஸ்வவர்ணத4ர்மத்தையே உத்3தே3ஶ்யமாக நினைத்து ஸர்வாவஸ்தை2யிலுமதுக்கொரு நழுவுதல் வாராதபடி ஸாவதா4நமாக நடத்திக்கொண்டு போருமவரிறே இவர்; இப்படியிருக்கிற இவர் ஸ்ரீவிது3ரரை ஸம்ஸ்கரிக்கிற த3ஶையில் அவருடைய வர்ணத்தைப் பார்ப்பது ஜ்ஞாநாதி4க்யத்தைப் பார்ப்பதாய் என்செய்யக்கடவோமென்று வ்யாகுலப்படாநிற்கச்செய்தே "த4ர்மராஜஸ்து தத்ரைநம் ஸஞ்சிஸ்காரயிஷுஸ்தத2ா । த3க்3து4காமோऽப4வத்3வித்3வாநத2ாகாஶே வசோऽப்3ரவீத் । போ4 போ4 ராஜந் ந த3க்3த4வ்யமேதத்3விது3ரஸம்ஜ்ஞகம் । கலேப3ரமிஹைதத்தே நைஷ த4ர்மஸ்ஸநாதந: । லோகவைலக்ஷண்யே நாம ப4விஷ்யத்யஸ்ய பார்த்தி2வ ।

---

230. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்வர்த்த2த்தை) இத்யாதி3. ப்3ரஹ்மமேத4ஸம்ஸ்காரோதா3ஹரணரூபத்வாத் ஸங்க3தி என்றபடி. (தெளிவிக்கிறார்) என்றது ப்ரப4ாவவ்யவஸ்தை2யைக்கொண்டு கலங்குமவர்களைத் தெளியும்படி பண்ணுகிறார் என்றபடி. இஸ்ஸந்த3ர்ப4த்திலே உதா3ஹரணஶைலீமஹிம்நா பூர்வபூர்வங்களைப்பற்ற உத்தரோத்தரங்கள் அந்யதா2ஸித்3தி4ஸம்பா4வநார்ஹங்களல்லாமையாலே ப்ரப3லங்களாக விவக்ஷிதங்கள் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே பெருமானைப்பற்ற அநந்தரோதா3ஹரணதாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பெருமாள்) இத்யாதி3நா. ஸாமாந்யத4ர்மாதி4க்ருதமந்தா3தி4காரிஸம்ரக்ஷணார்த்த2ம் ஸாமாந்யத4ர்மாத3ரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (பரார்த்த2மாக) இத்யாதி3. ஶரணாக3தஸம்ரக்ஷணத்தையும், "ஸுக்3ரீவமாருதிவிபீ4ஷணமுக்2யபாத3ஸஞ்சாரபூதப4வநம் ப்ரவிவேஶ ராம:" என்கிறவித்தையும் உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (விஶேஷத4ர்மத்திலே) இத்யாதி3. ப4க3வத்ப்ரீதிதாரதம்யத்தைப்பற்ற த4ர்மங்களுக்கு ஸாமாந்யவிஶேஷவ்யபதே3ஶம். (ஊற்றிருக்கை) = அவிச்சி2ந்நாதிஶயிதஶ்ரத்3தை4யை உடைத்தாயிருக்கை. இப்படி விஶேஷத4ர்மஶ்ரத்3தா4திஶயத்தாலே அந்யதா2ஸித்3தி4ஸம்பா4வனையும் கூட இல்லை என்கிறார் (இவர் செய்ததிறே அரிது) இத்யாதி3நா. (இவர்) = த4ர்மபுத்ரன்.

(ஸ்வவர்ணத்தையே) என்கிற அவதா4ரணம் விஶேஷத4ர்மவ்யாவர்த்தகம். (ஸர்வாவஸ்தை2யிலும்) என்றது ஆபத்3நாபத்3த3ஶைகளில் என்றபடி. (அவருடைய வர்ணத்தைப் பார்ப்பது) என்றது ஶூத்3ரயோநியில் ஜந்மத்தைப் பார்ப்பது என்றபடி. (ஜ்ஞாநாதி4க்யத்தைப் பார்ப்பது) என்றது ஜாதிஸ்மரத்வ-ப4வாந்தராதி3க3த-ஜ்ஞாநாப்ரமோஷ-ப4க3வத்3விஷயநிரதிஶயப்ரேமாதி3களைப்பார்ப்பது என்றபடி. உதா3ஹரிஷ்யமாணவசநத்தில் "ந ஶோச" என்கிற ப்ரதிஷேத4ப3லலப்4யம் (வ்யாகுலப்படாநிற்கச்செய்தே) என்றது. (த4ர்மராஜஸ்து) இத்யாதி3. (ஏநம்) = விது3ரம். (வித்3வாந்) = ஶூத்3ரயோநிஜாதத்வஜ்ஞாநாதி4கத்வப்ரகாரேண ஜாநந் ஸந். (ஸஞ்சஸ்காரயிஷு:) = ஸம்ஸ்கர்த்தும் இச்ச2:, ஸம்பூர்வஸ்ய கரோதே: "ஸுட்காத்பூர்வோடர்யாஸவ்யவாயேபி" என்று ஸுடா3க3மம்; ஸ்வார்த்தி2கோ ணிச்; ஆர்ஷத்வாத் அப்4யாஸஸ்ய இகாராப4ாவ:; க்வசித் இகாரபாடோ2பி. (த3க்3து4காமஶ்சாப4வத்) = தூஷ்ணீம் (த3க்3து4காமஶ்சாப4வத்) = ஜ்ஞாநாதி4க்யாத் அஸ்ய ஸம்ஸ்காரம் கர்த்தும் இச்சு2ரப4வத், ஶூத்3ரயோநிஜாதத்வாத் தூஷ்ணீம் த3க்3து4காமஶ்சாப4வத் இத்யர்த்த2:. (அத2) = ஏவம் ஸம்ஶயஹேதுகத்3விவிதே4ச்ச2ாநந்தரம் (அப்3ரவீத்) 'தே3வதாவிஶேஷ:' என்று ஶேஷ:. (ஏதந்ந த3க்3த4வ்யம்) தூஷ்ணீம் ந த3க்3த4வ்யம் இத்யர்த்த2:. (ஏதத் விது3ரஸம்ஜ்ஞம் கலேப3ரம்) ப4வதி. (ஸநாதந:) ப்ராசீநா ஸித்3த4:. (அஸ்ய) = விது3ரஸ்ய. (ஏஷ த4ர்ம:) = தூஷ்ணீம் தா3ஹவ்யதிரேகேண ஸம்ஸ்காரரூபோ த4ர்ம:. (தே லோகவைலக்ஷண்யே ந ப4விஷ்யதி நாம) = தவ ஶாஸ்த்ரவிபரீதோ ந ப4விஷ்யதி. (நாம) இதி ப்ரகாஶே. குத: இத்யத்ர ஆஹ (யதித4ர்மமவாப்தோஸௌ) இதி. (அஸௌ) = நிரவதி4கப4க3வத்3ப4க்திபூர்ணோ விது3ர:. (யதித4ர்ம-

யதித$_3$ர்மமவாப்தோऽஸௌ ந மோச ப$_4$ரதர்ஷப$_4$" என்றிவர் ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$ஸம்ஸ்கா-ரார்ஹரென்று சொன்ன அமரீரிவாக்யத்தாலும், ஸம்ப்ரதிபந்நமான இவருடைய ஜ்ஞாநா-தி$_4$க்யத்தாலும் ஸந்தே$_3$ஹமற்று, வைதி$_3$காக்$_3$ரேஸரருக்குச் செய்யக்கடவ ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$ஸம்ஸ்கா-ரத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தாரிறே. (230)

மவாப்த:) = "ஸ யதிஸ்ஸ ச பண்டி$_3$த:" இத்யுக்தரீத்யா யதித$_4$ர்மம் ப்ராப்த: இத்யர்த்த$_2$:. தஸ்மாத் யதிவத் ஸம்ஸ்கர்த்தவ்ய:, ந தூஷ்ணீம் த$_3$க்$_3$த$_4$வ்ய: இத்யர்த்த$_2$:. (ந மோச) ந ஸந்தே$_3$ஹேந மோகம் ப்ராப்நுஹி இத்யர்த்த$_2$:. (லோக:) = மாஸ்த்ரம். ஸஞ்சஸ்காரயிஷு: என்று ப்ரத$_2$மம் ஸம்ஸ்காரஸாமாந்யசிகீர்ஷையும், (த$_3$க்$_3$து$_4$காம:) என்று அநந்தரம் தத்$_3$விமேஷதா$_3$ஹசிகீர்ஷையும் ஆறுலோ என்னவொண்ணு, விமேஷேச்சை$_2$யாலே ஸாமாந்யேச்சை$_2$ அர்த்த$_2$ஸித்$_3$தை$_4$யாகையாலே ஸாமாந்யகத$_2$நவையர்த்$_2$யம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கையாலே.
ஆகையால் ஸம்ஸ்காரசிகீர்ஷையும், தூஷ்ணீம்தா$_3$ஹசிகீர்ஷையுமாகிற கல்பத்$_3$வயகரணேச்சை$_2$யே அர்த்த$_2$மாகக்கடவது. அதில் (ந த$_3$க்$_3$த$_4$வ்யம்) என்று தூஷ்ணீம்தா$_3$ஹநிஷேத$_4$த்தாலே மேஷாப்$_4$யநு-ஜ்ஞாநந்யாயத்தாலே ஸம்ஸ்காரகல்பம் அநுஜ்ஞாதமாகையாலே அதில் பித்ருமேதா$_4$தி$_3$விமேஷ-ஜிஜ்ஞாஸாயாம் "யதித$_4$ர்மமவாப்தோஸௌ" என்று ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$ஸம்ஸ்கார-விமேஷப்ரயோஜக-ப$_4$க$_3$வத்ப்ரியத்வாதிரூப-உத்கர்ஷவிமேஷாத்மக-யதித$_4$ர்மவத்த்வ-கத$_2$நஸாமர்த்$_2$யத்தாலே யதிவத் ஸம்ஸ்காரம் அநுமதமாய், அதில், "புத்ரோ க்$_3$ருஹஸ்த$_2$ம்மூத்$_3$தே$_4$ாத$_2$ யதேஸ்ஸம்ஸ்காரமாசரேத் । மிக்யே மரீரமாரோப்ய க$_3$ந்த$_4$மால்யைரலங்க்ருதம் । துஷாக்$_3$நிமாத்ரமுத்பாத்$_3$ய ... ம்வப்$_4$ரகாஷ்டே$_2$த$_2$ நிக்ஷிப்தம் ஸர்வஸாத$_4$நஸம்யுதம் । மரீரம் ஹோத்ருபி$_4$: கர்த்தா அபி$_4$மந்த்ர்யோபதிஷ்ட$_2$தே । துஷாக்$_3$நிநா த$_3$ஹேத்$_3$தே$_3$ஹம் யாவத்ப$_4$ஸ்ம ப$_4$விஷ்யதி" என்று ப்$_3$ரஹ்மமேதே$_4$ந தா$_3$ஹஸம்ஸ்கார-பக்ஷமும், "ப்$_3$ரஹ்மநிஷ்டே$_2$ ம்ருதே புத்ர: க$_2$நேச்சி$_2$ஷ்யே யதா$_2$ க்$_3$ருஹீ" இத்யுபக்ரம்ய, "ஹம்ஸம்மூசிஷத் இத்ய்ருசா ஹ்ருத$_3$யதே$_3$மம் ஜபேத்" இத்யாதி$_3$நா தத$_2$ாவித$_4$க$_2$நநபக்ஷமும் ஸ்ம்ருதிஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே, அவற்றில் இச்ச$_2$யா அந்யதரம் பரிக்$_3$ராஹ்யம் என்று அமரீரிவாக்ய-தாத்பர்யம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இவர் ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$ஸம்ஸ்காரார்ஹர் என்று சொன்ன) இத்யாதி$_3$.

(வைதி$_3$காக்$_3$ரேஸரர்க்கு) என்றது வேதா$_3$த்$_4$யேதாக்களில் தலைவர்க்கு என்றபடி. இங்கே "த்$_3$விஜாதீநாமேவ ஸந்திஷ்ட$_2$தே ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$:" என்கிற "த்$_3$விஜாதி"மப்$_3$த$_3$மும், "தஸ்மாத்$_3$யதேம்ச ஸம்ஸ்காரம் மந்த்ரவத் குருதே க்$_3$ருஹீ" என்கிற "யதி"மப்$_3$த$_3$மும், "ஸ விப்ரேந்த்$_3$ரஸ்ஸ யதி:" என்கிற விலக்ஷணப$_4$ாக$_3$வதஸாதா$_4$ரணம் என்று அமரீரி-த$_4$ர்மபுத்ரர்களுக்கு தாத்பர்யமாகையாலே ஸ்ம்ருதிவிரோத$_4$மில்லை என்றபடி. இத்தால் "யதித$_4$ர்மமவாப்தோஸௌ"என்று வ்யக்த்யந்தரேஷ்வபி ஸம்ப$_4$வத்தான த$_4$ர்மவிமேஷத்தை ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$ஸம்ஸ்கார்யத்வப்ரயோஜகமாக நிர்தே$_3$மிக்கையாலே இத்தை வ்யக்திவிமேஷநியதம் என்னவொண்ணாது. அத ஏவ யதிவத் ஸமந்த்ரஸம்ஸ்காரம் ஸ்வரஸத: ப்ராப்தமாயிருக்க, மந்த்ராபவாத$_3$கப்ரமாணமில்லாமையாலே தூஷ்ணீம் அநுஷ்டி$_2$தம் என்ன ஒண்ணாது.

த$_4$ர்மபுத்ரர்க்கு த$_4$ர்மவ்யதிக்ரமாதி$_3$கள் மங்கிக்கவும் கூடாமையாலே, "தேஷாம் தேஜோவிமேஷேண ப்ரத்யவாயோ ந வித்$_3$யதே" என்கிறபடியே தத்$_3$வ்யக்திநியதம் என்னவும் ஒண்ணாது. ஆகையாலே ப்$_3$ரஹ்மவித்துக்களான இவர் யோக$_3$ப்ரப$_4$ாவத்தாலே தே$_3$ஹந்யாஸம் பண்ணின பின்பு ப்ராப்தரான த$_4$ர்மபுத்ராதி$_3$கள் செய்த ஸம்ஸ்காரவிமேஷம் தூஷ்ணீம் அநுஷ்டி$_2$தமாதல், வ்யக்திவிமேஷ-

231. ருஷிகள் த4ர்மவ்யாத4ன்வாசலிலே துவண்டு த4ர்மஸந்தே3ஹங்களை ஶமிப்பித்துக்கொண்டார்கள்.

விஶிஷ்டவேஷத3ர்ஶிகளாய் மந்த்ரத்3ரஷ்டாக்களான ருஷிகள், மந்த்ரஶ்ரவணயோக்3யதையற்ற த4ர்மவ்யாத4ன் வாசலிலே நெடுநாள் துவண்டு, ஶ்ரேயஸ்ஸாத4நங்களான த4ர்மங்களினுடைய அயதா2ப்ரதிபத்திரூபஸந்தே3ஹங்களை, யதா2ர்த்தோ2பதே3ஶஶ்ரவணங்களாலே ஶமிப்பித்துக்கொண்டு நிஸ்ஸம்ஶயத4ர்மஜ்ஞராஞர்கள். ஒரு வ்ருக்ஷமூலத்தே நின்று தபஸ்ஸு பண்ணுகிற ஒரு ப்3ராஹ்மணன்

231. அநந்தரம் ஜந்மாத்3யுத்க்ருஷ்டரான ருஷிகள் தத3பக்ருஷ்டன்பக்கலிலே த4ர்மஶ்ரவணம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறார் [ருஷிகள்] என்று துடங்கி. சதுர்வேத3த4ரராய் ஸர்வோத்க்ருஷ்டராயிறே ருஷிகளிருப்பது; ஏவம்பூ4தரானவர்கள் வேத3ஶ்ரவணயோக்3யதை இல்லாத குலத்திலே பிறந்துள்ளவனாய், ஜாதிஸ்ம்ருதியோடே ஜாதனாகையாலே பூர்வஜந்மஸித்3த4மான ஜ்ஞாநத்தில் ப்4ரம்ஶமில்லாமையாலும் மாதாபித்ருஶுஶ்ருஷாவிஶேஷத்தாலும் ஸகலத4ர்மஸூக்ஷ்மஜ்ஞாநனாயிருக்கும் த4ர்மவ்யாத4ன் வாசலிலே சென்று, மாதாபித்ருஶுஶ்ருஷைகபரனாயிருக்கிற அவன் அவஸரம் பார்த்துத் துவண்டு ஜ்ஞாதவ்யங்களான த4ர்மங்களில் தங்களுக்கு ஸந்தி3க்3த4ங்களானவையெல்லாம் அவன்பக்கலிலே கேட்டு அதில் ஸந்தே3ஹங்களைப் போக்கிக் கொண்டார்களென்கை. "கஶ்சித்3த்3விஜாதிப்ரவரோ வேதா3த்4யாயீ தபோத4ந: । தபஸ்வீ

நியதமாதலாமித்தனே; இதுகொண்டு வ்யக்த்யந்தரங்களில் ந்யாயஸஞ்சாரம் பண்ணவொண்ணாது என்கை அயுக்தம் என்று ஸூசிதம். (230)

231. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அநந்தரம்) இத்யாதி3. க்ஷத்ரியனான பெருமாளுடையவும் த4ர்மபுத்ரனுடையவும் அநுஷ்டா2நத்தை உதா3ஹரித்து, தத3பேக்ஷயா உத்தமவர்ணரான ருஷிகளுடைய அநுஷ்டா2நத்தை உதா3ஹரிக்கிறார் என்றபடி. பூர்வம் ஏகைகவ்யக்த்யநுஷ்டா2நத்தை உதா3ஹரித்து அநந்தரம் ப3ஹுவ்யக்த்யநுஷ்டா2நத்தை உதா3ஹரிக்கிறார் என்றுமாம். பூர்வம் வாசிககாயிகாநுஷ்டா2நத்தை உதா3ஹரித்து அநந்தரம் த4ர்மநிர்ணயரூபமாநஸாநுஷ்டா2நத்தை உதா3ஹரிக்கிறார் என்றுமாம்.

"கல்பாத்4யாயீ ருஷி:" என்கிற இத்தையும், "ஸாங்கோ3பநிஷதா3ந் வேதா3நதீ4தே" என்று உதா3ஹரிஷ்யமாண வசநத்தையும் உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (சதுர்வேத3த4ரராய்) இத்யாதி3. "த4ர்மவ்யாதா4த3யோப்யந்யே பூர்வாப்4யாஸாஜ்ஜுகு3ப்ஸிதே । வர்ணாவரத்வே ஸம்ப்ராப்தாஸ்ஸம்ஸித்3தி4ம் ஶ்ரமணீ யதா2" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (ஜாதிஸ்ம்ருதியோடே) இத்யாதி3. (ஜாதிஸ்ம்ருதி:) = ஜந்மாந்தரஜ்ஞாநம். "மாதாபித்ருப்4யாம் ஶுஶ்ரூஷுஸ்ஸத்யவாதீ ஜிதேந்த்ரிய:" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (மாதாபித்ருஶுஶ்ருஷா) இத்யாதி. (அவஸரம்) என்றது ப்ரஶ்நகாலம் என்றபடி. (தத்ர க3ச்ச2ஸ்வ) என்றத்தைப்பற்ற மூலத்திலே [சென்று] என்றது.

மாதாபித்ருப்4யாம் ஶுஶ்ரூஷத்வத்துக்கு ஸத்யவாதி3த்வ்யப3தி3த-உபதே3ஷ்ட்ருத்வத்துக்கு முன்னே நிர்தே3ஶத்தாலே ஶுஶ்ருஷாப்ராதா4ந்யமும். தத3விரோதே4ந த4ர்மப்ரவசநமும் லபி4க்கையாலே [துவண்டு] என்றது. "ஸ தே சே2த்ஸ்யதி ஸம்ஶயாந்" என்கிற இத்தைப்பற்ற [த4ர்மஸந்தே3ஹங்களை] இத்யாதி3 என்று கருத்து. [ருஷிகள்] என்று சொன்ன ஸாமாந்யத்திலே ஒரு விஶேஷத்தை

மேலே எச்சமிட்டதொரு பக்ஷியைச்சுடப்பார்க்க, அது வெந்து நீறாய்ப் பறக்கக்கண்டு விஸ்மிதனாய், அருகணைந்ததொரு க்$_3$ராமத்திலே பி$_4$க்ஷைவரவு தாழ்ந்ததென்று ஒரு பதிவ்ரதையைச் சுடப்பார்க்க, அவளும் ப$_4$க$_3$வத்ஸமாராத$_4$நம்பண்ணும் ப$_4$ர்த்ருஶுஶ்ரூஷணபரையாய்த் தாழ்த்தேனத்தனைகாணும், அந்த பக்ஷியைப் பார்த்தாப்போலே என்னையும் பார்க்கலாமென்றிருந்தீரோ, பி$_4$க்ஷைக்கு வந்து கோபியாமல் போமென்ன, அவனும் திகைத்து அநுதாபப்பட்டு இதுக்கு ப்ராயஶ்சித்தமநுக்$_3$ரஹிக்க வேணுமென்ன, அத்தை த$_4$ர்மவ்யாத$_4$ன்பக்கலிலே கேட்டுக்கொள்வதென்ன, பின்பு த$_4$ர்மவ்யாத$_4$னிருக்கிறவிடத்தே சென்று அவன் மாம்ஸவிக்ரயம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறபடியைக் கண்டு ஶங்கித்துக்கொண்டு நிற்க, அவனும் இவனைக்கடைக்கணித்து பக்ஷியைக் கொன்று பாபப்ராயஶ்சித்தம் என்பக்கலிலே கேட்கச்சொல்லி அப்பதிவ்ரதை வரவிடவன்றோ வந்தீர், என் வ்ருத்திகண்டு ஶங்கிக்கவேண்டாகாணும், ஜாதி இதுவாகையாலே இந்த விக்ரயமாத்ரத்தால் வந்த கொத்தாரம் கொண்டு இங்ஙனே வர்த்திப்பனித்தனை, ஒன்றையும் ஹிம்ஸிப்பதில்லை என்று. அவன் தத்ப்ராயஶ்சித்தம் இன்னதென்ன, தத்$_3$த$_3$ர்ஶநஸம்ப$_4$ாஷணமாத்ரத்தாலே இவனும் பூதனாய் பல த$_4$ர்மஸந்தே$_3$ஹங்களும் ஶமிப்பித்துக்கொண்டு போனான். இன்னமிங்ஙனேபல இதிஹாஸங்களுண்டு என்று அருளிச்செய்வர். இத்தால் ஜ்ஞாநாதி$_4$கனே த$_4$ர்மஶ்ரவணம்பண்ணுவார்க்கு அதி$_4$கவிஷயமென்றபடி.

த$_4$ர்மஶீலஶ்ச கௌஶிகோ நாம ப$_4$ாரத । ஸாங்கோ$_3$பநிஷதா$_3$ந் வேதா$_3$நதீ$_4$தே த்$_3$விஜஸத்தம:। ஸவ்ருக்ஷமூலே கஸ்மிம்ஶ்சித் வேதா$_3$நுச்சாரயந் ஸ்தி$_2$த: । உபரிஷ்டாச்ச வ்ருக்ஷஸ்ய ப$_3$லாகா ஸந்ந்யலீயத । தயா புரீஷமுத்ஸ்ருஷ்டம் ப்$_3$ராஹ்மணஸ்ய ததோ$_3$பரி" என்று துடங்கி, கௌஶிகன் என்று பேரையுடையனாய் அதீ$_4$தஸாங்க$_3$ஸஶிரஸ்கஸகலவேத$_3$னாயிருப்பானொரு ப்$_3$ராஹ்மணோத்தமன், ஒரு வ்ருக்ஷமூலத்திலே வேத$_3$ங்களையுமுச்சரித்துக் கொண்டு நிற்கச்செய்தே, அதின் மேலே இருந்ததொரு கொக்கு எச்சமிட்டது தன் மார்பிலே வந்து பட்டவாறே, க்ருத்$_3$த$_4$னாய்ப்பார்த்த பார்வையிலே அதுபட்டுவிழ, அத்தைக்கண்டு தப்தசித்தனாய் கனக்க ஶோகித்து ராக$_3$த்$_3$வேஷப$_3$லாத்க்ருதராய்க்கொண்டு அக்ருத்யத்தைச்செய்தோமென்று பலகாலும் சொல்லிக்கொண்டு, ஆஸந்நமானதொரு க்$_3$ராமத்திலே பி$_4$க்ஷார்த்த$_2$மாகப்போய், ப்ரத$_2$மமொரு க்$_3$ருஹத்திலேசென்று "பி$_4$க்ஷாம் தே$_3$ஹி" என்று யாசித்தவளவிலே, அந்த க்$_3$ருஹிணியானவள் 'நில்லும் வருகிறேன்' என்று சொல்லி கரஶுத்$_3$த்$_4$யாதி$_3$கள்பண்ணி பி$_4$க்ஷைகொண்டு வருவதாக உத்$_3$யோகி$_3$யாநிற்கச் செய்தே, ப$_4$ர்த்தாவானவன் அதீவ க்ஷுத$_4$ார்த்தனாய் வந்து புகுர, அவள் பதிவ்ரதையாகையாலே பி$_4$க்ஷை கொண்டு வருகிறத்தை விட்டு பாத்$_3$யாசமநீயாஸநப்ரதா$_3$நாதி$_3$களாலே அவனை ஶுஶ்ரூஷிக்கிற பராக்கிலே ப்$_3$ராஹ்மணர் நிற்கிறத்தை மறந்து, நெடும்போது நின்று பின்னை அவன் நிற்கிறத்தைக் கண்டு நடுங்கி பி$_4$க்ஷையைக்கொண்டு வந்தவளவிலே, 'என்னை நிற்கச் சொல்லி இத்தனைபோது நீ புறப்படாதிருப்பானென்?' என்றவன் குபிதனானவாறே, அவளவனை ஸாந்த்வநம் பண்ணி இத்தைப் பொறுக்க வேண்டிக்கொண்டு 'நான் ப$_4$ர்த்தாவே தெய்வமென்றிருப்பாளொருத்தி, அவனிளைத்து

த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார் (கஶ்சித்) இத்யாதி$_3$நா. அங்கா$_3$நி ச உபநிஷத$_3$ஶ்ச அங்கோ$_3$பநிஷத$_3$ம்; ஸமாஹாரே த்$_3$வந்த்$_3$வ:. "த்$_3$வந்த்$_3$வாச்சுத$_3$ஷஹாந்தாத் ஸமாஹாரே" என்று ஸமாஸாந்தப்ரத்யயம் வந்திருக்கிறது. (த்$_3$விஜாதிப்ரவர:) என்று கோ$_3$த்ரோத்கர்ஷமும், (த்$_3$விஜஸத்தம:) என்று ஸூத்ரசரணோத்கர்ஷமும் சொல்லுகிறது. இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (கௌஶிகன் என்று) இத்யாதி$_3$. (உபநிஷத்)ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் (ஸஶிரஸ்க) இத்யாதி$_3$. (வேதா$_3$ந்) என்கிற ப$_3$ஹுவசநார்த்த$_2$ம் (ஸகல) இத்யாதி$_3$. (த்$_3$விஜாதிப்ரவர:, த்$_3$விஜஸத்தம:) என்று பத$_3$த்$_3$வயோக்த-

வருகையாலே தச்சு$_2$ஶ்ருஷைபண்ணிநின்றேனித்தனை' என்ன, 'உனக்கு ப$_4$ர்த்தாவேயன்றோ ஸத்கரிக்கவேண்டுவது, ப்$_3$ராஹ்மணரளவில் கௌ$_3$ரவப்ரதிபத்தி இல்லையே' என்று வ்யங்க்$_3$யமாகச்சொல்லி, 'க்$_3$ருஹத$_4$ர்மத்திலே வர்த்திக்கிற நீ ப்$_3$ராஹ்மணரை இப்படி அவமதிபண்ணலாகாதுகாண்' என்ன, 'நானொருக்காலும் ப்$_3$ராஹ்மணரை அவமதிபண்ணேன், ப்$_3$ராஹ்மணருடைய வைப$_4$வமெல்லாம் நன்றாக அறிவன்' என்று பரக்கச்சொல்லிக்காட்டி, 'இவ்வபராத$_4$த்தைப் பொறுக்கவேணும், ப$_4$ர்த்தாவே தெய்வமென்று இருக்கையாலே ஶுஶ்ரு-ஷையினுடைய ப$_3$லத்தைப்பாரீர், உம்முடைய ரோஷத்தாலே அந்த கொக்கு யாதொருபடி த$_3$க்$_3$த$_4$மாயிற்று, அதுவுமெனக்கு விதி$_3$தம்காணும்' என்று சொல்லி, "க்ரோத$_4$ஶ்ஶத்ருஶ்-ஶரீரஸ்தே$_2$ா மநுஷ்யாணும் த்$_3$விஜோத்தம । ய: க்ரோத$_4$மோஹௌ த்யஜதி தம் தே$_3$வா ப்$_3$ராஹ்மணம் விது$_3$:" என்று துடங்கி, காமக்ரோத$_4$ாதி$_3$கள் ப்$_3$ராஹ்மணனுக்காகாது, ஸத்யார்ஜவாதி$_3$களுண்டாகவேணுமென்று விஸ்தரேண தான் ப்ரதிபாதி$_3$த்து, "ப$_4$வாநபி ச த$_4$ர்மஜ்ஞஸ்ஸ்வாத்$_4$யாயநிரதஶ்ஶுசி: । ந து தத்த்வேந ப$_4$க$_3$வந் த$_4$ர்மாந் வேத்ஸீதி மே மதி: । மாதாபித்ருப்$_4$யாம் ஶுஶ்ருஷுஸ்ஸத்யவாதீ$_3$ ஜிதேந்த்$_3$ரிய:। மிதி$_2$லாயாம் வஸந் வ்யாத$_4$: ஸ தே த$_4$ர்மாந் ப்ரவக்ஷ்யதி । தத்ர க$_3$ச்ச$_2$ஸ்வ ப$_4$த்ரம் தே யதா$_2$காமம் த்$_3$விஜோத்தம । வ்யாத$_4$: பரமத$_4$ர்மாத்மா ஸ தே சே$_2$த்ஸ்யதி ஸம்ஶயாந்" என்று 'நீரும் த$_4$ர்மஜ்ஞர், வேத$_3$ாத்$_4$யயநநிரதர், ஶுத்$_3$த$_4$ர், ஆயிருக்கச்செய்தேயும் த$_4$ர்மங்களையுள்ளபடி அறியீரென்றெனக்கு நினைவு; மாதாபித்ருஶுஶ்ருஷுவாய், ஸத்யவாதி$_3$யாய், ஜிதேந்த்$_3$ரியனாய்க் கொண்டு, மிதி$_2$லையிலே இருக்கிற வ்யாத$_4$னுமக்கு த$_4$ர்மங்களைச் சொல்லக்கடவன், அங்கேபோம், உமக்கு நன்மை உண்டாவுதாக, பரமத$_4$ர்மாத்மாவாயிருக்கிற அந்த வ்யாத$_4$ன் வேண்டினபடி உம்முடைய ஸம்ஶயங்களையெல்லாம் போக்கக் கடவன்' என்ன, அவன் ப்ரீதனாய் இவளை கனக்க ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, அங்கு நின்றும் மிதி$_2$லையிலே சென்று, "பஞ்சகாநி பவித்ராணி ஶிஷ்டாசாரேஷு நித்யத$_3$ா । ஏதந்மஹாமதே வ்யாத$_4$ ப்ரப்$_3$ரவீஹி யதா$_2$தத$_2$ம்" என்று 'ஶிஷ்டாசாரங்களிலே எப்போதுமுளவாயிருக்கிற பவித்ரங்களஞ்சு எவை? மஹாமதியானவனே அத்தைச் சொல்லவேணும்' என்ன, "யஜ்ஞோ தா$_3$நம் தபோ வேதா$_3$ஸ்ஸத்யஞ்ச த்$_3$விஜஸத்தம ।

ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநோத்கர்ஷம் (ப்$_3$ராஹ்மணோத்தமன்) என்றது. "ப்$_3$ராஹ்மணோஸௌ ஷட்கர்மயோகா$_3$தி$_3$பி$_4$ர்யுத:" என்னக்கடவதிறே. ஶிஷ்டம் ஸ்பஷ்டம்.

இவ்விடத்திலே (தத்ர க$_3$ச்ச$_2$ஸ்வ) என்று "ஸ கு$_3$ருமேவாபி$_4$க$_3$ச்சே$_2$த்" என்று விதி$_4$த்த உபஸத$_3$நமும், "த$_4$ர்மாந் ப்ரவக்ஷ்யதி, ப்ரப்$_3$ரவீஹி" என்று "ப்ரோவாச தாம் தத்வத:" என்று சொன்ன ப்ரவசநமும் சொல்லுகையாலே யாதா$_2$தத்$_2$யேந அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநரூப-ஆசார்யகர்மம் சொல்லுகிறது. "அபி$_4$வாத$_3$யே த்வா ப$_4$கவந்" இத்யாதி$_3$யில் சொன்னதான த$_4$ர்மவ்யாத$_4$னுடைய ப்$_3$ராஹ்மணஸம்ப$_4$ாவநமும், ஆசார்யத்வவிரோதி$_4$யாகாது. "தே பே$_4$ா ஹ ப்ராப்தேப்$_4$ய: ப்ருத$_2$க$_3$ர்ஹணாநி காரயாஞ்சகார" என்கிற ஶ்ருதிக்கு "ஸ ச தாந் மஹர்ஷீந் யதா$_2$ர்ஹம் ப்ருத$_2$க$_3$ப்$_4$யர்ச்ய" என்று க்ஷத்ரியனான கேகயன் வித்$_3$யார்த்த$_2$ம் உபஸந்நரான ப்$_3$ரஹ்மர்ஷிகளுக்கு ஸம்ப$_4$ாவநம் பண்ணினதாக வைஶ்வாநராதி$_4$கரணத்திலே ப$_4$ாஷ்யகாரர் வ்யாக்$_2$யாநம் பண்ணியருளுகையாலே ஜாதிப்ரயுக்த-

232. க்ருஷ்ணன் பீ4ஷ்மத்3ரோணாதி3க்3ருஹங்களைவிட்டு ஸ்ரீவிது3ரர் திருமாளிகையிலே அமுதுசெய்தான்.

த4ர்மஸம்ஸ்த2ாபகனான க்ருஷ்ணன் "பீ4ஷ்மத்3ரோணாவதிக்ரம்ய மாம் சைவ மது4ஸூத3ந" என்னும்படி உத்க்ருஷ்டவர்ணவ்ருத்தராய், பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற பீ4ஷ்மத்3ரோணாதி3களுடைய அலங்க்ருதமான க்3ருஹங்களைக் கடைக்கணியாமல் புறக்கணித்துவிட்டு, வர்ணாத்3யுத்கர்ஷமுமின்றியே எழுந்தருளக்கூடும் என்னும் நினைவுமில்லாத ஸ்ரீவிது3ரருடைய ஆநந்தா3ஸ்ருபங்கிலமாய் ஸஸம்ப்4ரமந்ருத்தஸமுத்3த4ததூ4ளி-தூ4ஸரிதமுமாய் ஸந்தோஷாதிஶயத்தாலே பெருத்த திருமாளிகையிலே, "பு4க்தவத்ஸு த்3விஜாக்3ரேஷு நிஷண்ண: பரமாஸநே । விது3ராந்நாநி பு3பு4ஜே ஶுசீநி கு3ணவந்தி ச" என்று பாவநத்வபோ4க்3யத்வ-பரிமளஸாரஸ்யம் திருப்பவளத்திலும் திருவுள்ளத்திலும் ஊற்றெழும்படி உகந்தமுதுசெய்தான். (232)

பஞ்சைதாநி பவித்ராணி ஶிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா3" என்று 'யஜ்ஞமும், தா3நமும், தபஸ்ஸும், வேதா3ங்களும், ஸத்யமுமாகிற பவித்ரங்களான இவை ஐந்தும் ஶிஷ்டாசாரங்களிலே எப்போதுமுளவாயிருக்கும்' என்று இத்யாதி3யாலே அவனித்தை உபதே3ஶிக்க, மேல் மேலும் தனக்கு ஸம்ஶயமானவையெல்லாம் இவன் கேட்க உபதே3ஶமுக2த்தாலே ஸகலத4ர்மஸம்ஶயங்-களையும் த4ர்மவ்யாதனறுத்த ப்ரகாரத்தை த4ர்மபுத்ரர்க்கு மார்க்கண்டே3யன் அநுக்3ரஹித்ததாக ஆரண்யபர்வத்திலே இருநூறுமத்4யாயம் தொடங்கி பதிமூன்றத்4யாயத்தாலே பரக்கச் சொல்லப்-பட்டதிறே, இன்னமுமிப்படிப் பலருமிவன்வாசலிலே துவண்டு த4ர்மஸந்தே3ஹங்கள் ஶமிப்பித்துக்கொண்டமை பலவிடங்களிலுமுண்டு. இத்தால் ஜந்மாத்3யுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் ஜ்ஞாநாதி4கராயிருக்கில் அவர்கள்வாசலிலே துவண்டு ஜ்ஞாதவ்யார்த்த2ங்கள் கேட்கக் குறையில்லையென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது. (231)

232. அநந்தரம் "யத்3யதா3சரதி ஶ்ரேஷ்ட2:" என்று க்ருஷ்ணனுசரித்தபடியை அருளிச்-செய்கிறார் [க்ருஷ்ணன்] என்று துடங்கி. த4ர்மஸம்ஸ்தா2பநார்த்த2மாக அவதரித்தருளி

ஸம்பா4வநவிஶேஷம் ஸம்ப்ரதிபந்நஶிஷ்யாசார்யபா4வஸ்த2லத்திலும் காண்கையாலே இங்கே ஶப்3த3ஸ்வாரஸ்யஸூசித-ஆசார்யத்வத்துக்கு பா4ஞ்ஜகமாகமாட்டாது. "த்வத3ந்யஸ்ஸம்ஶயஸ்யாஸ்ய சே2த்தா ந ஹ்யுபபத்3யதே" என்கிறபடியே ஆசார்யகமும், த4ர்மஸந்தே3ஹத்தை ஶமிப்பிக்கையிறே. "தத்ர க3ச்ச2ஸ்வ ப்ரவக்ஷ்யதி ப்ரப்3ரவீஹி" என்று ஶப்3த3ஸ்வாரஸ்யப்ரத்யபி4ஜ்ஞாபிதமான "தத்3விஜ்ஞாநார்த்த2ம் ஸ கு3ருமேவாபி4க3ச்சே2த்" இத்யுக்த-உபஸத3ந-ப்ரவசந-ஸந்தே3ஹநிவ்ருத்தி-ஸூசித-ஆசார்யபா4வம் ஸ்வரஸமாகத் தோற்றுநிற்கச்செய்தேயும், 'தீர்த்த2யாத்ரையிலே வழி திகைத்தாரை வழியிலே சேர்க்கும் மாத்ரம்' என்கைக்கு நியாமகமில்லை என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபதே3ஶமுக2த்தாலே) இத்யாதி3. "தஸ்மை தே3யம் ததோ க்3ராஹ்யம்" இத்யாத்3யுக்த-அதிஶயிதஜ்ஞாந-ப4க்திவைராக்3யயுக்தத4ர்மவ்யாத4ாதி3வ்யதிரிக்தவிஷயம் "ந ச ஹீநவயோஜாதி:" இத்யாதி3நிஷேத4ம். விது3ரர் "ஶூத்3ரயோநாவஹம் ஜாத:" இத்யாதி3 சொன்னது நைச்யாநுஸந்தா4நநிப3ந்த4நம். இது கேகயாநுஷ்டா2நத்தாலும், ஸீதாநுஷ்டா2நத்தாலும் ஸ்பஷ்டம். ஆகையால் உக்தவித4பா4க3வதவைப4வம் உபபந்நம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே வாக்யதாத்பர்யத்தை த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் (இத்தால் ஜந்மாதி3) இத்யாதி3நா. (231)

232. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அநந்தரம் யத்3யதா3சரதி) இத்யாதி3. "ந மே விது3ஸ்ஸ"ரக3ணா:

233. பெருமாள் ஸ்ரீஶப$_{3}$ரிகையாலே அமுதுசெய்தருளினார்.

பாவநபத$_{3}$ரர்த்த$_{2}$வாசியறியும் பெருமாள் "ஶப$_{3}$ர்யா பூஜிதஸ்ஸம்யக் ராமோ த$_{3}$ஶரத$_{2}$ாத்மஜ:" என்று

"லோகஸங்க்$_{3}$ரஹமேவாபி ஸம்பஶ்யந் கர்த்துமர்ஹஸி" என்று ஜ்ஞாநியானாலும் லோக-ஸங்க்$_{3}$ரஹத்தைப் பார்த்து வர்ணாஶ்ரமத$_{4}$ர்மங்கள் நன்றாக அநுஷ்டி$_{2}$க்கவேணுமென்று உபதே$_{3}$ஶித்தும், "யதி$_{3}$ஹ்யஹம் ந வர்த்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்$_{3}$ரித: । மம வர்த்மாநு-வர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த$_{2}$ ஸர்வஶ:" என்றொருக்கால் கர்மத்தில் சோம்பாதே நான் ப்ரவர்த்தியேனாகில் மநுஷ்யரெல்லாமென் வழியைப் பின்செல்லுமென்றபடியே பரார்த்த$_{2}$மாகத் தான் குறிக்கொண்டு அநுஷ்டி$_{2}$த்தும் போரும் ஸ்வப$_{4}$ாவனிறே க்ருஷ்ணன்; ஏவம்பூ$_{4}$தனானவன் ஸ்ரீதூதெழுந்தருளின போது "பீ$_{4}$ஷ்மத்$_{3}$ரோணாவதிக்ரம்ய மாம் சைவ மது$_{4}$ஸூத$_{3}$ந । கிமர்த்த$_{2}$ம் புண்ட$_{3}$ரீகாக்ஷ பு$_{4}$க்தம் வ்ருஷலபோ$_{4}$ஜநம்" என்னும்படி உத்க்ருஷ்டவர்ணவ்ருத்தராய் இங்கே எழுந்தருளுவரென்று பார்த்துக்கொண்டிருந்த பீ$_{4}$ஷ்மாதி$_{3}$களுடைய க்$_{3}$ருஹங்களை உபேக்ஷித்து, வர்ணாத்$_{3}$யுத்கர்ஷரஹிதராய் அத்தாலே இங்கே எழுந்தருளுவரென்னும் நினைவுமற்றிருந்த ஸ்ரீவிது$_{3}$ரர்திருமாளிகையிலே ஸாத$_{3}$ரமாகச்சென்று புக்கு "ஸம்ப்$_{4}$ரமைஸ்துஷ்ய கோ$_{3}$விந்த ஏதந்ந: பரமம் த$_{4}$நம்" என்று ப$_{4}$க்திபரவஶரான அவர்பண்ணின ஸம்ப்$_{4}$ரமங்களையெல்லாம் கண்டுகந்து, "விது$_{3}$ராந்நாநி பு$_{3}$பு$_{4}$ஜே ஶுசீநி கு$_{3}$ணவந்தி ச" என்கிறபடியே அஹங்காரோப-ஹதமல்லாமையாலே பரமபாவநமாய், ப$_{4}$க்த்யுபஹ்ருதமாகையாலே பரமபோ$_{4}$க்$_{3}$யமாயிருக்கிற அன்னத்தை, அந்த பாவநத்வபோ$_{4}$க்$_{3}$யத்வங்களடியாக அத்யாத$_{3}$ரம் பண்ணி அமுது செய்தானிறே. (232)

ப்ரப$_{4}$வம் ந மஹர்ஷய:" என்கிறபடியே கீழ்ச்சொன்ன ருஷிகளுக்கு து$_{3}$ர்ஜ்ஞேயனான ஜ்ஞாநா-நுஷ்ட$_{2}$ாநஶ்ரேஷ்ட$_{2}$ருடைய ஆசாரத்தை உதா$_{3}$ஹரிக்கிறார் என்றபடி. பூர்வவத் அந்யதா$_{2}$ஸித்$_{3}$த்$_{4}$யாதி$_{3}$-ஶங்காவ்யாவர்த்தநார்த்த$_{2}$ம் (த$_{4}$ர்மஸம்ஸ்தா$_{2}$பந) இத்யாதி$_{3}$. (லோகஸங்க்$_{3}$ரஹம்) இத்யாதி$_{3}$க்கு அர்த்த$_{2}$ம் (ஜ்ஞாநியானாலும்) இத்யாதி$_{3}$. (ஸம்) என்கிற உபஸர்க்க$_{3}$ம் "வ்யவஹிதாஶ்ச" என்கிற ச$_{2}$ாந்த$_{3}$ஸப்ரக்ரியையாலே (கர்த்தும்) என்கிற இத்தோடேகூடி அர்த்த$_{2}$போ$_{3}$த$_{4}$கம் என்னுமபி$_{4}$-ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நன்றாக அநுஷ்டி$_{2}$க்கவேணும்) என்று. அநாஸ்தா$_{2}$யா அநுஷ்டி$_{2}$க்கில் லோகஸம்ரக்ஷணம் ஸித்$_{3}$தி$_{4}$யாது என்றபடி. (யதி$_{3}$ ஹ்யஹம்) இத்யாதி$_{3}$க்கு அர்த்த$_{2}$ம் (ஒரு கர்மத்தில்) இத்யாதி$_{3}$. (அதந்த்$_{3}$ரித)ஶப்$_{3}$தா$_{3}$ர்த்த$_{2}$ம் (சோம்பாதே) இத்யாதி$_{3}$. உபஸர்க்கா$_{3}$ணாம் த்$_{3}$யோதகத்வ-மாகையாலே தா$_{4}$துவுக்கே ப்ரவ்ருத்த்யர்த்த$_{2}$கத்வம் ப்ரகரணாத் உபஸர்க்க$_{3}$ம்விநாபி தத$_{3}$வக$_{3}$தி: என்னுமபி$_{4}$ப்ராயத்தாலே (ப்ரவ்ருத்தியேனாகில்) என்றது. (அநுவர்த்தந்தே) என்கிற இது அநுவர்த்தேரந் என்றபடி என்னுமபி$_{4}$ப்ராயத்தாலே (பின்செல்லும்) என்றது. (குறிக்கொண்டு) என்றது ப$_{4}$ாவிப்ரதிஸந்தா$_{4}$நம் பண்ணி என்றபடி. (பீ$_{4}$ஷ்மத்$_{3}$ரோணாவதிக்ரம்ய) இத்யாதி$_{3}$யால் ப$_{2}$லிதாம்ஶபரம் [பீ$_{4}$ஷ்மத்$_{3}$ரோணாதி$_{3}$க்$_{3}$ருஹங்களைவிட்டு] என்கிற மூலம் என்னுமபி$_{4}$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (என்னும்படி உத்க்ருஷ்ட) இத்யாதி$_{3}$. (வர்ணம்) க்ஷத்ரியத்வமும், ப்$_{3}$ராஹ்மணா-த்வமும். (நினைவும்) என்கிற உம்மை பாரிப்பை ஸமுச்சயிக்கிறது. (துஷ்ய) என்கிறது தோஷம் ப்ராப்நுஹி என்றபடி. லோட் மத்$_{4}$யமபுருஷ-ஏகவசநம். (ஶுசீநி) என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_{2}$ம் (அஹங்கார) இத்யாதி$_{3}$. (கு$_{3}$ணவந்தி) என்கிற இதுக்கு அர்த்த$_{2}$ம் (ப$_{4}$க்த்யுபஹ்ருதம்) இத்யாதி$_{3}$.(232)

233. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஏதத்பூர்வ) இத்யாதி$_{3}$. (இப்படி அநுஷ்டி$_{2}$த்த ப்ரகாரத்தை) இத்யநேந

ஜ்ஞாநாதி$_4$கையாய், பரிவையான ஶ்ரீஶப$_3$ரியின் ஜலஸ்பர்ஶமில்லாத திருக்கையாலே முன்புதான் பரீக்ஷித்து த்$_3$விஜஸ்பர்ஶமுள்ள தித்தித்தவற்றைத் திருப்பவளத்திலே கொடுக்க, துறைவாசியறிந்து விடாய்கெட அமுதுசெய்தருளினர். இத்தால் து$_3$ரபி$_4$மாநமற்ற ஜ்ஞாநாதி$_4$கப$_4$க்திமான்களுடைய அபி$_4$மாநஸ்பர்ஶமுள்ளது, துறைவாசியறியும் விஶிஷ்டர்க்கு பாவநமுமாய், பரமபே$_4$ாக்$_3$யமுமாய், ப்ரார்த்த$_2$நீயமுமாய் இருக்குமென்றபடி.

---

233. ஏதத்பூர்வாவதாரத்திலுமிப்படி அநுஷ்டி$_2$த்த ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் [பெருமாள்] என்று துடங்கி. அதாவது ரகு$_4$குலதிலகராய் ஆசாரப்ரத$_4$ாநரான பெருமாள், "ஶப$_3$ர்யா பூஜிதஸ்ஸம்யக்$_3$ராமோ த$_3$ஶரத$_2$ாத்மஜ:" என்னும்படி வேடுவிச்சியாய்வைத்தே கு$_3$ருஶுஶ்ருஷையிலே பழுத்து, ஜ்ஞாநாதி$_4$கையாய், தன் நாவுக்கு இனிதாயிருந்த ப$_2$லமூலாதி$_3$களெல்லாம் இங்குத்தைக்கு என்று ஸஞ்சயித்துக்கொண்டு, வரவுபார்த்திருந்த ஶ்ரீஶப$_3$ரி, தன்னுதை$_3$ராநுகு$_3$ணமாகத் தன் கையாலே அமுதுசெய்யப்பண்ண அதிஸந்துஷ்டராய் அமுதுசெய்தாரென்கை. இத்தால் அபி$_4$ஜாதாதி$_3$களால் வரும் அபி$_4$மாநக$_3$ந்த$_4$மற்ற ஜ்ஞாநப்ரேமாதி$_4$கருடைய அபி$_4$மாநஸ்பர்ஶமுள்ளவை ஆத்மகு$_3$ணைகத$_3$ர்ஶிகளான விஶேஷஜ்ஞர்க்கு அதீவ பாவநபே$_4$ாக்$_3$யங்களா-

---

அபக்ருஷ்டவர்ணஸம்ப$_3$ந்தி$_4$பே$_4$ாஜ்யபே$_4$ாஜநருபத்வாத் ஸங்க$_3$தி என்று ஸூசிதம். (ஏதத்பூர்வ) இத்யாதி$_3$நா பௌர்வாபர்யஸங்க$_3$தி என்றும் ஸூசிதம். பூர்வவத் அந்யத$_2$ாஸித்$_3$தி$_4$ஶங்காநிராஸார்த்த$_2$ம் (ரகு$_4$குல) இத்யாதி$_3$. "சாரித்ரேண ச யுக்த:" இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (ஆசார) இத்யாதி$_3$. "ஸதா$_3$ பர்யசரம் ஹி யாந்" இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (கு$_3$ருஶுஷ்ருஷையிலே) இத்யாதி$_3$. "விஜ்ஞாநேதாம் நித்யமப$_3$ஹிஷ்க்ருதாம்" (ரா.ஆ.74-19) என்கிற இத்தைப்பற்ற (ஜ்ஞாநாதி$_4$கையாய்) என்றது. "மயா து விவித$_4$ம் வந்யம் ஸஞ்சிதம் புருஷர்ஷப$_4$ । தவார்த்தே$_2$ புருஷவ்யாக்$_4$ர" (ரா.ஆ.74-17) என்கிற இடத்திலே "விவித$_4$ம்" என்கிற வைவித்$_4$யம் அநுப$_4$வைகவேத்$_3$யமாகையாலே யத்கிஞ்சித்வ்யக்த்யாஸ்வாத$_3$நத்தாலே ஸஜாதீயங்களிலே கு$_3$ணகு$_3$ணஜ்ஞாநம் ஸுஶகமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (தன் நாவுக்கு இனியதாயிருந்த) இதி. இவ்விடத்திலே 'தான் பரீக்ஷித்து த்$_3$விஜஸ்பர்ஶமுள்ள' என்று ஆய்ப்படி. த்$_3$விஜஸ்பர்ஶம் = த$_3$ந்தஸ்பர்ஶம். இது பெருமாள்விஷயத்தில் அத்யந்தப$_4$க்தியாலே அவள் பரீக்ஷார்த்த$_2$மாகச் செய்தாள்; பெருமாள் "தது$_3$ச்சி$_2$ஷ்டம் ஸுபாவநம்" என்கிற விஶேஷஶாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு அங்கீ$_3$கரித்தாராகையாலே விரோத$_4$மில்லை என்று சொல்வர்கள். அன்றிக்கே "த்$_3$விஜஸ்பர்ஶம்" பக்ஷீஸ்பர்ஶமாய், ப$_2$லமாது$_4$ர்யபரீக்ஷை பக்ஷிமுக$_2$த$_3$ம்ஶநாதீ$_4$நையாகையாலே அப்படிச் சொன்னதுக்கு "வத்ஸ: ப்ரஸ்நவநே மேத்$_4$யஶ்ஶுசி: ப$_2$லஶாதநே । ஸ்த்ரியஶ்ச ரதிஸம்ஸர்க்கே$_3$ ஶ்வா ம்ருக$_3$க்$_3$ரஹணே ஶுசி:" என்று பக்ஷிமுக$_2$ஸ்பர்ஶம் ப$_2$லத்துக்கு ஶுசித்வஹேதுவாகையாலே விரோத$_4$மில்லை என்றும் சொல்லுவர்கள். "வந்யம்" என்று ஸாமாந்யோக்திக்கு அர்த்த$_2$ம் (ப$_2$லமூலாதி$_3$கள்) என்றது. "ப்ரஹர்ஷமதுலம் லேபே$_4$" என்கிற இத்தைப்பற்ற (அதிஸந்துஷ்டராய்) என்றது.

இவ்வுதா$_3$ஹரணத்$_3$வயத்துக்கும் தந்த்ரேண தாத்பர்யத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார் (இத்தால் அபி$_4$ஜநாதி$_3$களால்) இத்யாதி$_3$நா. "பீ$_4$ஷ்மத்$_3$ரோணாவதிக்ரம்ய" இத்யாதி$_3$ஶ்லோகத்திலே 'பீ$_4$ஷ்மத்$_3$ரோணக்$_3$ருஹங்களில் பு$_4$ஜியாவிட்டதென்? என் க்$_3$ருஹத்திலே பு$_4$ஜியாததென்? வ்ருஷலாந்நத்தை பு$_4$ஜித்ததென்? "ஸர்வவர்ணநாம் ஸ்வத$_4$ர்மே வர்த்தமாநாநாம் பே$_4$ாக்தவ்யம் ஶூத்$_3$ரவர்ஜம்" என்கிற ஶாஸ்த்ராதிக்ரமம் பண்ணினபடி என்? "பக்வமுச்சி$_2$ஷ்டபே$_4$ாஜநம்" என்றில்லையோ?' என்னும் கருத்தாலே து$_3$ர்யோத$_4$நன் பண்ணின ப்ரஶ்நத்தில் அம்ஶத்ரயத்தில் வைத்துக்கொண்டு மத்$_4$யமத்துக்கு

உத்தரம் சொன்னால் பூர்வோத்தராம்ஶங்களுக்கும் அர்த்த2ாத் உத்தரம் சொல்லிற்றும் என்னும் திருவுள்ளத்தாலே "மாம் சைவ" என்கிற இதுக்கு "த்3விஷத3ந்நம் ந போ4க்தவ்யம் த்3விஷந்தம் நைவ போ4ஜயேத் । பாண்ட3வாந் த்3விஷஸே ராஜந் மம ப்ராணா ஹி பாண்ட3வா:" என்று உத்தரம் அருளிச்செய்தான். இதில் 'நீ த்3வேஷியாகையாலே உன் க்3ருஹத்திலே பு4ஜித்திலோம்; "அரிமித்ரமரேர்மித்ரம்" என்கிறபடியே த்3வேஷியான உனக்கு பக்ஷபதித்தவர்களாகையாலே பீ4ஷ்மத்3ரோணாதி3க்3ருஹங்களிலும் பு4ஜித்திலோம்'. இப்படி போ4ஜநநிவ்ருத்திக்கு த்3வேஷித்வம் ஹேதுவாகச் சொன்ன இத்தால் போ4ஜநத்துக்கு ப4க்த்யதிஶயம் ஹேது என்று ஸித்3தி4க்கையாலே 'விதுரர் பரமப4க்தராகையாலே அவர்திருமாளிகையிலே பு4ஜித்தோம்' என்று சொல்லுகிறது.

இதில் "த்3விஷந்தம் நைவ போ4ஜயேத்" என்கிற இது த்3ருஷ்டாந்தார்த்த2ம். "பாண்ட3வாந் த்3விஷஸே" என்றிறே வாக்யஶேஷம். இப்படி த்3வேஷஸ்நேஹங்களை ஶப்3த3த: அர்த்த2தஶ்ச சொல்லுகையாலே, "யஸ்து நாராயணம் த்3வேஷ்டி தம் வித்3யாதந்த்யரேதஸம்", "ந ஶூத்3ரா ப4க3வத்ப4க்தா:" என்கிற விஶேஷஶாஸ்த்ரைகவேத்3யமான த்3வேஷப்ரயுக்தமான சண்டா3லத்வம் து3ர்யோத4நனுக்கும், ப4க்த்யதிஶயப்ரயுக்தமான ஶூத்3ரத்வாபா4வம் விதுரர்க்கும் சொல்லிற்று. இத்தால் ஸாமாந்யஶாஸ்த்ரத்திலேநின்று ப்ரஶ்நம் பண்ணினவனுக்கு தத3நவக3தவிஶேஷஶாஸ்த்ர-மர்யாதை3யாலே உத்தரம் சொல்லிற்றாகையாலே ஶாஸ்த்ரவிரோதமில்லை.

இப்படி தாத்பர்யக3தியை ஆராயாதே 'விது3ரோயம் ந வ்ருஷல:' என்று கண்டோ2க்த்யபா4வ-மாத்ரத்தைக் கொண்டு 'விது3ரர்க்கு து3ர்யோத4நன் சொன்ன ஜாதிவிஶேஷத்தை ப4க3வான் இசைந்தானாய்த்து' என்றால் "பு4க்தம் வ்ருஷலபோ4ஜநம்" என்கிற சரமப்ரஶ்நாம்ஶத்துக்கு உத்தர-மின்றிக்கேயொழிய ப்ரஸங்கி3க்கும். அதில் "ஆர்யாதி4ஷ்டி2தா வா ஶூத்3ரா: ஸம்ஸ்கர்த்தாரஸ்ஸ்யு:" என்று ஶாஸ்த்ரஸித்3த4மான அர்த்த2ம் உத்தரதயா அபி4ப்ரேதம் என்னில்; அது த்ரைவர்ணிகா-தி4ஷ்டி2தஶூத்3ரஸம்ஸ்க்ருதமான த்ரைவர்ணிகாந்நம் த்ரைவர்ணிகர்க்கு போ4ஜ்யம் என்று சொல்லுகிறதித்தனையல்லது ஶூத்3ரஸ்வாமிக-அந்நபோ4ஜநத்துக்கு நியாமகமாகாது. விது3ர-ஸம்ஸ்க்ருதமான அந்நமே அங்கு விவக்ஷிதம், தத்ஸ்வாமிக-அந்நம் விவக்ஷிதமன்று என்னில்; "வ்ருஷலபோ4ஜநம்", "விது3ராந்நாநி" என்று "ராஜாந்நம் தேஜ ஆத3த்தே ஶூத்3ராந்நம் ப்3ரஹ்ம-வர்ச்சஸம்" இத்யாதி3யில்போலே ஸ்வரஸத: ப்ரதீயமாநமான ஸ்வஸ்வாமிபா4வத்துக்கு வைக3ல்யம் ப்ரஸங்கி3க்கும். இந்த ஸாமாந்யஶாஸ்த்ரமாத்ரம் து3ர்யோத4நனுக்கும் தெரியுமாகையாலே ப்ரஶ்நமும் அநுபபந்நம்.

விது3ரர்க்கு அந்நஸம்ஸ்கர்த்ருத்வம்கொள்ளில் த்ரைவர்ணிகஸ்வாமிகல்பநமும், த்ரைவர்ணி-காதி4ஷ்டா2த்ருகல்பநமும் அவஶ்யமாகையாலே கல்பநாகௌ3ரவம் ப்ரஸங்கி3க்கும். "ஶுசிஸ்து ப்ரயதோ பூ4த்வா விது3ரோந்நமுபாஹரத்" என்கிற இதிலே ஶுசிஶப்3த3த்தாலே ஆர்யாதி4ஷ்டி2த-த்வத்தை விவக்ஷிக்கை ஸ்வாரஸ்யவிருத்3த4ம். "ஆர்யா: ப்ரயதா:" என்று பூர்வஸூத்ரத்திலே சொன்ன அந்நஸம்ஸ்காராதி4காரபூ4தப்ரயதத்வம் ஆர்யாதி4ஷ்டி2தஶூத்3ரர்க்கு வருமாகையாலே ஸம்ஸ்காராத்-பூர்வமே அபேக்ஷிதமான ப்ரயதத்வத்தை அந்நப்ராபணகாலபா4விதயா சொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜந-மில்லை. "உபாஹரத்" என்கிற உபஹாரம் உபஹர்த்ருஸ்வாமிகத்3ரவ்யத்துக்கல்லது அந்யதீ3யத்வத்-துக்குக்கூடாது. அப்போது 'உபாநயத்' என்னவேணும். "ஶுசிஸ்து" என்று "க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்-யேஶ்வரஜ்ஞாநாத் விஶுத்3தி4: பரமா மதா" என்கிற அந்தஶ்ஶுத்3தி4யும், "ப்ரயத:" என்று தாத்காலிகபா3ஹ்யஶுத்3தி4யும் சொல்லுகிறதாகையாலே புநருக்தியில்லை. "க்ருதாந்நஸ்ய வா

234. மாறனேரிநம்பிவிஷயமாகப் பெரியநம்பி உடையவர்க்கருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

மாறனேரிநம்பி பெரியநம்பிமடியிலே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது 'புரோடா3ஶத்தை நாய்க்கு இடாதேகிமர், நானின்னபடி இன்னபடி சொன்னேனாகில் நீருமின்னபடி இன்னபடிசெய்யும், நானொருபடியும் சொல்லிற்றிலேனாகில் நீருமொருபடியும் செய்யாதிரும்' என்று ஒன்றுமருளிச்செய்யாமல் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருள; நம்பியுமவரை ப்3ரஹ்மமேத4த்தாலே பள்ளிபடுத்தி அருளிச்செய்தபடியே செய்தருள; இவரை

யிருக்கும் என்னுமிடம் காட்டப்பட்டது. (233)

விரஸஸ்ய க்3ருஹ்ணீரந்" (ஆப.ஸூ.4-1-6-18) என்றுசொன்ன அர்த்த2ம் உத்தரதயாபி4ப்ரேதம் என்னவொண்ணாது. "ஷஷ்ட2நிர்தே3ஶாத் ஸ்தோகம் ஸ்வயம் அந்தே வாஸ்யாஹ்ருதம் க்3ருஹ்ணீரந்" (ஆப.ஸூ.) என்று வ்யாக்2யாநம் பண்ணுகையாலே ஶிஷ்ய த்3ரஸ்வாமிகஸத்வாந்நத்தில் ஸ்வல்பாம்ஶமே க்3ராஹ்யமாகையாலே "விது3ராந்நாநி" என்கிற ப3ஹுவசநஸ்வாரஸ்யம் ப4க்3நமாம். "விரஸஸ்ய" என்று "லவணாதி3ரஸாஸம்யுக்தஸ்ய" என்று வ்யாக்2யாநம் பண்ணினார்களாகையாலே "கு3ணவந்தி" என்கிற இது விரோதி4க்கும். "ந ஶுபி4க்ஷாஸ்ஸ்யு:" (ஆப.ஸூ.) என்று "யாவதா ப்ராணயாத்ரா ப4வதி தாவதே3வ க்3ருஹ்ணீரந், ந யாவதா ஸௌஹித்யம் தாவத்" என்று வ்யாக்2யாநம் பண்ணுகையாலே "க்ருதாந்நஸ்ய வா" என்கிற இது ஆபத்3விஷயமாய், தத்ராபி ஆம-அலாப4-விஷயமாகையாலே அநாபதி3 ஶாஸ்த்ரார்த்தமாகாது. "தஸ்யாபி த4ர்மோபநதஸ்ய" என்கிற இதுவும் 'த4ர்மார்த்த2ம், உபநத: = ஆஶ்ரித:, ப4வதி' என்று வ்யாக்2யாநம் பண்ணுகையாலே த4ர்மார்த்த2ம் உபநதரன்றிக்கே இருந்தவர்க்3ருஹத்திலே தானே சென்று அமுதுசெய்த இதுக்கு ப்ரமாணமாகாது. இதுதான் "ஸுவர்ணம் த3த்வா பஶும் வா" என்று கு3ணவிதி4யாலே ஆபத்கல்பமாகையாலே அநாபதி3 ஶாஸ்த்ரார்த்த2மாகாது. ஆகையாலே ப்ரகாராந்தரேண உத்தரம் கூடாமையாலே விஶேஷ-ஶாஸ்த்ரோக்தஶிஷ்டத்3ரத்வாப4ாவமே அபி4ப்ரேதமான உத்தரம் என்கை உசிதம்.

அதில் பீ4ஷ்மாதி3களுக்கு த்3வேஷிஸம்ஸர்க்க3மும், அஹங்காரஸ்பர்ஶமும் த்யாஜ்யதாஹேதுவாகிறது. து3ர்யோத4நனுக்கு த்3வேஷமும், அஹங்காரஸ்பர்ஶமும் த்யாஜ்யதாஹேதுவாகிறது. விது3ரர்க்கு ப4க3வத்ப4க்த்யதிஶயமும், தத்ப்ரயுக்தஶிஷ்டத்3ரத்வநிவ்ருத்தியும், ஶிஷ்டத்3ரயோநிஜாதத்வாத்,அஹங்கார-ஸ்பர்ஶாப4ாவமும் உபாதே3யதாப்ரயோஜகமாகிறது. இந்த விஶேஷஶாஸ்த்ராவஸேயசண்டா3லத்வ-விப்ரத்வாதி3ப்ரயுக்த-ஆசாரவிஶேஷங்கள் அதி4காரிவிஶேஷவ்யவஸ்தி2தங்களாகையாலே லௌகிகரிடங்களில் தாத்ருஶாசாரவிரஹம் தோ3ஷாய ஆகாது என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்-செய்கிறார் (ஜ்ஞாநப்ரேமாதி4கருடைய) இத்யாதி3. ஜ்ஞாநப்ரேமாதி4க்யம் உப4யத்ராபி விவக்ஷிதம். அபி4மாநஸ்பர்ஶங்களும் உப4யத்ராபி விவக்ஷிதங்கள். அபி4மாநம் = ததீ3யத்வம். ஸ்பர்ஶம் ப்ரஸித்3த4ம். (ஆத்மகு3ணைகத3ர்ஶிகளான விஶேஷஜ்ஞர்க்கு) என்கையாலே அதி4காரிபே4த3த்தாலே ஸாமாந்ய-ஶாஸ்த்ரதத3நுகு3ணசாரவிரோத4பரிஹாரம் என்று ஸூசிதம். இப்படி "த்3விஷத3ந்நம் ந போ4க்தவ்யம்" இத்யாதி3ஶ்லோகத்திலே அபி4ப்ரேதமான அர்த்த2த்தை "து3ர்யோத4ந உவாச - பீ4ஷ்மத்3ரோணாவதிக்ரம்ய மாம் சைவ மது4ஸூத3ந । கிமர்த்த2ம் புண்ட3ரீகாக்ஷ பு4க்தம் வ்ருஷலபோ4ஜநம் ॥ ஶ்ரீ ப4க3வாநுவாச - ஶூத்3த4ம் ப4ாக3வதஸ்யாந்நம்" இத்யாதி3யாலே கண்டோ2க்தமாகவே ஸந்நிக்ருஷ்டமதஸ்த2ரும் கொண்டார்கள். இங்கே "த்யக்த்வா மாம் பீ4ஷ்மமுக்2யாநபி வ்ருஷலக்3ருஹேபோ4ஜி ஶௌரே கிமேதத் ஜாத்யா கிம் ஜ்ஞாநிநஸ்தே" இத்யாதி3புராணாந்தரவசநமும் விவக்ஷிதம். (233)

விளைவ எழுந்தருளின உடையவர் 'ஜீயா, லோகம் சிலுகிடாதபடி அடியேனொருவழியிலே அடைத்துக்கொண்டு வர, தேவரீர் ஒருவழியே பிரித்தருளாநின்றது தேவரீர்செய்தருள வேண்டிற்றே' என்ன, 'ஆளிட்டந்தி தொழவோ; நான் பெருமாளில், த4ர்மபுத்ரனில் பெரியனோ, இவர் பெரியவுடையாரில், ஸ்ரீவிது3ரரில் தண்ணியரோ, நாட்டாரோடியல்வொழிந்த நமக்கு அவர்கள் சிலுகால்வரும் தாழ்வேது, பயிலும் சுடரொளி, நெடுமாற்கடிமையில் ஆழ்வாரருளிச்செய்த ததீ3யஸேஷத்வத்தில் இங்கு அந்வயியாமல் எங்கே போய்ப் பின்னைகொள்ளலாம் என்றிருந்தீரோ' என்ன, உடையவருமுகந்து வித்3த4ராய்நிற்க, 'இவர் ஒன்றும் அருளிச்செய்யாமல் எழுந்தருளினதுக்கு காரணமென்' என்ன, 'ஸ்லோகத்3வயம் காணும் அப்போது இவர்க்கு அநுஸந்த4ாநம்' என்ன, 'அது பெண்கண்ட பிச்சின் வார்த்தையன்றோ' என்ன, 'இப்பெண்ணினுடைய நித்யயோக3த்தை அநுஸந்தி4த்தருளவேண்டாவோ' என்ன, நம்பியுமுகந்து அப்போது விஶேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளினாரென்கிற சரமாதி4காரியான மாறனேர்நம்பிவிஷயமாக சரமார்த்த2நிஷ்ட2ரான பெரியநம்பி ஶ்ரோதாவான உடையவர்க்கு மறையாமல் அருளிச்செய்த தஞ்சமான வார்த்தையை பரமரஹஸ்யமாகையாலே ஸூசித்து [ஸ்மரிப்பது] என்கிறார். ஆபி4ஜாத்யாதி3நிகர்ஷம் பாராமல் ஜ்ஞாநாதி4க்யத்தையே பார்த்து ததீ3யரை ஆத3ரித்து அநுவர்த்திக்கவேணுமென்னுமிடம் ததீ3யாநுஷ்ட2ாநஸித்3த4மென்றதாயிற்று. (234)

---

2 3 4. இப்படி ஸ்ரீராமாயணமஹாப4ாரதஸித்3த4மான ஶிஷ்டாசாரங்களாலே ப4ாக3வத-வைப4வத்தை ப்ரகாஶிப்பித்தார் கீழ்; இன்னமும் இவ்வர்த்த2விஷயமாக பூர்வாசார்யவசநத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் [மாறனேரி நம்பி] என்று துடங்கி. அதாவது – அபி4மாநஹேதுவான – ஜந்மவ்ருத்தாதி3களன்றிக்கே ஆளவந்தார்ஸ்ரீபாதத்தையுடையராய் அத்4யாத்மஜ்ஞாநபரிபூர்ணரா-யிருக்கிற மாறனேரிநம்பி, தம்முடைய அந்திமத3ஶையிலே ஆளவந்தாரபி4மானித்தருளின இத்தேஹத்தை ப்ரக்ருதிப3ந்து4க்கள் ஸ்பர்ஶிக்கில் செய்வதென் என்றதிஶங்கை பண்ணி, ஸப்3ரஹ்மசாரிகளான பெரியநம்பியைப் பார்த்து 'புரோட3ாஶத்தை நாய்க்கிடாதேகிடீர்' என்றருளிச்செய்து திருநாட்டுக்கு எழுந்தருள, பெரியநம்பியும் அப்படியே பிறர்கையில் காட்டிக்கொடாதே தாமே பள்ளிபடுத்து வந்தெழுந்தருளியிருக்க, இத்தை உடையவர் கேட்டருளி; பெரியநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலேவந்து, 'ஜீயா, மர்யாதை3 கிடக்கக் காரியம்செய்யவேண்டாவோ, தேவரீர் செய்தருளவேண்டிற்றே' என்ன, 'ஆளிட்டு அந்தி தொழவோ? நான் பெருமாளில் காட்டிலுத்க்ருஷ்டனோ? இவர் பெரியவுடையாரில் காட்டில் அபக்ருஷ்டரோ? பயிலும்சுடரொளி, நெடுமாற்கடிமை கடலோசையோபாதியோ? ஆழ்வார் அருளிச்செய்த அர்த்த2த்தைச் சிறிது குறையவாகிலும் ஆசரிக்கவேண்டாவோ?' என்று அருளிச்செய்தவார்த்தை. (234)

---

2 3 4. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி) இத்யாதி3. விபீ4ஷணஜடாயுஶபரீவிஷய-ஆசாரத்ரயம் ஸ்ரீராமாயணஸ்த2ம். த4ர்மவ்யாத4விது3ரவிஷய-ஆசாரத்3வயம் மஹாப4ாரதஸ்த2ம். (இன்னமும்) இத்யாதி3. ஶிஷ்டாசாரங்களிலும் "கோ த4ர்மஸ்ஸர்வத4ர்மாணாம் ப4வத: பரமோ மத:" என்கிறபடியே ஆசார்யருசிபரிக்3ருஹீதமான ஆசாரம் அப்4யர்ஹிதமாகையாலே அத்தை உ த3ாஹரிக்கிறார் என்றபடி. (அத்4யாத்மஜ்ஞாநம்) ஆத்மபரமாத்மயாதா2த்ம்யாத்4யவஸாயம். (ஸப்3ரஹ்மசாரிகள்) = ஏகாசார்யர்கள். "ஶ்வநாமிவ புரோட3ாஶ:" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (புரோட3ாஶத்தை) இத்யாதி3. அதாவது புரோட3ாஶதுல்யமான இத்தே3ஹத்தை நாய்போலே நிஹீநரான தே3ஹஸம்ப3ந்தி4கள் தீண்டாதபடி பண்ணவேணும் என்றபடி. (பள்ளிபடுத்தி) = ஸம்ஸ்கரித்து. (ஜீயா) = பூஜ்யரே என்று ஸம்பு3த்3தி4. (மர்யாதை3கிடக்க) என்றது ஶாஸ்த்ரீயவ்யவஸ்தை2 நிற்கும்படியாய் என்றபடி. (ஆளிட்டு அந்தி

235. "ப்ராது3ர்ப4ாவை:" இத்யாதி3.

இனி ப4க3வத்ஸாஜாத்யாதி3கள்போல் ததீ3யஸாஜாத்யாதி3களும் ஶ்லாக்4யங்கள், அப4ாக3வதருடைய வித்3யாத்3யுத்கர்ஷமடங்க க3ர்ஹ்யங்களென்றும் அருளிச்செய்கிறார் [ப்ராது3ர்ப4ாவை:"] இத்யாதி3யால். "ப்ராது3ர்ப4ாவைஸ்ஸுரநரஸமோ தே3வதே3வஸ்ததீ3யா ஜாத்யா வ்ருத்தைரபி ச கு3ணதஸ்தாத்3ருஶோ நாத்ர க3ர்ஹா। கிந்து ஶ்ரீமத்3பு4வநப4வநத்ராணதோऽந்யேஷு வித்3யாவ்ருத்தப்ராயோ ப4வதி வித4வாகல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ:". (235)

---

235. இனி ப4ாக3வதஜந்மாதி3ஶ்லாக்4யதாகத2நபூர்வகமாக அப4ாக3வதோத்கர்ஷநிந்த்3யதையை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறார் [ப்ராது3ர்ப4ாவை:" இத்யாதி3] என்று. "ப்ராது3ர்ப4ாவை: ஸுரநரஸமோ தே3வதே3வஸ்ததீ3யா ஜாத்யா வ்ருத்தைரபி ச கு3ணதஸ்தாத்3ருஶோ நாத்ர க3ர்ஹா। கிந்து ஶ்ரீமத்3பு4வநப4வநத்ராணதோऽந்யேஷு வித்3யாவ்ருத்தப்ராயோ ப4வதி வித4வாகல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ:". இத்தால் அயர்வறுமமரர்களதிபதியானவன் ப்ராது3ர்ப4ாவங்களாலே ஸுரநரஸஜாதீயனுகாநிற்கும்; ததீ3யரும் ஜாதியாலும் வ்ருத்தங்களாலும் கு3ணத்தாலும் அப்படியே இதரஸமராய் இருப்பர்கள்; இதில் க3ர்ஹையில்லை; ஶ்லாகை4யேயுள்ளது; உப4யருமிப்படி

தொழுவோ) என்றது ஆத்மைகாநுப4ாவ்யமான பரமபுருஷார்த்த2த்தை ப்ரயோஜ்யகர்த்தாவைக்கொண்டு செய்யவோ என்றபடி. (ஆழ்வார் அருளிச்செய்த) இத்யநேந விஶேஷஶாஸ்த்ரவையர்த்2யபரிஹாரார்த்த2ம் ஸாமாந்யஶாஸ்த்ரோக்தவ்யவஸ்தை2 அதி4காரிவிஶேஷங்களாலே த்யாஜ்யை என்று உத்தரம் ஸூசிதம். (234)

235. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இனி) இத்யாதி3. ப்ரதிபாதி3தப4ாக3வதவைப4வஸ்தே2மார்த்த2மாக அப4ாக3வதஜந்மாத்3யுத்கர்ஷநிந்த்3யதையை ப்ரதிபாதி3க்கிறார் என்றபடி. இத்தால் ஹேதுதை ஸங்க3தி என்று ஸூசிதம். மூலோபாத்தப்ரதீகோபலக்ஷிதஸமக்3ரஶ்லோகோபாதா3நம் பண்ணி அதுக்கர்த்த2ம் (இத்தால்) இத்யாதி3. (தே3வதே3வ)ஶப்3த3ார்த்த2ம் (அயர்வறும்) இத்யாதி3. (ப்ராது3ர்ப4ாவங்களாலே) என்றது அப்ராக்ருதவிக்3ரஹத்தை ப்ராக்ருதஸம்ஸ்தா2நஸஜாதீயஸம்ஸ்தா2நயுக்தமாக்கிக் கொண்டு பண்ணும் அவதாரங்களாலே என்றபடி. (ஸுரநரஸம)ஶப்3த3ார்த்த2ம் (ஸுரநர) இத்யாதி3. (ததீ3ய) இத்யாதி3க்கர்த்த2ம் (ததீ3யர்) இத்யாதி3. ததீ3யராகிறார் (ப4க3வத்கடாக்ஷஹேதுகஸம்ப3ந்த4யாதா2த்ம்யாத்4யவஸாயபூர்ணரான முமுக்ஷுக்கள்.

இங்கு (ப்ராது3ர்ப4ாவங்களாலே) என்னுமையாலே ஒக்கப்பிறக்கும் நித்யஸூரிகள் அன்று. அப்படியாகில் ப4ாக3வதவைப4வப்ரகரணத்துக்குச் சேராது. (தாத்3ருஶ:) என்றது 'தாத்ருக்'ஶப்3த3ப3ஹுவசநம்; ததா2விதா4: என்றபடி. அது ஸுரநரஸமத்வத்தை பராமர்ஶியாதே இதரஸமத்வமாத்ரத்தை பராமர்ஶிக்கிறது. (ஜாத்யா) என்கிற இத்தால் அபக்ருஷ்டஜாதியைச் சொல்லுகிறது. இதரராகிறார் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ஶூந்யர் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இதரஸமராயிருப்பர்கள்) என்று. இத்தால் திர்யக்3ராக்ஷஸஜாதீயர்க்கும் ஸங்க்3ரஹம் ஸித்3த4ம். (அத்ர) என்றது உப4யோரேவம்வித4த்வே என்றபடி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இதில் க3ர்ஹை இல்லை) என்று. (கிந்து) இத்யாதி3யில் 'இத3ம்' என்று அத்4யாஹார்யம். இத3ம் = பூர்வோக்தம் உப4யோரேவம்வித4த்வம், ஜாத்யாதி3பி4: இதரஸஜாதீயத்வமானது. (ஶ்ரீமத்) அநந்யாதே4யாதிஶயவத். ஸர்வோத்க்ருஷ்டம் என்றபடி. இத்தை உட்கொண்டு ப2லிதாம்ஶத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஶ்லாகை4யே

2 3 6 . ப4ாக3வதனன்றிக்கே வேத3ார்த்த2ஜ்ஞாநாதி3களையுடையவன் குங்குமம்சுமந்த கழுதையோபாதி என்று சொல்லாநின்றதிறே.

" 'ப4ாக3வதரன்று' என்ன , அதி4கரித்த வேத3வித்3யை நிஷ்ப2லமாமோ" என்ன "ஆம் என்று ப்ரமாணம் சொல்லாநின்றதே" என்கிறார்மேல் [ப4ாக3வதன்] இத்யாதி3யால். "சதுர்வேத3த4ரோ விப்ரோ வாஸுதே3வம் ந விந்த3தி । வேத3ப4ாரப4ராக்ராந்தஸ் ஸ வை ப்3ராஹ்மணக3ர்த்த3ப4:" என்று வேத3த்திணுட்பொருளான

நிற்கிறது இந்த லோகரக்ஷணம் நிமித்தமாக; இனி அப4ாக3வதர் பக்கலுண்டான வித்3யாவ்ருத்த-ப3ாஹுஸ்யரூபமான உத்கர்ஷம் வித4வாலங்காரம்போலே நிந்த்3யமாகாநின்றது என்கிறது .(235)

2 3 6 . 'ப4ாக3வதர்களன்று என்ன அவர்களுக்குண்டான வேத3வித்3யாதி3கள் வ்யர்த்த2மாமோ' என்ன 'அப்படி ப்ரமாணம் சொல்லாநின்றதிறே' என்கிறார் [ப4ாக3வதனன்றிக்கே] என்று

உள்ளது) என்று. அவத4ாரணம் க3ர்ஹாப்ரதிஷேத4ஸித்3த4ம். இப்படிக்கொள்ளாவிடில் (ஶ்லோகை4... உள்ளது) என்கிற இத்தால் ஆதி4க்யமும், (ஸ்ரீமத்)ஶப்3த3ார்த்த2ாநுக்தியால் ந்யூநதையும் ப்ரஸங்கி3க்கும். நஞ் விபரீதவாசியாய், க3ர்ஹாவிபரீதஶ்லாகை4யாய், க3ர்ஹாவிரஹம் அர்த்த2-ஸித்3த4ம் என்று கொண்டாலும் (ஸ்ரீமத்)ஶப்3த3ார்த்த2ாநுக்தியால், ந்யூநத்வம் த்3ருட4ம். (கிந்து) ஶப்3த3ாநந்வயமும் ப்ரஸங்கி3க்கும். ஆகையால் பூர்வோக்தப்ரகாரமே யுக்தம்.

(பு4வந) இத்யாதி3 :-அத்ராபி 'இத3ம்' என்று அத்4யாஹார்யம். இத3ம் = தத்3யாநாம் ச இதரஸஜாதீயத்வம். (பு4வநப4வநத்ராணத:), த்ராணாத், ஹேதௌ பஞ்சமீ, ஹேது: = ப2லம்; லோகரக்ஷாப்ரயோஜநகம் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உப4யரும் இப்படி) இத்யாதி3நா. (நிமித்தம்) = ப2லம். ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணகோ3சரத்வவிவக்ஷையாலே பு4வநத்துக்கு ப4வநஶாத்3ருஶ்ய-கத2நம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (இந்த) என்று லோகவிஶேஷணம். (அந்யேஷு) இத்யாதி3க்கு அர்த்த2ம் (இனி) இத்யாதி3. (ப்ராய:)ஶப்3த3ம் ப3ாஹுல்யவாசகம். தத3ர்த்த2மான ப3ாஹுல்யத்துக்கு ப்ரகர்ஷத்தோடே அபே4தே3ந அந்வயம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப3ாஹுல்யரூப-மான உத்கர்ஷம்) என்று. "ப்ராயோ = வயோம்ருத்யுதுல்யப3ாஹுல்யாநஶநேஷுநா" என்னக் கடவதிறே. (அகல்ப)ஶப்3த3ம் "அகல்பவேஷாநைபத்2யம் ப்ரதிகர்மப்ரஸாத3நம்" என்று வஸ்த்ர-பூ4ஷணமால்யாதி3ஸம்பாதி3தமான ஆகாரவிஶேஷத்துக்கு வாசகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (வித4வாலங்காரம்போலே) என்றது. (ஸ்ரீமத்) என்கிற இதுக்கு ப்ரதியோகி3நிர்தே3ஶாபேக்ஷையாலே (அகல்ப)ஶப்3த3ம் "ப்ரத்யயஶ்சேத் ஸமார்த்த2க:" என்று ஸமவாசியாய், ஸாம்யம் (ஸ்ரீமத்)ஶப்3தி3த-ஶ்லாக்4யத்வவிபரீதநிந்த்3யத்வரூபம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நிந்த்3யமாகா-நின்றது) என்று. (இத்தால்) (என்கிறது) என்று கூட்டுவது. (235)

2 3 6 . உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ப4ாக3வதர்கள்) இத்யாதி3. (அன்றென்ன) என்றது அல்லாவிட்டால் என்றபடி. பூர்வோக்தநிந்த்3யத்வம் நிஷ்ப்ரயோஜநத்வாதி3ப்ரயுக்தமாகையாலே ஸ்வப4ாவத: ப்ரயோஜநபர்யவஸாயிகளான வித்3யாதி3களுக்கு நிஷ்ப்ரயோஜநத்வம் கூடாது என்னும் ஆஶங்கை-யிலே உத்தரக்3ரந்த2ம் என்றபடி. (வேத3வித்3யா) இத்யநேந 'வேத3ஶ்சாஸௌ வித்3யா' என்கிற விக்3ரஹத்தாலே (வித்3யாவ்ருத்தப்ராய:) என்கிற (வித்3யா)ஶப்3த3ம் ப்ராத4ாந்யாத் வேத3பரம் என்று வ்யஞ்ஜிதம்.

ப4க3வத்ஸம்ப3ந்தி4யான ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநமின்றியே புறப்பொருளான ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநமுடைய ஸ்தூ2லத3ர்ஶியானவன், தத்தத்3யபே4ாக்3யமான வேத3பரிமள த்3ரவ்யப4ாரத்தைக் கினிய பரித்திளைத்து அதில் பே4ாக்3யதாசுவடறியாத ப்3ராஹ்மணக்கழுதையென்று ப்ரமாணம் த3ாக்ஷிண்யமறச் சொல்லா-நின்றதிறே என்கிறார். "அவைஷ்ணவோ வேத3வித்3யோ வேத3ஹீநஶ்ச வைஷ்ணவ: । ஜ்யாயாம்ஸ-மநயோர்வித்3தி4 யஸ்ய ப4க்தி: ஸ்தி2ரா மயி" என்று வேத3மோதாத வைஷ்ணவனில் ஓதியுமவைஷ்ணவ-னானவன் தண்ணியனென்றுநின்றதிறே. (236)

துடங்கி. அதாவது - "சதுர்வேத3த4ரோ விப்ரோ வாஸுதே3வம் ந விந்த3தி । வேத3ப4ார-ப4ராக்ராந்த: ஸ வை ப்3ராஹ்மணக3ர்த3ப4:" என்று வேத3தாத்பர்யமான ப4க3வத்3ஜ்ஞாநா-தி3களில்லாமையாலே ப4ாக3வதனன்றிக்கே வேத3ாத்4யயநத்தோடே அதில் ஸ்தூ2லார்த்த2-ஜ்ஞாநாதி3களை உடையனும் இருக்குமவன், பே4ாகி3களாயிருப்பார்விரும்பும் பரிமளத்3ரவ்யமான குங்குமத்தைச்சுமந்து திரியாநிற்கச்செய்தே அதின் வாசியறியாத கழுதை போலே, பூர்வோத்தர-ப4ாக3ங்களாலே ஆராத4நஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்4யஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதி3யாநின்று கொண்டு ப4க3வதே3கபரமாய் இருக்கிற வேத3மாகிற விலக்ஷணவஸ்துப4ாரத்தைக் கினியச்சுமந்துகொண்டிருக்கச்செய்தே, அதின் சுவடறியாத ப்3ராஹ்மணக்கழுதை என்று வேதே3ாபப்3ரும்ஹணமான ப்ரமாணம் சொல்லாநின்றதிறே என்கை. (236)

[பாகவதனன்றிக்கே] இத்யாதி3மூலத்துக்கும் (சதுர்வேத3த4ர:) இத்யாதி3வசநத்துக்கும் தந்த்ரேண அர்த்த2ம் (வேத3தாத்பர்யமான) இத்யாதி3. (வாஸுதே3வம் ந விந்த3தி) என்று வசநத்தில் ப4க3வஜ்ஜ்ஞாநாத்3யப4ாவம் சொல்லிற்று. வாக்யத்தில் தத்கார்யப4ாக3வதத்வாப4ாவம் சொல்லிற்று. இவ்வுப4யமும் உப4யத்ராபி விவக்ஷிதம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ப4க3வஜ்-ஜ்ஞாநாதி3கள் இல்லாமையாலே) இத்யாதி3. (ஆதி3)பதே3ந ப4க்திபரிக்3ரஹ:. (ந விந்த3தி) = ந லப4தே. லாப4: ஜ்ஞாநப4க்திரூப:. நஞ்ஞாலே தத3ப4ாவம் சொல்லுகிறது. (சதுர்வேத3த4ர:) என்கிற த4ாரணம் ஶப்3த3ார்த்த2ஜ்ஞாநரூபம். வேத3ாஶ்ச அர்த்த2ாஶ்ச தேஷாம் ஜ்ஞாநம் [வேத3ார்த்த2ஜ்ஞாநம்]. [ஆதி3]பத3ம் தத3நுகு3ணஶ்ரத்3த4ாதி3பரம். இவ்வுப4யத்துக்கும் தந்த்ரேண அர்த்த2ம் (வேத3ாத்4யயநத்தோடே) இத்யாதி3. (அத்4யயநம்) = ஸ்ம்ருதி:. ஸாமர்த்2யாத் த4ாரண-ஶப்3த3மும் [ஜ்ஞாந]ஶப்3த3மும், வாஸுதே3வலாப4[ப4ாக3வத]ஶப்3த3ாபி4ப்ரேததாத்பர்யாம்ஶா-ஜ்ஞாநபி4ந்நஜ்ஞாநபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸ்தூ2ல) இத்யாதி3. ப்3ராஹ்மணக3ர்த3ப4த்துக்கு லோகப்ரஸித்3த4காஶ்மீரக3ர்த3ப4ஸாத்3ருஶ்யம் வசநத்தில் ப்ரஸித்3தி4பர(வை)ஶப்3த3ாபி4ப்ரேதம் என்று விவக்ஷித்து மூலத்திலே [குங்குமம்] இத்யாதி3க்3ரந்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பே4ாகிகள்) இத்யாதி3. வசநத்தில் த3ார்ஷ்டாந்திகபரமான (வேத3ப4ார) இத்யுத்த-ரார்த்த4த்துக்கு அர்த்த2ம் (பூர்வோத்தர) இத்யாதி3. வேத3 ஏவ ப4ார: = (வேத3ப4ார:). தஸ்ய ப4ர: = கு3ருத்வம். தேந ஆக்ராந்த: = து3ஷ்க3மநாத்3யநர்ஹ: என்றபடி. இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்-செய்கிறார் (வேத3மாகிற) இத்யாதி3நா. (கினிய) = நெருங்க. (சுவடு) = ரஸம். (ப்3ராஹ்மணக்-கழுதை) என்றது (ப்3ராஹ்மணக3ர்த3ப4)ஶப்3த3ார்த்த2ம். இத்தால் மூலத்திலே [ஓபாதி] என்கிற இதுக்கு அநந்தரம் (ப்3ராஹ்மணக்கழுதை) என்று இவ்வளவும் ஶேஷம் என்று ஸூசிதம். அல்லாத போது வசநஸ்த2(ப்3ராஹ்மணக3ர்த3ப4)ஶப்3த3த்துக்கு மூலத்தில் [குங்குமம் சுமந்த கழுதையோபாதி] என்கிற இது வ்யாக்2யாநமாகமாட்டாது. (236)

237. ராஜாவான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் திர்யக்ஸ்த$_2$ாவரஜந்மங்களை ஆசைப்பட்டார்.

ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மற்ற வைதி$_3$கஜந்மம் ஸத்$_3$க$_3$ர்ஹிதமாமாப்போலே, தத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முள்ள திர்யகா$_3$தி$_3$-ஜந்மமும் ஸத்ப்ரார்த்த$_2$நீயமாயிருக்குமென்கிறார் மேல் [ராஜாவான] இத்யாதி$_3$யால். ரமணீயமானவற்றை ஆசைப்படும் ராஜாவான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் "கோனேரிவாழும் குருகாய்ப்பிறப்பேனே", "செண்பகமாய் நிற்கும் திருவுடையேனுவேனே" என்றித்யாதி$_3$யாலே திருமலையாழ்வாரோடு ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முள்ள திர்யக்-ஸ்த$_2$ாவரஜந்மங்களை அலப்$_4$யலாப$_4$மாக ஆசைப்பட்டார். (237)

237. ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ரஹிதமான ஜந்மாதி$_3$கள் ஸத்$_3$க$_3$ர்ஹிதமென்னுமத்தை த$_3$ர்ஶிப்பித்தார் கீழ்; தத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மான திர்யகா$_3$தி$_3$ஜந்மமும் ஸத்ப்ரார்த்$_2$யமென்னுமத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார்மேல் [ராஜாவான] என்று துடங்கி. அதாவது த்$_3$விதீயவர்ணரான ஏற்றத்தை-யுடைய ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமாள், திர்யக்ஸ்த$_2$ாவரஜந்மங்களானவை "வாசிகை: பக்ஷி-ம்ருக$_3$தாம்" இத்யாதி$_3$களாலே பாபயோநிகளாகச் சொல்லப்படாநிற்கச்செய்தே "வேங்கடத்துக் கோனேரிவாழும் குருகாய்ப்பிறப்பேனே", "மீனாய்ப்பிறக்கும்விதியுடையேனுவேனே", "செண்பக-மாய்நிற்கும் திருவுடையேனுவேனே", "தம்பகமாய்நிற்கும் தவமுடையேனுவேனே" என்று திருமலையாழ்வாரோடு ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முடைய திர்யக்ஸ்த$_2$ாவரஜந்மங்களைப் பெருப்பேருக ஆசைப்பட்டார் என்றபடி. (237)

237. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$) இத்யாதி$_3$. யதா$_2$ ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ரஹிதத்வே ஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷம் நிந்த்$_3$யமாகிறது, ததை$_2$வ தத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஸத்த்வே தத$_3$பகர்ஷமும் ஶ்லாக்$_4$யம் என்று த்$_3$ருஷ்டாந்தஸங்க$_3$தி என்றபடி. ராஜஶப்$_3$த$_3$ம் க்ஷத்ரியத்வப்ரவ்ருத்திநிமித்தகம் என்று 'ராஜாநமபி$_4$ஷேசயேத்' இத்யாதி$_3$யிலே நிர்ணயித்ததைத் திருவுள்ளம்பற்றி [ராஜாவான] என்கிற இதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (த்$_3$விதீயவர்ணரான) இதி. (வாசிகை:) என்கிற இதுக்கு (கர்மதோ$_3$ஷை:) என்கிற இது விஶேஷ்யம். (இத்யாதி$_3$களாலே) என்கிற இத்தால் "ஶரீரஜை: கர்மதோ$_3$ஷைர்யாதி ஸ்த$_2$ாவரதாம் நர:" என்கிற இது விவக்ஷிதம். (பாபயோநிகளான) என்றது பாபகாரணங்களான என்றபடி. "யோநிர் = த்$_3$வயோர், ப$_4$கே$_3$ ஸ்த$_2$ாநே காரணேSSகாரயோரபி" என்னக்கடவதிறே.

(கோனேரி) = ஸ்வாமிபுஷ்கரிணீ. (குருகு) = கொய்யடிநாரை. (மீனாய்ப்பிறக்கும் விதி) = மத்ஸ்யஜந்மத்துக்கடியான பா$_4$க்$_3$யம். இவையிரண்டும் திர்யக்$_3$ஜந்மப்ரமாணம். (செண்பகமாய் நிற்கும் திரு) = சம்பகவ்ருக்ஷரூபேண அவஸ்த$_2$ாநரூபஸம்பத். (தம்பகமாய் நிற்கும் தவம்) = ஸ்தம்ப$_4$ரூபேண ஸ்தி$_2$திஹேதுபூ$_4$தம் தப:. இவையிரண்டும் ஸ்த$_2$ாவரஜந்மப்ரமாணம். மூலத்தில் உத்தரோத்தரம் அபகர்ஷாதிஶயவிவக்ஷயா [திர்யக்ஸ்த$_2$ாவர] இதி க்ரமம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே பூர்வம் குருகும், அநந்தரம் தத்$_3$பா$_3$த$_4$யதயா ததோப்யபக்ருஷ்டமான மீனும், அநந்தரம் அவ்வளவும் அல்லாத வ்ருக்ஷமும், அநந்தரம் தத்$_3$வத் ப$_4$க்$_3$நக்ஷதரோஹணமும் இல்லாத ஸ்தம்ப$_4$மும் உபாத்தம் என்று கண்டுகொள்வது. திருவனந்தாழ்வானே திருமலையாகையாலே (திருமலையாழ்வாரோடு) என்கிறது. (பெருப்பேறு) = அலப்$_4$யலாப$_4$ம். (237)

238. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி ஆசை) இத்யாதி$_3$. ஆஶாபேக்ஷயாபி அதிஶயிதாவஸ்த$_2$ா-பூ$_4$தமான அநுகரணம் சொல்லுகிறது என்றபடி. அது மாநஸம்; இது தத்$_3$விஶேஷமான பா$_4$வநா-

238. ப்3ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும் திருமகளாரும் கோ3பஜந்மத்தை ஆஸ்த2ாநம் பண்ணிஞர்கள்.

உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தை ஆசைப்படவேண்டாதபடி ப்3ராஹ்மணோத்தமரான வேண்டியவேதங்களோதி வேத3ார்த்த2ஸ்த2ாபநம் பண்ணும் பெரியாழ்வாரும், வேதமனைத்துக்கும் வித்தான மழலைச்சொல்லுடைய பிஞ்சில் பழுத்த இவர்திருமகளாரான ஆண்டாளும் தாங்களவதரித்த வர்ணத்துக்கு நீசமான, மூன்றும் வர்ணமாய், அறிவொன்றுமில்லாத கோ3பஜந்மத்தை "நான் மெலிந்தேன் நங்காய்", "என்மகன் கோவிந்தன்" இத்யாதி3களாலும், "ஆய்ப்பாடிச்செல்வச்சிறுமீர்காள்", "நாமும் நம்பாவைக்கு" இத்யாதி3களாலும் இடையர்படி

---

238. இப்படி ஆசைப்பட்டவளவன்றிக்கே, தாழ்ந்த ஜந்மத்தை ஆஸ்த2ாநம்பண்ணினவர்களை அருளிச்செய்கிறுர் [ப்3ராஹ்மணோத்தமர்] என்று துடங்கி. அதாவது இனி இதுக்கு மேலில்லை என்னும்படியான வர்ணத்திலே அவதரித்து வித்3யாமாஹாத்ம்யாதி3களாலே தஜ்ஜாதீயஸகல-லோகோத்தமரான பெரியாழ்வாரும் வேதப்பயன்கொள்ளவல்லவர் தம்மைப்போலே பேதைப்-பருவத்திலே வேத3ஸாரார்த்த2வித்தமையாயிருக்கும் அவர்திருமகளான ஆண்டாளும், க்ருஷ்ணு-வதாராநுப4வத்தில் அபி4நிவேஶாதிஶயத்தாலே "மிடுக்கிலாமையால் நான்மெலிந்தேன் நங்காய்", "என்மகன் கோவிந்தன்", "பன்னிரு திங்கள் வயிற்றில் கொண்டவப்பாங்கிஞல்" இத்யாதி3யாலும், "ஆய்ப்பாடிச்செல்வச் சிறுமீர்காள்", "நாமும் நம்பாவைக்கு", "ஆய்க்குலத்து உன்றன்னைப் பிறவிபெறுந்தனைப் புண்ணியம் யாமுடையோம்" இத்யாதி3யாலும் தான்

ப்ரகர்ஷகார்யமிறே. "தேஷாம் பூர்வ: பூர்வோ ஜந்மத: ஶ்ரேயாந்" இத்யாதி3யை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (இனி இதுக்கு) இத்யாதி3. "தே3வோ முநிர்த்3விஜோ ராஜா வைஶ்யஶ்ஶூத்3ரோ நிஷா3தக: । பஶுர்ம்லேச்ச2ஶ்ச சண்டா3லோ த3ஶ விப்ரா: ப்ரகீர்த்திதா:" என்கிற த3ஶவித4விப்ரர்-களிலே "உஞ்சவ்ருத்திர்மிதாஹாரஸ்ஸந்துஷ்டஸ்ஸுஜிதேந்த்3ரிய: । வேத3ஶாஸ்த்ரார்த்த2தத்வஜ்ஞோ தே3வோ விப்ரஸ்ஸ உச்யதே" என்கிற தே3வவிப்ரஶ்ரைஷ்ட்2யத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (வித்3யாமாஹாத்ம்யாதி3களாலே) இத்யாதி3. (வேதப்பயன்) வேத3ப்ரயோஜநம். (பேதைப்பருவம்) "பேதைமங்கை" இத்யாதி3யான ஸப்தவித4வயோவஸ்தை2களிலே ப்ரத2மமான அத்யந்தபா3ல்யம். (திருமகளாரும்) என்கிற இதுக்கு ஸம்ப3ந்தி4கள் ஸந்நித4ாநத்தால் ஆழ்வாரேயாகை உசிதம் என்னு-மபி4ப்ராயத்தாலே (அவர்திருமகளான) என்றது. (மிடுக்கிலாமையால்) பிள்ளைக்கு ஶக்தி இல்லாமை-யால். (நான் மெலிந்தேன்) து3:கி2த்தேன். (பன்னிருதிங்கள்) பன்னிரண்டு மாஸம். (வயிற்றில் கொண்ட) கர்ப4த்தில்கொண்ட. (சிறுமீர்காள்) = பா3லைகளே. (உன்றன்னைப்பிறவிபெறுந்தனை) = நீ வந்து பிறக்கைக்கு ஈடான. இவற்றில் (நான் மெலிந்தேன்), (என்மகன்), (நாமும் நம் பாவைக்கு), (யாமுடையோம்) என்கிற இவற்றை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (தான் அவளாக) என்று. "க்ருஷிகௌ3ரக்ஷ்யவாணிஜ்யம் வைஶ்யம் கர்ம ஸ்வபா4வஜம்" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (மூன்றும் வர்ணமாகையாலே) என்றது. வைஶ்யவர்ணமிறே கோபர்கள். (தண்ணிதாய்) அபக்ருஷ்டமாய். அறிவொன்றுமில்லாத (ஆய்க்குலம்) என்கிற இத்தை ப்ரத்யபி4ஜ்ஞாபநம் பண்ணு-கிறுர் (அறிவொன்றுமில்லாத) என்று; ஒரு ஜ்ஞாநமுமில்லாத என்றபடி. (ஆஸ்த2ாநம்) என்றது அநர்ச்சாவிதஸ்யஸ்த2மாய், ஆரோபணம் என்றபடி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஏறிட்டுக் கொண்டார்-கள்) என்றது. அன்றிக்கே, [ஆஸ்த2ாநம்] அத்4யாஸநமாய், ஸமாதி4யானை ஸமாதி2ஸ்த2ன் என்னுமாப்போலே அபூர்வகோ3பஜந்மவான்களை அதில் ஆஸ்தி2தர் என்னலாமாகையாலே [ஆஸ்த2ாநம்]

வடிவிலே துடைகொள்ளலாம்படி தானவனாக மீளாதபடி ஆஸ்த2ானம் பண்ணினார்கள். ஆக தத்தீ3ய-ஸம்ப3ந்த4முள்ள ஜந்மமே உத்க்ருஷ்டம், இதரம் அபக்ருஷ்டமென்றதாயிற்று. (238)

இப்படி ஸ்ரீகோ3பிமாராக ப4ாவிக்குங்காட்டில் தத்3வஸ்தை2 பிறக்கப்போகிறதோவென்ன, தத்ஸ்வாமிநியான பிராட்டி அவஸ்தை2யும் பிறவாநின்றால், தத்3வஸ்தை2 பிறக்கச் சொல்லவேணுமோ என்கிறார் மேல் [கந்தல்] இத்யாதி3யால்.

239. கந்தல்கழிந்தால் ஸர்வருக்கும் நாரீணாமுத்தமையுடைய அவஸ்தை2 வரக்கடவதாயிருக்கும்.

அவளாகப்பேசும்படி தாங்கள் அவதரித்த வர்ணத்துக்கு மூன்றும் வர்ணமாகையாலே தண்ணிதாய் இருந்துள்ள அறிவொன்றுமில்லாத கோ3பஜந்மத்தைப் புரையற ஏறிட்டுக்கொண்டார்களென்கை.

239. இப்படி ஆசைப்படுகையும், ஆஸ்த2ானம்பண்ணுகையுமொழிய, கந்தல் கழிந்தால் ஸ்வரூபம் இருக்கும்படிதான் என்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் [கந்தல் கழிந்தால்] என்று துடங்கி. அன்றிக்கே, இப்படி விஶிஷ்டவேஷப்ரயுக்தமான தாரதம்யாவஸ்தை2களன்றிக்கே, கந்தல் கழிந்தால் ஸகலாத்மாக்களுக்கும் வரும் அவஸ்தை2தான் ஏதென்ன அருளிச்செய்கிறாராக-வுமாம் [கந்தல்கழிந்தால்] இத்யாதி3. அதாவது ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி ப்ரகாஶியாதபடி அநாதி3காலம் அபி4ப4வித்துப் போந்த வந்தேறியான அவித்3யாதி3தோ3ஷம், ப4க3வத்ப்ரஸாத3-விஶேஷத்தாலே பின்னாட்டாதபடி ஸவாஸநமாகப் போனால், ஸகலாத்மாக்களுக்கும் "ஸர்வ-

என்றது. இத்தால் ஆரோபணம் ப2லிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஏறிட்டுக்கொண்டார்கள்) என்கிறாராகவுமாம். [ஆஸ்த2ாநம்] என்கிற உபஸர்க்க3ப்ரயுக்தம் [கோ3பஜந்மத்தை] என்று த்3விதீயாந்தம். (238)

239. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி ஆசைப்படுவதும்) இத்யாதி3நா. 'ஆசையும், ஆரோபணமும் அஸித்3த4த்துக்கேயாகையாலே தத3திரேகேண நிருபாதி4கஸ்வப4ாவமென் என்ன' என்றபடி. இத்தால் ஸோபாதி4கப்ரஸங்கா3த் நிருபாதி4கஸ்வப4ாவகத2நம் என்று ப்ரஸங்க3ஸங்க3தி ஸூசிதை. ப்ரகாராந்த-ரேண அவதாரிகை (அன்றிக்கே) இத்யாதி3. [வரக்கடவதாயிருக்கும்] என்கிற மூலஸ்த2நிர்தே3ஶா-ஸ்வாரஸ்யாநுகு3ணம் இது. விஶிஷ்டஸ்ய வேஷ: = (விஶிஷ்டவேஷ:), தத்-(ப்ரயுக்தம்) = தந்மூலகம் என்றபடி. அதாவது தே3ஹவிஶிஷ்டனான ஆத்மாவுக்கு ஆக3ந்துகஸ்வப4ாவபூ4ததே3ஹஸம்ப3ந்த4-ஹேதுகம் என்றபடி, (தாரதம்யம்) = அபகர்ஷமும், உத்கர்ஷமும். இத்தால், தாரதம்யயுக்த-அவஸ்த2ாப்ரஸங்கா3த் தத்3ரஹிதாவஸ்த2ாப்ரதிபாத3நம் என்று ஸங்க3திஸூசநம் க்ருதம். [கந்தல்] என்கிற இதுக்கு அர்த்த2ம் (வந்தேறியான) இத்யாதி3. (ஸர்வலக்ஷணை) என்கிற (லக்ஷண)ஶப்3த3ம் உபஸ்தி2தத்வாத் ஸ்த்ரீத்வ-லக்ஷணபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸ்த்ரீத்வ) இத்யாதி3. "ந்ருநர-யோர்வ்ருத்3தி4ஶ்ச" என்கிற ஸூத்ரத்தாலே நரஜாதீயா நாரீ என்கிற இது வ்யுத்பத்திமாத்ரம். "ஸ்த்ரீ யோஷித3ப3லா யோஷா நாரீ" என்று ஸ்த்ரீத்வமே ப்ரவ்ருத்திநிமித்தம். இத்தால் தே3வக3ந்த4ர்வாதி3-ஸ்த்ரீகளுக்கும் ஸங்க்3ரஹம் ஸித்3த4ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வேதர) இத்யாதி3. "விஶேஷ: காலிகோऽவஸ்த2ா", "ஆக3ந்துகா ப்ருத2க்ஸித்3த4த4ர்மோऽவஸ்தே2தி கீர்த்யதே"

அநாதி3யேபிடித்து ஸ்வரூபத்தைத் துருப்பற்றின ஸ்வாதந்த்ர்யகந்தல் தத்ப்ரஸாத3த்தாலே ஸவாஸநமாகக் கழிந்தால், பாரதந்த்ர்யமே வடிவான ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் "ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்நா நாரீணாமுத்தமா வது4:" என்று ஸமீசீநலக்ஷணவதிகளான நாரிகளெல்லார்க்கும் தன்னபி4மாநத்தாலே தல்லக்ஷணம் பெறவேண்டும்படி உத்தமையான நாச்சியாருடைய நிரதிஶயப்ரேமாவஸ்தை2 தன்னடையே வரக்கடவதாயிருக்கும். (239)

240. ஆறுப்ரகாரத்தாலே பரிஶுத்3த4ாத்மஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்யம் உண்டாயிருக்கும்.

ஏதத3வஸ்தை2 இவர்களுக்குண்டாகைக்கடியென்னென்ன, அநந்யார்ஹஶேஷத்வம் அநந்யஶரணத்வம் அநந்யபோ4க3த்வம், ஸம்ஶ்லேஷத்தில் த4ரிக்கை, விஶ்லேஷத்தில் த4ரியாமை, ததே3கநிர்வாஹ்யத்வம்

லக்ஷணஸம்பந்நா நாரீணாமுத்தமா வது4:" என்கிறபடியே ஸ்த்ரீத்வலக்ஷணங்களெல்லா-வற்றாலும் குறைவற்று, ஸ்வேதரஸகலஸ்த்ரீணாம் உத்தமையாயிருக்கும் பெரியபிராட்டியாருடைய நிலே தன்னடையே வரக்கடவதாயிருக்குமென்கை. (239)

240. அதெங்ஙனே என்னும் அபேக்ஷையிலே அத்தை உபபாதி3க்கிறார் [ஆறுப்ரகாரத்தாலே] என்று துடங்கி. அதாவது அநந்யார்ஹஶேஷத்வம், அநந்யஶரணத்வம், அநந்யபோ4க்3யத்வம், ஸம்ஶ்லேஷத்தில் த4ரிக்கை, விஶ்லேஷத்தில் த4ரியாமை, ததே3கநிர்வாஹ்யத்வமாகிற ஆறு ப்ரகாரத்தாலே, நிஶ்ஶேஷநிவ்ருத்தாவித்3யாதி3தோ3ஷதயா பரிஶுத்3த4மான ஆத்மஸ்வரூபத்-துக்கு, ப்ரகாரஷட்கபரிபூர்ணையான பிராட்டியோடு ஸாம்யம் நைஸர்க்கி3கமாக உண்டாயிருக்கு-

என்கிற (அவஸ்த2ா) ஶப்3த3ார்த்த2ம் (நிலே) என்று. "ப4க்3நே ஸேதௌ ஜலவத்" ஸ்வயமேவ ஆக3மநம் அபி4ப்ரேதம் என்கிறார் (தன்னடையே) இத்யாதி3. (அவஸ்த2ா)ஶப்3த3த்தாலே அநந்யார்ஹ-ஶேஷத்வாதி3களுடைய ப்ரகாரமும் ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களில் த4ாரணதத3பா4வங்களும் ததே3கநிர்வாஹ்யமாநத்வமும் விவக்ஷிதங்கள். (239)

240. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அதெங்ஙனே) இத்யாதி3. பூர்வோக்தப்ரகாஶாதி3ரூபமான அவஸ்தை2க்கு விஷயபா3த4மும், ஸ்வரூபயோக்3யதையும் ஆவஶ்யகமாகையாலே அத்தை ப்ரதிபாதி3க்கிற [ஆறுப்ரகாரத்தாலே] இத்யாத்3யுத்தரவாக்யம் தது3பபாத3கம் என்றபடி. பரக3தாதிஶய-ஆத4ாநேச்ச2யா உபாதே3யதாரூபமாகையாலே (ஶேஷத்வம்) ஸ்வரூபயோக்3யதாரூபமாகையாலே அது நைஸர்க்கி3கம். (அநந்யஶரணத்வா)தி3சதுஷ்டயமும் ஸ்வரூபயோக்3யதாரூபமாக விவக்ஷிதமாகையாலே அதுவும் நைஸர்க்கி3கம். (ததே3கநிர்வாஹ்யத்வமும்) ததே3கநிர்வாஹ்யமாநத்வஸ்வரூபயோக்3யதாரூபமாகை-யாலே நைஸர்க்கி3கம். ததே3காதீ4நப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்த்யர்ஹத்வம் (ததே3கநிர்வாஹ்யத்வம்). அதில் (அநந்யார்ஹஶேஷ)த்வாதி3த்ரயம் திருமந்த்ரத்தில் பத3த்ரயத்தாலும், மற்ற இரண்டும் ப்ரார்த்த2-நார்த்த2கவ்யக்தசதுர்த்தி2யாலும், (ததே3கநிர்வாஹ்யத்வம்) ப்ரக்ருத்யம்ஶத்தில் ப3ஹுவ்ரீஹியாலும் ப2லிதம் என்று கண்டுகொள்வது.

[ப்ரகார:] = த4ர்ம:. [பரி]ஶப்3த3ார்த்த2ம் (நிஶ்ஶேஷ) இதி. [ஶுத்3த4]ஶப்3த3ார்த்த2ம் (நிவ்ருத்த) இத்யாதி3. (பரிஶுத்3த4மான) என்றது பரிஶுத்3த4பத3வாச்யமான என்றபடி. ஶுத்3தி4 அதிரிக்த-பத3ார்த்த2மாகில் அதில் தோ3ஷாபா4வம் ப்ரயோஜகமாகையாலே யத2ாஶ்ருதமாகலாம். [உண்டா-யிருக்கும்] என்கிற இருக்கர்த்த2ம் (நைஸர்க்கி3கமாக) இத்யாதி3. அதாவது நித்யஸித்3த4மாக

என்கிற ஶேஷபரதந்த்ரஸ்வரூபசேதநஸ்வரூபாநுரூபமான ஆறு ப்ரகாரத்தாலே ஸ்வாதந்த்ர்யக₃ந்த₄மற்று, பரிஶுத்₃த₄மான ப்ரத்யக₃ாத்மஸ்வரூபத்துக்கு கடிமாமலர்ப்பாவையோடுண்டான ஸ்வப₄ாவஸாம்யம் ஸ்வதஸ்ஸித்₃த₄மாகவுண்டு; அதாயிற்று அவ்வவஸ்தை₂ உண்டாகைக்கடி என்கிறார். இப்படி பிராட்டியுடைய ஸ்வப₄ாவமுட்பட உண்டாகைக்கிட்டுப்பிறந்த ஸ்வரூபமுடையவர்களுக்கு, அவரபி₄மாநத்திலே ஒதுங்கின ஸ்ரீகோ₃பிமார்ஸ்வப₄ாவம் உண்டாகச் சொல்லவேணுமோ என்று கீழே ஸம்ப₃ந்த₄ம். (240)

ப்₃ராஹ்மணோத்தமரானவர்கள் உத்க்ருஷ்டப்₃ராஹ்மஜந்மத்தை உபேக்ஷித்து கோ₃பஜந்மத்தை ஆத₃ரிப்பானென் என்ன, அவற்றினஹங்காராநஹங்காரத்தாலே என்கிறார் [த்₃ருஷ்டத்தில்] இத்யாதி₃யால்.

241. த்₃ருஷ்டத்தில் உத்கர்ஷம் அஹங்காரத்தாலே; அத்₃ருஷ்டத்தில் உத்கர்ஷம் அஹங்காரராஹித்யத்தாலே.

மென்கை. இந்த ஸாம்யஷட்கத்தை நினைத்திறே "கடிமாமலர்ப்பாவையொப்பாள்" என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தது. ஆக இவ்விரண்டுவாக்யமும் ப்ராஸங்கி₃கம். (240)

241. இனி அவர்களுத்க்ருஷ்டமான ஜந்மங்களை உபேக்ஷித்து, நிக்ருஷ்டமான ஜந்மங்களை விரும்புவானென் என்ன அருளிச்செய்கிறார் [த்₃ருஷ்டத்தில்] என்று துடங்கி. அதாவது - ஆபி₄ஜாத்யாதி₃களும் ஐஶ்வர்யமுமாகிற த்₃ருஷ்டபுருஷார்த்த₂த்தில் ஒருவனுக்குள்ள உயர்த்தி விஶ்வாமித்ராதி₃களைப்போலே தான்நின்ற நிலைக்குமேலே உத்கர்ஷம் தேடப்பண்ணுமஹங்காரத்-

---

என்றபடி. தத்ஸாம்யத்தில் மூலாபி₄ப்ரேதப்ரமாணத்தை த₃ர்ஶிப்பிக்கிறார் (இந்த ஸாம்ய) இத்யாதி₃நா. (கடி) = பரிமளப்ரசுரமாய், (மா) = ஶ்லாக்₄யமான, (மலர்) = புஷ்பத்தை, பிறப்பிடமாக உடைய, (பாவையோடு) = நிருபாதி₄கஸ்த்ரீத்வமுடையளான பெரியபிராட்டியாரோடு (ஒப்பாள்) ஸத்₃ருஶி என்றபடி. உத்தரவாக்யஸங்க₃த்யர்த்த₂ம் வ்ருத்தாநுவாத₃ம் (ஆக இவ்விரண்டு) இத்யாதி₃. பெரியபிராட்டியாருடைய ஸ்வப₄ாவமுட்பட உண்டாகைக்கு இட்டுப்பிறந்த ஸ்வரூபமுடையவர்களுக்கு தத₃பி₄மாநத்திலே ஒதுங்கின கோ₃பிமார்ஸ்வப₄ாவமுண்டாகச் சொல்லவேணுமோ என்று கீழோடே ஸம்ப₃ந்த₄ம் என்று ஆய்ப்படியிலே சொன்ன ஸங்க₃திவிஶேஷம் குலசேகரப்பெருமாளிடத்திலும், பெரியாழ்வாரிடத்திலும் அநுயாயி அல்லாமையாலே அவ்யாபகம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிறார் (ப்ராஸங்கி₃கம்) என்று. (240)

241. [ராஜாவான] இத்யாதி₃வாக்யத்₃வயத்தோடே [த்₃ருஷ்டத்தில்] இத்யாதி₃வாக்யங்களுக்கு உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மங்களில் உபேக்ஷாபேக்ஷாஹேதுபரமபுருஷார்த்த₂ாநுபயோகி₃த்வ-தது₃ப-யோகி₃த்வயுக்த-அஹங்காரஸாஹித்ய-ராஹித்யப்ரதிபாத₃கத்வாத் ஹேதுதை ஸங்க₃தி என்னுமபி₄ப்ரா-யத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இனி இவர்கள்) இத்யாதி₃.

மூலஸ்த₂[த்₃ருஷ்ட][அத்₃ருஷ்ட]ஶப்₃த₃ங்கள் ப்ரகரணத் ஆபி₄ஜாத்யாதி₃தத்₃விபரீதஶேஷத்வாதி₃பரம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆபி₄ஜாத்யாதி₃களும்) இத்யாதி₃. (ஆதி₃)பத₃ம் வித்₃யாவ்ருத்தபரம். (ஐஶ்வர்யம்) = பே₄ாக்₃யஸம்ருத்₃தி₄. (உத்கர்ஷம்) ஆதி₄க்யம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உயர்த்தி) என்று. (விஶ்வாமித்ராதி₃களை) என்கிற (ஆதி₃)ஶப்₃த₃ம் வீதஹவ்யாதி₃-

விஶிஷ்டவேஷமாகிற த்3ருஷ்டத்தில் அபக்ருஷ்டரைப்பற்ற ஒருவனுக்கு வருமுத்கர்ஷம். அதில் உத்க்ருஷ்டாகாரத்தைப்பற்றி வருமஹங்காரத்தாலே உண்டாம்; நிஷ்க்ருஷ்டவேஷமாகிற அத்3ருஷ்டத்தில் ஸ்வேதரரைப் பற்ற ஒருவனுக்கு வருமுத்கர்ஷம், அதிலுத்க்ருஷ்டாகாரத்தைப்பற்றிவரும் அஹங்காரராஹித்யத்தாலே உண்டாம். அஹங்காரஹேதுவான வர்ணாதி3களில் வருமுத்கர்ஷம் விஶிஷ்டவேஷாபி4மாநமாகிற அஹங்காரத்தாலே நிற்கும்; அஹங்காரராஹித்யஹேதுவான ஶேஷத்வாதி3களில் வருமுத்கர்ஷம் நிஷ்க்ருஷ்டவேஷாநுகு3ணமான தத2ாவித4ாஹங்காரராஹித்யத்தாலே நிற்குமென்றபடி. உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மங்களின் உபேக்ஷாபேக்ஷைக்கடி அஹங்காராநஹங்காரகார்யமான த்3ருஷ்டாऽத்3ருஷ்டோத்கர்ஷஹேதுவாகையாலே என்று கீழே ஸம்ப3ந்த4ம். (241)

இந்த அஹங்காராநஹங்காரங்கள் பேறிழவுகளையுண்டாக்கும்படியை மூதலித்துக்காட்டுகிறார் மேல் [ப்3ரஹ்மாவாய்] இத்யாதி3யால்.

தாலே உண்டாம்; ஶேஷத்வாதி3களும் கைங்கர்யஸம்பத்துமாகிற அத்3ருஷ்டபுருஷார்த்த2த்தில் ஒருவனுக்குண்டாமுயர்த்தி இவற்றினுடைய அபி4வ்ருத்3தி4யில் ஆசையினாலே நிலைக்குநிலை தாழப்போம்படியான அஹங்காரராஹித்யத்தாலே உண்டாமென்கை. (241)

2 4 2. இவ்வஹங்காரதத்3ராஹித்யங்கள் இழவுபேறுகளுக்குடலாம்படியை அருளிச்செய்கிறார் [ப்3ரஹ்மாவாய்] என்று துடங்கி. அதாவது த்3ருஷ்டோத்கர்ஷாதிஶயத்துக்குத்தக்க அஹங்காராதி4கனான ப்3ரஹ்மாவாய் "த்3விபரார்த்த4ாவஸாநே மாம் ப்ராப்துமர்ஹஸி பத்3மஜ" என்றும், "கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணனடிக்கமலந்தன்னை அயன்" என்றும் சொல்லுகிற

பரம். (நின்றநிலை) = க்ஷத்ரியத்வாதி3கள். (அஹங்காரத்தாலே) என்றது ஆபி4ஜாத்யாத்3யுத்கர்ஷவிஷயக-உத்கடேச்சை2க்கு ஹேதுவாயிருந்துள்ள பூர்வாவஸ்தி2தசித்தஸமுந்நதியாலே என்றபடி. (ஶேஷத்வாதி3) என்கிற (ஆதி3)ஶப்3த3ம் பாரதந்த்ர்யபரம். [த்3ருஷ்டாத்3ருஷ்ட]ஶப்3த3ங்களுக்கு விஶேஷ்யமும் ப்ரகரணாத் புருஷார்த்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே உப4யத்ர (புருஷார்த்த2த்தில்) என்றது. (நிலைக்குநிலை) என்றது அவஸ்தை2கள்தோறும் என்றபடி. (தாழப்போம்படியான) என்றது நிகர்ஷத்தை அடையும்படியான என்றபடி. (அஹங்காரராஹித்யத்தாலே) என்றது பூர்வோக்தசித்தஸமுந்நத்யபா4வத்தாலே என்றபடி. (241)

2 4 2. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்வஹங்கார) இத்யாதி3. பூர்வோக்த-த்3ருஷ்டாத்3ருஷ்டோத்கர்ஷஹேதுத்வம் அஹங்கார-தத்3ராஹித்யயோர்ப4க3வத்ப்ராப்திப்ரதிப3ந்த4கத்வ-தத்ப்ரயோஜகத்வவிஶ்ராந்தம் என்கிறார் என்று ஹேதுதை ஸங்க3தி என்றபடி.

[ப்3ரஹ்மாவாய்] என்கிற இத்தால் அர்த்த2ஸாமர்த்2யஸித்3த4ம் (த்3ருஷ்டோத்கர்ஷ) இத்யாதி3. மூலாபி4ப்ரேதப்ரமாணம் (த்3விபரார்த்த4) இத்யாதி3. (அர்ஹஸி) என்கிற அத்யந்தவிலம்பி3தப4க3வத்-ப்ராப்த்யாபாத3கத4ர்மவத்தையைச் சொல்லி (பத்3மஜ) என்று அவ்யவதா4நேந ப4க3வத்ஸகாஶாஜ்ஜந்மமாகிற நிரதிஶயாபி4ஜாத்யத்தைச் சொல்லி ஸம்பே3ாதி4க்கையாலே அந்த ப்ராப்திவிலம்ப3ாபாத3கத4ர்மம் இந்த ஆபி4ஜாத்யாதி3ஹேதுக-அஹங்காரம் என்று ஸித்3த4ம். (கடி) இத்யாதி3. (அயன்) = ப4க3வதோ ஜாதனான ப்3ரஹ்மாவானவன், (கடி) = பரிமளயுக்தப4க3வந்நாபி4ஸம்ப4வமான, (கமலத்துள்ளிருந்தும்) = பத்3மத்திலே இருந்தும், (கண்ணன்) = இடையர்க்கும் இடைச்சிக-

242. ப்3ரஹ்மாவாயிழந்துபோதல், இடைச்சியாய்ப்பெற்றுவிடுதல் செய்யும்படியா-யிருக்கும்.

"த்3விபரார்த்த4ாவஸாநே மாம் ப்ராப்துமர்ஹஸி பத்3மஜ", "கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான்" என்கிறபடியே த்3விபரார்த்த4காலாவஸாநத்தளவும் அஹங்காரகார்யத்3ருஷ்டத்தில் உத்கர்ஷாதிஶயமுடைய ப்3ரஹ்மாவாய், ஸர்வஸுலப4னான கண்ணனடிக்கமலத்தையிழந்து அநர்த்த2ப்பட்டுப் போதல்; "முக்திம் க3தாந்யா கே3ாபகந்யகா" என்றஹங்காரராஹித்யகார்யமான அத்3ருஷ்டத்தில் உத்கர்ஷாதிஶயமுடைய இடக்கையும் வலக்கையுமறியாத இடைச்சி சிந்தயந்தியாய் கண்ணன் கழலிணை நண்ணி வாழ்ந்துவிடுதல் செய்யும்படியிறே அஹங்காராநஹங்காரஸ்வப4ாவம் இருக்கும்படி என்கிறார். அண்ட3ாதி4பத்யத்தால் வந்த அஹங்காரமளவிறந்து அதடங்கவிட்டுப் பற்றவேண்டும் அருமையுண்டவனுக்கு; ஒரு குடிசிலேப்பற்றி வருமஹங்காரமும் திருக்குழலோசையாலடியறுகையால் வருத்தமறக் கடுகெனப் பெறலாமிவளுக்கு. ஆக, ப4க3வல்லாபீ4ாலாப4த்துக்கடி அஹங்காராநஹங்காரப்ராவண்யமென்றதாயிற்று. ஆக இப்ரகரணத்தால் ப4க3வத3ங்கீ3காரவிஶேஷாபேக்ஷிதபுருஷகாரப2லமும், தத3ங்கீக்ருதகு3ணவ்ருத்திதூ3ஷகாஹங்காராதி3-கார்யாபசாரகே4ாரதையும், நிரஹங்காராதி3ஜந்மாத்3யுத்க்ருஷ்டதத்3யப்ரஸித்3த4வைப4வவிஶேஷமும், அஹங்காரகார்யஜந்மாதி3தே3ாஷது3ஷ்டதையும் சொல்லப்பட்டது. (242)

படியே இழந்துபோதல்; அஹங்காரஹேதுக்களொன்றுமில்லாமையாலே தத்3ரஹிதையாய், இடக்கை வலக்கையறியாத இடைச்சியான சிந்தயந்தியாய் "முக்திம் க3தாந்யா கே3ாபகந்யகா" என்னும்படி அவன்திருவடிகளைப் பெற்றுவிடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும் இவ்வஹங்கார-தத்3ராஹித்யங்களின் ஸ்வரூபமென்கை. இப்படி அஹங்காரதத்3ராஹித்யங்கள் இவனை இழக்கைக்-கும் பெறுகைக்குமுடலாகையாலே, ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் முதலானவர்கள் அஹங்காரஹேது-வாக ஜந்மங்களை அநாத3ரித்து, தத்3ரஹிதஜந்மங்களை ஆத3ரித்தார்களென்று கருத்து. (242)

ளுக்கும் ஸுலப4னான க்ருஷ்ணனுடைய, (அடிக்கமலந்தன்னை) = பாத3ாரவிந்த3த்தை, (காண்கிலான்) = காண்கிறிலன் என்றபடி. இங்கும் 'அஜன்' என்கிற ஆபி4ஜாத்யம் காண்கிலாமையில் ஹேது என்று ஸித்3த4ம். பூர்வோபாத்தப்ரமாணத்திலே ஜந்மோத்கர்ஷமாத்ரம் உக்தம். இதில் ஜந்மோத்கர்ஷ-மும், வாஸோத்கர்ஷமும் சொல்லிற்று. அதில் ப4க3வதோஜாதத்வம் ஆர்த்தி2கம். இதில் 'அகார-வாச்யாஜ்ஜாயதே இத்யஜ:' என்று கண்டே2ாக்தம். அதில் விலம்ப3யவாகிலும் ப்ராப்தி சொல்லிற்று. இதில் காட்சியுமில்லை என்று சொல்லிற்றுகையாலே (கடி) இத்யாதி3க்கு அநந்தரேண உபாத3ாநம். உப4யத்துக்கும் தந்த்ரேண அர்த்த2ம் (இழந்துபோதல்) என்று. [இடைச்சியாய்] என்கிற இத்தால் அர்த்த2ஸாமர்த்2யலப்3த4ம் (அஹங்காரஹேதுக்கள்) இத்யாதி3. ஸாமாந்யஶப்3த3ம் பு2த்3தி4ஸ்த2ஸ்பக்தி-விஶேஷபரமாகையாலே (சிந்தயந்தியாய்) என்றது. மூலாபி4ப்ரேதப்ரமாணம் (முக்திம்) இத்யாதி3. இதில் (முக்திம்க3தா) என்கிற மோக்ஷப்ராப்தியிலே (கே3ாப)ஶப்3தே3ாக்தஜந்மோத்கர்ஷாப4ாவமும், (கந்யா)ஶப்3தே3ாக்தஸ்த்ரீத்வப3ாலத்வங்களாலே லப்3த4மான ஜ்ஞாநோத்கர்ஷாப4ாவமும், (கந்) ப்ரத்யயத்தாலே குத்ஸிதத்வாதி3கள் சொல்லுகையாலே வ்ருத்தோத்கர்ஷாப4ாவமும் ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறது. (சிந்தயந்தீ)ஶப்3தே3ாக்தசிந்தநம் ப்3ரஹ்மாவுக்கு வ்யபி4சரிதமாகையாலே நிரபேக்ஷ-ஸாத4நமன்று. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவன்திருவடிகளை) இத்யாதி3. (செய்யும்படியாயிருக்கும்) என்கிற இதுக்கு விஶேஷ்யம் 'அஹங்காரதத்3ராஹித்யங்கள்' என்று அத்4யாஹார்யம் என்னும் அபி4ப்ராயத்தாலே (அஹங்கார) இத்யாதி3. ஏகவசநாந்வயார்த்த2ம் ஸ்வப4ாவாந்தம். பூர்வோக்த-ஹேதுதையை விஶதீ3கரிக்கிறார் (இப்படி) இத்யாதி3. (242)

ஒன்பது ப்ரகரணங்களில் நான்காமதான
ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயநிஷ்ட$_2$ர்வைப$_4$வப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

243.இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாஶஹேதுவான அஹங்காரத்துக்கும், அதினு-

மேல் [இப்படி] என்று துடங்கி, [உபேயவிரோதி4களுமாயிருக்குமளவாக] உக்தவைப4வவிஶிஷ்டப்ரபந்ந-தி3நசர்யாநுஸந்த4ாநாநுஷ்டா2நப்ரகாரவிஶேஷத்தை அருளிச்செய்கிறர். [இப்படி] என்று - அஹங்கார-விஷயங்களின் பூர்வோக்ததோ3ஷவிஶேஷஸ்மரணம் பண்ணுகிறர்; ஸ்வரூபேண முடித்தும் ப4ாக3வத-விரோத4த்தை விளைத்து முடித்தும் ப்ராப்யப்ரதிப3ந்த4கமாயும் போருகிற ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், அஸத்-ஸாம்யாபத்திரூபஸ்வரூபவிநாஶஹேதுவான ஶரீராத்மாக்களைப் பற்றிவரும் உப4யவித4மான அஹங்காரத்-

243. [தன்னைத்தானே முடிக்கை]யாவது என்று துடங்கி இவ்வளவாக அஹங்காராதி3களின் தோ3ஷமுபபாதி3க்கப்பட்டது; அநந்தரம் ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டுமவனே என்றிருக்கும் ப்ரபந்நாதி4காரியுடைய தி3நசர்யாவிஶேஷம் சொல்லப்படுகிறது. [இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்-தாலும்] என்றுதுடங்கி [ஸதாசார்யப்ரஸாத3த்தாலே வர்த்தி4க்கும்படி பண்ணிக்கொண்டுபோரக் கடவன்] என்னுமளவாக. [இப்படி] என்று கீழுக்தமான ப்ரகாரத்தை பராமர்ஶிக்கிறது; [ஸர்வ-ப்ரகாரத்தாலும் நாஶஹேதுவாகை]யாவது - ஸ்வரூபேண முடித்தும், ப4ாக3வதவிரோத4த்தை விளைத்து முடித்தும், பகவல்லாப4விரோதி4யாயும், எல்லாப்படியாலும் "அஸந்நேவ" என்கிற படியே அஸத்கல்பமாம்படி ஸ்வரூபத்தை உருவழியப்பண்ணுமதாயிருக்கை; அஹங்காரம்தான் தே3ஹாத்மாபி4மாநரூபமாயும், தே3ஹாதிரிக்தாத்மவிஷயத்தில் ஸ்வாதந்த்ர்யாபி4மாநரூபமாயும் இரண்டு வகைப்பட்டிறே இருப்பது; இவ்விடத்தில் அவையிரண்டும் சேரச்சொல்லப்படுகிறது;

243. உத்தரக்3ரந்த2ஸங்க3திகத2நார்த்த2ம் வ்ருத்தாநுவாத3ம் (தன்னைத்தானே) இத்யாதி3. உத்தர-க்3ரந்த2ஸங்க3தி (அநந்தரம்) இத்யாதி3. அதாவது - ஷட்ப்ரகரணியில் வைத்துக்கொண்டு அதி4காரி-நிஷ்டா2க்ரமகத2நபரமான இந்த மூன்றும் ப்ரகரணத்திலே உபாயோபேயாதி4காராபேக்ஷித-த்யாஜ்யோபாதே3யங்களிலே சில சொல்லி, அதில் தி3நசர்யாந்தர்க3தமான சில த்யாஜ்யோபாதே3யங்-களைச் சொல்லுகையாலே பூர்வத்தோடே இதுக்கு அதி4காரரூப-ஏககார்யப்ரயோஜகத்வம் ஸங்க3தி என்று ஸூசிதம். நவப்ரகரணியிலும் பூர்வப்ரகரணத்திலே ஸித்3தோ4பாயநிஷ்டா2ர்வைப4வம் சொல்லிற்று; இதில் அந்த உபாயநிஷ்டா2ரான ப்ரபந்நருடைய தி3நசர்யை சொல்லுகிறது என்று ஸங்க3தி என்று கண்டுகொள்வது. த்3வயவிவரணத்வயோஜனையிலும் பூர்வம் நமஶ்ஶப்3த3ார்த்த2ம் சொல்லிற்று; இப்போது அத்4யாஹ்ருதமான 'ஸ்யாம்' என்கிற உத்தமனுல் ஸூசிதனான அதி4காரியி-னுடைய தி3நசர்யை சொல்லுகிறது என்று ஸங்க3தி கண்டுகொள்வது. தி3நசர்யையாவது ப்ராப்தி-யளவும் இருக்கும்நாள் அதி4காரார்த்த2மாகவும், ப்ராப்யதயாவும் வரக்கடவ அநுஷ்டா2நவிஶேஷங்கள். இது பேடிகாஸங்க3தி. [ப்3ரஹ்மாவாய் இழந்துபோதல்] (வா. 242) என்று அஹங்காரத்தினுடைய நாஶஹேதுத்வம் சொல்லிற்று. [இப்படி] இத்யாதி3நா தாத்3ருஶாஹங்காரத்துக்கு மூலம் 'தான்' என்கையாலே ஹேதுதை அநந்தரவாக்யஸங்க3தி என்று அர்த்த2ஸித்3த4ம் என்று கண்டுகொள்வது.

(கீழ் உக்தமான ப்ரகாரத்தை) என்றது [இவை இரண்டும் ஸ்வரூபேண முடிக்குமளவன்றிக்கே ப4ாக3வதவிரோத4த்தையும் விளைத்து] (வா. 189) இத்யாதி3யாலும், [த்3ருஷ்டத்தில் உத்கர்ஷம்] (வா. 241) இத்யாதி3யாலும் உக்தமான ப்ரகாரத்தை என்றபடி. [ஸர்வப்ரகார]ஶப்3த3ார்த்த2ம் (ஸ்வரூபேண) இத்யாதி3. [ஸர்வ]ஶப்3த3ம் ஶக்தஸாகல்யபரம். [நாஶ]ஶப்3த3விவக்ஷிதம் (அஸந்-நேவ) இத்யாதி3. (அஸத்கல்பத்வம்) = ப4க3வஜ்ஜ்ஞாநாத்3யதீ4நவிலக்ஷணஸத்தாஶூந்யத்வம். (தே3ஹாத்மாபி4மாநம்) = தே3ஹத்தில் ஆத்மப்4ரமம். (ஸ்வாதந்த்ர்யாபி4மாநம்) = ஸ்வஶேஷித்வ-ப்4ரமமும், ஸ்வாதீ4நஸ்வார்த்த2பே4ாக்த்ருத்வாதி3ப்4ரமமும்.

டைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும் விளைநிலம் தானாகையாலே, தன்னைக் கண்டால் ஶத்ருவைக்கண்டாப்போலேயும்; அவற்றுக்கு வர்த்த$_4$கரான ஸம்ஸாரி-

துக்கும், தே$_3$ஹாத்மாபி$_4$மாநரூபமான அஹங்காரத்தின் கார்யமாய் விஹிதநிஷித்$_3$த$_4$ரூபவிஷயப்ராவண்யத்-துக்கும் உத்பத்திவிவ்ருத்$_3$தி$_4$ஹேதுவான விளைநிலம், அஹங்காரவிஷயப்ராவண்யகாரணமான ஹேயதே$_3$ஹவிஶிஷ்டனான தானாகையாலே, ஈத்$_3$ருஶதே$_3$ஹவிஶிஷ்டனாய் அஹங்காரவிஷயரதிக்$_3$ரஹ-க்$_3$ரஸ்தனாய்க்கொண்டு ப$_4$க$_3$வத்$_3$விமுக$_2$னாய்ப்போந்த தன்னை ஶ்ரவணமநநத$_3$ர்ஶநங்களாலே உள்ளபடி கண்டால், உருவின வாளும் எரிந்த விழியும், இறுக்கின பல்லும் தானுமாய் வெட்டத்துடரும் ஶத்ருவைக் கண்டாப்போலே ஏங்கி, நமக்கு நாஶகமென்றே நினைத்தும், அஹங்காராதி$_3$வர்த்த$_4$கராய்க் கொண்டு

[அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும்] தே$_3$ஹாத்மாபி$_4$மாநமும், ஸ்வாதந்த்ர்யா-பி$_4$மாநமுமே விஷயங்களை ஸ்வபோ$_4$க்$_3$யத்வேந விரும்புகைக்கு மூலமாகையாலே விஷய-ப்ராவண்யத்தை அஹங்காரகார்யமென்கிறது; 'விஷய'ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே கீழநுகூலமாகவும் ப்ரதிகூலமாகவும் சொல்லப்பட்ட விஹிதநிஷித்$_3$த$_4$ரூபவிஷயத்$_3$வயத்தையும் சொல்லுகிறது; [விளைநிலம் தானாகையாலே] என்றது - இவையிரண்டுக்கும் ஜந்மபூ$_4$மி ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூப-திரோதா$_4$நாதி$_3$களைப் பண்ணக்கடவ கு$_3$ணத்ரயாத்மகப்ரக்ருதிபரிணாமரூபமாய், ஸ்வகர்ம-விஶேஷாரப்$_3$த$_4$மாயிருக்கிற ஶரீரவிஶிஷ்டனான தானாகையாலே என்றபடி; கர்மாநுகு$_3$ணமாக ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கவடிக்கும் ஶரீரவிஶிஷ்டதையாலே மதிமயங்கி, தானல்லாத தே$_3$ஹத்தைத் தானாகவும், தனக்குரியனல்லாத தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாகவும் அபி$_4$மாநிப்பது, தனக்கு அநர்த்த$_2$கரமான விஷயங்களிலே அத்யாத$_3$ரத்தைப் பண்ணுவதாமவன்தானேயிறே; [தன்னைக் கண்டால்] இத்யாதி$_3$. இப்படி அநாதி$_3$காலம் போந்தவனாய், இப்போதும் அதுக்கு யோக்$_3$யமான ஶரீரவிஶிஷ்டனாயிருக்கிற தன்னை த$_3$ர்ஶித்தால், கொன்றல்லதுவிடேனென்று ஸாயுத$_4$ராய்ப் பல்கவ்வித் திரியும் ஶத்ருவைக் கண்டாப்போலே குடல்கரித்துத் தனக்கு நாஶகனாக நினைத்தும்; தங்களுடைய உக்திவ்ருத்திகளாலே து$_3$ர்வாஸனையைக் கிளப்பி அஹங்காராதி$_3$களை

விஷயப்ராவண்யத்தினுடைய அஹங்காரகார்யத்வத்தை விஶதீ$_3$கரிக்கிறார் (தே$_3$ஹாத்மாபி$_4$மாநமும்) இத்யாதி$_3$நா. [விஷய]ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் (விஷயஶப்$_3$த$_3$த்தாலே) இத்யாதி$_3$. [விளைநிலம்] என்கிற இதுக்கர்த்த$_2$ம் (ஜந்மபூ$_4$மி) என்று. "ஜலஸ்ய நாக்$_3$நிஸம்ஸ்ப்ருஷ்டஸ்தா$_2$லீஸங்கா$_3$த்ததா$_2$பி ஹி । ஶப்$_3$தோ$_3$த்$_3$ரேகாதி$_3$காந் த$_4$ர்மாந் தத்கரோதி யதா$_2$ முநே । ததா$_2$த்மா ப்ரக்ருதௌ ஸங்கா$_3$த் அஹம்மாநாதிதூ$_3$ஷித:" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு [தானாகையாலே] என்கிற இதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூப) இத்யாதி$_3$. இத்தை உபபாதி$_3$க்கிறார் (கர்மாநுகு$_3$ணமாக) இத்யாதி$_3$நா. [தன்னை] என்கிற இதுவும் தே$_3$ஹவிஶிஷ்டஸ்வபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்ததாலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி அநாதி$_3$காலம்) இத்யாதி$_3$. ஸ்வயம் தனக்கு ஸர்வதா$_3$ ஜ்ஞாநவிஷயமாகையாலே [கண்டால்] என்கிற இது அஹங்காராதி$_3$ஹேதுத்வேந விஶத$_3$ஜ்ஞாநபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (த$_3$ர்ஶித்தால்) என்றது. ஶாதயதி இதி ஶத்ரு: என்கிற யோக$_3$ர்த்த$_2$ாபி$_4$ப்ராயேண வஸ்துஸாமர்த்$_3$யஸித்$_3$த$_4$ர்த்த$_2$ம் (கொன்றல்லது) இத்யாதி$_3$. (பற்கவ்வி) என்றது க்ரோத$_4$கார்யம். இத்தால் வதோ$_4$பாயகத்வம் விவக்ஷிதம். மூலத்திலே மேலே இருக்கிற [நினைத்து] என்கிற இத்தை இங்கே அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (நாஶகனாக நினைத்தும்) என்று. [அவற்றுக்கு] என்கிற இது அஹங்கார-விஷயப்ராவண்யங்களுக்கு என்றபடி என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே [வர்த்த$_4$க]ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$த்தோடேகூட

களைக்கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக்கண்டாப்போலேயும்; அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால் ப$_{3}$ந்து$_{4}$க்களைக் கண்டாப்போலேயும்; ஈஶ்வரனைக் நத்$_{3}$வஶீக்ருதராய்த்திரியும் ஸம்ஸாரிகளைக் காணுக்கண்ணென்றிருக்கிறதான், காத$_{3}$ாசித்கமாகக் கண்டால் சீறி முனைந்து எதிர்ந்துவரும் து$_{3}$ஷ்டஸர்ப்பத்தை நினைவறக் கண்டாப்போலே வெருவிப் பிற்காலித்து, நமக்கு ப$_{3}$ாத$_{4}$கரென்றே நினைத்தும், அஹங்காராதி$_{3}$களின் தே$_{3}$ாஷத$_{3}$ர்ஶநத்தைப் பண்ணுவித்து அவற்றின் பேர்சொல்லக் கருக்குலையும்படி ஸவாஸநமாக அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான தது$_{3}$ப$_{4}$யஸ்பர்ஶக$_{3}$ந்த$_{4}$மற்ற விலக்ஷணவிஶிஷ்டஶ்ரீவைஷ்ணவர்களை "ஈட்டம் கண்டிடக்கூடுமேல்" என்று கண்குளிரக் கண்டால், நெடுநாள் தூ$_{3}$ரதே$_{3}$ஶாந்தரம் போய்வந்த ஆப்தரான ப$_{3}$ந்து$_{4}$க்களை ஶத்ருஸர்ப்பமத்$_{4}$யே ப$_{4}$யம்கெடக் கண்டாப்போலே மேல்விழுந்துகந்து அபி$_{4}$மததமர் என்றே நினைத்தும், அந்த ஶ்ரீவைஷ்ணவர்கள் முன்னுகப் பற்றும் அர்ச்சாவதாரஸுலப$_{4}$னுன ஈஶ்வரனை "காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ" என்று அபி$_{4}$நிவேஶித்தபடியே

மேல்மேலும் வளரும்படி பண்ணும் தது$_{3}$ப$_{4}$யவஶ்யரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்ணெதிரேகண்டால், அணுகில் மேல்விழுந்தள்ளிக்கொள்ளும் அதிக்ரூரமான ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாப்போலேயும் அஞ்சி நடுங்கி, பிற்காலித்து நமக்கு ப$_{3}$ாத$_{4}$கரென்றே நினைத்தும்; தங்களுடைய உபதே$_{3}$ஶா-நுஷ்ட$_{2}$ாநங்கள் இரண்டாலும் அஹங்காராதி$_{3}$களின் தே$_{3}$ாஷத$_{3}$ர்ஶநத்தைப் பண்ணுவித்து, தத்ப்ரஸங்க$_{3}$த்திலே பீ$_{4}$தபீ$_{4}$தனும்படிபண்ணி ஸவாஸநமாக அவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கும் மத்$_{4}$யம-பத$_{3}$நிஷ்ட$_{2}$ரான ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காணப்பெற்ருல், தன்னுடைய அநர்த்த$_{2}$ாப்$_{4}$யுத$_{3}$யங்-களிரண்டும் தங்களதாய், தீயது விலக்கி நல்லதில் மூட்டி ரக்ஷிக்கும் ஆப்தப$_{3}$ந்து$_{4}$க்களைக் கண்டாப்போலே அத்யாத$_{3}$ரம் பண்ணி, நமக்கு நற்றுணையானவர்களென்று நினைத்தும்; அடியிலே கரணகளேப$_{3}$ரங்களைத்தந்து அவற்றைக் கொண்டு வ்யபி$_{4}$சரியாமல் நல்வழி நடக்கும்படி ஶாஸ்த்ரங்களைக்காட்டி அக்ருத்யகரணாதி$_{3}$களில் ஶிக்ஷித்து ஸர்வாவஸ்தை$_{2}$யிலும் தன்னுடைய

அத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (உக்திவ்ருத்திகளாலே) இத்யாதி$_{3}$நா. (தது$_{3}$ப$_{4}$யவஶ்யரான) என்றது அஹங்காரவிஷயப்ராவண்யாதீ$_{4}$நப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகரான என்றபடி. ஸர்ப்பதி = உபஸர்ப்பதி, இதி ஸர்ப்ப: என்கிற வ்யுத்பத்தியை உட்கொண்டு (மேல்விழுந்து) என்றது. 'ஸர்ப்ப'ஶப்$_{3}$த$_{3}$-ஶூட்$_{4}$யர்த்த$_{2}$ப$_{3}$லலப்$_{3}$த$_{3}$ம் (அள்ளிக்கொள்ளும்) இத்யாதி$_{3}$. சிகித்ஸார்ஹத்வாபி$_{4}$ப்ராயேண பூர்வவத் (நாஶகமாக) என்னுதே (ப$_{3}$ாத$_{4}$கரென்றே) என்றது. (நினைத்தும்) என்றது பூர்வவத். அஹங்காராதி$_{3}$க-ளுக்கு ஜந்மபூ$_{4}$மிதயாவும், வர்த்த$_{4}$கதயாவும் சொன்ன தனக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ப்ரத்யநீகதயா நிர்தி$_{3}$ஷ்டரான ஶ்ரீவைஷ்ணவர்கள் "இந்த்$_{3}$ரியார்த்தே$_{2}$ஷ்வலோலதா । க்ரோத$_{4}$லோப$_{4}$மத$_{3}$ாஸூய-மாநமோஹவிஹீநதா । இத்யேதைர்லக்ஷணைர்யுக்தா வைஷ்ணவா:" என்று விவக்ஷிதராய், அஹங்கா-ராதி$_{3}$நிவர்த்தகமூலமந்த்ரஸ்த$_{2}$நம:பத$_{3}$ாதீ$_{4}$ந-அத்$_{4}$யவஸாயயுக்தராய் இருக்கிறவர்களாக விவக்ஷிதம் என்னுமபி$_{4}$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (தங்களுடைய) இத்யாதி$_{3}$. "ந குருர்வைஷ்ணவாத் பர:" என்கிற இத்தைப்பற்ற (உபதே$_{3}$ஶ) இத்யாதி$_{3}$. (மத்$_{4}$யமபத$_{3}$ம்) = நம:பத$_{3}$ம். "ப்ரீத்யப்ரீதிஸமா யோக$_{3}$ம் ஸ்பர்ஶம் பு$_{4}$க்திம் ஸஹாஸிகாம் । ஸ்வைரப்யைகாந்த்யவிமுகை$_{2}$ ரஸவர்ஜம் விவர்ஜயேத்" என்கிற ப$_{3}$ந்து$_{4}$வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த$_{2}$ம் (ஆப்த)பத$_{3}$ம். "விசித்ரா தே$_{3}$ஹஸம்பத்திரீஶ்வராய நிவேதி$_{3}$தும்", "ஹர்த்தும் தமஸ்ஸத$_{3}$ஸதீ ச விவேக்துமீஶ:" (ஶ்ரீர. ஸ்தவே உ. 1), "ஈஶ்வரஸ்ஸர்வபூ$_{4}$தாநாம் ஹ்ருத்$_{3}$தே$_{3}$ஶேऽர்ஜுந திஷ்ட$_{2}$தி । ப்$_{4}$ராமயந் ஸர்வபூ$_{4}$தாநி", "ஈஶ்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்த$_{3}$ம்" இத்யாதி$_{3}$யை உட்கொண்டு [ஈஶ்வர]ஶப்$_{3}$த$_{3}$ாபி$_{4}$ப்ரேதம் (அடியிலே) இத்யாதி$_{3}$. (ஸர்வாவஸ்தை$_{2}$-யிலும்) என்றது க$_{3}$ர்ப்ப$_{4}$ஜந்மாத்$_{3}$யவஸ்த$_{2}$ாஸப்தகத்திலும் என்றபடி. பரத்வாதி$_{3}$சதுஷ்டயத்திலும்

கண்டால் பிதாவைக்கண்டாப்போலேயும், ஆசார்யனைக்கண்டால் பசியன் சோற்றைக்

விடாய்கெடக்கண்டால், ஹிதப்ரவர்த்தகனான பிதாவைக்கண்டாப்போலே ஸ்நேஹப4யமிரண்டும் உடையனாய் ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியென்றே நினைத்தும்; அந்த ஈஸ்வரனைக் கையிற்கனி என்னக்காட்டும் ஸத3ாசார்யனை த்ருஷ்ணையுடன் கண்டபோதெல்லாம், பெரும்பசியன் கைப்பட்ட சேர்ப்பால் சோற்றைக் கண்டாப்போலே அபி4நிவேஸத்துடன் மேல்விழுந்து அநுப4வித்து போ4க்3யபூ4தனென்றே நினைத்தும்; ஆசார்யஸேவையாலே

ஹிதமேபார்த்துப் போருமீஸ்வரனை அர்ச்சாஸ்த2லங்களிலே கண்களாரக்கண்டால், உத்பாத3கனாய், வித்3யாப்ரத3னாய், அபதே2ப்ரவ்ருத்தனாகாதபடி நியமித்து நடத்திக்கொண்டுபோரும் ஹிதைஷி-யான பிதாவைக்கண்டாப்போலே ஸ்நேஹஸாத்4வஸவிநயங்களை உடையனாய்க்கொண்டு நமக்கு ஹிதபரனென்று நினைத்தும்; அநாதி3காலம் "அஸந்நேவ" என்னும்படி கிடந்ததன்னை பகவத்ஸம்பந்த4த்தை அறிவித்து ஸத்தாவானாக்கி மேல்மேலும் தன்னுபதே3ஸத்தாலே ஜ்ஞாந-வைராக்3யப4க்திகளை விளைத்து கையிற்கனியென்ன ப4க3வத்3விஷயத்தைக்காட்டித்தரும் மஹோப-காரகனாய், "உன்சீரே உயிர்க்குயிராய்" என்றும், "உன்றன் மெய்யிற்பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன்" என்றும் சொல்லும்படி கு3ணவிக்3ரஹங்களாலே தனக்கு த4ாரகபோ4க்3யனாயிருக்குமாசார்யனைக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி கண்டால், கண்ணுஞ்சுழலையிடும் பெரும்பசியன் த4ாரகமுமாய், போ4க்3யமுமான சோற்றைக் கண்டாப்போலே அத்யபி4நிவேஸத்தோடே அநுப4வித்து, நமக்கு த4ாரகபோ4க்3யவிஷயமென்றே நினைத்தும்; ஸாத்4யாந்தரநிவ்ருத்த்யாதி3ஸமஸ்தஸ்வப4ாவ-

---

காட்சிக்கு ப்ரஸங்க3மே இல்லாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அர்ச்சாஸ்த2லங்களிலே) இத்யாதி3. "அரவிந்தம்போன்று நீண்ட கண்ணனைக் கண்டுகொண்டேன் கடிபொழில்சூழ் கடல்மல்லைத்தல சயனத்தே" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (கண்ணார) என்றது. யதா2க்ரமம் உபமேயக3தத4ர்ம-ஸமூஹத4ர்மங்கள் உபமாநத்தில் பாதீதி பிதா என்கிற யோகத்தாலும், ரூட்4யம்ஸத்தாலும் அபி4ப்ரேத-மாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (உத்பாத3கனாய்) இத்யாதி3. இது ரூட்யர்த்தம். வித்3யாப்ரத3த்வாதி3கள் ரக்ஷகத்வரூபயோகார்த்த2ம். "பிதேவ ஹி தே நியுங்தே" இத்யாதி3யைப்பற்ற (ஹிதைஷியான) என்றது.

"ப்ரீதிஸம்ஸ்ருஷ்டஸர்வாங்கோ3 பீ4தவத் பூர்வமாநத:", "ஸ (ந) குர்யாது3ல்ப3ணக்ரியா:" இத்யா-தி3களைப் பற்ற (ஸ்நேஹ) இத்யாதி3. (ஸாத்4வஸம்) = பயம். அநந்தத்துக்கு "ரேதஸ்ஸிக்3யோகே3ாத2" (ப4ர.ஸம்.)இத்யாதி3களிலே சொன்ன ஶரீரஸத்தாநிஷ்பாத3கத்வமும், நிஷ்பந்நஸத்தாநிவ்ருத்தி-ஹேதுத்வமுமாகிற த4ாரகத்வமும், போ4க்3யத்வமும் உண்டாகையாலே உபமேயத்திலும் அத்தை விவக்ஷிக்கிறார் (அநாதி3காலம்) இத்யாதி3நா. (கையிற்கனியென்ன) = கரதலாமலகம்போலே. ஸத்தாநுவ்ருத்த்யா த4ாரகத்வம் (உன் சீரே) இத்யாதி3. (உன் சீரே) = உன்னுடைய கல்யாண-குணங்களே. (உயிர்க்கு) = ஆத்மாவுக்கு. (உயிராய்) = த4ாரகமாய் என்றபடி. (உன்றன்) = உன்னுடைய. (மெய்யில்) = விக்3ரஹத்திலே. (பிறங்கிய) = விளங்கிய. (சீரன்றி) = ஸௌந்த3ர்யா-தி3களையன்றி. (வேண்டிலன் யான்) = வேண்டேன்நான் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (கு3ண) இத்யாதி3நா. இங்கே (கு3ணவிக்3ரஹ)ஶப்3த3ங்கள் "தந்நாமகு3ணஹர்ஷித:", "விக்3ரஹாலோகநபர:" என்கிற ப4ரத்3வாஜஸம்ஹிதாவசநப்ரத்யபி4ஜ்ஞாபகங்கள்.

(ஸாத்4யாந்தர) இத்யாதி3. (ஆதி3)பத3ம் வக்ஷ்யமாண ப2லஸாத4நஶுஶ்ரூஷாதி3பரம். "ஆசார்யோபி

கண்டாப்போலேயும்; ஶிஷ்யனைக்கண்டால் அபி4மதவிஷயத்தைக் கண்டாப் போலே-யும் நினைத்து; அஹங்காரார்த்த2காமங்கள் மூன்றும், அநுகூலர்பக்கல் அநாத3ரத்தை-

பழுத்த ஜ்ஞாநாநுஷ்டா2நபூர்ணனான ஸச்சி2ஷ்யனை அன்புடன் கண்டால், தானுகந்த அபி4மதவிஷயத்தைக் கண்டாப்போலே ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யாதி3யான ஆத்மபூ4ஷணங்களைப்பூட்டி வைராக்3யமாகிற கட்டுக்குள்ளே அந்யத்3ருஷ்டிபடாதபடி மறைத்து ப4க3வத்3கு3ணாநுஸந்த4ாநரூபபோ4க3விஷயமாக்கி நிரந்தரம் நெடுநோக்குக் கொள்ளும் விஷயமென்று நினைத்தும்; விரோதி4வர்த்த4கஸ்வரூபவிஷயத்தில் பா3த4க-ப்ரதிபத்தியும், தந்நிவர்த்தகவிஷயத்தில் ஸ்வரூபவர்த்த4கப்ரதிபத்தியும், ஸ்வதந்த்ரஶேஷிபக்கல் ஹிதைஷித்வப்ரதிபத்தியும், பரதந்த்ரஶேஷிபக்கல் ப்ராப்யைகப்ரதிபத்தியும் தத்பரதந்த்ரர்பக்கல் ஆத3ரணீய-

---

ஸம்பந்நதயா ஸம்யக்3ஜ்ஞாநப்ரேமவானாயிருக்கும் ஸச்சி2ஷ்யனைக்கண்டால், தனக்காநந்த3ா-வஹமான அபி4மதவிஷயத்தைக் கண்டாப்போலே ப4க3வத்3கு3ணாநுஸந்த4ாநத3ஶையில் நாம் சொல்லுகிற ப4க3வத்3கு3ணங்களை ஆத3ரித்துக்கேட்பது அநுபா4ஷிப்பது வித்3த4னாவதாம் ஆகாரங்களினாலே நமக்கு ஆநந்த3ாவஹனென்று நினைத்தும்.

[அஹங்காரார்த்த2காமங்கள் மூன்றும்] இத்யாதி3. இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு அஹங்காரம் அநுகூலர்பக்கல் அநாத3ரத்தைப்பிறப்பிக்கும்; அதாவது - ஶேஷத்வத்தைத் தன் ஸந்நிதி4யில் ஜீவிக்கவொட்டாதபடியிறே அஹங்காரத்தின் ப3லமிருப்பது; அஹங்காரியானவன் "ந நமேயம் கதா2ஞ்சந" என்றிருக்குமதொழிய ஒருவிஷயத்திலும் தலைதாழ்க்கவிசையானே; ஆகையாலே அஹங்காரம் மேலிடுமாகில் ஸ்வரூபவர்த்த4கராய்க்கொண்டு அநுகூலராயிருக்கும் ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால் நம்முடைய ஶேஷிகளென்று துடைநடுங்கி எழுந்திருந்து ப்ரணாமாதி3பூர்வகமாக அநுவர்த்தநங்களைப்பண்ணவொட்டாதே, தன்னையவர்களில் அதி4கனாக ஆதல், அவர்களைத் தன்னோடு ஸமராகவாதல் பு3த்3தி4பண்ணி அநாத3ரித்திருக்கும்படி பண்ணு-மென்கை; அர்த்த2ம் ப்ரதிகூலர்பக்கல் ப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்கும்; அதாவது - ஆரையாகிலும் சென்று அநுவர்த்தித்து ஒருகாசு பெற்றதாய்விடவேணுமென்னும்படியிறே அர்த்த2ராக3ம் இருக்கும்படி; ஆகையால் ஸ்வரூபநாஶகத்வேந ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகளைக்கண்டால் வெருவியோடிப்போக வேண்டியிருக்க, ஒருகாசை நச்சி அவர்களோடே உறவுபண்ணி அவர்கள்

ததா2 ஶிஷ்யம் ஸ்நிக்3தே4ா ஹிதபரஸ்ஸதா3" என்கிற ஸ்நிக்3த4த்வத்தை உட்கொண்டு மூலத்திலே [அபிமதவிஷயத்தை] என்றது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தனக்கு) இத்யாதி3. "தத்3வசஶ்ஶ்ரவணேனைத்ஸுக:", "தத்தத்3விஶேஷகரணாத் ப்ரத்யுபதி3ஶதீவ". "ஸந்தப்தஹ்ருத3யம் ப4க்த்யா" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு (ஆத3ரித்துக் கேட்டது) இத்யாதி3. (மூன்றும்) இத்யாதி3க்கு அநந்தரம் 'வ்யாக்2யாயதே' இதி ஶேஷ:. அஹங்காராதி3த்ரயத்துக்கும் அநாத3ராதித்ரயத்திலும் யதா2ஸங்க்3யாந்வயம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இவை மூன்றிலும்) இத்யாதி3. அந்வயித்துக்காட்டி அதுக்கு அர்த்த2ம் (அதாவது) இத்யாதி3. [அநுகூல]ஶப்3த3ம் ஸந்நிஹிதத்வாத் பூர்வவாக்யோக்த [ஶ்ரீவைஷ்ணவ]பரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூப-வர்த்த4கராய்) இத்யாதி3. (ஸ்வரூபம்) = ஶேஷத்வம். [ப்ரதிகூல]ஶப்3த3மும் ஸந்நிஹிதத்வாத் பூர்வோக்த[ஸம்ஸாரி]பரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபநாஶகத்வேந) இத்யாதி3. (ஸ்வரூபம்) பூர்வவத். (ப்ராவண்யம்) = நீசவ்ருத்தி. அதாவது, உபஸத3ந-ஆராத4ந-

யும், ப்ரதிகூலர்பக்கல் ப்ராவண்யத்தையும் உபேக்ஷிக்குமவர்கள் பக்கலபேக்ஷை-யையும் பிறப்பிக்குமென்றஞ்சி, ஆத்மகு3ணங்கள் நம்மாலும் பிறராலும் பிறப்பித்துக்

ப்ரதிபத்தியுமுடையனாய், ஸம்ஸாரஹேதுவாய்க்கொண்டு அநர்த்த2கரமான அஹங்காராதி3கள் மூன்றில், ஆஶ்ரயாஶியான அஹங்காரம் ஸ்வரூபவர்த்த4கராய்க்கொண்டு அநுகூலரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்பக்கல் ஸ்வாதி4க்யஸாம்யபு3த்3தி4யால் வரும் ஸ்வநாஶகரமான அநாத3ரத்தைப் பிறப்பிக்குமென்று கருக்குலைந்தும்; அநர்த்த2கரமான அர்த்த2ம் ஸ்வரூபநாஶகரமாய்கொண்டு ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகள்பக்கல் ஒரு இடாக்காசை நச்சப்பண்ணும் ஆத்மநாஶகரப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்குமென்று நடுங்கியும்; அப்ராப்தவிஷயகாமம்

இருந்தவிடங்களிலே பலகாலம் செல்லுவது, அவர்களை அழைத்து விருந்திடுவது, அவர்கள் கு3ணகீர்த்தநம் பண்ணுவதாம்படி அவர்கள் விஷயத்திலே ப்ராவண்யத்தை உண்டாக்குமென்கை; காமம் உபேக்ஷிக்குமவர்கள் பக்கல் அபேக்ஷையைப் பிறப்பிக்கும்; "காம்யத இதி காம:" என்கிறபடியே காமஶப்3த3த்தாலே விஷயஸம்பே4கஸா3கூ2த்தைச் சொல்லுகிறது; அது - "ஈசி போமின்" இத்யாதி3ப்படியே த3ாரித்3ர்யவார்த்த4காதி3களடியாகத் தன்னை முகம்பாராமல் தள்ளிக் கதவடைத்து உபேக்ஷாவாத3ம்பண்ணும் ஸ்த்ரீகள் பக்கலிலே "ஏழையர் தாமிழிப்பச்செல்வர்" என்கிறபடியே அவர்களுபேக்ஷாவாத3ம் முதலானவைதன்னையே உத்3தே3ஶ்யமாகக்கொண்டு செல்லும்படி விலக்ஷணர் கேட்டால் சிரிக்கும்படியான ஹேயாபேக்ஷையை விளைக்குமென்கை. ஆக இப்படி அஹங்காராதி3கள் மூன்றும் ஸ்வரூபவர்த்த4கரை அநாத3ரிக்கும்படியும், ஸ்வரூப-நாஶகரை ஆத3ரிக்கும்படியும், ஸ்வரூபநாஶகதையோடே உபேக்ஷகருமாயிருக்குமவர்களை அபேக்ஷிக்கும்படியும் பண்ணுமென்று அவற்றின் கொடுமைகளை அநுஸந்தி4த்து என்செய்யத்

ஸ்தோத்ர-ரூபங்களான வ்யாபாரங்கள் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அவர்கள் இருந்த இடங்களிலே) இத்யாதி3. "காமா: காம்யஸ்ப்ருஹாஸ்மரா:" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (காம்யதே இதி காம: என்கிறபடியே) இத்யாதி3. (விஷய)ஶப்3த3த்தாலே அங்க3னை விவக்ஷிதை. (ஈசி போமின்) :- (போமின்) = நடமின், (ஈசி) = சீ! சீ! என்று ஹேயோக்தி, (ஈங்கிரேன்மின்) = இவ்விடத்திலே இராதேகொள்ளும், (இருமி இளைத்தீர்) = இருமலாலே இளைத்தீர், (உள்ளம் கூசியிட்டீர்) = உம்முடைய இத்த3ஶையை அநுஸந்தி4த்து ஹ்ருத3யம் கூசினீர், (என்று பேசும் குவளையங்கண்ணியர்பால்) = இப்படி உபேக்ஷாவாத3ம் பண்ணும் குவலயஸௌந்த3ரநயனைகள் விஷயமான, (நாசமான பாசம்) = விநாஶகரமான ஸ்நேஹத்தை என்று இத்யாதி3ப்ரகாரேண என்றபடி. இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (த3ாரித்3ர்ய) இத்யாதி3. (ஏழையர்தாம்) = ஸ்த்ரீகள்தாம். (இழிப்ப) = உபேக்ஷாவாத3ம்பண்ணி நிரஸிக்க, (செல்வர்) =அதுவே உபாதே3யமாக அங்கே செல்வர் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவர்கள் உபேக்ஷாவாத3ம்) இத்யாதி3நா. இங்கே "ப்ரத்யாக்2யாநமபி ப்ரணயிகோபம் மந்யதே", "கௌஸிநமபி யஶோ க3ணயதி" இத்யாதி3கம் கண்டுகொள்வது.

(விலக்ஷணர்) = விஷயவ்யாவ்ருத்தரானவர்கள். இப்படி ப்ரத்யேகம் யோஜனையை அருளிச்செய்து, பு3த்3த்4யாரோஹார்த்த2ம் ஸங்கலய்ய தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆக இப்படி) இத்யாதி3நா. ப்ரதிகூலாநந்தரம் உபேக்ஷிக்குமவர்களை எடுத்தது, ப்ராதிகூல்யம் இங்கும் அபி4ப்ரேதம் என்னுமிடம் தோற்ற என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸ்வரூபநாஶகதையோடே) இத்யாதி3. பாட2ாந்தரத்தை

கொள்ளவொண்ணுது, ஸத$_3$ாசார்யப்ரஸாத$_3$மடியாகவருகிற ப$_4$க$_3$வத்ப்ரஸாத$_3$த்தாலே

தன்கால்மேல் விழில் உதைத்துத் தள்ளி பருஷித்து முகம்காட்டாமல் உபேக்ஷிக்கும் விமுக$_2$ஸ்த்ரீகள்பக்கல், இப்படி நம்மையுபேக்ஷித்தாகிலும் காலாலே ஸ்பர்ஶித்து முகம்பார்த்து வையப்பெறுவோமேயென்றும், அபஹாஸ்யநிஷித்$_3$த$_4$ாபேக்ஷையைப் பிறப்பிக்குமென்றஞ்சியும்; இப்படி ஆத$_3$ரணீயவிஷயத்தில் அநாத$_3$ரத்தையும், அநாத$_3$ரணீயவிஷயத்தில் ஆத$_3$ரத்தையும் உபேக்ஷாவிஷயத்தில் அபேக்ஷையையும் பிறப்பிக்கும் அஹங்காராதி$_3$களின் கொடுமையை நினைத்துக் குடல்குலைந்து, ஶமத$_3$மாத்$_3$யாத்மகு$_3$ணங்கள் அநாத்மகு$_3$ணபூர்ணரான நம்மாலும், உள்ள ஆத்மகுணங்களையும் கெடுத்து இல்லாத அநாத்மகுணங்களையும்

தேடுகிறதோவென்றஞ்சி. [அர்த்த$_2$காமாபி$_4$மாநங்கள் மூன்றும்] என்று பாட$_2$மாளுலும் "கு$_3$ர்வோऽபி$_4$மாநோऽஹங்கார:" என்கிறபடியே அபி$_4$மாநஶப்$_3$த$_3$த்தாலே அஹங்காரத்தைச் சொல்லுகிறதாகையாலே, [அநுகூலர்பக்கல்] இத்யாதி$_3$யை நிரைநிரையாக்காதே யத$_2$ாயோக$_3$ம் கொண்டு கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே யோஜிக்கக்கடவது; [ஆத்மகு$_3$ணங்கள்] இத்யாதி$_3$. ஶமத$_3$மாத்$_3$யாத்மகு$_3$ணங்கள் அநாதி$_3$காலம் அஹங்காராதி$_3$களுக்கு விளைநிலமாய் அநாத்ம-குணங்களைக் கூடுபூரித்துக் கொண்டு கர்மபரதந்த்ரராயிருக்கிற நம்முடைய யத்நத்தாலும், ஆத்மகு$_3$ணோத$_3$யவிரோதி$_4$களான அஹங்காராதி$_3$களுக்கு வர்த்த$_4$கராய் அநாத்மகு$_3$ணபரி-பூர்ணராய் கர்மவஶ்யராயிருக்கிற பிறருடைய யத்நத்தாலும் பிறப்பித்துக்கொள்ள ஒண்ணுது; ஆத்மகு$_3$ணங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாய் அடியிலே தன்னுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே நம்மை அங்கீ$_3$கரித்தருளி நமக்கு ஆத்மகு$_3$ணம் உண்டாவது எப்போதோவென்று பலகாலும் கரைவது, ப$_4$க$_3$வானை அர்த்தி$_2$ப்பதாய்க்கொண்டுபோரும் ஸத$_3$ாசார்யனுடைய ப்ரஸாத$_3$மடியாக

நிர்வஹிக்கிருர் (அர்த்த$_2$காமாபி$_4$மாநங்கள்) இத்யாதி$_3$நா. (நிரை)யிலே = க்ரமத்திலே, (நிரை)க்கை விதே$_4$யத்திலே பூரிக்கையாய், (நிரை நிரை) என்றது யத$_2$ாஸங்க்$_2$யாந்வயம் என்றபடியாய், அதில்லாதே என்றபடி. (யத$_2$ாயோக$_3$ம்) என்றது யோக்$_2$யதாநுகு$_3$ணமாக என்றபடி. அதாவது சரமநிர்தி$_3$ஷ்டமான அபி$_4$மாநம் ப்ரத$_2$மநிர்தி$_3$ஷ்டமான அநாத$_3$ரத்தையும்; ப்ரத$_2$மநிர்தி$_3$ஷ்டமான அர்த்த$_2$ம் மத்$_4$யமநிர்தி$_3$ஷ்டமான ப்ராவண்யத்தையும்; மத்$_4$யமநிர்தி$_3$ஷ்டமான காமம் சரமநிர்தி$_3$ஷ்ட-மான அபேக்ஷையையும் பிறப்பிக்கும் என்று யோஜிப்பது என்றபடி. [நம்மாலும்] என்கிற அஹம் ஶப்$_3$த$_3$ம் உச்சாரயித்ருத்வோபலக்ஷிதத$_4$ர்மாவச்சி$_2$ந்நவாசகமாகையாலே (விளைநிலம் தான்) என்று கீழ்ச்சொன்ன த$_4$ர்மத்தையும், தந்மூலக-அநாத்மகு$_3$ணத்தையும் பராமர்ஶிக்கிறது. [பிறர்] என்கிற இதுவும் "ஸமாநமிதரச் ச்யேநேந" (ஜை. த$_4$ர்மஸூத்ரே 7-1-13) என்கிற 'இதர'ஶப்$_3$த$_3$ம்போலே பூர்வப்ரக்ருதஸத்$_3$ருஶதத$_3$ந்யபரமாய், பு$_3$த்$_3$தி$_4$விஷயதாவச்சே$_2$த$_3$கத்வோபலக்ஷிதத$_4$ர்மா-வச்சி$_2$ந்நவாசகமாகையாலே பூர்வப்ரக்ருதாஹங்காரவர்த்த$_4$கத்வ-தந்மூல-அநாத்மகு$_3$ண-பூர்ணத்வாதி$_3$பரமாகிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ஶமத$_3$மாத்$_3$யாத்மகு$_3$ணங்கள்) இத்யாதி$_3$. [ஸத்]ஶப்$_3$த$_3$ாபி$_4$ப்ரேதம் (ஆத்மகு$_3$ணங்களுக்கு) இத்யாதி$_3$. "க்ருபயைவோபகர்த்தாரம் க்ருபயா நிஸ்ஸ்ப்ருஹோ வதே$_3$த்", "காருண்யாச்ச$_2$ாஸ்த்ரபாணிநா" இத்யாதி$_3$களை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர் (தன்னுடைய) இத்யாதி$_3$. "தஸ்மிந் கு$_3$ரோர்வ்ருத்தி:" என்றுதுடங்கி, "புத்ர-மிவைநமநுகாங்க்ஷந்" என்று "ஏநம் ஶிஷ்யம் புத்ரமிவாப்$_4$யுதி$_3$தஸ்ஸ்யாதி$_3$தி அநுகாங்க்ஷந்" இத்யாதி$_3$யை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர் (நமக்கு ஆத்மகு$_3$ணம்) இத்யாதி$_3$. (கரைந்து) என்றது தத$_3$ர்த்த$_2$ம் சிந்தாமநோரத$_2$ங்களைப் பண்ணி என்றபடி. "ஶ்ரிய: பத்யு: பத$_3$ாம்பே$_4$ாஜே கு$_3$ருர்யாசேச்ச தத்$_3$தி$_4$தம்" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர் (ப$_4$க$_3$வானை அர்த்தி$_2$ப்பதாய்) இத்யாதி$_3$.

பிறக்குமத்தனே என்று துணிந்து, தே3ஹயாத்ரையில் உபேக்ஷையும், ஆத்மயாத்ரை-யில் அபேக்ஷையும், ப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் போ4க்3யதாபு3த்3தி4நிவ்ருத்தியும்,

உண்டாக்கும் அநாத்மகு3ணபூர்ணரான பிறராலும் வருந்தியும் பிறப்பித்துக் கொள்ளவொண்ணாது; ஸகலாத்மகு3ணஸம்பூர்ணனான ஸதா3சார்யனுடைய நிர்ஹேதுகப்ரஸாத3மடியாக இவ்வநாத்மகு3ணபூர்ணனும் 'உஜ்ஜீவித்திடுக' என்கிற ஜ்ஞாநாதி3கு3ணபூர்ணப4க3வத்ப்ரஸாத3த்தாலே வருத்தமறப் பிறக்குமத்தனேயென்று நிஸ்சலசித்தனாய்த் துணிந்தும்; குளித்துண்டுடுத்து பூசிப்புலர்த்தி மதர்த்துத் திரிகையாகிற அஹங்கார-விஷயப்ராவண்யவர்த்த4கையான தே3ஹயாத்ரையில், ஹேயமான இந்த தே3ஹத்துக்கு இவை ஏதுக்கென்று கடைக்கணியாத உபேக்ஷையும்; ஸத்துக்களுடன் சேர்ந்து ஸதா3சார்யஸேவை பண்ணி தத்த்வார்த்த2-ஸ்ரவணம்பண்ணி தத்ததீ3யகைங்கர்யதத்பரனாய் ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திபூர்வகப்ராப்யதே3ஶப்ராப்தி லபி4ப்பது

வருகிற நம்முடைய ஆத்மகு3ணோத3யவிரோதி4பாபக்ஷயம் பிறக்கும்படி அமலங்களாக விழிக்கும் ப4க3வானுடைய பரிபூர்ணப்ரஸாத3த்தாலே பிறக்குமத்தனே என்று அத்4யவஸித்து; [தே3ஹ-யாத்ரையிலுபேக்ஷை]யாவது - தே3ஹரக்ஷணார்த்த2மான வ்யாபாரத்தில் விருப்பமற்றிருக்கை; [ஆத்மயாத்ரையிலபேக்ஷை]யாவது - ஶேஷத்வமே வடிவான ஆத்மாவுக்கு த4ாரகாதி3களான கு3ணாநுப4வகைங்கர்யப்ரவ்ருத்தியில் பெற்றவளவால் த்ருப்தனாயிராதே மேன்மேலும் ஆசைப்படுகை; [ப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் போ4க்3யதாபு3த்3தி4நிவ்ருத்தி]யாவது -

"ஆசார்யஸ்ய ப்ரஸாதே3ந மம ஸர்வமபீ4ப்ஸிதம் । ப்ராப்நுயாமீதி விஸ்வாஸோ யஸ்யாஸ்தி ஸ ஸுகீ2 ப4வேத்" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஸதா3சார்யனுடைய ப்ரஸாத3-மடியாக) என்று. [வருகிற] என்கிற இதுக்கு மூலவ்யாக்2யாநங்களிலே [ப்ரஸாத3த்தாலே] என்கிற இத்தோடே அந்வயம். அர்த்தா2பி4தா4நபூர்வகப்ரமாணஸூசநபுரஸ்ஸரம் [ப4க3வத்]ஶப்3தா3பி4ப்ரேதம் (நம்முடைய) இத்யாதி3. (அமலங்களாக) என்றது மலஸம்ஸர்க்கா3பா4வப்ரயோஜகமாக என்றபடி. மலம் = பாபம். "பாபே புரீஷே கிட்டே ச மலம்" என்னக்கடவதிறே. ப்ரகரணாத் ஆத்மகு3ணோத3ய-விரோதி4 பாபம் லபி4க்கிறது. ஸம்ஸர்க்கா3பா4வம் = ப்ரத்4வம்ஸாபாவம். "விநா ஹேயைர்கு3ணா-தி3பி4:" என்று ஹேயப்ரத்யநீகத்வம் (ப4க3வத்)ஶப்3தா3ர்த்த2மிறே.

(யாத்ரா) = க3மநம். அதாவது, இங்கே உத்தரோத்தரகாலஸம்ப3ந்த4ாநுகூலவ்யாபாரரூபமாய், ரக்ஷணார்த்த2வ்யாபாரரூபம் என்று விவக்ஷிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தே3ஹ-ரக்ஷண) இத்யாதி3. "அலப்4யார்த்தா2நுசிந்தநம் । ஸுதூ3ரம் ப3ஹுதா4 யாநம் போ4க்தவ்யம் இதி சிந்தநம் । இத்யாதி3தே3ஹரூபாணி ஹித்வா கர்மாணி" என்று துடங்கி, "ப3ாஹ்யாரம்ப4-விநிஸ்ஸ்ப்ருஹம் ... துஷ்டமஸங்கி3 ச" என்று சொல்லுகிற இத்தையும்; "யதா2 யதா2 ஹி கி2ந்நஸ்ஸ்யாத் ஸாம்ஸாரிகஸுகே2ாத3யே । ததா2 ததா2 ஸுக2ம் யோகீ3 நிர்வாணம் பத3மிச்ச2தி। பி4க்ஷித்வா வாபி வர்த்தேத ... பி4க்ஷித்வா வர்த்தமாநாநாம் யோகி3நாம் ஸித்3தி4காங்க்ஷிணாம் । மத3மாத்ஸர்யமாநாத்3யா தே3ாஷா க3ச்ச2ந்தி ஸங்க்ஷயம்" இத்யாதி3யையும்; "அப்4யுஞ்ஜாத் ஸ-க்4ருதாத3ந்நாத் அச்சி2த்3ராச்சைவ வாஸஸ: । அபரப்ரேஷ்யப4ாவாச்ச பூ4ய இச்ச2ந் பதத்யத4:" இத்யாதி3யையும் உட்கொண்டு (விருப்பமற்றிருக்கை) என்றது. "விஷ்ணோர்தா3ஸ்யைகப2லதா" இத்யாதி3யையும், "அதிவேலா யதி3 ப4வேத் ப4க்திஸங்கீர்த்தநாதி3பி4: । ததோ நோபரமேத் தஸ்மாத் யத்ர யத் கீர்த்யதே முதா3" இத்யாதி3யையும் உட்கொண்டு (பெற்ற அளவால்) இத்யாதி3. நிஷித்3த4வஸ்துக்களுக்கு ப்ரஸங்க3மில்லாமையாலே "அப்4யுஞ்ஜாத்" இத்யாதி3ஶாஸ்த்ராநுமத-

தே3ஹத4ாரணம் பரமாத்மஸமாராத4நஸமாப்திப்ரஸாத3ப்ரதிபத்தி என்கிற பு3த்3தி4-

எப்போதோ என்னும் ஆத்மயாத்ரையில் அநவரதாபேக்ஷையும்; அந்நபாநீயக்4ருதக்ஷீரவஸ்த்ரசந்த3நகுஸும- தாம்பூ3லாதி3ப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் ராக3த்ருஷ்ணுவர்த்4கையான பே4ாக்3யதாபு3த்3தி4யின் ஸவாஸந- நிவ்ருத்தியும்; ப்ராக்ருதவஸ்துக்களாலுண்டாம் தே3ஹத4ாரணம், "பரமாத்மா ச ஸர்வேஷாம்" என்று அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவினுடைய ஸமாராத4நத்தின் ஸமாப்தியான ப்ரஸாத3ப்ரதிபத்தி என்கிற பு3த்3தி4விஶேஷமும்; அன்றிக்கே தே3ஹத4ாரணத்தில் பரமாத்மஸமாராத4நப்ரதிபத்தி - தத்ஸமாப்திப்ரதிபத்தி

அஶநாச்ச2ாத3நங்களுக்குறுப்பான ப்ராக்ருதபத3ார்த்த2ங்களில் ஆத3ரத்துக்கடியான பே4ாக்3யத்வ- பு3த்3தி4 தவிருகை; [தே3ஹத4ாரணம்] இத்யாதி3 - அதாவது - அந்த ப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் தே3ஹம் த4ரிக்கைக்குத் தக்க அளவு பு4ஜிக்கை; பரமாத்மாவான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸமாராத4நத்தின் ஸமாப்திரூபையான ப்ரஸாத3ப்ரதிபத்தி என்கிற பு3த்3தி4விஶேஷமுமென்கை: - அன்றிக்கே, [பரமாத்மஸமாராத4நஸமாப்தி] என்கிற பு3த்3தி4விஶேஷமும், [தத்ப்ரஸாத3-

---

வஸ்துக்களே இங்கு (ப்ராக்ருதவஸ்து)பத3ாபி4ப்ரேதம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அஶநாச்ச2ாத3ந) இத்யாதி3. "ந நாஸாசபல: காமம் ந ஜிஹ்வாசபலோ ப4வேத் । அந்யேஷா- மிந்த்3ரியாணும் ச சாபலம் வர்ஜயேத் பு3த4:" இத்யாதி3யை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஆத3ரத்துக்கு) இத்யாதி3. தே3ஹத்தினுடைய அபதநப்ரயோஜகவ்யாபாரம் தே3ஹத4ாரணமாய், அதாவது, பூர்வவாக்யோக்தப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் ஸ்தோகபே4ாஜநரூபம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அந்த ப்ராக்ருத) இத்யாதி3.

பரமாத்மந: ஸமாராதநம் = பரமாத்மஸமாராத4நம் , தஸ்ய ஸமாப்தி:; தத3ாவித4ா ச ஸா + ப்ரஸாத3ப்ரதிபத்திஶ்ச இதி விக்3ரஹே கர்மத4ாரய: என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பரமாத்மாவான) இத்யாதி3. அன்றிக்கே, பூர்வயோஜனையில் ப்ரஸாத3த்துக்கு ப்ரதிஸம்ப3ந்- த்4யத்4யாஹாராதி3ப்ரஸங்க3த்தாலும், கர்மத4ாரயத்தில் அந்யதரத்துக்கு விஶேஷணத்வப்ரஸங்க3த்- தாலும், அத்தைப்பற்ற தது3ப4யதோ3ஷரஹிதமாய், "த்3வந்த்3வஸ்ஸாமாஸிகஸ்ய ச" என்று ஸர்வஸமாஸங்களிலே ஶ்ரேஷ்ட2மாக கீ3தமான த்3வந்த்3வஸமாஶ்ரயணம் உசிதம் என்னுமபி4- ப்ராயத்தாலே யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே) இத்யாதி3. ஸமாராத4நஸமாப்திஶ்ச + ப்ரஸாத3ப்ரதி- பத்திஶ்ச = (ஸமாராத4நஸமாப்திப்ரஸாத3ப்ரதிபத்தி) என்று ஸமாஹாரத்3வந்த்3வம். பரமாத்மந: + ஸமாராத4நஸமாப்திப்ரஸாத3ப்ரதிபத்தீ = (பரமாத்மஸமாராத4நஸமாப்திப்ரஸாத3ப்ரதிபத்தி) என்று ஸமாஹாரத்3வந்த்3வகர்ப4ஷஷ்டீதத்புருஷம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸமாப்தி என்கிற பு3த்3தி4- விஶேஷமும்) (தத்ப்ரஸாத3ப்ரதிபத்தி என்கிற பு3த்3தி4விஶேஷமும்) என்கிறது. அநூயாஜம் த3ர்ஶ- பூர்ணமாஸயாக3ங்களுக்கு உத்தராங்க3ங்களாக அநூயாஜஶப்3த3யோக3ஶக்தியாலே கொண்டாப்- போலேயும், "ஸம்ஸ்த2ாப்ய பௌர்ணமாஸீம் வைம்ருத4மநுநிர்வபேத்" என்கிற அநுஶப்3த3த்தாலே வைம்ருத4யாக3ம் பௌர்ணமாஸிக்கு உத்தராங்க3மாகக் கொண்டாப்போலேயும், "க்ருத்வாநூயாக3ம்" என்கிற அநூயாக3மும் அநுஶப்3த3ஸ்வாரஸ்யத்தாலே ப4க3வத்3யாகோ3த்தராங்க3மாகிறது. "பே4ாஜநம் ப4க3வத்கர்ம யத்3யபி ஸ்யாத் மநீஷிபி4: । ந கார்யம் ப4க3வத்3கே3ஹே விஶேஷாத்3தே3வஸந்நிதௌ4" என்று பே4ாஜநத்துக்கு ப4க3வதா3ராத4நாந்தர்ப4ாவப்ரயுக்த-தத்ஸமாநதே3ஶதாப்ரதிஷேத4த்தாலும் பே4ாஜநம் ஆராத4நாங்கமாகிறது. ப4க3வதா3ராத4நப்ரகரணும்நாநத்தாலும், அதில் தத3நந்தராம்நாநத்- தாலும் உத்தராங்க3மாகிறது. "ஆஸநாத்3யநுயாக3ாந்தமர்ச்சநம் யத் க்ருதம் மயா" என்று ஜிதந்தாவிஶேஷத்திலும் சொல்லிற்றிறே.

விஶேஷமும், தனக்கொரு க்லேஶமுண்டானல் கர்மப2லமென்றுதல் க்ருபாப2ல-

– நத்தநீ3யப்ரஸாத3ப்ரதிபத்தி என்கிற பாகாநுகு3ணபு3த்3தி4விஶேஷமும்; முமுக்ஷுவான தனக்கு அர்த்த2புத்ர-த3ாரவியோக3ாதி3யான க்லேஶம் நினைவற உண்டானல் இது அநுப4வவிநாஶ்யமான ப்ராரப்3த4கர்மத்தின் ப2லம் ஒன்றென்றுக ப்ராப்திப்ரதிப3ந்த4கம் கழியப்பெறுநின்றோம்; ப்ராப்திகாலம் அணித்தணித்தாக வாராநின்றதென்றுதல் வருந்திப் பிறக்கும் ப்ரீதியும், ஸ்வரூபநாஶகரக3ர்வஹேதுவான இவற்றைப் போக்கி அஹங்காரத்தைத் தலைசாயப்பண்ணி ஸம்ஸாரத்தை அடியறுத்து ரக்ஷிக்கிற ப4க3வத்க்ருபையின் ப2லமன்றோ இது என்றுதல் வருத்தமறப் பிறக்கும் ப்ரீதியும்; அன்றியே, ப4க3வத்ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணின நமக்குக் கேடுவருவதே என்று அத்தலையிலே குறையேறிடாதபடி இதுக்கடியாக நடுவே ஒரு கர்மமுண்டாகப்பெற்றோமே

ப்ரதிபத்தி என்கிற பு3த்3தி4விஶேஷம்] என்னவுமாம்; [தனக்கு] இத்யாதி3 – அதாவது – முமுக்ஷுவாய், ப்ரபந்நனுனலும் ப்ராரப்3த4ஶரீரம் இருக்குமளவும் தாபத்ரயம்வருகை தவிராதிறே,

உபாஸகனுடைய போ4ஜநத்தை ப்ராணாக்3நிஹோத்ரஶப்3த3த்தாலே உபாஸநாங்க3மாக வைஶ்வாநரா-தி4கரணத்திலே சொல்லிற்று. ஸித்3தோ4பாயநிஷ்ட2னுடைய மிதபோ4ஜநத்தை ஸ்வயம்ப்ரயோஜந-ப4க3வதா3ராத4நாங்க3மாக ஶாண்டில்யஸம்ஹிதாதி3ப்ரவ்ருத்திஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லிற்று. இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி போ4ஜநத்தை [பரமாத்மஸமாராதநஸமாப்தி] என்றது. ஸாங்க3ப்ரதா4நகர்மத்துக்கு [ஸமாப்தி]யாவது சரமாங்க3மிறே. ப்ரஸாத3ஸ்ய + ப்ரதிபத்தி: = (ப்ரஸாத3ப்ரதிபத்தி:). (ப்ரஸாத3) ஶப்3த3ம் ப4க3வத்3ப4க்தபரம். (ப்ரதிபத்தி:) = உபயுக்தஸ்ய ஸம்ஸ்கார:. "க்ருதார்த்த2மபி து த்3ரவ்யம் ஆகீர்ணகரம் இத்யத: । ப்ரதிபத்திமபேக்ஷேத தத்3விதா4நம் அத: பரம்" என்று (ப்ரதிபத்தி) ஶப்3த3ம் உபயுக்தஸம்ஸ்காரவிஷயமாக ப்ரயுக்தமிறே. "பவித்ரவேஷஶேஷாத்3த4ாத்மா பு4ஞ்ஜீதாந்நம்" என்றும், "ப4க3வத்3பு4க்தஶேஷம் யத் பு4க்தம் பா4க3வதைந யத் । ததே3வ போ4ஜ்யமுத்3தி3ஷ்டம் ப4க3வத்3யாக3ஶேஷிபி4:" என்றும், "அந்நம் போ4ஜ்யம்" என்கிற கர்மார்த்த2கப்ரத்யயத்3வயத்தாலே ஸம்ஸ்கார்யத்வம் ஸித்3த4ம். பு4க்தஶேஷப்ராதிபதி3கத்தாலும் ப4க3வத்3யாக3பூர்வக்ருத்ததையாலும் உபயுக்தஸம்ஸ்காரத்வம் ஸித்3த4ம். "ப்ரயாஜஶேஷேண ஹவீம்ஷ்யபி4கா4ரயதி" (ஜை.ந்யாயமாலா) என்கிற இடத்திலே த்ருதீயை இருந்தாலும், 'ப்ரயாஜஶேஷ'ப்ராதிபதி3காநுரோத4த்தாலே 'ப்ரயாஜ-ஶேஷம் ஹவிஷ்ஷு ப்ரதிபாத3யேத்' என்று ஶப்3தத்தைத் திருத்தியாகிலும் ப்ரதிபத்திஸம்ஸ்காரத்வத்-தைக் கொண்டால் 'போ4ஜ்யம்' என்று கர்மப்ரத்யயஶ்ரவணத்தாலே அது கிம்புநர்ந்யாயஸித்3த4மிறே.

(1) யாக3த்திலே இடா3-ஸோமாதி3ப4க்ஷணமும், (2) "ஆசார்யோ வைவதார்த்தே2 ஆஹவநீயார்த்தே2 ச, தம் போ4ஜயித்வா யது3ச்சி2ஷ்டம் ப்ராஶ்நாதி . ஹவிருச்சி2ஷ்டமேவ தத்" (ஆப.ஸூ. 1-1-3-43,44,45) என்று இடா3-ப4க்ஷணஸ்தா2நீயமாக "ஸ ஏஷ ப்3ரஹ்மசாரிணோ யஜ்ஞோ நித்யப்ரதத:" (ஆப.ஸூ.) என்கிற யஜ்ஞத்திலே சொன்ன கு3ருபு4க்தோச்சி2ஷ்டபோ4ஜநமும் போலே, அநுயாக3-ஶப்3தி3த-தே3ஹத4ாரணோபயுக்த-மிதபோ4ஜநம், ப4க3வத்3யாக3த்திலே தத்3பு4க்தஶேஷப்ரதிபத்தி-ஸம்ஸ்காரமாகக் குறையில்லை என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ப்ரஸாத3-ப்ரதிபத்தி) என்றது.

"அந்நோபத3ம்ஶபாநீயைஸ்த்ரிபா4க3ம் உத3ரம் ப4ரேத்" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு [தே3ஹ-த4ாரணம்] என்றதுக்கு (தே3ஹம் த4ரிக்கைக்குத் தக்க அளவு) என்றது. "ஆசார்யஸ்ய பிதுஶ்சைவ ஸ்வாமிநோ த்3ரவ்யமேவ ச । ஶிஷ்ய: புத்ர: தத2ா த3ாஸ: இதி தத்3போ4க்துமர்ஹதி" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (பு3த்3தி4விஶேஷம்) என்றது. தத்தத3ாராத4நத்திலே, தத்தத்3பு3க்தஶிஷ்டாந்ந-போ4ஜநத்தில் அநுஸந்த4ாநவிஶேஷமிறே அங்குச் சொல்லுகிறது. (முமுக்ஷுவாய்) இத்யாதி3 – இது

மென்றுதல் பிறக்கும் ப்ரீதியும், ஸ்வாநுஷ்ட$_2$ாநத்தில் ஸாத$_4$நத்வபு$_3$த்$_3$தி$_4$நிவ்ருத்தி-

என்னுமது கர்மப$_2$லப்ரீதியென்றும்; கர்மப$_2$லபு$_3$த்$_3$தி$_4$யில் ஶரீராவஸாநத்தளவும் ப்ராரப்$_3$த$_4$கர்மம் அநுவர்த்திக்கும் என்னும் நினைவு; க்ருபாப$_2$லபு$_3$த்$_3$தி$_4$யில் ப$_4$க$_3$வத்ஸமாஶ்ரயணவேளையிலே ஸர்வகர்மமும் நஶிக்கும், தத$_3$ச்ச$_2$ாஹேதுகஶரீரவாஸநாதே$_3$ாஷங்களை ஶமிப்பிக்கும் க்லேஶத்தை உண்டாக்குகை க்ருபா-ப$_2$லமென்னும் நினைவு; ப்ரபந்நத்வாநுகு$_3$ணமான த்$_3$வயாநுஸந்த$_4$ாநாதி$_3$ஸாத்$_4$யாந்தர்க$_3$தஸ்வா-

---

ஆகையாலே இச்சரீரத்தோடே இருக்கிற தனக்கு தாபத்ரயங்களில் ஏதேனுமொரு க்லேஶம் உண்டானல், இது அநுப$_4$வவிநாஶ்யமான ப்ராரப்$_3$த$_4$கர்மப$_2$லமன்றோ, ஏவம்பூ$_4$தகர்மங்களுள் அவை கழியுமளவன்றோ, இச்சரீரத்தோடு நம்மை எம்பெருமான் வைக்கிறது, ப்ராப்திப்ரதி-ப$_3$ந்த$_4$கங்களிலே ஒன்றாகிலும் கழியப்பெற்றோமே என்கிற அநுஸந்த$_4$ாநத்தாலேயாதல், 'து$_3$ர்வாஸனையாலே இவ்வுடம்பை விட இசையாமல் ப்ராக்ருதபதா$_3$ர்த்த$_2$ங்களையும் ஜீவித்துக் கொண்டு ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே பொருந்தியிருக்கிற நம்மை து$_3$:க$_2$த$_3$ர்ஶநத்தைப் பண்ணுவித்து இதில் பற்றறுத்துக்கொண்டுபோக நினைக்கிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய க்ருபையின் ப$_2$லமன்றோ இது' என்கிற அநுஸந்த$_4$ாநத்தாலேயாதல் உண்டாகக்கடவ ப்ரீதியுமென்கை.

த்$_3$ருப்தப்ரபந்நவிஷயம். (தாபத்ரயங்கள்) என்கிற ப$_3$ஹுவசநம் "ஆத்$_4$யாத்மிகோ வை த்$_3$விவித$_4$ஶ்ஶாரீரோ மாநஸஸ்தத$_2$ா । ஶாரீரோ ப$_3$ஹுபி$_4$ர்பே$_4$தை$_3$ர்பி$_4$த்$_3$யதே" என்றும், "மாநஸோபி த்$_3$விஜஶ்ரேஷ்ட$_2$ தாபோ ப$_4$வதி நைகத$_4$ா" என்றும், "ஸரீஸ்ருபாத்$_3$யைஶ்ச ந்ருணாம் ஜந்யதே சாத$_2$ பௌ$_4$தி$_3$கம்" என்றும், "ஶீதோஷ்ணவாதவர்ஷாம்பு$_3$வைத்$_3$யுதாதி$_3$ஸமுத்$_3$ப$_4$வ: । தாபோ த்$_3$விஜவரஶ்ரேஷ்ட$_2$ கத்$_2$யதே சாதி$_4$தை$_3$விகம்" என்றும் சொன்ன அவாந்தரபே$_4$தா$_3$பி$_4$ப்ராயம்.

(அநுப$_4$வவிநாஶ்யமான ப்ராரப்$_3$த$_4$கர்மப$_2$லமன்றோ) என்றது அப்$_4$யுபக$_3$தப்ராரப்$_3$த$_4$ப$_2$லமன்றோ என்றபடி. (து$_3$ர்வாஸனையாலே) இத்யாதி$_3$:- இது த்$_3$ருப்தப்ரபந்நனும் இருந்துவைத்தே ஏதத்$_3$தே$_3$ஹாநு-ப$_4$ாவ்யத்தில் ஸுக$_2$ாம்ஶமாத்ராப்$_4$யுபக$_3$மம் பண்ணி மற்ற ஸகலகர்மநிவ்ருத்திக்காக ஸித்$_3$தோ$_4$பாய-வரணம் பண்ணின அதி$_4$காரிவிஷயம். "யோகி$_3$நாம் அவமாநஶ்ச ஶரீரக்லேஶ ஏவ ச । அர்த்த$_2$-ஹாநிஶ்ச விஜ்ஞாநம் வர்த்த$_4$யந்த்யக்$_3$நிமாஜ்யவத் । ந விபத்திமவைக்லப்$_3$யம் ... ந பாபேந ந புண்யேந நாத்யாயாஸேந கர்மணா । ஸம்பதா$_3$ம் ஸங்க்$_3$ரஹம் குர்யாத் விபதா$_3$ம் ச ப்ரதிக்ரியாம் । ஶோகஸ்தா$_2$நஸஹஸ்ராணி ப$_4$யஸ்தா$_2$நஶதாநி ச । தி$_3$வஸே தி$_3$வஸே மூட$_4$ம் ஆவிஶந்தி ந பண்டி$_3$தம் । து$_3$:கே$_2$ து$_3$ஷ்கர்மணாம் ஹாநி: ஸுகே$_2$ ஸுக்ருதஸங்க்ஷய: । து$_3$:கே$_2$ கே$_2$த$_3$: கத$_2$ம்ப$_4$ாவீ ஸுகே$_2$ தோஷ: கத$_2$ம் நு தே" இத்யாதி$_3$களையும். "யஸ்யாநுக்$_3$ரஹமிச்ச$_2$ாமி தஸ்ய வித்தம் ஹராம்யஹம் । ப$_3$ந்தூ$_4$ந் விநாஶயிஷ்யாமி வ்யாதீ$_4$நுத்பாத$_3$யாமி வா", "ஶஸ்த்ரக்ஷாராக்$_3$நி-கர்மாணி ஸ்வபுத்ராய யதா$_2$ பிதா । ஹரிர்து$_3$:கா$_2$நி ப$_4$க்தேப்$_4$யோ ஹிதபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா கரோதி ஹி" இத்யாதி$_3$களையும் உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (உண்டாகக்கடவ ப்ரீதியும்) என்று.

ஏதத்$_3$தே$_3$ஹாநுப$_4$ாவ்யஸுக$_2$து$_3$:கோ$_2$ப$_4$யாம்ஶத்தையும் அப்$_4$யுபக$_3$மம் பண்ணினவனுக்கு ப்ராரப்$_3$த$_4$ாநுகு$_3$ண-து$_3$:கோ$_2$த்பாத$_3$நம் யதா$_2$கர்ம-ப$_2$லதா$_3$யித்வரூப-த$_3$ண்ட$_3$த$_4$ரத்வகார்யமாமித்தனை-யல்லது, க்ருபாப$_2$லமாக மாட்டாதாகையாலே [க்ருபாபலம் என்றுதல்] என்கிற இது, ஏதத்$_3$தே$_3$ஹாநு-ப$_4$ாவ்யத்தில் ஸுக$_2$ாம்ஶமாத்ராப்$_4$யுபக$_3$மம் பண்ணின அதி$_4$காரிக்கு து$_3$:கோ$_2$த்பாத$_3$நம் ஈஶ்வரன் பண்ணக்கூடாதாகையாலே, இப்படி இருக்கவும் து$_3$:கோ$_2$த்பாத$_3$நம் பண்ணி அருளுகிறது ஹிதபர-

யும்; விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டா2நங்களில் வாஞ்சை2யும், உகந்தருளின

நுஷ்டா2நத்தில் மோக்ஷஸாத4நத்வபு3த்3தி4யின் ஸவாஸநநிவ்ருத்தியும்; வ்யாவ்ருத்தஜ்ஞாநப4க்தி-வைராக்3யங்களால் விலக்ஷணரான பூர்வாசார்யதத்ஸத்3ருஶருடைய நிர்மலசரமஜ்ஞாநாநுஷ்டா2நங்களில் நிரந்தரமுண்டாம் நித்யவாஞ்சை2யும்; ஜங்க3மாஜங்க3மமான உகந்தருளின நிலங்களில் பரமபத3ாதி3களில்

பூர்வாக4ம், உத்தராக4ம், ப்ராரப்3த4க2ண்ட3ம் எல்லாம் கழிக்கிறவனுக்கு வர்த்தமாநஶரீரத்தில் அநுப4ாவ்யகர்மமித்தனையும் கழிக்கையரிதன்றிறே; கர்மப2லமான து3:க2பரம்பரைகளை அநுப4வியாநின்றாலும் இத்தேஹத்தை விடவென்றால் இசையாதவிவனை, நிர்து3:க2னுக்கி வைப்போமாகில் இஶ்ஶரீரத்தோடே நெடுங்காலமிருக்க இச்சி2த்தல், இன்னமொரு ஶரீரந்தன்னை இச்சி2க்குதல் செய்யுமாகையால் இஶ்ஶரீரத்துக்குள்ள கர்மம் அநுப4வித்தே இருக்கக்கடவன் என்றிறே வைக்கிறது; ஆனபின்பு மற்றுண்டான கர்மங்களெல்லாம் கழித்தது ஸம்ஸாரத்தில்-நின்றும் இவனைக்கடுகத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகையிலுண்டான க்ருபையாலே-யாளுப்போலே, இத்தனையும் கழியாமல் வைத்ததும் க்ருபையாலேயிறே; அநாதி3காலம் பரிக்3ரஹித்த ஶரீரந்தோறும் அநுப4வித்த து3:க2ம் ப4க3வந்நிக்3ரஹப2லம், இது அவன் அநுக்3ரஹப2லம். "யஸ்யாநுக்3ரஹமிச்ச2ாமி தஸ்ய வித்தம் ஹராம்யஹம்" என்றாரிறே; ஆகையாலே இத்தை [க்ருபாப2லம்] என்கிறது. [ஸ்வாநுஷ்டா2நத்தில் ஸாத4நத்வபு3த்3தி4-நிவ்ருத்தி]யாவது - ப்ரபந்நனுன தன்னுடைய அதி4காராநுகு3ணமாக அநுஷ்டி2த்துக் கொண்டு போரும் நல்லொழுக்கங்களைப் பேற்றுக்கு ஸாத4நமாக நினையாதொழிகை; [விலக்ஷணருடைய

னுடைய க்ருபாகார்யமாகையாலே தத்3விஷயம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே பாரிஶேஷ்யாத் ஹிதபர-த்வத்திலே பர்யவஸிப்பிக்கைக்காக, அதில் ஈஶ்வரனுக்கு தௌ3ஷ்கர்யரூபஹேத்வந்தரமில்லை என்கிறார் (பூர்வாக4ம்) இத்யாதி3நா. (பூர்வாக4ம்) = உபாயவரணத்பூர்வம் பண்ணின புண்ய-பாபங்கள். (உத்தராக4ம்) = தத3நந்தரபுண்யபாபங்கள். (ப்ராரப்3த4க2ண்ட3ம்) தே3ஹாந்தராநு-ப4ாவ்யம். (வர்த்தமாநஶரீரத்தில் அநுப4ாவ்யகர்மம்) என்றது து3:க2ஹேதுகர்மம் என்றபடி. (உள்ள கர்மம்) என்கிற இதுவும் து3:க2ஹேதுகர்மபரம். யத்3வா, [கர்மபலம் என்றுதல்] என்கிற இது, வரணத3ஶையில் இவன் அபேக்ஷித்தபடி அநிஷ்டநிவ்ருத்தியை ஈஶ்வரன் பண்ணக்கடவன் என்கிற பக்ஷாபி4ப்ராயேண ஆகிறது. (க்ருபாப2லம் என்றுதல்) என்கிற இது, இவனுடைய அபேக்ஷையில் அதிப்ரஸங்க3வாரகம். அநிஷ்டநிவ்ருத்தியை ஈஶ்வரன் ஸ்வேச்ச2ாநுகு3ணமாகவே பண்ணக்கடவன் என்கிற பக்ஷாபி4ப்ராயேண ஆகிறது. இப்போது (கர்ம)ஶப்3த3த்3வயமும் ஸுக2து3:கோ2பபோ4யஹேது-கர்மவாசகமாகிறது. இந்த அநுகூலதர்க்காநுக்3ராஹ்யப்ரமாணம் (யஸ்ய) இத்யாதி3.

உபாயாந்தரங்களினுடைய ஸாங்க3ஸவாஸநத்யாக3பூர்வக[மாக] ஸித்3தே4ாபாயவரணம் பண்ணின அதி4காரிக்கு உபாய-தத3ங்காநுஷ்டா2நம் கிடையாதாகையாலே, பாரிஶேஷ்யாத் ஸித்3தே4ாபாயா-தி4காராநுகு3ணாநுஷ்டா2நமே விவக்ஷிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அதி4காராநு-கு3ணமாக) என்று. (அதி4காரம்) = ப்ரபத்தி. அதுக்கு (அநுகு3ண)மாவது தத்3தே4துவும், தத3விரோதி4யும். (நல் ஒழுக்கம்) = ஸதா3சாரம். அதாவது, ஸ்வரூபாநுஸந்த4ாநாதி3களும், ஆநு-கூல்யாந்தர்க3த[ங்களான] ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநாதி3களும். "உபாயத்வக்3ரஹம் தத்ர வர்ஜயேந்மநஸா

நிலங்களில் ஆத$_3$ராதிஶயமும், மங்க$_3$ளாஶாஸநமும், இதரவிஷயங்களில் அருசியும்,

அதிஶயித்த ஆத$_3$ராதிஶயமும்; அவ்வுகந்தருளின நிலங்களை விரும்பும் தத்தத்$_3$யவிஷயத்தில் ஸௌகுமார்ய-நிப$_3$ந்த$_4$நமங்க$_3$ளாஶாஸநமும்; ததி$_3$தரஹேயவிஷயங்களில் தே$_3$ாஷபூ$_4$யஸ்த்வாப்ராப்தத்வஹேதுக-ஜுகு$_3$ப்ஸாரூபையான அருசியும்; இதரவிஷயஸக்திஹேதுவான தே$_3$ஹஸ்தி$_2$தி அடிச்சுட்டு ப்ராப்ய-

ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநங்களில் வாஞ்சை$_2$]யாவது - நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணி இருக்கையாலே, நிர்மலஜ்ஞாநப$_4$க்திகராயிருக்கும் விலக்ஷணரான பூர்வர்களுடைய விலக்ஷண-மான அந்த ஜ்ஞாநமும் அநுஷ்ட$_2$ாநமும் நமக்குண்டாகவேணுமென்னுமாசை; [உகந்தருளின நிலங்களிலாத$_3$ராதிஶய]மாவது - "தானுகந்த ஊர்" என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரன் உகந்து வர்த்திக்கிற தி$_3$வ்யதே$_3$ஶங்களென்றால் "கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர் மல்லை என்று மண்டினார்" என்கிறபடியே மநஸ்ஸு அங்கே மண்டிவிழும்படி மேன்மேலும் பெருகுகிற ஆத$_3$ரம். [மங்க$_3$ளாஶாஸந]மாவது - அவ்வோ தி$_3$வ்யதே$_3$ஶங்களை விரும்பி வர்த்திக்கிறவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தையும் வாசியறிந்து நோக்கும் பரிவரில்லாமையையும், ப்ரதிகூல-வர்க்க$_3$ங்களினதிஶயத்தையும் நினைத்தேங்கி, என்செய்யத்தேடுகிறது என்று வயிறெரிந்து, இரவும்பகலும் திருப்பல்லாண்டு பாடுகை; [இதரவிஷயங்களிலருசி]யாவது - ப$_4$க$_3$வத்$_3$வ்யதி-

ஷூதீ$_4$:" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (பேற்றுக்கு) இத்யாதி$_3$. "நாட்டாரோடு இயல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணினமே" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நாட்டார்) இத்யாதி$_3$. (நாட்டாரோடு) = லௌகிகரோடு, (இயல்வொழிந்து) = நடத்தையைத் தவிர்ந்து; தத்ஸ்வப$_4$ாவத்தைத் தவிர்ந்து என்றபடி; (நாரணனை நண்ணி) = ஜ்ஞாநப$_4$க்த்யாதி$_3$க-ளாலே ஈஶ்வரனைக் கிட்டி என்றபடி. ஜ்ஞாநத்துக்கு நைர்மல்யம் தே$_3$வதாந்தரஸ்பர்ஶாத்$_3$யப$_4$ாவம். ப$_4$க்திக்கு நைர்மல்யம் ப்ரயோஜநாந்தரஸ்பர்ஶாத்$_3$யப$_4$ாவம். அநுஷ்ட$_2$ாநத்துக்கு வைலக்ஷண்யம் அதி$_4$காரௌஜ்வல்யஹேதுத்வம். "ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தஸத்$_3$வாக்யக$_3$ங்க$_3$ாஜலபவித்ரிதம் । ததர்த்த$_2$-க்$_3$ராஹகம் ஸூக்ஷ்மஜ்ஞாநரூபவிசாரகம்" என்றும், "அதி$_4$கைஸ்ஸத்$_3$ருஶைர்வாபி குர்யாதே$_3$வ து ஸங்க$_3$மம்" என்றும், விஶிஷ்ட: பரமைகாந்தீ ஜ்ஞாநவைராக்$_3$யப$_4$க்திபி$_4$: । தாத்$_3$ருஶைர்வாபி குர்வீத ஸஹஸங்கத$_2$நாதி$_3$கம்" என்றும், "ஸம்யக்$_3$விநதாநாம், வ்ருத்$_3$த$_4$ாநாம், ஆத்மவதாம், அ-லோலுபாநாம், அத$_3$ாம்பி$_4$காநாம் வ்ருத்தஸாத்$_3$ருஶ்யம் ப$_4$ஜேத்" என்றும் இத்யாதி$_3$களை உட்கொண்டு (பூர்வர்களுடைய) இத்யாதி$_3$.

(தானுகந்த ஊரெல்லாம்) என்கிற இடத்திலே (தானுகந்த ஊர்) என்றது எம்பெருமான் உகந்த ஊர் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரன்) இத்யாதி$_3$[யாக]. [கண்டியூர்] இத்யாதி$_3$:- [மண்டினார்] = அவகா$_3$ாஹித்தார்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (மநஸ்ஸு அங்கே மண்டி) இத்யாதி$_3$[யாக]. "அதி$_4$கப்ரீதிரர்ச்சாயாம்" என்றும், "புரஸ்ய தி$_3$வ்யதே$_3$ஶாநாம் லோகஸ்ய ச விசிந்தநம்" என்றும், "ப்ரபு$_4$ம் ப$_4$க்தபராதீ$_4$நம் நித்யம் ஆலோகயேத் ஹரிம் । விமாநம் அத$_2$வா தஸ்ய தூ$_3$ராத் கோ$_3$புரமேவ வா" என்றும், "விஷ்ணோ: ப்ரேமவஶாநுக$_3$: । குர்வாணஶ்ச ஸதா$_3$ வ்ருத்திம் விஷ்ணோராயதநே வஸேத்" என்றும் இத்யாதி$_3$களை உட்கொண்டு (மேன்மேலும்) இத்யாதி$_3$. (வாளும் வில்லும் கொண்டு பின்செல்வார் மற்றில்லை) என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (வாசி அறிந்து) இத்யாதி. "ஸர்வத்ர த்$_3$ருஷ்ட்வா தே$_3$வேஶம் ஜிதந்தே இதி மந்த்ரகம்" என்றும், "ஆஶிஷோ வசநம் குர்யாத்" என்றும், "மங்க$_3$ளாஶாஸநம் குர்யாத்" என்றும் இத்யாதி$_3$களை உட்கொண்டு

ஆர்த்தியும். அநுவர்த்தநநியதியும், ஆஹாரநியதியும், அநுகூலஸஹவாஸமும்,

விளம்ப3ாஸஹத்ருஷ்ணே விளேந்து துடித்துக் கூப்பிடுகிற ஆர்த்தியும்; தத்தத்3யவிஷயத்தில் நீசோக்தி-விநயாஞ்ஜலிகளால் அநுவர்த்திக்கும் அநுவர்த்தநத்தை ப்ராக்ருதர்பக்கல் மறந்தும் செய்யாமையாகிற அநுவர்த்தநாஸ்க2லிதநியதியும்; ஶிஷ்டக3ர்ஹிதபி3ம்ப3ாதி3நிஷித்3த4பத3ார்த்த2நிரீக்ஷணம் பண்ணுதே

ரிக்தங்களான ஹேயவிஷயங்களில் தே3ாஷத3ர்ஶநாதி3களாலே விருப்பமற்றிருக்கை; [ஆர்த்தி] யாவது - இதரவிஷயப்ராவண்யஹேதுவான இவ்வுடம்போடே இருள்தருமாஞாலத்திலிருக்கிற இதில் அடிக்கொதிப்பாலும், ப்ராப்யவைலக்ஷண்யத3ர்ஶநத்தால்வந்த ப்ராப்திவிளம்ப3ாஸஹ-த்வத்தாலும் படும் க்லேஶம்; [அநுவர்த்தநநியதி]யாவது - ப4க3வத்3ப4ாக3வதவிஷயங்களில்

(திருப்பல்லாண்டு) இத்யாதி3. இதரத்வம், ஸந்நிஹிதத்வாத் ப4க3வத்ப்ரதியோகி3கம் என்னுமபி4ப்ரா-யத்தாலே (ப4க3வத்3வ்யதிரிக்தங்களான) இதி. "கர்மணும் பரிபாகத்வாத் ஆவிரிஞ்சாத3மங்கலம்" இத்யாதி3ஶாஸ்த்ரஶ்ரவணாதி3கள் (தே3ாஷத3ர்ஶநாதி3களாலே) என்கிற (ஆதி3)ஶப்3த3ாபி4ப்ரேதம். [அருசி]-அநந்தரநிர்தே3ஶதாத்பர்யம் (இதரவிஷயப்ராவண்யஹேதுவான) இதி. அநுவர்த்தநம் ஸந்நிஹிதத்வாத், ஶ்ரீவைஷ்ணவேஶ்வராசார்யவிஷயம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ப4க3வத்) இத்யாதி3. (ப4ாக3வத)ஶப்3தே3ந ஆசார்யஸங்க்3ரஹ:.

அநுவர்த்தநம் ப்ரீத்யநுகூலவ்யாபாரம். அதாவது - [I] "(1) த்3ருஷ்ட்வைவ ஸஹஸோத்த2ாநம் (2) ப்ரத்யுத்த2ாநம் ஸு தூ3ரத: । (3) த3ர்ஶநாநுப4வப்ரீதி: (4) ப்ரணிபாதோ (5) நிவேத3நம் । (6) நீசைஸ்ஸம்ஶ்லேஷணம் (7) ஹஸ்தத3ாநம் (8) மார்க்க3ப்ரத3ர்ஶநம் । (9) பஶ்சாத்-பார்ஶ்வ-புரோ-யாநம் ஜயாலோகாதி3ப4ாஷணம் । (10) க்3ருஹோபநயநம் (11) ஶாந்ததே3ஶாக்ரமணம் (12) ஆஸநம் । (13) பாத3ாவநேஜநம் (14) சார்க்4யோபஹாரா: (15) ஸ்வாக3தாதி3 ச । (16) ப்ரஸாத3நம் (17) க்ஷா-மணஞ்ச (18) ப்ரீதிஸம்கத2நாநி ச । (19) உபாஸநம் (20) ப்ரஶ்ரயணம் (21) ஆத்மாத்மீயநிவேத3நம்। (22) ஆஜ்ஞாப்4யர்த்த2நம் (23) ஆலோகநிர்தே3ஶவசநாத3ர: । (24) ஸாத4நம் ஸம்பத3ாம் (25) இஷ்டாத3ரோ (26)ऽநிஷ்டநிவர்த்தநம் । (27) விரஹாநிஷ்டபீட3ாவமாநநாத்3யஸஹிஷ்ணுதா । (28) த3ாஸ்யாபி4மாநோ (29) ऽநுவ்ரஜ்யா (30) ஶ்ரவணம் (31) கீர்த்தநம் (32) ஸ்ம்ருதி: । (33) ப4க்தி-ஜ்ஞாநஸமாசாரவைராக்3யாத்3யநுமோத3நம் । (34, 35) ஸங்க3மேச்சே2ாபக3மநம் (36) அந்வக்-ஸ்த2ாநாஸநாதி3கம் । (37) ஸமாநஸுக2து3:க2த்வம் (38) மித2ஶ்சார்த்த2விசிந்தநம் । (39) க்ரியாகாலே து வரணம் (40) ஸத3ஸ்யக்3ரே ச பூஜநம் । பரிஷத்ஸு ச ஸாந்நித்4யம் ஸம்வித3ாம் ச ப்ரவர்த்தநம்। (41) ஸத3ாப்4யநுஜ்ஞாபூர்வஞ்ச ஸர்வார்த்தே2ஷு ப்ரவ்ருத்தய: । (42) ப்ரச்ச2ாத3நம் ச தே3ாஷாணம் (43) கு3ணநாம் க்2யாபநம் தத2ா । (44) க்வசிச்சைவாப்யத4ர்மேண க்ரூர்ச்2ரேணப்யர்த்த2ஸாத4நம்। (45) ஏதாஶ்சாந்யாஶ்ச விவித4ா: வ்ருத்தயோ ரஸநிர்ப4ரா: । விஷ்ணுப4க்தேஷு வ்ருத்த்-யாக்2யதரோர்ஹி ப2லஸம்பத3:" என்று ப4ரத்3வாஜ4க3வானும், [II] "வைஷ்ணவாந் ஆக3தாந் ஶ்ருத்வா பு4ஞ்ஜாநோபி ஹி வைஷ்ணவ: । த்3ருதம் உத்த2ாய" என்று தொடங்கி, "ஶிரஸ்யஞ்-ஜலிமாத4ாய க3ச்சே2த் யாவத்3தி4 த3ர்ஶநம் । த்3ருஷ்ட்வா ஸம்யக் மஹாப4ாக3ாந் ப்ரணமேத் த3ண்ட3வத் பு4வி" இத்யாதி3யாலும், "பாதௌ3 ப்ரக்ஷாலயேத் பாத்ரே பவித்ரே க3ந்த4வாரிணா" இத்யாதி3யாலும், "தத்தீர்த்த2ம் ப்ராஶயேத் ப4க்த்யா புத்ரத3ாரஸுஹ்ருஜ்ஜநை:" இத்யாதி3யாலும், "ஶயித்வா ஸுக2ஶய்யாயாம் பாதௌ3 ஸம்வாஹயேச்ச2நை: । க3தேஷு தேஷு ப்ரயத: ஆஸீமாந்தம் அநுவ்ரஜேத் । ந த3ர்ஶநம் ப4வேத் யாவத் தாவத் ஏதாந் நிரீக்ஷயேத் । பூ4ய ஏவ நமஸ்க்ருத்வா

ப்ரதிகூலஸஹவாஸநிவ்ருத்தியும், ஸதா3சார்யப்ரஸாத3த்தாலே வர்த்தி4க்கும்படி

ப்ராக்ருதஸ்ப்ருஷ்டத்3ருஷ்டங்களை ஸ்பர்ஶியாதே தத்ததீ3யப்ரஸாத3மல்லது ஸ்வீகரியாதே போருகையாகிற பரிஶுத்3தா4ஹாரத்தில் அவஶ்யநியதியும்; ஜ்ஞாநாநுஷ்டா2நவர்த்த4கத்வேந அநுகூலரான வைஷ்ணவர்களுடன் 'அகலில் செய்வதென்?' என்ற அவஸ்தை2 பிறந்து நிரந்தரஸஹவாஸமும்; ஜ்ஞாநாநுஷ்டா2நநாஶகத்வேந

ஸ்வதோஷத்வாநுகு3ணமாக நீசோக்திநீசவ்ருத்திகளாலே பண்ணும் அநுவர்த்தநத்தை ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் மறந்தும் செய்யாதொழிகை; [ஆஹாரநியதி]யாவது - ஜாத்யாஶ்ரய-நிமித்ததுஷ்டங்களாய், ஸர்வேஶ்வரனுடையவும், ததீ3யருடையவும் ப்ரஸாத3ங்களான வஸ்துக்களையே ஆஹாரமாகக் கொள்ளுமதொழிய, ததி3தரங்களானவை கொள்ளக்கடவோம் அல்லோம் என்றிருக்கை; [அநுகூலஸஹவாஸ]மாவது - ஸ்வஸம்ஸர்க்க3த்தாலே ஜ்ஞாநாதி3களை வர்த்தி4ப்பியாநிற்கும் அநுகூலரானவர்களுடனே க்ஷணகாலமும் பிரியாதே கூடிவர்த்திக்கை; [ப்ரதிகூலஸஹவாஸநிவ்ருத்தி]யாவது - ஸ்வஸம்ஸர்க்க3த்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டா2நங்களை

நிவ்ருத்த்ய ஸ்வக்3ருஹம் வ்ரஜேத் । ந ஸ்நாயாத் வைஷ்ணவஸ்தஸ்மிந் அநுவ்ரஜ்ய ச வைஷ்ண-வாந் । மநஸ்ஸந்தாபஸம்யுக்த: சிந்தயேத் தாந் முஹுர்முஹு:" இத்யாதி3யாலும் பராஶரப4க3வானு-லும் சொல்லப்பட்டவை என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நீசோக்திநீசவ்ருத்திகளாலே) இத்யாதி3. (நியதி:) = நியம:, அதாவது, அப4க3வதேப்4யோ வ்யாவர்த்தநம். அதுதான் "அவைஷ்ணவம் ந வந்தே3த நார்ச்சயேத் விதி4பூர்வகம் । ஸம்ப்ரஶ்நாஸநதா3நாதி3 குர்யாச்சாஸ்ய ஆந்ருஶம்ஸ்யத: । ந ச மைத்ரீம் ப்ரகுர்வீத வைஷ்ணவ: ப்ராக்ருதைஸ்ஸஹ" இத்யாதி3யாலே சொன்னவை என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராக்ருதவிஷயங்களில்) இத்யாதி3.

(ஜாத்யாஶ்ரயநிமித்ததுஷ்டங்களாய்) என்றது - (1) ஜாதி (2) ஆஶ்ரய (3) நிமித்த - ப்ரயுக்ததோ3ஷ-ஶாலிந்யங்களாய் என்றபடி. இது (4) கால (5) க்ரியா (6) ஸம்ஸர்க்க3 - ஹேதுகதோ3ஷஶாலிந்யங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (1) ஜாதிது3ஷ்டம் லஶுநாதி3. (2) ஆஶ்ரயது3ஷ்டம் பதிதாந்நாதி3. (3) நிமித்ததுஷ்டம் ஶுநகாந்நாதி3. (4) காலது3ஷ்டம் தைலாத்3யஸம்ஸ்ப்ருஷ்டபர்யுஷிதாதி3கம்; ஷஷ்ட்2யாதி3திதி2களிலே தூ3ரடிமாதி3களும். (5) க்ரியாது3ஷ்டம் க்4ருதாநந்வித[மாக] ஊஷ்மபக்வாதி3. (6) ஸம்ஸர்க்கது3ஷ்டம் க்ரிமி-கேஶாதி3-யுக்தம் என்று கண்டுகொள்வது.

"ப4க3வத்3பு4க்தஶேஷம் யத் பு4க்தம் பா4க3வதேந யத் । ததே3வ போ4ஜ்யம் உத்3தி3ஷ்டம்" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரனுடைய) இத்யாதி3. (நியதி)யாவது உக்தவித4மல்லாதவற்றை ஆஹாரமாகக் கொள்ளாதொழிகை என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ததி3ரங்களா-னவை) இத்யாதி3. [அநுகூல]ஶப்3த3ம் காரணவிஷயமாகக் காண்கையாலே யோக்3யதயா ஜ்ஞாந-ப4க்திவைராக்3யவ்ருத்திஹேதுபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்-தாலே) இத்யாதி3. "யதா2 யதா2 நிஷேவேத ஸதோ வ்ருத்3தா4ந் நிரந்தரம் । ததா2 ததா2ஸ்ய வை வ்ருத்தி: நிரபாயோபி4வர்த்த4தே" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (ஜ்ஞாநாநுஷ்டா2நங்களை வர்த்தி4ப்பியாநிற்கும்) இத்யாதி3. உக்தரீத்யா [ப்ரதிகூல]ஶப்3த3ம் ஜ்ஞாநாதி3நாஶகபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வஸம்ஸர்க்க3த்தாலே) இத்யாதி3.

"ப்ராஜ்ஞாநாம் ஜிஹ்மத்3ருஷ்டிநாம் அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஶயாத்மநாம் । நாலோகமபி குர்வீத ந ச

பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்.

ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகளோடுண்டான து$_3$ஸ்ஸஹக்ஷணஸஹவாஸத்தின் ஸவாஸநநிவ்ருத்தியும்; ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநபரிபூர்ணனான ஸத$_3$ாசார்யனுடைய அப்ரதிஹதநிரந்தரப்ரஸாத$_3$த்தாலே க்ஷணந்தோறும் கொழுந்து பட்டு வர்த்தி$_4$க்கும்படி ஆசார்யாநுவர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டு நாள்தோறும் போரக்கடவன். (243)

நமிப்பியாநிற்கும் ப்ரதிகூலரானவர்களுடன் க்ஷணகாலமும் கூடிவர்த்தியாதொழிகை; இங்குச்சொன்ன அநுகூலரும், ப்ரதிகூலரும் இன்னாரென்னுமிடம் மேலே தாமே அருளிச்செய்யக் கடவரிறே. [ஸத$_3$ாசார்யப்ரஸாத$_3$த்தாலே வர்த்தி$_4$க்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்] அதாவது – கீழ்ச்சொன்ன இவையித்தனையும் ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநபரிபூர்ணனான ஸத$_3$ாசார்யனுடைய ஸர்வமங்க$_3$ளாவஹமான ப்ரஸாத$_3$த்தாலே தன்னடையே மேன்மேலும் அபி$_4$வ்ருத்$_3$த$_4$மாம்படி செய்துகொண்டு போரக்கடவனென்றபடி. ஸத$_3$ாசர்யப்ரஸாத$_3$த்தாலே வர்த்தி$_4$க்கும்படி இவன் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது – தத்ப்ரஸாத$_3$கங்களைச் செய்துகொண்டு போருகை; தத்ப்ரஸாத$_3$கங்களாவன – இதினுடைய உபபாத$_3$நஸ்த$_2$லத்தில் அருளிச்செய்கிறவை. [போரக் கடவன்] என்று விதி$_4$ரூபேண அருளிச்செய்தது இதினுடைய அவஸ்யாநுஷ்டே$_2$யத்வம் தோற்றுகைக்காக. (243)

தை: கிஞ்சித$_3$ாசரேத் । ப்ரபந்நைஸ்சாந்யப$_4$ஜநாத் யுக்தாபாயஸமந்விதை: । வைஷ்ணவோ வர்ஜயேத் ஸங்க$_3$ம் ப்ரச்யுதாஸ்தே ஹ்யவைஷ்ணவா: । மூடை$_4$: பாபரதை: க்ரூரை: ஸத$_3$ாக$_3$மபராங்முகை$_2$: । ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் நாசரேத் ப$_4$க்தோ நஸ்யத்யேதைஸ்து ஸங்க$_3$மே" இத்யாதி$_3$களை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநங்களை நமிப்பியாநிற்கும்) இத்யாதி$_3$.

"ப$_4$க$_3$வத்கர்மநிரதை: ஸ்தோத்ர-பூஜா-ஜபாதி$_3$பி$_4$: । அப்ரதிக்$_3$ராஹகைஸ்த்யக்தவிவாதை$_3$ர்லோப$_4$வர்ஜிதை: । ஸுஸீலைர்ஜ்ஞாநஸீலைஸ்ச ஸாத்விகைஸ்துல்யசேஷ்டிதை: । ஹ்ருத்$_3$யவேஸைர்விஸுத்$_3$த$_4$ாந்தை: ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணலாலஸை: । ஸத்யவாக்$_3$பி$_4$ர்த$_3$யாஸாரை: ம்ருது$_3$சேஷ்டைரமத்ஸரை: । ப$_4$க்திபூதைஸ்ஸுஸம்வித்$_3$பி$_4$: ஸதா$_3$ ஸஹ வஸேத் பு$_3$த$_4$:" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (க்ஷணகாலமும் பிரியாதே கூடி வர்த்திக்கை) என்றது. "நிஜத$_4$ர்மாநுரோதே$_4$ந வைஷ்ணவைரேவ வைஷ்ணவ: । குர்யாத் ஸர்வாணி கர்மாணி ந கதா$_3$சித் அவைஷ்ணவை:" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (க்ஷணகாலமும் கூடி வர்த்தியாதொழிகை) என்றது.

(மேலே) என்றது மங்க$_3$ளாஸாஸநவிவரணாநந்தரத்திலே என்றபடி. (1) "ஆசார்யஸ்ய ப்ரஸாதே$_3$ந மம ஸர்வமபீ$_4$ப்ஸிதம்" இத்யாதி$_3$யையும், (2) "அத்ரைவாஸ்ய ஸர்வாணி கர்மாணி ப$_2$லவந்த்யாஸ்தாநி ப$_4$வந்தி" என்கிற இத்தையும் உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வமங்க$_3$ளாவஹமான ப்ரஸாத$_3$த்தாலே) இத்யாதி$_3$. ஆசார்யப்ரஸாத$_3$ஹேதுகையான இவ்வோ வ்ருத்$_3$தி$_4$யை இவன் செய்துகொள்ளுகையாவதென்? என்னும் ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸத$_3$ாசார்யப்ரஸாத$_3$த்தாலே) இத்யாதி$_3$. "கு$_3$ருப்ரஸாத$_3$நீயாநி கர்மாணி" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (தத்ப்ரஸாத$_3$கங்களை) என்றது. (ப்ரஸாத$_3$கங்களா)வன ப்ரஸாத$_3$ஹேதுக்கள். (உபபாத$_3$நஸ்த$_2$லத்தில்) என்றது "கர்த்தவ்யம் ஆசார்யகைங்கர்யம்" இத்யாதி$_3$களிலே என்றபடி. "யதா$_2$நுஜீவீ ந்ருபதிம் யதா$_2$ ப$_4$க்தஸ்ச தை$_3$வதம் । ததை$_2$வ தே$_3$ஸிகம் ஸிஷ்ய: ஸேவேத விநயாந்வித:" என்கிற விதி$_4$யை உட்கொண்டு மூலத்திலே [போரக்கடவன்] என்றது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (விதி$_4$ரூபேண) இத்யாதி$_3$. இல்லையாகில் அதி$_4$காரஹாநியும், புருஷார்த்த$_2$ஹாநியும் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும் என்றபடி. (243)

244. மங்க3ளாஶாஸநம் ஸ்வரூபவிருத்3த4மன்றோ என்னில், ஜ்ஞாநத3ஶையில் ரக்ஷ்யரக்ஷகபா4வம் தன்கப்பிலே கிடக்கும்; ப்ரேமத3ஶையில் தட்டுமாறிக்கிடக்கும்.

ஆக, ஸ்வரூபநாஶகவர்த்த4கவிரோதி4விஷயபு3த்3தி4விஶேஷமும், ஸ்வகு3ணோத்பாத3கபு3த்3தி4பூர்வக-த்யாஜ்யோபாதே3யவிஶேஷமும், அபி4வ்ருத்3த4மாம்படி வர்த்தி4க்கக்கடவனென்று ப்ரபந்நதி3நசர்யாநு-ஸந்த4ாநாநுஷ்டா2நப்ரகாரவிஶேஷத்தை விதி4த்து, அதில் உத்3தே3ஶித்த அதி4காராவஶ்யாபேக்ஷித-மங்க3ளாஶாஸநாதி3த்ரயத்தில் முந்துற மங்க3ளாஶாஸநத்தை விவரித்தருளுகிறார் மேல் [மங்க3ளாஶாஸநம்] இத்யாதி3யால். மங்க3ளாநாஞ்ச மங்க3ளமாய் அமங்க3ளப்ரதிப4டனான ஸர்வரக்ஷகனுக்கு, தன் அமங்க3ளம் தான் போக்கிக்கொள்ள மாட்டாத அஶக்தரக்ஷ்யபூ4தன் அபி4நவமங்க3ளத்தை ஆஶாஸநம் பண்ணுகை, ததே3கரக்ஷ்யத்வமே வேஷமான ஸ்வரூபத்துக்கு தத்3விபர்யயகரணம் விருத்3த4மன்றோவென்று ஶங்கித்து, பரிஹரிக்கிறார் மேல் [ஜ்ஞாநத3ஶையில்] இத்யாதி3யால். அவனே நமக்கு ரக்ஷகன், நாமவனுக்கே

---

244. இந்த தி3நசர்யையில் சொன்னவற்றில் விவரிக்கவேண்டுமவற்றை விவரிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரத2மத்தில் மங்க3ளாஶாஸநத்தை விவரித்தருளுகிறார் [மங்க3ளாஶாஸநம்] என்று துடங்கி. ஹேயப்ரத்யநீகனாய், கல்யாணைகதாநனாய், ஸ்வேதரஸகலரக்ஷகனாயிறே ஸர்வேஶ்வரன் இருப்பது; இப்படி இருக்கிற அவனைத் தனக்குண்டான அமங்க3ளங்களைப்போக்கி இல்லாத மங்க3ளங்களை உண்டாக்கிக்கொள்ளக்கடவ தத்3ரக்ஷ்யபூ4தனான இவன், தனக்கு

---

244. உத்தரக்3ரந்த2ஸங்க3தி (இந்த தி3நசர்யையில்) இத்யாதி3. (விவரிக்கவேண்டுமவற்றை) என்றது மங்க3ளாஶாஸந-அநுகூலஸஹவாஸ-ப்ரதிகூலஸஹவாஸநிவ்ருத்த்யாதி3களை என்றபடி. (1) ஸ்வரூபவிருத்3த4த்வஶங்கையாலே மங்க3ளாஶாஸநமும். (2) முமுக்ஷுக்களான ஸாத4நாந்தர-நிஷ்டா2ரும் ஸ்வகு3தஸ்வீகாரநிஷ்டா2ரும் ப்ரதிகூலராக விவக்ஷிதராகையாலே ப்ரதிகூலஶப்3தா3ர்த்த2மும், (3) ப்ரதிகூலரையும் அநுகூலராக்கிக் கொள்வது என்கிற அநுகூலப்ரதிகூலஶப்3த3விவக்ஷிதரான ப4க3வச்ச2ரணைஶ்வர்யகைவல்யார்த்தி2களைக் காட்டில் அர்த்தா2ந்தரபூ4தர் ப்ரதிகூலராக விவக்ஷித-ராகையாலும் மங்க3ளாஶாஸந-அநுகூலவ்யதிரிக்தரான ஜ்ஞாநப4க்திவைராக்யபரிபூர்ணர் அநுகூலராக விவக்ஷிதராகையாலே அநுகூலஶப்3த3ார்த்த2மும் ஆகிற இம்மூன்றும் மற்றும் சிலவும் விவரண-ஸாபேக்ஷங்களாகையாலே (விவரிக்கவேண்டுமவற்றை) என்றது என்று கண்டுகொள்வது.

இப்படி விவரணவிவரணிபா4வம் பேடிகாஸங்க3தி என்று அருளிச்செய்து முக்2யக்ரமாத் மங்க3ளாஶாஸந-விவரணப்ராத2ம்யம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரத2மத்திலே) இத்யாதி3. "ஆஶீராஶாஸு இச்சா2யாம்" என்கிறவிதிலே நிஷ்பந்நமான ஆஶாஸநஶப்3த3ம் இச்சா2வாசியாகையாலும், இச்சைதான் அஸித்3த4விஷயத்திலே உதி3க்கக்கடவதாகையாலும் இங்கே மங்க3ளங்களுக்கு அஸித்3த4த்வமும் அத ஏவ அமங்க3ளங்களுக்கு ஸித்3த4த்வமும் ஆவஶ்யகமாகை-யாலே அவை இரண்டும் இங்கு பா3தி4தம். கிஞ்ச, தத்3ரக்ஷ்யனுக்கு தத்3ரக்ஷணேச்சை2 அநுசிதமுமாய், அஸம்பா4விதமுமாயிருக்கும். ஆகையால் விஷயாஶ்ரயஸ்வபா4வபர்யாலோசனையில் இது அநுசிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஹேயப்ரத்யநீக) இத்யாதி3.

(1) ஹேயப்ரத்யநீகத்வத்தால் அமங்க3ளஸத்தாவிரஹமும், (2) கல்யாணைகதாநத்வத்தால் மங்க3ளா-ஸத்தாவிரஹமும், (3) ஸ்வேதரஸகலரக்ஷகத்வத்தால் ரக்ஷ்யனுக்கு ஆஶாஸநௌசித்யமும் விவக்ஷிதம். இம்மூன்றும் 'நர'ஶப்3த3த்தாலும், 'நாராயண'ஶப்3த3த்தாலும், ப்ரணவத்தில் ப்ரத2மாக்ஷரத்தாலும் ஸித்3த4ம். (ஸர்வேஶ்வரன்) என்கிற இத்தால் [ஈஶ்வரனைக் கண்டால்] என்று பூர்வப்ரக்ருதனான ஈஶ்வரவிஷயகமங்க3ளாஶாஸநமே [மங்க3ளாஶாஸந]ஶப்3த3விவக்ஷிதம் என்று ஸூசிதம்.

ரக்ஷ்யபூ4தனென்று தா4த்வர்த்தா2நுஸந்தா4நம் பண்ணுகிற ஸ்வரூபஜ்ஞாநத3ஶையில், பாரதந்த்ர்யஸ்வா-தந்த்ர்யாநுரூபமான நிருபாதி4கரக்ஷ்யரக்ஷகபா4வம், பரதந்த்ரஸ்வதந்த்ரவஸ்துக்களாகிற தன்கப்பிலே மாருடாமல் சலநமற்றுக்கிடக்கும். ப4க3வத்ஸௌந்த3ர்யஸௌகுமார்யத3ர்ஶநாநுஸந்தா4நஜநித-ப்ரேமகலுஷிதசித்தனாய் அஸ்தா2நேப4யஶங்கை பண்ணுகிற சரமபத3ார்த்தா2நுஸந்தா4நமாகிற ப்ரேம-த3ஶையில், பரதந்த்ரரக்ஷ்யவஸ்துவின்பக்கலிலே ரக்ஷகபா4வமும், ஸ்வதந்த்ரரக்ஷகவஸ்துவின்பக்கலிலே ரக்ஷ்யபா4வமுமாய், தது3ப4யபா4வமும் தட்டுமாறி மீட்சியின்றிக் கிடக்கும். (244)

245. அவன்ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தி4த்தால் அவனைக்கடகாகக்கொண்டு தன்னை

ரக்ஷகனான அவனுக்குத் தான் மங்க3ளங்களை ஆஶாஸிக்கை ததே3கரக்ஷ்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்3த4மன்றோ என்கிற ஶங்கையை அநுவதி3க்கிறார் [மங்க3ளாஶாஸநம் ஸ்வரூபவிருத்3த4மன்றோ என்னில்] என்று. அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் [ஜ்ஞாநத3ஶையில்] என்று துடங்கி. [ஜ்ஞாநத3ஶை]யாவது – ஸர்வேஶ்வரனே ரக்ஷகனாகவும், தான் அவனுக்கு ரக்ஷ்யபூ4தனாகவும் ப்ரணவத்தில் சொல்லுகிறபடியே தெளியக்கண்டு அநுஸந்தி4த்திருக்கும் த3ஶை. அந்த த3ஶையில் “களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய்” இத்யாதி3ப்படியே தன்னுடைய அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யாதி3களுக்கு அவனே கடவனென்றிருக்கையாலே, ரக்ஷ்யரக்ஷகபா4வம் தனக்கடைத்த ஆஶ்ரயத்திலே கிடக்கும். [ப்ரேமத3ஶை]யாவது ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸௌந்த3ர்ய- ஸௌகுமார்யங்களை அநுஸந்தி4த்து இவ்விஷயத்துக்கு என் வருகிறதோ என்று அஸ்தா2நே ப4யஶங்கைபண்ணி, அவன்ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தி4க்க க்ஷமரன்றிக்கே நெஞ்சு மறுகுகிற படியான த3ஶை; அந்த த3ஶையில் ஈஶ்வரனை ரக்ஷிக்க வழிதேடித் தடுமாறுகையாலே ஈஶ்வரன்பக்கலிலே ரக்ஷ்யபா4வமும், சேதநன்பக்கலிலே ரக்ஷகபா4வமுமாய் தனக்கு அடைத்த ஆஶ்ரயத்திலன்றிக்கே மாருடிக் கிடக்குமென்றபடி. (244)

ஔசித்யாத் [ஸ்வரூப]ஶப்3த3ம் ததே3கரக்ஷ்யத்வபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ததே3க) இத்யாதி3. அகாரோத்தரக்ஷணம் ஸந்நிஹிதத்வாத் மகாரார்த்த2சேதநகர்மமாகிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸர்வேஶ்வரனே ரக்ஷகனாகவும்) இத்யாதி3. (களைவாய்) இத்யாதி3கம் பூர்வமேவ வ்யாக்2யாதம். (கப்பு) = தனக்கு அடைத்த ஆஶ்ரயம். இதிலே பிறந்ததாகையாலே கப்பம் என்கிற ஶப்3த3ம் தன்தன் தே3ஶத்துக்குள்ள இறையைச் சொல்லுகிறது. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தனக்கு அடைத்த) இத்யாதி3நா. (தனக்கு அடைத்த ஆஶ்ரயத்திலே கிடக்கை)யாவது யதா2வத் அநுஸந்தீ4யமாநத்வம். வ்யக்தசதுர்த்தி2யாலே ப்ரார்த்த2நாக்ஷிப்தப்ரேமமும், நாராயணஶப்3த3த்தாலே ஸௌந்த3ர்யாதி3களும் சொல்லிற்றேயாகிலும், இங்கே மங்க3ளாஶாஸந-ஆபாத3கஸௌந்த3ர்யாத்3யநுஸந்தா4நம் அர்ச்சா-விக்3ரஹங்களிலே ஸாக்ஷாத்காரரூபமேயாக வேண்டுகையாலும், அதுவே [உகந்தருளின நிலங்களில் ஆத3ராதிஶயமும், மங்க3ளாஶாஸநமும்] (வா. 243) என்கிற மூலத்திலே அபி4ப்ரேதமாகையாலேயும் கீழே [ப்ரணவத்தில் சொல்லுகிறபடியே] என்றாப்போலே 'நாராயணபத3த்தில் சொல்லுகிறபடியே' என்னாதே (ஸௌந்த3ர்யஸௌகுமார்யங்களை அநுஸந்தி4த்து) என்றது என்று கண்டுகொள்வது. (அஸ்தா2நே) என்றது அவிஷயத்தில் என்றபடி. (அவன் ஸ்வரூபத்தை) என்றது ஹேயப்ரத்யநீக-த்வாதி3தத3ஸாதா4ரணத4ர்மத்தை என்றபடி. (மறுக்கும்படி) என்றது ஸந்தபிக்கும்படி என்றபடி. இத்தால் “தவத்தவர் மறுகநின்று” (திருவாய். 10-3-10) என்கிற இது ஸ்போ2ரிதம். (மாருடிக் கிடக்கை)யாவது விபர்யயேந ப்ரதீயமாநத்வம். (244)

நோக்கும்; ஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்தி4த்தால் தன்னைக்கடகாகக் கொண்டு அவனை நோக்கும்.

இந்த த்3வயஹேதுவான அநுஸந்த4நபே4த3ம் ரக்ஷ்யரக்ஷகபா4வவிபர்யயஹேதுவென்று உக்தார்த்த2த்தை ஸ்பஷ்டீகரிக்கிறார் மேல் [அவன்ஸ்வரூபத்தை] இத்யாதி3யால். ஸர்வஶக்தியாய் ஸர்வரக்ஷகனான அவனுடைய ஸாத4ாரணரூபத்தை, த4ாத்வர்த்த2ஜ்ஞாநம் பிறந்து தத்3ேகமநாவாய் அநுஸந்தி4த்தால், ரக்ஷிக்கையில் ஶக்தனுமாய், ப்ராப்தனுமான அவனை அநிஷ்டநிவாரகமாய்க் காக்கும் கடகாகக்கொண்டு, ஸ்வரக்ஷணத்தில் அஶக்தனுமாய், அப்ராப்தனுமாய், ததே3கரக்ஷ்யமான தன்னை ஸ்வரக்ஷணந்வயக3ந்த4ஸ்பர்ஶமற நோக்கும்; அநுப4ாவ்யமான அவனுடைய பேசப்பிசகும்படியான விக்3ரஹஸௌகுமார்யத்தை, நாராயணபத3ார்த்த2ஜ்ஞாநம் பிறந்து ததே3காக்3ரசித்தனாய் அநுஸந்தி4த்தால், ஸர்வஶக்தித்வத்தை மறந்து இவ்வஸ்துவுக்கு என்ன தீங்கு வருகிறதோ என்று வயிறுபிடிக்கும் ப்ரேமாந்த4னான தன்னை அத்தலையில் அமங்க3ளம் ஸ்பர்ஶியாமல் நோக்கும் கடகாகக்கொண்டு, ஸர்வஶக்தித்வாதி3களை மறைக்கும் ஸௌகுமார்யாதிஶயமுடையவனை நிரந்தர-மங்க3ளாஶாஸநம்பண்ணி, கண்ணெச்சில் வாராதபடி நோக்கும். ஆக, அவன் ஸ்வரூபகு3ணாநுஸந்த4ாநம் தன் ஸ்வரூபத்தை யத2ாவாகப்பண்ணும்; ரூபகு3ணாநுஸந்த4ாநம் தன் ஸ்வரூபத்தை மாருடப்பண்ணும் என்றபடி. (245)

---

245. உக்தார்த்த2த்தை விஶதீ3கரிக்கிறார் [அவன் ஸ்வரூபத்தை] என்றுதுடங்கி. அதாவது ப்ரத2மாக்ஷரத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஶக்தியாய், ஸர்வரக்ஷகனான அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தி4த்தால், அவனைத் தனக்கு அநிஷ்டநிவாரகனாகக் கொண்டு அஜ்ஞனாய், அஶக்தனாய், அப்ராப்தனான தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளும். பேசப்பிசகும்படியான அவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்தி4த்தால், அவனுடைய ஸர்வஶக்தித்வாதி3களை மறந்து குழைச்சரக்காக நினைத்து, தன்னை ரக்ஷகனாகக் கொண்டு மங்க3ளாஶாஸநம் பண்ணி அவனை ரக்ஷிக்குமென்கை. இவ்விடத்தில் ஸௌந்த3ர்யம் சொல்லிற்றில்லையாகிலும் அதுவும் மங்க3ளா-ஶாஸநஹேதுவாகையாலும், மேலே சொல்லுகையாலும் ஸௌகுமார்யம் இதுக்கும் உபலக்ஷணம்.

---

245. அகாரோக்தகாரணத்வாக்ஷிப்தங்கள் ஸர்வஜ்ஞத்வஸர்வஶக்தித்வங்கள் என்றுதல், தத3ர்த்த2-ரக்ஷகத்வாக்ஷிப்தங்கள் அவை என்றுதல், "அவ=ரக்ஷண-க3தி-காந்தி" இத்யாதி3த4ாதுபாட2த3ண்ட3கத்-தில் அவக3மமும், ஐஶ்வர்யமும் படி2தம் என்றுதல் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரத2மா-க்ஷரத்திலே) இத்யாதி3. ப்ரணவத்தில் ப்ரத2மாக்ஷரமான அகாரத்தில் என்றபடி. (ஸ்வரூபத்தை) என்றது நிருபாதி4கரக்ஷகத்வத்தை என்றபடி. நமஶ்ஶப்3த3த்தாலே பாரதந்த்ர்யமும், தத3ாக்ஷிப்தமான அஜ்ஞத்வாதி3யும் தோற்றுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஞனாய்) இத்யாதி3. (பேசப்பிசகும்படி-யான) = பேசினால் நலுங்கும்படியான என்றபடி. "ரங்க3ப4ர்த்துரபி லோசநசர்ச்சா ஸாஹஸாவலிஷ-லைக2யமாநம்" (ர.பூ.88) என்றிறே ப4ட்டர் அநுஸந்தி4த்தது. "கேந ஶ்ரீரதிகோமலா தநுரியம் வாசாம் விமர்த3க்ஷமா"(ஶ்ரீகு3ண.42) என்கிற இது இங்கே கிம்புநர்ந்யாயஸித்3த4மிறே. (குழைச்சரக்கு) = நிபுணரக்ஷணீயவஸ்து. மூலத்திலே [கடகாக] என்றது ரக்ஷகமாக என்றபடி. ஸௌந்த3ர்யமே "மம ஹி குவலயாக்ஷீம் ப்ரத்யநிஷ்டை2கபு3த்3தே4:" என்று ப்ராக்ருதவிஷயத்திலும், "பொல்லாக் கருமாணிக்கம்" (திருவாய். 10-10-3) என்று ப4க3வத்3விஷயத்திலும் அஸ்த2ாநே ப4யஶங்கா-ஹேதுவாகச் சொல்லாநிற்க, அத்தைச் சொல்லாதொழிந்தது, ஸௌந்த3ாவஹம் என்கிற ஶங்கையை பரிஹரிக்கிறார் (இவ்விடத்திலே ஸௌந்த3ர்யம்) இத்யாதி3நா. (மேலே சொல்லுகையாலும்) என்றது [ஒருநாள் முகத்திலே விழித்தவர்களை வடிவழகு படுத்தும் பாடாயிற்று இது] (வா. 248) என்கிற இடத்திலே சொல்லுகையாலும் என்றபடி. (245)

246. இவ்வர்த்த$_2$ம் சக்ரவர்த்தி, ஸ்ரீஜநகராஜன், திருமகள், விஶ்வாமித்ரன், ஸ்ரீத$_3$ண்ட$_3$காரண்யவாஸிகளான ருஷிகள், திருவடி, மஹாராஜர், ஸ்ரீநந்த$_3$கோபர், ஸ்ரீவிது$_3$ரர், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் துடக்கமானவர்கள் பக்கலிலே காணலாம்.

இப்படி ரக்ஷகனுடைய ஶக்திவிஶேஷத்தை மறந்து மங்க$_3$ளாஶாஸநம்பண்ணக் கண்ட இடமுண்டோவென்ன, சக்ரவர்த்திதுடக்கமானார்பக்கலிலே அநுஷ்ட$_2$ாநஶேஷமாகக் காணலாமென்கிறார் [இவ்வர்த்த$_2$ம்] இத்யாதி$_3$யால். ரக்ஷகனுடைய ஸௌகுமார்யம் ஸர்வஶக்தித்வாதி$_3$களை மறைப்பித்து மங்க$_3$ளாஶாஸநத்திலே மூட்டுமென்னுமிவ்வர்த்த$_2$ம், "க்ஷத்ரரோஷாத் ப்ரஶாந்தஸ்த்வம் ப்$_3$ராஹ்மணஶ்ச மஹாயஶா: | ப$_3$ாலாநாம்

---

246. இப்படி ஸௌகுமார்யாதி$_3$களைக்கண்டு கலங்கி ரக்ஷகனான அவனுடைய ஶக்தி-வைப$_4$வத்தை மறந்து, தான் அவனை ரக்ஷிக்குமென்கிற இவ்வர்த்த$_2$ம் எங்கே காணலாம் என்னும் அபேக்ஷையிலே, இது ஶிஷ்டாசாரஸித்$_3$த$_4$மென்னுமிடம் காட்டுகிறார் மேல் [இவ்-வர்த்த$_2$ம்] என்றுதுடங்கி. சக்ரவர்த்தி, பெருமாள் பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்து மீண்டு எழுந்தருளாநிற்க, பரசுராமன் வந்து தோற்றினவளவிலே தாடகாதாடகேயநிரஸநங்களாலே இவருடைய ஶக்திவைப$_4$வத்தை வ்யக்தமாக அறிந்திருக்கச்செய்தேயும், இவருடைய ப$_3$ால்யத்-தையும், ஸௌகுமார்யத்தையுமே பார்த்து என்னாகப்புகுகிறதோ என்று பீ$_4$தனாய், தான் முன்னே ஓடிச்சென்று, "க்ஷத்ரரோஷாத் ப்ரஶாந்தஸ்த்வம் ப்$_3$ராஹ்மணஶ்ச மஹாயஶா: | ப$_3$ாலாநாம் மம புத்ராணும் அப$_4$யம் த$_3$ாதுமர்ஹஸி" என்று ஶரணம்புக்கு, பின்னையும் அவன் பெருமாள் மேலே அடர்ந்து செல்லுகிறபடியைக் கண்டு நிஷ்ப்ராணனாய் நின்று "க$_3$தோ ராம இதி ஶ்ருத்வா ஹ்ருஷ்ட: ப்ரமுதி$_3$தோ ந்ருப: | புநர்ஜாதம் தத$_3$ா மேநே ஸுதாநாத்மாநமேவ ச" என்கிறபடியே அவன்தோற்று மீண்டுபோனானென்று கேட்டபின்பு தானும் பிள்ளைகளும் மறுபிறவி பிறந்தாராக நினைத்திருந்தானிறே; ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள், தலைநீர்ப்பாட்டிலே

---

246. இப்படி ரக்ஷ்யரக்ஷகபா$_4$வவிபர்யயஜ்ஞாநம் மித்$_2$யாஜ்ஞாநரூபமாகையாலே ப்$_4$ராந்த்யந்தரம் போலே மோக்ஷவிரோதி$_4$யன்றோ என்கிற ஶங்கைக்கு பரிஹாரமாக "ஸர்வத்ர த்$_3$ருஷ்ட்வா தே$_3$வேஶம் ஜிதந்த இதி மந்த்ரகம்" என்கிற வித்$_4$யுபோத்$_3$ப$_3$லிதஶிஷ்டாசாரம் மூலாபி$_4$ப்ரேதம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, விஷயஸ்வபா$_4$வப்ரயுக்தமாகையாலும், ப$_4$க$_3$வதத்$_3$யந்தாபி$_4$மதமாகையாலும் இது தோ$_3$ஷாய ஆகாது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி) இத்யாதி$_3$.

"ப$_3$ாலாநாம்" என்கிற இது ஸௌகுமார்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ப$_3$ால்யத்-தையும், ஸௌகுமார்யத்தையும்) என்றது. (ஹ்ருஷ்ட:) = ரோமாஞ்சிதயுக்த:. "ஹ்ருஷேர்லோமஸு" என்கிற இட$_3$பா$_4$வத்தாலே (ஹ்ருஷ்ட:) என்றாகிறது. (ப்ரமுதி$_3$த:) = தத்$_4$தே$_4$துப்ரமோத$_3$யுக்த:. (புநர்ஜாதாந்) என்று விபரிணாமத்தாலே (ஸுதாந்) என்கிற இடத்திலும், யதா$_2$ஶ்ருதமாக (ஆத்மாநம்) என்கிற இடத்திலும் (புநர்ஜாதம்) என்கிற இதுக்கு அந்வயம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (தானும்) இத்யாதி$_3$. யத்$_3$வா, புநர்ஜாதா: என்கிற புல்லிங்க$_3$ப$_3$ஹுவசநாந்த-ஜாதஶப்$_3$த$_3$த்துக்கும் ஜாதம் என்கிற ஸாமாந்யே நபும்ஸகைகவசநாந்த-ஜாதஶப்$_3$த$_3$த்துக்கும் "நபும்ஸகமநபும்ஸகேந" இத்யாதி$_3$-ஸூத்ரத்தாலே நபும்ஸகைகவசநாந்தஶேஷத்தாலே (புநர்ஜாதம்) என்று இருக்கிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (மறு பிறவி பிறந்ததாக) என்று அஃறிணையாக அருளிச்செய்தார் என்றாகவுமாம். (சக்ரவர்த்தி) (நினைத்திருந்தானிறே) என்று அந்வயம்.

மம புத்ராணும் அப4யம் த3ாதுமர்ஹஸி" என்று தாடகாதாடகேயநிரஸநம் பண்ணின தோள்வலியைமறந்து பெருமாளுடைய பா3ல்யது3ர்ப3லத்வங்களைக்காட்டி ரக்ஷிக்கவேணுமென்று பல்காட்டி பரஶுராமனை ஶரணம் புக்க த3ஶரத2சக்ரவர்த்திபக்கலிலும்; "இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹத4ர்மசரீ தவ । ப்ரதீச்ச2 சைநாம் ப4த்3ரம் தே பாணிம் க்3ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா" என்று பெருமாள் வில்லிறுத்து நின்ற வீரப்பாடு கண்டிருக்கச் செய்தேயும், ஆபி4ஜாத்யாதி3வீறுடைய இவளைக் கைக்கொண்டருளுமென்ன லஜ்ஜித்து நிற்கிற நிலைக்குக் கண்ணெச்சில் வாராமல் காப்பிட்ட ஸ்ரீஜநகசக்ரவர்த்திபக்கலிலும்; "பதிஸம்மாநிதா ஸீதா ப4ர்த்தாரம் அஸிதேக்ஷணு ! ஆத்3வாரம் அநுவவ்ராஜ மங்க3லாந்யபி4த3த்4யுஷீ" என்று பெருமாள் த4நுர்ப்ப4ங்க3ம் பண்ணின ஸாமர்த்2யம் கண்டிருக்கச்செய்தேயும் திருவபி4ஷேகார்த்த2மான விநீதவேஷத்துடன் சக்ரவர்த்திபக்கல் எழுந்தருளுகிறபோது திருவாசலளவும் சென்று, தன் கண்ணெளியாலே கரிபூசிக் காப்பிட்டு மங்க3ளாஶாஸநம் பண்ணின ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் பக்கலிலும்; "விஶ்வாமித்ரஸ்து ப்3ரஹ்மர்ஷிர்-ஹுங்காரேணுபி4ப4ர்த்ஸ்யதாம் । ஸ்வஸ்தி ராக4வயோரஸ்து ஜயஞ்சைவாப்4யபா4ஷத" என்று 'பெருமாள் ஶக்திமான்' என்று அழைத்துக்கொண்டு போகச்செய்தேயும், அடர்த்துக்கொண்டு வருகிற தாடகையைக்

இவருடைய வைப4வமெல்லாம் அறியுமவளாயிருக்கச்செய்தேயும், திருவபி4ஷேகம் பண்ணு-கைக்காக அலங்க்ருததி3வ்யகா3த்ரராய்க் கொண்டு சக்ரவர்த்திமாளிகைக்கெழுந்தருளுகிறபோது, இவரழகிலே தோற்று இதுக்கென் வருகிறதோ என்று ப்ரேமத்தாலே கலங்கி, "பதிஸம்மாநிதா ஸீதா ப4ர்த்தாரமஸிதேக்ஷணு । ஆத்3வாரமநுவவ்ராஜ மங்க3லாந்யபி4த3த்4யுஷீ" என்று திருவாசலளவும் தான் மங்க3ளாஶாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு பின்சென்று, "பூர்வாம் தி3ஶம் வஜ்ரத4ரோ த3க்ஷிணும் பாது தே யம: । வருண: பஶ்சிமாமாஶாம் த4நத3ஸ்தூத்தராம் தி3ஶம்" என்று தி3க்பாலர்களை இவர்க்கு ரக்ஷகராக அபேக்ஷித்தாளிறே; [ஸ்ரீஜநகராஜன்] என்றும் [திருமகள்] என்றும் பிரித்துச்சொல்லவுமாம். அப்போதைக்கு ஸ்ரீஜநகராஜன், மஹேஶ்வர-த4நுர்ப4ங்க3த்தாலே பெருமாளுடைய ஶக்திவைப4வத்தைக் கண்டிருக்கச்செய்தேயும், "இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹத4ர்மசரீ தவ । ப்ரதீச்ச2 சைநாம் ப4த்3ரந்தே பாணிம் க்3ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா" என்று ஆபி4ஜாத்யாதி3களால் வீறுடையளான இவளைக் கைக்கொண்டருளுமென்று காட்டிக்கொடுக்கிறவளவிலே, இவருடைய அழகையும், ஸௌகுமார்யத்தையும் கண்டு கலங்கி இச்சேர்த்திக்கொரு தீங்கு வாராதொழியவேணும் என்று "ப4த்ரந்தே" என்று மங்க3ளாஶாஸநம் பண்ணினனென்கை; விஶ்வாமித்ரன், தன்னுடைய அத்4வரத்ராணார்த்த2மாகப் பெருமாளை அழைத்துக்கொண்டு போருகிறபோது, நடுவே தாடகை பெரிய ஆர்ப்பரவத்தோடே ஆக்ரமித்துக் கொண்டு வருகிறபடியைக் கண்டு, "அஹம் வேத்3மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம்" என்கிறபடியே பெருமாளுடைய ஶக்திவைப4வத்தை அறிந்திருக்கச்செய்தேயும், ஸௌகுமார்யத்-

(தலைநீர்ப்பாடு) = ஜலாஶயத்துக்கு அத்யந்தஸந்நிக்ருஷ்டம். இத்தால் ப4க3வத்3வைப4வத்தில் அநவகா3தாம்ஶமில்லை என்றபடி. (மங்க3ளாந்யபி4த3த்4யுஷீ) = மங்க3ளாநி அபி4த்4யாதவதீ ஸதீ என்றபடி. அபி4த்4யாநம் = ஆஶாஸநம். த்4யாயதேர்லிட : க்வஸுப்ரத்யய:. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (மங்க3ளாஶாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு) என்று. (மம ஸுதா) என்று ஆபி4ஜாத்யமும், (இயம்) என்று ரூபாதி3களும் விவக்ஷிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஆபி4ஜாத்யாதி3களாலே) இத்யாதி3. (ப்ரதீச்ச2) = ப்ரதிக்3ருஹ்ணீஷ்வ. (அத்4வரத்ராணார்த்த2ம்) என்றது யாக3ரக்ஷணார்த்த2ம் என்றபடி. (மஹாத்மாநம்) (ஸத்யபராக்ரமம்) என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (ஶக்திவைப4வத்தை) என்றது. "ராக4வயோஸ்ஸ்வஸ்த்யஸ்து" என்கிற வாக்யார்த்த2ம் கர்மமாக அபி4பா4ஷணத்திலே அந்வயிக்கிறது.

கண்டு பீ4தனும், அவனை ஹுங்கரித்து நிலத்தைக் கிள்ளிப் பெருமாள் திருநெற்றியிலே அபி4மந்த்ரித்து, ரக்ஷையிட்டு, ஆஶீர்வதி3த்த விஶ்வாமித்ரன்பக்கலிலும்; "தே தம் ஸோமமிவோத்3யந்தம் த்3ருஷ்ட்வா வை த4ர்மசாரிண: । மங்க3லாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்3ருஹ்ணந் த்3ருட4வ்ரதா:" என்று பெருமாள் வீரப்பாடறிந்திருக்கச்செய்தேயும், து3ஷ்டராக்ஷஸர்கள் வர்த்திக்கிற காட்டிலே காந்திவிட்டெரிக்க எழுந்தருளுகிற அழகைக்கண்டு மங்க3ளாஶாஸநம் பண்ணுநின்று எதிர்கொண்ட ஶ்ரீத3ண்ட3காரண்ய-வாஸிகளான ருஷிகள்பக்கலிலும்; "ஆயதாஶ்ச ஸுவ்ருத்தாஶ்ச ப3ாஹவ: பரிகே4பமா: । ஸர்வபூ4ஷண-பூ4ஷார்ஹா: கிமர்த்த2ம் ந விபூ4ஷிதா:" என்று பெருமாள் திருத்தோள்மிடுக்குக் காணுநிற்கச்செய்தேயும், அழகைக் கண்டேங்கி இத்திருத்தோள்களை ஸர்வாப4ரணங்களையுமிட்டு மறையாமல் கண்ணெச்சில்பட வெளியிட்ட காரணமென்? என்று வயிறுபிடித்த திருவடிபக்கலிலும்; "யாமோஷதி4மிவாயுஷ்மந் அந்வேஷஸி

ளைப் பார்த்துக் கலங்கி, "விஶ்வாமித்ரஸ்து ப்3ரஹ்மர்ஷிர்ஹுங்காரேணாபி4ப4ர்த்ஸ்யதாம் । ஸ்வஸ்தி ராக4வயோரஸ்து ஜயஞ்சைவாப்4யபா4ஷத" என்கிறபடியே தான் முன்னே நின்று அவனை ஹுங்கரித்துப் பெருமாளுக்கும் திருத்தம்பியார்க்கும் ஒரு தீங்கு வாராமைக்காக மங்க3ளாஶாஸநம் செய்தானிறே. ஶ்ரீத3ண்ட3காரண்யவாஸிகளான ருஷிகள், "தே தம் ஸோமமிவோத்3யந்தம் த்3ருஷ்ட்வா வை த4ர்மசாரிண: । மங்க3லாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்ய-க்3ருஹ்ணந் த்3ருட4வ்ரதா:" என்று தங்கள் ஆபந்நிவ்ருத்தியையும், அபி4மதஸித்3தி4யையும் பண்ணித்தருவார் இவரே என்று ஸாத4நாநுஷ்ட2ாநம் பண்ணுகிற தாங்கள், இவர் ஸந்நிஹிதரானவாறே அவற்றை மறந்து, இவர் வடிவழகிலே துவக்குண்டு மங்க3ளாஶாஸநம் பண்ணினார்களிறே; திருவடி, ப்ரத2மத3ர்ஶநத்திலே "ஆயதாஶ்ச ஸுவ்ருத்தாஶ்ச ப3ாஹவ: பரிகே4பமா: । ஸர்வபூ4ஷணபூ4ஷார்ஹா: கிமர்த்த2ம் ந விபூ4ஷிதா:" என்று கணையங்கள் போலே இருக்கிற திருத்தோள்களில் மிடுக்கைக்கண்டு நமக்கிவர் ரக்ஷகராகக் குறையில்லையென்று

(ஜயம்) என்கிறது தானே கர்மமிறே. (ராக4வயோ:) என்கிற இது ராமலக்ஷ்மணயோ: என்றபடி. இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (பெருமாளுக்கும்) இத்யாதி3. (தே) இத்யாதி3 :- (தே) என்கிறது பூர்வப்ரக்ருதரான ருஷிகளை பராமர்ஶிக்கிறது. (த4ர்மசாரிண:) என்கிற இத்தால் த4ர்மாராத்4யத4ர்மப2லப்ரத3தே3வதாபாரமார்த்2யஜ்ஞாநம் ஆக்ஷிப்தமாகையாலே "ஸர்வபூ4தாந்தராத்-மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே" என்றும், "அத2ாதோ த4ர்மஜிஜ்ஞாஸா" என்று உபக்ரமித்து "அந்தே ஹரௌ தத்3த3ர்ஶநாத் ஸ விஷ்ணுராஹ ஹி" என்றும், "அர்த்தி2தோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ்ஸநாதந:" என்றும், "ப்ரீயதே ஸததம் ராமஸ்ஸ ஹி விஷ்ணுஸ்ஸநாதந:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெருமாளுடைய ஸ்வேதரஸர்வேஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரஶக்தி-ஜ்ஞாநம் லபி4க்கிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தங்கள் ஆபந்நிவ்ருத்தியையும்) இத்யாதி3.

(ஆயதாஶ்ச) இத்யாதி3 :- "பரிக4: பரிபாதந:" என்று பரிக4மானது நக்குத்தடி. (பரிகே4பமா:) என்கையாலே ப3லாதிஶயம் ஸித்3த4ம். இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (கணையம்போலே) இத்யாதி. (கணையம்) = ஆலாநம். (கணையம்) என்றது "ஆனைக்கம்பமும் பொன்னும்" இத்யாதி3. இத்தால் "கமலாகரேணேராலாநௌ" என்கிற இது ஸ்பே2ாரிதம். இவ்விஶேஷணத்தாலே பெருமாளுடைய ப3லாதிரேகஜ்ஞாநம் திருவடிக்கு உண்டு என்று வ்யஞ்ஜிதம். இத்தை அருளிச்-செய்கிறார் (மிடுக்கைக் கண்டு) இத்யாதி3. 'ஸர்வபூ4ஷணார்ஹா:' என்றே அமைந்திருக்க,

மஹாவநே । ஸா தே3வீ மம ச ப்ராணா ராவணேநோப4ஹ்ருதம்" என்று வீரனுன சக்ரவர்த்தித்திருமகனென்று அறிந்திருக்கச்செய்தேயும், பிராட்டியைப் பிரிந்து தளர்ந்து வருகிற பெருமாளைக்கண்டு,

---

பு3த்3தி4பண்ணி நிற்கச்செய்தேயும், அவற்றின் அழகைக்கண்டு ஈடுபட்டுப் பிறர்கண்ணெச்சில் படில் செய்வதென் என்று அதிஶங்கை பண்ணி. திருவாப4ரணங்களாலே இத்தை மறைத்திட்டு வையாதே இப்படி வெளியிடக்காரணமென் என்று வயிறுபிடித்து, பின்பு பெருமாளுடைய ஶக்திவிஶேஷத்தை ப3ஹுமுக2மாகக் காணநிற்கச் செய்தேயும், ஸௌகுமார்யாநுஸந்த4ாநத்தாலே இவர்க்கென் வருகிறதோ என்று துணுக்குத் துணுக்கென்று ஸர்வத3ஶையிலும்கூட நின்று நோக்கிக்கொண்டு திரிந்தானிறே; மஹாராஜர், வாலிவத4ாதி3களாலே பெருமாளுடைய ஶக்திகௌ3ரவத்தைக் கண்டிருக்கச்செய்தேயும் ஸௌகுமார்யத்தையேபார்த்துக்கலங்கி, ஸ்ரீவிபீ4ஷணாழ்வான் நாலுபேரும் தானுமாய்வந்து தோற்றினபோது "ஏஷ ஸர்வாயுதோ4பேதஶ்சதுர்ப்பி4ஸ்ஸஹ ராக்ஷஸை: । ராக்ஷஸோऽப்4யேதி பஶ்யத்4வம் அஸ்மாந் ஹந்தும் ந ஸம்ஶய:" என்று நமக்கெல்லாம் ஒருயிரான பெருமாளை நலிகிற வழியாலே நம்மையெல்லாரையும் முடிப்பதாக வருகிறான் இவனென்று அறுதியிட்டு முதலிகளுக்குக்காட்டி, "ராக4வம் ஶரணம் க3த:", "நிவேத3யத2 மாம் க்ஷிப்ரம்" என்ற உக்திகளைக் கேட்டுவைத்தும், "வத்4யதாமேஷ தீவ்ரேண த3ண்டே3ந ஸசிவைஸ்ஸஹ । ராவணஸ்ய ந்ருஶம்ஸஸ்ய ப்4ராதா ஹ்யேஷ விபீ4ஷண:" என்று ராவணஸம்ப3ந்த4த்தையே பார்த்து இவனை சித்ரவத4ம் பண்ணவேணுமென்பது. "ராவணேந ப்ரணிஹிதம் தமவேஹி நிஶாசரம்। தஸ்யாஹம் நிக்3ரஹம் மந்யே க்ஷமம் க்ஷமவதாம் வர" என்று ராவணன் வரவிடவந்தவன் என்றே அவனைத்திருவுள்ளம்பற்றவேணும், அவனை த3ண்டி3க்கையே ப்ராப்தமென்று பு3த்3தி4

"பூ4ஷா"ஶப்3த3த்தால் ஆப4ரணஸ்யாப4ரணம் என்னும்படி நிரதிஶயஸௌந்த3ர்யம் ஸப்3த4ம். (ஆயதாஶ்ச) இத்யாதி3யாலும் ஸௌந்த3ர்யம் ஸப்3த4ம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவற்றின் அழகை) இத்யாதி3. பூ4ஷணபூ4ஷணத்துக்கு பூ4ஷணேர்பூ4ஷணம் அநபேக்ஷிதமும், விருத்3த4முமாகையாலே விபூ4ஷிதத்வப்ரஸக்தியே இல்லையாகையாலே, தந்நிஷேத4ம் கூடாதாகையாலே, தத்காரணப்ரஶ்நமும் கூடாதாகையாலே, இங்கே விபூ4ஷிதஶப்3த3த்தாலே விபூ4ஷிதத்வாவிநாபூ4தச்ச2ாத3நத்தை ஸர்வாவச்சே2தே3ந உண்டானதாக லக்ஷணயா விவக்ஷிக்கிறது என்னும் அபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (திருவாப4ரணங்களாலே) இத்யாதி3.

"த்வம் வயஸ்யோஸி மே ஹ்ருத்3யோ ஹ்யேகம் து3:க2ம் ஸுக2ஞ்ச நௌ" (ரா.கி.5-18) என்றும், "த4நத்யாக3ஸ்ஸுக2த்யாகோ3 தே3ஹத்யாகோ3பி வா புந: । வயஸ்யார்த்தே2 ப்ரவர்த்தந்தே" (ரா.கி.8-9) என்றும் சொல்லுகையாலே தமக்கென்ன ஒரு ஸுக2து3:க2ங்களின்றிக்கே பெருமாளுடைய ஸுக2து3:க2மே தம்மதாக அபி4மாநித்துக்கொண்டிருக்கிற மஹாராஜருடைய "அஸ்மாந் ஹந்தும்" என்கிற இந்த வசநம் பெருமாளை உட்கொண்டே ஆகவேணும். "அஸ்மாந் ஹந்தும்" என்று யுக3பத் அநேகஶத்ருஹநநக்ரியைச் அஶக்யையாகையாலும், இத்தாலே ஸர்வஹநநப்ரயோஜகமான ஸர்வஜீவிதபூ4தரான பெருமாளை நலிகிறமையே உபலக்ஷிக்கிறது என்னும் அபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நமக்கெல்லாம்) இத்யாதி3. (தீவ்ரேண த3ண்டே3ந) என்கிற இதுக்கர்த்த2ம் (சித்ரவத4ம்) இத்யாதி3. (ப்ரணிஹிதம்) என்றது சாரதயா ப்ரேஷிதம் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ராவணன்) இத்யாதி3. (தஸ்யாஹம்) இத்யாதி3க்கு அர்த்த2ம் (அவனை)

நன்மருந்து தேடுவாரைப்போலே தேடாநின்றீர், உம்முடைய, நம்முடைய ப்ராணங்களைப் பையல் அபஹரித்தான்காணும், இவ்வவஸாத$_3$ம் நீங்கி நெடுநாள் வாழ்ந்தருள வேணுமென்று மங்க$_3$ளாஶாஸநம்

பண்ணுநின்றேனென்பதாய், இப்புடைகளிலே பலவற்றையும் சொல்லி இவனை ஸர்வதா$_2$ கைக்கொள்ள ஒண்ணுதென்று ஒரு நிலைநின்று, "பிஶாசாந் தா$_3$நவாந்" இத்யாதி$_3$யாலே தம்முடைய ப$_3$லத்தைக்காட்டியும் கபோதோபாக்$_2$யாநம் கண்டு$_3$பாக்$_2$யாநம் இவையருளிச் செய்தும், தெளிவித்து ப$_4$யத்தைக்கெடுத்து "ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட$_2$" என்ன எண்ணும்படி பெருமாளைக் குழைச்சரக்காக நினைத்துக் காத்துக்கொண்டும் போந்தானிறே. [மஹாராஜர்] என்கிறது ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜரை என்றும் சொல்லுவர்கள்; அதாவது, ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜர், பிராட்டிக்காக ராவணனோடே பொருது குத்துயிராய்க்கிடக்கிற தம்மை பெருமாள் வந்து கண்டவளவிலே, ஜநஸ்தா$_2$நத்திலிருந்த பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸரையும் தனிவீரம்செய்து நின்று கொன்ற தோள்வலியை அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் "யாமோஷதி$_4$மிவாயுஷ்மந் அந்வேஷஸி மஹாவநே । ஸா தே$_3$வீ மம ச ப்ராணு ராவணேநோப$_4$யம் ஹ்ருதம்" என்று அருமருந்து தேடுவார் அடவிதோறும் தடுமாறுமாப் போலே யாவளொருத்தியை இந்தப் பரந்த காட்டிலே தேடிக்கொண்டு திரிகிறீர், உமக்கு நித்யம் ப்ராணஸமையானவளும் என்னுடைய ப்ராணங்களும் இரண்டும் ராவணனுகிற பையலாலே அபஹ்ருதமாயிற்றுக்காணுமென்று சொல்லாநிற்கச்செய்தே, இவருடையவிரஹக்லேஶத்தால் வந்த தளர்த்தியையும், ஸௌகுமார்யத்தையும், ராக்ஷஸரோட்டை வான்பகையையும் நினைத்து என்னைத்தேடுகிறதோ என்றஞ்சி, "ஆயுஷ்மந்" என்று ஆயுஸ்ஸை

இத்யாதி$_3$. (இப்புடைகளிலே) என்றது இந்த விதா$_4$த்திலே என்றபடி. கபோதோபாக்$_2$யாநம் "ஶ்ரூயதே ஹி கபோதேந" இத்யாதி$_3$கம். கண்டு$_3$பாக்$_2$யாநம் "ருஷே: கண்வஸ்ய புத்ரேண கண்டு$_3$நா பரமர்ஷிணு" (ரா.யு. 18-26) இத்யாதி$_3$யால் சொன்ன "ப$_3$த்$_3$தா$_4$ஞ்ஜலிபுடம் தீ$_3$நம்" இத்யாதி$_3$கம். (மஹாராஜ)ஶப்$_3$த$_3$ம் ஸம்ஸ்க்ருதத்திலே பெரிய உடையார் என்கிற த்ரவிடோ$_3$க்திஸமாநார்த்த$_2$க-மாகையாலே யோஜநாந்தரமும் சிலர்க்கு அபி$_4$மதம் என்கிறுர் (மஹாராஜர் என்கிறது) இத்யாதி$_3$. (குத்துயிராய்) = ஸ்வல்பப்ராணராய். (தனிவீரம்) = அஸஹாயயுத்$_3$த$_4$ம். "ஹதாந்யேகேந ராமேண" என்கிற இது அபி$_4$ப்ரேதம். (தோள்வலி) = பு$_4$ஜப$_3$லம்.

(யாம்) இத்யாதி$_3$:- (ஓஷதி$_4$ம்) என்கிற ஏகவசநம் ஸஜாதீயத்$_3$விதீயராஹித்யவாசியாகையாலே, தத்ப$_2$லிதம் (அருமருந்து) இத்யாதி$_3$. "மஹாவநே" என்கிற இது உபமாநோபமேயோப$_4$யாந்வயி என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (அடவிதோறும்) இத்யாதி$_3$. உபமேயாந்வயாபி$_4$ப்ராயேண (இந்தப்பரந்த காட்டிலே) இத்யாதி$_3$. (யாம்) என்கிற அநுவாத$_3$ம் புரோவாத$_3$ஸாபேக்ஷார்த்த$_2$போ$_3$த$_4$கமாகையாலே புரோவாத$_3$த்தில் "நித்யம் ப்ராணஸமா" என்று ப்ராணஸமத்வம் சொல்லுகையாலே அது தச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$விவக்ஷிதமாகும் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (உமக்கு நித்யம் ப்ராணஸமையான அவளும்) என்றது. (மம ப்ராணுஶ்ச) என்று அந்வாசயே சகாரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (என்னுடைய ப்ராணன்களும்) என்றது. (விரஹக்லேஶத்தால்) என்றது பிராட்டி விஶ்லேஷது$_3$:க$_2$த்தால் என்றபடி. (வான்பகை) = மஹாவைரம். மதுப் நித்யயோகா$_3$ர்த்த$_2$கமாய், ப்ரார்த்த$_2$நாம்ஶம் ப்ரயோகோ$_3$பாதி$_4$-யாய், ஆயுஷ்மந்ஶப்$_3$த$_3$ம் ப்ரார்த்$_2$யமாநாயுர்நித்யயோக$_3$பரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஆயுஷ்மந் என்று ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்தி$_2$த்தாரிறே) என்றது.

பண்ணின ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜர்பக்கலிலும்; "ரக்ஷது த்வாமஶேஷாணாம் பூ$_4$தாநாம் ப்ரப$_4$வோ ஹரி: । யஸ்ய நாபி$_4$ஸமுத்$_3$பூ$_4$தபங்கஜாத$_3$ப$_4$வஜ்ஜக$_3$த்" என்று பூதநாநிரஸநம் கண்டிருக்கச்செய்தேயும், துவளுகிற முக்$_3$த$_4$க்ருஷ்ணனைக் கண்டு ஸகலது$_3$ரிதஹரணநிபுணனான ஸர்வேஶ்வரன் உம்மை ரக்ஷிப்பானாக என்று கோ$_3$கரீஷங்கொண்டு ரக்ஷையிட்ட கூர்வேற்கொடுந்தொழிலனான ஸ்ரீநந்தகோபர்பக்கலிலும்; "ஸம்ஸ்ப்ருஶந் ஆஸநம் ஶௌரேர்மஹாமதிருபாவிஶத்" என்று பொய்யாஸநமிடக்கண்ட பீ$_4$தியாலே தாமிட்ட ஆஸநத்தையும் ஶங்கித்துத் தொட்டு அமுக்கிப் பார்க்கும் மஹாமதியான ஸ்ரீவிது$_3$ரர்பக்கலிலும்; திருவரங்கச்செல்வர் எழுந்தருளும் போதெல்லாம் உருவின வாளும் கையுமாய் உணர்த்தியுடன் ஸேவிக்கும் அர்ச்சாவதாரப் பரிவுடைய பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர்பக்கலிலும்; பெருமாள் திருவொத்தசாமத்திலே நாவற்பழ- ப்ரஸாத$_3$மும், பால்ப்ரஸாத$_3$மும் வரவிட்டருள, விருத்$_3$த$_4$மான இவற்றை அமுதுசெய்யப்பெருமாள் திருமேனிக்கென் வருகிறதோ என்று மோஹித்தருளின உடையவர்பக்கலிலும்; ஶௌரிராஜனுக்குச் சாற்றுகிற எண்ணெய்க்காப்பு திருக்கண்களிலே வழிய கரிக்குமென்றஞ்சி முன்கையாலே துடைத்தும், பாலமுது சுட்டதென்று ஊதி அமுதுசெய்யப்பண்ணியும், ஸௌகுமார்யத்தே கண்வைக்கும் வங்கிபுரத்தாய்ச்சி பக்கலிலும் ஸ்பஷ்டமாகக்காணலாமென்கிறார். (246)

ப்ரார்த்தி$_2$த்தாரிறே; ஸ்ரீநந்தகோபர், பூதநாநிரஸநத்தாலே க்ருஷ்ணனுடைய தி$_3$வ்யஶக்தி- யோக$_3$த்தைக் கண்டிருக்கச்செய்தேயும், ஶைஶவப்ரயுக்தமான ஸௌகுமார்யத்தையே பார்த்துக் கலங்கி வயிறெரிந்து "ரக்ஷது த்வாமஶேஷாணாம் பூ$_4$தாநாம் ப்ரப$_4$வோ ஹரி: । யஸ்ய நாபி$_4$ஸமுத்$_3$பூ$_4$தபங்கஜாத$_3$ப$_4$வஜ்ஜக$_3$த்" என்று ஸர்வஜக$_3$த்காரணபூ$_4$தனாய், ஸகலவிரோதி$_4$- நிரஸநஶீலனான ஸர்வேஶ்வரன் உம்மை ரக்ஷிப்பானாக என்று ரக்ஷையிட்டாரிறே; ஸ்ரீவிது$_3$ரர், க்ருஷ்ணனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வஸர்வஶக்தித்வாதி$_3$களை அறிந்திருக்கச் செய்தேயும், து$_3$ர்யோத$_4$ந- கோ$_3$ஷ்டியிலே எழுந்தருளினபோது பொய்யாஸநமிட்ட படியைக்கண்டஞ்சி, ப்ரேமாந்த$_4$தை- யாலே "ஸம்ஸ்ப்ருஶந்நாஸநம் ஶௌரேர்விது$_3$ரஸ்ஸ மஹாமதி:" என்று தம்முடைய திரு- மாளிகையில் தாமிட்ட ஆஸநத்தையும் அதிஶங்கைபண்ணித் தன்கையாலே அமுக்கிப்பார்த்தா- ரிறே; பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர், அத்தலையில் ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி$_3$களெல்லாமறிந்து பெருமாளே நமக்கு ரக்ஷகரென்றிராநிற்கச்செய்தேயும், ப்ரேமபரவஶராகையாலே பெருமாளுலாவிவரும்போது எங்கேனுமொரு சலநம் பிறக்கில் நம் ப்ராணனை விடுமித்தனையென்று சொட்டையை உருவிப் பிடித்துக்கொண்டு ஸேவிப்பரென்று ப்ரஸித்$_3$த$_4$மிறே. துடக்கமானவர்களென்கிறவித்தால் "ஸ்த்ரியோ வ்ருத்$_3$த$_4$ாஸ்தருண்யஶ்ச ஸாயம்ப்ராதஸ்ஸமாஹிதா: । ஸர்வாந் தே$_3$வாந் நமஸ்யந்தி

(ஶைஶவம்) = பா$_3$ல்யம். (பூ$_4$தாநாம் ப்ரப$_4$வ:) என்று வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியும், (யஸ்ய நாபி$_4$) இத்யாதி$_3$நா ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியும் சொல்லுகிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே தந்த்ரேண அர்த்த$_2$ம் (ஸர்வஜக$_3$த்) இத்யாதி$_3$. "ஹரத்யேவ பாபாநாம் ஹரிரித்யுச்யதே பு$_3$தை$_4$:" இத்யாதி$_3$களை உட்கொண்டு ஹரிஶப்$_3$தா$_3$பி$_4$ப்ரேதம் (ஸகலவிரோதி$_4$நிரஸந) இத்யாதி$_3$. (ஸம்ஸ்ப்ருஶந்) என்கிற இதில் "ஸம்" என்கிற உபஸர்க்கா$_3$ர்த்த$_2$ம் (அமுக்கிப்பார்த்தாரிறே) என்றது. (மஹாமதி:) என்கிற மஹச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$ம் பூஜ்யவாசியாய், மதிக்கு பூஜ்யத்வம் ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் ப்ரேமாதி$_4$க்யத்தாலே அஸ்தா$_2$நே ப$_4$யஶங்காவஹத்வரூபோத்கர்ஷரூபம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (அதிஶங்கை பண்ணி) என்றது.

(பெருமாள் உலாவியருளும்போது) என்கிறது நம்பெருமாள் புறப்பாடு கொண்டு அருளும்போது

247. இளையபெருமாளை ஸ்ரீகு$_3$ஹப்பெருமாளதிஶங்கைபண்ண, இருவரையும் அதிஶங்கை பண்ணி ஸ்ரீகு$_3$ஹப்பெருமாள் பரிகரம் பெருமாளை நோக்கிற்றிறே.

இப்படி விஶேஷஜ்ஞரோடு அவிஶேஷஜ்ஞரோடு வாசியற மங்க$_3$ளாஶாஸநம் பண்ணுவானென் என்ன, தத்ஸௌந்த$_3$ர்யஸக்ருத்$_3$த$_3$ர்ஶநமிப்படி செய்விக்குமென்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறார் [இளையபெருமாள்] இத்யாதி$_3$யால். பா$_3$ல்யாத்ப்ரப்$_4$ருதி ஸுஸ்நிக்$_3$த$_4$ராய், ஸ்ரீகு$_3$ஹப்பெருமாளை ஶங்கித்து ஏற்றின வில்லுடன் இமையாமல் நோக்கும் இளையபெருமாளை, குறும்படித்துத் திரிந்தன்றுவந்து கண்ட ஸ்ரீகு$_3$ஹப்பெருமாள் ஒரு தம்பி காட்டேறத் தள்ளிவிட்டான், ஒரு தம்பி பின்தொடர்ந்து வந்து ஸாயுத$_4$னுய்க்கொண்டு இடம்பார்த்திராநின்றான், இவனேதேனும் தீங்கு நினைக்கில் அதுக்குத் தக்கது காண்போம் என்று உருவின வேலும்தானுமாய் அதிஶங்கைபண்ண, ஒருவன் ஜ்ஞாதி ஒருவன் குறும்பன் இவர்களேதேனும் பொல்லாங்கு

ராமஸ்யார்த்தே$_2$ யஶஸ்விந:" என்று திருவயோத்$_4$யாவாஸிஜநங்கள்; "யந்மங்க$_3$லம் ஸுபர்ணஸ்ய விநதா^{s}கல்பயத் புரா । அம்ருதம் ப்ரார்த்த$_2$யாநஸ்ய தத்தே ப$_4$வது மங்க$_3$லம்" என்று ஸ்ரீகௌஸல்யையார்; "ஜாதோ^{s}ஸி தே$_3$வதே$_3$வேஶ ஶங்க$_2$சக்ரக$_3$த$_3$ாத$_4$ர । தி$_3$வ்யரூபமித$_3$ம் தே$_3$வ ப்ரஸாதே$_3$நோபஸம்ஹர" என்று ஸ்ரீவஸுதேவர்; "உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச்சதுர்பு$_4$ஜம்। ஜாநாது மாவதாரந்தே கம்ஸோ^{s}யம் தி$_3$திஜந்மஜ:" என்று தே$_3$வகீபிராட்டி முதலானாரை எல்லாம் நினைக்கிறது. (246)

247. இவ்விஷயவைலக்ஷண்யமாரையும் மங்களாஶாஸநத்திலே மூட்டுமென்னுமிடத்துக்கு இன்னம் ஒருத$_3$ாஹரணம் காட்டுகிறார் [இளையபெருமாளை] என்று துடங்கி. அதாவது ஶ்ருங்கி$_3$பே$_3$ரபுரத்திலே எழுந்தருளி ஸ்ரீகு$_3$ஹப்பெருமாளை விஷயீகரித்தருளினவன்று, பாங்கறிந்து இளையபெருமாள் படுத்துக்கொடுத்த பர்ணஶய்யையிலே பெருமாளும் பிராட்டியும் பள்ளிகொண்டருளாநிற்க, பா$_3$ல்யாத்ப்ரப்$_4$ருதி ஸுஸ்நிக்$_3$த$_4$ராகையாலே என்வருகிறதோ என்று அஞ்சி, முதுகிலிட்ட அம்பராத்தூணியும் கட்டின விரற்சரடும் நாணியேறிட்டு நடுக்கோத்துப்பிடித்த

என்றபடி. (சொட்டைகுற்றுவாள்) = க்ஷுரிகை என்றபடி. (ஸ்த்ரீயோ வ்ருத்$_3$த$_4$ா:) இத்யாதி$_3$ஸ்த$_2$ல-சதுஷ்டயத்திலும் க்ரமேண (யஶஸ்விந:) என்று ஸர்வதே$_3$வரக்ஷணப்ரயுக்தகீர்த்தியைச் சொல்லு-கையாலும், (தே) என்று தாடகாதி$_3$நிரஸநம் பு$_3$த்$_3$தி$_4$ஸ்த$_2$மாகையாலும், தே$_3$வதே$_3$வேஶத்வத்தாலும், ஸர்வாத்மத்வத்தாலும் ஶக்திவைப$_4$வஜ்ஞாநம் அபி$_4$ப்ரேதம். (துடக்கமானவர்கள்) என்கிற இத்தால் "தே$_3$வா ராமமதே$_2$ாகும்ஶ த்வம் ஜயேதி புந: புந:" என்று தே$_3$வதைகளும், "ஜயதாம் ராக$_4$வஸ்-ஸங்க்$_2$யே" என்று ருஷிகளும், ஸங்க்$_3$ராஹ்யர். (246)

247. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்விஷய) இத்யாதி$_3$. (எல்லாரையும்) என்றது, உத்க்ருஷ்ட-அபக்ருஷ்ட-ப$_3$ந்த்$_4$வப$_3$ந்து$_4$-சிரஸமோஷித-அஸமோஷிதாதி$_3$விப$_4$ாக$_3$மற எல்லாரையும் என்றபடி. வாசிகரக்ஷணரூபமான மங்க$_3$ளாஶாஸநத்துக்கு காயிகரக்ஷணத்$_3$ருஷ்டாந்தம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (உத$_3$ாஹரணம்) என்றது. "அதிஸ்நேஹ: பாபஶங்கீ" என்னும் ப்ரஸித்$_3$தி$_4$யை உட்கொண்டு (பா$_3$ல்யாத் ப்ரப்$_4$ருதி) இத்யாதி$_3$. உத$_3$ாஹரிஷ்யமாணமான "நியம்ய" இத்யாதி$_3$ஶ்லோகத்துக்கு அர்த்த$_2$ம் (முதுகிலிட்டு) இத்யாதி$_3$. "ஶரைஸ்ஸுபூர்ண(ம்)" என்கிற இதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (அம்பறு) என்று. "தூணீ ச அக்ஷயஸாயகௌ" என்னக்கடவதிறே. "இஷுதீ$_4$(தி$_4$ம்) ப்ருஷ்டே$_2$ நியம்ய"

நினைத்தார்களாகில் இவர்க்கும் தக்கது காண்போமென்று அவர்களிருவரையும் அதிஶங்கைபண்ணிப் பரிவரான

வில்லும் தாழுமாய் நடையாடும் மதிள்போலே வளையவருகிற இளையபெருமாளைக்கண்டு, ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் ஒரு தம்பி தாயைக்கொண்டு ராஜ்யத்தை வாங்கிக் கட்டின காப்போடே காட்டிலே தள்ளிவிட்டான், இவனுமவ்வோபாதி ஒருதம்பியன்றோ, தனியிடத்திலே என் செய்ய நினைத்து இப்படி ஆயத்தமாய் நின்றானென்று தெரியாதென்று அதிஶங்கைபண்ணி, அப்படி ஏதேனுமொரு தீங்கு நினைக்கில் இவன்தன்னைத் தீரக்காணக்கடவோமென்று வில்லும் கோலுமாய்க் கொண்டு இவரிட்ட அடியிலே அடியிட்டுநிற்க; ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் ஏவல் தொழில்செய்து திரியும் பரிகரம், அவன் ஜ்ஞாதி, இவன் குறும்பனான வன்னியன் இவர்க-

என்கிற இதுக்கு அர்த்தம் (முதுகிலிட்டு) என்றும், (தூணியும்) என்றும். "இஷுதிர்த்வயோ:" என்கையாலே ஸ்த்ரீலிங்கம். "தலம் ஜ்யாகாதவாரணம்", "தலம் ஸ்வரூபாதரயோரஸ்த்ரீதாலதரௌ புமாந்", "க்லீபே ச பேடே ஜ்யாகாதவாரணே ஸமபூதலே"என்னக்கடவதிறே. அங்குலீ: + த்ராயதே இதி அங்குலித்ரம் = அங்குலிரக்ஷகம்; தலம் ச தத் அங்குலித்ரம் ச தலாங்குலித்ரம். வைணிகாத்-யங்குலித்ரவாரணாய "தல"பதம். தத்ஸ்யாஸ்தி இதி (தலாங்குலித்ரவாந்). அதிஶயவிவக்ஷயா மதுப். ஆகையால் "ந கர்மதாரயாந்மத்வர்த்தீய:" என்று நிஷேதம் வாராது. இத்தைத்திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (கட்டின விரற்சரடும்) என்று. (ஸஜ்ய)ஶப்தார்த்தம் (நாணி ஏறிட்டு) என்று. (தநுர் ... அபோஹ்ய) என்கிற இதுக்கர்த்தம் (நடுக்கொத்து) இத்யாதி. (உபவஹநம்) = மத்யதாரணம். (அஸ்ய = ராமஸ்ய; பரித: கேவலம் அதிஷ்டத்) என்கிற இதுக்கு அர்த்தம் (நடையாடும்) இத்யாதி. (கேவல)ஶப்தபலிதம் ஜங்கமப்ராகாரஸாத்ருஶ்யம். (நிஶாம்) என்றது ராத்ரி எல்லாம் என்றபடி; அத்யந்தஸம்யோகே த்விதீயா. "ததஸ்த்வஹம்" இத்யாத்யுதாஹரிஷ்ய-மாணஶ்லோகார்த்தம் (இளையபெருமாளை) இத்யாதி. "தத:" இதி ல்யப்லோபே பஞ்சமீ; தம் த்ருஷ்ட்வா என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இளையபெருமாளைக்கண்டு) என்று. "து"ஶப்தம் பேதவாசியாய், லக்ஷ்மணாபிஸந்திவிஷயக-விபரீத-அபிஸந்தியுக்தத்வபரம் என்னுமபிப்ராயத்-தாலே அந்த அபிஸந்திபேதத்தை அபிநயித்துக்காட்டுகிறார் (ஒரு தம்பி) இத்யாதிநா. (ஒரு தம்பி) = பரதாழ்வான். (காப்பு) = பட்டாபிஷேகாங்கப்ரதிஸரம். (ஆயத்தனாய்) = ஸந்நத்தனாய். (தீரக் காணக்கடவோம்) என்றது தீரும்படி பார்க்கக் கடவோம் என்றபடி. "உத்தமசாபபாண-ப்ருத்"என்கிற இதுக்கர்த்தம் (வில்லும்) இத்யாதி. (கோல்) என்றது பாணம் என்றபடி. குஹப்பெருமாளுக்கு இளையபெருமாளிடத்திலே அதிஶங்கை இல்லாவிட்டால், அவரையும் ரக்ஷ்யகோடியிலே வைத்து வநத்திலே தாம் நிவஹராகையாலே தம்முடைய ஸௌஹார்த்தம் தோற்ற அவரையும் க்ரோடீகரித்து அவருக்கும் புறம்பே வளைய வரவேணும்; அது செய்யாமல் இளையபெருமாள் இட்ட அடியிலே அடியிட்டுக்கொண்டு வளையவருகிற இது அவரிடத்தில் அதிஶங்கையாலே என்னுமிடம் தோற்ற "யத்ர ஸலக்ஷ்மண: தத்ர ஸ்திதோऽபவம்" என்றது என்னுமபிப்ராயத்தாலே (அவரிட்ட அடியிலே அடியிட்டுநிற்க) என்றது. (ஜ்ஞாதிபி:) என்று ஸஹயோகே த்ருதீயா. ஸாஹித்யம் ஏகதேஶைககாலகடிதமாகையாலே இவர்கள் இருவரும் அடியிட்ட இடத்திலே அவர்களும் அடியிட்டிருந்தமை தோற்றுகிறது. இல்லையாகில் அவர்களெல்லாருக்கும் புறம்பே வளைய வரவேணுமே. ஆகையால் அவர்களுக்கு இவர்களிருவரிடத்திலும் அதிஶங்கை உண்டானமை தோற்றுகிறது என்னுமபிப்ராயத்தாலே யதாயோக்யம் அதிஶங்கையை அபிநயித்துக்காட்டுகிறார் (குஹப்பெருமாள் ஏவத்தொழில்) இத்யாதிநா. இது (அதந்த்ரிபி:) என்கிற இதுக்கு அர்த்தம்.

ஸ்ரீகு$_3$ஹப்பெருமாளுக்குத் தீர்ந்தவரடங்கக் கண்ட காட்சியிலே மிகவும் பரிவராய், கண்வளர்ந்தருளுகிற பெருமாளை உருவினவாயுத$_4$த்துடன் விழித்துக்கொண்டிருந்து நோக்கிற்றிறே. (247)

ளிருவருமாக இவ்விஷயத்தை என்செய்யத்தேடுகிறார்களோ என்றிருவரையும் அதிஶங்கை பண்ணி, அப்படிச் செய்யில் இவர்களை அழியச்செய்தும் நாம் அத்தலையை நோக்கக்கடவோம் என்று தனித்தனியே கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு பெருமாளை ரக்ஷித்ததிறே என்கை. ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வானுக்கு விஶேஷம் சொல்லுகிற இடத்திலே ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள், "நியம்ய ப்ருஷ்டே$_2$ து தலாங்கு$_3$லித்ரவாந் ஶரைஸ்ஸுபூர்ணம் இஷுதி$_4$ம் பரம்தப: । மஹத்$_3$த$_4$நுஸ்ஸஜ்யமபோஹ்ய லக்ஷ்மணோ நிஶாமதி$_4$ஷ்ட$_2$த் த்வரிதோ^{s}ஸ்ய கேவலம் । ததஸ்த்வஹஞ்சோத்தமசாபபா$_3$ணப்$_4$ருத் ஸ்தி$_2$தோ^{s}ப$_4$வம் தத்ர ஸ யத்ர லக்ஷ்மண: । அதந்த்$_3$ரிபி$_4$ர்ஜ்ஞாதிபி$_4$ராத்தகார்முகைர்மஹேந்த்$_3$ரகல்பம் பரிபாலயம்ஸ்தத$_3$ா" என்று அற்றை ராத்ரியில் வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொன்னானிறே.(247)

(ஜ்ஞாதிபி$_4$:) என்றது ப$_3$ந்து$_4$பி$_4$: என்றபடி. இதில் அப்ரதா$_4$நத்வத்தால் ப$_2$லிதம் (பரிகரம்) என்றது. (அவன்) என்றது இளையபெருமாள் என்றபடி. (ஜ்ஞாதி) என்றது தா$_3$யாத$_3$ன் என்றபடி. "வித்$_3$யதே ஜ்ஞாதிதோ ப$_4$யம்" என்கிற இது விவக்ஷிதம். (இவன்) என்றது கு$_3$ஹப்பெருமாள் என்றபடி. (குறும்பன்) = குடிலபு$_3$த்$_3$தி$_4$கன். (வன்யன்) = ப$_3$லப்ரதா$_4$நனான காட்டன். இத்தால் தா$_3$க்ஷிண்யாத்$_3$யபா$_4$வம் விவக்ஷிதம். (அத்தலையை) என்றது பெருமாளை என்றபடி.

(ஆத்தகார்முகை:) என்கிற இதுக்கு அர்த்த$_2$ம்.(தனித்தனியே கையும் வில்லுமாய்) என்றது. ப்ரத்யேகம் வாக்யஸமாப்தியாகையாலே (ஆத்தகார்முகை:) என்றது 'ச$_2$த்ரிணோ க$_3$ச்ச$_2$ந்தி' என்றாப்போலே அன்று என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (தனித்தனியே) என்றது. தத்தத$_3$திஶங்காநுகு$_3$ணமாக (மஹத்$_3$த$_4$நு:) என்றும், (உத்தமசாபபா$_3$ணப்$_4$ருத்) என்றும், "கர்மணே ப்ரப$_4$வதி" என்கிற யோகா$_3$ர்த்த$_2$பரகார்முகஶப்$_3$த$_3$த்தையும் சொல்லிற்று என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (தீரக்காணக்கடவோம்) என்றும், (அழியச்செய்தும்) என்றும், (மஹேந்த்$_3$ரகல்பம்) என்று ஶக்திவைப$_4$வத்தைச் சொல்லிவைத்தே (பரிபாலயந்) என்கையாலே இது அஸ்தா$_2$நஶங்காகார்யமாய், அதுதான் பிறர்விஷயத்திலே மாத்ரமன்றிக்கே "லப்$_3$த$_4$ஸ்பர்ஶாநாம் ப$_4$வதி குதோதா$_2$வா வ்யவஸ்தா$_2$" என்கிற ந்யாயத்தாலே அநுகூலவிஷயத்திலும் உதி$_3$க்கவற்றாகையாலும், "கச்சிந்ந து$_3$ஷ்டோ வ்ரஜஸி" (ரா.அ.85-7) என்று பா$_4$ரதாழ்வான்விஷயத்திலே அதிஶங்கை இவர்க்கு உண்டானபடியாலும், இளையபெருமாளிடத்திலும், கு$_3$ஹப்பெருமாளிடத்திலும் அதிஶங்கை கூடும். "கு$_3$ஹோபி ஸஹ ஸூதேந ஸௌமித்ரிமநுபா$_4$ஷயந் । அந்வஜாக்$_3$ரத்ததோ ராமமப்ரமத்தோ த$_4$நுர்த$_4$ர:" (ரா.அ. 50-50) என்று (ஸௌமித்ரிமநுபா$_4$ஷயந், ததோப்ரமத்த: = தஸ்மாத் ஸௌமித்ரே: அப்ரமத்தஸ்ஸந் ராமம் அந்வஜாக்$_3$ரத்) என்று ஸந்நிஹிதாந்வயம் உசிதம். "தத:" என்கிற இதுக்கு தத$_3$நந்தரம் என்றாகில் வ்யவஹிதாந்வயமும், 'அநந்தர'பதா$_3$த்$_4$யாஹாரமும் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும். (ஸ்தி$_2$தோப$_4$வம் தத்ர ஸ யத்ர லக்ஷ்மண:) என்கையாலும் அதிஶங்கை ஸித்$_3$தை$_4$. இப்படி உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களிலே அதிஶங்கை உண்டு என்னுமிடம் வ்யக்தம். இப்படி அதிஶங்கை ஒருபக்கத்திலே வர்த்திக்கச் செய்தேயும் கு$_3$ணக்ருதஸௌஹார்த்தா$_3$தி$_3$களும் ஒரு பக்கத்திலே வர்த்திக்கக் கூடுமாகையாலே "தம் ஜாக்$_3$ரதமத$_3$ம்பே$_4$ந ப்$_4$ராதுரர்த்தா$_2$ய லக்ஷ்மணம் । கு$_3$ஹஸ்ஸந்தாபஸம்யுக்த:" (ரா. அ. 51-1) இத்யாதி$_3$களும் உபபந்நம். ஆகையால் இளையபெருமாளிடத்திலும் கு$_3$ஹப்பெருமாளுக்கு அதிஶங்கை உபபந்நை. அதில் "அந்வஜாக்$_3$ரத்ததோ ராமம்" என்கிற புருஷாந்தரோக்தியைப்பற்ற "ஸ்தி$_2$தோப$_4$வம் தத்ர ஸ யத்ர லக்ஷ்மண:" என்கிற ஸ்வவசநவ்யக்தியே அநந்யதா$_2$ஸித்$_3$த$_4$ப்ரமாணம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே

248. ஒருநாள்முகத்திலே விழித்தவர்களை வடிவழகுபடுத்தும் பாடாயிற்றிது.

ஸித்3த4ார்த்த2த்தை அநுஸந்தி4க்கிறுர் மேல் [ஒருநாள்] இத்யாதி3யால். [ஒருநாள்] என்றது ஏகக்ஷணத்தில் என்றபடி; [முகத்தில்] என்றது – ஈடுபடுத்துகைக்கு அவயவைகதே3ஶம் அமையுமென்றபடி; [விழித்த] என்றது – ஈடுபடுத்துகைக்கு ஸக்ருத்3த3ர்ஶநமமையுமென்றபடி; [விழித்தவர்களை] என்றது – ஈடுபடுவார் இன்னாரின்னாரென்னும் நியதியில்லையென்றபடி; [வடிவழகுபடுத்தும் பாடாயிற்றிது] என்று ஸ்வரூப-கு3ணங்களீடுபடுத்துமதில் வ்யாவ்ருத்தி. ஆக ஜ்ஞாஜ்ஞவிபா4க3மறக் கண்டகாட்சியிலே மங்க3ளா-ஶாஸநத்திலே மூட்டவற்று தத்ஸௌந்த3ர்யமென்றதாயிற்று. (248)

249. இவர்கள் நம்முடைய கோடியிலே என்னும்படியாயிற்று ஆழ்வார்கள் நிலை.

---

248. ஶ்ரீகு3ஹப்பெருமாளுக்கும் பரிகரத்துக்கும் கண்டமாத்ரமொழிய, பெருமாளுடன் முன்பு வாஸனை இல்லையிறே; இப்படி இருக்கச்செய்தே இவர்களுக்கிவ்வாகாரம் கூடினபடி என்னென்ன அருளிச்செய்கிறுர் [ஒருநாள்] என்றுதுடங்கி. அதாவது நெடுநாள் வாஸனை பண்ணுகையன்றிக்கே ஒருநாள் முக2த3ர்ஶநம் பண்ணினவர்களையும், அவன்விக்3ரஹவைலக்ஷண்யம் படுத்தும் படியாயிற்று இது என்கை. ஸதா3 பஶ்யந்தி பண்ணினுரோபாதி ஸக்ருத்3த3ர்ஶநம் பண்ணினு-ரையும், ப்ரேமாந்த4ராய் அஸ்தா2நே ப4யஶங்கையாலே அநுகூலரையுமதிஶங்கை பண்ணிப் பரிந்து நோக்கும்படி பண்ணவற்றுயிறே ப4க3வத்3விக்3ரஹஸௌந்த3ர்யமிருப்பது. (248)

249. இன்னமும் இவ்வர்த்த2த்துக்கு உத3ாஹரணமாகக் கீழ்ச்சொன்னவர்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தரான ஆழ்வார்களுடைய மங்க3ளாஶாஸநநிஷ்டை2யை அருளிச்செய்கிறுர் [இவர்கள்]

அருளிச்செய்கிறுர் (ஶ்ரீப4ரதாழ்வானுக்கு) இத்யாதி3. (விஶேஷம்) என்று ப4ரதாநுப்ரயுக்தத்தகாலீந-ராமாதி3வ்ருத்தாந்தம் என்றபடி. (அற்றை ராத்ரியில்) என்றது அன்றை ராத்ரியிலே என்றபடி.(247)

248. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஶ்ரீகு3ஹப்பெருமாளுக்கும்) இத்யாதி3. "ராமஸ்யாத்மஸமஸ்ஸகா2" (ரா.அ. 50 -33) என்று முன்பு கு3ஹப்பெருமாள் பெருமாளுக்கு ஸகா2 என்று சொல்லாநிற்க, [ஒருநாள் முகத்திலே விழித்தவர்களை] இத்யாதி3மூலக்3ரந்த2ஸாங்க3த்யம் எங்ஙனே என்கிற ஶங்கைக்கு:– நலத3மயந்திகளுக்குப்போலே பரோக்ஷத்திலே அந்யோந்யகு3ணஶ்ரவணாதி3களாலே ஸௌஹார்த்3முண்டாயிருக்கலாம்; இப்போதாக அந்யோந்யத3ர்ஶநம் உண்டாகலாம்; இவ்வர்த்த2ம் "தி3ஷ்ட்யா த்வாம் கு3ஹ பஶ்யாமி நீரோக3ம் ஸஹ பா3ந்த4வை:" (ரா.அ. 51-42) என்று சிராத் என்று விஶேஷியாதே "பஶ்யாமி" என்று த3ர்ஶநமாத்ரத்தைச் சொல்லுகையாலே ஸித்3த4ம் என்னும் பரிஹாரத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (அன்று கண்டமாத்ரமொழிய) இத்யாதி3. (இவ்-வாகாரம்) என்றது அநுகூலவிஷயக-அதிஶங்காதி3கள் என்றபடி. [ஒருநாள்] என்கிற விஶேஷண-வ்யாவர்த்யம் (நெடுநாள்) இத்யாதி3. உபபாத3நம் (ஸதா3 பஶ்யந்தி) இத்யாதி3. "விபந்யவோ ஜாக்3ருவாம்ஸ:" என்கிற இது அபி4ப்ரேதம். "நல்லாண்டென்று நவின்றுரைப்பார் ... பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (ஸக்ருத்3த3ர்ஶநம்) இத்யாதி3. (ஸக்ருத்3த3ர்ஶந)மாவது அபூர்வத3ர்ஶநம் என்றபடி. "ஆங்காரவாரமதுகேட்டு அழலுமிழும்" இத்யாதி3யை உட்கொண்டு (அநுகூலரையும்) இத்யாதி3. இத்தால் இதிஹாஸஶ்ரேஷ்ட2வ்யஞ்ஜிதமான அர்த்த2ம் ஶ்ருத்யாதி3ஸித்3த4முடம் என்றபடி. (248)

கண்டகாட்சியிலே ஸ்நேஹிக்கும்படியாக இவர்களிருந்தபடியென் என்ன, இது பெரியதொன்றோ ஆழ்வார்கள் நிலைகண்டாலென்கிறார்; விஶேஷஜ்ஞரல்லாத சக்ரவர்த்திதுடக்கமான இவர்கள் மங்க3ளாஶாஸநத்தில் புதியதுண்டறியாதே, நமக்கு நன்மைதேடுகிற தண்ணியரான நம்முடைய கோடியிலே உள்ளவர்களாத்தனை என்று தோற்றும்படியிறே மயர்வறமதிநலம் பெற்ற ஆழ்வார்கள் மங்க3ளாஶாஸநத்தில் புரையற்ற நிலை. [இவர்கள்] என்று பிராட்டி, ஜநகராஜன், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் முதலானாரொழிந்தவர்களைக் காட்டுகிறதென்றே கொள்ளவேணும்; அவர்களை [நம்முடைய கோடியிலே] என்று தண்ணிதாக நினைக்கவொண்ணாமையால்; கீழெடுத்த மங்க3ளாஶாஸநாதி4காரிகள் இவ்வாழ்வார்கள் ஸந்நிதி4யிலே க2த்3யோதகல்பரிறே; ஆகையிறே பிரித்தருளிச்செய்கிறது. (249)

என்று துடங்கி, [இவர்கள்] என்று சக்ரவர்த்திமுதலாகக் கீழ்ச்சொன்ன அதி4காரிகளையடையப் பராமர்ஶிக்கிறது; ஆனால் பிராட்டியையுமொக்கச் சொல்லலாமோ என்னில், ஆழ்வார்களில் தலைவரான நம்மாழ்வாரிலுங்காட்டில் பெரியாழ்வார்க்கேற்றம் சொல்லுகிறவோபாதி, போ4க3பர-வஶையான அவளிற்காட்டில் மங்க3ளாஶாஸநத்திலூற்றத்தாலே ஆழ்வார்களுக்கேற்றம் சொல்லக் குறையில்லை; ஆனாலும் [நம்முடைய கோடியிலே] என்னலாமோ என்னில் இவ்வர்த்த2நிஷ்டை2-யில் அவர்களுடைய ஆதி4க்யத்தை த3ர்ஶிப்பிக்கைக்காகச்சொன்னதாகையாலே விரோத4மில்லை; ஆகையால் இவ்விஷயவைலக்ஷண்யகலுஷசித்தராய் இதுக்கென்வருகிறதோவென்று பரிந்து நோக்கினவர்களாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்டவர்கள் எல்லாருமென்றபடி. [நம்முடைய கோடியிலே என்னும்படியாயிற்று] என்றது - இவ்விஷயத்திலே அந்வயித்திருக்கச்செய்தேயும், ப்ரேமாபா4-வத்தாலே மங்க3ளாஶாஸநத்திலூற்றம் அற்றிருக்கிற நம்போல்வார் மாத்ரமென்று சொல்லலாம்-

249. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இன்னமும்) இத்யாதி3. அஸங்கோசந்யாயத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (கீழ்ச்சொன்ன அதி4காரிகளையடைய) என்று. (அடைய) என்றது எல்லாரும் என்றபடி. ஶங்கை (ஆனால்) இத்யாதி3. பிராட்டி நித்யஸூரிகளைக் காட்டிலும் அதி4கையன்றோ என்றபடி. பரிஹாரம் (ஆழ்வார்களில்) இத்யாதி3. அதாவது - விவக்ஷாவிஶேஷத்தாலே உத்க்ருஷ்டரிலுங்காட்டில் ஏற்றம் சொல்லலாம் என்னுமிடம் [ஆழ்வார்களெல்லாரையும்] என்கிற [எல்லா]ஶப்3த3த்தாலே மூலத்திலே வ்யஞ்ஜிதம் என்றபடி. விவக்ஷாவிஶேஷத்தை த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் (போ4க3) இத்யாதி3நா. இங்கே "பு4ஞ்ஜாநாநுஷாந் போ4கா3ந்" (ரா.ஸு.) என்கிற போ4க3-தாச்சீ2ல்யம் அபி4ப்ரேதம். "பு4ஞ்ஜாநா" என்று தாச்சீ2லிகே 'சாநஶ்'ப்ரத்யயமிறே. ஶங்காந்தரம் (ஆனாலும்) இத்யாதி3. அதாவது - விவக்ஷாவிஶேஷத்தாலே பிராட்டிக்கு ஆழ்வார்களைப்பற்ற மங்க3ளாஶாஸநத்திலே அபகர்ஷம் சொன்னாலும் அதில் அத்யந்த-அபக்ருஷ்ட-அஸ்மத்கோட்யந்தர்-பா4வகத2நம் உசிதமோ என்னில் என்றபடி. பரிஹாரம் (இவ்வர்த்த2நிஷ்டை2யில்) இத்யாதி3. அதாவது - பிராட்டி நம்மில் அத்யந்தவிலக்ஷணையாயிருந்தாலும் ஆழ்வார்களுடைய நிரவதி4க-மங்க3ளாஶாஸநநிஷ்டா2திஶய-ப்ரதியோகி3மங்க3ளாஶாஸநநிஷ்டா2கத்வேந அவளுக்கு அஸ்மத்-கோட்யந்தர்பா4வம் என்றபடி. நிக3மநம் (ஆகையால்) இத்யாதி3. (கலுஷசித்தராய்) என்றது க்ஷுபி4தஹ்ருத3யராய் என்றபடி. (அந்வயித்திருக்கச்செய்தேயும்) என்றது அத்3வேஷ-ஆபி4முக்2ய-ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநாதி3ரூபஸம்ப3ந்த4த்தை உடைத்தாயிருக்கச்செய்தேயும் என்றபடி. [நம்] என்கிற இது ப்ரகரணத் மங்க3ளாஶாஸநப்ரயோஜகப்ரேமாபா4வவிஶிஷ்டபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ப்ரேமாபா4வத்தாலே) இத்யாதி3. [கோடி]ஶப்3த3ம் "ஸ்த்ரிய: பார்ஶ்வயர்ஶிகோடய:" என்று மாலையைச் சொல்லுகிறதாய், ஸமாநதே3ஶதையைச் சொல்லி ஸாம்யத்திலே பர்யவஸிக்கிறது. ஸாம்யந்தானும்

250. ஆழ்வார்களெல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார்.

இவ்வாழ்வார்கள்தாம் மங்க3ளாசாஸநம் பண்ணுமிடத்துத்தம்மில் ஒப்பர்களோவென்னில் மங்க3ளாசாஸநத்தில் வந்தால் மற்றுள்ளவாழ்வார்களுக்கும் பெரியாழ்வாருக்கும் பர்வதபரமாணுக்களுக்குள்ள வாசியுண்டு; அவர்களெல்லாரும் கூடினாலும் இவர்க்கொருபுடையொப்பாக மாட்டார்களென்கிறார். (250)

251. அவர்களுக்கிது காதா3சித்கம், இவர்க்கிது நித்யம்.

அவர்களைப்பற்ற இவர்க்கு இத்தால்வந்த தன்னேற்றம் ஏதென்ன அத்தை முதலித்துக் காட்டுகிறார் [அவர்களுக்கிது காதா3சித்கம்] இத்யாதி3யால். அதில் முந்துற மங்க3ளாசாஸநநித்யதையால் இவர்க்குவந்த வ்யாவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்; ஆற்றாமையால் வரும் ஸம்ருத்3த்4யநுஸந்தா4நமுள்ள அவர்களுக்கு, பரஸம்ருத்3த்4யேகவேஷமான இந்த மங்க3ளாசாஸநம், எங்கேனுமொரு து3ரையிலே

படியாயிற்று என்றபடி. [ஆழ்வார்கள் நிலை] என்றது மயர்வறமதிநலம்பெற்றவர்களாகையாலே நிரதிசயப்ரேமயுக்தரான ஆழ்வார்களுடைய மங்க3ளாசாஸநநிஷ்டை2 என்றபடி. (249)

250. இவ்வாழ்வார்கள் தாங்கள் மங்க3ளாசாஸநத்தில் வந்தால் தங்களிலொப்பர்களோ, என்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் [ஆழ்வார்கள்] என்று தொடங்கி; அதாவது மங்க3ளாசாஸநத்திலே மற்றுள்ள ஆழ்வார்களுக்கும் பெரியாழ்வாருக்கும் நெடுவாசியுண்டென்கை. (250)

251. அவர்களைப்பற்ற இவர்க்கு இதிலேற்றமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் [அவர்களுக்கிது] என்றுதுடங்கி. அதாவது மயர்வறமதிநலம்பெற்றமை ஒத்திருக்கச்செய்தே வைரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடையுடுத்தும் ப4க3வத்3விக்3ரஹவைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தி4த்தால்,

---

காஷ்டா2ப்ராப்தமங்க3ளாசாஸநநிஷ்டா2ப்ரயோஜகப்ரேமப்ரகர்ஷவிரஹப்ரயுக்தம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (நம்போல்வார்மாத்ரம்) இத்யாதி3. (நிலை) என்கிற இதுவும் ப்ரகரணாத் மங்க3ளாசாஸநநிஷ்டா2நுபஸ்தி2திபரம். [ஆழ்வார்கள்] என்கிற இது ப்ரேமாதி4க்யத்தாலே தரைப்படுகையைச் சொல்லுகிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (மயர்வற) இத்யாதி3. (நலம்) = ப்ரேமம் என்னும் அபி4ப்ராயத்தாலே (நிரதிசயப்ரேம) இதி. (249)

250. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்வாழ்வார்கள்தாங்கள்) இத்யாதி3. அதாவது - (ஆழ்வார்கள்) என்று ஏகஸப்3தோ3பாதா3நாத் பரஸ்பரஸாம்யமும், தாரதம்யப்ரகரணாத் பரஸ்பரவைஷம்யமும் ப்ரஸக்தமாகையாலே அந்யதரஜிஜ்ஞாஸை என்றபடி. [எல்லாரையும் போலல்லர்] என்கிற இத்தால் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது என்கிறார் (நெடுவாசி உண்டு) என்று. (250)

251. உத்தரோத்தரம் உத்கர்ஷப்ரதிபாத3நப்ரகரணத்தாலும், [பெரியாழ்வார்] என்கிற ஸமாக்2யாநிர்தே3ஸத்தாலும், வ்யாவ்ருத்தி உத்கர்ஷபர்யவஸாயிநீ என்று ஸபி4க்கிறதாகையாலே தத்3விஸேஷபு3பு4த்ஸாயாம் உத்தரக்3ரந்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே தத3வதாரிகை (அவர்களைப்பற்ற) இத்யாதி3. (வயிர உருக்கு) = வஜ்ரலேபம். இத்தால் த்3ருட4ஸங்க்3ரஹஸாமர்த்2யம் விவக்ஷிதம். தத் - பர்யாகாஷ்டை2 (ஆண்களையும்) இத்யாதி3. பும்ஸாமபி ஸ்த்ரீத்வாபி4லாஷப்ரயோஜகம் என்றபடி. [இது] என்கிற இது ப்ரக்ருதமங்க3ளாசாஸநபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்-

தேடிப்பிடிக்க வேண்டும்படி காதா3சித்கம்; ஸ்வஸம்ருத்3த்4யந்வயஸம்பா4வனையற்று பரஸம்ருத்3த்4யேக-ப்ரயோஜநரான இவர்க்கு ஸ்வஸம்ருத்3த்4யந்வயக3ந்த4ம் பொறுத இந்த மங்க3ளாஶாஸநம் ஜ்ஞாந-தை3ஶையோடு அநுப4வதை3ஶையோடு வாசியற நிரந்தரமாய்ப் போருகையாலே நித்யம் மங்க3ளாஶாஸந-விச்சே2த3முள்ள அவர்களைப்போலன்றே அதில்லாத இவர்; அடியோம், பல்லாண்டு, சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டிறே. (251)

252. அவர்களுடைய ஆழங்கால்தானே இவர்க்கு மேடாயிருக்கும்.

அவர்களைப்போல் இளநெஞ்சல்லாமையாலே இவர்க்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியைக் காட்டுகிறார் மேல்; ஸௌந்த3ர்யசபலரான அவர்களுடைய சுழித்துக் குமிழ்நீருட்டுமாழங்காலான அகா3த4ஸௌந்த3ர்யந்தானே, மங்க3ளாஶாஸநசபலரான இவர்க்குக் காலூன்றி த4ரித்துநிற்கும் மேட்டுநிலமாயிருக்கும். ஸௌந்த3ர்யத்தில் இனிமைக்கு நாக்குநீட்டி அழுந்துமவர்களைப்போலன்றே அந்த ஸௌந்த3ர்யத்தின் மேன்மையிலே கண்வைத்து மங்க3ளாஶாஸநம் பண்ணுமிவர். (252)

253. அவர்களுக்கு உப4யஶேஷத்வத்தையும் அழித்து ஸ்வரூபத்தைக் குமிழ்

உத்தரோத்தராநுப4வகாமராகாநிற்கும். மற்றை ஆழ்வார்களுக்கு பரஸம்ருத்3தி4யே ப்ரயோஜநமான இந்த மங்க3ளாஶாஸநம் எப்போதுமொக்க இன்றிக்கே எங்கேனுமொரு த3ஶையிலே தேடிப் பிடிக்க வேண்டும்படியாயிருக்கும்; தத்3வைலக்ஷண்யத3ர்ஶநாநந்தரம் தத3நுப4வபரராகை-யன்றிக்கே அஸ்தா2நே ப4யஶங்கைபண்ணித் திருப்பல்லாண்டுபாடும் ப்ரேமஸ்வபா4வரான இவர்க்கு இந்த மங்க3ளாஶாஸநம் ஸர்வகாலவர்த்தியாய்ச்செல்லுமென்கை. (251)

252. அதுக்கு ஹேதுவென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் [அவர்களுடைய] என்று துடங்கி; அதாவது அநுப4வபரரான அவர்களை த்3ருஷ்டிசித்தாபஹாரம்பண்ணி ஆழங்காற்படுத்து-மவனுடைய ஸௌந்த3ர்யந்தானே, அதுக்கென் வருகிறதோ என்றஞ்சி மேன்மேலும் காப்பிடும்-படி மங்க3ளாஶாஸநபரரான இவர்க்கு, த4ரித்துநின்று மங்க3ளாஶாஸநம்பண்ணுகைக்கீடான நிலமாயிருக்குமென்கை. (252)

(பரஸம்ருத்3தி4யே) இத்யாதி3. கதா3சிதே3வ ப4வம் [காதா3சித்கம்]. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (எப்போதுமொக்க இன்றிக்கே) இத்யாதி3. (இன்றிக்கே) = இல்லாமல். [நித்ய]த்வம் ஸர்வ-காலவர்த்தித்வம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வகால) இத்யாதி3. (251)

252. [ஆழங்கால்] என்றது ஆழங்கால்படுத்துமது என்றபடியாய், அதுதான் பூர்வப்ரக்ருதமான வடிவழகு என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அநுப4வபரரான) இத்யாதி3. "மரதகக்குன்ற-மொக்கும்" என்று தொடங்கி, "எப்போதும் நாள்திங்கள்" இத்யாதி3யையும், "மல்லாண்ட திண்தோள் மணிவண்ணா" இத்யாதி3யையும் உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (அநுப4வபரரான அவர்களை) இத்யாதி3. (252)

253. உப4யம் ச தத் + ஶேஷத்வம் ச = (உப4யஶேஷத்வம்) என்று விக்3ரஹம். உப4யமான ஶேஷத்வம், ப4க3வச்சே2ஷத்வமும், பா4க3வதஶேஷத்வமும். உப4யோ: + ஶேஷத்வம் =

நீருண்ணப் பண்ணுமது, இவர்க்கு உப4யவ்ருத்4தி4க்கும் ஹேதுவாய், ஸ்வரூபத்தைக் கரையேற்றும்.

உ.க்தார்த்த2த்தை விஶதீ3கரிக்கிறார் மேல்: ப4க3வத்ஸௌந்த3ர்யாபி4லாஷிகளாய் ஆற்றாமை கரைபுரண்ட அவ்வாழ்வார்களுக்கு, ஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்தி பூ2ர்வகஶேஷத்வத்தையும், தத்ஸீமாபூ4மியான ததீ3ய-ஶேஷத்வத்தையும் "நமக்கே நலமாதலில்" என்னும்படி ஸ்வப்ரயோஜநத்திலே மூட்டி உருவழித்து, ததீ3யஶேஷத்வமே நிலைநின்ற வடிவான ஸ்வரூபத்தைத் தன்னில் ஏகதே3ஶத்திலே அமிழ்த்துக் கரையேற ஒட்டாமல் குமிழ்நீருண்ணப் பண்ணுமதான ப4க3வத்3விக்3ரஹஸௌந்த3ர்யம்; அந்த ஸௌந்த3ர்யம் தன்னே

253. அதெங்ஙனே என்னும் அபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் [அவர்களுக்கு உப4ய-ஶேஷத்வத்தையும்] என்றுதுடங்கி. அதாவது ப4க3வத3நுப4வைகபரராய், தத3லாப4த்தில் ஆற்றாமை கரைபுரளும்படியிருக்கும் மற்றை ஆழ்வார்களுக்கு "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியேனொருவர்க்குரியேனோ" என்றும், "உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை" என்றும் அநுஸந்தி4க்கும்படி, ப்ரத2மமத்4யமபத3ஸித்3த4மான ப4க3வச்சே2ஷத்வமும், தத்காஷ்டை2யான பா4க3வத-ஶேஷத்வமுமாகிற உப4யஶேஷத்வத்தையும் "நமக்கே நலமாதலில்" என்னும்படி ஸ்வப்ரயோ-ஜநத்திலே மூட்டியும், விளம்ப3ரோஷத்தாலே "போகுநம்பீ", "கழகமேறேல் நம்பீ" என்னும்படி ஆக்கியும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ஆகாதென்னுமளவில் "உங்களோடெங்களிடையில்லை" என்று உதறும்படி பண்ணியும், "வெஞ்சிறைப்புள்" இத்யாதி3யாலே வெறுத்து வார்த்தை சொல்லு-

உப4யஶேஷத்வம் என்று கொள்ளில், பூர்வபத3லக்ஷணையும், [உப4யவ்ருத்3தி4க்கும்] என்கிற இடத்தில் வ்ருத்3த்4யந்வயமும் ப்ரஸங்கி3க்கும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி உப4யஶேஷத்வத்திலே க்ரமேண ப்ரமாணம் (கண்ணபுரம்) இத்யாதி3. திருக்கண்ணபுரத்து எம்பெருமானுக்கு ஶேஷமான நான் மற்றொருவர்க்கும் அர்ஹனல்லேன் என்றபடி.

(உன்னடியார்க்கு) = உனக்கு ஶேஷம் என்று இருக்குமவர்களுக்கு, (அடிமை) = ஶேஷத்வத்தை, (உற்றதும்) = ப்ராபித்ததும் என்றபடி. ப்ரத2மபத3ஸித்3த4மான ப4க3வச்சே2ஷத்வமும், மத்4யமபத3-ஸித்3த4மான பா4க3வதஶேஷத்வமும் என்று க்ரமேண அந்வயம். ப்ரத2மமத்4யமபத3ங்கள் ப்ரணவ-நமஸ்ஸுக்கள். (தத்காஷ்டை2யான) என்றது ப4க3வச்சே2ஷத்வஸீமையான என்றபடி. கர்மதா4ரய-த்3யோதநார்த்த2மாகவே 'ப4க3வானுடையவும், பா4க3வதருடையவும் ஶேஷத்வம்' என்னாதே (ப4க3வச்-சே2ஷத்வமும், பா4க3வதஶேஷத்வமும்) என்றது. (நமக்கே நலமாதலில்) = கேவலஸ்வப்ரயோஜந-மாகில் என்றபடி. (என்னும்படி) = என்றுசொல்லும்படி. (விளம்ப3ரோஷம்) = ப4க3வதா3க3மந-விலம்ப3ப்ரயுக்தப்ரணயகோபம். (போகு) = போ என்றபடி. (நம்பீ) = பூர்ணனே! (கழகம்) = கூலக்கூத்தை, (ஏறேல்) = ஏறாதேகொள். (என்னும்படி ஆக்கியும்) = இப்படிச்சொல்லும்படி பண்ணி-யும். இது ப4க3வச்சே2ஷத்வத்தை அழித்ததிலே ப்ரமாணம். (ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாகாது என்னு-மளவில்) என்றது, தாய்மாரும், தோழிமாரும் ஹிதம் சொல்லுமளவில் என்றபடி. (உங்களோடு எங்களிடையில்லையே) = ஸம்பந்தமில்லை என்றபடி. (உதறும்படி) = த்யஜிக்கும்படி. இது பா4க3வதஶேஷத்வத்தை அழித்ததிலே ப்ரமாணம். (வெம்) = க்ரூரமான, (சிறை) = பக்ஷங்களை-யுடைய, (புள்) = திருவடி என்றபடி. இங்கே (வெம்) என்று விஶேஷணத்தால் வெறுப்புத் தோற்றுகிறது. இதுவும் பூர்வவத். (ஸ்வரூப)மப்ய்த3ர் பா4க3வதஶேஷத்வபரம் என்னுமபி4ப்ரா-யத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பராதிஶய) இத்யாதி3. [குமிழ்நீருண்ணப்பண்ணுமது] என்றது

வெளிவிழுங்கில் செய்வதேதென்று பீ4தபீ4தராய், "செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு" என்றதுதனக்கு மங்க3ளாஶாஸநம் பண்ணுமிவர்க்கு "அடியோமோடும் நின்னோடும்" என்றும், "வடிவாய்" தொடங்கி "பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டே" என்றும் ததீ3யமங்க3ளாஶாஸநரூபவிஶேஷவ்ருத்தி பண்ணுகையாலே, தச்சே2ஷத்வம், ததீ3யஶேஷத்வமாகிற உப4யத்தின் வ்ருத்3தி4க்கும் ஹேதுவாய், ததீ3யஶேஷத்வபர்யந்த-தச்சே2ஷத்வமே வடிவான ஸ்வரூபத்தை ஸ்வப்ரயோஜநஸ்பர்ஶத்தாலே அழியாதபடி, தன் ஸௌகுமார்யத்தையே காட்டி மங்க3ளாஶாஸநத்திலே மூட்டி, பரஸம்ருத்3த்4யேகப்ரயோஜநத்வமாகிற கரையேற்றும் என்கிறார். மற்றையவர்களைப்போலே ஸ்வரூபத்தை அழிவுக்கிட்ட சரக்காக்காதே அத்தை அபி4வ்ருத்3த4மாக்குமவரிறே இவர்; தத்ஸௌந்த3ர்யம் ஸ்வாஶ்ரயவிஷயமங்க3ளாஶாஸநத்திலே மூட்டி தச்சே2ஷத்வம் ததீ3ய-ஶேஷத்வமாம்படியும், ததீ3யஶேஷத்வம் ஸர்வததீ3யவிஷயமாம்படியும் அபி4வ்ருத்3த4மாக்கி நிலைப்பித்து இவருடைய ஸ்வரூபத்தை உஜ்ஜீவிப்பிக்குமிறே. "செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு", "அடியோமோடும் நின்னோடும்" என்று தச்சே2ஷத்வாபி4வ்ருத்3தி4யும், "வடிவாய்" இத்யாதி3யால் ததீ3யஶேஷத்வாபி4வ்ருத்3தி4யும் ஸ்வோக்திஸித்3த4மிறே. (253)

வித்தும் அழித்து, பராதிஶயகரத்வமே வடிவான ஸ்வரூபத்தை மங்க3ளாஶாஸநமென்பது ஒன்று அறியாதபடி தன்பக்கலிலே மக்3நமாகப்பண்ணுமதான ப4க3வத்ஸௌந்த3ர்யம்; அந்த ஸௌந்த3ர்யத3ர்ஶநத்தில் அநுப4வத்தில் நெஞ்சு செல்லாதே அதுக்கென்வருகிறதோ என்று வயிறெரிந்து காப்பிடுமவரான இவர்க்கு "உன்செவ்வடிசெவ்வி திருக்காப்பு", "மங்கையும் பல்லாண்டு", "சுடராழியும் பல்லாண்டு", "அப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு" என்று தத்3விஷயத்துக்கும், ததீ3யவிஷயத்துக்கும் மங்க3ளாஶாஸநம் பண்ணுவிக்கையாலே உப4ய-ஶேஷத்வவ்ருத்3தி4க்கும் ஹேதுவாய், ஸ்வரூபத்தைத் தன்பக்கல் மக்3நமாகாதபடி நடத்தும் என்றபடி. ஆக அவர்களுக்கு அப்படி ஸ்வரூபத்தைக் குமிழ்நீருண்ணப்பண்ணுகிற அவனுடைய ஸௌந்த3ர்யமும் இவர்க்கு இப்படிச் செய்கையாலே, அவர்களுடைய ஆழங்கால்தானே இவர்க்கு மேடாயிருக்கையால், அவர்களுக்குப்போலே காதா3சித்கமாகையன்றிக்கே, மங்க3ளாஶாஸநம் இவர்க்கு நித்யமாய்ச் செல்லும் என்றதாயிற்று. (253)

நீர்க்குமிழி உண்டாகும்படி பண்ணுமது என்றாய், ஜலத்திலே மூழ்கினவன் தலஸ்பர்ஶியானால் நீர்க்குமிழி உண்டாமாகையாலே அத்யந்தமக்3நதையைச் சொல்லுகிறது. மக்3நனானவனுக்கு பா3ஹ்யபதா3ர்த்த2ங்கள் ஒன்றும் தோற்றாதாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (மங்க3ளாஶாஸநம்) இத்யாதி3. [நீர், குமிழ்] இத்யாதி3யால் அபி4ப்ரேதார்த்த2ம் (மக்3நமாக) இத்யாதி3. (பண்ணுமது) என்கிற இது ப்ரகரணத் ஸௌந்த3ர்யம். (செவடி) இத்யாதி3கம் தச்சே2ஷத்வவ்ருத்3தி4ஹேதுத்வத்திலே ப்ரமாணம். (மங்கையும் பல்லாண்டு) இத்யாதி3கம் (ததீ3யஶேஷத்வவ்ருத்3தி4ஹேதுத்வே ப்ரமாணம். ஶேஷத்வத்துக்கு வ்ருத்3தி4யாவது மங்க3ளாஶாஸநாத்மகபு2லோபத4ாநபர்யந்தத்வம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (மங்க3ளாஶாஸநம் பண்ணுவிக்கையாலே) இத்யாதி3. [குமிழ்நீர்] இத்யாதி3க்கு ப்ரதியோகி3நிர்தே3ஶமான [கரையேற்றும்] என்கிற இதுக்கு தத3பி4ப்ரேதமக்3நதா-விபரீததா-ஆபாத3கத்வத்திலே தாத்பர்யம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (மக்3நமாகாதபடி) இத்யாதி3. மற்றை ஆழ்வார்களுக்கும் பெரியாழ்வாருக்கும் மங்க3ளாஶாஸநத்தினுடைய காதா3சித்கத்வநித்யத்வரூப-ஸாத்4யங்களிலே ஹேதுக்களை வசநவ்யக்திகல்பனையாலே ஸங்க3மிப்பித்துக்காட்டுகிறார் (ஆக) இத்யாதி3. (253)

254. ப4யநிவர்த்தகங்களுக்கு ப4யப்படுவது, ப்ரதிகூலரையும் அநுகூலராக்கிக் கொள்ளுவது, அதீதகாலங்களில் அபதா3நங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெரிவது, ப்ராப்திப2லமும் இதுவேயென்பது, அநிமிஷரைப்பார்த்து "உறகலுறகல்" என்பதாய்க்கொண்டு இதுதானே யாத்ரையாய் நடக்கும்.

இந்த மங்க3ளாஶாஸநைகயாத்ரையாலும் இவர்க்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்; ஸௌகுமார்யத3ர்ஶநத்தால் தமக்கு வந்த ப4யம் கெடவேணுமென்று அவன் காட்டுகிற மல்லநிரஸந ப்ரப3லபு4ஜலக்ஷ்மீதி3வ்யாயுத4ங்களாகிற ப4யநிவர்த்தகங்கள்தமக்கு என்வருகிறதோவென்று மிகவும் ப4யப்பட்டு மங்க3ளாஶாஸநம்பண்ணுவது; கைவல்யைஶ்வர்யார்த்தி2களாகிற ப்ரதிகூலரையும் ப4க3வச்ச2ரணார்த்தி2களாகிற அநுகூலரையும் "வாழாள்" துடங்கி மங்க3ளாஶாஸநத்துக்கு அநுகூலராக்குவது; இந்த 'அபி'ஶப்3த3ம் ப்ரதியோகி3ஸமுச்சயபரம்; [ப்ரதிகூலரையும் அநுகூலராக்குகை]யாவது – கைவல்யைஶ்வர்யார்த்தி2களுடைய ஸ்வதந்த்ராபி4மாநஸ்வபா4வக்ருத்ஸ்வரூபவிப்ரதிபத்தியையும், தே3ஹாத்மாபி4மாநநிப3ந்த4நத3ேஹாக்ருத்ஸ்வவிப்ரதிபத்தியையும் போக்கி, அவர்களை மங்க3ளாஶாஸநத்துக்கு அர்ஹராக்குகை; அநுகூலரை அநுகூலராக்குகையாவது ஸாத4நாந்தரஸங்க3ஸ்வகீயஸ்வீகாரஸ்வப்ரயோஜநகைங்கர்யரூபவிப்ரதிபத்திகளைப் போக்கி மங்க3ளாஶாஸநத்துக்கு அர்ஹராக்குகை; ஸ்வகீயஸ்வீகாராதி3ப்ராதிகூல்யத்தைப் பற்ற இவர்களையும் ஸாக்ஷாத்ப்ரதிகூலரோடே அவிப4க்தராக்குகிறாரென்றும் அருளிச்செய்வர். "இலங்கை பாழாளாகப் படைபொருதானுக்கு" இத்யாதி3யாலே ராவணவத4ாதி3யான தி3வ்யாபதா3நங்களுக்கு வர்த்தமாநத3ஶையுத்தரகாலத்திலே தத்தத்ஸமகாலத்திலேபோலே வயிறெரிந்து, தத்தத3வஸாத3நிவ்ருத்த்யர்த்த2–

254. மற்றை ஆழ்வார்களுக்கு மங்க3ளாஶாஸநம் காதா3சித்கமாகச்செய்தே, இவர்க்கு நித்யமாகைக்கு நிதா3நமின்னதென்று த3ர்ஶிப்பித்தார் கீழ்; இதுதான் இவர்க்கு நித்யமாகச் செல்லும்படிதன்னை வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார் மேல் [ப4யநிவர்த்தகங்களுக்கு] என்று துடங்கி. அதாவது தன் ஸௌகுமார்யத்தைக்கண்டு கலங்கி இவ்விஷயத்துக்கு என் வருகிறதோ என்று மறுகுகிற இவர்ப4யத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக, மல்லவர்க்க3த்தை அநாயாஸேந அழித்த தோள்வலியைக் காட்ட, இந்தத்தோள்வலியை நினைத்து மதியாதே அஸுரராக்ஷஸயுத்3த4த்திலே புகில் என்னுகைக்கடவதென்று அதுதனக்கு ப4யப்பட்டு மங்க3ளாஶாஸநம் பண்ணுவது; உண்டான அமங்க3ளங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்க3ளங்களுண்டாகைக்கும் தன்கடாக்ஷமே அமைந்திருக்கிற இவள் "அகலகில்லேனிறையும்" என்று நம்மைப்பிரியமாட்டாதே இருக்க, நமக்கு

254. உத்தரவாக்யஸங்க3த்யர்த்த2ம் வ்ருத்தாநுவாத3ம் (மற்றை ஆழ்வார்களுக்கு) இத்யாதி3. ஸங்க3தி (இதுதான்) இத்யாதி3. விவரணவிவரணிபா4வாத் ஸங்க3தி என்றபடி. [ப4யநிவர்த்தகங்களுக்கு] என்கிற ஷஷ்டி2க்கு ப4யஹேதுத்வம் அர்த்த2மன்று, பின்னை, ப4யஶப்3தார்த்த2க4டகஅநர்த்த2ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4த்வம் அர்த்த2ம். இத்தால் ப4யநிவர்த்தகாநாமபி அநர்த்த2த்தை ஶங்கித்து என்றபடி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தன் ஸௌகுமார்யத்தை) இத்யாதி3. "மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணா" இத்யாதி3யை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (மல்லவர்க்க3த்தை) இத்யாதி3. (மதியாதே) என்றது அஸுராதி3களை ஒன்றாக எண்ணாதே என்றபடி. (ப4யநிவர்த்தகங்களுக்கு) என்கிற ப3ஹுவசநவிவக்ஷிதம் "மங்கையும் பல்லாண்டு" இத்யாதி3கம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உண்டான அமங்க3ளங்கள் போகைக்கும்) இத்யாதி3. "த3யாவலோகிதா: தே3வா ஹரிவக்ஷஸ்த2லஸ்த2யா । லக்ஷ்ம்யா மைத்ரேய ஸஹஸா பராம் நிர்வ்ருதிமாக3தா: । உத்3வேக3ம் பரமம் ஜக்3மு: தை3த்யா விஷ்ணுபராங்முகா2:" (வி.பு.1-9) இத்யாதி3யை உட்கொண்டு

மாக மங்க3ளாஶாஸநம் பண்ணுவது ; ப4கவத்3ப்ராப்திப2லமான கைங்கர்யத்துக்கெல்லை "சூழ்ந்திருந்து ஏத்துவர் பல்லாண்டே" என்று பரஸம்ருத்3த்4யேகஸ்வரூபமான இந்த மங்க3ளாஶாஸநமென்பது ; ஸத்3ரபர்யந்திபண்ணுறநின்றுகொண்டு உந்நித்3ரதாம்ரேக்ஷணராய் அநிமிஷரான ஆழ்வார்களை ஶங்கித்துப் பார்த்து "உறகலுறகல்" என்று உணர்த்தவுணர்த்த உறங்குகிற தாமஸரை உணர்த்துமாபோலே பலகாலும் நியமித்தெழுப்புவதாய் . என்வருகிறதோ என்றஞ்சி மங்க3ளாஶாஸநம் பண்ணுமிதுவே தே3ஹயாத்ரையும் காலயாத்ரையுமாய் நடந்துபோரும். இத்தாலும் ப4க3வத்3கு3ணாநுஸந்த4ாநமும் அநுப4வமும் யாத்ரையாய்ப்

வருவதொரு அமங்க3ளங்களுண்டோ? என்செய்யப் படுகிறீரென்று லக்ஷ்மீஸம்ப3ந்த4த்தைக் காட்ட, இச்சேர்த்திதனக்கொரு தீங்குவரில் செய்வதென்? என்றஞ்சி, "மங்கையும் பல்லாண்டு" என்று மங்க3ளாஶாஸநம் பண்ணுவது ; இந்த ப4யத்தைப்பரிஹரிக்கைக்காக இச்சேர்த்திக்கொரு தீங்குவராதபடிகல்மதிளிட்டாப்போலே இருக்கிற இவர்களைப்பாரீரென்று இரண்டிடத்திலும் ஏந்தின ஆழ்வார்களைக்காட்ட, அவர்கள்தங்களுக்கு ஒரு தீங்குவரில் செய்வதென்? என்றஞ்சி, "சுடராழியும் பல்லாண்டு", "அப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு" என்று மங்க3ளாஶாஸநம் பண்ணுவது ; அநந்யப்ரயோஜநதயா அநுகூலரான ப4க3வச்ச2ரணார்த்தி2களை மங்க3ளாஶாஸநத்துக்குத் துணை-யாகக் கூட்டிக்கொண்டவளவால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, ப்ரயோஜநாந்தரபரதயா ப்ரதிகூல-ரான கேவலரையும் ஐஶ்வர்யார்த்தி2களையும் திருத்தி மங்க3ளாஶாஸநத்துக்கு ஆளாம்படி அநுகூல-ராக்கிக்கொள்வது ; "இலங்கைபாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே" இத்யாதி3யாலே கீழ்க்கழிந்த காலத்தில் அவன் செய்த அபதா3நங்களுக்குப் பிற்காலத்திலே ஸமகாலத்தில்போலே வயிறெரிந்து மங்க3ளாஶாஸநம் பண்ணுவது; "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே" என்று ப4க3வத்ப்ராப்திக்கு ப2லமும் அந்த மங்க3ளாஶாஸநமே என்பது; "ஸ்நேஹாத3ஸ்த2ாநரக்ஷாவ்யஸநிபி4ர்ப4யம் ஶார்ங்க3சக்ராஸிமுக்2யை:" என்கிறபடியே

(துன் கடாக்ஷமே) இத்யாதி3. திருப்பல்லாண்டில் ப்ரகாரம் ப்ரக்ருதமாகையாலே அத்ரத்யப்ரதிகூல-அநுகூலஶப்3த3ங்கள் ப்ரயோஜநாந்தரபரரையும், அநந்யப்ரயோஜநபரரையும், மங்க3ளாஶாஸந-அநுகூலரையும் சொல்லுகிறதித்தனையல்லது [அநுகூலஸஹவாஸமும்] (வா. 243) இத்யாத்3யுக்த-அநுகூலப்ரதிகூலவாசகங்களன்று என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அநந்யப்ரயோஜந-தயா) இத்யாதி3. [ப்ரதிகூலரையும்] என்கிற ஸமுச்சயம் உபத3ர்ஶிதே-அநுகூலஸங்க்3ரஹார்த்த2ம் என்னும் அபி4ப்ராயத்தாலே (ப4க3வச்ச2ரணார்த்தி2களை) என்றது. இது "வாழா"வில் ப்ரமேயம். (கேவலரையும்) என்றது "ஏடுநிலத்தில்" ப்ரமேயம். (ஐஶ்வர்யார்த்தி2களையும்) என்றது "அண்டக்குலத்"தில் ப்ரமேயம்.

(இலங்கை) இத்யாதி3:- (படை) = ஆயுத4மும், ஸேனையும். (ஆதி3)பத3த்தாலே "அந்தியம்போதில் அரியுருவாகி அரியை அழித்தவனை", "மாயப்பொருபடைவாணனை" இத்யாதி3கம் ஸங்க்3ருஹீதம். [அதீதகால]ஶப்3த3ார்த்த2ம் (கீழ்க்கழிந்த காலத்தில்) என்றது. (அபதா3நம்) = வ்ருத்தம் கர்ம. (சூழ்ந்து) இத்யாதி3:- "நவின்றுரைப்பார்" என்று திருப்பல்லாண்டு கற்கைக்கு ப2லமாகச் சொல்லு-கையாலே [ப்ராப்திப2லம்] இத்யாதி3கம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ப4க3வத்ப்ராப்திக்கு) இத்யாதி3. அநிமிஷத்வத்தை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்நேஹாத்) இத்யாதி3. "ஒண்சுடராழியே" என்று தொடங்கி, "தண்டே" என்னுமளவை உட்கொண்டு (தி3வ்யாயுதா4ழ்வார்கள்) என்றது.

போருமாழ்வார்களிற்காட்டில் இவர்க்குண்டான வ்யாவ்ருத்தி காட்டப்பட்டது. (254)

255. அல்லாதவர்களைப்போலே கேட்கிறவர்களுடையவும் சொல்லுகிறவர்களுடையவும் தனிமையைத்தவிர்க்கையன்றிக்கே, ஆளுமாளாரென்கிறவனுடைய தனிமையைத் தவிர்க்கைக்காகவாயிற்று பா4ஷ்யகாரருமிவரும் உபதே3ஶிப்பது.

ப்ரதிகூலருமநுகூலராம்படி உபதே3ஶித்துத் திருத்துகை மற்றையாழ்வார்களுக்கும் உண்டேயென்ன, மங்க3ளாஶாஸநார்த்த2மாக உபதே3ஶித்துத் திருத்துகை வேத3ாந்தநிர்ணேதாக்களுபா4யர்க்குமே உள்ளதொன்று என்கிறுர் மேல் [அல்லாதவர்கள்] இத்யாதி3யால். பரோபதே3ஶம்பண்ணும் அல்லாத ஆழ்வார்களைப்போலே "திருக்குருகூரதனை உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின் உம்மை'மயுய்யக்கொண்டு போகுறிலே" என்று உபதே3ஶம் கேட்கிற ஸம்ஸாரிகள் தனிமையைத் தவிர்க்கைக்காகவும்; "உழந்தினி யாரைக்கொண்டென் உசாகோ", "என் நெஞ்சினுருமங்கேயொழிந்தார்" என்று உபதே3ஶிக்கிற தங்களுடைய நெஞ்சின் தனிமையைத் தவிர்க்கைக்காகவும் பரோபதே3ஶம் பண்ணுகையன்றியே, "ஆளுமாளாராழியும் சங்கும் சுமப்பார்தாம்" என்று பூவேந்திஞப்போலே ஏந்துகிற தி3வ்யாயுத4ங்களும் தலைச்சுமையாகத்

அஸ்தா2நே ரக்ஷாவ்யஸநிகளாகையாலே அநிமிஷராயிருக்கிற தி3வ்யாயுத4ாழ்வார்கள் முதலானாரைப்பார்த்து கு3ணவித்3த4ராய் நஞ்சுண்டாரைப்போலே உந்தாமை அறியாதிருந்தல். அநுப4வத்திலே இழிந்து கைங்கர்யபரராயிருத்தல் செய்யாதே உணர்ந்து நோக்குங்கோளென்று பலகாலும் சொல்லுவதாய்க்கொண்டு, இம்மங்க3ளாஶாஸநமே வ்ருத்தியாய்ச் செல்லுமென்கை.

255. இப்படி மங்க3ளாஶாஸநத்துக்கு ஆள்தேடி ப்ரதிகூலரை அநுகூலராக்குகைக்குப் பண்ணுகிற உபதே3ஶம் திருப்பல்லாண்டொன்றிலுமன்றே உள்ளது, மேல் இவருபதே3ஶித்த இடங்களில் அல்லாதார் உபதே3ஶத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி என் என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறுர் [அல்லாதவர்களைப்போலே] என்றுதுடங்கி. அதாவது பரோபதே3ஶத்தில் வந்தால் மற்றுள்ள ஆழ்வார்களையும் ஆசார்யர்களையும்போலே உபதே3ஶிக்கிற அர்த்த2ம் கேட்கிற ஸம்ஸாரிகளுடைய அநாத்3யஜ்ஞாநத்தாலே நற்றுணையான ப4க3வத்3விஷயத்தை அகன்று திரிகையால்

"உலோகபாலீர்காள்" என்று லோகபாலரையும், "பரவைபரையா" என்று பெரியதிருவடியையும் உட்கொண்டு (முதலானாரை) என்றது. (உறகல்) = உறங்காதேகொண்மின். இந்த ப்ரதிஷேதா4பேக்ஷிதப்ரஸக்திமத்தான உறக்கம் கு3ணஜ்ஞர்க்கு தமோகு3ணபி4ப4வஹேதுகமாகமாட்டாதாகையாலே யதா2யோக்3யம் உறக்கம் அபி4ப்ரேதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (கு3ணவித்3த4ராய்) இத்யாதி3. மங்க3ளாஶாஸநப்ரதிப3ந்த4க-அநுப4வகைங்கர்யபரத்வமாகிற உறக்கத்தை அடையாதேகொள்ளுங்கள் என்று சொல்லி என்றபடி. த்ரிவாரம் சொல்லி மீளவும் சொல்லுகையாலே (பலகாலும்) என்றது. [யாத்ரா]ஶப்3த3ம் வ்ருத்திலக்ஷகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (மங்க3ளாஶாஸநமே வ்ருத்தியாய்) என்றது. (வ்ருத்தி:) = ஜீவநம். (254)

255. உத்தரவாக்யஸங்க3தி (இப்படி மங்க3ளாஶாஸநத்துக்கு) இத்யாதி3. ப4யநிவர்த்தகங்களுக்கு ப4யப்படுவது முதலானவை அவர்களில் இவர்க்கு வாசியானாலும், பரோபதே3ஶங்களிலே ப்ராயஶ: வாசியில்லை என்று உத்த2ாநாத், ஆக்ஷேபிகீஸங்க3தி: என்றபடி. (மேல் இவர் உபதே3ஶித்த இடங்களிலே) என்றது "காகும் கறையுடைக் கூறைக்கும்" இத்யாதி3களிலே என்றபடி. (மற்றுள்ள) என்றது

தோற்றுகிற உபதே3ஶ்யவஸ்துவின் ஸௌகுமார்யமறிந்து தம்மைப்போலே மங்க3ளாஶாஸநம் பண்ணுவார் இல்லாமையால் என்கிற தனிமையைத் தவிர்ப்பித்து, மங்க3ளாஶாஸநம் பண்ணுமவர் பலருண்டாகவாயிற்று ஸமந்வயாவிரோத4ஸாத4நப2லரூபமான அத்4யாயசதுஷ்டயாகாரவேதா3ந்தத்தின் யதா2ர்த்த2நிர்ணயக-பா4ஷ்யத்தை அருளிச்செய்த பா4ஷ்யகாரரும், வேண்டிய வேதங்களோதி வேதா3ந்தநிர்ணயம் பண்ணின இவ்வாழ்வாரும், அநுகூலப்ரதிகூலவிபா4க3மற மறையாமலுபதே3ஶிப்பதும். ஆக, ஶ்ரோதாக்களான ஸம்ஸாரிகளுக்கும், உபதே3ஷ்டாக்களான தங்களுக்கும் ஸஹாயம் வேண்டி உபதே3ஶிக்கிற மற்றை ஆழ்வார்களைப்பற்ற உபதே3ஶ்யவஸ்துவின் சீர்மையறிந்து மங்க3ளாஶாஸநத்துக்கு ஸஹாயம் வேண்டி உபதே3ஶிக்குமிவர் வ்யாவ்ருத்தரென்றபடி. (255)

வந்த தனிமையையும், வக்தாக்களான தங்களுடைய பா4க3வதத்3கு3ணாநுஸந்தா4நத3ஶையில் போ3தா4யந்த:பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்கு உசாத்துணையில்லாமையால் வந்த தனிமையையும் தவிர்க்கை ப்ரயோஜநமாக உபதே3ஶிக்கையன்றிக்கே, ஸௌகுமார்யாநுஸந்தா4நத்தாலே வயிறுமறுகின ஆழ்வார் ஆராய்ந்து பார்த்தவிடத்தில் அடைய அந்யபரராய்த்தோற்றுகையாலே உப4யவிபூ4தியிலும் பரிகைக்காளில்லை, தம் வாசியறிந்து பரிந்து நோக்குகைக்கும் ஓராளும் ஆளுகிறிலர் என்று பேசும்படியிருக்கிற நிரதிஶயஸௌகுமார்யயுக்தனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய தனிமைதீர மங்க3ளாஶாஸநத்துக்கு இவர்கள் ஆளாகவேணுமென்று இதுவே ப்ரயோஜநமாக-வாயிற்று ப்ராமாணிகரான ஆசார்யர்களில் பா4ஷ்யகாரரும் மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவர்க-ளில் இவ்வாழ்வாரும் உபதே3ஶித்தருளுவர் என்கை. ஆகையால் இவ்வாழ்வார் ப்ரதிகூலரை அநுகூலராக உபதே3ஶிக்குமிடமெல்லாம் மங்க3ளாஶாஸநார்த்த2மாக என்னக்குறையில்லை என்று கருத்து. எம்பெருமானாரென்னாதே பா4ஷ்யகாரரென்றது ஸ்ரீபா4ஷ்யமுக2த்தாலே வேதா3ந்த-தாத்பர்யநிர்ணயம் பண்ணியருளினவர் என்னும் வைப4வம் தோற்றுகைக்காக. (255)

உப4யாந்வயி. தனிமைகளை யதா2யோக3ம் விவக்ஷிக்கிறார் (அநாத்3யஜ்ஞாநத்தாலே) இத்யாதி3நா. (நற்றுணை) = நல்ல துணை. (உசாத்துணை) = கீர்த்தநஸஹாயம். (உசாகை) = கீர்த்திக்கை. (ஆழ்வார்) என்றது நம்மாழ்வார் என்றபடி. (ஆளும்) என்கிற ஸமுச்சயம் பரிவரை ஸமுச்சயிக்கிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆராய்ந்து பார்த்த) இத்யாதி3. (அடைய) என்றது எல்லாரும் என்றபடி. (அந்யபரத்வம்) = மங்க3ளாஶாஸந-அதிரிக்தபரத்வம். ஸமுச்சயவ்யதிரிக்-தாம்ஶத்துக்கு அர்த்த2ம் (தம் வாசி) இத்யாதி3. (என்கிற) என்ற இது - என்று சொல்லப்படுகிற என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (என்று பேசும்படி) இத்யாதி3. (ஆழ்வார், பேசும்படி இருக்கிற) என்று கூட்டுவது. (ஸர்வேஶ்வரனுடைய தனிமை) என்றது இவர்கள் இருவருடைய ப்ரேமாதி3க்ய-ஹேதுக-அஸ்கா2நஶங்காக்ருதவிபூ4தித்3வயஸ்த2-மங்க3ளாஶாஸநார்ஹ-புருஷாபா4வாநுஸந்தா4ந-ஆயத்த-பா4க3வத்3ஸஹாயத்வம் என்றபடி. (ப்ராமாணிகரான) என்றது உபதே3ஶவிதா3யகஶாஸ்த்ரா-பி4ப்ரேத-உபதே3ஶபா2லயாதா2த்ம்யநிஷ்டா2ரான என்றபடி. இதுவும் உப4யாந்வயி. இத்தால் உக்தஶங்காபரிஹாரத்தை விஶதீ3கரிக்கிறார் (ஆகையால்) இத்யாதி3நா.

திருப்பல்லாண்டிலும், "உறகலுறகல்" இத்யாதி3யிலும் மங்க3ளாஶாஸநார்த்த2-உபதே3ஶம் காண்கை-யாலே உபக்ரமோபஸம்ஹாராநுகு3ண்யேந மத்4யக3தோபதே3ஶங்களுக்கும் மங்க3ளாஶாஸநார்த்-த2த்வம் ஸித்3தி4க்கையாலே மற்றை ஆழ்வார்களில் வாசிக்குக் குறையில்லை என்றபடி. த்3ராவிட3-ப்ரப3ந்த4த்தில் தத3நுகு3ணமாக நிர்தே3ஶிக்க வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதொழிந்ததுக்கு

256. அல்லாதார்க்கு ஸத்தாஸம்ருத்3தி4கள் த3ர்ஶநாநுப4வகைங்கர்யங்களாலே; இவர்க்கு மங்க3ளாஶாஸநத்தாலே.

ஸத்தாதி3ஹேதுவிஶேஷத்தாலும் அவர்களில் இவர்க்குண்டான தன்னேற்றத்தைக் காட்டுகிறார் மேல், [அல்லாதார்க்கு ஸத்தா] இத்யாதி3யால். ப4க3வத்3த3ர்ஶநாநுப4வகைங்கர்யாபி4லாஷிகளான மற்றை ஆழ்வார்களுக்கு. "அவர் வீதியொருநாள்", "காணவாராய்" என்று ஜாலகரந்த்4ரத்தாலே ஒருக்கால் காண அமையும் த4ரிக்கைக்கு என்கிற ஸக்ருத்3த3ர்ஶநத்தாலே ஸத்தையும். "முடிச்சோதி" தொடக்கமான அநுப4வத்தாலும் "ஒழிவில் காலம்" தொடக்கமான கைங்கர்யங்களாலும், ஸத்தாத4ர்மமான பரைகஶேஷத்வரூப– ஶேஷத்வரூபஸம்ருத்3தி4யும் உண்டாம். ஸௌகுமார்யைகத3ர்ஶிகளான இவ்வாழ்வார்க்கு "அடியோம்" என்று ஸத்தையும் "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்" என்று ஸம்ருத்3தி4யும், "பல்லாண்டு" என்கிற மங்க3ளாஶாஸநத்தாலே உண்டாம். (256)

---

256. மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களெல்லார்க்கும் ஸத்தாஸம்ருத்3தி4கள் ப4க3வத்3த3ர்ஶநாநு–ப4வகைங்கர்யங்களாலேயாக அன்றோ தோற்றுகிறது. அவ்வாகாரம் இவர்க்கும் ஒவ்வாதோ, அப்போதைக்கு மங்க3ளாஶாஸநமே யாத்ரையாக நடக்குமென்னுமிது கூடும்படியென் என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் [அல்லாதார்க்கு] என்று துடங்கி. ஸத்தையாவது – தாங்கள் உளராகை; இது ப4க3வத்3த3ர்ஶநாநுப4வகைங்கர்யகாமரான மற்றையாழ்வார்களுக்கு. அவனைக் காணாதபோது த4ரிக்கமாட்டாதே, "காணவாராய்" என்று கூப்பிடுகையாலே தத்3த3ர்ஶநத்தாலே–யாயிருக்கும்; "அவராவி துவராமுன் – அவர்வீதி ஒருநாள் – அருளாழிப் புட்கடவீர்" என்று எங்கள் ஸத்தை கிடக்கைக்கு ஜாலகரந்த்4ரத்தாலேயாகிலும் ஒருக்கால் காணும்படி எங்கள்

ப்ரயோஜநம் (எம்பெருமானார் என்னாதே) இத்யாதி3. ஆளவந்தாருக்கும் மநோரத2மாத்ரவிஷயமாயிறே பா4ஷ்யகரணம் இருப்பது. தாத்3ருஶபா4ஷ்யகரணம் அநிதரஸாத4ாரணவைப4வப்ரகாஶகம் என்றபடி. இத்தால் உபதே3ஶவிஷயகஶாஸ்த்ரதாத்பர்யநிர்ணயாதி3–உபதே3ஶப2லயாதா2த்ம்யஜ்ஞாநம் அபி4ப்ரேதம் என்றபடி. (256)

256. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (மயர்வற) இத்யாதி3. [ஆழ்வார்கள்] என்கிற ஸமாக்2யாஸாமாந்யத்–தாலே ஏகப்ரக்ருதிகத்வம் ஸூசி4க்கையாலே ப4க3வத்3த3ர்ஶநாத்3யதீ4நஸத்தாதி3மத்த்வலக்ஷண–ஸாத4ர்ம்யம் ஸித்3தி4க்கையாலே, மங்க3ளாஶாஸநைகவ்ருத்திகத்வம் அநுபபந்நம் என்று உத்தா2நாத், பூர்வவத் ஸங்கதி என்றபடி. கார்யகாரணங்களுக்கு ஸங்க்2யாவைஷம்யத்தாலே யதா2ஸங்க்2யாந்வயம் கூடாதாகையாலே யதா2யோக்3யாந்வயம் விவக்ஷிதம். அதில் ஸத்தை த3ர்ஶநத்துக்கும், ஸத்தாபேக்ஷயா ஔத்க்ருஷ்ட்யபர்யவஸிதவிஶிஷ்டமான ஸம்ருத்3தி4 த3ர்ஶநாபேக்ஷயா அதிரிச்யமாநங்களான அநுப4வ–கைங்கர்யங்களுக்கும் கார்யமாகும் என்று யோக்3யதாநுகு3ணமாக அருளிச்செய்கிறார் (இது) இத்யாதி3. த3ர்ஶநம் ஸத்தாஹேது என்னுமதுக்கு ஸ்பஷ்டப்ரமாணம் (அவராவி) இத்யாதி3. (அவர்) = அந்த நாயிகையினுடைய, (ஆவி) = ஆத்மா, (துவராமுன்) = அழிவதற்கு முன்பே. "துவர்தல் தானே வாடுதலாகும்" என்னக்கடவதிறே. இத்தால் அழிவை லக்ஷிக்கிறது. (அவர்வீதி) = வீதியிலே. (அருளாழிப்புள்) = க்ருபைக்கு ஸமுத்3ரமான பெரியதிருவடியை, (கடவீர்) = நடத்தவேணும் என்றபடி. இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (எங்கள்ஸத்தை) இத்யாதி3. 'அவரில்' என்னாதே "அவர்வீதி" என்கிற இத்தால் ப2லிதம் (ஜாலக) இத்யாதி3. (ஜாலகரந்த்4ரம்) = க3வாக்ஷ–ரந்த்4ரம். "த்3ருஷ்ட்வா த்3ருஷ்ட்வா ப4வநவலபீ4துங்க3வாதாயநஸ்தா2) (மாலதீமா.) என்கிற

257. உகந்தருளின நிலங்களை அநுஸந்தித்தால் ஊணுமுறக்கமுமின்றிக்கே இவருடைய யாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாகவேணும்.

அவர்களுக்கு தத்$_3$த$_3$ர்ஶநாதி$_3$களால் பிறக்குமவையெல்லாம் இவர்க்கு மங்க$_3$ளாஶாஸநத்தாலே பிறக்கிற-திறே. "நானுகந்தவூரெல்லாம்" என்று பரமபதா$_3$தி$_3$களைப்பற்றவும் அவனுகந்திருக்கும் கோயில் முதலான

தெருவே ஒருநாள் போக அமையுமென்று சொல் என்கையாலே த$_3$ர்ஶநமே ஸத்தாஹேது என்னுமிடம் ஸித்$_3$த$_4$மிறே. [ஸம்ருத்$_3$தி$_4$]யாவது - உளராயிருக்கிற மாத்ரமன்றிக்கே மேலுண்டாய்ச் செல்லும் தழைப்பு; அது அவர்களுக்கு "அந்தாமத்தன்பு", "முடிச்சோதி" துடக்க-மானவற்றில் போலுண்டான அநுப$_4$வத்தாலும், "ஒழுவில் கால"த்திற்படியே செய்யும் கைங்கர்யத்தாலுமாயிருக்கும்; அன்றிக்கே, த$_3$ர்ஶநாநுப$_4$வங்களிரண்டாலும் ஸத்தையும், கைங்கர்யத்தாலே ஸம்ருத்$_3$தி$_4$யுமாகச் சொல்லவுமாம். அங்ஙனுமன்றிக்கே, [அந்த ஸத்தை ப்ராவண்யகார்யமான அநுப$_4$வமில்லாதபோது குலையும்] என்று இவர்தாமே கீழே அருளிச்செய்-கையாலும் நாளை விநியோக$_3$ம் கொள்ளுகிறோமென்னில் அழுகவும்கூட ஸத்தையில்லை என்று கைங்கர்யம் ஸத்தாஹேதுவாக அநுஸந்த$_4$ாநத்திலே சொல்லுகையாலும், "கண்டுகளிப்பன்" என்று த$_3$ர்ஶநந்தான் ஸம்ருத்$_3$தி$_4$ஹேதுவாகவும் தோற்றுகையாலும், ஸத்தைக்கும் ஸம்ருத்$_3$தி$_4$க்-கும் மூன்றும் காரணமென்னவுமாம். மயர்வறமதிநலம்பெற்றவன்று முதல் ப$_4$க$_3$வத்ஸௌகுமார்-யாதி$_3$களைக் கண்டு இவற்றுக்கென் வருகிறதோ என்று வயிறெரிந்து மங்க$_3$ளாஶாஸநாபி$_4$-நிவிஷ்டரான இவர்க்கு, மங்க$_3$ளாஶாஸநவிச்சே$_2$த$_3$ம் வரில் தாமுளராக மாட்டாமையாலும், அப்படி அவிச்சி$_2$ந்நமாய்ச் செல்லுகைதானே தழைப்புக்கு உடலாயிருக்கையாலும், ஸத்தையும் ஸம்ருத்$_3$தி$_4$யும் இரண்டும் மங்க$_3$ளாஶாஸநத்தாலேயாயிருக்கும். ஆகையால் இவர்க்கு மங்க$_3$ளா-ஶாஸநம் நித்யமாய்ச்செல்லத் தட்டில்லை என்று கருத்து. (256)

இத்தை இங்கே கண்டுகொள்வது. (தழைப்பு) = ஸ்பீ$_2$தத்வம். (துடக்கமானவற்றிலே) என்றது "எங்ஙனேயோ" இத்யாதி$_3$களில் என்றபடி. (அநுப$_4$வ)மாவது ப்ரீதிரூபாபந்நநிரந்தரஸாக்ஷாத்காரம். (ஒழிவில் கால"த்திற்படியே செய்யும்) என்றது "ஒழிவில் கால"த்தில் பாரித்த ப்ரகாரத்தால் "புகழுநல் ஒருவ"னிலே வாசிகமாகச் செய்யப்படும் என்றபடி. (ஸத்தை த$_3$ர்ஶநாநுப$_4$வங்களாலும், ஸம்ருத்$_3$தி$_4$ கைங்கர்யத்தாலும்) என்று யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே) இத்யாதி$_3$. ஆதலாலாகவும் அவிஶிஷ்டமாயிருக்க, விபர்யய அந்வயம் அநுசிதமாகையாலே மூன்றுக்கும் இரண்டோடே அவிரோதேந அந்வயம் உசிதம் என்று யோஜநாந்தரம் (அங்ஙனுமன்றிக்கே) இத்யாதி$_3$. இந்த அந்வயத்துக்கு யோக்$_3$யதா-க்$_3$ராஹகப்ரமாணங்கள் (அந்த ஸத்தை) இத்யாதி$_3$. (அநுஸந்த$_4$ாநத்திலே) என்றது 'அநுஸந்த$_4$ாநம்' என்கிற க்$_3$ரந்த$_2$த்திலே என்றபடி. (இவர்க்கு) என்கிற இதுக்கு அநந்தரம் (ஸத்தாஸம்ருத்$_3$தி$_4$கள்) என்று அநுஷங்க$_3$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸத்தையும் ஸம்ருத்$_3$தி$_4$யும்) இத்யாதி$_3$. இப்படி மங்க$_3$ளாஶாஸநாதீ$_4$நஸத்தாதி$_3$மத்த்வம் "அடியோமோடும்" இத்யாதி$_3$ஸ்வவசநத்-தாலும், வ்யாக்$_2$யாப$_4$வப்ரக்$_3$ரந்த$_2$ாந்தரத்தாலும் ப்ரதிபாதி$_3$தமாகையாலே வாக்யாதி$_3$ப்ரமாணங்களைப் பற்ற ஸாகாங்க்ஷை துர்ப$_3$லையாகையாலும், ஶ்ருதநுப$_4$க்திலைராக்$_3$யாதிஸமப்ரயுக்தஸாத$_4$ர்ம்யத்தைக் கொண்டு கதந்நிசித உபபந்நையாகையாலும், மங்க$_3$ளாஶாஸநைகவ்ருத்தித்வம் நிரபா$_3$த$_3$ம் என்னும் அபி$_4$ப்ராயத்தாலே ஹேதுஸாத்$_4$யங்களை ஸங்க$_3$மிப்பிக்கிறார் (ஆகையால்) இத்யாதி$_3$நா. (256)

உகந்தருளின நிலங்களின் வைலக்ஷண்யத்தை ப்ரீதிபுரஸ்ஸரமாக அநுஸந்தி4த்தால், "உண்ணுநாள் பசியாவதொன்றில்லை", "உண்ணும் நாளில்லை உறக்குமுந்தானில்லை" என்று ஶரீரஸ்தி2திஹேதுவான ஊணும், தல்லஸ்த்4தாஹேதுவான உறக்கமும் மூச்சாடுகையன்றிறே, மங்க3ளாஶாஸநமே உப4யயாத்ரையுமான இவ்வாழ்வாருடைய மறுவற்ற சரமயாத்ரையே. வெறும் ஊணும் உறக்கமுமே யாத்ரையாய் மங்க3ளாஶாஸநத்தின் சீர்மையறியாதே "பல்லாண்டு" என்று மேலெழப்பாவிக்கும் நமக்கெல்லார்க்கும் அவரருளாலே நிரந்தரயாத்ரையாகவேணும். (257)

258. ஆகையாலே மங்க3ளாஶாஸநம் ஸ்வரூபாநுரூ3ணம்.

வேறு த்4ாரகாந்தரமற்று நிரந்தரமங்க3ளாஶாஸநமே த்4ாரகமான இவருடைய சரமாதி4காரம் பரமசாமாதி4காரி ப்ரார்த்த2நீயமென்றதாயிற்று. ஆக நித்யமங்க3ளாஶாஸநமும், அத்தால் வரும் உப4யஶேஷத்வக்ருத்தியும், அதுவே தே3ஹயாத்ரையாகையும், அதுக்கு ஆள்தேடிப்பிடிக்கையும், அதுவே ஸத்தாஸம்ருத்3தி4ஹேதுவாகை-

257. ஆக மங்க3ளாஶாஸநத்தில் பெரியாழ்வார்க்குண்டான அநவரதநிஷ்டை2யை த3ர்ஶிப்பித்தார் கீழ்; இனிமேல் அவருடைய யாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாகவேணும் என்று [உகந்தருளின நிலங்களிலாத3ராதிஶயமும் மங்க3ளாஶாஸநமும்] என்று முன்பு தி3வ்யசர்யையில் உக்தமான மங்க3ளாஶாஸநத்தினுடைய அவஶ்யகர்த்தவ்யதையை அருளிச்செய்கிறார் [உகந்தருளின நிலங்களை] என்றுதுடங்கி. அதாவது அத்யந்தஸுகுமாரனான ஸர்வேஶ்வரன் ஆஶ்ரிதஸுலப4த்வார்த்த2மாகத் தன்னை அமைத்துக்கொண்டு "தானுகந்தவூர்" என்னும்படி தான் அத்யாத3ரத்தைப்பண்ணி வர்த்திக்கும் கோயில் திருமலை முதலான தி3வ்யதே3ஶங்களை அநுஸந்தி4த்தால், அபாயப3ஹுளமான தே3ஶமாகையாலே இங்கெழுந்தருளி நிற்கிற நிலைக்கு ஏதேனுமொரு தீங்குகள் வரில் என்னாகக்கடவது என்னும் வயிறெரிச்சலாலே, ஆஹாரநித்3ரைகளிலும் அந்வயமின்றிக்கே நிரதிஶயப்ரேமயுக்தரான இவ்வாழ்வாருடைய நிரந்தரமங்க3ளாஶாஸநயாத்ரையே ஶேஷபூ4தரான நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாகவேணுமென்கை. (257)

258. உக்தார்த்த2த்தை நிக3மித்தருளுகிறார் [ஆகையால்] என்று துடங்கி. அதாவது இப்படி ஶேஷபூ4தரானவர்களுக்கெல்லாம் அவஶ்யகர்த்தவ்யமாயிருப்பதொன்றாகையால், மங்க3ளாஶா-

257. உத்தரவாக்யஸங்க3த்யர்த்த2ம் வ்ருத்தாநுவாத3ம் (ஆக மங்க3ளாஶாஸநத்தில்) இத்யாதி3. உத்தரவாக்யஸங்க3தி (இனிமேல்) இத்யாதி3. அதிதே3ஶம் உபதே3ஶஸாபேக்ஷமாகையாலே உபஜீவ்யோபஜீவகபா4வம் ஸங்க3தி என்றபடி. (அவஶ்யகர்த்தவ்யதை) = அவஶ்யகரணீயதை. ப்ரேமாதிஶயத்தாலே மங்க3ளாஶாஸநம் ப்ராப்தமாயிருக்க, ஸ்வரூபவிருத்3த4த்வஶங்கையாலே ப்ரதிபத்3த4மாக ஶிஷ்டாசாராதி3ப்ரத3ர்ஶநத்தாலே ஸ்வரூபவிருத்3த4த்வஶங்காபரிஹாரத்தாலே அத்தை கரணார்ஹத்வேந ஜ்ஞாபிக்கிறார் என்றபடி. "ப4க3வத்பரம் ஸந்தப்தஹ்ருத3யம் ப4க்த்யா" என்கிற இத்தைப்பற்ற (வயிறெரிச்சலாலே) என்றது. யோக்3யதயா மங்க3ளாஶாஸநகர்த்ருத்வார்ஹதாரூபஸாவத4ாரணஶேஷத்வவிஶிஷ்டபரம் [நமக்கு] என்றது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஶேஷபூ4தரான) இத்யாதி3. (257)

258. (ஆகையாலே) என்றது நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாக வேண்டுகையாலே என்றபடி

யும், அதுதான் எல்லைநிலத்திலேயாகையுமான தன்னேற்றமுடைய பெரியாழ்வார், மற்றையாழ்வார்களில் வ்யாவ்ருத்தர்; இவருடைய வ்ருத்தியே ஸத்ப்ரார்த்த2நீயையாகையாலே நிரதிஶயஸௌகுமாரஶேஷிவிஷய-நித்யமங்க3ளாஶாஸநமே தத்ஸௌகுமார்யாநுஸந்தா4நஜநிதப்ரேமபரவஶஶேஷபூ4தசரமஸ்வரூபாநு-கு3ணமத்தனை; ஸ்வரூபவிருத்3த4மல்லவென்று ப்ரஸ்துதமான மங்க3ளாஶாஸநத்தை நிக3மித்தருளுகிறார்.

259. அநுகூலராகிறார் ஜ்ஞாநப4க்திவைராக்3யங்கள் இட்டுமாறிணுப்போலே வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படியிருக்கும் பரமார்த்தர்.

இப்படி தி3நசர்யாநுஸந்தா4நத்தில் ப்ரஸ்துதமான மங்க3ளாஶாஸநத்தை பரீக்ஷித்து நிர்ணயித்தருளி, உடனே ப்ரஸ்துதரான ஸஹவாஸயோக்3யரான அநுகூலருடைய லக்ஷணத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல் [இனி அநுகூலராவார்] இத்யாதி3யால். [இனி] என்றது – அர்த்தா2ந்தரஸூசகம்; ஜ்ஞாநாதி3வர்த்த4கராய்க்கொண்டு ஸஹவாஸயோக்3யரான அநுகூலராவார். தத்த்வத்ரயத்தை விஷயீகரிக்கும் தத்த்வஜ்ஞாநம், அதில் ஈஶ்வரதத்த்வைகவிஷயையான ப4க்தி, தத்த்வத்3வயவிஷயையான நிஸ்ப்ருஹத்வரூபவைராக்3யமென்கிற

ஸநம் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேருமென்கை. ஶேஷவஸ்துவாகில் ஶேஷிக்கு அதிஶயத்தைவிளைத்தே தன் ஸ்வரூபஸித்3தி4யாகையால், ஶேஷிக்கு அதிஶயத்தை ஆஶாசிக்கிறவிது ஶேஷபூ4தனுன இவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அநுகு3ணமிறே. (258)

259. இப்படி தி3நசர்யையில் உக்தமான மங்க3ளாஶாஸநத்தினுடைய ஸ்வரூபவிருத்3த4த்வ-ஶங்கையைப் பரிஹரித்தநந்தரம், [அநுகூலஸஹவாஸம்] என்றவிடத்தில் சொன்ன அநுகூல-ருடைய லக்ஷணத்தை அருளிச்செய்கிறார் [அநுகூலர்] என்றுதுடங்கி. [அநுகூலராகிறார்] என்றது – ஜ்ஞாநாதி3வர்த்த4கராகையாலே ஸஹவாஸயோக்3யராகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட அநுகூலராகிறார் என்றபடி; [ஜ்ஞாநப4க்திவைராக்3யங்களாவன] தத்த்வயாதா2த்ம்யஜ்ஞாநமும், ப4க3வதே3க-

என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (இப்படி ஶேஷபூ4தரான) இத்யாதி3. அவஶ்யகர்த்தவ்யத்வம் பூர்வவத். யத்2வா, ராக3ப்ராப்தமான மங்க3ளாஶாஸநத்துக்கு ஸ்வப்ரயோஜகப்ரேமாதிஶயஹேது-விஶத3தம-ஸாக்ஷாத்காரவிஶேஷோபாயத்3வாரா பரம்பரயா அப்ரவ்ருத்தப்ரவ்ருத்திவிஷயத்வரூப-அவஶ்ய-கர்த்தவ்யத்வமுமாகவுமாம். அதிஶயவிஶேஷாதா4ந-ஸ்வரூபயோக்3யதாரூபஸ்வரூபத்துக்கு அதிஶய-விஶேஷப2லோபதா4நம் ஸ்வரூபயோக்3யதாஸ்தா2பகமாகையாலே அநுகு3ணம். அவாப்தஸமஸ்த-காமனுக்கு இவன்ஆஶாஸநத்தாலே ஒன்று உண்டாக வேண்டாவிட்டாலும் 'இது ஒரு ப்ரேமஸ்வரூபம் இருந்தபடியே!' என்று ஈஶ்வரனுக்கு நிரதிஶயப்ரீதி விளையுமாகையாலே இந்த ஆஶாஸநமும் அதிஶயாதா4நமாகிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஶேஷவஸ்துவாகில்) இத்யாதி3.

259. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி தி3நசர்யையில்) இத்யாதி3. உத்3தே3ஶக்ரமத்தாலே விவரண-மாகையாலே க்ரமப்ராப்தஸ்ய அபரித்யாக3ரூப-அவஸரஸங்க3தி என்றபடி. அநுகூலஶப்3த3த்தாலே [ப்ரதிகூலரையும் அநுகூலராக்கிக்கொள்வது] (வா.254) என்கிற அநுகூலரையே க்3ரஹித்தால் லக்ஷணத்துக்கு அங்கே அஸம்ப4வமும், அவர்களையும் க்3ரஹித்தால் அங்கே அவ்யாப்தியும், ப்ரஸங்-கி3க்குமாகையாலே மூலாபி4ப்ரேதமான லக்ஷ்யத்தை நியமிக்கிறார் (ஜ்ஞாநாதி3வர்த்த4கராகையாலே) இத்யாதி3நா. ஜ்ஞாநப4க்திவைராக்3யங்களை விஷயபூரணத்தாலே விவரிக்கிறார் (தத்வயாதா2த்ம்ய) இத்யாதி3நா. (தத்வம்) = ஸ்வஸ்வரூபாதி3கம். "ப4க்திர்ப4க3வதி ஜ்ஞாநம் ஶாஸ்த்ரீயம் கர்ம

வைஷ்ணவாலங்காரமானவிவை, இவர்களுக்கு இவற்றிலொவ்வொன்றிலேயோ நிலேநின்ற அதி4காரம் என்னை மூன்றிலும் தனித்தனியே நினைக்கும்படி இட்டுமாறினாப்போலே மூன்றின் ஸமுதா3யரூபமான வடிவிலே வகைந்து காணலாம்படி புறவெள்ளமிட இருக்கும் பரமார்த்தர்; ஜ்ஞாநாநுரூபமான ப்ராப்த்யலாப4த்தாலும், ப4க்த்யநுரூபமான அநுப4வாலாப4த்தாலும், வைராக்3யாநுரூபமான விரோதி4நிவ்ருத்த்யலாப4த்தாலும், "உடன்கூடுவதென்றுகோலோ", "அதனிற்பெரிய என்னவா", "பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினை அறுக்கலுறு" என்று பெருமிடறுசெய்து கூப்பிடுமார்த்த்யதிஶயமுடையவர் "காணக்கருதுமென் கண்", "பொன்னிப் பேராறு போல் வரும் கண்ணநீர்", "உருவொடு பேரல்லாற்காணு கண்" என்று திருக்கண்களிலும், "எம்பெருமான் தன்னையேற்றி", "அரங்கவோ என்றழைக்கும்", "வாயவனையல்லது வாழ்த்தாது" என்று திருப்பவளத்திலும், "தாளும் தடக்கையும் கூப்பி", "கையாரத்தொழுவார் தோள்" "தோளவனையல்லாற்றெழா" என்று திருக்கைக-ளிலும் மற்றுமுள்ள அவயவங்களிலும் ஜ்ஞாநாதி3கள் வகைந்து காணலாயிருக்குமிறே. (259)

விஷயையான ப4க்தியும், தது3ப4யகார்யமாய் வரும் ப4க3வத்3வ்யதிரிக்தவிஷயவிரக்தியும்; இவைதான் வைஷ்ணவாலங்காரங்களிறே; இவற்றையிட்டிறே வைஷ்ணவர்களுக்கேற்றம் சொல்லுவது; ஆகையிறே நாதமுனிகளுடைய தி3வ்யவைப4வத்தை அருளிச்செய்கிற ஆளவந்தார் "அசிந்த்யாத்3பு4தாக்லிஷ்டஜ்ஞாநவைராக்3யராஶயே ... அக3ாத4ப4க3வத்3ப4க்திஸிந்த4வே" என்றருளிச்செய்தது; [இட்டுமாறினாப்போலே] என்றது - ஒருபத3ார்த்த2ம் இருந்த பாத்ரத்திலே பத3ார்த்த2ாந்தரத்தையிட்டு முன்பிருந்தத்தை மாற்றினால் அதுவேயுள்ளதாய்த் தோற்றுமாபோலே, இந்த ஜ்ஞாநாதி3கள் மூன்றும் ஏகாஶ்ரயக3தமாயிருக்கச்செய்தே இவற்றில் ஓரொன்றையே பார்க்குமளவில் ஒன்றையிட்டு மற்றையவற்றை மாற்றினாப்போலே இதுவே இவ்வாஶ்ரயத்தில் உள்ளதென்று தோற்றும்படியிருக்கை; [வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படி இருக்கை]யாவது இவர்கள் வடிவுகண்டபோதே இவற்றோடு இவர்களுக்குண்டான ஸம்ப3ந்த4ம் க்3ரஹிக்கலாம்படி இருக்கை; த்யாஜ்யோபாதே3யவிவேகபூர்வகமான பரிமாற்றத்தாலே, ஜ்ஞாநம் வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்; "ஆஹ்லாத3ஶீதநேத்ராம்பு3:", "காலுமெழா கண்ணநீருநில்லா" இத்யாதி3ப்படியே

சாமலம் । அலங்குர்வந்தி புருஷம் லோகஜ்ஞமநஹங்க்ருதம் । ப4க்திஜ்ஞாநோஜ்ஜ்வலீக்ருதம்" இத்யாதி3யை உட்கொண்டு (இவைதான்) இத்யாதி3. ஜ்ஞாநாதி3த்ரயத்தை லக்ஷணத்வேந விவக்ஷிக்-கைக்கு பூர்வாசார்யஸம்வாத3ம் (ஆகையிறே) இத்யாதி3. [இட்டுமாறினாப்போலே] என்கிற த்3ருஷ்டாந்தத்தை ஸபூ3ரகம் விவரிக்கிறார் (ஒரு பத3ார்த்த2ம்) இத்யாதி3நா. (பத3ார்த்த2ம்) = க்ஷீராதி3. (பாத்ரம்) = வட்டில் முதலானது. மூலவ்யாக்2யாநங்களிலே மாறியிட்டாப்போலே என்று அந்வயம். யத்3வா, த்3ருட4தரத3ார்வாதி3விப4ாக3ார்த்த2மாக ஸ்தூ2லமான ஶங்க்வாதி3யை இட்டு முன்புள்ள ஶங்க்வாதி3களை மாறுகையாலே யத2ாஸ்ருதமாகவுமாம். (தொடை) = ஸந்த3ர்ப4ம். இத்தால் ஸம்ப3ந்த4த்தைச் சொல்லுகிறது. (கொள்ளல்) = க்3ரஹிக்கை. அதாவது அநுமிதிரூபஜ்ஞாநம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவர்கள்வடிவு கண்டபோதே) இத்யாதி3நா. ஜ்ஞாநாத்3யநுமாபக-லிங்க3ங்களை யத2ாயோக்3யம் த3ர்ஶிப்பித்துக்கொண்டு க்3ரஹணம் அநுமிதிரூபம் என்று ஸூசிப்பிக்-கிறார் (த்யாஜ்யோபாதே3ய) இத்யாதி3நா. (பரிமாற்றம்) = விவேகஹேதுகத்யாகோ3பாத3ாநங்கள். ஸமாநவிஷயகத்வேந ஆசாரஜ்ஞாநயோ: கார்யகாரணப4ாவமாகையாலே கார்யமான ஆசாரத்தாலே தத்காரணஜ்ஞாநாநுமிதி என்றபடி. இப்படியே மேலும் கண்டுகொள்வது. இட்டுமாறுகைக்கு கர்மாதி4கரணங்களை அநுபஸ்தி2த-அத்4யாஹாரத்தாலே அந்வயித்துக்கொள்ள வேண்டுகையாலே பூர்வயோஜனையைப் பற்ற யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே) இத்யாதி3. அபூர்வமான ஜ்ஞாநாதி3களை

260. ஒருசெய் நிரம்ப நீர் நின்றால் அசல்செய் பொசிந்து காட்டுமாபோலே. இவையில்லாதார்க்கும் இவர்களோட்டை ஸம்ப3ந்த4த்தாலே உறுவுதல் தீரக்கடவதாய் இருக்கும்.

இவர்களுடன் ஸஹவஸித்தால் வருவதேதென்ன, இந்த ஜ்ஞாநாதி3களில்லாத குறைதீருமென்கிறார் மேல் [ஒரு செய்] இத்யாதி3யால். உடையவனுகந்து மடைவிடவே விளையுமதான நல்லதொரு செய்யில் அரைவயிறுபடாமல் நிரம்ப நிரந்தரம் நீர்நின்றால், உடையவனுபேக்ஷிக்க உலருமசல்செய் அருகணைந்த வாசிதோற்ற வறட்சிகெடப் பொசிந்து காட்டுமாபோலே, ரக்ஷகரோஷியின் உபேக்ஷையடியாக ஜ்ஞாநாதி3-பசையற்ற ஶுஷ்கஸம்ஸாரிகளுக்கும், அந்த ரக்ஷகனுடைய க்ருபாகடாக்ஷத்தாலே பூர்ணஜ்ஞாநப4க்தி-வைராக்3யராஶிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீமான்களோட்டை த3ர்ஶநஸ்பர்ஶநமாத்ரத்தாலே ஜ்ஞாநாதி3-பசையில்லாமையாகிற உறுவுதல்தீர்ந்து அவைபொசிந்த நெஞ்சப்பெருஞ்செய்யையுடையராகக் கடவதாயிருக்குமென்கிறார். இத்தால் அநுகூலரோடே ஸஹவஸிக்கவே அவர்களுடைய ஸ்வபா4வம் தன்னடையே தனக்குண்டாமென்றபடி. (260)

இருக்கையாலே ப4க்தி வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்; இதரவிஷயங்களைக் கடைக்கணியாமல் இருக்கையாலே வைராக்3யம் வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம். அன்றிக்கே, ஜ்ஞாநப4க்தி-வைராக்3யங்கள் மூன்றும் நவநவோந்மேஷஶாலிகளாய் வருகையாலே அபூர்வமான ஜ்ஞாநாதி3-களையிட்டு பூர்வத்திலவற்றை மாற்றினாப்போலே, தங்கள் வடிவிலே இவைகாணலாம்படியிருக்கும் பரமார்த்தரென்னவுமாம். [பரமார்த்தர்] என்றது - ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாமையாலும் ப4க3வத்3விஷயத்தைக் கிட்டப்பெறாமையாலும் இனி இதுக்குமேலில்லை என்னும்படியான ஆர்த்தியையுடையவர்களென்கை. (259)

260. இவர்களோட்டை ஸஹவாஸத்தால் ஸித்3தி4க்குமது ஏதென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் [ஒருசெய்] என்றுதுடங்கி. அதாவது ஒருவயலிலே நிறையநீர்நின்றால் நீரற்று உறுவிக்கிடக்கிற அசல்வயல் தத்3ாஸத்தியால் வந்தபொசிவாலே வாட்டமற்றுக் கிடக்குமாபோலே, ஜ்ஞாநப4க்தி-வைராக்3யங்களாகிற இவையில்லாமையாலே ஸ்வரூபம் உறுவிக்கிடக்கிறவர்களுக்கும் இவற்றால்

இட்டு பூர்வஜ்ஞாநாதி3களை இவர்களிலே மாறினாப்போலே என்றபடி. (போலே) என்கிற இது ஸம்ப4ாவநாயாம். பூர்வயோஜனையிலே உபமாயாம் என்று கண்டுகொள்வது. [பரம]ஸங்க்3ரு3ார்த்த2ம் (இனி இதுக்கு மேல்) இத்யாதி3. இந்த பரமார்த்தத்வம் [அநுகூலராக்கிக்கொள்வது] என்கிற [அநுகூலர்]பக்கலில் இல்லையாகையாலே லக்ஷணஸம்ப4வாதி3கள் வரும் என்று லக்ஷ்யநியமம் பண்ணிற்று என்று கண்டுகொள்வது. (259)

260. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவர்களோட்டை) இத்யாதி3. அநுகூலலக்ஷணத்தைச் சொல்லி தத3நந்தரநிர்தி3ஷ்டஸஹவாஸத்தை விவரிக்கையாலே அவஸரஸங்க3தி என்றபடி. (செய்) = பயிர்செய்யும் நீர்நிலம். (அசல்) = அத்யந்தஸந்நிக்ருஷ்டம். (உறுவுதல்) = வாட்டம். இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு வயலிலே) இத்யாதி3. (வயல்) = பயிர்நிலம். இவ்விடத்திலே "கேத3ாரஸ்யேவ கேத3ாரஸ்யோத3கஸ்ய நிரூபக: । உபஸ்நேஹேந ஜீவாமி" என்கிற இத்தை ப ட்கொண்டு மூலத்திலே [ஒருசெய்] இத்யாதி3கம் என்று கண்டுகொள்வது. (260)

261. ஆறுநீர் வரவணித்தானல் அதுக்கீடான அடையாளங்களுண்டாமாபோலே, ப்ராப்தியணித்தானவாறே இந்த ஸ்வபாவவிஶேஷங்கள் தன்னடையே விளையக் கடவதாயிருக்கும்.

ஆகிலிவர்களுடன் ஸஹவஸிக்கும் சிலர்க்கு இவை இப்போதுண்டாகக் காண்கிறோமில்லையென்ன, இப்போது மறைந்திருந்ததாகிலும் சரமகாலத்திலே வெளிப்படுமென்கிறார் மேல் [ஆறுநீர்] இத்யாதியால். ஆறு வற்றியிருந்ததேயாகிலும் புதுநீர்வரவு இன்று நாளையென்று அணித்தானல், அந்த அண்ணிமைக்கீடாக மணல் சிவந்து காட்டுகை முதலான குறித்த அடையாளங்களுண்டாமாபோலே, முன்பிவை தோன்றலின்றியே இருந்ததாகிலும், பகவத்ப்ராப்திகாலம் அணித்தானவாறே விஶததமஜ்ஞாநபக்திவைராக்யங்களாகிற இந்த விலக்ஷணஸ்வபாவவிஶேஷங்கள் நிர்யத்நமாக நினைவறத் தன்னடையே ப்ராப்திஸூசகமாய்க்கொண்டு சரமபாகமாம்படி விளையக்கடவதாயிருக்குமென்கிறார். அநுகூலஸஹவாஸம் அப்போது பலித்ததில்லையே-யாகிலும், ப்ராப்திகாலத்திலே பலியாதொழியாதென்றபடி. (261)

262. இவற்றைக்கொண்டு சரமஶரீரமென்று தனக்கே அறுதியிடலாயிருக்கும்.

ப்ராப்திகாலம் அணித்தாகவணித்தாக க்ஷணந்தோறும் புதுக்கணித்து விளைந்துவருகிற ஜ்ஞாநபக்தி-வைராக்யங்களைக்கொண்டு, இனி ஶரீராந்தரமில்லை, இதுவே சரமஶரீரம், பேறு தப்பாது என்று ஶங்கித்துப் போன தனக்கே ஸம்ஶயமற அறுதியிடலாம்படி விஶதமாயிருக்கும். (262)

பரிபூர்ணரான இவர்களோட்டை ஸஹவாஸரூபஸம்பந்தத்தாலே இவற்றிலே சிறிது அந்வயம் உண்டாய் இவை நேராக இல்லாமையாலுண்டான உருவுதல் தீரக்கடவதாயிருக்குமென்கை.

261. ஏதத்ஸஹவாஸத்தால் இப்படி உருவுதல் தீர்ந்துகிடக்குமளவோ என்னில் இவ்வளவுமன்று, இந்த ஸ்வபாவவிஶேஷங்கள் ப்ராப்திக்குமாக விளைந்தறுமென்கிறார் [ஆறுநீர்] என்றுதுடங்கி. அதாவது வற்றிக்கிடக்கிற ஆறு நீர்வரத்து ஆஸந்நமானவாறே தத்ஸூசகமான மணல்பொசிகை முதலான அடையாளங்களுண்டாமாபோலே, பகவத்ப்ராப்தி ஆஸந்நையானவாறே தத்ஸூசக-மான இந்த ஜ்ஞாநாதிஸ்வபாவவிஶேஷங்கள் ஸ்வயமேவ விளையக்கடவதாயிருக்குமென்கை.

262. இவை இப்படிவிளைந்து வரப்புக்கால் ப்ராப்தி அணித்தென்று தோற்றியிருக்குமோ

---

261. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஏதத்) இத்யாதி. (அணித்து) = ஆஸந்நம். (இந்த ஸ்வ-பாவவிஶேஷங்கள்) என்றது, ஸந்நிஹிதத்வாத் ஜ்ஞாநபக்திவைராக்யங்கள் என்றபடி என்னு-மபிப்ராயத்தாலே (இந்த ஜ்ஞாநாதிஸ்வபாவ) இத்யாதி. (விளைகை) = பூர்ணமாக நிஷ்பந்ந-மாகை. ந கேவலம் ஜ்ஞாநாத்யுத்பத்திமாத்ரம் அநுகூலஸஹவாஸகார்யம், கிந்து தத்பரிபூர்த்திரபி தத்ப்ரயோஜ்யை என்றபடி. (261)

262. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவை இப்படி) இத்யாதி. கீழே [அடையாளம்] என்று லிங்கம் சொல்லி, இதிலே தத்கார்யமான அநுமிதியைச் சொல்லுகையாலே, ஹேதுஹேதுமத்பாவ ஸங்கதி என்றபடி. [சரம]ஶப்தார்த்தம் (இனி நமக்கொரு ஶரீர) இத்யாதி. இவ்விடத்திலே "கர்மாந்தரேஷ்வஸம்ஸக்தி: பலாகாங்க்ஷாவிவர்ஜநம் । பக்தித்ரவீக்ருதம் சித்தம் விரக்திஸ்ஸர்வவஸ்துஷு ॥ அப்யாஸஸ்ஸததம் ஸர்வப்ரகாரைஸ்ஸத்க்ரியாவிதௌ । ஆலஸ்யவர்ஜநம் ஶ்ரத்தா பரமா தம்பவர்ஜநம் ॥

263. ப்ரதிகூலராகிறார் தே3ஹாத்மாபி4மானிகளும், ஸ்வதந்த்ரரும், அந்யஶேஷ-பூ4தரும், உபாயாந்தரநிஷ்ட2ரும், ஸ்வப்ரயோஜநபரரும்.

ஆக, அநுகூலலக்ஷணமும், தத்ஸஹவாஸப2லமும் அருளிச்செய்து, ஸஹவாஸநிவ்ருத்திவிஷயமாக தி3நசர்யாநுஸந்தா4நத்தாலே எடுத்த ப்ரதிகூலலகைகளை இன்னதென்றும், இவர்களுக்கு உத்3தே3ஶ்யாதி3-பே4த3ம் இன்னதென்றும் அருளிச்செய்கிறார் [இனி ப்ரதிகூலராகிறார்] இத்யாதி3யால். ஜ்ஞாநாதி3-நாஶகராய்க்கொண்டு ஸஹவாஸயோக்3யரல்லாத ப்ரதிகூலராவார், ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகமற்ற

என்ன அருளிச்செய்கிறார் [இவற்றைக்கொண்டு] என்று துடங்கி. அதாவது இப்படி மேன்மேலும் புதுக்கணித்து விளைந்துவருகிற ஜ்ஞாநப4க்திவைராக்3யங்களைக்கொண்டு, இனி நமக்கொரு ஶரீரபரிக்3ரஹமில்லை, இது சரமஶரீரமென்று தன் மநஸ்ஸுக்கே நிஶ்சயித்துக்கொள்ளலாயிருக்கு-மென்கை. (262)

263. ஆக இப்படி ஸஹவாஸவிஷயமாக தி3நசர்யையில் சொன்ன அநுகூலருடைய லக்ஷணத்தையும் தத்ஸஹவாஸப2லத்தையும் அருளிச்செய்து, தத3நந்தரம் ஸஹவாஸநிவ்ருத்தி-விஷயமாகச்சொன்ன ப்ரதிகூலர் இன்னாரென்னுமிடம் அருளிச்செய்கிறார் மேல் [ப்ரதிகூலராகிறார்]

அகார்ப்பண்யமலோப4ஶ்ச க்ரோத4மோஹஜயோப4யம் । தே3ஹஸ்ய ஸேந்த்3ரியஸ்யாபி விஶத்3தி4ர்-த்3ரஶ்யதே3ஶயோ: ॥ அகாலே வர்ஜநம் நித்3ராமைது2நாஶநகர்மணாம் । ஸர்வதா3 ஶாஸ்த்ரபேக்ஷா ச ஶாஸ்த்ரத்3ருஷ்டேஷு கர்மஸு ॥ பாரவஶ்யம் ப்ரமாணஞ்ச நித்யம் ஶாஸ்த்ரே த்3ருட4ம் பரே । நிஷித்3த4வர்ஜநே யத்நஸ்ஸம்ஸித்3த4ாந்த நிஷேவணம் ॥ மார்த3வ்யம் ஶ்ரீர்த3யாக்ஷாந்தி-ரத்3ரோஹஸ்ஸர்வஜந்துஷு । ஏவமாதி3கு3ணா: பும்ஸாம் யதா3ஸ்ஸ்யுஸ்ஸத்வஸம்ப4வா: । ஜாநீயாத்3-யோக்3யமாத்மாநம் ததா3 ப4ாக3வதே விதௌ4" என்கிற ஶாண்டி3ல்யவசநம் அபி4ப்ரேதம். "ப4க்தித்3ரவீக்ருதம்" என்கிற ப4க்தியும், "விரக்திஸ்ஸர்வவஸ்துஷு" என்கிற விரக்தியும், "ஸர்வதா3 ஶாஸ்த்ராபேக்ஷா ச" இத்யாத்3யுக்தஜ்ஞாநமும் ஆகிற இம்மூன்றிலே மற்ற கு3ணாந்தரங்கள் அந்தர்-பூ4தங்களாகையாலே ஜ்ஞாநப4க்திவைராக்3யங்களை அருளிச்செய்தது என்றும், "ப4ாக3வதே விதௌ4" என்கிற இது துல்யந்யாயத்தாலே ப்ராப்த்யம்ஶத்துக்கும் உபலக்ஷணம் என்றும் கருத்து. (262)

263. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி) இத்யாதி3. [அநுகூலஸஹவாஸமும், ப்ரதிகூலஸஹவாஸ-நிவ்ருத்தியும்] என்று உத்3தே3ஶக்ரமத்திலே விவரணமாகையாலே, அவஸரஸங்க3தி என்றபடி. உக்தவித4ஜ்ஞாநாதி3த்ரயபுஷ்கலத்வம் நித்யமுக்தாதி3ஷ்வபி வர்த்திக்கையாலும், உக்தவித4-பரமார்த்தத்வம் வக்ஷ்யமாணஸ்வகு3தஸ்வீகாரநிஷ்டே2ஷ்வபி க்வசித் ஸம்ப4விக்குமாகையாலும் க்ரமேண தேஷ்வதிவ்யாப்திவாரணார்த்த2ம் த3லத்3வயம். ஏவம்வித4லக்ஷணலக்ஷிதாநுகூலபி4ந்நத்வம் ப்ரதிகூலலக்ஷணம் என்று அர்த்த2ஸித்3த4ம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி விப4ாக3மாத்ரம் பண்ணிற்று என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அநுகூலருடைய லக்ஷணத்தையும், (ப்ரதிகூலர் இன்னார் என்னுமிடம்) என்றும் அருளிச்செய்தது என்று கண்டுகொள்வது.

யத்3வா, தே3ஹாத்மாபி4மாந்யாதி3பஞ்சாந்யதமத்வம் ப்ரதிகூலலக்ஷணம். அத ஏவ விப4ாக3மும் லப்3த4ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ப்ரதிகூலர் இன்னார்) இத்யாதி3 என்றுமாம். [ப்ரதிகூலராகிறார்] என்கிற இதில் [ப்ரதிகூலரையும் அநுகூலராக்கிக் கொள்வது] என்கிற கைவல்யார்த்தி2களை

தே3ஹாத்மாபி4மானிகளும், ஆத்மபரமாத்மவிவேகமற்ற ஸ்வதந்த்ரரும், ப்ராப்தஶேஷஶேஷிவிவேகமற்ற அந்யஶேஷபூ4தரும், ஸித்3தே4பாயாபாயவிவேகமற்ற உபாயாந்தரநிஷ்ட2ரும், அநுரூபப்ரயோஜநா-ப்ரயோஜநவிவேகமற்ற ஸ்வப்ரயோஜநபரரும். (263)

என்றுதுடங்கி. [ப்ரதிகூலராகிறார்] என்றது ஜ்ஞாநாதி3நாஶகராகையாலே ஸஹவாஸயோக்3ய-ரல்லராகக் கீழ்ச்சொன்ன ப்ரதிகூலராகிறாரென்றபடி; [தே3ஹாத்மாபி4மானிகள்] இத்யாதி3. [தே3ஹாத்மாபி4மானிகள்] ஆகிறார் காண்கிற தே3ஹத்துக்கவ்வருகு ஓராத்மா உண்டென்று அறியாதே தே3ஹத்திலே அஹம்பு3த்3தி4யைப் பண்ணி இத்தையே ஆத்மாவாக அபி4மாநித்-திருக்குமவர்கள்; [ஸ்வதந்த்ர]ராகிறார் – தே3ஹாதிரிக்தமான ஆத்மவஸ்துவை அறிந்திருக்கச் செய்தே அத்தைத் தனக்குரித்தாகவே நினைத்து ஒரு விஷயத்திலும் ஶேஷத்வத்துக்கு இசையாதவர்கள். [அந்யஶேஷபூ4தர்] ஆகிறார் – ஶேஷத்வத்தை இசைந்திருக்கச்செய்தே அத்தை அப்ராப்தவிஷயங்களிலே விநியோகி3த்திருக்குமவர்கள்; [உபாயாந்தரநிஷ்ட2]ராகிறார் – ப்ராப்த-ஶேஷிவிஷயஶேஷத்வத்தை உடையராய்வைத்தே தத்ப்ராப்த்யுபாயம் தச்சரணாரவிந்த3ஶரணாக3தி என்றிருக்கையன்றிக்கே, கர்மாத்3யுபாயங்களைப்பற்றி நிற்கிறவர்கள்; [ஸ்வப்ரயோஜநபர]ராகிறார் – ப்ராப்தஶேஷிசரணகமலங்களை உபாயமாகப் பற்றி இருக்கச்செய்தே, தாங்கள் பற்றின பற்றை உபாயமாக நினைத்தும், உபேயமான கைங்கர்யத்தை ஸ்வபோ4க்3யமாக நினைத்து-

---

க்3ரஹித்தால், [தே3ஹாத்மாபி4மாநிகளும்] இத்யாத்3யஸாங்க3த்யம் ப்ரஸங்கி3க்கும் என்னுமபி4ப்ரா-யத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநாதி3நாஶகராகையாலே) இத்யாதி3. இத்தால் பூர்வவத் அஸம்ப4வாதி3கள் இல்லை என்றபடி. கைவல்யார்த்தி2களுக்கு ப்ரதிகூலத்வம் [ப்ரதிகூலரையும்] இத்யாதி3 திருப்பல்லாண்டில் அர்த்த2ாநுவாத3த்தாலே கீழ்ச்சொல்லிற்றாகையாலே இங்கே சொல்லிற்றிலர்.

எம்பெருமான்பக்கல்நின்றும் ஐஶ்வர்யத்தை அர்த்தி2க்குமவர்களுக்கு ப்ரதிகூலத்வம் அங்கே சொல்லு-கையாலே மற்ற ஐஶ்வர்யபரனை இங்கே சொல்லுகிறது. “மோக்ஷமிச்சே2ஜ்ஜநார்த3நாத்” என்கிற நியமப்ரஸித்3தி4யைக்கொண்டு கைவல்யம் முக்2யாந்தரத்தில் கிடையாதாகையாலே அப்படி கைவல்-யார்த்தி2விஶேஷத்தை இங்கே மீளவும் சொல்ல வேண்டுவதில்லை என்று கருத்து.

ஆத்மந: + அபி4மாந: = ஆத்மாபி4மாந:, தே3ஹே ஆத்மாபி4மாந: = தே3ஹாத்மாபி4மாந:, ஸ: அஸ்ய அஸ்தீதி தே3ஹாத்மாபி4மாநீ. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (காண்கிற) இத்யாதி3நா. ஸ்வம் = ஆத்மா, தந்த்ரம் = ப்ரதா4நம், யஸ்ய ஸ: ஸ்வதந்த்ர:. “தந்த்ரம் ப்ரதா4நே ஸித்3தா4ந்தே”, “ஸ்வோ ஜ்ஞாதாவாத்மநி ஸ்வம்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. இத்தால் ஸ்வேதரஶேஷத்வாபா4வம் ப2லிதம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தே3ஹாதிரிக்தமான) இத்யாதி3நா. [அந்யஶேஷபூ4தரும்] என்கிற இடத்தில் [அந்ய]பத3ம் ப4க3வத3ந்யபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அப்ராப்தவிஷயங்களிலே) இத்யாதி3. விநியோகி3க்கை = ப2லோபதா4நபர்யந்தமாக்குகை. [உபாயாந்தரநிஷ்ட2ரும்] என்கிற இடத்தில் [அந்தர]ஶப்3த3மும் ப4க3வத3ந்யபரம் என்னுமபி4ப்ரா-யத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தத்ப்ராப்த்யுபாயம்) இத்யாதி3. [ஸ்வப்ரயோஜநபரரும்] என்கிற இடத்தில் [ப்ரயோஜந]ஶப்3த3ம் ‘ப்ரயோஜ்யதே யேந’ என்றும், ‘ப்ரயோஜ்யதே யத்’ என்றும் கரணே வ்யுத்பத்தியாலும், கர்மணி வ்யுத்பத்தியாலும் உபாயோபேயவாசி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிறார் (தாங்கள் பற்றின பற்றை) இத்யாதி3. “காநி புந: ப்ரயோஜநாநி” என்கிற மஹா-

264. இவர்களுக்கு உத்3தே3ஶ்யரும் உபாயோபேயங்களும் பே4தி3த்திருக்கும்.

ஸ்வரூபத்தை ஜட3மென்றும், ஸ்வதந்த்ரமென்றும், அந்யஶேஷமென்றும், ப்ராப்யம் ஸ்வயத்நஸாத்4யமென்றும், ஸ்வார்த்த2மென்றும் வருகிற விப்ரதிபத்தியாலே ப்ரதிகூலகோடிகு4டிதரான இவர்களுக்கு, ஸ்வாபி4மதப்ரத3ரான உத்3தே3ஶ்யரும், ஸ்வாபி4மதோபாயங்களும், ஸ்வாபி4மதோபேயங்களும் தாமஸாதி3கு3ணநுகு3ணமாக பே4தி3த்திருக்குமென்று. (264)

மிருக்குமவர்கள். இப்படி இருக்கிற இவர்கள் ப்ரணவத்தில் த்ருதீயாக்ஷரத்தாலே ஆத்மாவினுடைய தே3ஹாதிரிக்ததையையும், ப்ரத2மாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தி2யாலே ப4க3வச்சே2ஷத்வத்தையும், மத்4யமாக்ஷரத்தாலே தத3நந்யார்ஹத்வத்தையும், மத்4யமபத3த்தாலே அநந்யஶரணத்வத்தையும், சரமபத3த்தாலே அநந்யபே4க்3யத்வத்தையும் த3ர்ஶித்திருக்கும் அதி4காரிக்கு ப்ரதிகூலரிறே.(263)

264. இந்த ப்ராதிகூல்யத்தை உபபாதி3க்கைக்காக இவர்களுடைய விப்ரதிபத்தி நிப3ந்த4நமான உத்3தே3ஶ்யாதி3பே4த3ங்களை அருளிச்செய்கிறார் மேல் [இவர்களுக்கு] என்று துடங்கி. [உத்3தே3ஶ்ய]ராகிறார் –ஆத3ரணீயர்; அவர்களாகிறார் இவ்விடத்தில் ஸ்வாபி4மதப்ரத3ரானவர்கள்; [உபாயங்க]ளாவன – ஸ்வாபி4மதபுருஷார்த்த2ஸாத4நங்கள்; [உபேயங்க]ளாவன – ஸ்வாபி4மதபுருஷார்த்த2ங்கள்; இவை [பே4தி3த்திருக்கை]யாவது – தத்தத்3விப்ரதிபத்த்யநுகு3ணமாக வேறுபட்டிருக்கை. (264)

பா4ஷ்யஸ்த2 'ப்ரயோஜந'ஶப்3த3ம் உப4யபரமாகிறப்போலே இதுவும் உப4யபரம் என்று கருத்து. இவர்கள் ஜ்ஞாநாதி3நாஶகர் என்னுமத்தை த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் (இப்படி இருக்கிறவர்கள்) இத்யாதி3நா.

பஞ்சகோஶவது3த்தரோத்தரர்க்கு பூர்வபூர்வத்தைப்பற்ற உத்கர்ஷவிவக்ஷயா அநந்தரநிர்தே3ஶம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஆத்மவஸ்துவை) இத்யாதி3. தே3ஹாத்மஸ்வதந்த்ராதி3ஶப்3தா3ர்த்த2ப்ரத்யபி4ஜ்ஞையாலே "தே3ஹாஸக்தாத்மபு3த்3தி4:" (அஷ்டஶ்லோகீ) இத்யாதி3ஶ்லோகச்ச2ாயை ஸ்பு2ரிக்கிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரணவத்தில்) இத்யாதி3. (த்ருதீயாக்ஷரம்) = மகார:. இதில் ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வ-ஜ்ஞாநகு3ணகத்வாப்4யாம் ஜ்ஞாநாநாஶ்ரயஜ்ஞேயதைகஸ்வபா4வதே3ஹவ்யாவ்ருத்தி ப்ரத்யக்ஷாநுமாநஸித்3தை4யாக ப2லிதை என்றபடி. (சதுர்த்தி2யாலே) என்றது லுப்தசதுர்த்தி2யாலே என்றபடி. (மத்4யமாக்ஷரம்) = உகார:. ஸ ஹி அவதா4ரணபர:. மத்4யமபத3ம் ஸகண்ட3நம:பத3ம். (சரம)பத3ம் வ்யக்தசதுர்த்2யந்தநாராயணபரம். "ஆசார்யன் என்றது ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான பெரியதிருமந்த்ரத்தை" என்று திருமந்த்ரம் தீ4ஸ்த2மாகையாலே தது3த்பாதி3தஸ்வரூபாதி3ஸம்யக்3ஜ்ஞாநத்துக்கு தத்3விபரீத-அஜ்ஞாநவான்கள் நாஶகர் என்றபடி. (263)

264. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இந்த ப்ராதிகூல்யத்தை) இத்யாதி3. (விப்ரதிபத்திநிப3ந்த4நமான) என்றது அயதா2ப்ரதிபத்திகார்யமான என்றபடி. (ஆதி3)பத3ம் உபாயோபேயபரம். "யஜேத ஸ்வர்க்க3காம:" என்று யாக3த்துக்கு உபாதே3யத்வமும், ஸ்வர்க்க3த்துக்கு உத்3தே3ஶ்யத்வமும் காண்கிறப்போலே இங்கொரு உபாதே3யம் இல்லாமையாலே தத்ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4க-உத்3தே3ஶ்யத்வமும் இல்லாமையாலே, உபசாராத் உத்3தே3ஶ்யபத3ம் ஆத3ரணீயமாத்ரபரம் என்கிறார் (உத்3தே3ஶ்யராகிறார்) இத்யாதி3. ஆத3ரணீயத்வம்தான் ஸ்வத: ப2லத்துக்கும் தத்3-த்3வாரா தத்3தே4துவுக்குமாகையாலே உபாயோபேயங்களைத் தனித்துச் சொல்லுகையாலே பாரிஶேஷ்யாத் ப2லப்ரத3ரே இங்கு

265. தே3ஹாத்மாபி4மானிகளுக்கு உத்3தே3ஶ்யர் தே3ஹவர்த்த4கரான மநுஷ்யர்கள், உபாயம் அர்த்த2ம், உபேயம் ஐஹிகபோ4க3ம்; ஸ்வதந்த்ரர்க்கு உத்3தே3ஶ்யர் ஸ்வர்க்கா3தி3போ4கப்ரத3ர், உபாயம் கர்மாநுஷ்டா2நம், உபேயம் ஸ்வர்க்கா3தி3போ4க3ம்; அந்யஶேஷபூ4தர்க்கு உத்3தே3ஶ்யர் ப்3ரஹ்மருத்3ராதி3கள், உபாயம் தத்ஸமாஶ்ரயணம், உபேயம் தத்ஸாயுஜ்யம்; உபாயாந்தரநிஷ்ட2ர்க்கு உத்3தே3ஶ்யன் தே3வதாந்தர்யாமியான ஸர்வேஶ்வரன், உபாயம் கர்மஜ்ஞாநப4க்திகள், உபேயம் ப2க3வத3நுப4வம்; ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்கு உத்3தே3ஶ்யன் நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் என்கிறவன்; உபாயம் ஸ்வகீயஸ்வீகாரம், உபேயம் ஸ்வார்த்த2கைங்கர்யம்.

ஸங்க்3ரஹித்தத்தை விவரிக்கிறார் மேல் [தே3ஹாத்மாபி4மானிகளுக்கு உத்3தே3ஶ்யர்] இத்யாதி3யால். ஆத்மவிஷயஜ்ஞாநக3ந்த4மற்ற தே3ஹாத்மாபி4மானிகளுக்கு ஸ்வாநுரூபமான உத்3தே3ஶ்யர் பாலும் சோறுமிட்டு தே3ஹவர்த்த4கரான மரணத4ர்மிகளான மநுஷ்யர், தே3ஹபோ4கோ3பாயம் த4நதா4ந்யார்த்த2ம். அர்த்த2ஸாத்4யமான உபேயம் ஸ்நாநபோ4ஜநலேபநாதி3விஷயாநுப4வம் பண்ணுகையாகிற ஐஹிகபோ4க3ம்; பரமாத்மவிஷயபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநமற்ற ஸ்வதந்த்ரர்க்கு ஸ்வாநுரூபோத்3தே3ஶ்யர் அப்ராஸ்தி2ரயான ஸ்வர்க்கா3தி3ப்3ரஹ்மலோகாந்தமான போ4க3ப்ரத3ரான அக்3நீந்த்3ராதி3கள், தது3பாயம் "காமதஸ்து க்ருதம்

265. அதுதன்னை அடைவே உபபாதி3க்கிறார் மேல் [தே3ஹாத்மாபி4மானிகளுக்கு] என்று துடங்கி. அதாவது தே3ஹத்தையே தானாக அபி4மானித்திருகிறவர்களுக்கு உத்3தே3ஶ்யர் த்4ாரகபோஷகபோ4க்3யபதா3ர்த்த2ங்களையிட்டு தே3ஹத்தை நன்றாக வளர்த்துக்கொண்டு போரும் மநுஷ்யர். அபி4மதஸித்3தி4க்கு உபாயம் ஸேவர்ஜநாதி3யான த4நம், அபி4மதமான உபேயம் இஹலோகத்திலுண்டான ஸ்த்ர்யந்நபாநாதி3விஷயாநுப4வம்: தே3ஹாதிரிக்தனாயிருப்பானொர் ஆத்மா உளன், அவன்தான் ஜ்ஞாத்ருத்வகர்த்ருத்வபோ4க்த்ருத்வயுக்தனாயிருக்குமென்கிற மாத்ரத்தை ஶாஸ்த்ரமுக2த்தாலே அறிந்து தங்களை ஸ்வதந்த்ரராக நினைத்திருக்குமவர்களுக்கு உத்3தே3ஶ்யர் அநுஷ்டி2த்த ஸாத4நத்துக்கு அநுகு3ணமாக ஸ்வர்கா3த்3யாமுஷ்மிகபோ4க3ங்களைக்

ஆத3ராணீயராகிறார் என்கிறார் (அவர்களாகிறார்) இத்யாதி3. 'உபயந்தி அநேந ஸ்வாபி4மதம்' என்கிற உபாயமப்3த3வ்யுத்பத்தியையும், 'உபாயோபேயோபேத்ருணாம்' என்று உபேத்ருவ்யதிரேகத்தையும் உட்கொண்டு (ஸாத4நங்கள்) என்றது. (264)

265. (அடைவே) என்றது க்ரமேண என்றபடி. (த்4ாரகம்) அந்நாதி3. (போஷகம்) பாநீயாதி3. (போ4க்3யம்) தாம்பூ3லாதி3. (ஸேவர்ஜநாதி3) என்கிற (ஆதி3)பத3ம் ரஜதாதி3பரம். போ4க3ஸ்ஸுக2ஸாக்ஷாத்கார:. இஹ ப4வம் ஐஹிகம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இஹலோகத்தில்) இத்யாதி3நா. (ஸ்த்ரீ) என்று போ4க்3யமும், (அந்நம்) என்று தா4ரகமும், (பாநம்) என்று போஷகமும் சொல்லிற்று. (ஜ்ஞாத்ருத்வ) இத்யாதி3. ஜ்ஞாத்ருத்வம் நியோஜ்யத்வ-தத்பூர்வககர்த்ருத்வ-தத்பூர்வகபோ4க்த்ருத்வங்களுக்கு ப்ரயோஜகமாகையாலே ப்ரத2மத்திலே நிர்தி3ஷ்டம். காலாந்தரப4ாவிப2லாநுப4வார்த்த2ம் தே3ஹாதிரிக்தத்வஜ்ஞாநம் அபேக்ஷிதம். (மாத்ர)பத3த்தாலே ஶேஷத்வாதி3வ்யவச்சே2த3ம் அபி4ப்ரேதம். ஐஹிகபோ4கா3த் வ்யதிரேகநிர்தே3ஶப2லிதம் (ஆமுஷ்மிக) இதி. (ஸ்வர்க்கா3தி) என்கிற (ஆதி3)பத3ம் ஜந்மாந்தராநுப4ாவ்யப2லாந்தரபரம். கீழே மநுஷ்யரையும், மேலே ப்ரதா4நதே3வதைகளையும் எடுத்த இத்தால் மநுஷ்யாபேக்ஷயா உத்க்ருஷ்டரான அப்ரதா4ந-

கர்ம ப்ரவ்ருத்திமுபதி3ஶ்யதே | ப்ரவர்த்தகஞ்ச ஸ்வர்க்கா3தி3ப2லஸாத4நமுச்யதே" என்கிற ப2லாபி4ஸந்தி4-யுக்தப்ரவ்ருத்தி கர்மாநுஷ்டா2நம், தது3பேயம் அல்பாஸ்தி2ரமான ஸ்வர்க்கா3தி3போ4க3ம்; ப4க3வச்சே2ஷத்வ-ஜ்ஞாநஶூந்யமோக்ஷார்த்தி அதி4காரிகளுக்கு ஸ்வாநுரூபோத்3தே3ஶ்யர் ஸ்ருஜ்யத்வ ஸம்ஹார்யத்வ-கர்மவஶ்யத்வமுடைய க்ஷேத்ரஜ்ஞரான ப்3ரஹ்மருத்3ராதி3கள், தத்ப்ராப்த்யுபாயம் து3ஷ்கரமான தத்ஸமாஶ்ரயணம், தத்ப2லமான உபேயம் அந்த ப்3ரஹ்மருத்3ராதி3களுடன் ஸாம்ஸாரிகபோ4க3ாநுப4வம் பண்ணுகையாகிற தத்ஸாயுஜ்யம்; ஸாத்4யோபாயாந்தரநிஷ்டர்க்கு உபாஸ்யனுன உத்3தே3ஶ்யன் அக்3நீந்த்3ராதி3தே3வதாந்தர்யாமியான ஸர்வேஶ்வரன், தத்ப்ராப்த்யுபாயம் ப2லாபி4ஸந்தி4ரஹிதகர்மயோக3ம் இந்த்3ரியோபரதிபூர்வகஜ்ஞாநயோக3ம்

கொடுக்கும் அக்3நீந்த்3ராதி3களான தே3வதைகள். உபாயம் "ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க3காமோ யஜேத" இத்யாதி3களாலே சொல்லப்படுகிற ப2லாபி4ஸந்தி4ஸஹிதமான யாக3ாதி3கர்மா-நுஷ்டா2நம், உபேயம் ஐஹிகபோ4க3ாத்3விலக்ஷணமான ஸ்வர்க3ாத்3யநுப4வம்; ஜக3த்து "தை3வாதீ4நம்" என்னுமத்தை ஶாஸ்த்ரங்களில் கேட்கையாலே மோக்ஷத்வத்தை இசைந்து வைத்தே அத்தை பரதே3வதாபர்யந்தமாகப்போக அறியாதே ஆபாதப்ரதீதிஸித்3த4ங்களிலே ஒன்றைப்பற்றி நிற்கும் அந்யமோக்ஷபு4தர்க்கு உத்3தே3ஶ்யர் ஜக3த்ஸர்க3ாதி3கர்த்ருதயா பரத்வ-பு3த்3த்4யர்ஹரான ப்3ரஹ்மருத்3ராதி3கள், உபாயம் து3ராராத4ரானவர்கள்பக்கல் பண்ணும் து3ஷ்கரஸமாஶ்ரயணம், உபேயம் அவர்களோடு ஸமாநபோ4க்3யனுகையாகிற ஸாயுஜ்யம், "ஸாயுஜ்யமுப4யோரத்ர போ4க்தவ்யஸ்யாவிஶிஷ்டதா | ஸார்ஷ்டிதா தத்ர போ4க்3யஸ்ய தாரதம்ய-விஹீநதா" என்னக்கடவதிறே; ஆத்மஸ்வரூபம் ப4க3வத3நந்யார்ஹமோக்ஷம் என்னுமிடத்தை வேதா3ந்தமுகே2ந அறிந்துவைத்தே அபி4மதலாப4த்துக்கு அவன்தன்னையே உபாயமாக பரிக்3ர-ஹிக்க அறியாதே உபாயாந்தரநிஷ்டரானவர்களுக்கு உத்3தே3ஶ்யன் அக்3நீந்த்3ராதி3தே3வதை-

தே3வதைகள் ஸ்வர்க்க3ாதி3போ4க3ப்ரத3ஸம்ப3தா3பி4ப்ரேதர் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிறர் (அக்3நீந்த்3ராதி3தே3வதைகள்) என்று. (ஆதி3)பத3ம் வரீர்யாதி3பரம். ப்3ரஹ்மவித்3யாங்க3-ப்ரயோக3வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த2ம் (ப2லாபி4ஸந்தி4ஸஹிதமான) என்றது. (யாக3ாதி3) என்கிற (ஆதி3) பத3ம் தா3நஹோமாதி3பரம். (தை3வாதீ4நம்) என்கிற ஸாமாந்யநிர்தே3ஶம் மோக்ஷத்வமாத்ராப்4யுப-க3மப்ரயோஜநம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஜக3த்து) இத்யாதி3. "தஸ்மிந் ஜஜ்ஞே ஸ்வயம் ப்3ரஹ்மா", "ஏக ஏவ ருத்3ரோ ந த்3விதீயாய தஸ்தே2" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு (ஆபாதப்ரதீதி) இத்யாதி3. (ருத்3ராதி3) என்கிற (ஆதி3)ஶப்3த3ம் த்ரைலோக்யபாலகனுன இந்த்3ரனைச் சொல்லுகிறது. அவனுக்கும் "ந கிரீந்த்3ரத்வ உத்தர" இத்யாதி3கள் உண்டிறே. இத்தால் அவனுக்கு இரண்டு இடத்திலும் மெய்க்காட்டு உண்டு என்றபடி. ராவணாதி3ஶிரஶ்சே2த3ாதி3களை உட்கொண்டு (து3ரா-ராத4ரான) என்றது. [வம்] இத்யுபஸர்க்க3ார்த்த2ம் (து3ஷ்கர) இதி. 'ஸயுஜோ பா4வ: ஸாயுஜ்யம்' என்கிற வ்யுத்பத்தியை உட்கொண்டு (ஸமாநபோ4க்3யனுகை) இத்யாதி3. ஸாயுஜ்யஶப்3த3ம் ஐக்யபர-மாகச் சிலர் கொள்ளுகிறர்களே என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறர் (ஸாயுஜ்யம்) இத்யாதி3. (தத்ர) = போ4க்தவ்யவஸ்துநி. போ4க்3யம் ஒன்றுயிருந்தாலும், போ4க்த்ருஶக்திதாரதம்யத்தாலே தத்3விஷயபோ4க3தாரதம்யம் லோகத்திலே காண்கையாலே தத்3வ்யாவர்த்தநார்த்த2ம் (ஸார்ஷ்டித) இத்யாதி3. "ஸாமரஸ்யம் ஹி ஸாயுஜ்யம் வத3ந்தி ப்3ரஹ்மவாதி3ந:" என்கிற ஶாகடாயநவசநமும் விவக்ஷிதம். இப்படி ஆர்ஷநிர்வசநவிருத்3த4மாகையாலே ஐக்யபரத்வம் அநுசிதம் என்றபடி. இங்கே "ஏதாஸாமேவ தே3வதாநாம் ஸாயுஜ்யம்" இத்யாதி3கள் அபி4ப்ரேதங்கள். (கர்மயோக3த்துக்கு ஸ்வரஸம்) என்றது கர்மயோக3ம் தே3வதாந்தர்யாமிப்ரீணநமாகையாலே உபாயாந்தரநிஷ்டராலே

தது3ப4யஸாத்4யமான அவிச்சி2ந்நஸ்ம்ருதிரூபப4க்தியோக3மென்கிறவிவை. இவர்களுக்கு உபேயம் "ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்3ரஹ்மணா விபஶ்சிதேதி" என்கிற நிரந்தராநந்த3நிர்ப்ப4ர-ப4க3வத3நுப4வம்; பலைகப்ரயோஜநத்வதா3ஸகல்ஸப்ரயோஜநபரரான ப்ரபந்நர்க்கு ப்3பத்தல்யமுள்ள உத்3தே3ஶ்யன் "நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவனவனாகும் நீள் கடல்வண்ணன்" என்று ஆஶ்ரிதருகந்த வடிவு கொண்டு எளியனாய் நிற்கிற அர்ச்சாவதாரமான எம்பெருமான், இவர்களுக்கு உபாயம் அஹங்காரக3ர்ப்ப4மான ஸ்வகீயஸ்வீகாரம், ஏதது3பேயம் ஸ்வபோ4க்த்ருத்வக3ர்ப்ப4மான ஸ்வார்த்த2கைங்கர்யம். (265)

களுக்கு அந்தர்யாமியான ஈஶ்வரன்; இது கர்மயோக3த்துக்கு ஸ்வரஸம், ஜ்ஞாநயோக3ப4க்தி-யோக3ங்களுக்கு அஸாத4ரணவிக்3ரஹவிஷயத்வமுண்டேயாகிலும் கர்மாநுஷ்டா2நம் தளமாக எழுந்திருந்தவையாகையாலும் கர்மாராத்4யனானவனே ஸ்வாஸாதாரணவிக்ரஹவிஶிஷ்ட-வேஷத்தை நமக்கு ப்ரகாஶிப்பித்தானென்னும் நினைவு நடக்கையாலும், தே3வதாந்தர்யாமியே உத்3தே3ஶ்யனாகச் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணும். உபாயம் தனித்தனி மோக்ஷஸாத4ந-தயா ஶாஸ்த்ரஸித்3த4ங்களான கர்மஜ்ஞாநப4க்தியோக3ங்கள்; இவை தனித்தனியே உபாயமா-

---

அநுஷ்டே2யமாநமான கர்மயோக3த்திலே தே3வதாந்தர்யாம்யுத்3தே3ஶ்யகத்வம் ஸாக்ஷாதே3வ ஸுக4டிதம் என்றபடி. "அத2 முநிர்ப4வதி" என்கிற ஆரம்ப4ணஸம்ஶீலநரூபமான ஶுப4ாஶ்ரயசிந்தநத்தையும், "ஸ ஏவ யோகி3ஹ்ருத3யபங்கஜே து ஸவித்3ரஹ:" என்கிற இத்தையும் உட்கொண்டு, ஜ்ஞாநப4க்திகள் இரண்டும் ப4க3வத்3விஷயங்கள் என்கிற ப்ரக்ரியாபி4ப்ராயேண அருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநயோக3) இத்யாதி3. (யோக3:) = உபாய:. (அஸாத4ரணவிக்3ரஹம்) = ஜீவாத்3வாரகப4க3வச்ச2ரீரம். (தளமாக) என்றது தாளியாக என்றபடி. தீ3பஸாம்யாபி4ப்ராயேண தாளியாக என்றபடி. அன்றிக்கே, (தளமாக) = ஸ்த2லமாக என்றபடி. அங்குராபி4ப்ராயேண ஸ்த2லமாக என்றதாகவுமாம். "தளமே தாளியும் பூவிதழும்" என்னக்கடவதிறே. இவை இரண்டாலும் தே3வதாந்தர்யாம்யுத்3தே3ஶ்யககர்ம-யோக3ஸாத்4யத்வாத், தாத்3ருஶகர்மயோக3ப்ரீதப4க3வத்ப்ரகாஶிததத்3ீயவிக்3ரஹவிஷயகத்வாச்ச தயோ: தே3வதாந்தர்யாம்யுத்3தே3ஶ்யகத்வம் பரம்பரயா விவக்ஷணீயம் என்றபடி.

(1) ப்ரதர்த3நவித்3யை, மது4வித்3யை, (2) அத2ர்வஶிரஸ்ஸிகைகளிலே சொல்லுகிற வித்3யாத்3வயம், (3) வைஶ்வாநரவித்3யை இவற்றிலே இந்த்3ரவஸுருத்3ராக்3நிதே3வதாந்தர்யாமிப4க3வத்3விஷயகத்வம் ஸாக்ஷாதே3வ உண்டானாலும், ஸர்வவித்3யாஸாதா4ரண்யார்த்த2ம் இப்படி விவக்ஷணீயம் என்னுமபி4-ப்ராயத்தாலே (கொள்ளவேணும்) என்றது. [கர்மஜ்ஞாநப4க்திகள்] என்கிற ப3ஹுவசநாநுரோதே4ந [உபாயம்] என்கிற ஏகத்வம் ப்ரத்யேகாபி4ப்ராயகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தனித்தனி) இத்யாதி3. "உபாயாஸ்தே ச சத்வார:", "பூர்வே த்ரய உபாயாஸ்தே முக்த்யுபாய: ப்ருத2க் ப்ருத2க்", "உபாயாஶ்சோதி3தா: பூர்வே ஸமே ஸ்யுஸ்தாரகாஸ்த்ரய:", "ஸ்மார்த்தம் ஶ்ரௌதஞ்ச யோக3ஞ்ச ஜ்ஞாநஞ்சேதி சதுர்வித4ம்" இத்யாதி3களாலே கர்மயோகா3தி3களுக்கு ப்ருத2க் உபாயத்வம் அவக3தம். "புருஷார்த்தோ2தஶ்ஶப்3தா3த் இதி பா3த3ராயண:" என்கிற இது 'ப்3ரஹ்மவித்' இத்யாத்3யுக்தவேத3நம் கர்மஶேஷகர்த்ருயாதா2த்ம்யவேத3நம் அன்று என்கிற இத்தைச் சொல்லுகிறதாகையாலே கர்மோபாயத்வநிஷேத4கமன்று. "ந கர்மணா" இத்யாதி3நிஷேத4ங்களும் கேவலகர்மாதி3களுக்கு மோக்ஷோபாயத்வநிஷேத4ங்களித்தனை. "நாந்ய: பந்தா2:" இத்யாதி3நிஷேத4த்-திலே "அந்ய"ஶப்3த3ம் வேத3நாந்யபரமாகையாலே விரோத4மில்லை. இந்த கர்மயோகா3தி3கள் பரஸ்பர-ஸஹகரிதங்களாய்க்கொண்டே ஸாத4நமாயிருந்தாலும் தத்தத3தி2கார்யபி4மதப்ராதா4ந்யபே4த3த்தாலே ப்ருத2க்த்வவிரோத4மில்லை. ப2லோத்3தே3ஶேந ப்ரவ்ருத்தியைப்பற்ற ப்ராதா4ந்யமும், கரணவ்யாபா4ரவ-

மிடத்தில் ஒரொன்றுக்கு மற்றையவை இரண்டும் அங்க3மாயிருக்கும், "ஜ்ஞாநப4க்த்யந்விதம் கர்ம ஜநகாதி3ஷு த்3ருஶ்யதே । கர்மப4க்த்யந்விதம் ஜ்ஞாநம் ப்ராயேண ப4ரதாதி3ஷு । கர்மஜ்ஞாநாந்விதா ப4க்தி: ப்ரஹ்லாத3ப்ரமுக2ாஶ்ரயா" என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே [கர்ம-ஜ்ஞாநப4க்திகள்] என்கிறவிடத்தில் வேத3ாந்தமர்யாதை3யாலே கர்மஜ்ஞாநாநுக்3ருஹீதையான ப4க்தியே உபாயமாய், தத3ங்க3தயா கர்மஜ்ஞாநங்களை உபாயமென்று உபசரித்துச் சொல்லு-கிறதாகவுமாம். உபேயம் "ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்3ரஹ்மணா விபஶ்சிதா" இத்யாதி3ஶ்ருதிகளாலும், "நிரஸ்தாதிஶயாஹ்லாத3ஸுக2ப4ாவைகலக்ஷண। பே4ஷஜம் ப4க3வத்-ப்ராப்திரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா" இத்யாதி3ஶ்ருத்யுபப்3ரும்ஹணங்களாலும் சொல்லப்படுகிற நிரதிஶயாநந்த3ரூபப4கவத3நுப4வம்; இந்த ஶ்லோகத்தில் "ப4க3வத்ப்ராப்தி:" என்கிற இது ப4க3வத3நுப4வமாகவிறே நம்மாசார்யர்கள் ஸ்வப்ரப3ந்த4ங்களிலே அருளிச்செய்தது: கர்மாத்3யு-பாயங்களில் து3ஷ்கரத்வபு3த்3தி4யாலே அவற்றைவிட்டு ஸுகரத்வபு3த்3த்4யா ப்ரபத்தியிலே இழிந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்கு உத்3தே3ஶ்யன் "நெஞ்சினால் நினைப்பானெவன்" என்கிறபடியே

ப்ரயுக்தவ்யாபாரத்தைப்பற்ற அப்ராத4ாந்யமும் அதி4காரிபே4தே3ந உபாயபந்நம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே தத்3விஷயப்ரமாணோபாத3ாநம் பண்ணுகிறார் (ஜ்ஞாநப4க்த்யந்விதம்) இத்யாதி3.

(உபாயம்) இத்யேகத்வம் அங்க3ாங்கி3வ்யாஸக்தமோக்ஷஹேதுத்வாந்வயி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே யோஜநாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே) இத்யாதி3. உபாயபத3ம் அங்க3ப்ரத4ாநஸாத4ாரண-மோக்ஷஹேதுதாபரம். "இதி = ஹேதுஸ்தது3த்3ப4வே" என்கிற இடத்திற்போலே ஏகத்வம் ஹேது-தாந்வயி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (உபசரித்து) என்றது. இந்த பக்ஷத்திலே கர்மஜ்ஞாநங்களுக்கு அங்க3த்வமும், ப4க்திக்கு அங்கி3த்வமுமே நியதம். மூலத்திலே [உபாயம்] என்கிற ஏகவசநத்தாலும் [கர்மப4க்திகள்] என்கிற ப3ஹுவசநத்தாலும் யோஜநாத்3வயாபி4ப்ராயம் வ்யஞ்ஜிதம். உபசார: = லக்ஷணா. "ப்3ரஹ்மணா ஸஹ" என்கிற இது போ4க்3யஸாஹித்யபரம். காம்யந்த இதி காமா: = கல்யாணகு3ணா:.

(நிரஸ்த) இத்யாதி3. நிரஸ்தாதிஶயத்வம் = உத்கர்ஷாநிரூபகத்வம். ஆஹ்லாத3த்வம் = ஸுக2ாந்தரா-நுப4வாக்ஷமத்வாபாத3க: உத்கர்ஷ:. ப4ாவஶப்3தே3ந து3:க2நிவ்ருத்திவ்யுத3ாஸ:. ஏகாந்தத்வம் = து3:க2ாஸம்பி4ந்நத்வம். "ஆத்யந்திகத்வம் = நித்யம்" என்று தாத்பர்யதீ3பிகையிலே வ்யாக்2யாதம். (பே4ஷஜம்) என்றது ஸம்ஸாரது3:க2விரோதி4 என்றபடி. இதில் உபாயஜ்ஞாநம் சொல்லுகிறது என்னுமத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறார் (இந்த ஶ்லோகத்தில்) இத்யாதி3நா. (நிரஸ்தாதிஶயாஹ்லாத3) இத்யாதி3பூர்வாபரப3ஹுபத3ஸ்வாரஸ்யாநுரோதே4ந பே4ஷஜபத3த்துக்கு விரோதி4லக்ஷணையல்லது நிவர்த்தகலக்ஷணை அநுசிதை என்று கருத்து. (நம் ஆசார்யர்கள்) என்றது எங்களாழ்வான் முதலானவர்கள் என்றபடி. "பரித்யஜ்ய" என்று த்யாக3ாநுவாத3த்தை உட்கொண்டு (து3ஷ்கரத்வ) இத்யாதி3. உபாயாநுஷ்ட2ாநாபேக்ஷித-அதி4காரபே4த3த்தை உட்கொண்டு (ஸ்வப்ரயோஜந) இத்யாதி3. (நெஞ்சினால்) இத்யாதி3க்கு அர்த்த2ம் (ஆஶ்ரிதர்) இத்யாதி3. (நினைப்பான்) = நினைக்கப்படுமவன், (யவன்) = யாத்3ருஶஞ்3ரவ்யஸம்ஸ்த2ாநகவிக்3ரஹயுக்தன், (நீள்கடல்வண்ணன்) = நீண்ட கடல்போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவை உடையவனாகும். ஆவது, அப்ராக்ருதவிக்3ரஹத்தில் பண்ணும் விருப்பத்தை உடையவனாயிருக்கும் என்றபடி. "தஸ்மிந் நிவிஷ்டமாத்மேஶம் ஈஶ்வர்யா ஜக3தஶ்ஶ்ரியா । இந்தீ3-

266. முதல் சொன்ன மூவரும் நிக்3ரஹத்துக்கிலக்கு, மற்றையிருவரும் அநுக்3ரஹத்துக்கிலக்கு.

ஆக, ஶத்3ருமாப்ராதிகூலருடைய உத்3தே3ஶ்யாதி3விப4ாக3த்தை அருளிச்செய்து, இவர்களில் நிக்3ர-ஹாநுக்3ரஹயோக்3யர் இன்னாரென்றும், இவர்கள் கர்மவிநாஶஹேது இன்னதென்றும் அருளிச்செய்கிறார் மேல் [முதற்சொன்ன] இத்யாதி3யால், தே3ஹாத்மாபி4மாநி, ஸ்வதந்த்ரர், அந்யஶேஷபூ4தர் என்று ஸஹ-பட்0நயோக்3யராப் முதற்சொன்ன நேரே ப்ராதிகூலரான மூவரும், தே3ஹாதி3விலக்ஷணமாய் ப4க3வத்-பாரதந்த்ர்மாய், தத3கஶேஷமாயிருக்கும் ஸ்வரூபமென்று தெளிந்து ஐஹிகாமுஷ்மிகபோ4க3ங்களைக் குறித்து தே3வதாந்தரங்களைக் காற்கடைகொண்டிருக்கும் விலக்ஷணர்க்கு "எங்கள் குழுவினிற்புகுதலொட்டோம்" என்று தங்கள் திரள்புகுரவொட்டாமல் தள்ளிக்கதவடைத்துக் காணிவ்கண்புதைக்கையாகிற நிக்3ரஹத்துக்கு நேரே

ஆஶ்ரிதர் தங்கள் நெஞ்சாலே யாதொரு த்3ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கோலினார்கள், அத்தையே தனக்குத் திருமேனியாக அபி4மாநித்து அதிலே அப்ராக்ருதவிக்3ரஹத்தில் பண்ணும் ஆத3ரத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு அத்யந்தஸுலப4னாய் இருக்கிற அர்ச்சாவதாரமான ஸர்வேஶ்வரன்; உபாயம் அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் அவனே உபாயமாக நினைத்துத் தான் பற்றின பற்று, உபேயம் தனக்கு உகப்பாகப் பண்ணும் கைங்கர்யம். (265)

266. ஆக உத்3தே3ஶ்யாதி3பே4த3த்தாலே அவர்களுக்குண்டான அந்யோந்யவிஶேஷத்தை த3ர்ஶிப்பித்தார்கீழ்; இவர்களில் ப4க3வத்3விஷயத்தோடு ஒட்டற நின்ற மூவர்க்கும், ப4க3வத்3-விஷயத்தையே பற்றிநின்ற இருவர்க்குமுண்டான விஶேஷத்தை த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் மேல் [முதற்சொன்ன மூவரும்] என்றுதுடங்கி. அதாவது தே3ஹாத்மாபி4மாநமும், ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்யஶேஷத்வமுமாகிற இவற்றுக்கு அவ்வருகு ஒன்றறியாமையாலே ப4க3வத3நவ்யக3ந்த4ரஹித-ரான மூவரும், "க்ஷிபாமி" என்கிற ப4க3வந்நிக்3ரஹத்துக்கு விஷயம்; ப்ரக்ருதே: பரமாய் ப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷமான ஸ்வரூபத்தை அறிந்து ப4க3வத3நுப4வகைங்கர்யங்களை

வாஞ்ச2ஸ்யாமம்" என்றிறே பரவிக்3ரஹத்தின்படி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அதிலே அப்ராக்ருத) இத்யாதி3. அதி4காரிவிஶேஷணபூ4த-அநுபாயப்ரபத்திக்கு ப்ராகர்யேண அர்ச்சாவிக்3ரஹவிஶிஷ்ட-விஷயகத்வமும், உபாயப்ரபத்திக்கு விகல்பேந அர்ச்சாந்தர்யாமிவிக்3ரஹவிஷயகத்வமும் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அர்ச்சாவதாரமான) இத்யாதி3. (உபாயம்) என்றது ஸாத்4யோபாயம் என்றபடி. (உபாயமாக) என்றது ஸித்3தோ4பாயமாக என்றபடி. (தான் பற்றின பற்று) என்றது ஸ்வயம் உபாயத்வபு3த்3த்4யா அநுஷ்டி2த்த ப்ரபத3நம் என்றபடி. (தன் உகப்புக்காக) என்று ஸ்வ-ப்ரயோஜநத்3தே3ஶேந என்றபடி. (266)

266. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவர்களில்) இத்யாதி3. ஸஹவாஸத்தில் தூ3ரத: பரிஹரணீயத்வ-கிஞ்சித்பரிஹரணீயத்வ-விவேகார்த்த2ம் அவர்களிலே மிதோ2 வைஷம்யம் சொல்லுகையாலே ஹேதுமதி ஸங்க3தி என்றபடி. இவர்களுக்கு ப4க3வத3ந்வய-தத3பா4வங்கள் நிக்3ரஹாநுக்3ரஹஹேது என்றுமபி4ப்ராயத்தாலே (தே3ஹாத்மாபி4மாநமும்) இத்யாதி3. இவர்க்கும் நிக்3ரஹம் ஏகரூபமாகை-யாலே (க்ஷிபாமி என்கிற) இத்யாதி3. மற்றை இருவர்க்கும் அநுக்3ரஹத்தில் ப்ரகாரபே4த3ம் உண்டாகையாலே (த3தா3மி) இத்யாதி3. "த3தா3மி பு3த்3தி4யோக3ம் தம் யேந மாமுபயாந்தி தே"

இலக்கு; அந்யப்ரயோஜநத்வேந ஸஹபட2நயோக்3யரான உபாயாந்தரபரரும், ஸ்வப்ரயோஜநபரருமாகிற பூர்வோக்தரில் வ்யாவ்ருத்தரான மற்றையிருவரும் முமுக்ஷுக்களாகையாலே த3ர்ஶநஸ்பர்ஶந-ஸம்ப4ாஷணத்3யநுக்3ரஹத்துக்கிலக்கு. அன்றியே, மூவருமிருவரும் ப4க3வந்நிக்3ரஹாநுக்3ரஹங்களுக்கு இலக்கென்றும் அருளிச்செய்வர். (266)

267. மூவருடையவும் கர்மம் அநுப4வவிநாஶ்யம், நாலாமதி4காரிக்கு ப்ராயஶ்சித்த-விநாஶ்யம், அஞ்சாமதி4காரிக்கு புருஷகாரவிநாஶ்யம்.

தத்தத்3யநிக்3ரஹத்துக்கு இலக்கான அம்மூவருடைய அநாதி3காலார்ஜிதஸத3ஸத்கர்மமும் தத்தத்ப2ல-ஸுக2து3:க2ாநுப4வவிநாஶ்யம்; அல்பாநுக்3ரஹத்துக்கிலக்கான நாலாமதி4காரிக்கு, அஸத்கர்மத்தளவு "த4ர்மேண பாபமபநுத3தி" என்கிறபடியே ப்ராயஶ்சித்தவிநாஶ்யம்; ப்ராயஶ்சித்தஸாத்4யம் அல்லாத ஸத3ஸத்கர்மம் இரண்டும் ப4க3வத்ப்ரஸாத3விநாஶ்யமென்று கருத்து. அநுக்3ரஹவிஶேஷத்துக்கு இலக்கான

புருஷார்த்த2மாகக் கொள்ளுகையாலே அநந்யப்ரயோஜநராய், கர்மஜ்ஞாநாதி3களான உபாயாந்தரங்களிலும் ப்ரபத3நத்திலும் நிஷ்ட2ரான இருவரும் "த3தா3மி", "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற ப4க3வத3நுக்3ரஹத்துக்கு விஷயமென்கை. (266)

267. இவர்களுக்கு கர்மவிநாஶஹேதுபே4த3த்தால் வந்த விஶேஷங்களை த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் மேல் [மூவருடையவும்] என்றுதுடங்கி. அதாவது நிக்3ரஹத்துக்கிலக்கான மூவருடையவும் அநாதி3காலார்ஜிதமான ஸத3ஸத்கர்மம், "அவஶ்யமநுபோ4க்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம ஶுப4ாஶுபம்। நாபு4க்தம் க்ஷீயதே கர்ம கல்பகோடிஶதைரபி" என்கிறபடியே அவஶ்யம் தத்ப2லமுள்ளது அநுப4வித்தாலன்றி நஶியாமையாலே அநுப4வவிநாஶ்யம் என்கிறார்; அநுக்3ரஹத்துக்கு இலக்காகச்சொன்ன இருவரிலும் வைத்துக்கொண்டு உபாயாந்தரநிஷ்ட2னான நாலாமதி4காரிக்கு, கர்மஜ்ஞாநப4க்திகளாகிற உபாயவிஶேஷங்களிலொன்றை அநுஷ்டி2த்தால் அத்தை ப்ராயஶ்சித்த-

---

என்கிற இது உபாயாந்தரநிஷ்ட2விஷயம். "ஸர்வபாபேப்4யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற இது ஸ்வகீயஸ்வீகாரநிஷ்ட2விஷயம் என்றபடி. ஸித்3த4ாந்தத்திலே "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற இது அதி4காரிவிஶேஷணீபூ4த-அநுபாயப்ரபத்திநிஷ்ட2விஷயமானாலும் மோக்ஷணஸங்கல்பமாத்ரம் உபாயப்ரபத்திநிஷ்ட2விஷயத்திலும் துல்யமாகையாலே இப்படி அருளிச்செய்தது என்று கண்டு கொள்வது. (266)

267. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவர்களுக்கு) இத்யாதி3. தா3ரத: பரிஹரணீயத்வாத்3யர்த்த2ம் வைஷம்யாந்தரகத2நமாகையாலே ஏககார்யத்வம் ஸங்க3தி என்றபடி. "தத3தி4க3ம உத்தரபூர்வாக4யோ: அஶ்லேஷவிநாஶௌ தத்3வ்யபதே3ஶாத்" என்கிற அதி4கரணத்திலே பண்ணின "அவஶ்யமநுபோ4க்-தவ்யம்" இத்யாதி3யினுடைய அமுமுக்ஷுவிஷயத்வத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நிக்3ரஹத்துக்கு) இத்யாதி3. "அஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூ3யந்தே ஏவம்வித்3 பாபம் கர்ம ந ஶ்லிஷ்யதே" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (உபாயாந்தரநிஷ்ட2னை) இத்யாதி3. தனித்தனி உபாயத்வத்தை உட்கொண்டு (கர்ம) இத்யாதி3. நைமித்திகவிஶேஷங்களிலே ப்ராயஶ்சித்தப்ரஸித்3தி4யாலேயாலே (ப்ராயஶ்சித்தஸ்தா2நீயமாக்கி) என்றது. (ஆஶ்ரயணவேளையிலே) என்றது உபாயப்ரபத3நப்ரயோகாத் பூர்வக்ஷணத்திலே என்றபடி. ப்ராப்திவிரோதி4த்வரூபவிஶேஷா-

அஞ்சாமதி4காரிக்கு, "ந கஶ்சிந்நாபராத்4யதி" என்று அபராத4ப4யநிவ்ருத்திஹேதுபூ4தமான புருஷகார- விநாஶ்யம், அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வம் ஸித்3தோ4பாயகார்யமாகிலும் ஆஶ்ரயணவிரோதி4நிவ்ருத்திமாத்ரம் தத்ஸங்கல்பமடியாக புருஷகாரகார்யமென்னலாமிறே. (267)

ஸ்தா2நீயமாக்கி ஈஶ்வரன் ஸர்வகர்மங்களையும் கழிக்கையாலே கர்மம் ப்ராயஶ்சித்தவிநாஶ்யம் என்கிறார்; ப்ரபத3நநிஷ்ட2னை அஞ்சாமதி4காரிக்கு ஆஶ்ரயணவேளையிலே அநாதி3காலக்ருதா- பராத4பீ4தனும் அவற்றையடைய ஈஶ்வரன் பொறுக்கைக்குறுப்பாகப் பிராட்டியை புருஷகாரமாக

நாகலந்நு அபராத4ஸாமாந்யக்ஷாமணார்த்த2மாகவும் புருஷகாரபுரஸ்ஸரணமாகையாலே ஸர்வ- கர்மநிவ்ருத்தியும் புருஷகாரகாரிதையாகும் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அவற்றை அடைய) இத்யாதி3. உபாயப்ரபத்திநிஷ்ட2னுக்கு ப4க்த்யாதி3நிஷ்ட2னுக்குப்போலே புருஷகாரம் அநபேக்ஷிதம் என்று ஸித்3தா4ந்தமானாலும், சிலர் உபாயப்ரபத3நத்துக்கு புருஷகாராபேக்ஷணம் வாசநிகம்; ப4க்தியில் இப்படி வசநம் இல்லாமையாலே புருஷகாரம் அநபேக்ஷிதம் என்றுகொண்டு புருஷகாரப்ரபத்தியையும் பண்ணுகையாலே, அவர்கள்விஷயத்திலே புருஷகாரம் ஸ்வஸ்வபா4வத்தாலே கார்யம் செய்யலாம்; உபாயதயா அநுஷ்டி2தப்ரபத3நமே ப்ராயஶ்சித்தஸ்தா2நீயமாகவற்றாகிலும், அதினுடைய கார்யகரத்வம் புருஷகாராதீ4நமாகையாலே தத்ப்ராதா4ந்யத்தைப்பற்ற புருஷகாரவிநாஶ்யத்வோக்தி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டியை) இத்யாதி3.

இவ்விடத்திலே உபாயாந்தரநிஷ்ட2ர்க்கும், ஸ்வகீயஸ்வீகாரநிஷ்ட2ர்க்கும், அதி4காரிவிஶேஷணீபூ4த- ப்ரபத்திநிஷ்ட2ர்க்கும் அதி4காரத3ஶையில் அபி4மதிதாரதம்யமாத்ரமித்தனையல்லது ப4க3வத3நுப4வா- தி3ரூபப2லம் ஏகரூபமே என்றும், ஸ்வார்த்த2த்வ-தத3பா4வங்களாலே ப2லவைஷம்யமும் என்றும் நிர்வாஹத்3வயமுண்டு: அதில் தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே அயோக3வ்யவச்சே2த3கமாகையாலே அநுத்3தி3ஷ்டாம்ஶத்துக்கும், ப2லத3ஶையில் ப்ராப்தி அவர்ஜநீயையாகையாலே ப2லவைஷம்யத்திலே ப்ரமாணமில்லை. இவ்வர்த்த2த்தில் பூர்வாசார்யநிர்தே3ஶஸம்வாதஸம்பூ4யஸ்த்வம் விஸ்தரப4யத்தாலே எழுதிற்றில்லை. இப்ப்ரப3ந்த4த்திலே ப2லவைஷம்யம் ப்ரதீதமானாலும் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை செய்தருளின இதின் வ்யாக்2யாநத்திலே ப2லவைஷம்யமில்லை என்று விஸ்தரேண உபபாதி3க்கப்- பட்டது - இத்யாதி3ப்ரத2மநிர்வாஹம் கண்டுகொள்வது.

தத்க்ரதுந்யாயம் அயோக3வ்யவச்சே2த3கமானாலும் அவிருத்3தா4ம்ஶத்துக்கு ஸங்க்3ரஹம் ஸித்3தி4க்கு- மத்தனை விருத்3தா4ம்ஶத்துக்கும் ஸங்க்3ரஹம் வாராது; ந்யாயஸஹஸ்ரத்தாலும் விருத்3த4ப2லங்களுக்கு ஸமாவேஶம் ஸித்3தி4யாதே. ஆகையால் அநுப4வகைங்கர்யங்களிலே ஸ்வார்த்த2த்வ-தத3பா4வங்க- ளுக்கு கதா3சித3பி ஸமாவேஶம் கூடாதாகையாலே உபாயாந்தரஸ்வகீயஸ்வீகாரநிஷ்ட2ர்க்கு ஸ்வார்த்த2தாவிஶிஷ்ட-அநுப4வ-கைங்கர்யங்களும் அதி4காரிவிஶேஷணப்ரபத்திநிஷ்ட2ர்க்கு ஸ்வார்த்த2தாரஹித-அநுப4வகைங்கர்யங்களும் ப2லம் என்று கொள்ளவேணும். அவர்களுக்கு ப2லத3ஶையில் ஸ்வார்த்த2தை கழியுமென்னில், அயோக3வ்யவச்சே2த3ஹாநம் ப்ரஸங்கி3க்- கும்; கழியுமென்னாவிடில், ஸ்வார்த்த2த்வாபா4வம் ஸித்3தி4யாது. ஆகையால் தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே அயோக3வ்யவச்சே2த3மும் ஆவஶ்யகமாகையாலே ஸ்வார்த்த2த்வ-தத3பா4வாப்4யாம் ப2லவைஷம்ய- மிஷ்டம். இவ்வர்த்த2ம் இந்த ஸூத்ரஸ்வாரஸ்யஸித்3த4ம். வ்யாக்2யாநத்திலும் ஸப்ரதிப3ந்த4நமான (உத்3தே3ஶ்யாதி3பே4த3ங்களை) என்கிற நிர்தே3ஶத்தாலும் இது ஸித்3த4ம். உத்3தே3ஶ்யாதி3பே4த3ங்கள் ப்ரதிவிஷயங்களல்லது வாஸ்தவபே4த3மில்லை என்று அர்த்த2ம் என்னில், நிப3ந்த4நஶப்3த3- ஸ்வாரஸ்யமில்லை; உத்3தே3ஶ்யாதி3பே4த3ஶப்3த3ம் தத்ப்ரதிபத்திபரம் என்னில், ஸைஷிணே

268. உபாயம் ஸ்வீகாரகாலத்தில் புருஷஸாபேக்ஷமுமாய் புருஷகாரஸாபேக்ஷமுமா-யிருக்கும்; கார்யகாலத்தில் உபாயநிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

புருஷகாரஸாபேக்ஷத்வத்தால் வந்த ஸித்34தோ4பாயத்தின் நைரபேக்ஷ்யஹாநியை பரிஹரிக்கிறார்மேல்; நிரபேக்ஷமான ஸித்34தோ4பாயம் சரணவரணரூபஸ்வீகாரகாலத்தில் ஸ்வீகர்த்தாவாயிருப்பானொரு புருஷ-ஸாபேக்ஷமாய், ஸ்வீகரிப்பிக்குமதொரு புருஷகாரஸாபேக்ஷமுமாயிருக்கும்; ஸ்வீகர்த்தாவில்லாவிடில் ஸ்வீகாரந்தானில்லை. புருஷகாரமில்லாவிடில் ஸ்வீகாராதி4காரமில்லை. ஸ்வீகாராநந்தரபா4வியான அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகேஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணுகையாகிற கார்யகாலத்தில், புருஷபுருஷகாரரூபோபா4ய-நிரபேக்ஷமாயிருக்கும்; கார்யகாலத்தில் ஸஹகாரிஸாபேக்ஷமுண்டாகில்றே தந்நைரபேக்ஷ்யப4ங்க3ம்வருவது.

முன்னிட்டு ஆச்ரயிக்கையாலே அவளுக்காக இவனுடைய அபராத4த்தையெல்லாம் பொறுத்து அங்கீ3கரித்து இவனுடைய சில கர்மங்களையும் தள்ளிப்பொகடுகையாலே புருஷகாரவிநாய்பம் என்கிறார். (267)

268. இப்படி புருஷகாரஸாபேக்ஷமென்னில் உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யஹாநிவாராதோ என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் [உபாயம்] என்றுதுடங்கி. அதாவது ஸஹாயாந்தர-ஸம்ஸர்க3ாஸஹமாநஸித்34தோ4பாயம், சரணவரணரூபஸ்வீகாரகாலத்தில் ஸ்வீகர்த்தாவான புருஷனையும் ஸ்வீகரிப்பிக்கும் புருஷகாரத்தையும் அபேக்ஷித்திருக்கும்; ஸ்வீக்ருதமான தான் இவனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வகேஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணுகையாகிற கார்யகாலத்தில்,

ப்ரஸங்கி3க்கும். ஆகையால் ஈடத்தே4ஸ்யோபாயபே4த3வத் உபேயபே4த3மும் வஸ்துத: என்கை உசிதம். தது3பாஸ்யத்வ-ஸாம்யத்வங்களை அறியலாம். (ஸாத்4யாந்தரஸாத4நாந்தரங்களினுடைய த்யாஜ்யதை ப்3ரஹ்மத்தினுடைய நிரதிசயபோ4க்3யதையையும், அநந்யதா2ஸித்3த4த்வத்தையும்) இத்யாதி3-உபோத்3கா4தஸ்யாக்2யாநாவஸரத்திலே உபாஸநஹேதுக-தத்ஸித்3தி4க்கும் பே4த3ம் ஸூசிதம். பூர்வாசார்யாதி3நிர்தே3சாஸ்வாரஸ்யங்களும், திருவாய்மொழிப்பிள்ளை வ்யாக்2யாநமும், அவிருத்34ங்-களான அநுப4வகைங்கர்யங்களுக்கு அதி4காரித்ரயஸாத4ாரண்யமாரமித்ததிலயல்லது, விருத்34ங்களான தத்3க3துஸ்வார்த்த2த்வ-தத்3ப4ாவங்களினுடைய ஸமாவேசப்ரதிபாத3நபரமன்று - இத்யாதி3-த்3விதீயநிர்வாஹப்ரகாரம் கண்டுகொள்வது. (267)

268. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி புருஷகாரஸாபேக்ஷம் என்னில்) இத்யாதி3. ஸ்வபக்ஷத்திலே சரமச்லோகம் அதி4காரிவிசேஷாநுஷ்டாநபரமாகையாலே ஏகசப்3த3ம் உபாயநைரபேக்ஷ்ய-பரமாகையாலே, புருஷகாரபுரஸ்கரணம் தத்3விருத்34ம் என்னும் சங்காபரிஹாரார்த்த2த்வாத் ப்ரஸங்க3ஸங்க3தி என்றபடி. ஐந்தாம் அதி4காரிபக்ஷத்திலே ஸ்வகீயஸ்வீகாரம் உபாயமாகையாலே ஸித்34தோ4பாயநைரபேக்ஷ்யப்ரஸங்க3மே இல்லையாகையாலே, தத்3விரோத4சங்கை இல்லையே. இனித்-தான் பிராட்டிக்கு உபாயத்வமும் அவர்களுக்கு இஷ்டமாகையாலே உபாயநைரபேக்ஷ்யப்ரஸங்க3மும் இல்லையே. ஏகசப்3த3ம் ஸ்வீகாராப்ராத4ாந்யாதி4பரம் என்றிறே தத்3ப4யுபக3மம். ஆகையாலே ஸ்வ-பக்ஷாநுரோதே4நவே உத்தரக்3ரந்த2ம் என்று கருத்து. ஸர்வத3ர்மத்யாக3த்வத உட்கொண்டு (ஸஹாயாந்தர) இத்யாதி3. "த்வமேவோபாயபூ4தோ மே ப4வேதி ப்ரார்த்த2நாமதி:", "ததே3கோபாயதா யாச்ஞா", "உபாயம் க்ருணு லக்ஷ்மீசம்" இத்யாதி3யை உட்கொண்டு (சரணவரண) இத்யாதி3. [உபாய]ஸ்வீகர்த்தார்த்த2ம் (புருஷனும்) இத்யாதி3. அதாவது, அபூர்வஸ்த3ாநீயப்ரஸாத4ஜநகத்வேந

269. ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினைக்கலாமோவென்னில்;
இப்படி ஸ்வப்ரயோஜநபரரடங்க ப்ரதிகூலரென்னில் "நமக்கே நலமாதலில்" என்னுமாழ்வார்களையும் ப்ரதிகூலரென்ன வேண்டிவாராதோ என்று ஶங்கித்து, ப்ரதிகூலவகையைச்சொல்லுகிறது; (269)

270. இங்கு ஸ்வப்ரயோஜநமென்கிறது ஆஶ்ரயதோ$_3$ஷஜந்யமாநத்தை.
இங்கு ப்ராதிகூல்யஹேதுவான ஸ்வப்ரயோஜநமென்கிறது ஶேஷத்வாஶ்ரயமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வபோ$_4$க்த்ருத்வபு$_3$த்$_3$தி$_4$ரூபதோ$_3$ஷஜந்யமான ஸ்வப்ரயோஜநத்வத்தை. (270)

புருஷனும் புருஷகாரமுமாகிற உப$_4$யத்தையும் அபேக்ஷியாதே தானேசெய்து தலைக்கட்டுமென்கை; கார்யகாலத்தில் ஸஹகாரிஸாபேக்ஷமுண்டாகிலிறே உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யத்துக்கு ஹாநி வருவதென்று கருத்து. (268)

269. ஸ்வப்ரயோஜநபரரை [ப்ரதிகூலர்] என்று அவிஶேஷேண அருளிச்செய்தாரிறே; இந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரதை அநுகூலாக்$_3$ரேஸரரான ஆழ்வார்கள்பக்கலிலும் தோற்றியிருக்கையாலே தந்நிப$_3$ந்த$_4$நமான ப்ராதிகூல்யம் அவர்கள்பக்கல் வாராதபடி பரிஹரிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, தத்$_3$விஷயஶங்கையை அநுவதி$_3$க்கிறார் [ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும்] என்று துடங்கி. "நமக்கே நலமாதலில்" என்றும், "நாம் கண்டுகந்து கூத்தாட ஞாலத்தூடே நடவாயே" என்றும், "கண்டு நானுன்னையுகக்க" என்றும் இத்யாதி$_3$வசநங்களாலும், மடலெடுக்கை முதலான ப்ரவ்ருத்திகளாலும் ஆழ்வார்களுக்கும் இந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரத்வமுண்டாகத் தோற்றா-நின்றதிறே; ஆனபின்பு ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலரென்று சொல்லப்பார்க்கில் ஆழ்வார்களையும் அப்படி நினைக்கவேண்டிவாராதோ என்று ஶங்கைக்கு அபி$_4$ப்ராயம். (269)

270. அத்தை பரிஹரிக்கிறார் [இங்கு] என்றுதுடங்கி. அதாவது ப்ரதிகூலமாகச்சொல்லுகிற இவ்விடத்தில் ஸ்வப்ரயோஜநமென்கிறது, அநுப$_4$வகைங்கர்யங்களுக்கு ஆஶ்ரயமான சேதந-

---

புருஷக்ருதஸ்வீகாரத்தையும், அப்ரத$_4$ாநகார்யகரத்வேநவாதல் துல்யவத் கார்யகரத்வேநவாதல் பிராட்டியையும் அபேக்ஷியாதே, தானே செய்யும் என்றபடி. புருஷநைரபேக்ஷ்யாம்ஶம் த்$_3$ருஷ்டாந்-தார்த்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கார்யகாலத்தில்) இத்யாதி$_3$. (268)

269. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஸ்வப்ரயோஜநபரரை) இத்யாதி$_3$. ஸ்வப்ரயோஜநபரரிலே சிலர்க்கு ப்ரதிகூலத்வம் இல்லை என்கையாலே, அபவாத$_3$ஸங்கதி என்றபடி. ஸ்வோக்தார்த்த$_2$த்துக்கு ஸ்வய-மேவ விவரணம் பண்ணுகிற ப்ரகரணமாகையாலே (பரிஹரிக்கவேணும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி) என்றது. (நமக்கே) இத்யாதி$_3$ வ்யாக்$_2$யாதம். (கூத்தாட) என்றது முன் அர்த்த$_2$த்தாலே உகப்பிலே ஸ்வோத்$_3$தே$_3$ஶ்யத்வம் தோற்றுகிறது. (ஞாலத்தூடே) = பூமியிலே. (உகக்க) என்கிற இத்தாலே உகப்பிலே ஸ்வோத்$_3$தே$_3$ஶ்யத்வம் ஸ்பு$_2$டம். ஆழ்வார்களை நிர்தே$_3$ஶியாமையாலே ஶங்கை அஸ்பு$_2$டையாகையாலே (அபி$_4$ப்ராயம்) என்றது. (269)

270. ஆஶ்ரயம் ஆதே$_4$யஸாகாங்க்ஷமாகையாலே ப்ரகரணத் அநுப$_4$வகைங்கர்யங்கள் ஆதே$_4$யங்கள் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அநுப$_4$வகைங்கர்யங்களுக்கு) இத்யாதி$_3$. (அவித்$_3$யா)

2 7 1 . ஆகையாலே தோ3ஷமில்லை.

ஆகையால் அந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ப்ரதிகூலரென்னக் குறையில்லை. (271)

னுடைய அவித்3யாதி3தோ3ஷத்தால் வந்த ஸ்வப்ரயோஜநத்தை என்கை. இத்தை [ஆச்ரய-தோ3ஷஜந்யம்] என்று ஒதுக்குகையாலே ஆழ்வார்களுடைய ஸ்வப்ரயோஜநம் விஷயதோ3ஷ-ஜந்யமென்று கருத்து. இதுதன்னை [விஷயதோ3ஷத்தால் வருமவை] என்கிற வாக்யத்திலே வ்யக்தமாக அருளிசெய்கிறாரிறே. (270)

2 7 1 . இவ்வர்த்த2த்தை நிக3மிக்கிறார் [ஆகையாலே தோ3ஷமில்லை] என்று. அதாவது ப்ராதிகூல்யஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்வப்ரயோஜநம் ஆச்ரயதோ3ஷஜந்யமாய், ஆழ்வார்கள் பக்கல் ஸ்வப்ரயோஜநம் விஷயதோ3ஷஜந்யமாய் இருக்கையாலே, அந்த ப்ராதிகூல்யம் இவர்கள் பக்கலிலும் வருமென்கிற தோ3ஷமில்லை என்கை. அன்றிக்கே, ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ஸாமாந்-யேந ப்ரதிகூலரென்று சொல்லுமளவில், அநுகூலரான ஆழ்வார்கள்பக்கலிலும் இந்த ஸ்வ-ப்ரயோஜநபரதை தோற்றுகையாலே அவர்களையும் ப்ரதிகூலரென்று நினைக்கவேண்டிவருகை-யால், ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ப்ரதிகூலரென்கை தோ3ஷமன்றோ என்று நினைத்துப் பண்ணுகிற மங்கையை அநுவதி3க்கிறார் [ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினைக்கலாமோ என்னில்] என்று. அத்தை பரிஹரிக்கிறார் [இங்கு] என்று தொடங்கி. அர்த்த2ம் பூர்வவத். நிக3மிக்கிறார் [ஆகையாலே தோ3ஷமில்லை] என்று. [ஆகையால்] என்கிற இதுக்கு அர்த்த2ம் பூர்வவத்; [தோ3ஷமில்லை] என்றது – ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ப்ரதிகூலரென்று சொன்னத்தில் தோ3ஷமில்லை என்கை என்றிங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். (271)

மர்த்த2ம் அநுகூலரான ஆழ்வார்களுடைய பக3வத்விஷய ஜ்ஞாநபரமம். (ஆதி3)சப்3த3ம் ருசிவாஸநாபரம். விஷய-தோ3ஷஜந்யஸ்வப்ரயோஜநபரத்வம் ப்ராதிகூல்யப்ரயோஜகமாகாது என்கிற இவ்வர்த்த2ம் [ஸ்வப்ரயோஜநம் என்கிறது] இத்யாதி3வாக்யத்திலே ஸேஷபாவாநுஜ்ஞாநந்யாயவஸ்துமாகையாலே அஸ்பு2டம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இத்தை) இத்யாதி3. ஆச்ரயதோ3ஷாதிரிக்தம் தோ3ஷாகாலதோ3ஷமுமன்றோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இதுதன்னை) இத்யாதி3. (270)

2 7 1 . பூர்வவாக்யத்திலே ப்ரதிகூலருடைய ஸ்வப்ரயோஜநத்தினுடைய கண்டோ2க்தமான ஆச்ரய-தோ3ஷஜந்யத்வத்தையும், ஆழ்வார்களுடைய ஸ்வப்ரயோஜநத்தினுடைய வ்யஞ்ஜிதமான விஷயதோ3ஷஜந்யத்வத்தையும் [ஆகையாலே] என்கிற இது பராமர்சிக்கிறது என்னுமபி4-ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராதிகூல்யஹேதுவான) இத்யாதி3. [தோ3ஷ]சப்3தா3பி4ப்ரேதம் (அந்த ப்ராதிகூல்யம்) இத்யாதி3. உபாயநைரபேக்ஷ்யவ்யாகா4தப்ரஸஞ்ஜகவிஜிகீ3ஷுசங்காபரிஹார-ரூப-அவாந்தரப்ரகரணாநுகு3ணமாக தாத்3ருசசங்காபரிஹாரபரதயா யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே) இத்யாதி3. ஸ்வப்ரயோஜநபரரை (ப்ரதிகூலர்) என்கை தோ3ஷமன்றோ என்று ப்ரயோக3தோ3ஷ-ப்ரஸஞ்ஜநத்தாலே விஜிகீ3ஷுசங்காத்வம் த்3யோதிதம். (பூர்வவத்) என்கிற பத3த்3வயத்துக்கும் பூர்வயோஜநையிற்போலே என்று அர்த்த2ம். [தோ3ஷமில்லை] என்கிற இதுக்கு ஸ்வப்ரயோஜநபரரை (ப்ரதிகூலர்) என்கையாகிற தோ3ஷமில்லை என்று அர்த்த2ம் என்னுமிடம் (ப்ரதிகூலர் என்கை தோ3ஷமன்றோ) என்கிற இத்தால் உக்தப்ராயமாகையாலே இங்கே அத்தை ஸ்பு2டமாகச் சொல்லுகிறார்

272. விஷயதோ$_3$ஷத்தால் வருமவையெல்லாம் துஃஸ்த்யஜமாயிறே இருப்பது-
மோக்ஷத்வவிஷயமான ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தின் விக்$_3$ரஹவைலக்ஷண்யமாகிற தோ$_3$ஷத்தாலே வருமதான ஸ்வப்ரயோஜநத்வம், மோக்ஷபூ$_4$தரான இவருக்கு ஸ்வபோ$_4$க்$_3$யத்வாநுஸந்த$_4$ாநம் பண்ணி வருந்தி த்யஜிக்கத் தேடிலும் து$_3$ஸ்த்யஜமாயிறே இருப்பதென்று பரிஹரிக்கிறார். ஆக, ஸ்வரூபதோ$_3$ஷமடியாக வந்த ப்ராதிகூல்யஹேதுவான ஸ்வப்ரயோஜநத்வம் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கவே விட்டுப்போம்; விஷயதோ$_3$ஷமடியாக வந்த ஆநுகூல்யாதிஶயஹேதுவான ஸ்வப்ரயோஜநத்வம், விஷயதோ$_3$ஷம் நித்யமாகையாலே தானும் நித்யமாய் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தால் விடப்படுமதொன்றன்றாய் இருக்குமென்றபடி. (272)

273. "ஊமையரோடு செவிடர்வார்த்தை", "கத$_2$மந்யதி$_3$ச்ச$_2$தி"-

272. இப்படி ஆஶ்ரயதோ$_3$ஷஜந்யமன்றிக்கே விஷயதோ$_3$ஷஜந்யமானாலும் ஸ்வரூப-விருத்$_3$த$_4$மானது த்யாஜ்யமன்றோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் [விஷயதோ$_3$ஷத்தால்] என்று துடங்கி. அதாவது அநுப$_4$வவிஷயமான அவனுடைய வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடை உடுத்தும்படியான விக்$_3$ரஹவைலக்ஷண்யமாகிற தோ$_3$ஷத்தாலே வருகிற ஸ்வப்ரயோஜநபரதை தத்$_3$தே$_4$துவான ப்ராவண்யம் தத்ஸித்$_3$த்$_4$யர்த்த$_2$மான வ்யாபாரங்களாகிற இவையெல்லாம் ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$மென்று விடப்பார்த்தாலும் விடவரிதாயிறே இருப்பதென்கை. [விஷயதோஷத்-தாலே வருமது] என்று பாட$_2$மானபோது ஸ்வப்ரயோஜநமாத்ரத்தையே சொல்லுகிறது. (272)

273. விஷயதோ$_3$ஷத்தால் வருமதின் து$_3$ஸ்த்யஜத்வத்தில் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் மேல் ["ஊமையரோடு செவிடர்வார்த்தை", "கத$_2$மந்யதி$_3$ச்ச$_2$தி"] என்று. "மற்றிருந்தீர்கட்கு" என்று துடங்கி. அத்தலையாலே பேறென்று அறுதியிட்டால் அவன் வருமளவும் க்ரமப்ராப்திபார்த்து ஆறியிருக்க வேணுங்காண், நீயிங்ஙனே பதறவாகாதுகாண் என்ற தாய்மாரைக்குறித்து, இவ்விஷயத்தில் ப்ராவண்யமின்றிக்கே என்னுடைய நிலைக்கு வேறாயிருந்த உங்களுக்கு

(தோ$_3$ஷமில்லை என்றது) இத்யாதி$_3$- (271)

272. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி ஆஶ்ரய) இத்யாதி$_3$- விஷயதோ$_3$ஷஜந்யமான ஸ்வ-ப்ரயோஜநத்துக்கு ப்ராதிகூல்யப்ரயோஜகத்வம் இல்லையாகிலும், ஸ்வரூபவிரோத$_4$மடியான த்யாஜ்யத்வம் இல்லையோ என்று ப்ரஸங்க$_3$ஸங்க$_3$தி என்றபடி. [விஷய]ஶப்$_3$த$_3$ம் விஷயிவாசகங்க்ஷ-மாகையாலே ப்ரகரணதே$_3$ஶ அநுப$_4$வம் விஷயியாகிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அநுப$_4$வ) இத்யாதி$_3$. விக்$_3$ரஹவைலக்ஷண்யம் கல்யாணகு$_3$ணமாகிலும் தோ$_3$ஷத்வகத$_2$நம் ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$ஸ்வப்ரயோஜநாத்$_3$யாபாதகத்வத்தாலே என்று கண்டுகொள்வது. ப$_3$ஹுவசந-விவக்ஷிதம் (தத்$_3$தே$_4$துவான) இத்யாதி$_3$. (வ்யாபாரங்கள்) = மடலெடுக்கை முதலானவை. "ஸக்த்$_3$து$_3$ஸ்வாஹு க்ருச்ச்$_2$ராக்ருச்ச்$_2$ரார்த்தே$_2$ஹு க$_2$ல்" என்று க்ருச்ச்$_2$ரார்த்த$_2$கத்வத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (விட அரிதாயிறே) என்று. ஏகவசநாந்தபாட$_2$நிர்வாஹம் (விஷயதோ$_3$ஷத்தால் வருமது என்று) இத்யாதி$_3$. (து$_3$ஸ்த்யஜமாயிறே) என்கிற ஏகத்வம் ஸ்வரஸம். பூர்வபா$_4$ஷ்யத்திலே ஜாத்யேகத்வம். (272)

273. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (விஷயதோஷத்தாலே) இத்யாதி$_3$- உபாத்தப்ரமாணத்துக்கு அர்த்த$_2$ம்

இதின் து$_3$ஸ்த்யஜத்வத்தை அநுஷ்டா$_2$நஶேஷமாகக் காட்டுகிறார் மேல் ["ஊமையரோடு"] இத்யாதி$_3$யால். ஶ்ரிய:பதிவிஷயமாயிருப்பதியுண்டுவரும் ப்ராவண்யவிஶேஷத்தை உபேயகோடியிலே நின்று நான் பட்டது பட்ட வல்வினையாட்டிகளறியலாமத்தனையல்லது, முதலடியான உபாயகோடியிலேநின்று அந்த ப்ராவண்யம் கணுக்கண்டறியாத வன்னெஞ்சிகளான உங்களுக்கறிவுக்கு விஷயமுமன்று; அம்மிது$_2$நவிஷயப்ராவண்ய-மாகிற மடுவிலே ஆழங்காற்பட்டு சலநமற்ற த்$_3$ருட$_4$மநஸ்கையான எனக்கு நீங்கள் சொல்லுகிற நிஷேத$_4$-வசநமெல்லாம், கேட்கைக்கும் சொல்லுகைக்கும் கரணமற்றவூமைக்குக் கேளாதென்றறியாமல் உத்தரம் கேட்க கரணமற்று, யதா$_2$ப்ரதிப$_4$ாஸம் நடத்தும் செவிடர் சொல்லுமுபதே$_3$ஶவார்த்தையோடொக்கும் என்று ஹிதஞ்சொல்லும் தாயாரைப் பார்த்து ஆண்டாளருளிச்செய்கையாலே ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயப்ராவண்யத்தால் வருமது து$_3$ஸ்த்யஜமென்னுமது ஸித்$_3$த$_4$ம். "தவாம்ருதஸ்யந்தி$_3$நி பாத$_3$பங்கஜே நிவேஶிதாத்மா கத$_2$மந்யதி$_2$ச்ச$_2$தி । ஸ்தி$_2$தேऽரவிந்தே$_3$ மகரந்த$_3$நிர்ப்ப$_4$ரே மது$_4$வ்ரதோ நேக்ஷுரகம் ஹி வீக்ஷதே" என்று மது$_4$வே ஜீவநமான வண்டு தாமரைமலர்வார்ந்த தேனிலே முழுகியிராநிற்க முள்ளிப்பூவின் தேன் பூணைக்கடைக்கணிப்பதும் செய்யாதாப்போலே, தேவர்திருவடிகளில் போ$_4$க்$_3$யதையிலே அழுந்தின நெஞ்சு க்ஷுத்$_3$ரபோ$_4$க்$_3$யத்தை எங்ஙனேதான் ஆசைப்படுமென்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்தபடியே, ப$_4$க$_3$வத்$_3$போ$_4$க்$_3$ய-தாஸக்திபோலே அத்தால் வந்த ஸ்வப்ரயோஜநத்வாதி$_3$யும் து$_3$ஸ்த்யஜமென்னுமிடம் ஸித்$_3$த$_4$மிறே. (273)

எனக்கோடுகிற த$_3$ஶை அறியப்போகாது; அவனவனென்று வாய்புலத்தும்படி ஶ்ரிய:பதிவிஷய-மான ப்ராவண்யத்தை மறுபாடுருவவுடையளாய், இப்படி அவனையொழியச்செல்லாமை உண்டானால் அவனிருந்த இடத்தேசென்று கிட்டுகை ப்ராப்தமாயிருக்க, அதுக்குக் கால்நடை தாராதபடி இருக்கிற எனக்கு, நானவனோடே சென்று சேராமைக்குறுப்பாக நீங்கள் சொல்லும் வார்த்தை, கேட்கைக்கு பரிகரமில்லாத செவிடரோடே, சொல்லுகைக்கு பரிகரமில்லாத ஊமைகள் வார்த்தை சொன்னாப்போலே இருப்பதொன்றென்று ஆண்டாளருளிச்செய்கையாலும்; "தவாம்ருதஸ்யந்தி$_3$நி" என்றுதுடங்கி, வகுத்த ஶேஷியான தேவருடைய தேனேமலரும் திருவடித் தாமரைகளில் போ$_4$க்$_3$யதையிலே அழுந்தின நெஞ்சு மற்றொரு க்ஷுத்$_3$ரவிஷயத்தை விரும்பும்படி எங்ஙனே, மது$_4$வே ஜீவநமான வண்டு மது$_4$ பரிபூர்ணமான தாமரைப்பூவானது நில்லாநிற்கச்

(மற்றிருந்தீர்கட்கு என்று துடங்கி) இத்யாதி$_3$. மற்று = என்னோடே வேறுபட்டு, இருந்தீர்கட்கு = இருந்த உங்கட்கு, அறியலாகா = என் நிலை அறியப்போகாது, மாதவனென்பதோரன்புதன்னை = ஶ்ரிய:பதிவிஷயமாய், தத்தே$_3$கபரதாஹேதுவான அதிப்ராவண்யத்தை, உற்று = நன்றாக உடைத்தாய், இருந்தேனுக்கு = க$_3$மநஶக்தி இன்றிக்கே இருந்த எனக்கு, உரைப்பதெல்லாம் = நீங்கள் பண்ணுகிற க$_3$மநநிஷேத$_4$ோக்தி எல்லாம். [ஊமையர்] இத்யாதி$_3$. [செவிடரோடு ஊமையர் வார்த்தை] என்று கூட்டுவது. ஶ்ரவணஶக்திவிகலரைக்குறித்து வசநஶக்திவிகலர்வார்த்தையோடொக்கும். துச்ச$_2$வத் அர்த்த$_2$க்ரியாகாரியன்று. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இத்தலையாலே) இத்யாதி$_3$நா. ஐந்தாம் பாட்டில் "அம்மனைமீர்" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (தாய்மாரை) என்றது. இது நாச்சியார்திருமொழி. (அம்ருதஸ்யந்தி$_3$நி) என்கிற இதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (தேனே) இத்யாதி$_3$. இத்தால் போ$_4$க்$_3$யத்வம் விவக்ஷிதம். "பாத$_3$பங்கஜ"ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் (திருவடித்தாமரைகளில்) என்றது. நிதராம் வேஶ: = ப்ரவேஶ: என்று விவக்ஷித்து அர்த்த$_2$ம் (அழுந்தின) என்று. (ஆத்ம)ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் (நெஞ்சு) என்று. (அந்ய)ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் (மற்று) இத்யாதி$_3$. "இச்ச$_2$தி" என்கிற இதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (விரும்பும்படி) என்று. "கத$_2$ம்"ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் (எங்ஙனே) என்று. "வ்ரத"ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் (ஜீவநம்) என்று. "நிர்ப$_4$ர"ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் (பரிபூர்ணமான) என்று. "இக்ஷுரக"ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் (கிட்டுகை அரிதாய்) இத்யாதி$_3$. கண்டகமும் ரஸாஸ்பதத்வமும் முள்ளிக்கு ப்ரஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே (கிட்டுகை)

274. இப்படி இவையித்தனையும் ஸதா3சார்யப்ரஸாத3த்தாலே வர்த்தி4க்கும் போதைக்கு வஸ்தவ்யம் ஆசார்யஸந்நிதி4யும் ப4க3வத்ஸந்நிதி4யும்; வக்தவ்யம் ஆசார்யவைப4வமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்; ஜப்தவ்யம் கு3ருபரம்பரையும் த்3வயமும்; பரிக்3ராஹ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமுமநுஷ்டா2நமும்; பரித்யாஜ்யம் அவைஷ்ணவஸஹவாஸமும் அபி4மாநமும்; கர்த்தவ்யம் ஆசார்யகைங்கர்யமும் ப4க3வத்கைங்கர்யமும்.

ஆக, தி3நசர்யாநுஸந்தா4நத்திலே எடுத்தவற்றில் மங்க3ளாஶாஸநாதி3த்ரயத்தை விஶத3கரித்தருளி, [இவை இத்தனையும் ஸதா3சார்யப்ரஸாத3த்தாலே வர்த்தி4க்கும்படி பண்ணிக்கொண்டுபோரக்கடவன்] என்றங்கு நிக3மிந்த வார்த்தையை விஶத3கரித்தருளுகிறார்மேல் [இப்படியிவை] இத்யாதி3யால். கீழருளிச்செய்த

செய்தே அதின் சுவடறிந்த தான், கிட்டுகை அரிதாய் கிட்டினாலும் நாக்கு நனைக்கப்போகாததாய் இருக்கிற முள்ளிப்பூவிற்சென்று படியாதமாத்ரமன்றிக்கே. அத்தை கடாக்ஷிப்பதும் செய்யாதிறே என்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்கையாலும், விக்3ரஹவைலக்ஷண்யம்கண்டு ப4க3வத்3விஷயத்தில் ப்ரவணரானவர்களை மீட்க அரிதென்று தோற்றுகையாலே, விஷயதோ3ஷத்தால் வருமது து3ஸ்த்யஜமென்னுமிடம் ஸித்3த4மிறே. (273)

274. ஆக தி3நசர்யோக்தமங்க3ளாஶாஸநாநுகூலஸஹவாஸப்ரதிகூலஸஹவாஸநிவ்ருத்திகளை விவரித்தார் கீழ்; [ஸதா3சார்யப்ரஸாத3த்தாலே வர்த்தி4க்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்] என்றத்தை விவரிக்கிறார் மேல் [இப்படி] என்றுதுடங்கி. [இப்படி இவை இத்தனையும் ஸதா3சார்யப்ரஸாத3த்தாலே வர்த்தி4க்கும்போதைக்கு] என்றது - கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே இந்த ஸ்வபா4வவிஶேஷங்களெல்லாம் ஸதா3சார்யனுடைய ப்ரஸாத3த்தாலே கொழுந்துபட்டு வளர்ந்து வரும்போதைக்கென்றபடி; [வஸ்தவ்யம் ஆசார்யஸந்நிதி4யும் ப4க3வத்ஸந்நிதி4யும்] அதாவது இவனுக்கு வாஸஸ்த2லம் ஹிதைஷியாய் உபதே3ஶாதி3களாலே இவற்றுக்கு உத்பாத3கனான ஸ்வாசார்யனுடைய ஸந்நிதி4யும், அவன் காட்டிக்கொடுக்கக்

இத்யாதி3விஶேஷணத்3வயம். (படியாத) = ப்ரவேஶியாத. "வீக்ஷதே" என்கிற இதில் விஶேஷவாசகமான "வி" என்கிற இது வ்யதிரேகலக்ஷணயா ஸ்வல்பவாசகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (கடாக்ஷிப்பதும்) இத்யாதி3. (கடாக்ஷ:) = அபாங்க3த்3ருஷ்டி:. இத்தால் ப்ரக்ருதார்த்த2ஸித்3தி4யை அருளிச்செய்கிறார் (வைலக்ஷண்யம்) இத்யாதி3நா. (273)

274. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஆக) இத்யாதி3. இங்கும் அவஸரஸங்க3தி என்றபடி. (இவை இத்தனையும்) என்கிற இதுக்கு விஶேஷ்யம் ஸ்வபா4வவிஶேஷங்கள் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (இந்த ஸ்வபா4வ) இத்யாதி3. [வர்த்தி4க்கும்] என்கிற இதுக்கு அர்த்த2ம் (கொழுந்துவிட்டு) இத்யாதி3. [வஸ்தவ்யம்] என்கிற இது "க்ருத்யல்யுடோ ப3ஹுலம்" என்கிற ஸூத்ரத்தாலே அதி4கரணார்த்த2க-'தவ்ய'ப்ரத்யயாந்தம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்கு வாஸஸ்த2லம்) இத்யாதி3. "புத்ரமிவைநமநுகாங்க்ஷந்" இத்யாதி3யை உட்கொண்டு (ஹிதைஷியாய்) என்றது. "ஆசாரே ஸ்தா2பயத்யபி" என்கிற வ்யுத்பத்தியைப்பற்ற (உபதே3ஶாதி3களாலே) இத்யாதி3. (இவற்றுக்கு) என்றது உக்தஸ்வபா4வவிஶேஷங்களுக்கு என்றபடி. அநந்தரநிர்தே3ஶதாத்பர்யம் (அவன் காட்டிக்

க்ரமத்திலே தி3நசர்யாநுஸந்த4ாநோபாத்தகு3ணாதி3விசேஷங்களான இவையித்தனையும், தது3த்பாத3கமான ஸதா3சார்யப்ரஸாத3த்தாலே, ஸ்வாதி4காரபூர்த்த்யர்த்த2மாக வர்த்தி4க்கும்போதைக்கு. வஸ்தவ்யாதி3கள் ஏதென்னும் ப்ரஶ்நத்தின் மேலே முந்துற இவ்வதி4காரிக்கு வஸ்தவ்யம் ஹிதோபதே3ஶத்தாலே ஸ்வரூபஹாநி வாராதபடி ஶிக்ஷிக்கும் ஸதா3சார்யஸந்நிதி4யும், தத3லாப4த்தில் அவன் காட்டிக்கொடுத்த அர்ச்சாவதார-ப4க3வத்ஸந்நிதி4யும்; இது ஸமவிகல்பமன்று. ஆசார்யவைப4வம் இப்ரப3ந்த4தாத்பர்யமாகையாலே; கர்மப4ாக3த்திலும் ப்3ரஹ்மசாரிக்கு கு3ருகுலவாஸமே முற்படவிதி4த்தது. இனி இவனுக்கு ஶ்ரீவைஷ்ணவ-கோ3ஷ்டி2யில் ஸுவ்யக்தமாக வக்தவ்யம் அவ்வாசார்யனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநவைப4வமும், தது3ப4ய-ப2லமாகிற ஸ்வநிகர்ஷமும்; இது ஸமுச்சயமல்ல, ஸ்வநிகர்ஷோக்தியும் அது பாராமல் அங்கீ3கரிக்கும் ஆசார்யவைப4வஶேஷமாகையால். அநதி4காரிகள் கேளாமை அநுஸந்தி4க்குமதான ஜப்தவ்யம் த்3வய-பூர்வப4ாவியான கு3ருபரம்பரையும், கு3ருபரம்பராபூர்வகமான த்3வயமும்; இந்த ஸமுச்சயமும் பி4ந்நாந்தரத்வ-ஸித்3த4விகல்பமல்ல, ஸஹாநுஸந்த4ாநநியதிபரமத்தனை; ஸ்வோத்3தே3ஶ்யபு3த்3தி4யாலே கு3ருபரம்பரையும்,

---

கைக்கொண்டு அவனுகந்த விஷயமாய் தன்பக்கலிலே விசேஷகடாக்ஷாதி3களைப் பண்ணிக்-கொண்டு போரும் அர்ச்சாவதாரமான ப4க3வான் ஸந்நிதி4யும் என்கை; இது ஸமுச்சயமுமன்று, ஸமவிகல்பமுமன்று, ஆசார்யஸந்நிதி4யே ப்ரத4ாநம், தத3லாப4த்தில் அர்ச்சாவதாரஸந்நிதி4 என்றபடி; ஆகையிறே ஆசார்யஸந்நிதி4யை முற்பட அருளிச்செய்தது, "மத்3ப4க்தைஸ்ஸஹ ஸம்வாஸஸ்தத3ஸித்3தெ4ள மயாபி வா" என்றிறே ப4க3வது3க்தியும். இனி [வக்தவ்யம்] துடங்கி மேலுடைய ஸமுச்சயம்; [வக்தவ்யமாசார்யவைப4வமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்] அதாவது இவனுக்கு ஸர்வகாலமும் வாக்கால் சொல்லப்படுமது து3ர்க3தியே பற்றாசாகத்தன்னை அங்கீ3கரித்தருளின ஆசார்யனுடைய த3யாக்ஷாந்த்யாதி3வைப4வமும், எத்தனையேனும் த3யாதி3கு3ணபரிபூர்ணரும்

கொடுக்க) இத்யாதி3. "த3யாலு: புருஷாக்ருதி:", "ப3ாந்த4வோ ப4க்தவத்ஸல:" இத்யாதி3யை உட்கொண்டு (தன்பக்கலிலே) இத்யாதி3. (ஆதி3)பத3ம் குஶாஸநாதி3நிவ்ருத்திபரம். ஸமுச்சயம் இரண்டிடத்திலும் வாஸநியமம். ஸமவிகல்பம் இச்ச2யா அந்யதரவாஸம். இவை இரண்டும் அன்று என்றபடி. (ப்ரத4ாநம்) என்றது முக்2யகல்பம் என்றபடி. (தத3லாப4த்தில்) இத்யாதி3நா ப4க3வத்-ஸந்நிதி4வாஸம் அநுகல்பம் என்று சொல்லிற்று. விகல்பஸமுச்சயங்கள் விவக்ஷிதங்களானாலும் அப்2யர்ஹிதத்வாத் ப4க3வத்ஸந்நிதி4க்கு பூர்வநிர்தே3ஶம் பண்ணவேணும்; அது செய்யாதே ஆசார்ய-ஸந்நிதி4க்கு பூர்வநிர்தே3ஶத்தாலே ஸதி ஸம்ப4வே ஆசார்யஸந்நிதி4வாஸமும், தத3ஸம்ப4வே ப4க3வத்ஸந்நிதி4வாஸமும் என்று முக்2யாநுகல்பப4ாவம் வ்யஞ்ஜிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையிறே) இத்யாதி3. உக்தார்த்த2த்திலே ப்ரமாணம் (மத்3ப4க்தைஸ்ஸஹ வாஸ:) இத்யாதி3. 'ஆசார்யவத்' இதி அதிதே3ஶவிஷயப4ாக3வதஸந்நிதி4வாஸத்துக்கு முக்2யகல்ப-த்வம் சொல்லுகையாலே ஆசார்யஸந்நிதி4வாஸத்துக்கும் அது ஸித்3த4ம் என்று கருத்து. இப்படி முக்2யாநுகல்பப4ாவக்3ராஹகப்ரமாணமில்லாமையாலே உத்தரஸமுச்சயநிர்தே3ஶங்கள் யதா2-ஶ்ருதார்த்த2ங்கள் என்று அருளிச்செய்கிறார் (இனி வக்தவ்யம் துடங்கி) இத்யாதி3.

உக்தரீத்யா ப4க3வத்கைங்கர்யத்துக்கு ஆசார்யகைங்கர்யாபேக்ஷயா அநுகல்பத்வம் உண்டானாலும் ஆசார்யநியோக3ாதீ4நப4க3வத்கைங்கர்யத்துக்கு தத்ஸமுச்சயம் உபபந்நம் என்று கருத்து. (து3ர்க3தியே பற்றாசாக) என்றது பரமபுருஷார்த்த2ஹாநியும், அபுருஷார்த்த2ாந்வயமுமே ஆலம்ப3நமாக என்றபடி. [வைப4வ]மப்2த3ாபி4ப்ரேதம் (த3யா) இத்யாதி3. ஸ்வாங்கீ3காரஹேதுத்வாத் த3யாத்3யுக்தி:. [நிகர்ஷ]மப்3த3ாபி4ப்ரேதம் (எத்தனையேனும்) இத்யாதி3. அநாத்மகு3ணம் ஸ்தேயாதி3கள். "ஆத்மநோ

ஸ்வாசார்யப்ரீத்யர்த்த2ப்3த்3தி4யாலே கு3ருபரம்பராபூர்வகத்3வயத்தையும் அநுஸந்தி4க்க வேணுமிறே: தனித்தனியே அநுஸந்தே4யமென்னில் கு3ருபரம்பராபூர்வகமானபோது த்3வயமநுஸந்தே4யம், அல்லாதபோது அநநுஸந்தே4யம் என்கிற பூர்வாசார்யாநுஸந்தா4நவசநவிரோத4ம் பிறக்கும். இவ்வதி4காரிக்கு த்3ருட4ப்ராமாண்யபு3த்3தி4பூர்வகமான பரிக்3ராஹ்யம் நாத2முநிகள்முதலான பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்வரூபாத்3யநுஸந்தா4நப்ரமாணதாத்பர்யவசநமும், தத3நுரூபமான நிர்மலாநுஷ்டா2நமும்; இந்த ஸமுச்சயம் ஸம்ப்ரதா4நம். இவனுக்கு ருசிவாஸனைகளுடன் பரித்யாஜ்யம் ஸ்வரூபநாமகரான அவைஷ்ணவஸஹவாஸமும், ஹீநமான தத3பி4மாநமும்; இதுவும் ஸம்ப்ரதா4நம். அஸத்ஸஹவாஸமும் அபி4மாநமும் ஸதா3சார்யாபி4மாநவிரோதி4த்வேந த்யாஜ்யங்களாகையால். இவனுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான கர்த்தவ்யம் நித்யஸேவியான ஸதா3சார்யகைங்கர்யமும், தத்ப்ரீதிவர்த்த4கமான ப4க3வத்கைங்கர்யமும்: இந்த ஸமுச்சயம் ப்ரதா4நாப்ரதா4ந-

---

ஏறிட்டுப் பார்க்க அருவருக்கும்படி நின்ற அநாத்மகு3ணபூர்த்தியாகிற தன்னுடைய நிகர்ஷமு-மாகிற இவை என்கை; ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் "நன்மையால்" என்கிறபாட்டுத்துடங்கி இவை இரண்டையும் விஶத3மாக அருளிச்செய்தாரிறே. [ஜப்தவ்யம் கு3ருபரம்பரையும் த்3வயமும்] அதாவது – இவனுக்கு காலக்ஷேபத்துக்கும் போ4க3த்துக்கும் உறுப்பாக ரஹஸ்யமாக அநுஸந்தி4த்துக்கொண்டு போரப்படுமது "ராமாநுஜாங்க்4ரிசரணோऽஸ்மி" இத்யாதி3யிலபடியே ஸர்வேஶ்வரன் குளிரநோக்குகைக்குடலாய், "ஸ்வாசார்யவம்ஶோ ஜ்ஞேய: ஆசார்யாணாமஸாவஸாவித்யாப4க3வத்த:" என்கிறபடியே ஸ்வாசார்யாதி3பரமாசார்யப4க3வத்பர்யந்தையான

ஹ்யதிநீசஸ்ய யோகித்4யேயபதா3ர்ஹதாம் । க்ருபயைவோபகர்த்தாரம் ஆசார்யம் ஸம்ஸ்மரேத் ஸதா3" என்கிற இதிலே "அதிநீசஸ்ய" என்கிற இதுவும், "க்ருபயா" என்கிற இதுவும் இங்கே அபி4ப்ரேதம். (நன்மையால்) இத்யாதி3. "புன்மை" என்று ஸாமாந்யேநவும், "நம்பினேன் பிறர்" இத்யாதி3நா விஶேஷேணவும் அத்யந்தநிகர்ஷமும், "அன்னையாய்" இத்யாதி3ப்ரியபரத்வாதி3களும், "இயம்புகேன் ... அருளே" என்றும், "அருள் மிக்கது" என்றும் க்ருபையுமாகிற வைப4வமும் அருளிச்செய்தார் என்றபடி.

ஜபம் அநந்யோபாயனுக்கு ஸாத4நமாகாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (காலக்ஷேபத்துக்கும்) இத்யாதி3. (காலக்ஷேபம்) = போதுபோக்குகை. ஜப: = உபாம்ஶூச்சாரணம் - என்னுமத்தை உட்கொண்டு (ரஹஸ்யமாக) இத்யாதி3. [அநுஸந்தா4நம்] = உச்சாரணம்: உச்சாரண-தத்3தே4துஜ்ஞாந-அந்யதரமாகவுமாம். "ராமாநுஜாங்க்4ரிசரணோऽஸ்மி குலப்ரதீ3பஸ்த்வாஸீத் ஸ யாமுநமுநேஸ்ஸ ச நாத2வம்ஶ்ய: । வம்ஶ்ய: பராங்குஶமுநே: ஸ ச ஸோபி தே3வ்யா: தா3ஸஸ்தவேதி வரதா3ஸ்மி தவேக்ஷணீய:". ராமாநுஜாங்க்4ரிசரணோऽஸ்மி = ராமாநுஜஶிஷ்யோऽஸ்மி; 'சரண'ஶப்3த3ம் பாதக3தா-த்4யேத்ருவாசகமாகையாலே ஶிஷ்யபரம். உத்தரத்ர "குல, வம்ஶ"ஶப்3த3ங்கள் வித்3யாவம்ஶபரம். "வரத3 தவேக்ஷணீய:" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (ஸர்வேஶ்வரன்) இத்யாதி3.

"ஸ ச" இத்யாதி3. ஆசார்யாணாம் மத்4யே 'அஸௌ, அஸௌ' இதி விஶேஷ்ய தத்தத்3வ்யக்திரூபேண இத்யர்த்த2:. (ஆப4க3வத்த:) = ப4க3வத்பர்யந்தம். ஸ: = ஸ்வாசார்ய:. ஆசார்யவம்ஶஶ்ச, ததா3சார்யபரம்பரா ச ஜ்ஞேய: இதி அஸ்யா: ஶ்ருதே: அர்த்த2:. வம்ஶோ ஹி உத்பாத3காநாம் ப்ரப3ந்த4:. "ஸ ஆசார்யவம்ஶ:" இதி ஸமாநாதி4கரணாந்வயோ வா. ஆசார்யஸ்ய = ஸ்வாசார்யஸ்ய. வம்ஶ: = உத்பாத3கபரம்பரா வா. வம்ஶஶப்3தே3ந வித்3யாஜநகபரம்பராபர:. "ஆசார்யாணாமஸாவஸௌ" இதி ஶ்ருநாநாகாரபரம். "ஆசார்யவம்ஶ:" இதி உத்3தே3ஶ்யஸமர்ப்பகம். ஏதத3பி4ப்ராயேண

பரம், இவ்வதி$_4$காரிக்கு முற்பட்டது ஸஹஜமாய் பிற்பட்டது ஔபாதி$_4$கமாகையால். (274)

கு$_3$ருபரம்பரையும், அந்த கு$_4$ருபரம்பராப்ராப்தமாய் ஸ்வாசார்யன் தனக்குத் தஞ்சமாக உபதே$_3$ஶித்த த்$_3$வயமுமென்கை; இத்தால் கு$_3$ருபரம்பராபூர்வகமான த்$_3$வயமே இவனுக்கு ரஹஸ்யமாக அநுஸந்தி$_4$த்துக்கொண்டு போரப்படுமென்றபடி; ப$_4$ாஷ்யகாரர்க்கு காலக்ஷேபப்ரகாரம் அருளிச்செய்கிற இடத்தில் "த்$_3$வயமர்த்த$_2$ாநுஸந்த$_4$ாநேந ஸஹ ஸதை$_3$வம் வக்தா" என்றிறே பெரியபெருமாளருளிச்செய்தது. [பரிக்$_3$ராஹ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமும் அநுஷ்ட$_2$ாநமும்] அதாவது - தனக்கு ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநங்கள் ஊற்றிருக்கைக்கு உறுப்பாகக் கண்டகண்ட இடங்களிலே இவனால் பரிக்$_3$ரஹிக்கப்படுமது நாதமுனிகள் முதலாக இவ்வருகுள்ள பூர்வாசார்யர்களுடைய ஜ்ஞாதவ்யார்த்த$_2$ப்ரகாஶகமான தி$_3$வ்யவசநங்களும், அந்த வசநாநுரூபமாக மறுவற்ற அநுஷ்ட$_2$ாநங்களுமென்கை. "ஸுவ்யாஹ்ருதாநி மஹதாம் ஸுக்ருதாநி ததஸ்தத: । ஸஞ்சிந்வந் தீ$_4$ர ஆஸீத ஶிலஹாரீ ஶிலம் யதா$_2$" என்னக்கடவதிறே; [பரித்யாஜ்யம் அவைஷ்ணவஸஹவாஸமும் அபி$_4$மாநமும்] அதாவது - ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநநாஶகமென்னும் ப$_4$யத்தாலே இவனுக்கு ஸவாஸநமாக விடப்படுமது வைஷ்ணவலக்ஷணமில்லாதவர்களோட்டை ஸஹவாஸமும், அவர்கள் இவன் நம்முடையவன் என்றோர் அந்வயங்களாலே தந்திறத்தில் பண்ணும் அபி$_4$மாநமுமென்கை. [கர்த்தவ்யம் ஆசார்யகைங்கர்யமும் ப$_4$க$_3$வத்கைங்கர்யமும்]

"ராமாநுஜாங்க்$_4$ரி" இதி ஸ்வாசார்யோபக்ரம:. "ஆப$_4$க$_3$வத்த:" இத்யேதத் ப$_4$க$_3$வந்தமாரப்$_4$ய இத்யேதத$_3$ர்த்த$_2$கம். 'ஆஜந்மந:' இத்யாத$_3$ாவிவ ஆங் - ஆரப்$_4$ய$_4$ார்த்த$_2$கம் இதி யோஜநாந்தரம். தத$_3$பி$_4$ப்ராயேண "லக்ஷ்மீநாத$_2$ஸமாரம்ப$_4$ாம்" இதி ப்ரத$_2$மாசார்யோபக்ரம:. அதில் ப்ரத$_2$மயோஜநாபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாசார்யாதி$_3$) இத்யாதி$_3$. (ஆதி$_3$:) = உபக்ரம:, கு$_3$ருபரம்பரையும், தத்ப்ரதிபாத$_3$கவாக்யஶ்லோகங்களும். யத்$_3$வா யதா$_2$ஶ்ருதமாகவுமாம். அநந்தரநிர்தே$_3$ஶதாத்பர்யம் (அந்த கு$_3$ருபரம்பரை) இத்யாதி$_3$. இங்கே "ஆதௌ$_3$ கு$_3$ரூணாம் விஜ்ஞாநம் அத$_2$ மந்த்ரார்த்த$_2$சிந்தநம்" என்றும், "பாவச்ச$_2$ரீரபாதம் து த்$_3$வயமாவர்த்தயேந்மநும்" இத்யாதி$_3$கம் அநுஸந்தே$_4$யம். ஜப்தவ்யத்தை உத்$_3$தே$_3$ஶித்து கு$_3$ருபரம்பராத்$_3$வயங்களை விதி$_4$க்கையாலே, உத்$_3$தே$_3$ஶ்யதாவச்சே$_2$த$_3$கத்வம் விதே$_4$யத்துக்குத் தோற்றுகையாலே, வ்யாபகநிவ்ருத்த்யா வ்யாப்யநிவ்ருத்தியாகையாலே, கு$_3$ருபரம்பராபூர்வகத்$_3$வயாதிரிக்தம் அ(?ந)நுஸந்தே$_4$யம் என்று ஸித்$_3$த$_4$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால்) இத்யாதி$_3$. (ஸதை$_3$வம்) என்கையாலே ஜப்தவ்யாந்தரநிவ்ருத்தி லபி$_4$த்தது. ஆக$_3$மஶாஸநம் அநித்யமாகையாலே, இட$_3$ாக$_3$மமில்லாமையாலே, [ஜப்தவ்ய]ஶப்$_3$த$_3$ம் ஸாது$_4$. "ஜப்த்வா கு$_3$ருபரம்பராம்" என்றிறே பூர்வப்ரயோக$_3$மும். [பூர்வாசார்ய] ஶப்$_3$தா$_3$பி$_4$ப்ரேதம் (நாத$_2$முனிகள்) இத்யாதி$_3$. உபஸ்தி$_2$தத்வாத் அநுஷ்ட$_2$ாநத்துக்கு ப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$கள் பூர்வாசார்யர்கள் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அந்த வசந) இத்யாதி$_3$. வசநாநுஷ்ட$_2$ாநஶப்$_3$த$_3$ங்கள் நிர்தே$_3$ஶ்யவசநாநுஷ்ட$_2$ாநபரங்கள் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே ப்ரமாணம் (ஸுவ்யாஹ்ருதாநி) இத்யாதி$_3$. (ஸுவ்யாஹ்ருதாநி) = ஸமீசீநவசநாநி, (ஸுக்ருதாநி) = ஸத$_3$நுஷ்ட$_2$ாநாநி, (ஶிலம்) = உகில் நெல்லு; "கணிஶோத்$_2$யர்ஜநம் ஶிலம்" என்னக்கடவதிறே. (வைஷ்ணவலக்ஷணம்) என்றது "விஷ்ணோர்த$_2$ாஸ்யைகப$_2$லதா" இத்யுபக்ரம்ய ப$_4$ரத்வாஜஸம்ஹிதோக்தலக்ஷணம் என்றபடி. உபஸ்தி$_2$தத்வாத் அபி$_4$மாநத்துக்கு ப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$கள் அவைஷ்ணவர்கள் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (அவர்கள்) இத்யாதி$_3$. (ஸ்வரூபாநுகூலமாக) என்றது அதிஶயாத$_4$ாநஸ்வரூபயோக்$_3$யதாரூபஸ்வரூபஸித்$_3$தி$_4$ஹேதுவாக

275. கீழ்ச்சொன்ன பா4க3வத்கைங்கர்யமறிவது ஶாஸ்த்ரமுக2த்தாலே. ஆசார்ய-கைங்கர்யமறிவது, ஶாஸ்த்ரமுக2த்தாலுமாசார்யவசநத்தாலும்.

ஆக, திருநக்ஷத்ராநுஸந்தா4நோபாத்தகுணவிஶேஷஸ்ம்ருத்தி4ஹேதுவான ஆசார்யப்ரஸாத3ஸம்ருத்தி4க்கு அவஶ்யா-பேக்ஷிதங்களான வஸ்தவ்யாத்3யநுஷ்டா2நவிஶேஷங்களை அருளிச்செய்து, அதில் சரமாநுஷ்டா2நமான கைங்கர்யஶோத4நம்பண்ணுகிறார் மேல் [கீழ்ச்சொன்ன] இத்யாதி3யால். [ஸ்வார்த்த2கைங்கர்யம்] என்று கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வரூபஸத்வகா3ர்ப்பா4கைங்கர்யமறிவது "காமாந்நீ காமரூப்யநுஸஞ்சரந் யேந யேந த4ாதா க3ச்ச2தி தேந தேந ஸஹ க3ச்ச2தி", "ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே தீவ்ரப4க்தாஸ்தபஸ்விந: । கிங்கரா மம தே நித்யம் ப4வந்தி நிருபத்3ரவா:" என்றித்யாதி3வேதா3ந்தஶாஸ்த்ரமுக2த்தாலே; மேற்சொல்லுகிற சரமமான ஆசார்யகைங்கர்யமறிவது "தே3வமிவாசார்யமுபாஸீத" இத்யாதி3ஶாஸ்த்ரமுக2த்தாலும், ஸ்வாசார்யவிஷயத்-தில் செய்யவேண்டும் கைங்கர்யங்களை அருளிச்செய்யுமாசார்யதாத்பர்யவசநத்தாலும்; கேவலஶாஸ்த்ரம் கொண்டு அறியுமத்தைப்பற்ற ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யம் கொண்டு அறிய வேண்டுமிது சீரியதிறே - அன்றியே,

---

அதாவது - இவனுக்கு ஸ்வரூபாநுகூலமாகவே எப்போதும் செய்யப்படுமது மஹோபகாரகனான ஸ்வாசார்யன்விஷயத்தில் ப்ரேமபூர்வகமாகப்பண்ணும் கைங்கர்யமும், தந்நியோக3பரதந்த்ர-னாய்ப் பண்ணும் பா4க3வத்கைங்கர்யமும் என்கை. ஆக திருநக்ஷத்ரத்தில் சொன்ன ஸ்வபா4வ-விஶேஷங்களெல்லாம் [ஸதா3சார்யப்ரஸாத3த்தாலே வர்த்தி4க்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போருகை]யாவது - இப்படி இருந்துள்ள வஸ்தவ்ய-வக்தவ்ய-ஜப்தவ்ய-பரிக்3ராஹ்ய-பரித்யாஜ்ய-கர்த்தவ்யங்களை அறிந்து இவற்றிலே நிஷ்டா2னாய்ப்போருகை என்றதாயிற்று. (274)

275. இப்படி கர்த்தவ்யமான கைங்கர்யங்களிரண்டும் அறிவது எம்முகத்தாலே என்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் மேல் [கீழ்ச்சொன்ன] என்றுதுடங்கி. [கீழ்] என்றது - வஸ்தவ்யாதி3களைச் சொன்ன இந்த க3ணனையிலென்றபடி; [பா4க3வத்கைங்கர்யமறிவது ஶாஸ்த்ர-

---

என்றபடி. கிம்கரஸ்ய கர்ம = கைங்கர்யம். 'கிமபி கர:' என்று தனக்கு என்ன ஒரு நிர்ப3ந்த4ம் இன்றிக்கே போ4க்யபி4மதத்தையே செய்யுமவன் கிம் கரன்; அவனுடைய செயல் கைங்கர்யமாகிறது. இத்தால் ப4யார்த்த2வ்யாபாரமும், ஸ்வரஸார்த்த2வ்யாபாரமும் கைங்கர்யமாகாது. (நியோக3:) = விதி4: ; "தத3தீ4நஸ்ய வர்த்தேத" என்னக்கடவதிறே.

[வர்த்தி4க்கும்போதைக்கு], [வஸ்தவ்யம்] இத்யாதி3யாலே தத்ஸம்ருத்3தி4க்கு ஆசார்யஸந்நிதி4வாஸாதி3-நியமம் ஹேது என்று பா4வித்தது. இத்தால் ஸதா3சார்யப்ரஸாத3த்தாலே வர்த்தி4க்கும்படி பண்ணிக் கொண்டு போருகை இந்நியமவிஶேஷநிஷ்டனாகை என்று பா2விதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆக திருநக்ஷத்ரத்தில்) இத்யாதி3. (274)

275. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி கர்த்தவ்யமான) இத்யாதி3. கைங்கர்யாநுஷ்டா2நஹேது ஜ்ஞாநஜநகப்ரமாணப்ரதிபாத3கத்வாத் ஹேதுதை ஸங்க3தி என்றபடி. பரத்வாதி3விஷயத்தில் கைங்கர்யம் நித்யமுக்தர்க்கு ஸர்வஜ்ஞத்தாலும், விப4வவிஷயத்தில் தத்காலவர்த்திகளுக்கு தத்3வசநத்தாலும் அறியலாமாகையாலே, இதா3நீந்தநாதி4காரிகளுக்கு அந்தர்யாம்யர்ச்சாவிஷய-கைங்கர்யம் ப்ரபந்நமாத்ரவிஷயசேதநாவிஶேஷஜ்ஞேயம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிறார் (பா4க3வதன்) இத்யாதி3. "ஸ்வயம் தே3ஹாநுகூலாநி த4ர்மார்த்தோ2பசிதாநி ச ।

'ஶாஸ்த்ர'ஶப்3த3ம் ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யங்களிரண்டுக்கும் வாசகமாய், கீழுமிங்கும் சொல்லுகிற ஸ்வார்த்த2-கைங்கர்யங்களறிவது வேதா3ந்தஶாஸ்த்ரதாத்பர்யஶாஸ்த்ரமுக2த்தாலே என்றும், விஶேஷித்து இங்குச் சொல்லுகிற ஆசார்யகைங்கர்யமறிவது உப4யஶாஸ்த்ரமுக2த்தாலும், தாத்பர்யநிஷ்ட2ஸதா3சார்யனுடைய சரமோபதே3ஶலப்3த4மான தாத்பர்யபரவசநத்தாலுமென்றும் அருளிச்செய்வர். ஆசார்யவசநம் தது3ப4ய-வ்யாவ்ருத்தமாய் ஸதா3சார்யோபதே3ஶலப்3த4மாய்ப் போருவதொரு சரமப்ரமாணம்; பரார்த்த2கைங்கர்யம் ஸூக்ஷ்மத3ர்ஶியான தாத்பர்யசரமவிப4க்தியிலல்லது ஸித்3தி4யாமையால், இந்த 'ஶாஸ்த்ர'ஶப்3த3ம் உப4யவாசகமென்றே கொள்ளவேணும். (275)

276. கைங்கர்யம் தானிரண்டு.

இப்படி உப4யமுக2த்தாலும் அறியவேண்டின கைங்கர்யம்தான் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூபமாய்க்கொண்டு இரண்டு வகையாயிருக்குமென்ன; (276)

277. அதாவது இஷ்டம் செய்கையும், அநிஷ்டம் தவிருகையும்.

அதாவதேதென்ன. ஆசார்யனிஷ்டம் செய்கையும் தத3நிஷ்டம் தவிருகையுமென்ன; (277)

முக2த்தாலே] என்றது – ப4க3வான் இவனுக்கு இப்போது வாய்திறந்து ஒன்றை அருளிச்செய்யாமையாலே தத்ப்ரதிபாத3கமான ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி3ஶாஸ்த்ரமுக2த்தாலே அறியவேணும் என்கை; [ஆசார்யகைங்கர்யமறிவது ஶாஸ்த்ரமுக2த்தாலும் ஆசார்யவசநத்தாலும்] என்றது – ஆசார்யவிஷயத்தில் ஶுஶ்ரூஷாப்ரகாரங்களை ப்ரதிபாதி3க்கிற ஶாஸ்த்ரமுக2த்தாலும் தனக்கு இஷ்டாநிஷ்டங்கள் இன்னதென்னுமிடத்தை அவன் அருளிச்செய்த வசநத்தாலுமென்கை. (275)

276. இனிமேல் கைங்கர்யவேஷம்தன்னை அறிவிக்கைக்காக [கைங்கர்யம்தானிரண்டு] என்கிறார். (276)

277. அதாவது ஏதென்ன [அதாவது இஷ்டம் செய்கையும் அநிஷ்டம் தவிருகையும்] என்கிறார்.

குர்யாத3ப்ரதிஷித்3த4நி கு3ரோ: கர்மாண்யஶேஷத:" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு (ஶுஶ்ரூஷாப்ரகாரங்களை) இத்யாதி3. "இச்ச2ாப்ரக்ருத்யநுகு3ணை: உபசாரைஸ்ஸதோ3சிதை: I பூ4ஜந் அவஹிதஶ்சாஸ்ய" இத்யாதி3யை உட்கொண்டு (தனக்கு) இத்யாதி3. (கீழ்ச்சொன்ன ப4க3வத்-கைங்கர்யம்) என்றது ஸ்வார்த்த2கைங்கர்யம் என்று ஆய்ப்படியிலே வ்யாக்2யாதம்; அது வ்யவஹித-மாகையாலும், தத்ப்ரமாணகத2நம் இங்கே அநபேக்ஷிதமாகையாலும், [ப4க3வத்கைங்கர்ய]ஶப்3த3-ஸாமர்த்2யத்தாலும், இங்குச்சொன்ன ப4க3வத்கைங்கர்யஜ்ஞாநாநுக்திப்ரயுக்தந்யூநத்வப்ரஸங்க3த்-தாலும், [கீழ்] என்கிற இது வ்யவஹிதஸ்வார்த்த2கைங்கர்யவ்யாவ்ருத்த்யர்த்த2மாகையாலும் அநுசிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸ்நாந்யாதி3களைச்சொன்ன இந்த க2ணிகையில்) என்றது என்று கண்டுகொள்வது. (275)

276. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இனிமேல்) இத்யாதி3. (வேஷம்) = லக்ஷணம். ப்ரமாணகத2நா-நந்தரம் லக்ஷணகத2நார்த்த2விப4ாக3மாகையாலே ஏககார்யத்வாதி3ஸங்க3தி என்றபடி. (276)

278. இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணாஶ்ரமங்களையும், ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் அவலம்பி3த்திருக்கும்.

அவனுக்கிஷ்டாநிஷ்டரூபமாவதேதென்ன, மேலெழுந்து வந்தேறியான வர்ணாஶ்ரமங்களைப்பற்றுகை அவனுக்கு அநிஷ்டம், நித்யமோக்ஷத்வமே நிரூபகமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை நோக்கியிருக்கையவனுக்கிஷ்டம்; ஆகையாலே அநிஷ்டம் பா3ஹ்யமான த்யாஜ்யத்தை அவலம்பி3த்தும், இஷ்டம் ஆந்தரமான உபாதே3யத்தை அவலம்பி3த்தும் இருக்குமென்கிறார். அன்றியே, தே3ஹக3தமான வர்ணத்தையும், தத3நுகு3ணாஶ்ரமத்தையும் பற்றுகை அநிஷ்டம், ஸ்வரூபக3தஶேஷத்வவர்ணத்தையும், தத3நுகு3ணப்ரபந்நாஶ்ரமத்தையும் பற்றுகை இஷ்டம்; போ4க்தாவாய்க்கொண்டு ஶேஷமாயிருக்கும் ஸ்வரூபம் என்றிருக்கை அநிஷ்டம், போ4க்3யமாய்க்கொண்டு

---

278. இவை தானிரண்டும் எத்தை அவலம்பி3த்திருக்கும் என்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் [இஷ்டாநிஷ்டங்கள்] என்றுதுடங்கி. அதாவது கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யப்ரதிஸம்ப3ந்தி4கள் இருவருடையவும் இஷ்டாநிஷ்டங்கள் இவ்வதி4காரியுடைய வர்ணாஶ்ரமங்களையும் ஆத்ம-ஸ்வரூபத்தையும் பற்றியிருக்குமென்கை; [இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணாஶ்ரமங்களைப் பற்றி இருக்கை]யாவது- ஸ்வவர்ணஸ்வாஶ்ரமோசிதமான த4ர்மங்களை பரார்த்த2பு3த்3த்4யா அநுஷ்டி2க்கை இஷ்டமாய், ஸ்வார்த்த2பு3த்3த்4யா அநிஷ்டமாயிருக்கை; பரார்த்த2பு3த்3த்4யா அநுஷ்டி2க்கையாவது- லோகஸங்க்3ரஹதயாவாகவும், ஶிஷ்யபுத்ரர்களுடைய உஜ்ஜீவநார்த்த2-மாகவும் ஆந்ருஶம்ஸ்யத்தாலே அநுஷ்டி2க்கை; இவ்வர்த்த2த்தை "இனி இவற்றில் நம்மாசார்யர்-கள் அநுஷ்டி2க்கிறவை ஶிஷ்யபுத்ரர்களுடைய உஜ்ஜீவநார்த்த2மாக ஆந்ருஶம்ஸ்யத்தாலே அநுஷ்டி2க்கிறார்களத்தனை; இப்படி அநுஷ்டி2யாதபோது ப4க3வத்3விபூ4தி பூ4தரான சேதநர்க்கு நாஶஹேதுவாகையாலே ஈஶ்வரனுக்கு அநபி4மதபூ4தனுவன்; ஆகையால் யாதோரளவாலே

---

277. ஸ்வயம்ப்ரயோஜநஶேஷிஷ்டகரணதத3நிஷ்டாகரணாந்யதரத்வம் கைங்கர்யலக்ஷணம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே உத்தரக்3ரந்த2ம் என்கிறார் (அதாவது ஏது என்ன) இத்யாதி3. (277)

278. (எத்தை அவலம்பி3த்திருக்கும்) என்றது கைங்கர்யகர்த்ராநுப்ரவிஷ்டதே3ஹவிஶிஷ்டாத்மரூப-விஶேஷணவிஶேஷ்யங்களிலே எத்தைப்பற்றி இருக்கும் என்றபடி. உபஸ்தி2தத்வாத் இஷ்டாநிஷ்ட-ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4கள் ஆசார்யனும், ப4க3வானும் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கீழ்ச்-சொன்ன கைங்கர்யப்ரதிஸம்ப3ந்தி4கள்) இத்யாதி3. வர்ணாஶ்ரமாதி3களுக்கு ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4யும் உபஸ்தி2தத்வாத் ப்ரக்ருதாதி4காரி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (இவ்வதி4காரியுடைய) என்றது. இஷ்டாநிஷ்டங்கள் இரண்டும், வர்ண-ஆஶ்ரம-ஆத்மஸ்வரூபங்கள் மூன்றுமாக ஸங்க்2யாவைஷம்யத்-தாலே யதா2ஸங்க்2யாந்வயம் இல்லாமையாலே அவிஶேஷேண அந்வயம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணாஶ்ரமங்களைப் பற்றி இருக்கையாவது) இத்யாதி3. "அவிப்லவாய" இத்யாதி3யை உட்கொண்டு (பரார்த்த2பு3த்3த்4யா) இத்யாதி3. ப்ரத்யவாயபரிஹார-த்வேநவும், ப்ராஜாபத்யலோகாதி3ப2லார்த்த2த்வேநவும், ப்3ரஹ்மவித்3யாங்க3த்வேநவும், ப்ரபத்த்யங்க3-த்வேநவும் இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸ்வார்த்த2தை கூடாது என்னுமிடம் ஸாங்க3ஸகலத4ர்ம-த்யாக3ம் ஸித்3தே4பாயாங்க3மாக விஹிதமாகையாலே ஸித்3த4ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வார்த்த2பு3த்3த்4யா) இத்யாதி3. பரார்த்த2தையை விவரிக்கிறார் (பரார்த்த2) இத்யாதி3நா. (ஆந்ருஶம்ஸ்யம்) = த3யா. உக்தார்த்த2த்தில் ப்ரப3ந்த4ாந்தரஸ்த2-மூலக்ருத்3வாக்ய-ஸம்வாத3ம் (இவ்வர்த்த2த்தை) இத்யாதி3.

பரதந்த்ரமாய் இருக்கும் ஸ்வரூபம் என்றிருக்கை இஷ்டமென்று, வர்ணாஶ்ரமங்களிலும் ஸ்வரூபத்திலும் இஷ்டாநிஷ்டங்களை வகைந்துமருளிச்செய்வர். அன்றியே, தூ4ர்ஶநதூ3ஷணமாக வர்ணாஶ்ரமவிபரீதம் செய்கை அவனுக்கு அநிஷ்டம், அது வாராதபடி தத்3விபரீதம் செய்யாதொழிகை அவனுக்கு இஷ்டம்; ஸ்வரூப விருத்3த4ங்களைச் செய்கை அவனுக்கு அநிஷ்டம், ஸ்வரூபாநுரூபமானவற்றைச்செய்கை அவனுக்கு இஷ்டம் என்றும் யோஜிப்பர்கள். (278)

லோகஸங்க்3ரஹம் பிறக்கும், யாதோரளவாலே ஶிஷ்யபுத்ரர்களுக்கு உஜ்ஜீவநமுண்டாம் அவ்வளவும் அநுஷ்டே2யமென்றதாயிற்று; ப்ரவ்ருத்தித4ர்மம்தானே அபி4ஸந்தி4பே4த3த்தாலே நிவ்ருத்திதர்மமானவோபாதி, இந்த நிவ்ருத்திதர்மமும் ப்ராப்யமாகக்கடவது; இவ்விடத்தில் அகரணே ப்ரத்யவாயம் எம்பெருமானுடைய அநபி4மதத்வமும், தன்னுடைய புருஷார்த்த2ஹாநி யுமாகக்கடவது" என்று தனிஶ்லோகத்திலே இவர்தாமே அருளிச்செய்தாரிறே. இனி ஸ்வார்த்த2 பு3த்3த்4யா அநுஷ்டி2க்கையாவது - ஸ்வவர்ணாஶ்ரமோசிதமாக விஹிதமாகையாலே நமக்கு இவை அநுஷ்டி2யாதொழியில் க்ருத்யாகரணரூபபாபம் வரும் என்று நினைத்து அநுஷ்டி2க்கை. [இஷ்டாநிஷ்டங்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றியிருக்கை]யாவது- "இச்சை2ஸ்வரூபம்" என்கிறபடியே விநியோக3த3ஶையில் ஶேஷியுடைய இச்ச2நுகு3ணமாக ஸ்வரூபத்தை விநியோக3ப்படுத்துகை இஷ்டமாய், தட்டுமாறி விநியோக3ம் கொள்ளுமளவில் தன்னுடைய ஶேஷத்வத்தையிட்டு இறுய்த்தல் பாரதந்த்ர்யத்தையிட்டு எதிர்விழி கொடாதொழிதல் செய்கை

(ப்ரவ்ருத்திதர்மந்தானே) இத்யாதி3:- அதாவது - ஆந்ருஶம்ஸ்யத்தாலே அநுஷ்டித்தது ப4க3வத் ஸ்வபா4வவிஶேஷத்தாலே ப3ந்த4கமாகாது; அங்ஙனன்றிக்கே விநியோக3ப்ருத2க்த்வேந கைங்கர்யமாக அநுஷ்டித்ததும் ப2லாந்தரஹேதுவாகாது; ஸ்வர்க்கா3த்3யர்த்த2தயா விஹிதஜ்யோதிஷ்டோமாதி3கள் "யஜ்ஞேந தா3நேந" இத்யாதி3விநியோக3வஶத்தாலே உபாஸநாங்க3மாகிறப்போலே ஸித்3தோ4பாய நிஷ்ட2னுடைய வர்ணாஶ்ரமத4ர்மங்களும் "ப்ரியாய மம விஷ்ணோஶ்ச" இத்யாதி3விநியோக3 வஶத்தாலே கைங்கர்யமாம் என்றபடி. யத்3வா, ஆந்ருஶம்ஸ்யத்தாலே அநுஷ்டி2த்தாலும், ப4க3வத3பி4ப்ராயத்தாலே கைங்கர்யகோடிநிவிஷ்டமாகும்படியாகவுமாம். "பா3ஹ்யஸ்ஸதை3ஸதாம் நாஸ்தி பே4த3: ப்ராபேண கர்மண: । ஸங்கல்பாதே3வ பி4ந்நாநி ஸ ஹேதுர்ப3ந்த4மோக்ஷயோ:" என்னக்கடவதிறே. அதி4கார்யந்தரவிஷயத்திலே அகரணே ப்ரத்யவாயம் நரகமும், ஸ்வஸ்வாபி4மதஸித்3தி4ஹாநியுமாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்திப்பிக்கிறார் (இவ்விடத்தில்) இத்யாதி3நா. (புருஷார்த்த2ஹாநி)யாவது ப4க3வந்முகோ2ல்லாஸாநுத்பத்தி. (தனிஶ்லோகத்திலே) என்றது தனிசரமஶ்லோகவ்யாக்2யாநத்திலே என்றபடி. (ஸ்வார்த்த2பு3த்3த்4யா) இத்யாதி3யை விவரிக்கிறார் (இனி ஸ்வார்த்த2) இத்யாதி3. "விஹிதத்வாச்ச ஆஶ்ரமகர்மாபி" என்கிற இத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (விஹிதமாகையாலே) இத்யாதி3. ஸர்வத4ர்மத்யாக3ம் அங்க3மாகையாலே விஹிதத்வாகாரத்தாலும் அநநுஷ்டே2யமிறே என்று கருத்து. த்யாக2ம் அஶக்திப்ரயுக்தம் அநுவாத்3யம் என்னுமவர்களுக்கு விஹிதத்வாகாரேண அநுஷ்டே2யமாகையாலே ஸ்வார்த்த2பு3த்3தி4 நடக்கும் என்று பி4த3ா. 'இச்சை = ஸ்வரூபம், இரக்கம் = உபாயம், இனிமை = உபேயம்' என்றது; அதில் "பரக3தாதிஶயாதா4நேச்ச2யா உபாதே3யத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ ஶேஷ:, பரஶ்ஶேஷீ" என்று இச்ச2யா உபாதே3யத்வம் உபாதே3யதயா இச்ச2யா வா ஶேஷத்வம் என்று ப4க3வதி3ச்சை2 ப4க3வச்சே2ஷமாகிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இச்சை ஸ்வரூபம் என்கிறபடியே) இத்யாதி3. இது நம்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி.

அநிஷ்டமாயிருக்கை. அங்ஙனன்றிக்கே, [இஷ்டாநிஷ்டங்கள்] இத்யாதி3க்கு ஸ்வவர்ணாஶ்ரமோசிதங்களைச் செய்கை இஷ்டம், தத்3விருத்3த4ங்களைச்செய்கை அநிஷ்டம். ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமானவற்றைச் செய்கை இஷ்டம், தத்3விருத்3த4ங்களைச் செய்கை அநிஷ்டம் என்றும் யோஜிக்கவுமாம். அங்ஙனுமன்றிக்கே, ஔபாதி4கமுமாய், அநித்யமுமான வர்ணாஶ்ரமங்களிலே ஊற்றிருக்கை அநிஷ்டம், நிருபாதி4கநித்யஶேஷமான ஆத்மஸ்வரூபத்திலே ஊற்றிருக்கை இஷ்டம் என்றும் யோஜிக்கவுமாம். இங்ஙன் ஊற்றத்தையிட்டுச் சொல்லுகையன்றிக்கே அநிஷ்டம் வர்ணாஶ்ரமத்தை அவலம்பி3த்திருக்கும், இஷ்டம் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அவலம்பி3த்திருக்கும் என்று இங்ஙனே விப4ஜித்து வர்ணாஶ்ரமாசாரத்தை அநிஷ்டகோடியாகச் சொல்லப்பார்க்கில், "ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்4ய வர்த்ததே । ஆஜ்ஞாச்சே2தீ3 மம த்3ரோஹீ மத்3ப4க்தோऽபி ந வைஷ்ணவ:" என்றும், "அவிப்லவாய த4ர்மாணாம் பாலநாய குலஸ்ய ச । ஸங்க்3ரஹாய ச லோகஸ்ய மர்யாதா3ஸ்தா2பநாய ச । ப்ரியாய மம விஷ்ணோஶ்ச தே3வதே3வஸ்ய ஶார்ங்கி3ண: । மநீஷீ வைதி3காசாரம் மநஸாபி ந லங்க4யேத் । யதா2 ஹி வல்லபே4ா ராஜ்ஞோ நதீ3ம் ராஜ்ஞா ப்ரவர்த்திதாம் । லோகோபயோகி3நீம் ரம்யாம் ப3ஹுஸஸ்யவிவர்த்தி4நீம் । லங்க4யந் ஶூலமாரோஹேத் அநபேக்ஷோऽபி தாம் ப்ரதி । ஏவம்

காஷ்டா2பந்நஶேஷத்வமும், காஷ்டா2பந்நபாரதந்த்ர்யமும் இஷ்டம்; நைச்யாநுஸந்தா4நப்ரயோஜக-ஶேஷித்வமும், ப்ரதிப்ரவ்ருத்திப்ரதிப3ந்த4கபாரதந்த்ர்யமும் அநிஷ்டம் என்றபடி. 'வர்ணாஶ்ரம-த4ர்மங்களை' இத்யாதி3 நிர்தே3ஶியாதே [வர்ணாஶ்ரமங்களை] இத்யாதி3மாத்ரநிர்தே3ஶத்தாலே தது3சித-தத்3விருத்3த4-உப4யாவலம்பி3த்வம் அபி4ப்ரேதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே யோஜநாந்தரம் (அங்ஙனன்றிக்கே) இத்யாதி3. வர்ணாஶ்ரமோசிதம் ஸந்த்4யாவந்த3நாதி3; தத்3விருத்3த4ம் அப4க்ஷ்யப4க்ஷணாதி3. ஆத்மஸ்வரூபோசிதம் கு3ணாநுப4வாதி3; தத்3விருத்3த4ம் விஷயப்ராவண்யாதி3. [இஷ்டாநிஷ்டங்கள்] என்றாப்போலே 'வர்ணாஶ்ரம-ஆத்மஸ்வரூபங்களை' என்று ஸமஸ்தநிர்தே3ஶம் பண்ணாதே வ்யஸ்தநிர்தே3ஶம் பண்ணுகையாலே இரண்டிலும் இரண்டுக்கும் விப4ஜ்ய அந்வயம் அபி4ப்ரேதம். அதில் இஷ்டத்துக்கு அல்பாச்தரத்வப்ரயுக்தஶாஸ்த்ரோபாதி4கபூர்வநிர்தே3ஶமாத்ர-மித்தனையல்லது அநிஷ்டத்துக்கு தாத்பர்யவிஷயப்ராத2ம்யப3ாத4கமாகாது. ஆகையால் [வர்ணாஶ்ரம]இத்யாதி3வ்யஸ்தநிர்தே3ஶப்ராத2ம்யாநுகு3ணமாக அநிஷ்டத்துக்கு ப்ராத2ம்யம் உசிதம். "சித3சித்3ஈஶ்வர:" என்கிற இதிலே சித்துக்கு அல்பாச்தரத்வப்ரயுக்தபூர்வநிர்தே3ஶம் அசிது3பக்ரமயோஜனைக்கு அவிருத்3த4மாயிருப்பது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே யோஜநாந்தரம் (அங்ஙனுமன்றிக்கே) இத்யாதி3. ஔபாதி4கத்வம் கர்மநிப3ந்த4நத்வாத்; அநித்யத்வம் தே3ஹாதி3நிப3ந்த4நத்வாத்; நிருபாதி4கத்வம் – அகர்மஹேதுகத்வம்; நித்யத்வம் – யாவதா3த்மப4ாவித்வம்; ஊற்றிருக்கை – ஜாதம்பர்யம்.

அப்படியிலே ப்ரத2மயோஜனையை அநுவதி3த்து அதில் அஸ்வாரஸ்யத்தை த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் (இங்ஙன் ஊற்றத்தை) இத்யாதி3. (ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி) இத்யாதி3கம் ப4ாரதே ப4க3வத்3வசநம். (அவிப்லவாய) இத்யாதி3கம் லக்ஷ்மீதந்த்ரே ஶ்ரிய: வசநம். த4ர்மாவிப்லவாதி3சதுஷ்டயம் ஆநுஷங்கி3கம். (ப்ரியாய) இத்யேதத் முக்2யப2லம். யத்3வா த4ர்மாவிப்லவாதி3கம் த்3வாரம்; ப4க3வத்ப்ரியத்வம் தத்3த்3வாரா ப2லம். ப்ரத2மபக்ஷத்திலே லோகஸங்க்3ரஹாநர்ஹத3ஶையிலும் அநுஷ்டா2நம் கூடும்; த்3விதீயபக்ஷத்திலே தத3நர்ஹத3ஶையிலே த்3வாரப3ாத4ாத் அநநுஷ்டா2நம் என்று பே4த3ா. ஶூலாரோஹணோப-

279. புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப்பண்ணுமிறே.

இப்படி அவனுக்கிஷ்டமென்று விஶிஷ்டவேஷாநுப3ந்தி4களை விடில் பாபப்ரவ்ருத்தி வாராதோவென்ன, மோக்ஷவிரோதி4யென்று புண்யம் செய்யவுட்பட அஞ்சுகிற இவ்வதி4காரி, நரகஹேதுவாய் ஸாமாந்யரும் உட்படச் செய்யாத பாபத்தைச் செய்யானென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறே என்கிறார்; த்யஜிக்கைக்கு அடியான ப்ராக்ருதத்திருபத்வம் இரண்டுக்கும் ஒத்தபின்பு எத்தைப்பண்ணுவானென்றபடி. (279)

விலங்க4யந் மர்த்யோ மர்யாத3ாம் வேத3நிர்மிதாம் | ப்ரியோऽபி ந ப்ரியோऽஸௌ மே மத3ாஜ்ஞாவ்யதிவர்த்தநாத் | உபாயத்வக்3ரஹம் தத்ர வர்ஜயேந்மநஸா ஸுதீ4:" என்றும் ஸர்வேஶ்வரனும் பிராட்டியும் அருளிச்செய்த வசநங்களோடும் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநாநுஷ்ட2ாநங்களோடும் விரோதி4க்குமிறே; ஆனபின்பு கீழ்ச்சொன்னபடியே இவ்வாக்யத்துக்குப் பொருளாகக்கடவது. (278)

279. இம்மூன்று யோஜனைக்கும் மேலில் வாக்யத்தோடு ஸங்க3தி என் என்னில் ப்ரத2மயோஜனையில் இப்படி வர்ணாஶ்ரமாநுஷ்ட2ாநத்தில் ப்ரதிபத்திவிஶேஷங்களிலும் ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய விநியோக3த3ஶையிலாநுகூல்யப்ராதிகூல்யங்களிலுமாக இஷ்டாநிஷ்டங்களுக்கு விஷயவிப4ாக3ம் பண்ணவேணுமோ, வர்ணாஶ்ரமாநுரூபமாயும் ஸ்வரூபாநுரூபமாயும் உள்ளவற்றைச் செய்கை இஷ்டம், தத்3விருத்3த4ங்களான அக்ருத்யாதி3களைச்செய்கை அநிஷ்டம் என்றுலோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் [புண்யத்துக்கு] என்றுதுடங்கி. த்3விதீயயோஜனையில் இப்படி வர்ணாஶ்ரமவிருத்3த4ங்களையும் ஸ்வரூபவிருத்3த4ங்களையும் செய்கை அநிஷ்டம் என்று இவனுக்குச் சொல்லித் தவிர்ப்பிக்கைதான் வேணுமோ? என்ன, [புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன்] என்று துடங்கி அருளிச்செய்கிறார். த்ருதீயயோஜனையில் இப்படி வர்ணாஶ்ரமங்களில் ஊற்றமறுத்தால் அக்ருத்யகரணங்கள் வந்து புகுராதோ என்ன [புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன்] இத்யாதி3யாலே அருளிச்செய்கிறார். [புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப்பண்ணுமிறே] என்றது – ப4க3வத3நுக்3ரஹஹேதுவாக ஶாஸ்த்ரஸித்3த4மாயிருக்கச்செய்தேயும் மோக்ஷவிரோதி4 என்னுமத்தாலே புண்யம் செய்கைக்குட்பட அஞ்சுகிற இவ்வதி4காரி, ப4க3வந்நிக்3ரஹஹேதுவாக ஶாஸ்த்ர–

மேயம் புருஷார்த்த2ஸாநாதி3கம். பூர்வாசார்யவசநாநுஷ்ட2ாநங்கள் ஈடு முதலானவற்றிலே "எங்ஙனேயோ" என்கிற திருவாய்மொழிமுதலான இடங்களிலே கண்டுகொள்வது. (278)

279. உத்தரவாக்யஸமந்வயப்ரகாரம் (இம்மூன்று யோஜனைக்கும்) இத்யாதி3. [புண்ய]ஶப்3த3ம் "புண்யபாபே விதூ4ய" என்கிற இடத்திற்போலே ஸ்வர்க்கா3தி3ஹேதுஸத்கர்மபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப4க3வத3நுக்3ரஹ) இத்யாதி3. இங்கே "வர்ஜநீயமக்ருத்யம் து ஸர்வேஷாம் கரணைஸ்த்ரிபி4: | அகாமதஸ்து யத்ப்ராப்தம் ப்ராயஶ்சித்தாத்3விநஶ்யதி | அக்ருத்யம் வைஷ்ணவை: பாபபு3த்3த்4யா ஶாஸ்த்ரவிரோத4த: | ஏகாந்தீ பரமைகாந்தீ ருச்யபா4வாச்ச ஸந்த்யஜேத்" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ப4க3வந்நிக்3ரஹ) இத்யாதி3. "ருச்யபா4வாச்ச" என்கிற சகாரம் பாபபு3த்3தி4ஶாஸ்த்ரவிரோத4ங்களை ஸமுச்சயிக்கிறது. "ஸர்வேஷாம்" என்று அக்3நியாதா4நாதி3விதி4நிஷேத4ங்களுக்குப்போலே ஆஶ்ரமாதி3பே4தே3ந வ்யவஸ்தை2 இல்லை என்கிறது. (ஸாமாந்ய) என்றது ப4க3வத்பரரல்லாதவர்கள் என்றபடி. "யஸ்து வை ப4க3வத்ப்ரீத்யை

280. இவன் புண்யத்தை பாபம் என்றிருக்கும், அவன் பாபத்தை புண்யம் என்றிருக்கும், அவனுக்கது கிடையாது, இவனது செய்யான்.

இவ்வதி4காரி வத்ஸலனானவனுக்கும் இடமற நியதனுமிருக்குமென்கிறார் மேல் [இவன்] இத்யாதி3யால். புண்யபாபமிரண்டும் மோக்ஷவிரோதி4யென்றிருக்கிற இவ்வதி4காரி, நாட்டார் ஸுக2ஹேதுவென்று ப்4ரமிக்கும் புண்யத்தை அவர்கள் து3:க2ஹேதுவென்று த்யஜிக்கும் பாபமென்று புறக்கணித்திருக்கும்; ஸாம்ஸாரிகபோ4க3-மெல்லாம் து3:க2மென்றே தோற்றினால் தத்ஸாத4நமெல்லாம் பாபமென்றே தோற்றுமிறே. செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள்ளும் ஆஶ்ரிதவத்ஸலனான அவன் ஆஶ்ரிதர் பக்கல் ஒரு பாபம் பெறானாகில், நங்குணத்-துக்கிரைபெற்றோம், இது நம் புண்யமென்று பெறுப்பேறு பெற்றானாய் இருமாந்திருக்கும். இப்படி ஆசைப்பட்டு

ஸித்3த4மாய் நரகாவஹமென்று ஸாமாந்யருமுட்படச் செய்யாத பாபத்தை ஒருக்காலும் செய்யானிறே என்கை. (279)

280. இவன் புண்யத்துக்கஞ்சும்படியையும் வத்ஸலனான ஈஶ்வரனுக்கும் இடமறும்படி பாபப்ரவ்ருத்தியில் அந்வயமற்றிருக்கும்படியையும் த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் மேல் [இவன் புண்யத்தை] இத்யாதி3வாக்யத்ரயத்தாலே. அதாவது, "ததா3 வித்3வாந் புண்யபாபே விதூ4ய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" என்கையாலே புண்யபாபங்களிரண்டும் மோக்ஷவிரோதி4யென்றிருக்கும் இவ்வதி4காரி, நாட்டார் ஸுக2ஹேதுவென்று விரும்பியிருக்கும் புண்யத்தை ப4க3வத்ப்ராப்தி-ப்ரதிப3ந்த4கதயா அநிஷ்டாவஹமாகையாலே, து3:க2ஹேதுவான பாபமென்று நினைத்து வெருவியிருக்கும். ஆஶ்ரிதர் செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள்ளும் அதிமாத்ரவத்ஸலனான ஈஶ்வரன், இவ்வதி4காரி ஏதேனுமொரு பாபத்தைப் பண்ணிலும் அத்தைக் குற்றமாக நினையாதே நற்றமாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கும். அவனப்படி இருந்தானேயாகிலும் இவ்வதி4காரி பாப-

---

குர்யாத் ஸஜ்ஜநாதி3கர்ம யத் । தத்3விஶிஷ்டமிதி ப்ரோக்தம் ஸாமாந்யமிதரத் ஸ்ம்ருதம்" என்னக்கடவதிறே. (279)

280. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவன்) இத்யாதி3. (இடமறும்படி) என்றது தோ3ஷபோ4க்3யத்வ-லக்ஷணவாத்ஸல்யத்துக்கு அவகாஶமில்லாதபடி என்றபடி. (நாட்டார்) = அமுமுக்ஷுக்கள். புண்யத்வம் அமுமுக்ஷுக்களைப் பற்றவும் பாபத்வம் முமுக்ஷுக்களைப்பற்றவுமாகையாலே புண்யத்வபாபத்வங்களுக்கு விரோத4மில்லை என்றபடி. (நற்றமாக) = கு3ணமாக. "வாத்ஸல்யம் நாம ப3ந்த4விஶேஷாந்-விதேஷு ஸ்நேஹவிஶேஷ: ; யஸ்ய கா3ஷ்டா பரிபாக: 'தோ3ஷாநுஸந்தா4நேऽபி தோ3ஷேஷ்வபி கு3ணத்வபு3த்3தி4:' இத்யாது3:" என்கிற ஶ்ருதப்ரகாஶிகாஸூக்தியில் ப்ரத2மோபாத்தபத3(?)-வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த2ம் (அதிமாத்ரவத்ஸலனான) இத்யாதி3. (இவ்வதி4காரி) என்றது உத்தமாதி4காரி என்றபடி. (பாபத்தைப்பண்ணிலும்) இத்யநேந தே3ஹதோ3ஷத்தையும், அபு3த்3தி4பூர்வக-உத்தராக4த்தையும், பு3த்3தி4பூர்வகபூர்வபாபத்தையும் வ்யவச்சே2தி3க்கிறது. (இவ்வதி4காரி) இத்யநேந மத்4யமாத4மாதி4காரிகளை வ்யவச்சே2தி3க்கிறது. இத்தால் இவ்வதி4காரிக்கு பு3த்3தி4பூர்வோத்தராக4ம் இல்லாமையாலே வாத்ஸல்யாவிஷ்க்ருதி ப்ரஸங்க3மில்லை பரிஹ்ருதை. அதி4கார்யந்தரவிஷயத்திலும், இவ்வதி4காரிவிஷயத்திலே தே3ஹதோ3ஷவிஷயத்திலும், பு3த்3தி4பூர்வகபூர்வாக4விஷயத்திலும், ப்ராமாதி3க-உத்தராக4விஷயத்திலும் தோ3ஷபோ4க்3யத்வலக்ஷணவாத்ஸல்யம் நிர்பா3த4மிறே-

இடம்பார்த்துப் பேகணித்துப் போருகிறவனுக்கு து3ராசையே ஶேஷிக்குமித்தனையல்லது. இத்தலையில் பாபரூபமான போ4க்3யமொருக்காலும் கிடையாது. இவனிடம் கொடுக்கிலிறே அவனுசை தீரப்பெறுவது.(280)

281. கைங்கர்யம்தான் ப4க்திமூலமல்லாதபோது பீ4திமூலமாய் வரவேணும்.

இப்படி ஸர்வஜ்ஞனுக்கும் இடங்கொடாமல் போருகிற இவ்வதி4காரிக்கு, மேலெழுந்தவை த்யஜிக்கையுட்பற்றின பற்றின் கார்யமாமித்தனையல்லது, பாபப்ரவ்ருத்திஹேதுவாகாதென்று ப்ராஸங்கி3கத்தைத் தலைக்கட்டி, ப்ரஸ்துதமான கைங்கர்யாந்வயம் இவ்வதி4காரிக்கு ஏதேனுமொரு வழியாலேயாகிலும் அவஶ்யம் வேணுமென்கிறார் [கைங்கர்யம்தான்] இத்யாதி3யால். அநிஷ்டத்யாகரூபமாயும், இஷ்டப்ரவ்ருத்திரூபமாயும் இருக்கிற ப்ரஸித்3த4கைங்கர்யம் தான் செய்தல்லது த4ரிக்கமாட்டாத பரமப4க்திமூலமாகச் செய்யாவிடிலும், "அகிஞ்சித்கரஸ்ய ஶேஷத்வாநுபபத்தி:" என்று ஶேஷவ்ருத்த்யந்வயமில்லாவிடில் ஶேஷத்வம் அழியுமென்னும் பீ4திமூலமாகவாகிலும் வருந்திச்செய்யவேணும். ப4க்திமூலம் முக்2யம். பீ4திமூலம் அமுக்2யம். (281)

ப்ரவ்ருத்தியில் அந்வயமற்று நியதனாய் வர்த்திக்கையாலே, பாபத்தை புண்யமாகக்கொள்ளும் வத்ஸலனானவனுக்கு அது ஆசைப்பட்டுப்போமித்தனையொழிய கிடையாதென்கை. ஆக, கீழ் கர்த்தவ்யமாகச்சொன்ன கைங்கர்யமறிவது இன்னத்தாலே என்றும், கைங்கர்யந்தான் த்3விவித4மென்றும், அதுதான் இன்னதென்றும், தது3ப4யமும் இன்னத்தை அவலம்பி3த்திருக்கும் என்றும் சொல்லி, அதில் ப்ராஸங்கி3கஶங்காபரிஹாரமும் பண்ணப்பட்டது. (280)

281. ஈத்3ருஶகைங்கர்யம் இவனுக்கு ஏதேனுமொரு வழியாலேயாகிலுமுண்டாகவேணும் என்னும் இதினுடைய அவஶ்யகரணீயத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல் [கைங்கர்யம்தான்] என்றுதுடங்கி. [ப4க்திமூலமாய்வருகை]யாவது ஶேஷியுடைய முகமலர்த்திக்குறுப்பானவையே செய்துகொண்டு நிற்கவேண்டும்படியான தத்3விஷயப்ரேமமடியாக வருகை. [அல்லாதபோது பீ4திமூலமாய்வருகை]யாவது அதன்றிக்கேயொழிந்தால் "அகிஞ்சித்கரஸ்ய ஶேஷத்வாநுபபத்தி:" என்கிறபடியே ஶேஷத்வவ்ருத்தியில்லாதபோது ஶேஷத்வஹாநி பிறக்குமென்னும் பீ4தியடியாக வருகை. இதில் ப4க்திமூலமானதுவே முக்2யம், தத3லாப4த்தில் பீ4திமூலந்தானாகிலும் வேணும் என்றபடி. (281)

ஸங்க3த்யர்த்த2ம் வ்ருத்தாநுவாத3ம் (ஆக) இத்யாதி3. [புண்யத்துக்கு] இத்யாதி3வாக்யம் ப்ராஸங்கி3கஶங்காபரிஹாரபரம். (280)

281. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஈத்3ருஶ) இத்யாதி3. கைங்கர்யத்துக்கு ஹேதுவை ப்ரதிபாதி3க்கையாலே கார்யகாரணபா4வம் ஸங்க3தி என்றபடி. [ப4க்தி]ஶப்3த3விவக்ஷிதம் (தத்3விஷயப்ரேமம்) என்று. அதாவது ப்ரியத்வம் என்றபடி. (அகிஞ்சித்கரஸ்ய ஶேஷத்வாநுபபத்தி:) என்றது கிஞ்சித்காரஸ்வரூபயோக்3யதாரூபஶேஷத்வம் கதா3சித3பி கிஞ்சித்காராபா4வே ஸித்3தி4யாது என்றபடி. நித்யஸ்ய ஸ்வரூபயோக்3யஸ்ய ப2லாவஶ்யம்பா4வநியமமாகையாலே வ்யாபககிஞ்சித்காரவிரஹே வ்யாப்யஸ்வரூபயோக்3யதாவிரஹமிறே உளதாவது. பீ4தி: = பா4வ்யநர்த்த2ஶங்கநம். மூலத்திலே [அல்லாதபோது] என்கிற இத்தாலே விகல்பம் தோற்றுமித்தனையல்லது முக்2யாநுகல்பபா4வம் தோற்றாதாகையாலே வஸ்துஸாமர்த்2யஸித்3த4மான முக்2யாநுகல்பபா4வத்தை த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் (இதில் ப4க்திமூலமானதுவே) இத்யாதி3நா. (281)

282. அதுவுமில்லாதபோது அதி4காரத்திலும் உபாயோபேயங்களிலும் அந்வயம் இன்றிக்கேயொழியும்.

இப்படி அமுக்2யமான ப்4ரீதிமூலகைங்கர்யமும் இல்லாதபோது உபாயோபேயாதி4காரத்திலும் தத்தத3தி4காரானுரூபங்களான உபாயோபேயங்களிலும் தத்தத3நுரூபபாரதந்த்ர்யபே4ரக்3டத்வாநுகு3ணமான ஸ்வஸம்ப3ந்த்4யந்வயமின்றிக்கே இழவாளனாயொழியும். அநிஷ்டநிவ்ருத்திரூபமான கைங்கர்யமில்லாதபோது நிவ்ருத்த்யதி4காரோபாயங்களிலந்வயமின்றிக்கேயொழியும்; இஷ்டப்ரவ்ருத்திரூபகைங்கர்யமில்லாதபோது ப்ரவ்ருத்த்யதி4காரோபேயங்களிலந்வயமின்றிக்கேயொழியுமென்று வகுத்தருளிச்செய்வர். அன்றியே, ஸ்தோத்ராஞ்ஜலிப்ரணாமாதி3ப்ரவ்ருத்திரூபகைங்கர்யம் கௌ3ணமாகவாகிலும் உண்டாகாதபோது கைங்கர்யம் செய்தே வருமதான உபேயாதி4காரத்திலும் தந்நிமித்தமான உபாயத்திலும் தது3ப4யப்ரயோஜநமான உபேயத்திலும் ஸ்வரூபஸ்தி2திரூபாந்வயமின்றிக்கே ஸ்வரூபமழிந்தொழியுமென்றும் அருளிச்செய்வர். இத்தால் கைங்கர்யாநந்வயத்தில் அதி4காராந்வயமேபிதத்துக்குலேயும், அது குலையாதபடி கைங்கர்யம் நிரந்தரம் செய்யவேணுமென்று கருத்து. (282)

283. கைங்கர்யந்தன்னை ப2லஸாத4நமாக்காதே ப2லமாக்கவேணும்.

---

282. அதுதானுமில்லாவிடில் செய்வதென் என்ன அருளிச்செய்கிறார் [அதுவுமில்லாதபோது] என்றுதுடங்கி. அதாவது அமுக்2யமான ப்4ரீதிமூலகைங்கர்யந்தானுமில்லாதபோது, கிஞ்சித்காரா-ப4ாவத்தாலே ஶேஷத்வரூபமான அதி4காரத்திலும், அதி4காரிஸாபேக்ஷமாயிருந்துள்ள ஶேஷியுடைய க்ருபாரூபமான உபாயத்திலும், இவனுடைய அநுகூலவ்ருத்திஸாபேக்ஷமான அவனுடைய முகமலர்த்தியாகிற உபேயத்திலும் அந்வயமற்றுவிடுமென்கை. (282)

283. ஆக, கீழிரண்டு வாக்யத்தாலும் கைங்கர்யாவஶ்யகர்த்தவ்யத்வமும் கைங்கர்யாப4ாவத்தில் வருமநர்த்த2விஶேஷங்களும் காட்டப்பட்டது; ஏவம்வித4கைங்கர்யத்தில் ஸாத4நபு3த்3தி4யைத் தவிர்க்கிறார் மேல் [கைங்கர்யம் தன்னை] என்று துடங்கி. அதாவது இப்படி அவஶ்யகரணீயமாகக் கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யந்தன்னைப் பண்ணுமளவில் த்3ருஷ்டாத்3ருஷ்டப2லங்களில் ஏதேனு-

---

282. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அதுதானும்) இத்யாதி3. பூர்வவாக்யோக்த-அவஶ்யகர்த்தவ்யதோப-பாத3கமான அகரணே அநர்த்த2ம் காட்டுகிறது என்றபடி. (அதுவும்) என்றது அநுகல்பமான ப்4ரீதிமூலகைங்கர்யமும் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அமுக்2யமான) இத்யாதி3நா. [உபாயோபேய]வாக்யஸ்வாரஸ்யாத் [அதி4கார]ஶப்3த3ம் ஶேஷத்வஸ்வரூபரூப-அதி4காரபரம் என்னு-மபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கிஞ்சித்காராப4ாவத்தாலே) இத்யாதி3. அநந்தர-நிர்தே3ஶதாத்பர்யம் (அதி4காரிஸாபேக்ஷமாம்) என்றது. கிஞ்சித்காரஸாத்4ய[உபேய]வாக்யஸ்வாரஸ்யாத் [உபாய]ஶப்3தம் 'இரக்கம் உபாயம்' என்கிற உபாயபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஶேஷியுடைய க்ருபாரூபமான) இத்யாதி3. அநந்தரநிர்தே3ஶப2லிதம் (இவனுடைய) இத்யாதி3. கிஞ்சித்காரவிரஹாதீ4நவிரஹப்ரதியோகி3யான உபேயம் முகோ2ல்லாஸமேயாகும் என்னுமபி4ப்ரா-யத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (முகமலர்த்தியாகிற) இத்யாதி3. (282)

283. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஆக கீழ்) இத்யாதி3. கைங்கர்யாவஶ்யகரணீயத்வம் உக்தம்; தத்ர ப2லாந்தரப்ரீதிஜநகத்வபு3த்3தி4ர்நிவர்த்யதே என்றபடி. த்3ருஷ்டம் = பஶுபுத்ராதி3கம்; அத்3ருஷ்டம்

ஏவம்வித4கைங்கர்யத்தில் ஸாத4நபு3த்3தி4 குலையவேணுமென்கிறுர் மேல் [கைங்கர்யம்தன்னை] இத்யாதி3யால். முக்2யமாகவும் அமுக்2யமாகவும் அதி4கர்த்தவ்யமான கைங்கர்யம்தன்னை, அல்பாநல்ப பே4தா3மோக்ஷரூபமானதேதேனுமொரு ப2லத்துக்கு ஸாத4நமாக்கி பிசக்காதே எல்லா ப2லமும் இதுவே என்று குறிக்கொண்டு போரவேணும். (283)

284. அதாவது தான் கைபேலாதே அவனைக்கையேற்கப்பண்ணுகை.

இதில் ஸாத4நத்வப்ரதிபத்திக3ந்த4மற ஸித்3த4ஸாத்4யப்ரதிபத்தியே பிறக்கவேணுமென்று இத்தை விஶதீ3கரிக்கிறுர் மேல் [அதாவது] இத்யாதி3யால். [ஸாத4நமாக்காதே ப2லமாக்குகை]யாவது - தந்நேப்ர- ப்ரயோஜநனுன தான் ஸ்வரூபாநுரூபகைங்கர்யத்தைப் பண்ணி மற்றொரு ப்ரயோஜநத்துக்குக் கையேலாதே, உன்னைக்கைங்கர்யம் கொண்டோமே, இதுக்குக் கைக்கூலி தரலாகாதோ, மேலும் கைங்கர்யம் கொள்ளும்படி என்று பரிபூர்ணனுன அவன் குறைவாளனுய்க் கையேற்கும்படி கைங்கர்யம்பண்ணுகை. (284)

285. கொடுத்துக்கொள்ளாதே கொண்டத்துக்குக் கைக்கூலிகொடுக்கவேணும்.

மொன்றுக்கு ஸாத4நமாக ப்ரதிபத்திபண்ணுதே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாக ப்ரதிபத்தி பண்ண வேணுமென்கை. (283)

284. இத்தை விஶதீ3கரிக்கிறுர் மேல் [அதாவது] என்றுதுடங்கி. [அதாவது] என்றது - இத்தை ஸாத4நமாக்காதே ப2லமாக்குகையாவதென்றபடி;[தான்கையேலாதே அவனைக்கையேற்கப் பண்ணுகை]யாவது கைங்கர்யம்பண்ணுகிற தான் அதுக்கு ப2லமாக அவன்பக்கலிலே ஒன்றை அர்த்தி2யாதே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகச் செய்யாநின்றுகொண்டு, கைங்கர்யம்கொள்ளுகிறவனை "தாஸ்ஸர்வாஸ்ஸிரஸா தே3வ: ப்ரதிக்3ருஹ்ணுதி வை ஸ்வயம்" என்கிறபடியே தன்பூர்த்திபாராதே ஸாபேக்ஷனுய் விரும்பிக் கைக்கொள்ளும்படி பண்ணுகை. (284)

= மோக்ஷ: ; ப்ரதிபத்தி: = பு3த்3தி4:. [இஷ்டம் செய்கையும் அநிஷ்டம் தவிருகையும் ப2லமாக்க வேணும்] (வா. 277) இத்யநேந ஸ்வயம்ப்ரயோஜநதந்முகே2ால்லாஸோத்3தே3ஶ்யகமோக்ஷேஷ்ட- கரணதத3நிஷ்ட-அகரண-அந்யதரத்வம் கைங்கர்யலக்ஷணம் என்று ஸூசிதம். ப2லார்த்த2- த3ர்ஶபூர்ணமாஸ-அநுஷ்டுவசநவர்ஜநாதௌ3 அதிவ்யாப்திவாரணய உத்3தே3ஶ்யகாந்தம். முகோ2ல்லாஸஹேதுத்வப்3ராந்திஹேதுகமோக்ஷ்யநிஷ்டகரணதௌ3 அதிவ்யாப்திவாரணய (மோக்ஷேஷ்ட) இத்யாதி3. ப்ரத்யேகம் அவ்யாப்திவாரணய அந்யதரத்வம். அர்த்த2ாத் ப4க3வந்முகே2ால்லாஸஹேது- பூ4தே ஆநருஶம்ஸ்யாநுஷ்டி2தநித்யாதௌ3 அதிவ்யாப்திவாரணய உத்3தே3ஶ்யத்வநிவேஶ:. (283)

284. "யா: க்ரியாஸ்ஸம்ப்ரயுக்தாஸ்ஸ்யுரேகாந்தக3தபு3த்3தி4பி4:" இதி பூர்வார்த்த4ம். இதில் "ஏகாந்தக3தபு3த்3தி4பி4:" என்று அநந்யப்ரயோஜநத்வம். "ஸம்ப்ரயுக்தா:" = ஸம்யக் ப்ரயுக்தா:. "ஸம்" இத்யநுஷங்க3தோபி ஸ்வப்ரயோஜநவிரஹ:. (தே3வ)ஶப்3த3விவக்ஷிதம் (தன் பூர்த்தி) என்று. (ஸ்வயம்)ஶப்3த3விவக்ஷிதம் (பாராதே) என்று. (ஶிரஸா) என்கிற இதுக்கு அர்த்த2ம் (விரும்பி) என்று. (ப்ரதிக்3ருஹ்ணுதி) என்கிற இதுக்கர்த்த2ம் (கைக்கொள்ளும் படி) என்று. (284)

285. கொடுத்துக் கொள்ளாமைக்கு ப்ரதியோகி3ப்ரஸித்3தி4ப்ரத3ர்ஶநம் (தே3ஹி மே) என்று

அதுதன்னை விவரிக்கிறார் [கொடுத்து] இத்யாதியால். அவனுக்குரிய அடியனாய் அவனாலே ப்ரேரிதனாய் அவனுக்குக் கைங்கர்யம்செய்து அவன்பக்கலிலே ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொள்ளாதே "இன்றுவந்து" இத்யாதிப்படியே அவன்தன்னை கைங்கர்யம்கொண்டதுக்கு மேன்மேலும் கைங்கர்யம் பண்ணுகையாகிற கைக்கூலியுடன்பட்டுக்கொடுக்கவேணும். (285)

286. ஸ்ரீவிதுரரையும், ஸ்ரீமாலாகாரரையும், கூனியையும்போலே கிஞ்சித்கரித்தால் ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுவது.

அநந்யப்ரயோஜநராய் கைங்கர்யம்செய்யிலாயிற்று ஸ்வரூபம் உஜ்ஜ்வலமாவதென்கிறார் மேல் [ஸ்ரீவிதுர-ரையும்] இத்யாதியால். க்ருஷ்ணன் பீஷ்மத்ரோணாதிகளை உபேக்ஷித்து இருந்தவிடம்தேடிவரும்படி அபிமதரான ஸ்ரீவிதுரரையும், முடுக்குத்தெருத்தேடிவரும்படி பரிவரான ஸ்ரீமாலாகாரரையும், திருக்கை-களாலே ஸ்பர்சித்து அங்கீகரிக்கப்பெற்ற கூனியையும்போல, அநந்யப்ரயோஜநமாக கிஞ்சித்கரிக்கிலிறே ஸ்வப்ரயோஜநாந்வயயோக்யதையற்ற ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுவதென்கை. (286)

287. மடி தடவாதசோறும், சுருள்நாறாத பூவும், கஸ்தூரிம்புபடாத சாந்துமிறே

---

285. இவ்வளவும்போராது, தான்கொடுத்தத்தை அவன் கொண்டதுக்கு ப்ரத்யபகாரம் பண்ணவும் வேணுமென்கிறார் மேல் [கொடுத்து] என்றுதுடங்கி. அதாவது "தேஹி மே ததாமி தே" என்கிறபடியே தான் அவனுக்கு ஒன்றை ஸமர்ப்பித்து அவன்பக்கலிலே ஒரு ப்ரயோஜநம் கொள்ளாதே "இன்று வந்தித்தனையுமமுது செய்திடப்பெறில் நானொன்று நூறாயிரமாகக் கொடுத்துப் பின்னுமாளும் செய்வன்" என்ற பெரியாழ்வார் திருமகளைப்போலே தான் ஸமர்ப்பித்த த்ரவ்யத்தை அவன் அங்கீகரித்த உபகாரத்துக்காக, அப்படி இருந்துள்ள-வற்றைத் தன் அபிநிவேசாநுகுணமாக நிறையக்கொண்டு வந்து ஸமர்ப்பியாநின்றுகொண்டு பின்னையும் அடிமைசெய்கையாகிற கைக்கூலி கொடுக்கவேணுமென்கை. (285)

286. இப்படி அநந்யப்ரயோஜநனாய், கிஞ்சித்கரித்தாலாயிற்று ஸ்வரூபம் உஜ்ஜ்வலமாவது என்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்மேல் [ஸ்ரீவிதுரரையும்] என்றுதுடங்கி.(286)

287. த்ருஷ்டாந்தபூதரான அவர்கள் கிஞ்சித்கரித்த ப்ரகாரந்தன்னை அருளிச்செய்கிறார் [மடிதடவாத] என்றுதுடங்கி. [மடிதடவாத சோறுவது] - முந்துற ஆதரத்தோடே இட்டுப்பின்னை

துடங்கி. (இன்று) இத்யாதி:- (இன்று வந்து இத்தனையும் அமுதுசெய்திடப்பெறில்) = இப்போது இங்கே எழுந்தருளி இவற்றை அமுதுசெய்யப்பெற்றால். (நான் ஒன்றுநூறாயிரமாகக் கொடுத்து) = ஒன்றுக்கு நூறாயிரம் அதிகமாக ஸமர்ப்பித்து. (பின்னை ஆளும்செய்வன்) = பின்னையும் அடிமை செய்வன் என்றபடி. இது நாச்சியார்திருமொழி. இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (என்ற பெரியாழ்வார்) இத்யாதிநா. (கைக்கூலி) என்றது ஏற்த(?ஏற்ற) கைக்குக் கூலி என்றபடி. (285)

287. ஸ்வரூபம் கௌஸ்துபஸ்தாநீயமாகையாலே உஜ்ஜ்வலத்வோக்தி. [விதுரரையும்] இத்யாதி ப்ரதமாந்தத்தே த்விதீயை. (மடிச்சீலை) = மடியிலே கட்டின காசுப்பை. (உளையும்படி) = மநஸ்ஸை

இவர்கள் கொடுத்தது.

இதுதன்னை விஶத3மாக்குகிறுர்மேல் [மடிதடவாத] இத்யாதி3யால். சோற்றையிட்டு மடியைப்பிடித்து முடிச்சரக்கையறுத்துக்கொள்ளகையாகிற மடிதடவும் சோறன்றியே "விது3ராந்நாநி பு3பு4ஜே ஶுசீநி கு3ணவந்தி ச" என்று அநந்யப்ரயோஜநத்வப4க்திபாவநத்வரூபபாவநத்வபே4ாக்3யத்வங்கள், அவன் நாவிலும் நெஞ்சிலும் வேர்விழும்படி நல்லதோர் சோறான மடிதடவாத சோறிறே ஸ்ரீவிது3ரரிட்டது: பூவில் சாபலத்தாலே முந்துறத் தன் தலையிலே வைத்து மோந்து சுருள் நாறப்பண்ணிக் கொடுக்கையாகிற சுருள் நாறுகிற பூவன்றியே "ப்ரஸாத3பரமௌ நாதௌ2 மம கே3ஹமுபாக3தௌ । த4ந்யோऽஹமர்ச்சயிஷ்யாமீத்யாஹ மால்யோபஜீவந:" என்று அநந்யப்ரயோஜநத்வகு3ணம் குன்றுதபடி மிக்கசீர்த்தொண்டரிட்டபூவான சுருள் நாறுதபூவிறே ஸ்ரீமாலாகாரரிட்டது: அநேகம் பொன்னேறக்கூட்டியும் சுண்ணும்புத்திவலே தெறிக்கக் கெடும் சாந்துபோலன்றியே "ஸுக3ந்த4மேதத்3ராஜார்ஹம் ருசிரம் ருசிராநநே। ஆவயோர்கா3த்ரஸத்3ருஶம் தீ3யதாமநுலேபநம்" என்று அவனிரக்கும்படி அவன் வடிவழகுக்குத் தோற்றுச்சாற்றுகையாலே ப்ரயோஜநாந்தரஸ்மரணலேசச்சுண்ணும்படாத பூசும்சாந்திறே ஸ்ரீகூனி கொடுத்தது. ஆக, அநந்யப்ரயோஜநனுயே கைங்கர்யம் பண்ணவேணும், ப்ரயோஜநாந்தரலேஶம் ஸ்பர்ஶிக்கில் அந்த கைங்கர்யமும் தத3ாஶ்ரயஸ்வரூபமும் தூ3ஷிதமாமென்றபடி. (287)

இதுக்குக்காசு தரவாகாதோ என்று மடிச்சீரை ஶோதி4க்கைக்காக மடியைப்பிடித்துத்தடவி உண்டவன் நெஞ்சு உளையும்படி பண்ணும் ப்ரயோஜநாந்தரபரர் இடும் சோறுபோலன்றிக்கே, உண்டவன் நெஞ்சு உகக்கும்படி அநந்யப்ரயோஜநமான சோறு: இப்படி இருந்துள்ள சோறிறே "பு4க்தவத்ஸு த்3விஜாக்3ரேஷு நிஷண்ண: பரமாஸநே । விது3ராந்நாநி பு3பு4ஜே ஶுசீநி கு3ணவந்தி ச" என்று பாவநத்வ-பே4ாக்3யத்வப்ரஶஸ்தமாம்படி ஸ்ரீவிது3ரர் அவனுக்கு ஸமர்ப்பித்தது. [சுருள்நாறுதபூ]வாவது - அக்3நிஸ்பர்ஶமுண்டாஞல் சுருள்நாறும்படியிறே பூவின் ஸ்வபா4வம் இருப்பது; அப்படியே ப்ரயோஜநாந்தரஸ்பர்ஶமாகிற சுருள்நாற்றமில்லாதபடி அநந்யப்ரயோஜநத்வபரிமலயுக்தமாக இடும் புஷ்பம்; இப்படி இருந்துள்ள பூவிறே "ப்ரஸாத3-பரமௌ நாதௌ2 மம கே3ஹமுபாக3தௌ । த4ந்யோऽஹமர்ச்சயிஷ்யாமீத்யாஹ மால்யோப-ஜீவந:" என்று விஶேஷஜ்ஞர் ஶ்லாகி4க்கும்படி அத்யாத3ரபூர்வகமாக ஸ்ரீமாலாகாரர் அவனுக்குக் கொடுத்தது. [சுண்ணும்புபடாத சாந்தாவது] ஆயிரம்பொன் அழியக்கூட்டியும் சுண்ணும்புத் திவலே படக்கெடும்படியிறே சாந்தின் ஸ்வபா4வம்; அப்படியே ப்ரயோஜநாந்தரஸ்பர்ஶமாகிற தோ3ஷமின்றிக்கே அநந்யப்ரயோஜநமான சாந்து; இப்படி இருந்துள்ள சாந்திறே "ஸுக3ந்த4-மேதத்3ராஜார்ஹம் ருசிரம் ருசிராநநே । ஆவயோர்கா3த்ரஸத்3ருஶம் தீ3யதாமநுலேபநம்"

நோவும்படி. "ஶுசீநி கு3ணவந்தி ச" என்கிற பத3த்3வயவிவக்ஷிதம் (பாவநத்வ) இத்யாதி3. (பாவநத்வபே4ாக்3ய)த்வாப்4யாம் (ப்ரஶஸ்தம்) = ஶ்லாக்4யம். (சுருள்) = மயிர். மயிர்பட்ட பூவுக்கு அக்3நிஸ்பர்ஶமுண்டாஞல் மயிர் நாறும் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அக்3நிஸ்பர்ஶம்) இத்யாதி3. (சுருள் நாறுத பூவாவது ... இடும் புஷ்பம்) என்று அந்வயம். (இத்யாஹ) என்றது 'இத்யுவாச' என்றபடி. (ஆஹ) இத்யவ்யயம் பூ4தார்த்த2கம். (விஶேஷஜ்ஞர்) = பராஶரப4கு3வான். (இத்யாஹ) என்கிற இத்தாலே லப்3த4ம் (ஶ்லாகி4க்கும்படி) என்றது. (ஆயிரம் பொன் அழியக்கூட்டியும்) என்றது ப3ஹுவித்தவ்யயஸாத்4யமான என்றபடி. (திவலே) = ஶீகரம். "ஏதத் ஸுக3ந்த4ம், ஏதத் ராஜார்ஹம், ஏதத் ருசிரம், ஏதத் ஆவயோர்கா3த்ரஸத்3ருஶம் தீ3யதாம்" என்று பி4ந்நவாக்யயோஜனையிலே சரமவாக்யார்த்த2ம் (பூசும் சாந்தாம்படி) என்றது. (பூசும் சாந்து)

288. கைங்கர்யத₃ஶைபோலே முன்புள்ள த₃ஶைகளிலும் ஸ்வரூபத்தை உஜ்ஜ்வலமாக்கவேணும்.

ஆக, ஸதா₃சார்யப்ரஸாத₃வ்ருத்₃தி₄க்கு ஹேதுவாக அருளிச்செய்த வஸ்தவ்யாதி₃நியமசரமமாகவெடுத்த உப₄யவித₄கைங்கர்யஶோத₄நம் பண்ணி, கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வபா₄வியான த₃ஶாசதுஷ்டயத்திலும் கைங்கர்யாஶ்ரயஸ்வரூபவிரோத₄ம் வாராதபடி பேணி வர்த்திக்கவேணுமென்கிறார் மேல் [கைங்கர்யத₃ஶைபோலே] இத்யாதி₃யால். சரமபா₄வியான கைங்கர்யத₃ஶையிலே ஸ்வப்ரயோஜநாந்வயம் ஸ்பர்ஶியாதபடி பரைகப்ரயோஜநத்வவேஷஶேஷத்வரூபத்தை உஜ்ஜ்வலமாக்கிறாப்போலே, கைங்கர்யத்துக்கு முன்பே உண்டாய் அதில்வருகைக்கிட்டபடி ஒழுங்கான த₃ஶாவிஶேஷங்களிலும் தத்தத்₃விரோதி₄விஶேஷங்கள் ஸ்பர்ஶியாதபடி பேணிக்கொண்டு கைங்கர்யாஶ்ரயஸ்வரூபத்தை உஜ்ஜ்வலமாக்க வேணும் என்றருளிச்செய்து;

289. முன்பே நாலு த₃ஶையுண்டு.

அவையெவை என்னும் அபேக்ஷையிலே ஸமுந₃ாயமாக [முன்பே நாலு த₃ஶையுண்டு] என்று; (289)

என்றவனர்த்தி₂த்த அநந்தரம் பூசும் சாந்தாம்படி கூனி கொடுத்தது. ஆக இப்படி அநந்யப்ரயோஜநமாக கிஞ்சித்கரித்தாலாயிற்றுகைங்கர்யாஶ்ரயமான ஸ்வரூபம் உஜ்ஜ்வலமாவது என்கை. ஆக இவ்வளவும் வஸ்தவ்யாதி₃கு₃ணனையில் சரமோக்தமான கர்த்தவ்யரூபகைங்கர்யத்தை ஶோதி₄த்து, தாத்₃ருஶகைங்கர்யத்தாலே ஸ்வரூபம் உஜ்ஜ்வலமாமென்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்தாராயிற்று. (287)

288. இப்படி அநந்யப்ரயோஜநனும்க்கொண்டு கைங்கர்யம் செய்தாலே ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாவது என்று சொன்னவிதிலே முக்தாவஸ்த₂தையில் கைங்கர்யத₃ஶையில் ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யமும் அர்த்த₂ாத் உக்தமென்று நினைத்து, இப்படி கைங்கர்யத₃ஶையில் ஸ்வரூபத்தை உஜ்ஜ்வலமாக்குமோபாதி ஏதத்பூர்வத₃ஶாவிஶேஷங்களிலும் ஸ்வரூபத்தை உஜ்ஜ்வலமாக்கவேணுமென்று அருளிச்செய்கிறார் மேல் [கைங்கர்யத₃ஶைபோலே] என்றுதுடங்கி. [முன்புள்ள த₃ஶைகளிலும்] என்றது கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வத₃ஶைகளிலுமென்றபடி. (288)

289. முன்பே எத்தனை த₃ஶை உண்டென்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் [முன்பே நாலுத₃ஶையுண்டு] என்று. (289)

— பூசும்படியான சாந்து- இது "பூசும் சாந்தென்னெஞ்சம்" என்கிற இதுக்கு ஸூசகம். இதின் ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யஹேதுத்வத்தை யோஜித்து அருளிச்செய்கிறார் (ஆக இப்படி) இத்யாதி₃நா. உத்தரவாக்யாவைக்கு₃த்யர்த்த₂ம் வ்ருத்தாநுவாத₃ம் (ஆக இவ்வளவும்) இத்யாதி₃. (287)

288. ஆர்த்திபூர்வகப்ராப்திக₄டிதத₃ஶாசதுஷ்டயம் உக்தத₃ஶாகைங்கர்யத்துக்கே பூர்வபா₄வியாம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே தத₃நுகு₃ணமாக ஸங்க₃தி (இப்படி அநந்ய) இத்யாதி₃. அதாவது கைங்கர்யத₃ஶையில் ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யப்ரஸங்கா₃த் தத்₃விஶேஷபூ₄தம் உக்தத₃ஶா கைங்கர்யபூர்வபா₄வித₃ஶாசதுஷ்டயத்திலே ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யம் சொல்லுகையாலே ப்ரஸங்க₃ஸங்க₃தி என்றபடி.

290. அதாவது ஜ்ஞாநத3சையும், வரணத3சையும், ப்ராப்தித3சையும், ப்ராப்யாநுப4வத3சையும்.

அவற்றைப் பிரித்தருளிச்செய்ய வேணுமென்னும் அபேக்ஷையிலே, அதாவது – ஸ்வரூபஜ்ஞாநத3சையும், உபாயவரணத3சையும், ப்ராப்யப்ராப்தித3சையும், ப்ராப்தப்ராப்யாநுப4வத3சையும் என்று நாலுபடியாய் இருக்குமென்கிறார். (290)

291. ஜ்ஞாநத3சையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடும். வரணத3சையில் அபூர்த்தியை முன்னிடும், ப்ராப்தித3சையில் ஆர்த்தியை முன்னிடும், ப்ராப்யாநுப4வத3சையில் அபி4நிவேசத்தை முன்னிடும்.

---

290. அந்த நாலுத3சையுந்தான் ஏதென்னும் அபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் [அதாவது] என்றுதுடங்கி. [ஜ்ஞாநத3சை]யாவது ஆசார்யோபதே3சத்தாலே தனக்கு ஜ்ஞாநம்பிறந்து செல்லுகிற த3சை; [வரணத3சை]யாவது – ஸித்3தோ4பாயபூ4தனான ஸர்வேச்வரனைத் தனக்கு உபாயமாக வரிக்கிற த3சை; [ப்ராப்தித3சை]யாவது – ஸாம்ஸாரிகஸகலது3ரிதநிவ்ருத்தி-பூர்வகமாக அவன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கிற த3சை; [ப்ராப்யாநுப4வத3சை]யாவது – ப்ராப்ய-பூ4தனான அவனைக்கிட்டி அநுப4விக்கிற த3சை. இவ்வநுப4வஜநிதப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யமிறே பரமபுருஷார்த்த2ம்; ப்ரத2மாபேக்ஷிதமான தத்வஜ்ஞாநமும், ஜ்ஞாநப2லமான உபாயவரணமும், வரணப2லமான ப்ராப்தியும், ப்ராப்திப2லமான அநுப4வமும், அநுப4வஜநிதப்ரீதிகாரித-கைங்கர்யமுமாயிறே க்ரமமிருப்பது; ஆகையாலே கைங்கர்யத3சை சரமத3சையாய், பூர்வ-த3சைகள் நாலும் இதிலே வந்தேறுகைக்கீட்டபடி ஒழுங்காயிருக்கும். (290)

---

290. "மயாஸ்த்ராதி3ஷு சாத்3ருஷ்டாபி லாங்க3ா ஸஹா2வேத3யா । ந ப்ரஸீத3தி வை வித்3யா விநா ஸது3பதே3சத:" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு [ஜ்ஞாநத3சா]ஸப்3தா3பி4ப்ரேதம் (ஆசார்ய) இத்யாதி3. "உபாயபூ4தோ மே ப4வேதி ப்ரார்த்த2நாமதி:" இத்யாதி3யை உட்கொண்டு ப்ரார்த்த2நா-ப்ராது4ர்ந்யாபி4ப்ராயேண [வரணத3சா]ஸப்3தா3பி4ப்ரேதம் (ஸித்3தோ4பாய) இத்யாதி3. வ்ருங் = ஸம்ப4க்தௌ, ஸம்ப4க்தி: = ப்ரார்த்த2நம் – என்னக்கடவதிறே. உக்தத3சாசதுஷ்டயத்துக்கு கைங்கர்ய-பூர்வபா4விதவத்தை உபபாதி3க்கிறார் (இவ்வநுப4வ) இத்யாதி3நா. நிர்தே3சக்ரமத்தாலே ஜ்ஞாந-த3சாதி3களிலே பூர்வபூர்வத்தைப்பற்ற உத்தரோத்தரம் ப2லம் என்று விவக்ஷிதம் என்னுமபி4ப்ரா-யத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரத2ம) இத்யாதி3. (தத்வஜ்ஞாநமும்) என்றது, ஸ்வஸ்மிந் அநந்யசேஷத்வஜ்ஞாநமும், ப4க3வதி அநந்யஸாத்4யத்வஜ்ஞாநமும், நிரபேக்ஷோபாயத்வ-ஜ்ஞாநமும், வரணத்தில் ப4க3வத்3த்4ருத3யாநுகு3ண்யகாலாவச்சி2ந்ந-அதி4காரிவிசேஷணத்வ-ஜ்ஞாநமும், நிர்ஹேதுகப4க3வத்க்ருபாகடாக்ஷத்தினுடைய அஸித்3த4த்வரஸ்யத்வஹேதுகஸம்பாதாயா தத்வஜ்ஞாநமும் {2}, ஸ்வயம்ப்ரயோஜநப4க3வந்முகோ2ல்லாஸார்த்த2த்வஜ்ஞாநமும். ப்ரதிபந்த4க-அபா4வரூபத்வஜ்ஞாநமும், உபாயஸம்ப3ந்த4ரூபத்வாதி3ஜ்ஞாநமும் என்றபடி. வரணாதி4கார-ஸித்3தோ4பாயப2லத்வாத் வரணப2லத்வம் ப்ராப்திக்கு அபி4ப்ரேதம். (க்ரமம்) என்றது உத்பத்திக்ரமம் என்றபடி. த3சாசதுஷ்டயத்துக்கும் கைங்கர்யபூர்வபா4வித்வம் யௌக3பத்3யேந அன்று என்று வஸ்துஸாமர்த்2யஸித்3தஸ்த2நிர்தே3சக்ரமத்தாலே வ்யஞ்ஜிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிறார் (ஆகையாலே) இத்யாதி3. (290)

அத்த$_3$ைசகளில் ஸ்வரூபத்தை உஜ்ஜ்வலமாக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார் [ஜ்ஞாநத$_3$சையில்] இத்யாதி$_3$யால். ப்ரணவார்த்த$_2$மான சேஷத்வஜ்ஞாநாநுஸந்த$_4$ாநமாகிற ஜ்ஞாநத$_3$சையில் ஜ்ஞாநி என்னுமஹங்காரம் மேலிடாதபடி "யானே என்னை அறியகிலாதே", "அறிவொன்றுமில்லாத" இத்யாதி$_3$ப்படியே ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லாமையை முன்னிடும்; சரமஶ்லோகார்த்த$_2$மான இதரோபாயத்யாக$_3$பூர்வகஸித்$_3$தோ$_4$பாயவரணத$_3$சையில் ஜ்ஞாநி என்னுமாகிஞ்சந்யம் நிறமிடும்படி "நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்", "நலந்தானொன்றுமிலேன் நல்லதோரறம் செய்துமிலேன்" என்றித்யாதி$_3$ப்படியே கிஞ்சித்காரலேஶாப$_4$ாவரூபையான அபூர்த்தியை முன்னிடும்; ஸஹேதுகஸம்ஸாரஸம்ப$_3$ந்த$_4$நிவ்ருத்திபூர்விகையான ப்ராப்தித$_3$சையில், பெற்றபோது பெறுகிறோமென்றிறியிராதே "எந்நாள் யானுன்னை இனி வந்து கூடுவனே", "என்றொன்று கூட்டுதியே" என்றித்யாதி$_3$ப்படியே விலம்ப$_3$ாஸஹத்வாதிஶயாரதிரூபையான ஆர்த்தியை முன்னிடும்; ஸ்வரூபகு$_3$ணவிக்$_3$ரஹங்கள் விட்டெரிக்க நித்யவிபூ$_4$தியிலே நித்யமுக்தப்ராப்யமாய்க்கொண்டிருக்கிற ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வத$_3$சையில் த்ருப்தி பிறவாதே "அடியேன் வாய்மடுத்துப் பருகிக் களித்தேனே", "அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னாராவமுதமே" என்றித்யாதி$_3$ப்படியே தன்னுடைய அநுப$_4$வாபி$_4$நிவேஶத்தை முன்னிடும். (291)

---

291. இவ்வோ த$_3$சைகளில் ஸ்வரூபத்தை உஜ்ஜ்வலமாக்கும்படியை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார் மேல் [ஜ்ஞாநத$_3$சையில்] என்றுதுடங்கி. [ஜ்ஞாநத$_3$சையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடுகை]யாவது - ஆசார்யன் மேல்மேல் தனக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணும்படி தத்த்வஹிதபுருஷார்த்த$_2$ங்களில் தன்னுடைய அஜ்ஞாநத்தைப் பலகாலும் விஜ்ஞாபிக்கை; [வரணத$_3$சையில் அபூர்த்தியை முன்னிடுகை]யாவது - "நோற்றநோன்பிலேன்", "ந த$_4$ர்மநிஷ்டோ$_2$'ஸ்மி", "ஸத்கர்ம நைவ கில கிஞ்சந ஸஞ்சிநோமி" இத்யாதி$_3$யிற்படியே பேற்றுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளலாவதொரு ஸுக்ருதாதி$_3$களொன்றும் தனக்கில்லாமையாகிற ஆகிஞ்சந்யத்தை புரஸ்கரிக்கை; [ப்ராப்தித$_3$சையில் ஆர்த்தியை முன்னிடுகை]யாவது - பெற்றபோது பெறுகிறோம் என்றிராதே "வானுலகம் தெளிந்தே என்றெய்துவது", "தரியேனினி", "கூவிக்கொள்ளும் காலமின்னம் குறுகாதோ" இத்யாதி$_3$ப்படியே விலம்ப$_3$ாஸஹத்வநிப$_3$ந்த$_4$நமான தன்னுடைய க்லேஶாதிஶயத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கை; [ப்ராப்யாநுப$_4$வத$_3$சையில் அபி$_4$நிவேஶத்தை முன்னிடுகை]யாவது - பெருவிடாயனுக்குக் கொடுத்த தண்ணீர் ஆராதாப்போலே அநுபூ$_4$தாம்ஶத்தால் த்ருப்தி பிறவாதே மேன்மேலும் தனக்கு விளைந்துசெல்லுகிற அநுப$_4$வாபி$_4$நிவேஶத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கை. ஆக, ஜ்ஞாநத$_3$சைமுதலான நாலு த$_3$சையிலும் ஸ்வரூபத்தை உஜ்ஜ்வலமாக்குகையாவது - இவ்வோ ஆகாரங்களை முன்னிடுகை என்றுகருத்து. (291)

---

291. "ப்ருச்ச$_2$ாமி த்வா த$_4$ர்மஸம்மூட$_4$சேதா:" இத்யாதி$_3$களை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யன் மேன்மேல்) இத்யாதி$_3$. (நோன்பு), (த$_4$ர்ம), (ஸத்கர்ம)ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் (ஸுக்ருத) இதி. (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே ஜ்ஞாநயோக$_3$ப$_4$க்தியோக$_3$ாதி$_3$கள் விவக்ஷிதம். [அபூர்த்தி]ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் (ஆகிஞ்சந்யத்தை) என்று. (புரஸ்கரிக்கை) = விஶேஷணதயா அநுஸந்தி$_4$க்கை. (வானுலகம்) = பரமாகாஶத்தை. (தெளிந்து) = காலுஷ்யமற்று. (என்றெய்துவது) = எப்போது ப்ராபிப்பது என்றபடி. (விலம்ப$_3$ாஸஹத்வநிப$_3$ந்த$_4$நமான) என்றது விளம்ப$_3$ாக்ஷமத்வஹேதுகமான என்றபடி. (த்ருப்தி:) = அலம்பு$_3$த்$_3$தி$_4$ஹேத்வநுப$_4$வவிஶேஷ:. உஜ்ஜ்வலமாக்குகையை ஸங்க$_3$ஹிப்பிக்கிறார் (ஆக) இத்யாதி$_3$நா. (291)

292. அஜ்ஞாநம்போவது ஆசார்யஜ்ஞாநத்தாலே; அபூர்த்திபோவது ஈஶ்வரபூர்த்தி-யாலே; ஆர்த்திபோவது அருளாலே; அபி4நிவேஶம் போவது அநுப4வத்தாலே.

இப்படி ஜ்ஞாநித்வப்ரதிபத்த்யாதி3விரோதி4ஸ்பர்ஶமற ஸ்வஜ்ஞாநபுரஸ்கரத்வாதி3களாலே த3ஶாசதுஷ்கத்தில் ஸ்வரூபம் உஜ்ஜ்வலமாம்படி பாகம் பிறக்கும்போது, அஜ்ஞாநாதி3ஶாமகம் இன்னதென்கிறார் மேல் [அஜ்ஞாநம் போவது] இத்யாதி3யால். இப்படி ஸ்வரூபஜ்ஞனான இவனுடைய ஸ்வரூபாதி3ஜ்ஞாநாபா4வமாகிற அஜ்ஞாநம் மேலிடாமற்போவது, அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணும் ஜ்ஞாநாதி4கனான ஆசார்யனுடைய ஸ்வாசார்யவிகஸித-நிர்மலஜ்ஞாநத்தாலே; அகிஞ்சித்கரனாய் உபாயாதி4காரியான இவனுடைய கிஞ்சித்காரலேஶாபா4வமாகிற அபூர்த்திபோவது, உபாயபூ4தனான ஈஶ்வரனுடைய அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வமாகிற நிரபேக்ஷபூர்த்தியாலே; ப4க3வத்ப்ராப்திவிலம்பா3ஸஹத்வத்தால் வருமார்த்தி போவது "அடியேற்காவா என்றிரங்கும்" அருளாழியம்மா-னுடைய "பெருவிசும்பருளும் பேரருளாலே"; ப4க3வத்ஸ்வரூபாதி3களில் மேல்மேலுமநுபு3பூ4ஷை விளைக்கையாகிற அபிநிவேஶம் போவது மேல்மேல் உண்டாம் ப4க3வத3நுப4வத்தாலே. (292)

293. அஜ்ஞாநத்துக்கடி அபராத4ம், அபூர்த்திக்கடி ஜ்ஞாநபூர்த்தி, ஆர்த்திக்கடி அலாப4ம், அபி4நிவேஶத்துக்கடி அழகு.

292. இப்படி இவன் இவற்றை முன்னிட்டால் இவனுக்கு இவை ஶமிப்பது எத்தால் என்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் [அஜ்ஞாநம் போவது] என்றுதுடங்கி. அதாவது தத்த்வஹித-புருஷார்த்த2ாதி3களில் இவனுக்குள்ள அஜ்ஞானம் ஸவாஸநமாக நிவ்ருத்தமாவது அவற்றை அலகலகாக த3ர்ஶித்து அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணுகைக்கீடான ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞாநத்தாலே; பேற்றுக்கு ஹேதுவாயிருந்துள்ள ஸத்கர்மாதி3களொன்றும் தனக்கில்லாமையாகிற அபூர்த்தி ஶமிப்பது, இத்தலையிலுள்ளதொன்றையும் அபேக்ஷியாமல் கார்யம் செய்யும் உபாயபூ4தனான ஈஶ்வரனுடைய ஸஹகாரிநைரபேக்ஷ்யமாகிற பூர்த்தியாலே; அவிலம்பே3ந திருவடிகளை ப்ராபிக்கப் பெறுமையாலுண்டான ஆர்த்தி தீருவது, ஆர்த்தி கண்டாலாற்றமாட்டாதே அப்போதே காரியம் செய்து தலைக்கட்டுகைக்குறுப்பான பரது3:க2ாஸஹிஷ்ணுத்வமாகிற அவனுடைய க்ருபையாலே; அநுப4வத3ஶையில் அநுக்ஷணம் பிறக்கும் அபி4நிவேஶம் அடங்குவது, அவ்விஷயத்தை மேன்மேலும் அநுப4விக்கையாலே என்கை. (292)

293. இவ்வஜ்ஞாநாதி3சதுஷ்டயத்துக்கும் ஹேது ஏதென்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச்-

---

292. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி இவன் இவற்றை) இத்யாதி3. (இவை) = அஜ்ஞாந-அபூர்த்தி-ஆர்த்தி-அபி4நிவேஶங்கள். (தத்வம்) = ஸ்வரூபம். (ஹிதம்) = உபாய:. (ஆதி3)ஶப்3த3த்-தாலே புருஷார்த்த2ம் ஸங்க்3ருஹீதம். (வாஸநா) = விபரீதஸம்ஸ்கார:. இத்தால் விமர்ஶத3ஶையில் பா3த4ம் அபி4ப்ரேதம். (அலகலகாக) என்றது பரஸ்பராஸங்கீர்ணமாக என்றபடி. உபாயாபா4வாத்மக-ஆகிஞ்சந்யரூப-அபூர்த்திக்கு ஶமநமாவது தத்ப்ரயுக்தப2லாபா4வவ்யவச்சே2த3ம். அஜ்ஞாநாதி3-த்ரயத்துக்குப்போலே ஸ்வரூபநிவ்ருத்தி அன்று என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இத்தலையில்) இத்யாதி3. உத்தரோத்தர-அநுபா4வ்யரூபவிஷயஸித்3தி4யாலே பூர்வபூர்வேச்சை2களுக்கு நிவ்ருத்தியாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவ்விஷயத்தை) இத்யாதி3. (292)

293. உத்தரவாக்யஸங்க3தி (இவ்வஜ்ஞாநாதி3சதுஷ்டயத்துக்கும்) இத்யாதி3. "பாபம் ப்ரஜ்ஞாம்

அந்த அஜ்ஞாநாதி3காரணமின்னதென்கிறார் மேல் [அஜ்ஞாநத்துக்கடி] இத்யாதி3யால். ஜ்ஞாநத3சையில் முன்னிடுகிற அஜ்ஞாநத்துக்கடி அநாத்3யஜ்ஞாநக்ருதமான ஸ்வாபராத4ஸ்மரணம்; வரணத3சையில் முன்னிடுகிற அபூர்த்திக்கடி, ஸ்வகு3தத்த3ங்கீ3காரஹேதுவில்லாமையை ஸ்மரிக்கையாகிற ஜ்ஞாநபூர்த்தி; ப்ராப்தித3சையில் முன்னிடுகிற ஆர்த்திக்கடி விலம்ப3ப4கு3வத்ப்ராப்த்யலாப4ம்; ப்ராப்யாநுப4வத3சையில் முன்னிடுகிற அபி4நிவேசத்துக்கடி தத்3பி4ஸ்ருத்3தி4ஹேதுவான அவன் வடிவழகு. (293)

294. ஆர்த்தியும் அபி4நிவேசமும் இருக்கும்படி அர்ச்சிராதி3க3தியிலே சொன்னோம்.
சரமத3சாத்3வயத்திலுண்டாம் ஆர்த்த்யபி4நிவேசமிருக்கும்படி அர்ச்சிராதி3க3தி என்கிற நித்யாநுஸந்தே4ய-ப்ரப3ந்த4த்திலே, (ஸர்பாஸ்யக3தமான மண்டூ3கம்போலவும், என்று துடங்கி "திருவாணைநின்னாணை கண்டாய்" என்று தடுத்தும் வளைத்தும் பெறவேண்டும்படி பரமப4க்தி தலையெடுத்த)தளவாகவும்; ("செய்யவுடையும் திருமுகமும் செங்கனிவாயும்" என்கிற முன்புற்றை அழகை அநுப4வித்து என்று துடங்கி

செய்கிறார் [அஜ்ஞாநத்துக்கு] என்றுதுடங்கி. அதாவது ஜ்ஞாநத3சையில் முன்னிடுகிற அஜ்ஞாநத்துக்கு மூலம் – அநாதி3காலக்ருதாக்ருத்யகரணக்ருத்யாகரணாதி3ரூபமான அபராத4ம்; வரணத3சையில் முன்னிடுகிற அபூர்த்திக்கு நித3ாநம் – பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கலாவது ஒன்றும் தனக்கில்லாமையை த3ர்சிப்பிக்கைக்குடலான ஜ்ஞாநபூர்த்தி; ப்ராப்தித3சையில் முன்னிடுகிற ஆர்த்திக்கு ஹேது ப்ராப்யவஸ்துவை சீக்4ரமாகக் கிட்டப்பெறாமையாகிற அலாப4ம்; ப்ராப்யாநுப4வத3சையில் முன்னிடுகிற அபி4நிவேசத்துக்குக் காரணம் அநுப4வித்தவளவால் த்ருப்தி பிறவாதே மேன்மேலும் ஆசைப்படப்பண்ணும் அவன்வடிவழகு என்கை. (293)

294. ஆர்த்த்யபி4நிவேசமிருக்கும்படி என்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் [ஆர்த்தியுமபி4நிவே-சமும் இருக்கும்படி அர்ச்சிராதி3க3தியிலே சொன்னோம்] என்று. ["இன்னின்ற நீர்மை இனி யாமுறாமை"] என்று துடங்கி ["திருவாணை நின்னாணை கண்டாய்" என்று தடுத்தும் வளைத்தும் பெறவேண்டும்படி பரமப4க்தி தலையெடுத்தது] என்னுமளவாக ஆர்த்தி இருக்கும்படியையும்; ["செய்ய உடையும் திருமுகமும் செங்கனிவாயுங்குழலுங்கண்டு" என்கிறபடியே முன்புற்றை அழகை அநுப4வித்து] என்றுதுடங்கி, [தன்னைப்பெற்ற ப்ரீதியால் வந்தசெவ்வியை அநுப4வித்து] என்னுமளவாக அபி4நிவேசமிருக்கும்படியையும் அந்த ப்ரப3ந்த4த்திலே

நாசயதி" இத்யாதிகளை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (அநாதி3கால) இத்யாதி3. (ஆதி3)சப்3தம் ப4க3வத3பசாராதி3பரம். (த3ர்சிக்கை) = யதா2வத் அநுஸந்தி4க்கை. (293)

294. (திருவாணை) = பெரியபிராட்டியார் ஆணையும், (நின்னாணை) = உன் ஆணையும் கண்டாய் என்றபடி. யத்3வா, லோகத்துக்கு நின் ஆணையும், உனக்குப் பெரியபிராட்டியார் ஆணையும் என்றுமாம். (தடுத்தும்) = க3திப்ரரோத4ம் பண்ணியும். (வளைத்தும்) = ஸர்வதோ வ்யாபாரப்ரதிரோத4ம் பண்ணியும். (செய்ய உடையும்) = சிவந்த திருப்பீதாம்பரமும், (திருமுகமும்) = ஸ்ரீமத்தான முகமும், (செங்கனிவாயும்) = சிவந்த, கனிந்த திருப்பவளமும். (குழலும்) = குந்தலப4ரமும் என்றபடி. (தன்னைப்பெற்ற) = தன்னைப் பெறுகையால் வந்த. இது அந்தாமத்தன்பில் ப4விந்ந அர்த்த2ம். (அந்த ப்ரப3ந்த4த்திலே) என்றது அர்ச்சிராதி3ப்ரப3ந்த4த்திலே என்றபடி. ஸங்க3தி-

"வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்" என்கிற அபி4நிவேஸாதிஸயத்தாலே நாநாதே3ஹங்களை பரிக்3ரஹித்து அஸேஷவ்ருத்திகளிலும் அந்வயித்து) என்கிறதளவாகவும் கேட்டவர்களுக்கு ஆர்த்தயபி4நிவேஸம் பிறக்கும்படி விவரித்துச்சொன்னோம், அங்கே கண்டுகொள்வதென்கிறார். (294)

295. இவன் தனக்கு நாலு த3ஸையோலே நாலு கு3ணமுண்டு.

ஆக, கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வபா4வியான த3ஸாசதுஷ்கமின்னதென்றும், தத்தத்3த3ஸாநுகு3ணமான அஜ்ஞாநாதி3களை முன்னிட்டே தத்தத்3த3ஸைகளில் ஸ்வரூபம் உஜ்ஜ்வலமாமென்றும், முன்னிட்டமர்த்த அஜ்ஞாநாதி3களைப் போக்குமவை ஆசார்யஜ்ஞாநாதி3களென்றும், அவற்றுக்கு அபாத4காதி3களென்றும், த3ஸாசதுஷ்கத்தில் வரும் ஸ்வரூபஸோத4நம்பண்ணி, இவ்வதி4காரிக்கு ஸம்ப4விதஸ்வபா4வமான விருத்3த4ஸாத்3கு3ணயோக3த்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல் [இவன்தனக்கு] இத்யாதி3யால். பூர்வத3ஸா விஸேஷங்களால் உஜ்ஜ்வலஸ்வரூபனான இவன்தனக்கு ஸ்வரூபோஜ்ஜ்வலபரிபாகஹேதுவான கீழ்ச்சொன்ன நாலு த3ஸைபோலே தது3ஜ்ஜ்வலிதாகாரமான பரஸ்பரப்ரதியோகி3யான நாலு கு3ணமுண்டென்று. (295)

296. அதாவது ஜ்ஞாநமும், அஜ்ஞாநமும், ஸக்தியும் அஸக்தியும்.

அவை எவை என்னுமபேக்ஷையிலே யதா2ர்த்த2ஜ்ஞாநமும் தத்3வத3பாதே3யமான அஜ்ஞாநமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸக்தியும் ஸ்வரூபவிருத்3த4விஷயாஸக்தியுமாகிற இவையென்ன; (296)

ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தாரிறே. ஆக கைங்கர்யத3ஸைக்கு முன்னே நாலு த3ஸையுண்டு என்றும், அவைதானின்னதென்றும், அவ்வவ த3ஸாநுகு3ணமான அஜ்ஞாநாதி3களை முன்னிடவே அவ்வவ த3ஸைகளில் ஸ்வரூபம் உஜ்ஜ்வலமாம் என்றும், அவ்வஜ்ஞாநாதி3களைப்போக்குமவை ஆசார்யஜ்ஞாநாதி3களென்றும், அவ்வஜ்ஞாநாதி3களுக்கு நித3ாநங்களும் சொல்லிற்றாயிற்று.

295. இந்த த3ஸாசதுஷ்டயப்ரஸங்க3த்திலே இவனுடைய கு3ணசதுஷ்டயத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் மேல் [இவன்தனக்கு] என்றுதுடங்கி. அதாவது இவ்வதி4காரிக்கு ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யத்துக்குடலாகக் கீழ்ச்சொன்ன த3ஸாசதுஷ்டயம்போலே ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யஹேதுவான கு3ண- சதுஷ்டயமும் உண்டென்கை. (295)

296. அவைதான் எவை என்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே [அதாவது ஜ்ஞாநமும் அஜ்ஞாநமும் ஸக்தியும் அஸக்தியும்] என்று அந்த கு3ணங்கள்தம்மை அருளிச்செய்கிறார். (296)

கதா2நார்த்த2ம் வ்ருத்தாநுவாத3ம் (ஆக கைங்கர்யத3ஸைக்கு) இத்யாதி3. (294)

295. உத்தரவாக்யஸங்க3தி (இந்த த3ஸாசதுஷ்டயப்ரஸங்க3த்திலே) இத்யாதி3. இத்தால் ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யஹேதுசதுஷ்கப்ரஸங்க3ாத் தாத்3ருஸசதுஷ்காந்தரம் சொல்லுகிறது என்று ப்ரஸங்க3ஸங்க3தியும் ஏககார்யத்வஸங்க3தியும் என்றபடி. [நாலுத3ஸைபோலே]என்கிற ஸாத்3ருஸ்யம் ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யஹேதுத்வரூபம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்- வல்யஹேதுவான) இத்யாதி3. (295)

296. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அவைதான்) இத்யாதி3. ஸ்பஷ்டத்வாத் ப்ருத2க்3வ்யாக்யாநுக்தி. (296)

297. இதுதானவனுக்குமுண்டு.

இவனுக்கிவை அஸாத4ாரணமாயுள்ளவையோ என்ன, அன்று [இவைதானவனுக்குமுண்டு] என்றும். (297)

298. அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய கு3ணம், அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய தோ3ஷம், ஶக்திக்கிலக்கு இவனுடைய ரக்ஷணம், அஶக்திக்கிலக்கு பரித்யாக3ம்.

எதுவிஷயமாக உண்டாமென்ன, ஸர்வஜ்ஞனான அவனுடைய யுக3பத்ஸர்வத3ர்ஶியான ஜ்ஞாநத்துக்குக்கூட நோக்கவேண்டுமிலக்கு, தோ3ஷது3ஷ்டனான இவனுடைய அநந்ததோ3ஷதிரோஹிதமான கு3ணப்ரதிபா4ஸம்; ஸர்வஜ்ஞனுடைய வாத்ஸல்யகார்யமான அஜ்ஞாநத்துக்கு முழுவிலக்கு, ப்ரதிபா4ஸிக்கிற கு3ணலவத்தையும் மறைத்துத் தானே ப்ரதிபா4ஸிக்கிற அக்ருதஜ்ஞதாதி3தோ3ஷம்; ஸர்வஶக்தியான அவனுடைய அக4டிதக4டகையான ஶக்திக்கு நேரேயிலக்கு, ஸ்வரக்ஷணாந்வயமற்ற இவனுடைய அநிஷ்டநிவ்ருத்தீஷ்ட-

---

297. இவனுடைய கு3ணசதுஷ்டயம் சொன்ன ப்ரஸங்க3த்திலே ஈஶ்வரனுக்கும் இவை உண்டு என்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார் [இதுதான் அவனுக்குமுண்டு] என்று. [அவன்] என்று கீழ்ச்சொல்லிக்கொண்டுவந்த ஈஶ்வரனை பராமர்ஶிக்கிறது. (297)

298. இப்படி இருந்துள்ள இருவருடைய கு3ணங்களுக்கு விஷயங்களேவை என்ன அவற்றை விப4ஜித்தருளிச்செய்கிறார் [அவனுடைய] என்று துடங்கி. கீழெடுத்த அடைவிலன்றிக்கே ஈஶ்வரகு3ணவிஷயங்களை முந்துற அருளிச்செய்தது, சேதநகு3ணவிஷயங்கள் சொல்லிமுடித்தால் அதின்மேலே ப்ராஸங்கி3கமாக நிஷித்3த4சாதுர்வித்4யத்தை விஸ்தரேண அருளிச்செய்கைக்காக [அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய கு3ணம்] என்றது. "யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:" என்றும் "ஸஹஸ்ராம்ஶு:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனான அவனுடைய தி3வ்யஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், அத்3வேஷாபி4முக்2யம் தொடங்கி இச்சேதநன்பக்கலுண்டான ஆத்மகு3ணமென்கை;

---

297. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவனுடைய) இத்யாதி3. ஜ்ஞாநாதி3ரூபகு3ணசதுஷ்டயத்வாத் ப்ரஸங்க3ஸங்க3தி என்றபடி. [ப4க3வத்கைங்கர்யம் ஈஶ்வரபூர்த்தி] என்று பூர்வப்ரக்ருதனான ஈஶ்வரனை அவனுக்கும் என்கிற தச்ச2ப்3த3ம் பராமர்ஶிக்கிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவன் என்று) இத்யாதி3. (297)

298. [அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு] இத்யாரப்4ய [நிஷித்3தா4நுஷ்டா2நம்](வா.299) என்னுமளவான உத்தரவாக்யாந்தர்ப4ாவதாரிகை (இப்படி இருந்துள்ள) இத்யாதி3. இங்கே பூ3த்3தி4ஸ்த2த்வாத் சரமோத்3தி3ஷ்டத்துக்கு ப்ரத2மம் விஷயவிபா4க3ம் என்று அர்த்த2ஸித்3த4ம். ஶங்கை (கீழ் எடுத்த) இத்யாதி3. அதாவது உத்3தே3ஶக்ரமேணவே விஷயவிபா4க3ம் பண்ணாமல் என்றபடி. பரிஹாரம் (சேதநகு3ண) இத்யாதி3. அதாவது ஸங்க3த்யந்தரலோபா4த் பூ3த்3தி4ஸ்த2க்ரமாநுஸரணம் என்றபடி. [அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு] என்று ஸித்3த4வந்நிர்தே3ஶதாத்பர்யம் (ஸர்வஜ்ஞ:) இத்யாதி3. (ஸர்வஜ்ஞ:) என்று ப்ரகாரஜ்ஞாநமும், (ஸர்வவித்) என்று விஶேஷஜ்ஞாநமுமாகை-யாலே புநருக்தி இல்லை. ஸஹஸ்ரம் = அபரிமிதா:, அம்ஶவ: = ஜ்ஞாநாதி அஸ்ய இதி ப4க3வத்3கு3ணதர்ப்பணே. இத்தால் "ஸர்வஜ்ஞ:" என்றபடி. அத்3வேஷஶ்ச ஆபி4முக்2யஞ்ச இதி வித்3ரஹே ஸமாஹாரத்3வந்த்3வமாகையாலே ஏகவசநம். (தொடங்கி) என்று ஶமாதி3கள் விவக்ஷிதம்.

ப்ராப்திகரத்வமாகிற ரக்ஷணம்; ஸர்வஶக்தியின் அஶக்திக்கொன்றுள இலக்கு, ஆஶ்ரிததோ3ஷபூ4யஸ்த்வத்தை கண்டும் விடமாட்டாமையாகிற பரித்யாக3மென்று அவனுடைய ஜ்ஞாநாதி3விஷயத்தை அருளிச்செய்து (298)

299. இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யகு3ணம், அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யதோ3ஷம், ஶக்திக்கிலக்கு ஆசார்யகைங்கர்யம், அஶக்திக்கிலக்கு நிஷித்3தா4நுஷ்டா2நம்.

இப்படி ஈஶ்வரன் இல்லாத கு3ணக்3ரஹணம் பண்ணி உள்ள தோ3ஷக்3ரஹணம் பண்ணமாட்டாமல் அரியனசெய்து எளியன விடாமல் மேல்விழும்படி அபி4மதனான இவனுடைய ஆசார்யகடாக்ஷலக்ஷித ஜ்ஞாநத்துக்கு அஸாத4ாரணமான இலக்கு, அஜ்ஞாநஜ்ஞாபகஸதா3சார்யனுடைய ஜ்ஞாநப4க்த்யாதி3கு3ணம்;

[அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய தோ3ஷம்] என்றது - "அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்ஶு:" என்றும், "அவிஜ்ஞாதா ஹி ப4க்தாநாம் ஆக3ஸ்ஸு கமலேக்ஷண: | ஸதா3 ஜக3த்ஸமஸ்தஞ்ச பஶ்யந்நபி ஹ்ருதி3 ஸ்தி2த:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கச்செய்தே அவிஜ்ஞாதாவாயிருக்குமவனுடைய அஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், ப்ரக்ருதிவஶ்யனான இவன் பண்ணும் அக்ருத்யகரணாதி3தோ3ஷம் என்கை; [ஶக்திக்கிலக்கு இவனுடைய ரக்ஷணம்] என்றது - "பராஸ்ய ஶக்திர்விவிதை4வ ஶ்ரூயதே" என்கிறபடியே ஸர்வஶக்தியான அவனுடைய அக4டிதக4டநாஸாமர்த்2யமாகிற ஶக்திக்கு விஷயம், இவனுடைய ஸகலாநிஷ்டங்களையும் போக்கி ஸ்வரூபாநுகு3ணமான ஸகலேஷ்டங்களையும் கொடுக்கையாகிற ரக்ஷணமென்கை; [அஶக்திக்கு இலக்கு பரித்யாக3ம்] என்றது - அப்படி ஸர்வஶக்தியான அவனுடைய அஶக்திக்கு விஷயம், து3ஸ்ஸஹமாக இவன்செய்யும் தோ3ஷங்களாலே சீறிக்கைவிடுகை என்கை. (298)

299. இப்படி ஈஶ்வரகு3ணவிஷயங்களை அருளிச்செய்து மேல் சேதநகு3ணவிஷயங்களை

[அஜ்ஞாநத்துக்கு] என்று விஶத3வந்நிர்தே3ஶதாத்பர்யம் (அவிஜ்ஞாதா என்றும்) இத்யாதி3. "ப்ரபந்நாபராத4-அபரிக3ணநம் கு3ண ஏவ" என்று ப4க3வத்3கு3ணதர்ப்பணே. "அவிஜ்ஞாதா" என்று ஜ்ஞப்திமாத்ரத்வாத் அஜ்ஞத்வபரம் என்கிற க்ஷுத்3ருஷ்டிநிரஸநார்த்த2ம் தத3ர்த்த2விவரண-பரப்ரமாணாந்தரோபாதா3நம் (அவிஜ்ஞாதா ஹி) இத்யாதி3. "ஹ்ருதி3 ஸ்தி2த: பஶ்யந்நபி ப4க்தாநாம் ஆக3ஸ்ஸு அவிஜ்ஞாதா" இத்யந்வய:. (ப்ரக்ருதிவஶ்யனான) இதி - இது மத்4யமாதி4காரிவிஷயம். [அவனுக்கு அது கிடையாது] (வா. 280) என்றிறே உத்தமாதி4காரிஸ்வபா4வம் இருப்பது. ஆகையால் பூர்வாபரவ்யாகா4தமில்லை என்று கண்டுகொள்வது. (பண்ணும்) என்று பு3த்3தி4பூர்வக-த்வம் சொல்லுகிறது. அக்ருத்யஅநாவ்ருத்தத்வஅநநுதாபத்வங்கள் அபி4ப்ரேதங்கள். ஆகையால் உத்தரக்3ரந்த2விரோத4மில்லை. (விவிதை4 ஶக்தி:) என்கிற இதுக்கு அர்த்த2ம் (ஸர்வஶக்தியான) இத்யாதி3. "ஏகஸ்ய ப்ரக்ருதிப4ாவோ யஸ்ஸா ஶக்திரிதி கத்2யதே" என்கிற இது ப்ரக்ருதாநுபயுக்த-மாகையாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அக4டித) இத்யாதி3. "ந த்யஜேயம்" என்கிற 'ஶ்ருதி-லிங்'கையும், "கத2ம் தாம் த்யக்துமுத்ஸஹே" என்கிற இத்தையும் உட்கொண்டு (அஶக்திக்கு விஷயம்) இத்யாதி3.

299. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி ஈஶ்வர) இத்யாதி3. பு3த்3தி4ஸ்த2க்ரமமாதா3ய அவஸரஸங்க3தி என்றபடி. [கு3ணம்] என்கிற இது ஸமஷ்டிபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸத்3கு3ணஸமூஹம்)

விகஸிதஜ்ஞாநனான இவனுடைய ஜ்ஞாநகார்யமான அஜ்ஞாநத்துக்கு அவர்யாபேக்ஷிதமான இலக்கு. ஆசார்யன்பக்கலில்லாத தோ3ஷப்ரதிபா4ஸம்; ஸ்வயத்நத்திலாக்தனான இவனுடைய ஸத்தாப்ரயுக்த-ப்ராவண்யகார்யாக்திக்கு சரமமான இலக்கு, ஸௌலப4ரும், நித்யஶேஷியான ஸதா3சார்யனுக்குப் பண்ணும் கைங்கர்யம்; கைங்கர்யாக்தியக்தனான இவனுடைய ஸத்தாப்ரயுக்தாமக்திக்கு முற்பட இலக்கு, ஸ்வவிருத்3தா4-க்ருத்யகரணாதி3நிஷித்3தா4நுஷ்டா2நம், என்றிவ்வதி4காரிக்கு ஸ்வரூபம் உஜ்ஜீவிக்கைக்கும் ஸ்வரூபஹாநி வாராமைக்கும் அபேக்ஷிதமான கு3ணவிஶேஷங்களை அருளிச்செய்து, (299)

300. நிஷித்3த4ம்தானும் நாலுபடியாயிருக்கும்.

ஸ்வரூபஹாநி நிவர்த்தகாமக்திரூபகு3ணவிஷயமான நிஷித்3தா4நுஷ்டா2நம்தான் விஶிஷ்டநிஷ்க்ருஷ்ட-

---

அருளிச்செய்கிறார் [இவனுடைய] என்றுதுடங்கி. [இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்ய-கு3ணம்] என்றது - இச்சேதநனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், மஹோபகாரகனான ஆசார்ய-னுடைய ஸத்3கு3ணஸமூஹமென்கை; [அஜ்ஞாநத்துக்கு இலக்கு ஆசார்யதோ3ஷம்] என்றது - இவனுடைய அஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம் ஆசார்யன் திருமேனிஸ்வபா4வஜமாய், ஆக3ந்துகமாயுள்ள தோ3ஷமென்கை; [ஶக்திக்கு இலக்கு ஆசார்யகைங்கர்யம்] என்றது - இவன் ப்ரவ்ருத்திஶக்திக்கு விஷயம் ஸ்வாசார்யனுக்கு உகப்பாகச் செய்யும் கைங்கர்யமென்கை; [அஶக்திக்கு இலக்கு நிஷித்3தா4நுஷ்டா2நம்] என்றது - இவனுடைய அஶக்திக்கு விஷயம் ஸ்வரூபோபாய-புருஷார்த்த2விரோதி4களான ஶாஸ்த்ரநிஷித்3த4ங்களினுடைய அநுஷ்டா2நமென்கை. (299)

300. இப்படி இருந்துள்ள நிஷித்3த4த்தினுடைய பி4தை3யை அருளிச்செய்கிறார் [நிஷித்3த4ம் தானும்] என்றுதுடங்கி. அதாவது உபாதே3யமான கு3ணசதுஷ்டயம்போலே ஹேயமான நிஷித்3த4ம்தானும் சதுர்வித4மாயிருக்குமென்கை. (300)

என்றது. "டா3ம்பி4கம் க்ரோத4நம் ஶூர்க்க2ம் தத2ாஹங்காரஸம்யுதம் । த்யக்தத4ர்மஞ்ச விப்ரேந்த்3ர கூ3ரும் ப்ராஜ்ஞோ ந கல்பயேத்" இத்யாதி3களாலே ஆசார்யனுக்கு மாநஸதோ3ஷம் கிடையாதாகை-யாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யன் திருமேனிஸ்வபா4வஜமாய்) என்று. "அந்யூநாதிரிக்தாங்க3ம் விஷயாக்3ராஹகேந்த்3ரியம் । ஸௌம்யவேஷம் ப்ரமாந்தஞ்ச பாபரோக3விவர்ஜிதம்" இத்யாதி3களாலே ஆசார்யனுக்குத் திருமேனிதோ3ஷம் இவன் ஆஶ்ரயிக்கும்போது இராதாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆக3ந்துகமாய்) இத்யாதி3; ஆஶ்ரயணாநந்தரபா4வியாய் என்றபடி. [ஶக்தி]ஶப்3த3ம் ப்ரகரணாத் ப்ரவ்ருத்திஶைத்2யபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இவன் ப்ரவ்ருத்திஶக்திக்கு) இத்யாதி3. [ஆசார்யகைங்கர்ய]ஶப்3த3ம் தத்3விஷயகைங்கர்யபரமானாலும் ப4க3வத்3பா4க3வதகைங்கர்ய ஸங்க்3ரஹம் ப்ரஸங்கி3க்குமாகையாலே 'தத்ப்ரீத்யர்த்த2கைங்கர்யம் தத்கைங்கர்யம் என்று விவக்ஷிதம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாசார்யனுக்கு உகப்பாக) இத்யாதி3. 'இச்சை ஸ்வரூபம், இரக்கம் உபாயம், இனிமை உபேயம்' என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூப) இத்யாதி3; ப4க3வதிச்சா2க்ருபாப்ரீதிநாஶகங்களான என்றபடி. (ஶாஸ்த்ரநிஷித்3த4ங்களினுடைய) என்றது ப்ரபந்நவிஷயஶாஸ்த்ரநிஷித்3த4ங்களினுடைய என்றபடி.

300. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி இருந்துள்ள) இத்யாதி3. ப்ரஸங்கி3கஸங்க3தி என்னுமிடம் (ப்ரஸங்கி3கமாக நிஷித்3த4சாதுர்வித்4யத்பத்த்தை) இத்யாதி3நா பூர்வமேவ உக்தமிறே. (பி4தை3)

விரோதித்வேந நாலுவகையாயிருக்குமென்ன. (300)

301. அதாவது அக்ருத்யகரணமும், ப₄க₃வத₃பசாரமும், பா₄க₃வதாபசாரமும், அஸஹ்யாபசாரமும்.

அவையெவை என்னுமபேக்ஷையிலே நரகஹேதுவான ஶாஸ்த்ரநிஷித்₃த₄ம் செய்கையாகிற அக்ருத்யகரணமும், அக்ருத்யகரணத்தைப் பற்றவும் அத்யந்தநிஷித்₃த₄மான ப₄க₃வத₃பசாரமும், ஸம்ஸாரஹேதுவான பா₄க₃வதாபசாரமும், தத்தத்₃விஷயியாய் ஸந்தாநநாஶகமான அஸஹ்யாபசாரமுமாகிற இவை என்று உத்₃தே₃ஶித்து. (301)

302. அக்ருத்யகரணமாவது – பரஹிம்ஸை, பரஸ்தோத்ரம், பரதா₃ரபரிக்₃ரஹம், பரத்₃ரவ்யாபஹாரம், அஸத்யகத₂நம் அப₄க்ஷ்யப₄க்ஷணம் தொடக்கமானவை.

301. அந்நாலுபடியான அதுதான் ஏதென்னும் அபேக்ஷையிலே [அதாவது அக்ருத்யகரணமும் ப₄க₃வத₃பசாரமும் பா₄க₃வதாபசாரமும் அஸஹ்யாபசாரமும்] என்று அவைதன்னை உத்₃தே₃ஶிக்கிறார். (301)

302. இவற்றினுடைய வேஷம்தான் ஏதென்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே இத்தை அடைவே விவரிக்கிறார் [அக்ருத்யகரண]மாவது என்றுதுடங்கி. [பரஹிம்ஸை]யாவது "ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வா பூ₄தாநி" என்கிற விதி₄யை அதிக்ரமித்துப்பண்ணும் ப்ராணிபீடை; [பரஸ்தோத்ர]மாவது

= பே₄த₃ம். [நிஷித்₃த₄ந்தானும்] என்கிற ஸமுச்சயார்த்த₂ம் (உபாதே₃யமான) இத்யாதி₃. (ஹேயம்) = த்யாஜ்யம்.

301. (உத்₃தே₃ஶ)மாவது நாமமாத்ரேண வஸ்துஸங்கீர்த்தநம். (301)

302. (வேஷ:) = அவாந்தரபே₄த₃:. நிஷேத₄மும் நிஷேத்₄யக்ரியையினுடைய அநிஷ்டஸாத₄நத்வத்தில் அஜ்ஞாதஜ்ஞாபகமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (என்கிற விதி₄யை) இத்யாதி₃. [பரஹிம்ஸா] ஶப்₃த₃த்தாலே ஸ்வேதரஹிம்ஸை விவக்ஷிதையானால் ஸ்வஹிம்ஸை க்ருத்யமாகவும் அபி₄சாரத்தாலே ப₄க₃வத்₃பா₄க₃வதவிரோதி₄ஹிம்ஸநம் அக்ருத்யமாகவும் ப்ரஸங்கிக்குமாகையாலே பரையான ஹிம்ஸை = பரஹிம்ஸையாய், [பர]ஶப்₃த₃ம் "ஶ்ரேஷ்டா₂ந்யதூ₃ரஜ்யேஷ்டே₂ஷு பரஶ்ஸ்யாத் வாச்யலிங்க₃க:" என்று தூ₃ரவாசகமாய், அத்தால் அதிக்ரமணத்தை லக்ஷிக்கிறதாய், அதுக்கு கர்மம் நிஷேத₄விதி₄யே யோக்₃யதயா, ஆகவேணுமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அதிக்ரமித்துப் பண்ணும்) என்று. இத்தால் நிஷித்₃த₄ஹிம்ஸை அக்ருத்யம் என்று விவக்ஷிதமாகையாலே ஸ்வஹிம்ஸை அக்ருத்யமாகிறது. ப₄க₃வத்₃பா₄க₃வதவிரோதி₄ஹிம்ஸநம் விஹிதமாகையாலே அக்ருத்யமாகாது. மற்ற வைதி₃கலௌகிகஹிம்ஸையும் பரஸைகாந்திக்கு "குர்யாத்₃க்ருதபஶும் யஜ்ஞே குர்யாத் பிஷ்டபஶும் ததா₂" என்கிற விஶேஷவித்₄யநுகு₃ணமாக "ந ஹிம்ஸ்யாத்" என்கிற நிஷேத₄விஷயமாகையாலே அக்ருத்யம் என்று கருத்து.

[பரஸ்தோத்ரம்] என்கிற [பர]ஶப்₃த₃ம் ஸ்வேதரவிஷயமானால் "ஆத்மப்ரஶம்ஸா மரணம்" என்கிற

அடைவிலே விவரித்தருளுகிறார் [அக்ருத்யகரணமாவது] இத்யாதி3யால். ஶாஸ்த்ரநிஷித்3த4மான அக்ருத்யத்தைச் செய்கையாகிற அக்ருத்யகரணமாவது - ஸர்வரும் ப4க3வச்ச2ரீரபூ4தர் ஶரீரஹிம்ஸை. ஶரீரிபர்யந்தமாய் அநர்த்த2ஹேதுவாமென்னும் அறிவும் அச்சமுமற்றுப் பண்ணுகிற தர்ஜநப4ர்த்ஸந-ப்ரஹாராதி3 ஶாஹிம்ஸை; ப4க3வதே3கஸ்தோத்ரார்ஹமான வாக்கைக்கொண்டு அப்ராப்தமான நத்தத்3யாந்ய-பரஸ்தோத்ரம்; நரகபீ4ருக்களான ஸாமாந்யரும் செய்யாதே ஶுநோச்சி2ஷ்டகாதமாம்ஸப4க்ஷணஸமமான பரதா3ரபரிக்3ரஹம்; ஸ்மரணமேபிடித்து நரகஹேதுவாய் து3ர்வ்யஸநஸத்3ருஶமான பரத்3ரவ்யாபஹாரம்; பூ4தங்கள் நெஞ்சுளுக்கும்படியான பூ4தாஹிதரூபாஸத்யகத2நம்; க்3ராமஶூகரவத3ப4க்ஷ்யமே ருசித்து ஶாஸ்த்ரநிஷித்3த4மாய் ஶிஷ்டாஸ்ப்ருஷ்டமான ஜாத்யாதி3து3ஷ்டங்களை ப4க்ஷிக்கையாகிற அப4க்ஷ்ய-ப4க்ஷணம் துடக்கமான அஸேவ்யஸேவாதி3களென்கிறார்; க்ருத்யாகரணத்தை இங்கெடாமைக்கட த்யாக3-நிஷ்ட2னுன இவனுக்கு நியதஸ்வபா4வமாய்க்கொண்டு நிஷித்3த4மாகாமையால். (302)

ப்ராப்தவிஷயஸ்தோத்ரார்ஹமான வாக்கைக்கொண்டு அப்ராப்தவிஷயங்களை ஸ்துதிக்கை; [பரதா3ரபரிக்3ரஹ]மாவது - பிறர்க்கு அநந்யார்ஹமான ஸ்த்ரீவிஷயங்களை மோஹாதி3களாலே ஸ்வீகரிக்கை; [பரத்3ரவ்யாபஹார]மாவது - பிறருடைமையானவற்றை அவர்கள் இசைவு இன்றிக்கேயிருக்க ப்ரகாஶமாகவாதல், அப்ரகாஶமாகவாதல் க்3ரஹிக்கை; [அஸத்யகத2ந]மாவது - யதா2த்3ருஷ்டார்த்த2விஷயமும் பூ4தஹிதமுமன்றிக்கேயிருக்கும் வசநத்தைச் சொல்லுகை; [அப4க்ஷ்யப4க்ஷண]மாவது - ஜாத்யாஶ்ரயநிமித்தது3ஷ்டங்களாய்க்கொண்டு தனக்கு ப4க்ஷ்யமன்றிக்கே இருக்குமவற்றை ப4க்ஷிக்கை; [துடக்கமானவை] என்றது - "பரத்3ரவ்யேஷ்வபி4த்4யாநம் மநஸாநிஷ்டசிந்தநம்। விதத2ாபி4நிவேஶஞ்ச த்ரிவித4ம்கர்ம மாநஸம் । பாருஷ்யமந்ருதஞ்சைவ பைஶுநஞ்சைவ ஸர்வஶ: । அநிப3த்3த4ப்ரலாபஞ்ச வாங்மயம் ஸ்யாச்சதுர்வித4ம் । அத3த்தாநாமுபாத3ாநம் ஹிம்ஸா சைவாவித4ாநத: । பர-தா3ராபஹாரஞ்ச ஶாரீரம் த்ரிவித4ம் ஸ்ம்ருதம்" இத்யாதி3களாலே மந்வாதி3ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லப்படுகிறவை அநேகமாகையாலே. (302)

ஆத்மஸ்துதிக்கு அக்ருத்யத்வாபா4வமும், "ப்ரத்யக்ஷே குரவஸ்ஸ்துத்யா:" என்கிற ஆசார்யஸ்துதிக்கு அக்ருத்யத்வமும் வருமாகையாலே ஸ்துத்யநர்ஹதயா ஶாஸ்த்ரபே3ாதி4தபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அப்ராப்தவிஷயங்களை ஸ்துதிக்கை) என்று. இத்தால் [பர]ஶப்3த3ம் ப்ராப்தேதரபரம் என்றபடி. அநிஷித்3த4ஸ்வபாரஸங்க்3ரஹார்த்த2ம் (மோஹாதி3களாலே) இத்யாதி3. (ஆதி3)பத3த்தாலே பா4க3வதஸமுதே3ாஸ்வாஸார்த்த2த்வாபி4ஸந்தி4 ஸங்க்3ருஹீதம். ஸ்வாஸம்வாத3ாத் அபேதோ ஹார: அபஹார: என்று விவக்ஷிதமாகையாலே ஸ்தேயமும் ஸங்க்3ருஹீதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அவர்கள் இசைவின்றிக்கே) இத்யாதி3. "ந ஸத்யவசநம் ஸத்யம் நாஸத்யவசநம் ம்ருஷா । யத்3பூ4தஹிதமத்யர்த்த2ம் தத்ஸத்யமிதரந்ம்ருஷா । பரேஷாம் ப்ராணை-ரக்ஷார்த்தே2 வத2ாம்யேவாந்ருதம் வச: । நாத்மார்த்த2முத்ஸஹேர வக்தும் ஸ்வஸ்பாஶ்யந்ருதம் வச:" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (யதா2த்3ருஷ்டார்த்த2விஷயமும்) இத்யாதி3. ஜாத்யாஶ்ரயாதி3கம் பூர்வமேவ வ்யாக்2யாதம். (பரத்3ரவ்யேஷு) இத்யாதி3 :- (அபி4த்4யாநம்) = ஹரணாபி4ந்தா. (பாருஷ்யம்) = பரதே3ாஷணேசக்தி:. அத3த்தாநாம் உபாத3ாநம் இதி ஸ்தேயாபஹரணஸாத4ாரணம். (அவிஹிதஹிம்ஸநம்) = அவித4ாநதோ ஹிம்ஸா. விதி4ஶ்ச யதா2ாதி4காரம் வ்யவஸ்தி2தவிஷய:. இதிலே பரத்3ரவ்யாபி4த்4யாநாதி3கள் ஶூலஸ்த2[துடக்கமானவை] ஶப்3தா3பி4ப்ரேதங்கள் என்றபடி. (302)

303. ப4க3வத3பசாரமாவது - தே3வதாந்தரங்களோடொக்க ஈஶ்வரனை நினைக்கையும், ராமக்ருஷ்ணாத்3யவதாரங்களில் மநுஷ்யஸஜாதீயதாபு3த்3தி4யும், வர்ணாஶ்ரமவிபரீதமான உபசாரமும், அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதா3நநிரூபணமும், ஆத்மாபஹாரமும், ப4க3வத்3த்3ரவ்யாபஹாரமும் தொடக்கமானவை.

அக்ருத்ய கரணத்தைப்பற்றவும் அத்யந்தநிஷித்3த4மான ப4க3வத3பசாரமாவது "அங்கா3ந்யந்யா தே3வதா:" என்று ப4க3வத்3விபூ4திபூ4தரான தே3வதாந்தரங்களோடொக்க "தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம்" என்று அநந்யபரனான ஸர்வேஶ்வரனை ஸமமென்று ப்4ரமித்து நினைக்கையும்; "ஶரீரக்3ரஹணம் வ்யாபிந் த4ர்மத்ராணாய கேவலம்" என்று த4ர்மத்ராணஹேதுவாக அஜஹத்ஸ்வப4ாவனாய்க் கொண்டு அவதரித்த ராமக்ருஷ்ணாதி3யான முக்2யாவதாரங்களில், க3ர்ப்ப4வாஸஜநநமோகமோஹாதி3ஸகலஸநுமோஹந-ஸஜாதீயப4ாவநாசாதுரியை அறியாமல் பாமரமநுஷ்யஸஜாதீயதாபு3த்3தி4பண்ணி அநர்த்த2ப்படுகையும்;

---

303. அநந்தரம் ப4க3வத3பசாரத்தை விவரிக்கிறார் [ப4க3வத3பசாரம்] என்று துடங்கி. [தே3வதாந்தரங்களோடொக்க ஈஶ்வரனை நினைக்கை]யாவது - "யே து ஸாமாந்யப4ாவேந மந்யந்தே புருஷோத்தமம் । தே வை பாஷண்டி3நோ ஜ்ஞேயா: ஸர்வகர்மப3ஹிஷ்க்ருதா:। யஸ்து நாராயணம் தே3வம் ஸாமாந்யேநாபி4மந்யதே । ஸ யாதி நரகம் கோ4ரம் யாவச்சந்த்3ரதி3வாகரம்" என்று தே3வதாந்தரங்களோடு ஈஶ்வரனை ஸமபு3த்3தி4பண்ணலாகாதென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லாநிற்க, "அந்த: ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா", "தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம்", "ந தத்ஸமஶ்சாப்4யதி4கஶ்ச த்3ருஶ்யதே" என்கிறபடியே ஸ்வேதரஸகலநியாமகனாய் ஸமாநாதி4கரஹிதனான ஈஶ்வரனை, "அங்கா3ந்யந்யா தே3வதா:" என்று தச்ச2ரீரதயாபி4ஹிதரான ப்3ரஹ்மாதி3தே3வதைகளோடு ஸமபு3த்3தி4பண்ணுகை; [ராமக்ருஷ்ணாத்3யவதாரங்களில் மநுஷ்யஸஜாதீயதாபு3த்3தி4]யாவது - "அஜோபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூ4தாநாம் ஈஶ்வரோபி ஸந் । ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதி4ஷ்ட2ாய ஸம்ப4வாம்யாத்மமாயயா" என்கிறபடியே அஜஹத்ஸ்வப4ாவனாய் அப்ராக்ருததி3வ்யஸம்ஸ்தா2நத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு துயரில் மலியும் மனிசர் பிறவியில் தோன்றி நிற்கிற நிலையறியாதே அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டுக்காக அவன் செய்து காட்டின க3ர்ப்ப4வாஸஜநநமோகமோஹாதி3களையிட்டு கர்மவஶ்யரான மநுஷ்ய-

---

303. (யே து) இத்யாதி3. "யஸ்மாத் க்ஷரமதீதோஹம்" இத்யாதி3களாலே ஸகலசித3சித்3விலக்ஷணத்வம் (புருஷோத்தம)ஶப்3தா3ர்த்த2ம் என்று அவகா3தமாகையாலே அந்த புருஷோத்தமனுக்கு இதரஸாம்யபு3த்3தி4 தோ3ஷம் என்றபடி. பாஷண்டி3ந: = பாபஷண்டபூ4யிஷ்ட2ா:. கார்யத்வகர்மவஶ்யத்வாதி3நா ஸாம்யசிந்தநம் நிஷித்3த4மாகையாலே ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸாம்யபு3த்3தி4க்கு விரோத4மில்லை. (ஶாஸ்தா) = நியந்தா. (ஈஶ்வர:) = நியந்தா. (பரமம்) என்று தனக்கு நியந்தா இல்லை என்கிறது. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வேதர) இத்யாதி3நா. (ந தத்) இத்யாத்3யர்த்த2ம் (ஸமாநாதி4க) இத்யாதி3. [அங்கா3நி] = ஶரீராணி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தச்ச2ரீரதயா) இத்யாதி3. (ஸமபு3த்3தி4) = நியாம்யத்வாதி3நா ஸாம்யபு3த்3தி4. (அஜோபி ஸந்) இத்யாதி3க்கு அர்த்த2ம் (அஜஹத்ஸ்வப4ாவனாய்) இத்யாதி3. ந ஜஹத்ஸ்வப4ாவோயம் இதி விக்3ரஹ:. (ஸ்வப4ாவம்) = அகர்மவஶ்யத்வாதி3. (ப்ரக்ருதி:) = ஸ்வப4ாவ:. ஸ ச அப்ராக்ருததி3வ்யமங்க3ளவிக்3ரஹ:. இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அப்ராக்ருத) இத்யாதி3. (துயரில்) = து3:க2த்தில், (மலியும்) = ப்ரசுரமாகும், (மனிசர்பிறவியில்) = மநுஷ்யஜந்மத்திலே என்றபடி. (மெய்ப்பாட்டு)

ரோடு ஸஜாதீயனாக நினைக்கை; [வர்ணாஶ்ரமவிபரீதமான உபசார]மாவது ததா3ராத4நத3ஶையில் த்ரைவர்ணிகார்ஹமான வைதி3கமந்த்ரங்களாலே சதுர்த்த2வர்ணரானவர்கள் ஆராதி4த்தல் உத்தமாஶ்ரமிகள்முதலானோர் க்3ருஹஸ்த2வத் தாம்பூ3லநிவேத3நாதி3களைப் பண்ணுதல் துடக்கமானவை; [அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதா3நநிரூபண]மாவது— "தமருகந்ததெவ்வுருவம் அவ்வுருவம்" இத்யாதி3ப்படியே ஆஶ்ரிதர்க்கு அபி4மதமானது ஏதேனுமொரு த்3ரவ்யத்தைத் திருமேனியாக அங்கீ3கரித்து, அதிலே அப்ராக்ருதவிக்3ரஹத்தில் பண்ணுமாத3ரத்தைப்பண்ணி எழுந்தருளி இருக்கிற ஏற்றத்தை அறியாதே, மாத்ருயோநிபரீக்ஷகரைப்போலே இது இன்ன த்3ரவ்யமன்றோ என்று விக்3ரஹோபாதா3நத்தை நிரூபிக்கை; [ஆத்மாபஹார]மாவது "யோऽந்யதா2ஸந்தமாத்மாநமந்யதா2 ப்ரதிபத்3யதே | கிந்தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா" என்று ஸகலபாபமூலமாகச் சொல்லப்படுகிற ப4க3வதே3கஶேஷபூ4தமான ஆத்மவஸ்துவில் ஸ்வதந்த்ரபு3த்3தி4; [ப4க3வத்3த்3ரவ்யாபஹார]மாவது – அமுதுபடி சாத்துப்படிக்கு அர்ஹமானவற்றை ப்ரகாஶமாகவாதல், அப்ரகாஶமாகவாதல் தனக்காக்குகை; [துடக்கமானவை]

— யாதா2ர்த்2யம். வர்ணவிபரீதோபசாரம் (த்ரைவர்ணிக) இத்யாதி3. (த்ரைவர்ணிகர்) = ப்3ராஹ்மண-க்ஷத்ரியவைஶ்யர். (வைதி3கமந்த்ரங்கள்) = ஶ்ரீபுருஷஸூக்த-விஷ்ணுகா3யத்ரீப்ரப்4ருதிகளும், ஸஸ்வரப்ரணவயுக்தங்களான திருமந்த்ரம் முதலானவையும். (சதுர்த்த2) இத்யாதி3 :– ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநவைராக்3யபரிபூர்ணரானவர்களுக்கு "ந ஶூத்3ரா ப4க3வத்3ப4க்தா:" இத்யாதி3ப்படியே வர்ணஸம்ப3ந்த4ம் நிவ்ருத்தமானாலும் லோகஸங்க்3ரஹமும் து3ர்ஜநதூ3ஷணமும் பிறவாமைக்காக மர்யாதா3நுவர்த்தநம் ஆவஶ்யகமாகையாலே வைதி3கமந்த்ராராத4நம் அபசாரமாம். மத்4யமாதி4காரிகளுக்கு வர்ணஸம்ப3ந்த4நிவ்ருத்தி இல்லாமையாலே தத்பரிக்3ரஹம் அபசாரமாம். "மந்த்ரம் நியதம் அக்3ர்யாணாம் யோ ஹரிநாய ப்ரயச்ச2தி | ஸ வை ஹீநகு3ருர்நிந்த்3ய: தேந ஸார்த்த4ம் பதத்யத4:" என்று முதலிலே வைதி3கமந்த்ரங்களுக்கு உபதே3ஶமே நிஷித்3த4மிறே. "அநாதி3ஷ்டேந மந்த்ரேண ந சைவ ஹரிமாஶ்ரயேத் | பத்ரேக்ஷிதா வா வ்யர்த்த2ஸ்ஸ்யாத் ப்ரத்யுதாநர்த்த2தோ ப4வேத்" என்று அநுபதி3ஷ்ட மந்த்ரங்களாலே ஆராத4நம் அநர்த்த2கமிறே.

ஆஶ்ரமவிபரீதோபசாரம் (உத்தம) இத்யாதி3. (உத்தமாஶ்ரமிகள்) = யதிகள். (முதலானோர்) என்கிற இத்தால், "ப்3ரஹ்மசாரீ யுபகுர்வாணோ நைஷ்டி2கோப்யவரஸ்ததா2 | ஸதா3ரோऽந்யஸ்ததா2ஶ்ச ஸாநப்ரஸ்தோ2 த்3விதா4 ஸ்ம்ருத:" என்று சொன்ன ஸதா3ரஸாநப்ரஸ்த2வ்யதிரிக்தர் ஸங்க்3ராஹ்யர். (தாம்பூ3லாதி3கள்) என்கிற (ஆதி3)ஶப்3த3த்தாலே ஸ்வயம் உத்பாதி3தபத்ரபுஷ்பாதி3கள் ஸங்க்3ராஹ்யங்கள். "அர்ச்சாவதாரோபாதா3ந" இத்யாதி3வசநாபி4ப்ராயேண (மாத்ருயோநிபரீக்ஷகரை) இத்யாதி3. "ஆத்மாபஹாரிணா சோரேண" என்று ஸாமாந்யவிஶேஷப4வாத3புநருக்தி:. யத்3வா, "ஆத்மாபஹாரிணா, அத ஏவ முக்2யசோரேண" என்றுமாம். 'கிம் பாபம் ந க்ருதம் ந கரணார்ஹம், அபி து ஸர்வமேவ பாபம் மூலஸத்3பா4வாத் கரணார்ஹம்' என்று விவக்ஷித்து அர்த்த2ம் (ஸகலபாபமூலமாக) இத்யாதி3. ஸர்வபாபதுல்யம் ஆத்மாபஹாரம் என்று அர்த்த2மாகில் வாக்யஸமுஹதோ3ஷம் ப்ரஸங்கி3க்கும் என்று கருத்து. (ஸ்வதந்த்ரபு3த்3தி4) = ஸ்வஶேஷத்வாதி3பு3த்3தி4.

(ப4க3வத்3த்3ரவ்ய) இத்யாதி3. இங்கும் அபஹாரம் இசைவின்றிக்கே க்3ரஹிக்கை என்று திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரகாஶமாக) இத்யாதி3. "உத்3தே3ஶாதஸ்து த்3வாத்ரிம்ஶத3பராதா4 ஹரேஸ்ஸ்ம்ருதா: | புராணே கதி2தா ஹ்யேதே வர்ஜயேத்3வைஷ்ணவஸ்து தாந்" என்கிற ப்ரபந்நபாரிஜாத–

த3ர்மாநுஷ்டா2நாம் வரும்படி பண்ணுகிற வர்ணாச்ரமவிபரீதமான தந்த்ர்யார்ச்சநோபசாரமும்; அன்றியே, ப்ரபந்நாதி4காராநுகு3ணமாக ஸ்வரூபகு3ணவர்ணாச்ரமவிபரீதமான ஸ்வார்த்த2ஸ்வதந்த்ரபு3த்3த்4யா பண்ணும் உபசாரமும்; தமருகந்ததெவ்வுருவம் அவ்வுருவமான அர்ச்சாவதாரத்தில் மாத்ருயோநிபரீக்ஷாஸமமான உபாதா3நத்3ரவ்யநிரூபணமும்; "கிம்தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா" என்று ஸர்வபாப-ஸாத4நஸ்வதந்த்ராபி4மாநமாகிற ஆத்மாபஹாரமும்; அமுதுபடி சாத்துப்படி முதலான ப4க3வத்3-த்3ரவ்யாபஹாரமும் துடக்கமான க்ரூரமான இவை. (303)

304. ப4க3வத்3த்3ரவ்யத்தைத் தானபஹரிக்கையும், அபஹரிக்கிறவர்களுக்கு ஸஹ-கரிக்கையும், அவர்கள் பக்கலிலே யாசிதமாகவும், அயாசிதமாகவும் பரிக்3ரஹிக்கையும்

என்றது - இன்னம் இப்படி க்ரூரமாக சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுமவை பலவுமுண்டாகையால் த்3வாத்ரிம்சத3பசாராதி3களுமுண்டிறே. (303)

304. கீழ்ச்சொன்னவற்றோபாதி ப4க3வத்3த்3ரவ்யாபஹாரமும் ப4க3வத3நிஷ்டமாயிருக்குமோ என்கிற சங்கையிலே, தான் அபஹரிக்கிறமாத்ரமன்றிக்கே அபஹரிப்பார்க்கு ஸஹகரிக்கை முதலானவையும் அவனுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்குமென்கிறார் [ப4க3வத்3த்3ரவ்யத்தை] என்று துடங்கி. [தானபஹரிக்கை]யாவது நேரே தானே இதுக்கு கர்த்தாவாய்ச்செய்கை; [அபஹரிக்கிற-வர்களுக்கு ஸஹகரிக்கை]யாவது - நாம் அபஹரிக்கிறோமில்லையிறே என்று நினைத்து அபஹர்த்தாக்களுக்கு அநுமத்யாதி3களாலே ஸஹாயம்பண்ணுகை; [அவர்கள்பக்கல் யாசிதமாக

ஸூக்தியை உட்கொண்டு (த்3வாத்ரிம்சத்) இத்யாதி3. [அபசாராஸ்தத2ா விஷ்ணோர்த்3வாத்ரிம்சத் பரிகீர்த்திதா: । யாநைர்வா பாது3கைர்வாபி க3மநம் ப4க3வத்3க்3ருஹே । தே3வோத்ஸவாத்3யஸேவா சாப்யப்ரணாமஸ்தத3க்3ரத: । ஏகேந ஹஸ்த ப்ரணாமஸ்ச தத்புரஸ்தாத் ப்ரத3க்ஷிண: (?) । உச்சி2ஷ்டே சாபி சாசௌசே ப4க3வத்3வந்த3நாதி3கம் । பாத3ப்ரஸாரணம் சாக்3ரே தத2ா பர்யங்கப3ந்த4நம் । சயநம் போ4ஜநம் சைவ மித்2யாபா4ஷணமேவ ச । உச்சைர்ஹாஸோ வ்ருதா2ஜல்போ ரோத3நாநி ச விக்3ரஹ: । நிக்3ரஹோநுக்3ரஹஸ்சைவ ஸ்த்ரீஷு ஸாக்ஷேபபா4ஷணம் । கம்ப3லாவரணம் சைவ பரநிந்தா3 பரஸ்துதி: । அஸ்லீலகத2நம் சைவாப்யதோ வாயுவிமோக்ஷணம் । தத்தத்காலோத்3ப4வா-நாஞ்ச ப2லாதீ3நாமநர்ப்பணம் । விநியுக்தாவசிஷ்டஸ்ய ப்ரதா3நம் வ்யஞ்ஜநாதி3ஷு । ப்ருஷ்டீ2க்ருத்யாஸநம் சைவ பரேஷாமபி4வாத3நம் । கு3ரௌ மௌநம் நிஜஸ்தோத்ரம் தே3வதா-நிந்த3நம் தத2ா । சங்கேந கௌ3ணமோஹபசாரஸ்ச அநிவேதி3தப4க்ஷணம் । த்3வாத்ரிம்சத3பசாரேண ரௌரவம் நரகம் வ்ரஜேத் । ... யோ நரோ மாமத3ார்ச்சயேத் । ஸப்தஜந்மக்ருதாத் புண்யாத் தத்க்ஷணாதே3வ முச்யதே" என்று வாராஹபுராணத்தில் இருப்பதாக நவநீதாவபத்ரத்தில் சீட்டாக எழுதி புராணகோசத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது] (ஆதி3)சப்3த3த்தாலே கீ3தவாதி3த்ரலேபந-வஸ்த்ரச2ந்நப்ரணமக்ருஷ்ணகம்ப3லஸம்வ்யாநாதி3கம் ஸங்க்3ருஹீதம். (303)

304. ப4க3வத3நிஷ்டகரணம் ப4க3வத3பசாரமாகையாலே, ப4க3வத்3த்3ரவ்யாபஹாரம் ப4க3வத3நிஷ்-டமோ என்னும் சங்கையிலே உத்தரவாக்யம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கீழ்) இத்யாதி3. (நேரே) என்றது ஸாக்ஷாதே3வ என்றபடி. (இதுக்கு) = அபஹரணத்துக்கு; (அநுமதி:) = ப்ரவ்ருத்தப்ரவர்த்தநம். (ஆதி3)சப்3த3த்தாலே உபகரணதா3நஸம்வாத3ம் ஸங்க்3ருஹீதம். (கூட்டன்றே)

ப4க3வானுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கும்.

இந்த ப4க3வத்3த்3ரவ்யத்தைக் கையெழுந்து கூச்சமறத் தானபஹரிக்கையும், தான் அல்லாதாரைப்போலே இருந்து அபஹரிக்கும் பாபிஷ்ட2ர்க்குக் கூட்டாய்நின்று ஸஹகரிக்கையும், முகம்மாறப்படும் அந்த அபஹர்த்தாக்கள்பக்கலிலே அச்சமற்று யாசித்து பரிக்3ரஹிக்கையும், அயாசிதமாக வந்ததென்றால் கூசாமல் பரிக்3ரஹிக்கையும். செய்வார் செய்வதெல்லாம் அறிந்து தத3நுரூபமாக த3ண்டிக்கவல்ல ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி3-பரிபூர்ணனான ப4க3வானுக்கு, இவர்கள் இப்படி அநர்த்த2த்தை விளைத்துக்கொள்வதே என்று திருவுள்ளம் புண்படும்படி அநிஷ்டமாயிருக்குமென்கிறார். (304)

305. பா4க3வதாபசாரமாவது - அஹங்காரார்த்த2காமங்களடியாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க-ளுக்குப் பண்ணும் விரோத4ம்.

ப4க3வத3பசாரபரிபாகமான பா4க3வதாபசாரமாவது - ஆஶ்ரயாஶியான அஹங்காரமடியாகவும் அல்பாஸ்தி2ரமாயும் து3ராராவர்த்த4கமான அர்த்த2மடியாகவும், ஸஜ்ஜநஜுகு3ப்ஸிதவ்யநரககாரணமான காமமடியாகவும் அஹங்காராதி3நிவர்த்தகராய்க் கொண்டு உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நிலைநிற்கப் பண்ணும் விரோத4ம். (305)

பரிக்3ரஹிக்கை]யாவது- நாம் இவ்வபஹாரத்துக்குக் கூட்டன்றே என்று நினைத்துத்தானவர்கள் பக்கலிலே சிலவற்றை அபேக்ஷித்து வாங்கிக் கொள்ளுகை; [அயாசிதமாக பரிக்3ரஹிக்கை] யாவது- நாம் அபேக்ஷித்திலோமே என்று நினைத்து அவர்கள் தருமவற்றை வாங்குகை; [ப4க3வானுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கும்] என்றது இவையித்தனையும் இவனுடைய உஜ்ஜீவநபரனாய் க்ருஷிபண்ணிப்போரும் ஸர்வேஶ்வரன் திருவுள்ளத்துக்கு அநபி4மதமாயிருக்குமென்கை. (304)

305. அநந்தரம் பா4க3வதாபசாரத்தை விவரிக்கிறார் [பா4க3வதாபசாரமாவது] என்றுதுடங்கி. அதாவது பரோத்கர்ஷம்கண்டு ஸஹியாமைக்கும் ஸ்வோத்கர்ஷபு3த்3தி4க்கும் உடலான அஹங்காரமடியாகவும், அவர்கள் வைஷ்ணவாகாரத்தை பு3த்3தி4பண்ணி இவர்களாசைப்பட்ட-தொன்றுகில் இவற்றைவிட்டுப் பற்றுவோம் என்றிருக்கமாட்டாமல், அர்த்த2காமங்களடியாகவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குச் செய்யும் விரோத4மென்கை. (305)

என்றது ஸஹகாரியன்றே என்றபடி. [அநிஷ்டம்] என்றது இஷ்டபி4ந்நம் என்றபடி என்னுமபி4ப்ரா-யத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அநபி4மதமாய்) இத்யாதி3. ஸ்வரூபஜ்ஞனுக்கு ப4க3வத3நபி4மதத்-துக்கு மேற்பட அநர்த்த2மில்லையே. "ந க2லு பா4க3வதா யமவிஷயம் க3ச்ச2ந்தி" இத்யாதி3யும் உண்டிறே. (304)

305. "க3ர்வோபி4மாநோஹங்காரோ மாநஶ்சித்தஸமுந்நதி:" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (பரோத்கர்ஷம்) இத்யாதி3. (அர்த்த2ம்) = த4நதா4ந்யாதி3. (காமம்) = காமநா-விஷயமான கந்யகாசந்த3நகுஸுமாதி3. நிஷித்3த4விஷயகாமம் முத3லிலே கூடாதாகையாலே அத்தை விட்டுப்பற்றுகையும் கூடாதிறே. (305)

306. அஸஹ்யத்வம் ஸாதா4ரணமாகையாலே (அத்யந்த) இதி விஶேஷணம். (நிப3ந்த4நம்) =

306. அஸஹ்யாபசாரமாவது – நிர்நிப3ந்த4நமாக ப4க3வத்3பா4க3வதவிஷய–மென்றால் அஸஹமானனாயிருக்கையும், ஆசார்யாபசாரமும், தத்3ப4க்தாபசாரமும்.

306. அநந்தரம் அஸஹ்யாபசாரத்தை விவரிக்கிறார் [அஸஹ்யாபசாரம்] என்றுதுடங்கி. அல்லாத அபசாரங்களிலும்காட்டில் ஈச்வரனுக்கு இது அத்யந்தாஸஹ்யமாயிருக்கையாலே அஸஹ்யாபசாரம் என்கிறது. "ப4க3வத3ஸஹநீயாக3ஸி ரத:" என்றிறே ப4ட்டரருளிச்செய்தது. [நிர்நிப3ந்த4நமாக ப4க3வத்3பா4க3வதவிஷயமென்றால் அஸஹமாநனாயிருக்கை]யாவது கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்த2காமாதி3நிப3ந்த4நமாக அன்றிக்கே, ஹிரண்யனைப்போலே ப4க3வத்3விஷயமும் பா4க3வதவிஷயமுமென்றால் காணக்கேட்கப்பொறுதபடியிருக்கை; [ஆசார்யாபசார]மாவது– அவன் அருளிச்செய்த அர்த்த2த்தின்படி அநுஷ்டி2யாமையும், அவன் உபதே3சித்த மந்த்ர–ததா3ர்த்த2ங்களை அல்பப்ரயோஜநங்களை நச்சி அநதி4காரிகளுக்கு உபதே3சிக்கையும் துடக்க–மானவை; [தத்3ப4க்தாபசார]மாவது– ஆசார்யப4க்தரான ஸப்3ரஹ்மசாரிகளுடன் ஐகரஸ்ய–முண்டாய் வர்த்திக்கவேண்டியிருக்க அதுசெய்யாதே அவர்கள் திறத்தில்பண்ணும் அஸூயையும் அவஜ்ஞையும் துடக்கமானவை. (306)

307. இப்படி அக்ருத்யகரணாதி3சதுஷ்டயத்தையும் அடைவே விவரித்தருளி, இவற்றினுடைய க்ரௌர்யவிசேஷங்களையும் இவைதான் இன்னதுக்கு விரோதி4யாயிருக்குமென்னுமத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் மேல் [இவை] என்று துடங்கி. [ஒன்றுக்கொன்று க்ரூரங்களாகை]யாவது – அக்ருத்யகரணத்தில் ப4க3வத3பசாரம் க்ரூரமாய், அதிலும் பா4க3வதாபசாரம் க்ரூரமாய், அது தன்னிலும் அஸஹ்யாபசாரம் க்ரூரமாயிருக்கை; இதுக்கடி பூர்வங்களில்காட்டில் உத்தரோத்தரங்–

காரணம். அதுதான் உபஸ்தி2தத்வாத் அர்த்த2காமரூபம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கீழ்ச்சொன்னபடியே) இத்யாதி3. (அஸஹமாந)சப்3தா3ர்த்த2ம் (காண) இத்யாதி3. இத்தால் அஸஹ்யாதி3சப்3த3ம் பா4வவ்யுத்பத்தியாலே இதுக்கும் கர்மவ்யுத்பத்தியாலே இம்மூன்றுக்கும் வாசகம் என்று ஸூசிதம். (அல்பப்ரயோஜநங்களை) என்றது அர்த்த2லாபக்2யாத்யாதி3களை என்றபடி. (துடக்க–மானவை) என்கிற இத்தால் மந்த்ரார்த்த2விஸ்ம்ருத்யாதி3கள் விவக்ஷிதம். தச்ச2ப்3த3ம் ஆசார்ய–பராமர்சி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யப4க்தரான) இத்யாதி3. "ஆசார்யாத் பாத3மாத3த்தே பாத3ம் சிஷ்யஸ்ஸ்வமேத4யா । பாத3ம் ஸப்3ரஹ்மசாரிப்4ய: பாத3ம் காலேந பச்யதே" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஸப்3ரஹ்மசாரிகளுடன்) இத்யாதி3. (ஐகரஸ்யம்) = ஸமாநைககா2ர்யத்வம். (அஸூயை) = கு3ணேஷு தோ3ஷத்வாநுஸந்தா4நம். (அவஜ்ஞை) = அவமதி. (துடக்கமானவை) என்கிற இத்தால் தோ3ஷகத2நாதி3கம் ஸங்க்3ருஹீதம்.

307. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி) இத்யாதி3. (ஒன்றுக்கொன்று) என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (க்ரௌர்யவிசேஷங்களையும்) என்றது. அதாவது பூர்வபூர்வாபேக்ஷயா உத்தரோத்தரக்ரௌர்யங்களை–யும் என்றபடி. உத்தரோத்தரக்ரௌர்யத்தை யோஜித்துக் காட்டுகிறார் (அக்ருத்யகரணத்தில்) இத்யாதி3நா. க்ரௌர்யஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கடி) இத்யாதி3நா. உத்தரோத்தரநிக்3ர–ஹாதிசயத்தை உபபாதி3க்கிறார் (அக்ருத்யகரணத்தில் ஸ்வாஜ்ஞாதிலங்க4நம்) இத்யாதி3நா. 'ஜ்ஞாநீ மே ஆத்மா இதி மே மதம்' என்று அந்வயித்து அர்த்த2ம் (தனக்கு உயிராக நினைத்திருக்கும்)

307. இவை ஒன்றுக்கொன்று க்ரூரங்களுமாய், உபாயவிரோதி4களுமாய், உபேய-விரோதி4களுமாயிருக்கும்.

உப4யாபசாரபராகாஷ்டை2யான அஸஹ்யாபசாரமாவது – அர்த்த2ாதி3விவாத3மின்றிக்கே நிர்நிப3ந்த4நமாக ப4க3வத்3ப4ாக3வதோத்கர்ஷம் கேட்கவும் காணவும் ஸஹியாமல் புடைத்துக்கொண்டுபடுகை; ப4க3வத்3ப4ாக3வதாபசாரவிஶேஷமான ஆசார்யவிஷயத்தில் பண்ணும் ஶ்ருதவிபரீதாசரணத்யசாரமும்,

களில் ப4க3வந்நிக்3ரஹம் அதிஶயித்திருக்கை; அக்ருத்யகரணத்தில் ஸ்வாஜ்ஞாதிலங்க4ந-மடியான சீற்றமிறே; அவ்வளவன்றிறே இவ்வாத்மாவுக்கு ஆத்மாவாய், அதின் ஸத்தையேபிடித்து நோக்கிக்கொண்டுபோரும் தன்திறத்தில் அபசாரத்தால் வரும் சீற்றம்; அவ்வளவுமன்றிறே "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ" என்கிறபடியே தனக்கு உயிராக நினைத்திருக்கும் ப4ாக3வதவிஷயங்களில் அஹங்காராதி3களடியாகப் பண்ணும் அபசாரத்தால் வரும் சீற்றம்; அதுதன்னளவுமன்றிறே நிர்நிப3ந்த4நமாகத் தன்பக்கலிலும் தன்னுடையார் பக்கலிலுமாதல் உப4யவைப4வஜ்ஞாபகனும் உப4யாபி4மதனுமான ஆசார்யன்பக்கலிலேயாதல் மூவருக்கும் அபி4மதரான தத்3ப4க்தர்பக்கலிலே-யாதல் செய்யும் அபசாரத்தால் வரும் சீற்றம்; ஆகையால் ஒன்றுக்கொன்று க்ரூரமாயிருக்கும். அக்ருத்யகரணத்திலே ப4க3வத3பசாராதி3களும் அந்தர்ப4விக்குமாயிருக்கத் தனித்தனி இப்படிப்

இத்யாதி3. "சி2ந்த்4யாம் ஸ்வப3ாஹுமபி வ: ப்ரதிகூலவ்ருத்திம்", "கோபமாஹாரயத் தீவ்ரம்" "கோபஸ்ய வஶமேயிவாந்" இத்யாதி3கள் இங்கே விவக்ஷிதம். (உப4யவைப4வஜ்ஞாபகனும்) என்றது ப4க3வத்3ப4ாக3வதவைப4வஜ்ஞாபகனும் என்றபடி. (மூவர்க்கும்) என்றது ப4க3வத்3ப4ாக3வதா-சார்யர்களுக்கும் என்றபடி. ப4க3வத3நிஷ்டாசரணத்வரூபப4க3வத3பசாரத்வம் ஸர்வாநுயாயியானாலும் ப்ருத2க்3விப4ாக3ப்ரயோஜகம் தத்தத3ஸாத4ாரணக்ரௌர்யவிஶேஷம் என்கிறார் (அக்ருத்யகரணத்திலே) இத்யாதி3நா. க்ரதுமத்4யத்திலே கலஞ்ஜப4க்ஷணாதி3கள் புருஷப்ரத்யவாயஹேதுவானாலும் க்ரது-வைகு3ண்யஹேதுவாகாதாப்போலே அக்ருத்யகரணாதி3கள் ப்ரத்யவாயஹேதுவானாலும் மோக்ஷ-தது3பாயவிரோதி4யாகாது என்கிற ஶங்கையிலே உபாயவிரோதி4த்வாத்3யுக்தி என்னுமபி4ப்ராயத்-தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபாயவிரோதி4களுமாய் உபேயவிரோதி4களுமாய் இருக்கையாவது) இத்யாதி3. உபாயோபேயஶப்3த3ங்கள் ஸித்3தே4ாபாய-உபேயபூ4தப4க3வத்பரமானால் தஸ்ய நித்யத்வாத் நாஶகத்வலக்ஷணவிரோதி4த்வமும் கூடாதாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாத்மாவினுடைய) இத்யாதி3.

உபாயாநபேக்ஷரக்ஷகத்வரூப-உபாயத்வமும் முகோ2ல்லாஸாஶ்ரயத்வரூப-உபேயத்வமும் க்ருபா-முகோ2ல்லாஸங்களுக்குக் கூடா என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இரக்கம்) இத்யாதி3. நிருபாதி4கக்ருபாவிஶிஷ்டன் உபாயமாகையாலே உபாயதாவச்சே2த3கத்வரூப-உபாயத்வம் க்ருபைக்கும், முகோ2ல்லாஸவிஶிஷ்டன் உபேயமாகையாலே உபேயதாவச்சே2த3கத்வரூப-உபேயத்வம் முகோ2ல்லாஸத்துக்கும் கூடும் என்று "இரக்கம்" இத்யாதி3பூர்வாசார்யஸூக்திக்கு அர்த்த2ம் என்று கருத்து.

க்ரதுமத்4யத்தில் கலஞ்ஜப4க்ஷணம் நரகஹேதுவானாலும், ஸ்வர்க்க3விரோதி4 அல்லாமையாலே அங்கு க்ரதுவைகு3ண்யம் இல்லையானாலும், இங்கே அக்ருத்யகரணாதி3ஜந்யம் நிக்3ரஹம் ஸகலநிக்3ரஹ-நிவ்ருத்தியோடும் நிரதிஶயப்ரீதியோடும் அத்யந்தவிருத்3த4மாகையாலே ஆநுகூல்யாத்3யதி4கார-

தத்3ப4க்தரான ஸப்3ரஹ்மசாரிகள்பக்கல் பண்ணும் ஸமத்லபு3த்3த்4யாத்3யபசாரமுமாகிற இவை ஸ்வரூப-நாஶகரமாய்க்கொண்டு ஒன்றுக்கொன்று அதிக்ரூரங்களுமாய், ப4க3வத3பசாரத்தைப்பற்றவும் நிஷித்3த4ங்க-ளுமாய், ஸர்வவிரோதி4நிவர்த்தகோபாயபூ4தவைமுக்2யஹேதுத்வேந உபாயவிரோதி4களுமாய், ப்ராப்தி-ப்ரதிப3ந்த4கத்வேந உபேயவிரோதி4களுமாய், ஸ்வரூபநாஶகமாயிருக்குமென்கிறார். ஆக, அஶக்திக்கு இலக்கான ப3ாஹ்யாப்4யந்தரவிரோதி4களான நிஷித்3த4விஶேஷம் விவரிக்கப்பட்டது. ஆக, இப்ப்ரகரணத்-

பிரித்துச் சொல்லுகிறது இவற்றினுடைய க்ரௌர்யவிஶேஷங்களைப்பற்றவிறே. [உபாயவிரோதி4-களுமாய் உபேயவிரோதி4களுமாயிருக்கை]யாவது இவ்வாத்மாவினுடைய உஜ்ஜீவநத்தில் ஒருப்பட்டு மேல்மேலும் க்ருஷி பண்ணுகைக்குறுப்பான எம்பெருமானுடைய க்ருபைக்கும், எப்போதும் இவனுக்கு ப்ராப்யமாயிருந்துள்ள அவனுடைய முகோ2ல்லாஸத்துக்கும் விலக்கா-யிருக்கை; "இரக்கமுபாயம் இனிமை உபேயம்" என்னக்கடவதிறே; ஆகையால் இவ்வக்ருத்ய-கரணாதி3கள் நீரிலே நெருப்பெழுமா போலே அவன்திருவுள்ளத்திலே நிக்3ரஹத்தைக்கிளப்பி, அவனுடைய க்ருபையும் உகப்பும் இவன்பக்கல் அறும்படி பண்ணுகையாலே அவற்றை உபாயோ-பேயவிரோதி4கள் என்னத் தட்டில்லை. [தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை] என்றுதுடங்கி நமஶ்-ஶப்3த3ார்த்த2த்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதி3க்கையாலும், [உகந்தருளின நிலங்களில் ஆத3ராதிஶயமும்] என்று உகந்தருளின நிலப்ரஸங்க3த்தாலும், மேலே [ப4க3வத்கைங்கர்யமும்] என்கிறவிடத்தில் ப4க3வச்ச2ப்3த3த்தாலும், கைங்கர்யப்ரதிஸம்ப3ந்தி4ப்ரதிபாத3கமான ஶ்ரீமத்-பத3நாராயணபத3ார்த்த2ங்களை ஸூசிப்பிக்கையாலும்; மங்க3ளாஶாஸநப்ரகரணத்தாலும், [கர்த்தவ்யம் ஆசார்யகைங்கர்யமும் ப4க3வத்கைங்கர்யமும்] என்றுதுடங்கி [கிஞ்சித்கரித்தால் ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுவது] என்னுமளவாகவும் சதுர்த்2யர்த்த2த்தை அருளிச்செய்கையாலும்; நிஷித்3த4சாதுர்வித்4யப்ரதிபாத3நமுகே2ந ப்ராஸங்கி3கமாக மீளவும் நமஶ்ஶப்3த3ார்த்த2த்தைப் பேசுகையாலும், இவ்வளவும் உத்தரக2ண்ட3ார்த்த2ம் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

ஆக இப்ப்ரகரணத்தால் கீழுக்தோபாயத்தைக் கொண்டு உபேயத்தைப் பெறும் சேதநனுக்கு

ஸித்3தே4ாபாயநிஷ்ட2விஷயத்திலே அந்த ந்யாயம் வாராது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிறார் (ஆகையால் இவ்வக்ருத்யகரணாதி3கள்) இத்யாதி3. த்3வயோத்தரக2ண்ட3விவரணத்வத்தை உபபாதி3க்கிறார் (தனக்குத்தான்) இத்யாதி3நா. (உகந்தருளின நிலப்ரஸங்க3த்தாலும்) என்றது தி3வ்யதே3ஶஸ்ம்ருத்யதீ4ந-தத்3வாஸி-அர்ச்சாவதாரஸ்ம்ருதியாலும் என்றபடி. "ஸம்பூ4ர்த்தேதி ததா2 பூ4ர்த்தா" என்று [ப4க3வத்]ஶப்3த3ம் (வா.310) ஶேஷிவாசகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலும், "வீர்யஸ்ய யஶஸஶ்ஶ்ரிய:" என்று ஶ்ரீமத்3வாசகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலும் அருளிச்செய்கிறார் (ப4க3வத்-ஶப்3த3த்தாலும்) என்று.

உத்தரப்ரகரணஸங்க3திகத2நார்த்த2வ்ருத்தாநுவாத3ார்த்த2மாகவும், ஶிஷ்யபு3த்3தி4ஸௌக3ாரோஹார்த்த2-மாகவும் ப்ரதிபாதி3தார்த்த2ஜாதத்தைத் தொடுத்து அருளிச்செய்கிறார் (ஆக இப்ப்ரகரணத்தால்) இத்யாதி3நா. (இப்ப்ரகரணத்தால்) என்றது ஆறு ப்ரகரணத்தில் மூன்றும் ப்ரகரணத்தால் என்றபடி. (அஶக்திவிஷயநிஷித்3த4சாதுர்வித்4யத்தையும்) என்றது நிவ்ருத்த்யாக்2யயத்நவிஷயதயா ஶாஸ்த்ரா-பி4ப்ரேதநிஷித்3த4சதுர்விதத்4வத்தையும் என்றபடி.

தால் ப்ரபந்நதி3நசர்யாநுஸந்த4ாநாநுஷ்ட2ாநவிவரணமும், அநுஸந்த4ாத்ருகு3ணவ்ருத்3த்4யநு-கு3ணாநுஷ்ட2ாநசரமகைங்கர்யஶோத4நமும், தத்பூர்வத3ஶாவிஶேஷோஜ்ஜ்வலஸ்வரூபதத்3கு3ணவிஶேஷமும், ததி3தரகு3ணவிஷயநிஷித்3த4விஶேஷதே3ாஷமும் சொல்லப்பட்டது. (307)

உபாயோபயோதி4காரப்ரத4ாநாபேக்ஷிதங்களையும், ப்ராபகாந்தரபரித்யாக3ஹேதுவான ஸ்வரூபநாஶகத்வாதி3யையும், ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபாநுகூலத்வாதி3யையும், ஸ்வக3தஸ்வீகாரா-நுபாயத்வத்தையும், பரக3தஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், தத்ப்ராப3ல்யத்தையும், அவனே ஸ்வீகரிக்குமிடத்திலும் புருஷகாரத்தை முன்னிடும்படியையும், உப4யரும் முன்னிடுமதுக்கு ப்ரயோஜநவிஶேஷங்களையும், உபேயத3ஶையிலும் ப்ராப்தித3ஶையிலும் இவன் ஶேஷத்வ-பாரதந்த்ர்யங்களும் ஸ்வதே3ாஷநிவ்ருத்தியும் பராநுப4வவிரோதி4யாம்படியையும், தன்னால் வரும் நன்மை அவனால் வரும் நன்மைக்குமுள்ள வாசியையும், ஈஶ்வரனே ரக்ஷகன், தான் தனக்கு நாஶகனென்னுமத்தையும், தன்னைத்தான் நஶிப்பிக்கும் ப்ரகாரத்தையும், அஹங்காரமும் விஷயங்களும் ஸ்வரூபேணவும் ப4ாக3வதவிரோத4த்தை விளைத்தும் இவன் ஸ்வரூபத்தை நஶிப்பிக்கும் படியையும், ப4ாக3வதாபசாரக்ரௌர்யத்தையும், தத்ப்ரஸங்க3த்திலே ப4ாக3வத-மாஹாத்ம்யத்தையும், இவன்தி3நசர்யையும், தி3நசர்யோக்தங்களடைய ஸதா3சார்யப்ரஸாத3த்-தாலே வர்த்தி4க்கும்போதைக்கு அபேக்ஷிதமான வஸ்தவ்யாதி3யையும், தச்சரமோக்தகர்த்தவ்ய-ரூபகைங்கர்யவேஷத்தையும், கைங்கர்யதத்பூர்வத3ஶைகளில் ஸ்வரூபத்தை உஜ்ஜ்வலமாக்கும் படியையும், இவனுக்குண்டான கு3ணசதுஷ்டயத்தையும், தத்3விஷயவிப4ாக3த்தையும், அதில் அஶக்திவிஷயநிஷித்3த4சாதுர்வித்4யத்தையும் சொல்லுகையாலே அதி4காரிநிஷ்ட2ாக்ரமம் சொல்லப்பட்டது. (307)

ஒன்பது ப்ரகரணங்களில் ஐந்தாமதான ப்ரபந்நதி3நசர்யாப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

ஆறு ப்ரகரணங்களில் மூன்றுமதான அதி4காரிநிஷ்ட2ாப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

ஆய் ஜநந்யாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

அண்ணாவப்பங்கார் திருவடிகளே ஶரணம்

श्रीवचनभूषणकारिका

प्राप्याभिकार्यप्रकृत इति शङ्का व्युदस्यते । व्याख्येयद्वयमन्त्रस्य सूच्यते चोत्तमेन सः ॥ 1 ॥
सिद्धोपायस्य सहकार्युपकार्यनपेक्षणात् । परिशिष्टोधिकारोत्र काङ्क्षितस्स्यात्तदुच्यते ॥ 2 ॥
उपायनैरपेक्ष्यावसायः शक्त्यादिहापकः । शक्ता सीता, द्रुपदजा शक्तिहीना, यतस्ततः ॥ 3 ॥
जहतुः शक्तिलज्जे ते तदेकोपायतेच्छया । भर्तृष्वेकपरा तेभ्यः प्राङ्मृता कर्णकामिनी ॥ 4 ॥
कृष्णा, पतिव्रताशक्तिविहीनेत्यपि सिद्ध्यति ॥ 5 ॥
नश्येत् स्वरूपं पतिपारतन्त्र्यं इत्युपेक्षतस्त्यावनमात्मशक्तिः ।
नित्याग्र्यधीस्सा ;परमापदित्वियं त्रपामनादृत्य जहौ करद्वयम् ॥ 6 ॥
दुष्करतमन्त्विदं; यत् कृत्यं श्रीकण्णमङ्गैयान् त्यक्त्वा, ।
स्वाम्यभिमत्यनुमित्या शेते श्रितजीविताऽऽलयद्वारे ॥ 7 ॥
अथोपेयाधिकार्यग्र्यः क्षुधातुर-नयानुगः । {"क्षुधातुराणां न रुचिर्न पक्वम्" என்னக்கடவதிறே; "फलं तोयं अश्नामि" என்று போ₄ஜ்ய-பேய-விப₄ாக₃மற விநியோக₃ம் கொள்ளும்படியிறே ப₄க்த்யுபஹ்ருதத்₃ரவ்யத்தில் மோஹியின் பாரிப்பும்} व्यजिज्ञपद्वियोगे स्वसत्ताहानिं निदर्शयन् ॥8॥
दास्यं कुर्यां ; अशेषेण कुर्यां सर्वत्र सर्वदा । नियोज्यपरवन्तं मां नित्यं स्वीकुरु भो इति ॥ 9॥
एत्यायोध्यां, विना भार्गं समैर्दास्ये वने यथा । बुभूषुस्सर्वकृद्भ्रेजे छत्रचामरतस्समम् ॥ 10 ॥

स्वयम्पाकीव पङ्क्त्यन्तिं असहन् दास्यभागिताम् । रामायणे कथेयं न युद्धकाण्डे; न सङ्गता ॥ 11
अयोध्याकाण्डवार्ताटव्याप्तेः प्राग्वृत्तगायतः । साद्दश्योह्योयमरोत्र स्पष्टहर्मोक्तिनिश्चितः ॥ 12
छत्रचामरतो दास्यं वनाप्तेः प्रागपि व्यधात् । योयं वनस्थदास्येच्छः पश्चाद्दास्यं तथा विना ॥13
न स्यादित्यर्पणायास्मै शत्रुघ्नश्छत्रमादधे । श्रीजटायुमहाराजः पत्युः पितृसखस्सुहृत् ॥ 14 ॥
रावणो मां हरत्यार्येत्यार्त्योक्तस्सीतया बली । सीतार्थं रक्षसाऽयुद्ध तेन वीरो रणे हतः ॥15॥
आपन्नारायणं वह्नेर्नैरियूर्गायकस्सुतैः । ससुतो दग्धदेहोभूच्चिन्तयन्ती त्वयत्नतः ॥ 16 ॥
निरुच्छ्वासाभवन्मुक्ता विश्लेषसहनाक्षमा । उत्कोपमात्मनां निष्ठा दर्शयन्तीनुगवित्तये ॥ 17 ॥
अधिकारी गतौ शक्ति-ह्री-यत्न-त्यागः, एष तु । गम्ये, प्रेम-स्वकोपेक्षा-विरहासहतात्मकः ॥18
विधिं स्मरन् अनुष्ठाता विहितत्यजनक्षमः । स्यात् प्रपत्तेश्च्युतिभिया; प्राप्तरागवशस्तु यः ॥19
प्रपन्नोपि कथं तिष्ठेत् प्राप्तौ यत्नान्निवर्तितुम् । कर्मैवं नरैयूर्गात्रा सायुज्ये भक्तिवद्गतिः ॥20

यत्तत्कृतं प्रपन्नेनेत्यदोषारोपसम्भवः । कैवल्यखिन्ने भगवत्समभोक्तव्यशालिनि ॥ 21 ॥
उत्कटेनुत्कटे रागे दुस्त्यजं सुत्यजं क्रमात् । अधिकारभिदा वैधे त्याज्यतापादिनी ह्यतः ॥ 22
देहत्यागनिषेधोनुवर्त्योनुत्कटरागिणा । विरहावहनेन्यस्मिन् देहत्यागस्स्वयं फलम् ॥ 23 ॥
यद्वा हरिं गतिं ध्यायन् स्वयत्नाद्विनिवर्त्तते । गम्यं स्मरंस्तमेवासाववशस्स्यात् स्वयत्नवान् ॥ 24
शक्तिह्रीयत्नवत्त्यागो देहस्यापि न युज्यते । देहत्याग उपायत्वं शास्त्रोक्तं हीति चेन्न तत् ॥ 25
शक्त्यादित्यजनं प्रेमाद्यन्वयश्च क्रमाद्यथा । गतिगम्याधिकारेन्तः प्रविष्टे न ततो गती ॥ 26 ॥

विरुद्धाचरणे चैवं गतिकोट्यन्वयो न हि । प्रयोक्तृध्यनुगं ह्यत्र फलं, नापथ्यभुक्तिवत् ॥ २७
गतित्वेपि न हानिस्स्यात् प्रेमकारितवृत्तिषु । काम्यकर्मसमाचारो, विरहे स्ववधोद्यमः ॥ २८ ॥
इत्याद्यनन्यगतिता हानिकारीव भाति यत् । स्वानन्दालङ्कृतिमुखस्वगतातिशयार्जने ॥ २९ ॥
प्रवृत्त्यानन्यगम्यत्वहानिसंशयकृच्च यत् । नतिश्च कामदेवादेर्दैवान्तरगमोपमा ॥ ३० ॥
उपायबुद्ध्या रहितं सहितं वापि यत्कृतम् । प्रेमायत्तमतो नासदिति सिद्ध्यति निर्णयः ॥ ३१ ॥
शठजित्कलिजिद्गोदावृत्तात्; धीपाकजा हि सा । प्राप्ताप्राप्तविवेकस्य हानिस्तत्कारितं च यत् ॥
सर्वं श्लाघ्यतमं, किन्तु हेयं कर्मनिबन्धनम् । ईशो विशेषसङ्कल्पोत्पादितद्धितभक्तिजा ॥ ३३ ॥
साध्यसाम्यविलम्बाभ्यां, साध्ये प्रावण्यतश्च हि । सिद्धगत्याश्रयस्तद्धि तुल्यमासु प्रवृत्तिषु ॥ ३४
तस्मात् सिद्धगतेस्साम्यं चासु सिध्यति सर्वथा । शेष्यलाभार्तिजो यत्नो दास्यरूपाप्यवत् प्रियः ॥
शेषिणोतिशयाधानात् हेतुश्चास्य द्रुतागमे । प्राप्यप्रीतिकृतत्वे च सिद्धगत्याश्रयोपमः ॥ ३६ ॥
गम्याभेदाद्रतेर्वाथ सारस्येस्ति हि तुल्यता । तत आशुफलित्वाच्च सिद्धगत्यग्रयता मता ॥ ३७
तत्रालस्यासहर्षाशाकृतं तद्बाधकं न हि । गम्याधिकृत्कृतेनन्यगतित्वाहानिरीरिता ॥ ३८ ॥
गतिगम्याधिकारेथ गम्ये हैव प्रयोजिका । गम्याधिकृद्विशेषेतिवृत्तिवच्छन्नताप्यगे ॥ ३९ ॥
इतीर्यत इतीर्यते प्राक्-पश्चात्-वाक्यसङ्गती । योगोनुकूलैरित्यादेरात्मर्द्धिदगुणादपि ॥ ४० ॥

शीघ्रं कार्यकरी हेयं कार्योत्कर्षकरी परा । ऐश्वर्यात्माप्तिरासिक्यात् परं दृष्ट्वा निवर्तते ॥ ४१
चेतनो महदाह्लोक्तेः बार्हस्पत्यस्मृतेस्तथा । द्रमिडोपनिषत्सूक्त्याप्यर्थोयं विशदीकृतः ॥ ४२ ॥
सर्वात्मगुणदेशेहात्वन्यानीहोत्तमो गुणः । ईश ईहाततोत्रोक्ता हेतुश्शमदमोद्भवे ॥ ४३ ॥
शमश्चित्तप्रशान्तिस्स्याद्दमश्चेन्द्रियनिग्रहः । रागकृद्धीकृतक्षोपरोधजाविरतिर्यतः ॥ ४४ ॥
शमाद्यभिन्नं वैराग्यं न चेत् तर्हिंचुपलक्षणम् । सर्वात्मगुणराशेः प्राक् चोपलक्ष्यं शमादिकम् ॥
शमादिपूर्तिरीशेहालभ्योक्ताथ त्विदं शृणु । शमाद्यङ्कुरवच्छिष्यं गुरुस्स्वीकुरुते कृपी ॥ ४६ ॥
भवापहमनुं सार्थं शिष्यवश्यः प्रदित्सति । शान्तिदान्तिमते ब्रह्मविद्या वाच्येति हि श्रुतम् ॥ ४७
सिद्धमाचार्यकं रागात् प्रोवाचेति विधीयते । पक्षतोप्राप्तिविषये प्रापणार्थमिति स्थितम् ॥ ४८ ॥
{अतोऽयं "स्नात्वा भुञ्जीत" इतिवन्नियमविधिः; न तु, "अहरहस्सन्ध्यामुपासीत" इतिवदपूर्वविधिः; नापि, "ऋतावुपेयात्" इतिवत् परिसंख्याविधिः; रागप्राप्तभोजनस्य स्नानपूर्वकत्वं विनापि क्वचित्संभाव्यत्वात्, तादृशसम्भवपक्षेपि यथा स्नानपूर्वकत्वं नियम्यते, तथा, शमदमाद्यात्मगुणलेशयुक्ताधिकारिणा आचार्योपसत्तौ कृतायां आचार्यस्य रागत उपदेशे प्रवृत्त्यप्राप्तिपक्षेपि उपदेशे प्रवृत्तिर्नियम्यते । "विधिरत्यन्तमप्राप्तौ नियमः पाक्षिके सति । तत्र चान्यत्र चाप्राप्तौ परिसंख्या विधीयते" इति हि न्यायविदः । }

न निरूपणतः प्राक् स्युर्निरूपणभवा गुणाः । गुरूपसत्तेः प्राक् पश्चात् शमाद्याव्यक्तितः पृथक् ॥
गुरौ वश्ये मनुस्सार्थं स्याच्छिष्ये हृत्प्रतिष्ठितः । हृत्प्रतिष्ठितमन्त्रार्थनुवशेट्स्यात्तदिष्टतः ॥ ५०
हेतुपूर्वककार्योक्तिः कार्यपूर्वकहेतुवाक् । इत्यारोहावरोहोक्त्योराद्योक्त्या स्थाप्यतेन्यथा ॥ ५१
शमाद्यावश्यकत्वाप्त्यै प्राप्ये त्वीडेवसाधनम् । शमाद्यपेक्षास्त्यासिद्धेर्भोगेच्छोर्मोक्षकाङ्क्षिणोः ॥५२
उपास्तिकर्त्रोर्विद्याङ्गं शमादिर्न्यास्यतिक्रिया । सिद्धोपायफलेत्युक्त्वा शोध्यते शरणागतिः ॥ ५३
ऊर्ध्वरेतोधिकर्तव्या सद्विद्यादिविलक्षणा । एषेष्टा चेद्वचोयुक्ती कृप्येतां प्रव्रजेत् इति ॥ ५४ ॥

श्रुतेस्त्यागृहिणो न स्याल्लोकशास्त्रामतस्तु तत् । विहितारक्त आर्तो हि दृप्तो नेदृग्विरक्तिमान् ॥
सर्वकामान् इति वचः कामानामुष्मिकान् वदेत् । इति चेन्न यतस्त्याज्याः कामाधर्मा इवाखिले ॥
प्रागुक्त चैहिकं सर्वैस्त्वैहिकामुष्मिकोभयम् । दृप्तैश्चार्तैरिव त्याज्यं स्यादिष्टयाथापि गेहिता ॥
ध्यानिन्यासिप्रपन्नेषु वैराग्यर्थः परः परः । प्रव्राट्समोन्त्यो भिक्षार्हो धर्मार्थाङ्गी ह्यभुक्तहा ॥58
श्रेष्ठोजगरवृत्तेस्सन्त्यज्य दारान् विधिं चरेत् । नापघतिक्रमेप्येष शास्त्रार्थो भज्यते क्वचित् ॥
आचार्याणां तु पुंस्त्वे, तेजीयस्त्वनयार्द्गतिः । शान्तिः प्रपन्ने मुख्येति वक्तुं ह्यन्याधिकृद्वचः ॥
निषिद्धपरदाराद्य ईहौ भोगार्थ्युपासिनौ । स्वस्वविद्यानुगौ त्वत्र धर्मबुद्ध्या स्वदारगौ ॥ 61 ॥
प्रपन्नेनन्यगम्ये स्वदारेहापि विरुद्ध्यते । धर्मबुद्ध्याप्यलङ्गोक्तिर्युज्यते भोग्यधीक्षये ॥ 62 ॥
स्वदारादिष्वनीहाप्तिर्भक्तजाप्यङ्गगाक्रमात् । सौन्दर्यकरुणाचारैर्हरेर्मुख्यतया भवेत् ॥ 63 ॥
देवतान्तरशेषा हि वर्णित्वान्न्यास्युपासिनौ । न्यासोपास्तिगती एवं न हर्येकगती अपि ॥ 64 ॥
स्वदारगौ न हर्येकभोग्यौ न्याकारहानिगौ । नित्यकर्मा प्रपन्नस्तु न वर्णित्वादियोगदः ॥ 65 ॥
सिद्धोपायैकनिष्ठोसौ नानन्यगतिताच्युतः । स्वदारसङ्गमं चासौ त्यजन् हर्येकभोग्यवान् ॥ 66 ॥
दृप्तो नैवं त्रिधर्मा चेन्निष्ठाभावात् फलात् स्रवेत् । शरणागतधर्मस्य शिक्षा रामावतारतः ॥ 67
मर्यादानां च लोकस्येत्यादौ मुख्यविवक्षिता । अनन्यधीदं सौन्दर्यं अनन्यरुचिदा कृपा ॥ 68 ॥
(अत्र धियो वा, रुचेर्वा अनन्यत्वं नाम "भक्त्या लभ्यस्त्वनन्यया" (गी.8-22), "भक्त्या त्वनन्यया" (गी.11-54) इत्याद्युक्तभक्तेरिव अनन्यविषयत्वमेव)

अनर्थभीद आचारो हर्येकैहेत्यतस्त्रिधा । त्र्यात्मकत्वात्तु भूयस्त्वात् प्रपत्त्यरतिहेतुवाक् ॥ 69
फलाद्यङ्गं च भक्तेक्ष्यं अर्चाङ्गैकदृशौ परौ । अर्चाङ्गेजम्रदज्ञानी कादाचित्कदृशित्वधीः ॥ 70 ॥
दृष्टरामग्र्यधीभीदा कृपाजास्त्र्यङ्गदोषधीः । ज्ञाज्ञारक्त्यग्र्यहेतुस्तु कृपाजानर्हतामतिः ॥ 71 ॥
तदभावाद्विरिञ्चादिदोषज्ञोपि स्वदारगः । प्राप्तत्वधीश्शठार्यादिः ईट्परो दोषदर्श्यपि ॥ 72 ॥
{दोषदर्शित्वम् - स्वभोग्य-परमशेषि-विषये}
कृपाजारुचिदाप्राप्तिदोषबुद्ध्योर्वराघधीः । दोषधीगौणहेतुत्वं हेत्वाभासत्वमेव हि ॥ 73 ॥
अप्राप्तिध्यग्र्यहेतुत्वं हेतुवाङ्मुख्यभोग्यता । नेडेहागुणधीजा, नान्यानीहा दोषधीभया ॥ 74 ॥
प्राप्त्यप्राप्तिधियेशीही द्वेष्यतस्मिंश्च तत्त्ववित् । ईशीहागुणधीजान्यानीहा दोषधियेत्यसत् ॥ 75
{ईशि + ईही = परमात्मनि ...रक्तः ; अ-तस्मिन्-द्वेषी – तद्विरुद्धे द्वेषी – रुचि-विपरीत-द्वेष-वान् – विरक्तः अपरमात्मनि}
गुणध्यसत्त्वेपीशीष्टेर्भवेष्टेर्दोषदृश्यपि । व्यतिरेकान्वयव्याप्त्योर्हेतुभग्नाविमौ क्रमात् ॥ 76 ॥

दुःखयुक्सुखभोगे, सं-सारवाग्योगरूढिका । संसारः प्राप्तधीजोयाज्ञानिव्रजननादिकः ॥ 77 ॥
ईट्स्वीकारेतरत्यागौ प्राप्त्यप्राप्तिधियेति सत् । तथास्मिन् गुणहीनेपि नान्यविद्हृन्ममादयम् ॥
निम्बवद्विरसत्त्वेपि सर्वाधिकरसस्यते । त्वदनन्यार्हशेषोहं, त्वद्दिव्याङ्घ्र्यन्यनिस्स्पृहः ॥ 79 ॥
ईट्कृपाप्ताच्छधीभक्तिसूर्युक्तिहर्येवमादिका । भक्त्यादाविव वृत्तौ च न्यास्याद्यग्र्यः प्रपत्तिमान् ॥
गौणं गुणधिया दास्यं गुणैर्दास्यमुपागतः । इत्यत्राप्युपशब्दं हि शेषोनुपधिरुक्तवान् ॥ 81 ॥

उत्तम्भकवाद्रीणं नोत्तम्भ्यानुपधिदास्यवत् । गुणाधिकपतिं दिष्ट्या लब्ध्वा सीतेनुगच्छसि ॥ 82
इत्युक्तिं ह्यनसूयायास्सहीस्सीता निराकरोत् । प्राक्स्थो नानन्यथासिद्धो ह्यनुवर्त्यमदीड्गुणः ॥
तदज्ञलोका ईड्दास्यं मन्यन्ते गुणधीभवम् । सोवृत्तश्चेत्तथात्वेमदनन्यत्वं भवेत् स्फुटम् ॥ 84
सुवृत्तेस्मिन्ननन्यत्वं ममोक्त्यर्हं हि नो इति । दास्यं प्राप्तिधियाग्र्यं चेत् सूर्यन्यगतिता कथम् ॥
इत्यसङ्गत्यं यदत्यन्तस्नेहादेषोपपद्यते । सत्ताव्यापकशेषत्वसम्बन्धज्ञो न जित्वतः ॥ 86 ॥
निरुपाधिक एवैष स्नेहो, नैव गुणोपधिः । स्नेहजानुभवालाभे नश्येत् सत्तापि शाश्वती ॥ 87
अपि चेदविनाश्येयं अचिन्नाशकवह्निना । स्यादेव दाह्यता तस्याः प्रियविश्लेषवह्निना ॥ 88 ॥
अस्या अहोन्वै सत्तायाः भवेद्यद्यदपेक्षितम् । तदुस्त्यजं, पतीष्ट्यार्हं ;अतोन्यगतितादि सत् ॥89
आख्यातेषु ब्रुवत्स्वर्थं शक्तिर्हि सहकारिणी । प्राणात्ययेर्हं सर्वान्नं, नातिभक्तस्य शास्त्रिता ॥ 90
नरस्य बुद्धिदौर्बल्यात् या हि गत्यन्तराश्रितिः । सैवेडनिष्टातीष्टा तु या भक्त्यतिशयोद्भवा ॥91
इतीडनिष्टेनीहैव शरणागतियोग्यता ॥ 92 ॥

प्रपत्तीतरकर्मादिगतित्यागेपि नाग्रगः । हेतुर्ग्राहिध्यनुष्ठानशक्त्यभावोपि तु ह्ययम् ॥ 93 ॥
नात्यन्तेट्परतन्त्रोर्होनिष्टयत्न इति ग्रहः । राड्भृत्यः परतन्त्रोतिपरतन्त्र उपासकः ॥ 94 ॥
अत्यन्तपरतन्त्रोग्र्यः प्रपन्नः साभिधा गतौ । कर्मेट्कृपाजस्वकृतीड्जाखिलत्वधियां फलम् ॥
इति वक्ति नमोव्याख्या मां व्रजान्यांस्त्यजेति वाक् । उतमत्वादिनैकान्तिपरमैकान्तिभेदिवाक् ॥
प्रारब्धनाशानाशोक्तिर्बन्धूलारेरणादिका । {नार्हन्ति शरणस्थस्येत्यादिवाक्चात्र सूचिता । मामेवैष्यस्यहं मोक्षयिष्यामीतीट्-स्फुटेरणा ॥ येन त्वं बत संरब्ध उद्धरिष्यामीति तान् स्वयम् । पूर्वे त्रय उपायास्स्युरेतन्निष्ठार्यविप्रियाः - इतीरणा } चित्स्वरूपविरोधोक्तिस्स्वरूपानर्हतापरा ॥ 97 ॥
गत्यन्तरे, ह्यसन्नेयेत्यज्ञनिन्दापरोक्तिवत् । गत्यन्तरोज्झितिर्गौणी ह्यध्यशक्तिकृता ततः ॥98
अध्यशक्त्योज्झितस्य स्याद्धीशक्त्याप्तौ पुनर्ग्रहः । न पुनर्गृह्यते तत्तु यत्रानर्हत्वनिश्चयः ॥ 99
प्राक् पश्चाद्वा प्रपत्तेर्न यत्न्यात्मेत्यंशपञ्चके । उक्त्वाथ भक्तौ न्यासे चागतिता स्थाप्यते त्रिभिः ॥

भक्त्यसाधारणा दोषा न्यासासाधारणा सतः । द्वयोस्साधारणाः पश्चान्मेयाः प्रकरणक्रमात् ॥
ईडादत्ते चिदचितौ सत्ताद्यैस्स्वार्थमित्यतः । सोपधिस्साधने कर्ता ; ज्ञानी कर्ता तु मुक्तवत् ॥
निर्व्यापारत्व-तुच्छत्या-प्रसक्त्यात्मन्यतस्थिरम् । ईडेककारितं दास्यं, तदर्थैकप्रयोजनम् ॥ 103
चित्कर्तृत्वेपि पारार्थ्यं पुष्पगन्धे यथेत्यतः । नयत्निफल्युपास्यादौ पारतन्त्र्य-परार्थते ॥ 104
स्वयत्नमुख्यफलिता स्वीयकर्तृत्वमुख्यते । नयत्निफलितेन्येस्यान्न्यासोपासाधिकृत् त्यजन् ॥ 105
साधकोखिलकृत्स्वार्थं नेडर्थाखिलकृत्समः । स्वामी स्वीयं स्वयं पाति तत्तस्य सदृशं ततः ॥106
शेषत्वपारतन्त्र्यजं साधनित्वं, अथास्य च । स्वयं तु रुचिरे देशेत्यगम्यार्हतोदिता ॥ 107 ॥
शास्त्रार्थानुष्ठितत्वेपि सारार्यैरननुष्ठितेः । न कलौ साधनन्यासोपास्त्योर्गुरुमुखागमः ॥ 108 ॥
दशो नोपासिजिन्न्यासी प्रपन्नावरः फले । अत्यन्तपरतन्त्रस्य रूपोहं हीडपेक्षया ॥ 109 ॥
स्वरक्षायत्नगन्धोस्मान्मत्स्वरूपविरूपकः । इति श्रीसदसद्भावावन्यगत्युज्झितीषिदौ ॥ 110 ॥
कर्मज्ञानादयश्शास्त्रैरुपायत्वेन दर्शिताः । हिंसास्तेयादिकेपायहेतुतापाय उच्यते ॥ 111 ॥

अपायो ध्वंसविश्लेषोभयरूपो विवक्षितः । अत्यन्तेडीषितात्यन्त-पारतन्त्र्यस्वरूपहा ॥ 112 ॥
तदिष्टिहृतिजोपेक्षारूपविश्लेषकृच्च सः । स्वरूपघ्नत्वनियत-भी-शुक्-सिद्धाह्यपायता ॥ 113
विहितेत्यनुरूपान्यगतिरित्यनुमां व्रति । धीशोकौ योग्यतारूपकालादौ चाङ्गिवस्तुनि ॥ 114 ॥
आगाम्यतीतानर्थानां ज्ञानात् संभवतः क्रमात् । जिताक्षार्जुनशुक् स्यान्न दुष्करत्वनिबन्धना ॥
वधप्रसक्तिजा शुक् तु विश्वरूपदर्शेर्गता । ईट्-शरीर-स्वरूपस्य नान्यगत्यर्हतेति शुक् ॥ 116
आमवृत्तेति सा ह्येव चरमश्लोकवारिता । स्वरूपघ्नतयैवैतत् प्रवृत्तौ निष्क्रियोदिता ॥ 117 ॥
स्वरूपानवधृत्यैव ह्यन्योपाये गतिभ्रमः । अपायान्वयिनीवाथ उपायान्वयि निष्कृतिः ॥ 118 ॥
पारतन्त्र्यं चितो नैजमनैश्वर्यात् स्वभावजात् । नाशक्तिहेतुकत्यागानुक्तिर्गीतान्तिमोक्तितः ॥ 119
निरयः फलरोधोर्वाक्फलं वा नान्यसाधनात् । ईड्विशिष्टेष्टिहान्यैव निष्ठाहानिरतो गता ॥
पुनः प्रपत्तेर्युक्त्यै प्राक् प्रपत्तिस्मृतितोचिता । प्रारब्धघ्नप्रपत्तिर्हि पादुकार्यैर्गुरोश्श्रुता ॥ 121 ॥
ह्यप्तार्तोभयशुग्घ्नी सा तत्तच्छोच्याखिलोद्धृतेः । धीपूर्वभाव्यघं चेण्मेक्षमस्वेत्यप्यतोर्थ्य ईट् ॥

{अयमर्थः -

(1) "साध्यभक्तिस्तु सा (= आर्तप्रपत्तिस्सा) हन्त्री प्रारब्धस्यापि भूयसी" (ल.त.)
(2) "कृतानहरहर्मया । अपचारान् इमान् सर्वान् क्षमस्व" (जि. स्तो.20)
(3) "कालेष्वपि च सर्वेषु ... वर्तते मे तहद्भयम्" (जि. स्तो. 9)
(4) "अज्ञानात् अथवा ज्ञानात् अपराधेषु सत्स्वपि । प्रायश्चित्तं क्षमस्वेति प्रार्थनैकैव केवलम्" (र.सारे 25)
(5) "अरिः प्राणान् परित्यज्य रक्षितव्यः" (श्रीरा.यु. 18-28)
(6) "रिपूणामपि वत्सलः" (श्रीरा.)
(7) "हरिर्हरति पापानि दुष्टचित्तैरपि स्मृतः" (हर्यष्टके)
(8) "वद किमपदमागः तस्य तेस्ति क्षमायाः" (स्तो. र. 63)
(9) "जानामि धर्मं न च मे प्रवृत्तिः"
(10) "अवबोधितवान्" (स्तो.र. 54)
(11) "नाम्नोस्ति यावती शक्तिः पापनिर्हरणे हरेः । तावत् कर्तुं न शक्नोति पातकं पातकी जनः"
(12) "हरेर्नामैव नामैव नामैव मम भेषजम्"
(13) "कैयार् शक्करत्तु" (तिरुवाय्मोऴि 5-1-1)
(14) "वाडिनेन्" (पेरियतिरुमोऴि 1-1-1)
(15) "नैवास्य प्रतिषेधाय पातकम् ..."

(a) इत्यादिवचनैः तत्र (b) उक्तैः (c) सूचितैः न्यायैश्च स्वतः कैमुत्यविधया च सिद्ध्यति}
संशये निश्चये वाघभूतभावित्वयोरिदम् । 'तस्मात्प्रमादाद्बुद्ध्या वा' (प्रपन्नपारि.) इत्यधीजागं हृतं यया
सा प्राक्प्रपत्तिरेकैवधीजाघघ्न्यपि हीरिता । धीपूर्वभाव्यघं मास्तु इत्यग्र एवार्थनेक्ष्यते ॥ 124 ॥
तमंशं नैव कुर्वीत इत्यघवत्त्यजनिष्कृतिम् । कुरुकेडभियुक्तोक्ताह्यन्यगत्यत्यनिष्टता ॥ 125
मयाणुयुग्यथारौक्मकुम्भस्थं तीर्थवार्यघम् । अहङ्कारयुतं तद्वत्त्यन्तरमपीति नः ॥ 126 ॥
आत्मा ज्ञानमयः प्रोक्तस्स्वार्थे मयडपीप्सया । स्वतो निर्मल ईट्शेषः आत्मा भक्त्याश्रयश्शुचिः

तद्वतेण्णियताभक्तिश्चानहङ्कारिणी शुचि: । उपास्त्यङ्गानहङ्कार: स्वेष्टाय कृषिमान् कथम् ॥
इति चेन्न, परायत्त-गत्याप्त्यात्तस्वभोगभाक् । उपासी, तदहङ्कारलेशो बिन्दुपदोदित: ॥ 129
स्वकर्तृभोक्तृते मुख्ये नेति मात्राहद्युपासिधी: । यदीत्यध्याहरत्पक्षं सक्लृप्त्यैवं त्यजेत् सुधी: ॥
नाध्रुवान्यगतिर्नित्यमोक्षहेतुरसाम्यत: । दृष्टव्याप्तेश्श्रुतेश्चायं कर्मोपास्त्योर्नयस्समः ॥ 131॥
तपस्तप्यत इत्यादेरुपास्तिफलमन्त्यवत् । नायमात्मेति चेड्लाभो नोपास्त्येति स्फुटोदितम् ॥
वराटिकार्पणाद्दत्तं, राज्यं चैत्युपहारत: । त्रिधानन्तफलं चैति त्रिधाच्छिन्नगतेस्तथा ॥ 133 ॥
व्याजतान्यगतेरेवं युक्त्वा चरमयोदिता । पुरुषो बहुदातेतीड्भक्त्या लभ्यस्त्विति स्थले ॥ 134
वैषम्यार्थस्'तु'शब्दो,ऽस्माद्दतिरल्पा फलं बहु । यदीदृस्वयं नयेन्मोक्षं तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥135
जीवैस्स्वयत्नान्मोक्षाप्तिर्न तथेति सतां मतम् । स्वार्थानुभूत्यर्थ्यज्ञोन्यगतिर्ज्ञानी तु नेरिता ॥136
गत्यन्तरैस्स्वरूपस्य विरोधागमरीतय: । नाशकत्वं, अयोग्यत्वं, नैष्फल्यानिष्टहेतुते, ॥ 137॥
विवेकपरिपन्थित्वं, तथाहङ्कारमिश्रता । औपाधिकत्वं, शेषत्व-पारतन्त्र्य-विरूपता, ॥ 138 ॥
ऐकान्त्यभञ्जकत्वञ्च, श्येनादिसमता तथा, । प्राहयननुगुणत्वञ्च, तथा पातककोटिता, ॥ 139
शिष्टापरिगृहीतत्वं, कलिधर्मबहिष्टता, । इत्येवं पञ्चदशधा विभज्यार्यैर्निरूपिता: ॥ 140 ॥

वराटिकार्पणाद्दत्तं राज्यं चैतोपहारत: । रत्नोपहारयोस्स्वामी ; नैवमप्यन्यसाधन: ॥ 141 ॥
गत्यन्तरं फलस्यातो न सदृङ्न च साधनम् । वाक्यव्याख्या समाप्तैवं सोर्थोतस्स्पष्टमुच्यते ॥
न मे स्वमीश नाहं मे त्वच्छरीरं ह्यहं सदा । वराटिकादिदो नैवं तत्स्वीकर्त्रेर्हतीरितुम् ॥143
अतो सदृग्व्याजतापि दृष्टान्तस्था, नलेर्पिते । त्वदर्चायै त्वया दत्तं करणाढ्यकलेबरम् ॥ 144
आचार्याय वरो देय इति वक्तेर्पयाम्यहम् । ध्यानार्चनप्रणामाद्यै: सर्वं त्वच्छेषतां नयन् ॥ 145
ईदृग्धीपूर्वके दान उपायत्वं न सिध्यति । दत्तप्रत्यर्पका: नात्र वैकुण्ठे वा फलार्थिन: ॥ 146
दत्तं मदीयं मन्ये चेत् श्येनत्वं स्यान्मयि स्फुटम् । विहितत्वाद्दत्तित्वानुमानं सत्प्रतिपक्षितम् ॥
भक्तेरुत्तमभोगत्वान्न गतिस्सेति किञ्च न: । शेषाणां परतन्त्राणां भर्तृभोगो न साधनम् ॥ 148
प्रयोजनान्तरार्थत्वध्वनर्हं यत्प्रयोजनम् । स्वयंप्रयोजनं तद्धि नेदृग्भक्तौ गतित्वधी: ॥ 149 ॥
सूरिभोगसदृग्भक्तिस्सेड्वैलक्षण्यधीभवा । अतोऽपुरुषतन्त्रा च न विधेया हि कर्मवत् ॥ 150॥
यावज्जीवं सुखं जीवेत् इतिवद्भक्तिचोदना । योगपर्यन्तयत्नस्य फलं भक्ति: फलं स्वयम् ॥151
निशायां पतिसंश्लिष्टा, प्रभाते चेतनार्थिनी । भार्येव, दूष्य आत्मा स्यात्, भक्तिं मन्येत चेद्गतिम्
इत्येवं कुरुकेशेनाप्यर्थोयं स्पष्टमीरित: । औषधाऽसेविवालेष्टवस्तुमिश्रौषधार्पणात् ॥ 153 ॥
तद्दुक्शमयितेवाप्तो वेदान्तो यत्नवासनात् । महाविश्वासहीनाङ्गांश्चावेतीङ्क्नयुक् स्मृते: ॥ 154
बालेष्टवस्तुरुग्-हृन्न, किन्तु तन्मिश्रितौषधम् । अशेषयत्नोपास्तिर्न किन्तु तन्मिश्रितेड्गति: ॥

मिश्रौषधेशौ फलदौ नाशु, साक्षाच्छ्रुतौ यथा । फलाव्यवहितापूर्वसाधनत्वात्मिकाऽङ्गिता ॥156
एतद्व्यवहितापूर्वसाधनत्वात्मिकाऽङ्गता । इत्युक्ताङ्गाङ्गिते, नात्र विवक्ष्येते हि तर्हि किम् ॥157
उत्पत्त्युपकृदङ्गं तूपकार्योत्पत्तिकेङ्गिता । यज्ञान्धादिशिशुत्यागेप्यक्षमाम्बेव वत्सला ॥ 158 ॥
शत्रुध्वंसादिमोक्षान्तपुमर्थान् साधनान्यपि । श्येनादिकप्रपत्त्यन्तान्युक्त्वा वेदोऽतिवत्सल: ॥ 159

अधोधोधिकृतः पक्वान् ऊर्ध्वोर्ध्वाधिकृतिं नयेत् । त्रैगुण्यविषयाद्वेदाज्जात्यन्धोपमतामसाः ॥160
राजसाः बधिरप्रख्याश्चाप्नुयुस्सात्विकश्रियम् । श्येनजे शास्त्रविश्वासे, काम्यकृत्स्यान्नरस्ततः ॥
धीश्श्येनविधिजा पूर्वा, काम्यविध्युदिता परा । श्येने प्राणिवधाच्छ्रेष्ठं काम्याङ्गं प्राणिमारणम् ॥
इति श्रेष्ठमपि श्येनात्, प्राज्ञैर्हिंसा-सदङ्मतम् । काम्याङ्गं मारणं; काम्य-त्यागायोपास्तिचोदना ॥
दुःखोद्देश्यकदुःखेष्टस्सद्य उद्यम एव तु, । उदर्केयोत्यनिष्टश्च, स हिंशाशब्दितोऽसा ॥ 164॥
शास्त्रोक्ता, भगवन्मात्रविषया,ऽपीतरा गतिः । ज्ञान्यपायो यथोक्तैवं, "काम्ये हिंसात्वमञ्जसा ॥
न हिंसातुल्यतामात्रं" इत्युत्कृष्टाधिकृन्मतम् । सर्वधर्मपरित्यागविधिश्शक्ताधिकृद्भवेत् ॥ 166
स्वयं त्यागे प्रवृत्तस्य अशक्तस्यैव कथं विधिः । प्रवर्तते ? ततो भक्तिरनिष्टफलदा भवेत् ॥
अमन्यमाने 'कृष्णोयं शरण्य' इति धर्मजे । राजसूयं कुर्वति, द्राक् तं प्राप्योपादिशद्यमः ॥168
'अथ पातक' इत्यादिनान्योपायं हि पातकम् । बुभुक्षूणामुपादेयं पुण्यं यद्वर्तते बहु, ॥ 169 ॥
तदेव हि मुमुक्षूणां 'पाप'शब्दार्थतां व्रजेत् । अतोत्र काम्यकर्माणि 'पाप'शब्दार्थतां ययुः ॥ 170

'श्येनेन' इत्यादिविहितोभिचारो विहितः पुरा । तमःप्रचुरनास्तिक्ययुक्तेभ्यस्तदनन्तरम् ॥ 171
आस्तिकाय च कारीरिकाम्यकर्मपराय च । निषिध्यते यथोपास्तिस्तथा च विहिता पुरा ॥172॥
सत्वव्याप्ताय शेषत्वयोग्याय, तदनन्तरम् । निषिध्यतेतिसत्वायतदेकगतिकाय हि ॥ 173 ॥
एतन्निषिद्धं कर्मैवाभिचारं, विहितं कुतः । इति चेच्छास्त्रविश्वासप्रयोजकतया भवेत् ॥ 174
विहितं नास्तिकानां हि शास्त्रास्तिक्यविरोधिनाम् । चेतनस्यान्यशेषत्वस्वातन्त्र्याक्रान्तचेतसः ॥
'स्वरूपयोग्यता मेतीट्छेषत्वं' इति च स्फुटम् । उपास्तिरेषाविहिता विश्वासोत्पादनाय हि ॥
विशिष्टवेषविद्विट् च, देहात्मभ्रमवत्कृतम्, । किञ्चिद्दुःखानुभूत्यैकफलकं, यत्तदीदृशम् ॥ 177
परहिंसारूपकं चाभिचारं, चर्मकर्शकम् । निष्कृष्टवेषविद्विट् च, स्वरूपज्ञानवत्कृतम् ॥ 178 ॥
ईडेकपरतन्त्रस्य स्वरूपस्य प्रणाशकम्, । उपासनमहङ्कारगर्भमेतत्तु मर्मकृट् ॥ 179 ॥
अत्यन्तपरतन्त्रस्य स्वरूपस्य विरोधि च । 'मर्मस्पर्शी' इति वाक्योक्तमिदं चैव ह्युपासनम् ॥
यथा यज्ञेन दानेन इत्यादिवाक्ये उदीरितम् ।तथा कायक्लेशकरकर्मसाध्यं यतस्ततः ॥ 181 ॥
अशक्तेनानेन कर्तुं न शक्यं न पूर्यते । एवं चान्योपायदोषोविस्तरेणोदितस्स्फुटम् ॥ 182 ॥
अस्मिन्प्रकरणे पूर्वमुक्तान्योपायदोषताः । ततः पश्चात् साप्युपास्तिः कष्टेत्युक्ता यतस्ततः ॥
काकमांसशुनोच्छिष्टं इति न्यायश्च सूचितः । अनिष्टफलदा भक्तिः, तत्रापि व्याजमात्रका ॥
व्याजमात्रापि न , तु किं दत्तदानस्वरूपका । प्रपत्तिशेषभूतत्वात् तथाभुता च नेत्यलम् ॥ 185

अष्टप्रकरणात्मके प्रथमपरिच्छेदे उपायान्तरदोषप्रकरणम् नाम षष्ठप्रकरणं संपुर्णम्

उक्तं षष्ठेऽगतित्वेन भक्तेः, ईङ्रक्षणस्य च । नैरपेक्ष्यं ; सप्तमे च प्रपत्तेस्तत्त्वमुच्यते ॥ 1 ॥
फलप्रपत्तिश्चात्रोक्ता व्यभिचारादसाधनम् । एवमन्योपायदोषा अनेकाः प्रतिपादिताः ॥ 2 ॥
प्रपत्त्युपायस्य तु न दोषोस्त्येकोपि सर्वदा । भक्त्युपाये ये च दोषा उक्ताः नात्र भवन्ति ते ॥ 3
दुष्टत्वं यदि भक्तेस्स्यात्, प्रपत्त्युत्तरभाविनी । यस्माद्भवति सा, तस्मात् प्रपत्तिश्च तथेति चेत् ॥

वेदान्तविहिता दुष्टा ;साध्या भक्तिरियं तु न । वेदान्ताविहिता भक्तिरियं, (1) अन्याऽप्रयोजना ॥
(2) द्रव्यादिनियमैर्हीना, (3) सर्वभक्तयङ्कुरा, तथा ।
(4) आशारूपा च, (5) सर्वाधिकारा इत्येव विलक्षणा ॥ 6 ॥
पूर्वोक्तदोषास्सन्त्यस्याः नेत्युक्तत्वात् प्रतीयते । 'उपायत्वाभाव इह वस्तुगत्या न यद्यपि ॥ 7 ॥
उपायप्रतिपत्त्यर्हा भवति' इत्यपि दूषणम् । एषा प्रपत्तिर्याथात्म्यज्ञानकार्या यदात्मनः ॥ 8 ॥
तत्, साधनप्रवृत्त्यर्हस्वतन्त्रप्रतियोगिनः । ईशीष्टपरतन्त्रस्य, स्वरूपस्योचिता मता ॥ 9 ॥
सुकरा च भवत्येषा स्वप्रवृत्तेरभावतः । आचार्यैः प्राग्भिरुक्तश्च 'प्रपत्तिरिति सा भवेत् ॥ 10 ॥
ईट्प्रवृत्तिविरोधिन्यास्स्वप्रवृत्तेर्विरोधिनी' । अपायत्वादिदोषाणां स्वरूपप्रतियोगिताम् ॥ 11 ॥
हेतूकृत्यागमाच्च, अस्याः फलसाम्यस्य दर्शनात्, ।
'उक्ता दोषाष्षडपि न सम्भवन्ति' इति साम्प्रतम् ॥ 12 ॥

'मोक्षार्थप्रीतिजनकं किञ्चित्कारं करोत्ययम् । न वा' इति चेच्चेतनस्य लघुत्वात्, ईश्वरस्य च ॥
अवाप्ताखिलकामत्वात्, देयमस्ति न किञ्चन । 'कथं भवति सन्तुष्टो भगवान्' इति चेत् 'अयम् ॥
पूर्वमन्योपायनिष्ठस्सदा भूत्वा ह्यनन्तरम् । मदेकगतिकोस्ति' इति तुष्टो भवति नान्यथा ॥ 15
"'अवाप्तसर्वकामस्य केश्वरस्य प्रतिक्रिया' । इत्युपायनिवृत्तोयं भवेत्" इति हि चेत्, अयम् ॥
'आभिमुख्यं गृहीत्वापि तुष्टस्स्यात्' इति संयतेत् । एवं सोत्यल्पसन्तुष्टः इत्येतस्यास्ति वा न वा
प्रमाणं, इति संशेतुस्संशयं मनसि स्फुटम् । कृत्वोक्तानि प्रमाणानि 'पत्रम्' इत्यादिकानि हि ॥
'पत्रादीन्यो ददात्यन्याप्रयोजनतया युतः । शुद्धयाहमाप्तनिखिलकामो गृह्णामि तन्मुदा ॥ 19 ॥
व्यामोहेन' इति भगवान् व्यक्तमाह किल स्वयम् । 'सन्धातुमिच्छोः कृष्णाय पाण्डवानां हितैषिणे
दत्वा राज्यं धनं किञ्चिद्वशीकुर्मस्तम्' इत्युत । धृतराष्ट्रे वदति, सः आह ज्ञानी हि सञ्जयः ॥
भगवान् भवता दत्तं धनं राज्यं च नेच्छति । किन्तु एतान्येव (1)यः पातुमाजहार जलं स्वयम्॥
तेन पूर्णस्य कुम्भस्य तद्गृहद्वारि संस्थितिम् । (2)गृहागतातिथेः पादावनेजनम् (3) अथापि च ॥
दूरान्मार्गादागतंप्रत्यादराद्बहुधाजनम् । 'अपि स्वागतमायुष्मन्' इति वाचं इति स्फुटम् ॥ 24॥
न घटेतानुकूल्यं तेल्पं वापि कुटिलस्य हि । शक्नोषि यदि वा कर्तुं तदेतानि कुरु स्वयम् ॥ 25

इति चाभ्यवदत्प्राज्ञस्सञ्जयो मुनिभिस्समः । सदा च सामभिस्तुत्य ईशो धूपैस्सुमैरपि ॥ 26 ॥
अल्पैर्वा पूजनीयोसौ नान्यत् श्लाघ्यमपेक्षते । इत्यत्यन्तविरक्तैश्च प्रोक्तं वकुलभूषणैः ॥ 27
वैलक्षण्यमथाप्येकं प्रपत्तेरुच्यतेधुना । तृणानि पोषकाः पूर्वं प्रदर्श्य पशवे ततः ॥ 28 ॥
आहूय तां गां तान्येव यथा ददति साम्प्रतम् । तथेश्वरः प्रदर्श्य स्वं आहूयेमं च चेतनम् ॥ 29
ददात्यात्मानमेवासौ विशिष्टगुणभूषितम् । फलसाधनयोरैक्यं नियतं भवति स्फुटम् ॥ 30 ॥
भगवन्तं वशीकृत्य पुराञ्जल्यादिभिस्ततः । क्रियन्ते यत्त एवाञ्जल्यादयः, फलसाधने ॥ 31 ॥
न भिन्ने तत्प्रपत्तिश्च सुखरूपा प्रकीर्त्यते । उच्यते (I) स्वगतस्यात्र स्वीकारस्यानुपायता ॥ 32
(II) उपायता परगतस्वीकारस्य च सम्प्रति । यदप्येवं पूर्वमुक्तं तथाप्यन्येन हेतुना ॥ 33 ॥
गृहीतु स्वं यथेच्छन्ति स्वामिनोत्र तथैव च । एवं स्वीकर्तुमुद्युक्ते ईश्वरे ; स्वेन कर्मणा ॥ 34

य इच्छति वशीकर्तुमीशं स विफली भवेत् । यदा गृहीतुमेनं च भगवानिच्छति स्वयम् ॥ 35 ॥
तदास्य परतन्त्रस्य बद्धेनांसि स्थितानि च । न तानि बन्धकानि स्युः मोक्षस्य प्रबलान्यपि ॥ 36
'स्वीकारस्स्वगतो हानिं, स एवेशगतः फलम्, । तनोति' इति स्फुटं लच्च दर्शितं भरते, गुहे ॥
तथाहि ;'भरतो मार्गे मनोरथपथानुगाम् । प्रपत्तेः फलनिष्पत्तिं चिन्तयन्नार्तिमांस्ततः ॥ 38 ॥
आसाद्य रामं संप्रार्थ्य पितुराज्ञानुवर्तिनम् । न लेभे फलम्' इत्येतद्वाल्मीकिमुनिनोदितम् ॥ 39
अङ्गवैकल्यमुख्यानां दोषाणां न हि सम्भवः । यतश्च भरते ज्ञानलोपादिर्न हि युज्यते ॥ 40 ॥
अन्यस्वीकारमाहात्म्याद्गुहे दोषा गुणीकृताः । गोत्वादिवन्न जातित्वं विद्यते पुण्यपापयोः ॥
किन्त्वीशितुः कृपाद्वेषजनकत्वं हि लक्षणम् । एवं प्रपञ्चितं सम्यगिदं श्रीवत्सलाञ्छनैः ॥ 42
विशिष्टवेषानुगुणां प्रपत्तिं भरतस्य हि । लोकापवादभीत्या तु कृतां रामो महामनाः ॥ 43 ॥
ननुतेस्मात्यनिष्टां स भक्त्युत्कर्षकृतामपि । गोपिकाभिः कृतास्सर्वे बहुधा गुर्वतिक्रमाः ॥ 44 ॥
रुच्याः बभूवुः कृष्णस्य यथात्रापि गुहस्य च । जन्मसिद्धाः क्रिया आसन् रामस्याभिमताः खलु

एतावता 'प्रपदनं शरण्यस्याप्रियं यदि । अपराधे प्रवृत्तं' स्यात् इत्युक्तं प्रागितः परम् ॥ 46 ॥
'इदं स्थितं पूर्ववृत्तेरपराधेनुमीयते' । इति स्फुटीकर्तुमेव भाष्यकारैरनुष्ठितम् ॥ 47 ॥
दृष्टान्तं सूचयन्नाह (अपराध) इत्यादिभिस्स्फुटम् । 'अहमस्मि' इत्यादिरीत्यापराधानिलयेन तु ॥
प्रपत्तेः क्रियमाणत्वात् प्रसन्नो भवतीश्वरः । अतस्सर्वापराधानां प्रायश्चित्तिरियं भवेत् ॥ 49
भाष्यकारोनुसन्धाय पूर्ववृत्तमनन्तरम् । 'अपराधे प्रपत्तिस्स्यादियं' इत्यनुचिन्त्य च ॥ 50 ॥
यथार्जुनः कृष्णगुणान्, बन्धान् स्वांश्च विचिन्तयन् । तथा तैरेव वचनैः क्षमामभ्यर्थयत् भृशम्
'प्रपत्तेरनिषिद्धत्वात्, प्रायश्चित्ताविधानतः, । सर्वापराधप्रायश्चित्तत्वात्, विधिबलादपि ॥ 52
वक्तव्यं नापराधत्वं ;तस्मिन् सत्यपि वत्सलः । ईश्वरस्सहते तस्मात् क्षामणं नोपपद्यते' ॥ 53
इति चेत्, ईश्वरस्सत्यं सहतेथापि चेतनः । पूर्ववृत्तमनुस्मृत्य क्षामणं कुरुतेशुचा ॥ 54 ॥
चिरायान्यपरा भार्या निस्त्रपा पतिसन्निधिम् । 'गत्वा, मां स्वीकुरुष्व' इति प्रसादं याचते यथा ॥
तथासौ चेतनश्चापि निर्लज्जो याचते प्रभुम् । पारतन्त्र्यं वहत्यस्मिन् ईश्वरः, तत् द्विधा भवेत् ॥
(I) आर्तेन न्यगतावस्मिन् शरणागतचेतने । कृपया निजया तस्मै इष्टवस्तुप्रदातृता ॥ 57 ॥
(II) कांश्चित् गृहीत्वा स्वातन्त्र्यात् तदिच्छानुसृतिस्तथा; ।
स्वातन्त्र्यं प्रथमं तत्र दुर्बलं कीर्तितं हि तत् ॥ 58 ॥
द्वितीयं तु भवेत् कामं प्रबलं च निरङ्कुशम् । एवं चान्येन वरणं वेदाभिमतमुच्यते ॥ 59 ॥
ईश्वरोसौ न तपसा न ध्यानेन न मेधया । किन्तु लभ्यो यमेवैष वृणुते तेन, निश्चितम् ॥ 60

'ननु अत्र स्मृतिसिद्धं तद्रक्ष्यापेक्षाप्रतीक्षणम् । वैषम्यमन्यथा तस्य नैर्घृण्यं च भवेत् प्रभोः' ॥
इति चेत् उच्यते ;नैव क्षतिर्वैषम्यतो हरेः । तदनभ्युपगच्छद्भिर्विध्वस्ताखिलकर्मणाम् ॥ 62 ॥
पत्नीपरिगनत्वादिवैषम्ये किं नियामकम् । निरङ्कुशप्रवृत्तेश्च प्रादेशिकतया तथा ॥ 63 ॥
उपासनादिविधयस्सकला न हि निष्फलाः । न वाच्या चेतनापेक्षाभावेस्यापुरुषार्थता ॥ 64 ॥
ईशस्यैव फलित्वेन चेतने तदसम्भवात् । 'गङ्गातीरं समासाद्य निरपेक्षं गुहं तथा ॥ 65 ॥

पम्पातीरं स्वयं गत्वा रामो जग्राह मारुतिम्' । इति रक्ष्यानपेक्षत्वगाथा श्रुतचरी ही सा ॥ ६६
यं यं पुरुषकारत्वे वृणुते चेतनस्स्वयम् । तं तमेव पुरस्कृत्य तमीशो रक्षति प्रभुः ॥ 67 ॥
एवं हि स्वीचकारायं मारुतिं विनयान्वितम् । गुहं च, रामो वैदेहीं पुरस्कृत्यैव तत्स्फुटम् ॥ ६८
तथा विभीषणं चापि तं स्वयं शरणागतम् । हनूमत्स्वीकृतौ सीता लङ्कायां स्थितवत्यपि ॥ ६९
कौशेयभूषणद्वारा समुपाकुरुत स्वयम् । विभीषणो हि सर्वांश्च न्यवेदयत मां इति ॥ 70 ॥
उवाच ;रामस्सुग्रीवं आनय इति त्विदं कथम् । इति चेत् ; कपिसङ्घस्य सुग्रीवे प्रभुतामयम् ॥
विचिन्त्योवाच तत् ; 'सर्वान् प्रत्युक्तिः' इति हि स्फुटम् । सरमामुखतस्सीता त्वन्वगृह्णाद्विभीषणम्
विना पुरुषकारेण द्वयोस्स्वीकारमर्हतोः ।पुरुषीकृत्य यं कञ्चित् स्वीकृतिस्तु, भवेत्तयोः ॥ 73
उभयोरपराधस्य शमनार्था ; न चान्यथा । (I) अपराधश्चेतनस्य तदाज्ञोल्लङ्घनादिकम् ॥ 74 ॥
(II) ईश्वरस्यापराधस्तु तस्मिन् दुष्टत्वधीर्मतः । सिद्धं स्वरूपमन्योन्यपारतन्त्र्यात्मकं तयोः ॥

आश्रितत्व-तदीयत्व-प्रयुक्तत्वादिदं भवेत् । औपाधिकं पारतन्त्र्यमीश-चेतनयोर्द्वयोः ॥ 76 ॥
तस्या उपाधेर्नित्यत्वात् नित्यमेतद्भवेत् स्फुटम् । तत्, कर्मपारतन्त्र्यञ्च विनश्यत्युभयोर्बलम् ॥
तच्चामुष्मिन् अवश्यानुभोक्तव्ये कर्मणि स्थितिः । ईश्वरे तु भवेत्तत्तत्कर्मानुगुणदण्डनम् ॥ 78
सम्बन्धोयं साक्षिपूर्वो द्वाभ्यां नापि प्रतार्यते । (I) 'देवी पुरुषकारेण मामगृह्णात् स्वयं यतः ॥
तत्, सर्वशक्तियुक्तोपि न त्यजेन्मां जगत्पतिः । (II)त्वां च देव्यामतिस्निग्धं मयि च स्वीकृते तया
कदाप्यहं न त्यजेयं' इत्युक्तं शठविद्विषा । शेषत्वप्रणयित्वाभ्यामागतश्चेतनेशयोः ॥ 81 ॥
कर्तृताया असङ्कोचो व्युत्पत्या कर्मनिष्ठया । स्मर्तव्य आगतः, सा च 'श्रीयते च' इतिरीतिका ॥
अधिकारित्रयस्यापि न त्याज्येयं पुरस्कृतिः । (I)अज्ञज्ञानाधिकात्यन्तभक्तास्तत्त्रयमीरिताः ॥83
(II) अथवा ऐश्वर्यकैवल्यभगवच्छरणार्थिनः । दुस्त्यजत्वं तद्गतये पुरस्कारानुपेक्षता ॥ 84 ॥
इत्थमुक्ते परगतस्वीयस्वीकारयोर्भृशम् । उपायत्वानुपायत्वे, पुरस्कारप्रयोजनम् ॥ 85 ॥
तदवश्यापेक्षितत्वं, तत्-प्राबल्यं च कीर्तितम् । एवञ्च पूर्वखण्डार्थो बहुशः प्रतिपादितः ॥ 86
यथागद्यानुसन्धानं नमश्शब्दार्थपूर्वकम् । शेषेणोत्तरखण्डार्थस्स्फुटं समभिधीयते ॥ 87 ॥
अथोपेयदशायाञ्च भृशं भवति निष्फलम् । शेषत्वोक्त्यादिनैच्यानुसन्धानं चात्मनस्तथा ॥ 88 ॥
'स्वतन्त्रोहमधीनस्तु न कस्यापि' इतिवत् स्फुटम् । स्तनावृत्त्यै धृतं स्त्रीभिरलङ्काराय कञ्चुकम् ॥
यथानायकभोगस्य, विरोधि स्यात्तथैव हि । भवेद्भोगविरुद्धं तत् शेषत्वं चेतनस्य च ॥ 90 ॥
" 'आलिङ्गनं विरोधि' इति हार एकोपि नार्पितः।सीतया निजकण्ठे हि" इत्याह स्म किल राघवः
हारार्पणे कर्तृता तु राघवस्यैव विद्यते । पुण्यं नैच्यानुसन्धानाद्बाधाभोगस्य बाधकम् ॥ 92 ॥
तथा भोगदशायां हि निर्व्यापारमचित्समम् । पारतन्त्र्यं भगवतो भोगरोधि भवत्यहो ॥ 93 ॥

अष्टप्रकरणात्मके प्रथमपरिच्छेदे अष्टमं प्रकरणं संपूर्णम् परिच्छेदश्च

अत्र केवलशेषत्वं पुण्यशब्दार्थ उच्यते । अथवा पुण्यशब्देन सत्कर्मैवाभिधीयते ॥ 1 ॥
तत् यथेशप्राप्तिरोधि, तथेयं परतन्त्रता । अतः केवलशेषत्वं पारतन्त्र्यञ्च सर्वदा ॥ 2 ॥

अन्योन्यरहितं स्याच्चेत् ईशभोगविरुद्धताम् । व्रजेदतः प्रपन्नानामुभयञ्च विवक्षितम् ॥ 3 ॥
शेषत्व-परतन्त्रत्वे यथा दुष्टे निरूपिते । तथा कथञ्चिन्निर्बध्य कृतं दुष्टं परं हि तत् ॥ 4 ॥
स्फुटं प्रकृतिसम्बन्धिदोषवारणमुच्यते । अत एव हि भोग्यस्स्यादीशस्य ज्ञानिविग्रहः ॥ 5 ॥
ज्ञानिप्राकृतदेहस्य भोग्यत्वं नोपपद्यते । 'प्रियो हि' इत्यात्मनः प्रीतिविषयत्वोक्तितस्स्फुटम् ॥ 6
इति चेन्नैव तद्युक्तं ; पत्रादिष्वपि वस्तुषु । ईदृ-प्रीतिविषयत्वोक्तेः, किंपुनर्न्यायतस्तथा ॥ 7 ॥
ज्ञानिदेहे प्राकृतेपि प्रीतिरीशस्य जायते । स्नातायै देहशुद्ध्यर्थं पत्न्यै रामश्चुकोप हि ॥ 8 ॥
'तथाभूतोपि पत्न्यां सः न भक्तविषये तथा' । इत्येवं तु न वक्तव्यं, 'त्वयि किञ्चित्' इतीरणात्
ईशायत्तं शठार्यादिमुनीनां देहवर्तनम् । न च 'आर्तिपूर्त्यभावात्' इत्येवं वाच्यं कदाचन ॥ 10॥
शठारेरार्तनादेन तरवोप्यरुदन् किल । तस्यार्तिपूर्तिसामान्यसद्भावादार्तिमत्तया ॥ 11 ॥
प्रारब्धनाशे जातेपि, ईडिच्छया देहवर्तनम् । 'सति प्रारब्धसामान्यनाशे, देहस्थितिर्न हि ॥ 12॥
प्रारब्धलेशसद्भावस्तद्वृत्तेरनुमीयते' । इतीर्यते यदि, तदा प्रारब्धानुमितिर्भवेत् ॥ 13 ॥
गत्यर्थसूक्ष्मदेहस्यानुवृत्तेरपि हि ध्रुवम् । 'सः प्रारब्धफलाभावात् प्रारब्धस्तत्र न' इतिचेत् ॥ 14
अत्रापि तदभवात् सा तुल्यैवानुमिति स्फुटम् । ज्ञानिदेहस्ततो भोग्यो यदद्याप्यनुभूयते ॥ 15 ॥
" 'सीतां स्नातामानय' इति स्वयमेव हि राघवः । विभीषणं प्रत्युवाच, कथं रोषस्समुद्भवेत्" ॥
इति चेत् उच्यते ; सोयं 'एवं वक्ष्याम सम्प्रति । एतत् सैव विजानीयात्' इत्यालोच्य तथावदत्॥
अन्यथा तु कथं रोषस्सञ्जायेत तथा च सा । स्नानं तु नैव कुर्वीत बहुधोक्तापि सर्वथा ॥ 18
" एवं 'आत्मज्ञानवतां देह ईशस्य भोग्यताम् । व्रजेत्' इत्यस्य कुत्रास्ते लक्ष्यं" इत्युच्यते यदि ॥
प्रकटीक्रियते तच्च शठकोपगिरा स्फुटम् । स्वविग्रहे भगवतोत्यादरं कलयन् हृदि ॥ 20 ॥

'दुष्टं स्वामिन् इमं देहं न भवान्नेतुमर्हसि' । इत्येवं बहुधोवाच स्फुटं वकुलभूषणः ॥ 21 ॥
उशीरामोदकामो हि शीतोशीरं समृत्तिकम् । 'मृदि प्रक्षालितायां तु गन्धस्य न्यूनता भवेत्' ॥
इत्येवं हृदि कृत्वा च शिरसि न्यस्यति स्वयम् । 'प्राप्तास्मि त्वां कदा कुत्र मया किं क्रियतां विभो
नार्हो देहमिमं धर्तुं' इत्यार्तेस्सुप्रकाशनात् । प्रारब्धकर्मदेहस्य स्थितिहेतुर्भवेन्न हि ॥ 24 ॥
अपि च श्रीवेङ्कटाद्रिश्रीवैकुण्ठादिके स्थले । ईशस्य यावान् कामोस्ति तथास्मिन् ज्ञानिविग्रहे ॥
एकैकेवयवेप्यस्ति सुमहानादरो हरेः । एतदङ्गीकारफला वेङ्कटाद्र्यद्यधिष्ठितिः ॥ 26 ॥
ईशस्य साधनं प्रोक्ता, साध्यं स्यात् गुणपूरिते । एतस्य हृदये वासः क्षेत्रस्थितिफलः परः ॥ 27
साध्ये चेतनहृद्वासे सिद्धे, साधनवस्तुनि । भवेदनादरस्तस्य साध्यं हि प्रबलं विदुः ॥ 28 ॥
वकुलालङ्कृतिमुनेस्सूक्त्या चैतत् स्फुटीकृतम् । भूतसूरिश्चेशमाह 'क्षीरधिं न त्यजेः' इति ॥
तस्मात्, ईशकृतज्ञत्वप्राप्यप्रीत्याश्रयत्वतः । तत्तेषु देशेष्वीशस्य प्रीतिरल्पापि जायते ॥ 30 ॥

दोषोत्सारणदुष्टत्वं, आदरो ज्ञानिविग्रहे, । साध्येस्मिन् अत्यादरश्च, साधने स्वल्प आदरः ॥
इत्येते बहुभिस्स्पष्टं कारणैः प्रतिपादिताः । 'स्वेन दोषनिवृत्तौ हि को दोषः' इति चेदिह ॥ 32
अयमेव परो दोषो नान्यो दोषोस्त्यतः परम् । तथाहि, कामिनी स्नाता भोक्तुकामा यथा भवेत्
तथागन्तुकदोषञ्चेत् वारयत्येष हि स्वयम् । पत्युर्यथानभिमतं तथेशानिष्टमेव तत् ॥ 34 ॥

अनिष्टमेव हीशस्य वस्तुदुष्टं निगद्यते । स्वभोगार्थं कृतं साधु कर्म स्येनैव यद्भवेत् ॥ 35 ॥
तदेतदेवं भवति - स्तनन्धयशिशोर्यथा । औपाधिकत्वादिदोषदुष्टं क्रीतपयोधिकम् ॥ 36 ॥
साधुकर्म त्वीशकृतं स्तन्यवत् प्राप्तमेव हि । "स्वयंस्वीकृत्यादयो न स्वरूपाप्राप्ततादिकाः ॥ 37
'कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात्' इत्यात्मार्हत्वात् भृशं तथा । ईशार्चनात्मकत्वेन स्वाभाविकतया युताः ॥
अपवर्गफलित्वेन सरसाश्च भवन्ति ते । स्वाधीनताबुद्ध्यभावतदायत्तत्वधी परा ॥ 39 ॥
कुरुकेशाचार्यसूक्तिः ; व्यर्थस्तद्विधिरन्यथा" । इत्येवं न च वक्तव्यं ; कुरुकेशार्यसूक्तितः ॥ 40
साधनान्तरदुष्टत्वमप्राप्तत्वादिभिर्भवेत् । साधनान्तरशास्त्रस्य विधिवैयर्थ्यशङ्कया ॥ 41 ॥
कुरुकेशाचार्यसूक्तेरन्योर्थोन समञ्जसः । 'नरस्य' इत्यादिभिस्तच्च ह्यज्ञमात्रस्य गोचरम् ॥ 42
'ईशमूलकसत्कर्मजातस्य स्तन्यतौल्यतः । न्यासादीनां हि सर्वेषां प्राप्तत्वं' इति चेन्न तत् ॥ 43
अन्यथा काम्यकर्माण्यप्युपादेयानि सर्वदा । 'तत्रेशस्यानुमन्तृत्वं न प्रवर्तकरा' इति चेत् ॥ 44
प्रवर्तकत्वं सर्वत्र कर्मणो ह्युररीकृतम् । ततोन्यगो हि स्वीकारः स्वरूपार्हो भवेदिह ॥ 45 ॥

एवं न्यासादियत्नानामुक्तञ्च तदपेक्षया । अत्यनिष्टानुबन्धित्वं ; चेतनापेक्षया पुनः ॥ 46 ॥
अनिष्टाननुबन्धित्वं बहुशः प्रतिपादितम् । अथानिष्टानुबन्धित्वं निजयापेक्षयोच्यते ॥ 47 ॥
एतद्विषयकं साधु कर्म तेनाकृतं यदि । अनेनैव कृतं स्यात्तत् औपम्यमधिरोहति ॥ 48 ॥
प्रजां पित्रोः करां नीत्वा सौनिकायार्पणेन हि । "न्यासादिस्वार्थयत्नानां बह्वनुष्ठानदर्शनात् ॥49
तद्योग्यतायास्सिद्धत्वात् स्वरूपानर्हता कथम् । स्वरक्षणे हि गीतायामुक्ता स्वस्यैव कर्तृता ॥ 50
'याने' इत्यादिगाथापि सर्वजीवपरा न हि । किन्तु नैच्यानुसन्धानरूपा शठजितो मुनेः ॥ 51 ॥
नित्यस्यात्मस्वरूपस्य नाशो वा कथमुच्यते" । इति चेदुच्यते यत्तु बह्वनुष्ठानदर्शनम् ॥ 52 ॥
मद्यपानाद्यनुष्ठानसमं प्रत्युत तद्भवेत् । 'उद्धरेदात्मना' इत्यादि शृण्वतस्तु किरीटिनः ॥ 53 ॥
दुःखाधिक्यस्य जातत्वात् नाशकत्वं दुरुद्धरम् । विनाशशब्दवाच्यं तु दोषदुष्टत्वमत्र हि ॥ 54
'एतज्जीवनहेतुत्वं ईशस्यैवास्ति चेदपि । तस्य प्रपत्त्याकृष्टत्वात् कर्तृत्वादस्य कर्षणे ॥ 55 ॥
स्वोज्जीवनेस्य हेतुत्वं दुर्वारं' इति चेन्न तत् । निरङ्कुशस्वतन्त्रेशवशीकरणकर्तृता ॥ 56 ॥
अत्यन्तपरतन्त्रस्य चेतनस्य न विद्यते । 'तस्य च' इत्यादिभाष्ये तु वशीकारो न चेदृशः ॥ 57
किन्तु स्वप्रातिकूल्याभिसन्धित्यागकवाचकः । नैतावता तस्य सर्वकर्माराध्यत्वविच्युतिः ॥ 58
शैषित्वयुक्तात् सौलभ्यात् तत्सिद्धेस्सहजाद्भृशम् । तस्मान्न्यासादिनिष्ठानां नाशकत्वं दुरुद्धरम्
ईश एनं जीवयितुं कालापेक्षिणि तिष्ठति । एतन्नाशे हेतुता तु कथं भगवतो भवेत् ॥ 60 ॥

अहङ्कारे च विषयेष्वादरस्स्वविनाशकः । अहङ्कारश्च देहात्मस्वातन्त्र्याभिरुचिर्मतः ॥ 61 ॥
विहिताश्च निषिद्धाश्च विषया [विषया] अमी । आत्मा च तदनन्यार्हशेषस्तद्भोग्य एव हि ॥
अग्निस्पर्शो यथाक्रम्य कुर्यात्तत्तद्विपर्ययम् । तथैवायमहङ्कारस्स्वरूपं नाश
'ममासक्तमिदं चेतः पादयोस्तव शेषिणः । श्रीवैकुण्ठादिकं ह्यन्यत् पुरुषार्थं न मन्यते ॥ 64॥
वैष्णवत्वं सदेच्छामि' इत्युक्तं किल ऋचि स्फुटम् । तत् 'मुक्तिश्च स्वभोगार्था त्याज्या' इत्येतदुदीरितम्
'महारथेन रामेण रहिताया ममाधुना । वसन्त्या अतिघोराणां राक्षसीनामिहान्तरे ॥ 66 ॥

भूषणैर्जीवितेनार्थैः न प्रयोजनमस्ति हि' । इत्याह स्म स्वयं सीता निराशा जीवितेपि च ॥ 67
तत् 'प्राणाश्च स्वार्थतया त्याज्या' इत्येतदीरितम् । 'सुखं सर्वाभिलषितं, देहं चाप्यथ जीवितम् ॥
आत्मानं च बहिर्भूतं नान्यत् शेषत्वसम्पदः । न सहे सर्वमेतच्च नाशं यातु सहस्रधा ॥ 69
इदं विज्ञापनं सत्यं' इत्युवाच हि यामुनः । तत्, शेषत्वाद्बहिर्भूतसर्वत्याज्यत्वमीरितम् ॥ 70
'मदुल्लासनिमित्तं च यो मोक्षः प्रतिपादितः । तदप्यहं न चापेक्षे' इत्याह स्म पराङ्कुशः ॥ 71
तस्मात् सर्वैः 'स्वभोगार्थं सर्वं त्याज्यं' इतीरितम् । वरणाधिकृतां साधनान्तरानर्हता न हि ॥
अहङ्कारविकस्यैतत्साधारण्येन सर्वदा । अन्योपायस्वस्वरूपनाशकत्वाद्यभावतः ॥ 73 ॥
उपायोपेययोः प्रार्थयिता हि वरणाधिकृत् । न च स्वातन्त्र्यशून्यस्य वरणे कर्तृता भवेत् ॥ 74
न फलासक्तिरहिताः फलयाच्ञां प्रकुर्वते । विषयासक्तिसामान्यं न स्वरूपविनाशकम् ॥ 75 ॥
निषिद्धविषयस्यैव नाशकत्वं विभाव्यते । इति चेदुच्यते योक्तात्यर्हतासाधनान्तरे ॥ 76 ॥
साह्यहङ्कारगर्भत्वात् नाशिनी नात्र संशयः । प्रयोज्यकर्तृतैवास्ति वरणाधिकृतो भृशम् ॥ 77 ॥
तस्मात् स्वातन्त्र्यगन्धोपि नास्ति प्रार्थयितुः स्वयम् । सौमित्रिणा स्वनाशस्य प्रार्थितत्त्वेन धीमता ॥
सर्वत्र प्रार्थना स्वार्था इत्येतन्न हि समञ्जसम् । त्याज्यं विषयसामान्यं न निषिद्धं तु केवलम् ॥
निषिद्धं विहितं वास्तु स्वोपयुक्तं परित्यजेत् । 'सीतया पतिविश्लेषदशायां जीवितादिभिः ॥ 80

अर्थाभावस्य चोक्तत्वात् तदन्यत्र प्रतीयते । स्वार्थत्वं' इति चेन्न ; अत्रार्थसामान्यं निषिद्ध्यते ॥
स्त्रीधर्मैकपरत्वेन तस्याप्रामाण्यमुच्यते । इत्येवं नैव वक्तव्यं ; विशुद्धात्मस्वरूपिणः ॥ 82 ॥
सीतासाम्यस्य वेदान्ताचार्यैः कण्ठोक्तितस्स्फुटम् । 'शेषत्वानुपयुक्तानां निवृत्तिप्रार्थनोक्तितः ॥83
ईट्शेषत्वोपयुक्तानां दुर्वारा साधुता' इति न । परोत्कर्षाधायकं हि शेषत्वं तदुदीर्यते ॥ 84 ॥
तत्, मोक्षत्वाद्यभावाच्च कैवल्यादियथातथा । विलक्षणमहामोक्षत्वाभावादिदमत्र हि ॥ 85 ॥
साधनान्तरसञ्जातं सायुज्यं त्याज्यतां लभेत् । अहङ्कारक्रूरतैवं स्फुटं संप्रतिपादिता ॥ 86 ॥
इदानीं विषयक्रौर्यं सप्रमाणं निरूप्यते । विलोमविषयस्पर्शो विषस्पर्श इवास्थितः ॥ 87 ॥
स चापि विषयस्पर्शो निषिद्धो नरकावहः । विषमिश्रान्नवत् योगोनुलोमविषयस्य हि ॥ 88 ॥
एषोनुकूलवत् स्थित्वा स्वरूपं नाशयेत् परम् । अग्निज्वालां यथातप्तस्तापशान्त्यर्थमिच्छति ॥
अत्याहितमसंभाव्यच्छायां नृत्यत्फणावतः । विश्रमाय यथेच्छेत, विषयेच्छा तथास्य हि ॥ 90 ॥

द्रवीभूतमनाः पक्षी गानाकर्णनतो भृशम् । क्रूरभेर्यादिनादेन यथा नष्टो भवेत्तथा ॥ 91 ॥
भगवद्गुणसंसक्त एष ह्यन्यपराङ्मुखः । एतद्दोषानभिज्ञोस्तु केवलं नास्तिका इव ॥ 92 ॥
अभिज्ञास्तु भवन्त्यत्रास्तिकनास्तिकवत् स्वयम् । उपदेशादिकैः पूर्वो निवर्त्यः कथमप्यसौ ॥ 93
कयापि तं ग्याघपरो न निवर्त्यः प्रयत्नतः । तस्य शास्त्रानभिज्ञत्वादुपदेशार्हता भवेत् ॥ 94॥
शास्त्रास्तिक्यं तत्प्रमेयं ज्ञात्वा चरति निर्भये । उपदेशाश्च किं कुर्युरस्मिन् गुरुमुखागताः ॥ 95
तत्, अज्ञो विषयासक्तो रञ्जनीयस्सुखं भवेत् । ज्ञानिनं विषयासक्तं ब्रह्मापि न हि रञ्जयेत् ॥ 96
स्वयं परं न नाशिन्यौ विषयाणां कृती इमे । किन्तु, भागवतानिष्टकारिण्यौ भवतो भृशम् ॥ 97
एतद्विरोधात्सञ्जातो बलीयानीशि निग्रहः । यो वैष्णवत्वचिह्नानि नामरूपाणि धारयन् ॥ 98 ॥

अहङ्कारी भागवतविरोधी च भवेत् सदा । स तु दग्धेन वस्त्रेण सदृशस्स्यान्न संशयः ॥ 99 ॥
दग्धः पटोऽदग्ध इव तिष्ठन् मरुति वाति हि । भृशं रजश्च यो भूत्वा प्रकीर्णो भवति स्फुटम्
'सङ्कल्पेनैव सर्वञ्च निर्वोढुं शक्त ईश्वरः । आच्छाद्य ब्रह्मरूपं स्वं चेतनस्सदृशस्स्वयम् ॥ 101
निकृष्टेष्वपि वंशेषु यत् प्रादुरभवत् स्वयम् । तत्तु भक्तेषु दुष्टानामपचारासहत्वतः' ॥ 102 ॥
'प्रीतिर्या मयि जाता सा मद्भक्तेषु यदा भवेत् । संहरेदखिलं लोकं तत् तेषामवमाननम्' ॥ 103
इति प्रोवाच भगवान् आश्वमेधिककर्मणि । जन्म,आकार,ज्ञान,वृत्ति,बन्धु,वास-निरूपणैः ॥
विविधत्वं भागवतापचारो वहतीदृशः । जनेर्निरूपणं नामाऽनालोच्यास्य गरिष्ठताम् ॥ 105 ॥
निकर्षबुद्ध्या तत्तेषां भवेज्जन्मनिरूपणम् । 'मुक्तेभ्यस्सनकादीनां तेभ्यः क्रतुभुजां ततः ॥ 106
रक्षोसुराणां' इत्येवं स्थावरान्तमनुक्रमात् । निकृष्टत्वं भवत्येव तन्न भागवते भवेत् ॥ 107
यस्मात् संस्थानमात्रेण निकर्षो मन्यते ततः । निरूपणे स्याद्दोषोस्मिन्नन्यरूपणतोधिकम् ॥ 108
ईशो हि वस्तु यत्किञ्चिदाश्रितानामभीप्सितम् । स्वीकृत्य विग्रहं, तस्मिन् स्पृहं कृत्वाधितिष्ठति
तदज्ञात्वाह्यपादानद्रव्यचिन्ता तु या भवेत् । तस्याश्चैतच्चिन्तनं स्यादतिक्रूरमनेकशः ॥ 110

क्रूरत्वं बाधकत्वं स्यात् बाधकत्वं तु सर्वथा । सर्वेश्वरस्य चात्यन्तं भवेन्निग्रहहेतुता ॥ 111
'उपादानस्मृतेः क्रौर्यं कियदस्ति' इति चेदिह । मातृयोनिपरीक्षाया यत्क्रौर्यं तन्निगद्यते ॥ 112
'अर्चावतारोपादान' इत्यादिवाक्ये किल स्फुटम् । यद्यप्युक्तमिदं क्रौर्यं वैष्णवोत्पत्तिचिन्तने ॥
तथापि तत्, उपादानचिन्तनस्य निदर्शनम् । भावस्तु वैष्णवोत्पत्तेः तत्क्रौर्यत्वस्य सूचकः ॥
'अति क्रौर्यं किं प्रमाणं' इति चेदुच्यतेधुना । उपादानस्मृतेः पूर्वनिपातस्तत्र दृश्यते ॥ 115 ॥
युक्तः पूर्वनिपातश्च सर्वत्राभ्यर्हितस्य हि । दोषस्याभ्यर्हितत्वं तु क्रौर्याल्पत्वं प्रकीर्त्यते ॥ 116
तस्मादल्पक्रूरतैवोपादानस्मरणस्य च । अन्यस्य तु भवत्येवात्यन्तक्रौर्यं हि सर्वथा ॥ 117 ॥
अपचारकृदेषोयं न परं दग्धवस्त्रवत् । अपचारे कृते सद्यः कर्मचण्डालतां व्रजेत् ॥ 118 ॥
त्रिशङ्कुर्नाम राजर्षिरिक्ष्वाकुकुलसम्भवः । गत्वा निजं कुलगुरुं वसिष्ठमृषिसत्तमम् ॥ 119 ॥
'सदेहस्वर्गलाभाय मां याजय गुरूत्तम' । इत्यापृच्छ्य वदत्यस्मिन् 'अशक्यं' इति चाथ सः ॥
उपेत्य तत्सुतानेवं प्रार्थयामास सत्तमम् ।'नः पित्रा यदशक्यं तत् किमस्माभिः करिष्यते ॥121
दुर्बुद्धे दूरतो गच्छ' इत्येवं तेषु वदत्सु च । 'वः पित्रा च भवद्भिश्च प्रत्याख्यातोभवं ततः ॥
आचार्यान्तरमेष्यामि' इत्येवं वदति राजनि । शेपुश्च ते सुसंक्रुद्धाः 'चण्डालस्त्वं भव' इति हि॥
चण्डालतामाप सद्यस्स वेषेण च कर्मणा । लोके कुलगुरोराज्ञां विना योन्यं गुरुं व्रजेत् ॥ 124
स याति सर्वथा कर्मचण्डालत्वं निरन्तरम् । यदान्यत्र गुरुर्गच्छेत्तथा तत्सुतमाप्नुयात् ॥ 125

तस्मिन्नपि गतेन्यत्र तद्बन्धूनयमाप्नुयात् ।
असत्सु तेषु विद्वांसं ज्ञानिनं समदर्शिनम् । अन्यं कञ्चिद्गुरुं यायात् विनीतो भक्तिमान् शुचौ ॥
कुलाचार्यस्त्वस्य कुलाभिमानी भवति स्फुटम् । प्रत्यग्रस्य गुरोरस्मिन् श्रयत्येव भवेद्दया ॥ 127
एवंभूतं गुरुं त्यक्त्वा तत्पुत्रांश्चैव धीमतः । यतोन्यं वरयामास तत एवास्य दुर्गतिः ॥ 128
विश्वामित्रप्रभावोपि यस्मिन् विफलतामगात् । गतिरस्ति परा जातिचण्डालस्य कदाचन ॥ 129

नैवाप्नुयादेव कर्मचण्डालः परमां गतिम् । भवत्पूर्ध्वारोहणस्य योग्यताधस्थितस्य हि ॥ 130
प्रासादात्पतितः कश्चिदतिध्वस्तकलेबरः । प्रासादं तमथारोढुं न समर्थः कथञ्चन ॥ 131 ॥
तथायं कर्मचण्डाल उच्चस्थानं गतः पुरा । ततस्तस्माद्भागवतत्स्वरूपान्निपपात हि ॥ 132 ॥
एतस्मिन् विषये नास्ति नियमो ह्यधिकारिणः। 'वेदानामपि चाध्येता तदीयश्रेष्ठ एव वा ॥133
तथैवोत्कृष्टजन्मापि त्वदीयपदपङ्कजे । एकाग्रचित्तं यो निन्देत् स चण्डालस्तदा भवेत्' ॥ 134
इति भक्ताङ्घ्रिरेणुश्च प्रोवाच किल गाथया । अधीत्य कौशिके विद्यां गालवो 'गुरुदक्षिणाम् ॥
स्वीकुरुष्व' इति निर्बध्नन् स रुषा गाधिसूनुना । शतान्यष्टौ हयान् देहि श्वेतान् श्यामश्रुतींस्तथा
इत्युक्तश्चिन्तयाविष्टस्सख्या ताक्ष्यै निवेदयन् । तत्-पक्षाभ्यां धृतश्चोर्ध्वं हयार्थं विचरन् पथि ॥
दृष्ट्वा तु शाण्डिलीं प्राज्ञां ववन्दे सखगाधिपः । अनेन सहितस्ताक्ष्यो विशश्राम तया धृतः ॥138
'शाण्डिलीयं महाप्राज्ञा वसत्यत्र सुदुर्गमे । कश्चिच्च वै तया दृष्टो देशः पुण्यो विलक्षणः॥139
नयाम्यन्यत्र यद्येनां, एतद्ज्ञानस्य तत् क्षमम्' । इत्येवं चिन्तयत्यस्मिन् ज्ञानिवासनिरूपणात् ॥

निर्दग्धाविव पक्षी द्वौ तत्क्षणादेव विच्युतौ । दृष्ट्वा तु गालवे 'स्वामिन् किमेतत्' इति पृच्छति
एतत्तस्मै व्यवहरन् 'क्षम्यतां' इति तां नमन् । प्रसाद्य तत्क्षणं प्राप पक्षौ द्वावपि पूर्ववत् ॥ 142
श्रीवत्सचिह्नमिश्रेषु शिष्यं स्वं जातिगर्वितम् । दृष्ट्वा, 'सर्वे हि दातारो, यत्किञ्चित्त्वं च देहि मे'
इति पृच्छत्सु तस्मिंश्च 'वः प्रदेयं किमस्ति मे । सर्वञ्च भवदीयं हि' इत्युक्तवत्यतिनम्रिते ॥144
अर्थवादस्स हि " 'मया नापचारः करिष्यते । वैष्णवे यत्रकुत्रापि वाक्कायेन हृदा तथा' ॥ 145
इति प्रतिज्ञा कार्या" इति गुरुणा बोधिते ततः । पूर्ववासनया ध्यात्वा दोषं माने ततस्तथा ॥
आचार्यसन्निधौ सर्वं विज्ञापयति तेऽब्रुवन् । 'शिष्य तेनुशयेनैव न क्रुध्येद्भवते हरिः ॥ 147 ॥
इतः परं वा कुत्रापि मापराधं च कुरु' इति । तत्, कृतेप्यागसि पुनः तमेव शरणं व्रजेत् ॥
ज्ञानानुष्ठानयुक्तं चापराधो नाशयेदसौ । 'प्रपन्नस्यापराद्धस्य लघुदण्डो भवेत्' इति ॥ 149 ॥
इदं न स्याद्भागवतापचारविषये पुनः । तत्र कैशिकवृत्तान्तो दृष्टान्तत्वेन संस्मृतः ॥ 150 ॥

तथाहि चरके वंशे जातः सोमाभिधः पुरा । ब्राह्मणो यष्टुमारभ्य यथावन्नाकरोद्यदा ॥ 151
तदैव ब्रह्मरक्षस्त्वं प्राप्य मार्गे चचार च । एवंसति कदाचित्तु श्वपाकः कश्चिदध्वनि ॥ 152
अध्यात्मभगवद्ध्यानजातबाष्पपरिप्लुतः । गच्छन् सिद्धाश्रमं वीणापाणिर्गातुं हरिं प्रभुम् ॥ 153
रक्षसा तेन दृष्टोयमुक्तश्च परुषं रुषा । 'किमरे वीतभीतिस्त्वं दृष्ट्वा मामपि गच्छसि ॥ 154
करे वीणां गृहीत्वा च स्रवद्बाष्पस्स्तुवन् हरिम् । कुत्र यासि ममेदानीं दूरीभूतं बुभुक्षया ॥ 155
यच्चिराय नराहारोत्कण्ठा मां पीडयत्यहो' । इदं वचस्समाकर्ण्य चण्डालः कृतनिश्चयः ॥156
'अहं सिद्धाश्रमे गातुं गच्छामि कमलापतिम् । कर्तुं तदेतत्सत्कर्म भवान् मां मोक्तुमर्हति ॥ 157
मयैव चेत्तेशनाया दूरीकार्या, ततो मया । वीणागानेन कृत्वाथ तुष्टं नारायणं भृशम् ॥ 158
आगत्येमं पुनर्देशं आमिषीभूयते तव' । इति विस्रम्भयंस्तं हि शपथैर्बहुभिस्तदा ॥ 159 ॥
गत्वाथ भक्तिसंयुक्तः कैशिकं स्वरमुत्तमम् । पुनरागम्य तं देशं 'भक्षयस्व' इति चाब्रवीत् ॥

स ब्रह्मराक्षसस्तस्य सत्यवादित्वमुत्तमम् । पश्यंस्तत्क्षणमेवास्य प्रभावात् ज्ञानसंयुतः ॥ 161 ॥
'देहि गीतफलं मह्यं मोक्ष्यसेस्माद्भयाद्ध्रुवम्' । इत्येवं प्रवदंश्चापि न तस्मात्फलमाप्तवान् ॥
यस्मात्साधनबुद्ध्या स न किञ्चित्कुरुते सुधीः । बहुशः प्रार्थ्यमानोपि नादत्त स यथा फलम् ॥
तदेव 'निग्रहादस्माद्रक्षोरूपाद्विमोचय' । इत्येवं ब्रह्मरक्षस्तत् चण्डालं शरणं ययौ ॥ 164 ॥
तदानीं सत्कुले जातो भक्तश्च समजायत ॥ 165 ॥
राजोपरि वसुर्नाम देवानां, व्योम्नि सञ्चरन् । मुनिभिश्च सुरैर्दृष्टस्संशयग्रस्तमानसैः ॥ 166 ॥
'अस्मद्यागीयसन्देहमपाकुरु सुराधिप' । इति पृष्टस्तदा राजा 'मतं किमुभयोः' इति ॥ 167 ॥
पप्रच्छ मुनयस्तावदब्रुवन्नुभयोर्मतम् । देवानां पक्षपाती स राजा शास्त्रं विदन्नपि ॥ 168 ॥
सुराणां मतमेवाह शास्त्रसम्मतमञ्जसा । तच्छ्रुत्वा मुनयस्सर्वे तमूचुः कुपितास्तदा ॥ 169 ॥
'यस्मात्त्वं पक्षपाती सन् अब्रवीरेयमन्यथा । तद्दिवःपतनो चेन्नः पतनं सम्भविष्यति' ॥ 170

तदा राजा मृषावादी विमानात् पतितोभवत् । तस्मादेवं विनश्येद्धि ज्ञानजन्माधिकोपि सन् ॥
जन्मादिमूलकोत्कर्षस्सरसो न कथं भवेत् । सर्वे च ब्राह्मणास्सत्यं सर्वदेवस्वरूपिणः, ॥ 172
सर्वैश्च देववत् पूज्याः, सुराणाञ्च सुरास्तथा, । न तेभ्यः कश्चिदधिकः,ते पूज्या ईश्वरेण च,॥
तथा तेषु कृतं सर्वमीश्वराय कृतं भवेत्, । तेषामकृत्यकरणं न दोषाय भवेत् स्फुटम्, ॥ 174
अपचारः कृतस्तेषु स्वरूपं नाशयेत् ध्रुवम्, । निन्दां यस्तेषु कुर्वीत सत्यं स शुनको भवेत्, ॥
ज्ञानी वा ज्ञानहीनो वा ते पूज्यास्सर्वथा जनैः । इत्याद्रियन्ते शास्त्राणि ब्राह्मण्यं इति चेत्तु तत् ॥
निगमाध्ययनद्वारा सत्यमेव प्रयोजकम् । तदेव यदि नाशाय भवेत्, त्याज्यं हि सर्वथा ॥ 177
'प्रयोजकं निकृष्टं हि जन्म' इत्येतदसङ्गतम् । निकृष्टजन्म चोत्कृष्टजन्माप्यत्राप्रयोजके ॥178
यथाहङ्कारहेतुत्वं श्रोत्रियत्वस्य सम्भवेत् । 'वयं त्वहङ्कारहेतु श्रोत्रियत्वादिदूरतः, ॥ 179 ॥
जन्मसिद्धं वहामोहि पारतन्त्र्यं वयं सदा । वयं वहामशुश्रूषां जन्मप्रभृति सुस्थिताम्, ॥ 180

वयं हि सर्ववर्णेभ्यो नीचा धर्मत एव च' । इति भागवतत्वादीनहङ्कारस्स्पृशेत्तथा ॥ 181 ॥
तदा भागवतत्वस्य त्याज्यत्वं सम्भवेत् ध्रुवम् । नाथादयश्श्रोत्रिया हि न काचित्तेष्वहङ्कृतिः ॥
अश्रोत्रियाश्च बहुशो निन्दां कुर्वन्ति सर्वदा । तन्न, 'श्रोत्रियता निन्दाहेतुरेव भवेत्' इति ॥
यद्यपि श्रोत्रियत्वं स्याद्भगवल्लाभकारि च ।तथापि देहस्य गुणत्रयवत्त्वात्ततो भृशम् ॥ 184 ॥
कर्ममूलकसत्त्वाभिवृद्धिजातशमादिभिः । यथास्य भगवल्लाभो नायासेन भवेत्तथा ॥ 185 ॥
रजस्तमोभिवृद्धिश्चेत् कदाचित् कर्ममूलतः । तदीयेष्वपचारादिद्वारा तत्प्राप्तिरेव न ॥ 186 ॥
तत्, यदा भगवल्लाभाभावस्याप्यस्ति योग्यता । तन्मात्रेणापि च ततो ब्राह्मण्यं त्याज्यमेव हि ॥
औपाधिकजनीनां हि त्याज्यता भवतीदृशी । तदभावो वक्ष्यमाणोत्कृष्टजन्मवतां भवेत् ॥ 188
यथा च राजते दीपः परीते तमसा गृहे । तथेश्वरस्य वात्सल्यसौशील्यादिगुणास्समे ॥ 189 ॥
दुष्टे स्थले विराजन्त इत्यस्मादेव कारणात् । 'निकृष्टत्वं तु तल्लाभप्रयोजकम्' इतीरितम् ॥
अहङ्काराय चेत्तत्स्यात् तर्हि न स्यात् प्रयोजकम् । 'प्रयोजकं न भवति द्वयं' इत्येतदीरितम् ॥
प्रयोजकं किं भवति इत्येवं चेदुच्यतेधुना । 'दृष्टद्वारा हेतुभूता ईशलाभस्य सर्वदा ॥ 192 ॥

तद्व्यापारफलीभूता स्वात्मात्मीया हि ये स्थिताः । शेषभूता भगवतस्ते नान्यस्य कदाचन' ॥
इत्येवं यद्भवेत् ज्ञानं तदेव स्यात्प्रयोजकम् । सर्वेषामस्ति तल्लाभ इदं ज्ञानवतां ध्रुवम् ॥ 194
इदमेवोच्यते ज्ञानमीशसम्बन्ध इत्यपि । तदभाववतां तु स्यात्तदलाभो न संशयः ॥ 195 ॥
ईशसम्बन्धरहितौ जन्मोत्कर्षनिकर्षकौ । अत्यन्तभगवल्लब्धौस्थितावप्यप्रयोजकौ ॥ 196 ॥
तत्-प्रयोजकसम्बन्धस्यैवेह सहकारिणौ । मतभेदेन लाभस्य यस्मात् स्यातां प्रयोजकौ ॥ 197
तस्मादिहेशसम्बन्धस्सिद्धोपायस्य तस्य हि । निर्हेतुककृपाधिक्यवशतश्चेद्ध
एकयोरुभयोर्जन्मसाम्याभावे हि भूरिशः । तदीयत्वेन रूपेण साम्यमस्त्युत नास्ति वा ॥ 199
अवरं च द्वयोरेको जन्मोत्कर्षमुपेयिवान् । जन्मोत्कर्षाभाववतो ह्यन्यस्मादधिकौ न वा ॥
इत्येवं पूर्वपक्षी चेत् पृच्छतीदमिहोच्यते । द्वावप्येतौ न हि समौ भवतः किन्तु सर्वदा ॥ 201
'अभिजातोस्म्यहं तस्मात् इत्यहङ्कारतो भृशम् । तदीयस्य त्वहङ्कारगन्धशून्यस्य सर्वदा ॥ 202 ॥
कृपावत्-भगवत्-पादपूजने निरतस्य च । एकान्तिनस्सदाचारनिष्ठस्य विषये भृशम् ॥ 203 ॥
वाचा कायेन मनसा बहुशश्चावमाननात् । ईशस्य वत्सलस्यापि भूरिशः कोपकारणात् ॥ 204
तथा सर्वजुगुप्साया विषयत्वादमुष्य च । कदाचिदपि तत्प्राप्तिकथाया विरहात्तथा ॥ 205 ॥

एतद्बन्धोश्च तल्लाभकथाशून्यत्वनिश्चयात् । उत्कृष्टत्वेनावबुद्धं जन्मेदं पूर्वपक्षिणा ॥ 206 ॥
'उपायान्तरसम्बन्धादधिकारादनुत्तमात् । च्युतिर्यदि भवेदत्र किं करिष्यामहे वयम्' ॥ 207 ॥
'अपि चान्योपायगन्धासहिष्णूनामपि स्वतः । भयदं हि' इति सर्वेषां भयस्य जनकं भवेत् ॥208
उपायान्तरगन्धस्यासहिष्णुत्वं भवेदिह । चेतस्स्मरण-तत्स्मर्तृसहवासासहिष्णुता ॥ 209 ॥
'स्वरूपोचितनैच्यं तु परैः कृतमपेक्ष्य हि । अनुकृत्य तथा भूम्ना भावनीयं' इतीदृशः ॥ 210॥
अन्योपि दोषोस्त्येतस्य पूर्वोक्तस्य हि जन्मनः । अविच्छेदं यावदात्मभाविनः, सम्मतस्य च ॥
कृपाधीनस्य, शत्रोश्चाहङ्कारममकारयोः । भृशं निवर्तकस्यापि पुण्यस्य वृजिनस्य च ॥ 212 ॥
निवर्तकस्यैव हेयवर्णाश्रममुखस्य च । दास्यैकव्यपदेशस्य हेतोर्भगवतः परम्, ॥ 213 ॥
औपाधिकोत्कर्षगन्धलेशराहित्यतो भृशम् । प्रष्टा 'निकृष्टं' इत्येक निश्चितस्यास्य जन्मनः ॥
'भ्रंशभावनया जाता भयोत्पादकता' इत्यसौ । 'स्वरूपागतनैच्यं तु भावनीयमिह इत्ययम्' ॥
द्वावेतौ प्रबलौ दोषौ न भवेथां हि सर्वथा । ततो जन्मेदमुत्कृष्टं कथ्यते सर्वकोविदैः ॥ 216
'अहं न कामये भूतिं ब्रह्मणोथ भवस्य वा । किन्तु सूर्यसुतातीरे कृष्णाधिष्ठितवृक्षताम्' ॥ 217
'यस्मिन् वसति देवेशस्सर्वलोकाभयप्रदः । मम कस्मिन् वेङ्कटाद्रौ मत्स्यत्वं स्तम्भता तथा ॥218
स्याच्चम्पकत्वमथवा यत्किञ्चित्त्वं भवत्विह' । 'स्वामिन् त्वद्दासभूतानां भवने कीटतास्तु मे' ॥
'न स्यां सुराणाममृतमत्तानां नन्दने वने । रङ्गेश त्वत्पुरे रम्ये रथ्यायां चरतां सदा ॥ 220 ॥

अहं शुनामन्यतमो भवेयं कृतिनामिह' । इत्थं हि भक्तिभूयिष्ठा आचार्याः पूर्विका भृशम् ॥
प्राहुरुत्कर्षहेतुत्वं तत्सम्बन्धस्य केवलम् । ततस्तदीयसम्बन्धमुत्कृष्टं विबुधा विदुः ॥ 222
'विष्णुभक्तश्वपाकस्य तद्विहीनद्विजस्य च । एतयोरुभयोः को वा श्रेष्ठः' इत्यत्र कथ्यते ॥223
विप्रायां शूद्रजातोपि द्विज इत्येव कथ्यते । तेनैव हेतुना सोयमहङ्कारपराजितः ॥ 224 ॥

श्वपाकस्य श्वपाकायां जातं विनयसम्भृतम् । शुद्धं च मिश्रताभावात् ब्रह्मनिष्ठं च सर्वथा ॥
'अयं श्वपाकक्रियया जन्मना च निकर्षवान् । उत्कृष्टा चयमेवेह जन्मना क्रियया तथा' ॥226
इत्यहङ्कारसंवीतोऽधिक्षिपत्यन्धमानसः । स तु श्वपाकः परमभक्तियुक्तो हि नित्यशः ॥ 227
'अयं हि पावनस्सत्वगुणपूर्णोथ शुद्धिमान् । उत्कृष्टजातौ सञ्जातः परं ब्रह्मपरायणः ॥ 228
वेदवेदाङ्गपाठानि मुखतस्तददतिप्रियः । अस्माभिर्दासभूतैश्च वन्दनीयो मुहुर्मुहुः ॥ 229 ॥
सदा शान्तश्च दान्तश्च कृपां वहति मादृशे' । इति नैच्यानुसन्धानपरो भवति सात्विकः ॥230
तत् ज्ञानिविप्रात् श्वपचोऽज्ञानी तूत्कृष्ट उच्यते । ईदृग्ज्ञानविपर्यासो यदि तर्हि द्विजः परः ॥
'इदन्तया निश्चिते च निकृष्टोत्कृष्टजन्मनी । निकृष्टजन्मसम्भूतदोषशान्तिः कथं भवेत्' ॥232
इत्थं कृतस्य प्रश्नस्य संप्रत्युत्तरमुच्यते । अहङ्कृतेर्हेतुतया निकृष्टस्य तु जन्मनः ॥ 233 ॥
दोषा हि बहवस्सन्ति ते पूर्वं प्रतिपादिताः । प्रधानौ तत्र दोषौ द्वौ एको नैच्यस्य भाव्यता ॥
अपरस्तु तयोः भीतिजनकत्वमिहोच्यते । तयोर्द्वयोर्दोषयोर्हिनिवृत्तिस्सुदृढा त्विह ॥ 235 ॥

उपायान्तरसंबन्धयोग्यतागन्धवर्जितैः । नैच्यस्य जन्मसिद्धस्य सत्तावद्भिर्विलक्षणैः ॥ 236 ॥
सञ्जातशेषतारूपसंबन्धेनैव केवलम् । वैलक्षण्यं तु पूर्वोक्तदोषराहित्यमेव हि ॥ 237 ॥
अस्य योगार्हतायां हि जातायां च विलक्षणैः । स्वस्य जन्मगतो दोषः परिक्षीणो भवेद्भृशम् ॥
तस्मान्न कार्यं कस्यापि जन्मनो रूपणं त्विह । 'श्वपाकादौ निकर्षस्य चिन्ता दुष्टा हि संभवेत्
सत्यं निकर्षचिन्ताया ब्राह्मणादिषु वस्तुतः । याथात्म्यज्ञानरूपत्वात् अपचारः कथं भवेत्' ॥
इत्येवं जगदुः केचित् तदयुक्तं प्रतीयते । शास्त्रे तथाविधः कश्चिद्विशेषो न हि दृश्यते ॥ 241
'सर्ववैष्णवजन्मादिरूपणं न च संमतम्' । इत्येवं सर्वशास्त्रैश्च स्फुटं हिं समुदीर्यते ॥ 242 ॥
"स्वस्मान्निकर्षचिन्तायां ह्यपचारो भवेदिह । स्मृत्वा सर्वान् भागवतान् स्वोत्कृष्टानेव तेषु च ॥
'उत्कृष्ट एष ह्यन्यस्तु निकृष्टस्सर्वथा परम्' । इत्येवं चिन्तिते तत्र को वा दोषो भिगद्यते" ॥
इतीत्थं तु विवक्षोर्हि न कदाचन कथ्यताम् । विन्द्यात् श्रीवैष्णवान् सर्वान् स्वाचार्यसदृशान् बुधः॥

योन्यथा तत्र मनुते स भवेदपचारभाक् । अर्थमेतादृशं वष्टि स्वाचार्यवचनं स्फुटम् ॥ 246 ॥
'निन्दार्थमपकर्षे तु चिन्तिते दोष उद्भवेत् । उत्कर्षास्तु प्रकथ्यन्ते निकर्षाद्यधिकास्सदा ॥ 247
युक्तमुत्कर्षचिन्तार्थं निकर्षस्मरणं ततः । तथा निकर्षचिन्तायां को दोष' इति चेदिह ॥ 248
उत्कर्षावधिकस्सत्यं निकर्षस्तदपीहतु । निकर्षोत्कर्षभेदो वा न विलक्षणयोर्मिथः ॥ 249 ॥
ततो निकृष्टोत्कृष्टत्वे न स्यातामस्य दैहिके । ईशे भक्तिस्स्वाश्रयस्य सर्वोत्कर्षप्रयोजिका ॥250
तथा च तादृशी भक्तिरवस्थाद्वयमावहेत् । पूर्वावस्था तु तत्रैका, द्वितीया तूत्तरा मता ॥ 251
ज्ञानावस्था हि पूर्वा स्यात्, प्रेमावस्था त्वनन्तरा । प्रेमावस्थापन्नमेव ज्ञानं 'भक्तिः' इतीर्यते ॥
भक्तिस्तु पूर्वावस्थायां उत्कर्षात्क्रमशो दश । उत्तरायामवस्थायामुभौ च जनयेत् स्फुटम् ॥ 253
भक्तभागवतत्वे तु तावुभौ परिकीर्तितौ । अत एव ह्येवमुक्तं स्फुटं भगवता भृशम् ॥ 254 ॥
'भो चतुर्वेदिनस्सर्वे स्वाचारपरिशोभितान् । निहीनकुलजांश्चापि मदेकायत्तमानसान् ॥ 255 ॥

मत्वा चार्यवरांस्तेभ्यो गृह्णीध्वं मन्त्रतत्त्वजान् । ते यदिच्छन्ति मन्त्रादि तत्तावदुपदिश्यताम्' ॥
सर्वप्रकारेणोद्देश्यो ह्याचार्यः कथ्यते बुधैः । प्रकारसर्वता तु स्यादेवंभूतत्वमेव हि ॥ 257 ॥
स्वरूपज्ञानहेतुत्वं चरमप्राप्यता तथा । शेषित्वप्रापकत्वे च धारकत्वादिकं तथा ॥ 258 ॥
ईशस्त्वर्चावतारे हि समाधिवशतो भृशम् । मौनी स्वाभिमते क्षेत्रे नित्यं सन्निहितोपि सन् ॥
कर्मानुगुण्येन वरं स्वीकुर्वन् चेतनं तथा । स्वीकारकाले पुरुषकाराकाङ्क्षी परं भवेत् ॥ 260
आचार्यो न तथा किन्तु स्वरूपानुगुणं ततः । गृह्णन् स्वाश्रयणे चान्यनिरपेक्षस्तथा भृशम् ॥
उपदेष्टा भवेत् त्याज्योपादेयानां ततो ह्ययम् । ईश्वराभ्यधिकोनेन मन्तव्यो ज्ञानिना सता ॥
एवं विस्तरतः प्रोक्तं श्रीभागवतवैभवम् । इतिहासपुराणादिष्वखिलेष्वपि दृश्यते ॥ 263 ॥
तदीयजनुहृदयस्य रूपणेनर्थसंभवः, । जाते भागवतत्वे तूत्कृष्टजातीयतुल्यता, ॥ 264 ॥
तत्रापि तेषां विज्ञानदातृत्वं, गुरुता तथा, । सर्वेषां शेषिभूतेन तुल्यमीशेन पूज्यता, ॥ 265 ॥
तदीयेष्वपचारे च कृते त्वीशासहिष्णुता, । अभिमानविहीनानां स्पर्शपावनता तथा, ॥ 266 ॥
किञ्च तन्मनसश्चेशजङ्गमश्रीविमानता, । दृष्टमात्रे ध्रुवं तेषां प्रणम्यत्वं च दण्डवत्, ॥ 267 ॥
एवं विस्तरतः प्रोक्तमेतद्धृदयं मनीषिणा । 'क्षीराब्धिशायिनं नाथं ये स्तुवन्ति समीपगाः ॥268
त एव हि ममाधीशाश्चण्डाला अपि सर्वथा । तदीयपादसंसर्गवर्णितस्येह का गतिः' ॥ 269 ॥
इत्यादिकं विस्तरत ऊचे वकुलभूषणः । 'अर्चावतारप्रवणश्रीवैष्णव इहास्ति यः ॥ 270 ॥

शिरसा चरणौ वाह्यौ तस्य ध्येयस्स एव हि । तत्कैङ्कर्यसमृद्धेन विना मे न जिजीविषा ॥
मम भक्तिस्तु तेष्वेव तेषां प्रीतिर्मयि स्थिता' । एवं विस्तरतः प्राह सर्वं लोकदिवाकरः ॥ 272
'निर्मायं भक्तियुक्तानां यदा भवति दर्शनम् । तदैव दृष्ट्योस्साफल्यं' इत्यूचे कुलशेखरः ॥ 273
ये हीनजन्मवन्तस्ते ज्ञाननिष्ठा भवन्ति चेत् । तुलसीदलवद्ग्राह्या मूर्ध्नेशस्य सुनिश्चितम् ॥
वृत्तेनापि च हीनाश्चेदिदं ज्ञानेन संभृताः । यत्तावदुष्कृतफलं तच्च नानुभवन्ति हि ॥ 275 ॥
'जन्मादिनानिकर्षो न' इत्येतदेव न केवलम् । किन्तु संबन्धिनोप्येषां ये ये संसारिणस्सदा ॥
शुद्धा भवेयुस्तेप्येतत् प्रसादस्वीकृतेः परम् । जन्मादिजातोत्कर्षानामिमेर्च्या ईशवत्तथा ॥ 277 ॥
ज्ञानदानादानयोग्या भवेयुरपि सर्वथा । यैर्निकर्षोत्र मन्येत तेषां चण्डालता भवेत् ॥ 278 ॥
प्रतिपादितमेतद्धि सर्वं संपद्यते ध्रुवम् । इत्यत्र वक्ष्यमाणं तदुदाहरणमर्हति ॥ 279 ॥
तिर्यग्जातिभवो गृध्रो यदवाप परां गतिम् । इति भक्ताङ्घ्रिरेणुश्च विस्तरात् प्रत्यपादयत् ॥280

निकृष्टकुलजोप्यत्र देह उत्कर्षवान् भवेत् । उत्पन्नः क्षत्रियकुले विश्वामित्रः परन्तपः ॥ 281
तपोविशेषमूलश्च वसिष्ठवचनात्तथा । क्षत्रियत्वं विहायाशु ब्राह्मणत्वमवाप हि ॥ 282 ॥
वसिष्ठस्यापि वचनाद्भवत्यस्मिन् महिम्नि तु । सर्वशक्तेरीश्वरस्य सङ्गतः किं न संभवेत् ॥283
'विश्वामित्रस्य महिमा चरुव्यत्यासतोभवत् । न वसिष्ठस्य वचनात्' इति चेदत्र गद्यते ॥ 284
नैतदादरणीयं स्यात् अन्यत्र यदुदीरितम् । तदेवादरणीयं यत् रामायणसमीरितम् ॥ 285 ॥
इतिहासपुराणेभ्यो बलीय इदमेव हि । 'कुलपांसन निन्द्योसि त्वं यतश्शत्रुपक्षगः' ॥ 286 ॥
इत्युक्तं रावणेनाथ विभीषणमुपागतम् । रामो नालोच्य रक्षस्त्वं, अङ्गीकृत्य च सत्वरम् ॥ 287

भ्रातृवद्धि तदा तस्मै ददौ विस्रम्भभाषितम् । ईशानुकूल्यं यस्यास्ति तं त्यजेत्प्राकृतोऽप्यतः ॥
ईशस्तु परिगृह्णीयात् इत्येतदिह सूचितम् । जटायुर्भगवद्योगहेतोस्त्यक्तात्मजीवितः ॥ 289 ॥
संस्कृतो ब्रह्ममेधेन जगाम हि परां गतिम् । शूद्रयोनिभवो ज्ञानी संस्कार्योयं कथं मया ॥ 290
इति पर्याकुलो वाक्याद्धर्मपुत्रोशरीरिणः । ब्रह्ममेधेन संस्कारं विदुरस्याकरोत्तदा ॥ 291 ॥
सर्वेपि मुनयः पूज्या धर्मसन्दिग्धमानसाः । धर्मव्याधेन सन्देहं वारयामासुरान्तरम् ॥ 292 ॥
कश्चिद्द्विजातिर्धर्मज्ञो वृक्षच्छायमुपागतः । वृक्षस्थितबकोत्सृष्टमलदिग्धभुजान्तरः ॥ 293 ॥
ददर्श कोपयुक्तस्तं पपात च स तत्क्षणात् । तदानुशयवान् सोयमटन् ग्रामे हि कुत्रचित् ॥ 294
काञ्चित्पतिव्रतां 'भिक्षां देहि' इत्येवमयाचत । विलंबात् कुपितो 'नाहं बकोस्मि त्वं द्विजोत्तम ॥
धर्मव्याधस्य निकटेऽधीष्व' इत्येव तयेरितः । तथैव तस्य निकटाद्धर्मं सर्वं विवेद हि ॥ 296 ॥
कृष्णो हि भीष्मद्रोणादिगृहांस्त्यक्त्वा त्वनन्तरम् । बुभुजे विदुरस्यान्नं भक्तस्य परमं मुदा ॥
वर्णाश्रमानुसारेणाचरन् सर्वं हि राघवः । गुरुशुश्रूषया ज्ञानाधिकायाश्शबरस्त्रियः ॥ 298 ॥
करदत्तानि वन्यानि द्विजस्पृष्टानि भक्तितः । अथ वन्यानि बुभुजे फलानि बहुशो मुदा ॥
केचिदाहुर्द्विजस्पर्शं – दन्तस्पर्शमथापरे । पक्षिस्पर्शं, तथाप्येतत्स्पर्शाद्धि मधुरं फलम् ॥ 300 ॥

एवं जातिगतोत्कर्षनिकर्षाभाव ईरितः । अथात्र परमाचार्यानुष्ठानं च प्रदर्श्यते ॥ 301 ॥
आचार्यो यतिराजस्य महापूर्ण इति श्रुतः । सब्रह्मचारिणं मारनेरिनम्ब्यभिधं तदा ॥ 302 ॥
ज्ञानिनं जातिचण्डालं ज्ञानेनैव हि हेतुना । निश्शङ्कं ब्रह्ममेधेन सञ्चस्कार खलु स्वयम् ॥ 303
प्रादुर्भावेन भगवान् सर्वेषाञ्च समो भवेत् । जात्यादिभिस्तदीयाश्च सर्वेषां सदृशास्तथा ॥ 304
एषा तु स्थितिरेतेषां लोकसंरक्षणाय हि । ईशसंबन्धशून्यानां विद्यावृत्तादयो गुणाः ॥ 305 ॥
विधवाऽऽकल्पसदृशा निन्द्यास्स्युर्नात्र संशयः । वेदाध्ययनसंरक्तोसत्स्थूलार्थविदो जनाः ॥ 306
वेदोपपादितश्रीशज्ञानहीना निरन्तरम् । राजान्वर्हत्व-भोग्यत्वाद्यनेकगुणकस्य हि ॥ 307 ॥
कुब्जामस्य भराक्रान्ता कथ्यन्ते रासभा अमी । अथ उत्कृष्टजन्मानो भगवद्योगवर्जिताः ॥308
त्याज्यास्तदिराग्राह्या निकृष्टकुलजा अपि । एतद्धि बहुधा विष्णुचित्तगोदादयोऽब्रुवन् ॥ 309॥
अविद्यादिषु दोषेषु नष्टेष्वीशप्रसादतः । अनन्यशरणत्वादिषट्के सिद्धे ह्यनन्तरम् ॥ 310 ॥
प्रकारषट्कपूर्णायाश्श्रियस्सादृश्यमाप्नुयात् । अभिजातत्वादिदृष्टपुरुषार्थेषु कस्यचित् ॥ 311 ॥
उत्कर्षः कौशिकस्येवाहङ्कारेण भवेत् खलु । शेषत्वादिष्वदृष्टेषु पुरुषार्थेषु कस्यचित् ॥ 312
प्रकर्षस्तु समुद्भुलोऽहङ्काररहितत्त्वतः । दृष्टोत्कर्षाधिक्यवतोऽहङ्कृतस्यापि वेधसः ॥ 313 ॥
चिराय भगवत्प्राप्तिरित्येत् स्फुटमीरितम् । तथाहङ्कारहेतुत्वविरहाग्निरहङ्कृतिः ॥ 314 ॥
चिन्तयन्ती हृषीकेशं मुक्ता काचिद्धि गोपिका । अतो हि विष्णुचित्ताद्या इच्छन् गोपजनिं मुदा ॥

अहङ्कारादिदुष्टत्वमितःपूर्वं प्रपञ्चितम् । प्रपन्नदिनचर्या तु संप्रति प्रतिपाद्यते ॥ 1 ॥
अहङ्कारादिदोषाणामात्मनो हेतुतां स्मरन् । पश्येत् प्रपन्न आत्मानं द्विषन्तमिव नाशकम् ॥ 2 ॥
तथा दुर्वासनाक्रान्तानहङ्कारादिवर्धकान् । संसारिणो ह्यतिक्रूरान् मन्येत भुजगानिव ॥ 3 ॥
उपदेशादिभिस्सम्यगहङ्कारनिवर्तकान् । श्रीवैष्णवानाप्तबन्धून् मन्येत हितकृत्तमान् ॥ 4 ॥

करणादिप्रदातारमीश्वरं पितरं तथा । ज्ञानवैराग्यभक्त्यादिदातारं सद्गुरुं मुदा ॥ 5 ॥
पश्येच्च धारकं भोग्यं बुभुक्षावान् यथोदनम् । सच्छिष्यं च तथानन्दावहामभिमतामिव ॥ 6 ॥
'अहङ्कारोनुकूलेषु जनयेदत्यनादरम् । प्रतिकूलेषु विषये ह्यर्थःप्रवणतां तथा ॥ 7 ॥
कामरत्नुपेक्षमाणेषु ह्यपेक्षां' इति चिन्तयेत् । 'अस्माभिरितरैर्वापि नोत्पाद्या आत्मनो गुणाः ॥ 8
किन्तूत्पाद्यास्सदाचार्यप्रसादादागतेन हि । ईशप्रसादेनैव' इति सन्धीतातिप्रसन्नधीः ॥ 9 ॥
व्यापारे देहरक्षार्थे ह्यनपेक्षत्वमुद्गतम् । तथात्मधारकस्येशगुणःस्वानुभवः परः ॥ 10 ॥

तत्-कैङ्कर्यप्रवृत्तौ चातृप्तत्वं हि तथा भृशम् । वस्तुषु प्राकृतेष्वर्थभोग्यत्वमपशून्यता ॥ 11 ॥
मिताशित्वंच सर्वेशाराधनस्यान्तरूपिणी । प्रसादप्रतिपत्तिर्हि इत्येवंबुद्धिर्निरामया ॥ 12 ॥
मुमुक्षोस्स्वस्य देहान्तं तापत्रयवतस्तथा । जातेपि महति क्लेशे तत्कृपाफलतामतिः ॥ 13 ॥
कथं तथाविधा धीस्स्यात् इति चेदत्र कथ्यते । संसृत्यर्णवमग्नानां रागद्वेषवतां तथा ॥ 14 ॥
बहून्युत्पाद्य दुःखानीश्वरः प्राकृतवस्तुषु । जुगुप्सां जनयत्येतत् कृपाफलं इतीर्यते ॥ 15 ॥
सत्कर्मणि स्वाधिकारानुगुणं समनुष्ठिते । 'इदमीशप्रीतिकरं' इत्येवं मतिशून्यता, ॥ 16 ॥
वाञ्छा विलक्षणज्ञानानुष्ठानेषु भृशं तथा, । सर्वेश्वरप्रियतमे दिव्यदेशे तथादरः, ॥ 17 ॥
तत्रैव मङ्गलाशास्तिः, अरुचिर्विषयान्तरे, । प्राप्यप्राप्तिविलम्बस्यासहत्वादार्तिरुद्गता ॥ 18 ॥
ईशे भागवते वापि यत्क्रियेतानुवर्तनम् । प्राकृते विषये तस्य विस्मृत्याप्यननुष्ठितिः ॥ 19 ॥
तदीयान्यान्नभुक्तिर्न इत्येवं नियतिरूर्जिता । सहवासोनुकूलेन, तदभावो विरोधिना, ॥ 20 ॥
वर्धेतैतद्यथा सर्वं सदाचार्यप्रसादतः । तथा सदा यतेतासौ विधिरेष प्रकाशितः ॥ 21 ॥
'भगवान् स्वान्यसकलरक्षको ह्यत्र गीयते । तादृशस्यास्य कुत्रापि न भवेदशुभं; तथा ॥ 22 ॥
स एव रक्ष्यभूतस्य अमङ्गलं वारयति अतः । अस्येशमङ्गलाशास्तौ रक्ष्यस्य अधिकृतिः कुतः ॥
सेयं तदेकरक्ष्यत्वस्वरूपस्य विरोधिनी' । इति चेन्न विरोधोत्र ;सम्यगेतन्निरूप्यते ॥ 24 ॥
स्वशेषत्वानुसन्धानात् 'ईशो रक्षक' इत्यदः । ज्ञानं यदि, तदायुक्तंमङ्गलाशासनं न हि ॥ 25 ॥

प्रेमान्धत्वान्न चेत् ज्ञानं, तर्हि दोषो न विद्यते । रामे तु भार्गवे राममभियोक्तुं समागते ॥ 26
भीतः पङ्क्तिरथः पुत्रशौर्यज्ञोपि ततः परम् । तस्मिन् पराजिते मेने पुनर्जातान् सुतान् निजान् ॥
विवाहकाले जनको दृष्ट्वा रामं हि सुन्दरम् । दृष्टिदोषभिया भद्रमाशास्ते स्माप्यशक्तिवत् ॥
पट्टाभिषेकसमये सीतयापि कृतं त्विदम् । विश्वामित्रोथ मुनयो दण्डकारण्यवासिनः ॥ 29 ॥
मारुतिश्चास्य शक्तिज्ञ एतेप्येवमकुर्वत । सुग्रीवोप्यस्य शक्तिज्ञ आगते तु विभीषणे ॥ 30 ॥
'विग्रहस्यास्य किं वात्र भवेत्' इत्येवमाकुलः । विभीषणवधायाशुदयुङ्क्त प्रथमं किल ॥ 31 ॥
'आयुष्मन्' इतिं गृध्रोपि राममाहात्म्य शौर्यवित् । नन्दगोपः परां कृष्णदिव्यशक्तिं विदन्नपि ॥
'रक्षतु त्वां हरिस्साक्षात्' इत्याह मधुसूदनम् । विदुरोपि विशेषज्ञो दुर्योधनसभान्तरे ॥ 33 ॥
शौरेर्वञ्चनया दत्तं दृष्ट्वाङ्गीरासनं ततः । प्रेमासने स्वदत्तेपि शङ्कामकुरुताधिकाम् ॥ 34 ॥
एवंभूता धनुर्दासः, कौसल्या, आयोध्यिका जनाः । शृङ्गिबेरपुरं याते रामे तस्यानुजे तदा ॥ 35

तं प्रसुप्तं गृहीतोरुचापबाणे हि रक्षति । गुहोस्य ज्ञातितां स्मृत्वा जागर्ति स्म अस्य रक्षणे ॥ 36
तथा गुहस्य सेनापि सौमित्रेर्ज्ञातितामथ । गुहस्य व्याधतां क्रूरां स्मरन्ती ह्रयमाकुला ॥ 37 ॥
तद्रक्षणे जागरूका केवलामनयन्निशाम् । एवं परिचयाभावेप्येतयोरुभयोरपि ॥ 38 ॥
'प्रेमान्धताया एतस्याः किं मूलं' इति चेदिह । 'तद्दिव्यविग्रहस्यैव वैलक्षण्यं' इतीर्यते ॥ 39 ॥
मङ्गलाशासनपरा भक्ता एतेभ्य उत्तमाः । ईड्भोगैकपराधीना लक्ष्मीः तस्मान्न चेदृशी ॥ 40 ॥
अतोस्मत्सदृशा अत्र विषये ते प्रकीर्तिताः । सर्वेष्वपि च भक्तेषु विष्णुचित्तः प्रकृष्यते ॥ 41॥
तेषां तु मङ्गलाशास्तिः कादाचित्का प्रवर्तते । अस्य ह्यत्यन्तभक्तस्य नित्या सर्वत्र सा भवेत् ॥
एतेनेश्वरसौन्दर्यं दृष्टिचित्तापहारि सत् । एतेषां विष्णुचित्तार्यप्रमुखानां महौजसाम् ॥ 43 ॥
मङ्गलाशास्तिपरतां जनयत्येतदीरितम् । एतदीश्वरसौन्दर्यं विष्णुचित्तेतरस्य तु ॥ 44 ॥
ईशसंबन्धिशेषत्वं ईशशेषत्वमप्यदः । उभयं नाशयेत् शीघ्रं, अस्य त्वेतन्न संभवेत् ॥ 45 ॥

तथाहि प्रथमोक्तस्यानुभवैकपरस्य च । स्वरूपमीशसौन्दर्ये निमग्नं सदनन्तरम् ॥ 46 ॥
मङ्गलाशास्तिवैमुख्यं वहत्यत्र न संशयः । स्वरूपं विष्णुचित्तस्यानिमग्नं तत्र नित्यशः ॥ 47 ॥
मङ्गलाशास्तिदक्षं सत् ईश-ईशात्यन्तभक्तयोः । वहत्युभयशेषत्वहनन्यसुलभं परम् ॥ 48 ॥
भाष्यकारोपदेशश्चानाद्यज्ञानान्धचेतसाम् । ईशसंबन्धवैमुख्यनिरासाय न केवलम् ॥ 49 ॥
पत्-सौकुमार्यन्तरणात् द्रवीभूतहृदन्तरः । कश्चिदप्यत्र नास्ति इतिचिन्ताक्रान्तहृदन्तरम् ॥ 50
सुकुमारस्येश्वरस्य चिन्तापरिसमाप्तये । एषोस्ति तीनमुद्दिश्य प्रयोजनमिहोत्थितः ॥ 51 ॥
व्रतीयमनुकूलंतत् कर्तुं यत्रोपदिश्यते । मङ्गलाशासनं तत्र प्रयोजनमिति स्मृतम् ॥ 52 ॥
अन्येषां विष्णुभक्तानां परं सत्तासमृद्धयः । दर्शनानुभवाभ्याञ्च कैङ्कर्येण भवन्ति हि ॥ 53 ॥
सौकुमार्यानुसन्धानपरस्यास्य तु भूरिशः । सत्तासमृद्धयो नित्यं मङ्गलाशासनेन हि ॥ 54 ॥
'अपायबहुले देशे स्थितस्येशस्य संप्रति । अपायो यदि कश्चित्स्यात् किं कुर्मो वयं' इत्यदः ॥

अस्य भावयतश्चित्ते यात्रैवास्माभिरीप्सिता । ज्ञानभक्तिविरक्तीनां वर्धकस्त्वानुषङ्गिणाम् ॥ 56॥
पूर्वोक्तस्त्वनुकूलस्स्यात् परमार्तः प्रकीर्तितः । दृष्टमात्रो हि यस्सर्वैः 'आर्त' इत्युच्यते परम् ॥
जलैः पूर्णालवालस्य केदारस्य यथा भृशम् । सङ्गात् केदार आसन्नश्शुष्कोपि सजलो भवेत् ॥
तथैव ज्ञानिनस्सङ्गात् अस्य ज्ञानादिकं भवेत् । नदीप्रवाहे त्वासन्ने तत्पूर्वं बुद्बुदाविवत् ॥ 59
ईशःप्राप्तेः पूर्वमस्य स्वभावा हि भवन्त्यमी । सञ्जातेषु गुणेष्वस्य शरीरं चरमं विदुः ॥ 60 ॥
ज्ञानादिनाशकतया पातका आनुषङ्गिनाम् । पूर्वोक्ताः प्रतिकूलास्स्युः देहेहम्प्रतिकल्मषाः ॥ 61
आत्मवस्तुविदो वापि शेषत्वमतिवर्जिताः । तादृग्धीसहिताः नान्यशेषभूतत्वधीयुताः ॥ 62 ॥
शेषभूता अपीशस्य प्राप्तये शरणागतिम् । विहाय कर्मण्यासक्ताः, पराश्च स्वप्रयोजने ॥ 63 ॥
उद्देश्यः प्रथमोक्तस्य मनुष्यो देहवर्धकः । उपाय उच्यते स्वर्णादिकं द्रविणमेव हि ॥ 64 ॥
उपेयस्त्वैहिको भोगस्त्वन्नपानादिसंभवः । उद्देश्यस्तु स्वतन्त्रस्य स्वर्गप्रमुखभोगदः ॥ 65 ॥
उपायः कर्मकरणं उपेयो भोग उत्तरः । उद्देश्या अन्यशेषस्य ब्रह्मरुद्रादिदेवताः ॥ 66 ॥
प्रोक्तावुपायोपेयौ तु तत्सायुज्यसमाश्रिती । उपायान्तरनिष्ठस्य ह्युद्देश्यः प्रभुरीश्वरः ॥ 67 ॥

उपायन्तु ज्ञानभक्तिकर्माणीह प्रकीर्तितः । भक्तेरेवोपायतात्र यद्यपि स्यात्तथापि तु ॥ 68 ॥
अङ्गभूते ज्ञानकर्मण्युपचाराद्गतिर्मते । उपेयश्चानर्थरूपोनुभवः परमात्मनः ॥ 69 ॥
स्वप्रयोजननिष्ठस्योद्देश्योर्चारूप ईश्वरः । उपेयस्स्वार्थकैङ्कर्यं उपायस्स्वीकृतिर्निजा ॥ 70 ॥
त्रयस्तत्र हि पूर्वोक्ताः भगवन्निग्रहास्पदम् । अनुग्रहस्य विषयाववशिष्टौ मतावुभौ ॥ 71 ॥
त्रयाणां क्षीयते कर्मानुभवे सति पूर्विकम् । प्रायश्चित्तविनाश्यं स्याच्चतुर्थस्याधिकारिणः ॥ 72॥
नाश्यं पुरुषकारेण पञ्चमस्याधिकारिणः । लक्ष्मीमयं पुरस्कृत्य शरणं याति हीश्वरम् ॥ 73 ॥
तया प्रसन्नस्सर्वेशो नाशयेद्बन्धमस्य तु । स्वीकारकाले पुरुषसापेक्षा गतिरिष्यते ॥ 74 ॥
तथा पुरुषकारे च सापेक्षा भवति स्फुटम् । कार्यकाले तु सापेक्षा द्वयोश्च सहकारिणोः ॥ 75॥
तर्हि स्वकार्यनिरताः प्रतिकूलास्समेपि हि । इति चेन्न स्वकार्यं हि कैङ्कर्यानुभवाश्रितेः ॥ 76 ॥
चेतनस्य त्वविद्यादिदोषजन्यमुदीर्यते । इदं स्वार्थपरत्वं हि दुष्टो नान्यत् प्रकीर्त्यते ॥ 77 ॥
जाताविषयदोषेण स्वप्रयोजननिष्ठता । प्रावण्यं व्यापृतीश्चैतत्सर्वमेव तु दुस्त्यजम् ॥ 78 ॥
अतो हि गोदा कर्मानुभूत्यवश्यत्ववादिनीः । धात्रेयीरवचस्कन्द ; यामुनैर्गुरुभिस्तथा ॥ 79 ॥
'त्वत्पादपद्मप्रणतः कोन्यमिच्छेत्' इतीरितम् । सदाचार्यप्रसादेन वर्धनीयमिदं समम् ॥ 80 ॥

मन्यमानश्चेतनोयमाचार्यस्य हितैषिणः । ईशस्यार्चारूपिणश्च निवसेत् सन्निधौ सदा ॥ 81 ॥
वक्तव्यमस्य सततं गुरोः क्षान्त्यादिवैभवम् । अनात्मगुणपूर्णस्य निकर्षश्चात्मनस्तथा ॥ 82 ॥
सार्थं द्वयं तु जप्तव्यं जप्या गुरुपरम्परा । ज्ञानानुष्ठानधृतये परिग्राह्यमनेन तु ॥ 83 ॥
नाथादिपूर्वाचार्याणां वचनं ज्ञानवर्धनम् । तथा तेषामनुष्ठानमनतिक्रम्य तद्वचः ॥ 84 ॥
अवैष्णवसहावासो ज्ञानानुष्ठाननाशकः । त्याज्योभिमानश्चाचार्यकैङ्कर्यं कार्यमस्य हि ॥ 85 ॥
कर्तव्यमीशकैङ्कर्यं तथा गुरुनियोगतः । भवतीश्वरकैङ्कर्यं वेद्यं शास्त्रमुखेन हि ॥ 86 ॥
अन्यत्त्वाचार्यकैङ्कर्यं शास्त्रेण च गुरोर्गिरा । कैङ्कर्यमिष्टकरणानिष्टाकरणतो द्विधा ॥ 87 ॥
शिष्याद्युज्जीवनार्थञ्च लोकसङ्ग्रहणाय च । इष्टं वर्णाश्रमाचारकरणं त्वानृशंस्यतः ॥ 88 ॥
स्वार्थबुद्ध्या त्वनुष्ठानं अनिष्टं इति कथ्यते । शेषीच्छानुगुणं हीष्टं स्वरूपविनियोजनम् ॥ 89॥
अतथाविनियोगस्तु कथ्यते अनिष्टं इत्युत । अतथाविनियोगो हि स्वेच्छया विनियोजनम् ॥90॥

वर्णाश्रमावलम्बि स्यादनिष्टं इति निश्चयात् । अनिष्टस्तु तदाचारः इत्येतन्नैव सांप्रतम् ॥ 91॥
अवश्यकरणीयत्वमस्योक्तं भगवद्गिरा । अयं मोक्षविरोधित्वात्पुण्याद्भीतो न पापकृत् ॥ 92 ॥
बुद्धिपूर्वं कृतं त्वस्य पूर्वाघं पुण्यमेव च । मन्येत भगवानिच्छेत् स्वास्मानमितरं पुनः ॥ 93 ॥
शेषिप्रसादजनकं कार्यं कुर्वन्नयं ततः । तस्य कुर्वीत कैङ्कर्यमत्यन्तप्रेमसंयुतः ॥ 94 ॥
शेषत्वहानेर्भीत्या वा कुर्यादितत्समाहितः । एवं चैतद्द्वयाभावे शेषत्वाधिकृतौ तथा ॥ 95 ॥
उपायोपेययोश्चापि न विद्येतान्ययोस्य हि । कैङ्कर्यं तु फलं प्रोक्तं न तत् साधनमुच्यते ॥ 96 ॥
कैङ्कर्यस्य स्वीकृतये चेतनञ्च समर्पयेत् । यथा श्रीविदुरो मालाकारः कुब्जा तथैव च ॥ 97 ॥
किञ्चित्कारे कृते त्वस्य स्वरूपं सूज्ज्वलं भवेत् । शुचीन्यन्नानि दत्वा हि विदुरश्शुद्धिमत्तमः ॥
मालाकारोर्चयामास कृष्णमत्यादरेण च । दत्वा सुलेपं कृष्णाय कुब्जाभूच्च सुशोभना ॥ 99 ॥

भवन्ति ज्ञानवरणप्राप्तिप्राप्यानुभूतिगाः । दशाश्च तस्य कैङ्कर्यपूर्वभाविन्य एव ताः ॥ 100 ॥
स्वरूपमुज्ज्वलं कुर्याद्दशासु चतसृष्वपि । धीमान् ज्ञानदशायां तु स्वीयाज्ञानं प्रकाशयेत् ॥101॥
वरणप्राप्तिदशयोरपूर्त्यार्ती तथा भृशम् । प्राप्यानुभूत्यवस्थायां तदेकायत्ततां परम् ॥ 102 ॥
गुरुज्ञानेन चाज्ञानं ईशपूर्त्या ह्यपूर्णता । कृपयार्तिश्च, अनुभूत्याभिनिवेशश्च नश्यति ॥ 103॥
अपराधोज्ञानमूलं, ज्ञानपूर्तिरपूर्तिदा । आर्तेर्मूलमलाभोभिमानस्येशसुरूपता ॥ 104 ॥
अर्चिरादिगती प्रोक्ता रीतिरार्त्यभिमानयोः । अस्य सन्ति च चत्वारो गुणा औज्ज्वल्यहेतवः ॥
ज्ञानाज्ञाने शक्त्यशक्ती ईश्वरस्य च सन्ति ते । ईशज्ञानस्य विषयश्चेतनस्य गुणो भवेत् ॥106॥
तदज्ञानस्य विषयो दोषोस्य भवति स्फुटम् । ईशशक्तेस्तु विषयश्चेतनस्यास्य रक्षणम् ॥ 107॥
तदशक्तेस्तु विषयः परित्यागोस्य सम्मतः । चेतनज्ञानविषयस्तदाचार्यगुणो भवेत् ॥ 108 ॥
अज्ञानस्याचार्यदोषः, शक्तेराचार्यपूजनम् । अशक्तेर्दुरनुष्ठानं विषयः तच्चतुर्विधम् ॥ 109 ॥
असह्य-तत्-तदीयापचारोऽकृत्यकृतिस्तथा । परहिंसा परस्तोत्रं परदारपरिग्रहः ॥ 110 ॥

परद्रव्यापहरणं तथा चासत्यभाषणम् । अभक्ष्यभक्षणञ्चैवेत्येषाकृत्यकृतिर्भवेत् ॥ 111 ॥
ईशापचारश्शास्त्रातिलङ्घने हि भवेत् स च । देवतान्तरसाहश्यचिन्तनं परमात्मनः ॥ 112 ॥
श्रीरामाद्यवतारेषु मनुष्यत्वानुचिन्तनम् । उपचारः कृतो वर्णाश्रमयोर्वैपरीत्यतः ॥ 113 ॥
तथा चार्चावतारेषूपादानस्य निरूपणम् । अन्यथाविद्यमानस्यान्यथाचिन्ता तथात्मनः ॥ 114 ॥
ईशद्रव्यापहारश्चेत्येवम्भूतः प्रकीर्तितः । अपहर्तुश्च साहाय्यं कृत्या क्लेशं विना ततः ॥ 115॥
द्रव्यादानञ्च भगवदपचारेषु गण्यते । अपचारस्तदीयेषु त्वहङ्कारादिमूलकः ॥ 116 ॥
श्रीवैष्णवविरोधस्स्यात् अपचारस्तु दुस्सहः । तत्-तदीयेषु विषयेऽसहमानत्वमन्ततः ॥ 117 ॥
गुरुतद्भक्तविषयेष्वपचारस्तथा भृशम् । सर्वमेतदतिक्रूरमुपर्युपरि भागशः ॥ 118 ॥
उपायोपेययोः कामं विरोधि स्यात्तदीदृशम् । ईशापचारः क्रूरस्स्यादकृत्यकरणात्, ततः ॥119॥
अपचारस्तदीयेषु क्रूरो,ऽसह्यस्ततोपि च । भगवन्निग्रहो मूलमस्य भेदस्य कथ्यते ॥ 120 ॥
एतावता प्रपञ्चेन श्रीमन्-नारायणेत्यमू । विवृतार्थे पदेह्यास्तां, चतुर्थ्यर्थश्च सूचितः ॥ 121 ॥
तथा नमःपदार्थश्च स्फुटमत्र प्रकीर्तितः ॥ 122 ॥

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவரத்நமாலா
அன்னபுகழ் முடும்பை அண்ணல் உலகாசிரியன்
இன்னருளால் செய்தருளிய

ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷணம்

நான்கு, ஐந்து, ஆறுவது ப்ரகரணங்களான

ஸதா$_3$சார்ய-அநுவர்த்தநப்ரகரணம்
ப$_4$க$_3$வந்நிர்ஹேதுகக்ருபாப்ரபா$_4$வப்ரகரணம்
சரமபர்வநிஷ்டா$_2$ப்ரகரணம்

திருநாராயணபுரத்து ஆய் (ஜநந்யாசார்யர்),
மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த
வ்யாக்$_2$யாநங்கள்,
மாமுனிகள் வ்யாக்$_2$யாநத்துக்குத்
திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார் ஸ்வாமி
அருளிய அரும்பத$_3$வுரை
அடங்கியது

பதிப்பாசிரியர்
ஸ்ரீ.உ.வே. கோயில் ஆத்தான் விஜயராகவாசார்யஸ்வாமி

ஸ்ரீ.உ.வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி நினைவு வெளியீடு

ஸர்வஜித், ஆனி மூலம்   30 - 6 - 2007

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவரத்நமாலா

அன்னபுகழ் முடும்பை அண்ணல் உலகாசிரியன்

இன்னருளால் செய்தருளிய

ஸ்ரீவசநபூ4ஷணம்

நான்கு, ஐந்து, ஆறுவது ப்ரகரணங்களான

ஸதா3சார்ய-அநுவர்த்தநப்ரகரணம்

ப4க3வந்நிர்ஹேதுகக்ருபாப்ரபா4வப்ரகரணம்

சரமபர்வநிஷ்டா2ப்ரகரணம்

திருநாராயணபுரத்து ஆய் (ஜநந்யாசார்யர்),

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

வ்யாக்2யாநங்கள்,

மாமுனிகள் வ்யாக்2யாநத்துக்குத்

திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார் ஸ்வாமி

அருளிய அரும்பத3வுரை

அடங்கியது

பதிப்பாசிரியர்

ஸ்ரீ.உ.வே. கோயில் ஆத்தான் விஜயராகவாசார்யஸ்வாமி

ஸ்ரீ.உ.வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி நினைவு வெளியீடு

ஸர்வஜித், ஆனி மூலம் 30 - 6 - 2007 விலை ரூ.125

ஒரு விண்ணப்பம்

ஒரு க்ரந்தத்தின் முதலையும் முடிவையும் சேர்த்து அதன் தாத்பர்யத்தை நிர்ணயிப்பது என்று ஒரு க்ரமம் உண்டு. "நான்முகனை" என்று ஆரம்பித்து "நன்கறிந்தேன் நான்" என்று பூர்த்தியாகும் நான்முகன்திருவந்தாதிக்கு ப்ரமேயம் இதுவே என்பர். அவ்வாறே 'வேதார்த்தம்' என்று தொடங்கி 'ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம்' என்று பூர்த்தியாகும் இந்த ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் ஸாரம் இவ்விரு சொற்றொடர்களையும் சேர்த்துக்கிடைப்பதேயாகும். அதாவது ஸகலவேதங்களுக்கும் ஸாரமான அர்த்தம் – ஒரு ஜீவனை ஸம்ஸாரத்தினின்றும் மீட்டு வைகுந்தமேற்ற வல்லது ஒரு ஸதாசார்யன் 'இவன் நம்மைச்சேர்ந்தவன்' என்று அபிமாநிப்பதே ஆகும். கீதையின் ஸாரமாக சரமச்லோகம் அமைந்திருப்பதுபோல் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் ஸாரமாக 'ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம்' என்கிற வாக்யம் அமைந்துள்ளது. இவ்விஷயத்தை வ்யாக்யாநத்தின் ஆரம்பத்திலேயே மாமுனிகள் ஸாதித்திருக்கிறார். சரமமான உபாயத்தை அர்ஜுநனுக்கு முதலடியிலேயே உபதேசிக்கவில்லை; ஏனென்றால் அந்த உபதேசத்தைப்பெற அவன்மநஸ்ஸு பக்குவமாகவில்லை. ஆகவே பல உபாயங்களையும் அவனுக்கு உபதேசித்து அவையெல்லாம் தனக்கு ஸ்வரூபவிருத்தம் என்று அவன் உணர்ந்த பிறகே சரமச்லோகத்தை அவனுக்குக் கூறுகிறான். அதேபோலவே ப்ரபத்திசாஸ்த்ரத்தை முந்துறப் பரக்கப்பேசி அதில் அசக்தனுக்கு ஆசார்யாபிமாநம் என்னும் விஷயத்தை இந்த ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் பிள்ளைலோகாசார்யர் நிர்ணயித்தருளுகிறார்.

பெயரளவிலான ஒரு ஆசார்யனுக்கும் அதேபோன்ற ஒரு சிஷ்யனுக்கும் எத்தனை நெருக்கமான அபிமாநமிருந்தாலும் அது கார்யகரமாகாது; அதாவது இந்த ஸம்பந்தம் இந்த சிஷ்யனுக்கு மோக்ஷத்தைப் பெற்றுத்தர ஹேதுவாகாது. அப்படியானால் ஸ்ரீவசநபூஷணசாஸ்த்ரம் சுருக்கமாகத் திருமந்த்ரம்போல் 'ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம்' என்கிற இந்த ஒரு வாக்யத்துடனேயே முடிந்திருக்குமே! இதற்கு முன்பாக ஸதாசார்யலக்ஷணம், ஸச்சிஷ்யலக்ஷணம் என்றெல்லாம் விரிவாகப் பேசியிருக்கும் ஆசார்யருடைய திருவுள்ளம் என்னவென்று பார்க்கவேண்டும். அதில் கூறிய லக்ஷணங்களோடு கூடின ஆசார்யனுடைய அபிமாநத்துக்கே உத்தாரகத்வம் உண்டு என்று தேறுகிறது. நாட்டில் பெரும்பாலும் கொள்கொடையளவான ஆசார்ய–சிஷ்ய–ஸம்பந்தமே காணப்படுகிறது. இதுகொண்டு மோக்ஷலாபத்தைக் காண்பது வெறும் கனவே. திருமாமகள்கொழுநன் தானே வைகுந்தம் தருவது எப்போது என்று மாமுனிகள் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறார். ஞானம் அநுட்டாநம் இவை நன்றாகவே உடைய ஒரு குருவை அடையும்பொழுதே மோக்ஷப்ரஸக்தி. ஸ்வரூபஜ்ஞாநமற்ற ஆசார்யனுக்கு உத்தாரகத்வம் துர்லபம். தேவதாந்தரபஜநம் போன்ற துஷ்ப்ரவ்ருத்திகள் ஒரு ஆசார்ய–னுக்கு இருக்குமேயானால் அவனுக்கு ஆசார்யத்வமே போய்விடும்; அவனுக்கே மோக்ஷப்ராப்தி ஸித்திக்–காது; இனி அவனை அண்டின சிஷ்யனுக்கு நற்கதி ஏது? எனவே க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தங்களை விரும்பி முமுக்ஷுவல்லாத ஆசார்யசிஷ்யர்களுக்கு ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் சொன்ன விஷயங்கள் பொருந்தாது.

ஸதாசார்யனொருவனை ஆச்ரயித்த ஒரு ஸச்சிஷ்யன் தன் தனித்தன்மையை மறைத்து ஆசார்யனை நிழல்போல் அநுவர்த்திக்கிறான். இந்த அணுகுமுறை பண்டைய தமிழர்காலத்திலேயே இருந்த ஒன்றாகும். கல்வியின் பெருமையைப்பேசவந்த ஒரு புறநானூற்றுப்பாடல் இவ்வாறு கூறுகிறது :– "உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள்கொடுத்தும் பிற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே". நிரவதிகமான தநத்தை ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பிப்பதோடு அவனுக்கு ஸகலகைங்கர்யங்கள் செய்வதும், அவன்பின் செல்வதைத் தாழ்வாக நினையாமல் அவனிடம் கற்பதும் விதிக்கப்படுகிறது. அங்கு பந்தஜ்ஞாநம்; இங்கு மோக்ஷஜ்ஞாநம். அநுஷ்டாநக்ரமம் ஒன்றே.

இந்த அரும்பதவுரைகளுடன் கூடிய ஸ்ரீவசநபூஷணத்தை ஸ்ரீ உ வே காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி மிகவும் உகந்து அநுபவித்து ப்ரசாரம் செய்து வந்தார். எனவே இந்த க்ரந்தத்தைத் தமிழ் எழுத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடவேண்டும் என்று ஸ்வாமியின் குமாரரான ஸ்ரீ உ வே வரதராஜன் ஸ்வாமியும், தௌஹித்ரரான ஸ்ரீ உ வே முரளீதரஸ்வாமியும் பெருமுயற்சி எடுத்துக்கொண்டனர். அவர்களுக்குக் கரணமாக அடியேன் அமைந்து அபிலாஷையைப்பூர்த்திசெய்தேனாத்தலை. உபாய வைபவப்ரகரணம் அண்ணன் ஸ்ரீ உ வே திருவேங்கடாசார்யஸ்வாமியின் ப்ரயத்நத்தால் வெளிவந்தது. அதிகாரிநிஷ்டாப்ரகரணத்துக்கு த்ரவ்யஸஹாயம் செய்வதாக முன்வந்த ஓரிருவர் வாய்திறப்பின்றிக் கடுக மறைந்தனர். காரப்பங்காடு ஸ்ரீ உ வே வரதராஜன்ஸ்வாமி தாமே இதை ஏற்றுக்கொண்டார். கடைசி ஸம்புடமான இந்தப்பகுதியை வெளியிடுவதற்கு "இத்திருவருள்பெறுவார் யவர்கொல்" என்று நோக்கியிருக்குங்கால் பல பாக்யசாலிகள் அந்வயித்தனர். சிறுதுளிபெரு வெள்ளமாகப் பொருள் ஈண்டியது. அவர்களை அணுகி ஊக்குவித்த ஸ்ரீ உ வே S. K. சம்பத் ஸ்வாமி, ஸ்ரீ உ வே ரங்கன் ஸ்வாமி ஆகியோருக்கு அடியேன் மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

தநஸஹாயம் செய்த மஹோதாரர்களின் திருநாமங்களை இங்கே குறிப்பிடுவது இன்றியமையாதது. ஸ்ரீ உ வே S.ராஜகோபாலன், S. K. சேஷாத்ரி, ஸ்ரீதரராமன், V.ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார், V.நாராயண அய்யங்கார், புத்தூர் பாலாஜி (எ) ரகுராமன், புத்தூர் R.ரங்கநாதன், T.ரங்கன், T.அழகர், T.K.கோவிந்தராஜன், S.சௌரிராஜன், O.R.ராஜகோபாலன், S.திருமலைரங்கஸ்வாமி, A.நாராயணன், R.ரங்கராஜன், சேகர், முகுந்தன், S.ராஜகோபால், தெய்வசிகாமணி, A.R.ஸ்ரீநிவாஸன், S.முத்துஸ்ரீநிவாஸன், கோபால், S.முரளி, ஸ்ரீமாந் C.V.ராஜன், ரங்கராமாநுஜம், ஸ்ரீமதி மைதிலி ராதாக்ருஷ்ணன், வத்ஸலாதிருமலை, ஜயா ராமஸ்வாமி, ரேவதி. இவ்வனைவருக்கும் எம்பெருமான் ஸகலஸௌபாக்யங்களையும் அருள்வானாக.

கடந்த சுமார் பதினைந்து ஆண்டுகளாக நீடித்த இந்த ஸ்ரீவசநபூஷணகைங்கர்யம் இப்போது நிறைவேறுகிறது. இதில் அவ்வப்போது பல தடைகள்; மென்பொருள், வன்பொருள் யாவும் காலம் கடந்து உழைத்தன, எனவே அவற்றின் திறன் மிகவும் பரிமிதம். கரணங்கள், உபகரணங்கள் யாவும் சிதிலமாயின. இதனால் ஏற்பட்ட பாதிப்பும் காலதாமதத்துக்குக் காரணமாயிற்று. இயந்திரமயமான இவ்வுலகில் தனமின்றி ஓரணுவும் அசையாத நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. ஸம்பந்நர்கள் ஸாதிக்குமத்தை தரித்ரர்கள் ஸாதிக்கவிழைந்தால் என்ன பலன் கிட்டும். பல தருணங்களில் ஏமாற்றமும் நம்பிக்கையின்மையுமே சூழ்ந்துகொண்டது. கங்கையை பூமிக்குக் கொண்டுவருவதில் பகீரதன் கொண்ட ப்ரயத்நம் உலகறிந்ததே. ப்ரஹ்மா வரம் கொடுத்தும் அதைத் தாங்கிக்கொள்ள சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவம் செய்யவேண்டியிருந்தது. அவர் இசைந்தபிறகு கங்கையின் அகந்தையால் சிவனுடைய ஜடையினின்று கங்கை வெளிவர இயலவில்லை. மறுபடியும் ஒரு தவம். பிறகு வெளிவந்த கங்கை ஜஹ்நுமஹர்ஷியின் யஜ்ஞபூமியை அழித்ததால் அம்முனிவர் கங்கையை பாநம் செய்ய, பிறகு தேவாதிகளின் ப்ரார்த்தனையால் முனிவர் உகந்து கங்கையை ப்ரவஹிக்கச்செய்தார். பகீரதனுக்கு இத்தனை விக்நங்கள் என்றால் அஸ்மதாதிகளின் நிலை சொல்லப்போமோ? திவ்யதம்பதிகளின் கடாக்ஷத்தால் இத்தனை விக்நங்களையும் கடந்து இந்த கைங்கர்யம் பூர்த்தியாகிறது. ஸ்ரீவைஷ்ணவசிகாமணிகள் இதை மகிழ்ந்து ஏற்று அநுபவிப்பார்கள் என நம்புகிறேன்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்

தாஸன்

விஜயராகவன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

விஷயாநுக்ரமணிகை

ஸதாசார்ய-அநுவர்த்தநப்ரகரணம்

ஒன்பது ப்ரகரணங்களில் ஏழாவதான ஸச்சிஷ்யலக்ஷணப்ரகரணம்

ப்ருகுஶ்வந்நிர்ஹேதுகக்ருபாப்ரபாவப்ரகரணம்

சரமபர்வநிஷ்டாப்ரகரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமல்லோககு3ரவே நம:

ஸ்ரீமத்3வரவரமுநயே நம:

ஸ்ரீவசநபூ4ஷணத்திற்குத்திருநாராயணபுரம் ஆய்(ஜநந்யாசார்யர்) அருளிய வ்யாக்2யாநம்

ஸதா3சார்ய-அநுவர்த்தநப்ரகரணம்

308. தான் ஹிதோபதே3ஶம்பண்ணும்போது தன்னையும் ஶிஷ்யனையும் ப2லத்தையும் மாறாடி நினைக்கை க்ரூரநிஷித்3த4ம்.

உக்தநிதி3நசர்யாநுஸந்தா4நோபதே3ஷ்டாவான ஸதா3சார்யஸ்வரூபசோத3நம் பண்ணுகிறார்மேல் [தான் ஹிதோ3பதே3ஶம்] துடங்கி, [ருசியாலே வருகையா]ளவாக. ஶிஷ்யனுக்கு ஆசார்யாத்3யபசாரம்போலே

ஸ்ரீவசநபூ4ஷணத்திற்குப்பெரியஜீயர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வ்யாக்2யாநம்

308. அநந்தரம் [தான் ஹிதோபதே3ஶம் பண்ணும்போது] என்று துடங்கி [உகப்பும் உபகார-ஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்] என்னுமளவாக இவ்வதி4காரிக்குக் கீழ்ச்சொன்ன அர்த்த2-விஶேஷங்களுக்கெல்லாம் உபதே3ஷ்டாவான ஆசார்யவிஷயத்தில் உண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்த்யநுவர்த்தநப்ரகாரங்களை த3ர்ஶிப்பிக்கைக்காக, ஸதா3சார்யலக்ஷணம் ஸச்சி2ஷ்ய-லக்ஷணம், தது3ப4யருடைய பரிமாற்றம் இவையிருக்கும்படியை ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக அருளிச்செய்கிறார். இவ்வதி4காரிக்கு அஶக்திவிஷயமான நிஷித்3த4ங்கள் சொன்ன ப்ரஸங்க3த்திலே அவையெல்லாத்திலும் க்ரூரநிஷித்3த4ம் பரோபதே3ஶஸமயத்தில் விப்ரதி-

---

பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீவசநபூ4ஷணவ்யாக்2யாநத்துக்குத் திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி அருளிச்செய்த அரும்பத3விளக்கம்

308. உத்தரப்ரகரணஸங்க3தி (அநந்தரம்) இத்யாதி3. (கீழ்ச்சொன்ன அர்த்த2விஶேஷங்களுக்-கெல்லாம்) இத்யாதி3நா பூர்வப்ரகரணோக்த-அர்த்த2விஶேஷஸித்3தி4ஹேது-ஆசார்யாநுவர்த்த-நாதி3ப்ரதிபாத3நாத் ஹேதுதை ஸங்க3தி என்று ஸூசிதம். (த3ர்ஶிப்பிக்கைக்காக) இத்யநேந ஸதா3சார்யலக்ஷணத்3யவாந்தரஸந்த3ர்ப்ப4ங்களுக்கு உபோத்3கா4தம் ஸங்க3தி என்று ஸூசிதம். "உபோத்3கா4தாபவாதா3ப்4யாம் ப்ரஸங்கா3நுப்ரஸங்க3த: । தத்தத்பாத3க3தத்வேந விசாராந்தர-முந்நயேத்" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக) என்று. இதிலே வ்ருத்தமான மூன்று ப்ரகரணமும் த்3வயத்தில் கண்டோ2க்தார்த்த2விவரணபரம். வர்த்திஷ்யமாணமான மூன்று ப்ரகரணமும் த்3வயத்தில் அபி4ப்ரேதார்த்த2விவரணபரம். உபதே3ஶ-அதிதே3ஶவிசாரரூபத்வாத் பூர்வமீமாம்ஸையில் ஷட்கபே4த3மும், தத்பௌர்வாபர்யமும் போலேயும் ஸித்3த4-ஸாத்4ய-உபாய-உபேய-விசாரரூபத்வாத் உத்தரமீமாம்ஸையில் த்3விகபே4த3மும்,

ஆசார்யனுக்கும் ஸ்வபரஸ்வரூபவிபர்யயஸ்மரணம் க்ரூரநிஷித்3த4மாயிருக்குமென்கிறார் [தான் ஹிதோப- தே3ஶம்] இத்யாதி3யால். ஸ்வாசார்யபாரதந்த்ரனாய், அநந்யப்ரயோஜநனாய், க்ருபாளுவாய், ஆப்ததமனுமா தான் ஸத்ஸம்ப்ரதா3யக்ரமநியமம் தவறாதபடி ஸச்சி2ஷ்யஸ்வரூபஹிதமான ஸாரமந்த்ரார்த்த2த்தைப்பேணி உபதே3ஶிக்கும்போது, மந்த்ரார்த்த2ங்களை ஸ்வாசார்யபாரதந்த்ரனாயுபதே3ஶிக்கிற தன்னையும், ஸம்ஸார- நிர்வேத3ம் பிறந்து வந்து உபதே3ஶம் கேட்கிற ஶிஷ்யனையும், உபதே3ஶாநுகு3ணபூ2லத்தையும் உள்ளபடி நினையாதே மாறாடிநினைக்கை உப4யஸ்வரூபநாஶகரமாயிருக்கையாலே க்ரூரமுமாய், ஶிஷ்டக3ர்ஹிதமாகை- யாலே நிஷித்3த4முமாயிருக்கும். கீழ்ச்சொன்ன நிஷித்3த4விஷயங்களைப் பற்றவும் அதிக்ரூரமான நிஷித்3த4- மாயிருக்குமென்னவுமாம்; அதில் தான் நஶிக்குமளவிறேயுள்ளது, இதில் உப4யஸ்வரூபமும் நஶிக்குமிறே.

பத்தி என்றருளிச்செய்கிறார் [தான் ஹிதோபதே3ஶம் பண்ணும்போது] இத்யாதி3வாக்யத்தாலே. அதாவது, கீழ்ப்ரப3ந்த4த்தில் சொல்லப்பட்ட அதி4காரிலக்ஷணங்களெல்லாத்தாலும் குறை- வற்றிருந்துள்ள தான் உஜ்ஜிஜீவிஷுக்களாய் வந்து தன்னை உபஸத்தி பண்ணினவர்களுக்கு உஜ்ஜீவனஹேதுவான மந்த்ரரூபஹிதத்தை உபதே3ஶிக்கும் காலத்தில், உபதே3ஷ்டாவான தன்னையும் உபதே3ஶபாத்ரனான ஶிஷ்யனையும் உபதே3ஶப2லத்தையும் விபரீதப்ரதிபத்தி பண்ணுகை பூர்வோக்தநிஷித்3த4ங்களில் காட்டில் க்ரூரநிஷித்3த4மென்கை. அவ்வோ நிஷித்3த4ங்கள் இவன்தனக்கு நாஶகமித்தனையிறே; அவ்வளவன்றிக்கே இவனுபதே3ஶம் கேட்டவனுக்கும் கேடாகையாலே இத்தை அவற்றிலுங்காட்டில் க்ரூரநிஷித்3த4மென்கிறது. [இருவருக்கும் ஸ்வரூபஸித்3தி4யில்லை] என்றிறே மேல் சொல்லத்தேடுகிறது. (308)

தத்பௌர்வாபர்யமும் போலேயும், இதில் த்3வயத்தில் கண்டோ2க்தார்த்த2-அபி4ப்ரேதார்த்த2-விவரண- ரூபத்வாத் த்ரிகபே4த3மும், தத்பௌர்வாபர்யமும் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (உபதே3ஷ்டாவான) இத்யாதி3. உபதே3ஶாதி3களும், உபதி3ஷ்ட-அர்த்த2விஷயமஹாவிஶ்வாஸஹேதுக்ருபாவைப4வமும், உபதி3ஷ்டார்த்த2சரமாவதி4யும், க்ரமிகங்களாகையாலே, மேல் மூன்று ப்ரகரணங்களுக்கும் உத்தரோத்தராநந்தர்யம் என்னுமிடம் அடியிலே த்3வயவிவரணத்வோபபாத3நத்திலும் ஸ்பஷ்டம். பேடிகாஸங்க3தியை அருளிச்செய்து அநந்தரஸந்த3ர்ப்ப4ஸங்க3தியை அருளிச்செய்கிறார் (இவ்- வதி4காரிக்கு) இத்யாதி3நா. உத்தரோத்தரக்ரூரநிஷித்3த4ப்ரதிபாத3நப்ரஸங்க3ாத் ததோப்யதிஶயித- க்ரூரநிஷித்3த4விஶேஷப்ரதிபாத3நமாகையாலே ப்ரஸங்க3ஸங்க3தி என்றபடி. மூலத்திலே [தான்] என்கிற இது பூர்வ-ப்ரகரணோக்த-அதி4காரிலக்ஷணலக்ஷிதஸ்வபரம். ஸர்வநாமஶப்3த3ங்களுக்கு பு3த்3தி4ஸ்த2பராமர்ஶித்வஸ்வாப4ாவ்யத்தாலே என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (கீழ் ப்ரகரணத்திலே) இத்யாதி3. உபதே3ஶத்தால் உபதே3ஶ்யன் ஆக்ஷிப்தன் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (உஜ்ஜிஜீவிஷுக்களாய்) இத்யாதி3. (உஜ்ஜிஜீவிஷு:) = உஜ்ஜீவநேச்சு2:. உபஸத3நமும் அர்த்த2- ஸித்3த4ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (தன்னை உபஸத்தி) இத்யாதி3. உபதே3ஶ்யத்வலிங்க3த்தாலே ஹிதஶப்3த3ம் உஜ்ஜீவநஹேது-மந்த்ரரூபஹிதபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (உஜ்ஜீவந) இத்யாதி3. உபதே3ஶப்ரகரணாநுகு3ண்யாத் [தன்னையும்] இத்யாதி3கள் உபதே3ஶ-க்ரியாஸம்ப3ந்தி4கர்த்ருகர்ம- ப2லவிஷயங்கள் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (உபதே3ஷ்டாவான) இத்யாதி3. பூர்வோக்தக்ரூர- சதுஷ்டயாபேக்ஷயா க்ரௌர்யாதிஶயத்தை உபபாதி3க்கிறார் (அவ்வோ நிஷித்3த4ங்கள்) இத்யாதி3நா. ஸ்வமாத்ரநாஶகாபேக்ஷயா ஸ்வபர-உப4யநாஶகம் அதிக்ரூரம் என்றபடி. இது மூலத்திலே உத்தரத்ர ஸ்பஷ்டம் என்கிறார் [இருவர்க்கும்] (வா.212) இத்யாதி3நா. (சொல்லத்தேடுகிறது) என்றது விவக்ஷிக்கிறது என்றபடி. (308)

309. தன்னை மாறுடி நினைக்கையாவது தன்னை ஆசார்யனென்று நினைக்கை, ஶிஷ்யனை மாறுடி நினைக்கையாவது தனக்கு ஶிஷ்யனென்று நினைக்கை, ப2லத்தை மாறுடி நினைக்கையாவது த்3ருஷ்டப்ரயோஜநத்தையும், ஶிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவ-நத்தையும், ப4க3வத்கைங்கர்யத்தையும், ஸஹவாஸத்தையும் ப2லமாக நினைக்கை.

இத்தை ஸ்பஷ்டீகரிக்கிறார் மேல் [தன்னைமாறுடி] இத்யாதி3யால். உபதே3ஷ்டாவான தன்னை யதா2க்ரமத்தை மாறுடிநினைக்கையாவது – தன்னை ஸ்வாசார்யஶேஷமென்று நினையாதே ஶேஷியான ஆசார்யன் என்று நினைக்கை; ஶ்ரோதாவான ஶிஷ்யனை யதா2ப்ரகாரம் மாறுடி நினைக்கையாவது – இவன் நம்மாசார்யனுக்கு ஶிஷ்யனென்று நினையாதே ஸ்வாசார்யபரதந்த்ரனான தனக்கு ஶிஷ்யனாக நினைக்கை; உபதே3ஶப2லத்தை யதா2ப்ரகாரம் மாறுடி நினைக்கையாவது – நம்மாசார்யன் நமக்கு அந்தர்யாமியாய் உபதே3ஶிக்கிறவிதுக்கு ப்ரயோஜநம் நம்மாசார்யமங்க3ளாஶாஸநத்துக்கு அதி4காரியாமிது என்று உள்ளபடி நினையாதே, நாம்

---

309. தன்னையும் ஶிஷ்யனையும் ப2லத்தையும் மாறுடிநினைக்கையாவது எதென்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே அவற்றை உபபாதி3க்கிறார் [தன்னை மாறுடி நினைக்கை]யாவது என்று துடங்கி. அதாவது உபதே3ஷ்டாவான தன்னை உள்ளபடி நினையாமல் [மாறுடிநினைக்கை]யாவது – உபதே3ஶஸமயத்தில் தன்னுடைய ஆசார்யனையே இவனுக்கு உபதேஷ்டாவாகவும் தான் அங்குத்தைக்கு காரணபூ4தனாகவும் ப்ரதிபத்தி பண்ணிக்கொண்டு உபதே3ஶிக்கவேண்டியிருக்க அப்படிச்செய்யாதே, ஸ்வாசார்யபரதந்த்ரனாயிருக்கிற தன்னை இவனுக்கு ஆசார்யனென்று நினைக்கை; உபதே3ஶபாத்ரனான ஶிஷ்யனை உள்ளபடி நினையாமல் [மாறுடிநினைக்கை]யாவது – தன்னோபாதி இவனையும் தன்னுடைய ஆசார்யனுக்கு ஶிஷ்யனாக ப்ரதிபத்திபண்ணி உபதே3ஶிக்கவேண்டியிருக்க அது செய்யாதே இவனைத் தனக்கு ஶிஷ்யனென்று நினைக்கை; உபதே3ஶப2லத்தை உள்ளபடி நினையாதே [மாறுடிநினைக்கை]யாவது – பரோபதே3ஶம் பண்ணு-

---

309. "ஆசார்யாதீ4நவ்ருத்தித்வம்", "தத3தீ4நஶ்ச வர்த்தேத", "ஸ்வாசார்யம் ஹ்ருத3யே த்4யாத்வா மந்த்ரமத்4யாபயேத்3கு3ரு:" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு (தன்னுடைய ஆசார்யனையே) இத்யாதி3. "ஸ்வாசார்யம் ஹ்ருத3யே த்4யாத்வா" என்கிற இதிலே "ஆசாரே ஸ்தா2பயத்யபி" என்கிற அம்ஶம் அபி4ப்ரேதம். "ஹஸ்தபாதா3தி3வத் ஶிஷ்ய: இதி ஶிஷ்டா வத3ந்தி ஹி" என்றும் உண்டிறே. இத்தால் ஸ்வாசார்யனுக்கே உபதே3ஷ்ட்ருத்வமும், தனக்கு தது3பகரணத்வமும் அநுஸந்தே4யம் என்றும் ஸித்3த4ம். "ஶிஷ்யாணாம் ஸங்க்3ரஹேண ப்ரீதம்" இத்யாதி3யைப்பற்ற (தன்னை ஆசார்யனாக) இத்யாதி3. "ப்ரணம்ய கு3ருஸ்தத: ஸ்வாஸ்யம் பரமம் மந்த்ரம் வசயித்வா" என்கிற இத்தைப்பற்ற (தன்னோபாதி) இத்யாதி3. ஸகலப்ரமாணஸங்க்3ரஹப்ரணவஸ்தா2நீயமான திருப்பல்லாண்டிலே மங்க3ளாஶாஸநார்த்த2மாகவே பரோபதே3ஶம் ஶிஷ்டாக்3ரேஸரரான பெரியாழ்வாருடைய அநுஷ்டா2நஸித்3த4மாகையாலும் அவாப்தஸமஸ்தகாமனுக்கு இதுக்கு மேற்பட்டதொரு ப்ரீதிஜநகம் இல்லாமையாலும் மங்க3ளாஶாஸநயோக்3யதாகரணமே பரோபதே3ஶத்துக்கு முக்2யப2லம் என்று உபதே3ஶவிதா4யகஶாஸ்த்ரதாத்பர்யம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பரோபதே3ஶம் பண்ணுமளவில்) இத்யாதி3. "ப்3ராஹ்மணஸ்யாதி4கா: ப்ரவசநயாஜநப்ரதிக்3ரஹா:" என்கிற ஶாஸ்த்ரம், "ஶுஶ்ரூஷாலாப4பூஜார்த்த2ம் யஶோர்த்த2ம் வா பரிக்3ரஹ: । ஶிஷ்யாணாம் ந து காருண்யாத் ஸஜ்ஜ்ஞேயஶ்ஶிஷ்யஸங்க்3ரஹ:", "க்ருபயா நிஸ்ஸ்ப்ருஹோ வதே3த்" இத்யாதி3-விஶேஷஶாஸ்த்ரத்தாலே பாரமைகாந்த்யதி4காரிவ்யதிரிக்தவிஷயம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே

இவனுக்கு உபதே3ஶிக்கில் சிறிது த்3ருஷ்டம் பெறலாமென்று த்யாஜ்யமான த்3ருஷ்டப்ரயோஜநத்தை ப2லமாக நினைக்கையும்; உபதே3ஶித்து உஜ்ஜீவிப்பிக்கிறான் ஸ்வாசார்யனென்று நினையாதே நானுபதே3ஶித்து இவனை உஜ்ஜீவிப்பிக்கிறேனென்று ஶிஷ்யனுடைய ஸ்வநிமித்தோஜ்ஜீவநத்தை ப2லமாக நினைக்கையும்; இவன் மங்க3ளாஶாஸநயோக்3யனாம்படி திருத்தும் நம்மாசார்யன் ப4க3வத்கைங்கர்யம் பண்ணுகிறானென்று நினையாதே, நாமிவனை அங்குற்றைக் குறுப்பாக்கித்திருத்தவே ப4க3வத்கைங்கர்யம் லபி4த்தோமாவுதோம் என்று ஸ்வயத்நலப்4யப4க3வத்கைங்கர்யத்தை ப2லமாக நினைக்கையும்; இவனுடன் ஸஹவஸிக்கும்படி நம் ஆசார்யன் பண்ணினான் என்று நினையாதே, உபதே3ஶிக்கவே நமக்கு இவன் முன்னாய்ப் பின்னாய்த் திரியும் என்று ஸ்வப்ரயோஜநஸஹவாஸத்தை ப2லமாக நினைக்கையுமாகிற இவையாயிற்று ஆசார்யனுடைய க்ரூரநிஷித்3த4மான நினைவின் மாறாட்டமென்கிறார். (309)

310. நினையாதிருக்க இந்நாலு ப2லமும் ஸித்3தி4க்கிறபடியென்னென்னில், ஶேஷபூ4தனான ஶிஷ்யன் நினைவாலே த்3ருஷ்டப2லம் ஸித்3தி4க்கும், ஈஶ்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவநம் ஸித்3தி4க்கும், ஆசார்யன் நினைவாலே ப4க3வத்கைங்கர்யம் ஸித்3தி4க்கும்; உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்3தி4க்கும்.

மளவில் இவ்வாத்மா திருந்தி "ஆளுமாளார்" என்கிற விஷயத்துக்கு மங்க3ளாஶாஸநத்துக்-காளாகவேணுமென்றுமிதுவே ப2லமாக உபதே3ஶியாதே, இவனால் வரும் அர்த்த2-ஶுஷ்ருஷா-ரூபமான த்3ருஷ்டப்ரயோஜநத்தையாதல், ஶிஷ்யனான இவன் ஸம்ஸாராது3த்தீர்ணனாய் வாழுகையாகிற உஜ்ஜீவநத்தையாதல், திருநந்த3வநாதி3களைச் செய்கிறதிலுங்காட்டில் ஓர் ஆத்மாவைத் திருத்தினால் எம்பெருமான் திருவுள்ளமுகக்கையாலே இப்படியிருந்துள்ள ப4க3வத்-கைங்கர்யத்தையாதல், ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும்நாள் தன் தனிமைதீரக்கூடி வர்த்திக்கையாகிற ஸஹவாஸத்தையாதல் உபதே3ஶத்துக்கு ப2லமாக நினைக்கையென்றபடி. (309)

310. இப்படி இவன் நினையாதிருக்க இந்நாலு ப2லமும் ஸித்3தி4க்கிறபடிதானென் என்கிற தஜ்ஜிஜ்ஞாஸாப்ரஶ்நத்தை அநுவதி3த்துக்கொண்டு, அவை ஸித்3தி4க்கும்வழி அருளிச்செய்கிறார்

அருளிச்செய்கிறார் (இவனால் வரும்) இத்யாதி3. ஶேஷபி4மதபரமப்ரயோஜநபூ4தமங்களாஶாஸநா-பேக்ஷயா இவனுக்கு பரோஜ்ஜீவநமும் ப்ரயோஜநமாகாது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஶிஷ்யனான இவன்) இத்யாதி3. "தி3வ்யார்ச்சாயதநக்3ராமபுரராஷ்ட்ராதி3ஸம்பதா3ம் । நிஷ்பாத3நம் தத2ராமதடாகாதி3ப்ரகல்பநம்" என்று சொல்லி, "அந்யேஷாம் சைவ போ4க3நாம் சேதநா-சேதநாத்மநாம் । நிஷ்பாத3நம் ரக்ஷணஞ்ச ஸம்ஸ்க்ரியோபநயாதி3 ச" என்று சொன்ன சேதந-ஸம்ஸ்காரப2லபூ4தபோ4க3விஶேஷமும் மங்க3ளாஶாஸநஜந்யபரமப்ரீத்யபேக்ஷயா ஶேஷிக்கு அல்ப-மாகத் தோற்றுமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (திருநந்த3வநாதி3களை) இத்யாதி3. "வளர்த்ததனால் பயன் பெற்றேன்" என்கிற இதுவும் மங்க3ளாஶாஸநாபேக்ஷயா அத்யல்பம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரத்தில்) இத்யாதி3. (309)

310. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி இவன்) இத்யாதி3. இத்தால் இவற்றுக்கு உபதே3ஶப2லத்வ-போ3த4கப்ரமாணங்களுக்கு உபமர்த்த3ம் ப்ரஸங்கி3க்கும் என்றபடி. ஶிஷ்யேஶ்வராசார்யாபி4ஸந்தி4-ப்ராப்த-ஆநுஷங்கி3கப்ரயோஜநபரதயா தத்ப்ரமாணங்கள் சரிதார்த்த2ங்கள் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே உத்தரம் என்கிறார் (அவை ஸித்3தி4க்கும் வழியை) இத்யாதி3. 'அகிஞ்சித்கரஸ்ய ஶேஷத்வாநுபபத்தி:'

ஆகில் இவ்வாசார்யன் இவற்றை நினையாதிருக்கை அவர்ஜநீயமான இந்நாலு ப2லமும் தனக்கும் ஶிஷ்யனுக்கும் ஸித்3தி4க்கிறபடி என்னென்று ஶங்கித்து பரிஹரிக்கிறார் [ஶேஷபூ4தனான] இத்யாதி3யால். "ஶரீரமர்த்த2ம் ப்ராணஞ்ச ஸத்3கு3ருப்4யோ நிவேத3யேத்" என்று ஆத்மாத்மீயமடங்க ஆசார்யஶேஷமென்று இருக்கும் ஸத்தாநுப3ந்த4நஶேஷமாய் நிலைநின்ற ஶிஷ்யனுடைய மதீ3யத்வப்ரதிபத்திக3ந்த4மற்ற தெளிந்த நினைவாலே, ப4க3வத்3ப4ாக3வதகைங்கர்யார்த்த2மான ப்ராப்தத்3ருஷ்டப2லம் தான் நினையாதிருக்கவே ஸித்3தி4க்கும்; நமக்கெட்டுப்படாமல் எதிர்மலைந்து அஸத்கல்பனான இவனை நமக்கும் நம்முடையார்க்கும் மங்க3ளாஶாஸநம் பண்ணி வாழும்படி உஜ்ஜீவிப்பித்தான் இம்மஹாநுபா4வனிறே என்று கௌ3ரவித்து நினைக்கும் ஈஶ்வரன்-நினைவாலே ஶிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவநம் குறைவற ஸித்3தி4க்கும்; இவனுக்கு பூர்வாசார்யர்கள் அநுஸந்தி4க்கும் தாத்பர்யார்த்த2ங்களைப் பால்பாய உபதே3ஶித்துத் திருத்தி மங்க3ளாஶாஸநத்துக்கு ப்ராப்தனாக்கி ப4க3வத்-கைங்கர்யம் இவன் பண்ணப்பெறுவதே என்று அகவாயிலே நினைக்கும் ஸ்வாசார்யன்நினைவாலே பரமப்ராப்யப4க3வத்கைங்கர்யமும் பழுதற ஸித்3தி4க்கும்; ப4க3வத்க்ருபைக்கும் எட்டுப்படாதே து3ஷ்டதமனாய்ப் போந்த என்னை கடாக்ஷித்து, அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணி 'செயல் நன்றாகத் திருத்திருத்தின இந்த பூர்ணவிஷயமேயன்றோ நித்யஸேவ்யம்' ; இவன் பாத3ச்ச2ாயையாய் வர்த்திக்கவேணுமென்னும் ஶிஷ்யனுடைய உபகாரஸ்ம்ருதியாலே இவனோடுண்டான ஸஹவாஸப2லம் தன்னடையே ஸித்3தி4க்கும். ஆக ஆசார்யன் நினையாதிருக்க ப2லசதுஷ்டயமும் ஶிஷ்யேஶ்வரஸ்வாசார்ய-ப்ரதிபத்திவிஶேஷங்களாலே ஸித்3தி4க்கையாலே, ஶேஷித்வாபஹாரமும், ஸ்வாசார்யத்3ரவ்யாபஹாரமும், க்ஷுத்3ரப்ரயோஜநாகாங்க்ஷையும், ஸ்வப்ரபா4வஸ்மரணமும், ஸ்வகர்த்ருத்வாரோபணதோ3ஷமும், ஸ்வபூஜாபேக்ஷையுமாகிற தோ3ஷவிஷய-ப்ரஸங்க3ம் வாராதென்றதாயிற்று. த்3ருஷ்டப்ரயோஜநகைங்கர்ய-ஸஹவாஸங்கள் ஶிஷ்யனாலும், உஜ்ஜீவநம் தன்னாலும் வரும் ப2லம், உஜ்ஜீவநம்போல் ப4க3வத்கைங்கர்யமும் தன்னாலே ஶிஷ்யனுக்கு வரும் ப2லமென்று பிரித்துச் சொல்ல வேண்டியதில்லை, உஜ்ஜீவநம் கைங்கர்யபர்யந்தமாயல்லதிராமையாலே. (310)

[நினையாதிருக்க] என்று துடங்கி. [ஶேஷபூ4தனான ஶிஷ்யன் நினைவாலே த்3ருஷ்டப2லம் ஸித்3தி4க்கும்] என்றது - ஶிஷ்யனானவன் தனக்கு ஶேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்று அநுஸந்தி4த்-திருக்கையாலே, கிஞ்சித்காரமில்லாதபோது ஶேஷத்வம் கூடாதென்று தன் ஸ்வரூப-லாப4த்துக்காகத் தன்னாலான கிஞ்சித்காரம் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலே அர்த்த2-ஶுஶ்ருஷைகளாகிற த்3ருஷ்டப2லம் ஸித்3தி4க்குமென்றபடி; [ஈஶ்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவநம் ஸித்3தி4க்கும்] என்றது - எதிர்சூழல் புக்குத்திரிந்து தன் விஶேஷகடாக்ஷங்களாலே அத்3வேஷா-தி3களை உண்டாக்கி ஆசார்யஸமாஶ்ரயணத்தில் மூட்டி இவ்வாசார்யனுடைய உபதே3ஶாந்வயத்தை உண்டாக்கி, அதடியாக இவனை ஸம்ஸாரத்தினின்றும் அக்கரைப்படுத்தவேண்டுகிற எம்பெருமானுடைய க்ருபாகார்யமான நினைவாலே ஶிஷ்யனானவனுடைய உஜ்ஜீவநம் ஸித்3தி4க்குமென்றபடி. [ஆசார்யன் நினைவாலே ப4க3வத்கைங்கர்யம் ஸித்3தி4க்கும்] என்றது - இவன் ஹிதோபதே3ஶம்பண்ணி மங்க3ளாஶாஸநத்துக்காளாம்படி சேதநரைத்திருத்துகிற இது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு மிகவுமுகப்பாகையாலே இது ப4க3வத்கைங்கர்யமன்றோ என்று அநுஸந்தி4த்திருக்கும் தன்னுடைய ஆசார்யன் நினைவாலே உபதே3ஷ்டவான தனக்கு

என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (கிஞ்சித்காரமில்லாதபோது) இத்யாதி3. "விஷ்ணோ:கடாக்ஷமத்3வேஷம்" இத்யாதி3யை உட்கொண்டு (எதிர்சூழல்) இத்யாதி3. "நித்யம் கு3ருமுபாஸீத", "அபி4ஜ்யாத்மநா-சார்யம் வர்த்தேத", "க3ச்ச2ந்தமநுக3ச்சேத்3தா4வந்தமநுதா4வேத்" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு (அநாதி3காலம்) இத்யாதி3. (310)

311. ஸாக்ஷாத்ப2லமும் ஆசார்யத்வமும் ஸித்3தி4க்கிறபடியென்னென்னில், தன் நினைவாலும் ஈச்வரன் நினைவாலும் ஸித்3தி4க்கும்.

ஆகில் தன் சிஷ்யனுக்கு ஸ்வாசார்யமங்க3ளாசாஸநமாகிற ஸாக்ஷாத்ப2லமும், தனக்கு பரமாப்ததமத்வமாகிற ஆசார்யத்வமும் ஸித்3தி4க்கிறபடியென்னென்னில் என்கிற ப்ரச்நத்துக்கு - நம்மாசார்யவிஷயமங்க3ளாசாஸநத்துக்கு இவனதி4காரியாகவேணுமென்னுமிரக்கமுடைய தன்நினைவாலே, சிஷ்யனுக்கு "ஆழ்ந்திருந்தேத்துவர்" என்னும் ப்ராப்யசரமமாய்க்கொண்டு ஸாக்ஷாத்ப2லமான மங்க3ளாசாஸநம் ஸித்3தி4க்கும்; நம்மாலும் திருத்தவொண்ணாத இவனைக்கைவிடாமல் திருத்தவல்லவனிவனன்றோ ஆப்ததமனான ஆசார்யனென்று நினைக்கும் ஈச்வரன்நினைவாலே தனக்காசார்யத்வம் ஸித்3தி4க்குமென்றுத்தரமருளிச்செய்கிறார். இந்த நியதியென்? சிஷ்யனுக்குண்டாம் ஸாக்ஷாத்ப2லம் பரமாசார்யேச்வரர்களாலும், தனக்குண்டாமாசார்யத்வம் பரமாசார்யர்களாலும் ஸித்3தி4த்தாலோவென்னில், ஸ்வாசார்யனாலே ஸித்3தி4க்குமென்று நியதியொழியில் கு3ருபரம்பரையாலே சிஷ்யபரம்பரைக்கும் நன்மையுண்டாமென்று நியதிப4ங்க3மும், ஈச்வரனாலே ஸித்3தி4க்குமென்று நியதியொழியில் பரமாசார்யசிஷ்யர்களுக்கு ஸ்வாசார்யஸாஜாத்யஸ்வதஸ்ஸித்3த4ாசார்யத்வஸாத்4யத்வபு3த்3தி4ரூபதோ3ஷமும் ப்ரஸங்கி3க்கும்; தனக்கு உத்3தே3ச்யன் ஸ்வாசார்யன், ஆசார்யனுக்கு உத்3தே3ச்யன் பரமாசார்யன்; ஸ்வரூபஸித்3த்4யர்த்த2மாக ஸ்வாசார்யமங்க3ளாசாஸநம் பண்ணும், அதிநிஷ்டவிநியோக3ார்ஹஸித்3த்4யர்த்த2மாக ஸ்வாசார்யார்ஹதமபரமாசார்யமங்க3ளாசாஸநம் பண்ணும்; பரமாசார்யர்க்கும் ஸ்வாசார்யபரமாசார்யர்களொழிந்த ஸ்வசிஷ்யப்ரசிஷ்யர்களளவில் ஸ்வாசார்யசிஷ்யத்வப்ரதிபத்தியொழிய ஆசார்யத்வப்ரதிபத்தி நடவாதிறே; சிஷ்யனுக்கும் ஸித்3த4ாசார்யஸ்மரணமொழிய தத்ஸாத்4யகத்வஸ்மரணம் கூடாது. ஆக நினைக்கைக்கு ப்ராப்தருமாய், சக்தருமாய், க்ருதஜ்ஞருமான ஆசார்யேச்வரர்கள் நினைவாலே சிஷ்யாசார்யர்களுக்கு ஸாக்ஷாத்ப2லாசார்யத்வஸித்3தி4யுண்டாமென்னும் நியதியே வேணும். (311)

ப4க3வத்கைங்கர்யம் ஸித்3தி4க்குமென்றபடி; [உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்3தி4க்கும்] என்றது - அநாதி3காலம் அஹங்காரமமகாரங்களாலே நஷ்டப்ராயனாய்க்கிடந்த தன்னை நிர்ஹேதுகமாக அங்கீ3கரித்து, அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநமுக2த்தாலே அவற்றில் ருசியை மாற்றி மங்க3ளாசாஸநத்துக்காளாம்படி பண்ணின மஹாநுப4ாவனன்றோ என்கிற உபகாரஸ்ம்ருதியாலே, சிஷ்யனானவன் க்ஷணகாலமும் பிரிய க்ஷமனன்றிக்கே கூடி நடக்கையால் அவனோடு உண்டான ஸஹவாஸம் தன்னடையே ஸித்3தி4க்குமென்றபடி. (310)

311. இப்படி இவன் நினையாதிருக்க இப்பலசதுஷ்டயமும் சிஷ்யேச்வரஸ்வாசார்யர்கள் நினைவாலே ஸித்3தி4க்கும் என்னுமிடம் அருளிச்செய்து, உபதே3சத்துக்கு ஸாக்ஷாத்

---

311. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி இவன் நினையாதிருக்க) இத்யாதி3. [ஸாக்ஷாத்]பத3ம் முக்2யபரம். அதாவது உபதே3சக்ரியாவிஷயகக்ருத்யுத்3தே3ச்யம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபதே3சபாத்ரமான) இத்யாதி3. (விப்ரதிபத்திகள்) என்றது விபரீதப்ரதிபத்திகள் என்றபடி. (பரிபாகம்) என்றது யதா2ப்ரதிபத்திரூபஸமீசீநத3சை என்றபடி. (நினைப்பிடுகை) = ஸங்கல்பிக்கை. இத்தால், யதா2ப்ரதிபத்தியுக்த-உபதே3ஷ்ட்ருத்வ-அபி4வ்யங்க்3ய-ப4க3வத்ஸங்கல்பஹேதுக-ஸம்ப3ந்த4விசேஷம் [ஆசார்ய]சப்3த3முக்2யவ்ருத்திவிஷயம் என்று ஸூசிதம். அந்யத்ர ஆசார்யத்வம் கௌ3ணம். 'உபதே3ஷ்ட்ருத்வம் ஆசார்யத்வம்' என்னில், உபதே3சோத்தரகாலம் இல்லாமையாலே ஆசார்யவ்யவஹாரம் இன்றிக்கே ஒழிய ப்ரஸங்கி3க்கும். (311)

312. இப்படியொழிய உபதே3ஶிக்கில் இருவர்க்கும் ஸ்வரூபஸித்3தி4யில்லை.

இந்நினைவு மாறாட்டத்தில் உப4யஸ்வரூபமும் அழியுமென்கிறார்மேல் [இப்படியொழிய] இத்யாதி3யால். தான் முதலானவற்றை உள்ளபடி நினைத்து உபதே3ஶிக்கிற இந்த ப்ரகாரமொழிய, கீழ்ச்சொன்னபடியே மாறாடி நினைத்து உபதே3ஶிக்கில், ஸ்வாசார்யபரதந்த்ரரான ஶிஷ்யாசார்யர்களிருவர்க்கும் ஆசார்யத்வ-ஶிஷ்யத்வரூபஸ்வரூபஸத்3பா4வஸித்3தி4யில்லை. (312)

313. ஆசார்யனுக்கு ஶிஷ்யன்பக்கல் க்ருபையும், ஸ்வாசார்யன்பக்கல் பாரதந்த்ர்யமும் வேணும்.

உபதே3ஶிக்கும்போது நியதமாக வேண்டுவது இன்னதென்கிறார் மேல் [ஆசார்யனுக்கு] இத்யாதி3யால். தத்வார்த்தோ2பதே3ஷ்டாவான ஆசார்யனுக்கு தத்ஸார்த்த2ஶ்ரோதாவாய் வந்தாஶ்ரயித்த ஶிஷ்யன்பக்கல்

ப2லமாயுள்ளதும், உபதே3ஷ்டாவான ஆசார்யபரதந்த்ரனுக்கு உபதே3ஶபாத்ரமானவனைக் குறித்துண்டாம் ஆசார்யத்வமும் ஸித்3தி4க்கும்படியை ப்ரஶ்நோத்தரரூபேண அருளிச்செய்கிறார் [ஸாக்ஷாத்ப2லமும்] என்றுதுடங்கி. ஸாக்ஷாத்ப2லமாவது – உபதே3ஶபாத்ரமான இவன் திருந்தி மங்க3ளாஶாஸநத்துக்காளாகை; இது [தன் நினைவாலே ஸித்3தி4க்கை]யாவது–உபதே3ஷ்டாவான தான் விப்ரதிபத்திகள் ஒன்றுமின்றி இதுவே ப2லமாக நினைத்து உபதே3ஶிக்கவே, அவனப்படி திருந்தி மங்க3ளாஶாஸநாதி4காரியாகை. [ஆசார்யத்வ]மாவது – தன்னை ஆசார்யபரதந்த்ரனாகவே அநுஸந்தி4த்திருக்கிற இவன் தன்பக்கல் உபதே3ஶம் கேட்கிறவனுக்கு ஆசார்யனாகை; இது [ஈஶ்வரன் நினைவாலே ஸித்3தி4க்கை]யாவது – இப்படித் தன்னையும் ஶிஷ்யனையும் ப2லத்தையும் விப்ரதிபத்திபண்ணாதே உள்ளபடி அநுஸந்தி4த்து உபதே3ஶிக்கும் பரிபாகமுடையனான இவன் இவனுக்கு ஆசார்யனென்று நினைப்பிட்டருளுகையாலே இவனுக்கு ஆசார்யத்வமுண்டாகை. (311)

312. இங்ஙனன்றி க்ரூரநிஷித்3த4மாக அடியில் சொன்ன விப்ரதிபத்தியாலே உபதே3ஶிக்கில் உப4யஸ்வரூபமும் ஸித்3தி4யாது என்கிறார் [இப்படியொழிய] என்று துடங்கி. [இருவர்க்கும் – ஸ்வரூபஸித்3தி4யில்லை] என்கிறது – கீழ்ச்சொன்னபடியே யதா2ப்ரதிபத்தியோடே உபதே3ஶிக்கிலொழிய ஈஶ்வரன் இவனை ஆசார்யனாக நினைப்பிடாமையாலே உபதே3ஷ்டாவுக்கு ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபஸித்3தி4யில்லை; அப்படி யதா2ப்ரதிபத்தியாலே இவன் உபதே3ஶியாதவளவில் உபதே3ஶஶ்ருத்3தி4 இல்லாமையாலே உபதே3ஶபாத்ரமான அவனுக்கு ஶிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபஸித்3தி4யில்லை என்கை. (312)

313. ஆசார்யனுக்கு இரண்டு கு3ணம் அவஶ்யம் வேணுமென்கிறார் [ஆசார்யனுக்கு] என்று துடங்கி. அதாவது உபதே3ஷ்டாவான ஆசார்யனுக்கு உஜ்ஜிஜீவிஷுவாய்வந்து உபஸந்நனான

---

312. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இங்ஙனன்றி) இத்யாதி3. (உபதே3ஶஶ்ருத்3தி4) என்றது நிர்தோ3ஷோபதே3ஶம் என்றபடி. இத்தால், உபதூ3ர்ஶித-உபதே3ஶபாத்ரத்வாபி4ஸங்க்3ய-ப4க3வத்ஸங்கல்பஹேதுகஸம்ப3ந்த4விஶேஷம் [ஶிஷ்ய]பத3முக்2யார்த்த2ம் என்று வ்யஞ்ஜிதம். (312)

சரமார்த்த$_2$ாதி$_4$காரியாய் இவன் உஜ்ஜீவித்திடுக என்று உபதே$_3$ஶிக்கும் க்ருபையும், தனக்கு நியந்தாவான ஆசார்யன்பக்கல் தத்ப்ரேரிதனாய்க்கொண்டே உபதே$_3$ஶிக்கையாகிற பாரதந்த்ர்யமும் அவஶ்யம்வேணும் என்கிறார். (313)

314. க்ருபையாலே ஶிஷ்யன்ஸ்வரூபம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கும், பாரதந்த்ர்யத்தாலே தன் ஸ்வரூபம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கும்.

இவையிரண்டின் ப$_2$லத்தை அருளிச்செய்கிறார் : உஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்று உபதே$_3$ஶிக்கிற க்ருபையாலே த$_3$யநீயனான ஶிஷ்யனுடைய ஸ்வாஸாத$_4$ாரணரூபம் சரமஜ்ஞாநாநுஷ்-$_2$ாநரூபப$_2$லபர்யந்தமாக ஸித்$_3$தி$_4$க்கும்: ஸ்வாசார்யநித்யபாரதந்த்ர்யத்தாலே தத$_3$தீ$_4$நமான தன்ஸ்வரூபம் உபதே$_3$ஶகர்த்ருத்வம் தன்பக்கல் தட்டாதபடி அப$_4$ங்கு$_3$ரமாக ஸித்$_3$தி$_4$க்கும். உபதே$_3$ஶப்ரேரகத்வேநவும் தத்ஸ்வகர்த்ருத்வது$_3$ஷணபரிஹாரகத்வேநவும் உப$_4$யமும் நியதமாக வேணுமென்றபடி. (314)

ஶிஷ்யன்பக்கல் ஐயோ என்றிரங்கி அவன் உஜ்ஜீவிக்கைக்குறுப்பான உபதே$_3$ஶாதி$_3$களைப் பண்ணுகைக்கீடான க்ருபையும், தன்னை கர்த்தாவாக நினையாதே அத்தலைக்குக் கரணபூ$_4$தனாக அநுஸந்தி$_4$க்கைக்கீடான ஸ்வாசார்யவிஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யமும் அவஶ்யம் உண்டாகவேணும் என்கை. (313)

314. இவற்றால் ப$_2$லிக்குமவற்றை அருளிச்செய்கிறார் [க்ருபையாலே] என்றுதுடங்கி. அதாவது அப்படி அவன் ஸ்வரூபம் திருந்துமளவும் உபதே$_3$ஶாதி$_3$களைப் பண்ணிப்போரும் இவன் க்ருபையாலே நாளுக்கு நாளும் ஸ்வரூபம் நிர்மலமாகையாலே ஶிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கும்; ஸ்வகர்த்ருத்வபு$_3$த்$_3$தி$_4$யற்று ஸ்வாசார்யகரணபூ$_4$தனாகத் தன்னை அநுஸந்தி$_4$க்கைக்கும் மற்றும் ஸர்வகார்யத்திலும் தத$_3$தீ$_4$நனாய் வர்த்திக்கைக்குமுடலான பாரதந்த்ர்யத்தாலே ஆசார்யனான தன்னுடைய ஸ்வரூபம் ஸித்$_3$தி$_4$க்குமென்கை. ஆக, கீழ்ச்செய்ததாயற்றது. ஹிதோபதே$_3$ஶஸமயத்தில் ஸ்வவிஷயத்திலும் ஶிஷ்யவிஷயத்திலும் ப$_2$லவிஷயத்திலுமுண்டாம்

---

313. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஆசார்யனுக்கு) இத்யாதி$_3$. (க்ருபை)யாவது த$_3$யை. அதாவது ஸ்வார்த்த$_2$நிரபேக்ஷயான பரது$_3$:க$_2$ாஸஹிஷ்ணுதை. இந்த க்ருபை மங்க$_3$ளாஶாஸநயோக்$_3$யதோத்$_3$தே$_3$ஶ்யக-உபதே$_3$ஶப்ரவ்ருத்தியிலே க$_4$ாடித்யஸம்பாத$_3$கதயா அவஶ்யாபேக்ஷிதை. பாரதந்த்ர்யம் பராதீ$_4$நப்ரவ்ருத்திமத்த்வம். இங்கு ஆசார்யவிஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யமாவது ஸ்வஸ்மிந் ஆசார்யாதீ$_4$நப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகத்வஜ்ஞாநம். இது உபதே$_3$ஷ்ட்ருத்வம் தத$_3$தீ$_4$நம் என்கிற அநுஸந்த$_4$ாநத்துக்கு அவஶ்யாபேக்ஷிதம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உபதே$_3$ஷ்டாவான) இத்யாதி$_3$நா.

314. [தன் ஸ்வரூபம்] என்கிற [தன்]ஶப்$_3$த$_3$ம் [ஆசார்யனுக்கு] என்று ப்ரக்ருதனான ஆசார்யபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வகர்த்ருத்வ) இத்யாதி$_3$. (ஆசார்யகரணபூ$_4$தனாக) இத்யநேந ஆசார்யனுக்கு கர்த்ருத்வமும், தனக்கு தத$_3$தீ$_4$நவ்யாபாரவத்த்வமும் லப்$_3$த$_4$ம். கர்த்ரதீ$_4$நக்ரியாநுகூலவ்யாபாரகத்வமிறே கரணத்வம். "ஸதா$_3$ாப்$_4$யநுஜ்ஞாபூர்வஞ்ச ஸர்வார்த்தே$_2$ஷ ப்ரவ்ருத்தய:" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (மற்றும்) இத்யாதி$_3$. (தத$_3$தீ$_4$நனாய்) என்கிற இத்தால் "தத$_3$தீ$_4$நஸ்ய வர்த்தேத" என்கிற ப$_4$ரத்$_3$வாஜவசநம் ஸ்பே$_2$ாரிதம். உத்தரவாக்யஸங்க$_3$திகத$_2$நார்த்த$_2$ம் வ்ருத்தாநுவாத$_3$ம் (ஆக, கீழ்) இத்யாதி$_3$. (314)

315. நேரே ஆசார்யனென்பது ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான பெரியதிருமந்த்ரத்தை உபதே3யித்தவனை.

ஏவம்கு3ணவிஶிஷ்டனாய் விஶிஷ்டபரிக்3ருஹீதமந்த்ரோபதே3ஷ்டாவானவனே முக்2யனென்கிறார் [நேரே] இத்யாதி3யால். பாடேபக்கையின்றியே நேரே பரமாப்தனான ஸதா3சார்யனென்பது "ஸத்3யஸ்ஸம்ஸாரதாரணம்" என்று ஸக்ருது3ச்சாரணமாத்ரத்தாலே ஸத்3யஸ்ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமாய் உப4யரஹஸ்யமும் தன்பக்கலிலே அடங்கும்படி பெரியதாய் ஆசார்யருசிபரிக்3ருஹீதமான கு3ருபரம்பராபூர்வகத்3வயமாகிற திருமந்த்ரத்தை, தத3கநிஷ்ட2னாய் நினைவில் மாறாட்டமற உபதே3யித்தவனை என்கிறார். ஸர்வஸங்க்3ரஹமாக எம்பெருமானே ஶிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் உபதே3யிக்கவேண்டும்படி பெருமையையுடைத்தாய் "ஸம்ஸாரார்ணவதாரக:" என்று ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமாய் ஸர்வமந்த்ராந்தரோத்க்ருஷ்டமுமான ப்ரத2மாநுஸந்தே4யமான திருமந்த்ரத்தை, தத3நுஸந்தா4நதத்பரனாயுபதே3யித்தவனே நேரே ஆசார்யனென்றும்;

விப்ரதிபத்திகள்தான் இன்னதென்றும், இவன் நினையாதிருக்க த்3ருஷ்டப்ரயோஜநாதி3கள் வந்து ஸித்3தி4க்கும்வழியும், ஸாக்ஷாத்ப2லாசார்யத்வங்கள் ஸித்3தி4க்கும்வழியும், இப்படியன்றியே விப்ரதிபத்த்யா உபதே3யிக்கில் உப4யஸ்வரூபமும் ஸித்3தி4யாமையும், ஆசார்யனானவனுக்கு அவர்ஜ்யாபேக்ஷிதகு3ணத்3வயமும், தது3ப4யப2லமும் சொல்லிற்றாயிற்று. (314)

315. இப்படி உபதே3யாநுகு3ணநியமங்களை த3ர்ஶிப்பித்தவநந்தரம் உபதே3யிக்குமளவில் இன்ன மந்த்ரத்தை உபதே3யித்தவனையே ஸாக்ஷாத் ஆசார்யன் என்பது என்கிறார் [நேரே] என்று தொடங்கி. [நேரே ஆசார்யனென்பது] என்கிறது ஆசார்யத்வம் குறைவற இன்றியிருக்கச் செய்தே ப்ரதிதிமாத்ரம்கொண்டு சொல்லுமளவன்றிக்கே ஸாக்ஷாதா3சார்யன் என்று சொல்லுவதென்றபடி; [ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான பெரியதிருமந்த்ரத்தை உபதே3யித்தவனை] என்றது "ஐஹலௌகிகமைஶ்வர்யம்" இத்யாதி3ப்படியே அகி2லப2லப்ரத3மாயிருந்ததேயாகிலும் அந்யப2லங்களில் தாத்பர்யமின்றிக்கே மோக்ஷப2லத்திலே நோக்காயிருக்கையாலே, "ஸர்வவேதா3ந்தஸாரார்த்த2ஸ்ஸம்ஸாரார்ணவதாரக: । க3திரஷ்டாக்ஷரோ ந்ருணாமபுநர்ப4வகாங்க்ஷிணாம்" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமாய், அத ஏவ "மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ரோ

315. ஸங்க3தி (இப்படி உபதே3யாநுகு3ண) இத்யாதி3. இத்தால் ஆசார்யத்வஹேதுபூ4த உபதே3யாநுகு3ணநியமகத2நாநந்தரம் தாத்3ருஶ ஆசார்யத்வஹேதுபூ4த உபதே3யமந்த்ரவிஶேஷகத2நாத் ஏகார்த்2யத்வம் ஸங்க3தி என்றபடி. "நே ஸர்வே புருஷாஸ்ஸ்மோத்வாது3ச்யந்தே புருஷா இதி", "தஸ்மாத3ந்யத்ர தத்3கு3ணவேத்ஸகாத்யுபசாரிக:" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யத்வம்) இத்யாதி3. (ஸாக்ஷாதா3சார்யன் என்று சொல்லுவது) என்றது ஆசார்யஶப்3த3முக்2யவ்ருத்திவிஷயம் என்றபடி. "த்ரைகு3ண்யவிஷயா வேதா3:" என்கிறவிடத்தில் நிர்ணீதந்யாயத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஐஹலௌகிகமைஶ்வர்யம் இத்யாதி3ப்படியே) இத்யாதி3. "ஐஶ்வர்யத்3யம் பாரலௌகிகம், கைவல்யம் ப4க3வந்தம் ச மந்த்ரோயம் ஸாத4யிஷ்யதி" என்று மோக்ஷம் (ஆதி3)ஸத3க்3ராஹ்யம். இதுக்கு அர்த்த2ம் (அகி2லப2ல) இத்யாதி3. ஸந்து3ஷ்யமாநவஸைசிவாஸநிர்தே3ஶஸாமரஸ்யத்தாலே மந்த்ரத்துக்கு ப4க3வல்லாப4த்தில் தாத்பர்யம். கு3ணஸிஷ்டவிகாந்யாயத்தாலே ப2லாந்தரஹேதுத்வம் என்னுமிடம் ஸூத்ரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அந்யப2லங்களில்) இத்யாதி3. தாத்பர்யவிஷயப4க3வல்லாப4ம் ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தியல்லது ஸித்3தி4யாதாகையாலே 'அதிலும் இதுக்கு தாத்பர்யம்' என்னுமிடம் [illegible]த்தில் [illegible]

த்$_3$வயாநுகாராகாரியாய் கு$_3$ர்வர்த்த$_2$ப்ரகாஶகமான பெருமையையுடைய சரமமந்த்ரத்தை சரமாதி$_4$காரியாய் உபதே$_3$ஶிக்குமவனையே அப்படிச்சொல்லுகிறதென்றும் அருளிச்செய்வர். (315)

316. ஸம்ஸாரவர்த்த$_4$கங்களுமாய், க்ஷுத்$_3$ரங்களுமான ப$_4$க$_3$வந்மந்த்ரங்களை உபதே$_3$ஶித்தவர்களுக்கு ஆசார்யத்வபூர்த்தியில்லை.

கு$_3$ஹ்யாநாம் கு$_3$ஹ்யமுத்தமம் । பவித்ரஞ்ச பவித்ராணாம் மூலமந்த்ரஸ்ஸநாதந:" என்கிறபடியே ஸர்வமந்த்ராந்தரோத்க்ருஷ்டமான பெருமையையுடைத்தான திருமந்த்ரத்தை, ஸம்ஸார-நிவர்த்தகத்வப்ரதிபத்தியோடே உபதே$_3$ஶித்தவனை என்கை. த்$_3$வயம் பூர்வோத்தரவாக்யங்களாலே இதில் மத்$_4$யமசரமபத$_3$விவரணமாய், சரமஶ்லோகம் பூர்வோத்தரார்த்த$_4$ங்களாலே அதில் பூர்வோத்தரவாக்யவிவரணமாயிருக்கையாலே, மற்றை ரஹஸ்யத்$_3$வயமும் ப்ரத$_2$மரஹஸ்யமான இத்தோடு அநந்யமாயிருக்கையாலே இத்தைச்சொல்லவே அவற்றினுடைய உபதே$_3$ஶமும் தன்னடையே சொல்லிற்றுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி [பெரியதிருமந்த்ரத்தை உபதே$_3$ஶித்தவனை] என்கிறார்; ஆகையாலிது ரஹஸ்யத்ரயோபதே$_3$ஶத்துக்கும் உபலக்ஷணம்.(315)

என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வவேத$_3$ாந்த) இத்யாதி$_3$. (பெரிய) என்கிற பெருமை மாலாமந்த்ரவத் ஶரீரமஹத்த்வமன்று, கிந்து உத்கர்ஷவிஶேஷரூபம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அத ஏவ மந்த்ராணாம்) இத்யாதி$_3$. (மந்த்ராணாம், கு$_3$ஹ்யாநாம்) என்கிற இரண்டும் நிர்தா$_4$ரணே ஷஷ்டீ$_2$. (பவித்ராணாம்) என்கிற இது கர்மணி ஷஷ்டீ$_2$. இவற்றால் ஸித்$_3$த$_4$ம் (ஸர்வமந்த்ராந்தர) இத்யாதி$_3$. [ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான] என்கிற விஶேஷணநிர்தே$_3$ஶ-ப$_2$லிதம் (ஸம்ஸாரநிவர்த்தகத்வ) இத்யாதி$_3$. மந்த்ரத்துக்கு ஸம்ஸாரநிவ்ருத்த்யுபாயாங்க$_3$த்வமும், ஸ்வயம் ஸம்ஸாரநிவ்ருத்த்யுபாயத்வமும் உண்டானாலும், இங்கே அநந்யஸாத$_4$நாதி$_4$காரிப்ரகரணாநு-கு$_3$ணமாக ஸம்ஸாரநிவர்த்தகத்வஸித்$_3$தோ$_4$பாய-அதி$_4$காரத்வரூபஸம்ஸாரநிவர்த்தகத்வம் விவக்ஷிதம். இங்கே "யோ வை மந்த்ரவரம் ப்ராதா$_3$த் ஸம்ஸாரோச்சே$_2$த$_3$ஸாத$_4$நம் । ப்ரதீச்சே$_2$த்$_3$கு$_3$ருவர்யஸ்ய தஸ்யோச்சி$_2$ஷ்டம் ஸுபாவநம்" என்று ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமந்த்ரவரோபதே$_3$ஷ்டாவுக்கு "கு$_3$ருவர்ய" ஶப்$_3$தி$_3$தமுக்$_2$யகு$_3$ருத்வம் ஸித்$_3$த$_4$வந்நிர்தி$_3$ஷ்டமாகையாலே தத்$_3$விதி$_4$யிலே தாத்பர்யம் ஸித்$_3$த$_4$ம். இத்தால் "முக்$_2$யஸ்ய நிர்விஶேஷேண ஶப்தோ$_3$ந்யேஷாம் விஶேஷத:" என்கிற ந்யாயத்தாலே அவனுக்கு [ஆசார்ய]ஶப்$_3$த$_3$முக்$_2$யவ்ருத்திவிஷயத்வம் ஸித்$_3$த$_4$ம் என்று அபி$_4$ப்ரேதம்.

ஏவம்வித$_4$ாசார்யத்வம் இந்த ப்ரப$_3$ந்த$_4$த்தினுடைய திருமந்த்ரவிவரணரூபத்வயோஜனையிலே துரீயப்ரகரணநிவேஶார்ஹமானாலும், த்$_3$வயஶ்லோகவிவரணரூபத்வயோஜனையிலே அஸங்க$_3$தம் என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (த்$_3$வயம்) இத்யாதி$_3$. நம:பதா$_3$த்$_3$யுக்தோபாயோபேயா-பேக்ஷிதஶ்ரீ-ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ப்ரதிபாத$_3$கமாகையாலே அவற்றுக்கு வாக்யத்$_3$வயமும், வாக்யத்$_3$வயாபேக்ஷித-உபாயோபேயாபேக்ஷித-ஸர்வத$_4$ர்மத்யாக$_3$ஸர்வபாபநிவ்ருத்திப்ரதிபாத$_3$கமாகையாலே அதுக்கு அர்த்த$_2$த்$_3$வயமும் விவரணம் என்று கண்டுகொள்வது. (அநந்யமாயிருக்கை)யாவது அபேக்ஷித-போ$_3$த$_4$கதாஸித்$_3$த்$_4$யர்த்த$_2$ம் ஸஹாநுஸந்தே$_4$யத்வமூலகஸஹோபதே$_3$ஶ்யத்வநியமவத்தாயிருக்கை. இத்தால் த்$_3$வயஶ்லோகவிவரணரூபத்வயோஜனையிலும் இந்த ஆசார்யத்வம் இங்கே ஸங்க$_3$தம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையால்) இத்யாதி$_3$. (315)

ஒழிந்த தந்மந்த்ரோபதே$_3$ஷ்டாக்களுக்கும் பூர்ணாசார்யத்வமில்லை என்கிறார் மேல் [ஸம்ஸாரவர்த்த$_4$கம்] இத்யாதி$_3$யால். ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமஹாமந்த்ரத்துக்கு எதிர்த்தட்டாய்க்கொண்டு ஸம்ஸாரவர்த்த$_4$கங்களுமாய் க்ஷுத்$_3$ரங்களுமான அவ்யாபகத்வாஶிஷ்டபரிக்$_3$ருஹீதத்வாபூர்ணார்த்த$_2$த்வவிஶிஷ்டங்களான ப$_4$க$_3$வந்மந்த்ரங்களையுபதே$_3$ஶிக்கும் மந்த்ராந்தரநிஷ்ட$_2$ராளவர்களுக்கு ஆசார்யத்வப்ரதீதியொழிய பூர்ணாசார்யத்வம் இல்லை. (316)

317. ப$_4$க$_3$வந்மந்த்ரங்களை க்ஷுத்$_3$ரங்களென்கிறது ப$_2$லத்$_3$வாரா.
ப$_4$க$_3$வந்மந்த்ரங்களில் க்ஷுத்$_3$ரத்வஹேது இன்னதென்கிறார் மேல். விலக்ஷணப$_4$க$_3$வந்மந்த்ரங்களை ததி$_3$தரமந்த்ரவத்க்ஷுத்$_3$ரமென்கிறது இவனபி$_4$ஸந்தி$_4$க்கீடாக அவை கொடுக்கும் க்ஷுத்$_3$ரப$_2$லத்$_3$வாரா இத்தனை. (317)

318. ஸம்ஸாரவர்த்த$_4$கங்களென்கிறதும் அத்தாலே.

---

316. ப$_4$க$_3$வந்மந்த்ரங்களில் ஏதேனுமொன்றை உபதே$_3$ஶித்தவர்களுக்கும் ஆசார்யத்வம் இல்லையோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் [ஸம்ஸாரவர்த்த$_4$கங்களுமாய்] என்று துடங்கி. அதாவது ஸம்ஸாரத்தை நிவர்த்திப்பியாதமாத்ரமன்றிக்கே வளர்க்குமவையாய்ப் பெருமையன்றிக்கே க்ஷுத்$_3$ரங்களுமாயிருந்துள்ள ததி$_3$தரப$_4$க$_3$வந்மந்த்ரங்களை உபதே$_3$ஶித்தவர்களுக்கு, உபதே$_3$ஷ்ட்ருத்வப்ரயுக்தமான ஆசார்யத்வப்ரதீதிமாத்ரமொழிய தத்பூர்த்தியில்லையென்கை. (316)

317. க்ஷுத்$_3$ரங்களென்பது க்ஷுத்$_3$ரதே$_3$வதாமந்த்ரங்களையன்றோ, ப$_4$க$_3$வந்மந்த்ரங்களை இப்படிச்சொல்லுகிறது என்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் [ப$_4$க$_3$வந்மந்த்ரங்களை] என்றுதுடங்கி. அதாவது: பரதே$_3$வதையான ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயமாகையாலேவந்த பெருமையையுடைய மந்த்ரங்களை க்ஷுத்$_3$ரங்களென்று சொல்லுகிறது, அர்த்த$_2$காமபுத்ரவித்$_3$யாதி$_3$க்ஷுத்$_3$ரப$_2$லங்களைக் கொடுக்கிற வழியாலே. (317)

318. ஸம்ஸாரவர்த்த$_4$கங்கள் என்கிறதென் என்ன அருளிச்செய்கிறார் [ஸம்ஸார]

---

316. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ப$_4$க$_3$வத்) இத்யாதி$_3$. [ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான] இதி ஆதி$_3$த: வ்யதிரேகநிர்தே$_3$ஶதாத்பர்யம் (ஸம்ஸாரத்தை) இத்யாதி$_3$. இல்லையாகில் (மற்றை ப$_4$க$_3$வந்மந்த்ரங்கள்) என்னலாமே. (க்ஷுத்$_3$ரங்களுமாய்) என்றது ஸ்வல்பங்களுமாய் என்றபடி. (ஆசார்யத்வப்ரதீதிமாத்ரம்) என்றது ஆசார்யத்வாரோபமாத்ரம் என்றபடி. (தத்பூர்த்தி இல்லை) என்றது ஆசார்யபத$_3$ப்ரவ்ருத்திநிமித்ததாபர்யாப்த்யதி$_4$கரணயாவத்$_3$த$_4$ர்மஸமாவேஶம் இல்லை என்றபடி. (316)

317. "க்ஷுத்$_3$ரா ருத்$_3$ரபிதாமஹப்ரப்$_4$ருதய:". "தை$_3$வதமதிக்ஷுத்$_3$ரம்" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (க்ஷுத்$_3$ரதே$_3$வதா) இத்யாதி$_3$. [ப$_4$க$_3$வந்மந்த்ரங்களை] என்கிற த$_4$ர்மிநிர்தே$_3$ஶத்தாலே ப்ரதிபாத்$_3$யதே$_3$வதாக்ஷுத்$_3$ரத்வப்ரயுக்தக்ஷுத்$_3$ரத்வம் வ்யாவர்த்திதமாகையாலே பாரிஶேஷ்யாத் ப்ரதே$_3$யப$_2$லக்ஷுத்$_3$ரத்வப்ரயுக்தக்ஷுத்$_3$ரத்வம் விவக்ஷிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பரதே$_3$வதையான) இத்யாதி$_3$. (317)

318. அர்த்த$_2$காமபுத்ராதி$_3$களுக்கு க்ஷுத்$_3$ரத்வவத் ப$_3$ந்த$_4$கத்வமும் உண்டாகையாலே க்ஷுத்$_3$ர-

ஆத்மப்ராதிகூல்யரூபது$_3$:க$_2$ாவஹமான அநாத்$_3$யவித்$_3$யாவஶாலும், ஸ்வர்க்க$_3$நரகாதி$_3$களிலே சுழன்று திரிகை-யாகிற ஸம்ஸாரத்துக்கு அவிச்சே$_2$த$_3$கரத்வேந மஹாப$_2$லப்ரவர்த்தகங்களென்கிறது, அவைகொடுக்கும் ஸாம்ஸாரிகது$_3$:க$_2$ப்ராயக்ஷுத்$_3$ரப$_2$லமென்னுமத்தாலேயத்தனை. ஸம்ஸாரநிவர்த்தகப$_4$க$_3$வத்$_3$வாசகங்களா-மத்தாலல்லது ப$_4$க$_3$வத்ப்ரதிப$_3$ாத$_4$கத்வாதல்ல. (318)

319. இதுதான் ஔபாதி$_4$கம்.

இம்மந்த்ரங்களினுடைய ஸம்ஸாரவர்த்த$_4$கத்வக்ஷுத்$_3$ரப$_2$லப்ரத$_3$த்வமாகிற இதுதான் ஸ்வாப$_4$ாவிகமாய் வருகிறதல்ல; உபாதி$_4$ப்ரயுக்தமாய் வந்தத்தனை. (319)

320. சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே.

அதெத்தாலே என்ன மந்த்ரஜபம் பண்ணுகிற சேதநருடைய ப்ரக்ருதிவஶ்யத்வநிப$_3$ந்த$_4$நமாக தத்தத்-க்ஷுத்$_3$ரப$_2$லங்களைப் பற்றின ஹீநருசியாலே தத்தத்க்ஷுத்$_3$ரப$_2$லப்ரத$_3$த்வம் இவற்றுக்கு வருகையாலே என்கிறார். இப்படி க்ஷுத்$_3$ரப$_2$லப்ரத$_3$மான மந்த்ராந்தரோபதே$_3$ஷ்டாக்களல்லாத மஹாமந்த்ரோபதே$_3$ஷ்டாவுக்கேயாயிற்று ஆசார்யத்வபூர்த்தி என்றதாயிற்று. இவ்வாசார்யத்வம்தான் தானே உபதே$_3$ஶிக்குமிடத்து நிஷ்க்ருஷ்ட-ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூபத$_4$ர்மமாய், பரம்பரையாயுபதே$_3$ஶிக்குமிடத்து விலக்ஷணத்மவிஶிஷ்டப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூப-

---

இத்யாதி$_3$யாலே. [அத்தாலே] என்றது – கீழ்ச்சொன்ன ப$_3$ந்த$_4$கமான க்ஷுத்$_3$ரப$_2$லங்களைக் கொடுக்கையாலே என்கை. (318)

319. ஆனால் இவற்றுக்கிது ஸ்வாப$_4$ாவிகமோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் [இதுதான்] என்று துடங்கி. [இதுதான்] என்று க்ஷுத்$_3$ரப$_2$லப்ரத$_3$த்வத்தை பராமர்ஶிக்கிறது; [ஔபாதி$_4$கம்] என்றது உபாதி$_4$ப்ரயுக்தமாய் வந்ததித்தனை என்கை. (319)

320. அத்தை உபபாதி$_3$க்கிறார் [சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே] என்று. அதாவது ப$_4$க$_3$வந்மந்த்ரங்களாகையாலே மோக்ஷப்ரத$_3$த்வஶக்தியுமுண்டாயிருக்கச்செய்தே இவற்றினுடைய க்ஷுத்$_3$ரப$_2$லப்ரத$_3$த்வம், ப்ரக்ருதிவஶ்யனானசேதநனுடைய க்ஷுத்$_3$ரப$_2$லருசியாலே வருகையாலே

ப$_2$லப்ரத$_3$த்வத்தாலே ஸம்ஸாரவர்த்த$_4$கத்வமும் ஸித்$_3$த$_4$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிறார் (கீழ்ச்சொன்ன) இத்யாதி$_3$. (318)

319. உபாதெ$_4$ள ப$_4$வம் ஔபாதி$_4$கம் என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (உபாதி$_4$ப்ரயுக்தமாய்) இத்யாதி$_3$. (319)

320. உபாதி$_4$ப்ரத$_3$ர்ஶகம் உத்தரவாக்யம் என்கிறார் (அத்தை) இத்யாதி$_3$. (மோக்ஷப்ரத$_3$த்வஶக்தி) என்றது மோக்ஷஜநநஸ்வரூபயோக்$_3$யதை என்றபடி. (க்ஷுத்$_3$ரப$_2$லப்ரத$_3$த்வம்) என்றது க்ஷுத்$_3$ரப$_2$ல-ப$_2$லோபத$_4$ாநம் என்றபடி. ஸாமர்த்$_2$யாத் [சேதந]ஶப்$_3$த$_3$ம் க்ஷுத்$_3$ரப$_2$லருச்யர்ஹப்ரக்ருதிவஶ்யபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ப்ரக்ருதிவஶ்யனான) என்றது. எந்த ப$_2$லத்துக்கு எந்த மந்த்ரம் ஸாத$_4$நம்? ஸ்வதஸ்ஸித்$_3$த$_4$மான ஸாத$_4$நத்வத்துக்கு ஔபாதி$_4$கத்வம் எங்ஙனே? சேதநக$_3$தருசிக்கு மந்த்ரக$_3$த-ஸாத$_4$நதோபாதி$_4$த்வம் எங்ஙனே? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ஐஶ்வர்யகாமர்க்கு) இத்யாதி$_3$. (ஆதி$_3$)பத$_3$ம் வராஹமந்த்ரபரம். (ராமமந்த்ராதி$_3$) இதி (ஆதி$_3$)பத$_3$ம் ஸந்தாநகோ$_3$பால-

த4ர்மமுமாமென்றே கொள்ளவேணும்; பாரம்பர்யோபதே3சத்திலும் இது நிஷ்க்ருஷ்டப4க3வத்ஸ்வரூப-த4ர்மமென்னில் கு3ருபரம்பராயா: ஸ்வரூபைக்யதே3ாஷம் ப்ரஸங்கி3க்கும். இது தத3தி4ஷ்டி2தகு3ரு-பரம்பரையின் ஸ்வரூபப்ரத4ாநகு3ணமென்னில் ஆத்மத4ர்மமென்றதாய், ஆசார்யவிஷயத்தில் ஆத்ம-பு3த்3தி4தே3ாஷம் ப்ரஸங்கி3க்கும்; இது அதி4ஷ்ட2ாத்ருஸ்வரூபத்துக்கும் அதி4ஷ்ட2ாநஸ்வரூபத்துக்கும் பொது என்னில் ஈஶ்வரிதவ்யோப4யஸாத4ாரணமான ஆசார்யத்3வித்வப்ரதிபத்திதே3ாஷம் ப்ரஸங்கி3க்கும். இத்தால் ஏகபத3ார்த்த2த்3விதீயவ்யாவ்ருத்திப4க்3னையாம்; ஆகையால் பரம்பரையில் ஆசார்யத்வம் லோஹாநலவ்யாப்தி-வந்3விஶேஷேணாதி4ஷ்டி2த்து விப4ஜிக்கவொண்ணாமல் நிற்கிற ப4க3வத்3கு3ணமென்றே கொள்ளவேணும். இப்படி முக்2யமாக அதி4ஷ்டி2த்து நிற்கிற ஆகாரத்தையிட்டு, "கு3ருரேவ பரம் ப்3ரஹ்ம" இத்யாதி3-ஸமாநாதி4கரண்யஜ்ஞாநம் பிறந்து ஆசார்யனே ஈஶ்வரனென்கிற அத்4யவஸாயவிஶேஷஜ்ஞாநம் பிறக்கத்தட்டில்லை. இப்படி அத்4யவஸிக்கவே ஆசார்யனை ஆத்மபு3த்3தி4பண்ணுவிக்கும் அந்யதா2ஜ்ஞாநமும், கு3ருபரம்பரையை இல்லைசெய்யும் ஸ்வரூபைக்யப்4ரமமும் புகுராது. ஆசார்யவிஷயத்தில் ப4க3வத்-ப்ரதிபத்திபண்ணும் ஶிஷ்யன்; ஸ்வவிஷயத்தில் ஸ்வாசார்யஶேஷத்வப்ரதிபத்தி பண்ணுமாசார்யன்; ஆசார்யவிஷயத்தில் ப4க3வத்ப்ரதிபத்திபண்ணாமை ஶிஷ்யஜ்ஞாநத்தின் குறை; தன்னை ஸ்வாசார்யஶேஷம் என்று ப்ரதிபத்திபண்ணாமை ஆசார்யஜ்ஞாநத்தின் குறை; இப்படி ப்ரதிபத்தித்3வயத்தாலே ஶேஷியுமாய் ஶேஷமுமான வ்யாவ்ருத்தஸ்வரூபவிஶேஷத்தை விபரீதப்ரதிபத்தித்3வயத்தாலே ஒன்றிலே ஒதுக்குகை உப4யஸ்வரூபஹாநியாய்த் தலைக்கட்டும்; ஸ்வப்ரதிபத்தியாலும் தத்ப்ரதிபத்தி நடக்கிலாயிற்று கு3ருபரம்பரைக்யதே3ாஷம் ப்ரஸங்கி3ப்பது; ஸ்வபரப்ரதிபத்திவிப4ாக3மற ஏகப்ரதிபத்திநடப்பது ஸ்வதந்த்ரஶேஷிக்கேயிறே; ஶிக்ஷிதனான இவன் இப்படி அஹம் என்னமாட்டானே; அப்படியன்றாகில் பழைய "தே3வோஹம்" இத்யாதி3ப்4ரமவிஶேஷமாய்த் தலைகட்டுமிறே; அந்த ப்4ரமமற்று ஸ்வாசார்யபாதந்த்ரனாய் த்3வயைகநிஷ்ட2னாய் பெரிய திருமந்த்ரத்தை உபதே3ஶித்தவனே பூர்ணாசார்யனென்றதாயிற்று. இந்த ஆசார்யத்வம்தான் ஸ்வாசார்யத்வம் பரமாசார்யத்வமென்றிரண்டு; அதில் ஸ்வாசார்யத்வம் ஸ்வதந்த்ராசார்யத்வம் பாதந்த்ராசார்யத்வமென்றிரண்டு; பரமாசார்யத்வமும் ஸாக்ஷாத்பரமாசார்யத்வம், பரம்பரயா பரமாசார்யத்வம் என்று இரண்டு; இதில் ஸ்வாதந்த்ர்யாசார்யனுக்கு ஸ்வாசார்யஸத்பாவயோக்யதையுமில்லை. பரதந்த்ர-ஸ்வாசார்யபரமாசார்யர்களுக்கேயாயிற்று தது3ப4யமுள்ளது. ஆக, இப்ப்ரகரணத்தாலே தத்த்வ-ஜ்ஞாநோபதே3ஷ்டாவான ஸதா3சார்யனுடைய ஸ்வரூபாதி3யதா2ஸ்மரணஸித்3த4மான உபதே3ஶஸாமர்த்3த்4யமும் உபதே3ஶ்யஸாமர்த்3த்4யஸித்3த4மான பரமமஹத்த்வமும் சொல்லப்பட்டது. (320)

என்கை. ஐஶ்வர்யகாமர்க்கு கோ3பாலமந்த்ராதி3களும், புத்ரகாமர்க்கு ராமமந்த்ராதி3களும், வித்3யாகாமர்க்கு ஹயக்ரீவமந்த்ராதி3களும், விஜயகாமர்க்கு ஸுத3ர்ஶநநாரஸிம்ஹ மந்த்ராதி3-களுமாய் இப்படி நியமேந க்ஷுத்3ரப2லங்களையே கொடுத்துப்போருகிறவிது, சேதநருடைய ருச்யநுகு3ணமாக இவ்வோ மந்த்ரங்கள் இவ்வோ ப2லங்களைக் கொடுக்கக்கடவதென்று ஈஶ்வரன் நியமேந கல்பித்துவைக்கையிறே; அதுதான் சேதநருடைய ருச்யநுகு3ணமாக கல்பித்த-தாகையாலே அவற்றுக்கு அவை ஸ்வாபா4விகமன்று, ஔபாதி4கமென்னலாமிறே. (320)

மந்த்ரபரம். (ஹயக்3ரீவமந்த்ராதி3) இதி (ஆதி3)பத3ம் மத்ஸ்யமூர்த்திமந்த்ரபரம். யத்3வா, ஸர்வத்ர கவசபஞ்சகாதி3கள் (ஆதி3)ஶப்3த3க்3ராஹ்யங்களாகவுமாம். (ஸுத3ர்ஶநநாரஸிம்ஹமந்த்ரங்கள்) என்றது ஸுத3ர்ஶநமந்த்ரமும், நரஸிம்ஹமந்த்ரமும் என்றபடி. யத்3வா. ஸுதர்ஶநநாரஸிம்ஹ: = நரஸிம்ஹமூர்த்திப்ரபே4த3:, தந்மந்த்ரம் என்றுமாம். (ஆதி3)பத3ம் கல்கிமந்த்ரபரம். (அதுதான்) இத்யாதி3யாலே சேதநருசிக்கு பரம்பரயா மந்த்ரக3தப2லஸாத4நத்வத்தில் உபாதி4த்வமும் உபபந்நம் என்று சொல்லிற்று. (320)

ஒன்பது ப்ரகரணங்களில் ஆறுவதான ஸதா3சார்யலக்ஷணப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

ஒன்பது ப்ரகரணங்களில் ஏழாவதான ஸச்சி2ஷ்யலக்ஷணப்ரகரணம்

321. ஶிஷ்யனென்பது ஸாத்4யாந்தரநிவ்ருத்தியும், ப2லஸாத4நஶுஶ்ரூஷையும், ஆர்த்தியும், ஆத3ரமும், அநஸூயையுமுடையவனே.

மேல் [ஶிஷ்யனென்பது] என்று துடங்கி [உபகாரஸ்ம்ருதி நடக்கவேணுமளவாக] ஸச்சி2ஷ்யஸ்வரூப-ஶோத4நம் பண்ணுகிறார்; முதல், ஶிஷ்யஶப்3த3த்துக்கு அர்த்த2மருளிச்செய்கிறார் [ஶிஷ்யனென்பது] என்றித்யாதி3யால். உக்தலக்ஷணோபேதஸதா3சார்யஸேவைக்குத்தக்க ஸச்சி2ஷ்யனென்று சொல்லலாவது, ஸ்வோத்3தே3ஶ்யமான ஆசார்யகைங்கர்யத்தையும், ஆசார்யோத்3தே3ஶ்யமாய் வரும் தத்ததீ3யகைங்கர்யத்தை-யும் ஒழிந்து ஸ்வோத்3தே3ஶ்யமாகப் பண்ணும் தத்ததீ3யஶேஷவ்ருத்தமாகிற ஸாத்4யாந்தரத்தில் ஸாதந-நிவ்ருத்தியும்; ப2லமான ப4க3வத்3விஷயஜ்ஞாநத்துக்கு ஸாத4நமான ஆசார்யஶுஶ்ரூஷையும்; அன்றியே, ஸ்வரூபாநுரூபமான ப2லஸாத4நங்களில் ஶ்ரோதுமிச்சை2யும்; அன்றியே, ப2லமான ஆசார்யப்ராப்தி-

---

321. ஆக [தான் ஹிதோபதே3ஶம் பண்ணும்போது] என்று துடங்கி [ஆசார்யத்வபூர்த்தியில்லை] என்னுமளவும் ஆசார்யஸ்வரூபஶோத3நம்பண்ணி, அநந்தரம் அதின்மேல்வந்த ப்ராஸங்கி3க-ஶங்கைகளையும் பரிஹரித்தார் கீழ்; மேல் ஶிஷ்யஸ்வரூபஶோத3நம்பண்ணுகிறார் [ஶிஷ்யன் என்பது] என்று துடங்கி. [ஶிஷ்யனென்பது] என்றது - உபதே3ஶஶ்ரவணமாத்ரங்கொண்டு மேலெழுந்தவாரியாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே ஶிஷ்யனென்று முக்2யமாகச்சொல்லுவது என்றபடி; [ஸாத்4யாந்தரநிவ்ருத்தி]யாவது -ஸ்வரூபவிரோதி4யான ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களாகிற ப்ராப்யாந்தரத்தில் மறந்தும் அந்வயமற்றிருக்கை; அன்றிக்கே இவ்வாசார்யன்தன்னையொழிய வேறொரு ப்ராப்யவஸ்து அறியேன் என்றிருக்கையாகவுமாம்; [ப2லஸாத4நஶுஶ்ரூஷை] யாவது

---

321. உத்தரக்3ரந்த2ஸங்க3த்யர்த்த2ம் வ்ருத்தாநுவாத3ம் (ஆக, தான்) இத்யாதி3. ஸங்க3தி (மேல் ஶிஷ்யஸ்வரூப) இத்யாதி3. அதாவது ஆசார்யத்வம் ஶிஷ்யத்வப்ரதியோகி3கமாகையாலும், ஆசார்ய-கர்த்ருக-உபதே3ஶக்ரியாஜந்யப2லஶாலித்வம் ஶிஷ்யனுக்கு உள்ளதாகையாலும் ப்ரத2மம் ஆசார்ய-லக்ஷணமும், தத3நந்தரம் ஶிஷ்யலக்ஷணமும் என்றபடி. ஆசார்யஶப்3த3முக்2யவ்ருத்திவிஷய-ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4ஶிஷ்யலக்ஷணம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே ஶிஷ்யஶப்3த3முக்2யவ்ருத்திவிஷயமே நிரூபணீயமாகையாலே [ஶிஷ்யன் என்பது] என்கிற இடத்திலே 'நேரே' என்கிற இது அநுஷஞ்ஜநீயம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபதே3ஶஶ்ரவண) இத்யாதி3. (மேலெழுந்தவாரி) என்றது அக3ாத4ஜலமன்றிக்கே ஸ்வல்பஜலமாயிருப்பதொன்றுபோலே என்றபடி. அதாவது தத்3கு3ணலேஶயோக3த்தை இட்டுச்சொல்லுகை.

"நான்யக்ருத: க்ருதேந" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு [ஸாத்4யாந்தர] இதி [அந்தர] ஶப்3த3ார்த்த2பே4த3ப்ரதியோகி3த்வம் [ப2லஸாத4ந] இதி அநந்தரநிர்தி3ஷ்டஸ்வரூபாநுரூப-ப2லத்துக்கு யுக்தம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபவிரோதி4யான) இத்யாதி3. (ஸ்வரூபம்) = அநந்யபே4ாக்3யத்வம். அன்றிக்கே, "கு3ரோரந்யம் ந பா4வயேத்" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு பூர்மேவ பு3த்3தி4ஸ்த2னை ஆசார்யனே [அநந்தர]ஶப்3த3ார்த்த2பே4த3ப்ரதியோகி3 என்கை உசிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே இவ்வாசார்யன்தன்னை) இத்யாதி3. [நிவ்ருத்தி]ஶப்3த3த்தாலே "தேவு மற்றறியேன்" என்கிற ஜ்ஞாநநிவ்ருத்தி அபி4ப்ரேதை என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (வேறொரு ப்ராப்யவஸ்து அறியேன்) இத்யாதி3. [ப2லஸாத4ந] இத்யத்ர அபே4த3ாந்வயக3ர்ப்ப4கர்மத4ாரயஸ்வாரஸ்யத்தை உட்கொண்டு ஶுஶ்ரூஷாஸாத்4யத்வலிங்க3த்தாலே

ஸாத4நமான ப4க3வச்ச2ஶ்ரூஷையும்; அன்றியே, ஆசார்யாஶ்ரயணரூபப2லஸாத4நபூ4தரான பா4க3வத-ஶுஶ்ரூஷையும்; அன்றியே, ஆசார்யகைங்கர்யமாகிற ஸாக்ஷாத்ப2லவிஶேஷமாய்க்கொண்டு ஸாத4நமான ஆசார்யவிக்3ரஹஶுஶ்ரூஷையுமென்று ப2லஸாத4நஶுஶ்ரூஷைக்குப் பலபடியாக அருளிச்செய்வர்; இந்த ஆசார்யகைங்கர்யலாப4த்தில் வந்து தத்3விரோதி4யான ஸம்ஸாரமடிச்சுட்டுமதிஶயித்து வருமார்த்தியும்; ஆசார்யவிக்3ரஹாநுப4வகைங்கர்யம் தந்நிரந்தரஸேவாயோக்3யப்ராப்யபூ4மிகளில் கொழுந்துவிடும் ஆத3ரமும்; ஸட்3ரஹ்மசாரிகள்பக்கல் ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநமிணுக்கம்கண்டும் அவர்கள் பண்ணும் கைங்கர்யம் கண்டுமுண்டாம் அநஸூயையும் என்கிற ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூபஸத்3கு3ணஸம்பந்நனே. (321)

"கு3ருஶுஶ்ரூஷயா வித்3யா" என்கிறபடியே ஆசார்யனைத்தான்பண்ணுகிற ஶுஶ்ரூஷையாலே ஸந்தோஷிப்பித்து ஜ்ஞாநோபஜீவநம்பண்ணுகை ப்ராப்தமாகையாலே, ஆசார்யன் தனக்கு உபகரிக்கிற தத்த்வஜ்ஞாநமாகிற ப2லத்திநுடைய ஸித்3தி4க்கு ஸாத4நமாயிருந்துள்ள ஆசார்யபரிசர்யை; அன்றிக்கே, ஸ்வரூபாநுரூபமான ப2லத்திலும் ஸாத4நத்திலுமுண்டான ஶ்ரோதுமிச்சை2யாகவுமாம்; அத2வா, ஆசார்யமுகே2ால்லாஸமாகிற ப2லத்துக்கு ஸாத4நமான தத்பரிசர்யை என்னவுமாம்; [ஆர்த்தி] யாவது "இருள்தருமாஞாலம்" என்கிறபடியே பிறந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு விரோதி4யான இவ்விபூ4தியினின்றும் கடுகப்போகப் பெறுமையாலே உள்ள க்லேஶம்; அன்றிக்கே, ஆசார்யவிக்3ரஹாநுப4வாலாப4த்தில் க்லேஶமாகவுமாம்; [ஆத3ர]மாவது உத்தரோத்தரம் அநுபு2பூ4ஷை விளையும்படி ஆசார்யனருளிச்செய்கிற ப4க3வத்3கு3ணாநுப4வத்தில் மேன்மேலும் உண்டாகாநிற்கிற விருப்பம்; அன்றிக்கே, [ஆசார்யனைக்கண்டால் பசியன்

[ப2ல]ஶப்3த3ம் தத்த்வஜ்ஞாநரூபப2லபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கு3ருஶுஶ்ரூஷயா) இத்யாதி3. த்ருதீயைக்கு ஸாத்4யத்வம் அர்த்த2ம். அதுதான் த்3ருஷ்டப்ரீதித்3வாரகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸந்தோஷிப்பித்து) என்றது. ஶுஶ்ரூஷை = பரிசர்யா, "வரிவஸ்யா து ஶுஶ்ரூஷா பரிசர்யாப்யுபாஸநம்" என்னக்கடவதிறே. இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யபரிசர்யை) என்று. அன்றிக்கே, உப4யபத3ார்த்த2ப்ராத4ாந்யயுக்தத்3வந்த்3வஸமாஶ்ரயஸ்த்வத்தையும், [பலஸாத4ந] இதி நிர்தே3ஶஸார்த்த2க்யத்தையும், அத ஏவ, ஶ்ரோதும் இச்ச2ா = ஶுஶ்ரூஷா என்கிற ஶுஶ்ரூஷாஶப்3த3யோக3ஶக்திஸ்பூ2ர்த்தியையும் உட்கொண்டு "முந்2யஸ்ய நிரவிஶேஷேண" இத்யாதி3ந்யாயத்தாலே ப2லாதி3ஶப்3த3ம் முக்2யாமுருஷார்த்த2ாதி3பரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே ஸ்வரூப) இத்யாதி3. உக்தரீத்யா ததோபி ப2லஶப்3த3ஸ்வாரஸ்யத்தையும், [ஸாத4ந]ஶப்3த3த்திநுடைய அத்3வாரகஸாத4நபரத்வஸ்வாரஸ்-யத்தையும் உட்கொண்டு யோஜநாந்தரம் (அத2வா) இத்யாதி3.

வர்த்தமாநதே3ஹஸ்தி2தி பரமபுருஷார்த்த2ாலாப4ாதி3ப்ரயுக்தக்லேஶம் இங்கு அத்யந்தாவஶ்யக-மல்லாமையாலே ப்ரகரணாநுகு3ணமாக [ஆர்த்தி]ஶப்3த3ாபி4ப்ரேதம் (இருள்) இத்யாதி3. "அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (பிறந்த) இத்யாதி3. "விக்3ரஹாலோகந-பர:", "விரஹாநிஷ்டபீட3ாவமாநநாத்3யஸஹிஷ்ணுதா" இத்யாதி3யை உட்கொண்டு பு3த்3தி4ஸ்த2-ஆசார்யவிஶ்லேஷ-ஆர்த்திபரதயா யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே ஆசார்ய) இத்யாதி3. "ஆலோக-நிர்தே3ஶவசநாத3ர:", "தத்3வச:ஶ்ரவணேஹத்ஸுக:", "யத்தேஹம் ப்ரீயமாணாய", "த்ருப்திர்ஹி ஶ்ருண்வதோ நாஸ்திமேऽம்ருதம்" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (உத்தரோத்தரம்) இத்யாதி3. "நித்யம் விதி4வதூ3ர்க்4யாத்3யைராத்3ருதோப்4யர்ச்சயேத்3கு3ரும்", "அத2வா தத்3யாச்ச2க்தித ஆத3ராத்", "குர்வீத பரமாம் ப4க்திம் கு3ரௌ தத்ப்ரியவத்ஸல:" இத்யாதி3களை

322. மந்த்ரமும், தே3வதையும், ப2லமும், ப2லாநுப3ந்தி4களும், ப2வஸாத4நமும், ஐஹிகபோ4க3முமெல்லாம் ஆசார்யனே என்று நினைக்கக்கடவன்.

ஏத்3ருஶனான ஶிஷ்யனுக்குண்டாகவேண்டும் அத்4யவஸாயவிஶேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்மேல் [மந்த்ரம்] இத்யாதி3யால். "மந்தாரம் த்ராயத இதி" என்று அநுஸந்தா4தாரக்ஷகமான திருமந்த்ரமும், தந்மந்த்ரப்ரதிபாத்3யப2லப்ரத3பரதே3வதையும், தத்ப்ரத3த்தமான கைங்கர்யமஹாப2லமும், விரோதி4நிவ்ருத்திப்ராப்த்யநு-

---

சோற்றைக் கண்டாப் போலே] தத3நுப4வகைங்கர்யங்களிலே மண்டிவிழும்படியான விருப்பமாகவுமாம்; [அநஸூயை] யாவது ஆசார்யன் ப4க3வத்3ப4ாக3வதவைப4வங்களைப் பரக்க உபபாதி3யாநின்றால் "ப்ரவக்ஷ்யாமி அயநஸூயவே" என்னும்படி இதில் அஸூயை அற்றிருக்கை; அன்றிக்கே, ஆசார்யனுடைய உத்கர்ஷத்தையும் ஸப்3ரஹ்மசாரிகளுடைய உத்கர்ஷத்தையும் கண்டால் அதில் அஸூயை அற்றிருக்கை என்னவுமாம். "அஸூயாப்ரஸவபூ4:" என்கிறவிதுக்கு ஹிதம்சொன்னவனுடைய உத்கர்ஷமேயாயிற்றுப் பொறுதது என்றிறே பூர்வர்கள் அருளிச்செய்தது; ப4க3வத்3விஷயத்திலுட்பட அஸூயை பண்ணாநின்றால் ததீ3யவிஷயத்தில் சொல்ல வேணுமோ; "இத3ம் துதே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே" என்றானிறே; ஆக இப்படி இருந்துள்ள ஸத்3கு3ணஸம்பந்நனையாயிற்று நேரே ஶிஷ்யனென்பது. (321)

322. இப்படி உக்தலக்ஷணயுக்தனான ஶிஷ்யனுக்கு ஸ்வாசார்யவிஷயத்திலுண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்திவிஶேஷத்தை விதி4க்கிறார் மேல் [மந்த்ரம்] என்று துடங்கி. அதாவது "மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்த்ர:" என்கிறபடியே அநுஸந்தா4த்ருரக்ஷகமாயிருந்துள்ள திருமந்த்ரமும், தத்ப்ரதிபாத்3யபரதே3வதையும், தத்ப்ரஸாத3லப்4யமான கைங்கர்யரூபமஹாப2லமும், தத3நு-

---

உட்கொண்டு பூர்வவத்3யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே ஆசார்யனை) இத்யாதி3. "ஶாந்தோநஸூயுஶ்ஶ்ரத்3த4ாவாந்", "ந ச மாம் யோப்4யஸூயதி", "யே கு3ணைக்3ராஹிணோ லோகே தே வை ப4ாக3வதோத்தமா:", "ந கு3ணாந் கு3ணிநோர்ஹந்தி", "ஸ்தௌதி மந்த3கு3ணாநபி", "நாந்யதே3ாஷேஷு ரமதே ஸாநஸூயா ப்ரகீர்த்திதா" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ப4க3வத்3ப4ாக3வத) இத்யாதி3. "அநஸூயவே ப்ரவக்ஷ்யாமி" என்று ப்ரவசநபாத்ரதாதி4காரம் அநஸூயை என்கையாலே இது ஶிஷ்யலக்ஷணம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி (ப்ரவக்ஷ்யாமி) இத்யாதி3. "ந மர்த்யபு3த்3த்4யாஸூயேத ஸர்வதே3வமயோ கு3ரு:" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு பூர்வவத்யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே ஆசார்யனுடைய) இத்யாதி3. ஆசார்யோத்கர்ஷத்தில் அஸூயை அஸம்ப4ாவிதையன்று என்கிறார் (அஸூயாப்ரஸவ) இத்யாதி3. (பூர்வர்கள்) = நம்பிள்ளை முதலானார்கள். ஸம்ப்ரதா3யத்தை த3ர்ஶிப்பித்து, ப்ரமாணோபபத்திகளை த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் (ப4க3வத்3விஷயத்தில்) இத்யாதி3வாக்யத்3வயத்தாலே. [ஶிஷ்யன் என்பது] இத்யாதி3மூலவாக்யத்தை யோஜித்துக்காட்டுகிறார் (ஆக) இத்யாதி3நா. (நேரே) என்று அநுஷங்க3ம் ஸூசிதம். (321)

322. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி உக்தலக்ஷண) இத்யாதி3. (ப்ரதிபத்தி:) = அநுஸந்த4ாநம். "மந்தர்யுபதேத்த்ரைஜோ ட3ப்ரத்யய: த்ருசோ லோபஶ்ச; உஶநத3யோ ப3ஹுலம்" இதி ஸூத்ராத் இத்யபி4ப்ராயேண (மந்தாரம் த்ராயதே) இத்யாதி3. (மநநம்) = அநுஸந்த4ாநம். மந்த்ரஸ்துத்யத்வம் தே3வதாத்வமாகையாலே அநந்தரநிர்தே3ஶதாத்பர்யம் (தத்ப்ரதிபாத்3ய) இத்யாதி3. "முக்2யஸ்ய" இத்யாதி3யாலே [தே3வதா]ஶப்3த3ம் முக்2யதே3வதாபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (பரதே3வதையும்)

ப4வப்ரீதிரூபங்களாயும் ஸர்வதே3ஶகாலாவஸ்த2ாப்ரகாரரூபங்களாயும் வருகிற கைங்கர்யப2லாநுப3ந்தி4-களும், தத்ப2லப்ரஸித்3த4ஸாத4நமும், புத்ரபஶ்வந்நாதி3ஸம்பத3நுப4வமாகிற ஐஹிகபோ4க3மாகிற இவை எல்லாம், உக்தலக்ஷணஸம்பந்நனான ஸத3ாசார்யனே என்றத்4யவஸித்து நிர்ப்ப4ரனாயிருக்கக்கடவன் ஸச்சி2ஷ்யனானவனென்கிறார். (மந்த்ரமும் - ப2லமும்) என்று ஸமாநாதி4கரிக்கிறது ப்ரதிபாத்3யப்ரதிபாத3க-விஷயவிஷயிஸம்ப3ந்த4த்தைப்பற்ற. (322)

323. "மாதாபிதா யுவதய:" என்கிற ஶ்லோகத்திலே இவ்வர்த்த2த்தை பரமாசார்யரும் அருளிச்செய்தார்.

"மாதா பிதா யுவதய:" என்கிற ஆசார்யஸமாஶ்ரயணசரமஶ்லோகத்திலே [எல்லாமாசார்யனே] என்று அத்4யவஸித்திருக்கவேணுமென்னும் இவ்வர்த்த2த்தை உடையவர்க்கு பரமாசார்யரான ஆளவந்தார்

பந்தி4களான அவித்3யாதி3நிவ்ருத்திபூர்வகமான ஸ்வஸ்வரூபாவிர்ப4ாவமும் ஸாலோக்யா-தி3களுமாகிற இவையும், தத2ாவித4ப2லப்ரத3மான ஸாத4நமும், புத்ரத3ாரக்3ருஹ-க்ஷேத்ர-பஶ்வந்நாத்3யநுப4வரூபமான இஹலோகத்தில் போ4க்3யமாகிற இவையெல்லாம், நமக்கு நம்முடைய ஆசார்யனே என்று ப்ரதிபத்திபண்ணக்கடவனென்கை. "கு3ருரேவ பரம் ப்3ரஹ்ம கு3ருரேவ பரா க3தி: । கு3ருரேவ பரா வித்3யா கு3ருரேவ பராயணம் । கு3ருரேவ பர: காமோ கு3ருரேவ பரம் த4நம் । யஸ்மாத் தது3பதே3ஷ்டாஸௌ தஸ்மாத்3கு3ருதரோ கு3ரு:" என்றும், "ஐஹிகாமுஷ்மிகம் ஸர்வம் ஸ சாஷ்டாக்ஷரதோ3 கு3ரு: । இத்யேவம் யே ந மந்யந்தே த்யக்தவ்யாஸ்தே மநீஷிபி4:" என்றும் இப்படி ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகையாலே [நினைக்கக் கடவன்] என்று விதி4ரூபேண அருளிச்செய்கிறார். (322)

323. இப்படித்தாம் அருளிச்செய்த இவ்வர்த்த2த்தில் ஆப்திக்குடலாக இது பரமாசார்ய-

---

என்றது. தே3வதாத்வம் ப2லப்ரத3த்வயுக்தமாகையாலே (தத்ப்ரஸாத3) இத்யாதி3. இங்கே ஸர்வத்ர "முக்2யஸ்ய நிர்விஶேஷேண" இத்யாத்3யுக்தந்யாயம் அபி4ப்ரேதம். (தத3நுப3ந்தி4கள்) என்றது தது3பயுக்தங்கள் என்றபடி. (அவித்3யாதி) இதி (ஆதி3)பத3ம் கர்மவாஸநாருசிப்ரக்ருதிஸம்ப3ந்த4பரம். (ஸாலோக்யம்) = ஸமாநலோகத்வம். (ஆதி3)பத3ம் ஸாமீப்யாதி3பரம். (கு3ருரேவ) இத்யாதி3யிலே (பரா வித்3யா) என்று மந்த்ரமும், (பரம் ப்3ரஹ்ம) என்று தே3வதையும், (பராயணம்) என்று பரமப்ராப்யப2லமும் (பர: காம:) என்று தத3ர்த்த2ம் காமநாவிஷயமான அநுப3ந்தி4களும், (பரா க3தி:) என்று ப2லஸாத4நமும், (பரம் த4நம்) என்று த4நோபலக்ஷித-ஐஹிகபோ4க3மும் சொல்லுகிறது. ஶ்ருங்க2லிதோக்திஸௌகர்யார்த்த2ம் மூலத்திலே மந்த்ரோபக்ரமநிர்தே3ஶம். (கு3ருரேவ) இத்யாதி3வசநத்திலே தத2ாநுஸந்த4ாநம் அபி4ப்ரேதம் என்கைக்காக தத2ாநுஸந்த4ாந-கர்த்ரு2ாக்திமத்3வசநம் (ஐஹிகாமுஷ்மிகம்) இத்யாதி3. மந்த்ரதே3வதாஸாத4ந-ஐஹிகபோ4க3ங்கள் 'ஐஹிக'ஶப்3த3த்தாலும், ப2லதத3நுப3ந்தி4கள் 'ஆமுஷ்மிக'ஶப்3த3த்தாலும் ஸங்க்3ருஹீதம். (யே ந மந்யந்தே) இத்யாதி3நா மநநாகரணத்திலே ப்ரத்யவாயம் சொல்லுகையாலே தத2ாநுஸந்த4ாநவிதி4 அர்த்த2ஸித்3த4ம் என்றுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (விதி4ரூபேண) இத்யாதி3. (322)

323. உபாத்தபரமாசார்யஶ்ரீஸூக்தியிலே ஐஹிகாமுஷ்மிகப்ரதிபாத3நத்தை த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் (அதாவது மாதா பிதா) இத்யாதி3நா. (323)

ஸ்வாநுஸந்த$_4$ாநம் பண்ணிவிடாதே ஸாரஜ்ஞரெல்லாரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி அருளிச்செய்தார்; இவ்வர்த்-த$_2$த்தில் ஸம்ஶயிக்கவேண்டுதில்லை என்று உக்தார்த்த$_2$ப்ரகாஶகப்ரமாணம் காட்டுகிறார். ஆழ்வார் திருவடிகளே ப்ரியபரமும், ஹிதபரமும், அபி$_4$மதமும், ஸுக$_2$கரமும், ஸ்ப்ருஹணீயமுமென்று ஐஹிகபோ$_4$க$_3$மும், அநுக்தவாசகத்தாலே திருவடிகளே ப$_2$லஸாத$_4$நதத$_3$நுப$_3$ந்தி$_4$களென்னுமிடமும், ஸ்வகுலஸ்வாமித்வவாசகத்-தாலே பரதே$_3$வதையென்னுமிடமும், ஸவிஶேஷணதத்ப்ரணதிவாசகத்தாலே மந்த்ரமென்னுமிடமும், அவத$_4$ாரணத்தாலே அத்$_4$யவஸாயமும் இந்த ஶ்லோகத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரகாஶிக்கிறதிறே. "கு$_3$ரோ: நாம ஸதா$_3$ ஜபேத்", "கு$_3$ருரேவ பரம் ப்$_3$ரஹ்ம", "உபாயோபேயபா$_4$வேந தமேவ ஶரணம் வ்ரஜேத்", "கு$_3$ருரேவ பரம் த$_4$நம் - கு$_3$ருரேவ பர: காம:", "கு$_3$ருர்மாதா கு$_3$ரு:பிதா" என்றித்யாதி$_3$களிலுமிவ்வர்த்த$_2$ம் ஸுப்ரஸித்$_3$த$_4$மிறே. (323)

3 2 4. இதுக்கடி உபகாரஸ்ம்ருதி.

இப்படியருளிச்செய்கைக்குக் காரணமின்னதென்கிறார் மேல் [எல்லாமாசார்யன்] என்கிறவிதுக்கடி அறியாதன அறிவித்த மஹோபகாரஸ்ம்ருதி என்றருளிச்செய்து; (324)

3 2 5. உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை; முடிந்த நிலம் ஈஶ்வரன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை.

ப்ரத$_2$மசரமகாரணமின்னதென்கிறார்மேல்; அத்$_4$யவஸாயஹேதுவான உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி, தன்னை

வசநஸித்$_3$த$_4$மும் என்று அருளிச்செய்கிறார் [மாதா] என்று துடங்கி. அதாவது "மாதா பிதா யுவதயஸ்தநயா விபூ$_4$தி: ஸர்வம் யதே$_3$வ நியமேந மத$_3$ந்வயாநாம்" என்று ஐஹிகபோ$_4$க$_3$ங்களை-யும், "ஸர்வம்" என்று அநுக்தஸகலகத$_2$நத்-தாலே மந்த்ரதே$_3$வதாப$_2$லாதி$_3$களையும் எடுத்து 'இத்தனையும் ஆழ்வார்திருவடிகளே' என்று அருளிச்செய்கையாலே அந்த ஶ்லோகத்திலே இவ்வர்த்தத்தை பரமாசார்யரான ஆளவந்தாரும் அருளிச்செய்தார் என்கை. (323)

3 2 4. இப்படி எல்லாம் இவனே என்றநுஸந்தி$_4$க்கைக்கடி ஏதென்ன அருளிச்செய்கிறார் [இதுக்கடி உபகாரஸ்ம்ருதி] என்று. அதாவது, இப்படி ஆசார்யனே நமக்கு ஸகலமுமென்று அநுஸந்தி$_4$க்கைக்கு ஹேது, நித்யஸம்ஸாரியாய்க் கிடந்த தன்னை உபதே$_3$ஶாதி$_3$களாலே திருத்தி நித்யஸூரிகளுடைய அநுப$_4$வத்துக்கு அர்ஹனும்படி பண்ணின உபகாராநுஸந்த$_4$ாநமென்கை.

3 2 5. இவ்வுபகாரஸ்ம்ருதிப்ரஸங்க$_3$த்திலே அதினுடைய ப்ரத$_2$மசரமாவதி$_4$களை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார்

---

3 2 4. "யஸ்மாத்தது$_3$பதே$_3$ஷ்டாஸௌ தஸ்மாத்$_3$கு$_3$ருதரோ கு$_3$ரு: । ஸ சாஷ்டாக்ஷரத$_3$:" என்கிற இதிலே அபி$_4$ப்ரேதமான அர்த்த$_2$ம் உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே தத$_3$வதாரிகை (இப்படி எல்லாம் இவனே) இத்யாதி$_3$. "ஆத்மநோஹ்யதிநீசஸ்ய யோகி$_3$த்$_4$யேயபதா$_3$ர்ஹதாம் । க்ருபயைவோ-பகர்த்தாரம் ஆசார்யம் ஸம்ஸ்மரேத் ஸதா$_3$" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (நித்ய) இத்யாதி$_3$. (324)

3 2 5. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்வுபகார) இத்யாதி$_3$. (அதினுடைய) இத்யாதி$_3$க்கு. இந்த உபகாராநுஸந்த$_4$ாநத்தில் ப்ரத$_2$மசரமகர்த்தவ்யாம்ஶத்தை தர்ஶிப்பிக்கிறார் என்று அர்த்த$_2$ம்.

இவ்வளவாக்கின ஆசார்யன்பக்கல் அவன் ப4க3வத்3விஷயத்தை "கையிற்கனியென்ன" காட்டித்தந்த உபகாரத்தை அநுஸந்தி4க்கையாகிற க்ருதஜ்ஞதை; இந்த உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு முடிந்தநிலம் ஆசார்யப்ராப்தி-ஹேதுவான ஈஶ்வரன்பக்கல் இவ்வாசார்யவிஷயத்தை உபகரித்தமையை அநுஸந்தி4க்கையாகிற க்ருதஜ்ஞதை என்கிறார். ப்ரத2மோபகாரஸ்ம்ருதி உபகார்யவஸ்துவின் வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்றிவரும், சரமோபகாரஸ்ம்ருதி உபகார்யவஸ்துவின் கௌ3ரவத்தைப்பற்றிவரும்; முந்துற ஈஶ்வரவைலக்ஷண்யம் ஆசார்யைகஶேஷ-மாயிருக்கும், முடிவிலாசார்யகௌ3ரவமும் தது3பகாரேஶ்வரகௌ3ரவமும் ஈஶ்வரைகஶேஷமாயிருக்கும்.

326. ஶிஷ்யனும் ஆசார்யனும் அந்யோந்யம் ப்ரியஹிதங்களை நடத்தக்கடவர்கள்.

இவ்வளவாக ஶிஷ்யனுடைய லக்ஷணத்4யவஸாயவைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்து, மேல் [பூர்த்தியாலே

[உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு] என்று துடங்கி. இச்சேதநன் முந்துற அநுஸந்தி4ப்பது, அஜ்ஞாத-ஜ்ஞாபநமுக2த்தாலே தனக்கு அகி2லத்தையும் அறிவித்து, ப4க3வத்3விஷயத்தைக் கைப்படுத்தின ஆசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தையாகையாலே [உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை] என்கிறது; க்ருதஜ்ஞதையும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் பர்யாயம்; ஆசார்யகௌ3ரவம் நெஞ்சில் படப்பட அவ்விஷயத்திலே தன்னைக்கொண்டுவந்து சேர்த்த ஈஶ்வரன் பண்ணின க்ருஷிபரம்பரையைப் பின்னை அநுஸந்தி4க்கையாலே [முடிந்தநிலம் ஈஶ்வரன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை] என்கிறது. இதுவும் ஈஶ்வரன்பக்கல் உபகாரஸ்ம்ருதி என்றபடி. இத்தால் ப4க3வத்3விஷயத்தை உபகரித்த ஆசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தை அநுஸந்தி4க்க இழிந்தால் அவனுடைய வைப4வம் நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்தவாறே, இப்படி இருக்கிறவிஷயத்தை நாம்பெற்றது எம்பெருமானாலேயன்றோ என்று தத்க்ருதோபகாராநுஸந்தா4நத்திலே சென்று தலைக்கட்டும் என்றதாயிற்று. (325)

326. இந்த ஸதா3சார்ய-ஸச்சி2ஷ்யர்களுடைய பரிமாற்றமிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார் மேல் [ஶிஷ்யனும் ஆசார்யனும்] என்று துடங்கி. [அந்யோந்யம் ப்ரியஹிதங்களை நடத்துகை]

[உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி] என்றது ப்ரத2மாநுஷ்டே2யமான உபகாரஸ்ம்ருதி என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இச்சேதநன்) இத்யாதி3நா. 'க்ருதம் = உபகார:, ஜ்ஞாநம் = தத்-ஸ்ம்ருதி:' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (க்ருதஜ்ஞதையும்) இத்யாதி3. [க்ருதஜ்ஞதோபகாரஸ்ம்ருதி]ஶப்3த3ங்கள் பர்யாயவாசகங்கள் என்றபடி. பர்யாயத்வம் இங்கே வேத3ந-த்4யாந-ஶப்3த3ங்களுக்குப்போலே ஏகார்த்தப்ரவ்ருத்தித்வம் அபி4மதம்; ப்ரவ்ருத்திநிமித்த-ஐக்யமன்று என்று கண்டுகொள்வது. [உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு ... முடிந்த நிலம்] இத்யாதி3க்கு, சரமாநுஷ்டே2யமான உபகாரஸ்ம்ருதி ஈஶ்வரவிஷயக்ருதஜ்ஞதாரூபை என்று அர்த்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யகௌ3ரவம்) இத்யாதி3. (கௌ3ரவம்) = மஹோபகாரகத்வம். பூர்வவத் பர்யாயத்வம் (இதுவும்) இத்யாதி3. (இதுவும்) = க்ருதஜ்ஞதையும். ஆசார்யவிஷயத்தில் உபகாரஸ்ம்ருதி ஈஶ்வர-விஷயத்தில் உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு ஸம்ப3ந்தி4ஜ்ஞாநவித4யா காரணம் என்கிறார் (இத்தால்) இத்யாதி3நா. (325)

326. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இனி இந்த) இத்யாதி3. (பரிமாற்றம்) = வ்ருத்தி. இந்த அதி4காரிக்கு ஶிஷ்யனைப்பற்ற ஆசார்யத்வமும், ஸ்வாசார்யனைப்பற்ற ஶிஷ்யத்வமும் உண்டாகையாலே உப4ய-

ஸ்வரூபம்ஜீவித்த]தனாக ஶிஷ்யாசார்யர்களுக்குண்டாம் ஸமவ்ருத்த்யந்யோந்யவ்யாவ்ருத்திகளை அருளிச்-செய்கிறார் [ஶிஷ்யனுமாசார்யனும்] இத்யாதி3யால். ஸமீசீநலக்ஷணஸம்பந்நராய் ப்ரியஹிதபரரான ஸச்சி2ஷ்யனும் ஸத்3ாசார்யனும் தம்தாம் நிலைகுலைந்து அந்யோந்யம் ப்ரியஹிதங்களிரண்டையும் காத3ாசித்கமாக நடத்தக்கடவர்கள். (326)

3 2 7. ஶிஷ்யன் தான் ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவன், ஈஶ்வரனைக்கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவன்; ஆசார்யன் மாறுடி நடத்தக்கடவன்.

அதில் ப்ரியைகபரனான ஶிஷ்யன் ஶேஷியான ஆசார்யனுக்கு நிஷ்களங்கஸ்வஜ்ஞாநாநுஷ்டா2நரூப ப்ரியத்தையே முடியநடத்தக்கடவன்; ஆசார்யனுக்கு ப்ராமாதி3கஜ்ஞாநாதி3ஸ்க2ாலித்யம் விக்3ரஹா ஸ்வாஸ்த்2யமுமுண்டானபோது, எங்களாசார்யன் திருவுள்ளத்தில், திருமேனியில் கலக்கத்தைப் போக்கி-யருளவேணுமென்று ஹிதைஷியான ஈஶ்வரனைக்கொண்டு ஹிதத்தை காத3ாசித்கமாக நடத்தக்கடவன். இனி ஹிதைகபரனான ஆசார்யன் ஶிஷ்யனுக்கு ஸ்வரூபஹாநி வாராதபடி நியமித்து ஹிதத்தையே முடிய

யாவது – ஶிஷ்யன் ஆசார்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்களிரண்டையும் நடத்துகையும், ஆசார்யன் ஶிஷ்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்களிரண்டையும் நடத்துகையும். [நடத்தக்கடவர்கள்] என்றது – இதினுடைய அவஶ்யகரணீயத்வம் தோற்றுகைக்காக. (326)

3 2 7. இருவரும் இரண்டையும் அந்யோந்யம் நடத்தும் க்ரமம் என்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் [ஶிஷ்யன்] என்று துடங்கி. அதாவது ஶிஷ்யன் ஆசார்யனுக்கு இரண்டையும் நடத்துமிடத்தில் தன் ஸ்வரூபாநுகு3ணமாக ஆசார்யமுகோ2ல்லாஸமே புருஷார்த்த2மென்று நினைத்துத்தன்னுடைய கிஞ்சித்காராதி3களாலே தான் ஆசார்யனுக்கு ஸர்வகாலமும் ப்ரியத்தை நடத்திப்போரக்கடவன்;

வ்ருத்தியும் ஜ்ஞாதவ்யமாகையாலே உப4பநிரூபணமும் பண்ணுகிறார் என்றபடி. (ப்ரியம்) உகப்பிலே அநுகூலமாய்த்தோற்றுமது. (ஹிதம்) = உகப்பிலே அப்படித்தோற்றவிட்டாலும் உத3ர்க்கத்திலே அநுகூலமாயிருக்குமது. "யுக்த: ப்ரியஹிதயோ:", "ம்ருது3:", "ப்ரியஹித:", "தா3ந்த:", "இச்ச2ா-ப்ரக்ருத்யநுகூ3லைருபசாரைஸ்ஸதோ3ாசிதை: । ப4ஜந்நவஹிதஶ்சாஸ்ய ஹிதமாவேத3யேத்3ரஹ:", "புத்ரமிவைநமநுகாங்க்ஷந்", "ஸர்வத4ர்மேஷ்வநபச்ச2ாத3யமாந:", "ஆசார்யோபி தத2ா ஶிஷ்யம் ஸ்நிக்3தே4ா ஹிதபரஸ்ஸதா3" இத்யாதி3கௌ3தம-ப4ரத்வாஜ-ஆபஸ்தம்பா3தி3பரமர்ஷிப்ரணீத-ஶாஸ்த்ரங்களை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (இதினுடைய அவஶ்யகரணீயத்வம்) இத்யாதி3.

3 2 7. 'அநுஷ்டி2க்கக்கடவர்கள்' என்னாதே [நடத்தக்கடவர்கள்] (ஸூ. 3 2 6) என்கிற இத்தால் ஸத்3வாரக-அத்3வாரகநிர்வஹணம் தோற்றுகையாலே தத்3விஶேஷஜிஜ்ஞாஸாயாம் உத்தரக்3ரந்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே தத3வதாரிகை (இருவரும்) இத்யாதி3. (தன் ஸ்வரூபாநுகு3ணமாக) என்றது நைச்யகர்ப்ப4ஶேஷத்வாநுகு3ணமாக என்றபடி. (கிஞ்சித்காராதி3களாலே) என்கிற (ஆதி3)பத3ம் வக்ஷ்யமாணஜ்ஞாநவ்யவஸாயாதி3பரம். "ஸதோ3ாசிதை:" என்கிற "ஸதா3"ஶப்3த3த்தை உட்கொண்டு [நடத்தக்கடவர்கள்] என்கிற இதில் காலோபாதி4நிர்தே3ஶவிரஹப2லிதம் (ஸர்வகாலமும்) என்று. "ப்ரமாத3ாதா3சார்யஸ்ய பு3த்3தி4பூர்வம் வா நியமாதிக்ரமம் ரஹஸி போ3த4யேத்", "ஹிதமாவேத3-யேத்3ரஹ:", இத்யாதி3ப்படியே ஸ்வயம் ஸாக்ஷாத்தி4தபோ3த4நம் கௌரவ்யவிஷயத்தில் தன்னுடைய நைச்யவிரோதி4யாகையாலே "நிவர்த்தயேத்3வா" என்றும், "தத்3வக்தாரமவது", "மா வித்3விஷா-வஹை" என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானை ப்ரார்த்தி2த்து அவனைக்கொண்டு

நடத்தியும், இவனுக்கு தத்ததீ3யகைங்கர்யோபயோகி3யாமவை அதிஸங்குசிதமானபோது இவனுக்குசித-கைங்கர்யம் நடக்கும்படி திருவுள்ளம்பற்றியருளவேணுமென்று ஈஶ்வரனைக்கொண்டு ப்ரியத்தை காதூ3சித்த-மாக நடத்தியும், இப்படி ஶிஷ்யனைப்போலன்றியே ப்ரியஹிதங்களை மாறுடி நடத்தக்கடவனென்று. (327)

328. ஶிஷ்யன் உகப்பிலே ஊன்றிப்போரும்; ஆசார்யன் உஜ்ஜீவநத்திலே ஊன்றிப்

மங்க3ளாஶாஸநபரனுகையாலே இவ்விபூதிஸ்வப4ாவத்தால் திருவுள்ளத்தில் ஒரு கலக்கம் வாராதொழியவேணும் என்றும், அப்படி ஏதேனுமொன்றுவந்தகாலத்தில் இத்தைப்போக்கித் தந்தருளவேணுமென்றும் ப்ரார்த்தி2த்து ஈஶ்வரனைக்கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவனென்கை; [ஆசார்யன் மாறுடி நடத்துகை]யாவது - ஹிதைகபரனுகையாலே இவனுக்கு ஸ்வரூபஹாநி வாராதபடி ஹேயோபாதே3யங்களினுடைய ஹாநோபாத3ாநங்களில் ஸ்க2ாலித்யம் பிறவாமல் நியமித்து, ஸர்வகாலமும் நல்வழி நடத்திக்கொண்டு போருகையாகிற ஹிதத்தைத்தான் நடத்தி, த்3ருஷ்டத்தில் ஸங்கோசத்தாலே இவன் மிகவும் நலங்குமளவில் இருந்தநாளைக்கு இவன் நலங்காமல் இவையும் அவனுக்குண்டாம்படி திருவுள்ளம் பற்றியருள வேணுமென்று அர்த்தி2த்து, ஈஶ்வரனைக்கொண்டு ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவன் என்கை. (327)

ஹிதநிர்வஹணம் நைச்யவிரோதி4யாகாதே மங்க3ளாஶாஸநபரத்வரூபஶிஷ்யஸ்வரூபாநுரூப-மாயிருக்கும் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (மங்க3ளாஶாஸந) இத்யாதி3. "நிவர்த்த-யேத்" என்கிற ஆபஸ்தம்ப3ஸூத்ரவசநத்துக்கு "பித்ராதி3பி4ர்வா நிவர்த்தயேத்" என்றிறே வ்யாக்2யாநம் பண்ணினார்கள். "பித்ராதிபி4:" என்கிற "ஆதி3"ஶப்3த3ம் "தே3வமிவாசார்யமுபாஸீத" என்கிற தே3வபரமாம் என்று கருத்து. [மாறுடி] என்றது, தான் ஹிதத்தையும் எம்பெருமானைக் கொண்டு ப்ரியத்தையும் நடத்தக்கடவன் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஹிதபரனுகையாலே) இத்யாதி3நா. ஹேயத்துக்கு ஹாநமும், உபாதே3யத்துக்கு உபாத3ாநமும் என்று விப4ாக3ம். (ஸ்க2ாலித்யம்) என்றது ஹேயத்துக்கு உபாத3ாநமும், உபாதே3யத்துக்கு ஹாநமும் என்றபடி. இவனுக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபகத்வம் ஸ்வப4ாவமாகையாலே இது ஸாக்ஷாத் ஸ்வக்ருத்யம் என்றபடி. (த்3ருஷ்டத்தில் ஸங்கோசத்தாலே) என்றது தே3ஹத4ாரணோபயுக்த-அஶந-ஆச்ச2ாத3நமாத்ர-தௌ3ளர்லப்4யத்தாலே என்றபடி. (மிகவும் நலங்குமளவில்) என்றது "ஸ்வம்தே2 சித்தே புத்3தி3ர்யஸ்ஸம்ப4வந்தி" என்கிறபடியே ஸ்வோபதே3ஶலப்3த4ஜ்ஞாநவ்யவஸாயாதி3களும் குலையும் படி அத்யந்தம் க்லிஶ்யமாநனுமிருக்குமளவில் என்றபடி. (இவையும்) என்றது அஶநாச்ச2ாத3நா-தி3களுக்கும், அபதே2 ப்ரவ்ருத்திவிரஹத்துக்கும் ஸமுச்சாயகம்.

ஆசார்யன் தே3ஹத4ாரணோபயுக்த-அஶநாச்ச2ாத3நாதி3மாத்ரபர்யவஸிதபரிக்3ரஹனுகையாலே ஸாக்ஷாதே3வ ஶிஷ்யனுடைய த்3ருஷ்டஸங்கோசநிவர்த்தநத்திலே அஶக்தனுகையாலே ஈஶ்வரத்3வா-ரகமாகவே தந்நிர்வஹணம் பண்ணும். இவ்வர்த்த2ம் "புத்ரமிவைநமநுகாங்க்ஷந்" என்கிற ஆபஸ்தம்ப3வசநஸித்3த4ம். "ஏநம் ஶிஷ்யம் புத்ரமிவாப்4யுதி3தஸ்ஸ்யாத் இத்யாகாங்க்ஷந்"என்றிறே தத்3வ்யாக்2யாநம். "தத்பாத3ப4க்தி-ஜ்ஞாநாப்4யாம் ப2லமந்யத்கதா3சந । ந யாசேத் புருஷோ விஷ்ணும் யாசநாந்நஶ்யதி த்4ருவம்" என்கிற இத்தாலே ப4க்திஜ்ஞாநாநுகு3ண-அஶநாச்ச2ாத3நாதி3-மாத்ரவிஷயகபரார்த்த2யாசநம் அநுசிதமிறே என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்கு உண்டாம்படி திருவுள்ளம்பற்றி அருளவேணும்) இத்யாதி3. தத்-ததீ3யகைங்கர்யோபயோகி3யான த்3ருஷ்டத்தை ஈஶ்வரனைக்கொண்டு நடத்தும் என்று ஆய்ப்படி. (327)

போரும்.

இவர்களுக்கு நிலைநின்ற வேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்மேல். ஶேஷபூ₄தனான ஶிஷ்யன் ஶேஷியான ஆசார்யனுடைய ஸ்வரூபஜ்ஞாநவிபாகமாகிற உகப்பிலே நிரந்தரம் வேர்விழ ஊன்றிப்போரும்; ஹிதைஷியான ஆசார்யன் நிர்மலஜ்ஞாநாத்₃யபி₄வ்ருத்₃தி₄யாகிற ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநத்திலே நிரந்தரம் நிஶ்சலனாயூன்றிப் போரும். (328)

329. ஆகையால் ஶிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய ஹர்ஷத்துக்கு இலக்காகையொழிய ரோஷத்துக்கிலக்காகைக்கு அவகாஶமில்லை.

இப்படி ஆசார்யப்ரியமே நடத்திப்போருகையாலே ப்ரியபரனான ஶிஷ்யன் ஹிதபரனான ஆசார்யனுடைய தன்

---

328. இப்படிச் செய்துபோருமிடத்தில் இருவர்க்கும் இரண்டும் ஸமப்ரத₄ாநமாயிருக்குமோ என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் [ஶிஷ்யனுகப்பிலே] என்று துடங்கி. அதாவது ஶிஷ்யன் ஶேஷபூ₄தனாகையாலே ஶேஷியான ஆசார்யனுடைய ப்ரீதியிலே ஊற்றமாய்ப்போரும்; ஆசார்யன் பரமக்ருபாவானாகையாலே தன்னுடைய ஶிஷ்யனான இவன் ஸம்ஸாராது₃த்தீர்ணனாய் உஜ்ஜீவிக்கையிலே ஊற்றமாய்ப்போருமென்கை. ஆகையால் ஶிஷ்யனுக்கு ப்ரியகரணமும் ஆசார்யனுக்கு ஹிதகரணமுமே ப்ரத₄ாநமென்றுகருத்து. (328)

329. கீழ்ச்சொன்னவற்றால் ப₂லிக்குமத்தை அருளிச்செய்கிறார் [ஆகையாலே] என்றுதுடங்கி.

---

328. [ஶிஷ்யனும் ஆசார்யனும்] (வா.326) இத்யாதி₃மூலவாக்யத்திலே [அந்யோந்ய]ஶப்₃தத்தாலே உப₄யோருப₄யப்ராத₄ாந்யமும், ப்ராகர்யத்தைப்பற்ற யதா₂ஸங்க்₂யாந்வயவ்யஞ்ஜகக்ரமநிர்தே₃ஶத்தாலே உப₄யோருப₄யாந்வயம் இருக்கச்செய்தேயும், ஶிஷ்யாசார்யர்களுக்கு க்ரமேண ஏகைகப்ராத₄ாந்யமும் தோற்றுகிறதாகையாலே விஶேஷஜிஜ்ஞாஸாயாம் உத்தரக்₃ரந்த₂ம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே தத₃வதாரிகை (இப்படிச்செய்துபோரும்) இத்யாதி₃. "யுக்த: ப்ரியஹிதயோ:", "ம்ருது₃:", "ப்ரியஹித:" என்று பூர்வாபரநிர்தே₃ஶத்தாலும், தத₃வஷ்டம்ப₄கஶேஷத்வரூபஶிஷ்யஸ்வப₄ாவாத்மகவஸ்துஸாமர்த்₂யத்தாலும் ஶிஷ்யனுக்கு ப்ரியகரத்வப்ராத₄ாந்யமும், ஹிதகரத்வாऽப்ராத₄ாந்யமும் ஸித்₃த₄ம். "புத்ரமிவைநமநுகாங்க்ஷந் ஸர்வத₄ர்மேஷ்வநபச்ச₂ாத₃யமாநஸ்ஸு'யுக்தோ வித்₃யாம் க்₃ராஹயேத்" என்று அநுகாங்க்ஷணத்துக்கு விஶேஷணதயா நிர்தே₃ஶத்தாலும், வித்₃யாக்₃ராஹணரூபஹிதகரணத்துக்கு ஆக்₂யாதபத₃த்தாலே விஶேஷ்யதயா நிர்தே₃ஶத்தாலும், தத₃வஷ்டம்ப₄கக்ருபாரூப-ஆசார்யஸ்வப₄ாவலக்ஷணவஸ்துஸாமர்த்₂யத்தாலும் ஆசார்யனுக்கு ஹிதகரத்வப்ராத₄ாந்யமும் ப்ரியகரத்வாऽப்ராத₄ாந்யமும் ஸித்₃த₄ம். இவ்வர்த்த₂ம் அந்யோந்யஶப்₃தத்தாலும், [ஶிஷ்யனும் ஆசார்யனும் ப்ரியஹிதங்களை] (வா. 326) என்கிற க்ரமநிர்தே₃ஶத்தாலும் வ்யஞ்ஜிதம் என்று மூலாபி₄ப்ராயம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ஶிஷ்யன் ஶேஷபூ₄தனாகையாலே) இத்யாதி₃நா. "கரோதீதி கர:; பசாத்₃யச்; ப்ரியஸ்ய + கர: = ப்ரியகர:; ஶேஷஷஷ்ட்₂யாஸ்ஸமாஸ:. 'ப்ரியம் கரோதி' இதி விக்₃ரஹே து 'ப்ரியம்கர:' இதி ஸ்யாத். ஆகையால் (ப்ரியகரணமும்) என்று அருளிச்செய்தது என்று கண்டுகொள்வது. (328)

329. ஶிஷ்யனுடைய ஆசார்யப்ரியகரத்வப்ராத₄ாந்யத்தையும், ஆசார்யனுடைய ஶிஷ்யஹிதகரண(த்வ)ப்ராத₄ாந்யத்தையும் இந்த [ஆகையால்] என்கிற பத₃ம் பராமர்ஶிக்கிறது என்கிறார்

த்ஞாநாநுஷ்டா2நாபி4வ்ருத்3தி4த3ர்ஶநத்தாலே அபி4வ்ருத்3த4மாம் ஹர்ஷத்துக்கு நித்யவிஷயமாகை-யொழிய, அப்ரியகரத3ர்ஶநநிமித்தரோ3ஷத்துக்கு காதா3சித்கவிஷயமாகைக்கும் கிஞ்சித3வகாஶமில்லை என்கிறர். (329)

330. நிக்3ரஹத்துக்கு பாத்ரமாம்போது அதுஹிதரூபமாகையாலே இருவர்க்கும் உபாதே3யம்.

காதா3சித்கமாக வரும் ஶிக்ஷகாசார்யநிக்3ரஹத்துக்கு ஶிக்ஷணீயனுன இவன் காதா3சித்கமாக பாத்ரமாம் போது, அந்த ஹிதைஷியான ஆசார்யநிக்3ரஹம் ஸ்வரூபவிருத்3த4ங்களைத்துறந்து பேணிவர்த்திக்கும்படிப் பண்ணி ஸ்வரூபத்தை உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் ஹிதரூபமாகையாலே, ஶிக்ஷகஶிக்ஷணீயரான இருவர்க்கும் ஸ்வஸ்வாநுகு3ணமான உபாதே3யம். (330)

அதாவது ஶிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய ப்ரியகரணமும், ஆசார்யன் ஶிஷ்யனுடைய ஹிதகரணமும் ப்ரதா4நமாக நடத்திப்போருகையாலே, ஶிஷ்யனுன இவன் ஆசார்யனுடைய ப்ரீதிக்கு விஷயமாய்ப்போருகையொழிய, அநிஷ்டகரணாதி3களாலே நிக்3ரஹத்துக்கு விஷயமாகைக்கு இடந்தான் முதலிலே இல்லை என்கை; [ஆகையாலே] என்று உகப்பிலே ஊன்றிப்போருமென்று சொன்னதொன்றையும் அநுவதி3க்கிறதாகவுமாம். (329)

330. ப்ரக்ருதிஸம்ப3ந்த4த்தோடே இருக்கிறவனுக்கு எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமோ, காலுஷ்யங்கள் உண்டாகாதோ, அதடியாக நிக்3ரஹபாத்ரமாம்போது அந்த நிக்3ரஹம் இரண்டு தலைக்கும் எங்ஙனேயாகக்கடவது என்ன அருளிச்செய்கிறர் [நிக்3ரஹத்துக்கு] என்று துடங்கி. அதாவது, அநிஷ்டகரணாதி3களடியாக ஆசார்யநிக்3ரஹத்துக்கு பாத்ரமாம்த3ஶையில், அந்த நிக்3ரஹம் ஶிஷ்யனுன இவனை அபதே2 ப்ரவ்ருத்தனாகாதபடி நியமித்து நல்வழி நடத்துகைக்கு உறுப்பாய்க்கொண்டு ஹிதரூபமாயிருப்பதொன்றாகையாலே, இப்படி நம்மை நிக்3ரஹிப்பதே என்று இவன் நெஞ்சு உளைதல் இவனை இப்படி நிக்3ரஹிக்கவேண்டுகிறதே என்று ஆசார்யன் நெஞ்சு உளைதல் செய்கையன்றிக்கே, நிக்3ரஹவிஷயமான இவனுக்கும் நிக்3ரஹாஶ்ரயமான

(ஶிஷ்யன்) இத்யாதி3. அதாவது விஷயாஶ்ரயஸ்வபா4வபர்யாலோசநாயாம் உப4யதா2பி நிக்3ரஹா-வகாஶமில்லை என்றபடி. ஶிஷ்யனுடைய பரிமாற்றமே ப்ரதா4நப்ரதிபாத்3யமாகையாலே அத்தையே [ஆகையால்] என்கிற இது பராமர்ஶிக்கிறது என்று யோஜநாந்தரம் (ஆகையால் என்று உகப்பிலே) இத்யாதி3. அர்த்த2: ப்ராக்3வத். (அநிஷ்டகரணாதி3) இதி (ஆதி3)பத3ம் இஷ்டாகரணபரம். (329)

330. "ப்ரஸந்நஸ்யாபி ஹி புநர்தே3ஹே கர்மக்ருதே ஸ்தி2தே । து3ரிதாநி பராம் வ்ருத்திம் தூ3ஷயந்தி முஹுர்ப3லாத்" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு காதா3சித்கநிக்3ரஹஹேதுஸம்பா4வநயா உத்தரக்3ரந்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே தத3வதாரிகை (ப்ரக்ருதிஸம்ப3ந்த4த்தோடே) இத்யாதி3. அஸ்தா2நநிக்3ரஹம் கூடாதாகையாலே அருளிச்செய்கிறர் (அநிஷ்டகரணாதி3கள்) இத்யாதி3. "ஹிதகாமேந கு3ருணா விமதஸ்ஸம்மதோபி வா । தாடி3தோ வா நிரஸ்தோ வா தத்த்வவிந்நைதி விக்ரியாம்" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறர் (இப்படி நம்மை நிக்3ரஹிப்பதே) இத்யாதி3. "லோபா4த்3வா யதி3 வா மோஹாத் ஶிஷ்யம் ஶாஸ்தி ந யோ கு3ரு:। நாஸ்மாத் ஸம்ஶ்ருணுதே யச்ச ப்ரச்யுதௌ தாவுபா4வபி ॥ யதி3 ஶிஷ்ய: பதேந்மார்க்கா3த் தம் ப்ரயத்நேந

331. ஶிஷ்யனுக்கு நிக்$_3$ரஹகாரணம் த்யாஜ்யம்.

இப்படி உபாதே$_3$யமாயிருக்கும் நிக்$_3$ரஹமென்னு, தத்காரணமும் உபாதே$_3$யமாயிருக்குமோவென்ன; ப்ரியாவஹனான ஶிஷ்யனுக்கு தச்சித்தகாலுஷ்யகரநிக்$_3$ரஹகாரணமான ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$வர்த்தநம், ஸவாஸநமாக த்யாஜ்யமென்கிறார். (331)

332. நிக்$_3$ரஹம்தான் ப$_4$க$_3$வந்நிக்$_3$ரஹம்போலே ப்ராப்யாந்தர்க$_3$தம்.

இப்படி நிக்$_3$ரஹகாரணம் த்யாஜ்யமென்னு, ஹிதரூபநிக்$_3$ரஹம் த்யாஜ்யமாகாதென்கிறார் மேல்; ஹிதரூபமான நிக்$_3$ரஹம்தான் "கொண்ட சீற்றமொன்றுண்டு" என்று ப்ராப்யநிஷ்ட$_2$ப்ரியதமமான ப$_4$க$_3$வந்நிக்$_3$ரஹம்போலே ப்ரார்த்த$_2$நீயமாய்க்கொண்டு அநுக்$_3$ரஹவத் ப்ராப்யாந்தர்க$_3$தமாய்க்கொண்டு உபாதே$_3$யமாயே இருக்கும். ஆக ப்ரியபரனான ஶிஷ்யன் ஹிதபரனான ஆசார்யனுடைய ஹர்ஷவர்த்த$_4$கஙளைக் கொண்டு நிக்$_3$ரஹஹேதுக்களை த்யஜித்தும் ஹிதரூபநிக்$_3$ரஹத்துக்கு உகந்தும் போரக்கடவனென்றபடி. (332)

ஆசார்யனுக்கும் அங்கீ$_3$கார்யமென்கை. (330)

331. நிக்$_3$ரஹம் உபாதே$_3$யமாகில் நிக்$_3$ரஹகாரணமும் உபாதே$_3$யமாகாதோவென்ன [ஶிஷ்யனுக்கு நிக்$_3$ரஹகாரணம் த்யாஜ்யம்] என்கிறார். அதாவது - நிக்$_3$ரஹம் உபாதே$_3$யமென்று நினைத்து, மீளவும் தத்காரணத்தைச் செய்யவொண்ணாது; யாதொரு காரணத்தாலே நீரிலே நெருப்பெழுமாபோலே தன்விஷயத்தில் குளிர்ந்துதெளிந்திருக்கிற ஆசார்யஹ்ருத$_3$யத்தில் நிக்$_3$ரஹமெழுந்திருந்தது, அந்தக்காரணத்தை மறுவலிடாதபடி விடவேணுமென்கை. (331)

---

332. கீழ்ச்சொன்ன ஆசார்யநிக்$_3$ரஹம் ஹிதரூபமென்று வைத$_4$மாக உபாதே$_3$யமாமள-வன்றிக்கே, இவனுக்கு ப்ராப்யகோடிக$_4$டிதமாயிருக்கும் என்னுமத்தை ஸத்$_3$ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் [நிக்$_3$ரஹம்தான்] என்றுதுடங்கி. அதாவது ஸ்வாசார்யன் ஸ்வவிஷயத்தில்

வாரயேத்" இத்யாதி$_3$களை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (இவனை இப்படி நிக்$_3$ரஹிக்க வேண்டுகிறதே) இத்யாதி$_3$. (உளைதல்) = து$_3$:க$_2$ப்படுதல். (330)

331. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (நிக்$_3$ரஹம் உபாதே$_3$யமாகில்) இத்யாதி$_3$. உபாதே$_3$யஹேதோ-ருபாதே$_3$யதயா தத$_3$நுஷ்ட$_2$ாநப்ரஸங்க$_3$: இத்யாக்ஷேபிகீ ஸங்க$_3$தி: என்றபடி. அநிஷ்டகரணாதி$_3$-நிமித்தகநிக்$_3$ரஹம் உத்தரோத்தராநிஷ்டகரணாதி$_3$ப்ரவ்ருத்திப$_3$ந்த$_4$கதயா உபாதே$_3$யம் என்று அபி$_4$ப்ரேதமாகையாலே புந: தந்நிமித்தாநுஷ்ட$_2$ாநப்ரஸங்க$_3$த்துக்கு அவகாஶமில்லை என்னுமபி$_4$ப்ரா-யத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நிக்$_3$ரஹம் உபாதே$_3$யம் என்று) இத்யாதி$_3$. (331)

332. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (கீழ்ச்சொன்ன) இத்யாதி$_3$. (ஹிதரூபம் என்று வைத$_4$மாக உபாதே$_3$யமாமளவன்றிக்கே) என்றது உத்தரோத்தராநிஷ்டகரணாதி$_3$ப்ரவ்ருத்திப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கதயா ஹிதரூபம் என்று விதி$_4$ப்ரயுக்தமாக ஸ்வீகார்யமாமளவன்றிக்கே என்றபடி. விதி$_4$தான் "அபராதே$_4$ஷு சைநம் ஸததம் உபாலபே$_4$த அபி$_4$த்ராஸ உபவாஸ உத$_3$கோபஸ்பர்ஶநம் அத$_3$ர்ஶநம் இதி த$_3$ண்ட$_3$ா:"என்றும், "தம் ப்ரயத்நேந வாரயேத்" என்றும் இத்யாதி$_3$கள். (ப்ராப்யகோடிக$_4$டிதம்) என்றது ப்ராப்திவிரோதி$_4$-ஸகலது$_3$ரிதநிவ்ருத்தியும் ப்ராப்யாந்தர்க$_3$தமாகையாலே இவனுடைய

333. ஆசார்யன் ஶிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணக்கடவன்; ஶிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய தே3ஹத்தைப் பேணக்கடவன்.

இப்படி ஹிதபரனான ஆசார்யன் ப்ரியபரனான ஶிஷ்யனுடைய பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்தை த்யாஜ்யோபாதே3யங்களை ஶ்ரவிப்பித்து, த்யாக3பரிக்3ரஹநிஷ்டை2யைப் பிறப்பித்து, தத்ததீ3யப்ராவண்யத்தை விளைப்பித்து, ஶிஷ்டா2நுஷ்டா2நவிஶேஷங்களைப் பிறப்பித்து ப்ராப்திபர்யந்தமாகப் பேணக்கடவன்; அஹங்காரவிஷயப்ராவண்யவர்த்த4கதே3ஹத்தைப் பேணக்கடவனல்லன். ஶேஷிபூ4தனான ஶிஷ்யன் ஶேஷியான ஆசார்யனுடைய ஶுப4ாஶ்ரயமான தே3ஹத்தை உசிதகைங்கர்யங்களாலே பரிவுடன் அவஶ்யம் கொத்தையறப்

ஹிதரூபேண பண்ணுகிற நிக்3ரஹம்தான், ஸ்வவிரோதி4நிவ்ருத்திக்குறுப்பாகையாலே "கொண்டசீற்றமொன்றுண்டு", "செய்யேற்றீவினை" இத்யாதி3களில் சொல்லுகிற ப4க3வந்நிக்3ரஹம்போலே புருஷார்த்த2கோடியிலே அந்தர்பூ4தமென்கை. {ஆசார்யன் அர்த்த2காமங்களிலே நசையற்றவனாகையாலே அவை ஹேதுவாகப் பொறுக்கவும் வெறுக்கவும் ப்ராப்தியில்லை; இனி இவனுடைய ஹிதரூபமாக வெறுத்தானாகில் அதுவும் ப்ராப்யாந்தர்க3தமாகக் கடவது} என்று இதுதன்னை மாணிக்யமாலையிலே ஆச்சான்பிள்ளையருளிச்செய்தாரிறே.

---

333. கீழ் இருவர்க்கும் ப்ராத4ாந்யக்ருத்யங்களாகச் சொன்ன ஹிதகரணப்ரியகரணங்களின் வேஷத்தை விஶத3மாக அருளிச்செய்கிறார் [ஆசார்யன்] என்று துடங்கி. அதாவது உஜ்ஜீவநபரனான ஆசார்யன் உஜ்ஜிஜீவிஷுவாய்வந்து உபஸத்திபண்ணி உகப்பிலே ஊன்றிப்போருகிற ஶிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தை, ப்ராமாதி3கமாகவும் ஒருபழுது வாராதபடி ஏகாக்3ரசித்தனாய்க் கொண்டு உபதே3ஶாதி3களாலே நோக்கிக்கொண்டு போரக்கடவன். ப்ரியபரனான ஶிஷ்யன் தன்னுடைய உஜ்ஜீவநபரனாய், தன் ஸ்வரூபரக்ஷணமே பண்ணிக்கொண்டுபோருகிற

அநிஷ்டகரணாதி3ஜந்யது3ரிதம் ப்ராப்திவிரோதி4யாகையாலே, தந்நிமித்தகமான ஆசார்யநிக்3ரஹம் "ராஜபி4ர்த்4ருதத3ண்டா3ஸ்து க்ருத்வா பாபாநி மாநவா: । நிர்க்ருத்தபாபா:" இத்யாதி3ந்யாயத்தாலே தாத்3ருஶது3ரிதநிவர்த்தகமுமாகையாலே இஷ்டப்ராப்த்யபேக்ஷித-அநிஷ்டநிவ்ருத்திவிஶேஷரூபபுருஷார்த்த2ஶரீராநுப்ரவிஷ்டம் என்றபடி. (கொண்டசீற்றமொன்றுண்டு) = ஸ்வீகரித்த கோபம் ஒன்று உண்டு. (செய்யேல் தீவினை) = க்ரூரகர்மத்தைச் செய்யாதேகொள் என்றபடி. (நிக்3ரஹம் ... ப்ராப்யாந்தர்க3தம்) என்னுமதுக்கு பூர்வாசார்யஸம்மதி (ஆசார்யன்) இத்யாதி3. (நசை) = இச்சை. (பொறுப்பு) = க்ஷமை. (வெறுப்பு) = கோபம். (ப்ராப்தி) = யோக்3யதை. (மாணிக்கமாலை) ப்ரப3ந்த4விஶேஷம்.

---

333. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (கீழ் இருவர்க்கும்) இத்யாதி3. (வேஷம்) = விஶேஷாகாரங்கள். "ஆசாரே ஸ்தா2பயத்யபி" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (உஜ்ஜீவநபரனான) இத்யாதி3. "ஹிதபரஸ்ஸதா3", "ப்ரபோ3த்4ய போ3த4நீயாநி" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு (ப்ராமாதி3கமாகவும்) இத்யாதி3; அபு3த்3தி4பூர்வகமாகவும் என்றபடி. 'உம்'மை பு3த்3தி4பூர்வகஸமுச்சாயகம். (பழுது) = ஹேயம். அதாவது அநிஷ்டகரணாதி3கள். "ஶரீரம் வஸு விஜ்ஞாநம் வாஸ: கர்மகு3ணாநஸூந் । கு3ர்வர்த்த2ம் தா4ரயேத்3யஸ்து ஸ ஶிஷ்யோ நேதரஸ்ஸ்ம்ருத:" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு (ப்ரியபரனான) இத்யாதி3. "ஸ்வயம் தே3ஹாநுகூலாநி" என்கிற இத்தைப்பற்ற (திருமேனியை)

பேணக்கடவன். மோக்ஷப்ரதனை தனக்கு ஸ்வரூபஹாநியாம்படி ஆசார்யன் ஸ்வரூபத்தைப் பேணக்கடவனல்லன். ஆக, ஆசார்யனுக்கு ஶிஷ்யனுடை ஸ்வரூபரக்ஷணத்திலொழிய தே3ஹரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லை. ஶிஷ்யனுக்கு ஆசார்யன்தே3ஹரக்ஷணத்திலொழிய ஸ்வரூபரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லை என்கை. (333)

334. இரண்டும் இருவர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய், ப4க3வத்கைங்கர்யமுமாயிருக்கும்.

இப்படி ஆசார்யன் ஶிஷ்யஸ்வரூபத்தைப் பேணுகையும் ஶிஷ்யன் ஆசார்யதே3ஹத்தைப் பேணுகையுமாகிற இரண்டும், ரக்ஷ்யரக்ஷகராய்க்கொண்டு ஶிஷ்யாசார்யர்களான இருவர்க்கும் ஸ்வஸ்வாநுரூபஸ்வரூபமுமாய், இவர்களால் பேணப்படும் ஶிஷ்யஸ்வரூபமும் ஆசார்யவிக்3ரஹமும் ப4க3வத்3விக்3ரஹமாகையாலே ப4க3வத்கைங்கர்யமுமாயிருக்கும். அன்றியே ஶிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தை ப4க3வந்மங்க3ளாஶாஸநத்துக்கு உறுப்பாம்படி பேணுகையும், ஆசார்யவிக்3ரஹத்தை ப4க3வத்3கு3ணாநுஸந்த4ாநாதி3ஶக்தமாம்படி பேணுகையும், தத்கைங்கர்யமென்றும் அருளிச்செய்வர். (334)

ஆசார்யனுடைய திருமேனியை, உசிதகைங்கர்யங்களாலே ஸர்வகாலமும் ஏகாக்3ரசித்தனாய் நோக்கிக்கொண்டு போரக்கடவனென்கை. (333)

334. இப்படி இருவரும் இரண்டையும் பேணினல் இரண்டுதலைக்கும் ப2லிக்குமதத்தை அருளிச்செய்கிறார் [இரண்டும்] என்று துடங்கி. அதாவது ஆசார்யனாலே ஶிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணுகையும், ஶிஷ்யனாலே ஆசார்யனுடைய தே3ஹத்தைப் பேணுகையும் ஸ்வாஸாத4ாரணாகாரங்களாகையாலே, இரண்டும் இருவர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய், "அஹமந்நம்" என்கிறபடியே அவனுக்கு போ4க்3யமாகைக்கு யோக்3யமாய்வைத்து அநாதி3காலம் அப்படி விநியோக3ப்படப்பெறுமற்கிடந்த இவன்ஸ்வரூபம் தாத்3ருஶவிநியோகா3ர்ஹமாகத்திருந்தும்படி பேணிக்கொண்டு போருகையும், "நன்கென்னுடலம் கைவிடான்" என்கிறபடியே அவனுக்கு விட்டுப்பிடிக்க ஸஹியாதபடி போ4க்3யமாயிருக்கிற ஆசார்யவிக்3ரஹத்தைப் பேணிக்கொண்டு போருகையும் பகவானுக்கு மிகவும் உகப்பாகையாலே, இவைதான் வஸ்துக3த்யா ப4க3வத்-கைங்கர்யமுமாயிருக்குமென்கை. (334)

என்றது. "உபசாரைஸ்ஸதோ3சிதை:" என்ற இத்தைப்பற்ற (உசித) இத்யாதி3. "ப4ஜந்நவஹித:, ந ப்ரமாத்3யேத்3கு3ரும் ஶிஷ்யோ வாங்மந:காயகர்மபி4:" என்கிற இத்தைப்பற்ற (ஏகாக்3ரசித்தனாய்) என்றது. "அஹரஹராசார்யம் கோ3பாயேத்" என்கிற இத்தைப்பற்ற (நோக்கிக்கொண்டு) இத்யாதி3.

334. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி இருவரும்) இத்யாதி3. (ஆசார்யனாலே) என்கிற யத்3யர்த்த2ம் வ்யாப்திப்ரத3ர்ஶநபரம்; ஆசார்யத்வம் ஶிஷ்யாத்மஸ்வரூபரக்ஷகத்வவ்யாப்யம் என்றபடி. ஶிஷ்யத்வம் ஆசார்யதே3ஹரக்ஷகத்வவ்யாப்யம் என்று (ஶிஷ்யனாலே) என்கிற யதி3ஶப்3த3ார்த்த2ம். (ஸ்வரூபம்) என்றது ஸ்வரூபநிரூபகம் என்றபடி. (அஹமந்நம்) என்றது நான் ப4க3வானுக்கு போ4க்3யம் என்றபடி. இது முக்தனுடைய அநுஸந்த4ாநமாகையாலே, இந்த ப4க3வத்3போ4க்3யத்வம் ஸ்வாப4ா-விகம் என்று ஸித்3தி4க்கையாலே அருளிச்செய்கிறார் (யோக்3யமாய்வைத்து) இத்யாதி3. (நன்கு) இத்யாதி3. நன்றாக என்னுடைய தே3ஹத்தை எம்பெருமான் கைவிடான் என்றபடி. இத்தை அருளிச்-செய்கிறார் (அவனுக்கு) இத்யாதி3நா. ப4க3வத்கைங்கர்யத்துக்கு உபதே3ஶப்ரவ்ருத்த்யுத்3தே3ஶ்யத்வம் பூர்வம் வாரிதமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (வஸ்துக3த்யா) இத்யாதி3. அதாவது தது3த்3தே3ஶா-

335. ஆசார்யனுக்கு தே$_3$ஹரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி; ஶிஷ்யனுக்கு ஆத்மரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி.

இப்படி ஸ்வரூபரக்ஷகனான ஆசார்யனுக்கு ஶிஷ்யன் செய்யுமதான ஸ்வதே$_3$ஹரக்ஷணத்தைத்தான் செய்கை, ஸ்வதே$_3$ஹோபேக்ஷகனான தன்னுடைய விரக்தஸ்வரூபஹாநி; விக்$_3$ரஹரக்ஷகனான ஶிஷ்யனுக்கு ஆசார்யன் ரக்ஷிக்குமதான ஸ்வாத்மஹிதரூபரக்ஷணம் தான் செய்கை, ஸ்வாத்மாபி$_4$மாநமற்ற தன் பரதந்த்ரஸ்வரூப-ஹாநி. (335)

336. ஆசார்யனாத்மரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில் அஹங்காரம் விரோதி$_4$; ஶிஷ்யன் தே$_3$ஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில் மமகாரம் விரோதி$_4$.

---

335. இப்படி வ்யவஸ்தி$_2$தமாகவேணுமோ, ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய தே$_3$ஹரக்ஷணத்திலும் ஶிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூபரக்ஷணத்திலும் அந்வயமுண்டானால் வருமதென் என்ன அருளிச்செய்கிறார் [ஆசார்யனுக்கு] என்றுதுடங்கி. அதாவது தன்னுடைய தே$_3$ஹயாத்ரையில் தான் உபேக்ஷகனாயிருக்க, ஶிஷ்யனானவன் இதுவே நமக்கு ஸ்வரூபமென்று தன்னுடைய தே$_3$ஹத்தைப் பேணிக்கொண்டு போருகையொழிய, தன்னுடைய தே$_3$ஹத்தைத்தான் ரக்ஷிக்கையாகிற இது ஆசார்யனுக்கு ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநி; தான் ஆசார்யன்பக்கலிலே ந்யஸ்தப$_4$ரனானபின்பு தன் ஸ்வரூபத்தை அவன் பேணிக்கொண்டு போரக்கண்டிருக்கையொழிய, தான் தன் ஆத்மரக்ஷணம் பண்ணுகையாகிறவிது ஶிஷ்யனுக்கு ஶிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநி என்கை. ஆகையால் மறந்தும் ஶிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூபரக்ஷணமும், ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய தே$_3$ஹரக்ஷணமும் கர்த்தவ்ய-மன்று என்றதாயிற்று. (335)

ப$_4$ரவோபி முகோ$_2$ல்லாஸஹேதுவாம் என்றபடி. ஶிஷ்யனும் ஆசார்யதே$_3$ஹரக்ஷணத்திலே ஆசார்ய-முகோ$_2$ல்லாஸார்த்த$_2$த்வேந ப்ரவர்த்திக்கிறானாகையாலே (வஸ்துகூத்யா) என்றது. (334)

335. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி வ்யவஸ்தி$_2$தம்) இத்யாதி$_3$. "ஶரீரமாத்$_3$யம் க$_2$லு த$_4$ர்ம-ஸாத$_4$நம்" என்கிற தே$_3$ஹரக்ஷணம் உசிதமன்றோ? "பரத்ர ஹேதோரிஹ ஜந்மநா ச" என்று ஆமுஷ்மிகரக்ஷணமும் உசிதமன்றோ? என்றபடி. தே$_3$ஹயாத்ரையில் உபேக்ஷை நி$_3$ரூசர்யையில் உக்தமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடைய) இத்யாதி$_3$. "போ$_4$க்தவ்யமிதி சிந்தநம் பூர்வாஹ்யாரம்ப$_4$விநிஸ்ஸ்ப்ருஹம்" இத்யாதி$_3$ஶாஸ்த்ரார்த்த$_2$ாநுஷ்ட$_2$ாநவிரஹம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கையாலே "ஸ்வயமாசரதே யஸ்து" என்கிற ஆசார்யபத$_3$ப்ரவ்ருத்திநிமித்தஹாநி ப்ரஸங்கி$_3$க்கும் என்கிறார் (ஆசார்யத்வமாகிற) இத்யாதி$_3$. "ஶிஷ்யஸ்நேஹம் ஶாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" இத்யாதி$_3$களை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (தான் ஆசார்யன்பக்கலிலே) இத்யாதி$_3$. "ஶரீரம் வஸு விஜ்ஞாநம்" இத்யாத்$_3$யுக்தஶிஷ்யஸ்வப$_4$ாவஹாநிப்ரஸங்க$_3$த்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஶிஷ்யத்வ-மாகிற) இத்யாதி$_3$. விபரீதப$_2$லப்ரத$_3$ர்ஶநம் தத்தத்ஸாத$_4$நாநுஷ்ட$_2$ாநநிவ்ருத்திதாத்பர்யமூலக-மாகையாலே அத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார் (ஆகையால் மறந்தும்) இத்யாதி$_3$நா. (335)

336. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இனி) இத்யாதி$_3$. பூர்வவாக்யோக்த-ஆத்மதே$_3$ஹரக்ஷணாபேக்ஷிதாம்ஶ-கத$_2$நாத் ஹேதுவாகை ஸங்க$_3$தி என்றபடி. விரோதி$_4$த்வப்ரதிபாத$_3$நம் பரிஹரணீயத்வாபி$_4$ப்ராயகம்

ஆத்மரக்ஷகனான ஆசார்யன் ஶிஷ்யனுடைய ஆத்மாவை ரக்ஷிக்குமிடத்து நான் ரக்ஷிக்கிறேனென்கிற அஹங்காரம் தந்நிரபி4மாநரக்ஷணவிரோதி4; தே3ஹரக்ஷகனான ஶிஷ்யனுக்கு தச்சே2ஷமான ஸ்வத்3ரவ்யம் கொண்டு ஆசார்யதே3ஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்து ஸ்வத்3ரவ்யங்கொண்டுபண்ணுகிறேனென்கிற மமகாரம் ஶேஷத்வாநுகு3ணரக்ஷணவிரோதி4. (336)

337. ஆசார்யன் தன்னுடைய தே3ஹரக்ஷணம் தன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக் கடவன். ஶிஷ்யன் ஸ்வதே3ஹரக்ஷணம் ஆசார்யன்வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக் கடவன்.

ஸ்வாமியான ஆசார்யன் தே3ஹதா4ரணப்ரதிபத்த்யா பண்ணும் மஜ்ஜநாப்4யவஹாராதி3யான தன்னுடைய தே3ஹரக்ஷணம், ஶிஷ்யன் என்னதென்னும் து3ரபி4மாநமற்றுத் தன்னதான பரதந்த்ரஶிஷ்யனுடைய

---

336. இனி ஆசார்யனும் ஶிஷ்யனும் தந்தாமுக்கு வ்யவஸ்தி2தங்களான ஆத்மரக்ஷண-தே3ஹரக்ஷணங்களைப் பண்ணுமிடத்தில் அவஶ்யம் பரிஹரணீயங்களான விரோதி4களை அருளிச்செய்கிறார் [ஆசார்யன் ஆத்மரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில்] என்று துடங்கி. அதாவது, ஹிதபரனான ஆசார்யன் ஸ்வோபதே3ஶாதி3களாலே ஶிஷ்யாத்மரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில், நான் ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேன் என்கிற அஹங்காரம், ஆசார்யபரதந்த்ரமாகிற தன் அதி4காரவிரோதி4; ப்ரியபரனான ஶிஷ்யன் த்3ரவ்யாதி3களாலே ஆசார்யதே3ஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில், என்னுடைய த்3ரவ்யங்களாலும், கரணங்களாலும் இப்படி ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேன் என்கிற மமகாரம், ஶரீரார்த்த2ப்ராணாதி3களெல்லாம் ஆசார்யஶேஷம் என்றிருக்கக்கடவ தன் அதி4காரவிரோதி4 என்கை. (336)

337. ஆசார்யனுக்கும், ஶிஷ்யனுக்கும் தந்தாமுடைய தே3ஹரக்ஷணத3ஶையில் ப்ரதிபத்தி-விஶேஷங்களை வகுத்தருளிச்செய்கிறார் மேல். [ஆசார்யன் தன்னுடைய தே3ஹரக்ஷணம் தன்

என்று திருவுள்ளம்பற்றி (பரிஹரணீயங்களான) என்றது. (ஆத்ம)ஶப்3த3ம் [ஶிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தை] (வா.333) இத்யாதி3யிலே ப்ரக்ருதமான ஶிஷ்யாத்மபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஶிஷ்யாத்மரக்ஷணம்) என்றது. அஹங்காரம் ஸ்வதந்த்ரகர்த்ருத்வாநுஸந்தா4நமாகையாலே தத3நு-கு3ணமாக விரோத4ப்ரதியோகி3யை பூரித்துக்கொண்டு [விரோதி4]ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (ஆசார்ய-பாரதந்த்ர்யமாகிற) இத்யாதி3. [தே3ஹ]ஶப்3த3மும் பூர்வப்ரக்ருத-ஆசார்யதே3ஹபரம் என்னுமபி4ப்ரா-யத்தாலே (ஆசார்யதே3ஹரக்ஷணம்) என்றது. (த்3ரவ்யங்கள்) = த4நதா4ந்யாதி3கள். (கரணங்கள்) = சக்ஷுராதி3கள். (மமகாரம்) மதீ3யத்வாநுஸந்தா4நரூபமாகையாலே தத3நுகு3ணமாக விரோதி4-ப்ரதியோகி3பூரணம் (ஶரீரார்த்த2) இத்யாதி3. இங்கே "ஶரீரம் வஸு விஜ்ஞாநம்" இத்யாதி3வசநம் அபி4ப்ரேதம். விஜ்ஞாநாதி3கள் (ஆதி3)ஶப்3தா3ர்த்த2ங்கள். "கு3ர்வர்த்த2"ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (ஆசார்ய-ஶேஷம்) இதி. "தா4ரயேத்" என்கிற இதுக்கர்த்த2ம் (என்றிருக்கக்கடவ) என்றது. "ஶரீரமர்த்த2ம்" இத்யாதி3யும் அபி4ப்ரேதம். "ச"ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (ஆதி3களெல்லாம்) என்றது. "ஸத்3கு3ருப்4ய:" என்கிற சதுர்த்2யர்த்த2ம் (ஆசார்யஶேஷம்) என்று. "நிவேத3யேத்" என்கிற விதி4யால் ப2லிதம் (என்றிருக்கக்கடவ) என்றது. (336)

337. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஆசார்யனுக்கும்) இத்யாதி3. அதாவது ஆசார்ய-ஶிஷ்யகர்த்தவ்ய-

பரிஶுத்₃த₄வஸ்துவைக்கொண்டு கூசாமல் பண்ணக்கடவன்; அவன் என்னதென்று அபி₄மானிக்கும் ஹீந-வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவனல்லன். ஆசார்யனுக்கு ஸ்வம்மான ஶிஷ்யன் தே₃ஹத₄ாரணப்ரதீத்யா புண்ணுக்கு மருந்து போலப் பண்ணும் ஸ்வதே₃ஹரக்ஷணம், ஸ்வகீயம் ஆசார்யஸ்வம் என்னும் ப்ரதிபத்தி முற்றி மதீ₃யத்வப்ரதிபத்திக₃ந்த₄மற்ற ஆசார்யவஸ்துவான ஸ்வவஸ்துவைக்கொண்டு, அவனுடைமையைப் பாழே இறைக்கிறேமென்னும் ப்ரதிபத்தியுடன் நிர்வேதி₃த்தே பண்ணக்கடவன்; ஸ்வத்₃ரவ்யம்கொண்டு ஸ்வதே₃ஹரக்ஷணம் பண்ணுகிறேம் என்று ப்₄ரமிக்கக்கடவனல்லன். (337)

338. ஆசார்யன் ஶிஷ்யன் வஸ்துவைக் கொள்ளக்கடவனல்லன்; ஶிஷ்யன் தன் வஸ்துவைக் கொடுக்கக் கடவனல்லன்.

அஹங்காரமமகாரக₃ந்த₄ஸ்பர்ஶம் பொறாத ஆசார்யன், தது₃ப₄யதூ₃ஷிதனாய் நான் என் வஸ்துவைக்

வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்] என்றது "ஶரீரமர்த்த₂ம் ப்ராணஞ்ச ஸத்₃கு₃ருப்₄யோ நிவேத₃யேத்" என்கிறபடியே ஶிஷ்யஸர்வஸ்வமும் அடியிலே ஸமர்ப்பிதமாகையாலே, ஸ்வதே₃ஹரக்ஷணத்துக்குறுப்பாக அவன் காலோசிதமாக கிஞ்சித்கரிக்குமிவற்றை அவனது என்னும் நினைவின்றிக்கே தன்னது என்றே வாங்கி விநியோக₃ம் கொள்ளக்கடவன் என்கை; [ஶிஷ்யன் ஸ்வதே₃ஹரக்ஷணம் ஆசார்யன்வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்] என்றது - தனக்கோருடைமை இன்றிக்கே ஸகலமும் ஆசார்யஶேஷமாகையாலே, ஸ்வதே₃ஹரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாக விநியோக₃ம் கொள்ளுமவற்றை ஆசார்யனுடைமை என்று ப்ரதிபத்திபண்ணி விநியோக₃ம் கொள்ளக்கடவன் என்கை. (337)

338. ஆசார்யதே₃ஹரக்ஷணத்தில் வந்தால் ஶிஷ்யன் தனக்குள்ளதெல்லாம் அங்குற்றை உடைமை என்னும் நினைவாலே கொடுக்கையும், ஆசார்யனும் தாத்₃ருஶவஸ்துவை

ஆத்மதே₃ஹரக்ஷணங்களுக்கு அபேக்ஷிதாம்ஶங்களைச்சொல்லி, தத்ப்ரஸங்கா₃த் உப₄யகர்த்தவ்ய-ஸ்வஸ்வதே₃ஹரக்ஷணபேக்ஷித-அநுஸந்தா₄நத்தைச் சொல்லுகிறது என்றபடி. [ஆசார்யனுக்கு தே₃ஹரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி] (வா. 335) என்று தே₃ஹயாத்ரையில் உபேக்ஷை உடையவனுக்கு 'தன் வஸ்து' என்று கிடையாதாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஶரீரம்) இத்யாதி₃. தன் வஸ்துவுக்கு ப்ரதிக்₃ரஹம் கூடாதாகையாலே [கொண்டு] என்கிற இத்தால் விவக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (காலோசிதமாக) இத்யாதி₃நா. (கொள்கை) = க்₃ரஹணமாத்ரம்; ப்ரதிக்₃ரஹமன்று. [தன் வஸ்துவை] என்கிற இதில் தத₂ாநுஸந்த₄ாநம் அபி₄ப்ரேதமாகையாலே (தன்னது என்று) இதி. பூர்வவத் ஆசார்யனுக்கு உடைமை இல்லாமையாலும், ஶிஷ்யாந்தரோபநீத-ஆசார்யத்₃ரவ்ய-க்₃ரஹணத்தில் அதிப்ரஸங்க₃த்தாலும், [ஆசார்யன் வஸ்துவை] என்கிற இதில் அபி₄ப்ரேதார்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார் (தனக்கோருடைமை) இத்யாதி₃. இங்கும் தத₂ாநுஸந்த₄ாநம் அபி₄ப்ரேதம் என்கிறார் (ஆசார்யனுடைமை என்று) இத்யாதி₃. இவ்விடத்திலே "ஆசார்ய ... ஶ்சைவ ஸ்வாமிநோ த்₃ரவ்ய-மேவ ச। ஶிஷ்ய: புத்ரஸ்தத₂ா தா₃ரா: இதிவத்₃பே₄ாக்துமர்ஹதி" என்கிற ஶாண்டி₃ல்யவசநம் அபி₄ப்ரேதம். (337)

338. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஆசார்யதே₃ஹரக்ஷணத்தில் வந்தால்) இத்யாதி₃. (தாத்₃ருஶ-வஸ்துவை) என்றது தத₂ாநுஸந்த₄ாநஸம்ஸ்க்ருதவஸ்துவை என்றபடி. (இருவரும்) = ஆசார்யனும், ஶிஷ்யனும். (கொள்ளவும் கொடுக்கவும்) என்று க்ரமாந்வயம். [ஶிஷ்யன் வஸ்துவை] என்கிற

கொடுக்கிறேனென்று ப்$_4$ரமித்துக் கொடுக்கும் து$_3$ரபி$_4$மாநஶிஷ்யனுடைய அஸ்ப்ருஶ்யமான ஹீநவஸ்துவை மறந்தும் கொள்ளக்கடவனல்லன்; அம்ருதத்தே விஷத்தைக் கலப்பாரைப்போலே, து$_3$ரபி$_4$மாநதூ$_3$ஷிதனான ஶிஷ்யன், ஸ்வாபி$_4$மாநோச்சி$_2$ஷ்டநீசவஸ்துவை, ஹீநாபி$_4$மாநக$_3$ந்த$_4$ம் பொறுத மிருது$_3$ப்ரக்ருதியான ஆசார்யனுக்கு லஜ்ஜாப$_4$யமின்றிக்கே கொடுக்கக்கடவனல்லன். (338)

339. கொள்ளில் மிடியனும், கொடுக்கில் கள்ளனும்.

என்னதென்று அபி$_4$மானிக்கும் ஶிஷ்யவஸ்துவை உபேக்ஷியாதே சபலனும், கூசாமல் கைக்கொள்ளில் உப$_4$யவிபூ$_4$திமானைப் பற்றின பூர்ணைஶ்வர்யமுடைய தான், அல்பைஶ்வர்யமுமற்று மிடியனும்; நித்ய-த$_3$ரித்$_3$ரனான ஶிஷ்யன், ஸ்வகீயமாகச் சிலவற்றை அபி$_4$மானித்து ஸ்வாமியான ஆசார்யனுக்கு நிர்ப$_4$ய-

---

வாங்குகையுமொழிய, ஶிஷ்யனுடைய மமதாதூ$_3$ஷிதமான வஸ்துவை இருவரும் கொள்ளவும் கொடுக்கவும் கடவர்களல்லர் என்கிறார் [ஆசார்யன் ஶிஷ்யன்வஸ்துவை] என்று துடங்கி. [ஶிஷ்யன்வஸ்துவைக்கொள்ளக்கடவனல்லன்] என்றது - இவன் மதீ$_3$யமென்று அபி$_4$மானித்-திருக்கும் வஸ்துவை மறந்தும் அங்கீ$_3$கரிக்கக்கடவனல்லனென்கை. [ஶிஷ்யன் தன் வஸ்துவைக் கொடுக்கக்கடவனல்லன்] என்றது - ஸ்வகீயமென்று அபி$_4$மானித்திருக்கும் வஸ்துவை அஹங்காரமமகாரஸ்பர்ஶம் உள்ளவை விஷமென்று வெருவியிருக்கும் ம்ருது$_3$ப்ரக்ருதியான ஆசார்யனுக்கு விஷத்தையிடுமாபோலே ஸமர்ப்பிக்கக் கடவனல்லன் என்கை. (338)

339. அப்படிக்கொள்ளுதல் கொடுத்தல் வருவதென் என்ன அருளிச்செய்கிறார் [கொள்ளில்] என்று துடங்கி. அதாவது - ஶிஷ்யன் என்னது என்றிருக்கும் வஸ்துவை சாபலத்தாலே ஸ்வீகரிக்கில், ஈஶ்வரன் அகி$_2$லப$_4$ரநிர்வாஹகனாய்ப் போருகையாலே நமக்கென்ன குறையுண்டு என்றிருக்கும் பூர்ணனான தான், தே$_3$ஹயாத்ரைக்குங்கூட முதலற்ற த$_3$ரித்$_3$ரனாய்விடும். என்னது

இடத்திலே லுப்தஷஷ்ட்$_2$யர்த்த$_2$ம் ஸ்வீயத்வாபி$_4$மாநவிஷயத்வரூபஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் என்கிறார் (இவன் மதீ$_3$யம் என்று) இத்யாதி$_3$. இவன் பூர்வஸமர்ப்பிதத்திலே மீளவும் ஸ்வீயத்வப்ரதிபத்தி பண்ணினத்தால் வக்ஷ்யமாணரீத்யா சோரனாகையாலே தத்$_3$த$_3$த்தத்தை "மஹாபாதகிநஶ்சோராத் அம்ப$_3$ஷ்ட$_2$ாத்$_3$பி$_4$ஷஜஸ்தத$_2$ா । ம்ருக$_3$யோ: பிஶுநாச்சைவ நாத$_3$த்$_3$யாது$_3$த்$_3$யதஸ்த்வபி" என்கிற நிஷேத$_4$த்துக்கு விஷயமாகையாலே கொள்ளக்கடவனல்லன் என்கிறார் (மறந்தும் அங்கீ$_3$கரிக்கக் கடவனல்லன்) என்று. "குர்யாத$_3$ப்ரதிஷித்$_3$த$_4$ாநி" என்றும், "ந ச நிந்த்$_3$யநிவேத$_3$க:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே யத$_2$ாப்ரதிபத்திவிரஹிதனாகையாலே ஶிஷ்யப$_4$ாவம் குலைந்திருக்கிற தான் தாத்$_3$ருஶஸ்வாபி$_4$மாநஸ்பர்ஶதூ$_3$ஷிதத்தை க்$_2$யாத்யாத்$_3$யந்யார்த்த$_2$மாகவும் கொடுக்கக்கடவனல்லன் என்கிறார் (ஸ்வகீயம் என்று) இத்யாதி$_3$. (338)

339. இப்படி த$_3$ாநாத$_3$ாநநிஷேத$_4$ாபி$_4$ப்ரேதப்ரத்யவாயப்ரதிபாத$_3$நபரம் உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே தத$_3$வதாரிகை (அப்படிக்கொள்ளுதல்) இத்யாதி$_3$. [கொள்ளில்] என்கிற இது ப்ரகரணத் ப்ரதிஷித்$_3$த$_4$ஸ்வீகாரபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஶிஷ்யன்) இத்யாதி$_3$. (சாபலம்) = அஸ்த$_2$ாநஸ்ப்ருஹை. (அகி$_2$லப$_4$ரநிர்வாஹகனாய்) என்றது த்$_3$ருஷ்டாத்$_3$ருஷ்ட-ப்ரயோஜநஸாத$_4$கனாய் என்றபடி. (த$_3$ரித்$_3$ரனாய்விடும்) என்கிற விதே$_4$யாநுகு$_3$ணமாக விஶேஷ்யாத்$_4$யாஹாரம் (பூர்ணனான தான்) என்று. [கொள்ளில்] என்கிற இது பூர்வவாக்ய-

ஞய்க் கொடுக்கில், ப்₃ரஹ்மஸ்வாபஹாரியான கோயில் கள்ளனும்; "கு₃ருரேவ பரம் ப்₃ரஹ்ம"விறே.(339)

340. கொள்கொடையுண்டானல் ஸம்ப₃ந்த₄ம் குலேயும்.

தம்தாம் ஸ்வரூபஹாநிகரமான கொள்கொடையுண்டாகில், ஶேஷஶேஷிகளான ஶிஷ்யாசார்ய-நித்யஸம்ப₃ந்த₄ம் மீண்டு பொருத்தவொண்ணுதபடி குலேயும். (340)

341. இவன் மிடியனுகையாலே கொடான், அவன்பூர்ணனுகையாலே கொள்ளான்.

ஆசார்யஸ்வம்மான ஶிஷ்யன் ஸ்வகீயமென்பதொன்றில்லாத பெருமிடியனுகையாலே, ஸ்வாமியான

என்றுபு₃த்₃தி₄பண்ணி ஒன்றை ஆசார்யனுக்குக்கொடுக்கில் "ஶரீரமர்த்த₂ம்" இத்யாதி₃ப்படியே அடியிலே ஸமர்ப்பிதமாகையாலே ததீ₃யமாயிருக்கிற அதிலே மதீ₃யத்வபு₃த்₃தி₄பண்ணுகையாலே ஆசார்யஸ்வாபஹாரியாய் விடுமென்கை. (339)

340. இவ்வளவேயன்று, ஸம்பந்த₄ஹாநியும் வருமென்கிருர் [கொள்கொடை] என்று துடங்கி. அதாவது, ஶிஷ்யாசார்யத்வமாகிற ஸம்ப₃ந்த₄முண்டானல், ஶேஷபூ₄தனை ஶிஷ்யன் "ஶரீரமர்த்த₂ம்" இத்யாதி₃ப்படியே ஸர்வமும் அங்குற்றையது என்னும் நினைவாலே ஸமர்ப்பிக்-கையும், அப்படி ஸமர்ப்பித்தவற்றை ஶேஷியான ஆசார்யன் அங்கீ₃கரிக்கையும் முறையாயிருக்க, இவன் தன்னது என்று அபிமானித்தவற்றை ஆசார்யன் ஸ்வீகரிக்கையும்; இவன் என்னது என்று அபி₄மானித்ததொன்றை ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கையுமாகிற முறைகேடான கொள்-கொடை உண்டானபோது, ஶிஷ்யாசார்யத்வரூபஸம்ப₃ந்த₄ம் குலேந்து விடுமென்கை. (340)

341. இப்படி த₃ாரித்₃ர்யாபஹாரங்கள் வருவதும் ஸம்ப₃ந்த₄ம் குலேவதும் கொள்கொடைதான்

ப்ரதிஷித்₃த₄ஸ்வீகாரபரமாகையாலே, ஆசார்யனே விஶேஷ்யன் என்னுமிடம் ஸித்₃த₄ம். (தே₃ஹயாத்ரைக்கும்) என்கிற 'உம்'மை ஆத்மயாத்ராஸமுச்சாயகம். (கூட) என்கிற இத்தால் அத்யஸபத்வம் வ்யஞ்ஜிதம். (முதலற்ற) என்றது மூலமில்லாத என்றபடி. [மிடியனய்] என்றது த₃ரித்₃ரனுய் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிருர் (த₃ரித்₃ரனுய்) இத்யாதி₃. இத்தால் உபேயா-தி₄காரஹாநி வரும் என்றபடி. [கொடுக்கில்] என்கிற இதுவும் பூர்வப்ரதிஷித்₃த₄ஸமர்ப்பணபரம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (என்னது என்று) இத்யாதி₃. இத்தால் "ஹிம்ஸா-ஸ்தேயாதி₃காம்யாஸ்த்ரைரபாயத்வேந த₃ர்ஶிதா:" என்று ஸ்தேயமாகிற அபாயஸம்யோக₃ா-தீ₄நநிஷ்ட₂ாஹாநி வரும் என்றபடி. (339)

340. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்வளவேயன்று) இத்யாதி₃. [கொள்கொடை] என்கிற இது ஶிஷ்யாசார்யப₄ாவாநுகு₃ணத₃ாநாத₃ாநவிபரீதத₃ாநாத₃ாநபரம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிருர் (ஶிஷ்யாசார்யத்வம்) இத்யாதி₃. (முறைகேடான) என்றது ஸம்ப₃ந்த₄விபரீதமான என்றபடி. [ஸம்ப₃ந்த₄]ஶப்₃த₃ம் ப்ரகரணத் ஶிஷ்யாசார்யத்வரூபஸம்ப₃ந்த₄பரம் என்னுமபி₄ப்ரா-யத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ஶிஷ்யாசார்யத்வரூப) இத்யாதி₃. (340)

341. [கொள்ளில் ... கொடுக்கில்] (வா. 339), [உண்டானல்] (வா. 340) என்கிற யதி₃ஶப்₃த₃-ஸூசிதார்த்த₂விவரணம் உத்தரக்₃ரந்த₂ம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே தத₃வதாரிகை (இப்படி

ஆசார்யனுக்கு ஒன்றையும் கொடான்; உப$_4$யவிபூ$_4$தியைச்வர்யவானான பூர்ணனாகையாலே ஆசார்யன் இவன் து$_3$ரபி$_4$மாநது$_3$ஷிதமொன்றையும் கைக்கொள்ளான்; இப்படிக் கொள்கொடையில்லாமை உப$_4$யஸ்வரூப-ஸித்$_3$த$_4$ம். (341)

342. அவனுக்குப் பூர்த்தியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது. இவனுக்கு மிடியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது.

இதுக்கு யோக்$_3$யதைதானுண்டாகிலிறே ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் குலைவது, என்று ஆத$_3$ாநத$_3$ாநநிவர்த்தகபூர்த்தி-த$_3$ாரித்$_3$ர்யப$_2$லத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல்; ப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் நிரபேக்ஷனான அக்ஸாசார்யனுக்கு தந்நைரபேக்ஷ்யஹேதுவான பூர்த்தியாலே, ப்ராக்ருதப்ரயோஜநநிஸ்ப்ருஹத்வமே வேஷமான ஸ்வாஸாத$_4$ா-ரணஸ்வரூபம் அப$_4$ங்கு$_3$ரமாக ஜீவித்தது; ஸ்வகீயவஸ்துஸத்$_3$ப$_4$ாவப்ரதிபத்திலேசமற்ற இந்த சிஷ்யனுக்கு

உண்டாகிலிறே, அதுதான் அவர்கள் செய்யார்கள் என்னுமிடத்தை ஸஹேதுகமாக அருளிச்-செய்கிறார் [இவன்] என்று துடங்கி. அதாவது, சிஷ்யனான இவன் ஸகலமும் ஆசார்யஸ்வம், நம்மதென்று ஸமர்ப்பிக்கலாவது ஒன்றுமில்லை, என்றிருக்கும் மிடியனாகையாலே, நாம் அங்குற்றைக்கு ஒன்றைக் கொடுக்கிறோமென்று கொடான்; ஆசார்யனானவன் ஈச்வரன் ஸகல-ப$_4$ரநிர்வாஹகனாய் நடத்திக்கொண்டு போருகையாலே நமக்கினி என்ன குறையுண்டு என்று இருக்கும் பரிபூர்ணனாயிருக்கையாலே, இவனபி$_4$மாநது$_3$ஷ்டமானவை ஒன்றையும் அங்கீ$_3$கரியான் என்கை. (341)

342. இந்த பூர்த்திதா$_3$ரித்$_3$ர்யங்களால் இருவர்க்கும் ப$_2$லித்தவற்றை அருளிச்செய்கிறார் [அவனுக்கு] என்று துடங்கி. அதாவது, ஆசார்யனுக்கு இவனபி$_4$மாநது$_3$ஷ்டமானவை ஒன்றையும் கொள்ளாமைக்குடலான பூர்த்தியாலே ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது; சிஷ்யனான இவனுக்கு ஸ்வகீயத்வபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா ஒன்றையும் ஸமர்ப்பிக்கைக்கு யோக்$_3$யதையில்லாத ஸகலமும்,

---

தா$_3$ரித்$_3$ர்ய) இத்யாதி$_3$. [கொடான்] என்கிற தா$_3$நப்ரதிஷேத$_4$ஸாமர்த்$_2$யத்தாலே [இவன்] என்கிற இது ஆசார்யாபேக்ஷயா அநந்தரநிர்தி$_3$ஷ்டசிஷ்யபராமர்சி என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (சிஷ்யனான இவன்) இத்யாதி$_3$. "சரீரமர்த்த$_2$ம் ப்ராணஞ்ச" இத்யாதி$_3$சாஸ்த்ரார்த்த$_2$ம் அடியிலே அநுஷ்டி$_2$த-மாகையாலே இப்போது இவன் தன்னை த$_3$ரித்$_3$ரனாகவே அநுஸந்தி$_4$த்திருக்கும் என்னுமபி$_4$ப்ரா-யத்தாலே (ஸகலமும்) இத்யாதி$_3$. [கொள்ளான்] என்கிற ஆத$_3$ாநப்ரதிஷேத$_4$லிங்க$_3$த்தாலே [அவன்] என்கிற இது சிஷ்யாபேக்ஷயா பூர்வநிர்தி$_3$ஷ்ட-ஆசார்யபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஆசார்ய-னானவன்) இதி. "கேவலக்ருபாநிர்வாஹ்யவர்க்கே$_3$ வயம்"(ஸ்ரீகு$_3$ண.) என்கிற அத்$_4$யவஸாயத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஸகலப$_4$ர) இத்யாதி$_3$. (341)

342. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இந்த பூர்த்தி) இத்யாதி$_3$. "ஸ்வயமாசரதே யஸ்து" என்கிறபடியே அஸத்ப்ரதிக்$_3$ரஹபராங்முக$_2$த்வரூபஸதா$_3$சாரநிஷ்ட$_2$த்வாத்மக-ஆசார்யத்வம் தாத்$_3$ருச-அஸத்-ப்ரதிக்$_3$ரஹவிரஹஹேதுபூர்த்தியாலே ப்ரதிஷ்டி$_2$தம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யனுக்கு) இத்யாதி$_3$. ஸகலேஷு + ததீ$_3$யத்வப்ரதிபத்தி: = ஸகலததீ$_3$யத்வப்ரதிபத்தி:, தயா, (ஸித்$_3$த$_4$ம்) = ஜ்ஞாதம்; (தா$_3$ரித்$_3$ர்யம்) = இதா$_3$நீம் ஸமர்ப்பணீயவஸ்த்வப$_4$ாவரூபம், அத்தாலே என்றபடி. (ததீ$_3$யத்வம்) = ஆசார்யஸ்வத்வம். "சரீரம் வஸு விஜ்ஞாநம்" இத்யாதி$_3$ப்படியே

ஸ்வகீயபு3த்3தி4ராஹித்யஹேதுவான தத்3யபு3த்3த்4யா வந்த மிடியாலே, ஸ்வகீயயோக்3யதாக3ந்த4மற்ற தத்3யமான ஸ்வரூபம் நசியாமல் ஜீவித்தது. (342)

343. ஆனால் ஶிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குப் பண்ணும் உபகாரம் ஒன்றுமில்லையோ என்னில்.

ஆக ஹிதப்ரியபரத்வாதி3களான ஶிஷ்யாசார்யஸாத4ாரணாஸாத4ாரணவ்ருத்திவிஶேஷங்களை அருளிச்செய்து, மேல் ஶிஷ்யஸாத4ாரணமான ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திவிஶேஷங்களை அருளிச்செய்கிறார் [ஆனால் ஶிஷ்யன் ஆசார்யனுக்கு] இத்யாதி3யால். இப்படி நித்யத3ரித்3ரனானால் உபகாரஸ்ம்ருதிமானான ஶிஷ்யன் மஹோபகாரகனான ஆசார்யனுக்கு ஸ்வரூபஸித்3த்4யர்த்த2மாகப் பண்ணுமுபகாரம் ஏதேனுமொன்றும் இல்லையோவென்னில், (343)

344. ஆசார்யன் நினைவாலேயுண்டு.

ஸ்வரூபஜ்ஞனான ஶிஷ்யன்நினைவாலேயில்லை, க்ருதஜ்ஞனான ஆசார்யன் நினைவாலேயுண்டு. (344)

345. அதாவது ஜ்ஞாநவ்யவஸாயப்ரேமஸமாசாரங்கள்.

ததீ3யத்வப்ரதிபத்திஸித்3த4த3ாரித்3ர்யத்தாலே ஶிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ஜீவித்ததென்கை.

343. இனி ஶிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குப் பண்ணுமுபகாரம் இன்னதென்று அருளிச்செய்வதாக தத்3விஷயப்ரஶ்நத்தை அநுவதி3க்கிறார் [ஆனால் ஶிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குப் பண்ணுமுபகாரம் ஒன்றுமில்லையோவென்னில்] என்று. அதாவது - இப்படிக்கொள்கொடைகளுக்கு யோக்3யதை இல்லையாகிலும் உபகாரஸ்ம்ருதியுடைய ஶிஷ்யன் மஹோபகாரகனான ஆசார்யனுக்குப் பண்ணும் உகபாரம் ஒன்றுமில்லையோ என்னில் என்கை. (343)

344. அதுக்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறார் [ஆசார்யன் நினைவாலேயுண்டு] என்று. அதாவது ஸ்வரூபஜ்ஞனான ஶிஷ்யன்நினைவாலே ஒருக்காலுமொன்றுமில்லை; ஸ்வக்ருஷிப2லஸந்துஷ்டனான ஆசார்யன்நினைவாலே உண்டு என்கை. (344)

ஈத்3ருஶஸகலததீ3யத்வப்ரதிபத்தியுக்தத்வம் ஶிஷ்யஶப்3த3ார்த்த2-அந்தர்பூ4தமாகையாலே, ஏதந்மூலக-த3ாரித்3ர்யம் ஶிஷ்யத்வப்ரதிஷ்ட2ாபகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஶிஷ்யத்வமாகிற) இத்யாதி3. (342)

343. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இனி) இத்யாதி3. உபகாரஸ்ம்ருதியாலே உபகாரமும், த3ாநாத3ாநயோக்3யதாவிரஹத்தாலே தத3பா4வமும் உபஸ்தி2தமாகையாலே தது3த்தி2தஸம்ஶயஶமநார்த்த2ம் உத்தரக்3ரந்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படிக்கொள்கொடைக்கு) இத்யாதி3.

344. விஶேஷவித4ாநம் ஶேஷநிஷேத4ாப்4யநுஜ்ஞாநப2லகமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபஜ்ஞனான) இத்யாதி3. (ஸ்வரூபம்) = ஶிஷ்யஸ்வபா4வயாத2ாத்ம்யம். (ஸ்வக்ருஷிப2லம்) = ஸ்வோபதே3ஶகார்யஜ்ஞாநாதி3கம். (344)

அவன் நினைவாலுண்டாமுபகாரமாவது - திருமந்த்ரார்த்த₂மான ததீ₃யசேஷத்வபர்யந்தஸ்வரூபஜ்ஞானம், தத₃நுரூபமாய் ஶ்லோகார்த்த₂மான உபாயவ்யவஸாயம், தத்ஸித்₃த₄மாய் த்₃வயார்த்த₂மான உபேயப்ரேமமும், இந்த உபேயநிஷ்ட₂ராய் மந்த்ரத்ரயார்த்த₂நுஸந்த₄தாக்களான ஶ்ரேஷ்ட₂நிர்மலஸமாசாரமான இவ்வ, இவன் செய்யுமுகபாரமாக ஆசார்யன் நினைத்திருக்குமவை என்கிறார். (345)

346. ஆசார்யப்ரீத்யர்த்த₂மாக இவனுக்குத் தவிரவேண்டுவது ப₄க₃வத்₃த்₃ரவ்யத்தை அபஹரிக்கையும், ப₄க₃வத்₃போ₄ஜநத்தை விலக்குகையும், குருமந்த்ரதே₃வதா பரிப₄வமும்.

இப்படி ப்ரவ்ருத்திரூபமான உபகாரமேயல்ல, நிவ்ருத்திரூபமான உபகாரமுமுண்டென்கிறார் மேல் [ஆசார்யப்ரீத்யர்த்த₂ம்] இத்யாதி₃யால். தன்னநுஷ்ட₂ானம் கண்டுகக்கும் பரமசேஷியான ஆசார்ய ப்ரீத்யர்த்த₂மாக, தத்ப்ரீதியே புருஷார்த்த₂மான இந்த ஶிஷ்யனுக்கு ஸ்வரூபஹாநிபரிஹாரார்த்த₂மாக அவஶ்யம் தவிரவேண்டுவது; ப்ரத₄ாநமான ப₄க₃வத்₃த்₃ரவ்யத்தை நிரப₄யனும் அபஹரிக்கையும், பெருமிடறுசெய்து

---

345. அதேது என்ன அருளிச்செய்கிறார் [அதாவது] என்று துடங்கி. [ஜ்ஞாநவ்யவஸாய ப்ரேமஸமாசாரங்க]ளாவன - ஸ்வரூபயாத₂ாத்ம்யஜ்ஞாநமும், தத₃நுரூபங்களான உபாயா த்₄யவஸாயமும், உபேயப்ரேமமும், இவைமூன்றுக்கும் அநுரூபமான ஸம்யக் அநுஷ்ட₂ாநமும். இத்தால் திருமந்த்ரத்தில் பத₃த்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதி₃க்கப்படுகிற ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த₂ங்களில் ஜ்ஞாநவ்யவஸாயப்ரேமங்களையும், தத₃நுரூபாநுஷ்ட₂ாநங்களையும் சொல்லுகிறது. (345)

346. ஆசார்யனுக்கு உகப்பாக இவன்பண்ணும் கைங்கர்யந்தான் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூபமா யிருக்கையாலே, ப்ரவ்ருத்திரூபமானவற்றை அருளிச்செய்தவநந்தரம், நிவ்ருத்திரூபமானவற்றை அருளிச்செய்கிறார் மேல் [ஆசார்யப்ரீத்யர்த்த₂மாக இவனுக்குத் தவிரவேண்டுவது] என்று துடங்கி. [ப₄க₃வத்₃த்₃ரவ்யத்தை] இத்யாதி₃யாலே அவைதன்னை உத்₃தே₃ஶிக்கிறார். (346)

---

345. க்ரமநிர்தே₃ஶதாத்பர்யம் (தத₃நுரூபங்களான) என்று. வ்யவஸாயாதி₃த்₃ரிதயாபி₄ப்ராயேண ப₃ஹுவசநம். "ஆத்மாபி₄மாநாநுகு₃ணத்வாத் புருஷார்த்த₂வ்யவஸ்த₂ாயா:" இத்யாதி₃களை உட்கொண்டு (தத₃நுரூபங்களான) என்று. இது ஆசார்யோபதி₃ஷ்டமந்த்ரஸாத்₄யத்வாத் தத்க்ருஷி ப₂லம் என்று தோற்றுகைக்காக மந்த்ரஸ்த₂க்ரமநிர்தே₃ஶம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச் செய்கிறார் (இத்தால் திருமந்த்ரத்தில்) இத்யாதி₃. ப்ரணவத்தால் ஸ்வரூபயாத₂ாத்ம்யஜ்ஞாநமும், நமஶ்ஶப்₃த₃த்தால் உபாயாத்₄யவஸாயமும், ப்ரார்த்த₂நாரூபவ்யக்தசதுர்த்தி₂யாலே புருஷார்த்த₂ ப்ரேமமும் சொல்லுகிறது என்றபடி. இந்த பத₃த்ரயத்தில் தத்தது₃தி₃தஜ்ஞாநாத்₃யநுகு₃ணநுஷ்ட₂ாந மும் அபி₄ப்ரேதமாகையாலே ஸஹோபாத₃ாநம். "ப₄க்திஜ்ஞாநஸமாசாரவைராக்₃யாத்₃யநுமோத₃நம்" என்கிற ப₄ரத்₃வாஜவசநாநுரோதே₄ந [ஸமாசார]ஶப்₃த₃நிர்தே₃ஶம். "ப₄க₃வத்₃ப₄க்தியுக்தேஷு த்₃ருஷ்டமாத்ரேண ஸுப்ரியம்" என்கிற ஆசார்யஸ்வப₄ாவவிஶேஷம் இங்கே அபி₄ப்ரேதம். (345)

346. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஆசார்யனுக்கு) இத்யாதி₃. [இஷ்டம் செய்கையும் அநிஷ்டம் தவிருகையும்] (வா. 277) என்கிற க்ரமேண பூர்வம் ப்ரவ்ருத்திகத₂நமும், அநந்தரம் நிவ்ருத்தி கத₂நமுமாகையாலே அவஸரஸங்க₃தி என்றபடி. (346)

விரும்பி அமுதுசெய்யும் ப4க3வத்3பே4ாஜநத்தை மிடறுபிடித்து விலக்குகையும், "கு3ரோரவஜ்ஞயா ம்ருத்யு:" என்று ஸ்வரூபத்தின் மிடற்றை உருக்கும் ம்ருத்யுவான கு3ருபரிப4வமும், "மந்த்ராவஜ்ஞா த3ரித்3ரதா" என்னும் ஜ்ஞாநாதி3ஸம்பத்தின் அடியற்ற மிடியை உண்டாக்குமதான மந்த்ரபரிப4வமும், "ஸ யாதி நரகம் கோ4ரம்" என்று கோ4ரநரகபதநஹேதுவான தே3வதாபரிப4வமுமாகிற இவையாயிற்று என்று உத்3தே3ஶித்து;

347. ப4க3வத்3த்3ரவ்யாபஹாரமாவது ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்யஶேஷத்வமும்; ப4க3வத்பே4ாஜநத்தை விலக்குகையாவது அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை விலக்குகை. அத்தை விஶதீ3கரிக்கிறார் மேல்; நிஷித்3த4கோட்யுக்தத்தைப்பற்றவும் கொடிதான ப4க3வத்3த்3ரவ்யத்தை அபஹரிக்கையாவது - தத்பாரதந்த்ர்யத்தைவைத்து தத்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஏறிட்டுக்கொள்ளுகையும், தத3நந்யார்ஹஶேஷபூ4தனுய்வைத்து தத3ந்யஶேஷமென்று ப்4ரமிக்கையுமாகிற ஸ்வாதந்த்ர்யமும் அந்ய-ஶேஷத்வமும் என்கிறார்; "அஹம்" என்றத்தைப்பற்றவுமினிதான ப4க3வத்3பே4ாஜநத்தைக் கையைப்பிடித்து விலக்குகையாவது - த4ாத்வர்த்த2ஸித்3த4மான அந்த ஸர்வரக்ஷகனுடைய நிருபாதி4கரக்ஷகத்வத்தை, ஸ்வரக்ஷணுந்வயரூபபுறங்கையாலடித்து விலக்குகை; ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷகத்வமேயிறே ஜீவநம்; (347)

---

347. இப்படி உத்3தே3ஶித்தவற்றின் ப்ரகாரங்களை அடைவே விஶதீ3கரிக்கிறார் மேல் [ப4க3வத்3த்3ரவ்யாபஹார]மாவது என்று துடங்கி. [ப4க3வத்3த்3ரவ்யமென்கிறது] "பிறர் நன் பொருள்" என்னும்படி ஸ்ரீகௌஸ்துப4ம் போலே ஈஶ்வரனுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான ஆத்ம-த்3ரவ்யத்தை; [ஸ்வாதந்த்ர்ய]மாவது - ஶேஷத்வைகநிரூபணீயமானவற்றைத் தனக்குரித்தாக நினைத்திருக்கை; [அந்யஶேஷத்வ]மாவது - ப4க3வதே3கஶேஷமானவற்றை ததி3தரஶேஷமாக நினைத்திருக்கை; இதுதான் மாதாபித்ராதி3தே3வதாந்தரபர்யந்தமாயிருக்கும்; இவையிரண்டும் ப்ரத2மாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தி2யாலும் மத்4யமாக்ஷரத்தாலும் கழிக்கப்படுகிறவையிறே. இதுதன்னை "கிந்தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா" என்று ஸகலபாபமூலமாகச் சொல்லா-நின்றதிறே; [ப4க3வத்3பே4ாஜநம்] இத்யாதி3 - ரக்ஷணத்தை ப4க3வத்3பே4ாஜநம் என்கிறது ரக்ஷ்யவர்க்க3த்தினுடைய ரக்ஷணம் அவனுக்கு, பசித்தவனுக்கு ஊண்போலே த4ாரகமா-

---

347. (ப்ரகாரங்களை) என்றது யதா2யத2ம் ஸ்வரூபத்தையும் அவாந்தரபே4த3ங்களையும் என்றபடி. (பிறர்) = பரமாத்மாவினுடைய, (நன்பொருள்) = நல்ல பதா3ர்த்த2ம் என்றபடி. "த்3ரவ்யஞ்ச ப4வ்யே" என்கிற ஸூத்ரத்தை உட்கொண்டு (ஸ்ப்ருஹணீயமான) என்றது. "தந்த்ரம் ப்ரதா4நம்" என்கையாலே ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸ்வப்ராதா4ந்யமாய், ஸ்வஶேஷித்வம் என்றாய், அநந்யஶேஷத்வம் என்றபடி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஶேஷத்வைக) இத்யாதி3. ப4க3வத3ந்யர் [அந்ய]ஶப்3த3ார்த்த2ம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி (ப4க3வதே3க) இத்யாதி3. (இதுதான்) என்றது ப4க3வத3ந்யஶேஷத்வம்தான் என்றபடி. (மாதாபித்ராதி3தே3வதாந்தரபர்யந்தமாய்) என்றது மாதாபித்ராதி3தேவதாந்தராந்தஸமுதா3யநிரூபிதமாய் என்றபடி. (ஆதி3)பத3ம் ஜ்யேஷ்ட2ப்4ராத்ரு-ந்ருபாதி3பரம். ப்ரத2மமத்4யமாக்ஷரத்வம் ப்ரணவோபாதி4கம். (சதுர்த்தி2யாலும்) = லுப்தசதுர்த்தி2-யாலும். இதில் ஶேஷத்வாயோக3வ்யவச்சே2த3மாகையாலே ஸ்வேதரஶேஷத்வஸாமாந்யாபா4வமாகிற ஸ்வாதந்த்ர்யம் நிவர்த்திதம்; உகாரம் அந்யயோக3வ்யவச்சே2த3கமாகையாலே ப4க3வத3ந்ய-ஸாமாந்யஶேஷத்வம் நிவர்த்திதம் என்றபடி. (கிம் தேந) இத்யாதி3கம் பூர்வமேவ வ்யாக்2யாதம். நிஶ்சி3ர்யாத்4யவஸாநத்தாலே [பே4ாஜந]ஶப்3த3ம் பே4ாஜநவத்3த4ாரகபூ4தரக்ஷணபரம் என்கிறார் (ரக்ஷணத்தை) இத்யாதி3நா. இதுக்கு பூர்வாசார்யஸம்வாத3ம் (மண்ணும்) இத்யாதி3. (மண்ணும்

348. அவனுடைய ரக்ஷகத்வக்ரமம் ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே சொன்னோம். கு$_3$ரு-பரிப$_4$வமாவது - கேட்டவர்த்த$_2$த்தின்படி அநுஷ்டி$_2$யாதொழிகையும், அநதி$_4$காரிகளுக்கு உபதே$_3$ஶிக்கையும். மந்த்ரபரிப$_4$வமாவது - அர்த்த$_2$த்தில் விஸ்ம்ருதியும், விபரீதார்த்த$_2$-ப்ரதிபத்தியும். தே$_3$வதாபரிப$_4$வமாவது - கரணத்ரயத்தையும் அப்ராப்தவிஷயங்க-ளிலே ப்ரவணமாக்குகையும், தத்$_3$விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்காதொழிகையும்.

ரக்ஷணமே ஜீவநமான அந்த ஸர்வரக்ஷகனுடைய ஸர்வவித$_4$ரக்ஷணக்ரமம் அந்யர் ரக்ஷகரல்லர், எம்பெரு-மானே ரக்ஷகனென்று ப்ரதிபாதி$_3$க்கிற ப்ரபந்நபரித்ராணமென்கிற தி$_3$வ்யப்ரப$_3$ந்த$_4$த்திலே, (ஈஶ்வரன் மாதாபிதாக்கள் கைவிட்ட அவஸ்தை$_2$யிலும் "பின்னுநின்றடியேனுக்குற்றுறும் வளர்த்து" என்கிறபடியே

யிருக்கையாலே; "மண்ணும் விண்ணுமெல்லாமுடனுண்ட" என்கிறவிடத்தில் {ரக்ஷணமவனுக்கு தா$_4$ரகமாயிருக்கையாலே "உண்ட" என்கிறது, இல்லையாகில் காக்குமென்ன வமையும்} என்றிறே நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தது; ஏவம்பூ$_4$தமானவவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை விலக்குகையாவது - "அவ - ரக்ஷணே" என்கிற தா$_4$துவாலே நிருபாதி$_4$கஸர்வரக்ஷகனாகச் சொல்லப்படுகிற அவனுக்கு ரக்ஷிக்க இடமறும்படி ஸ்வயத்நத்தாலேயாதல், பிறராலேயாதல் தன்னை ரக்ஷிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்த-னாகை; இதுதான் ப$_4$க$_3$வதே$_3$கரக்ஷ்யத்வப்ரதிபாத$_3$கமான நமஸ்ஸாலே கழிக்கப்படுகிறதிறே.(347)

348. அவன் ரக்ஷித்தருளும் க்ரமம்தான் என்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் [அவனுடைய] என்று துடங்கி. அதாவது, ஸர்வரக்ஷகனான அவனுடைய ரக்ஷகத்வக்ரமம் ப்ரபந்ந-பரித்ராணமென்கிற ப்ரப$_3$ந்த$_4$த்திலே விஶத$_3$மாகச்சொன்னோம். அங்கேகண்டுகொள்வதென்கை. அதிலே அவனையொழிந்தாரடங்கலும் ரக்ஷகரல்லரென்னுமத்தை ப்ரதிபாதி$_3$த்தவநந்தரம் {ஈஶ்வரன் மாதாபிதாக்கள் கைவிட்ட அவஸ்தை$_2$யிலும் "பின்னும் நின்றடியேனுக்கு உற்றுறும் வளர்த்து" என்கிறபடியே தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு தாய் முகங்காட்டி இன்சொல் சொல்லியும்} என்று துடங்கி, {இவனேயெல்லார்க்கும் ரக்ஷகன்} என்கிறதளவாக அவனுடைய ரக்ஷகத்வக்ரமத்தை ஸுவ்யக்தமாக அருளிச்செய்தாரிறே; [கு$_3$ருபரிப$_4$வம்] இத்யாதி$_3$. [கேட்ட அர்த்த$_2$த்தின்படி அநுஷ்டி$_2$யாதொழிகை]யாவது ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்த$_2$மாக அவன் அருளிச்-செய்யக்கேட்ட த்யாஜ்யோபாதே$_3$யரூபமான அர்த்த$_2$விஶேஷங்களுக்குத் தகுதியாயிருந்துள்ள

விண்ணுமெல்லாம்) = பூ$_4$ம்யந்தரிக்ஷோபலக்ஷிதலோகங்களெல்லாம், (உடனுண்ட) = யுக$_3$பத் வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த என்றபடி. அகாரத்தில் உபாத்$_4$யநுக்தப$_2$லிதம் (நிருபாதி$_4$க) இதி. (ரக்ஷிக்க இடமறும்படி) என்றது உபாயாநபேக்ஷமாக ரக்ஷிக்க அவகாஶமில்லாதபடியாக என்றபடி. (ஸ்வயத்நத்தாலே) என்றது அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரகஸாத$_4$நவிஷயகயத்நத்தாலே என்றபடி. (பிறர்) = தே$_3$வதாந்தரம். அகாரஸமபி$_4$வ்யாஹ்ருதமகாரத்தாலே ப$_4$க$_3$வத்$_3$ரக்ஷ்யத்வமும், "நம:" என்று மகாரார்த்த$_2$கர்த்ருகரக்ஷணகர்மத்வாப$_4$ாவமும் சொல்லுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப$_4$க$_3$வதே$_3$க-ரக்ஷ்யத்வ) இத்யாதி$_3$.
(347)

348. (பின்னும்) = அநந்தரமும், (நின்றடியேனுக்கு உற்றுறும் வளர்த்து) = ப$_3$ந்து$_4$வாய் வளர்த்து என்றபடி. (தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு) = விக்$_3$ரஹாந்தரபரிக்$_3$ரஹம் பண்ணி என்றபடி. கு$_3$ரோ: + பரிப$_4$வ: = கு$_3$ருபரிப$_4$வ: ; தத$_3$நாத$_3$ரம் என்றபடி. கேட்கைக்கு அபேக்ஷிதனான

தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு தான்முகம்காட்டி இன்சொல்சொல்லியும்) என்று துடங்கி, (இவனெல்லாருக்கும் ரக்ஷகன்) என்கிறதளவாக ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொன்னோம், அங்கே கண்டுகொள்வதென்கிறார். "கு$_3$ருரேவ பரம் ப்$_3$ரஹ்ம" என்கிற அஜ்ஞாநாந்த$_4$காரநிராஸககு$_3$ருவிஷயத்தில் பண்ணும் பரிப$_4$வமாவது – அவனருளிச்செய்யக் கேட்ட தத்வரஹஸ்யதாத்பர்யார்த்த$_2$த்தின்படியே ஶ்ரேஷ்ட$_2$ஸமாசாரத்தை அநுஷ்டி$_2$யாதொழிகையும், கேட்டும் நாஸ்திகராய் து$_3$ர்மானிகளான அநதி$_4$காரிகளுக்குத் தான் கேட்ட தாத்பர்யார்த்த$_2$ங்களைப் பாழியிலே யுகுத்து உபதே$_3$ஶிக்கையும்;

ஸத$_3$ாசார்யனுபதே$_3$ஶிக்கக்கேட்ட திருமந்த்ரபரிப$_4$வமாவது – ஔத$_3$ார்யநிப$_3$ந்த$_4$நமான அதின் யத$_2$ார்த்த$_2$த்தில் விஸ்ம்ருதியும், து$_3$ர்மாநித்வநிப$_3$ந்த$_4$நமான தத்$_3$விபரீதார்த்த$_2$ப்ரதிபத்திபண்ணுகையும்;

திருமந்த்ரப்ரதிபாத்$_3$யதே$_3$வதாபரிப$_4$வமாவது – "தூமலர் தூவி", "வாயினால்பாடி மனத்தினால் சிந்திக்க" என்கிற அஞ்ஜலிஸ்துதிமநநஸாத$_4$நமாய்க் கொண்டுவரும் தத்கைங்கர்யோபகரணமான அந்த கரணத்ரயத்தையும், ததி$_3$தரரை "நெஞ்சினால் நினைந்தும் வாயினால் மொழிந்தும் நீதியல்லாதன செய்தும்" இப்படி அப்ராப்தவிஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையும்; "மால்கொண்டசிந்தையராய் நாத்தழும்பெழ நாரணா என்று அழைத்து மெய்தழும்பத்தொழுது" இப்படி ஸ்வரூபப்ராப்தமுமாய் நிரதிஶயபோ$_4$க்$_3$யமுமான

த்யாக$_3$-ஸ்வீகார-ரூபமான அநுஷ்ட$_2$ாநத்தைப்பண்ணுதொழிகை; [அநதி$_4$காரி-களுக்கு உபதே$_3$ஶிக்கை]யாவது – தனக்குத்தஞ்சமாக அவனுபதே$_3$ஶித்த ஸாரார்த்த$_2$ங்களை நாஸ்திக்யாதி$_3$களாலே இதுக்கு அதி$_4$காரிகளல்லாதவர்களுக்கு க்$_2$யாதிலாப$_4$ாதி$_3$களை நச்சி உபதே$_3$ஶிக்கை;

[மந்த்ரபரிப$_4$வம்] இத்யாதி$_3$. [அர்த்த$_2$த்தில் விஸ்ம்ருதி]யாவது – ஆசார்யன் அந்த மந்த்ரத்துக்கு அருளிச்செய்த யத$_2$ார்த்த$_2$ங்களைப் பலகாலும் அநுஸந்தி$_4$த்து நோக்கிக்கொண்டு போருகை-

---

வக்தா உபஸ்தி$_2$தத்வாத் ஆசார்யன் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வோஜ்ஜீவந) இத்யாதி$_3$. [அர்த்த]ஶப்$_3$த$_3$ம் த்யாஜ்யோபாதே$_3$யரூபவஸ்துபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (த்யாஜ்ய) இத்யாதி$_3$. (தகுதியாகை) த்யாக$_3$த்துக்கு த்யாஜ்யவிஷயத்வமும் ஸ்வீகாரத்துக்கு ஸ்வீகார்யவிஷயத்வமும். உபதே$_3$ஶிக்கைக்கு கர்மம் உபஸ்தி$_2$தத்வாத் ஆசார்யோபதி$_3$ஷ்டார்த்த$_2$ங்கள் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (தனக்குத்தஞ்சம்) இத்யாதி$_3$. "நமத்தோந்மத்தபதிதாபிஶஸ்தக்ரூரநாஸ்திகா:। நாநர்த்தி$_2$நோ ந சாஜ்ஞாதா கர்த்தவ்யா மந்த்ரக$_3$ாமிந:" என்றும், "கோ$_3$பயந்நாசரேத்$_3$த$_4$ர்மம் நாப்ருஷ்ட: கிஞ்சித் உச்சரேத் । ப்ருஷ்டோபி ந வதே$_3$து$_3$ர்த்த$_2$ம் கு$_3$ஹ்யம் ஸித்$_3$த$_4$ாந்தமேவ ச । ஆஶ்ரிதாயாதிப$_4$க்தாய ஸச்ச$_2$ாஸ்த்ரார்த்த$_2$பராய ச । ந்யாயேந ப்ருச்ச$_2$தே ஸர்வம் வக்தவ்யம் ஶௌசயோகி$_3$நே । ஆத்மபூஜார்த்த$_2$ம் அர்த்த$_2$ார்த்த$_2$ம் ட$_3$ம்ப$_4$ார்த்த$_2$மபி கி$_2$ந்நதீ$_4$: । அயோக்$_3$யேஷு வத$_3$ந் ஶாஸ்த்ரம் ஸந்மார்க்க$_3$ாத் ப்ரச்யுதோ ப$_4$வேத்" என்றும் இத்யாதி$_3$ப$_4$ரத்$_3$வாஜஶாண்டி$_3$ல்யாதி$_3$-வசநங்களை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நாஸ்திக்யாதி$_3$களாலே) இத்யாதி$_3$.

"மந்த்ரமர்த்தே$_2$ந கேவலம்। ஆவர்த்தயந் ஸத$_3$ாவ்ருத்திம் குர்வந் காலம் நயேத் ஸுதீ$_4$: । அகாரவாச்யஸ்ய விபோ$_4$ர்ஹரேர்ஶேஷமஹம் ஸத$_3$ா । மமாபி ச ஸ கர்த்தாஸ்மி பரவாநவ்யயஸ்ய வை। நித்யம் நாராயணஸ்யைவ கைங்கர்யம் கரவாண்யஹம் । மந்த்ரார்த்தாம்ஶ்சிந்தயேதே$_3$வம் ப்ராத-ருத்த$_2$ாய ஸர்வத$_3$ா" இத்யாதி$_3$ப$_4$ரத்$_3$வாஜபராஶரவசநாதி$_3$களை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யன்) இத்யாதி$_3$. (ஔத$_3$ாஸீந்யம்) = தத்பரத்வவிரஹ: "அஜ்ஞாநம் ஸ்வபரோபாய-

விலக்ஷணதத்$_3$விஷயத்தில் மீட்கவொண்ணுதபடி ப்ரவணமாக்காதொழிகையும். (348)

349. இவனுக்கு ஶரீராவஸாநத்தளவும் ஆசார்யவிஷயத்தில் "என்னைத்தீமனம் கெடுத்தாய்", "மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்" என்றுபகாரஸ்ம்ருதி நடக்கவேணும்.

ஆக ஸத$_3$ாசார்யப்ரீத்யர்த்த$_2$மாக ஸச்சி$_2$ஷ்யனுடைய கர்த்தவ்யாகர்த்தவ்யங்களை அருளிச்செய்து, யாவந்-மோக்ஷம் இவனுக்கு ஆசார்யவிஷயத்திலுண்டாகவேண்டுவதான உபகாரஸ்ம்ருதிவிஶேஷத்தை அருளிச்-

---

யன்றிக்கே, ஔத$_3$ாஸீந்யத்தாலே மறந்துவிடுகை; [விபரீதார்த்த$_2$ப்ரதிபத்தி]யாவது – ஆசார்யன் அருளிச்செய்த ப்ரகாரமன்றிக்கே, மந்த்ரத்துக்கு விபரீதமாயிருக்குமர்த்த$_2$ங்களை இதுக்கு அர்த்த$_2$ம் என்று ப்$_4$ராந்தியாலே ப்ரபத்தி பண்ணியிருக்கை;

[தே$_3$வதாபரிப$_4$வம்] இத்யாதி$_3$. [கரணத்ரயத்தையும் அப்ராப்தவிஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகை] யாவது – "விசித்ரா தே$_3$ஹஸம்பத்திரீஶ்வராய நிவேதி$_3$தும்", "மாயவன்தன்னை வணங்கவைத்த கரணமிவை" என்கிறபடியே ப$_4$க$_3$வத்பரிசர்யார்த்த$_2$மாக ஸ்ருஷ்டங்களாய், "உன்சின்னமும் திருமூர்த்தியும் சிந்தித்தேத்திக் கைதொழவே" என்கிறபடியே அவனை நினைக்கைக்கும் ஸ்துதிக்-கைக்கும் வணங்குகைக்குமுறுப்பான மநோவாக்காயங்களை, ஸ்வரூபப்ராப்தமல்லாத ஹேய-விஷயங்களிலே மேட்டில் நீர் பள்ளத்திலே விழுமாபோலே ப்ரவணமாம்படிபண்ணுகை; [தத்$_3$விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்காதொழிகை]யாவது "மால்கொண்ட சிந்தையராய்" "நாத்தழும்-பெழ நாரணவென்றழைத்து மெய்தழும்பத்தொழுதேத்தி" இத்யாதி$_3$களில் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூபப்ராப்தமான அவ்விஷயத்தில் மண்டி விழும்படி பண்ணுவியாதொழிகை. ஆக "மந்த்ரே தத்$_3$தே$_3$வதாயாஞ்ச தத$_2$ா மந்த்ரப்ரதே$_3$ கு$_3$ரௌ । த்ரிஷு ப$_4$க்திஸ்ஸத$_3$ா கார்யா" என்றும், "மந்த்ரநாத$_2$ம் கு$_3$ரும் மந்த்ரம் ஸமத்வேநாநுப$_4$ாவயேத்" என்றும் பூஜ்யமாகச்சொல்லப்படுகிற இம்மூன்று விஷயத்தையும் பரிப$_4$விக்கையாவது இவையாயிற்று. (348)

ப$_2$லாந்வயவிரோதி$_4$நாம் । அந்யத$_2$ாவிபரீதம் வாஜ்ஞாநம் ஹாநிகரம் பரம்" இத்யாதி$_3$களை உட்கொண்டு (ஆசார்யன் அருளிச்செய்த) இத்யாதி$_3$. (மாயவன்) = எம்பெருமான், (தன்னை வணங்கவைத்த கரணமிவை) = தன்னை ஆஶ்ரயிக்கவைத்த கரணங்கள் என்றபடி. (உன் சின்னமும் திருமூர்த்தியும்) = உன்னுடைய தி$_3$வ்யசிஹ்நங்களையும், தி$_3$வ்யமங்க$_3$ளவிக்$_3$ரஹங்களையும் (சிந்தித்-தேத்திக் கைதொழ) = சிந்தித்தும் துதித்தும் ஆஶ்ரயிக்க என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நினைக்கைக்கும்) இத்யாதி$_3$நா. [ப்ரவண]ஶப்$_3$த$_3$ம் நிம்நதே$_3$ஶவாசியாகையாலே தஸ்மிந் நிபதந-பரம் என்னும-பி$_4$ப்ராயத்தாலே (மேட்டில்) இத்யாதி$_3$. (மால்கொண்ட சிந்தையராய்) = ப$_4$க$_3$வத்$_3$-விஷயவ்யாமோஹபூர்ணமநஸ்கராய். (நாத்தழும்பெழ) = ஜிஹ்வையில் தழும்புண்டாம்படி, (மெய் தழும்ப) = ஶரீரம் தழும்பும்படி. (மண்டி) = அபி$_4$நிவேஶித்து. [கு$_3$ருமந்த்ரதே$_3$வதாபரிப$_4$வமும்] என்று த்$_3$வந்த்$_3$வஸமாஸபத$_3$த்தாலே தந்த்ரேண நிர்தே$_3$ஶமும், 'ஆசார்யன்-ப$_4$க$_3$வத்'பத$_3$நிர்தே$_3$ஶம் பண்ணுதே, [கு$_3$ருதே$_3$வதா]ஶப்$_3$த$_3$நிர்தே$_3$ஶமும் பண்ணின இது "மந்த்ரே தத்$_3$தே$_3$வதாயாஞ்ச" இத்யாதி$_3$களிலே ஸந்நியோக$_3$ஶிஷ்டகு$_3$ருமந்த்ரதே$_3$வதாவிஷயாத$_3$ரவிபர்யயரூபத்வபோ$_3$த$_4$நார்த்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆக, மந்த்ர) இத்யாதி$_3$. ப$_4$க்திப$_4$ாவநாப$_2$லிதம் (பூஜ்யமாக) இதி. (348)

செய்கிறார் மேல் [இவனுக்கு ஶரீராவஸாநத்தளவும்] இத்யாதி3யால். ஆசார்யனிஷ்டாநிஷ்டமே தனக்கு இஷ்டாநிஷ்டமாம்படி பரிபாகம் பிறந்த இந்த ஶிஷ்யனுக்கு, ஆசார்யஸமாஶ்ரயணத்திலே உருமாய்ந்து போக விரோதி4ஸ்மரணம் அநுவர்த்திக்கும் ஶரீராவஸாநத்தளவும், என்னுடைய து3ஷ்டமான மநஸ்ஸை விநஷ்டமாக்கினாய், அநந்யப்ரயோஜநமாக அநுகூலவ்ருத்தியைப் பண்ணும் நல்ல மநஸ்ஸைத் தந்தாய், என்று ஆசார்யன் செய்த உபகாரஸ்ம்ருதி ஒழியாமல் நடக்கவேணும். அங்குப்போனால் "நோபஜநம் ஸ்மரந்நித3ம்" என்று ஸம்ஸாரஸ்ம்ருதியேயாம் கூடாமையால், "தீமனங்கெடுத்தாய்" என்று விரோதி4ஸ்மரணஹேதுவான உபகாரஸ்ம்ருதி கூடாது; "பிரானிருந்தமைகாட்டினீர்" என்று ப்ராப்யாநுப4வஜநிதோபகாரஸ்ம்ருதியளவிறே அங்குக் கூடுவது; முமுக்ஷுத3ஶையில் நிவர்த்யவிரோதி4ஸ்மரணம் நடக்கும், முக்தத3ஶையில் நிவ்ருத்த ஸர்வவிரோதி4ஸ்மரணம் கூடாது; "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" என்கிற மோக்ஷஹேதுவான நெஞ்சின் ஆநுகூல்யாகாரம் ததீ3யத்வாகாரேண அங்கும் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாயிருக்க, அத்தையும் ஶரீராவஸாநத்தளவிலே ஒதுக்கினது அதின் ப3ந்த4ஹேதுவான ப்ராதிகூல்யாகாரப்ரதியோகி3யான ஆநுகூல்யாகாரஸ்மரணம் ஶரீராவஸாநத்துக்கு மேல் கூடாதென்னுமத்தைப்பற்ற; கேவலததீ3யத்வாகாரேண உண்டான ஆநுகூல்யாகாரமிறே அங்கு ப்ரகாஶிப்பது. (349)

350. மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது ஸ்வகு3ணத்தையும், ப4க3வத்ப4ாக3வத தோ3ஷத்தையும் நினைக்கை.

அவன் கெடுத்த மநஸ்ஸின் தீமையை விவரிக்கிறார் மேல், மநநஸாத4நமான மநஸ்ஸுக்கு ப4க3வந்-

---

349. ஆக இப்படி ஆசார்யப்ரீத்யர்த்த2மாகச் செய்யவேண்டுமவையும், தவிர வேண்டுமவையும் அருளிச்செய்தாராய் நின்றார்கீழ்; இன்னமும் இவனுக்கு அபேக்ஷிதமாயிருப்பதொன்றை அருளிச்செய்கிறார் மேல் [இவனுக்கு] என்று துடங்கி. அதாவது, இவ்வதி4காரிக்கு ஶரீரத்தோடு இருக்கும் காலமித்தனையும் மஹோபகாரகனான ஆசார்யன்பக்கல் என்னுடைய தீய மநஸ்ஸைப் போக்கினாய், அநந்யப்ரயோஜநமாக அநுகூலவ்ருத்திகளைப்பண்ணும் மநஸ்ஸைத் தந்தாய் என்று உபகாரஸ்ம்ருதி அநுவர்த்திக்கவேணுமென்கை. (349)

350. மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது ஏதென்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் மேல் [மநஸ்ஸுக்கு] என்று துடங்கி. [ஸ்வகு3ணத்தை நினைக்கை]யாவது – ஶமத3மாத்3யாத்ம-

---

349. உத்தரவாக்யஸங்க3த்யர்த்த2ம் வ்ருத்தாநுவாத3ம் (ஆக இப்படி) இத்யாதி3. ஆசார்யோபதி3ஷ்டமந்த்ரார்த்த2ாநுப3ந்தி4ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திநிரதத்வமே இவனுக்கு ஆசார்யாபி4ப்ரேதப்ரீணநம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி மந்த்ராநுப3ந்தி4ஜ்ஞாநவ்யவஸாயாதி3ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திப்ரதிபாத3நம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யப்ரீத்யர்த்த2மாக) இத்யாதி3. ஸங்க3தி (இன்னமும்) இத்யாதி3. ஆசார்யாபி4ப்ரேதப்ரவ்ருத்திப்ரஸங்க3ாத் தத்3விஷயப்ரவ்ருத்திரூபம் கிஞ்சிது3ச்யதே என்கையாலே ப்ரஸங்க3ஸங்க3தி என்றபடி. [என்னை] என்கிற த்3விதீயையை [மனம்] என்கிற இதிலே கூட்டி "என்-தீமனத்தைக்கெடுத்தாய்" என்று அந்வயாபி4ப்ராயேண (என்னுடைய) இத்யாதி3. புநர்ப4க3ாநர்ஹஸம்ப3ந்த4வாசியான [மருவி]ஶப்3த3ாபி4ப்ரேதம் (அநந்யப்ரயோஜநமாக) இதி. (349)

350. [ஸ்வகு3ணத்தையும்] என்கிற [கு3ண]ஶப்3த3ம் ஆத்மகு3ணபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஶமத3ம) இத்யாதி3. (நிறைவு) = கு3ணபூர்த்தி, (நலம்) = நன்மை.

நிவர்த்திதமான தீமையாவது தனக்குண்டாய்வருகிற ஶமத$_3$மாத்$_3$யாத்மகு$_3$ணத்தையும், தோ$_3$ஷயோக்$_3$யதா-ஸ்பர்ஶமற்ற ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயங்களிலே இல்லாத தோ$_3$ஷங்களையும், அஹங்காராபசாரங்கள் அபி$_4$வ்ருத்$_3$த$_4$மாம்படி நினைக்கை. (350)

351. தோ$_3$ஷம் நினையாதொழிகிறது கு$_3$ணம்போலே உண்டாயிருக்கவன்று; இல்லாமையாலே.

<u>தத்தத்$_3$யமித்$_2$யாப்ரதீதிதோ$_3$ஷம் நினையாதொழிகிறதும், தனக்குள்ள ஶமத$_3$மாதி$_3$கு$_3$ணங்களையில்லையென்று</u>

குணங்கள் தனக்குண்டானாலும், "நிறையொன்றுமிலேன்", "நலந்தானொன்றுமிலேன்" என்கிறபடியே நமக்கோர் ஆத்மகுணமுமில்லை என்று தன் வெறுமையை அநுஸந்தி$_4$க்க வேண்டியிருக்க, இவையெல்லாம் நமக்கு இப்போதுண்டு என்று தனக்குண்டான ஸத்$_3$கு$_3$ணங்களைப் போரப் பொலிய நினைக்கை; ப$_4$க$_3$வானுடைய தோ$_3$ஷத்தை நினைக்கையாவது - தனக்கு பரதந்த்ரமான இவ்வாத்மவஸ்துவைத் தன்னுபேக்ஷையாலே அநாதி$_3$காலம் கர்மத்தை வ்யாஜமாக்கிக் கைவிட்டிருந்தவன், அவ்வளவுமன்றிக்கே நிர்த$_3$யரைப்போலே யதா$_2$கர்மப$_2$லதா$_3$யியாய், நிரயங்களிலே தள்ளி அறுத்தறுத்துத் தீர்த்துமவன் கைக்கொண்டாலும் நிரங்குஶஸ்வதந்த்ர-னாகையாலே இன்னபோது இன்னபடி செய்யுமென்று விஶ்வஸிக்க ஒண்ணாதவன் என்றுப் போலவும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸ்வைரவிஹாரங்களையிட்டு த$_4$ர்மஸம்ஸ்தா$_2$பநம் பண்ணப் பிறந்தவனுக்கு இங்ஙன்செய்கை முறைமையாயிருந்ததில்லையோ என்றுப்போலவும் நினைக்கை; அல்லது ஸமஸ்தகல்யாணகு$_3$ணாத்மகமான விஷயத்தில் நினைக்கலாவதொரு தோ$_3$ஷமில்லையிறே; இனி [பா$_4$க$_3$வததோ$_3$ஷத்தை நினைக்கை]யாவது - திருமேனியோடே இருக்கையாலே மேலெழத் தோற்றுகிற ஆகாரங்களையிட்டு ப்ரக்ருதிவஶ்யர், அஹங்காரக்$_3$ரஸ்தர் என்றுப்போலே நினைக்கை; ஆகவிது [ஸ்வகு$_3$ணத்தையும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$பா$_4$க$_3$வததோ$_3$ஷத்தையும் நினைக்கை]யாவது. (350)

ஆகிஞ்சந்யாநுஸந்தா$_4$நம் அதி$_4$காரமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (தன் வெறுமையை) இத்யாதி$_3$. ஶமத$_3$மாதி$_3$கு$_3$ணம் இருந்தாலும் உபாயாந்தராநுஷ்டா$_2$நப$_2$லோபதா$_4$நவிரஹத்தைப்பற்ற தத$_3$பா$_4$வா-நுஸந்தா$_4$நமாகையாலே அதுக்கு மித்$_2$யாஜ்ஞாநருபத்வமில்லை என்று கருத்து. (போரப்பொலிய) என்றது பர்யாப்தமாகவும், ஸ்பீ$_2$தமாகவும் என்றபடி. உபேக்ஷாநர்ஹத்வவிவக்ஷயா (பரதந்த்ரமான) என்றது. (உபேக்ஷை) = த்யாக$_3$ஹேதுஸங்கல்பம். (வ்யாஜமாக்கி) என்றது நிரூபித்தால் த்யாக$_3$-ஹேதுவன்றிக்கே இருக்கவற்றை தத்$_3$தே$_4$துவாகத் தோற்றுவித்து என்றபடி. (அவ்வளவுமன்றிக்கே) என்றது த்யாக$_3$மாத்ரமன்றிக்கே என்றபடி. (உபேக்ஷையாலே) என்றும், (யதா$_2$கர்மப$_2$லதா$_3$யியாய்) என்றும் நிர்தே$_3$ஶிக்கையாலே 'உபே ... கர்மப$_2$லதா$_3$யி' என்கிற இது ஸ்பஷ்டா$_2$ரிதம். (நிரயங்களிலே) = நரகங்களிலே. (அறுத்தறுத்து) = சே$_2$தி$_3$த்து. (தீர்த்துமவன்) = அதில் க்ஷாராதி$_3$களைத் தடவுமவன். (ஸ்வைரவிஹாரங்களையிட்டு) = ஸ்வைரக்ரீடைகளை ஹேதுவாக்கி. (இல்லையீ) என்று க்ஷேபோக்தி. (ஒரு தோ$_3$ஷம்) = கர்மவஶ்யத்வாதி$_3$. (மேலெழத்தோற்றுகிற) என்றது நிபுணநிருபணவிரஹ-தா$_3$ஶையில் ப்ரதீயமாநமான என்றபடி. (ஆகாரங்கள்) = க்ஷுத்பிபாஸாஶமநமும், அவைஷ்ணவஸஹ-வாஸாதி$_3$பரிஹரணமும். (ப்ரக்ருதிவஶ்யர்) = தே$_3$ஹபோஷணபரர். (அஹங்காராதி$_3$பரர்) = ஸ்வோத்கர்ஷபரநிகர்ஷக்$_2$யாபநபரர் என்றபடி. (350)

351. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஆனால்) இத்யாதி$_3$. ஸ்வகு$_3$ணஸஹநிர்தே$_3$ஶத்தாலே தத்$_3$வத்

நினைக்குமாபோலே, அவர்களுக்குண்டாயிருக்க இல்லையென்று மறைத்து நினையாதொழிகிறதன்று; அவர்கள் பக்கல் தோ3ஷஸத்3பா4வஸ்பர்ஶந்தானில்லாமையாலே இல்லையென்று நினைக்கிறவித்தனை; அன்றியே அவர்கள்பக்கல் தோ3ஷம் நினையாதொழிகிறது தனக்கு தோ3ஷம் போவதற்குமுன்பு அவர்கள்பக்கலுண்டான கு3ணங்கள் நினையாதாப்போலே, இப்போதுண்டான தோ3ஷங்களை நினையாதொழிகிறானன்று; இல்லாமை-யாலே நினையாதொழிகிறானென்றும் அருளிச்செய்வர்கள்; அவர்களுக்கு தோ3ஷகு3ணங்கள் இரண்டுமுண்டாய் அதில் தோ3ஷத்தை நினையாதொழிகிறானென்றும் அருளிச்செய்கிறார்கள். (351)

---

351. ஆனால் தனக்குச்சில கு3ணமுண்டாயிருக்க அது நினைக்கலாகாது என்கிறாப்போலே, அத்தலைக்கும் சில தோ3ஷமுண்டாயிருக்க, நினைக்கலாகாது என்கிறதோ என்ன அருளிச்-செய்கிறார் [தோ3ஷம் நினையாதொழிகிறது] என்று துடங்கி. அதாவது, ப4க3வத்பா4க3வத-விஷயங்களில் தோ3ஷம் நினையாதொழிகிறது தனக்கு கு3ணமுண்டாயிருக்க, அது நினையா-தொழிகிறாப்போலே, உண்டாயிருக்க நினையாதொழிகிறதன்று; முதலிலே இவ்விஷயங்களில் அதில்லாமையாலே என்கை. எங்ஙனே என்னில் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்க3ம் வாராதபடி தானிட்ட கட்டளையிலே அங்கீ3கரிக்கைக்காக "ஒன்றியொன்றியுலகம்படைத்தான்" என்றும், "எதிர்சூழல் புக்கு" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகலாத்மாக்களுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு ஸ்ருஷ்ட்யவதா-ராதி3களாலே க்ருஷி பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலே, அநாதி3காலம் உபேக்ஷகனாய் கைவிட்டிருந்தான் என்னவொண்ணாது; நிர்த3யரைப்போலே கர்மாநுகு3ணமாக தண்டிக்கிறதும் மண்தின்ன ப்ரஜையை நாக்கிலே குறியிட்டஞ்சப்பண்ணும் மாதாவைப்போலே ஹிதபரனாய்ச் செய்கையாலே உஜ்ஜீவநத்துக்கு உடலாமித்தனை; நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யம் பூர்வம் ப3ந்த4ஹேது-வாய்ப் போந்ததேயாகிலும் க்ருபாபரதந்த்ரனாய் அங்கீ3கரித்தபின்பு, நித்யஸம்ஸாரியை நித்ய-ஸூரிகளோடு ஸமாநபோ4க3பா4கி3யாக்குமளவில் நிவாரகரறச்செய்கைக்குறுப்பாமித்தனையாகை-யாலே ஶ்லாக்4யமாமித்தனை. க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸ்வைரவிஹாரம் "யதி3 மே ப்3ரஹ்மசர்யம் ஸ்யாத்" என்கிறபடியே தனக்கு இந்த போ4க3த்தில் ஒட்டில்லாமையை வெளியிடுகைக்காகவும்,

---

வஸ்துஸத்த்வேபி தத்ஸ்மரணப்ரதிஷேத4ஶங்காயாம் உத்தரவாக்யம் என்றபடி. [கு3ணம்போலே] என்கிறது உபஸ்தி2தத்வாத் ஸ்வகு3ணம்போலே என்றபடி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (தனக்கு கு3ணம்) இத்யாதி3. (அவ்விஷயங்களிலே) = ப4க3வத்3பா4க3வதவிஷயங்களிலே. (அது இல்லாமை-யாலே) = தோ3ஷமில்லையாகையாலே. (தோ3ஷாபா4வத்தை உபபாதி3க்கிறார் (எங்ஙனே என்னில்) இத்யாதி3நா. (தானிட்ட கட்டளையாலே) = தான் ஸங்கல்பித்த மர்யாதை3யிலே. (ஒன்றியொன்றி) = ஒருப்பட்டு ஒருப்பட்டு. (உலகம் படைத்தான்) = லோகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தான் என்றபடி. (எதிர்சூழல்புக்கு) = உபாயத்தாலே எதிரே புக்கு என்றபடி. லீலை ஆநுஷங்கி3கப2லம். உஜ்ஜீவநமே ஸ்ருஷ்டிப்ரத4ாநப2லமாகையாலே உபேக்ஷகத்வரூபப்ரத2மதோ3ஷம் பரிஹ்ருதம் என்றபடி. "யந்த்ரக்ஷாராக்3நிகர்மாணி ஸ்வபுத்ராய யதா2 பிதா" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு (மண்தின்ற) இத்யாதி3. (குறி) = க்ஷதாதி3. (ஹிதபரனாய்) இதி :- இத்தால், த்3வேஷாதி3களாலே செய்கிறானல்லாமையாலே உஜ்ஜீவநாந்தர்பூ4தமாகையாலே த்3விதீயதோ3ஷமும் பரிஹ்ருதம் என்றபடி. (பூர்வம்) என்றது க்ருபாபாரதந்த்ர்யத்துக்கு பூர்வத்திலே என்றபடி. ஸ்ருஷ்ட்யாத்3யுப-யுக்தக்ருபாவ்யாவர்த்தநார்த்த2ம் (பரதந்த்ரனாய்) என்றது. இச்சா2யாம் ஸத்யாம் அநிவார்யத்வம் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகையாலே (நிவாரகர் அற) இத்யாதி3. இத்தால், த்ருதீயதோ3ஷம் பரிஹ்ருதம் என்றபடி. யத்3யபி. (கைக்கொண்டாலும் நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனாகையாலே இன்னபோது இன்னபடி

352. தோ3ஷமுண்டென்று நினைக்கில் அது பரதோ3ஷமன்று, ஸ்வதோ3ஷம்.
இப்படி நிர்தோ3ஷரானவர்கள்பக்கலிலே இல்லாத தோ3ஷமுண்டென்று ப்4ரமித்து நினைக்கில், அவர்கள்

"க்ஷேப்ய:காமாத்" என்கிறபடியே அவ்வழியாலே அவர்களைத்தன்பக்கல் ப்ரவணராக்கி உத்3த்4ரிப்பிக்கைக்காகவும் செய்ததாகையாலே கு3ணமித்தனையல்லது குற்றமன்று. இனி, ப4ாக3வதர்களும் "குற்றமின்றிக்குணம்பெருக்கி" என்கிறபடியே நிர்தோ3ஷராய் நிரவதி4க-கு3ணராயிருக்கையாலே உள்ளுற ஆராய்ந்துபார்த்தால் அவர்கள் பக்கலிலும் காணலாவதொரு தோ3ஷமில்லையிறே. மற்றும் இப்புடைகளிலே ப4க3வத்3ப4ாக3வதவிஷயங்களில் தோ3ஷங்கள் தோற்றித்தாகில் பரிஹாரங்கள் கண்டுகொள்வது. இவையெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றியாயிற்று [இல்லாமையாலே] என்று இவரருளிச்செய்தது. (351)

352. [தோ3ஷமில்லை] என்று ஸ்வபக்ஷத்தாலே ஸாதித்தார்கீழ்; இனி பரபக்ஷத்தாலே தோ3ஷஸத்3ப4ாவத்தை அங்கீ3கரித்துக்கொண்டு தத்பரிஹாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல்

செய்யும் என்று) (வா.350) இத்யாதி3கம் வக்ஷ்யமாணசரமோபாயாஸ்ரயணாதி4காரமாகையாலே பரிஹரணீயமன்று, தத2ாபி, ப்ரத2மபர்வாதி4காரியைப்பற்ற இதுவும் பரிஹரணீயம் என்றும், சரமாதி4காரியைப் பற்றவும் ததீ3யமுகே2ந அங்கீ3காரத்தினுடைய ஸ்தை2ர்யஸித்3த்4யர்த்த2மாக பரிஹரணீயம் என்றும் கருத்து. (ப்3ரஹ்மசர்யம்) = ஸ்வதா3ரநிரதத்வம். (ஒட்டில்லாமை) = அநந்வயம். (அவ்வழியாலே) = தத3பி4ப்ரேதகாமத்3வாரா. (உத்தரிப்பிக்கை) = உஜ்ஜீவிப்பிக்கை. (கு3ணம்) என்றது ஶ்லாக்4யம் என்றபடி. இத்தால் "ஸித்3த்4யவரஜோ ஜந:" என்று ஶங்கநீயமான துரீயதோ3ஷமும் பரிஹ்ருதம் என்றபடி. (குற்றமின்றி) = தோ3ஷமொன்றுமில்லாமல், (குணம் பெருக்கி) = கு3ணங்களை வர்த்தி4ப்பித்து என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நிர்தோ3ஷராய்) இத்யாதி3. (உள்ளுற) என்றது மர்மஸ்பர்ஶியாக என்றபடி. [தே3ஹதா4ரணம் பரமாத்மஸமாராத4ந-ஸமாப்திப்ரஸாத3ப்ரதிபத்தி] என்கிற அநுஸந்தா4நத்தாலும், "விஶிஷ்ட: பரமைகாந்தீ" இத்யாதி3க-ளாலே இவர்களுக்கு அஸாவஸ்ரணவஸஹவாஸாதி3கள் விஶேஷஶாஸ்த்ராநுஸாரேண பரிஹார்யங்க-ளாகையாலும் பூர்வோக்தப்ரக்ருதிவஶ்யத்வ-அஹங்காராதி3பரத்வரூபதோ3ஷங்களில்லை என்றபடி.

"வ்ருத்3த4ாஸ்தே ந விசாரணீயசரிதாஸ்திஷ்ட2ந்து" இத்யாதி3ப்படியே தாடகாவத4ம், க2ரவத4த்தில் அபஸர்ப்பணம், வாலிவத4த்தில் மறைந்திருந்து ப3ாணப்ரயோக3ம் முதலானதும் 'ஆயுத4ம் எடேன்' என்று ஆயுத4ம் எடுத்ததும் பகலை இரவாக்கினதும் முதலானவற்றுக்கு, மஹர்ஷிவசநப்ரயுக்த-மாகையாலும், ரகவஸாது3ர்க3ந்த4து3ஸ்ஸஹத்வத்தாலும், ஸுக்3ரீவவத4ார்த்த2வாலிஶரணகை3தி-ப்ரஸங்க3ஶங்கையாலும் ஆஶ்ரிதப்ரதிஜ்ஞாஸத்யாபநார்த்த2மாகவும் தோ3ஷத்வமில்லை. இப்படி, பெரியதிருவடி, ப்ரஹ்லாதாழ்வான், நம்பிமூத்தபிரான், அக்ரூரன் இவர்களிடங்களிலே ஸுமுக2ன் என்கிற ஸர்ப்பவிஷயமாகவும், "விரோசநநிருத்3தே4ாபி ப்ரஹ்லாத3: ப்ரக்ருதிம் ஸ்மரந் | விஷ்ணோஸ்த்ரி:க்ரமமாணஸ்ய பாத3ாம்போ4ஜம் ருரோத4 ஹ" என்று ப3லிவிஷயமாகவும் ஸ்யமந்தக மணிநிமித்தமாகவும் ஆபாதத: ப்ரதீயமாநதோ3ஷங்களுக்கு பஞ்சேந்த்3ரியாதி3களினுடையவும் லீலாவிபூ4தியினுடையவும் தோ3ஷக்ரௌர்யக்2யாபநார்த்த2ம் ஈஶ்வரகாரிதமாகையாலே தோ3ஷத்வம் இல்லை. இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (மற்றும் இப்புடைகளிலே) இத்யாதி3. (புடை) = ப்ரகாரம். (351)

பக்கல் தோன்றுகிற தோ3ஷம், நிர்தோ3ஷதையில் முக்2யரானவர்கள் தோ3ஷமன்று; தோ3ஷத3ர்ஶநம் பண்ணுகிற ஸ்வதோ3ஷமத்தனை. "பரம் தூ3ராந்யமுக்2யேஷு"விறே. (352)

353. ஸ்வதோ3ஷமானபடி என்னென்னில்.

பரதோ3ஷம் ஸ்வதோ3ஷமானபடி என்னென்னில் என்று ப்ரஶ்நம் பண்ணி; (353)

354. ஸ்வதோ3ஷத்தாலும் ப3ந்த4த்தாலும்.

அவர்கள்பக்கலில்லாத தோ3ஷங்களைக் காண்கிற ஸ்வசித்ததோ3ஷத்தாலும், அவர்களுக்குண்டான தோ3ஷம்

[தோ3ஷமுண்டு] என்று துடங்கி. அதாவது, கீழ்ச்சொன்னபடியன்றிக்கே ப4க3வத்3ப4ாக3வத-விஷயங்களில் தோ3ஷமுண்டென்று நினைக்கில் அவர்கள்பக்கல் தனக்குத்தோற்றுகிற தோ3ஷம் அவர்கள்தோ3ஷமன்று; தத்3த்3ரஷ்டாவான தன்னுடைய தோ3ஷமென்கை. (352)

353. அது ஸ்வதோ3ஷமானபடியை ஸாதிக்கைக்காக தத்3விஷயப்ரஶ்நத்தை அநுவதி3க்கிறார் [ஸ்வதோ3ஷமானபடி என்னென்னில்] என்று. பரக3தமாய்த்தோற்றுகிற அது ஸ்வதோ3ஷமானபடி எங்ஙனே என்னிலென்றபடி. (353)

354. அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் [ஸ்வதோ3ஷத்தாலும்] இத்யாதி3யாலே. அதாவது காசாதி3து3ஷ்டத்3ருஷ்டிமானுக்கு சந்த்3ரத்3வித்வாதி3கள் தோற்றுமாபோலே, நிர்தோ3ஷமான விஷயங்களிலே தோ3ஷம் தோன்றும்படியான து3ர்வாஸநாது3ஷ்டசித்ததையாகிற ஸ்வ-

---

352. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (தோ3ஷமில்லை என்று) இத்யாதி3. வஸ்துநி விகல்பமில்லாமை-யாலே தோ3ஷதத3ப4ாவங்கள் பக்ஷபே4த3த்தாலே அவிருத்3த4ங்கள் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸ்வபக்ஷத்தாலே) இத்யாதி3. [இவ்வாஸையாலே] என்கிற ஸித்3த4வந்நிர்தே3ஶத்தாலே தோ3ஷாப4ாவத்துக்கு ஸ்வபக்ஷத்வமும், [நினைக்கில்] என்கிற 'யதி3'ஶப்3த3த்தாலே தத்ஸத்3ப4ாவத்-துக்கு பரபக்ஷ....வாத3மும் தோற்றுகிறது என்றபடி. மூலத்திலே [அது] என்கிற இது ப்ரதிப4ாஸமாநமான தோ3ஷபராமர்ஶி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவர்கள் பக்கல்) இத்யாதி. [பர]ஶப்3த3ம் ஸ்வேதரபரமாகையாலே ப4க3வத்3ப4ாக3வதபரம் என்னுமபி4ப்ரா-யத்தாலே (அவர்கள்தோ3ஷமன்று) என்றது. [ஸ்வதோ3ஷம்] என்கிற [ஸ்வ]ஶப்3த3ப்ரதிநிர்தே3ஶமிறே [பர]ஶப்3த3ம் என்றபடி. (அவர்கள்தோ3ஷமன்று ... என்கை)யாவது தத்3அநுப4ாவ்யப4க3வந்-நிக்3ரஹப்ரயோஜகமன்று என்கை. (தன்னுடைய தோ3ஷம்) என்கிறது ஸ்வாநுப4ாவ்யப4க3வந்-நிக்3ரஹப்ரயோஜகம் என்றபடி. (352)

353. (ஸ்வதோ3ஷமானபடி எங்ஙனே) என்றது ஸ்வாநுப4ாவ்யப4க3வந்நிக்3ரஹப்ரயோஜகமானபடி எங்ஙனே என்றபடி. (353)

354. [ஸ்வதோ3ஷத்தாலும்] என்கிற [தோ3ஷ]ஶப்3த3ம் ப்4ரமாஸாத4ாரணகாரணபூ4ததோ3ஷபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (காசாதி3து3ஷ்ட) இத்யாதி3. காச: = நேத்ரரோக3:. "காசஸ்து ஶீக்4ரே ம்ருத்3பே4த3த்3ருக்3ருஜோ:" என்னக்கடவதிறே. (நிர்தோ3ஷமான) என்றது

தன்னதாம்படி அவர்களுடன் தனக்குண்டான ப3ந்த4விஶேஷத்தாலுமென்று உத்தரமருளிச்செய்கிறார். த்3விசந்த்3ரத3ர்ஶநமூலம் ஸ்வதோ3ஷமானுப் போலவும், மாத்ருதோ3ஷம் புத்ரனதாமாபோலவும் இங்கு தத்3தோ3ஷத3ர்ஶநம் ஸ்வதோ3ஷமாய்விடுமிறே. (354)

355. ஸ்வதோ3ஷமில்லையாகில் கு3ணப்ரதிபத்திநடக்கும்.

இவன் த்3ருஷ்டிதோ3ஷமற்றபோது சந்த்3ரைகத்வமேதோற்றுமாபோலே, தத்3தோ3ஷத3ர்ஶநமூலமான ஸ்வதோ3ஷமில்லையாகில், ஸ்வநிர்த்தோ3ஷத்வஸூசகையான தத்3கு3ணப்ரதிபத்தி, தோ3ஷப்ரதிபத்தி கலசாதபடி முடிய நடக்கும். (355)

தோ3ஷத்தாலும், புத்ராதி3கள்தோ3ஷம் பித்ராதி3களதாமாபோலே அவர்களுக்குண்டான தோ3ஷம் தன்னதாம்படி அவர்களோடு தனக்குண்டான ப3ந்த4விஶேஷத்தாலும் என்கை. [ஸ்வ-தோ3ஷத்தாலும்] என்கிறவிது அத்தலையில் தோ3ஷாபா4வத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறது; மற்றையது தோ3ஷவத்தையை அங்கீ3கரித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறது. (354)

355. [ஸ்வதோ3ஷத்தாலே] என்னலாவது தோ3ஷம்தானுண்டானாலன்றோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் [தோ3ஷமில்லையாகில்] என்று துடங்கி. அதாவது சந்த்3ரத்3வித்வ-த3ர்ஶநஹேதுவான சக்ஷுர்தோ3ஷமில்லாதபோது சந்த்3ரைகத்வமே தோற்றுமாபோலே, தோ3ஷ-த3ர்ஶநஹேதுவான ஸ்வசித்ததோ3ஷமில்லாதபோது, ப4க3வத்3பா4க3வதவிஷயங்களில் கு3ண-ப்ரதிபத்தியே நடக்குமென்கை. அது நடவாமையால் தோ3ஷமுண்டென்று கொள்ள வேணுமென்று கருத்து. (355)

அக்ருத்யகரணாதி3ஹேயஸம்ப3ந்த4ஶூந்யமான என்றபடி. (து3ர்வாஸநா) = து3ஷ்டஸம்ஸ்கார:. "ஆசார்யவத்3தைவதவந்மாத்ருவத்பித்ருவத்" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு (பித்ராதி3கள்) இத்யாதி3. தோ3ஷவஶாத் ப்ரதீயமாநத்துக்கு வஸ்துஸத்தை இல்லையாகையாலே [ப3ந்த4த்தாலும்] என்கிற இது [ஸ்வதோ3ஷத்தாலும்] என்றத்தைப்பற்ற பக்ஷாந்தரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிறார் (ஸ்வதோ3ஷத்தாலும் என்கிற இது) இத்யாதி3. ஸ்வபக்ஷத்திலே ப்ரதிபா4ஸமாநதோ3ஷ-மாகிற விஶிஷ்டைகதோ3ஶபூ4தப்ரதிபா4ஸம் தோ3ஷகார்யப்4ரமரூபமாகையாலே ப்4ராந்தனுக்கு ப்ரத்யவாயஹேதுவாகையாலே பரக3ததயா ப்ரதிபா4ஸமாநதோ3ஷம் ஸ்வதோ3ஷஹேதுகமாகையாலே ஸ்வாநுபா4வ்யப4க3வந்நிக்3ரஹப்ரயோஜகம் என்கிறது. பக்ஷாந்தரத்திலே ப்ரதிபா4ஸமாநதோ3ஷமா-கிற விஶிஷ்டத்தினுடைய ஸத்3பா4வம் அப்4யுபக3தமாகையாலே அது ப3ந்த4விஶேஷத்தாலே ஸ்வாநு-பா4வ்யப4க3வந்நிக்3ரஹப்ரயோஜகம் என்கிறது என்றபடி. (354)

355. ப்4ரமகாரணதோ3ஷஸத்3பா4வ-அநுமாநதர்க்கபரம் உத்தரக்3ரந்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே தத3வதாரிகை (ஸ்வதோ3ஷத்தாலே என்னலாவது) இத்யாதி3. இங்கு [தோ3ஷ]ஶப்3த3ம் ப்4ரமகாரணதோ3ஷபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (சந்த்3ரத்3வித்வ) இத்யாதி3. தோ3ஷத்துக்கு ப்4ரமவிரோத்4யாகாரதிரோத4ாநமும், அவித்3யமாநத4ர்மப்ரதிபா4ஸநமும் கார்யமாகை-யாலே தோ3ஷப்ரதிபக்ஷகு3ணரூபப்4ரமவிரோத்4யாகாரதிரோத4ாநம் தோ3ஷகார்யமாகையாலே தோ3ஷாபா4வே கு3ணப்ரகாஶம் ஆவஶ்யகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தோ3ஷ-த3ர்ஶநஹேதுவான) இத்யாதி3. இதில் அபி4ப்ரேதமான விபர்யயே பர்யவஸாநம் (அது நடவாமையால்) இத்யாதி3. (355)

356. நடந்ததில்லையாகில் தோ3ஷஜ்ஞாநமே தோ3ஷமாம்.

நிர்த்தோ3ஷகு3ணபூர்ணதத்தத்3யர்பக்கல் கு3ணப்ரதிபத்தி நடந்ததில்லையாகில், தத்3தோ3ஷக்3ரஹணரூப-தோ3ஷஜ்ஞாநமே மஹாபாதகாதி3தோ3ஷங்களைப்பற்றவும் மஹாதோ3ஷமாம்; அத்தால் வருமதொரு தோ3ஷாந்தரமுண்டென்னவேண்டா. (356)

357. இதுதனக்கு அவஸரமில்லை.

இந்த தோ3ஷத3ர்ஶநத்துக்கு விஶேஷிப்பதோரவஸரமில்லை. (357)

358. ஸ்வதோ3ஷத்துக்கும், ப4க3வத்பா4க3வதகு3ணங்களுக்குமே காலம் போருகை-யாலே.

---

356. நடந்ததில்லையாகில் வரும்தோ3ஷமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் [நடந்ததில்லை-யாகில்] என்று துடங்கி. அதாவது, கு3ணப்ரதிபத்தி நடவாதொழிந்தால் தோ3ஷப்ரதிபத்தியிறே நடப்பது; அந்த தோ3ஷஜ்ஞாநம்தானே இவனுக்கு ப4க3வந்நிக்3ரஹஹேதுவான தோ3ஷமாம். இதடியாக வேறொரு தோ3ஷமுண்டாம் என்ன வேண்டாவென்கை. இத்தால் இது அவஶ்யம் பரிஹரணீயம் என்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று. (356)

357. இதுதான் எல்லாம் சொல்லவேண்டுவது இது தனக்கு அவகாஶம் இவனுக்குண்டானாலிறே என்கிறார் மேல் [இது தனக்கவஸரமில்லை] என்று. அதாவது ப4க3வத்3பா4கவத-தோ3ஷசிந்தநமாகிற இதுதனக்கு அவஸரந்தான் இவனுக்கு முதலிலே இல்லையென்கை. (357)

---

356. ப்4ரமவிரோதி4கு3ணப்ரதிபத்த்யபா4வம் தோ3ஷப்4ரமஹேதுவாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (கு3ணப்ரதிபத்தி நடவாதொழிந்தால்) இத்யாதி3. [தோ3ஷமாம்] என்கிற [தோ3ஷ]ஶப்3த3ம் ப4க3வந்நிக்3ரஹஹேதுபரம் என்கிறார் (இவனுக்கு) இத்யாதி3.

ப்ரத2மஸ்ய த்3விதீயஸ்ய த்ருதீயோ நவமஸ்தத2ா । தோ3ஷஶப்3தோ3த்ர மூலஸ்தோ2 கு3ணப்ரத்யர்த்தி2-வாசக: । தூரீய: பஞ்சமஷஷ்ஷ்டோ2 த3ஶமோ நிக்3ரஹாவஹம் । வக்த்யஷ்டமஸ்ஸப்தமஸ்ச ப்4ரமகாரணவாசகௌ । [தோ3ஷத்தை] (வா.350ல்) இத்யுபக்ரம்ய [தோ3ஷமாம்] (வா.356) அந்தயீரிதா: । தோ3ஷஶப்3த3ா த3ஶைதேஷு விவேகோயம் விப4ாவ்யதாம் ॥

[தோ3ஷஜ்ஞாநமே] என்கிற அவதா4ரணார்த்த2ம் (இதடியாக) இத்யாதி3. நிக்3ரஹஹேதுத்வோக்தி-ப2லிதம் (இத்தால்) இத்யாதி3. (356)

357. உத்தரவாக்யஸங்க3தி (இதுதான் எல்லாம்) இத்யாதி3. அதாவது ப்ரதியோகி3க்கு அநவகாஶத்வப்ரதிபாத3நத்தாலே தோ3ஷசிந்தநப்ரதிஷேத4த்துக்கு ஆக்ஷேபம் லபி4க்கையாலே ஆக்ஷேபிகீஸங்க3தி: என்றபடி. [அவகாஶம்] என்கிற இத்தாலே "ஸ்வதோ3ஷாநுசிந்தாபி4ஶ்ஶோசி-தவ்யே நிரந்தரம் । பரதோ3ஷபராமர்ஶே கோவகாஶோ விபஶ்சிதாம்" என்கிற இது ஸூசிதம். [இது] என்கிற இத3ம்ஶப்3த3ம் [தோ3ஷஜ்ஞாநமே] என்கிற பூர்வப்ரக்ருதவாசி என்னுமபி4ப்ரா-யத்தாலே (ப4க3வத்3பா4க3வததோ3ஷசிந்தநம்) இத்யாதி3. (357)

அதெத்தாலே என்ன "நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்" இத்யாதி$_3$ஸ்வதோ$_3$ஷாநுஸந்தா$_4$நத்துக்கும், அந்த தோ$_3$ஷமே பச்சையாக "என்னையாள்வாய்", "எம்மையாளும்பரமர்" என்றங்கீ$_3$கரித்தடிமைகொள்ளுகிற ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$ாக$_3$வதகு$_3$ணாநுஸந்தா$_4$நத்துக்கும் மேலுள்ள காலமெல்லாம் போந்து, தோ$_3$ஷத$_3$ர்ஶநத்துக்கு ஶோஷிக்கும் காலகலைகதோ$_3$ஶமுமில்லாமையாலே என்கிறார். (358)

358. அது எத்தாலே என்ன அருளிச்செய்கிறார் [ஸ்வதோ$_3$ஷத்துக்கும்] என்றுதுடங்கி. அதாவது "நீசனேன்நிறையொன்றுமிலேன்", "பொய்ந்நின்றஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பும் இந்நின்ற நீர்மை", "அமர்யாத$_3$: க்ஷுத்$_3$ர:", "வித்$_3$வேஷமாநமத$_2$ ராக$_3$விலோப$_4$மோஹ-ரத்யஜ்ஞாநபூ$_4$மி:", "அதிக்ராமந்நாஜ்ஞாம் தவ விதி$_4$நிஷேதே$_4$ஷு ப$_4$வதேப்யபி த்$_3$ருஹ்யந் வாக்$_3$தீ$_4$க்ருதிபி$_4$ரபி ப$_4$க்தாய ஸததம் | அஜாநந் ஜாநந்வா ப$_4$வத$_3$ஸஹநீயாக$_3$ஸிரத:", "ஸ்ரீரங்கே$_3$ஶ த்வத்$_3$கு$_3$ணாநாமிவாஸ்மத்$_3$தோ$_3$ஷாணும் க: பாரத்$_3$ருஶ்வா யதோஹம்" இத்யாதி$_3$க-ளில் சொல்லுகிறபடியே அநவதி$_4$கமான தன்னுடைய தோ$_3$ஷாநுஸந்தா$_4$நத்துக்கும்; அந்த தோ$_3$ஷத்தைப்பாராமல் அங்கீ$_3$கரித்தருளின ப$_4$க$_3$வானுடையவும், "வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு" என்றும், "போ$_3$த$_4$யந்த: பரஸ்பரம்" என்றும், "அவனடியார் சிறுமாமநிசராயென்னை ஆண்டாரிங்கே திரிய நறுமா விரைநாண்மலரடிக் கீழ்ப்புகுதல் – உறுமோ" என்றும் சொல்லுகிற படியே புருஷகாரமும் உசாத்துணையும் ப்ராப்யருமான ப$_4$ாக$_3$வதர்களுடையவும், "ஸமஸ்த-

358. (நீசனேன்) இத்யாதி$_3$கம் பூர்வமேவ வ்யாக்$_2$யாதம். (அமர்யாத$_3$:) = ஶாஸ்த்ரமர்யாத$_3$ாரஹித:, (க்ஷுத்$_3$ர:) = ஶாஸ்த்ரமர்யாத$_3$ாதிவர்த்தநநிவர்த்தக-உபதே$_3$ஶக்$_3$ரஹணக்ஷம:. வித்$_3$வேஷாதி$_3$களுக்கு ஜந்மப்ரப$_4$ருதியாக விளைநிலம் என்றபடி. (அதிக்ராமந்) இத்யாதி$_3$கம் வ்யாக்$_2$யாதம். (பாரத்$_3$ருஶ்வா) = பாரத$_3$ர்ஶீ. இத்தால் ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணங்களுக்கு ஆநந்த்யத்தாலே அவதி$_4$ காண ஒண்ணாதாப்போலே, இவன்தோ$_3$ஷங்களுக்கும் ஆநந்த்யத்தாலே அவதி$_4$ காண ஒண்ணாதபடி என்கை. [ஸ்வதோ$_3$ஷத்துக்-கும்] என்கிற இது தோ$_3$ஷஸமஷ்டிசிந்தநபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அநவதி$_4$கமான) இத்யாதி$_3$. [காலம் போருகையாலே] என்கிற இது தோ$_3$ஷாதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$ங்களுக்கு தத$_3$நுஸந்தா$_4$நலக்ஷணைக்$_3$ராஹகம் என்று கருத்து. அநந்தரநிர்தே$_3$ஶதாத்பர்யம் (அந்த தோ$_3$ஷத்தைப் பாராமல்) இத்யாதி$_3$. ப$_4$க$_3$வத$_3$நந்தரம் ப$_4$ாக$_3$வதநிர்தே$_3$ஶதாத்பர்யம் (வேதம்) இத்யாதி$_3$. (வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு) = வேதா$_3$ர்த்த$_2$த$_3$ர்ஶிகளை புருஷகாரமாக ஸ்வீகரித்து என்றபடி. (போ$_3$த$_4$யந்த:) இதி :- அத்ர 'மாம்' இதி ஶேஷ:. (அவனடியார்) = ததீ$_3$யர், (சிறு) = வடிவில் சிறுத்து, (மா) = ப்ரபா$_4$வத்தில்வந்தால் விஶ்வாதி$_4$கராய், (என்னையாண்டார்) = என்னை அடிமை கொண்டவர், (இங்கே திரியவே) = இவ்விபூ$_4$தியிலே வர்த்திக்க, (நறு) = பரிமளம்; விரையும் பரிமளம்; இத்தால் மிக்க பரிமளத்தைச் சொல்லுகிறது; (மா) = ஶ்லாக்$_4$யமான, (நாண்மலர்) = ஸத்$_3$யோவிகஸிதபத்$_3$மம் போன்ற, (அடிக்கீழ்) = எம்பெருமான்திருவடிக்கீழ், (புகுதலுறுமோ) = ப்ராபிக்கை ஸத்$_3$ருஶமோ என்றபடி. (வேதம்) இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம் (புருஷகாரமும்) என்று. (போ$_3$த$_4$யந்த:) இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம் (உசாத்துணையும்) என்று. (நறுமா) இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம் (ப்ராப்யருமான) என்று. [குணங்களுக்கும்] என்கிற ப$_3$ஹுவசநார்த்த$_2$ம் (ஸமஸ்த) இத்யாதி$_3$. (அஸங்க்$_2$யேய) இத்யத்ர க$_3$ணநந்த்யாத் கு$_3$ணநந்த்யம் அர்த்த$_2$ஸித்$_3$த$_4$ம். அஸங்க்$_2$யேயத்வம் ஸங்க்$_2$யாபரிச்சே$_2$த$_3$ஶூந்யத்வம். ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயத்தில் கு$_3$ணநந்த்யப்ரமாணம் (நாஹம்) இத்யாதி$_3$. (பத்$_3$மபு$_4$வோபி) = சதுர்முக$_2$ஸ்யாபி. உபாத்தப்ரமாணபி$_4$ப்ரேதம் (அஸங்க்$_2$யேயமாயிருந்துள்ள) இத்யாதி$_3$. பூர்வவத் அநுஸந்தா$_4$நலக்ஷணபி$_4$ப்ராயேண (கு$_3$ணநுஸந்தா$_4$நங்களுக்குமே) இத்யாதி$_3$.

359. ஸம்ஸாரிகள்தோ3ஷம் ஸ்வதோ3ஷமென்று நினைக்கக்கடவன்.

இப்படி தத்தீ3யரில் இல்லாத தோ3ஷங்களையன்றோ நினைக்கலாகாது, ஸம்ஸாரிகளுடைய உள்ள தோ3ஷங்களை நினைக்கலாமே என்ன; அநாதி3காலமேபிடித்து நாம்பட்டதுபட்டுத் திரிகிற ஸம்ஸாரிகளுக்கு உண்டாம் தோ3ஷம், அவர்களைத் துறக்க விரகற்ற நம்முடைய தோ3ஷமென்றிருக்கக்கடவனென்கிறார். (359)

கல்யாணகு3ணம்ருதோத3தி4:" "அஸங்க்2யேயகல்யாணகு3ணகு3ணௌக4மஹார்ணவ", "யதா2 ரத்நாநி ஜலதே4ரஸங்க்2யேயாநி புத்ரக! ததா2 கு3ணாஹ்யநந்தஸ்ய அஸங்க்2யேயா மஹாத்மந:", "நாஹம் ஸமர்த்தோ2 ப4க3வத்ப்ரியாணாம் வக்தும் கு3ணாந் பத்3மபு4வோப்யக3ம்யாந்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அஸங்க்2யேயமாயிருந்துள்ள கு3ணாநுஸந்தா4நங்களுக்குமே காலம்போந்து மற்றொன்றுக்கு அவகாஶமில்லாமையாலே என்கை. [இவற்றுக்கே காலம் போருகையாலே] என்கையாலே ஸ்வகு3ணஸ்மரணத்துக்கு அவகாஶமில்லை என்னுமிடம் அர்த்தா2த்ஸித்3த4மிறே.

359. ஆக [மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது] என்று துடங்கி, இவ்வளவும் ப4க3வத்3பா4க3வத-தோ3ஷஸ்மரணம் ஆகாதென்னுமிடமும், அவர்களுடைய நைர்தோ3ஷ்யமும், தோ3ஷம் உண்டென்று நினைக்கில் அது தத்3தோ3ஷமன்று, ஸ்வதோ3ஷம் என்றும், அது ஸ்வதோ3ஷ-மாகைக்கு நிதா3நங்களும், ஸ்வதோ3ஷாபா4வஶங்கைக்கு உத்தரமும், தோ3ஷப்ரதிபத்திநடக்கில் அதுதானே இவனுக்கு மஹாதோ3ஷமென்றும், ஸ்வதோ3ஷப4க3வத்3பா4க3வதகு3ணாநு-ஸந்தா4நத்துக்கே காலம்போருகையால் இதுதனக்கு இவனுக்கு அவஸரமில்லையென்றும் அருளிச்செய்தார் கீழ்; இப்படித் தனக்கு உத்3தேஶ்யமான ப4க3வத்3பா4க3வதவிஷயங்களில் தோ3ஷம் நினையாமலும், நினைத்தாலுகிலும் அது தன்னுடைய தோ3ஷமாக நினைத்திருக்கவேணும் என்று அருளிச்செய்த ப்ரஸங்க3த்திலே, ஸம்ஸாரிகள்தோ3ஷவிஷயாநுஸந்தா4நமும் இன்னபடி ஆகவேணும் என்கிறார் மேல் [ஸம்ஸாரிகள்] என்று துடங்கி. அதாவது ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான ப4க3வத்3வைமுக்2யம் அநாத்மந்யாத்மபு3த்3தி4 அஸ்வே ஸ்வபு3த்3தி4முதலான தோ3ஷம்கண்டால் அந்த தோ3ஷங்களையிட்டு அவர்களை இகழ்ந்து இவர்களுக்கும் நமக்கும் பணியென் என்றிராதே, அவர்களுடைய தோ3ஷம் தன்னுடைய தோ3ஷமென்று அநுஸந்தி4த்திருக்கக் கடவனென்கை.

அநுஸந்தே4யவர்க்க3பே4தா3த் அநுஸந்தா4நபே4தத்தைப்பற்ற (அநுஸந்தா4நங்களுக்கும்) என்கிற ப3ஹுவசநம். [இதுதனக்கு அவஸரமில்லை] என்கிற இடத்தில் ப4க3வதா3தி3தோ3ஷசிந்தநமாத்ர-கதா2நத்தாலே ஸ்வகு3ணஸ்மரணத்துக்கு அவஸரமுண்டு என்று வருமே? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இவற்றுக்கே) இத்யாதி3. அதாவது [ப4க3வத்] இத்யாதி3யாலே காலத்துக்கு ப4க3வதா3தி3கு3ணாநுஸந்தா4நமாத்ரோபக்ஷீணத்வரூபஹேதூக்திமஹிம்நா தத3ந்யத்வாவிஶேஷாத் ஸ்வகு3ணாநுஸந்தா4நத்துக்கும் அவஸரமில்லை என்னுமிடம் அநுமாநாஸித்3தம் என்றபடி. (358)

359. உத்தரக்3ரந்த2ஸங்க3த்யர்த்த2ம் வ்ருத்தாநுவாத3ம் (ஆக மநஸ்ஸுக்கு) இத்யாதி3. ஸங்க3தி (இப்படி தனக்கு) இத்யாதி3. (அருளிச்செய்த ப்ரஸங்க3த்திலே) என்கிற இத்தால் ப்ராஸங்கி3கஸங்க3தி என்னுமிடம் சொல்லிற்று. (இன்னபடியாகவேணும்) என்றது ஸ்வதோ3ஷத்வப்ரகாரமாகவேணும் என்றபடி. (அநாத்மந்யாத்மபு3த்3தி4) = தே3ஹாத்மபு3த்3தி4. (பணியென் என்றிராதே) என்றது ஸம்ஸர்க்கமென் என்றிராதே என்றபடி. (359)

360. அதுக்குஹேது ப$_3$ந்த$_4$ஜ்ஞாநம்.
அதுக்கு ஹேது என்னென்ன, தத்$_3$தோ$_3$ஷம் ஸ்வதோ$_3$ஷமென்றிருக்கிறவதுக்கும் ஹேது நாராயணத்வ-ப்ரயுக்தஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஜ்ஞாநம். ஏகஶரீரத்தில் பற்றின ஏகதே$_3$ஶத்வக்தோ$_3$ஷமல்லளவுக்கே தோ$_3$ஷமாயிராதிறே. "தாநி ஸர்வாணி தத்$_3$வபு:" என்று ஸர்வமுமவன் ஶரீரமிறே. (360)

361. "இறைப்பொழுதுமெண்ணேணும்" என்கையாலே அதுதான் தோன்றுது.
தத்$_3$தோ$_3$ஷத$_3$ர்ஶநமும் தத்ஸ்வகீயத்வபு$_3$த்$_3$தி$_4$யும் ஸாத$_3$ஸித்கமாக வருமத்தனை என்கிறார் மேல்; திருக்கடல் மல்லையிலே தங்களைப்பெறவேணுமென்று தரையில் கிடக்கிற ஸௌஶீல்யஸௌலப$_4$விஷயத்தை ப்ராக்ருதவஸ்துக்களோடொக்கவாகிலும் ஒருகால் ஸ்மரியாதே வன்னெஞ்சராய்க்கெட இருக்கிற ஸம்ஸாரிகளை, க்ஷணகால-

---

360. அதுக்கு ஹேது என்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் [அதுக்கு ஹேது ப$_3$ந்த$_4$ஜ்ஞாநம்] என்று. அதாவது, தனக்கு ஶேஷிகளான ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$าக$_3$வதர்கள்தோ$_3$ஷம் ஸ்வதோ$_3$ஷமாக அநுஸந்தி$_4$க்கைக்கு ஹேது அவர்களோடு தனக்குண்டான ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஜ்ஞாநமானாப்போலே, ஸம்ஸாரிகள்தோ$_3$ஷத்தைத் தன்னுடைய தோ$_3$ஷமாக அநுஸந்தி$_4$க்கைக்கு ஹேது, நாராயணத்வ-ப்ரயுக்தமான ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஜ்ஞாநமென்கை. எல்லார்க்கும் ஈஶ்வரனோடு ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் ஒத்திருக்கையாலே, அவ்வழியாலே தனக்கும் அவர்களுக்கும் ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முண்டாகையாலே, தனக்கு அவர்ஜநீயரான ப்ரக்ருதிப$_3$ந்து$_4$க்களுக்கு வந்த தோ$_3$ஷம் தனக்கு வந்ததாக நினைத்திருக்குமோபாதி, ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான தோ$_3$ஷம் தன்னுடைய தோ$_3$ஷமென்றே நினைக்கக் குறையில்லையிறே. (360)

361. இதுதான் வேண்டுவது அவர்கள்தோ$_3$ஷம்தான் இவனுக்குத்தோன்றிலிறே, அதுதான் முதலிலே இவனுக்குத்தோன்றுமென்கிறார் மேல் [இறைப்பொழுதுமெண்ணேணும்] என்று துடங்கி. அதாவது, "கடல்மல்லைத்தலசயனத்துறைவாரை எண்ணாதேயிருப்பாரை இறைப்பொழுதும் எண்ணேமே" என்று பரமபத$_3$த்திலே நித்யஸூரிகள் பரிந்து பரிசர்யை பண்ணவிருக்கும் பெருமையையுடையனும்வைத்து, திருக்கடல்மல்லையிலே வந்து தங்களைப்பெறுகைக்காக

---

360. (அதுக்கும்) என்கிற ஸமுச்சயதாத்பர்யம் (தனக்கு) இத்யாதி$_3$. {மூலத்தில் ஸமுச்சயம் ஸ்ரீதாளகோஶங்களில் இல்லை} (ப$_3$ந்த$_4$)ஶப்$_3$த$_3$ம் பூர்வத்திலும் இங்கும் ஏகரூபமாக நாராயணத்வ-ப்ரயுக்தஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்வேந ஸம்ப$_3$ந்த$_4$பரம். அதில் யோக்$_3$யதயா ப$_4$க$_3$வதி பித்ருத்வமும், ததீ$_3$ய-விஷயத்திலும் ஸம்ஸாரிவிஷயத்திலும் ஸமாநபித்ருகத்வமுமாக பர்யவஸிக்கிறது. (நாராயணத்வ-ப்ரயுக்தஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம்) என்றது "மாதா பிதா ப்$_4$ராதா நிவாஸ:" இத்யாதி$_3$ப்படியே நாராயணபத$_3$-வாச்யத்வஹேதுகஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நாராயணத்வ) இத்யாதி$_3$நா. இத்தை உபபாதி$_3$க்கிறார் (எல்லார்க்கும்) இத்யாதி$_3$நா. (ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம்) பித்ருத்வாதி$_3$கம். (அவ்வழி-யாலே ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம்) ஏகபித்ருகத்வாதி$_3$கம். (ப்ரக்ருதிப$_3$ந்து$_4$க்களுக்கு) என்றது ப்ரக்ருதிகார்ய-பூ$_4$தஶரீரஸம்ப$_3$ந்தி$_4$களுக்கு என்றபடி. (360)

361. உத்தரவாக்யஸங்க$_3$தி (இதுதான்) இத்யாதி$_3$. இங்கும் பூர்வவத் ஆக்ஷேபஸங்க$_3$தி என்றபடி. (கடல்மல்லை) = திருக்கடல்மல்லையிலே, (தலசயனத்து) = தரையாகிற ஶயநத்திலே, (உறைவாரை) = கிடக்குமவரை, (எண்ணாதே) = அநுஸந்தி$_4$யாதே; (இருப்பாரை) = அந்யபரராயிருப்பாரை,

மும் நாமும் நம்முடைய ஸம்ப$_{3}$ந்த$_{4}$ஸம்ப$_{3}$ந்தி$_{4}$களும் ஸ்மரியோமென்று சத்$_{4}$யஸித்திருக்கையாலே, அந்த ஸம்ஸாரிகள் தே$_{3}$ாஷம்தானிவர்களுக்கு முதலிலே தோன்றுது. (361)

362. தோன்றுவது நிவர்த்தநார்த்த$_{2}$மாக.

"சொன்னால் விரோதம்", "ஒருநாயகம்", "கொண்டபெண்டிர்" இத்யாதி$_{3}$களிலே ஸம்ஸாரிகள் குற்றம் தோற்றினமை உண்டேயென்ன, அப்படி அங்கங்கவர்கள்தே$_{3}$ாஷம் தோன்றுவது அஸேவ்யஸேவாதி$_{3}$தே$_{3}$ாஷ-நிவர்த்தநார்த்த$_{2}$மாக என்கிறார். (362)

தரைக்கிடைக் கிடக்கிற நீர்மையையுடையவனை, இதொரு நீர்மையிருக்கும்படி என்னென்று அந்நீர்மையிலே தோற்று அநவரதாநுஸந்த$_{4}$ாநம்பண்ணவேண்டியிருக்க, அவனிடையாட்டம் கொண்டு காரியமற்று, கேவலதே$_{3}$ஹபோஷணைதி$_{3}$பரராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளை க்ஷணகாலமும் நினையோமென்கையாலே, ஸம்ஸாரிகள்தே$_{3}$ாஷம்தான் இவ்வதி$_{4}$காரிக்குத் தோய்றுது என்கை. திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த இது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லார்க்கும் ஒக்குமிறே. (361)

362. [தோன்றுது] என்னப்போமோ, "சொன்னால் விரோதம்", "ஒரு நாயகம்", "கொண்ட பெண்டிர்" இத்யாதி$_{3}$யிலே ஆழ்வார்க்குமுட்பட ஸம்ஸாரிகள்குற்றம் தோன்றிற்றில்லையோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் [தோன்றுவது] என்றுதுடங்கி. அதாவது ஸம்ஸாரிகள்தே$_{3}$ாஷம் தோன்றுவது அந்த தே$_{3}$ாஷங்களினின்றும் அவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக என்கை. "சொன்னால்விரோதம்" முதலானவற்றால் ஆழ்வாரும் அதில் திருவுள்ளம்வைத்தது அஸேவ்யஸேவாதி$_{3}$களினின்றும்

(இறைப்பொழுதும்) = க்ஷணகாலமும், (எண்ணோமே) = நினையோமே என்றபடி. இந்நைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (பரமபத$_{3}$த்திலே) இத்யாதி$_{3}$. (உறைவாரை) என்கிற பூஜாயாம் ப$_{3}$ஹு"வசநஸித்$_{3}$த$_{4}$ம் (பெருமையை) இதி. [அது] என்கிற தச்ச$_{2}$ப்$_{3}$த$_{3}$ம் பூர்வப்ரக்ருதஸம்ஸாரி-தே$_{3}$ாஷபரம் என்கிறார் (ஸம்ஸாரிகள்) இத்யாதி$_{3}$. (எண்ணோமே) என்கிற ப$_{3}$ஹு"வசநம் வைஷ்ணவ-ஸாமாந்யாபி$_{4}$ப்ராயகம் என்று மூலாபி$_{4}$ப்ரேதம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (திருமங்கையாழ்வார்) இத்யாதி$_{3}$. (361)

362. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (தோன்றுது என்னப்போமோ) இத்யாதி$_{3}$. இங்கே அபவாத$_{3}$ஸங்க$_{3}$தி என்றபடி. (ஆழ்வார்க்குமுட்பட) என்றது லோகயாத்ரையில் கண்வையாதவர்க்கும் என்றபடி. [இதுதான்] என்கிற இதுக்கு அநுஷங்க$_{3}$ம் என்னுமபி$_{4}$ப்ராயத்தாலே (ஸம்ஸாரிகள்) இத்யாதி$_{3}$. நிவர்த்தனைக்கு அபாத$_{3}$ாநம் உபஸ்தி$_{2}$தத்வாத் தே$_{3}$ாஷம் என்னுமபி$_{4}$ப்ராயத்தாலே (அந்த) இத்யாதி$_{3}$. கர்மமும் உபஸ்தி$_{2}$தத்வாத் ஸம்ஸாரிகள் என்கிறார் (அவர்களை) என்று. உபபாத$_{3}$நம் (சொன்னால் விரோதம்) இத்யாதி$_{3}$. (அதில்) என்றது ஸம்ஸாரிகள்தே$_{3}$ாஷத்தில் என்றபடி. (அஸேவ்யஸேவா-நிவர்த்தநம்) க்ஷுத்$_{3}$ரவிஷயகவிதாநிவாரணபரமான "சொன்னால் விரோத"த்தில் அர்த்த$_{2}$ம். (ஆதி$_{3}$)சப்$_{3}$த$_{3}$ம் ஐஸ்வர்யகைவல்யரூபாபுருஷார்த்த$_{2}$நிவர்த்தகமான "ஒருநாயக"த்தின் அர்த்த$_{2}$த்தையும் அபு$_{3}$ாந்த$_{4}$வஸங்க$_{3}$நிவர்த்தகமான "கொண்ட பெண்டி"ரில் அர்த்த$_{2}$த்தையும் ஸங்க்$_{3}$ரஹிக்கிறது. (எண்ணோமே) என்றாப்போலே ப$_{3}$ஹு"வசநமில்லாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அது எல்லார்க்கும்) இத்யாதி$_{3}$. "யதா$_{2}$ தே தேஷு வர்த்தேரந் ததா$_{2}$ தேஷு வர்த்தேதா$_{2}$:" என்கிற இது இங்கே அபி$_{4}$ப்ரேதம். (362)

363. பிராட்டி ராக்ஷஸிகள்குற்றம் பெருமாளுக்கும் திருவடிக்கும் அறிவியாதாப்போலே, தனக்குப் பிறர் செய்த குற்றங்களை ப4க3வத்3ப4ாக3வதவிஷயங்களில் அறிவிக்கக் கடவனல்லன்.

அவர்கள் பண்ணும்தோ3ஷம் நம்மதென்று பொறுத்தடைவாமத்தனையல்லது, தனக்கவர்கள் பண்ணும் குற்றங்களை நினையாதொழியக்கூடாதேயென்ன, அத்தையும் இவ்வதி4காரி நினைக்கக்கடவனல்லன் என்கிறார் மேல் [பிராட்டி] இத்யாதி3யால். அபி4மதாந்தரங்களுடன் பேசிப்பாடாற்றுகிற பிராட்டி, தன்னை தர்ஜந ப4ர்த்ஸநாதி3களைப்பண்ணி விடாமல் நலிந்த க்ரூரராக்ஷஸிகள்குற்றம், விரோதி4யையும் ஆற்றாமையையும் அறுத்து உடன் கொண்டெழுந்தருளுகிற பெருமாளுக்கும், விரோதி4களும் ஆற்றாமையும் நலிகிற த3சையிலே உதவி ஆச்வாஸிப்பித்த திருவடிக்கும் நெஞ்சில் கிடந்ததுடைய அருளிச்செய்கிறவளவிலும் மறந்தும் அறியாதாப்போலே, குற்றம் காண்கை தூ3ஷணமான தனக்கு நிர்நிப3ந்த4நமாகப் பிறர் நிரந்தரம் செய்யும் குற்றங்களை "நெஞ்சத்துப் பேராது நிற்கும் பெருமான்" என்றும், "எம்பெருமான் தாள் தொழுவார்

அவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காகவிறே; அதெல்லார்க்கும் ஒக்குமென்று கருத்து. (362)

363. ஆக, இவ்வதி4காரி ஸம்ஸாரிகள்தோ3ஷம் கண்டால் அநுஸந்தி4க்கும் ப்ரகாரமும், தத்3தோ3ஷந்தான் இவனுக்குத் தோன்றுது என்னுமிடமும், தோன்றுவது இன்னதுக்காக என்றும் அருளிச்செய்தார் கீழ்; இப்படி காதா3சித்கமாகத்தோன்றும் ஸம்ஸாரிகள்தோ3ஷங்களை ஸ்வதோ3ஷமாக நினைத்தும், தந்நிவர்த்தகனாயும் போருமளவன்றிக்கே, ஸ்வவிஷயத்திலே குற்றங்களைச் செய்தால், இவனிருக்க அடுக்கும்படி அருளிச்செய்கிறார் மேல் [பிராட்டி] என்று தொடங்கி. அதாவது, ஏகாக்ஷீ, ஏககர்ணீ முதலான எழுநூறு ராக்ஷஸிகள் ஏகதி3வஸம்போலே

363. ஸங்க3த்யர்த்த2ம் வ்ருத்தாநுவாத3ம் (ஆக) இத்யாதி3. ஸங்க3தி (இப்படி காதா3சித்கமாக) இத்யாதி3. ஸம்ஸாரிதோ3ஷவிஷயாநுஸந்த4ாநப்ரகாரப்ரதிபாத3நப்ரஸங்கா3த் ஸ்வவிஷயாபராத4ரூப-தத்3தோ3ஷவிஷயத்தில் தானிருக்கும் ப்ரகாரம் சொல்லுகையாலே ப்ரஸங்க3ஸங்க3தி என்றபடி. (எழுநூறு) என்கிற ஸங்க்2யோபபத்தி முன்பே சொல்லிற்று. [ப4க3வத்3ப4ாக3வதவிஷயங்களில்] என்கிற த3ார்ஷ்டாந்திகாநுகு3ணமாக த்3ருஷ்டாந்தத்திலே (ப4க3வத்3விஷயமான) இத்யாதி3. ப4க3வத்3தா3ஸ்யஜ்ஞாநமிறே ப4ாக3வதத்வம். அது "ராமதா3ஸஸ்ய" என்னுமவனுக்கு உண்டாகை-யாலே (ப4ாக3வதவிஷயமான) என்றது. "ப்ருதி2வ்யாம் ராஜஸிம்ஹாநாம்" இத்யுபக்ரம்ய சொல்லிக்கொண்டுவந்து "வஸதோ த3ண்ட3காரண்யே தஸ்யாஹமமிதௌஜஸ: | ரக்ஷஸாபஹ்ருதா ப4ார்யா ராவணேந து3ராத்மநா" என்று இவ்வளவே பிராட்டி திருவடிக்கு அருளிச்செய்கையாலே ராக்ஷஸிகள்குற்றத்தைத் திருவடிக்கு அறிவித்தமை ஸ்ரீராமாயணத்திலில்லை. இப்படியே பெருமாளுக்கும் அறிவித்தமை ஸ்ரீராமாயணத்திலில்லை. "ரக்ஷோபி4ரேபி4: பரிப4ர்த்ஸநம் ச | ப்3ரூயாத்து ராமஸ்ய ஸலக்ஷ்மணஸ்ய" என்று திருவடிமுகத்தாலே அறிவிக்கவில்லையோ? என்னில்:- அது ப்ராப்யத்வரா-திசயவ்யஞ்ஜநார்த்த2ம் ஸ்வாதிரேகஜ்ஞாபநமித்தனையல்லது, ராக்ஷஸிகளிடங்களிலே நிக்3ரஹா-பி4ஸந்தி4யாலேயன்று. "இமஞ்ச சோகம் மம தீவ்ரவேக3ம் ரக்ஷோபி4ரேபி4: பரிப4ர்த்ஸநஞ்ச" என்றிறே சோகாதிரேகதாத்பர்யம் வ்யஞ்ஜிதம். "ப4வேயம் சரணம் ஹி வ:" என்று கீழும், "பாபாநாம் வா சுப4ாநாம் வா" இத்யாதி3 மேலும் சொல்லுகையாலே நடுவே நிக்3ரஹாபி4ஸந்தி4 எங்ஙனேதான். 'ஆகையிறே பிராட்டி பெருமாள்பக்கல் ஏகாந்தத்திலும் ஏகாக்ஷி, ஏககர்ணிகள் நலிந்தபடி சொல்லிற்றாக இல்லையே ஸ்ரீராமாயணத்திலே' என்று ஆச்சான்பிள்ளையும் அருளிச்செய்தது என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அறிவியாதாப்போலே) என்று. ப்ரதிஷேத4விதி4க்கு

எப்பொழுதுமென்மனத்தே இருக்கின்றுரே" என்றும், தன்னெஞ்சிடம்கோயில்கொண்ட ப4க3வத்3-பா4க3வதவிஷயங்களில் "தீக்குறளை சென்றேதோம்" என்று மறந்துமறிவிக்கக்கடவனல்லன். (363)

364. அறிவிக்கவுரியவனகப்பட வாய்திறவாதே, ஸர்வஜ்ஞவிஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்ஞநின்றதிறே.

அறிவிக்கவுரியவனுமுட்பட மறையாநின்றுலிவனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே என்கிறுர் மேல்; "சூழ்ந்தடியார்" இத்யாதி3யால் ஸம்ஸாரிகளை அடையத் திருத்திக்கொண்டுவரக்கடவனென்று நித்யஸூரிகள் நடுவே ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி அநேகாவதாரமாய் நாட்டில் பிறந்து காட்டுகிற ஸ்ரீரூபசரிதங்களுக்கும் ஒருவருமெட்டுப்படாமல் தரையைமோதி பரமபத3த்திலேசென்று புகிருக்கொள்ள, நித்யஸூரிகளடைய எதிரே வந்து சற்றுமுற்றும் சூழ்ந்து ப்ரதிஜ்ஞாநுகு3ணமாக 'தேவர்பின்பு ஒருவரும் திருந்திவரக்கண்டிலோம், இதுக்கடி என்?' என்றிரப்புடன் நிர்ப3ந்தி4க்கப்புக்கால், 'திருந்திஞர்கள், திருந்திஞர்களில்லை, வருகிறுர்கள், வருகிறுர்களில்லை' என்றிரண்டும் சொல்லமாட்டாமல், மற்றுமறுமாற்றம்காணுமல் சற்றுமுற்றும் பரக்க விழித்துத் தெகடாறுகிறதசையிலும், சொல்லுவார்போல் திருவத4ரம் ஸ்பு2ரிப்பது, முறுவல்செய்து வழியைக்

பத்துமாஸம் தர்ஜநப4ர்த்ஸநம் பண்ணவிருந்த பிராட்டி, இவர்கள் அப்படிச்செய்த குற்றத்தை, ப4க3வத்3விஷயமான பெருமாளுக்கும் பா4க3வதவிஷயமான திருவடிக்கும் அறிவியாதாப்போலே, தன்விஷயமாகப் பிறர் செய்த குற்றங்களை, ப4க3வத்3விஷயத்திலாதல் பா4க3வதவிஷயத்திலாதல் மறந்தும் விண்ணப்பம் செய்யக்கடவனல்லன் என்கை. (363)

364. இது கிம்புநர்ந்யாயஸித்3த4மாம்படி ஈஶ்வரன்படியை அருளிச்செய்கிறுர் [அறிவிக்க உரியவன்] என்று துடங்கி. அதாவது, "எதிர்சூழல்புக்கு" என்கிறபடியே தன்னுடைய ஸ்ரீல-ஸௌலப்4யாதி3களைக்காட்டி ஸம்ஸாரிசேதநரைத் தப்பாமல் அகப்படுத்திக்கொள்ளுவதாக வந்தவதரித்து, தமக்கடியார் வேணுமென்று அபேக்ஷித்தால் அவர்களப்படி அநுகூலராய்த்தோன்று-

---

தாத்பர்யம் (அவர்கள்திருவுள்ளத்திலே) இத்யாதி3. இத்தால் நிஷேத்4யப்ரவ்ருத்திக்கு ஸ்வவிநாஶதயா ஸ்வாபி4ப்ரேதத்3விநாஶம் ப2லமாம் என்றபடி. இதுதான் "தீக்குறளை சென்றேதோம்" என்கிற ப்ரதிஷேத4விதி4வ்யஞ்ஜிதம் என்று கருத்து. (363)

364. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இது கிம்புநர்ந்யாய) இத்யாதி3. [என்ஞநின்றது] என்கிற இதுக்கு 'கிம?' இத்யதி4கரணுகாங்க்ஷயில் [வாய்திறவாதே] என்கிற ஶப்3த3ப்ரத்யபிஜ்ஞையாலே, "சூழ்ந்தடியார்" என்கிற பெரியதிருவந்தாதிப்பாசுரத்திலே என்று ஸ்போரிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (எதிர்) இத்யாதி3. சூழ்ந்து = எதிர்சூழல்புக்கு, அடியார் = தமக்கு அடியாரை, வேண்டினக்கால் = அபேக்ஷித்தால், தோன்றுது விட்டாலும் = அவர்களடியாராகத் தோன்றுதொழிந்தாலும், வாழ்ந்திடுவர் = நாம் இவர்களுக்காகப்பெற்றேமே என்று இதுவே போகமாக இருப்பார்; பின்னும் = அவர்கள் வைமுக்யம் பண்ணிறுலும், தம் வாய்திறவார் = அவர்கள் குற்றத்தைச் சொல்லுகைக்காகத் தம்முடைய திருப்பவளத்தைத் திறவார் என்றபடி. இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (எதிர்சூழல்புக்கு என்கிறபடியே) இத்யாதிநா. அடியார் வேண்டுகையில் அர்த்த2ஸித்3த4ம் (ஸௌஶீல்ய) இத்யாதி3. "வில்லேந்திஞர்தாம்" என்று சக்ரவர்த்தித்திருமகனுகையாலே வாய்திறக்கையினுடைய ப்ரஸங்கமாத்தாலே ஆக்ஷிப்தமான ஶ்ரோத்ரு-விஶேஷம் "தஸ்ய சாஸ்யாம் ப்ரதிஷ்டி2தம்" என்கிற பிராட்டியாகை உசிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே

கடைக்கணிப்பது, ப்ரதிஜ்ஞையின் வெற்றி நிலைகாட்டுவதாய்க்கொண்டு பெருவாழ்வு வாழ்வர், இப்பறப்பூச்சான பூ4ர்வநீனயறிந்து திருந்தாமல் போன குற்றவாளருண்டோவென்ன, அந்தரங்கர்க்குள்ளது சொல்ல வேண்டினபின்னும் கு3ணம் சொல்லத்தேடுவரித்தனையல்லது. குற்றம்சொல்ல நாவெழாமல் ப்ரபூ4த்வம் கொண்டாடி வாய்திறவாதிருப்பதன்றிப் பிறர் குற்றம் சொல்லில் பிணைந்துவரும் செய்யவாயை ஸர்வஸாங்கித்வத்தாலும் திறக்கமாட்டாமல் போக்கடியற்று நிற்பர் என்று செய்தார் செய்த குற்றம் அறிவிக்க உரிய ஸ்வாமியானவனுமுட்படத் தன் வாய்திறக்கமாட்டாதே, உப4யவிபூ4திநாதனை தன்னை உள்ளபடி ஸாக்ஷாத்கரித்திருக்கும் ஸர்வஜ்ஞரான நித்யஸூரிகளுக்கு மாயமயக்குத்திரை விழவிட்டு மறைக்கும் என்று நிஷ்களங்கஸரிக்ஷ்மத்ருர்ஸிப்ரமாணம் சொல்லாநின்றதிறே. பிறர்குற்றம் கண்டாலறிவிக்கவுரியவனல்லாத அஜ்ஞனானவன் அறிவிக்கக்கடவனல்லனென்னுமிடம் சொல்லவேணுமோ என்றபடி. (364)

365. குற்றம் செய்தவர்கள்பக்கல், பொறையும், க்ருபையும், சிரிப்பும், உகப்பும், உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்.

இப்படி தத்தத்3யவிஷயங்களுக்கு அறிவிக்கவொண்ணாதவளவேயோ, குற்றவாளரளவில் க்ஷமாதி3களுமுண்டாகவேணும் இவனுக்கென்கிறார்மேல்; அஸஹ்யங்களான பாருஷ்யாதி3யானவளவற்றகுற்றங்களைத்தீரக்கழியச்செய்தவர்கள்பக்கல் "ஸக்தாநாம் பூ4ஷணம் க்ஷமா" என்று தக்கதுசெய்ய ஸக்தனாயிருக்கக் காணக் கண்ணிட்டிருக்கையாகிற பொறையும்; இவர்களளவில் எம்பெருமான் திருவுள்ளம் கன்றில் செய்வதென்

தொழிந்தாலும், இவர்கள் செய்தபடி செய்கிறார்கள், நாமிவர்களுக்குறுப்பாகப் பெற்றோமிறே என்று அதுதானே போ4க்3யமாக இருப்பர்; அதுக்குமேல் அவர்கள் வைமுக்2யம் பண்ணினார்கள் என்று அவர்கள்குற்றத்தைத் தனியிருப்பிலே பிராட்டிக்கும் அருளிச்செய்யாரென்கிற "சூழ்ந்தடியார்" என்கிறபாட்டிலே சேதநர் செய்த குற்றங்களைத் தன் திருவுள்ளத்துக்கு உகந்தவர்களுடன் அறிவிக்கைக்கு ப்ராப்தனான ஸர்வேஸ்வரனுமுட்படத் தன் திருப்பவளம் திறந்து அருளிச்செய்யாதே, தான் அருளிச்செய்யாதொழிந்தாலும் அறியவல்ல ஸர்வஜ்ஞவிஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்று சொல்லாநின்றதிறே என்கை. இத்தால் அவனுட்பட இப்படி மறையாநின்றால் இவனுக்குப் பின்னை சொல்லவேணுமோ என்றபடி. (364)

365. இப்படி உத்3தேஸ்யவிஷயங்களில் அறிவியாதிருக்கும் மாத்ரமும் போராது, குற்றம்

(தனியிருப்பிலே பிராட்டிக்கும்) என்றது. [அறிவிக்க] இத்யாதி3க்கு அர்த்த2ம் (சேதநர்) இத்யாதி3. வாய்திறவாமை பரவேதநநிவ்ருத்த்யர்த்த2மாகையாலே ஹேத்வந்தரேண பரவிதி3தமானால், அதுக்கு வையர்த்2யம் ப்ரஸங்கி3க்குமாகையாலே, வாய்திறவாமையால் அர்த்த2ஸித்3தி4ம் ஸர்வஜ்ஞர்க்கும் மறைக்கை என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே [ஸர்வஜ்ஞ] இத்யாதி3மூலம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (தான் அருளிச்செய்யாதொழிந்தாலும்) இத்யாதி3. இத்தால் "மத்தஸ்ஸ்ம்ருதிர்ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச" என்கிறபடியே சேதநதோ3ஷவிஷயத்திலே அபோஹநத்தை ஸங்கல்பிக்கும் என்று கருத்து. மூலத்தில் [அகப்பட] என்கிற இத்தால் ஸூசிதமான கிம்புநர்ந்யாயத்தை த3ர்ஸிப்பிக்கிறார் (இத்தால்) இத்யாதி3நா. (364)

365. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி உத்3தேஸ்யவிஷயங்களில்) இத்யாதி3. ஸ்வவிஷயாபராதா4த்மகஸம்ஸாரிதோ3ஷவிஷயத்திலே ஸ்வோத்3தேஸ்யவிஜ்ஞாபநவிரஹரூபநிவ்ருத்த்யாத்மகா-

என்கிற பரது$_3$:க$_2$ாஸஹிஷ்ணுக்ருபையான க்ருபையும்; அவர்கள் குற்றத்துக்கிலக்கான ஶரீரத்தைப் பார்த்து உமக்கித்தனையும் வேணுமென்கிற சிரிப்பும்; அன்றியே, கடலை முகக்கொள்ளும் கொசுகுபோலே இத்தலையில் குற்றமெல்லாம் முகக்கொண்டு நீர் சொல்லீரோ பின்னை என்று குற்றம் செய்தாரளவிலுண்டாம் க்ஷேமச்சிரிப்பும்; குற்றம் சொல்லச்சொல்லக்கேட்டு இவை சில திருமுன்காணிக்கை பெற்றோமென்று மேல்மேலும் பாஶம் செய்கிற உகப்பும்; நாமிதுக்குமுன்பு அறியாத குற்றங்களையும் அறிவித்து உபகரிக்கிற இவர்களுக்கு எத்தைக் கொடுப்பது என்னப்பண்ணும் உபகாரஸ்ம்ருதியும், அவர்கள் குற்றம் செய்த

செய்தவர்கள்விஷயமாக க்ஷமாத$_3$யாதி$_3$களும் நடக்கவேணுமென்கிறார் மேல் [குற்றம் செய்தவர்கள் பக்கல்] என்று துடங்கி. [பொறை]யாவது - அவர்கள் செய்த குற்றத்துக்குத் தாமொரு ப்ரதிக்ரியை பண்ணுதல், நெஞ்சிலே கன்றியிருத்தல் செய்யாமையாகிற அபராத$_4$ஸஹத்வம்; [க்ருபை]யாவது - நாம் பொறுத்திருந்தோமாகிலும் எம்பெருமான் உசிதத$_3$ண்ட$_3$ம் பண்ணவன்றோ புகுகிறான்; ஐயோ. இனி இதுக்கென் செய்வோம் என்கிற பரது$_3$:க$_2$ாஸஹிஷ்ணுத்வம்; [சிரிப்]பாவது - அத்$_3$ருஷ்டவிரோத$_4$மாக இவர்களால் செய்யலாவது ஒன்றில்லையிறே, பாருஷ்யாதி$_3$முக$_2$த்தாலே க்$_2$யாதிலாப$_4$ாதி$_3$த்$_3$ருஷ்டவிரோத$_4$ங்களிறே இவர்களால் செய்யலாவது; அப்படிச் சிலவற்றைச்செய்தால் தங்களோபாதி நாமுமிவற்றிலே சபலராய் இவற்றினுடைய ஹாநியைப்பற்ற நெஞ்சாறல்பட்டுத் தளர்வுதோம் என்று இருந்தார்களாகாதே; இவர்கள்அறிவிலித்தனமிருந்தபடி என்னென்றுபண்ணும் ஹாஸ்யம்; [உகப்]பாவது - அவர்கள் பண்ணும் பரிப$_4$வாதி$_3$களுக்கு விஷயமான ஶரீரத்தைத் தனக்கு ஶத்ருவாகவும், அவர்கள் ஹாநிபண்ணும் த்$_3$ருஷ்டபதா$_2$ர்த்த$_2$ங்கள் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களாகவும்

நுஷ்ட$_2$ாநப்ரஸங்க$_3$ாத் தத்$_3$விஷயப்ரவ்ருத்திரூபாநுஷ்ட$_2$ாநம் சொல்லுகையாலே ப்ரஸங்க$_3$ஸங்க$_3$தி என்றபடி. (பொறை) = க்ஷமை. அதாவது அபராத$_4$ஸஹத்வம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவர்கள் செய்த) இத்யாதி$_3$நா. (ப்ரதிக்ரியை) = த$_3$ண்ட$_3$ம். "ப$_3$ாஹ்யேவாப்$_4$யந்தரே வாபி து$_3$:க$_2$ உத்பாதி$_3$தே பரை: । ந ப்ரகுப்யதி நோ ஹந்தி ஸா க்ஷமா பரிகீர்த்திதா" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (ப்ரதிக்ரியை பண்ணுதல், நெஞ்சிலே கன்றி இருத்தல்) என்றது. க்ஷமையாலே த$_3$ண்ட$_3$ம் தவிர்ந்தால் இனி அவர்களுக்கு து$_3$:க$_2$மில்லையாகையாலே இவனுக்கு க்ருபாப்ரஸங்க$_3$மென்? என்கிற ஶங்கையை பரிஹரிக்கிறார் (நாம் பொறுத்தோமாகிலும்) இத்யாதி$_3$நா. "த்யக்தாத்மஸுக$_2$போ$_4$கேச்சாஸ்ஸர்வஸத்வஸுகை$_2$ஷிண: । ப$_4$வந்தி பரது$_3$:கே$_2$ந ஸாத$_4$வோ நித்யது$_3$:கி$_2$தா: ॥ உபகாரிஷு யஸ்ஸாது$_4$ஸ்ஸாது$_4$த்வே தஸ்ய கோ கு$_3$ண: । அபகாரிஷு யஸ்ஸாது$_4$ஸ்ஸ ஸாது$_4$ஸ்ஸத்$_3$பி$_4$ருச்யதே" இத்யாதி$_3$களை உட்கொண்டு (ஐயோ) இத்யாதி$_3$. ஹாஸமாவது - அவர்களுடைய விதத$_2$ப்ரவ்ருத்தி-த$_3$ர்ஶநஜநிதமநோவிகாஸவ்யஞ்ஜகமுக$_2$விகாஸம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அவைகளுடைய ப்ரவ்ருத்த்யுத்$_3$தே$_3$ஶ்யத்தையும், தத$_3$ஸித்$_3$தி$_4$யையும் அருளிச்செய்கிறார் (சிரிப்பாவது) இத்யாதி$_3$நா. "அஸம்மாநாத்தபோவ்ருத்$_3$தி$_4$ஸ்ஸம்மாநாத்தபஸ: க்ஷய: । நார்ச்சித: பூஜிதோ விப்ரோ து$_3$க்$_3$த$_4$ா கௌ$_3$ளரிவ ஸீத$_3$தி" என்கிற இத்தைப்பற்ற (அத்$_3$ருஷ்ட விரோத$_4$மாக) இத்யாதி$_3$. "த$_4$ாந்யப$_3$ந்து$_4$விநாஶேந நைர்த$_4$ந்யேபத்$_3$ரவேண ச । மூடா$_4$: க்ருதாபமாநேந கிலந்நஸ்யாந்ந கத$_3$ாசந" இத்யாதி$_3$களை உட்கொண்டு (பாருஷ்ய) இத்யாதி$_3$. (பாருஷ்யம்) = பருஷவசநம். (இருந்தார்களாகாதே) என்றது இருந்தார்கள் என்றபடி. (அறிவிலித்தனம்) = பு$_3$த்$_3$தி$_4$ஹீநதை. "யோகிநாமவமாநஸ்ய ஶரீரக்லேஶா ஏவ ச । அர்த்த$_2$ஹாநிஸ்ச விஜ்ஞாநம் வர்த்த$_4$யந்த்யக்$_3$நிமாஜ்யவத்" இத்யாதி$_3$களை உட்கொண்டு (உகப்பாவது) இத்யாதி$_3$. "அபவாதீ$_3$ ஹரேத்பாபம்" என்கிறபடியே

போதெல்லாம் குறையாமல் நடக்கவேணுமென்கிறர். இவையொன்றியொன்று அதி4கமான ஜ்ஞாந-பரிபாகவிஶேஷங்கள். ப4ட்டர் ஒருநாள் பெருமாள்ஸந்நிதி4யிலே தே3ாஷாநுஸந்தா4நம் பண்ணுநிற்க, சிலர் செவிபொறுக்க ஒண்ணாத பருஷோக்தி பண்ணக்கேட்டு சாத்தின திருவாழி மோதிரத்தையும் திருப்பரிவட்டத்தையும் கொடுத்தருளி, முதலிகளைப்பார்த்து பருஷித்ததுக்கஞ்சிக் கொடுத்தேனென்று, நாம் அறியாத தே3ாஷங்களையும் பெருமாள் திருச்செவிசாத்தும்படி சொன்ன உபகாரத்தைப்பற்றக் கொடுத்தேன் அத்தனை; இவர்கள் செய்த உபகாரத்துக்கு நாமுகந்தத்தைக் கொடுக்கப் பெறுதே, க்3ராமஸஹஸ்ரம் உகந்தத்தைக் கொடுப்பாரைப்போலே இவர்களுகப்பைப் பின்சென்று இவற்றைக் கொடுத்தேனத்தனை என்றருளிச்செய்தார் என்று இவ்விடத்திலே பிள்ளையருளிச்செய்வர். ஆக ஸதா3சார்யவிஶேஷகடாக்ஷத்தாலே மநோதே3ாஷமற்ற ஸச்சி2ஷ்யன், ஸ்வகு3ணபரதே3ாஷக்3ரஹணரூபதே3ாஷக3ந்த4மற்றிருக்குமென்றதாயிற்று. பரமாப்த-விகஸிதஜ்ஞாநஸ்பூ2ரணரூபஶேஷத்வலக்ஷணமான ஶிஷ்யத்வம் ஸத்தாநிப3ந்த4நமாயும், உபதே3ஶ-நிப3ந்த4நமாயும் ஸர்வாத்மஸாதா4ரணமாயிருக்கும்; இதில் நதே3கபரதந்த்ரையான பிராட்டிதுடங்கி மிது2நபாரதந்த்ரரான நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யவிகஸிதஜ்ஞாநஸ்பூ2ரணஶேஷத்வமுண்டாகையாலே ஸத்தா-நிப3ந்த4நஶிஷ்யத்வமுண்டு; தத்ததீ3யபரதந்த்ரரான முக்தர்க்கும் தத்ஸங்கல்பபரதந்த்ரரான ப3த்3த4ர்க்கும் அநாதி3ஸங்கல்பஸித்3த4தது3பாயப4ாவகாத3ாசித்ககடாக்ஷோபதே3ஶங்களாலே விகஸிதாவிகஸித-ஜ்ஞாநஸ்பூ2ரணரூபஶேஷத்வமுண்டாகையால் உபதே3ஶாத்வநிப3ந்த4நஶிஷ்யத்வமுண்டு; இனி நித்ய-ப3த்3த4ர்க்கும் தத்ஸங்கல்போபாதி நிருத்3த4- தத்ஸ்ட2ரணயோக்3யதையுண்டு; இனி லக்ஷ்மீப்ரப்4ருதி கு3ருபரம்பரைக்கு ஸ்வஸ்வகு3ருஶிஷ்யத்வமே நிலைநின்ற வேஷமாய் கடாக்ஷாடதே3ஶாதி3ஸித்3த4மான ஆசார்யத்வம் பரமகு3ருவின் விஶேஷாதி4ஷ்ட2ாநப்ரகர்ஷஸ்பூ2ரணநிப3ந்த4நமாய் வருமித்தனை; "அகல் விசும்பும் நிலனுமிருளார் வினைகெடச்செங்கோல் நடாவுதிர்" என்று உப4யவிபூ4தியிலுமுள்ள அநுப4வ-ஹர்ஷபாரவஶ்யாயத2ாக்3ரஹணரூபமான அஜ்ஞாநத்3வயநிராஸகஞன பரமகு3ருவின் ஶிஷ்யரல்லாதாரில்லை. இனி நாராயணாசார்யனுடைய நரரூபஶிஷ்யப4ாவனை ஏககாலிநப்ராது3ர்ப்ப4ாவாந்தர்த4ாநாதி3பே4த3ம் உடைத்தாகையால் பி4ந்நகாலீநஜந்மமரணாதி3களையுடைய வ்யதிரிக்தஶிஷ்யாசார்யஸ்வரூபைக்ய-நிதர்3ஶநமாகாது; ஸர்வஶக்தியும் ப4ாவநாமாத்ரம்கொண்டு ததை3க்யம் கொள்ளில் ஸுக2து3:க2ஜந்ம-மரணாதி3பே4த3ம் தத்3தே4துவான கர்மகர்த்ருபே4த3ம் தத்ப2லாநுப4வபே4த3ம் உப4யர்க்குமின்றியே ஒழிய வேணும்; முக்ததை3ஶயில் ஶிஷ்யத்வப4ஞ்ஜகமான "ஸஸ்ஸ்வராட்3ப4வதி" என்கிற ஸ்வாதந்த்ர்யோக்தி கர்மபாரதந்த்ர்யநிவ்ருத்திபரமத்தனை, அத்தை3ஶயில் ஶிஷ்யத்வமில்லையென்னில் "பிராணிருந்தமைகாட்டினீர்"

நினைத்திருக்கையாலே, தன்னுடைய ஶத்ருவிஷயமாக ஒருவன் பரிப4வாதி3களைப்பண்ணுதல் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களானவற்றைப் போக்குதல் செய்தால் உகக்குமாபோலே, அவர்களளவில் பிறக்கும் ப்ரீதி; [உபகாரஸ்ம்ருதி]யாவது - நம்முடைய தே3ாஷங்களை நாம் மறந்திருக்கும் த3ஶைகளிலே உணர்த்தியும் நமக்கு இவ்விருப்பில் நசையறும்படியான செறுப்புக்களைச் செய்தும், இவர்கள் நமக்குப் பண்ணுகிற உபகாரம் என்தான் என்றிருக்கும் க்ருதஜ்ஞதை; [நடக்கவேணும்] என்றது - இவை இத்தனையும் குற்றம் செய்தவர்விஷயத்திலே இவனுக்கு அவஶ்யமுண்டாய்ப் போரவேணுமென்று தோற்றுகைக்காக. ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால் ஹிதோபதே3ஶஸமயத்தில் விப்ரதிபத்திவிஶேஷங்களும், தத்ர ஹிதமாக உபதே3ஶிக்க

பாபஹரணம் ஸித்3தே4ாபாயநிஷ்ட2னுக்கு முக2ாந்தரேண அநுசிதமாகையாலே தே3ாஷகத2நஸ்மரண-த்3வாரா புந:ப்ரபத்திப்ரதிப3ந்த4கத்வாதி3களாகை இவனுக்கு உபகாரகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறர் (நம்முடைய தே3ாஷங்களை) இத்யாதி3. (செறுப்புக்களை) = பீட3நங்களை என்றபடி.

இத்யாதி$_3$ஸித்$_3$த$_4$தது$_3$பகாரஸ்ம்ருதி அங்கின்றியேயொழியவேணும்; இப்படி உப$_4$யத$_3$சையிலுமழியாத இந்த ஶிஷ்யத்வம்தான் கேவலஶிஷ்யத்வம், ஆசார்யத்வவிஶிஷ்டஶிஷ்யத்வம் என்று இரண்டு; விஶிஷ்டஶிஷ்யத்வம் ஸாக்ஷாச்சி$_2$ஷ்யத்வம், பரம்பரயா ஶிஷ்யத்வமென்றிரண்டு; கேவலவிஶிஷ்டரூபஶிஷ்யத்வம்தான் ஆசார்ய-ஸ்வரூபப்ரத$_4$ாநஶிஷ்யத்வம், விக்$_3$ரஹப்ரத$_4$ாநஶிஷ்யத்வம் என்றிரண்டு; ஸ்வரூபப்ரத$_4$ாநஶிஷ்யத்வம்தான் மஹத்வப்ரத$_4$ாநஶிஷ்யத்வம், ஸுலப$_4$த்வப்ரத$_4$ாநஶிஷ்யத்வம் என்றிரண்டு; விக்$_3$ரஹப்ரத$_4$ாநஶிஷ்யத்வம்தான் சரணப்ரத$_4$ாநஶிஷ்யத்வம், தத்ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$ப்ரத$_4$ாநஶிஷ்யத்வம் என்றிரண்டு; இந்த உப$_4$யப்ரத$_4$ாந-ஶிஷ்யத்வம்தான் உபாயப்ரத$_4$ாநஶிஷ்யத்வம், உபேயப்ரத$_4$ாநஶிஷ்யத்வம் என்றிரண்டு; உபாய-ப்ரத$_4$ாநஶிஷ்யத்வம்தான் அங்கோ$_3$பாயப்ரத$_4$ாநஶிஷ்யத்வம், ஸ்வதந்த்ரோபாயப்ரத$_4$ாநஶிஷ்யத்வம் என்றிரண்டு; உபேயப்ரத$_4$ாநஶிஷ்யத்வம்தான் ப்ரத$_2$மோபேயப்ரத$_4$ாநஶிஷ்யத்வம், சரமமோபேயப்ரத$_4$ாந-ஶிஷ்யத்வம் என்றிரண்டு; ஏவம்வித$_4$மான இதில் ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் ஆசார்யத்வப்ரதிபத்தி நடக்கும் ஶிஷ்யத்வம் ஆழ்வார்களது, ஆசார்யவிஷயத்தில் ப$_4$க$_3$வத்ப்ரதிபத்தி நடக்கும் ஶிஷ்யத்வம் ஸ்ரீமது$_4$ரகவி ஆழ்வார் முதலான ஆசார்யர்களது. ஆக இப்ரகரணத்தால் ஶிஷ்யனுக்குண்டாம் ஸத்$_3$கு$_3$ணத்$_4$யவஸாய-விஶேஷமும், ஶிஷ்யாசார்யர்களுக்குண்டாம் ஸாத$_4$ாரணாஸாத$_4$ாரணவ்ருத்திவிஶேஷமும், ஆசார்ய-ப்ரீத்யர்த்த$_2$மாக ஶிஷ்யனுக்குண்டாம் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திவிஶேஷமும், ஆசார்யோபகாரஸ்ம்ருதி-ஹேதுஶிஷ்யசித்ததோ$_3$ஷநிவ்ருத்தியும் சொல்லப்பட்டது. (365)

வேணுமென்னுமிடமும், உபதே$_3$ஶஸாக்ஷாத்ப$_2$லமும், உபதே$_3$ஷ்டாவின் ஆசார்யத்வமும் ஸித்$_3$தி$_4$க்கும் வழிகளும், விப்ரதிபத்தியுடன் உபதேஶிக்கில் உப$_4$யர்க்கும் ஸ்வரூபஸித்$_3$தி$_4$ இல்லாமையையும், உபதே$_3$ஷ்டாவான ஆசார்யனுக்கு அவஶ்யாபேக்ஷிதகு$_3$ணத்$_3$வயமும், ஸாக்ஷாத$_3$ாசார்யத்வம் இன்ன மந்த்ரத்தை உபதே$_3$ஶித்தவனுக்கென்றும் சொல்லுகையாலே ஸத$_3$ாசார்யலக்ஷணத்தையும்; தத$_3$நந்தரம் ஸச்சி$_2$ஷ்யலக்ஷணத்தையும், தது$_3$ப$_4$யருடைய பரிமாற்றங்களையும், ஶிஷ்யனுக்கு ஆசார்யவிஷயத்தில் "தீமனங்கெடுத்தாய்" இத்யாதி$_3$ப்படியே யாவச்ச$_2$ரீரபாதம் உபகாரஸ்ம்ருதி நடக்கவேணுமென்னுமத்தையும், மநஸ்ஸுக்குத் தீமை இன்னதென்னுமிடத்தையும், அதில் உபபாத$_3$நீயாம்ஶத்தின் உபபாத$_3$நத்தையும், தத்ப்ரஸங்க$_3$த்திலே மற்றும் இவனுக்கு அபேக்ஷிதமான அர்த்த$_2$விஶேஷங்களையும் ப்ரதிபாதி$_3$க்கையாலே, கீழ்ச்சொல்லிவந்த த்$_3$வயநிஷ்ட$_2$னை அதி$_4$காரிக்கு தது$_3$பதே$_3$ஷ்டாவான ஆசார்யவிஷயத்திலுண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்த்யநுவர்த்தநப்ரகாரங்களும் சொல்லப்பட்டது.

விதி$_4$ரூபேண நிர்தே$_3$ஶதாத்பர்யம் (நடக்கவேணும் என்றது) இத்யாதி$_3$. ப்ரகரணார்த்த$_2$ங்களை ஸங்க$_2$க்$_3$ரஹணார்த்த$_2$ம் ஸங்கலய்ய உபந்யஸித்தருளுகிறார் (ஆக இப்ப்ரகரணத்தால்) இத்யாதி$_3$நா. தி$_3$நசர்யையிலே சொல்லவேண்டின உபகாரஸ்ம்ருத்யாதி$_3$களுக்கு இங்கே ப்ரதிபாத$_3$நம் ஸ்மர்த்தவ்யோபகாரகர்த்ரு-ஆசார்யதத்ஸ்மர்த்ருஶிஷ்யஸ்வரூபாதி$_3$ப்ரதிபாத$_3$நத்தில் ப்ராஸங்கி$_3$கம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஶிஷ்யனுக்கு) இத்யாதி$_3$. (365)

ஒன்பது ப்ரகரணங்களில் ஏழாமதான ஸச்சி$_2$ஷ்யலக்ஷணப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

ஆறு ப்ரகரணங்களில் நான்காவதான ஸத$_3$ாசார்யாநுவர்த்தநப்ரகரணம்

ஸம்பூர்ணம்

ஆய் ஜநந்யாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

அண்ணாவப்பங்கார் திருவடிகளே ஶரணம்

ப4க3வந்நிர்ஹேதுகக்ருபாப்ரபா4வப்ரகரணம்

366. ஸ்வதோ3ஷாநுஸந்தா4நம் ப4யஹேது: ப4க3வத்3கு3ணாநுஸந்தா4நம் அப4யஹேது.

ஏவம்வித4மயிஷ்யகு3ணஸம்பந்நனை இவ்வதி4காரிக்கு அத்3வேஷாபி4முக்2யம் முதலாக ஆசார்யப்ராப்தி நடுவாக ப்ராப்யப்ராப்தியீறாகவுண்டாம் நன்மைகளெல்லாத்துக்கு மடியான ப4க3வத்ப்ரஸாத3த்தின் நிர்ஹேதுகத்வத்தை வெளியிடுவது மறைப்பதாகிறார் மேல் [ஸ்வதோ3ஷாநுஸந்தா4நம்] துடங்கி [அப4ய-

---

366. இனி [ஸ்வதோ3ஷாநுஸந்தா4நம் ப4யஹேது; ப4க3வத்3கு3ணாநுஸந்தா4நமப4யஹேது] என்றுதுடங்கி, [நிவர்த்யஜ்ஞாநம் ப4யஹேது; நிவர்த்தகஜ்ஞாநமப4யஹேது] என்னுமளவாக இவ்வதி4காரிக்கு அநாதி3காலார்ஜிதகர்மவிநாஶகாரணமாய், அத்3வேஷம் முதலாக ப்ராப்தி-பர்யந்தமாக நடுவுள்ள பேறுகளுக்கெல்லாம் ப்ரதா4நஹேதுவான ப4க3வந்நிர்ஹேதுகக்ருபா-வைப4வம் சொல்லப்படுகிறது. ஸம்ஸாரிகள் தோ3ஷமும் ஸ்வதோ3ஷமென்று நினைக்கைமுதலாக ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாய்வந்த அர்த்த2விஶேஷங்களை ப்ரதிபாதி3த்துத்தலைக்கட்டின அநந்தரம், கீழ் [ஸ்வதோ3ஷத்துக்கும்] இத்யாதி3வாக்யத்திலே இவனுக்கு அநவரதகர்த்தவ்யமாகச்சொன்ன ஸ்வதோ3ஷ-ப4க3வத்3பா4க3வதகு3ணாநுஸந்தா4நங்களில் வைத்துக்கொண்டு பா4க3வதகு3ணாநு-ஸந்தா4நம் ப்ரதிபாத்3யாம்ஶத்துக்கு உபயுக்தமல்லாமையாலே அத்தைவிட்டு, அதுக்கு உபயுக்த-மான ஸ்வதோ3ஷ-ப4க3வத்3கு3ணாநுஸந்தா4நங்களை அங்கீ3கரித்துக்கொண்டு அவை இரண்டுக்-கும் ப்ரயோஜநம் இன்னதென்கிறார் மேல் [ஸ்வதோ3ஷாநுஸந்தா4நம்] என்றுதுடங்கி. ஸ்வதோ3-ஷமாவது – அநாத்மகு3ணாதி3களும், அதுக்கு மூலமாய் அநாதி3காலமே பிடித்துக் காழ்ப்பேறிக்

---

366. ஸங்க3தி (ஸ்வதோ3ஷாநுஸந்தா4நம்) இத்யாதி3. (இவ்வதி4காரிக்கு) என்றது த்3வயாதி4கா-ரிக்கு என்றபடி. புருஷகாரவிரோதி4களும், உபாயவிரோதி4களும், ப்ராப்திவிரோதி4களுமான பூர்வாக4ங்கள் கர்மஶப்3தா3ர்த்த2ம். (விநாஶம்) என்கிற (வி)பத3த்தாலே உத்தராக4நாஶவைஶிஷ்ட்யம் அபி4ப்ரேதம். (நடுவுள்ள பேறுகள்) = ஆபி4முக்2யாதி3கள். இவற்றில் சிலவை யதோ2சிதம் உத்தரோத்தரங்களைப்பற்ற பூர்வபூர்வங்கள் த்3ருஷ்டகிஞ்சித்காரத்தாலே அப்ரதா4நஹேதுக்களாகை-யாலே தத்3வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த2ம் ப்ரதா4நே நிர்ஹேதுகத்வம், ஶாஸ்த்ரீயாநுஷ்டா2நநிரபேக்ஷத்வம். (க்ருபா) = பரது3:கா2ஸஹிஷ்ணுதா. (வைப4வம்) = உத்கர்ஷ:. ஆக, த்3வயாபி4ப்ரேதமான த்3வயோக்தார்த்த2ஜ்ஞாந-தது3பதேஷ்ட்ராசார்யாநுவர்த்தநாதி3மூலபூ4தப4க3வத்க்ருபாவைப4வம் சொல்லுகையாலே ஹேதுதை ஸங்க3தி என்று ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. அநந்தரவாக்யஸங்க3தி (ஸம்ஸாரிகள்) இத்யாதி3. (ப்ரஸக்தம்) ஸ்வதோ3ஷத்வாநுஸந்தா4நம். (அநுப்ரஸக்தம்) அத்தோ3ஷங்களை உத்3தே3ஶ்யவிஷயங்களுக்கு அறிவியாமை முதலானது. (ஸ்வதோ3ஷத்துக்கும் இத்யாதி3வாக்யத்திலே) என்றது [ஸ்வதோ3ஷத்துக்கும் ப4க3வத்3பா4க3வதகு3ணங்களுக்குமே காலம் போருகையாலே] (வா. 358) என்கிற வாக்யத்தில் என்றபடி. (ப்ரதிபாத்3யாம்ஶத்துக்கு) என்றது த்3வயாதி4காரத்துக்கு என்றபடி. (அங்கீ3கரித்துக்கொண்டு) என்றது ப்ரதிபாத்3யத்வேந ஸ்வீகரித்துக் கொண்டு என்றபடி. (அவை இரண்டுக்கும்) இத்யாதி3நா ஹேதுதை அநந்தரவாக்யஸங்க3தி என்று ஸூசிதம். (அநாத்மகு3ணங்கள்) அமாநித்வாதி3ப்ரத்யநீகங்களான மாநத3ம்பா4தி3கள். (ஆதி3) ஶப்3த3ம் ஶமத3மாத்4யபா4வபரம். (காழ்ப்பேறிக்கிடக்கிற) என்றது வயிரம் பற்றிக்கிடக்கிற என்றபடி.

ஹேதுவளவாக]. இவனுக்கு யாவத்ப்ராப்தி அநுவர்த்திக்கும் ப4யாப4யகாரணமின்னதென்கிறார் முதல்; ஸர்வத்ர கு3ணக்3ரஹணம் பண்ணும்படி நிர்தே3ாஷனை இவ்வதி4காரிக்கு அநாதி3யேபிடித்துத் தான் பண்ணிப்போந்த ஸ்வதே3ாஷத்தை அநுஸந்தி4க்கை, இவற்றை நிஸ்தரித்து எங்ஙனே ப்ராப்யத்தைப் பெறப்போகிறோம் என்னும் ப4யஹேது; அத்தே3ாஷமே பச்சையாக அங்கீ3கரிக்கும் ப4க3வத்3கு3ணத்தை அநுஸந்தி4க்கவே, இனி ப்ராப்யம் கைபுகுந்ததேயன்றோ என்று நிர்ப4யனாயிருக்கையாகிற அப4யஹேது; (366)

367. ப4யாப4யங்களிரண்டும் மாறுடில் அஜ்ஞதையே ஸித்3தி4க்கும்.

நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரன் இன்னம் ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென் என்று அவனை நினைத்து பீ4தனாயும்,

---

கிடக்கிற அவித்3யாதி3களும்; ஏதத3நுஸந்த4ாநம் இதுஇதுவாக இன்னம் ஸம்ஸரணம் வரில் செய்வதென் என்னும் ப4யத்துக்கு ஹேது. [ப4க3வத்3கு3ண]மாவது – இத்தே3ாஷத்தைப்பார்த்து இகழாமல் அங்கீ3கரித்து இவற்றைப்பொறுத்து இவ்வாத்மாவைத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளுகைக்கு உடலான அவனுடைய த3யாக்ஷாந்த்யாதி3கள்; ஏதத3நுஸந்த4ாநம் அநாதி3-காலம் ஸம்ஸாரஹேதுவாய்ப் போந்த ஸ்வதே3ாஷப3லத்தைப்பார்த்து இன்னமும் அப்படியாகில் செய்வதென் என்கிற ப4யத்தினுடைய நிவ்ருத்திக்கு ஹேது என்கை. "து3ரந்தஸ்யாநாதே3-ரபரிஹரணீயஸ்யமஹதோ நிஹீநாசாரோஹம் ந்ருபஶுரஶுப4ஸ்யாஸ்பத3மபி । த3யாஸிந்தே4ா ப3ந்தே4ா நிரவதி4கவாத்ஸல்யஜலதே4 தவ ஸ்மாரம்ஸ்மாரம் கு3ணக3ணமிதீச்ச2ாமி க3தபீ4:" என்னக்கடவதிறே. (366)

367. இப்படி இவ்விடத்திலே ப4யாப4யஹேதுக்களான ஸகலதே3ாஷ–ஸகலகு3ணங்களையும் சேரச்சொல்லியிருக்கச்செய்தே, [இழவுக்கடி கர்மம், பேற்றுக்கடி க்ருபை] என்றும் [கர்மப2லம்

(காழ்ப்பு) = வயிரம். (அவித்3யாதி3கள்) அநாத்மந்யாத்மபு3த்3தி4 முதலானவை. (இது இதுவாக) என்றது இந்த இந்த தே3ாஷமடியாக என்றபடி. (இகழாதே) என்றது த்யஜியாதே என்றபடி. (த3யை) அங்கீ3காரத்துக்கும், (க்ஷாந்தி) பொறுக்கைக்கும், (ஆதி3)பத3விவக்ஷிதங்களான ப்ராப்திபூர்த்யாதி3கள் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்கும் உறுப்பு என்று கண்டுகொள்வது. (அப4ய)ஶப்3த3ம் ஸ்வதே3ாஷாநுஸந்த4ாநஹேதுகஸம்ஸரணநிவ்ருத்திரூபப4ாவ்யநர்த்த2ஶங்கநாத்மகபூர்வவாக்யோக்த-ப4யநிவ்ருத்திபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அநாதி3காலம்) இத்யாதி3நா. உக்தார்த்த2த்திலே ஸ்வதே3ாஷ–ப4க3வத்3கு3ணாநுஸந்த4ாநத்தாலே மூலாபி4ப்ரேதமான ப்ரமாணம் (அநந்தஸ்ய) இத்யாதி3, (நிஹீநாசாரோ ந்ருபஶுரஶுப4ஸ்யாஸ்பத3மஹம்) என்று ஸ்வதே3ாஷாநு-ஸந்த4ாநமும், (க3தபீ4:) என்கிற இதில் (பீ4:) என்கிற இத்தாலே தத்3தே4துகப4யமும், (த3யாஸிந்து4) இத்யாதி3நா ப4க3வத்3கு3ணங்களும், (ஸ்மாரம் ஸ்மாரம்) என்று தத3நுஸந்த4ாநமும், (க3தபீ4:) என்கிற இத்தால் தத்3தே4துகப4யநிவ்ருத்தியும் சொல்லுகிறது என்றபடி. (366)

367. உத்தரக்3ரந்த2விரோத4பரிஹாரம் (இப்படி இவ்விடத்தில்) இத்யாதி3. அதாவது ப்ரதர்த3நா-தி4கரணோக்தந்யாயத்தாலே உபக்ரமேதரப3ஹுவாக்யரூபாவயவிஸ்வாரஸ்யாநுகு3ணமாக உபக்ரம-ரூபைகாவயவ(ம)த் நேதவ்யமாகையாலே, கர்ம–ததி3தரஸ்வதே3ாஷங்களுக்கும், க்ருபாததி3தர-ப4க3வத்3கு3ணங்களுக்கும் ஸம்ஸாரமோக்ஷங்களைப்பற்ற ப்ரத4ாந–அப்ரத4ாநஹேதுத்வங்கள் அபி4ப்ரே-தங்களாகையாலே பூர்வோத்தரக்3ரந்த2ங்களுக்கு மிதே2ா விரோத4மில்லை என்றபடி. ஆனாலும்

ஜ்ஞாநியான நாம் பண்ணின தோ3ஷம் நம்மைச்செறிக்கப்போகிறதோவென்று தன்னைமதித்து நிர்ப4யனாயும், இப்படி ப4யாப4யங்களிரண்டும் ஹேதுவிபர்யயம் பிறந்து மாறாடில், அநாதி3காலமேபிடித்து ஸ்வபரஸ்வரூபங்களை விப்ரதிபத்திபண்ணிப்போந்த அந்யதா2ஜ்ஞாநரூபையான அஜ்ஞதையே மடங்கி ஸித்3தி4த்ததாய்விடுமென்கிறார். ஏதத்3விபர்யயத்தில் தோ3ஷநிவர்த்தகாஶ்ரயஶக்த்யஶக்த்யஜ்ஞதை வெளிப்பட்டதாய்விடுமென்றபடி. (367)

368. ஆனால் "நலிவானின்னமெண்ணுகின்றாய்", "ஆற்றங்கரைவாழ் மரம்போல் அஞ்சுகின்றேன்" என்கிற பாசுரங்களுக்கடியென் என்னில்.

இப்படி ப4க3வத்3கு3ணாநுஸந்தா4நம் அப4யஹேதுவாகில் அநந்யக3தியானவென்னை, ஸ்வாமியானவுன்

போலே க்ருபாப2லமுமநுப4வித்தே அறவேணும்] என்றும் கர்மத்தையும் க்ருபையையுமே இழவுபேறுகளுக்கு ஹேதுவாகச் சொல்லிக்கொண்டுபோய், [ப4யஹேது கர்மம், அப4யஹேது காருண்யம்] என்று நிக3மித்தது, இவையெல்லாத்திலும் இவனுக்கு ஸம்ஸாரமோக்ஷங்களுக்கு ப்ரதா4நஹேதுக்கள் அவையாகையாலே; இவையிரண்டையும் பின்செல்லும் மற்றுள்ளவையும் இவை புக்கிடத்தே தானே வந்துவிடுமிறே. இங்ஙனன்றிக்கே அவன்படியை நினைத்து ப4யமும் தன்படியை நினைத்து அப4யமுமாமளவில் அறிவிலித்தனமே ப2லிக்குமென்கிறார் [ப4யாப4யங்கள் இரண்டும்] என்று துடங்கி. அதாவது, கீழ்ச்சொன்னபடியன்றிக்கே அநாதி3காலம் தனக்கு பரதந்த்ரமான ஆத்மவஸ்துவை, கர்மவ்யாஜத்தாலே ஸம்ஸரிப்பித்துப் போந்தவனன்றே, நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனானவன் இன்னமும் ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென் என்று அவன்படியை நினைத்து ப4யப்படுகையும்; முன்போலன்றிக்கே நமக்கு இப்போது ஆத்மகு3ணங்கள் உண்டாகை-யால் பேற்றில் கண்ணழிவில்லை என்று தன்படியை நினைத்து ப4யம் கெடுகையுமாமளவில்; தான் தனக்கு நாஶகனென்று ப4யப்படுகையும் ஈஶ்வரனே ரக்ஷகனென்று ப4யம்கெடுகையுமாகிற ஜ்ஞாத்ருத்வவேஷம் இல்லாமையாலே, அஜ்ஞதையே ஸித்3தி4த்துவிடும் என்கை. (367)

368. [அஜ்ஞதையே ஸித்3தி4க்கும்] என்ற இத்தைத்தள்ளுகைக்காக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களைக்

உபக்ராந்தத்துக்கு உபஸம்ஹாரமில்லையே என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவை இரண்டும்) இத்யாதி3. 'ப்ரதா4நே க்ருதம் ஶாஸ்த்ரம் ஸர்வத்ர க்ருதம் ப4வதி' என்றும், 'அகு3ணாநாம் ப்ரதா4நவர்த்தித்வாத்" என்றும் சொல்லுகையாலே ப்ரதா4நநிக3மநம் அப்ரதா4நங்களுக்கு நிக3மநமாம் என்றபடி. உத்தர-வாக்யாவதாரிகை (இங்ஙனன்றிக்கே) இத்யாதி3. (மாறாடில்) என்றது ஈஶ்வரஸ்வப4ாவாநுஸந்தா4நத்-தாலே ப4யமும், ஸ்வஸ்வப4ாவாநுஸந்தா4நத்தாலே ப4யநிவ்ருத்தியுமானால் என்றபடி என்று விவக்ஷித்து யதோ2சிதம் தத்ஸ்வப4ாவங்களை விவக்ஷிக்கிறார் (அநாதி3காலம்) இத்யாதி3நா. [அஜ்ஞதையே] என்கிற இதில் [ஜ்ஞதை] என்கிற இது 'முக்2யஸ்ய நிர்விஶேஷேண' இத்யாதி3-ந்யாயத்தாலே முக்2யஜ்ஞாத்ருத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. முக்2யமான ஜ்ஞாத்ருத்வம்தான் மூலமந்த்ரத்திலே மகாரோக்தஜ்ஞாநத்துக்கு ப்ரத2மாக்ஷரோக்தப4க3வத்3ரக்ஷகத்வமும், மத்4யம-பத3த்திலே "ம:" என்று "மமேதி த்3வ்யக்ஷரோ ம்ருத்யு:" என்று சொல்லுகிற ஸ்வயம்ஸ்வவிநாஶக-த்வமும் விஷயமாகையாலே தத2ாவித4ஜ்ஞாநாஶ்ரயத்வரூபமாகையாலே, ப4யாப4யங்கள் மாறாடினால், தத3ப4ாவமே ப2லிக்குமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (தான் தனக்கு) இத்யாதி3. ஜ்ஞாத்ருத்வவேஷம் என்றது உப4யவித4முக்2யஜ்ஞாத்ருத்வத்தினுடைய அவாந்தராகாரம் என்றபடி.

ப்ராப்தமுமாய் பே$_4$ாக்$_3$யமுமான திருவடிகிட்டாவகைகளாலே உயிர்க்கொலேயாக நலிவதாக, ஶரணாகதனை பின்பும் ஸ்வதந்த்ரனை நீ விசாரியாநின்றாய், க$_3$ர்ப்ப$_4$ாதி$_3$களிலே தள்ளியென்னை ஸம்ஸரிப்பிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றினையோவென்று நீ ஸம்ஸாரத்தை அடியறுத்தபின்பும் வேர்ப்பறியுண்டு விழத்தளம்புகிற பெருக்காற்றிடிகரையில் வர்த்திக்கும் மரம்போலே அநாதி$_3$க்ருததே$_3$ாஷப்ரவாஹதரளிதனாய் ஸ்தி$_2$தியற்றுத் தளும்புகிற நான் பீ$_4$தபீ$_4$தனாகாநின்றேனென்று ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அநுஸந்தி$_4$த்து, இன்னமும் ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென் என்று கருக்குலேந்து கூப்பிடுகிற பொய்யில் பாடலான ஆழ்வார் பாசுரங்களுக்கடியென் என்னிலென்று ப்ரஶ்நம் பண்ணி; (368)

369. ப$_3$ந்த$_4$ாநுஸந்த$_4$ாநம்.

நிருபாதி$_4$கரக்ஷகனோடு தங்களுக்குண்டான நிருபாதி$_4$கஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாநுஸந்த$_4$ாநமென்று உத்தரமருளிச்செய்து;

கொண்டு ப்ரத்யவஸ்த$_2$ாநம் பண்ணினவர்கள் ஶங்கையை அநுவதி$_3$க்கிறார் [ஆனால்] என்று துடங்கி. அதாவது, இப்படியாகில் தத்வவித$_3$க்$_3$ரேஸரரான ஆழ்வார்கள் "உண்ணிலாவிய ஐவரால்குமைதீற்றி என்னையுன் பாதபங்கயம் நண்ணிலாவகையே நலிவானின்னம் எண்ணுகின்றாய்" என்றும், "காட்டிப்படுப்பாயோ" என்கிறபடியே விஷயங்களைக்காணில் முடியும்படியான என்னை, உள்ளே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகையாலே ஆந்தரஶத்ருக்களாயிருக்கிற இந்த்$_3$ரியங்களைந்தாலும் நலிவுண்ணும்படிபண்ணி, ப்ராப்தமுமாய், பே$_4$ாக்$_3$யமுமான உன் திருவடிகளைக்கிட்டாதபடியாகவே, ஶரணாக$_3$தனை பின்பும் ஸம்ஸாரத்திலே வைத்து நலிய எண்ணாநின்றாய் என்றும்; "மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொல் என் றின்னம் ஆற்றங்கரை வாழ்மரம் போலஞ்சுகின்றேன்" என்று மநுஷ்யர்களுடைய க$_3$ர்ப்ப$_4$ஸ்த$_2$ாநத்திலே என்னுடைய க்ரமாநுகு$_3$ணமாக இன்னம் ஸம்ஸரிப்பிக்கிறாயோ என்று, இப்போதிப்போது போயிற்றென்னும்படி ப$_4$யஸ்த$_2$ாநமான ஆற்றங்கரையிலே வர்த்திக்கிற மரம்போலே, உன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை நினைத்து அஞ்சாநின்றேன் என்றும் அருளிச்செய்த பாசுரங்களுக்கு நித$_3$ாநமென் என்னில் என்கை. (368)

369. அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் [ப$_3$ந்த$_4$ாநுஸந்த$_4$ாநம்] என்று. அதாவது

---

368. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அஜ்ஞரையே) இத்யாதி$_3$. தள்ளுகை = உபமர்தி$_3$க்கை. ப்ரத்யவஸ்த$_2$ாநம் = ப்ரத்யநீகதயா அவஸ்த$_2$ாநம். (உண்ணிலாவிய) இத்யாதி$_3$. உள் = ஶரீரத்துக்குள்ளே, நிலாவிய = நிவஸிக்கிற, ஐவரால் = பஞ்சேந்த்$_3$ரியங்களாகிற ஶத்ருக்களாலே, குமை = ப$_3$ாதை$_4$யை. தீர்த்தி = பு$_4$ஜிப்பித்து, என்னை = விஷயத$_3$ர்ஶநத்தாலே முடியும்படியான என்னை, உன் பாதபங்கயம் = உன் பாதபங்கயத்தை, நண்ணிலாவகையே = நான் கிட்டாதவகையே, நலிவான் = நலிகைக்கு, இன்னம் = ஶரணாக$_3$தனை பின்பும், எண்ணுகின்றாய் = எண்ணாநின்றாய் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (காட்டிப்படுப்பாயோ) இத்யாதி$_3$நா. (சிற்றின்பம்) இத்யாதி$_3$யை உட்கொண்டு (விஷயங்களை) இத்யாதி$_3$. "அகலகில்லேன்" இத்யாதி$_3$க்கு அநந்தரமாகையாலே (இன்னம்) என்கிறதுக்கு அர்த்த$_2$ம் ஶரணாக$_3$தனை பின்பும் என்று. (மக்கள்) இத்யாதி$_3$. மக்கள் = மநுஷ்யர்கள், தோற்ற = பிறக்கும்படியான, குழி = க$_3$ர்ப்பஸ்த$_2$ாநத்திலே, தோற்றுவிப்பாய்கொல் = பிறப்பிக்கிறாயோ என்று. [ஆற்றங்கரை] இத்யாதி$_3$. ஆற்றங்கரையிலே வர்த்திக்கிற மரம்போலே. ப$_4$யப்படாநின்றேன் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (மநுஷ்யர்களுடைய) இத்யாதி$_3$நா.(368)

370. ப்ரஜை தெருவிலே இடறித் தாய்முதுகிலே குத்துமாபோலே, நிருபாதி4க-பந்து4வாய் ஶக்தனுமிருக்கிறவன் விலக்காதொழிந்தால் அப்படிச்சொல்லலாமிறே.

இத்தை த்3ருஷ்டாந்தமுகே2ந இசைவிக்கிறார் மேல் [ப்ரஜை தெருவில்] இத்யாதி3யால், பாம்ஸுக்ரீடை3 பண்ணுகிற ப்ரஜை தான் க்ரீடி3க்கிற தெருவிலே க3தாக3தம் பண்ணாநின்று இடறிக்கால்நொந்து ஸ்வக்3ருஹத்திலே அழுதுகொண்டுவந்து, அந்யபரையாய்க் குனிந்து காரியம் செய்கிற தாய் முதுகிலேஅவள் இடறுவித்தாளாக நினைத்துக் குத்துமாபோலே, முக்3த4னான ப3த்3த4சேதநன் ஸம்ஸாரத்தே ஸம்ஸரித்து து3:கி2த்து நொந்த நோவாலே தாயிருக்கும் வண்ணமான ப3ந்த4முடைய அவனே து3:கி2ப்பிக்கிறானென்று குற்றமேறிடலாமிறே என்று கர்மாத்3யுபாதி4யற்று ஒழிக்கவொழியாத ப3ந்து4வுமாய் அறிந்து விலக்கவல்லனு-மான அந்த ஸர்வேஶ்வரன், அநாதி3காலமேபிடித்து ஸம்ஸரித்து து3:கி2த்துநிற்க, கையைப்பிடித்து விலக்காதே உதா3ஸீநித்தொழிந்தால், நீயே ஸம்ஸரிப்பித்தாய் என்றிப்படி அவர்களுக்குச் சொல்லலாமிறே.

371. ப்ரஜையைக்கிணற்றின் கரையினின்றும் வாங்காதொழிந்தால் தாயே

பேறிழவுகளிரண்டும் அவனாலே என்னலாம்படி நிருபாதி4கரக்ஷகனான அவனோடு தங்களுக்கு உண்டான ஸம்ப3ந்த4த்தினுடைய அநுஸந்தா4நம் என்கை. (369)

370. ப3ந்தா4நுஸந்தா4நத்தாலே இப்படித் தன்னால் வருமவற்றை அவன்குறையாகச் சொல்லலாமோ என்ன, ஆமென்னுமிடத்தை ஸத்3ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் [ப்ரஜை] என்றுதுடங்கி. அதாவது, க்ரீடா3ர்த்த2மாகத் தெருவிலே ஓடித்திரிகிற ப்ரஜை, அங்கே இடறிக்கால் நொந்தவாறே அழுதுகொண்டு அகத்திலேவந்து, தனக்கு இவ்வேதனைவந்தது தாயாலேயாக நினைத்து அவள் முதுகிலே குத்துமாபோலே ஒருபாதி4ப்ரயுக்தமல்லாமையாலே ஒழிக்கவொழியத ப3ந்த4த்தையுடையவனுமாய், இச்சேதநனுடைய கர்மத்தோடு ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களோடு வாசியற நலிவைத் தவிர்க்கைக்கு ஶக்தனுமாயிருக்கிறவன், நலிவுபடவிட்டு விலக்காதொழிந்தால், அவன் இவற்றையிட்டு நலிவிக்கிறான் என்னலாமிறே என்கை. (370)

---

369. [ப3ந்தா4நுஸந்தா4நம்] என்கிற இதிலே (அடி) என்கிற இதுக்கு அநுஷங்க3ம் என்னுமபி4ப்ரா-யத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பேறிழவுகள்) இத்யாதி3. (ப3ந்த4)ஶப்3த3ம் ப்ரணவோக்தநிருபாதி4க-ரக்ஷகஸ்வரூபஸம்ப3ந்த4பரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (நிருபாதி4க) இத்யாதி3. (369)

370. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ப3ந்தா4நுஸந்தா4நத்தாலே) இத்யாதி3. தெருவிலே இடறுகைக்கு ஹேது (க்ரீடா3ர்த்த2மாக) இத்யாதி3. (தெருவிலே) என்கிற இத்தால் ப2லிதம் (அகத்திலே வந்து) என்று. [நிருபாதி4க]ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (ஒருபாதி4) இத்யாதி3. அதாவது கர்மஹேது கர்மனல்லாமை-யாலே என்றபடி. ஒழிக்க ஒழியாத = ஸம்ப3ந்தி4கள் இருவரும் ஒழிக்க என்றாலும் ஒழியாததான என்றபடி. ப3த்4நாதீதி ப3ந்து4: என்கிற யோகா3ர்த்த2த்தை உட்கொண்டு (ப3ந்த4த்தை) இத்யாதி3. கர்மத்துக்கு ப4க3வந்நிக்3ரஹாத்மகத்வாத் ப4க3வதா3தீ4நத்வம். ப்ரக்ருதி-ப்ராக்ருதங்களுக்கு தத்3விபூ4தி-த்வாத் தத3தீ4நத்வம். (அப்படிச்சொல்லலாமோ) என்றது "நலிவான் இன்னமெண்ணுகின்றாய்" என்று சொல்லலாமோ என்று திருவுள்ளம்பற்றி (நலிவிக்கிறான்) இத்யாதி3. (370)

371. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (விலக்காதமாத்ரம்) இத்யாதி3. வாங்குகையிலே கர்த்ருகாரகம்

தள்ளினான் என்னக்கடவதிறே.

தன் தோ₃ஷத்தை அவன்மேலே ஏறிடலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல்; ஸ்தநந்த₄யப்ரஜையை ஸாபாயமான கிணற்றின்கரையினின்றும் அந்யபரதையாலே வாங்காதே மறந்தொழிந்தால், ஆராயாமல் உதா₃ஸீநித்துத் தாயேகிணற்றிலே தள்ளினாளென்று லோகத்திலே சொல்லக்கடவதிறே; அப்படியே அஜ்ஞனை ஸம்ஸாரப்படுகுழியிலே விழாதபடி பண்ணவல்ல ஸர்வஶக்தி, உதா₃ஸீநித்துப்பார்த்திருந்தால் அவனே அதிலே தள்ளினானென்று அவன்தலையிலே தோ₃ஷமேறிடலாமிறே. (371)

372. இவனுடைய அநுமதி பேற்றுக்கு ஹேதுவல்லாதாப்போலே, அவனுடைய அநுமதியும் இழவுக்கு ஹேதுவன்று.

விலக்கவல்ல ஸர்வஶக்தியின் ஸம்ஸாராநுமதியும் அலாப₄ஹேதுவன்றென்கிறார் மேல் [இவனுடைய] இத்யாதி₃யால். ரக்ஷ்யபூ₄தனான இச்சேதநன்ரக்ஷ்யத்வாநுமதி அசித்₃வ்யாவ்ருத்திவேஷமாய் தல்லாப₄மாகிற பேற்றுக்கு ஹேதுவல்லாதாப்போலே, ரக்ஷகனான அவனுடைய ஸம்ஸாராநுமதியும் தன்னைப்பெறுமவ் ஸம்ஸரித்திழக்கைக்குடலன்று. (372)

---

371. விலக்காதமாத்ரம்கொண்டு அவன் செய்தான் என்னலாமோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் [ப்ரஜையை] என்று துடங்கி. அதாவது, கிணற்றின்கரையிலே ப்ரஜையிருக்கிறபடியைக்கண்ட மாதாவானவள் அப்போதே ஓடிச்சென்று கிணற்றின்கரைநின்றும் வாங்காதொழிந்தால், கிணற்றிலே ப்ரஜைவிழுந்தவளவிலே தாய் அப்போதே சென்றெடுத்தாளாகில் 'இப்ப்ரஜை விழுமோ? கிணற்றின்கரையிலிருப்பை இவள் அநுமதிபண்ணி இருக்கையாலேயன்றோ விழுந்தது, ஆனபின்பு இவளன்றோ தள்ளினாள்' என்று லோகம்சொல்லக்கடவதிறே என்கை.

372. ஆனால் "அப்ரதிஷித்₃த₄மநுமதம்" என்கிற ந்யாயத்தாலே விலக்காமையாவது அநுமதியாய் அற்றபின்பு, அவன் அநுமதியோ பின்னை இவனிழவுக்கு ஹேது என்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் [அவனுடைய] என்றுதுடங்கி. அதாவது, ரக்ஷ்யபூ₄தனான இவனுடைய ரக்ஷ்யத்வாநுமதி அசித்₃வ்யாவ்ருத்திவேஷமாகையாலே ப₄க₃வல்லாப₄த்துக்கு ஹேதுவல்லாதவோபாதி, ரக்ஷகனான அவனுடைய ஸம்ஸாராநுமதியும், ஸ்வாஜ்ஞாரூபஶாஸ்த்ரமர்யாதை₃ ஜீவிக்கைக்காக க்ரமேண அங்கீ₃கரிப்போம் என்று இவன்ருசிபார்த்திருக்கிற இருப்பாகையாலே தத₃லாப₄த்துக்கு ஹேது அன்று என்கை. (372)

ஸாமர்த்₂ய-ஸந்நிதி₄ப₃யாம் தாயேயாக உசிதம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (மாதாவானவள்) இத்யாதி₃. (என்னக்கடவது) என்கிற என்கையிலே கர்த்தா ஸாமர்த்₂யாத் லோகமாக உசிதம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (லோகம்) இத்யாதி₃. (371)

372. அவனுடைய அநுமதிக்கு ப₄க₃வத₃லாப₄ஹேதுத்வப்ரதிஷேத₄த்தால் ஹேதுத்வம் ஶங்கிதமாகவேணும் என்று தச்ச₂ங்காவஸரம் பூர்வவாக்யத்திலே உண்டு என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆனால்) இத்யாதி₃. சேதநாநுமதிக்கு ப₄க₃வல்லாப₄ஹேதுத்வாபா₄வம் பூர்வம் விஸ்தரேண உபபாதி₃தமாகையாலே அத்தை த்₃ருஷ்டாந்தீகரித்தது என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (ரக்ஷ்யபூ₄தனான) இத்யாதி₃. ரக்ஷணைகஸ்வபா₄வனுக்கு அரக்ஷணாத்மகவ்யாபாரம் அஸம்பா₄வித-

373. இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபம்.

ஆனாலேதாமென்ன, ரக்ஷ்யத்வாநுமதி ஸம்ஸாராநுமதியாகிற இரண்டும், பரதந்த்ரஸ்வதந்த்ரரான ரக்ஷ்ய-ரக்ஷகரிருவர்க்கும் ஸ்வஸ்வாநுரூபஸ்வரூபம். ப4க3வத்3அநுமதியைப் பின்செல்லுமநுமதி தத்3தீ4நவஸ்து-ஸ்வரூபம், ஸ்வேச்சா2சாரியின் தத்3அநுகு3ணநுமதி ஸ்வாதீ4நவஸ்துஸ்வரூபம்; இவன் ருசியைப் பின்சென்று பண்ணுமநுமதி, வத்ஸலத்வஸ்வரூபமென்றுமருளிச்செய்வர்; ஸ்வாதந்த்ர்யோத்3ரேகத்தாலே அநுமதிபண்ணி ஸம்ஸரிப்பித்து து3:கி2ப்பிக்கை, தந்நிவர்த்தகஸ்வாமியின் க்ருபோத்3ரேககாரணமிறே; பிள்ளை பேகணியாமல் மஸ்திஸ்ஸவிடுமவளோயிறே ப்ரத்யௌஷத4ம்பண்ணுமவளும். (373)

374. இழவுக்கடி கர்மம், பேற்றுக்கடி க்ருபை.

இப்படி உப4யாநுமதியும் ஸ்வரூபமாயற்றால் இழவுபேறுகளுக்கடியேதென்ன, அநாதி3காலமேபிடித்து ப4க3வத்3விஷயத்தை இழந்து திரிகைக்கடி அநாத்3யவித்3யாஸஞ்சிதமான ஸத3ஸத்கர்மம்; இப்படி இழந்து திரிகிற இவனுடைய ப4க3வல்லாப4மாகிற பேற்றுக்கடி, அபநஸம்ப3ந்த4நிபந்த4நஸௌஹார்த3கார்யமான

---

373. இவ்வநுமதித்3வயம் பின்னை ஏதாவது என்ன அருளிச்செய்கிறார் [இரண்டும்] என்று துடங்கி. [இருவர்க்கும் ஸ்வரூபம்] என்றது - பரதந்த்ரனும், ஸ்வதந்த்ரனுமிருக்கிற இருவர்க்கும் ஸ்வாஸாத4ாரணகாரம் என்றபடி. அதாவது, பரதந்த்ரனான இவனுக்கு ஸ்வரக்ஷ்ய-த்வாநுமதி ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையாலே ஸ்வரூபம்; ஸ்வதந்த்ரனான அவனுக்கு ஸ்வரக்ஷ்ய-வஸ்துரக்ஷணத்தில் ஸ்வாஜ்ஞாரூபஶாஸ்த்ராநுகு3ணநிர்வாஹணார்த்த2மான ஸம்ஸாராநுமதி ஸ்வாதந்த்ர்யவேஷமாகையாலே ஸ்வரூபம் என்கை. (373)

374. ஆனால் இழவுபேறுகளுக்கடி ஏவை என்ன அருளிச்செய்கிறார் [இழவுக்கடி] என்று துடங்கி. அதாவது, ப4க3வத்3விஷயத்தை அநாதி3காலம் இழக்கைக்குஹேது "முன்செய்தமுழு

மாகையாலே தத2ாவித4னுடைய ஸம்ஸாராநுமதியும் கேநசித்ப்ரகாரேண ரக்ஷாஹேந்தர்பூ4தமாயிருக்கும் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ரக்ஷகனானவனுடைய) இத்யாதி3. (372)

---

373. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்வநுமதித்3வயமும்) இத்யாதி3. [இருவர்க்கும்] என்கிற இது பாரதந்த்ர்ய-ஸ்வாதந்த்ர்யவிஶிஷ்டசேதந-ஈஶ்வரபரம். (ஸ்வரூப)ஶப்3த3ம் ஸ்வாஸாத4ாரணத4ர்மபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (பரதந்த்ரராயும்) இத்யாதி3. தது3பபாத3நம் (அதாவது) இத்யாதி3. (ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையாலே) என்றது ஶேஷித்வ2ாநுவித4ாயித்வரூபபாரதந்த்ர்யாத்மகஸ்வரூப-கார்யத்வாத் ஸ்வரூபாந்தர்க3தமாகையாலே என்றபடி. (ஸ்வரூபம்) என்றது ஸ்வாஸாத4ாரணாகாரம் என்றபடி. "அநாதி3புண்யாபுண்யவ்யவஸ்த2ா ச ததீ3யாநாதி3ஸ்வாதந்த்ர்யநிப3ந்த4நா" என்றும், "ப்ரவ்ருத்திகாலே து விஶேஷதோ நிவாரகத்வாப4ாவரூபமுபேக்ஷகத்வம் ஸ்வாதந்த்ர்யாத்" என்னும் "உபேக்ஷகத்வமபி ஸ்வாதந்த்ர்யவிஶேஷ ஏவ" என்னும் இத்யாதி3ஶ்ருதப்ரகாஶிகாஸூக்திகளை உட்கொண்டு (ஸ்வாஜ்ஞாரூப) இத்யாதி3. (ஸ்வாதந்த்ர்யவேஷமாகையாலே) என்றது ஸ்வாதந்த்ர்ய-விஶேஷமாகையாலே என்றபடி. (373)

374. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஆனால்) இத்யாதி3. முன் = முன்னே, செய்த = செய்யப்பட்ட, முழுவினை = மஹாபாபம் என்றபடி. (விதி) = அவனுக்கும் அநதிக்ரமணீயமான அவனுடைய

க்ருபை என்று வேத₃ாந்தயோஜனையாலே தாத்பர்யத்தை மறைத்தருளுகிறரென்றருளிச்செய்வர். ஶேஷிபக்கல் தே₃ாஷமேறிடாமல் இழவை ஸ்வகர்மதோ₃ஷமாக அநுஸந்தி₄க்கை, ஸ்வஶேஷத்வோசிதம் என்றுமருளிச்செய்வார். (374)

375. மற்றைப்படி சொல்லில் இழவுக்குறுப்பாம்.

இழவுபேறுகளிரண்டுக்கும் ஸ்வதந்த்ரனவன்தானேயென்று கீழ்ச்சொன்னதுக்கெதிர்த்தட்டாக மற்றைப் படியான தாத்பர்யத்தை வெளியிட்டுச் சொல்லில், பேற்றுக்கு க்ருஷிபண்ணுகிற நம்மை இழவுக்கடி என்னில் இழந்தேவிடுக என்றவன் சீற, அவனை இழக்கைக்குறுப்பாய்விடும் என்றருளிச்செய்து. (375)

376. எடுக்க நினைக்கிறவனைத் தள்ளினுயென்கை எடாமைக்குறுப்பிறே.

வினை" என்னும்படி அநாதி₃காலஸஞ்சிதமான இவனுடைய கர்மம், இப்படி இழந்துகிடந்த இவன் அவ்விஷயத்தைப் பெறுகைக்கு ஹேது "விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்" என்னும்படி இருகரையும் அழியப்பெருகும் பகவத்க்ருபை என்கை. (374)

375. இங்ஙனன்றிக்கே மாறிச்சொல்லுமளவில் வரும் அநர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறர் மேல் [மற்றைப்படி] என்றுதுடங்கி. அதாவது இப்படியன்றிக்கே [ப₄யாப₄யங்களிரண்டும் மாறுடி] என்கிறவிடத்தில் போலே இழவுக்கடி ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யம், பேற்றுக்கடி சேதநஸத்கு₃ணம் என்கிற இழவுபேறுகளுக்கு ஹேதுவைமாற்றிச்சொல்லில் ஈஶ்வரன் கைவாங்குகையாலே, அவன் திருவடிகளைப்பெறுமல் இழந்துபோகைக்குடலாம் என்கை ; அத₂வா [மற்றைப்படி] இத்யாதி₃க்கு, இழவுக்கடி சேதநகர்மம், பேற்றுக்கடி ஈஶ்வரக்ருபை என்று இழவு இவனலும், பேறு அவனலு-மாகச் சொன்னபடியன்றிக்கே, இழவுபேறுகளிரண்டுக்குமடி ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யம் என்று அநாதி₃காலம் இழந்ததுக்குமடி அவனுகச்சொல்லில், அவன் கைவாங்குகையாலே, ஒருகாலமும் அவனைப் பெறுமே இழந்துபோகைக்குடலாய் விடும் என்னவுமாம். (375)

376. இப்படிச்சொல்லுமளவில் ஈஶ்வரன் கைவாங்கும் என்னுமத்தை லௌகிகந்யாயத்தை

க்ருபை, வாய்க்கின்று = கிட்டுகிறது, காப்பாரார் = இதுக்கு நிவாரகர் ஆர் என்றபடி. (374)

375. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இங்ஙனன்றிக்கே) இத்யாதி₃. அநர்த்த₂ம் = து₄க₃வத₃லாப₄ம். (மற்றைப்படி) என்றது மாறி என்றபடி. (ஈஶ்வரன் கைவாங்குகையாலே) என்றது நிரபேக்ஷ-ரக்ஷகனுக்கு உபாயாநுஷ்டா₂நம் உபேக்ஷாஹேதுவாய், அவன் ரக்ஷணத்தில்நின்றும் நிவ்ருத்தனுகை-யாலே என்றபடி. (பெறுமலிழந்துபோகைக்கு) என்றது கடுகப்பெற்றுவிடாமல் இப்போது இழக்கைக்கு ஹேது என்றபடி. (மாறுடி நடத்தக்கடவன்) மாறுடில் என்றாப்போலே நிர்தே₃ஶியாதே, மற்றைப்படி என்று ரீத்யந்தரத்தாலே நிர்தே₃ஶித்த இது அங்குப்போலே பூர்வப்ரகாரவ்யத்யாஸம் விவக்ஷிதம் எ(?அ)ன்று, தத்₃பே₄த₃மாத்ரம் விவக்ஷிதம் என்று ஸூசநார்த்த₂ம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே யோஜநாந்தரம் (அத₂வா) இத்யாதி₃. (இழவுக்குறுப்பாம்) என்கிற இதுக்கு பூர்வயோஜனையில் விஶேஷம் (ஒருகாலும்) இத்யாதி₃. (375)

இதுக்கு நித₃ர்ஶநம் காட்டுகிறார் மேல் [எடுக்க] இத்யாதி₃யால். ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமி விநோதா₃ர்த்த₂மாக ஸ்வப்₄ருத்யனைக் குழியிலே தள்ளி ஸ்வஸ்நேஹத்தாலே ஒக்கக்குதித்து வாரியெடாநிற்க, தள்ளினநீரே எடுக்க வந்தீரோ என்ன, நான் செய்தது கண்டிராமல் குற்றம் காட்டாநின்றாய் நீ என்று ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே சீறி எடாமல் எறிந்துபோகைக்குறுப்பாய்விடுமிறே; அப்படி இழவுக்கடியுமவனே என்னில் ஸ்வதந்த்ரனானவன் கைவிடுகைக் குடலாமென்றதாயிற்று. உப₄யமுமவனாலே என்னுமது யதா₂ர்த்த₂மாகிலும் அதிலொன்றை ஸ்வக்ருதமென்றல்லது பரக்ருதமென்று ரோஷபூ₄தன் நினைக்கப்பெறுனென்றபடி. (376)

377. சீற்றமுளவென்ன வநந்தரத்திலே இவ்வர்த்த₂த்தைத்தாமேயருளிச்செய்தாரிறே.

இழவுக்குமடியவனென்றால் அவன் சீறுமென்றறிந்தபடி என்னென்ன, அதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் [சீற்றமுள] இத்யாதி₃யால். பரதந்த்ரனான என்னை ஸ்வதந்த்ரனான நீரே இந்நாள்வரை ஸம்ஸாரப்படுகுழியிலே தள்ளினீரென்று அடியேனுள்ளபடி விண்ணப்பம் செய்யில், எடுக்க முயல்கிற நம்மை இப்படி

உபஜீவித்துக்கொண்டு த₃ர்ஶிப்பிக்கிறார் [எடுக்கநினைக்கிறவனை] என்று துடங்கி. அதாவது, ஆழ்ந்தகிணற்றில் தன் கர்மாநுகு₃ணமாக அநவதா₄நத்தாலே விழுந்தவனை, அருகு நின்றானொரு க்ருபாவானானவன் எடுப்பதாக யத்நிக்கிறவளவிலே, தான் விழுகிறபோது அவன் ஆஸந்நன் என்கிறமாத்ரத்தைக்கொண்டு, அவன் தன்னைத்தள்ளினானாக நினைத்து, 'இக்கிணற்றிலே என்னைத் தள்ளினாயும் நீயன்றோ' என்றால், 'நான் செய்யாத காரியத்தை இவன் சொல்லுவதே' என்று சீற்றமெழுந்திருந்து எடாமல் கைவாங்குகைக்கு உறுப்பாமாபோலே, ஸ்வகர்மத்தாலே ஸம்ஸாரமாகிற படுகுழியிலே விழுந்துகிடக்கிற தன்னை எடுக்கநினைக்கிற க்ருபாவானான ஈஶ்வரனை 'இத்தனைகாலமும் என்னை ஸம்ஸாரத்திலே தள்ளிவிட்டுவைத்தாயும் நீயே' என்றால், சீறிக்கைவாங்கிப் பட்டதுபடுகிறானென்று இருந்துவிடுகைக்கு உறுப்பாமிறே என்கை. (376)

377. அப்படிச்சொல்லுகை ஈஶ்வரனுக்குச் சீற்றத்துக்கு உடலென்னுமிது லௌகிகந்யாயம் கொண்டு சொல்லவேணுமோ, தத்த்வத₃ர்ஶிகளான திருமங்கையாழ்வார் பூர்வோக்திக்கு அநந்தரத்திலே தாமே அருளிச்செய்தாரிறே என்கிறார் [சீற்றமுள] என்றுதுடங்கி. அதாவது,

376. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படிச்சொல்லுமளவில்) இத்யாதி₃. எடுக்கை பதநபூர்வகமாகையாலும், அதுதான் அதி₄கரணதி₃ஸாபேக்ஷமாகையாலும் அவற்றை யதா₂யோக்₃யம் அத்₄யாஹரித்துக்கொண்டு (எடுக்க நினைக்கிற) இத்யாதி₃க்கு அர்த்த₂ம் (ஆழ்ந்த கிணற்றிலே) இத்யாதி₃. அநவதா₄நம் சக்ஷுஸ்ஸுக்கு கூபத₃ர்ஶநப்ரதிரோத₄கவிஷயாந்தரத₃ர்ஶநம். [எடுக்க நினைக்கிறவனை] இத்யாதி₃வாக்யம் த்₃ருஷ்டாந்ததா₃ர்ஷ்டாந்திகங்களுக்கு தந்த்ரநிர்தே₃ஶம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (உறுப்பாமாப்போலே) இத்யாதி₃. யத்₃வா, நிக்₃ர்யாத்₄யஸாநமாகவுமாம். அதே₄நிநீஷதி, உத்₃த₄ரிஷ்யாமி என்று ஸம்ஸாரமோக்ஷங்களுக்கு வ்யபதே₃ஶம் இருக்கையாலே (எடுக்க) இத்யாதி₃க்கு அநந்தரமுமாகலாமே. (376)

377. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படிச்சொல்லுகை) இத்யாதி₃. ஶப்₃தை₃கஸமதி₄க₃ம்யத்திலே ஶப்₃த₃மே ப்ரமாணம். தத₃பா₄வே லோகந்யாயோபஜீவநமாகையாலே இங்கே ப்ரத₂மகல்பமான ஶப்₃த₃ப்ரமாணமே உண்டென்கிறார் என்றபடி. (பூர்வோக்திக்கு) என்றது (மக்கள் தோற்ற) இத்யாதி₃க்கு என்றபடி. (சீற்றம்) இத்யாதி₃. (அநந்தரத்திலே) என்றது "மாற்றமுள ஆகிலும்"

சொல்லுவதே என்று தேவரீர்க்குச் சீற்றமுண்டாமென்ன அவ்வாய்மாறுவதற்கு முன்னே "ஆகிலும்செப்புவன்" என்று தேவரீர் சீறிலும் தேவரே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே என்னை க3ர்ப்ப4ஜந்மாதி3யிலே உழலப்பண்ணினீர் என்னுமிவ்வர்த்த2த்தை விண்ணப்பம் செய்தே விடுவனென்று சீறுமென்றறிந்த தாமே கூசாமலருளிச்-செய்தாரிறே. (377)

3 7 8. சீற்றமுண்டென்றறிந்தால் சொல்லும்படி என்னென்னில், அருளும், ஆர்த்தியும், அநந்யக3தித்வமும் சொல்லப்பண்ணும்.

"இன்னம் மக்கள்தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொல்" என்று ஈஶ்வரன் தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே ஸம்ஸரிப்பிக்கிறானாகச் சொன்னவிது கர்மாநுகு3ணமாக ஸம்ஸரிக்கிற ஆத்மாவை ஸம்ஸாரத்தில் நின்றுமெடுக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணிப்போருமவன்திருவுள்ளம் சீறுகைக்குடலென்று நினைத்து, கீழ் விண்ணப்பம் செய்த வார்த்தையாலே திருவுள்ளத்துக்குச் சீற்றமுண்டென்ன முதல் வார்த்தைக்கு அநந்தரத்திலே, இழவுக்கடி அவனாகச்சொல்லுகை நிக்3ரஹஜநகமென்னும் இவ்வர்த்த2த்தை முன்பு அப்படி அருளிச்செய்த தாமே அருளிச்செய்தார் என்கை.

3 7 8. "சீற்றமுள" என்றபின்பும் "ஆகிலும்செப்புவன்" என்று முன்புசொன்னதுதன்னையே

என்கிற கீழ்ப்பாட்டில் "மக்கள் தோற்ற" இத்யாதி3ப்பாட்டுமோக்ஷம் முடிந்தபின்பு என்றபடி. இவ்வர்த்த2த்தை (சீற்றமுள) என்று அருளிச்செய்தார் என்று அந்வயம். இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அதாவது இன்னம்) இத்யாதி3. (கீழ் விண்ணப்பம் செய்த வார்த்தையாலே) என்றது "மாற்றமுள"வில் "மக்கள் தோற்ற" இத்யாதி3யாலே என்றபடி. (முதல்வார்த்தைக்கு அநந்தரத்திலே) என்றது "மக்கள் தோற்ற" இத்யாதி3 முதல்பாட்டு மோக்ஷம் முடிந்த உத்தரக்ஷணத்திலே என்றபடி. முதல் வார்த்தைக்கு அத்4யாஹாரலப்3த4ம். (இவ்வர்த்த2த்தை) என்றது (எடுக்க) இத்யாதி3. (பூர்வவாக்யோக்தார்த்த2த்தை என்றபடி) என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (இழவுக்கடி அவனாகச்சொல்லுகை நிக்3ரஹஜநகம் என்னும் இவ்வர்த்த2த்தை) என்று. (தாமே) என்கிற இதிலே அபி4ப்ரேதார்த்த2ம் (முன்பு) இத்யாதி3. (முன்பு அப்படி அருளிச்செய்த) என்றது கீழே (மக்கள் தோற்ற) இத்யாதி3ப்படியே அருளிச்செய்த என்றபடி. இத்தாலே 'தேவரே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே என்னை க3ர்ப்ப4ஜந்மாதி3யிலே உழலப்பண்ணினீர் என்னும் இவ்வர்த்த2த்தை இத்யாதி3 ஆய்ப்படி வ்யாக்2யாநம் அநுமிதம் என்று ஸூசிதம். யத்3யபி (சீற்றமுள)வாகிலும் என்கிற இதுக்கு பாஹ்யஸாப்ரப்3ருத்யஸஹ்யாபசாராந்தப்ரயுக்தமான சீற்றபரமாக வ்யாக்2யாநம் திருமொழி வ்யாக்2யாநத்திலே பண்ணிற்று, தத2ாபி, சீற்றத்துக்கு ஹேதுவாகாங்க்ஷையிலே "மக்கள் தோற்ற" இத்யாத்3யுக்திரூபாபந்நஹேதுவாலே தச்ச2ாந்தி உசிதையாகையாலும், பாஹ்யஸாதி3கள் இப்படி ஸந்நிஹிதங்களல்லாமையாலும் எடுக்க நிலைக்கிறவனைத் தள்ளினாய் என்றால் வரும் சீற்றமே "சீற்றமுள" என்கிற இதுக்கு அர்த்த2மாக உசிதம். இவ்வர்த்த2மும் இவ்வழியாலே அநேகமிறே தேவர்க்குப் பொறுக்க ஒண்ணாதவை என்கிற இத்தாலே திருமொழிவ்யாக்2யாநத்திலே ஸூசிதம் என்று கருத்து. (377)

3 7 8. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (சீற்றமுள என்றபின்பும்) இத்யாதி3. "மக்கள் தோற்ற" இத்யாதி3கள் இங்கும் ஒத்திருக்கையாலே அருளிச்செய்கிறார் (முன்புச்சொன்னதுதன்னையே) இத்யாதி3. (சொல்லுகைக்கு ஹேதுவை) இத்யநேந ப்ரஸங்க3ஸங்க3தி என்று ஸூசிதம். (க்ருபை) என்றது

ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமிக்குச் சீற்றமுண்டென்றறிந்தால் அஞ்சாமலித்தைச் சொல்லும்படி என்னென்னில் என்று ஶங்கித்து; "அடையவருளாயெனக்குன்றனருளே" என்றச்சீற்றத்தை அடக்கியாளுமவனுடைய வின்னருளும்; "ஆற்றங்கரைவாழ்மரம்போலஞ்சுகின்றேன்" இத்யாதி3யாலே அவன் சீறுமென்றுறியிருக்கவொட்டாமல் கூப்பிடுவிக்கிற கரையற்ற ஸம்ஸாரார்த்தியும்; "வேம்பின்புழுவேம்பன்றியுண்ணாதடியேன் நான் பின்னுமுன் சேவடியன்றி நயவேன்" என்று அவன் சீறித்தள்ளிலும் புறம்போக்கடியற்று மேல்விழும்படியான அநந்யக3தித்வமும்; சீற்றமுண்டென்றறியாநிற்கவும் ப4யம்கெட்டு வாய்விட்டுச் சொல்லப்பண்ணும். (378)

சொல்லுகைக்கு ஹேதுவை ப்ரஶ்நோத்தரரூபேண ப்ரகாஶிப்பிக்கிறார் [சீற்றம்] என்று துடங்கி. அதாவது, கீழ்ச்சொன்ன இத்தாலே ஈஶ்வரன்திருவுள்ளத்துக்குச் சீற்றமுண்டென்று அறிந்தால் பின்னையும் இவ்வார்த்தையைக் கூசாமல் திருமுன்பே சொல்லும்படி எங்ஙனே என்னில், அவன் சீற்றத்தைத்தன் ஸந்நிதி4யில் ஜீவிக்கவொட்டாத பரது3:க2ாஸஹிஷ்ணுத்வரூபையான க்ருபையும்; உன் சீற்றம் கண்டஞ்சி வாய்மூடவொட்டாதபடி கரையழிந்துசெல்லுகிற ஸம்ஸா-ரார்த்தியும்; சீறியெடுத்தெறியிலும் வேறுபுகலில்லாமையாகிற அநந்யக3தித்வமும் சொல்லும்படி பண்ணும் என்கை. இத்திருமொழியிலே "அடையவருளாய் எனக்கு உன்தனருளே", "துணியே-னினி நின்னருளல்லதெனக்கு", "தொண்டரானவர்க்கின்னருள் செய்வாய்" என்று பலவிடங்க-ளிலும் அவனருளேயும், "ஆற்றங்கரைவாழ் மரம்போலஞ்சுகின்றேன்", "காற்றத்திடைப்பட்ட கலவர்மனம் போலாற்றத்துளங்கா நிற்பன்", "பாம்போடொருகூரையிலே பயின்றாற்போல் தாங்காதுள்ளம்தள்ளும்", "இருபாடெரிகொள்ளியினுள்ளெறும்பேபோல் உருகாநிற்குமென் உள்ளம்", "வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்போலே உள்ளம்துளங்கா நிற்பன்" என்று பல த்3ருஷ்டாந்தங்களாலும் தம்முடைய ஆர்த்த்யநந்யக3தித்வங்களையும் அருளிச்செய்தாரிறே. (378)

க்ருபாநுஸந்தா4நம் என்றபடி. (தன் ஸந்நிதி4யில்) என்கிற இதிலே (தன்) என்கிறது க்ருபையை. (வாய் மூடவொட்டாதபடி) என்றது "மக்கள் தோற்ற" இத்யாதி3யைச் சொல்லாமலிருக்க ஒட்டாதபடி என்கை. (அநந்யக3தித்வம்) என்றது க3த்யந்தராபா4வாநுஸந்தா4நம் என்றபடி. அப்படி க்ருபாநுஸந்-தா4நாதி3கள் ஆழ்வாருக்கு உண்டோ என்ன (இத்திருமொழியிலே) இத்யாதி3. அடைய = நான் உன்னை அடையும்படியாக, அருளாய் = வந்தருளவேணும், எனக்கு = த3யநீயனான எனக்கு, உந்தனருளே = கொள்வார்தேட்டமான உன்னருளை என்றபடி. நின்னருளல்லது = தேவர் க்ருபையன்றி, இனித்துணியேன் = வேறொன்றை அத்4யவஸியேன் என்றபடி. தொண்டரானவர்க்கு = கைங்கர்யருசி உடையார்க்கு, இன்னருள் செய்வாய் = உன்பேறாக உன் அருளைக் கொடுக்கையே ஸ்வபா4வமாக உடையவன் என்றபடி. காற்றத்திடைப்பட்ட = பெருங்காற்றிலே அகப்பட்ட, கலவர் = மரக்கலமான கப்பலுடையவர்களுடைய, மனம் போல் = ஹ்ருத3யம்போல, ஆற்ற = மிகவும், துளங்காநிற்பன் = நடுங்காநிற்பன் என்றபடி. பாம்போடு = ஸர்ப்பத்தோடு, ஒரு கூரையிலே = ஒரு க்3ருஹத்திலே, பயின்றாற்போல் = பரிசயம் பண்ணினாப்போல, தாங்காது = த4ரியாதே, உள்ளம் = ஹ்ருத3யமானது, தளரும் = தடுமாறுநின்றது என்றபடி. இருபாடு = இரண்டுதலைவாயும், எரி = எரிகிற, கொள்ளியினுள் = கொள்ளியினுள்ளே நோவுபடுகிற, எறும்பேபோல் = எறும்பு போல, உள்ளம் = ஹ்ருத3யமானது, உருகாநிற்கும் = க்லேஶியாநின்றது என்றபடி. வெள்ளத்-திடைப்பட்ட = வெள்ளத்துக்குள்ளே அகப்பட்ட, நரியினம்போலே = கோ3மாயுக3ணம்போலே, உள்ளம் துளங்காநிற்பன் = ஹ்ருத3யமானது நடுங்காநிற்கும் என்றபடி. (378)

379. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி அநந்ய) இத்யாதி3. காலைக்கட்டுகையிலே கர்த்தா யோக்3ய-

379. சீறினாலும் காலைக்கட்டிக்கொள்ளலாம்படி இருப்பானொருவனைப் பெற்றால் எல்லாம் சொல்லலாமிறே.

"சீற்றமுள" என்று சீறினாலும் "பின்னும் உன்சேவடியன்றி நயவேன்" என்று காலைக்கட்டிக்கொள்ளலாம்படி தொண்டரானவர்க்கின்னருள்செய்யும் பரமக்ருபாளுவைப் பெறப்பெற்றால் அஞ்சாமல் உள்ளதெல்லாம் சொல்லலாமிறே என்கிறார். (379)

380. "க்ருபயா பர்யபாலயத்", "அரிசினத்தால்."

சீறினாலும் காலைக்கட்டிக்கொள்ளலாயிருக்குமிருப்புக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் மேல், "ஸ தம் நிபதிதம் பூ₄மௌ ஶரண்யஶ்ஶரணாக₃தம் । வத₄ார்ஹமபி காகுத்ஸ்த₂: க்ருபயா பர்யபாலயத்" என்று போக்கிடம் கெட்டு வந்து விழுந்த காகத்தை, அறுந்தறுத்துத் தீர்க்கவேண்டும் அபராத₄முண்டாயிருக்க, பிறந்துபடைத்த

379. இப்படி அநந்யக₃தித்வாதி₃கள் உண்டானாலும் அவனுக்குச் சீற்றம்பிறக்கும்படி சிலவற்றைச்சொல்லலாமோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் [சீறினாலும்] என்று துடங்கி; அதாவது சீறின காலத்திலும் சீற்றத்துக்கு விஷயமானவர்களுக்குச் சென்று திருவடிகளைப் பூண்டு கொள்ளலாம்படி பரமக்ருபாவானாயிருப்பான் ஒருவனைப்பெற்றால் நினைத்தபடியெல்லாம் சொல்லலாமிறே என்கை.

380. சீறின து₃ணையிலும் காலைக்கட்டிக் கொள்ளலாயிருக்கும்படிக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார், ["க்ருபயாபர்யபாலயத்". "அரிசினத்தால்"] என்று. அதாவது, "ஸ தம் நிபதிதம் பூ₄மௌ ஶரண்யஶ்ஶரணாக₃தம் । வத₄ார்ஹமபி காகுத்ஸ்த₂: க்ருபயா பர்யபாலயத்" என்று அபராத₄த்தைத் தீரக்கழியச் செய்து ப்₃ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கிலக்காய்ப் புறம்பு புகலற்றவாறே வந்து திருவடிகளிலே விழுந்தகாகத்தை, க்ருபையாலே ரக்ஷித்தாராகையாலும்; "அரிசினத்தாலீன்றதாயகற்றிடினும் மற்றவள் தன்னருள் நினைந்தேயழுங்குழவியதுவே போன்றிருந்தேனே" என்று பெறுகைக்கு

தயா கோபவிஷயபூ₄தர் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (சீற்றத்துக்கு) இத்யாதி₃. (நினைத்தபடியெல்லாம்) என்றது "தோற்றுவிப்பாய், வாங்காய், புகப்பெய்து திரிவாய், புகப்பெய்திகொல்" என்று ப₃ஹுவித₄மாக என்றபடி. (379)

380. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (சீறின து₃ணையிலும்) இத்யாதி₃. "வத₄ார்ஹமபி" என்கிற இதுக்கு அர்த்த₂ம் (அபராத₄த்தை) இத்யாதி₃. "தம்" என்கிற இதுக்கர்த்த₂ம் (புறம்பு) இத்யாதி₃. (பூ₄மௌ நிபதிதம்) என்கிற இதுக்கர்த்த₂ம் (திருவடிகளிலே) இத்யாதி₃. இங்கே "தம் நிபதிதம்" என்கிற இதிலே தாத்பர்யம். அரிசினத்தால் = அரிந்துபோகடவேண்டின கோபத்தாலே, ஈன்றதாய் = பெற்ற தாயானவள், அகற்றிடினும் = தள்ளிவிட்டாலும், மற்று = பின்னும், அவள்தனருள் = அந்தத் தாயினுடைய இரக்கத்தையே, நினைந்து = ஸ்மரித்து, அழும் = காலைக்கட்டிக்கொண்டு அழுகிற, குழவியதுவே போன்றிருந்தேன் = அந்தக்குழந்தைபோல இருந்தேன் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பெறுகைக்கு) இத்யாதி₃நா. வரம் = தே₃வதாப்ரஸாத₃ார்த்த₂தபஸ்ஸு. (தரு துயரம்) இத்யாதி₃யை உட்கொண்டு (என் அபராத₄த்தை) இத்யாதி₃. (அரிசினத்தால்) இத்யாதி₃யால் மூலாபி₄ப்ரேதப்ரயாணந்தரம் (இப்படி ஆழ்வார்) இத்யாதி₃. 'ஹே மஹேஶ! நிராஶகஸ்யாபி தவ

பேறையுடையரான பெருமாள் அபராத$_4$த்துக்கொரு கண்ணழிவுசெய்து க்ருபையாலே ரக்ஷித்தருளினரிறே; "அரிசினத்தால்" இத்யாதி$_3$. வருந்திப்பெற்றுப்போற்றி வளர்க்குமின்றதாய் தீம்புகண்டுகிளர்ந்த சினத்தாலே காலாலேயுதைத்துத் தள்ளத்தள்ள வேறுபோக்கடியற்றுப் பின்னையும் சீறியுதைக்கிற தாம்முகத்தில் இரக்கத்தையே பார்த்து அழாநின்று அவள் காலைத்தழுவிக்கொள்ளும் குழவிபோல அடியேன் செய்ததீமை கண்டு வத்ஸலரான தேவர் மலங்கத்தள்ளிலும் சீறித்தள்ளுகிற தேவர்திருவடிகளல்லது வேறு போக்கடி கேட்டிருந்தேனல்லேனென்றாரிறே. இந்தால் அநுகூலப்ரதிகூலவிப$_4$ாக$_3$மற சீற்றம்கண்டு மேல்விழும்படியான க்ருபாளுத்வமவனுக்குண்டானபின் சொல்லவொண்ணாததேதென்றபடி. (380)

வருந்தி வரங்கிடந்து பெற்ற தாயானவள் இது செய்த தீங்கைக்கண்டு எறிந்து பொகடவேண்டும் சீற்றத்தையுடையளாய்க்கொண்டு கிட்டவர ஒட்டாமல் தள்ளிவிட்டாலும், வேறுபோக்கடியற்றுச் சீறியெடுத்தெறிகிற அவளுடைய முகத்திரக்கத்தையே நினைத்து, அழுதுகாலைத்தழுவிக்கொள்ளும் குழவிபோல, 'என் அபராத$_4$த்தைக்கண்டு அருகுவாராதபடி தேவர் தள்ளிவிடப்பார்க்கிலும், திருவடிகளல்லது வேறுபோக்கடியற்றிருந்தேன்' என்று ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாளருளிச்செய்கை-யாலும், [சீறினாலும் காலைக்கட்டிக்கொள்ளலாம்படி இருப்பானொருவன்] என்னுமிடம் ஸித்$_3$த$_4$ம் என்கை. இப்படி ஆழ்வாரருளிச்செய்த இவ்வர்த்தத்தை, "நிராஸகஸ்யாபி ந தாவதுத்ஸஹே மஹேஶ ஹாதும் தவ பாத$_3$பங்கஜம் । ருஷா நிரஸ்தோபி ஶிஶுஸ்தநந்த$_4$யோ ந ஜாது மாதுஶ்சரணௌ ஜிஹாஸதி" என்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்தாரிறே. ஆக, இவ்வளவும் [ப$_4$யா-ப$_4$யங்களிரண்டும் மாறாடிலஜ்ஜையே ஸித்$_3$தி$_4$க்கும்] என்கிறதின்மேல் வந்த ஶங்கா-பரிஹாரங்கள் பண்ணப்பட்டது. (380)

பாதபங்கஜம் ஹாதும் நோத்ஸஹே' என்று அந்வயம். லங்க$_3$த்யர்த்த$_2$ம் வ்ருத்தாநுவாத$_3$ம் (ஆக இவ்வளவும்) இத்யாதி$_3$. (380)

நாலு ப்ரகரணங்களில் மூன்றாவதான மங்க$_3$ளாஶாஸநப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

த்ரிபாத்விபூ₄திப்ரகரணம்

381. த்ரிபாத்₃விபூ₄தியிலே பரிபூர்ணாநுப₄வம் நடவாநிற்க, அதுண்டதுருக்காட்டாதே,

381. இனி [ப₄க₃வத்₃கு₃ணாநுஸந்தா₄நம் அப₄யஹேது] என்று கீழருளிச்செய்தத்தை விஶதீ₃கரிக்கைக்காக, ஈஶ்வரன் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்குப்பண்ணும் க்ருஷிபரம்பரையை அருளிச்செய்கிறார் [த்ரிபாத்₃விபூ₄தியிலே] என்றுதுடங்கி. "த்ரிபாத₃ஸ்யாம்ருதம் தி₃வி" என்கையாலே நித்யவிபூ₄தியை த்ரிபாத்₃விபூ₄தி என்னக்கடவதிறே; இதினுடைய த்ரிபாத்த்வம் பலபடியாக நிர்வஹிக்கலாயிருக்கும். எங்ஙனே என்னில் "பாதோ₃ஸ்ய விஶ்வாபூ₄தாநி த்ரிபாத₃ஸ்யாம்ருதம் தி₃வி" என்று இந்த விபூ₄தியில் எல்லா பூ₄தங்களும் இவனுக்கு நாலத்தொன்று என்னும்படி அல்பமாயிருக்கும்; பரமாகாஶத்தில் இவனுடைய நித்யமான விபூ₄தி த்ரிபாத்தென்னும்படி மும்மடங்காயிருக்கும்; {இந்த விபூ₄தித்₃வயவிஷயமான பாத₃ஶப்₃த₃மும் த்ரிபாச்ச₂ப்₃த₃மும், அல்பமஹத்த்வங்களுக்கு உபலக்ஷணமித்தனையொழிய பரிச்சே₂த₃பரமன்று; லீலாவிபூ₄தியிலண்டங்கள் தானே அஸங்க்₂யாதங்களாயிறேயிருப்பது} என்று தீ₃பப்ரகாஶத்திலே ஜீயரருளிச்செய்கையாலே இவ்விபூ₄தியில் கார்யரூபப்ரதே₃ஶத்தைப்பற்ற பரமாகாஶத்தில் நித்யவிபூ₄தி மும்மடங்காயிருக்கும் என்னவுமாம்; அன்றிக்கே, {இத்யப்ராக்ருதம் ஸ்த₂ாநமுச்யதே, த்ரிபாத்த்வஞ்ச அப்ராக்ருதைர்போ₄க்₃யபோ₄கோ₃பகரணபோ₄க₃ஸ்த₂ாநவிஶேஷைர்வா,

381. உத்தரவாக்யஸங்க₃தி (இனி ப₄க₃வத்) இத்யாதி₃. (விஶதீ₃கரிக்கைக்காக) என்கிற இதில் விஶதீ₃காராம்ஶத்தாலே விவரணவிவரணிபா₄வம் ஸங்க₃தி என்றும், 'துமுந்'நர்த்த₂ாம்ஶத்தாலே அவ்யவஹிதோத்தரவாக்யங்களுக்கு உபோத்₃கா₄தஸங்க₃தி என்றும் ஸூசிதம். (த்ரிபாத்₃விபூ₄தி) ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (த்ரிபாத₃ஸ்யாம்ருதம்) இத்யாதி₃. த்ரய: பாதா₃ அஸ்ய த்ரிபாத். பாத₃ஶப்₃த₃ஸ்ய லோப: . அம்ருதம் = நித்யம், அஸ்ய = பரமாத்மந:. தி₃வி = பரமாகாஶே என்றபடி. இத்தால் ஶ்ருதிமூலகநிரூட₄வ்யவஹாரம் த்ரிபாத்₃விபூ₄தி என்று நித்யவிபூ₄திக்கு என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (என்கையாலே) இத்யாதி₃. த்ரிபாத்த்வப்ரயுக்தபரிச்சி₂ந்நத்வஶங்காவ்யாவர்த்தநார்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார் (இதினுடைய) இத்யாதி₃. த்ரிபாத்த்வம் - த்ரிபாத்பத₃ப்ரவ்ருத்திநிமித்தம். ப்ரத₂மம் தீ₃பப்ரகாஶோக்தப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்வதாக தத்ஸூச்த்யுபாதா₃நம் (பாதோ₃ஸ்ய) இத்யாதி₃ (இருப்பது என்றும்) இத்யர்தம். "பாதோ₃ஸ்ய ருக்₄நே தூரீயாம்ஶோ" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (நாலத்தொன்று) என்று; அத்தால் அபி₄ப்ரேதம் அல்பமாயிருக்கும் என்று. (தி₃வி) இத்யஸ்ய அர்த்த₂ம் (பரம) இத்யாதி₃. அம்ருதஶப்₃த₃ஷஷ்டி₂களுக்கு அர்த்த₂ம் (நித்யமான) இத்யாதி₃. த்ரிபாச்ச₂ப்₃த₃ாபி₄ப்ரேதம் (மும்மடங்கு) இத்யாதி₃. மும்மடங்கு = த்ரிகு₃ணம். முக்₂யார்த்த₂ாநுபபத்தி (இந்த விபூ₄தித்₃வய) இத்யாதி₃. பரிச்சே₂த₃ம் - இயத்தை. (அண்டங்கள் தானே) இத்யநேந தத₃ந்தர்க₃தாநாம் தத்₃பு₄ஹிஷ்ட₂ாநாஞ்ச அஸங்க்₂யாதத்வம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்₃த₄ம் என்று ஸூசிதம்; ஆகையால் அல்பத்வம் அபி₄ப்ரேதம் என்றபடி. வ்யக்த்யாநந்த்யஸாம்யம் இருந்தாலும் ஸத்தாத்₃ரவ்யத்வாதி₃ஜாதிகளுக்கு பராபரத்வங்கள்போலே அபரிச்சி₂ந்நமானாலும் நித்யவிபூ₄தியைப்பற்ற அல்பத்வம் கூடும் என்று கருத்து. மூலப்ரக்ருதி ஸ்வதோநந்தயாய், அநந்தபரிணாமங்களுக்கு ஸ்வைகதே₃ஶத்தாலே ஆதா₄ரமாயிருக்கையாலே அதில் கார்யரூபப்ரதே₃ஶத்துக்கு நித்யவிபூ₄த்யபேக்ஷயா அல்பத்வம் தே₃ஶகாலவிஶேஷங்களின்றிக்கே இருக்கையாலே உபபந்நம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கார்யரூப) இத்யாதி₃. "விஷ்ணோ:

தே₃ஶாந்தரக₃தனான புத்ரன்பக்கலிலே பித்ருஹ்ருத₃யம் கிடக்குமாபோலே, ஸம்ஸாரிகள்பக்கலிலே திருவுள்ளம்குடிபோய், இவர்களைப்பிரிந்தாலாற்றமாட்டாதே, இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்கு கரணகளேப₃ரங்களைக் கொடுத்து, அவற்றைக் கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான ஶக்திவிஶேஷங்களையும் கொடுத்து, கண்காண நிற்கில் ஆணையிட்டு விலக்குவர்களென்று கண்ணுக்குத்தோற்றாதபடி, உறங்குகிற ப்ரஜையை தாய்முதுகிலே அணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே, தானறிந்த ஸம்ப₃ந்த₄மே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே, அகவாயிலே அணைத்துக்கொண்டு, ஆட்சியில் தொடர்ச்சி நன்றென்றுவிடாதே, ஸத்தையைநோக்கி உடன்கேடனாய், இவர்கள் அஸத்கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே, அநுமதிதா₃நத்தைப் பண்ணி உதா₃ஸீநரைப்போலேயிருந்து, மீட்கைக்கிடம்பார்த்து, நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையும் காணாதே, நெற்றியைக் கொத்திப் பார்த்தால் ஒருவழியாலும் பசைகாணாதொழிந்தால், அப்ராப்யமென்று கண்ணநீரோடே மீளுவது;

பூ₄ஷணாஸ்த்ராதி₃ரூபேண ஜக₃த₃ந்தர்க₃தவஸ்த்வபி₄மாநிபி₄ர்நித்யை: ப₄க₃வத₃நுப₄வமாத்ரபரைஶ்ச நித்யஸித்₃தை₄ர்முக்தைஶ்சாத்மபி₄ர்வா ஸம்ப₄வதி} என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலே பட்டரருளிச்செய்தபடியே அப்ராக்ருதமாயிருந்துள்ள போ₄க்₃யவிஶேஷங்கள், போ₄கோ₃பகரணவிஶேஷங்கள், போ₄க₃ஸ்தா₂நவிஶேஷங்களாகிற மூன்று அம்ஶங்களோடே இருக்கையாலேயாதல், அஸ்த்ரபூ₄ஷணாத்₄யாயத்தில்படியே பூ₄ஷணாஸ்த்ராதி₃ரூபத்தாலே ஜக₃த₃ந்தர்க₃தவஸ்த்வபி₄மானிகளான நித்யரும், கேவல ப₄க₃வத₃நுப₄வபரராயிருக்கும் நித்யரும் முக்தருமாய் இப்படி மூன்று அம்ஶமாயிருக்கும் ஆத்மாக்களையுடைத்தாகையாலேயாதல் த்ரிபாத்தென்னவுமாம். ஆக, இப்படி லீலாவிபூ₄தியில் அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தையாகையாலே நிரதிஶயஸுகா₂வஹையான நித்யவிபூ₄தியிலே, [பரிபூர்ணாநுப₄வம் நடவாநிற்க] நித்யமுக்தரோடே கூடியிருந்து ஓரொன்றே

கலாமாத்ரமபூ₄த் ஜக₃தே₃தச்சராசரம் । மஹாநம்ஶோஸ்ய தே₃வஸ்ய பரமே வ்யோம்நி ப₄ாஸதே" என்கிற மோக்ஷத₄ர்மவசநம் இங்கே அபி₄ப்ரேதம். ஶ்ருதப்ரகாஶிகோக்தப்ரகாரம் (தி₃வி) இத்யாதி₃. உபாத்தஶ்ருதப்ரகாஶிகைக்கு அர்த்த₂ம் (அப்ராக்ருதமாய்) இத்யாதி₃. த்₃வந்த்₃வாத் பூர்வோத்தரஶப்₃த₃ங்களுக்கு மூன்றிலும் ஸம்ப₃ந்த₄ம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (இருந்துள்ள போ₄க்₃யவிஶேஷங்கள்) இத்யாதி₃. பாத₃ஶப்₃த₃ம் அம்ஶமாத்ரபரம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (அம்ஶங்களோடே) இதி. அஸ்த்ரபூ₄ஷணாத்₄யாயம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே ப்ரத₂மாம்ஶத்திலே; அதிலே "பூ₄ஷணாஸ்த்ரஸ்வரூபஸ்த₂ம்" இத்யாதி₃கம் இங்கே விவக்ஷிதம். (பூ₄ஷணாஸ்த்ராதி₃ரூபத்தாலே) என்கிற (ஆதி₃)பத₃ம் ஸ்ரீவத்ஸாதி₃பரம். மாத்ரஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (கேவலப₄க₃வத₃நுப₄வ) இத்யாதி₃. கேவலத்வம் ஜக₃த₃ந்தர்க₃தவஸ்த்வபி₄மாநித்வவிரஹ:. [த்ரிபாத்₃விபூ₄தியிலே] என்கிற நிர்தே₃ஶாபி₄ப்ரேதம் (ஆக இப்படி) இத்யாதி₃. நிரதிஶயமஹத்த்வ-அப்ராக்ருதபோ₄க்₃யாதி₃த்ரயஸம்ருத்₃த₄த்வஜக₃த₃பி₄மாநி-ஸூரிவர்க்கா₃தி₃த்ரயஸம்ருத்₃த₄த்வங்களாலே அத்யந்தவிலக்ஷணையாகையாலே என்றபடி. "ஜ்ஞாநாநந்த₃மயஸ்த்யாநாத்₃தே₃ஶப₄ாவம் வ்ரஜத்யுத" இத்யாதி₃களை உட்கொண்டு (நிரதிஶய) இத்யாதி₃. இத்தால் ஸுக₂வைகல்யமில்லை என்றபடி. சூர்ணிகாரூபமாகையாலே க₃த்₃யத்ரயவ்யாக்₂யாநரீத்யா இதிகரணாந்தப்ரதீகோபாதா₃நாதி₃களின்றிக்கே வ்யாக்₂யாநித்தருளுகிறார் (பரிபூர்ண) இத்யாதி₃. (நித்யமுக்தரோடே கூடி) என்கிற இத்தாலே "ஏக: ஸ்வாது₃ ந

தனக்கேற இடம்பெற்றவளவிலே, என்னாரைச்சொன்னாய், என் பேரைச்சொன்னாய்,என்னடியாரை நோக்கினாய், அவர்கள் விடாயைத்தீர்த்தாய், அவர்களுக்கொதுங்க நிழலைக்கொடுத்தாய் என்றாப்போலே சிலவற்றை ஏறிட்டு, மடிமாங்காயிட்டு, பொன்வாணியன் பொன்னை உரைகல்லிலேயுரைத்து மெழுகாலே எடுத்து, கால்கழஞ்சென்று திரட்டுமாபோலே, ஜந்மபரம்பரைகள்தோறும், யாத்₃ருச்சி₂கம், ப்ராஸங்கி₃கம், ஆநுஷங்கி₃கமென்கிற ஸுக்ருதவிஶேஷங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு, தானே அவற்றை ஒன்றுபத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டுபோரும்.

நிரதிஶயாநந்த₃ஜநகமான ஸ்வரூபரூபகு₃ணவிபூ₄திகளெல்லாவற்றையும், யுக₃பதே₃வ அநுப₄விக்கையாகிற பரிபூர்ணாநுப₄வம் அவிச்சி₂ந்நமாய்ச் செல்லாநிற்க என்கை; [அது உண்டதுருக்காட்டாதே] அதாவது - அப்போதப்போது வடிவிலே இட்டுமாறினாப்போலே புதுக்கணித்து வரப்பண்ணும் அந்த அநுப₄வமொன்றும் வடிவில் தோற்றாதே என்கை; [தே₃ஶாந்தரக₃தனான புத்ரன்பக்கலிலே பித்ருஹ்ருத₃யம் கிடக்குமாபோலே, ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் குடிபோய்] அதாவது - அநேகபுத்ரர்களில் வைத்துக்கொண்டு ஒருவன் ஸ்வகர்மாநுகு₃ணமாக தே₃ஶாந்தரமேபோனால் மற்றுண்டான புத்ரர்களும் தானுமாயிருந்து ஜீவியாநிற்கச்செய்தேயும், இவர்களோபாதி அவனும் கூடியிருந்து வாழுகைக்கிட்டுப்பிறந்து வைத்து இத்தையொழிந்து கிடக்கிறானே என்று, தே₃ஶாந்தரக₃தனான அந்த புத்ரன்பக்கலிலே பிதாவினுடைய ஹ்ருத₃யம் கிடக்குமாபோலே, நித்யமுக்தரும் தானும் கூடியிருந்து வாழச்செய்தே, இப்போ₄க₃த்தில் ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க, இச்சேதநன் இத்தை இழந்து கிடப்பதே என்று தே₃ஶாந்தரஸ்த₂ரான ஸம்ஸாரிகள்பக்கலிலே திருவுள்ளம் நேராகப்போய் என்கை; [இவர்களைப் பிரிந்தால் ஆற்றமாட்டாதே] அதாவது - ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்தில் ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க,

---

பு₄ஞ்ஜீத" என்கிற இதுவும் இல்லை என்றபடி. (நிரதிஶய) இத்யாதி₃ போ₄க்₃யவைகல்யமுமில்லை என்றபடி. (யுக₃பதே₃வ) இத்யாதி₃நா போ₄க₃வைகல்யமுமில்லை என்றபடி. "பரிபூர்ணைஸ்வரூப பரிபூர்ணாநாம் பரிபூர்ணோநுப₄வ: பரிபூர்ணாநுப₄வ:" என்றிவை இத்தனையும் தந்த்ரேண விவக்ஷிதம் என்று கருத்து. காத₃ாசித்கத்வவ்யாவ்ருத்த்யர்த்த₂ம் (நடவாநிற்க) என்கிற இது என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (அவிச்சி₂ந்நமாய்) இத்யாதி₃. (புதுக்கணித்து வரப்பண்ணும்) என்றது நவீப₄விக்கும்படி பண்ணும் என்றபடி. "ப்₃ரஹ்மவித₃ இவ தே ஸௌம்யமுக₂ம் ப₄ாதி". "ப₄வதி புமாந் ஜக₃தோஸ்ய ஸௌம்யரூப:" என்று தத₃நுப₄வம் இவனுக்கே வடிவில் தோன்றும்போது அவனுக்குச் சொல்ல வேண்டாவிறே என்று கருத்து. (பரிபூர்ணாநுப₄வம்) என்கிற தா₃ர்ஷ்டாந்திகாநுகு₃ணமாக த்₃ருஷ்டாந்தத்திலும் அநேகபுத்ரஸத்₃ப₄ாவம் வரும் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (அநேகபுத்ராதி₃களிலே) இத்யாதி₃. கு₃மிதத்வவ்யாவ்ருத்த்யர்த்த₂மான கூ₃தத்வப₂லிதம் (ஸ்வகர்ம) இத்யாதி₃. (பித்ருஹ்ருத₃யம்) என்றது பிதாவினுடைய சிந்தநம் என்றாய், யோக்₃யதாநுகு₃ணமாக தத்ப்ரகாரோல்லேக₂நம் (இவர்களோபாதி) இத்யாதி₃. தா₃ர்ஷ்டாந்திகம் (நித்யமுக்தரும்) இத்யாதி₃. கூ₃நாக₃தவ்யாவ்ருத்த்யர்த்த₂மான (குடிபோய்) என்கிற இதுக்கர்த்த₂ம் (நேராக) இத்யாதி₃. ஸர்வக₃தனுக்குப் பிரிவு கூடாதாகையாலே கரணகளேப₃ரவிது₄ரதையைப்பற்றப் பிரிவு விவக்ஷிதம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்திலே) இத்யாதி₃. சதுர்முக₂தத்புத்ரதே₃வமநுஷ்யாத்₃யபி₄ப்ராயேண த்₃ருஷ்டாந்தத்தில் புத்ராதி₃க்₃ரஹணம். ஆநந்த₃மயஶ்ருதிவிரோத₄-

அசேதநமான கர்மமிழப்பிக்கமாட்டாது, ப4க3வத்ஸ்வாதந்த்ர்யமே யிழவுக்கடி, ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமிக்ருபையே பேற்றுக்கடி என்னுமிடத்தை உபாயேந அருளிச்செய்து, அந்த க்ருபை யாத்3ருச்சி2காதி3ஸாபேக்ஷமாயும் தந்நிரபேக்ஷமாயும் பேற்றுக்குடலாமென்று இருகூறுசெய்து, அதில் நிர்ஹேதுகப்ரத்திவிஷயமான முற்பட்டஸாபேக்ஷக்ருபையின் கார்யவிஶேஷங்களை அருளிச்செய்கிறுர் மேல் [த்ரிபாத்3விபூ4தியில்] இத்யாதி3யால். "த்ரிபாத3ஸ்யாம்ருதம் தி3வி" என்று லீலாவிபூ4தியில் மும்மடங்கான த்ரிபாத்3விபூ4தியான நித்யவிபூ4தியிலே, அபரிச்சி2ந்நாநந்த3பூர்ணஸ்வரூபாதி3பரிபூர்ணுநுப4வம் நிரந்தரம் நடவாநிற்கச் செய்தே, அந்த பரிபூர்ணுநுப4வமடையக் கீழாறுபோய் உண்டதுருக்காட்டாதே, ஸந்நிஹிதபுத்ரன் இராநிற்க தே3ஶாந்தரக3தரான முக்3த4புத்ரர்கள்பக்கலிலே, வத்ஸலனுன பிதாவினுடைய புத்ரஸ்மரணக்3ரஸ்த ஹ்ருத3யம், ஸந்நிஹிதர்பக்கல் பற்றற்று, நிரந்தரவிவித4ஸ்ம்ருதிரூபேண குடிகிடக்குமாபோலே, தூ3ரஸ்த2ராய் அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகள்பக்கலிலே வத்ஸலனுன தன்னுடைய ஸ்நேஹாக்ருஷ்டமான திருவுள்ளம், ஸந்நிஹிதநித்யமுக்தர்பக்கல் பற்றற்று ஸவாஸநமாகக் குடிபோய், "ஸ ஏகாகீ ந ரமேத" என்று அநந்தகோடிநித்யஸூரிகளுடனிருந்தும் இந்த ஸம்ஸாரிகளைப்பிரிந்து தனிப்பட்டு, ஆற்றல்மிக்க அடக்கமற்று ஆற்றமாட்டாதே கரணஶூந்யராய் ஒடுங்கின ஸம்ஸாரிகளோடே புரையறக்கலந்து பரிமாறுகைக்கு உபகரணங்களான கரணகளேப3ரங்களைத் தன் க்ருபையாலே கொடுத்து; ஸ்வாஶ்ரயணுேபகரணமான அந்த

நித்யவிபூ4தியிலே இஸ்ஸம்ஸாரிசேதநரைப் பிரிந்து தானிருக்குமளவில், புத்ரபௌத்ராதி3க-ளோடே ஜீவித்தவன் அவர்களை இழந்து தனியனுப்போலே "ஸ ஏகாகீ ந ரமேத" என்கிறபடியே அவ்விழவு ஸஹிக்கமாட்டாதே என்கை; ஸம்ஹ்ருதராய்க்கிடக்குமளவிலும் இவர்களை ஶரீரமாகக் கொண்டு தான் ஶரீரியாயிருக்கச்செய்தேயும், அத்தையொரு கலவியாக நினையாதே, கரணகளேப3ரஸஹிதராய் அவர்கள் வர்த்திக்கிற காலத்தில் அந்தராத்மதயா ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளை நிர்வஹித்துக்கொண்டிருக்கை முதலானவற்றை இவர்களோடே கலவியாகவும், இவர்கள் கரணகளேப3ரவிது4ரராய் அசித்3விஶேஷிதராய்க்கிடக்கத் தான் நித்யவிபூ4தியிலே இருக்குமிருப்பை இவர்களைப் பிரிந்திருக்கிற இருப்பாகவும் நினைத்திருக்கையாலே [இவர்களைப் பிரிந்தால்] என்று அருளிச்செய்கிறுர்; [இவர்களோடேகலந்து பரிமாறுகைக்கு கரண-களேப3ரங்களைக் கொடுத்து] அதாவது – அந்தராத்மதையாலும் அவதாரார்ச்சாவதாரங்களாலும்

பரிஹாராபி4ப்ராயேண (ஸ ஏகாகீ) இத்யாதி3. ஸ பரமாத்மா ஏகாகீ ஸந் ப்ரலயஸமயே ஸம்ஸாரி-சேதநவிரஹிதஸ்ஸந் (ந ரமத) அரதிமாந் ப4வேத் என்றபடி. இத்தால் ஹேயப்ரத்யநீக-ஆநந்த3மய-த்வாதி3ஶ்ருதிகள் கர்மமூலகது3:க2விஶேஷாப4ாவபரங்கள்; இந்த ஶ்ருதிஸம்ப3ந்த4மூலகமாய் "பர்யுத்ஸுகோ ப4வதி யத்ஸுகி2தோபி" என்கிறபடியே ஸுக2ாவிரோதி4யான து3:க2விஶேஷத்தைச் சொல்லுகிறது என்றபடி. அத்ர வக்தவ்யம் பூர்வமேவோக்தம். ப்3ரஹ்மணஸ்ஸர்வக3தத்வாத் ஸாக்ஷாத் விஶ்லேஷமும், தத்பூர்வகஸம்ஶ்லேஷமும் கூடாதாகையாலே ப4க3வதபி4ப்ராயேண விஶ்லேஷ-ஸம்ஶ்லேஷங்களை மூலாபி4ப்ரேதமாக அருளிச்செய்கிறுர் (ஸம்ஹ்ருதராய்) இத்யாதி3. இவ்வர்த்த2மும் "ஸ ஏகாகீ ந ரமேத" இத்யாதி3ஶ்ருத்யர்த்த2ாபத்திஸித்3த4ம். "தாவாவாம் பிதரௌ வ்யோம்நி" இத்யுபக்ரம்ய "அநுக்3ரஹாய லோகாநாம் ஸ்தி2தௌ ச பரயா ஶ்ரியா। கதா3சித் க்ருபயாவிஷ்டௌ ஜீவாநாம் ஹிதகாம்யயா। ஸுகி2நஸ்ஸ்யுரிமே தே3வா: ப்ராப்நுயுர்நௌ கத2ஞ்சந" இத்யாதி3க-ளிலேயும் உக்தம். கலவியை யதே2ாசிதம் த3ர்ஶிப்பிக்கிறுர் (அந்தராத்மதையாலும்) இத்யாதி3. (அந்தராத்மதை)யாவது ஸ்தூ2லாவஸ்த2சேதநஶரீரகத்வமும். "ஸ ஏவ யோகி3ஹ்ருத3யபங்கஜே து ஸவிக்3ரஹ:" என்று சொன்ன ஹ்ருத3யபுண்ட3ரீகஸ்தி2தியும். (கரணகளேப3ர)ஶப்3த3ம்

கரணகளேப3ரங்களைக்கொண்டு, மோக்ஷோபாயாதி3களிலே தகையற வ்யாபரிக்கைக்கீடான சிச்ச2க்தி, ப்ரவ்ருத்திஶக்தி, நிவ்ருத்திஶக்தியென்கிற ஶக்திவிஶேஷங்களையும் ஹிதைஷியாய்க்கொடுத்து, தச்ச2க்திவிஶேஷயுக்தரான இவர்களுடைய நம்மைக்காணவேண்டா கண்காண ரக்ஷிக்கிறோமென்று நாம் ஸாபி4லாஷராய் நிற்கில், எங்களை ரக்ஷித்தாயாகில் உனக்குள்ளாராணையென்று ஆணையிட்டுப் புறங்கையாலேயடித்து, "அஹம் மே" என்று விலக்குவர்களென்று திருவுள்ளம்பற்றி "ந ஸந்த்3ருஶே திஷ்ட2தி ரூபமஸ்ய", "கட்கிலீ" என்கிறபடியே இவர்களுடைய புறக்கணிக்கும் கண்ணுக்குத்தான் விஷயமாய்த்தோற்றுதபடி, அணைப்புண்கிறதன்னையுமணைக்கிற தாயையுமறியாதே உறங்குகிற ஸ்தநந்த4யப்ரஜையை, வத்ஸலையான தாய் முன்னேயணைக்கில் முலைநெருக்குப்பட்டு நோகுமென்று முதுகிலே மெள்ள அணைத்துக்கொண்டு ஒரு படுக்கையிலே கிடக்குமாபோலே, ஸ்வபரஸ்வரூபத்தையறியாதே அநாதி3மாயயா ஸுப்தனுன

இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்குறுப்பாக "விசித்ரா தே3ஹஸம்பத்தி:" இத்யாதி3ப்படியே ஸ்வசரணகமலஸமாஶ்ரயணோபகரணமான கரணகளேப3ரங்களை த3யமாநமனாவாய்க் கொடுத்து என்கை; [அவற்றைக்கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான ஶக்திவிஶேஷங்களையும் கொடுத்து] அதாவது – அந்த கரணகளேப3ரங்களைக் கொண்டும் அவற்றை அறிந்து செய்ய வேண்டுமவற்றைச் செய்து தவிரவேண்டுமவற்றைத் தவிர்ந்து, இப்படி வ்யாபரிக்கைக்கீடான சிச்ச2க்தி, ப்ரவ்ருத்திஶக்தி, நிவ்ருத்திஶக்திகளாகிற ஶக்திவிஶேஷங்களையும் கொடுத்து என்கை. [கண்காண நிற்கிலாணையிட்டு விலக்குவர்களென்று கண்ணுக்குத்தோற்றுதபடி] அதாவது – இத்தனையும் செய்து ஸ்வாமித்வப்ராப்தி தோற்ற இவர்கள் கண்ணுக்கு விஷயமாய் நிற்கில், "த்வம் மே" என்றால் ஸஹியாமல் "அஹம் மே" என்றும் ஸ்வதந்த்ரராகையாலே, 'எங்கள்கண்முகப்பிலே நீ ஒருக்காலும் நிற்கக்கடவையல்லை' என்று திருவாணையிட்டு நிஷேதி4ப்பர்களென்று நினைத்து, "ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சநைநம்", "கட்கிலீ" என்கிறபடியே இவர்கள் கண்ணுக்கொருக்காலமும் விஷயமாகாதபடி என்கை; [உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய் முதுகிலே அணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே தானறிந்த ஸம்ப3ந்த4மே ஹேதுவாக அகவாயிலே அணைத்து] அதாவது – தன்னையும் தாயையும் அறியாதே கிடந்து உறங்குகிற ப்ரஜையை வத்ஸலையானவள் தானறிந்த ரக்ஷ்யரக்ஷகபா4வஸம்ப3ந்த4மடியாக முதுகிலே அணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே, அநாதி3-மாயயா ஸுப்தராய் ஸ்வபரஸ்வரூபங்களிலொன்றையும் அறியாமல்கிடக்கிற இச்சேதநரை,

---

"கரணகளேப3ரைர்க4டயிதும் த3யமாநமநா:" இத்யாதி3க்கு ப்ரத்யபி4ஜ்ஞாபகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (த3யமாந) இத்யாதி3. (வ்யாபரிக்கை) என்கிற வ்யாபாரஶப்3த3ம் தா4த்வர்த்த2ஶப்3த3பர்யாயமாய் ஓளசித்யாத் ஜ்ஞாநப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே ஶக்திஶப்3த3நிர்தே3ஶாநுகு3ணமாக அர்த்த2ம் (அறியவேண்டுமவற்றை) இத்யாதி3. "த3ாஸ்யமைஶ்வர்யவாதே3ந ஜ்ஞாதீநாஞ்ச கரோம்யஹம் । அர்த்த2பே4க்தா ச பே4ாகா3நாம் வாக்3து3ருக்தாநி சக்ஷமே" இத்யாதி3களால் வ்யஞ்ஜிதமான அர்த்த2ம் (இத்தனையும் செய்து ஸ்வாமித்வப்ராப்தி) இத்யாதி3. (திருவாணை நின்னாணை) என்கிற இத்தைப்பற்ற (திருவாணை) இத்யாதி3. "ஸம்பா3ாஹஶப்4யாம் நமதி" என்னும்படி இருக்குமவன் "ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி" இத்யாதி3ப்படியே இருப்பது இவர்களுக்கு ஹிதார்த்த2மாக என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ந சக்ஷுஷா) இத்யாதி3. "ந பா3ஹ்யம் கிஞ்சந வேத3", "நாஹம் க2ல்வயமஹமஸ்மி" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு (தன்னையும்) இத்யாதி3. தா3ர்ஷ்டாந்திகத்தில் உறக்கம் (அநாதி3மாயயா) இத்யாதி3. தத்கார்யம் (ஸ்வஸ்வரூப) இத்யாதி3. (திஷ்ட2ந்) என்கிற இத்தால் அர்த்த2ஸித்3த4ம் (ஸ்பர்ஶித்துக்கொண்டு) என்று. அணைக்கை ஸ்பர்ஶமிறே. வர்த்தமாந-

முக்$_3$த$_4$ப$_3$த்$_3$த$_4$சேதநனைத் தானறிந்தரக்ஷ்யரக்ஷகஸம்ப$_3$ந்த$_4$மே ரக்ஷணஹேதுவாக த்யஜிக்கமாட்டாதே, "ய ஆத்மநி திஷ்ட$_2$ந்" என்று ஸ்வரூபத்தை உள்ளும் புறம்பும் அணைத்துக்கொண்டு, அநுப$_4$வமாகிற வாழ்ச்சியில் ஆக்ரோஶமாகிற துடர்ச்சி வ்யவஹாரவெற்றிக்கு நன்றென்று திருவுள்ளம்பற்றி, "ப$_4$ர்த்தா ஸந் ப்$_4$ரியமாணோ பி$_3$ப$_4$ர்த்தி" என்கிறபடியே இவன் ஸத்தைகுலையாதபடி க்ஷணார்த்த$_4$மும் விடாதே த$_4$ாரகனுய்க்கொண்டு, த$_4$ார்யமானவிவன் ஸத்தையழியாதபடிநோக்கி, ஸத$_3$ஸத்கர்மப$_2$லமான ஸ்வர்க்க$_3$நரகாதி$_3$ப்ரவேஶா-வஸ்தை$_2$களிலும் இவர்களை விடமாட்டாமல் உடன்கேடனாய், தன் வாத்ஸல்யவிஷயமான இவர்கள் ஆத்ம-ப்ரதிகூலது$_3$:க$_2$ஹேதுவான அஸத்கர்மங்களிலே ஸ்வத$_3$த்தஶக்திகொண்டு ப்ரவர்த்திக்கும் போது பேகணிப்பர்-களென்று வாத்ஸல்யத்தாலே மீட்கமாட்டாதே ருசியைப்பின்சென்று அஸத்கர்மாநுமதி தா$_3$நத்தைப் பண்ணி "உதா$_3$ஸீநவதா$_3$ஸீந:" என்று ஹிதப்ரவர்த்தகனுய்க்கொண்டு உதா$_3$ஸீநனன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் நியமநாதி$_3$யோக்$_3$யதை உண்டாயிருக்க உபேக்ஷித்திருக்கும் உதா$_3$ஸீநரைப்போலே தோற்றவிருந்து, ஸ்வரூபாநுரூபமான ருசியிலே மூட்டுகைக்காக ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$ாஸத்கர்மருசியினின்றும் இவர்களை

ஶேஷியான தானறிந்த ரக்ஷ்யரக்ஷகஸம்ப$_3$ந்த$_4$மே ஹேதுவாக விட க்ஷமனன்றிக்கே, "யஆத்மநி திஷ்ட$_2$ந்" என்கிறபடியே அந்தராத்மத்வேந இவற்றை ஸ்பர்ஶித்துக்கொண்டு என்கை; [ஆட்சியில் துடர்ச்சி நன்றென்று விடாதே ஸத்தையை நோக்கி] அதாவது - ஒருவனுடைமையை வேறொரு-வன் அபஹரித்து ஆளாநிற்க, உடையவனும்வைத்து உடைமையை இழந்தவன் தன்னதென்னு-மிடம் தோற்றப் பலநாளும் துடர்ந்து போந்தால் பின்பு வ்யவஹாரத்தில் விஜயஹேதுவாகா-நிற்குமிறே, அப்படியே "அநுப$_4$வவிப$_4$வாத்" என்கிற சேதநருடைய ஆட்சியிலும் நம்மதென்னு-மிடம் தோற்ற ஒருதலைப்பற்றிக் கொண்டு போருகிற துடர்ச்சி ப்ரப$_3$லமென்று நினைத்து, அந்தராத்மதயா அவஸ்தி$_2$தனுன தான் இவர்களை ஒருக்காலும் கைவிடாதே த$_4$ாரகனுய்க்கொண்டு த$_4$ார்யபூ$_4$தரான இவர்கள் ஸத்தை அழியாமல் நோக்கி என்கை; [உடன்கேடனாய்] அதாவது - இப்படி ஸத்தாத$_4$ாரகதயா ஸ்வர்க்க$_3$நரகப்ரவேஶாதி$_3$ஸர்வாவஸ்தை$_2$யிலும் இவர்களுக்குத் துணையாய்ப் போருகை; [உடன்கேடன்] என்பது - இவன்கேடு தன் கேடாயிருக்குமவனையிறே. [இவர்கள் அஸத்கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே அநுமதிதா$_3$நத்தைப்பண்ணி உதா$_3$ஸீநரைப்போலே இருந்து மீட்கைக்கிடம்பார்த்து] அதாவது - " ஆத$_3$ாவீஶ்வரத$_3$த்தயைவ புருஷ: ஸ்வாதந்த்ர்யஶக்த்யா ஸ்வயம் தத்தஜ்ஞாநசிகீர்ஷணப்ரயதநாந்யுத்பாத$_3$யந் வர்த்ததே" என்கிறபடியே அடியிலே தான்கொடுத்த ஜ்ஞாத்ருத்வரூபஸ்வாதந்த்ர்யஶக்தியாலே ஸ்வருச்யநு-கு$_3$ணமாக ப்ரவ்ருத்திகளைப் பண்ணிக்கொண்டு போருகைக்கு யோக்$_3$யரான இச்சேதநர், து$_3$ர்வாஸநாப$_3$லத்தாலே பாபகர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்குமளவிலும், அந்தர்யாமியான தான் நினைத்தால் மீட்கலாயிருக்கச்செய்தேயும், அப்படிச் செய்யுமளவில் ஸ்வாஜ்ஞாரூபஶாஸ்த்ர-

---

லப்$_3$த$_4$ம் (கொண்டு) என்றது. "பஶ்யதோ ப்$_3$ருவதோ பூ$_4$மேர்ஹாநிர்விம்ஶதிவார்ஷிகீ" இத்யாதி$_3$களை உட்கொண்டு (ஆட்சியிலும்) இத்யாதி$_3$கம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஒருவன்) இத்யாதி$_3$. (அநுப$_4$வவிப$_4$வாத்) என்கிற இது "த்வம் மேஹம்மே" இத்யாதி$_3$ஶ்லோகஸ்த$_2$ம். ஆட்சி = அநுப$_4$வம், துடர்ச்சி = ஸ்வீயத்வக்$_2$யாபநாநுவ்ருத்தி. (ஸத்தாத$_4$ாரகதயா) என்றது அப்ருத$_2$க்-ஸித்$_3$த$_4$த$_4$ர்மஸ்வரூபத்துக்கு த$_4$ர்மிஸ்வரூபநிர்வாஹகமாகையாலே என்றபடி. "ஆத$_3$ாவீஶ்வர-த$_3$த்தயா" இத்யாதி$_3$ - இது தத்த்வஸாரஶ்லோகம். (ஈஶ்வரத$_3$த்தயா) என்றத்தைப்பற்ற (தான் கொடுத்த) இதி. (ஸ்வயம்) என்கிற இதுக்கர்த்த$_2$ம் (ஸ்வருசி) இத்யாதி$_3$. து$_3$ர்வாஸநா =

ஸவாஸநமாக மீட்கைக்கு அபி4ஸந்தி4விராமமாகிற இடம்பார்த்து, திருமுன்னிலவிக்கிற விளக்கைத் திருடுகைக்குத் தூண்டுகைவணங்கித் திருவடிகளில் திருவாப4ரணங்களை அபஹரிக்கை முதலான நன்மையென்று பேரிடலாவதொருதீமையுமவர்கள்பக்கல் ஸர்வஜ்ஞனும் காணாதே, ஸர்ப்பத3ஷ்டனை டத்ரனைக் கூர்ந்த ஶாஸ்த்ரம்கொண்டு நெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்து, ரக்தப்பசை காணாமல், பின்னையுமொதுங்கின ப்ராணனுண்டோ என்னும் நசையாலே சுக்கிட்டுதியும் மருந்துவார்த்தும் மந்த்ரிப்பித்தும் ஒருவகையாலும் ப்ராணப்பசை காணாதொழிந்தால், இனி அஸாத்4யம் இழந்தோமென்று பரிதபித்துக்கண்ணும் கண்ணீருமாய்த்தலையிலே கைவைத்து மீளும் பிதாவைப்போலே, ஶப்33ாதி3விஷயஸர்ப்பத3ஷ்டனாய், அஹங்காராதி3விஷம் தலைமண்டையிட்டு மோஹித்து சைதந்யமுச்சற்று அஸத்கல்பனாய்க் கிடக்கிற ஸம்ஸாரிசேதநனுடைய முக்2யகரணமாகிற நெற்றியைக் கூர்ந்த ஶாஸ்த்ரஶாஸ்த்ரமுக2த்தாலே உபதே3ஶமாகிற

விநியோக3ம் அறுமென்னுமத்தைப் பற்றவும், ஸர்வமுக்திப்ரஸங்க3ம் வரும் என்னுமத்தைப் பற்றவும் மீட்கமாட்டாதே அநுமதித3ாநத்தைப்பண்ணியும், உத3ாஸீநனன்றிக்கே இருக்கச்செய்தே இவர்கள் என்பட்டால் நல்லது என்றிருக்கும் உத3ாஸீநரைப்போலே இருந்தும், அதில்நின்றும் அவர்களை மீட்கைக்குறுப்பாகச் சொல்லிக்கொள்ளத் தக்கதொரு நன்மையாகிற அவகாஶம் பார்த்து என்கை; [நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையும் காணாதே] அதாவது - இப்படி இடம்பார்த்துப் போருமளவில் ஶாஸ்த்ரமர்யாத3ாநுகு3ணமாகவாதல், தானறிந்ததாக ஆரோபித்துக் கொண்டாதல், இவர்களை அஸத்கர்மத்தினின்றும் மீட்கைக்கு அவகாஶமாயிருப்பதொரு நன்மை காணாத அளவன்றிக்கே அவ்வஸத்கர்மங்கள்தன்னிலே நன்மையென்று பேரிட்டுக் கொள்ளலாவ-தொரு தீமைதானுட்படக்காணப்பெறுதே என்கை; [நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமை] யாவது - பரஹிம்ஸை செய்துகொண்டு திரியாநிற்கச்செய்தே, ப4க3வத்3ப4ாக3வதவிரோதி4களா-யிருப்பாரை யாத்3ருச்சி2கமாக ஹிம்ஸிக்கை; விஷயப்ரவணனாய் ப4க3வத்3த3ாஸிகளைப் பின்பற்றிப் பலகாலம் கோயில்களிலே புக்குப்புறப்படுகை; வயல்தின்ன பசுவைத்துடர்ந்தவாறே அதொரு கோயிலை வளையவருமாகில் அத்தை அடிக்கையிலுண்டான ஆக்3ரஹத்தாலே தானும் வளைய வருகை; நிந்த3ார்த்த2மாகத் திருநாமங்களைச் சொல்லுகை முதலானவை. [நெற்றியைக்

பாபவாஸநா: விநியோக3ம் = ஸாப2ல்யம். ஸர்வரையும் மீட்டால் ஶாஸ்த்ரவையர்த்2யமும், சிலரை மீட்டால் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்க3மும் வரும் என்றபடி. அநுமதி = த்3விதீயாதி3ப்ரவ்ருத்திஷு விஶிஷ்ய ஹேதுத்வம். 'வத்ஸலையான மாதா மண்தின்னவிட்டு' என்கிற ந்யாயத்தாலே த3ாநவ்யபதேஶம். உ த3ாஸீநத்வம் = தத்பரத்வாப4ாவ:. (போலே) என்றத்தால் ப2லிதம் (உ த3ாஸீநனன்றிக்கே) இத்யாதி3. (என்பட்டால் நல்லது என்று) என்றது என்பட்டாலும் நல்லது என்று என்றபடி. (மீட்கைக்குறுப்பாக) என்றது நிவர்த்தநௌபயிகமாக என்றபடி. (பேரிடலாவது ஒரு தீமையும்) என்கிற ஸமுச்சயார்த்த2ம் ஸாக்ஷாத் நன்மை என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஶாஸ்த்ர) இத்யாதி3; இது பு3த்3தி4பூர்வகஸுக்ருதம். (தானறிந்ததாக) இத்யாதி3யால் யாத்3ருச்சி2காதி3கள் சொல்லுகிறது; யாத்3ருச்சி2காதி3ஶப்3த3த்தாலே பரஹிம்ஸாத்3யநந்தர்பூ4தங்களான நாமக்3ரஹ-ணாதி3கள் விவக்ஷிதங்கள். (நன்மை என்று பேரிடலாவதொரு தீமை) என்கிற இத்தால் பரஹிம்-ஸாத்3யாத்மகமான நாமக்3ரஹணாதி3கள் விவக்ஷிதம் என்று கண்டுகொள்வது. (பரஹிம்ஸை) இத்யாதி3. யாத்3ருச்சி2கத்வம் - ப4க3வத்3ப4ாக3வதவிரோதி4நிரஸநாநுத்3தே3ஶம். "அபி வா மாதரம் க3ர்சே2த் ந க3ச்சே2த்3தே3வத3ாரிகாம்" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு (விஷயப்ரவணனாய்) இத்யாதி3. இங்கு ப4க3வத்ஸேவாத்3யநுத்3தே3ஶம் அபி4ப்ரேதம். "கோ3ரவதே4ா யாஜ்யஸம்யாஜ்யம்"

கொத்தைக்கொத்தி மீளுமோவென்றுபார்த்தும், தாத்பர்யோபதே3ஶமாகிற சுக்கிட்டுதியும், அவதாரரூபமாகிற பசுமருந்துவார்த்தும், தத்3யாகாரஸ்பர்ஶத்தாலே மந்த்ரிப்பித்தும், ஒருவகையாலும் நெஞ்சில் பசைசந்து காட்டும் மோக்ஷத்வஜ்ஞாநோத3யமாகிற ப்ராணப்பசைகாணுதொழிந்தால், இனி நமக்கு ப்ராப்யமல்ல வஸ்துவிழந்தோமென்று அநுதபித்து, "ஸஞ்ஜாதபா3ஷ்ப:" என்றுருவழிந்துருகின திருவுள்ளமெள்ளமான கண்ண நீரோடே, அவதாரம் நிஷ்ப்ரயோஜநமாய், வந்தவழியே தன்வீட்டேறமீளுவது; மடங்கியும்

கொத்திப்பார்த்தால் ஒருவழியாலும் பசைகாணுதொழிந்தால் அப்ராப்யமென்று கண்ணநீரோடே மீளுவது] அதாவது – ஸர்ப்பத3ஷ்டராய் ம்ருதகல்பரானவர்களை மந்த்ராதி3களாலே எழுப்புகைக்கு ப்ராணஸ்தி2திபரீக்ஷார்த்த2மாக நெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தால் ஒரு ப்ரகாரமும் ரக்தஸ்பர்ஶம் காணுதவளவில், இவ்விஷயம் நமக்கினி கைபுகுகிறதென்றிராதே இழவோடே கைவாங்கும் பா3ந்து4க்களைப்போலே, நன்மை காணுதவளவில் விடாதே நன்மை என்று பேரிடலாவதொரு தீமைதானுண்டோ என்னுமளவாகப் பார்த்தவளவிலும் ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் இவர்கள்பக்கல் பசை காணுவிட்டால் 'இவ்விஷயம் நமக்கு ப்ராபிக்கப்படுமதல்ல, இத்தையிழந்தோம்' என்று அழுது கண்ணநீரோடே மீளுவது என்கை; அன்றிக்கே [நன்மையென்று பேரிடலாவதொருதீமை] என்கிறது "ஶ்யேநேநாபி4சரந் யஜேத" என்று ஆஸ்திக்யஜநகமாக விஹிதமாகையாலே நன்மை என்று பேரிடலாயிருக்குமதாய், பரஹிம்ஸையாகையாலே தீமையாயிருக்கிற ஶ்யேநவித்4யநுஷ்ட2ாநத்தையாய், அங்கீ3காரத்துக்கு உடலானதொரு நன்மை காணுதவளவன்றிக்கே, ஶாஸ்த்ரமர்யாதையாலே மேல் தானுகிலுமாக்கிக்கொள்ளுகைக்கு யோக்3யமான ஶாஸ்த்ராஸ்திக்யத்துக்கு உடலான அதுதானுமுட்பட இவர்கள்பக்கல் காணப்பெறுதே என்னவுமாம்; அப்போதைக்கு [நெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தால்] இத்யாதி3யால் ஜ்ஞாதஸுக்ருதயோக்3யதை இல்லாமையாலே அஜ்ஞாதஸுக்ருதந்தானுண்டோ என்றுராய்ந்து அதுவுமில்லாமையாலே ஒருவழியாலும் அங்கீ3காரயோக்3யதையற்று இழவோடே மீளும்படி சொல்லுகிறது; [தனக்கேற இடம்பெற்றவளவில்] அதாவது – இப்படி மீண்டாப்போலே மீண்டுவிடுகையன்றிக்கே இவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு அவகாஶம் பார்த்துத்திரியும் தனக்கேற அவகாஶம் பெற்றவளவில் என்கை;

இத்யாத்3யுபபாதகபரிக3ணநத்தை உட்கொண்டு (பயிரிலே தின்ற பசுவை) இத்யாதி3. இங்கும் ப்ரத3க்ஷிணநுத்3தே3ஶம் அபி4ப்ரேதம். "நிந்த3ாம் ப4க3வத:" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு (நிந்த3ார்த்த2மாக) இத்யாதி3. இங்கு அநுத்3தே3ஶம் ஸ்பஷ்டம். நிகீ3ர்யாத்த்4யவஸாநத்தாலே ஸர்ப்பத3ஷ்டவ்ருத்தாந்தகத2நம் தத்ஸரூபப்ரக்ருதஸம்ஸாரிசேதநவ்ருத்தாந்தபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸர்ப்பத3ஷ்டராய்) இத்யாதி3. (மந்த்ராதி3களால்) இதி 'ஆதி3'ஶப்3த3ம் ஔஷத4பரம்; பசை = ஆர்த்3ரதை. அப்ராப்யஶப்3த3ார்த்த2ம் (ப்ராபிக்கப்படுமதல்ல) இத்யாதி3; ப்ராப்தா அவனே இறே. (ஒரு வழியாலும்) என்கிற இது (பு3த்3தி4பூர்வகம் யாத்3ருச்சி2கம் பரஹிம்ஸாத்3யாத்மகயாத்3ருச்சி2கம்) என்கிற பூர்வவாக்யோக்தாநுவாத3மாகையைப்பற்ற அஜ்ஞாதஸுக்ருதபரமாகை உசிதம். (தீமையும்) என்கிற 'உம்'மை பு3த்3தி4பூர்வகஸுக்ருதமாத்ரஸமுச்சாயகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே) இத்யாதி3. தச்ச "ப4க்ஷ்யவிஶேஷைர்பா3லாநிவ ஶட2ாந் வஶீகர்த்தும்" என்கிற வேத3ார்த்த2ஸங்க்3ரஹதீ3பிகாஸூக்தியை உட்கொண்டு (ஆஸ்திக்ய) இத்யாதி3. ஶாஸ்த்ரமர்யாதை = ஶாஸ்த்ரபே3ாதி4தப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகள். (அஜ்ஞாதஸுக்ருதம்) என்றது பரஹிம்ஸாத்3யநாத்மக-தத3ாத்மகங்களான உப4யவித4-அஜ்ஞாதஸுக்ருதம் என்கிறபடி. (மீண்டாப்போலே மீண்டுவிடுகையன்றிக்கே) என்றது அபுந:ப்ரவ்ருத்தியாக நிவ்ருத்தியன்றிக்கே

ஆத்மவஸ்துசபலனுன தனக்கேறப்புறப்பூச்சான சிறிது இடம்பெற்றவளவிலே, இவன் அவ்வூரிவ்வூரென்று பலவூரையுமெண்ணுநிற்க, திருக்கோட்டியூர் திருக்கோளூரென்றுப்போலே இவன் சில சொல்ல, "தே3யோயம் ஸர்வகாமது4க்" என்று ஸர்வபுருஷார்த்த2ங்களுக்கும் ஏகஸாத4நமான தன்னேற்றமுடைய வென்னூரை வாயாரச்சொன்னுயென்றும்; அவரிவரென்று பலரையும் சொல்லாநிற்க, "திருப்பேர் நகரான்", "பேராயிரமுடையான்" என்றுப்போலே இவன் சில சொல்ல, "த்4ருவாஸோ அஸ்ய கீரயோ ஜநாஸ:" என்று ஓராயிரமாயுலகேழளிக்கும் வீறுடைய நம் பேரை எல்லாரும் கேட்கச்சொன்னுயென்றும்; ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரை இருவர் வழிபறிக்க வேணுமென்று முன்னும் பின்னும் சென்று ஒருவரையொருவர் கண்டால் ஸந்தி4த்ததென்றவ்ரைப் பறியாமல் போக, "பஸ்யந்நபி ச ஸ்ருண்வந்தி தா3ஸஸ்தேஷாம் மஹாமுநே" என்று தா3ர்ஸநீயரான நம்மடியாரைக்கண்டு பறியாமல் நோக்கினுயென்றும்; தன் தோட்டம் கழனிக்குப் பாய்கிற மடையிலே வழிநடந்து விடாய்த்தாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஸ்ரீபாத3த்தை நனைத்தல் கொப்பிள { ?பளி } த்தல்செய்ய, "ததீ3யாராதநம் பரம்", "பூஜநீயா விஸேஷத:" என்று நம்மைப்பற்றவும் பூஜ்யரான நம்மடியார் வழியில் விடாயை நாமறியத் தீர்த்தாயென்றும்; தனக்காக விரிவுண்டாகக்கட்டின இறப்புவாரத்தே ஒரு நாளொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஒதுங்கிப்போக, "ப்ரவேஸயித்வா ஸ்வக்3ருஹம்" என்று ப்ரார்த்தி2த்துக் கொண்டு புகுரவேண்டுமவர் வரக்கண்ணழியாமலொதுங்க நிழலைப்பண்ணிக்கொடுத்தாய் என்றும்; இது

[என்னூரைச்சொன்னுய்] இத்யாதி3 என்றுப்போலே [சிலவற்றையேறிட்டு] அதாவது - அவ்வூரிவ்வூரென்று இவன் பலவூர்களையும் சொல்லாநிற்க, கோயில், திருமலை முதலாகத் தானுகந்த ஊர்களிலே ஏதேனுமொன்றைச்சொன்னுலம்மாத்ரமே பற்றுசாக என்னுடைய ஊரைச் சொன்னுயென்றும்; அவரிவரென்றுப்போலே சொல்லாநிற்க, ஒருவன்பேரைச் சொல்லுகிறதாகத் திருநாமங்களிலே ஒன்றைச்சொன்னுல் அவ்வளவைக் கொண்டு என்பேரைச்சொன்னுயென்றும்; சில பா4க3வதர் காட்டிலே வழிபோகாநிற்க அவர்களை ஹிம்ஸித்துக் கையிலுள்ளது அபஹரிப்பதாக வழிபறிக்காரர் உத்3யோகி3க்கிறவளவிலே, ஸ்வகார்யத்திலே போகிறுனெருவ சேவகன் அவர்கள்பின்னேதோன்ற, அவனை தத்3ரக்ஷணார்த்த2மாக வருகிறுனுக நினைத்து அவர்கள் பயப்பட்டுப் பறியாதொழிய, அது பற்றுசாக அந்த சேவகனை என்னடியாரை நோக்கினுயென்றும்; ஒருவன் கர்மகாலத்திலே தன் வயல் தீயப்புக்கவாறே நீருள்ளவிடத்தில் நின்று வயலிலேவர நெடும்தூரத்திலே துலையிட்டிறையாநிற்க, மருபூ4மியிலே நெடும்தூரம்நடந்து இத்தனை ஜலம்பெறில் நம் ப்ராணன் த4ரிக்குமென்னும்படி இளைத்துவருகிறுர்கள் சில பா4க3வதர் அவனறியாமல் அந்த நீரிலே தங்கள் ஸ்ரீபாதம் முதலானவற்றை விளக்கி இளைப்பாறிப்போனுல் அதடியாக, என்னடியார் விடாயைத்தீர்த்தாயென்றும்; ஒருவன் தனக்கு சூதுசதுரங்கம் பொருகைக்கும் காற்று அபேக்ஷிதமானபோது வந்திருக்கைக்கும்

என்றபடி. சாபலம் = துர்லப4ார்த்த2ாபி4நிவேஸம். (அவகாஸம்) என்றது ஆரோபயோக்3யப்ரவ்ருத்தி; அதாவது அதது3த்3தே3ஸேந தே3ஸநாமக்3ரஹணுதி3கள். (தானுகந்த ஊரிலே) என்றது எம்பெருமானுகந்த ஊரிலே என்றபடி. "தஸ்மாத்ரங்க3மிதி ப்3ரூயாத்" என்றும், "ஸ்ரீரங்க3மிதி யோ ப்3ரூயாத் ஸ யாதி பரமாம் க3திம்" என்றும் இத்யாதி3களை உட்கொண்டு (என்னுடைய ஊரைச்சொன்னுய்) இதி. (ஒருவன்பேரை) என்றது நாராயணுதி3நாமஸங்கேதிதனுடைய பேரை என்றபடி. "த்4ருவாஸோ அஸ்ய கீரய:" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு (என்பேரை) இத்யாதி3. அஸ்ய நாம்ந: கீரய: கீரத்தயிதார: என்றபடி. துலையிட்டு இறைத்த ஜலம் பாநார்ஹமன்றே என்ன; (மருபூமியிலே) இத்யாதி3. (நம் ப்ராணன் த4ரிக்கும்) என்கிற இத்தால் "ஸர்வாந்நாநுமதிஸ்ச

முதலாக அவனறியாதன சிலவற்றை அவன் தலையிலே ஏறிட்டு, அவனகப்பட்டு நிற்கும்படி மடிமாங்காயிட்டு, நம்முடையவனென்று பிடித்து, பொன்னில் அதிலுப்3த4னான பொன்வாணியன் ஆரேனும் பரீக்ஷிக்கைக்குக் காட்டினபொன்னை ஒன்றிரண்டுரையிலே நெடும்பொன் க்3ரஸிக்கும் உரைகல்லிலே உடையவனறியாதபடி மிஞ்சவுரைத்து, ஸூக்ஷ்மகநககணக்3ராஹகத்வமுள்ள த்3ரவத்3ரவ்யவிஶேஷமான மெழுகாலே உரைகல்லிலொன்றும் ஶேஷியாதபடி துவட்டியெடுத்துருக்கி, கால் பொன்னுயிற்று கழஞ்சுபொன்னுயிற்றென்றும் அல்பமல்பமாகச் சில திரட்டுமாபோலே, ஆத்மலுப்3த4னான ஸர்வேஶ்வரனும் அநாதி3யேபிடித்து அந்தாதி3யாய் வருகிற ஜந்மபரம்பரைகள்தோறும் என்னடியாரை நோக்கினுயென்கிற யாத்3ருச்சி2கம், என்பேரைச்சொன்னுயென்கிற ப்ராஸங்கி3கம், விடாய்தீர்க்கை ஒதுங்க நிழல்கொடுக்கை யாகிற ஆநுஷங்கி3கமென்கிற செய்தவனறியாமல் தானறிந்ததேயாய்ப்பார்க்கில் பசையற்ற ஸுக்ருத-விஶேஷங்களை ஶாஸ்த்ராதி3களாலன்றிக்கே தானேகல்பித்து, கல்பிக்கிற தானேகல்ப்யங்களானவைபற்றை அல்பமநேகமாம்படி ஒன்றுபத்தாக்கி மேல் மேலன நடத்திக்கொண்டுபோரும்; ஸ்ப்ருஹணீயமான ஆத்ம-வஸ்துவை த4ர்மஸாத4நமாம் ஶரீரமாகிற உரைகல்லிலேபற்றி ஸம்ஸரிக்கையாகிற உரையுரைத்து,

---

இவற்றுக்காகப் புறந்திண்ணைகட்டிவைக்க, வர்ஷபீடி3தராய் அங்கே ஒதுங்குவோமென்று வருகிறுர் சில பா4க3வதர் அங்கே ஒதுங்கியிருந்துபோக, தாவந்மாத்ரத்தாலே என்னடியார்க்கு ஒதுங்க நிழலைக்கொடுத்தாயென்றும்; இப்புடைகளிலே சிலவற்றையவர்களறியாதிருக்கத்தானே ஆரோபித்து என்கை; [மடிமாங்காயிடுகை]யாவது - மாங்காயெடாமல் வெறுமனே வழிபோகிறவன் மடியிலே மாங்காயை மறைத்துக்கொண்டு சென்றிட்டு மாங்காய் களவுகண்டாய் என்கை; இது வலிய ஆரோபிக்குமதுக்கு த்3ருஷ்டாந்தம்; [பொன்வாணியன், இத்யாதி3, ஒன்றுபத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்] அதாவது - பொன்வாணியம் செய்வானொருவன் ஆரேனும் பரீக்ஷிக்கைக்குக் காட்டினபொன்னை உரைகல்லிலேயுரைத்து ஒன்றும் சோராதபடி மெழுகாலே யொத்தியெடுத்து, நாள்வட்டத்துடனே கால்பொன்னுயிற்று கழஞ்சுபொன்னுயிற்று என்று திரட்டுமாபோலே, ஒருஜந்மமிரண்டுஜந்மத்தளவன்றிக்கே சேதநருடைய ஜந்மபரம்பரைகள் தோறும், விடாயைத்தீர்த்தாய், ஒதுங்க நிழலைக்கொடுத்தாய் என்றுப்போலே உண்டாக்கும்

ப்ராணத்யயே தத்3த3ர்ஶநாத்" என்கிற அதி4கரணந்யாயம் ஸூசிதம். (ஸ்ரீபாதம் முதலானவற்றை விளக்கி) இத்யநேந தத்3த3ஶையிலும் தண்ணீராக அமுதுசெய்யார்கள் என்று ஸூசிதம். சூது = த்3யூதம், சதுரங்கம் = ரத2க3ஜதுரக3பத3ாதிப்ரதிமை, பொருகை = யுத்3த4விநோத4ம். இங்கே "நதீ3யாராத4நம் பரம்", "ப்ரவேஶயித்வா ஸ்வக்3ருஹம் பாதௌ3ள ப்ரக்ஷாலயேத் ஸ்வயம்" இத்யாதி3களைக் கண்டுகொள்வது. (மடிமாங்காயிடுகை)யாவது களவுகண்டாய் என்று ஹிம்ஸந-பர்யவஸிதமான மடியிலே மாங்காயிடுகையாலே அது ரக்ஷணபர்யவஸிதமான ஸுக்ருதாரோ-பணத்துக்கு த்3ருஷ்டாந்தமாகாது என்கிற ஶங்காவ்யாவர்த்தநார்த்த2மாக அருளிச்செய்கிறுர் (இது வலிய) இத்யாதி3. பொன்வாணியம் = ஸ்வர்ணவாணிஜ்யம், நாளோட்டம் = காலதைர்க்4யம். நாள்பட்ட என்றும் பாட2முண்டு; அர்த்த2ம் ஒக்கும். காலும் கழஞ்சும் பரிமாணவிஶேஷங்கள்; கல்பபே4தௌ3ளபாதி4கபரம்பராப3ஹுத்வத்தைப்பற்ற (தோறு) என்றது. யாத்3ருச்சி2காதி3களில் மூன்றிலும் ஸுக்ருதாரோபணவிஷயசேதநனுக்கு அதது3த்3தே3ஶேந வ்யாபாரம் துல்யமாயிருக்கும். அதில் யத்3ருச்ச2ாயாம் ப4வம் யாத்3ருச்சி2கம். யத்3ருச்சை2யாவது யா காசிதி3ச்ச2ா; யஸ்ய கஸ்யசிதி3ச்ச2ா வா; ப்ருஷோத3ராதி3த்வாத் இகாரஸ்ய ருகார: இத்தால் ஸுக்ருதாரோபணவிஷயபூ4த-னுலே அவிதி3தமாய் விடாய்த்தவர்களுடைய விடாய் தீர்த்துக்கொள்ளுகையில் உண்டான

க்ருபார்த்3ரசித்தமாகிற மெழுகாலே யாத்3ருச்சி2கஸுக்ருதமாகிற பொறிகள் பற்றையெடுத்து, தன் த்ருஷ்ணு-விஶேஷத்தாலே உருக்கி, ஒவ்வொரு ஸுக்ருதலவமாகத்தானே தானேபெருக்கி, அதுபற்றுசாக இவனைப்பெற்று வாழமுயலுமிறே. ஆக ஸ்வாதந்த்ர்யவெழுச்சியையடக்கியாளவல்ல க்ருபாகு3ணம் பூர்ணநுப4வத்தைப்போலி வழிக்கும் பாது3:க2த்தை ஸ்மரிப்பித்து அவர்களுக்கு வேண்டுவதெல்லாம் செய்வித்து அவர்களைக் கைக்கொள்ளுகைக்குப் பற்றுசாகச் சிலவற்றைத் தானே கல்பிக்கும்படி பண்ணி அவனைப்படாதது படுத்துமென்றபடி. சேதநனறியாததொன்றையிடுக்கி அங்கீ3கரிக்குமளவுகொண்டு இத்தை இழுகியெடுத்தது நிர்ஹேதுகமென்றருளிச்செய்வர். (381)

382. ஸலிதாசரிதாதி3களிலே இவ்வர்த்த2ம் சுருக்கமொழியக்காணலாம்.

இந்த யாத்3ருச்சி2கஸுக்ருதம் ப2லஹேதுவாகக்கண்டவிடமுண்டோவென்ன, ஸலிதாசரிதாதி3களிலே

யாத்3ருச்சி2கம், ஊரைச்சொன்னாய் பேரைச்சொன்னாய் என்றாப்போலே வரும் ப்ராஸங்கி3கம், அடியாரை நோக்கினாய் என்றாப்போலே உண்டாமாநுஷங்கி3கமென்கிற ஸுக்ருதவிஶேஷங்கள், ஶாஸ்த்ரவிஹிதமும் சேதநவிதி3தமுமன்றியிருக்கத் தானே கல்பித்தும்; கல்பிதமானவைதன்னை ஒன்றையநேகமாக்கி நடத்திக்கொண்டு போருமென்கை. (381)

382. இவ்வஜ்ஞாதஸுக்ருதமடியாக ஈஶ்வரன் அங்கீ3கரிக்கும் என்னுமது காணலாமிடமுண்டோ என்ன [ஸலிதாசரிதாதி3களிலே இவ்வர்த்த2ம் சுருக்கமொழியக்காணலாம்] என்கிறார். அதாவது

இச்ச2ாஹேதுகமான பாத3ப்ரக்ஷாலநாதி3களைச் சொல்லுகிறது. உபஸ்தி2தஸ்ய உபேக்ஷாநர்ஹத்வம் ப்ரஸங்க3:; ப்ரஸங்கே3 ப4வம் ப்ராஸங்கி3கம். இத்தால் இவனாலே விதி3தமாயிருந்தாலும் ஸுக்ரு-தோத்3தே3ஶேந ப்ரவ்ருத்திவிஷயமன்றிக்கே இருக்கிற நாநாநாமக்3ரஹணஸமயோபஸ்தி2தஸாங்-கேதிகப4க3வந்நாமக்3ரஹணாதி3களைச் சொல்லுகிறது. அநுபஶ்சாத் ஸங்க3ஸ்ஸம்ப3ந்தே4நாநுஷங்க3:; ப்ருஷ்ட2தே3ஶத்திலே அகஸ்மாத் ஸந்நித4ாநம்; தத்ர ப4வம் ஆநுஷங்கி3கம். இத்தால் ப4ாக3வதராலும் அவிதி3தமாய் அவர்கள்பின்னே அகஸ்மாத3ாபதிதப4ூருபஸுக்ருதாரோபணவிஷயபூ4தசேதநனாலும் அவிதி3தமான வழிபறிக்காரருடைய ப்4ராந்திஸித்3த4மோஷணோத்3யோகநிவ்ருத்திஸித்3த4மானத்தைச் சொல்லுகிறது. இவற்றிலே ப்ராஸங்கி3கம் ஏகபுருஷாபேக்ஷம். யாத்3ருச்சி2கம் ஸுக்ருதாரோபண-விஷயசேதநனும், ப4ாக3வதருமாகிற புருஷத்3வயாபேக்ஷம். ஆநுஷங்கி3கம் இவர்களிருவரும் வழி பறிக்காரருமாகிற புருஷத்ரயாபேக்ஷம். பயிருக்கிறைக்கை, பேரைச்சொல்லுகை, புறந்திண்ணை கட்டுகை, பின்தோற்றுகையாகிற இவை அதது3த்3தே3ஶேந வ்யாபாரங்களாகையாலே இவற்றுக்கு அஜ்ஞாதஸுக்ருதத்வம் ஸாத4ாரணம். அவற்றில் புருஷாந்தரநிரபேக்ஷத்வதத்ஸாபேக்ஷத்வங்களாலே ப்ராஸங்கி3கத்துக்கும் மற்றவற்றுக்கும் மிதோ2 பே4த3ம். ப4ாக3வதவ்யாபாரஸாபேக்ஷத்வதந்நிரபேக்ஷ-த்வங்களாலே யாத்3ருச்சி2காநுஷங்கி3கங்களுக்கு மிதோ2 பே4த3ம். இப்படி யாத்3ருச்சி2காதி3-ஶப்3த3ாக்ஷராநுகு3ண்யரூபவஸ்துஸாமர்த்2யத்தாலே (என் ஊரைச்சொன்னாய்) இத்யாதி3க்கும் (யாத்3ருச்சி2கம்) இத்யாதி3க்கும் யதா2ஸங்க்2யவிவக்ஷை இவ்வே என்று மூலாபி4ப்ரேதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (விடாயைத் தீர்த்தாய், ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய் என்றாப்போலே உண்டாம் யாத்3ருச்சி2கம்) இத்யாதி3. விஹிதத்வ-அஜ்ஞாதத்வயோர்மிதோ2 வ்யாஹதியை உட்கொண்டு (ஶாஸ்த்ரவிஹிதமும்) இத்யாதி3. (கல்பித்து) என்றது ஸுக்ருதத்வேந கல்பித்து என்றபடி. (381)

யாத்₃ருச்சி₂கஸுக்ருதம் ப₂லிக்குமென்னுமிவ்வர்த்த₂ம் அதிவிஶத₃மாம்படி சுருக்கமொழிய விஸ்தரேண காணலாமென்கிருர்; காஶிராஜனுன சாருவர்மாவினுடைய மஹிஷியான லலிதையை, நாயகனுக்கு

– வித₃ர்ப்ப₄ராஜஸுதையாய், காஶிராஜமஹிஷியான லலிதை, ஸபத்நிகளான முன்னூறு ஸ்த்ரீகளில்காட்டில் ஆபி₄ருப்யமதிஶயப₄ர்த்ருமத்தை, தே₃ஹதேஜஸ்ஸு, ஸர்வகு₃ணஸம்பத்தி இவையுடையளாய், அஹோராத்ரவிப₄ாக₃மற ப₄க₃வத்ஸந்நிதி₄யிலே அநேகம் திருவிளக்கேற்றி அதிலே நிரதையாய்ப்போருகிற படியைக்கண்டு, உனக்கு இவ்வாபி₄ருப்யாதி₃களுக்கும் தீ₃பாரோபணகைங்கர்யப்ராவண்யத்துக்கும் காரணமென் என்று ஸபத்நிகள் கேட்க, அவள் ஜாதிஸ்ம்ருதியோடே பிறந்தவளாகையாலே "தத₃ஹஷாகத₂யாம்யேதத்₃யத்₃வ்ருத்தம் மம ஶோப₄நா:" என்று துடங்கி, "ஸௌவீரராஜஸ்ய புரா மைத்ரேயோபூ₄த்புரோஹித: । தேந சாயதநம் விஷ்ணோ: காரிதம் தே₃விகாதடே । அஹந்யஹநி ஶுஶ்ருஷாம் புஷ்பதூ₄பாம்பு₃லேபநை: । தீ₃பாத₃நாதி₃பி₄ஶ்சைவ சக்ரே தத்ர வஸந் த்₃விஜ:" என்று ஸௌவீரராஜ புரோஹிதனுன மைத்ரேயன், தேவியாற்றங்கரையிலே ஒரெம்பெருமான் கோயிலேயுண்டாக்கி, அங்கே நான்தோறும் ஸகலகைங்கர்யங்களையும் பண்ணி வர்த்தித்தபடியையும்; "கார்த்திகே தீ₃பிதோ தீ₃ப உபாத்தஸ்தேந சைகதா₃ । ஆஸீந்நிர்வாணபூ₄யிஷ்டோ₂ தே₃வஸ்ய புரதோ நிஶி । தே₃வதாயதநே சாஸம் தத்ராஹமபி மூஷிகா । ப்ரதீ₃பவர்த்திக்₃ரஹணே க்ருத பு₃த்₃தி₄ர்வராநநா: । க்₃ருஹீதா ச மயா வர்த்தீ ப்ருஷதம்ஶோ ரராவ ச । நஷ்டா சாஹம் ததஸ்தஸ்ய மார்ஜாரஸ்ய ப₄யாநுகா₃ । வக்த்ரப்ராந்தேந நஶ்யந்த்யா ஸ தீ₃ப: ப்ரேரிதோ மயா। ஜஜ்வால பூர்வவத்₃தீ₃ப்த்யா தஸ்மிந்நாயதநே புந:" என்று – கார்த்திகைமாஸத்திலே அவன் அந்த எம்பெருமான் ஸந்நிதியிலேற்றின திருவிளக்கு அவியத்தேடுகிறவளவிலே, அக்கோயிலிலே ஒரு பெண்ணெலியாய்க்கொண்டு வர்த்திக்கிற தான், அத்திருவிளக்கில் திரியைக் கவ்விக்கொண்டு போவதாக நினைத்துச் சென்று கவ்வினவளவிலே, ஒரு பூனை கத்தின குரலைக் கேட்டஞ்சி மரணத்தை அடையாநிற்க, அப்போது ப₄யத்தாலே நடுங்குகிற தன் மூஞ்சியாலே அத்திரி தூண்டப்பட்டு முன்புபோலே அத்திருவிளக்கு பளபளத்தெரிந்தபடியையும், "ம்ருதா சாஹம் ததோ ஜாதா வைத₃ர்ப்பீ₄ ராஜகந்யகா । ஜாதிஸ்மரா காந்திமதீ ப₄வதீநாம் பரா கு₃ணை:" என்று அநந்தரம் தான் மரித்து வித₃ர்ப்ப₄ராஜனுக்கு புத்ரியாய் ஜாதிஸ்ம்ருத்யாதி₃களோடே பிறந்தபடியையும், "ஏஷ ப்ரப₄ாவோ தீ₃பஸ்ய கார்த்திகே மாஸி ஶோபநா: । தத்தஸ்ய

382. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்வஜ்ஞாதஸுக்ருதம்) இத்யாதி₃. அங்கீ₃கரிக்கை = ப₂லப்ரதா₃நப்ரவ்ருத்தனுகை. வக்ஷ்யமாணவசநங்களில் "ஶோப₄நம் வபு: வஶ்ய: பதி: காந்திமதீ வரா கு₃ணை:" என்கிற இவற்றைப்பற்ற (ஆபி₄ருப்யம்) இத்யாதி₃. 'அபி₄ருப'ஶப்தோ ப்₃ராஹ்மண்ய-தி₃ஷ்வபி நிவேஶநீயோ ப₄ஹுப்ரயோகா₃நுஸாராத். உபாத்தவசநங்களுக்கு அர்த்த₂ம் (ஸௌவீரராஜ-புரோஹிதனுன) இத்யாதி₃. தத்ர வஸந் ஶுஶ்ருஷாஞ்சக்ரே இத்யந்வய:. லேபநம் – சந்த₃நம். (கார்த்திக) இத்யாதி₃; தேநோபாத்தோ ந்யஸ்த:. நிர்வாணபூ₄யிஷ்ட: நிர்வாணப்ராய: ; "நிர்வாணோ-ऽவாதே" இதி ஸூத்ரேண கர்த்தரி 'க்த'ப்ரத்யயாந்தோ வ்யுத்பாதி₃தோ 'நிர்வாண'ஶப்₃தோ₃ நஷ்டவாசக:. இவற்றை அருளிச்செய்கிருர் (அவியத்தேடுகிற) இத்யாதி₃. "க்₃ருஹீதா மயா வர்த்தீ தீ₃ப: ப்ரேரித:" என்கிற இவற்ருல் ப₂லிதம் (அந்தத்திரி) இத்யாதி₃. தூண்டுகை = தீ₃ர்க்கீ₄கரிக்கை,

அத்யந்தாபி4மதையுமாய், அபி4ருபையுமாய், தீ3பாரோபணகைங்கர்யநிரதையுமாய்ப் போருகிறவிதுக்குக் காரணமென்னென்று ஸபத்நிகள்கேட்க, தேவி ஆற்றங்கரையிலே எம்பெருமான் கோயிலிலே ஸௌவீரராஜ-புரோஹிதனை மைத்ரேயனேற்றின திருவிளக்கை அங்கே வர்த்திக்கிற பெண்ணெலியான நான் கவ்வா-

---

விஷ்ண்வாயதநே யஸ்யேயம் வ்யுஷ்டிருத்தமா । அஸங்கல்பிதமப்யஸ்ய ப்ரேரணம் யத்க்ருதம் மயா । விஷ்ண்வாயதநதீ3பஸ்ய தஸ்யைதத் பு4ஜ்யதே ப2லம் । ததோ ஜாதிஸ்ம்ருதிர்ஜந்ம மாநுஷ்யம் ஶோபநம் வபு: । வஶ்ய: பதிர்மே ஸர்வாஸாம் கிம்புநர்தீ3பதாயிநாம்" என்று அந்த அஜ்ஞாதஸுக்ருதப2லமாகத் தனக்கு இவ்வேற்றங்களெல்லாம் உண்டானபடியையும் சொன்னாள் என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுத4ர்மத்திலே லலிதாசரிதம் விஸ்தரேண சொல்லப்பட்டதிறே. இனி ஆதி3ஶப்3த3த்தாலே தத்த்வவித்தாயிருப்பானொரு ப்3ராஹ்மணனுடைய புத்ரியான ஸுவ்ரதை, அதிபா3ல்யத்திலே மாத்ருஹீனையாய் அது தோற்றாதபடி பரமத3யாளுவான பிதா வர்த்தி4த்துக்கொண்டுபோர வளர்ந்து, இனியொருவர்கையிலே ப்ரதா3நம்பண்ண ப்ராப்தம் என்னுமளவிலே, அந்த பிதாவும் மரிக்கையாலே அதீவ ஶோகார்த்தையாய், "யேந ஸம்வர்த்தி4தா பா3லா யேநாஸ்மி பரிரக்ஷிதா । தேந பித்ரா வியுக்தாஹம் ந ஜீவேயம் கத2ஞ்சந । நத்3யாம் வா நிபதிஷ்யாமி ஸமித்3தே4வா ஹுதாஶநே । பர்வதாத்3வா பதிஷ்யாமி பித்ருஹீநா நிராஶ்ரயா" என்று தே3ஹத்யாகோ3த்3யுக்தையானவளவிலே "ஆக3த்ய கருணாவிஷ்டோ யமஸ்ஸர்வஹிதே ரத: । ஸ்த2விரோ ப்3ராஹ்மணோ பூ4த்வா ப்ரோவாசேத3ம் வசஸ்தத3ா" என்கிறபடியே ஸர்வ-ப்ராணிகளுடையவும் ஹிதத்திலே நிரதனாயிருக்கும் யமன், க்ருபாவிஷ்டனாயொரு வ்ருத்3த4-ப்3ராஹ்மணவேஷத்தைக் கொண்டுவந்து, "அலம் பா3லே விஶாலாக்ஷி ரோத3நேநாதி-விஹ்வலே । ந பூ4ய: ப்ராப்யதே தாதஸ்தஸ்மாந்நார்ஹதி ஶோசிதும்" இத்யாதி3யாலே இவளுடைய ஶோகாபநோத3நத்தைப்பண்ணி "தஸ்மாத்த்வம் து3:க2முத்ஸ்ருஜ்ய ஶ்ரோதுமர்ஹஸி ஸுவ்ரதே । பித்ருப்4யாம் விப்ரயோகோ3யம் யேநாபூ4த் கர்மணா தவ" என்று, ஆகையாலுன்னுடைய து3:க2த்தைவிட்டு இந்த மாதாபித்ருவியோக3ம் உன்னுடைய யாதொரு கர்மத்தாலே உண்டா-யிற்று அத்தைச்சொல்லக்கேளென்று தான்சொல்லி, "புரா த்வம் ஸுந்த3ரீ நாம வேஶ்யா பரமஸுந்த3ரீ । ந்ருத்தகீ3தாதி3நிபுணா வீணாவேணுவிசக்ஷணா" என்றுதுடங்கி, நீ பூர்வஜந்மத்தில் ஸுந்தரியென்பாளொரு வேஶ்யை, உன்னாலே வஶீக்ருதனாய் உன்னுடனே ஸம்ஸர்க்கி3த்துப் போவானொரு ப்3ராஹ்மணபுத்ரனை உன்நிமித்தமாக ஸ்பர்த்தை4யாலே ஒரு ஶூத்3ரன் வதி4க்க, அவனுடைய மாதாபிதாக்கள் எங்கள் புத்ரனைக் கொல்லுவித்த நீ இனியொரு ஜந்மத்தில் மாதாபிதாக்களை இழந்து மறுகிப் பரிதபிப்பாய் என்று ஶபித்தபடியாலே காண் உனக்கிந்த ஶோகம்வந்தது என்ன, ஆனாலிந்த பாபியான நான் உத்தமஜந்மத்திலே பிறக்கைக்கு ஹேது என் என்று கேட்க "ஶ்ருணு தஸ்ய மஹாப்ராஜ்ஞே நிமித்தம் க3த3தோ மம । யேந த்வம் ப்3ராஹ்மணஸ்யாஸ்ய குலே ஜாதா மஹாத்மந:" என்று துடங்கி ஜ்ஞாநாதி4களாய் ஒன்றிலும் பற்றற்று ஸர்வத்ர ஸமத3ர்ஶியாய், ப4க3வத்3த்4யாநபரனாய் க்3ராமைகராத்ரந்யாயத்தாலே எங்கும்

பளாபளத்தென்று = ப்ரகாஶாதிஶயாநுகரணம். 'அஸங்கல்பித'ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (அந்தப்பஞ்சாலே) இதி. 'வ்யுஷ்டி'ஶப்3த3ார்த்த2ம் (இவ்வேற்றங்களெல்லாம்) என்றது. "வ்யுஷ்டி: ப2லே ஸம்ருத்3தெ4ள ஸ்யாத்" என்னக்கடவதிறே. "ஸர்வஹிதே ரத:" என்கிற இதுக்கர்த்த2ம் (ஸர்வப்ராணிகளுடையவும்)

நிற்க, ஒருபூனைவந்து என் கழுத்தைக் கவ்வி ஏங்கிச்சாகிற என் நடுங்குகிற மூஞ்சி அத்திரியைவாங்கி அவிக்கிற விளக்கு பளபளத்தெரிய, அதின் ப2லமாக இந்த நன்மைகளெல்லாமுண்டாயிற்று என்று அவர்களுக்கு லலிதை சொன்னளென்கிற லலிதாசரிதத்திலும், "தே3வதாயதநே சாஸம் தத்ராஹமபி மூஷிகா। ப்ரதீ3பவர்த்திஹரணே க்ருதபு3த்3தி4ர்வராநநா:" என்றித்யாதி3யால் இவ்வர்த்த2ம் விஸ்தரேண காணலாமிறே. 'ஆதி3'ஶப்3த3த்துக்கு ஸுவ்ரதோபாக்2யானத்தையுமருளிச்செய்வர், தத்த்வவித்தான ஒரு ப்3ராஹ்மணன் புத்ரியான ஸுவ்ரதை மாதாபித்ருவியோக3த்தாலே ப்ரலாபிக்க, ஒரு ப்3ராஹ்மணவேஷத்தைக் கொண்டு த4ர்மராஜந், நீ ஶோகிக்க வேண்டா, இது உனக்கு பூர்வார்ஜிதப2லம்காண், நீ பூர்வஜந்மத்திலே ஸுந்த3ரி என்பாளொரு வேஶ்யை, உன்னுடன் ஸம்ஸர்க்கி3த்துக்கொண்டிருக்கிற ப்3ராஹ்மணபுத்ரனை மற்றொருவன் ஹிம்ஸிக்க, அவனுடைய மாதாபிதாக்கள் புத்ரனைக்கொல்லுவித்த நீ இனி ஒரு ஜந்மத்தில் தாயையும் தகப்பனையுமிழந்து தபிப்பாயென்று ஶபிக்க, அத்தாலே காணுனக்கிந்த ஶோகம் வந்ததென்ன, அந்தபாபியான

ஸஞ்சரிப்பானொரு ப4ாக3வதன் ஒரு ராத்ரியுன் வாசல் புறத்திண்ணையிலே ஒதுங்கினவளவிலே, தலாரிக்காரர் அவனைக்கள்ளனென்று பிடித்துக்கட்ட, அவ்வளவிலே நீ ஓடிச்சென்று அக்கட்டை விடுவித்து அந்த ப4ாக3வதனை உன் க்3ருஹத்திலே கொண்டுபுக்கு ஆஶ்வஸிப்பித்தாய், அத்தாலே இது உனக்குண்டாயிற்று என்று இதிஹாஸஸமுச்சயத்திலே சொல்லப்பட்ட ஸுவ்ரதோபாக்2யாநமும்; இன்னமுமொரு ஸ்த்ரீ யமப4டராலே அத்யந்த பீடி3தையாய், ஆகாஶத்திலே ரக்ஷகாபேக்ஷை தோற்றக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு வாராநிற்க, அஶ்வத்த2தீர்த்த2த்திலே சிரகாலம் தபஸ்ஸுபண்ணி-யிருந்த மாதவி அத்தைக்கண்டு க்ருபை பண்ணித் தானொருநாள் செய்த தப:ப2லத்தை அவளுக்குக்கொடுக்க, அப்போதே யமப4டரும் ப3ந்து4பூ4தராய், யாம்யமார்க்க3மும் ஸுகோ2த்தர-மாய், யாதநாஶரீரமும்போய் விலக்ஷணஶரீரமாய் இவளையும் கொண்டு அவர்கள் யமஸந்நிதி4-யிலே சென்றவளவில், "பிதேவ த4ர்மராஜோபூ4த் தஸ்யாஸ்தத்ப்ரியத3ர்ஶந: । ஸாந்த்வயந் ஸ மஹாதேஜா வ்யாஜஹார ச தாம் ப்ரதி" என்று – பித்ருவத் ப்ரஸந்நவத3நனாய் இவளைக்குறித்து இன்சொல்லுச் சொல்லி யமன் "ப4த்3ரே த்வயா ஸுஷ்ட்டு க்ருதம் ந கிஞ்சித்3ஹவித்3யதே । இதோ த்3வாத3ஶஜந்மாந்தே த்வாம் கஶ்சித்ஸித்3த4 ஆவிஶத்। விஷ்ணுப4க்தோ நிவாஸார்த்த2ம் ராத்ர்யாம் து தவ வேஶ்மநி । தத்ஸந்நித4ாநப்ரப4வஸ்தவ ஸாது4ஸமாக3ம: । ஸா ஹி வை ப்3ரஹ்மவிது3ஷீ ஸ்ரீமத்3ரங்க3முபாஶ்ரிதா । தத்ர தீர்த்தே2த்தமம் ஸ்ரீமத3ஶ்வத்த2ம் நாம ஸம்ஶ்ரிதா । த4ர்மஜ்ஞா த4ர்மபரமா யஸ்யாஸ்தே ஸங்க3மோப4வத்" என்று – மாதவியினுடைய அங்கீ3காரம் உனக்கு வருகைக்குறுப்பாக நீ அறியச்செய்ததொரு நன்மையில்லை; இஜ்ஜந்மத்துக்கு பன்னிரண்டாம் ஜந்மத்திலே ஒரு ராத்ரி உன்னுடைய க்3ருஹத்திலே தங்கிப்போகைக்காக ஒரு ப4ாக3வதன் வந்து உன்னைக்கிட்டி இருந்துபோனான், தத்ஸந்நித4ாநத்தாலே உண்டானது-காண் உனக்கிந்த ஸாது4ஸமாக3மமென்று முன்பே உண்டானதோர் அஜ்ஞாதஸுக்ருதத்தை இவன் பேற்றுக்கடியாகச் சொன்னான் என்கிற கா3ருட3புராணத்திலே கோயில் மாஹாத்ம்யத்தில் கதையும் முதலானவற்றைச்சொல்லுகிறது. [சுருக்கமொழியக் காணலாம்] என்றது விஸ்தரேண

இத்யாதி3- "வேஶ்யா பாபஸமாசாரா பரத்3ரவ்யாபஹாரிணீ । விஷ்ணுப4க்தம் ஸமாஶ்வாஸ்ய விமுக்தா கர்மப3ந்த4நை:" இத்யாதி3யைப்பற்ற (ஆஶ்வஸிப்பித்தாய்) என்றது. (லலிதாசரித) ஶப்3தா3ர்த்த2த்தையும், (ஆதி3)ஶப்3தா3ர்த்த2த்தையும் சொல்லி, ப3ஹுவசநார்த்த2ம் (ஒரு ஸ்த்ரீ)

நானுத்தமஜந்மத்திலே பிறக்கைக்குக் காரணமென்னென்ன, உன் வாசல் திண்ணையிலே ஒதுங்கினவொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனைப் பாடிகாப்பார் கள்ளனென்று கட்டாநிற்க, நீ வந்து அந்தக்கட்டு விடுவித்து அவரையுன் அகத்திலேகொண்டுபுக்கு ஆஶ்வாஸிப்பித்தாய், அத்தாலே இது உனக்குண்டாயிற்றதென்று சொல்லி அவன் போக, "வேஶ்யாபாபஸமாசாரா பரத்3ரவ்யாபஹாரிணீ ! விஷ்ணுப4க்தம் ஸமாஶ்வாஸ்ய விமுக்தா கர்மப3ந்த4நை:" என்றந்த அஜ்ஞாதஸுக்ருதமே ஹேதுவாக முக்தையாளென்றதிறே ஸூவ்ரதோபாக்2யாநத்திலே. உப4யாக்2யாநத்திலும் ஸாத4நபு3த்3தி4யால் அந்த ப2லப்ராப்தியொக்கும். (382)

383. அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள் வாளா தந்தானென்றிருப்பர்கள்.

இத்தை நிர்ஹேதுகமென்பார் மந்த3ாதி4காரிகளென்கிறார் [அஜ்ஞர்] இத்யாதி3யால். ஸ்வயத்நக3ந்த4ஸஹஸ்வபாரதந்த்ர்யத்தில் அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள், இந்த யாத்3ருச்சி2காதிகளை வாளா தருகையாகிற நிர்ஹேதுகமென்றிருப்பர்கள். அன்றியே, (வாளார்) என்று பாட2மாய் வாள் வலியாகிற ஸ்வஶக்தியாலே

காணலாமென்றபடி. இவ்வஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களடியான ப4க3வத்கடாக்ஷமே இவர்களுக்கிவ்வோ ப2லங்கள் வருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே அஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களைப் பற்றாசாகக்கொண்டு ஈஶ்வரன் அங்கீ3கரிக்கும் என்னுமிதுக்கு இவை உதாஹரணமாகலாமிறே. (382)

383. ஆக, ஸர்வேஶ்வரன் தந்நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே ஸம்ஸாரிசேதநரை உஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலே உத்3யுக்தனாய், கரணகளேப3ரப்ரத3ாநாதி3களைப் பண்ணி ஸ்வாஜ்ஞாரூபஶாஸ்த்ராநுகு3ணமாக இவர்கள்பக்கலிலே சில ஸுக்ருதவிஶேஷம் கண்டு அங்கீ3கரிக்கலாம் வழியுண்டோ என்றுபார்த்து, தத3பா4வத்தில் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்க3மும், வைஷம்யநைர்க்4ருண்யமும் வாராமைக்காக அஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களைத் தானே கல்பித்து, அவைதன்னை ஜந்மபரம்பரைகள்தோறும் ஒன்றுபத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்படியை விஸ்தரேண அருளிச்செய்து, அஜ்ஞாதஸுக்ருதம் அங்கீ3காரஹேதுவாம்படியையும் த3ர்ஶிப்பித்தாராய் நின்றார் கீழ்; இந்நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரவாசியறியாதவர்கள் இதுக்கிசைந்துவைத்தே ஏதத3நுஸந்த4ாநேந வித்3த4ராகாமவிருப்பர்கள் என்கிறார் மேல் [அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள்] என்றுதுடங்கி. [அஜ்ஞ]ராகிறார் -

இத்யாதி3. (அஜ்ஞாதஸுக்ருதமடியாக முமுக்ஷுத்வாதி3களை உண்டாக்கும்) என்னுமதிலே அதடியாக ப2லாந்தரங்களை உண்டாக்கினமையாகிற இவை உத3ாஹரணமோ என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வஜ்ஞாத) இத்யாதி3. அதாவது ஶாஸ்த்ரசோதி3தஸுக்ருதாபா4வேபி தத்ப2லப்ரத3ாநம் துல்யமாகையாலே உத3ாஹரணமாம் என்றபடி. (382)

383. ஸங்க3த்யர்த்த2ம் வ்ருத்தாநுவாத3ம் (ஆக ஸர்வேஶ்வரன்) இத்யாதி3. (சில ஸுக்ருதவிஶேஷம்) என்றது அஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களை. வைஷம்யம் = ஸாம்யாபா4வம், நைர்க்4ருண்யம் = நிர்த3யத்வம். (அங்கீ3காரஹேதுவாம்படியை) என்றது அதிப்ரஸங்க3ாதிவாரணத்3வாரத்தாலே அங்கீ3காரவ்யாஜமாம் படியை என்றபடி. ஸங்க3தி (இந்நிர்ஹேதுக) இத்யாதி3. விஷயீகாரம் = அங்கீ3காரஸங்கல்பவிஷயீகரணம். இத்தால் நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரப்ரஸங்க3ாத் தத3நுஸந்த4ாநகாலீநத3ஶாவிஶேஷங்கள் சொல்லுகையாலே ப்ரஸங்க3ஸங்க3தி என்றபடி. (அஜ்ஞ)ஶப்3த3ம் ப்ரகரணத் நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரவைப4வஜ்ஞாநஶூந்யபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (நிர்ஹேதுக) இத்யாதி3. [வாளா] என்றது வெறுமனே என்றபடி. தந்தான் என்று வாளா இருப்பர்கள் என்றுதல், யத2ாஸ்தி2தமாகவாதல்

இத்தைப் பெற்றோமென்றிருப்பர்கள் என்றும் யோஜிப்பர்கள். (383)

384. ஜ்ஞாநவான்கள் "இன்றென்னைப்பொருளாக்கித் தன்னையென்னுள் வைத்தான்", "எந்நன்றி செய்தேனா என்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே", "நடுவே வந்து உய்யக்கொள்கின்றநாதன்", "அறியாதன அறிவித்த அத்தா நீ செய்தன வடியேனறியேனே", "பொருளல்லாதவென்னைப்பொருளாக்கி அடிமைகொண்டாய்", "என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்", "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" என்றீடுபடாநிற்பர்கள்.

இனி ஜ்ஞாநாதி$_4$கர் ஈடுபட்டிருக்கும் ஸாக்ஷாந்நிர்ஹேதுகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்; பாரதந்த்ரவிஶேஷணஸ்வரூபம் ஸ்வதந்த்ரவிஶேஷ்யைகஶரண்யமென்னும் ஜ்ஞாநவான்கள், ["இன்றென்னைப்பொருளாக்கித் தன்னையென்னுள்வைத்தான்"] இத்யாதி$_3$. தானங்கீ$_3$ரிக்க நினைத்தவின்று அவஸ்துவான என்னை வஸ்துவாக்கி, நித்யஸூரிகளுக்கும் மேலான தன்னை நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் கீழானவெனக்கும் த்யாஜ்யமான நெஞ்சிலே

நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரவைப$_4$வமறியாதவர்கள், [வாளாதந்தாமென்று இருப்பர்கள்] என்றது - இப்படி உபகரித்தருளுவதே என்று தலைசீய்த்து ஈடுபடவேண்டியிருக்க, அது செய்யாமல் வெறுமனே உபகரித்தான் என்கிறமாத்ரத்தை அநுஸந்தி$_4$த்திருந்து விடுவர்கள் என்றபடி. (383)

384. இதின் வாசியறிந்தவர்கள் ஈடுபடும்படியை அருளிச்செய்கிறார் [ஜ்ஞாநவான்கள்] என்று துடங்கி. [ஜ்ஞாநவான்க]ளாகிறார் - நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரவைப$_4$வத்தை உள்ளபடி அறியுமவர்கள், ["இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னையென்னுள் வைத்தான்"] இத்யாதி$_3$. அநாதி$_3$காலம் அவஸ்துவாய்க் கிடந்த என்னை இன்று வஸ்துவாக்கி நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகான தன்னை நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கு இவ்வருகான என்னுடைய ஹேயமான நெஞ்சிலே வைத்தான், பெரியவுடையாரைப்போலே தலையோடே முடிந்தேனோ, திருவடியைப்போலே "த்$_3$ருஷ்டா ஸீதா" என்று வந்தேனோ; அன்றிக்கே, தன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம் பண்ணினேனென்னும்படி விஹிதகர்மங்களை அநுஷ்டி$_2$த்தேனோ; என்ன நன்மை செய்தேனாக என்னெஞ்சிலே புகுந்து பெறுப்பேறு

அந்வயம். இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி உபகரித்தருளுவதே) இத்யாதி$_3$நா. (தலைசீய்த்து) என்றது மிகவும் என்றபடி. (வெறுமனே) என்கிற இதுக்கு (உபகரித்தான்) என்கிற இதிலேயாதல், (இருந்துவிடுவர்கள்) என்கிற இதிலேயாதல் அந்வயம். (383)

384. [ஜ்ஞாந]ஶப்$_3$த$_3$மும் ப்ரகரணத் நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரவைப$_4$வஜ்ஞாநபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நிர்ஹேதுகவிஷயீகார) இத்யாதி$_3$. "இன்றென்னை" இத்யாதி$_3$களுக்கு க்ரமேண அர்த்த$_2$ம் (அநாதி$_3$காலம்) இத்யாதி$_3$. பொருளாக்குகையால் ஆக்ஷிப்தம் அவஸ்துத்வம். "தன்னை" என்கிற ப்ராத$_4$ந்யோக்திக்கு அர்த்த$_2$ம் (நித்யஸூரிகளுக்கும்) இத்யாதி$_3$. "என்" என்கிற தத்ப்ரதிநிர்தே$_3$ஶத்துக்கு அர்த்த$_2$ம் (நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும்) இத்யாதி$_3$. "எந்நன்றி" இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம் (பெரிய) இத்யாதி$_3$. பெரியவுடையார் = ஜடாயுமஹாராஜர். தலையோடே = ராவணக$_3$த்ப்ரஹாரோத$_4$த்தோடே. "நன்றிக்கு அர்த்தா$_2$ந்தரம் (அன்றிக்கே) இத்யாதி$_3$. திகழ்கை = ப்ரகாஶிக்கை.

ஸமித்துவைத்தான், தலையோடே முடிந்தேனே, கண்டேனென்று வந்தேனே, எந்த நன்மைசெய்தேனாகத்தீமை செய்யுமென்னெஞ்சில் பெருப்பேறுபெற்று விளங்குகிறது; உதிரக்கையனும் பாஹிம்ஸார்த்த2மாகத்திரியா நிற்கச்செய்தே மத்4யே நினைவற வந்து உஜ்ஜீவிப்பித்துக் கொள்ளுகிற ஸ்வாமீ; நான் கணக்கண்டறியாத தத்வார்த்த2ங்களை அறிவித்து அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணுகிற ஸ்வாமியே சேஷியான நீ பண்ணின உபகாரம் சேஷபூ4தனான என்னுடைய அறியலாயிருந்ததோ; அஸத்தான என்னை ஸத்தாக்கி ஸத்தையை நிலையிட்டாயே; க்ரூரமநஸ்ஸை நினைவறக்கெடுத்தாய், அநந்யப்ரயோஜநஸுமநஸ்ஸை நினைவறத் தந்தாயென்று தலையில் ஒரு ஹேதுக3ந்த4மறத் தானறிந்தஸம்ப3ந்த4மே ஹேதுவாக அங்கீ3கரித்தானென்று தலைசீய்த்திடுபடாநிற்பர்கள். இது ஜ்ஞாநாதி4கர் நினைத்திருக்கும் ஸாக்ஷாந்நிர்ஹேதுகம் என்கிறார். (384)

385. ப4ாஷ்யகாரர்காலத்திலே ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுந்தனையும்

பெற்றாய் விளங்குகிறது; விஷயப்ரவணனாய்ப் போகாநிற்க, நடுவே வந்து உஜ்ஜீவிப்பியாநின்ற ஸ்வாமீ; எனக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநத்தைப்பண்ணி ஸ்வாமியான நீ சேஷபூ4தனான என்பக்கல் பண்ணின உபகாரம், உபகரித்த நீ அறியில் அறியுமித்தனை, என்னால் சொல்லித்தலைக்கட்டப்போமோ; "அஸந்நேவ" என்கிறபடியே அஸத்கல்பனாய்க் கிடந்த என்னை "ஸந்தமேநம்" என்கிறபடியே ஸத்தாவானாய் ஒரு வஸ்துவாம்படிபண்ணி அந்த ஸத்தை நிலைநிற்கும்படி கைங்கர்யத்தையும் கொண்டருளினாய்; அம்ருதத்தையும் விஷத்தையுமொக்க விரும்புவாரைப்போலே உன்னையும் உகந்து க்ஷுத்3ரவிஷயங்களையும் உகக்கும் பொல்லாத நெஞ்சைப் போக்கினாய்; அநந்யப்ரயோஜநமாய்க் கொண்டு உன்னையே அநுப4விக்கும் மநஸ்ஸைத் தந்தாய்; என்று அவன் நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணின உபகாரவிஷயங்களை அநுஸந்தி4த்துத் தலைசீய்த்திடுபடாநிற்பர்கள் என்கை. அன்றிக்கே, [அஜ்ஞர்] இத்யாதி3க்கு [வாளார் தந்தார்] என்று பாட2மாகில், இப்படி ஸர்வேஶ்வரன் தந்நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே தங்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்க க்ருஷிபண்ணிக்கொண்டு வரும் ப்ரகாரத்தை அறியாத மநுஷ்யர், வாள்வலியாலே ஜீவித்துத் திரிவார் தங்களுக்கு வந்ததொரு ஸம்ருத்3தி4யை நம்முடைய வாளார் தந்தாரென்று நினைத்திருக்குமாபோலே, நிர்ஹேதுகமாகவந்த ப4க3வதங்கீ3காரத்தைத் தங்கள் ஸுக்ருதப2லத்தாலே வந்ததாக நினைத்திருப்பர்களென்று பொருளாகக்கடவது. அப்போதைக்கு ஸகலமும் அவனருளாலே வந்தது என்று தெளியக் கண்டவர்கள், அவன் நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணின உபகாரவிசேஷங்களை அநுஸந்தி4த்து ஈடுபடும்படியை அருளிச்செய்கிறாரென்று

"நடுவேவந்து" இத்யாதி3க்கு அர்த்த2ம் (விஷய) இத்யாதி3. "அறியாதன" இத்யாதி3க்கு அர்த்த2ம் (எனக்கு அஜ்ஞாத) இத்யாதி3. "அறியேன்" என்கிற இத்தால் 'நான்' என்று வரக்கடவதாயிருக்க மீளவும் (நான்) என்கிற இது 'நானே' என்று அவதா4ரணபரமாய், அத்தால் ப2லிதம் (நீ அறியில்) இத்யாதி3. "பொருளல்லாத" இத்யாதி3க்கு அர்த்த2ம் (அஸந்நேவ) இத்யாதி3. "என்னைத்தீமனம்" இத்யாதி3க்கு அர்த்த2ம் (அம்ருதத்தையும்) இத்யாதி3. இது ஸ்வகு3ணஜாதி3ஸ்மரணத்துக்கும் உபலக்ஷணம். அன்றிக்கே, "தீமனம்" என்கிற இதுக்கு யோஜநாந்தரமாதல். ஈடுபாடு = வித்3த4தை. பாடா2ந்தரநிர்வாஹம் (அன்றிக்கே) இத்யாதி3. "வாளார்" என்று ஆயுத4த்தில் சேதநஸமாதி4யாலே கௌ3ணரவ்யநிர்தே3ஶம். இத்தால் நத்துல்யாபி4ஸந்தி4விசேஷாபி4லாபம் அபி4ப்ரேதம் என்னு- மபி4ப்ராயத்தாலே (நினைத்திருக்குமாபோலே) இத்யாதி3. இந்த பாட2ாநுகு3ணமாக மேலில் வாக்ய- ஸங்க3தி (அப்போதைக்கு) இத்யாதி3. அஜ்ஞாநுஸந்த4ாநப்ரஸங்க3ாத் தத்ப்ரதியோகி3விசேஷ-

பார்த்து, பெரியதிருமண்டபத்துக்குக் கீழாக முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்த-வளவிலே இவ்வர்த்தம் ப்ரஸ்துதமாக, பின்பு பிறந்த வார்த்தைகளை ஸ்மரிப்பது. அஜ்ஞர் பேறுக்கடி அஜ்ஞாதமான அசேதநன். ஜ்ஞாநவான்கள் பேற்றுக்கடி விஜ்ஞாதமான பரமசேதநம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, இதுக்கிதிஹாஸமருளிச்செய்கிறார் மேல் [பாஷ்யகாரர்] இத்யாதியால். வேதாந்ததாத்பர்யமிரண்டும் ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணும் நல்லடிக்காலமான ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்காலத்திலே, இவ்வர்த்தம் வெளிப்படுகிற நன்னாளானவொருநாள் அங்காதுஞ்சோராமேயாள்கின்ற உபயவிபூத்-யைஸ்வர்யமுடைய பெருமாள் பெரும் அளியுடன் திருவாசலிலே புறப்பட்டருளும்தனையும் புறப்பாடழகு ஸேவிக்கவேணுமென்று வழிபார்த்து, பெருமாளுக்குத் தக்க பெரியதிருமண்டபத்துக்குக்கீழாக, உடையவரை ஸேவித்துக்கொண்டிருப்பரான முதலிகளெல்லாரும் ஒருவர் நிழலிலே ஒருவரொதுங்கித்திரள பகவத்குணாநுஸந்தாநம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தவளவிலே, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரெழுந்திருந்து இத்தனை ஸேவிக்கப்பெற்றோம் இதொரு ஸுக்ருதமிருந்தபடி என்னென்ன, மற்றொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ப்ரபாகரபூர்வதேவரைக் கல்பித்தாப்போலே இவரொரு ஸுக்ருததேவரைக் கல்பிப்பதேயென்று இங்ஙனே ஸஹேதுகநிர்ஹேதுகவிஷயமாக இவ்வர்த்தம் ப்ரஸங்காத் ப்ரஸ்துதமானவளவிலே. ஸாத்யமாம்,

மேலில் வாக்யத்துக்கு ஸங்கதி. (384)

385. இந்நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரஸ்தாபகமானதோர் ஐதிஹ்யத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் [பாஷ்யகாரர் காலத்திலே] என்று துடங்கி. அதாவது – ஸகலவேதாந்ததாத்பர்யார்த்தங்க-ளெல்லாம் ஸம்ஸயவிபர்யயமற நடந்துசெல்லுகிற நல்லடிக்காலமான பாஷ்யகாரர் காலத்திலே, ஒரு நாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளும்தனையும்பார்த்து, பெரியதிருமண்டபத்துக்குக் கீழாக ஜ்ஞாநாதிகரான முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்தவளவிலே, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் 'இது நெடுங்காலம் ஆர்வாசலிலே அவர்கள் புறப்பாடு பார்த்திருந்தோமோ என்று தெரியாது, இன்று வருத்தமேஷியான பெருமாள்புறப்பாடு பார்த்து வந்திருக்க என்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினோம்' என்ன, தத்ப்ரஸங்கத்திலே நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுக்கு பகவத்விஷயத்தில் ருசி பிறக்கைக்கு அடியென் என்று விசாரிக்கச்செய்தே, யாத்ருச்சிகஸுக்ருதமென்ன, அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமென்ன பிறந்ததாய், அவ்வளவிலே கிடாம்பிப்பெருமாளிருந்தவர் 'நமக்கு பகவத்-விஷயம்போலே ஸுக்ருததேவர் என்னுமொருவர் உண்டோ ஆஸ்ரயணீயர்' என்ன, பிள்ளை திருநறையூரரையர் ஸுக்ருமென்று சொல்லுகிறது நினைக்கிறவிஷயம் தன்னைக்காண் என்று

ஜ்ஞாநுஸந்தாநம் சொல்லுகையாலே ப்ரஸங்கஸங்கதி என்றபடி. (384)

385. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இந்த நிர்ஹேதுக) இத்யாதி. (ஸ்தாபகமானது) என்றது ஸித்தாந்தத்ஸநிர்வாஹமான என்றபடி. (ஐதிஹ்யத்தை) என்றது புராதநவாக்யத்தை என்றபடி. (ஸகலவேதாந்த) என்கிற (ஸகல)ஸப்தம் ஸம்ஸ்க்ருதத்ராவிடபரம். நல்லடிக்காலம் = ஸமீசீந-காலம். (விசாரிக்கச்செய்தே) என்றது பூர்வோத்தரபக்ஷயுக்திகளாலே சிந்திக்கச்செய்தே என்றபடி. யாத்ருச்சிகஸுக்ருதம் = அஜ்ஞாதஸுக்ருதம். ஜ்ஞாதஸுக்ருதம் = புத்திபூர்வகாநுஷ்டிதஸுக்ருதம். ஜ்ஞாதஸுக்ருதத்துக்கு பகவத்விஷயருசிஹேதுத்வம் பூர்வபக்ஷம். யாத்ருச்சிகஸுக்ருதத்துக்கு தத்தேதுத்வம் ஸித்தாந்தம். உபயபக்ஷத்திலும் ஸுக்ருதத்துக்கு ஹேதுத்வோக்தி கிடாம்பிப் பெருமாளுக்கு ஸம்ஸயபீஜம். யாத்ருச்சிகஸுக்ருதம் அஹேதுத்வே ஸதி அதிப்ரஸங்கவாரகமான

அசேதநமாய், புறப்பூச்சான ஸுக்ருதத்தையன்றுகாணுமவர் சொல்லுகிறது, ஸித்3த4மாய், பரமசேதநமாய், வைரம்பற்றின அநந்தன்மேல்கிடந்த எம்புண்ணியமான வடிவுபட்ட ஸாக்ஷாத்ஸுக்ருதத்தைக்காணுமவர் சொல்லுகிறதென்று உடையவரருளிச்செய்த நிர்ஹேதுகஸ்தா2பகமான தாத்பர்யவார்த்தையை அநதி4காரிகள் செவிபடாதபடி ஸ்மரிப்பதென்கிறுர்.	(385)

386. ஆகையால் அஜ்ஞாதமான நன்மைகளையே பற்றாசாகக்கொண்டு கடாக்ஷியா- நிற்கும்.

இப்படி ஸ்வஸம்ப3ந்த4மே ஹேதுவாக நிர்ஹேதுககடாக்ஷம் பண்ணவல்ல பரமசேதநனுகையாலே ஸர்வாங்கீ3காரப்ரஸங்க3பரிஹாரார்த்த2மாக, சேதநரால் அஜ்ஞாதமான யாத்3ருச்சி2காதி3துச்ச2 நன்மைகளையே சேதநாங்கீ3காரப்பற்றாசாகக்கொண்டு இடம் பெற்றவிடங்களிலே கடாக்ஷியாநிற்கும், ஸர்வமுக்திப்ரஸங்க3ம் பரிஹரிக்கவேண்டுகையாலேயென்று. ஆகையாலுமிங்ஙனம் யோஜிப்பர்கள் - ஸாக்ஷாந்நிர்ஹேதுகத்வோக்திஸித்3த4தாத்பர்யத்தை ப்ராதீதிகநிர்ஹேதுகத்வஸூசகஸேத2ாந்தயோஜனையாலே மறைத்தருளுகிறுரென்றுமருளிச்செய்வர்.	(386)

387. இவையும்கூட இவனுக்கு விளையும்படியிறே இவன்தலையில் முதலிலே அவன் ஸ்ருஷ்டித்தது.

இந்த யாத்3ருச்சி2காதி3கள்தான் இவனாலுண்டாகிறதன்று அவனடியாக உண்டாயிற்றதித்தனையென்கிறுர்

அருளிச்செய்ய, ஆக இப்படிப் பின்பு பிறந்த வார்த்தைகளை இவ்விடத்திலே நினைப்பது என்றபடி. இக்கதைதான் "தருதுயரம் தடாயேல்" என்கிற பாட்டில் வ்யாக்2யாநத்திலே ஸங்க்3ரஹேண பூர்வர்கள் அருளிச்செய்துவைத்தார்களிறே. இத்தால் அஜ்ஞாதஸுக்ருதம் உண்டாயிற்றுகிலும் அது ப2லஹேதுவன்று, அத்தை வ்யாஜமாக்கி அங்கீ3கரிக்கும் ஈஶ்வரனே ப2லஹேது என்றதாயிற்று.	(385)

386. கீழ் உக்தமான அர்த்த2த்தை நிக3மிக்கிறுர் [ஆகையால்] என்று துடங்கி. அதாவது கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்தாலே ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கா3தி3கள் வாராமைக்காக இச்சேதநன் அறியாமல் விளைபுமவையான சில ஸுக்ருதவிஶேஷங்களையே, இவனை அங்கீ3கரிக்கைக்குப் பற்றாசாகப் பிடித்துக்கொண்டு விஶேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்ணாநிற்கும் என்கை.	(386)

வ்யாஜமாக ப2க3வத்க்ருபையாகையாலே ஸுக்ருதகத2நம் த்3வேஷுப்ப2தப்4க3வத்கத2நபர்யவஸிதம் என்று ப்ரதிவசநாஶயம். ஐதிஹ்யத்தினுடைய ப்ராமாண்யம் (இக்கதைதான்) இத்யாதி3. (தருதுயரம்) இத்யாதி - பெருமாள்திருமொழி. பூர்வர்கள் = பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலானவர்கள். பின்னை திருநறையூரரையருடைய கருத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (இத்தால்) இத்யாதி3. அஹேதுத்வே ஸதி அதிப்ரஸங்க3வாரகத்வம் வ்யாஜத்வம்.	(385)

386. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (கீழுக்தமான) இத்யாதி3. ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கா3தி3கள் என்கிற 'ஆதி3'ஶப்3த3ம் வைஷம்யாதி3பரம். பற்றாசு = ஆலம்ப3நயஷ்டி; வ்யாஜம் என்றபடி.	(386)

387. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி அஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களையாகிலும்) இத்யாதி3. (ஹேதுவாகக்

மேல்; இந்த யாத்3ருச்சி2காதி3கள் முற்பட காலக்ரமேண விளையும்படியிறே இவற்றுக்கும் யோக்3யதையற்ற வெறுவியனான இவன்றன்னை அநாதி3யேபிடித்து விசித்ரசக்தியுக்தன் விரகிட்டு ஸ்ருஷ்டித்தது. (387)

388. அதுதன்னை நிருபித்தால் இவன்தனக்கு ஒன்றும் செய்யவேண்டாதபடியா-யிருக்கும்.

யாத்3ருச்சி2காதி3களும் விளையும்படி சேதநனுக்கு ஈச்வரனெறக்கோலி ரக்ஷிக்கிற ரக்ஷகஸ்வபா4வமாகிற இதுதன்னை நிரூபித்தால், தச்ச2ரீரபூ4தனான இவனுக்கு பு3த்3தி4பூர்வகமாகவும் இவனுக்கொன்றும் செய்ய வேண்டாதபடியாயிருக்கும். (388)

---

387. இப்படி அஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களையாகிலும் ஹேதுவாகக்கொண்டு கடாக்ஷிக்குமளவில், அங்கீ3காரம் ஸஹேதுகமாகாதோ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் [இவையும்கூட] என்றுதுடங்கி. அதாவது - இந்த யாத்ருச்சி2காதி3ஸுக்ருதங்களுமுட்பட இவனுக்குண்டாம்படியிறே இவற்றுக்கும் யோக்3யதையில்லாதபடி கரணகளேப3ரவிது4ரனாய்க் கிடந்த இவன்தன்னை, ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே கரணாதி3களைக்கொடுத்து அவனுண்டாக்கிற்று என்கை. இத்தால் கடாக்ஷஹேதுவாகச்சொன்ன யாத்3ருச்சி2காதி3களும் அவனுடைய க்ருஷிப2லம் என்கை. 'ச'ப்3த3த்தாலே துல்யந்யாயாத் ஜ்ஞாதஸுக்ருதப2லங்களுக்கும் அடி அவன் க்ருஷி என்கிறது. அன்றிக்கே, வக்ஷ்யமாண-நிரூபணவிசேஷங்களை ஸமுச்சயிக்கிறதாகவுமாம். ஸ்ருஷ்டிதான் சேதநகர்மாநுகு3ணமாக அன்றோ என்னில், ஸ்ருஷ்டிப்பது கர்மத்தை கடாக்ஷித்தேயாகிலும், யௌக3பத்3யம் அநுக்3ரஹகார்யமிறே. (387)

388. தந்நிரூபணத்தில் இவனுக்கு ஸம்ப4விக்குமத்தை அருளிச்செய்கிறார் [அதுதன்னை]

கொண்டு) என்றது வ்யாஜமாகக்கொண்டு என்றபடி. (ஸஹேதுகமாகாதோ) என்றது ஸவ்யாஜமாகாதோ என்றபடி. (விளையும்படி) என்றத்தாலே ப2லிதம் (இவற்றுக்கும்) இத்யாதி3. நித்யசேதநஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வரூபேணஸ்ருஜ்யத்வம் இல்லாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (கரணாதி3களை) இத்யாதி3. 'தத்3தே4தோரேவாஸ்து தத்3தே4துத்வம்' என்கிற ந்யாயத்தாலே ஈத்3ருசவ்யாஜஸாபேக்ஷத்வம் நிர்ஹேதுகத்வவிரோதி4யாகாது என்று கருத்து. இத்தை அருளிச்-செய்கிறார் (இத்தால் கடாக்ஷஹேதுவாக) இத்யாதி3. [இவையும்] என்கிற 'உம்'மைக்கு அர்த்த2ம் ('ச'ப்3த3த்தாலே) இத்யாதி3. (துல்யந்யாயாத்) என்றது தத3தீ4நகரணகளேப3ரஸாத்4யத்வஸாம்யாத் என்றபடி. ஆனால் ஜ்ஞாதஸுக்ருதவத் அஜ்ஞாதஸுக்ருதமும் கடாக்ஷஹேதுவாம் என்று ஸம்சயிக்க ப்ரஸங்கி3க்கும், வக்ஷ்யமாணநிரூபணங்களாலே ஸஹேதுகத்வப்ரஸங்க3மும் பரிஹ்ருதமாகாது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே) இத்யாதி3. சங்கை (ஸ்ருஷ்டிதான்) இத்யாதி3. 'யத்3விசேஷயோ: கார்யகாரணபா4வ:' இத்யாதி3ந்யாயம் இங்கே சங்காபி4ப்ரேதம். பரிஹாரம் (ஸ்ருஷ்டிப்பது) இத்யாதி3. (யௌக3பத்3யம்) = ஏககாலஸ்ருஷ்டி. இத்தால் விஷமஸ்ருஷ்டிக்கு கர்மம் நியாமகமானாலும், ஸ்ருஷ்டியினுடைய காலாந்தரீயத்வப்ரயுக்தவிலம்ப3விரஹப்ரயோஜந-யௌக3பத்யம் அநுக்3ரஹகார்யம் என்று "முந்நீர்ஞாலம் படைத்த முகில்வண்ணன்" இத்யாதி3-ப்ரமாணப்ரதிபந்நமாகையாலே அந்த ந்யாயம் இங்கு வாராது என்றபடி. அஸதி பா3த4கே என்றிறே அங்கு விசேஷணம். (387)

388. இந்நிர்ஹேதுககரணகளேப3ரவிதரணம் ஸாத4நாநுஷ்டா2ந-ஸித்3தோ4பாயநிஷ்ட2த்வங்களுக்கு

389. பழையதாக உழுவது நடுவது விளைவதாய்ப்போரும் க்ஷேத்ரத்திலே உதிரி முளைத்து ப2லபர்யந்தமாமாபோலே, இவைதான் தன்னடையே விளையும்படியாயிற்று பத்தியுழவன் பழம்புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்த கட்டளை.

சேதநேஶ்வரர்களிருவரையுமொழிய இவை தன்னடையே உண்டாமோவென்ன உண்டாக்கவற்றவனுடைய ஶக்திசாதுரீ என்கிறார் [பழையதாக] இத்யாதி3யால். உதிரி முளைக்கும் யோக்3யதையறும்படி தரிசுகிடவாதே பழையதாக உழுவது, உழவு நிஷ்ப2லமாகாதபடி நடுவது, நட்டநாற்று சாவிபோகாதே ஸப2லமாம்படி விளைவதுமாய்க்கொண்டு இப்படி அநாதி3யேபிடித்து அவிச்சி2ந்நமான கர்ஷணாதி3களை உடைத்தாய்ப் போரும் ஸுக்ஷேத்ரத்தின் கர்ஷணாதி3வ்யாபாரமின்றியே இருக்கச்செய்தே, ஸர்வாங்குரஸாத4ரணமான ஜலமொன்றையுமே ஸஹகாரியாகக்கொண்டு, பரிபாகமாயதிர்ந்து தன்னடையே முளைத்து விளைந்து யதநாந்தரமற ப2லபர்யந்தமாமாபோலே, அநாதி3காலமேபிடித்து ப்ரவாஹரூபேண ஸ்ருஷ்ட்யாதி3பூ4தனாய்ப் போருகிற ஸம்ஸாரிசேதநனுக்கு இந்த யாத்3ருச்சி2காதி3களை அநாதி3ப2க3வத்ஸங்கல்பஶக்திவைசித்ரீமாத்ரத்தைப் பற்றாசாகக் கொண்டு, மற்றொரு ஹேத்வந்தரமறத் தன்னடையே ஸ்வாங்கீ3காரப2லபர்யந்தமாக விளையும்படியாயிற்று ப4க்த்யுத்பாத3கனான பத்தியுழவன் பழம்புனமான யாத்3ருச்சி2காதி3கள் விளையும் அநாதி3ஸம்ஸாரத்தை ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே ஸ்ருஷ்டித்தவடைவு தவிராதே நியதமாய்வரும் கட்டளை என்கிறார். ஆக யாத்3ருச்சி2காதி3களும் தத்ஸங்கல்பஸித்3த4மாய் வருமென்றதாயிற்று. (389)

என்று துடங்கி. அதாவது - அசித3விஶேஷிதமாய்க்கிடக்கிற த3ஶையிலே உஜ்ஜீவநோபயோகி3யான கரணகளேபரங்களை பரமத3யையாலே அவன் தந்தபடியை அநுஸந்தி4த்தால், தத்3தீ4நஸத்தாதி3கனான இவன்தனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தத்தில் அவன் செய்தபடி கண்டிருக்கையொழிய, தானொரு ப்ரவ்ருத்தி பண்ணவேண்டாதபடியாயிருக்கும் என்கை. (388)

389. ஈஶ்வரஸ்ருஷ்டியால் இவனுக்கு விளையும் அங்கீ3காரப்பற்றாசுகள் யாத்3ருச்சி2காதி3கள் மாத்ரமே அன்று, இன்னம் சிலவுண்டு என்று த3ர்ஶிப்பிக்கைக்காகவாதல்; கீழ்ச்சொன்ன இவைதானுண்டாம் ப்ரகாரத்தை உபபாதி3க்கைக்காகவாதல் அருளிச்செய்கிறார் மேல் [பழையதாக] என்று துடங்கி. அதாவது - புதியதாகத் தரிசு திருத்தினதன்றிக்கே பழையதாக உழுவது நடுவது விளைவதாய்க்கொண்டு செய்காலாய்ப் போரும் க்ஷேத்ரத்திலே, கர்ஷகன் அதுக்கென்று ஒரு க்ருஷியும் பண்ணாதிருக்க, உதிரியானது முளைத்து விளைந்து தலைக்கட்டுமா

ஸாத4ாரணமாகையாலே நிர்ஹேதுககடாக்ஷப்ரத3த்வஹேதுகமான சேதநஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி ஸித்3தி4யாது என்னும் ஶங்கையிலே உத்தரக்3ரந்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே தத3வதாரிகை (தந்நிரூபணத்தில்) இத்யாதி3. (தந்தபடியை அநுஸந்தி4த்தால்) என்கிற இந்நால் ஈத்3ருஶாநுஸந்தாநஶீல்யரைப்பற்ற உபாயாந்தரவித4ாநம் வ்யர்த்த2கம். ஈத்3ருஶாநுஸந்த4ாநவான்களைப்பற்ற ஸ்வயத்நநிவ்ருத்திபூர்வகஸித்3தோ4பாயவித4ாநம் என்று விஷயவிப4ாக3ம் ஸூசிதம். ஸத்தா = ஸ்வரூபம். ஆதி3பத3ம் - ஸ்தி2த்யாதி3பரம். (388)

389. [அஜ்ஞாதமான நன்மைகளை] இத்யாதி3 [சில நிரூபணை] இத்யாதி3பூர்வாபரக்3ரந்த2ஸந்த3ர்ப்ப4ாநுகு3ணமாக உத்தராவதாரிகை (ஈஶ்வரஸ்ருஷ்டியால்) இத்யாதி3. இந்த அவதாரிகையில் [இவைதான் தன்னடையே] என்கிற 'இத3ம்'ஶப்3த3ம் பு3த்3தி4ஸ்த2வாசகம் என்று கருத்து. அதினுடைய பூர்வப்ரக்ருதபராமர்ஶித்வத்தைப்பற்ற அவதாரிகாந்தரம் (கீழ்ச்சொன்ன) இத்யாதி3. க்3ரந்த2லாக4வார்த்த2ம் அவதாரிகாத்3வயம் தந்த்ரேணோக்தம். தரிசு = கரம்புநிலம். செய்காலாய்

390. அவைதா னெவையென்றால்.

அநாதி$_3$ப$_4$க$_3$லத்ஸங்கல்பமாக்திகார்யமாய், தன்னடையே விளையுமவைதான் எவையென்னில், என்று ப்ரச்நம் பண்ணி; (390)

391. பூர்வக்ருதபுண்யாபுண்யப$_2$லங்களை சிரகாலம் புஜித்து, உத்தரகாலத்தில் வாஸனைகொண்டு ப்ரவர்த்திக்குமத்தனையென்னும்படி கையொழிந்த த$_3$சையிலே, நாமார், நாம் நின்ற நிலையேது, நமக்கினிமேல் போக்கடியேது என்று பிறப்பன சில நிரூபணவிசேஷங்களுண்டு; அவையாதல் முன்புசொன்னவையாதல்.

உத்தரமருளிச்செய்கிறார் [பூர்வக்ருத] இத்யாதி$_3$யால். அநாதி$_3$யேபிடித்துப் பண்ணுவது அநுப$_4$விப்பதாய்ப் போருகிற கர்மபரம்பரையில், பூர்வகாலக்ருதபுண்யபாபப$_2$லமான ஸுக$_2$து$_3$:க$_2$ங்களை நெடுங்காலம்

போலே, மேல் சொல்லப்படுகிற நிரூபணவிசேஷங்களாதல், கீழ்ச்சொன்ன யாத்$_3$ருச்சி$_2$காதி$_3$களாதல், இதுக்கென்ன ஒரு க்ருஷி செய்யவேண்டாதே இச்சேதநர்பக்கலிலே தன்னடையே விளையும்படியாயிற்று, ப$_4$க்திக்கு கர்ஷகனை ஈச்வரன் ப்ரவாஹரூபேண நடக்கிற ஸம்ஸாரமாகிற பழம்புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்துத் திருத்தும் என்றபடி. (389)

390. [இவை] என்று கீழருளிச்செய்தவற்றை விசதீ$_3$கரிக்கைக்காக தத்$_3$விஷயப்ரச்நத்தை அநுவதி$_3$க்கிறார் [அவைதான் எவை என்றால்] என்று. (390)

391. அதுக்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறார் [பூர்வக்ருத] இத்யாதி$_3$யாலே. அதாவது -முன்பு செய்யப்பட்ட புண்யபாபரூபகர்மத்$_3$வயத்தினுடையவும் ப$_2$லங்களை ஸ்வர்க்க$_3$நரகாதி$_3$களிலே நெடுங்காலம் அநுப$_4$வித்து, மேலுள்ள காலத்தில் பூர்வகர்மவாஸனைகொண்டு புண்யபாபரூப- கர்மங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்குமத்தனை என்று சொல்லத்தக்கதாம்படி அச்ச$_2$கர்மாவாய் கர்மப$_2$லாநுப$_4$வத்தில் கையொழிந்து நின்ற த$_3$சையிலே, காண்கிற தே$_3$ஹமோ, தே$_3$ஹாதிரிக்தரோ, ஸ்வதந்த்ரரோ நாமார் என்றும், நசிக்கும்படி நின்றோமோ, பிழைக்கும்படி

என்றது பயிர் செய்கிற இடமாய் என்றபடி. கால் = இடம். (செய்காலாய்) என்றும் பாட$_2$முண்டு; பயிர் செல்லுகிற இடமாய் என்றபடி. பத்தி = ப$_4$க்திக்கு, உழவன் = க்ருஷிபண்ணுமவன், பழம் = ப்ரவாஹரூபேண நடக்கிற, புனம் = நிலம்; இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (பத்திக்கு) இத்யாதி$_3$. (389)

390. (விசதீ$_3$கரிக்கைக்காக) என்றது பு$_3$த்$_3$தி$_4$ஸ்த$_2$வாசகத்வபூர்வப்ரக்ருதவாசகத்வாந்யதர- ஸம்பந்தகரணார்த்த$_2$ம் என்றபடி. (390)

391. புண்யாபுண்யங்கள் = புண்யபாபகர்மங்கள். தத்ப$_2$லம் = ஸுக$_2$து$_3$:க$_2$ங்கள்; ஸுக$_2$நுப$_4$வம் ஸ்வர்க்க$_3$லோகத்திலே; து$_3$:க$_2$நுப$_4$வம் நரகங்களிலே; உப$_4$யாநுப$_4$வம் 'ஆதி$_3$'சப்$_3$த$_3$க்$_3$ராஹ்ய- மநுஷ்யலோகத்திலே. [சிர] இத்யாத்$_3$யர்த்த$_2$ம் (நெடுங்காலம்) இத்யாதி$_3$. (மேலுள்ள) இத்யாதி$_3$. கர்மபரம்ப$_4$ககர்மவாஸநாதிரிக்தமான அநுப$_4$வ்யகர்மம் இல்லை என்னும்படியான த$_3$சை இல்லை என்றபடி. (அச்ச$_2$கர்மாவாய்) என்றது ஸூக்ஷ்மகர்மாவாய் என்றபடி. (கர்மப$_2$லாநுப$_4$வத்தில்

அநுப4வித்து, உத்தரகாலக்ருதபுண்யபாபப2லமான ஸுக2து3:க2ங்களை அநந்தரகாலத்தில் தது3ப4யவாஸனை கொண்டு அநுப4விக்க ப்ரவர்த்திக்குமத்தனை. பூர்வக்ருதகர்மப2லமநுப4வித்ததென்னும்படி மற்றொன்று பற்றுகை ஒழிந்த மத்4யமத3சையிலே, குடமிட்டு நீக்க நீங்கும் குழப்பாசிபோலே, கர்மப2லாநுப4வம் க்ஷணம் மேலெழ நீங்கப்பெற்றபோது, புண்யபாபங்களை அநுப4விக்கிற நாம் ஸ்வதந்த்ரரோ? பரதந்த்ரரோ? ஆர்தானென்றும், கெடும்படி நின்றோமோ ஈடேறும்படி நின்றோமோ நின்றநிலை ஏதுதானென்றும், நினைத்தது செய்யும் ஸ்வதந்த்ரரல்லாத நமக்கு நம்மால் நன்மையொன்றற்றபின்பு மேலுள்ள காலமீடேறுகைக்குப் போக்கடி இன்னதென்றறியலாமதுதான் ஏதென்றும், அச்ச2பாபர்க்கு தாது3ாத்விகமாகப் பிறப்பன சில ஸ்வரூபஸ்தி2தி-ப4ாவிப2லஸாத4நங்களைப் பற்றிவரும் ஜ்ஞாநஸம்பாதகார்யநிரூபணவிஶேஷங்கள் அநாதி3ஸ்ருஷ்டிப2லமாக உண்டு; இந்த நிரூபணவிஶேஷங்களாதல் முன்பு சொன்ன யாத்3ருச்சி2காதி3களாதல் ப4க3வத்ஸங்கல்பா-ஸக்தியடியாகத்தன்னடையே விளையுமவையென்கிறார். (391)

392. "யதா2ஹி மோக்ஷகா: பாந்தே2" என்று துடங்கி இதினுடைய க்ரமத்தை ப4க3வச்ச2ாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்று.

இந்த முக்2யாமுக்2யநிர்ஹேதுகாங்கீ3காரவிஶேஷங்கள் ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யவசநலித்3த4மென்கிறார் மேல்: "யதா2 ஹி மோக்ஷகா: பாந்தே2 பரிப்3ரஹமுபெயுஷி। நிவ்ருத்தமோக்ஷஹேது3யோகு3ாஸ்தத3ாஸந்த உபாஸதே" என்று தொடங்கி. யாத்3ருச்சி2கஸுக்ருதஸாபே2க்ஷயத்தை இதரவக்த்ருகமல்லாத ப4க3வச்ச2ாஸ்த்ரத்திலே

நின்றோமோ, நாம் நின்ற நிலையேது என்றும், இப்படி நின்ற நமக்கு இனிமேல் ஈடேறுகைக்கீடான போக்கடியேது என்று தன்னடையே உண்டாவன சில நிரூபண-விஶேஷங்களுண்டு, அந்நிரூபண விஶேஷங்களாதல், பூர்வோக்தங்களான யாத்3ருச்சி2காதி3-ஸுக்ருதங்களாதல் என்கை. (391)

392. இந்நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரக்ரமம் ஶாஸ்த்ரத்தில் எங்கே சொல்லிற்று என்ன அருளிச்செய்கிறார் ["யதா2 ஹி"] என்று துடங்கி. ப4க3வச்ச2ாஸ்த்ரம் நூற்றெட்டு ஸம்ஹிதையாயிறே இருப்பது. அதிலே ஒன்றிறே அஹிர்பு3த்4ந்யஸம்ஹிதை. "பஞ்சராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயண: ஸ்வயம்" என்கிறபடியே ஸகலத்துக்கும் ஆதி3வக்தா ப4க3வானாயிருக்கச்செய்தே தத்தத்ஸம்ஹிதைகள்தோறும் அவாந்தரவக்தாக்களும் உண்டிறே, அதில் இந்த ஸம்ஹிதைக்கு அஹிர்பு3த்4ந்யஸம்ஜ்ஞிகனான ருத்3ரன் வக்தாவாயிருக்கையாலே இத்தை அஹிர்பு3த்4ந்ய-ஸம்ஹிதை என்கிறது; இந்த ஸம்ஹிதையிலே "நுண்ணுணர்வில் நீலார்கண்டத்தம்மானும்"

கையொழிகை)யாவது கர்மப2லாநுப4வம் க்ஷணம் மேலெழ நீங்கப்பெறுகை. ஈடேறுகை = ஸ்வரூபாநுரூபப2லாந்வயம். (தன்னடையே) என்றது ஈஶ்வரனை விஶிஷ்ய அபேக்ஷியாதே ப்ரதிப3ந்த4காப4ாவஸஹக்ருதகோட்யுபஸ்தி2த்யாதி3ஸாமக்3ரீமாத்ரத்திலே என்றபடி. நிரூபண-விஶேஷங்கள் = விசாரவிஶேஷங்கள். (391)

392. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இந்நிர்ஹேதுக) இத்யாதி3. ப4க3வச்ச2ாஸ்த்ரம் = ஶ்ரீபாஞ்சராத்ரம். ப4க3வத்3வக்த்ருகஶாஸ்த்ரத்திலே அஹிர்பு3த்4ந்யஸம்ஹிதை எங்ஙனே என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (பஞ்சராத்ரஸ்ய) இத்யாதி3. "அஷ்டமூர்த்திரஹிர்பு3த்4ந்ய:" என்னக்கடவதிறே. நுண் = ஸூக்ஷ்மமான, உணர்வில் = ஜ்ஞாநத்துக்கு இருப்பிடமான, நீலார்கண்டத்தம்மான் =

என்கிறபடியே ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது ஸம்ஸ்மதர்3மியாயிருக்கும் ருத்3ரனை, தே3வர்ஷியாய் ப்3ரஹ்மவித்தமனான ஸ்ரீநாரத3ப4க3வான் சென்று அநுவர்த்தித்து ஸ்வஸம்ஶயங்களெல்லாம் கேட்க, அவன் நிர்ணயித்துக்கொண்டு வாராநிற்க, பதினாலாம் அத்4யாயத்தில் இவன் பண்ணின ப்ரஶ்நத்துக்கு உத்தரமாக ஸம்ஸாரமோக்ஷஹேதுக்களாக நிக்3ரஹஶக்தி, அநுக்3ரஹஶக்தியென்று ஸர்வேஶ்வரனுக்கு இரண்டு ஶக்தி உண்டென்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, அதில் "திரோத4ாநகரீ ஶக்தி: ஸா நிக்3ரஹஸமாஹ்வயா । புமாம்ஸம் ஜீவஸம்ஜ்ஞம் ஸா திரோப4ாவயதி ஸ்வயம்" என்று துடங்கி நிக்3ரஹாத்மிகையான ஶக்தியாலே திரோஹிதஸ்வஸ்வரூபாதி3களாய் ஜீவாத்மா ஸம்ஸரிக்கும்படியை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதி3த்து அநந்தரம் அநுக்3ரஹாத்மிகையான ஶக்தியாலே ஸம்ஸாராந்முக்தனாம்படியை ப்ரதிபாதி3ப்பதாக, "ஏவம் ஸம்ஸ்ருதிசக்ரஸ்தே2 ப்4ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபி4: । ஜீவே து3:க2ாகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே । ஸமீக்ஷிதஸ்து த3ாநேநாயம் கருணாவர்ஷரூபயா । கர்மஸாம்யம் ப4ஜத்யேவ ஜீவோ விஷ்ணுஸமீக்ஷயா । ஶக்திப4ாவஸ்ய வை ஜீவமுத்3த4ாரயதி ஸம்ஸ்ருதே: । கர்மணீ ச ஸமே தத்ர தூஷ்ணீம் ப4ாவமுபாக3தே" என்று ஸம்ஸாரசக்ரஸ்த2னாய், து3:க2ாகுலனான ஜீவன்விஷயமாக ஸர்வேஶ்வர-னுக்கொரு க்ருபை ஜநிக்கும்படியையும், அந்த க்ருபையடியாக உண்டான அவன் கடாக்ஷத்துக்கு விஷயபூதனாய்க் கொண்டு இவன் கர்மஸாம்யத்தை ப4ஜிக்குமென்னுமத்தையும், அந்த அநுக்3ர-ஹாத்மிகையான ஶக்தியினுடைய ஸத்3ப4ாவம் இவனை ஸம்ஸாரத்தினின்றும் உத்3த4ரிப்பிக்கும் என்னுமிடத்தையும், கீழ் கர்மஸாம்யமென்றதின் கருத்தையும் ஸங்க்3ரஹேண சொல்லி, "யத2ா ஹி மோக்ஷகா: பாந்தே2 பரிப3ர்ஹமுபேயுஷி । நிவ்ருத்தமோஷணோத்3யோகா3ஸ்தத2ா ஸந்த உபாஸதே । அநுக்3ரஹாத்மிகாயாஸ்து ஶக்தே: பாதக்ஷணே தத2ா । உதா3ஸாதே ஸமீபூ4ய கர்மணீ தே ஶுப4ாஶுபே4 । தத்பாதாநந்தரம் ஜந்துர்யுக்தோ மோக்ஷஸமீக்ஷயா । ப்ரவர்த்த-மாநவைராக்3யோ விஶேஷேபி நிவேஶவாந் । ஆக3மாநநுஸஞ்சிந்த்ய குரூநப்யுபஸர்ப்ய ச । லப்3த4ஸத்த: ப்ரகாரைஸ்தை: ப்ரபு3த்3தே4ாபோதபாவந:" இத்யாத்3யத்4யாயஶேஷத்தாலே வழி போகிறவன் ஸம்ப4ாரத்தை வைத்து மறைய நின்றவளவிலே அவனுடைய ஸம்ப4ாரத்தை

நீலகண்ட2னான ருத்3ரன் என்றபடி. தம:ப்ரசுரனுக்கு நுண்ணறிவு எங்ஙனே என்கிற ஶங்கையிலே (ஸத்வம்) இத்யாதி3. "திரோத4ாநகரீ" என்கிற இடத்திலே "க்ருஶோ ஹேதுதாச்சீல்-யாநுலோம்யேஷு" இத்யாதி3யாலே ஹேத்வர்த்த2த்திலே 'ட'ப்ரத்யயம் என்னுமபி4ப்ராயத்தால் (ஸம்ஸாரமோக்ஷஹேதுக்களான) இத்யாதி3. (திரோஹிதஸ்வஸ்வரூபாதி3களாய்) என்கிற (ஸ்வரூப)ஶப்3த3ம் த4ர்மபூ4தஜ்ஞாநபரம். (ஆதி3)பத3ம் "ஆகாரைஶ்வர்யவிஜ்ஞாநதிரோ-ப4ாவநகர்மணா" என்று சொன்ன உத்கர்ஷரூபாகாராதி3பரம். "ஜீவே" என்கிற இது விஷயஸப்தமி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஜீவன்விஷயமாக) என்றது. கருணாவர்ஷேணை ரூப்யதே நிரூப்யத இதி கருணாவர்ஷரூபா என்கிற வ்யுத்பத்தியை உட்கொண்டு (அந்த க்ருபையடியாக உண்டான) என்றது. "ஸமீக்ஷயா" என்கிற இதுக்கு அர்த்த2ம் (கடாக்ஷத்துக்கு) என்றது. ஶக்தேர்ப4ாவஸ்ஸத்தா-ஶக்திப4ாவ:. ஶக்திரநுக்3ரஹாத்மிகா ஶக்தி: என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அந்த அநுக்3ரஹாத்மிகை-யான) இத்யாதி3. "கர்மணீ ச ஸமே தத்ர தூஷ்ணீம்ப4ாவமுபாக3தே" என்று ப2லோபத4ாநஸிரஹ-ரூபதூஷ்ணீம்ப4ாவோந்முக2த்வம் கர்மஸாம்யம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (கர்மஸாம்யம் என்றதின் கருத்தையும்) இத்யாதி3. (பாந்த2)ஶப்3த3ார்த்த2ம் (வழி) இத்யாதி3. "பரிச்ச2தே3 ந்ருபார்ஹோர்த்தே2 பரிப3ர்ஹ:" என்று பரிப3ர்ஹஶப்3த3ம் பரிச்ச2த3வாசகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்-

முக்தகண்ட$_2$மாகச் சொல்லிற்று. (392)

393. "வெறிதேயருள்செய்வர்" என்றிவ்வர்த்த$_2$த்தை ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தாரிறே.

"வெறிதேயருள்செய்வர்" நிர்ஹேதுகமாக கடாக்ஷிப்பரென்று ஸாக்ஷாந்நிர்ஹேதுகமாகிற இந்த தாத்பர்யார்த்த$_2$த்தை அருளக்கண்டு அநுப$_4$வித்த தாமே வெளியிட்டருளிச்செய்தார். யாத்$_3$ருச்சி$_2$க-நிர்ஹேதுகம் ஶாஸ்த்ரோபதே$_3$ஶிவசநஸித்$_3$த$_4$ம், ஸாக்ஷாந்நிர்ஹேதுகம் தாத்பர்யத$_3$ர்ஶிவசநஸித்$_3$த$_4$ம். (393)

அபஹரிப்பதாக உத்$_3$யோகி$_3$க்கிற தஸ்கரர், அந்த ஸம்ப$_4$ாரத்தை அவன் வந்து கைப்பற்றினவளவில் யாதொருபடி நிவ்ருத்தமோஷணோத்$_3$யோக$_3$ராக நின்று கொண்டு எப்போதும் உதா$_3$ஸீநராயிருந்து விடுவார்கள், அப்படியே ப$_4$க$_3$வத$_3$நுக்$_3$ரஹஶக்தி இவன்பக்கலிலே வந்த க்ஷணத்திலே, இவ்வாத்மாவைத் தன் வழியே இழுப்பதாகாநின்ற புண்யபாபகர்மங்கள் இரண்டும், இவனை வந்து மேலிடாமல் உதா$_3$ஸீநித்திருந்துவிடும்; அந்த அநுக்$_3$ரஹாத்மிகையான ஶக்தி தன்பக்கல் வந்த அநந்தரம் இச்சேதநன் மோக்ஷஸமீக்ஷாயுக்தனாய், ப்ரவ்ருத்தமான வைராக்$_3$யனாய், விவேகாபி$_4$நிவேஶியாய், ஶாஸ்த்ரப்ரவணனாய். ஸதாசார்யஸம்ஶ்ரயணம் பண்ணி லப்$_3$த$_4$ஸத்தாகனாய், லப்$_3$த$_4$ஜ்ஞாநனாய், அந்த ஜ்ஞாநத்தை ரக்ஷித்துக்கொண்டு ஸாரக்$_3$ராஹியாய், ஸமுசிதோபாயபரிக்$_3$ரஹத்தாலே ஸம்ஸாராது$_3$த்தீர்ணனாய் பரமபதத்தை ப்ராபிக்கும் என்று சொன்னானிறே. ஆகையாலே, "யதா$_2$ ஹி மோஷகா: பாந்தே$_2$" என்று துடங்கி, இந்நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரத்தினுடைய க்ரமத்தை ஆப்தப்ரமாணமான ப$_4$க$_3$வச்சா$_2$ஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்று என்கிறார். (392)

393. இப்படி ஶாஸ்த்ரம் சொன்னவளவன்றிக்கே நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரத்துக்கு நேரே பாத்ரபூ$_4$தராய், ஆப்ததமாக்$_3$ரேஸரரான ஆழ்வார் இவ்வர்த்த$_2$த்தைத் தெளிய அருளிச்செய்தார் என்கிறார் மேல் ["வெறிதே"] என்று துடங்கி. ["வெறிதேயருள்செய்வர்"] என்றது நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை பண்ணுவர் என்றபடி; [இவ்வர்த்த$_2$த்தை ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தார்] என்றது இந்நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரமாகிற ரஹஸ்யார்த்த$_2$த்தை ஸம்ஶயவிபர்யயமற ஸகலரும் அறியும்படி ப்ரகாஶமாக அருளிச்செய்தார் என்கை. (393)

செய்கிறார் (அவனுடைய ஸம்ப$_4$ாரத்தை) என்று. ஸம்ப$_4$ாரம் = ப$_4$ர்த்தவ்யஸமீசீநவஸ்துஜாதம். "உபேயுஷி" என்கிற இத்தால் ப$_2$லிதம் (மறையநின்ற அளவிலே) என்றது. மோஷகா: = தஸ்கரா:. மோஷணம் = அபஹரணம். உதா$_3$ஸதே = அகிஞ்சித்கராஸ்திஷ்ட$_2$ந்தி. உதா$_3$ஸாதே = அகிஞ்சித்கரே திஷ்ட$_2$த:, த்$_3$விவசநாந்தமித$_3$ம். மோக்ஷஸமீக்ஷா = மோக்ஷவிஷயகஸமீசீநத$_3$ர்ஶநம். விவேக: = த்யாஜ்யோபாதே$_3$யவிபா$_4$க$_3$:. ப்ரகாரை: = வைராக்$_3$யாதி$_3$பி$_4$:. அவன் சொன்னானிறே என்று அந்வயம். (392)

393. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி) இத்யாதி$_3$. அநநுஷ்ட$_2$ாநுலக்ஷண-அப்ராமாண்யபரிஹாரார்த்த$_2$ம் அநுஷ்ட$_2$ாநக$_3$ர்ப$_4$ப்ராமாண்யம் சொல்லுகையாலே நிர்வாஹகத்வம் ஸங்க$_3$தி என்றபடி. (ஸ்பஷ்டமாக) என்றதால் ஆக்ஷிப்தம் (ரஹஸ்யார்த்த$_2$த்தை) என்றது. (393)

394. "செய்வார்கட்கு" என்றருளுக்கு ஹேது ஸுக்ருதமென்னுநின்றதே என்னில் அப்போது "வெறிதே" என்கிறவிடமும் சேராது.

"செய்வார்கட்கு" க்ருபைபண்ணும்படி யத்நிக்குமவர்களுக்கு, என்று அவனருளுகிற அருளுக்கு ஹேது புத்$_3$தி$_4$பூர்வகஸுக்ருதமென்னுநின்றதே, இந்தை நிர்ஹேதுகமென்னும்படி என்னென்னில் என்று ஶங்கித்து; பரிஹரிக்கிறார் மேல் [அப்போது] இத்யாதி$_3$யால். ஸுக்ருதமடியாக அருள்செய்வரென்னும்போது நிர்ஹேதுக-த்வவாசகமான "வெறிதே" என்னும் ப்ரதிஜ்ஞை குறையுமாகையாலே சேராது, ஸ்வவசநவிரோத$_4$ம் வரும்; ஆகையால் "செய்வார்கட்கு" என்றவிடத்துக்குத் தான்செய்ய நினைத்தவர்களுக்கு என்று பொருளாக வேணும்.

395. ப$_4$க$_3$வத$_3$ாபி$_4$முக்$_2$யம் ஸுக்ருதத்தாலன்றிக்கே ப$_4$க$_3$வத்க்ருபையாலே பிறக்கிறது; அத்$_3$வேஷம் ஸுக்ருதத்தாலே என்னில் இந்த ப$_2$லவிஶேஷத்துக்கு அத்தை ஸாத$_4$நமாக்கவொண்ணுது. { காரணமென்ன ஒண்ணுது - பா. }

இப்படி நிர்ஹேதுகமாகவே இவனை அங்கீ$_3$கரிக்குமிடத்து ஆபி$_4$முக்$_2$யத்துக்கு ஹேதுபோலத்தோற்றுகிற ஸுக்ருதம் தந்$_3$தே$_4$துவாகாதென்கிறார் மேல் [ப$_4$க$_3$வத$_3$ாபி$_4$முக்$_2$யம்] இத்யாதி$_3$யால். ப$_4$க$_3$வத்$_3$வைமுக்$_2$ய

---

394. அந்த தி$_3$வ்யஸூக்திக்கு அநந்தரோக்தியில் அபி$_4$ப்ராயமறியாதார் ஶங்கையை அநுவதி$_3$த்து பரிஹரிக்கிறார் ["செய்வார்கட்கு"] என்று துடங்கி. அதாவது - அருள்செய்வர் என்ற அநந்தரம் ஆர்க்குத்தான் என்னுமபேக்ஷையிலே "செய்வார்கட்கு" என்று அருளுகைக்குறுப்பாகத் திருவுள்ளம் உகக்கும்படி சிலவற்றைச் செய்யுமவர்களுக்கு என்கையாலே, அவன்க்ருபை பண்ணுகைக்கு ஹேது சேதநஸுக்ருதம் என்னுநின்றதே என்னில், இப்படிச் சொல்லும்போது நிர்ஹேதுகவாசகமான "வெறிதே" என்கிறவிடம் ஸங்க$_3$தமாகாதே என்கை; ஆகையாலே "செய்வார்கட்கு" என்றது தான் செய்ய நினைத்தவர்களுக்கு என்றபடி.

395. ஆபி$_4$முக்$_2$யத்துக்கு ப$_4$க$_3$வத்க்ருபை காரணம், அத்$_3$வேஷத்துக்கு ஸுக்ருதம் காரணம் என்று நினைத்துச் சொல்லுவார்வசநத்தை அநுவதி$_3$த்துக்கொண்டு பரிஹரிக்கிறார் [ப$_4$க$_3$வத$_3$ாபி$_4$முக்$_2$யம்] என்று துடங்கி. அதாவது - அநாதி$_3$காலம் விமுக$_2$னாய்ப்போந்த

---

394. "செய்வார்கட்கு" என்கிற இது போக்$_3$யதயா ப்ரஸாத$_3$காநுஷ்ட$_2$ாத்ருபரம் என்னுமபி$_4$ப்ரா-யத்தாலே (அருளுகைக்கு) இத்யாதி$_3$. (நிர்ஹேதுகத்துக்கு வாசகமான) இத்யாதி$_3$. அதாவது - உபக்ரமாநுகு$_3$ண்யேந உபஸம்ஹாரம் நேயமாகையாலும், நிரவகாஶஶப்$_3$தா$_3$நுகு$_3$ணமாக ஸாவகாஶ-ஶப்$_3$த$_3$ம் வர்த்திக்குமாகையாலும் உபக்ரமஸ்த$_2$மாய் நிர்ஹேதுகமாத்ரவாசகமான "வெறிதே" என்கிற இதின் ஸ்வாரஸ்யாநுகு$_3$ணமாக அநந்தரஶ்ருதமாய், கர்த்ரு-கர்ம-உப$_4$யப்ரதிபாத$_3$நஶக்தமாகையாலே உபக்ரம-அவிருத்$_3$த$_4$முமாயிருக்கிற "செய்வார்கட்கு" என்கிற இது செய்யப்படுமவற்கு என்றும், தான் செய்ய நினைக்கப்பட்டவற்கு என்கிறதாகையாலே விரோத$_4$மில்லை என்றபடி. (394)

395. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஆபி$_4$முக்$_2$யத்துக்கு) இத்யாதி$_3$. "ஈஶ்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்த$_3$ம் யத்ருச்ச$_2$ாஸுக்ருதம் தத$_2$ா । விஷ்ணோ: ப்ரஸாத$_3$மத்$_3$வேஷமாபி$_4$முக்$_2$யம்" என்று உத்தரோத்தரத்துக்கு பூர்வபூர்வாபேக்ஷத்வம் தோற்றினாலும் போக்$_3$யதயா ஸுக்ருதத்துக்கு அத்$_3$வேஷஹேதுத்வமும் ப்ரஸாத$_3$த்துக்கு ஆபி$_4$முக்$_2$யஹேதுத்வமும் என்று தாத$_3$ஶயம். "அஹிம்ஸாஸத்யம்" இத்யாதி$_3$களிலே அஹிம்ஸைக்கு ப்ரத$_2$மோபாத$_3$ாநத்தாலே தந்மூலபூ$_4$தமான அத்$_3$வேஷத்துக்கும் ப்ராத$_2$ம்யம் ஸித்$_3$த$_4$ம்

நிவ்ருத்திப2லமான க்ருபாபூர்ணதத்3விஷயாபி4முக்2யம் "யத்3ருச்ச2ாஸுக்ருதம் தத2ா" என்கிற யாத்3ருச்சி2க-ஸுக்ருதத்தாலன்றிக்கே, "விஷ்ணோ:ப்ரஸாத3ாத்" என்கிற ப4க3வத்க்ருபையாலே பிறக்கிறதித்தனை. இந்த ஶ்லோகத்தில் "விஷ்ணோ:ப்ரஸாத3ாத3த்3வேஷமாபி4முக்2யம்" என்று தத்ப்ரஸாத3ப2லமான அத்3வேஷகார்ய-மாகவிறே ஆபி4முக்2யத்தைச் சொல்லுகிறது; ஆகில் ஆபி4முக்2யபூர்வப4ாவியான அத்3வேஷம் "யத்3ருச்ச2ாஸுக்ருதம் தத2ா" என்கிற ஸுக்ருதத்தாலே பிறந்ததாகுலோவென்னில் ஸ்வோஜ்ஜீவநமூலமான ப4க3வத3த்3வேஷமாகிற இம்மஹாப2லவிஶேஷத்துக்கு துச்ச2மாமிந்த யாத்3ருச்சி2கஸுக்ருதத்தை அநுரூபஸாத4நமாக்கப் போராமையாலே ஒண்ணாது. மஹாரத்நலாப4த்துக்கு பலகறையை ஸாத4நமாக்க ஒண்ணாதிறே. இந்த யாத்3ருச்சி2கஸுக்ருதத்தை, "யத்3ருச்ச2ாஸுக்ருதம் தத2ா । விஷ்ணோ:ப்ரஸாத3ாத்" என்று ப4க3வத்ப்ரஸாத3ஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே தத்கார்யமான அத்3வேஷாதி3களுக்கும் இது பரம்பரயா காரணமாகாதோவென்னில், ஸூர்யோத3யப்ரகாஶகாரணமான உஷ:காலத்துக்கு தத்கிரண-கார்யகமலவிகாஸகரணத்வமில்லாதாப்போலே, விஷ்ணுப்ரஸாதோ3த3யகாரணமான யத்3ருச்ச2ாஸுக்ருதத்-துக்கு, தத்ப்ரஸாத3கார்யாத்3வேஷாதி3கரணத்வமில்லையிறே; பரம்பராகாரணத்வகல்பனையில் கல்பநா-கௌ3ரவதோ3ஷமும், முக்2யகாரணத்தின் ஸ்வகார்யோத்பாத3கஶக்த்யபர்யாப்திப்ரஸங்க3மும் வரும்; பரம்பராகாரணத்வம் கொள்ளுமிடத்திலும் "ஈஶ்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த3ம்" என்று ப்ரஸாத3காரணமான ஸுக்ருதகாரணமாய் பரம்பராகாரணசரமமான ப4க3வத்ஸௌஹார்த3த்துக்கே ப்ரஸாத3கார்யாத்3வேஷாதி3-காரணத்வஸீமாபூ4மித்வம் வந்தன்றி நில்லாது, தத்ஸௌஹார்த்த3த்தின் பரம்பராகார்யமான அத்3வேஷா-தி3கள் தத்ப்ரஸாதோ3த3யவ்யஞ்ஜகத்வமாத்ரமுள்ள தத்கல்பிதஸுக்ருதத்தின் ஸாக்ஷாத்கார்யமென்னப் பெறாது.

396. ஶாஸ்த்ரமும் விதி4யாதே நாமுமறியாதே இருக்கிறவித்தை, ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறபடி என்னென்னில், நாமன்று ஈஶ்வரனென்று கேட்டிருக்கை-யாயிருக்கும்.

ஶாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய் நாமுமறியுமதான ஒன்றையன்றோ ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டுச்சொல்லலாவது, "மோக்ஷகாமோ யத்3ருச்ச2ாஸுக்ருதம் குர்யாத்" என்று மோக்ஷஸாத4நமாக ஶாஸ்த்ரம் விதி4யாதே, இன்ன

இச்சேதநனுக்கு, ப4க3வத்3விஷயத்தில் பிறக்கிற ஆபி4முக்2யம் இவனுடைய ஸுக்ருத-நிப3ந்த4நமாகவன்றிக்கே கேவலப4க3வத்க்ருபையாலே பிறக்கிறது; தத்பூர்வப4ாவியான அத்3வேஷம் ஸுக்ருதமடியாகப் பிறக்கிறதென்று சொல்லப்பார்க்கில், அகி2லாத்மகு3ணாதி3யாய் ஆத்மோஜ்ஜீவநாங்குரமாயிருந்துள்ள ப4க3வத3த்3வேஷமாகிற இப்ப2லவிஶேஷத்துக்கு, அதிக்ஷுத்3ரமான யாத்3ருச்சி2காதி3ஸுக்ருதத்தைக் காரணமென்று சொல்லவொண்ணாதென்கை. ஆகையால் அத்3வேஷத்துக்கும் ப4க3வத்க்ருபையே காரணமென்று சொல்லவேமென்று கருத்து.

396. ஶாஸ்த்ராவிஹிதமாய், சேதநாவிதி3தமுமான இந்த யாத்3ருச்சி2காதி3க்கு ஸுக்ருதம்

என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அகி2லாத்மகு3ணாதி3யாய்) இதி. ப2லவிஸத்3ருஶத்துக்கு விதி4ப3லத்தாலே காரணத்வம் கொண்டாலும் விதி4 இன்றிக்கே இருக்க அதுக்கு காரணத்வம் இங்கு கல்பிக்க ஒண்ணாது என்றபடி. இத்தால் ப2லிதம் (ஆகையால்) இத்யாதி3. (395)

396. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஶாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய்) இத்யாதி3. 'க்ருத'ஶப்3த3ம் "மத்தோ பூ4தம் ந து மயா க்ருதம்" என்று பு3த்3தி4பூர்வகோத்பந்நவாசகமாகையாலே தத்3க4டிதஸுக்ருதஶப்3த3ம் அஜ்ஞாதமாய், உத்பந்நமாநத்தைச் சொல்லுவது எங்ஙனே என்றபடி. 'மோக்ஷகாமோ யத்3ருச்ச2ா-

ஸுக்ருதம் பண்ணினோமென்று நாமுமறியாதே, அநாதி3யுமாய் அதிதுச்ச2ங்களுமான இவற்றை ஸுஷ்ட்டுவாக க்ருதமாம் ஸுக்ருதமென்று வ்யுத்பத்திபண்ணுத நாம் வ்யுத்பந்நபேரிடும்படி என் என்னில், தஜ்ஜ்ஞரல்லாத நாமிதுக்கு ஸுக்ருதமென்று பேரிடுகிறோமன்று, ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேஸ்வரன்தானே தனக்கு ஸர்வாங்கீ3காரப்ரஸங்க3ம் வாராமைக்குச் சிலவற்றைக்கல்பித்து, அவற்றுக்கு ஸுக்ருதமென்றொரு பேரிட்டானென்று ஸூக்ஷ்மத3ர்ஶிகளுபதே3ஶிக்கக்கேட்டு பு3த்3தி4பண்ணியிருக்கையாயிருக்குமென்கிறார்.

என்று பேரிட்டார் இன்னாரென்னுமிடத்தை ஶங்காபரிஹாரரூபேண அருளிச்செய்கிறார் [ஶாஸ்த்ரமும்] என்றுதுடங்கி. அதாவது - "இத3ம் குர்யாத்" என்று ஶாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய், கர்த்ருபூ4தரான சேதநராலே பு3த்3தி4பூர்வேண அநுஷ்டி2தமுமானதொன்றையிறே ஸுக்ருதம் என்பது; அப்படியே இத்தைச்செய்வான் என்று ஶாஸ்த்ரமும் விதியாதே இன்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினோம் என்று தத்கர்த்தாக்களான நாமுமறியாதே இருக்கிற இந்த யாத்3ருச்சி2காதி3யை ஸுக்ருமென்று நாம் பேரிடுகிறபடி எங்ஙனே என்னில், இதுக்கு ஸுக்ருதம் என்று பேரிடுகிறோம்

ஸுக்ருதம் குர்யாத்" என்று யாத்3ருச்சி2கத்வ-விதே4யத்வங்கள் மிதே2ா விருத்3த4ங்களாகையாலே வித்2யஸம்ப4வம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அப்படியே) இத்யாதி3. [நாமன்று] என்ற இதுக்கு அத்4யாஹ்ருதமான 'பேரிடுவர்கள்' என்கிற இத்தோடே அந்வயம் என்னுமபி4ப்ரா-யத்தாலே (இதுக்கு) இத்யாதி. ஈஶ்வரன் என்கிற இதுக்கு 'பேரிட்டான்' என்கிற அத்4யாஹ்ருத-பத3த்தோடே அந்வயம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸர்வமுக்திப்ரஸங்க3ம்) இத்யாதி3. ப2லப்ரத3ாநோ-பயோகி3யாய், சேதநக்ருதமான இத்தை "ருதம் பிப3ந்தௌ ஸுக்ருதஸ்ய" இத்யாதி3களிலே 'ஸுக்ருத'-ஶப்3த3த்தாலே சொல்லுகிறப்போலே அதிப்ரஸங்க3வாரணத்3வாரா ப2லப்ரத3ாநோபயோகி3யாக ஈஶ்வரக்ருதமான இவற்றையும் "யத்3ருச்ச2 ஸுக்ருதஸ்தத2ா" இத்யாதி3களிலே 'ஸுக்ருத'ஶப்3த3த்-தாலே சொல்லுகையாலே ஈஶ்வரேச்ச2ாரூபஶக்தி உப4யத்ராபி துல்யை என்றபடி. "ய: ப்ரமத்தோ ஹந்தி ப்ராப்தம் தே3ாஷ-ப2லம் ஸஹஸங்கல்பேந பூ4ய:", "ஏவமந்யேஷ்வபி தே3ாஷவத்ஸு கர்மஸு ததா2 புண்யக்ரியாஸு" என்று து3ஷ்டகர்மங்களுக்கும் புண்யகர்மங்களுக்கும் ஸ்வரூபேண தத்தத்ப2லஜநகத்வமும், பு3த்3தி4பூர்வகத்வ-அபு3த்3தி4பூர்வகத்வங்களுக்கு ப2லக3த-கு3ருத்வ-லகு4த்வ-ப்ரயோஜகதையும் ஶாஸ்த்ரஸித்3தை4யாயிருக்க, "ஹரிர்ஹரதி பாபாநி து3ஷ்டசித்தைரபி ஸ்ம்ருத:। அநிச்ச2யாபி ஸம்ஸ்ருஷ்டோ த3ஹத்யேவ ஹி பாவக:", "கிம் தஸ்ய த3ாநை: கிம் தீர்த்தை2: கிம் தபோபி4: கிமத்4வரை: । யோ நித்யம் த்4யாயதே தே3வம் நாராயணமநந்யதீ4:", கீர்த்தநாதே3வ க்ருஷ்ணஸ்ய முக்தஸங்க3: பரம் வ்ரஜேத்", "ஸாங்கேத்யம் பாரிஹாஸ்யம் வா" இத்யாதி3களாலே இச்ச2ா-அநிச்ச2ாக்ருதப4க3வத்ஸ்மரணாதி3களுக்கு துல்யப2லஹேதுத்வம் சொல்லுகையாலே அதில் அநிச்ச2ாக்ருதத்துக்கு இச்ச2ாக்ருதத்தோடே துல்யபரத்வவசநம் தத்3வ்யாஜேந ப4க3வத்க்ருபை-யினுடைய ப2லஜநகத்வதாத்பர்யகமாகையாலே பு3த்3தி4பூர்வகஸுக்ருதத3ரித்ரரையும் விடமாட்டாத தன்னுடைய க்ருபையாலே அபு3த்3தி4பூர்வகத்துக்கு அதிப்ரஸங்க3வாரகத்வரூபவ்யாஜத்வத்தையும், தத்ப்ரயுக்தஸுக்ருதபத3வாச்யத்வத்தையும் தானே பண்ணினான் என்கிறது.

இப்படி அஜ்ஞாதஸுக்ருதத்துக்கு அஹேதுகத்வே ஸதி அதிப்ரஸங்க3வாரகத்வரூபவ்யாஜத்வத்தைக் கொள்ளாதே அப்ரத4ாநகாரணத்வரூபவ்யாஜத்வத்தைக்கொண்டு வைஷம்யாதி3களுக்கு பரிஹாரம் சொல்லப்பார்க்கில் தாத்3ருஶவ்யாஜத்வம் பு3த்3தி4பூர்வத்துக்கும் துல்யமாகையாலே ப4க3வத்3-விஷயத்துக்கு ஏற்றம் சொல்லிற்றாகாது; க்ருபாநிர்ஹேதுகத்வமும் ஸித்3தி4யாது. ப்ராத4ாந்யத்தைப் பற்ற நிர்ஹேதுகத்வவசநம் என்கையும் உசிதமன்று என்று கருத்து. ஶ்ரவணம் வக்த்ருஸாபேக்ஷ-மாகையாலே ஸாமர்த்2யாத் தத்வத3ர்ஶிகளான பூர்வாசார்யர்களே வக்தாக்களாக உசிதம் என்னுமபி4-

397. இவ்வர்த்த2விஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் பரஸ்பரவிருத்3த4ம்போலே தோற்றுமவற்றில் சொல்லுகிற பரிஹாரமும், மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களும் விஸ்தரப4யத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்.

இந்த நிர்ஹேதுகவிரோத4பரிஹாரப்ரகாரங்களை து3ரவகா3ஹத்வப4யத்தைப்பற்ற விஸ்தரித்துச் சொல்லு-கிறிலோமென்கிறார் [இவ்வர்த்த2விஷயமாக] இத்யாதி3யால். ஸஹேதுகநிர்ஹேதுகாங்கீ3காரமாகிற இவ்வர்த்த2விஷயமாகவன்றியே முக்2யநிர்ஹேதுகாங்கீ3காரமாகிற இவ்வர்த்த2விஷயமாக, ப4க3வத்3-விஷயத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தநுப4விக்கும் ஏககண்ட2ரான ஆழ்வார்களுடைய அநுப4வப்ரவாஹரூபமாய் ப4க3வத3ங்கீ3காரப்ரகாஶகமான மறுப்பெருக்கின பாசுரங்களில் "எண்டானுமின்றியே", "எண்ணிலும் வரும்", "வெறிதேயருள்செய்வர் செய்வார்கட்குகந்து", "நோற்ற நோன்பிலேன்", "நோற்றேன் பல்பிறவி", "நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்", "இன்றுவந்திங்குன்னைக் கண்டுகொண்டேன்", "உனதருளேபார்ப்பன்", "நின்னருளென்-பாலதே", "வணங்கினால் செறிந்தெழுந்த ஞானமோடு செல்வமும் செறிந்திடும்", "போதரே என்று சொல்லிப் புந்தியில் புகுந்து தன்பாலாதரம் பெருகவைத்த", "உன்னையன்றே அழைக்கின்றேன்", "திருக்கமலபாதம் வந்து", "சென்றதாமென சிந்தனையே", "யானெத்தவத்தால் காண்டன்கெகொலின்று", "யானெத்தவஞ்-செய்தேன்" என்று ஏவமாதி3களாலே ஸஹேதுகநிர்ஹேதுகாங்கீ3காரோப4யப்ரகாஶகாகாரேண மேலெழப்பார்த்-தால் பரஸ்பரவிருத்3த4ம்போலே மந்த3மதிகளுக்குத் தோற்றும்; எண்ணிலும் வருகைக்கு பரிக3ணநா-ப்ரப4ாவம்; செய்வார்கட்கு நியமிதஶப்3த3ார்த்த2த்வம்; நோற்றேனுக்கு தந்3த3ர்ஶநார்த்த2ஸ்க2லித்யம்;

நாமன்று, ஸர்வமுக்திப்ரஸங்க3ம் வாராமைக்காக ஸர்வஜ்ஞனை ஈஶ்வரன் ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டுவைத்தான் என்று தத்த்வத3ர்ஶிகளான ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கும் என்கை. ஆகக்கீழ் "வெறிதேயருள்செய்வர்" என்று மயர்வறமதிநலம் பெற்றவர்களில் தலைவரான நம்மாழ்வார் நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரமாகிற இவ்வர்த்த2த்தை விஶத3மாக அருளிச்செய்தபடியை த3ர்ஶிப்பித்து அதின்மேல் வந்த ஶங்காபரிஹாரம் பண்ணியருளினாராயிற்று. (396)

397. இனி இவ்வர்த்த2விஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் அந்யோந்யவிருத்3த4ம் போலத்தோற்றுமவற்றுக்கு பரிஹாரமும், இவ்வர்த்த2ஸ்த2ாபகமாக மற்றும் சொல்லவேண்டும் ப்ரமாணதர்க்கங்களும், இவ்விடத்திலே தாமருளிச்செய்யாமைக்கு ஹேது இன்னதென்கிறார் [இவ்வர்த்த2விஷயமாக] என்று துடங்கி. அதாவது - நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரமாகிற இவ்வர்த்த2-விஷயமாக இவ்விஷயீகாரத்துக்கிலக்காய் "மயர்வறமதிநலம்பெற்ற" ஆழ்வார்களுடைய ப4க3வத3ங்கீ3காரப்ரகாஶகங்களான பாசுரங்களில் "வெறிதேயருள்செய்வர்", "எந்நன்றி

ப்ராயத்தாலே (தத்வத3ர்ஶிகளான) இத்யாதி3. ஸங்க3த்யர்த்த2ம் வ்ருத்தாநுவாத3ம் (ஆக) இத்யாதி3.

397. ஸங்க3தி (இனி இவ்வர்த்த2விஷயமாக) இத்யாதி3. இங்கும் நிர்வாஹகத்வம் ஸங்க3தி என்றபடி. அவ்யவஹிதபூர்வப்ரக்ருதமான ஸுக்ருதநாமகரணவ்யாவர்த்தநார்த்த2ம் அருளிச்செய்கிறார் (நிர்ஹேதுகவிஷயீகார) இத்யாதி3. இதுக்கு இலக்கல்லாத ருஷிவசநங்களில் மிதோ2 விரோத4-பரிஹாரத்தைப்பற்ற இதுக்கு இலக்கான ஆழ்வார்களுடைய பாசுரங்களிலே தத்பரிஹாரம் ஆவஶ்யகம் என்றுமபி4ப்ராயத்தாலே மூலத்திலே [ஆழ்வார்கள்] இத்யாதி3கம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இவ்விஷயீகாரத்துக்கு) இத்யாதி3. விஶிஷ்ய பாசுரங்களை த3ர்ஶிப்பித்து

இன்றுவந்துக்கு தத்$_3$த$_3$ர்ஶாநஜநிதவிஶ்லேஷாஸஹிஷ்ணுத்வம்; நான் வேண்டி நிற்பனுக்கு தத்$_3$வைலக்ஷண்யப்ரேரிதத்வம்; அடியிணைவணங்கினுனுக்கு தத்ப்ரணதிப்ராஶம்ஸை; அன்றேயழைக்கின்றேனுக்கு க்ரூரவிஷயஸ்மரணக்ரோஶம்; சென்றதாமுக்கு தத்$_3$விக்$_3$ரஹாநுப$_4$வாபி$_4$நிவேஶம்; தவஞ்செய்தேனுக்கு ப்ரஸந்நப$_4$ாஷாஸ்துதிலாப$_4$ஹர்ஷப்ரகர்ஷம் என்ற விருத்$_3$த$_4$மானவற்றில் வரும் விருத்$_3$த$_4$ப்ரதீதிக்கு அநுரூபமாகச் சொல்லும் விரோதி$_4$பரிஹாரமும், இப்படி ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களுக்குச் சொல்லும் பரிஹாரமொழிய நிர்ஹேதுகவிஷயமாக மற்றுமுண்டான விரோதி$_4$பரிஹாரரூபங்களான ப்ரமாணந்யாயங்களாகிற வக்தவ்யங்களும், து$_3$ரவகா$_3$ஹத்வஹேதுவான ப்ரப$_3$ந்த$_4$விஸ்தரப$_4$யத்தாலே விவரித்துச் சொல்லுகிறிலோம் என்கிறார். இந்த நிர்ஹேதுகாங்கீ$_3$காரம் என்கிறவிதில் ஹேதுவினப$_4$ாவம் தத்க்ருபையொழிந்த ஹேத்வந்தராப$_4$ாவத்தைக் காட்டுமித்தனையல்லது அத்யந்தாப$_4$ாவத்தைக் காட்டுகிறதன்று, க$_4$டாப$_4$ாவம் கபாலாப$_4$ாவத்தையொழிந்த அத்யந்தாப$_4$ாவத்தைக் காட்டாதிறே; இந்த அங்கீ$_3$காரஹேதுவாயற்ற ப$_4$க$_3$வத்க்ருபை தன்னோடொக்க அநாதி$_3$யான ஸம்ஸாரப$_3$ந்த$_4$விநாஶகையாகக் கூடாதென்னவேண்டா, அநாதி$_3$யான விஶ்லேஷத$_4$ங்களுக்குப்போலவும் உப$_4$யஸம்யோக$_3$த்தில் வரும் நாஶ்யநாஶகஸம்ப$_3$ந்த$_4$மிவற்றுக்கும் க$_4$டிக்கையால்; ஸ்வநிரோத$_4$கமான ஔஷத$_4$ஶக்தி போகவே அக்$_3$நியின் த$_3$ாஹகத்வஶக்தி தோன்றுமாபோலவும், ஜலாதி$_3$-ஸஹகாரியைப்பெறவே பீ$_3$ஜத்தின் ஸ்வதஸ்ஸித்$_3$த$_4$ாங்குரஶக்தி தோன்றுமா

செய்தேனு என்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே" என்றும், "திருமாலிருஞ்சோலைமலை என்றேனென்ன" "மாதவனென்றதேகொண்டு" என்றும், "நல்லதோரறம்செய்துமிலேன்" என்றும், "நோற்றேன் பல்பிறவி" என்றும், "யானெத்தவத்தால் காண்பன்கொலின்று" என்றும், "யானே தவம் செய்தேன்" என்றும் இத்யாதி$_3$களாலே ப$_4$க$_3$வத$_3$ங்கீ$_3$காரஹேதுக்கள் ஒன்றும் தங்கள்பக்கல் இல்லையென்பதும் உண்டானுப்போலே சொல்லுவதாகையாலே கருத்தறியாதவர்களுக்கு பரஸ்பரவிருத்$_3$த$_4$ம்போலே ப்ரதிப$_4$ாஸிக்குமென்கை. அவற்றில் சொல்லும் பரிஹாரங்களான, "மாதவன்" "மலை" என்கிறவை வ்யாவ்ருத்த்யுக்திமாத்ரமாகையால் அவற்றை ஆரோபித்துவந்து மேல்விழுகிற ப$_4$க$_3$வத்க்ருபையே அங்கீ$_3$காரஹேது, அவை ஹேதுவன்று என்னுமிடம் ஸித்$_3$த$_4$ம்; "நோற்றேன்பல்பிறவி" என்றது இவனுக்குப்பல ஜந்மங்களுண்டாம்படியாக ஆயிற்று நான்

அவற்றுக்கு அர்த்த$_2$ம் (வெறிதே) இத்யாதி$_3$. "வெறிதே" இத்யாதி$_3$யும் "எந்நன்றி" இத்யாதி$_3$யும் நிர்ஹேதுகத்வபரம். "திருமாலிருஞ்சோலை" இத்யாதி$_3$த்$_3$வயம் ஸஹேதுகத்வஸ்பூ$_2$ர்த்திஸஹம். நல்லதோரறம் = நல்ல த$_4$ர்மத்தை. இது நிர்ஹேதுகத்வபரம். பல்பிறவி = பலபிறவியிலே, நோற்றேன் = ஸாத$_4$நாநுஷ்ட$_2$ாநம் பண்ணினேன் என்றபடி. இது ஸஹேதுகத்வஶங்காஸஹம். யான் எத்தவத்தால் காண்பன் = எந்த தபஸ்ஸாலே காண்பேன் என்றபடி. 'கிம்'ஶப்$_3$த$_3$ம் க்ஷேபார்த்த$_2$கம். இது நிர்ஹேதுகத்வபரம். யானே தவம் செய்தேன் = தபஸ்ஸைப்பண்ணினேன். இது ஸஹேதுகத்வஸம்ஶயக்ஷமம். 'ஆதி$_3$'ஶப்$_3$த$_3$ம் "முன்னம் நோற்ற விதிகொலோ" இத்யாதி$_3$பரம். இவற்றுக்கு அர்த்த$_2$ம் (ப$_4$க$_3$வத்) இத்யாதி$_3$. நிஶ்சயவ்யஞ்ஜநார்த்த$_2$ம் (இல்லை என்றது) என்றது. ஆபாதப்ரதீதித்$_3$யோதநார்த்த$_2$ம் (உண்டானுப்போல்) இத்யாதி$_3$. ப்ரதிபத்த்ருபு$_3$த்$_3$தி$_4$மாந்த்$_3$யஹேதுகவிரோத$_4$ப்ரதீதிமாத்ரமல்லது நிர்தோ$_3$ஷஶாஸ்த்ரங்களுக்கு ஸ்வதோ விரோத$_4$மில்லாமையாலே (கருத்தறியாதவர்களுக்கு) இத்யாதி$_3$. (வ்யாவ்ருத்த்யுக்தி) என்றது வ்யக்த்யந்தரகி$_3$ர்யந்தரவ்யாவர்த்தநார்த்த$_2$ம் "மாதவன்" இத்யாதி$_3$விஶேஷணநிர்தேஶம் என்றபடி. 'மாத்ர'ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே கௌ$_3$ரவ்யப்ரதிபத்தியை வ்யவச்சே$_2$தி$_3$க்கிறது. (ஆரோபித்து) என்றது வ்யாஜமாக்கிக்கொண்டு என்றபடி. (ஹேதுவன்று என்னுமிடம்) இத்யநேந அஹேதுத்வே ஸதி அதிப்ரஸங்க$_3$வாரகத்வம் ஸூசிதம். பல பிறவியை நோற்றேன் என்று அர்த்த$_2$விவக்ஷயா (பல ஜந்மங்களும்) இத்யாதி$_3$. இத்தால் ப$_2$லிதம் (ஸ்வநிகர்ஷம்) இத்யாதி$_3$. இருந்தமிழ் = மஹத்தான த்$_3$ரமிட$_3$ரூபமான, நன்மாலை =

போலவும், ப4க3வல்லீலாரஸேச்சை2யாகிற ப்ரதிப3ந்த4கமற்று பே4ாக3ரஸேச்சை2யாகிற ஸஹகாரியைப் பெறவே க்ருபையின் ஸம்ஸாரநிவர்த்தகத்வஶக்தி காலாந்தரத்திலுதி3க்கத்தட்டில்லை; தேஜஸ்திமிரம் போலே ஸஹாவஸ்தா2நம் க4டியாத ப3ாத்4யப3ாத4கஸம்ப3ந்த4ம் க்ருபாஸம்ஸாரங்களுக்கில்லாமையால், ப்ரதிப3ந்த4கமற்று ஸஹகாரியைப்பெற்றபோது ஸம்ஸாரத்தின் கதிபயசேதநப3ந்த4கத்வத்தைக் குலைக்கிறதித்தனையல்லது ஸம்ஸாரஸ்வரூபநாஶகையாகிறதன்று. ஸம்ஸாரநிவர்த்தகையான இந்த ப4க3வத்க்ருபாங்கீ3காரமொழிந்த யாத்3ருச்சி2காதி3நிமித்தாங்கீ3காரம் நிர்ஹேதுகம்போலத் தோற்றுமத்தனை; சேதநஸுக்ருதது3ஷ்க்ருதங்கள் பாராமல் ஸ்வக3தக்ருபையே ஹேதுவாக ஸங்கல்பித்த காலங்களிலே அங்கீ3கரிக்கை ஸாக்ஷாந்நிர்ஹேதுகம்; என்று ஏவமாதி3யான நிர்ஹேதுகவிஷயமாக வருமவை [மற்றுமுண்டான வக்தவ்யம்] என்றருளிச்செய்வர். (397)

ஸாத4நாநுஷ்டா2நம் பண்ணிற்றென்று ஸ்வநிகர்ஷம் சொன்னவித்தனை, அநேகஜந்மமுன்னைப் பெறுகைக்கு ஸாத4நாநுஷ்டா2நம் பண்ணினேன் என்றபடியன்று; "யானேதவம் செய்தேன்" என்றது இருந்தமிழ் நன்மாலை இணையடிக்கே சொல்லப்பெற்ற ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே என்னைப்போலே ப4ாக்3யம் பண்ணினாரில்லையென்று இப்பேறுபெற்ற தம்மை ஶ்லாகி4த்தமாத்ரமென்று இப்புடைகளிலே நிர்ஹேதுகவசநவிரோத4ம் வாராதபடி ஸஹேதுகம்போலத் தோற்றுமவற்றுக்குச் சொல்லும் பரிஹாரங்கள். [மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்க]ளாவன மற்றும் இந்நிர்ஹேதுகஸ்தா2பநார்த்தமாகச் சொல்லவேண்டுமவையான "ஏவம் ஸம்ஸ்ருதிசக்ரஸ்தே2 ப்4ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபி4: । ஜீவே து3:கா2குலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே । நிர்ஹேதுககடாக்ஷேண மதீ3யேந மஹாமதே । ஆசார்யவிஷயீகாராத் ப்ராப்நுவந்தி பராங்கதிம்। நாஸௌ புருஷகாரேண ந சாப்யந்யேந ஹேதுநா । கேவலம் ஸ்வேச்ச2யைவாஹம் ப்ரேக்ஷே கஞ்சித் கதா3சந" இத்யாதி3ப்ரமாணங்களும், ஏதத3நுக்3ராஹகதர்க்கங்களும். [விஸ்தரப4யத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்] என்றது - இவையெல்லாம் சொல்லப்பார்க்குமளவில் க்3ரந்த2ப்பரப்பு வருமென்றஞ்சிச் சொல்லுகிறோமில்லை என்றபடி. (397)

ஶ்லாக்4யமாலையை, இணையடிக்கே = பரஸ்பரஸத்3ருஶங்களான திருவடிகளுக்கே. ஏகவிஷயத்திலே விதி4நிஷேத4ங்களிலே நிஷேத4ாநுரோதே4ந விதி4நயநம் ஷோட3ஶீக்3ரஹணாக்3ரஹணவாக்யஸித்3த4மாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (நிர்ஹேதுகத்வவசநவிரோத4ம்) இத்யாதி3. "ஏவம் ஸம்ஸ்ருதிசக்ரஸ்தே2" இத்யாதி3வசநத்திலே அநுக்திவ்யஞ்ஜிதஹேத்வப4ாவம் கண்டோ2க்தம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (நாஸௌ புருஷகாரேண) இத்யாதி3. 'ஆதி3'பத3ம் ஏதது3பப்3ரும்ஹிதையான "யமேவைஷ வ்ருணுதே" இத்யாதி3ஶ்ருதிபரம். 'தர்க்கோ ஹி நாம அர்த்த2ஸ்வப4ாவவிஶேஷேண வா ஸாமக்3ரீவிஶேஷேண வா நிரூபணேந அர்த்த2விஶேஷே ப்ரமாணம் வ்யவஸ்தா2பயத்ததி3திகர்த்தவ்யதாரூபமூஹாபராபர்யாயம் ஜ்ஞாநம்' என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (தத3நுக்3ராஹக) இத்யாதி3. அபூர்வோபாத்தப்ரமாணார்த்த2நிர்ணயோபயுக்தங்களான தர்க்கங்களும் என்றபடி. அவையாவன :-

க்ருபாதி3கு3ணங்களுக்கு நிர்விஷயத்வப்ரஸங்க3மும், ரக்ஷகத்வத்துக்கு ஔபாதி4கத்வப்ரஸங்க3மும், தத்ப்ரயுக்தகல்யாணத்வவிரஹப்ரஸங்க3மும் க்வசிந்நிர்ஹேதுகரக்ஷகத்வம் கொள்ளாவிட்டால் வருமாகையாலே ரக்ஷகத்வம் நிருபாதி4கம். க்வசித்3ரக்ஷணே உபாதி4த3ர்ஶநம் ஸ்வாதந்த்ர்யமும் ஸோபாதி4கத்வப்4ரமமுமாகிற சேதநஸ்வப4ாவ-க்ருதம். ஆகையால் உபாயவிதி4வையர்த்2யாதி3கள் ப்ரஸங்கி3யாது;

இத்யாத்3யநுஸந்த4ாநங்கள் என்று கண்டுகொள்வது. (397)

398. ஆகையால் இவன் விமுக2னான த3சையிலும்கூட உஜ்ஜீவிக்கைக்கு க்ருஷி பண்ணின ஈச்வரனை அநுஸந்தி4த்தால், எப்போதும் நிர்ப்ப4ரனாயேயிருக்குமித்தனை.
399. "எதிர்சூழல்புக்கு"
400. ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்து ஊரை வளைப்பாரைபோலே வ்யாப்தியும்.
401. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி3களைப்போலே ஸ்வார்த்த2மாகவென்றிறே ஜ்ஞாநாதி4கர் அநுஸந்தி4ப்பது.

இப்படி நிர்ஹேதுகமாக அங்கீ3கரிக்கவேண்டும் ஸம்ப3ந்த4முடைய ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகனை அநுஸந்தி4த்தால் பிறக்குமதி4காரிக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்மேல் [ஆகையால்] இத்யாதி3யால். அங்கீ3காரஹேதுவா-யிருப்பது இத்தலையிலொன்றுமில்லையாகையாலே, ஸ்வசரீரபூ4தனான இச்சேதநன் விஷயாந்தர ப்ரவணனாய்க்கொண்டு விமுக2னான கு3ணலேசமற்ற ஸம்ஸாரத3சையிலும்கூடத் தன் திருவடிகளைச் சேர்ந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி அத்3வேஷாதி3கள் யாத்3ருச்சி2காதி3கள் விளைய முன்னமே ஸங்கல்பித்து க்ருஷி பண்ணின சரீரியான ஈச்வரனை நிருபாதி4கரக்ஷகனென்று இவ்வதி4காரி அநுஸந்தி4த்தால், ஜ்ஞாநத3சை துடங்கி எப்போதும் தன்னுடைமை தானே கைக்கொள்ளுகிறானென்று நிர்ப்ப4ரனாய் மார்விலே கைவைத்-திருக்குமத்தனை என்கிறார். (401)

---

398. ஆகக்கீழ் [ப4க3வத்3கு3ணாநுஸந்தா4நமப4யஹேது] என்ற ப்ரதிஜ்ஞைக்கு உபபாத3கமாக [த்ரிபாத்3விபூ4தியிலே] என்றுதுடங்கி இவ்வளவும் ஈச்வரன் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநார்த்த2மாக விமுக2த3சையே பிடித்து க்ருஷி பண்ணிப்போரும்படியை விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார்; அதுதன்னை நிக3மிக்கிறார் [ஆகையால்] என்று துடங்கி. அதாவது - ஈச்வரன் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவ-நத்துக்கு க்ருஷிபண்ணும் கட்டளை இதுவாகையால் இப்படி இச்சேதநன் தன்பக்கல் விமுக2னான அவஸ்தை2யிலுமுட்பட இவன் உஜ்ஜீவிக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணிப்போந்த கு3ணாதி4கனான அவனை அநுஸந்தி4த்தால், ஏவம்பூ4தனான அவன் இவ்வவஸ்தா2பந்நராக்கின நம்மை கர்மாநுகு3ணமாக ஸம்ஸரிக்கவிடான் என்று தத்3கு3ணவிச்வாஸத்தாலே ஸர்வகாலமும் நிர்ப4ரனாயே இருக்குமித்தனை; ப4யப்ரஸங்க3மில்லை என்றபடி. (398)

399. [விமுக2னான த3சையிலும்கூட உஜ்ஜீவிக்க க்ருஷிபண்ணின ஈச்வரனை அநுஸந்தி4த்-

---

398. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஆக, கீழ்) இத்யாதி3. ப்ரதிஜ்ஞை = பக்ஷஸ்ய ஸாத்4யவத்தாகத2நம். (உபபாத3கமாக) என்றது ஹேதுபோ3த4கமாக என்றபடி. அபா3தி4தத்வ-அஸத்ப்ரதிபக்ஷிதத்வ-போ3த4கமான நிக3மநரூபசரமாவயவத்தை ப்ரயோகி3க்கிறார் என்றபடி. இத்தால் நிர்வாஹகத்வம் ஸங்க3தி என்றபடி. (இவ்வவஸ்தா2பந்நராக்கின நம்மை) என்றது அத்3வேஷ-ஆபி4முக்2ய-ஆத்மகு3ண-ஆசார்யஸமாச்ரயண-தத்த்வஜ்ஞாந-ஸாத4நாந்தரநிவ்ருத்த்யாத்3யாக3ந்துக-விசேஷயுக்தராக்கின நம்போல்வாரை என்றபடி. ஸ்வீகாரம் கர்மநாசஹேதுவல்லாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (கர்மாநுகு3ணமாக) இத்யாதி3. (தத்3கு3ணவிச்வாஸத்தாலே) என்றது தத்3கு3ணாத்4யவஸாயத்தாலே என்றபடி. இங்கே - "யோ மே க3ர்ப4க3தஸ்யாபி வ்ருத்திம் கல்பிதவாந் ப்ரபு4: । சேஷவ்ருத்திவிதா4நேபி கிம் ஸுப்தஸ்ஸோத2வா ம்ருத:" என்கிற இத்தை வ்யஞ்ஜகமாகக் கண்டுகொள்வது. (398)

399. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (விமுக2னான) இத்யாதி3. ஆப்தி: = யாதா2ர்த்2யம். (ஜ்ஞாநாதி4க-

தால்] என்று தாம் கீழருளிச்செய்த அர்த்த₂த்தில் ஆப்திக்குடலாக ஜ்ஞாநாதி₄கருடைய அநுஸந்த₄ாநவிஶேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் ["எதிர்சூழல்புக்கு"] என்று. "எதிர்சூழல்புக்கு" என்றது எனக்குத்தப்ப ஒண்ணாதபடி பார்த்தவிடமெங்கும் தானே ஆம்படியான வ்யாப்தியிலே உள்புக்கு என்றபடி; "எதிர்சூழல்" என்கிறது அவதாரபரமாக மற்றுள்ளாராலே வ்யாக்₂யாத-மாயிற்றாகிலும், இப்போது இவர் இவ்விடத்தில் வ்யாப்திபரமாக அருளிச்செய்கிறார்; அநேகயோஜனைகளுண்டாயிறே யிருப்பது. (399)

400. அதுக்கு த்₃ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கிறார் [ஒருவனைப்பிடிக்கநினைத்து ஊரைவளைவாரைப் போலே] என்று. அதாவது ஒருவனைப்பிடிக்கநினைத்தவன் அவனைத்தப்பாமல் பிடிக்கவேணும் என்று அபி₄நிவேஶத்தாலே அவ்வூரைச்சேர வளையுமாபோலேயாயிற்று ஒராத்மாவை அகப்-படுத்திக் கொள்ளுகைக்காக ஸகலசேதநாசேதநங்களிலும் வ்யாபித்துநிற்கும்படி; ஆகையாலே வ்யாப்தியும் ஸ்வார்த்த₂மாக என்றிறே ஜ்ஞாநாதி₄கர் அநுஸந்தி₄ப்பது என்கிறார். [வ்யாப்தியும்] என்றது - ஸர்வஸத்தாஹேதுவான அதுவுமுட்பட என்றபடி. (400)

401. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி₃களை ஸ்வார்த்த₂மாக அநுஸந்தி₄க்கையை ஸித்₃த₄வத்கரித்து, இதுக்கு த்₃ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் [ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி₃களைப்போலே] என்று. முந்நீர் ஞாலத்தில் முதல்பாட்டிலே ஸ்ருஷ்டியை ஸ்வார்த்த₂மாகவும், இரண்டாம் பாட்டிலும் மூன்றாம் பாட்டிலும் அவதாரங்களை ஸ்வார்த்த₂மாகவும் இவர்தாமே அநுஸந்தி₄த்தருளினாரிறே. [அவதாரா-

---

ருடைய) என்றது ஆழ்வாருடைய என்றபடி. இத்தால் ஹேதுத்வம் ஸங்க₃தி என்றபடி. "எதிர்" என்று த்₃ருஷ்டிகோ₃சரபுரோதே₃ஶபரமாய் அத்தால் பார்த்த இடம் எல்லாத்தையும் சொல்லுகிறது. சூழல் = சூழ்கை, வ்யாபிக்கை. சூழலிலே = வ்யாப்தியிலே என்றபடி. புக்கு = ப்ரவேஶித்து. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (எனக்குத்தப்ப ஒண்ணாதபடி) இத்யாதி₃நா. "சூழல் என்று அவதாரத்தைச் சொல்லக்கடவதிறே" என்கிற ஈட்டில் நிர்வாஹவிரோதஶங்கையை பரிஹரிக்கிறார் (அவதாரபரமாக) இத்யாதி₃நா. (399)

400. (அதுக்கு) என்றது வ்யாப்திக்கு என்றபடி. வையர்த்₂யஶங்காபரிஹாரார்த்த₂ம் (அபி₄நிவே-ஶத்தாலே) என்றது. "எதிர்"ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (ஸகல) இத்யாதி₃. "எனக்கே அருள் செய்வர்" இத்யாதி₃யால் ப₂லிதம் (ஸ்வார்த்த₂மாக) இத்யாதி₃. 'உம்'மை ஸமுச்சயார்த்த₂மன்றிக்கே விரோத₄த்₃யோதகம் என்கிறார் (வ்யாப்தியும் என்றது) இத்யாதி₃நா. அந்யஸத்தாஹேதுவுக்கு ஸ்வார்த்த₂த்வாநுஸந்த₄ாநம் விருத்₃த₄மிறே. (400)

401. த்₃ருஷ்டாந்தீகரணத்தாலே ஸித்₃த₄வத்காரஸப்₃த₄ம் என்கிறார் (ஸ்ருஷ்ட்யவதார) இத்யாதி₃நா. அவ்வநுஸந்த₄ாநம் எங்ஙனே என்ன (முந்நீர்) இத்யாதி₃. முந்நீர் = முன்னே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜலபூர்வகமான, ஞாலம் = ப்ருதி₂வ்யுபலக்ஷிதலோகத்தை, படைத்த = ஸ்ருஷ்டித்த, எம்முகில் வண்ணனே = எனக்காக லோகத்தை ஸ்ருஷ்டித்த பரமோதா₃ரனே என்றபடி. இத்தை அருளிச்-செய்கிறார் (முதல்பாட்டிலே) இத்யாதி₃நா. வன் = கடி₂னையான, மாவையம் = மஹாப்ருதி₂வியை, அளந்த எம் வாமனா = எமக்காக அளந்த வாமனனே. இது இரண்டாம்பாட்டு. கொல்லா =

402. கர்மப2லம்போலே க்ருபாப2லமும் அநுப4வித்தே அறவேணும்.

நிர்ப்ப4ரனாயிராதே ஸ்வரக்ஷணத்திலே முயன்று விலக்கடி தேடிலும் அவன்க்ருபையை இவனால் தவிரப் போகாதென்கிறார் மேல் [கர்மப2லம்] இத்யாதி3யால். அநாத்3யவித்3யாஸஞ்சிதமான புண்யபாபகர்மப2லமான ஸுக2து3:க2ங்களை அநுப4வித்தேயறவேண்டினாப்போலே, அநாத்3யநந்தப4க3வத்க்ருபாஸஞ்சிதமான ஜ்ஞாநாதி3மோக்ஷாந்தமான அநந்தஸ்தி2ரஸுக2ப2லமும் தன்னால் தவிர்த்துக்கொள்ளப்போகாது, அநுப4வித்தே அறவேணும். (402)

403. க்ருபை பெருகப்புக்கால் இருவர் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் தகையவொண்ணாதபடி இருகரையும் அழியப்பெருகும்.

அஸர்வஜ்ஞனானவனேயன்றியே ஸர்வஜ்ஞனான அவனாலும் தலையெடுத்த க்ருபையைத் தகையவொண்ணாது

தி3கள்] என்கிறவிடத்தி 'ஆதி3'ஶப்3த3த்தாலே கு3ணசேஷ்டாதி3களைச் சொல்லுகிறது. (401)

402. இப்படி இவன் விமுக2னான த3ஶையிலும் ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி3களாலே இவனுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு அவன் க்ருஷிபண்ணிப்போருகிறது, தன்னுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே இறே; தாத்3ருஶக்ருபாப2லம் இவனுக்கு அவஶ்யாநுப4வ்யம் என்னுமிடத்தை ஸத்3ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, கீழ் [நிர்ப4ரனாயிருக்குமித்தனை] என்றவற்றை ஸ்தி2ரீகரிக்கிறார் மேல் [கர்மப2லம்போலே] என்றுதுடங்கி. அதாவது - தான்செய்த புண்யபாபரூபகர்மப2லம், "அவஶ்யமநுபோ4க்தவ்யம்" என்கிறபடியே அநுப4வித்தே அறவேண்டுமோபாதி, நித்யஸம்ஸாரஹேதுவான கர்மத்தைத் தள்ளி நித்யஸூரிகளோடு ஸமாநபோ4க3ப4ாகி3யாக்குகைக்கு ஹேதுவான அவனுடைய க்ருபாப2லம் இவனுக்கு இச்சை2யில்லையேயாகிலும் அவஶ்யம் அநுப4வித்தே விடவேணுமென்கை. (402)

403. ஏவம்பூ4தக்ருபை அநாதி3யாயிருக்கச் செய்தே, கர்மகர்த்தாவான சேதநனுடையவும் தத்ப2லதா3வான ஈஶ்வரனுடையவும் ஸ்வாதந்த்ர்யங்களாலே தகையப்பட்டன்றோ கிடந்து

ஹிம்ஸாபரிகரமல்லாத, மாக்கோல் = குதிரைக்கோல் பரிகரமாக. பா4ரதயுத்3த4த்திலே எல்லா ஸேனைகளும் குருக்ஷேத்ரத்திலே முடித்த எனக்கு உபகாரகனே. இது மூன்றும் பாட்டு. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டாம்பாட்டிலும்) இத்யாதி3நா. (401)

402. உத்தரவாக்யஸங்க3த்யர்த்த2ம் வ்ருத்தாநுவாத3ம் (இப்படி இவன்) இத்யாதி3. ஸங்க3தி (தாத்3ருஶ) இத்யாதி3. இத்தால் ஹேதுதை ஸங்க3தி என்றபடி. [அநுப4வித்தே] என்கிற அவதா4ரணப2லிதம் ஸ்தி2ரீகரணம். உபமாநத்தில் அவதா4ரணாம்ஶத்துக்கு ப்ரமாணம் (அவஶ்யம்) இத்யாதி3. ஏவகாரவ்யாவர்த்யம் அநிச்ச2ாப்ரயுக்த-அநுப4வ-அபா4வம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (இச்சை இல்லையேயாகிலும்) இத்யாதி3. (402)

403. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஏவம்பூ4த) இத்யாதி3. இத்தால் ஏதாவத்காலம் ஸ்வாதந்த்ர்யேண அபி4ப4வத்தை த்3ருஷ்டாந்தீகரித்துக்கொண்டு பூர்வோக்த-அர்த்த2ாக்ஷேபேண உத்த2ாந-பரிஹாரமாகையாலே ஆக்ஷேபஸங்க3தி என்றபடி. (க்ருபாகு3ணம்) இத்யாதி3. அதாவது -

என்கிறுர் [க்ருபைபெருகப்புக்கால்] இத்யாதி$_3$யால். அநாதி$_3$காலமேபிடித்து ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வாதந்த்ர்ய-நிருத்$_3$தை$_4$யான க்ருபை, ஸ்வாதந்த்ர்யவணையை உடைத்துக் கடலுடைத்தாப்போலே தகையறப்பெறப் பெருகப்புக்கால், ஸ்வாதந்த்ர்யமான ஸ்வத:ஸ்வதந்த்ரனுடைய நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும், ஸ்வவிஷய-மான ஸ்வத:பரதந்த்ரனுடைய ஆக$_3$ந்துகஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் அடக்கியும் விலக்கியும் தகையவொண்ணுதபடி உப$_4$யஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற இருகரையும், கட்டுக்குலைந்து கரைந்தழிய விஷயத்திலளவன்றியே, தன் பெருமையே பார்த்தளவறப்பெருகும், "விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்" என்று அக்கரைப்படுத்தியல்லது நில்லாதபடி கரையடைந்த க்ருபாங்கீ$_3$காரமே ப்ரப$_3$லமென்று தலைக்கட்டுகிறுர். (403)

404. ப$_4$யஹேது கர்மம்; அப$_4$யஹேது காருண்யம்.

போந்தது, இன்னமும் அப்படியாஞலோ என்ன அருளிச்செய்கிறுர் [க்ருபைபெருகப்புக்கால்] என்று துடங்கி. அதாவது – க்ருபாகு$_3$ணம் நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனுன ஈஶ்வரன் தானிட்ட கட்டளையிலே வந்தவாறே அங்கீ$_3$கரிக்கக்கடவோம் என்று இச்சேதநனை கர்மாநுகு$_3$ணமாக நிர்வஹிக்குமளவில் இருவர்ஸ்வதாந்த்ர்யத்தாலும் தகையப்பட்டு நிற்குமதொழிய, அக்கட்டளையில் வாராமையாலே து$_3$ர்க$_3$தியே பற்றுசாக இவனை அவன் தானே மேல்விழுந்து அங்கீ$_3$கரிக்கைக்கு உடலாம்படி பெருகுமளவில், ஸ்வாஶ்ரயமான ஈஶ்வரனுடைய "ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்$_4$ய வர்த்ததே" என்கிறபடியே ஈஶ்வராஜ்ஞையை அதிலங்கி$_4$த்து நடக்கைக்கடியான ஸ்வதாந்த்ர்யத்தாலும் நிரோதி$_4$க்கவொண்ணுதபடி "விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்" என்கிறபடியே உப$_4$யஸ்வாதந்த்ர்யரூபமான இரண்டுதலையுமுடைந்தழியும்படி ஒருமட்டில் நில்லாமை மேல் மேலும் பெருகாநிற்குமென்கை. (403)

404. ப்ரகரணுதி$_3$யில் ப$_4$யாப$_4$யஹேதுக்களாகச் சொன்ன ஸ்வதோ$_3$ஷப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணங்களில் வைத்துக்கொண்டு, கர்மகாருண்யங்கள் ப்ரத$_4$ாநங்களாகையாலே அவற்றை உபபாதித்துக்

காஷ்ட$_2$ாப்ராப்தது$_3$ர்க$_3$த்யப$_4$ாவஸஹக்ருதஸ்வாதந்த்ர்யம் ஶாஸ்த்ரமர்யாத$_3$ாநுகு$_3$ண-அங்கீ$_3$கார-ப்ரயோஜகம்; காஷ்ட$_2$ாப்ராப்தது$_3$ர்க$_3$திமூலகக்ருபாதிஶயம் ஸ்வாதந்த்ர்யோபமர்தே$_3$ந யாத்$_3$ருச்சி$_2$கா-தி$_3$வ்யாஜேந ஸ்வயமேவ அங்கீ$_3$காரப்ரயோஜகம் என்றபடி. ஆஶ்ரயஸ்வாதந்த்ர்யம் ... ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கம்; விஷயஸ்வாதந்த்ர்யம் விஷயஸம்ப$_3$ந்த$_4$ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஸ்வாஶ்ரயமான) இத்யாதி$_3$. இதில் ப்ரமாணம் (விதி) இத்யாதி$_3$. விதி என்பது ப$_4$க$_3$வத்க்ருபை. அதுக்கடி அவனும் தப்ப ஒண்ணுதபடி இருக்கையாலே. வாய்க்கின்று = கிட்டாநின்றுள்ள இடத்தில், காப்பார் = தகைவார், ஆர் – க்ஷேபே, ஒருவருமில்லை என்றபடி. விஷயாஶ்ரயபூ$_4$தசேதநேஶ்வரர்கள் பு$_3$த்$_3$தி$_4$ஸ்த$_2$-ராகையாலே அவர்களே ஸ்வாதந்த்ர்யவிஶிஷ்டவேஷேண நிரோத$_4$கதயா ப்ரஸங்க$_3$ார்ஹர் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (உப$_4$யஸ்வாதந்த்ர்ய) இத்யாதி$_3$. ஆகஸ்மிகக்ருபாப்ரஸரணத்துக்கு து$_3$ர்நிவாரத்வஸாம்யத்தாலே ப்ரவாஹரூபணுநுகு$_3$ணமாக ஸ்வாதந்த்ர்யத்$_3$வயத்துக்கு நிரோத$_4$கத்வ-ஸாம்யத்தாலே கூலத்வரூபணம் "கருணுரஸகூலமுத்$_3$ருஜை:" இத்யாத்$_3$யநுஸாரேண மூலாபி$_4$ப்ரேதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (இரண்டு கரையும்) இத்யாதி$_3$. (403)

404. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ப்ரகரணுதி$_3$யில்) இத்யாதி$_3$. ஸாமாந்யேந உபக்ரமித்து விஶேஷேண உபபாத$_3$ந-நிக$_3$மநங்கள் கு$_3$ணுநாம் ப்ரத$_4$ாநாநுவர்த்தித்வந்யாயத்தாலும், 'ப்ரத$_4$ாநே க்ருதம் ஸர்வத்ர க்ருதம் ப$_4$வதி' என்கிற ந்யாயத்தாலும் என்றபடி. ப$_4$யம் = ஸம்ஸாரத்தினுடைய உத்தரகாலாநு-

இந்த க்ருபாவிஷயமான அதி$_4$காரியினுடைய ப$_4$யாப$_4$யஹேதுவின்னதென்று ப்ரஸ்துதார்த்த$_2$த்தை நிக$_3$மிக்கிறுர் [ப$_4$யஹேது] இத்யாதி$_3$யால். அவன் க்ருபையே தஞ்சமென்று நிர்ப்ப$_4$யனுயிருக்கும் இவ்வதி$_4$காரிக்கு இன்னமும் ஸம்ஸரிக்கில் செய்வதென்னென்கிற ப$_4$யத்துக்கு ஹேது, அநாதி$_3$காலமே பிடித்து ஸம்ஸரிக்கைக்கடியான ஸ்வக்ருதஸத$_3$ஸத்கர்மஸ்மரணம். இனி ஸம்ஸாரமடியற்றது ஶரீராவஸாநத்தில் பேறு தப்பாதென்று நிர்ப்ப$_4$யனுகையாகிற அப$_4$யஹேது, நிர்ஹேதுகமாக ஸம்ஸாரத்தையறுத்துக் கடுக நல்பேற்றைப் பண்ணிக் கொடுக்கும் அப$_4$ங்கு$_3$ரப$_4$க$_3$வத்காருண்யஸ்மரணம். (404)

405. ப$_4$யாப$_4$யங்களிரண்டும் மாறிமாறி ப்ராப்தியளவும் நடக்கும்.

இந்த கர்மகாருண்யங்களால் வரும் ப$_4$யாப$_4$யங்களிரண்டும் தத்தத்ஸ்மரணுவலம்ப$_3$ங்களாய்க்கொண்டு மாறிமாறி அர்ச்சிராதி$_3$கதிப்ராப்தியளவும், முமுக்ஷுத்வலக்ஷணமான விரக்திவிஶ்வாஸங்கள் முற்றும்படி விடாமல் நடக்கும். (405)

கொண்டு வந்தார் கீழ்; அதுதன்னை நிக$_3$மித்தருளுகிறுர் மேல் [ப$_4$யஹேது] என்றுதுடங்கி. அதாவது – ஈஶ்வரனே உபாயம் என்றிருக்கிற இவ்வதி$_4$காரிக்கு இன்னமும் ஸம்ஸாரம் அநுவர்த்திக்கில் செய்வதென் என்கிற ப$_4$யத்துக்கு ஹேது அநாதி$_3$காலம் ஸம்ஸரிக்கைக்குக் காரணமாய்ப் போந்த ஸ்வகர்மஸ்மரணம்; "சூழ்பிறப்பும் மருங்கே வரப்பெறுமே" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரம் நம்மருகும் வரமாட்டாது, ஶரீராவஸாநத்தில் ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்திக்குக் கண்ணழிவில்லை என்று நிர்ப$_4$யனுயிருக்கைக்கு ஹேது, கர்மத்தைப்பாராமல் அங்கீ$_3$கரித்து ஸம்ஸாரத்தை அடியறுத்துத் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்கு உறுப்பான அவனுடைய நிர்ஹேதுககாருண்யஸ்மரணம் என்கை. [ஸ்வதோ$_3$ஷாநுஸந்த$_4$ாநம்] [ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணுநுஸந்த$_4$ாநம்] என்று துடங்கினத்தை நிக$_3$மிக்கிற இடமாகையாலே [கர்மம்] [காருண்யம்] என்கிறவிடத்தில் ஸ்மரணபர்யந்தம் விவக்ஷிதம்.

405. இப்ப$_4$யாப$_4$யங்களிரண்டும் இவனுக்கு எவ்வளவாக நடக்குமென்ன அருளிச்செய்கிறுர் [ப$_4$யாப$_4$யங்களிரண்டும்] என்று துடங்கி. அதாவது – ப$_4$க$_3$வத்க்ருபாவிஷயமாயும், ப்ரக்ருதி-

---

வ்ருத்திருபப$_4$ாவ்யநர்த்த$_2$ஶங்கநம். கர்மம் = ஸம்ஸாரஹேத்வநாதி$_3$புண்யபாபரூபம். இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (ஈஶ்வரனே) இத்யாதி$_3$நா. சூழ் = சக்ரவத் பரிவர்த்திக்கிற, பிறப்பு = ஜந்மோபலக்ஷிதஸம்ஸாரமானது, மருங்கே = ஸமீபத்திலே, வரப்பெறுமே = வருமே; 'கிம்'ஶப்$_3$த$_3$: க்ஷேபே; வராது என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (ஸம்ஸாரம்) இத்யாதி$_3$. 'கர்ம'-'காருண்ய'ஶப்$_3$த$_3$ங்கள் தத்தத்ஸ்மரணலக்ஷகங்கள் என்னுமதுக்கு க்$_3$ராஹகத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (ஸ்வதோ$_3$ஷாநுஸந்த$_4$ாநம்) இத்யாதி$_3$நா. உபக்ரமாநுகு$_3$ண்யேந உபஸம்ஹாரஸ்த$_2$பத$_3$லக்ஷணே அஶ்வப்ரதிக்$_3$ரஹவாக்யத்திலே கண்டதிறே என்றபடி. (404)

405. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்ப$_4$யாப$_4$யங்கள்) இத்யாதி$_3$. ப$_4$யஹேது-அப$_4$யஹேது-ஶப்$_3$த$_3$ங்களிலே காலோபாதி$_4$ஶப்$_3$த$_3$மில்லாமையாலே காலாவதி$_4$ஜிஜ்ஞாஸை என்றபடி. (க்ருபாவிஷயமாயும்) என்றது க்ருபைக்கு விஷயபூ$_4$தனுனபின்பும் என்றபடி. (ப்ரக்ருதியோடே) = தேஹரூபையான அசித்தோடே. விஷயங்களும் காரணகலாபமும் இருந்தால் அநுஸந்த$_4$ாநம் அவர்ஜநீயப$_4$ாவி என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஸ்வகர்மத்தை அநுஸந்தி$_4$ப்பது) இத்யாதி$_3$. 'ப்ராப்தி'யால் ஆக்ஷிப்தம்

406. நிவர்த்த்யஜ்ஞாநம் ப₄யஹேது, நிவர்த்தகஜ்ஞாநம் அப₄யஹேது.
ப₄க₃வத்க்ருபைகநிவர்த்யமான ஸம்ஸாரப்ராப₃ல்யஜ்ஞாநம், இத்தால் மயக்குண்டின்னும் ஸம்ஸரிக்கில் செய்வதென் என்னும் ப₄யஹேது; நிர்ஹேதுகாங்கீ₃காரத்தாலே ப்ரப₃லஸம்ஸாரத்தை ஸவாஸநமாக நிவர்த்திப்பிக்கவல்ல ஸம்ஸாரநிவர்த்தகப₄க₃வத்க்ருபாப்ராப₃ல்யஜ்ஞாநம், இனி நாம் மேல்விழிலும் ஸம்ஸாரம் நம்மைக்கிட்டமாட்டாதென்னும் நிஶ்சலமான அப₄யஹேதுவென்று ப்ரகரணஶ்ருதி₃யில் ப்ரஸ்துதார்த்த₂த்தோடே சேர்த்து நிக₃மிக்கிறர்.

யோடே இருக்கையாலே அநாதி₃காலம் ஸம்ஸரணஹேதுவாய்ப் போந்த ஸ்வகர்மத்தை அநுஸந்தி₄ப்பது, அத்தைப் பாராதே அங்கீ₃கரித்த ப₄க₃வத்காருண்யத்தை அநுஸந்தி₄ப்பதாய்க் கொண்டிறே இவ்வதி₄காரி இருப்பது; அதில் கர்மத்தை அநுஸந்தி₄த்தபோது ப₄யமும், காருண்யத்தை அநுஸந்தி₄த்தபோது அப₄யமுமாய், இரண்டும் மாறிமாறி ப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்த₄மற்று ப₄க₃வத்ப்ராப்தி பண்ணுமளவும் நடக்குமென்கை. (405)

406. இப்படி உப₄யமும் மாறிமாறி ப்ராப்தியளவும் நடக்கிறதென், தத்₃கு₃ணவிஶ்வாஸத்தாலே எப்போதுமொக்க நிர்ப₄யனாயிருக்க ஒண்ணாதோ என்ன அருளிச்செய்கிறர் [நிவர்த்யஜ்ஞாநம்] என்று துடங்கி. அதாவது - அவனுடைய காருண்யத்தாலே நிவர்த்திக்கப்படுமதான அவித்₃யாகர்மவாஸநாருசிப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்த₄விஷயஜ்ஞாநம், இவை கிடக்கையாலேயின்னமும் ஸம்ஸாரம் மேலிட்டால் செய்வதென் என்கிற ப₄யஹேது; "ஸர்வபாபேப்₄யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று ஸர்வேஶ்வரன் இவற்றைத் தள்ளிப் பொகடும்படி பண்ணுகையாலே இவற்றுக்கு நிவர்த்தகமான அவனுடைய காருண்யவிஷயஜ்ஞாநம் தத்₃ப₄யராஹித்யஹேதுவென்கை.

(ப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்த₄மற்று) என்றது. 'ப்ராப்தி'ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (ப₄க₃வத்) இத்யாதி₃. 'ப்ராப்தி'ஶப்₃த₃ம் ப்ராப்த்யுத்பத்திபரம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (பண்ணும்) என்றது. அல்லது, ப₄க₃வத₃நுப₄வாதி₃ரூபப்ராப்திகாலமெல்லாம் ப₄யாநுவ்ருத்தி கூடாதிறே. (405)

406. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி உபயமும்) இத்யாதி. "நாஹாரயஸி ஸந்த்ராஸம் ந பிபேதி கதாசந" என்று பயாபாவம் ஸார்வகாலிகம் என்கிறதிலே என்று ஶங்காபிப்ராயம். நிவர்த்ய-நிவர்த்தக-ஶப்தங்கள் ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே கர்மாதிதோஷகாருண்யங்களுக்கு வாசகம் என்கிறர் (அவனுடைய) இத்யாதி. அவித்யா = அந்யதாஜ்ஞாநாதிகம். கர்ம = புண்யபாபரூபம். வாஸநா = ஸம்ஸ்கார:. ருசி: = இச்சாவிஶேஷ:. ப்ரக்ருதிஸம்பந்த: = தேஹஸம்பந்த:. "ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந்" என்கிற இதிலே "வித்வாந்" என்று வர்த்தமாநநிர்தேஶத்தால் பயநிவர்த்தகவேதநத்துக்கு பௌந:புந்யம் சொல்லுகையாலே நிவர்த்யமான பயத்துக்கும் பௌந:புந்யஞ்சொல்லும் ஸித்திக்கிறது. இல்லையாகில் அநுஸந்தாநங்களில் சரமவ்யக்திபர்யந்தம் பயாநுவ்ருத்தி வருமே. ஆகையால் நிவர்த்தகபௌந:புந்யத்தாலே நிவர்த்யபௌந:புந்யம் ஸித்தம். அதுக்கு ஹேது பயஹேதுவினுடைய தாவத்காலஸத்தை. இத்தைப்பற்றவே "ஸ்மாரம் ஸ்மாரம்", "கநபீ:" என்று அருளிச்செய்தது என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறர் (நிவர்த்தகபலம்) இத்யாதி. "கஜம் வா வீக்ஷ்ய ஸிம்ஹம் வா" என்று பயஹேதுவிகல்பத்தாலேயும், "நாஹாரயதி" என்கிற வர்த்தமாநத்தாலேயும் பயாபயங்களினுடைய பர்யாயாநுவ்ருத்தி வ்யஞ்ஜிதமிறே.

இப்ப்ரகரணத்தில் அஜ்ஞாதஸுக்ருதநிமித்தாங்கீ3காரத்தையும், தத3நபேக்ஷமான நிர்ஹேதுகாங்கீ3காரத்தையும் அருளிச்செய்து, இரண்டுமபி4மதமாயல்ல, ஸ்வபு3த்3தி4க்ருதஸுக்ருதத்தைப்பற்றவே அவனங்கீ3கரிக்கும் என்னும் ப்ரதிபத்தியை திரஸ்கரிக்கைக்காக அபு3த்3தி4க்ருதஸுக்ருதாங்கீ3காரத்தையும், இதுதன்னை திரஸ்கரிக்கைக்காக முக்2யநிர்ஹேதுகாங்கீ3காரத்தையும் க்ரமேண வெளியிடுகைக்காகவித்தனை. இதில் "வெறிதேயருள்செய்வர்", "நிர்ஹேதுககடாக்ஷேண மதீ3யேந மஹாமதே" என்றும்வார்களுக்கும் ஆசார்யர்களுக்கும் அபி4மதமாய் தந்நிருபாதி4கரக்ஷகத்வதூ3ஷகமாகாத நிர்ஹேதுகாங்கீ3காரமேயிறே இவர்களுக்கு அபி4மதம். ப4க3வத்ஸ்வாதந்த்ர்யகார்யம் ஸம்ஸாரம், ப4க3வத்க்ருபாகார்யம் மோக்ஷமென்று பூர்வாசார்யர்கள் ரஹஸ்யமாக அநுஸந்தி4க்கும் உப4யநிர்ஹேதுகத்வத்தை ஸஹேதுகத்வோக்தியாலே மறைப்பது வெளியிடுவதாயருளிச்செய்கிறாரென்று பிள்ளையருளிச்செய்வர். ஆக இப்ரகாரணத்தால் ஸ்வபராநுஸந்த4ாநகார்யங்களில் பராநுஸந்த4ாநகார்யவிபர்யயஸ்மாரகாநுஸந்த4ாநம், பரலாப4லாப4முக்2யகாரண-

---

நிவர்த்தகப2லமறிந்தாலும் நிவர்த்யம் கிடக்குமளவும் ப4யமும் நடுநடுவே கலசிச்செல்லும் என்றுகருத்து. ஆக இப்ப்ரகரணத்தால் இவனுக்கு ப4யாப4யஹேதுக்களும், தது3ப4யவிபர்யயத்தில் ஸித்3தி4க்குமதும், தந்நிப3ந்த4நஶங்காபரிஹாரங்களும், ஸர்வேஶ்வரன் ஸம்ஸாரிகளுக்கு உஜ்ஜீவநத்தில் க்ருஷிபண்ணும்படியும், அஜ்ஞாதஸுக்ருதப4க3வத3ங்கீ3காரஹேதுத்வமும், அந்நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரவைப4வாநபி4ஜ்ஞர்படியும், ஏதத்3வைப4வாபி4ஜ்ஞர்படியும், இவ்வர்த்த2ம் அபி4யுக்தவசநஸித்3த4ம் என்னுமதும், அஜ்ஞாதஸுக்ருதவ்யாஜேந அவன் அங்கீ3கரிக்கும்படியும், அங்கீ3காரஹேதுவாக்கும் அஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களின் தத்க்ருஷிப2லத்வமும், தந்நிருபணப2லிதமும், அங்கீ3காரப் பற்றுசாமவை காத3ாசித்கமாக ஸ்வயமேவ விளைக்கைக்கு அடியும், அவற்றின் த்3வைவித்4யமும், ஏவம்பூ4தவிஷயீகாரஶாஸ்த்ரஸித்3த4த்வமும், இவ்விஷயீகாரம் பெற்றவர் இத்தை வெளியாகப்பேசினபடியும், ஏதத3நபி4ஜ்ஞவசநபரிஹாரமும், ஆபி4முக்2யவத3த்3வேஷதத்க்ருபாஜநிதத்வமும், யாத்3ருச்சி2காதி3களின் ஸுக்ருதநாமம் ஈஶ்வரக்ருதமென்னுமதும், ஏதத3ர்த்த2விஷயாபி4யுக்தவசநபரஸ்பரவிரோத4பரிஹாராத்3யநுக்திஹேதுவும், கீழ் பரக்க உபபாதி3த்துவந்த இதின் ப2லிதமும், தத3ாப்திஹேதுதயா ஜ்ஞாநாதி4கர் அநுஸந்த4ாநமும், நிர்ஹேதுகக்ருபாப2லாவஶ்யாநுப4ாவ்யத்வமும், ஈத்ருஶக்ருபாப்ரவாஹதுர்நிவாரகத்வமும், ப்ரகரணாதி3ப்ரதிஜ்ஞாதார்த்த2நிக3மநமும், ப4யாப4யாநுவர்த்தநகாலாவதி4யும், ஏதது3ப4யஹேதுபூ4தஜ்ஞாநவிஶேஷங்களும் சொல்லுகையாலே இவ்வதி4காரிக்கு அத்3வேஷாதி3மோக்ஷபர்யந்தாகி2லலாப4ஹேதுவான ப4க3வத3ாகஸ்மிகக்ருபாப்ரபா4வம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதி3க்கப்பட்டது. இத்தால் த்3வயோபதேஷ்ட்ருபூ4தாசார்யோபஸத்த்யாதி3-

---

ஏதத்ப்ரகரணார்த்தங்களை ஸுகபுத்திஸமாரோஹணார்த்தமாகத் தொகுத்து உபந்யஸித்தருளுகிறார் (ஆக இப்ப்ரகரணத்தால்) இத்யாதிநா. (ஸித்திக்கும் என்னுமதுவும்) என்றது அஜ்ஞதையை. அஜ்ஞாதஸுக்ருதஸ்ய பகவதங்கீகாரஹேதுத்வம் இதி விக்ரஹ:. ஹேதுத்வம் - வ்யாஜத்வம். ஏவம்பூதவிஷயீகாரஸ்ய ஶாஸ்த்ரஸித்தத்வம் இதி விக்ரஹ:. பெற்றவர் = நம்மாழ்வார். அத்வேஷஸ்ய தத்க்ருபாஜநிதத்வமிதி விக்ரஹ:. அபியுக்தவசநாநி - ஆழ்வார்கள்பாசுரங்கள். இந்த பஞ்சமப்ரகரணத்துக்கு தூரீயப்ரகரணத்தோடே ஸங்கதியையும், ப்ரகரணசதுஷ்டயாநந்தர்யத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால்) இத்யாதீநா. இத்தால் - பஞ்சமப்ரகரணத்தால். (406)

நிர்ப்ப$_4$யோக்திப்ரேரகதத்க்ருபாளுத்வம், க்ருபாவஶபரிகல்பிதயாத்$_3$ருச்சி$_2$காதி$_3$ரூபநிமித்தஸஹேதுக-நிர்ஹேதுகாங்கீ$_3$காரங்களின் து$_3$ர்ப$_3$லப்ரப$_3$லத்வஸூசகநிரூபணவிஶேஷமும், அதில் அஹேதுகாங்கீ$_3$கார-ஹேதுவான து$_3$ர்நிவாரப்ரப$_3$லக்ருபாநுஸந்தா$_4$நப$_2$லமும் சொல்லப்பட்டது. (406)

களுக்கும், தது$_3$பதிஷ்டத்$_3$வயார்த்த$_2$ஜ்ஞாநாதி$_3$களுக்கும் ஹேதுவான ப$_4$க$_3$வந்நிர்ஹேதுக-க்ருபாவைப$_4$வம் சொல்லப்பட்டது. (406)

ஆறு ப்ரகரணங்களில் ஐந்தாவதான ப$_4$க$_3$வந்நிர்ஹேதுகக்ருபாப்ரபா$_4$வப்ரகரணம்
ஸம்பூர்ணம்

ஆய் ஜநந்யாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்
பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்
அண்ணவப்பங்கார் திருவடிகளே ஶரணம்

சரமபர்வநிஷ்டா2ப்ரகரணம்

407. ஸ்வதந்த்ரனை உபாயமாகத்தான் பற்றினபோதிறே இப்ரஸங்க3ம்தானுள்ளது. இப்படி நிர்ஹேதுகாங்கீ3காரவிஷயபூ4தனான சரமாதி4காரிக்கு சரமப்ராப்யப்ராபகமின்னதென்று நிர்ணயிக்கிறார் மேல்; அதில் முந்துற யாவந்மோக்ஷமநுவர்த்திக்கும் ப4யாப4யம் பரதந்த்ரனையைப்பற்றி இருப்பார்க்கு உண்டாகாதென்கிறார் [ஸ்வதந்த்ரனை] இத்யாதி3யால். ப3ந்த4மோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவான நிரங்குஸஸ்வதந்த்ரனை, அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகமான இஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் சரமோபாயமாகப் பற்றினுலிறே, ஸம்ஸாரதந்நிவர்த்தநாநுஸந்தா4நகார்யப4யாப4யாக3மநரூபமான இந்த சித்தவிகார-

---

407. இப்ப்ரப3ந்த4த்தில் உபக்ரமமேபிடித்து இவ்வளவாக ஸித்3தோ4பாயபூ4தனுன ஸர்வேஶ்வரனே சேதநர்க்கு பரமபுருஷார்த்த2லக்ஷணமோக்ஷஸித்3தி4க்கு நிரபேக்ஷஸாத4நம் என்றருளிச்செய்து, உபாயபூ4தனுன ஸர்வேஶ்வரன் கர்மநிப3ந்த4நமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும், காருண்யநிப3ந்த4நமாக முக்தனுக்கவும் வல்ல நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனுகையாலே, அவனை உபாயமாகப்பற்றி இருக்குமவர்களுக்கு ஸ்வகர்மாநுஸந்தா4நத்தாலும் தத்காருண்யாநு-ஸந்தா4நத்தாலும் வரும் ப4யாப4யங்கள் யாவத்ப்ராப்தி மாறிமாறி நடக்கும்படியையும் த3ர்ஶிப்பித்தார் கீழ்; இனிமேல் "ஸாக்ஷாந்நாராயணோ தே3வ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும்" என்றும், "திருமகள் கொழுநன் தானே குருவாகி" என்றும் சொல்லுகையாலே அந்த ஸித்3தோ4பாயப3ஹிர்பூ4தமன்றியே தச்சரமாவதி4யாய், ப3ந்த4மோக்ஷங்களிரண்டுக்கும்

---

407. சரமப்ரகரணத்துக்கு பூர்வப்ரவ்ருத்தமான ப்ரகரணபஞ்சகத்தோடே பேடிகாஸங்க3திகத2நார்த்த2ம் வ்ருத்தாநுவாத3ம் (இப்ப்ரப3ந்த4த்தில்) இத்யாதி3. இப்ப்ரப3ந்த4த்தில் = ஸ்ரீவசநபூ4ஷணத்தில். (உபக்ரமமே பிடித்து இவ்வளவாக) என்றது ப்ரகரணபஞ்சகத்தாலே என்றபடி. அதில் (நிரபேக்ஷ-ஸாத4நம் என்றருளிச்செய்து) இத்யந்தம் ப்ரகரணசதுஷ்டயார்த்தா2நுவாத3ம்; ஶிஷ்டம் பஞ்சம-ப்ரகரணார்த்தா2நுவாத3ம். பேடிகாஸங்க3தி (இனிமேல்) இத்யாதி3. (ஸாக்ஷாத்) இத்யாதி3. "மக்3நா-நுத்3த4ரதே லோகாந் காருண்யாச்சா2ஸ்த்ரபாணிநா" என்று உத்தரார்த்த4ம். இதிலே ஶாஸ்த்ர-பாணித்வலிங்க3த்தாலே ஸித்3த4மான ஆசார்யப4க3வத3நந்யத்வத்துக்கு கண்டோ2க்திப்ரமாணம் (திருமாமகள்) இத்யாதி3. திருமாமகள் = பெரியபிராட்டியாருக்கு. கொழுநன் = வல்லப4னுனவன். தானே குருவாகி = தானே ஆசார்யனுகி என்றபடி. இதில் "ஸாக்ஷாந்நாராயண:" இத்யாத்3யுக்த-கேவலப4க3வத3நந்யத்வம் ஸ்வாதந்த்ர்யஹேதுகப4யப்ரஸங்க3ஹேதுவாம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே லக்ஷ்மீ-தத்பதிகளுடைய விஶேஷாதி4ஷ்டா2நப்ரயுக்த-தத3நந்யத்வம் சொல்லுகிற இதுக்கு தத3நந்தரோபாதா3நம் இருந்தபடி என்று கண்டுகொள்வது. "யஶ்சோபதே3ஶம் குருதே ஸ ஏவாஸ்ய ஜநார்த3ந:"என்று உபதே3ஷ்டாவுக்கு உபதே3ஶ்யனைப்பற்ற கார்யவிஶேஷங்களில் ப4க3வத3நந்யத்வம் சொல்லிற்றிறே. இத்தால் ப்ரதிபத்தி-அநுவர்த்தநங்களுக்கு விஷய-ஆஶ்ரய-வ்யவஸ்தை பண்ணிற்று. (அந்த ஸித்3தோ4பாயப3ஹிர்பூ4தமன்றியே) இத்யநேந சரமப்ரகரணத்துக்கு ப்ரப3ந்த4ஸங்க3தி சொல்லுகிறது. (தச்சரமாவதி4) இத்யநேந ப்ரகரணபே4த3மும், பௌர்வாபர்யமும், அந்யப்ரகரண-த்வமும், உபாயத்தினுடைய ப்ரத2மசரமாம்ஶப்ரதிபாத3நாத் பேடிகாஸங்க3தியும் ஸூசிதம். ஸங்க3த்யர்த்த2ம் (ப3ந்த4மோக்ஷங்கள்) இத்யாதி3. "ஸித்3தி4ர்ப4வதி வா நேதி ஸம்ஶயோச்யுத-ஸேவிநாம் । ந ஸம்ஶயோஸ்தி தத்3ப4க்தபரிசர்யாரதாத்மநாம்", "நியமாது3பக3ச்ச2த:", "த4ந்யா: கேசந தேப்4யோபி தேஷாமாதே3ஶவர்த்திந:", "ஶுக2மேவ து பூ4தாநாம் தாத்3ருஶமச்யுதாத்மநாம் । ஆஸந்நத்வாத்3த3யாலுத்வாத் ஜ்ஞாநித்வாத்3கு3ணைப4வத:" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு (மோக்ஷைக-

ப்ரஸங்க₃ம்தானுள்ளது ; மோக்ஷைகஹேதுவாம் ஸ்வாசார்யபரதந்த்ரனுன சரமசேஷியை சரமமோபாயமாகப் பற்றினல் ப₄யாப₄யம் கலசாத நிர்ப்ப₄யத்வமே உள்ளதென்றபடி. (407)

பொதுவாயிருக்கையன்றிக்கே, மோக்ஷைகஹேதுவாயிருக்கையாலே தந்நிஷ்ட₂ர்க்கு ப₄யப்ரஸங்க₃மின்றியே எப்போதுமொக்க நிர்ப₄யராய்க்கொண்டிருக்கலாம்படியாய், சரமாவதி₄யான ஸ்வரூபப்ராப்யங்களுக்கு அநுரூபமான சரமோபாயம் ஸதா₃சார்யாபி₄மாநமே என்று ஸகலவேதா₃ந்தஸாரவித்தமரான பூர்வாசார்யர்கள் தங்களுக்குத் தஞ்சமாக அநுஸந்தி₄த்தும் உபதே₃சித்தும் போந்த ரஹஸ்யார்த்த₂த்தை ஸகலரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரப₃ந்த₄சேஷத்தாலும் ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்கிருர். அதில் இப்படி ப₄யாப₄யங்கள் இரண்டும் மாறிமாறி அநுவர்த்தியாமல் எப்போதுமொக்க நிர்ப₄யனுயிருக்கலாவதொரு வழியில்லேயோ என்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிருர் [ஸ்வதந்த்ரனை] என்று துடங்கி. அதாவது - கர்மாநுகு₃ணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும், காருண்யாநுகு₃ணமாக ஸம்ஸார-நிவ்ருத்தியைப் பண்ணித் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளவும் வல்ல நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனை ஈச்வரனை இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரங்களுக்கு உபாயமாகப் பற்றினபோதிறே, யாவத்ப்ராப்தி ப₄யாப₄யங்கள் இரண்டும் மாறிமாறி நடக்கும் என்னும் இப்ப்ரஸங்க₃ம்தான் உள்ளதென்கை. பாரதந்த்ரஸ்வரூபனும் மோக்ஷைகஹேதுவான ஆசார்யனை உபாயமாகப் பற்றினல் இப்ப்ரஸங்க₃ம் இல்லை; ஸததநிர்ப₄யனுயிருக்கலாமென்று கருத்து. [உபாயமாகத்தான்] என்ருரு முழுச்சொல்லித்தனே. (407)

(ஹேதுவாய்) இதி. இத்தால் ப₄க₃வத₃நந்யத்வப்ரயுக்தப₄யப்ரஸங்க₃ம் நிவாரிதம். ராஜாக்களுக்கு ஸ்த₂லவிசேஷங்களிலே நிக்₃ரஹாநுக்₃ரஹஸங்கல்பங்களினுடைய அமோக₄த்வாதி₃கள்போலே இங்கும் ப்ரமாணவைஷம்யத்தாலே அவஸ்த₂ாபே₄தே₃ந ஸ்வப₄ாவபே₄த₃மும் உபபந்நமாகையாலே தத்ப்ரஸங்க₃ம் வாராதிறே. ப₄யப்ரஸங்க₃மின்றியே - ப₄யப்ரஸங்க₃மில்லாமற்படி. இத்தால் ப₄ய-ப்ரஸங்க₃ஸஹோபாயாம்சப்ரஸங்க₃ாத் தத₃ஸஹோபாயாம்சப்ரதிபாத₃நமாகையாலே ப்ரஸங்க₃-ஸங்க₃தி சொல்லிற்று. கீழ் அவஸரஸங்க₃தியும் இதில் ப்ரஸங்க₃ஸங்க₃தியும் என்றபடி. சரமாவதி₄யான ஸ்வரூபம் - ததீ₃யபர்யந்தசேஷத்வம். சரமாவதி₄யான ப்ராப்யம் - ததீ₃யபர்யந்த-கைங்கர்யம். ஸதா₃சார்யேணுபி₄மாநः என்று விவக்ஷிதம். கர்த்தரி நிஷ்டி₂க்காதல், கர்த்தரி த்ருதீ-யைக்காதல் ஸமாஸம். ஸதா₃சார்யஸ்ய அபி₄மாநः என்று கர்மத்வமும் விவக்ஷிதம். உப₄யவிவக்ஷா-நுகு₃ணமாக சேஷஷஷ்ட்₂யந்தத்துக்கு அபி₄மாநமய்₃த₃த்தோடே ஸமாஸமுசிதம். "கு₃ருரேவ பராப₄-மந்யேத கு₃ரும் வா பராபி₄மந்யதே", "ஸதா₃சார்யேண ஸந்த்₃ருஷ்டா:", உபாயோபேயப₄ாவேந தமேவ சரணம் வ்ரஜேத்" என்னக்கடவதிறே. மூலத்திலும் [ஆசார்யனைப்பற்றுகை] என்றும், [ஆசார்யாபி₄மாநமே] என்றும் சொல்லுகிறதிறே. (ஸுஸ்பஷ்டமாக) என்றது கு₃ருகு₃லவக்ஷி-சரமகு₃ருவிவரண-சரமோபாயநிர்ணய-ப்ரப₄ருதிப்ரப₃ந்த₄ாபேக்ஷயா அதிவிசத₃மாக என்றபடி. அநந்தரவாக்யஸங்க₃தி (அதில் இப்படி) இத்யாதி₃. (அதில்) என்றது பேடிகையிலே என்றபடி. இத்தால் பூர்வோக்த-ப₄யப்ரஸங்க₃-ஆக்ஷேபப்ரதிபாத₃நாத் ஆக்ஷேபஸங்க₃தி என்றபடி; ப்ரஸங்க₃-ஸங்க₃தியாகவுமாம். [இப்ப்ரஸங்க₃ம்] என்கிற 'இத₃ம்'சப்₃த₃ம் பூர்வப்ரக்ருத-ப₄யாப₄ய-பர்யாயாநு-வ்ருத்திபராமர்சி என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (யாவத்ப்ராப்தி) இத்யர்தி₃. [பற்றினபோதிறே] என்கிற அவத₄ாரணவ்யாவர்த்யத்தை அருளிச்செய்கிருர் (பரதந்த்ர) இத்யாதி₃நா. "கு₃ணப₄ாவத:" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (பரதந்த்ரஸ்வரூபனும்) என்றது. ஆசார்ய-ப₄க₃வத்-

408. உண்டபோதொருவார்த்தையும் உண்ணாதபோதொரு வார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப்பேருண்டிறே. அவர்கள் பாசுரம் கொண்டன்று இவ்வர்த்த2ம் அறுதியிடுவது.

பரதந்த்ரஶேஷியை உபாயமாகப் பற்றவேணுமென்னுமிவ்வர்த்த2த்தை, தந்நிஷ்ட2வசநம் கொண்டே நிர்ணயிக்கக்கடவோமென்கிறார் மேல் [உண்டபோது] இத்யாதி3யால். ஓவாதவூணாக ப4க3வத்3விக்3ரஹாநுப4வம் பண்ணுகையாகிற உண்டபோது "உண்டு களித்தேற்கும்பரென்குறை", "இனி யாவர் நிகரகல் வானத்தே", "மாறுளதோ இம்மண்ணின்மிசையே" என்றித்யாதி3 ப4க3வத3நுப4வஜநிதஹர்ஷப்ரகர்ஷகூ3ர்விதமானதொரு வார்த்தையும்; "உண்ணுநாளில்லே" என்னும்படி ப3ாஹ்யஸம்ஶ்லேஷாலாப4த்தால்,

---

408. ப்ரமாணாத் ப்ரமேயநிஶ்சயம் பண்ணவேணுமிறே. இவ்வர்த்த2ம் என்கொண்டு நிஶ்சயிக்கக்கடவோமென்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் [உண்டபோது] என்று துடங்கி, மயர்வறமதிநலம்பெற்று ப4க3வத3நுப4வைகத4ாரகராயிருக்கும் ஆழ்வார்களுக்கு, உண்டபோதும் உண்ணாதபோதுமாவன - ப4க3வத3நுப4வ-தத3லாப4காலங்கள்; அதில் ப4க3வத3நுப4வம் பண்ணி ஹ்ருஷ்டரானபோது, தத்3தா3ஸ்யவிவ்ருத்3தி4காமதயா ததீ3யதா3ஸ்யத்திலே ஊன்றி "பயிலும் பிறப்பிடைதோறெம்மை ஆளும் பரமர்", "நாளும்பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளுடை நாதர்", "வருமையுமிம்மையும் நம்மை அளிக்கும் பிராக்கள்", "சலிப்பின்றி ஆண்டெம்மைச் சன்மசன்மாந்தரம் காப்பர்", "நன்மைபெறுத்தெம்மை நாளுய்யக்கொள்கின்ற நம்பர்", "எம்பல் பிறப்பிடைதோறு எம்தொழுகுலம் தாங்கள்", "அவனடியார் சிறுமாமனிசராய் என்னையாண்டாரிங்கே திரியவே - செந்தாமரைக்கட்டிருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண்மலர் அடிக்கீழ்ப் புகுதல் - உறுமோ பாவியேனுக்கு" என்றும், "ஆரெண்ணும் நெஞ்சுடையார் அவர் எம்மையாள்வாரே", "ஞானத்திளொளியுருவை நினைவாரென்நாயகரே", "நச்சித்தொழுவாரை நச்சென்றன் நன்னெஞ்சே", "பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை ஒருகாலும் பிரிகிலேனே", "கண்ணாரக்கண்டுருகிக் கையாரத்தொழுவாரைக் கருதுங்கால் - உண்ணாது வெங்கூற்றம் ஓவாத பாவங்கள் சேராவே" என்றும், "எட்டங்கண்டிடக்கூடுமேலதுகாணும் கண்பயனாவதே", "தொண்டரடிப்பொடியாட நாம்பெறில் கங்கைநீர் குடைந்தாடும் வேட்கை என்னாவதே", "இன்புறுந்தொண்டர் சேவடியேத்திவாழ்த்துமென்னெஞ்சமே" என்றும் இத்யாதி3களாலே

பரதந்த்ரனாய் என்றபடி. "ஶோக2ாயைவ து பூ4தாநாம்" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (மோக்ஷ) இத்யாதி3. 'தான்'ஶப்3த3வ்யாக்2யாநம் இல்லாமையாலே ந்யூநதையை பரிஹரித்துக்கொள்ளுகிறார் (உபாயமாகத்தான் என்று முழுச்சொல்லித்தனை) என்று. 'அதுதான்', 'இதுதான்' என்றாப்போலே ஸமபி4வ்யாஹ்ருதஶப்3த3-அநதிரிக்தார்த்த2கமாகத் 'தான்' என்கிற இது ப்ரயுக்தம் என்றபடி. (407)

408. 'ப்ரமேயஶரீரம் ஸாதீ4ய: யதி3 ப்ரமாணம் உபலப4ாமஹே' என்கிற இத்தை உட்கொண்டு உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ப்ரமாணாத்) இத்யாதி3. ஆழ்வார்களுக்கு லௌகிகமான தே3ஹயாத்ரை இல்லாமையாலே [உண்டபோது] இத்யாத்3யபி4ப்ரேதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (மயர்வற) இத்யாதி3நா. ப4க3வத3நுப4வஶ்ச தத3லாப4ஶ்ச ப4க3வத3நுப4வதத3லாபௌ4, தயோ: காலௌ என்றபடி. தத்3தா3ஸ்யவிவ்ருத்3தி4 - ததீ3யஶேஷத்வம். தத்3விவ்ருத்3தி4 - தா3ஸதா3ஸதா3ஸத்வாதி3. (தத்காமதயா) என்றது தத்காமநாயுக்ததயா என்றபடி. ததீ3யாநாம் தா3ஸ்யம் ததீ3யதா3ஸ்யம். (பயிலும் பிறப்பிடை)

தத்3விக்3ரஹாநுப4வம் பண்ணப்பெறுமையாகிற உண்ணுதபோது "மதியெல்லாமுள் கலங்கிமயங்குமால்", "சாயலொடுமணிமாமை தளர்ந்தேன் நான்" என்றித்யாதி3 மோகப்ரகர்ஷகத்3க்3தமாய்த்து உண்டபோது ஒரு வார்த்தையும் பரம்பரையாக மாறிச்சொல்லுவார் ஒருவரிருவரன்றிக்கே பத்துப்பேருண்டிறே; "நாகணைமிசைநம்பிரான் சரணேசரண்", "உன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே", "தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளும்", "நின்தீர்த்தவடிமைக் குற்றேவல்செய்து" என்றித்யாதி3யாலே ஸ்வதந்த்ரப4க3வத்3விஷயமே

தத்3விஷயத்திலுங்காட்டில் ததீ3யரே நமக்கு ஶேஷிகளும் உபாயோபேயபூ4தரும் என்று அத்யாத3ரத்தைப் பண்ணிப்பேசுவது; ப4க3வத3நுப4வாலாப4க்லிஷ்டரானபோது அப்படி பரமஶேஷிகளும் பரமப்ராப்யப்ராபகபூ4தருமான ததீ3யர் ஸந்நிஹிதருமாயிருந்தாலும் அவர்கள் பக்கல் நெஞ்சு செல்லாமல் ப4க3வத்3விஷயமே ப்ராப்யமும், ப்ராபகமுமாக நினைத்து, "காண வாராய்", "காணுமாறருளாய்", "வரிகொள்வெஞ்சிலை வளைவித்த மைந்தனும் வந்திலன் என்செய்கேன்", "வெஞ்சமத்தடுசரந்துரந்த எம்மடிகளும் வாராளுல்", "வாஸுதேவா உன் வரவுபார்த்து - வார்மணற்குன்றில் புலரநின்றேன்" என்றித்3யாதி3களாலே ஆர்த்திபரவஶராய் அலற்றுவது, ஊடுவது, "வெஞ்சிறைப்புள்", "உங்களோடெங்களிடையில்லை" இத்யாதி3களாலே வெறுப்பது, உதறுவதாகையாலே, [உண்டபோது ஒரு வார்த்தையும் உண்ணுதபோது ஒரு வார்த்தையுஞ்சொல்லுவார்] என்கிறுர். ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஏகப்ரக்ருதிகளாய் ஏககண்ட2ரா-யிருக்கையாலே [பத்துப்பேருண்டிறே] என்கிறுர். [அவர்கள் பாசுரம்கொண்டன்று இவ்வர்த்த2ம் அறுதியிடுவது] என்றது - மயர்வறமதிநலம்பெற்றவர்களாகையாலே ப்ரத2மபர்வத்திற்காட்டில்

இத்யாதி3கம் பூர்வமேவ வ்யாக்2யாதம். உபாத்தமான பாசுரங்களுக்கு அர்த்த2ம் (தத்3விஷயத்திலும்) இத்யாதி3. திருமழிசைப்பிரான், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் இவர்களும், 'அற்றபற்றர், நல்லரான' இத்யாத்3யுக்தரான மற்றும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் தத்காலஸந்நிஹிதர் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸந்நிஹிதராய்) இத்யாதி3. காணுமாறு = காணும் ப்ரகாரத்தை. வரி = ரேகைகளை, கொள் = உடைத்தான, வெம் = உக்3ரமான, சிலை = த4நுஸ்ஸை, வளைவித்த = நதமாகப்பண்ணின, மைந்தனும் = ஸ்வாமியும்; மிடுக்கனும், யுவாவும் என்றுமாம்; வந்திலன் = வந்தானில்லை; என்செய்கேன் என்றபடி. வெஞ்சமத்து = யுத்3த4த்திலே, அடு = ஹிம்ஸகமான, சரம் = பா3ணத்தை, துரந்த = நடத்தின, எம்மடிகளும் = அஸ்மத்ஸ்வாமியும், வாரான் = வருகிறிலன், ஆல் = விஷாதே3. வாசுதேவா = வஸுதே3வாத்மஜனே! உன்வரவுபார்த்து, வார்மணற்குன்றில் = ப்ரவாஹவேகத்திலே, புலர = தபிக்கும்படியாக, நின்றேன். (அலற்றுகை) = அநவரதம் சொல்லுகை, (ஊடுகை) = ப்ரணயகலஹத்தைப்பண்ணுகை. வெஞ்சிறை = உக்3ரபக்ஷங்களை, புள் = பெரிய திருவடி. உங்கள் இத்யாதி3 வ்யாக்2யாதம். (வெறுப்பது) = உபாலம்ப4ம், (உதறுகை) = த்யஜிக்கை. நம்மாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார், குலசேகரப்பெருமாள் இவர்கள் மூவருமொழிய மற்றை எழுவரும் இப்படி இல்லையே என்ன அருளிச்செய்கிறுர் (ஆழ்வார்களெல்லாரும்) இத்யாதி3. (ஏகப்ரக்ருதிகர்) = ஸமாநஸ்வபா4வர். (ஏககண்ட2ராய்) என்றது அவயவ-அவயவி-பா4வத்தாலே அந்யோந்ய-அவிருத்3த4வசநராய் என்றபடி. "அழைப்பன் திருவேங்கடத்தானை", "வெல்லுமே மற்றவரைச்சாற்றியிருப்பார்தவம்", "அடியார்க்காட்படுத்த", "மற்றென்றினைக்காணுவே", "உன்னடியார்க்காட்படுத்தாய்", "அச்சுவை பெறினும்" இத்யாதி3களிலே இது வ்யஞ்ஜிதமாகையாலே ஐககண்ட்2யம் ஸித்3த4ம். [இவ்வர்த்த2ம்] என்கிற 'இத3ம்'ஶப்3த3ம் [பற்றினபோதிறே] என்கிற

உபாயோபேயமென்றறுதியிட்டு, ப்ரத$_2$மபர்வாபி$_4$வாஷிகளான அந்த ஆழ்வார்களுடைய மோகஹர்ஷ-கலப்பனுன பாசுரம்கொண்டன்று அந்த ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயமே உபாயோபேயமென்றிருக்கும் ஸத்$_3$ஆசார்யன் திருவடிகளே தது$_3$ப$_4$யமுமென்னும் இச்சரமார்த்த$_2$ம் ஸம்சயவிபர்யயமற அறுதியிடுவது. (408)

409. அவர்களைச் சிரித்திருப்பாரொருவருண்டிறே; அவர் பாசுரம்கொண்டு இவ்வர்த்த$_2$ம் அறுதியிடக்கடவோம்.

ப்ரத$_2$மபர்வத்திலே நின்று சிரிப்பதுமுவதாய்க்கொண்டு இளநெஞ்சான அவர்களை, ஹர்ஷைகஹேதுவான ஆசார்யவிஷயத்தையே முற்படப்பற்றி ஸுகி$_2$த்திருக்கமாட்டாதே, மோகஹர்ஷமிரண்டுக்கும் ஹேதுவான ஸ்வதந்த்ரவிஷயத்தையே முற்படப்பற்றி மோகிப்பது ஹர்ஷிப்பதாய், இவர்கள் படுகிற பாடென் என்று

சரமபர்வத்துக்குள்ள தன்னேற்றமடையத் தெளியக்கண்டு பேசினுர்களேயாகிலும், சரமபர்வைக-நிஷ்ட$_2$ரன்றியே ப்ரத$_2$மபர்வத்திலே மண்டி தத$_3$நுப$_4$வஹ்ருஷ்டரானபோது ஒன்றைச்சொல்லுவது, தத$_3$வாப$_4$க்லிஷ்டரானபோது ஒன்றைச்சொல்லுவதாய் ஒருபடிப்பாடரல்லாதவர்கள் பாசுரம் கொண்டன்று ஆசார்யனே உபாயமென்று இவ்வர்த்த$_2$நிஶ்சயம் பண்ணுவதென்கை. (408)

409. பின்னை யார்பாசுரம்கொண்டு அறுதியிடுவது என்ன அருளிச்செய்கிறுர் [அவர்களை] என்று துடங்கி. அதாவது – "மேவினேனவன் பொன்னடி – தேவுமற்றறியேன்" என்று ஸ்வாசார்யரான ஆழ்வார்திருவடிகளை ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகப் புரையறப்பற்றி அவிதி$_3$தாந்ய-தே$_3$வதராய் "நாவினுல் நவிற்றின்பமெய்தினேன்" என்று தத்ஸங்கீர்த்தநாநந்த$_3$நிர்ப$_4$ரராய் "அடியேன் சதிர்த்தேன்" என்று உறுவதறிந்து பற்றின சதுரராயிருக்கையாலே, சரமபர்வத்தில் ஏற்றமறிந்து பேசாநிற்கச்செய்தே ததே$_3$கநிஷ்ட$_2$ரன்றியே ப்ரத$_2$மபர்வத்திலே மண்டி தத்$_3$வைலக்ஷண்யபரவஶராய், உண்டபோதொருவார்த்தையும் உண்ணுதபோதொரு வார்த்தையுஞ்சொல்லுகிற ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும், அடியிலே ஒராசார்யன்திருவடிகளைப்பற்றி அநவரதஸுகி$_2$களாயிருக்கப்பெறுதே ஸ்வவைலக்ஷண்யத்தாலே பிச்சேற்றும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$-

ப்ரத$_2$ம-சரம-உப$_4$ய-பர்வநிஷ்டை$_2$ இருக்கச்செய்தேயும், ப்ரத$_2$மபர்வத்திலே தாத்பர்யாதிரேகம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (மண்டி) இத்யாதி$_3$. (ஒருபடிப்பாடர்) - ஏகப்ரகாரயுக்தர். மிதோ$_2$ விருத்$_3$த$_4$ங்களான அபி$_4$நவக்த்ருகவசநங்களுக்கு பூ$_3$பூ$_4$த்ஸிதார்த்த$_2$வ்யவஸ்தா$_2$பகத்வம் க்லிஷ்டம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (பாசுரங்கொண்டு) என்றது. (408)

409. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (பின்னை) இத்யாதி$_3$. அவன்பொன்னடி = அந்த ஆசார்யரான ஆழ்வாருடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை, மேவினேன் = இடையில்லாமற்படி பற்றினேன். மற்றுத்தேவு = ஆழ்வாரை ஒழிந்த தேவதையை, அறியேன் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (ஸ்வாசார்யனுன) இத்யாதி$_3$நா. நாவினுல் = வாயால், நவின்று = சொல்லி, இன்பமெய்தினேன் = ஆநந்த$_3$த்தை அடைந்தேன். இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (தத்ஸங்கீர்த்தந) இத்யாதி$_3$நா. அடியேன் சதிர்த்தேன் = சதிரை அடைந்தேன். இத்தைப்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (உறுவது) இத்யாதி$_3$நா. (உறுவது) அநுரூபத்தை. (சரமபர்வத்தில்) ஆசார்யவிஷயத்துக்கு உண்டான, (ஏற்றம்) உத்கர்ஷம். (பதின்மரையும்) இத்யஸ்ய (பரிஹஸித்திருக்கும்) இத்யநேந ஸஹாந்வய:. "ஆசார்யஸ்ய ப்ரஸாதே$_3$ந" இத்யாதி$_3$வசநத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (அடியிலே ஒராசார்யன்) இத்யாதி$_3$. (பிச்சேற்றும்) என்றது வ்யாமோஹிப்பிக்கும் என்றபடி. (ஸதை$_3$கரூபவசநபரரான) என்றது மிதோ$_2$

சிரித்து "மேவினேனவன்பொன்னடி" என்று விஶ்லேஷக3ந்த4மற ஆழ்வார்திருவடிகளுடன் நிரந்தர-ஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணி நாவினால் நவிற்றின்பமெய்தி வீறுடித்திருக்கும் ப்ரஸித்3த4ரான ஸ்ரீமதுரகவி ஆழ்வாரொருவருண்டிறே; சரமநிஷ்ட2ராய்ப்போரும் அவ்வாழ்வாருடைய "மேவினேனவன்பொன்னடி தேவு மற்றறியேன்" என்று ஆழ்வார் திருவடிகளை உபாயோபேயமென்று ப்ரதிபாதி3க்கிற திருமுகப்பாசுரமான கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்புகொண்டே, சரமமோக்ஷியே உபாயோபேயமென்னும் சரமார்த்த2ம், தத3பி4லாஷிக-ளான நாம் நிஸ்ஸம்ஶயமாக அறுதியிட்டு நிஸ்சலசித்தராகக்கடவோமென்கிறார். ஸ்வாமியினுடைய பாது3கையை ஶிரஸா வஹித்து, நான் த4ரித்தவித்தோடொக்குமோ நீ த4ரித்தரத்நாபி4ஷேகமென்று ஸ்வாமியைப் பார்த்துச் சிரித்தானென்றால், ஸ்வாமித்3ரோஹம் பாராதாப்போலே, ஆசார்யப்ரேமப்ரகர்ஷத்தாலே ஆசார்யனைப்பற்றுமித்தோடொக்குமோ தத்3விஷயத்தைப்பற்றும் இதுவென்னும் சிரிப்பு ஆசார்யப்ரீதி-வர்த்த4கமாய்க்கொண்டு அடிக்கழஞ்சுபெறுமத்தனையல்லது, ஆசார்யாபசாரமாய்த்தலைக்கட்டாதிறே; ஆகையால்

விஷயத்திலே முந்துறமுன்னமிழிந்து தத3நுப4வத3ஶையில் ஒன்றைச்சொல்லுவது தத3லாப4-த3ஶையில் ஒன்றைச்சொல்லுவதாய் இவர்கள் படுகிறபாடு என்னென்று பரிஹஸித்திருக்கும் ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் ஒருவருண்டிறே; சரமபர்வநிஷ்ட2ராய் ஸதை3கரூபவசநரான இவருடைய பாசுரமான கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பைக்கொண்டு இவ்வர்த்த2த்தை ஸம்ஶயவிபர்யயக3ந்த4மற நிச்சயிக்கக்கடவோம் என்கை. அத2வா, [உண்டபோது] இத்யாதி3க்கு ப4க3வத3நுப4வம் பண்ணினபோது "உண்டுகளித்தேற்கும்பரென்குறை", "யாவர் நிகரகல்வானத்தே", "மாறுளதோ இம்மண்ணின்மிசை" என்றிப்படி ப4க3வத3நுப4வஜநிதஹர்ஷப்ரகர்ஷக3ர்விதமானதொரு வார்த்தையும், தத3நுப4வம் பெறாதபோது "மதியெல்லாமுள்கலங்கி மயங்குமால்", "சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான்", "காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து", "தீயோடுடன் சேர்மெழுகாயுலகிற்றிரிவேனே" என்றிப்படி ஶோகவேக3ஜநிதமானதொரு வார்த்தையும் சொல்லுவாரொருவரிருவரன்றிக்கே பத்துப்பேருண்டிறே; தத்3யரே மோக்ஷிகளும்

விருத்3த4வசநரன்றிக்கே அபி4ந்நார்த்த2கவசநரான என்றபடி. அவர்பாசுரம் போக்3யதயா கண்ணி நுண்சிறுத்தாம்பாகிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவருடைய பாசுரமான) இத்யாதி3. (பாசுரம்) ஸூக்தி. (உண்டபோதொரு வார்த்தை) ஹர்ஷோக்தியும், (உண்ணாதபோதொரு வார்த்தை) ஶோகோக்தியுமாகை. ஸம்ஶ்ரோபஸ்தி2திவிஷயமாகையாலே யோஜநாந்தரம் (அத2வா) இத்யாதி3. உண்டு = அநுப4வித்து, களித்தேற்கு = த்ருப்தனான எனக்கு, உம்பர் = அதுக்கு மேலே, என்குறை = என்ன குறை. அகல்வானத்தே = விஸ்த்ருதமான பரமாகாஶத்திலே, யாவர்நிகர் = யாவர் ஸத்3ருஶர். இம்மண்ணின்மிசை = இந்த ப்ருதி2வ்யுபலக்ஷிதலீலாவிபூ4தியிலே. மாறு = உபமாநம், உளதோ = உண்டோ. (ஹர்ஷப்ரகர்ஷ:) ஹர்ஷாதிஶய:. (க3ர்விதமானது) க3ர்வ-ப்ரகாஶகமானது. மதியெல்லாம் = அவனருளின ஜ்ஞாநமெல்லாம், உள்கலங்கி = மர்மஸ்பர்ஶியாக க்ஷுபி4தமாய், மயங்கும் = மோஹிக்கும், ஆல் = விஷாத3ார்த்த2கம் அவ்யயம். சாயலொடு = அவயவகாந்தியோடுகூட, மணி = ஸ்ப்ருஹணீயமான, மாமை = ஸமுத3ாயகாந்தி, தளர்ந்தேன் நான் = நான் இழந்தேன். காணவாராய் என்றென்று = இப்படிப்பலகால் சொல்லி, கண்ணும் வாயும், துவர்ந்து = உலர்ந்து. தீயோடு = அக்3நியோடு, உடன்சேர் = ஸகாஶத்திலே சேர்ந்த, மெழுகாய் = மெழுக்குப்போலே வலிக்கவும் பெறாதே, கரிந்துபோகவும் பெறாதே, உலகில் திரிவேனே = லோகத்திலே திரிவேனே என்றபடி. (ஶோகவேக3:) ஶோகாதிஶய:, பூர்வயோஜனையில் வ்யாவ்ருத்தி (ஒருவர்) இத்யாதி3. (ஒருவரிருவர்) என்றது கீழ்ச்சொன்ன மூவர், அவர்மாத்ரமன்றிக்கே

ஆசார்யைகநிஷ்ட$_2$ரான இவர்சிரிப்பு தத்ப்ரேமாதிஶயத்துக்குப் போக்குவீடாய், திருவுள்ளத்தில் கொழுந்து பட்டுப்படரும் தத்$_3$ப$_4$க்திவல்லி பூத்தபூவாயே இவர்க்கு முக$_2$யாப$_4$ரணமுமாயிருக்குமிறே. (409)

4 1 0. ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே ப்ராபகம்.
இப்படி ஆசார்யதத்ஸத்$_3$ருஶருக்கும்படி சிரித்திருக்குமிவர் சொன்ன "நம்பிக்காளுரியனாய்" என்கிற ஆசார்யைகஶேஷமான ஸ்வரூபத்துக்கும், "நம்பிக்காள்புக்க காதலடிமைப்பயனன்றே" என்றுசார்ய-

---

உபாயோபேயபூ$_4$தரும் என்றறிந்திருக்கச்செய்தே, தத$_3$நுகு$_3$ணமாக நிற்கமாட்டாமல் ப$_4$க$_3$வத்$_3$-விஷயவைலக்ஷண்யபரவஶராய் இப்படி உண்டபோதொரு வார்த்தை சொல்லுகிறவர்களுக்கி கொண்டன்று; ஸ்வாசார்யசரணயுக$_3$ளமே உபாயமென்கிற இப்பரமார்த்த$_2$நிர்ணயம் பண்ணுமது அவர் திருவடிகளேயே தமக்குத் தஞ்சமாகப்பற்றி "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்கையாலே ப்ரத$_2$மபர்வத்திலே மண்டி ஹர்ஷஶோகபரவஶராய்ப்பேசுகிறவர்களைப் பரிஹஸித்திருப்பாரொரு-வர் உண்டிறே; அப்படியிருந்துள்ள ஶ்ரீமதுரகவிகள் தி$_3$வ்யஸூக்தியைக் கொண்டு இவ்வர்த்த$_3$-நிஶ்சயம் பண்ணக்கடவோம் என்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். (409)

4 1 0. இப்படி ப்ரமாணஸித்$_3$த$_4$மான அர்த்த$_2$த்தை உபபத்தியாலே ஸ்தி$_2$ரீகரிக்கிறார் மேல் [ஸ்வரூபத்துக்கும்] என்று துடங்கி. ஸ்வரூபோபாயபுருஷார்த்த$_2$ங்களை நிஷ்கர்ஷிக்குமளவில், ப்ரத$_2$மம் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி நிஷ்கர்ஷித்து, அநந்தரம் ப்ராப்யத்தை தத$_3$நுரூபமாக நிஷ்கர்ஷித்து, ப்ராபகத்தை தது$_3$ப$_4$யாநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷிக்க வேணுமிறே; வ்யுத்பத்தி

என்றபடி. ததீ$_3$யவிஷயத்தில் அத்யாத$_3$ர-அநாத$_3$ரோக்திகள் மூவர்சொல்லிலும் ததே$_3$கப்ரக்ருதிநயா பத்துப்பேரும் சொன்னதாகவிறேபூர்வயோஜனையில் கொள்ளவேண்டியது; இதில் அப்படியன்றிக்கே ஹர்ஷ-ஶோக-உக்திகள் பத்துப்பேருக்கும் உண்டு என்றபடி. ப்ரதிஷேத$_4$ம் ப்ரஸங்க$_3$பூர்வகமாகையாலே (அவர்கள்பாசுரங்கொண்டன்று) என்கிற ப்ரதிஷேத$_4$வ்யஞ்ஜிதம் (ததீ$_3$யரே) இத்யாதி$_3$. ப்ரதிஷேத$_4$-ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (தத$_3$நுகு$_3$ணமாக) இத்யாதி$_3$. (போதொரு வார்த்தை) என்றது வேளைக்கொருவார்த்தை என்றபடி. (இவ்வர்த்த$_2$ம்) என்கிற 'இத$_3$ம்'ஶப்$_3$த$_3$ம் பு$_3$த்$_3$தி$_4$ஸ்த$_2$வாசகம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (இப்பரமார்த்த$_2$நிர்ணயம்) இத்யாதி$_3$. (உண்ணுதபோது) இத்யாதி$_3$க்கு (இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்) என்று அந்வயம். (409)

4 1 0. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி ப்ரமாண) இத்யாதி$_3$. உபபத்தி: = வஸ்துஸாமர்த்$_2$யம். இத்தால் நிர்வாஹகத்வம் ஸங்க$_3$தி என்றபடி. ப்ரமாணோபபத்திஸம்ப்ரதா$_3$யங்கள் ப்ரமேயப்ரமிதி-ஹேதுக்களிறே. "ஆத்மாபி$_4$மாநாநுகு$_3$ணத்வாத் புருஷார்த்த$_2$வ்யவஸ்த$_2$யா:" இத்யாதி$_3$களை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரத$_2$மம் ஸ்வரூபத்தை) இத்யாதி$_3$. (உள்ளபடி) இத்யாதி$_3$யால் ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களும் தத்ஸாத$_4$நங்களும் ஸ்வரூபயாத$_2$ாத்ம்யநிஷ்கர்ஷஸஹிஷ்ணுயர்க்கு என்று ஸூசிதம். (தது$_3$ப$_4$யாநுரூபமாக) என்றது ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் அநுரூபமாக என்றபடி. "அந்நம் பே$_4$ாஜ்யம் மநுஷ்யாணாம்" என்று இத்யாதி$_3$ப்படியே அந்நரூப புருஷார்த்த$_2$ாநுகு$_3$ணமாக-வும், மநுஷ்யத்வரூபஸ்வரூபாநுகு$_3$ணமாகவும் க்ருஷி-த$_4$ாந்ய-தண்டுல-பாகாதி$_3$களிறே ஸாத$_4$ந-மாகிறது. ப்ராபகாநந்தரப$_4$ாவிப்ராப்யத்துக்கு ப்ராபகாத்பூர்வநிஷ்கர்ஷம் எங்ஙனே என்கிற

கைங்கர்யரூபமான ஸ்வரூபாநுரூபப்ராப்யத்துக்கும், "மேவினேனவன்பொன்னடி" என்னும்படி விடரீதமாகாதே சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே தது3ப4யமத்4யஸ்த2மான ப்ராபகம். ஸ்வரூபம் சரமஶேஷிக்கு ஶேஷம் தத்கைங்கர்யமே சரமப்ராப்யமென்று சரமஜ்ஞாநவ்யவஸாயம் பிறந்தால், சரமவிஷயமே சரமோபாயமாகா-

து3ஶையில் உபேயம் முற்பட்டு உபாயம் பிற்பட்டிருக்கும், அநுஷ்டா2நத3ஶையில் மாறாடியிருக்கும்; ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேராமையாலேயிறே உபாயாந்தரத்தை பரித்யஜித்தது; ஆகையாலே [ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே] என்கிறார். இனி ஸ்வரூபந்தன்னை நிரூபித்தால் ஜ்ஞாநாநந்த3ங்களும் புறவிதழென்னும்படி ப4க3வதநந்யார்ஹ-ஶேஷத்வமே வடிவாய், அதினுடைய யாதா2த்ம்யம் தச்சே2ஷத்வமும் புறவிதழென்னும்படி ததீ3யஶேஷத்வமே வடிவாயிறே இருப்பது; ஏவம்பூ4தஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை நிரூபித்தால், தத்கைங்கர்யம் ப்ரத2மாவதி4யாய், ததீ3யகைங்கர்யம் சரமாவதி4யாயிருக்கும்;

ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (வ்யுத்பத்தித3ஶையில்) இத்யாதி3. அதாவது - 'இஷ்டமிதம், அஸ்யேதம் ஸாத4நம்' என்று உபேயம் பூர்வம் அவக3தமாய், தது3பாயம் அநந்தரம் அவக3தமாய் அநந்யதா2ஸித்3த4நியதபூர்வப4ாவியான காரணம் என்று சொல்லுகிற உபாயம் பூர்வோத்பந்நமாய், அநந்யதா2ஸித்3த4நியதபஶ்சாத்3ப4ாவியான கார்யம் என்று சொல்லுகிற உபேயம் அநந்தரோத்பந்ந-மாயிருக்கையாலே உபாயநிஷ்பத்தே: பூர்வம் உபேயநிஷ்கர்ஷம் உபபந்நம் என்றபடி. பூர்வம் ஸ்வரூபப்ராப்ய-ஆநுகூ3ண்யத்தாலே ஸித்3தே4ாபாயத்துக்கு ஸ்வீகார்யத்வமும், தத3பா4வத்தாலே ஸாத்4யோபாயங்களுக்கு பரித்யாஜ்யத்வமும் விஸ்தரேண ஸாதி4தமாகையாலே, அந்த ந்யாயம் இங்கும் ஒக்கும் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே மூலத்திலே [வேணுமிறே] என்று ஸித்3த4வந்நிர்தே3ஶம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபத்துக்கும்) இத்யாதி3. ஸாத4நாந்தர-அநுஷ்டா2நத்தைப்பற்ற ஸித்3தே4ாபாயஸ்வீகாரம் அத்யந்தாபி4மதம் என்னுமிடம் அநந்யதா2ஸித்3த4-ப்ரமாணஶதப்ரதிபந்நமாகையாலே அதுக்கு அதி4காரிபே4த3ம் கொண்டாப்போலே ப்ரத2மபர்வமான ஸித்3தே4ாபாயத்தினுடைய ஸ்வீகாரத்தைப்பற்றவும் ததீ3யவிஷயசரமபர்வாத்மகசரமோபாய-ஸ்வீகாரத்துக்கு அத்யந்த-அபி4மதத்வமும் அநந்யதா2ஸித்த-ப்ரமாணஶதப்ரதிபந்நமாகையாலே இதுக்கும் அதி4காரிபே4த3ம் கொள்ளுகை ந்யாய்யமாகையாலே விதி4நிஷேத4ங்களுக்கு விரோத4மில்லை என்று மூலாபி4ப்ராயம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே ஸ்வரூபத்துக்கும்) இத்யாதி3. மூலாபி4ப்ரேதங்களான ப்ரக்ருதாநுகு3ண-ஸ்வரூபாதி3நிஷ்கர்ஷங்களை த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் (இனி ஸ்வரூபந்தன்னை) இத்யாதி3நா. (புறவிதழ்) ப3ஹிர்த3ளம், ப3ஹிரங்க3-நிரூபகம் என்றபடி. (ப4க3வதநந்யார்ஹஶேஷத்வமேவடிவாய்) என்றது தத2ாவித4ஶேஷத்வமே அந்தரங்க3நிரூபகமாய் என்றபடி. இவ்வந்தரங்க3த்வாதி3கம் பூர்வமேவ விஶதீ3க்ருதம். (அதினுடைய) என்றது ஸ்வரூபத்தினுடைய என்றபடி. (யாதா2த்ம்யம்) யதா2வஸ்தி2தாகாரம். (தச்சே2ஷத்வமும்) இத்யாதி3. அதாவது - ப4க3வச்சே2ஷத்வமும் ப3ஹிரங்க3நிரூபகம் என்னும்படி ததீ3யஶேஷத்வம் அந்தரங்க3நிரூபகமாயிறே இருப்பது என்றபடி. அயமபி4ப்ராய: - ப4க3வத3ப்ருத2க்ஸித்3த4க4த4ர்மபூ4த-மான சேதநத4ர்மிஸ்வரூபம் தத2ாவித4த4ர்மியான ப4க3வத3தீ4நமாயிருக்கும். ப4க3வத3தீ4நத்வ-மாவது - ஸ்வரூப-ஸங்கல்பாப்4யாம் தத2ாவித4ப4க3வந்நிர்வாஹ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபஸம்ப3ந்த4-விஶேஷம்; இது நித்யாநித்யஸாத4ாரணம். ப4க3வதா3த்மக-ஆஶ்ரயத்தினுடைய நித்யஸம்யோகா3த்மக-நித்யாதே4யத்வரூபநித்யப்ரகாரதாத்மகஶேஷத்வம் சேதநாத்மகத4ர்மஸ்வரூபநிர்வாஹகத்வாத் ஸர்வராவ்ருத்தித்வாச்ச அந்தரங்க3நிரூபகமாயிருக்கும். ஏதாத்3ருஶநித்யநிர்வஹணம் "ஸ்வமுத்3தி3ஶ்ய" என்றும் "ஸம்ஶ்ரிதார்த்த2ம் சகர்த்த2" என்றும் இத்யாதி3ப்படியே ஸம்ஶ்ரிதார்த்த2-த்வபர்யந்தஸ்வார்த்த2த்வபுரஸ்ஸரமாயிருக்குமாகையாலே நிருப்யஸ்வரூபநிர்வாஹகசோடி-

விடில் சேராச்சேர்த்தியாய் விடுமென்கிறுர். ப்ரத2மசேஷத்வாதி3கள் சரமபர்யந்தமாய் நிலேத்தபின்பு, ப்ரத2மசரமங்களிரண்டையும் ப்ராத4ாந்யேந பற்றி நிற்கை சேராதிறே. ப்ரத2மநமஸ்ஸிலே ப்ரத2மத்ருதீ-யாக்ஷரசதுர்த்தி2நமஸ்ஸுக்களாலே சரமஸ்வரூபப்ராப்யப்ராபகங்கள் சரமாதி4காரிக்கு அநுஸந்தே4யங்கள் என்றருளிச்செய்வர். (410)

ஸ்வரூபப்ராப்யவேஷம் இதுவாகையாலே தது3ப4யாநுகு3ணமான ப்ராபகம் ததீ3யரேயாக வேண்டியிறே இருப்பது; இனி, அந்த ததீ3யரில் வைத்துக்கொண்டு முதலடியிலே தன்னே அங்கீ3கரித்து, தத்வஜ்ஞாநப்ரதா3நத்தைப் பண்ணின மஹோபகாரகனுன ஸ்வாசார்யனுக்கே சேஷமாயிருக்கை ஸமஸ்தப4ாக3வதருடைய உகப்புமாய், தன் ஸ்வரூபத்தினுடைய எல்லேநிலமு-மாயிருக்கும்; இந்த ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமான ப்ராப்யமும் ஸ்வாசார்யன் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமுமாயிருக்கும்; இப்படி ஸ்வரூபப்ராப்யங்களாய் அற்றல் இவை இரண்டுக்கும் ஸத்3ருமான ப்ராபகம் ஸ்வாசார்யசரணயுக3ளமாக வேணுமென்கை. இதுவே ஸ்வரூபப்ராப்யங்களுக்குச்சேர்ந்த உபாயமென்கையால் ஈஸ்வரஸ்வாதந்த்ர்யபீ4த்யா நிர்ப4ய-த்வத்தைப் பற்ற இதில் போந்தவளவல்ல, முக்2யோபாயம் இதுவே என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதி-பந்நமிறே.

ப்ரவிஷ்டதயா நிரூபகாந்தரங்களேப்பற்ற ப்ரத2மோபஸ்தி2தத்வாத் அந்தரங்க3மாயிருக்கிற ப4க3வத்ப்ரகாரதாரூபசேஷத்வாபேக்ஷயா உத்3தே3ஸ்யகோடிப்ரவிஷ்டமான ஸம்ஸ்ரிதார்த்த2த்வ-ரூபததீ3யசேஷத்வம் ப்ரத2மோபஸ்தி2தமாகையாலே அத்தைப்பற்றவும் அந்தரங்க3மாயிருக்கும் என்று கருத்து. யத்2வா "ந்யக்3ரோத4பீ3ஜே வடவத் ப்ரணவே ஸப்3த3ஜாலவத் । ஸித்3தே4 ததீ3யசேஷத்வே ஸர்வார்த்தா2ஸ்ஸம்ப4வந்தி ஹி" என்கிறபடியே கைங்கர்யாதி3ப்ரயுக்தப4க3வச்சே2ஷத்வம் தத2ாவித4-ததீ3யசேஷத்வஹேதுகப்ரதிஷ்ட2ாபகமாகையாலே ஸாமாந்யேந ப4க3வச்சே2ஷத்வத்தைப்பற்ற ததீ3யசேஷத்வத்துக்கு தத்பூர்வகாலஸத்த்வரூப-அந்தரங்க3த்வம் என்றுமாம். (ப்ரத2மாவதி4த்வம்) ஸாதிஸயதத்ப்ரீதிஹேதுத்வம். (சரமாவதி4த்வம்) நிரதிஸயதத்ப்ரீதிஹேதுத்வம். (ஸ்வரூபப்ராப்ய-வேஷம்) இத்யாதி3. அதாவது - ஸ்வேதரஸர்வாதிஸாயிப4க3வத3த்யந்தாபி4மதத்வத்தாலே ததீ3ய-சேஷத்வகைங்கர்யங்கள் ஸ்வரூபப்ராப்யங்களாகிறப்போலே தத ஏவ ஹேதோ: தது3ப4யாநுகு3ண-ப்ராபகமும் ததீ3யாபி4மாநமேயாக வேணும் என்றபடி.

இப்படி ஸாமாந்யேந ததீ3யபர்யந்தசேஷத்வாதி3ரூபஸ்வரூபயாத2ாத்ம்யத்தை உபபாதி3த்து மதுரகவிஸூக்திகளே ப்ரமாணமாக நிர்தே3ஸித்த இத்தால் ஸூலாபி4ப்ரேதம் என்று ஸூசிதமான ஆசார்யசேஷத்வங்களான ஸ்வரூபயாத2ாத்ம்யகாஷ்டை2யை உபபாதி3க்கிறுர் (இனி அந்த ததீ3யரில்) இத்யாதி3நா. (முதலடியிலே) என்றது ப்ரத2மபர்வத்துக்கும் அதி4காரியாகைக்கு முன்னே என்றபடி. "நிர்விசேஷம் ந ஸாமாந்யம் ஸாமாந்யஸ்யாப்ரவர்த்தகத்வாத்" என்கிறபடியே அநுஷ்ட2ாநாய விசேஷாகாங்க்ஷாயாம் உபஸ்தி2தத்வாத், உபகாரகத்வாச்ச வரக்கடவ ஸ்வாசார்யசேஷத்வம் புருஷார்த்த2ப்ரவ்ருத்திஹேதுவாயும் ப4க3வச்சே2ஷத்வரூபஸ்வரூபகாஷ்டை2யுமாயிருக்கும் என்றபடி. ஆசார்யகைங்கர்யசேஷத்வங்களினுடைய ஸ்வரூபப்ராப்யகாஷ்ட2ாத்வஸூசநார்த்த2ம் வேஷமானுல் என்னுதே (அத்தால்) என்றது. (அவர்பாகரம்) இத்யாதி3யாலும் (ஸ்வரூபத்துக்கும்) இத்யாதி3யாலும் ஆசார்யாபி4மாநமே ஸ்வரூபப்ராப்யாநுரூபப்ராபகம் என்று வ்யஞ்ஜிதமாகையாலே அத்தால் ப2லிதத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (இதுவே) இத்யாதி3நா. ஈஸ்வரஸ்வாதந்த்ர்யபீ4தி அத்தை விடுவிக்கைக்கும் நிர்ப4யத்வம் இங்கு வருகைக்கும் ஹேது என்று விவேக:. இத்தால் ப4க3வத்3கீ3தாந்யாயத்தாலே

411. வடுகநம்பி ஆழ்வானையும் ஆண்டானையும் இருகரையரென்பர்.

தத்துல்யவிபரீதப்ராபகாந்தரபரிக்ரஹம் சரமநிஷ்டர்க்கு அநபிமதமென்கிறார் மேல்; எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணமென்றிருக்கும் வடுகநம்பி, உடையவர்க்கு பவித்ரமான கூரத்தாழ்வானையும் தண்டமான முதலியாண்டானையும், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், பெரியபெருமாள் திருவடிகளே ஶரணம் என்றிரண்டையுமநுஸந்திக்கையாலே ஒருகரையில் நிலையற்ற இருகரையரென்பர். ஆகையால் ப்ராபகவைபரீத்யம் சரமநிஷ்டர்க்கு அநிஷ்டமென்றபடி. (411)

---

411. இவ்வர்த்தவிஷயமாக ஓர் ஐதிஹ்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல் [வடுகநம்பி] என்று துடங்கி. அதாவது—ஆழ்வார்திருவடிகளில் ஸ்ரீமதுரகவிகள் இருந்தாப்போலே, ப்ராப்யப்ராபகங்கள் இரண்டும் எம்பெருமானார்திருவடிகளிலே என்று ப்ரதிபத்திபண்ணி "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்கும் வடுகநம்பி, எம்பெருமானார்க்கு நிழலுமடிதாறும் போலே அவிநாபூதராய் "ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ ஶரணம் ப்ரபத்யே", "ராமாநுஜார்யவஶக: பரிவர்த்திஷீய" என்று உபாயோபேயங்கள் அவர்திருவடிகளும், அத்திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமுமென்றிருக்கும் கூரத்தாழ்வானையும், தாத்ருஶரான முதலியாண்டானையும், ஸம்ஸாரத்திலிருப்பில் அடிக்கொதிப்பால் வந்த ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே கலங்கி காதாசித்கமாகப்பெருமாள் பக்கலிலும் சென்று பல்காட்டுவது, தத்வைலக்ஷண்யம் கண்டவாறே ப்ரவணராய்ப் போருவதாம் இவ்வளவைக் கொண்டு, எம்பெருமானார்திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமானால் "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்க வேண்டாவோ, அங்ஙனன்றிக்கே சரமாவதியிலும் ப்ரதமாவதியிலும் கைவைத்து நிற்கிறவர்கள் இருகரையர் என்றருளிச்செய்வர் என்றபடி. (411)

அமுக்யோபாயப்ரதிபாதநாநந்தரம் முக்யோபாயப்ரதிபாதநம் என்று ஸங்கதிவிஶேஷமும் ஸூசிதம்.

411. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்வர்த்த) இத்யாதி. (ஐதிஹ்யம்) ஸம்ப்ரதாயாகதவாக்யம். இத்தால் பூர்வவந்நிர்வாஹகத்வம் ஸங்கதி என்றபடி. மதுரகவிகளை எடுத்த அநந்தரம் வடுகநம்பியை எடுத்த இதுக்கு தாத்பர்யம் (ஆழ்வார்) இத்யாதி. (நிழலும் அடிதாறும் போலே) பாதச்சாயையும், பாதரேகையும்போலே. உபாயமாகப் பற்றினமையில் ப்ரமாணம் (ராமாநுஜஸ்ய) இத்யாதி. உபேயமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணினமையில் ப்ரமாணம் (ராமாநுஜார்ய) இத்யாதி. இவையிரண்டும் ஆழ்வான்ஸ்லோக்தியிறே. பரிவர்த்தநம் = பரிசரணம். உபாயம் அவர்திருவடிகளும், உபேயம் அத்திருவடிகளில் இத்யாதி க்ரமாந்வயம் கண்டுகொள்வது. அநந்தரநிர்தேஶதாத்பர்யம் (தாத்ருஶரான) என்றது. "ஸோயம் ராமாநுஜமுநிரபி ஸ்வீயமுக்திம் கரஸ்தாம் யத்ஸம்பந்தாதமநுத கதம் வர்ண்யதே கூரநாத:" என்னும்படி உத்தமாதிகாரிகளான ஆழ்வானுக்கும், "ஸ்ரீவைஷ்ணவாநாம் தாஸத்வஸ்வாமித்வப்ரதிதாஹ்வயம்" என்னும்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸத்வப்ரஸித்தி ப்ரதமபாத்ரமான ஆண்டானுக்கும், ஸ்வியசரமாதிகாரவிருத்தப்ரதமபர்வாவரோஹணம் விஷயதோஷப்ரயுக்தமாயல்லது ஆஶ்ரயதோஷப்ரயுக்தமாய் வந்ததல்லாமையாலும், அதுதான் காதாசித்கமாகையாலே ஆழ்வார்களைப்போலே ப்ரகரமல்லாமையாலும் சரமநிஷ்டாபஞ்ஜகமாகாது என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரத்தில்) இத்யாதி. (பற்காட்டுகை) "தர்ஶயந் தந்தபங்க்திம்" என்கிற அர்த்திதத்வஸூசகமுகமுத்ராவிஶேஷம். (இவ்வளவைக்கொண்டு) இத்யநேந நிஷ்டாபங்காபாவம் ஸூசிதம். இதுவும் அவர்க்கு பரிஹாஸாஸ்பதம் என்னும்படியான வடுகநம்பியினுடைய சரமநிஷ்டாகரிஷ்டதை சொல்லிற்று. (411)

412. ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரத2மபர்வம் ஆசார்யகைங்கர்யம்; மத்4யமபர்வம் ப4க3வத்-கைங்கர்யம்; சரமபர்வம் பா4க3வதகைங்கர்யம்.

ஆகில் ப4க3வத்3பா4க3வதாசார்யவிஷயகைங்கர்யத்ரயமும் ப்ராப்யமாயிருக்க, ஆசார்யகைங்கர்யமே ப்ராப்ய-மானபடியென்னென்ன, ஸ்வரூபஜ்ஞாநபரிபாகநிப3ந்த4நமாக பர்வக்ரமமாய் வருகையாலே என்கிறார் மேல் [ப்ராப்யத்துக்கு] இத்யாதி3யால். ப்ராத2மிகப4க3வச்சே2ஷத்வாநுகு3ணமான ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரத2மாம்ஶம் ப்ரத2மஶேஷியான ப4க3வத்கைங்கர்யம்; மாத்4யமிகஶேஷத்வாநுகு3ணமான ப்ராப்யத்துக்கு மத்4யமாம்ஶம் மத்4யமஸ்த2ஶேஷிகளான பா4க3வதகைங்கர்யம்; சரமஶேஷத்வாநுகு3ணமான ப்ராப்யத்துக்கு சரமாம்ஶம் சரமஶேஷியான ஆசார்யகைங்கர்யமென்று மேல் [சரமபர்வம் வரக்கடவது] என்கிறதுக்கும் சேரும்படி இங்கு மாறாடி அந்வயித்தருளிச்செய்வர். ப4க3வத்கைங்கர்யம் பா4க3வதகைங்கர்யத்திலே மூட்டும்; அந்த பா4க3வத-கைங்கர்யம் ஆசார்யகைங்கர்யத்திலே நிலைப்பிக்கும். ஆகையால் ஆசார்யகைங்கர்யமே சரமபர்வம். ப4க3வத்-கைங்கர்யத்திலே பா4க3வதகைங்கர்யமில்லை, ஸாமாந்யமான பா4க3வதகைங்கர்யத்தில் விஶேஷமான ஆசார்யகைங்கர்யமில்லை, தது3ப4யபா4வமுள்ள ஆசார்யகைங்கர்யத்தில் தது3ப4யகைங்கர்யமுண்டு, ப4க3வத்-கைங்கர்யத்தைவிடில் ஆசார்யபா4க3வதர்கள் கைவிடுவார்கள், பா4க3வதகைங்கர்யத்தைவிடில் ப4க3வதா3-சார்யர்கள் கைவிடுவார்கள், ஆசார்யகைங்கர்யத்தைவிடில் ப4க3வத்3பா4கவதர்கள் கைவிடுவார்கள். ஆசார்ய-

---

412. [ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே] என்றவிடத்தில் ஸ்வரூபத்தை ஒருவழியால் இசைந்து, ப4க3வத்கைங்கர்யமன்றோ ப்ராப்யம், ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்3ருஶமாகவேணும் என்றபடி எங்ஙனே என்பாருடைய ஶங்கையை பரிஹரிக்கைக்காக, ப்ரத2மம் ப்ராப்யவேஷத்தை ஓடவைத்துக் காட்டுகிறார் [ப்ராப்யத்துக்கு] என்றுதுடங்கி. [ப்ராப்ய]மாவது – ஶேஷத்வைகநிரூபணீயமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு புருஷார்த்த2மான கைங்கர்யம்; பர்வ-ஶப்3த3ம் அம்ஶவாசி; இங்கு ப்ரத2மபர்வமாகச்சொல்லுகிற ஆசார்யகைங்கர்யமாவது – "திருத்தித் திருமகள் கேள்வனுக்காக்கி" என்கிறபடியே முதலடியிலே தன்னை அங்கீகரித்து ப4க3வத்3-விஷயத்துக்கு ஆளாம்படி திருத்தின ஆசார்யனுக்கு உகப்பாகப் பண்ணும் ப4க3வத்கைங்கர்யம்; மத்4யமபர்வமாகச் சொல்லுகிற ப4க3வத்கைங்கர்யமாவது – "அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்த

---

412. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஸ்ரூபத்துக்கும்) இத்யாதி3. (ஒருவழியால்) என்றது தத்3யாத2ாத்ம்ய-காஷ்டை2களை இசையாதே ப4க3வச்சே2ஷத்வரூபதாமாத்ரத்தாலே அங்கீ3கரித்து என்றபடி. (ப4க3வத்) இத்யாதி3. ப4க3வச்சே2ஷத்வரூபஸ்வரூபத்துக்கு ப4க3வத்கைங்கர்யமே அநுரூபப்ராப்யமாகையாலே ப்ராப்யாநுரூபத்வகத2நம் எங்ஙனே ? ஆசார்யகைங்கர்யம் ப்ராப்யமன்றே? என்கிற ஶங்கையிலே உத்தரக்3ரந்த2ம் என்றபடி. (ஓடவைத்து) விஶிஷ்ய. "ப்ராப்யஸ்ய ப்3ரஹ்மணோ ரூபம்" இத்யாதி3-களிலே பரஸ்வரூபத்துக்கு ப்ராப்யத்வவ்யபதே3ஶம் இருக்கையாலே அதுக்கு கைங்கர்யரூபத்வம் கூடாதே என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்யமாவது) இத்யாதி3. 'ப்ராப்ய'ஶப்தம் ஸாத்4யபரம் என்றபடி. "பர்வக்3ரந்தெ2ள பஞ்சத3ஶ்யாம்" என்று க்3ரந்தி2வாசகமான 'பர்வ'ஶப்3த3ம் அம்ஶலக்ஷகம். ஏவம்வித4நிர்தே3ஶம்-தான் அவயவியான ப்ராப்யத்துக்கு இக்ஷுநிஶ்ஶ்ரேணிகாதி3ஸாத்3ருஶ்யவிவக்ஷணார்த்த2ம் என்னும்-அபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் ('பர்வ'ஶப்3த3ம் அம்ஶவாசி) என்று. நிரதிஶயப்ரியமான ஆசார்யவிஷயகைங்கர்யத்துக்கு ஸாதிஶய-ப்ரியத்வரூபப்ரத2மபர்வத்வம் எங்ஙனே? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இங்கு ப்ரத2ம-பர்வமாக) இத்யாதி3. மூலத்தில் ஆசார்யகைங்கர்யாதி3ஶப்3த3ங்கள் ஆசார்யப்ரீதிவிஷய-கைங்கர்யாதி3பரங்களல்லது ஆசார்யவிஷயகைங்கர்யாதி3பரங்கள் அன்று என்றபடி. வ்யாக்2யாநத்தில் ப4க3வத்கைங்கர்யாதி3ஶப்3த3ங்கள் ப4க3வத்3விஷயகைங்கர்யாதி3பரங்கள். ப்ரத2மபர்வமான

பா4க3வதப்ரீதிவர்த்த4கம் ப4க3வத்கைங்கர்யம், ப4க3வதா3சார்யப்ரீதிவர்த்த4கம் பா4க3வதகைங்கர்யம், ப4க3வத்3பா4கவதப்ரீதிவர்த்த4கம் ஆசார்யகைங்கர்யம். ப4க3வத்கைங்கர்யமொருபுரி, பா4க3வதகைங்கர்யம் இருபுரி, ஆசார்ய-கைங்கர்யம் முப்புரியுண்டது. இனி ப4க3வச்சே2ஷத்வப்ரத4ாநர் ப4க3வத்கைங்கர்யம் நிருபாதி4கம் பா4க3வதா3சார்யகைங்கர்யமௌபாதி4கமென்றிருப்பர்கள். ஆசார்யஶேஷத்வப்ரத4ாநர் ஆசார்யகைங்கர்யம் நிருபாதி4கம் ப4க3வத்3பா4கவதகைங்கர்யம் ஔபாதி4கமென்றிருப்பர்கள். ப்ரத2ம-ஶேஷத்வப்ரத4ாநர்க்கு ப4க3வத்கைங்கர்யத்தில் ஸத்தாநிப3ந்த4நத்வபு3த்3தி4யும், ததீ3ய-ஆசார்யகைங்கர்யங்களில் ததீ3யத்வோபதே3ஶிகத்வநிப3ந்த4நபு3த்3தி4யும் நடக்கும்; சரமஶேஷத்வ-ப்ரத4ாநர்க்கு ஆசார்ய-கைங்கர்யத்தில் ஸத்தாநிப3ந்த4நபு3த்3தி4யும் ப4க3வத்3பா4கவதகைங்கர்யங்களில் ஸ்வஶேஷிப்ரீதிநிப3ந்த4ந-பு3த்3தி4யும் நடக்கும். ப4க3வச்சே2ஷத்வப்ரத4ாநர்க்கெல்லே பா4க3வதகைங்கர்யம், ஆசார்யஶேஷத்வ-ப்ரத4ாநர்க்கெல்லே ப4க3வத்3பா4கவதகைங்கர்யம்; ஆக கைங்கர்யத்ரயமும் அவர்ஜநீயம். ப்ரத2மஶேஷத்வ-ப்ரத4ாநர்க்கு சரமாந்வயம் பாகல்காயிட்டுண்டு பால் வார்த்துண்பாரைப்போலே; சரமஶேஷத்வப்ரத4ாநர்க்கு ப்ரத2மாந்வயம் பாலும் பழமுமாக உண்டு ஹரீதகி ஸேவிப்பாரைப்போலே என்று அருளிச்செய்வர். ஆக ப்ரத2மமத்4யமசரமரூபபர்வக்ரமமாக அருளிச்செய்கிறவிது ஜ்ஞாநபரிபாகாநுகு3ணமாக தத்கைங்கர்யம் ரஸித்து வருமென்றும், ஒன்றிலொன்று ஸாரமாய் ருசிக்குமென்றும், ஸ்வப்ராத4ாந்யமான அம்ஶபே4த3-மொழிய ஸ்வப்ராப்யாகாரபே4த3மான அம்ஶபே4த3மில்லையென்றும் திருவுள்ளம்பற்றியிறே பர்வத்தை மாறுடி அருளிச்செய்கைக்கடி ஶ்ருதஸாபேக்ஷதையைப்பற்ற என்று அருளிச்செய்வர். அன்றியே, சரமஶேஷத்வ-ப்ரத4ாநர்க்கு ஸத்தாநிப3ந்த4நப்ரத2மபர்வம் ஸதா3சார்யகைங்கர்யம், மத்4யமபர்வம் தத்ப்ரத3ப4க3வத்-

---

விமலன்" என்கிறபடியே தானுகந்தாரைத் தன்னடியார்க்கு அடிமைப்படுத்தும் ப4க3வானுக்கு உகப்பாகப் பண்ணும் பா4க3வதகைங்கர்யம்; சரமபர்வமாகச் சொல்லுகிற பா4க3வதகைங்கர்ய-மாவது – ஆசார்யபரனென்று உகக்குமவர்களாய் ஆசார்யவைப4வஜ்ஞாபகராய் ஆசார்யகைங்கர்-யத்தின் ஏற்றமறியுமவர்களான பா4க3வதர்களெல்லார்க்கும் உகப்பாகப்பண்ணும் ஆசார்யகைங்கர்யம்.

ப4க3வத்கைங்கர்யத்துக்கு மத்4யமபர்வத்வம் எங்ஙனே? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (மத்4யமபர்வமாக) இத்யாதி3. அடியார்க்கு = தன் அடியார்க்கு. ஆட்படுத்த = ஆளாக்கின, விமலன் = நிர்தோ3ஷன் என்றபடி. இத்தைப்பற்ற (தானுகந்தாரை) இத்யாதி3. (ப4க3வத்கைங்கர்யம்) என்றது ப4க3வத்ப்ரீதிவிஷயமான கைங்கர்யம் என்றபடி. மத்4யமபர்வமான பா4க3வத-கைங்கர்யத்துக்கு சரமபர்வத்வம் எங்ஙனே? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (சரமபர்வமாக) இத்யாதி3நா. "ஆசார்யவாந் புருஷோ வேத3", "ஆசார்யவத்தயா" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (ஆசார்யவாந் என்று) இத்யாதி3. (வைப4வம்) ப4க3வத்3பா4க3வதவிஷயங்களும் தானுமிருக்கை. (ஏற்றம்) ப4க3வத்3-பா4க3வத-ஆசார்ய-கைங்கர்யஸ்வரூபத்ரைரூப்யப்ரயுக்தநிரதிஶயோத்கர்ஷம். (பா4க3வதகைங்கர்யம்) என்றது பா4க3வதப்ரீதிவிஷயகைங்கர்யம் என்றபடி.

ப4க3வத்கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரத2மபர்வத்வம் உத்தரபர்வத்3வயாநாத்மகத்வத்தாலே. பா4க3வத-கைங்கர்யத்துக்கு மத்4யமபர்வத்வம் சரமபர்வாநாத்மகத்வத்தாலே. ஆசார்யகைங்கர்யத்துக்கு சரம-பர்வத்வம் பூர்வபர்வத்3வயாநாத்மகத்வத்தாலேயும், தானே நிலையாலேயும் என்று கருத்து.

நத்4விஷயக-ததி3ஷ்டகரணாதி3களிலும், ததி3ஷ்டகரணாதி3மாத்ரத்திலும் விகல்பேந ப்ரயோகி3க்கப் படுகிற ஆசார்யகைங்கர்யாதி3ஶப்3த3ங்களை தத்3விஷய-ததி3ஷ்டகரணபரமாகவே கொண்டும் அவற்றுக்கும் ப்ரத2மபர்வாதி3ஶப்3த3ங்களுக்கும் பி4ந்நக்ரமத்வத்தைக்கொண்டும் 'ப்ரத2மபர்வம் ப4க3வத்கைங்கர்யம்' இத்யாதி3ப்படியே யோஜிக்கில் வாக்யப4ங்க3ம் வருமாகையாலே அவாந்தர-

கைங்கர்யம், சரமபர்வம் தது3ப4யப்ராபகப4ாகவதகைங்கர்யம் என்றிங்ஙனே யதா2ந்வயமாகவும் யோஜிப்பர்கள்; இது (சரமபர்வம் வரக்கடவது) என்கிற மேலுக்குச்சேராது. (412)

413. ஸ்வரூபப்ராப்தியை ஶாஸ்த்ரம் புருஷார்த்த2மாகச் சொல்லாநிற்க, ப்ராப்திப2லமாய்க்கொண்டு கைங்கர்யம் வருகிறாப்போலே, ஸாத்4யவிவ்ருத்3தி4யாய்க் கொண்டு சரமபர்வம் வரக்கடவது.

இந்த ஆசார்யகைங்கர்யம் பரமபுருஷார்த்த2சரமமாய் வருமென்கிறார்; "பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்3ய ஸ்வேந ரூபேணாபி4நிஷ்பத்3யதே" என்று ப4க3வத்ஸாம்யாபத்தியை வேதா3ந்தஶாஸ்த்ரம் பரமபுருஷார்த்த2மாகச்

ஆக, ஆசார்யப்ரீதிவிஷயமான ப4க3வத்கைங்கர்யத்தை ஆசார்யகைங்கர்யம் என்றும், ப4க3வத்ப்ரீதிவிஷயமான பா4கவதகைங்கர்யத்தை ப4க3வத்கைங்கர்யம் என்றும், பா4க3வதப்ரீதிவிஷயமான ஆசார்யகைங்கர்யத்தை பா4கவதகைங்கர்யம் என்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. ஆகையால் ஆசார்யகைங்கர்யம் ப்ராப்யம் என்று சொன்னவிதில் குறையில்லை என்று கருத்து. (412)

413. இப்படி ஆசார்யகைங்கர்யமே சரமபர்வம் என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லாதிருக்கச்செய்தே இதுவருகிறவழிதான் என்னென்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் [ஸ்வரூபப்ராப்தியை] என்று துடங்கி, அதாவது "பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்3ய ஸ்வேந ரூபேணாபி4நிஷ்பத்3யதே"

வாக்யஸ்வாரஸ்யப4ங்க3ம் ப்ரஸங்கி3க்கும்.

அங்ஙன் பி4ந்நக்ரமமாகவன்றிக்கே யதா2ஶ்ருதாந்வயமாகக்கொண்டு கதா2ஞ்சித் ஆசார்யகைங்கர்யாதி3களுக்கு ப்ரத2மபர்வத்வம் சொல்லில் ஆசார்யகைங்கர்யத்துக்கு நிரதிஶயபுருஷார்த்த2த்வபரமஹாவாக்யஸ்வாரஸ்யப4ங்க3ம் ப்ரஸங்கி3க்கும். இப்படி ஆய்ப்படியில் உக்தயோஜநாத்3வயமும் அநுசிதமாகையாலே ஆசார்யகைங்கர்யாதி3ஶப்3த3ங்களுக்கு இங்கு தத்ததி3ஷ்டகரணமாத்ரவிஷயத்வத்தைக்கொண்டும், அயோக்3யதாநுகு3ணமாக ப4க3வதா3தி3விஷயத்வத்தையும் கொண்டு 'ஆசார்யப்ரீதிவிஷயப4க3வத்கைங்கர்யம் ப்ரத2மபர்வம்' இத்யாதி3பூர்வோக்தரீத்யா வ்யாக்2யாநம் பண்ணினால் அவாந்தரவாக்யஸ்வாரஸ்யமும், மஹாவாக்யஸ்வாரஸ்யமும் ஸித்3தி4க்கும். ப்ரத2மபர்வம் ப4க3வத்கைங்கர்யம் இத்யாதி3ஸ்பஷ்டஶைலியை ஆஶ்ரயியாதே ப்ரத2மபர்வம் ஆசார்யகைங்கர்யம் இத்யாத்3யஸ்பு2டஶைல்யாஶ்ரயணமும் ப4க3வத்கைங்கர்யாதி3களுக்கு ஆசார்யப்ரீதிவிஷயத்வாதி3ப்ரகாஶநார்த்த2மாகையாலே உசிதமாகிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆக ஆசார்யப்ரீதிவிஷயமான) இத்யாதி3. ப்ராப்யைகதே3ஶத்வாத் ப்ராப்யத்வவ்யபதே3ஶம் ஆசார்யகைங்கர்யத்துக்கு யுக்தம் என்கிற ஆலாபி4ப்ராயத்தை த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் (ஆகையால்) இத்யாதி3நா. (412)

413. உத்தரவாக்யஸங்க3தி (இப்படி ஆசார்ய) இத்யாதி3. ப்ரமாணகத2நாத் ஹேதுதை ஸங்க3தி என்றபடி. ஸ்வரூபஶப்3த3ப்ரத்யபி4ஜ்ஞாபிதமூலாபி4ப்ரேதஶாஸ்த்ரஶப்3தா3ர்த்த2ம் (பரஞ்ஜ்யோதி:) இத்யாதி3. பரஞ்ஜ்யோதி: = பரமாத்மாநம். உபஸம்பத்3ய = ப்ராப்ய, ஸ்வேந ரூபேண = நித்யஸித்3தே4ந அபஹதபாப்மத்வாத்3யாகாரேண, அபி4நிஷ்பத்3யதே = ஆவிர்ப4வதி என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பரப்ராப்தி) இத்யாதி3. ஸ்யப3ந்தம் (பூர்விகை) இதி. "அநாதி3மாயயா ஸுப்த:" இத்யாதி3யைப்பற்ற (அநாதி3கர்ம) இத்யாதி3. "மலப்ரக்ஷாலநாந்மணே:", "மலாவகுண்டி2தத்வாச்ச" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (மலாவகுண்டி2த) இத்யாதி3. "ப்3ராஹ்மேண ஜைமிநி:" என்கிறபடியே

சொல்லாநிற்க, ப4க3வத்ப்ராப்திப2லமாய்க்கொண்டு "ஸோஸ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்", "ஏகதா4 ப4வதி" இத்யாதி3ஸித்3த4ப4க3வத3நுப4வஜநிதப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யம் புருஷார்த்த2மாய் வருகிறாப்போலே, ப்ராப்தி-ப2லகைங்கர்யமாகிற ஸாத்4யத்தினுடைய தத்ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4ப்ரீதிவர்த்தகவ்ருத்3தி4ஹேதுவாய்க்கொண்டு மத்4யமபர்வமான பா4க3வதகைங்கர்யமும், தத்ப்ரீத்யதிஶயநிப3ந்த4நவிஶேஷவ்ருத்3தி4ஹேதுவாய்க்கொண்டு சரமபர்வமான ஆசார்யகைங்கர்யமும், ராக3ப்ராப்தமாகத் தன்னடையே வரக்கடவதென்கிறார். (413)

என்று பரப்ராப்திபூர்விகையாய் அநாதி3கர்மநிப3ந்த4நாசித்ஸம்ப3ந்த4த்தாலே மலாவகுண்டி2த-மணிப்ரபை4 போலே திரோஹிதமான ஸ்வாஸாத4ரணாகாரத்தினுடைய ஆவிர்பா4வரூபையான ப்ராப்தியே வேதா3ந்தஶாஸ்த்ரம் புருஷார்த்த2மாகச் சொல்லாநிற்க, இப்படி ஆவிர்பூ4தமான ஸ்வரூபத்தையுடைய ஆத்மா, ஶேஷத்வைகநிரூபணீயதயா ஶேஷிவிஷயகிஞ்சித்காரத்தா-லல்லது செல்லாதபடியாயிருக்கையாலே, அந்த ஸ்வரூபப்ராப்திப2லமாய்க்கொண்டு ப4க3வத3நுப4வஜநிதப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யம் வருகிறாப்போலே, ஶேஷியான ப4க3வானுக்கு ஸ்வவிஷயகிஞ்சித்காரத்திலும் ஸ்வகீயவிஷயகிஞ்சித்காரம் முக்2யமாகையாலே அந்த ப4க3வத்கைங்கர்யமாகிற ஸாத்4யத்தின் வ்ருத்3தி4ரூபமாய்க்கொண்டு மத்4யமபர்வமான பா4க3வதகைங்கர்யம் வரக்கடவதாய், அந்த பா4க3வதர் எல்லார்க்கும் ஸ்வவிஷய-கிஞ்சித்காரத்திலும் தனக்கு உபகாரகனான ஆசார்யவிஷயத்தில் கிஞ்சித்காரமே உகப்பாகையாலே அந்த ஸாத்4யத்தினுடைய விஶேஷவ்ருத்3தி4யாய்க்கொண்டு சரமபர்வமான ஆசார்யகைங்கர்யம் வரக்கடவதென்கை. (413)

அபஹதபாப்மத்வாதி3மாத்ரம் ஜீவபரஸாத4ாரணமானாலும் பரமாத்மாதீ4நத்வவிஶிஷ்டஜீவீயாப-ஹதபாப்மத்வாதி3களும் பரமாத்மஶேஷத்வமும் சேதநாஸாத4ாரணம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸ்வாஸாத4ாரண) இத்யாதி3. அஸாத4ாரண்யம் - ரூபஶப்3த3ப2லிதம். ஸ்வஶப்3த3ம் நித்யஸித்3த4-பரம் என்று கருத்து. "ப்3ராஹ்மேண" இத்யாதி3மாத்ரம் அபஹதபாப்மத்வாதி3ப்3ரஹ்ம-ஸாத4ாரணகு3ணாஷ்டகாவிர்பா4வ-அயோக3வ்யவச்சே2த3மாத்ரபரம் என்னுமிடம் "அத ஏவ ச அநந்யாதி4பதி:" என்கிற ஸூத்ரத்திலே ப4க3வச்சே2ஷத்வ-ஆவிர்பா4வ-வ்யஞ்ஜநத்தாலே ஸூசிதமிறே. இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஆவிர்பூ4தமான) இத்யாதி3நா. "நாகிஞ்சித்-குர்வதஶ்ஶேஷத்வம்" என்கிற இத்தைப்பற்ற (ஶேஷிவிஷய) இத்யாதி3. ப்ராப்திப2லம் என்கிற 'ப்ராப்தி'ஶப்3த3ம் ஆவிர்பா4வரூபப்ரக்ருதப்ராப்திபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அந்த ஸ்வரூப) இத்யாதி3. "ஸ தத்ர பர்யேதி ஜக்ஷத் க்ரீட3ந்" இத்யாதி3ப்ராகரணிகவ்யாபாரங்களுக்கு கைங்கர்யரூப-த்வம் ஸ்வரூபாவிர்பா4வோக்தியால் அர்த்த2ஸித்3த4ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே [கைங்கர்யம் வருகிறாப்போலே] என்கிற மூலம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ப4க3வத3நுப4வ) இத்யாதி3. "மத்3ப4க்தப4க்தப4க்தேஷு ப்ரீதிரப்4யதிகா ப4வேத்" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு (ஶேஷியான) இத்யாதி3. ஸாத்4யவிவ்ருத்3தி4யால் ஸாத்4யமும் தத்3விவ்ருத்3தி4யும் ஆக்ஷிப்தமாகை-யாலே ஸாத்4யம் ப4க3வத்கைங்கர்யம், தத்3விவ்ருத்3தி4 பா4க3வதகைங்கர்யம், தத்3விவ்ருத்3தி4 ஆசார்யகைங்கர்யம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அந்த ப4க3வத்கைங்கர்யமாகிற) இத்யாதி3. (அந்த பா4க3வதர்களெல்லாரும்) என்றது ப4க3வானுடைய அப்4யதி4கப்ரீதிவிஷயஸமஸ்தபா4க3வதர்க-ளுக்கும் என்றபடி. இத்தால் வ்ருத்3தி4யினுடைய நிரதிஶயப்ரகர்ஷம் லப்3த4ம். அபூர்வம் பா4வனைக்கு ஸாத்4யம், தத்3விவ்ருத்3தி4 ஸ்வர்க்க3ம் என்று மீமாம்ஸகவ்யவஹாரமுண்டு; தத3நுஸாரிநிர்தே3ஶம் இது என்று சொல்லுவர்கள். (413)

414. இதுதான் து3ர்லப4ம்.

சரம கைங்கர்யாதி4காரத்தினருமையை அருளிச்செய்கிறுர் மேல்; இந்த சரமபர்வமான ஆசார்யகைங்கர்யம் தான், ஏதத்3ருசிப்ரதிப3ந்த4கப்ராப3ல்யத்தாலே மிகவும் து3ர்லப4ம். (414)

415. விஷயப்ரவணனுக்கு அத்தைவிட்டு ப4க3வத்3விஷயத்திலே வருகைக்குள்ள அருமைபோலன்று, ப்ரத2மபர்வத்தைவிட்டு சரமபர்வத்திலே வருகைக்குள்ளவருமை.

இதின் து3ர்லப4த்வத்தை விவரிக்கிறுர் மேல்; உபதே3சாதி3களால் மீட்கவொண்ணுதபடி க்ஷுத்3ரவிஷய-ப்ரவணனுவனுக்கு 'விடில் முடிவன்' என்னும்படியான அவ்விஷயத்தை, தோ3ஷது3ஷ்டம், அப்ராப்தம் என்றுவிட்டு விலக்ஷணமாய் ப்ராப்தமான பூர்ணப4க3வத்3விஷயத்திலே வருந்தி வருகைக்குள்ள அருமைபோலன்று, தன்னில் ஏகதே3சத்திலே கழியாறு படுத்தும் அபரிமிதபோ4க்3யதமஸ்வரூபாதி3-யையுடைய ப்ரத2மபர்வமான ப4க3வத்3விஷய-தத்கைங்கர்யங்களில் ஆழங்கால்படுகையைவிட்டு, ததி3ஷ்ட-தமமான சரமபர்வமாகிற ஆசார்யவிஷய-தத்கைங்கர்யங்களிலே, தத்ப்ரீத்யதிசயத்தைப்பின்சென்று பிற்காலியாமல் வருகைக்குள்ளவருமை. (415)

416. அங்கு தோ3ஷத3ர்சநத்தாலே மீளலாம்; இங்கு அது செய்யவொண்ணுது.

---

414. இந்த சரமபர்வலாப4த்தின் அருமையை த3ர்சிப்பிக்கிறுர் மேல் [இதுதான் து3ர்லப4ம்] என்று. (414)

415. இதுதன்னை விவரிக்கிறுர் மேல் [விஷயப்ரவணனுக்கு] என்று துடங்கி. அதாவது - க்ஷுத்3ரவிஷயங்களின் புறப்பூச்சான வைலக்ஷண்யத்திலே ஈடுபட்டு மீட்கவொண்ணுதபடி அவற்றிலே ப்ரவணனும் நின்றவனுக்கு அவற்றைக் கைவிட்டு, வகுத்தவிஷயமான ப4க3வத்3-விஷயத்திலே வருகைக்குள்ள அருமைபோலன்று "பும்ஸாம் த்3ருஷ்டிசித்தாபஹாரி"யான ப4க3வத்3விஷயப்ரவணனுய், தத்கைங்கர்யநிரதனுனவனுக்கு ப்ரத2மபர்வமானவற்றை விட்டு சரமபர்வமான ஆசார்யகைங்கர்யத்திலே வருகைக்குள்ள அருமையென்றபடி. (415)

---

414. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இந்த சரம) இத்யாதி3. து3ர்லப4சப்3த3த்தில் உபஸர்க்க3ம் த4ாத்வர்த்த2த்தினுடைய க்ருச்ச்2ரத்வத்தை த்3யோதிப்பிக்கிறதாகையாலே அருளிச்செய்கிறுர் (லாப4த்தின் அருமையை) இதி. இத்தால் "ஜ்ஞாபகஸித்3த4ம் ந ஸர்வத்ர" என்று பூர்வவாக்யத்தில் இதினுடைய சாஸ்த்ரத்தில் ஜ்ஞாபகஸித்3த4த்வம் சொல்லி இதில் தத்3வ்யாபகாஸார்வத்ரிகத்வரூப-து3ர்லப4த்வம் சொல்லுகையாலே ப்ரஸங்க3ஸங்க3தி என்றபடி. இதினுடைய தௌ3ர்லப்4ய-ப்ரதிபாத3நம் இதினுடைய தாத்பர்யாதிசயவ்யக்தீகரணுர்த்த2ம். (414)

415. ப4க3வச்ச2ப்3த3ப்ரதியோகி3நிர்தே3சமான 'விஷய'சப்3த3ம் தத்3வாச்ய-நிர்தோ3ஷ-கல்யாணகு3ணகரத்வ-விபரீத-ஸதோ3ஷ-கு3ணஹீநத்வ-தாத்பர்யகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (க்ஷுத்3ர) இத்யாதி3. (புறப்பூச்சான) என்றது ஆபாதத்3ருஷ்டமான என்றபடி.

416. பூர்வவாக்யாபி4ப்ரேத-தோ3ஷ-தத3ப4ாவாதி3களை விவரிக்கிறது இவ்வாக்யம் என்னுமபி4-ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (க்ஷுத்3ர) இத்யாதி3. தே3ஹதோ3ஷம் மாம்ஸாதி3கள். ஆதி3பத3ம்

வாழ்க்கைப்பட்ட சிறுபெண் தாய்தமப்பனையும் பிறந்தகத்தையும் விட்டுப் பிரிந்து கடைக்கணிசிப்பது கண்ணநீர் மல்குவதாய்க் கொண்டு ப₄ர்த்தாவின்பின் புக்ககத்துக்குப் போகிற அருமையுண்டிறே இதிலும்; அவ்வருமையை விவரிக்கிறார் மேல்; அந்த க்ஷுத்₃ரவிஷயங்களில் மாம்ஸாஸ்ருக₃ாதி₃மயத்வது₃ர்க₃ந்த₄ப்₄யிஷ்ட₂த்வாதி₃தோ₃ஷத₃ர்ஶநத்தாலே அருவருத்து அவற்றினின்றும் மெள்ள மீளலாம்; நிரவதி₄கதேஜோமயத்வநிரவதி₄கஸுக₃ந்த₄த்வாதி₃தி₃வ்யகு₃ணபூர்ணமாய் த்₃ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான ப₄க₃வத்விஷயத்தில் சில தோ₃ஷம் கண்டதாய் விடவொண்ணுது, "ஸங்க்₂யாதும் நைவ ஶக்யந்தே கு₃ணா தோ₃ஷாஶ்ச ஶார்ங்கி₃ண: । ஆநந்த்யாத் ப்ரத₂மோ ராஶி: அப₄ாவாதே₃வ பஶ்சிம:" என்று தோ₃ஷஸத்₃ப₄ாவாபு₄ாவஶித்₃த₄நிர்தோ₃ஷத்தாலே தோ₃ஷத₃ர்ஶநம்பண்ண யோக்₃யதையுமற்ற விஷயமிறேயிது. (416)

417. தோ₃ஷமுண்டானலும் கு₃ணம்போலே உபாதே₃யமாயிருக்கும்.

"கடியன் கொடியன்" இத்யாதி₃யால் சொல்லுகிற ஆற்றுமையில் தோற்றும் சில தோ₃ஷமுண்டானலும் "என் நெஞ்சமவனென்றே கிடக்கும்" என்னும்படி மேல்விழப்பண்ணும் கு₃ணம்போலே மேல் விழப் பண்ணும் கு₃ணம் { ? தோ₃ஷம் } உபாதே₃யமாயிருக்கும். (417)

416. அதெங்ஙனே என்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் [அங்கு] என்று துடங்கி. அதாவது - க்ஷுத்₃ரவிஷயங்களில் தே₃ஹதோ₃ஷாதி₃களும் அல்பாஸ்தி₂ரத்வாதி₃தோ₃ஷங்களும் உண்டாயிருக்கையாலே அவற்றை த₃ரிஶிக்கவே அருவறுத்து மீளலாயிருக்கும்; விலக்ஷணவிக்₃ரஹயுக்தமாய் ஸமஸ்தகல்யாணகு₃ணாத்மகமாய் நித்யமாய் அபரிச்சே₂த்₃யமான இவ்விஷயத்தில் தோ₃ஷக₃ந்த₄மில்லாமையாலே, தோ₃ஷத₃ர்ஶநம்பண்ணி மீளப்போகாது என்கை. "ஸங்க்₂யாதும் நைவ ஶக்யந்தே கு₃ணதோ₃ஷாஶ்ச ஶார்ங்கி₃ண: । ஆநந்த்யாத் ப்ரத₂மோ ராஶிரப₄ாவாதே₃வ பஶ்சிம:" என்னக்கடவதிறே. (416)

417. க்ஷுத்₃ரவிஷயங்களுக்குச் சொல்லுகிற தோ₃ஷம் ஒன்றும் இங்குச் சொல்லலாவதில்லையேயாகிலும், ஸ்வவிஷயப₄க்திபரவஶர்க்கு ஸம்ஶ்லேஷஸுக₂த்தை உருவநடத்தாதே விஶ்லேஷித்து து₃:க₂த்தை விளைக்கையாலே "கடியன் கொடியன்" இத்யாதி₃ப்படியே சொல்லலாம்படி

மநோதோ₃ஷபரம். (அல்பாஸ்தி₂ரத்வாதி₃) இத்யாதி₃பத₃ம் நரகாவஹத்வாதி₃பரம். இங்கே, "ஸ்தநௌ மாம்ஸக்₃ரந்தீ₂ கநககலஶாவித்யுபமிதௌ முக₂ம் ஶ்லேஷ்மாகா₃ரம் தத₃பி ச ஶஶாங்கேந துலிதம்" இத்யாதி₃களை உட்கொண்டு (த₃ர்ஶிக்கவே) இத்யாதி₃. தே₃ஹதோ₃ஷவ்யாவ்ருத்தி (விலக்ஷண) இத்யாதி₃. மநோதோ₃ஷவ்யாவ்ருத்தி (ஸமஸ்த) இத்யாதி₃. அல்பத்வாதி₃வ்யாவ்ருத்தி (நித்யமாய்) இத்யாதி₃. வ்யுத்க்ரமேண வ்யாவ்ருத்தி என்றபடி. (ஸங்க்₂யாதும்) இத்யாதி₃. "ஶார்ங்கிண:" என்கிற ஷஷ்டி₂ ஆதே₄யத்வார்த்தி₂கையானல் "அப₄ாவாத்" என்கிற இது வ்யாஹதமாம், ஆகையாலே தோ₃ஷாம்ஶத்தில் ஆரோப்யநிஷேத₄மாதல், ஸம்ப₃ந்த₄விமர்ஶத₃ஶையில் உத்தரார்த்த₄த்தில் அப₄ாவப்ரதியோகி₃த்வரூபஸம்ப₃ந்த₄விஶேஷநிர்ணயமாதல் பண்ணுகிறது. (416)

417. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (க்ஷுத்₃ரவிஷயங்களுக்கு) இத்யாதி₃. (க்ஷுத்₃ரம்) அல்பம். (உருவ) நித்யமாக. நிர்க்₄ருணன் இத்யாதி₃யிலே விஶேஷத₃ஶாவ்யவஹாரம் ஸ்பு₂ரிக்கையாலே (தோ₃ஷமுண்டானலும்) என்கிற இது தத்₃த₃ஶாப்ரதிப₄ாஸமாநதோ₃ஷபரம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (கடியன்) இத்யாதி₃. (ஹேயமாயிராது) என்றது ஹாநகர்மமாயிராது என்றபடி. (விஷயத்தை) த₄ர்மியை. (உபாதே₃யம்) ஸ்வீகார்யம். (417)

418. லோகவிபரீதமாயிறே இருப்பது.

கு₃ணம் உபாதே₃யமாமத்தனையல்லது, தோ₃ஷம் உபாதே₃யமாமோவென்ன; கு₃ணம் உபாதே₃யமாய் தோ₃ஷம் அநுபாதே₃யமாய் லோகஸ்வபா₄வம்போலன்றியே, இந்த ப₄க₃வத்₃விஷயத்திலே கு₃ணதோ₃ஷவிபா₄க₃மற இரண்டும் உபாதே₃யமாம்படி லோகஸ்வபா₄வவிபரீதமாய்க்கொண்டு வ்யாவ்ருத்தமாயிறே இருப்பதென்கிறார்.

419. கு₃ணம் உபாதே₃யமாகைக்கீடான ஹேது தோ₃ஷத்துக்கும் உண்டிறே.

ஆஶ்ரயணவைலக்ஷண்யம் தோ₃ஷகு₃ணவிபா₄க₃மறுக்கும் என்கிறார் மேல்; விலக்ஷணப₄க₃வத்₃கு₃ணம் தத்ப்ரவணர்க்கு உபாதே₃யமாகைக்கீடான ப்ராப்தாபி₄மதயோஷியைப்பற்றி நிற்கையாகிற ஹேது, தத்₃தோ₃ஷம் போலத் தோற்றுகிறவற்றுக்கும் உண்டிறே; அபி₄மதவிலக்ஷணவிஷயதோ₃ஷம் அபி₄மதமாம் இத்தனையிறே.

தோற்றுவன சில தோ₃ஷமுண்டே, அதுதான் மீளுகைக்குடலாமோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் [தோ₃ஷமுண்டானால்] என்று துடங்கி. அதாவது - அப்படி ஆற்றாமையாலே தோற்றுவன சில தோ₃ஷமுண்டானாலும், "கொடியவென்னெஞ்சமவனென்றே கிடக்கும்" என்று அவைதன்னை விரும்பி மேல்விழும்படி இருக்கையாலே ஹேயமாயிராது; விஷயத்தை விரும்பி மேல் விழுகைக்குடலான கு₃ணம்போலே உபாதே₃யமாயிருக்குமென்கை. (417)

418. லோகத்தில் தோ₃ஷம் ஹேயமாய், கு₃ணம் உபாதே₃யமாயன்றோ இருப்பது, தோ₃ஷம் கு₃ணம் போலே உபாதே₃யமாமோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் [லோகவிபரீதம்] என்று துடங்கி. அதாவது - தோ₃ஷம் விடுகைக்குடலாய், கு₃ணம் பற்றுகைக்குடலாயிருக்கும் லோகப்ரக்ரியை அன்றியே, தோ₃ஷமும் கு₃ணம்போலே உபாதே₃யமாயிறே இவ்விஷயத்திலிருப்பதென்கை.

419. எல்லாம் செய்தாலும் தோ₃ஷம் கு₃ணம்போலே உபாதே₃யமாகக்கூடுமோ என்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் [கு₃ணம் உபாதே₃யமாகைக்கு] என்று துடங்கி. அதாவது - ப₄க₃வத்₃கு₃ணம் தத்ப்ரவணர்க்கு உபாதே₃யமாகைக்கீடான ப்ராப்தயோஷிக₃தத்வமாகிற ஹேது, அவ்விஷயத்தில் தோற்றுகிற தோ₃ஷத்துக்கும் உண்டிறே என்கை. இத்தால் அவன்பக்கலுள்ளது என்னுமத்தாலே கு₃ணம் உபாதே₃யமாகிறவோபாதி அவன்பக்கலுள்ளது என்னுமத்தைப்பற்ற தோ₃ஷமும் உபாதே₃யமாகக் குறையில்லை என்றதாயிற்று. இப்படியாகையால் தோ₃ஷம் உண்டானாலும் அது மீளுகைக்குடலாகாது என்று கருத்து. (419)

---

418. ஹேயோபாதே₃யத்வங்கள் தோ₃ஷகு₃ணஶப்₃த₃ப்ரவ்ருத்திநிமித்தங்களன்றோ என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (லோகத்திலே) இத்யாதி₃. (லோகப்ரக்ரியை) லோகப்ரகாரம். "ஶ்ருதேஸ்து ஶப்₃த₃மூலத்வாத்" என்கிறபடியே ஸகலேதரவிலக்ஷணத₄ர்மிக்கு ஸகலேதரவிஜாதீயத₄ர்மயோக₃ம் கூடுமாகையாலே தோ₃ஷம் உபாதே₃யம் என்றபடி. (418)

419. (எல்லாம் செய்தாலும்) என்றது த₄ர்மமும் த₄ர்மிணஶ்ச லோகவிலக்ஷணத்வேபி என்றபடி. உபாதே₃யமாகில் தோ₃ஷம் என்று நாமகரணமாத்ரமாய்விடும் என்று கருத்து. (ப₄க₃வத்₃கு₃ணம்) இத்யாதி₃. அதாவது - "கடியன்" இத்யாத்₃யுக்தஸ்வபா₄வம் தத்ப்ரவணரல்லாதார்க்கு ஹேயமாயும், தத்ப்ரவணர்க்கு உபாதே₃யமாயும் தோற்றும் என்றபடி. (419)

420. நிர்க்$_4$ருணனென்ன வாய் மூடுவதற்குமுன்னே க்$_4$ருணவானென்று சொல்லும்படியாயிருந்ததிறே.

பிறர், தோ$_3$ஷம் சொல்லக் கேட்கவும் பொறுத விஷயஸ்வப$_4$ாவத்தை அறியும் விசேஷவசநார்த்த$_2$த்தைக் காட்டுகிறார் மேல் [நிர்க்$_4$ருணன்] இத்யாதி$_3$யால். "என தவளவண்ணர் தகவுகளே" என்றிங்ஙனேயிருந்தின ஶுத்$_3$த$_4$ஸ்வப$_4$ாவருடைய க்ருபைகள், இங்ஙனொத்த க்ருபாளுக்கள் உண்டாகவே பெண்பிறந்தார்க்கினி வாழலாமிறே என்று பெண்பிள்ளை ஆற்றாமைகண்டு திருத்தாயார் நிர்க்$_4$ருணனென்றுசொல்லி வாய் மூடுவதற்குமுன்னே, "தகவுடையவனே என்னும்" என்று அவள்வாயைப்புதைத்தாப்போலே நித்யக்ருபையை நிரூபகமாவுடையவனென்று க்$_4$ருணவானென்று சொல்லும்படியே நிர்தோ$_3$ஷஸகலகு$_3$ணஸம்பூர்ணமாயிறே விஷயமிருப்பது. (420)

---

420. விஶ்லேஷத$_3$ஶையில் தோற்றும் நைர்க்$_4$ருண்யாதி$_3$தோ$_3$ஷத்தை அங்கீ$_3$கரித்து, அதுதான் கு$_3$ணவது$_3$பாதே$_3$யமாயிருக்கும்படியை அருளிச்செய்தார் கீழ்; அந்த நைர்க்$_4$ருண்யாதி$_3$தோ$_3$ஷம் தான் முதலிலே இவ்விஷயத்திலில்லை என்னுமிடத்தை அபி$_4$யுக்தவசநங்களாலே த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார் மேல். அதில் முதலிலே ஆழ்வாருடைய வசநத்தைத் த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார் [நிர்க்$_4$ருணன்] என்று துடங்கி. அதாவது - "என தவளவண்ணர் தகவுகளே" என்று எங்ஙனே இருந்தின ஶுத்$_3$த$_4$ஸ்வப$_4$ாவரான உம்முடைய க்ருபைகள், நாட்டிலே இப்படி ருஜுக்களுமாய் பரது$_3$:க$_2$ாஸஹிஷ்ணுக்களுமாய் இருப்பார் சில த$_4$ார்மிகர் நடையாட அப$_3$லைகளுக்கு அழகிய-தாகக் குடிக்கிடக்கலாயிருந்தது என்று பெண்பிள்ளை ஆற்றாமைக்கு உதவாததுகொண்டு திருத்தாயார் நிர்க்$_4$ருணன் என்னவாய்மூடுவதற்கு முன்னே அவள் வாயைப்பொதைத்தாப்போலே "தகவுடையவனே" என்று 'கெடுவாய்! ஆகரத்தில் தகவு மறுக்குமோ, அது நம் குற்றம் காண்' என்று க்$_4$ருணவத்தையைச் சொல்லும்படியாயிருந்ததிறே என்றபடி. (420)

421. இவ்வுக்திதான் தாயார் சொன்ன கு$_3$ணஹாநிக்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணினமாத்ரமோ

---

420. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (விஶ்லேஷத$_3$ஶையில்) இத்யாதி$_3$. வஸ்துநி விகல்பம் கூடாதாகை-யாலே பூர்வக்$_3$ரந்த$_2$ம் அப்$_4$யுபக$_3$ம்யவாத$_3$ம், உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$மே வாஸ்தவார்த்த$_2$பரம் என்னுமபி$_4$-ப்ராயத்தாலே (அந்த நைர்க்$_4$ருண்ய) இத்யாதி$_3$. தோ$_3$ஷத்வஶங்கார்ஹநிஷ்கருணத்வாதி$_3$களை என்றபடி. இத்தால் பூர்வோக்த-ஆக்ஷேபாத் ஆக்ஷேபஸங்க$_3$தி என்றபடி. (அபி$_4$யுக்தர்) நிர்தோ$_3$ஷத்வ-ப்ரதிபாத$_3$நாதி$_4$க்ருதர். "என" இத்யாதி$_3$. தவள = த$_4$வளமான, ஶுத்$_3$த$_4$மான, வண்ணர் = ஸ்வப$_4$ாவத்தையுடைய உம்முடைய. தகவுகள் = க்ருபைகள். என = எங்ஙனே இருந்தன என்றபடி. "என" என்று க்ஷேபத்திலே என்ற திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யம் (நாட்டிலே) இத்யாதி$_3$. "தவள" என்கிற இதுக்கு வ்யதிரேகம் (ருஜுக்களுமாய்) இத்யாதி$_3$. "தகவுகள்" என்கிற இதுக்கு வ்யதிரேகம் (பரது$_3$:க$_2$) இத்யாதி$_3$. "ஆடியாடி" தாய்ச்சொல்லாகையாலே (பெண்பிள்ளை) இத்யாதி$_3$. அவ்யவஹித-உத்தர-பாட்டாகையாலே (வாய்மூடுவதற்கு) இத்யாதி$_3$. (புதைக்கை) மூடுவிக்கை. "தகவுடையவனே" என்கிற இது பூ$_4$மாவையும் நித்யயோக$_3$த்தையும் தந்த்ரேண சொல்லுகிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஆகரத்தில்) இத்யாதி$_3$. (ஆகரம்) நிதி$_4$வத$_3$க்ஷயஸ்த$_2$ாநம். அவத$_4$ார-ணார்த்த$_2$ம் (மறுக்குமோ) என்று.

421. "மிக விரும்பும் பிரான்" என்கிற விருப்பமும், உபகாரமும் ஸந்நிஹிதத்வாத் தகவுடையவன்

421. இப்படிச் சொல்லும்படி பண்ணிற்று க்ருபையாலே என்று ஸ்நேஹமும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடந்ததிறே.

குணஹாநி சொல்லப்புக அத்தைத் தள்ளி இப்படி குணம் சொல்லப்பண்ணிற்று 'தகவுடையவன் க்ருபையாலே சென்று', "பின்னும் மிகவிரும்பும்" என்று ஸ்நேஹமும், "பிரானென்னும்" என்று உபகாரஸ்ம்ருதியும் உடனே நடந்ததிறே. தோஷச்ரவணவேளையிலே கு₃ணக்₃ரஹணம் பண்ணுவித்தமைக்கு நெஞ்சாறல் படவேண்டினவிஷயமிறே. (421)

422. நிர்க்₄ருணனாக ஶங்கித்துச் சொல்லுமவஸ்தை₂யிலும் காரணத்தை ஸ்வக₃தமாகவிறே சொல்லிற்று.

"க்₂யாத: ப்ராஜ்ஞ: க்ருதஜ்ஞஶ்ச ஸாநுக்ரோசஶ்ச ராக₄வ: । ஸத்₃வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோஶ: ஶங்கே மத்₃ப₄ாக்யஸம்க்ஷயாத்" என்று நாச்சியார் "நிரநுக்ரோஶஶ்ஶங்கே" என்று பெருமாளை நிர்க்₄ருணராக

ஸஹ்ருத₃யமாகச்சொன்னதோ என்கிற ஶங்கையிலே அதின் ஸஹ்ருத₃யத்வத்தை மூதலிக்கிறார் [இப்படி] என்று துடங்கி. அதாவது - கு₃ணஹாநி சொன்னத்தைத் தள்ளி கு₃ணம் சொல்லும்படி பண்ணிற்று க்ருபையாலே என்று "மிக விரும்பும்" என்று ஸ்நேஹமும், "பிரான்" என்று உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடந்ததிறே; ஆகையால் "தகவுடையவனே" என்ற இது ஸஹ்ருத₃யோக்தி என்கை. (421)

422. அநந்தரம் பிராட்டியுடைய வசநத்தை த₃ர்ஶிப்பிக்கிறார் [நிர்க்₄ருணனாக] என்று துடங்கி. அதாவது - பிரிவாற்றாமையிலே பெருகக் கலங்கின ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் பெருமாள் தன்னாற்றாமைக்கு உதவவந்து முகம் காட்டப்பெறாத இன்னாப்பாலே, "க்₂யாத: ப்ராஜ்ஞ: க்ருதஜ்ஞஶ்ச ஸாநுக்ரோஶஶ்ச ராக₄வ: । ஸத்₃வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோஶ: ஶங்கே" என்று பெருமாளை நிர்க்₄ருணனாகச் சங்கித்துச் சொல்லுகிற அவஸ்தை₂யிலும், "மத்₃ப₄ாக்₃யஸம்க்ஷயாத்" என்று இப்படி ஶங்கிக்கைக்கடி என்னுடைய ப₄ாக்₃யஹாநி என்கையாலே ஶங்காகாரணத்தை ஸ்வக₃தமாகவிறே சொல்லிற்று என்கை. (422)

என்னப்பண்ணுகையாலே என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே [இப்படி] இத்யாதி₃மூலக்₃ரந்த₂ம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி தத₃வதாரிகை (இவ்வுக்திதான்) இத்யாதி₃. பரிஹாரம் ப₄ர்த்ருகு₃ணஹாநிஶ்ரவண-ஸஹநப்ரயுக்த-அபவாத₃பீ₄திஹேதுகம் என்று கருத்து. "தகவுடையவனே" என்கிற அவதா₄ரணார்த்த₂ம் (தள்ளி) என்றது. (421)

422. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அநந்தரம்) இத்யாதி₃. அநுகாரப்பிராட்டிவசநோபாத₃ாநாநந்தரம் அநுகார்யப்பிராட்டிவசநோபாத₃ாநம் என்றபடி. (பெருகக்கலங்கின) மிகவும் கலுஷிதை யான. (இன்னாப்பு) து₃:க₂ம். "க்₂யாத:" இத்யாதி₃. அநுக்ரோஶ: = த₃யா. "ஸத்₃வ்ருத்த:" இத்யந்தம் உத்₃தே₃ஶ்யபரம். "நிரநுக்ரோஶ:" இதி விதே₄யவிஶேஷணம். ஸாந்நித்₄யத்தாலும் ப்ராத₄ாந்யத்தாலும் "மத்₃ப₄ாக்₃யஸங்க்ஷயாத்" என்கிற இதுக்கு "ஶங்கே" என்கிற இத்தோடே அந்வயம். மூலத்திலும் [காரணத்தை] என்கிற இதுக்கு ஸம்ப₃ந்தி₄யும் ஸந்நிதி₄-ப்ராத₄ாந்யாப்₄யாம் [ஶங்கித்து] என்கிற ஶங்கையே ஆகிறது என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி ஶங்கிக்கைக்கடி) இத்யாதி₃. (422)

ஶங்கித்து நெஞ்சு நிறைந்தது வாய்கொள்ளாமல் சொல்லுமாற்றாமை கரைபுரண்ட அவஸ்த்தை2யிலும், "மத்3ப4ாக்3யஸம்க்ஷயாத்" இப்படி ஶங்கிக்கைக்கடி என் ப4ாக்3யஹாநி என்று ஶங்காகாரணத்தை கு3ணக-ஸ்மரணம்பண்ணாத ஸ்வகூ3தமாகவிறே சொல்லித்தலைக்கட்டுவது. "ந மந்த2ராயா ந ச மாதுரஸ்யா தோ3ஷோ ந ராஜ்ஞோ ந ச ராக4வஸ்ய । மத்3பாபமேவாத்ர நிமித்தமாஸீத் வநப்ரவேஶே ரகு4நந்த3நஸ்ய" என்று நம்மைக் கைவிட்டுப்போன நைர்க்4ருண்யதோ3ஷம் பெருமாளுக்குண்டென்று ஶங்கித்துச்சொல்லும் தத்3விஶ்லேஷகலுஷசித்தராகிற அவஸ்த்தை2யிலும், வநக3மநகாரணதோ3ஷத்தை "மத்பாபமேவ" என்று ஸ்வகூ3தமாகவிறே ஸ்ரீப4ரதாழ்வான் சொல்லுவதென்றும் அருளிச்செய்வர். (422)

423. கு3ணதோ3ஷங்களிரண்டும் க்ஷுத்3ரபுருஷார்த்த2த்தையும் புருஷார்த்த2காஷ்டை2யையும் குலைக்கும்.

ஆக தோ3ஷமுண்டென்று வாய்கூப்புவதற்கு முன்னே தத்பரிஹாரமாக கு3ணமுண்டென்றே சொல்லித்தரிக்க வேண்டும்படியாய், தோ3ஷமுண்டென்று ஶங்கிக்கைதான் ஸ்வதோ3ஷமாம்படியாய், தோ3ஷமுண்டேயாகிலும்

---

423. [ப்ரத2மபர்வத்தைவிட்டு] என்கிற இடத்தில் அர்த்த2ாது3க்தமான ப4க3வத்ஸம்ஶ்லேஷ-மும், [தோ3ஷமுண்டானாலும்] என்கிற இடத்தில் அர்த்த2ாது3க்தமான ப4க3வத்3விஶ்லேஷமுமாகிற இவையிரண்டும் செய்யுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் [கு3ணதோ3ஷங்களிரண்டும்] என்று துடங்கி. கு3ணமாவது ஸ்வஸௌந்த3ர்யாதி3களை ஆஶ்ரிதற்கு முற்றூட்டாக அநுப4விக்கக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் கலவி; தோ3ஷமாவது அவ்வநுப4வாலாப4த்தாலே அவர்கள் கண்ணுஞ்சுழலை-யிட்டுத்துடிக்கத் தான் முகம்காட்டாதிருக்கையாகிற பிரிவு; [இவை இரண்டும் க்ஷுத்3ர-புருஷார்த்த2த்தையும் புருஷார்த்த2காஷ்டை2யையும் குலைக்கையாவது] ஒரொன்றே இரண்டையும் குலைக்கை; இதில் கு3ணம் இரண்டையும் குலைக்கையாவது – "மாற்பால் மனங்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு" என்றும், "மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்" என்றும் தத்3விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலே க்ஷுத்3ரவிஷயவைராக்3யத்தைப்

---

423. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ப்ரத2மபர்வத்தை) இத்யாதி3. (அர்த்த2ாது3க்தமான) என்றது த்யாக3ம் ஸம்ப3ந்த4பூர்வகமாயல்லது இராமையாகிற வ்யாப்திப3லத்தாலே வ்யாப்யபோ3த4கபத3த்-தாலே வ்யஞ்ஜிதமான என்றபடி. (அர்த்த2ாது3க்தமான தத்3விஶ்லேஷமும்) என்றது விஶ்லேஷம் "கடியன்" இத்யாத்3யுக்தநைர்க்4ருண்யாதி3கார்யமாகையாலே காரணபூ4தநைர்க்4ருண்யாதி3பர-தோ3ஷஶப்3த3வ்யஞ்ஜிதமான விஶ்லேஷமும் என்றபடி. இத்தால் ப்ரத2மபர்வம் ஸம்ஶ்லேஷத3ஶை-யில் சரமபர்வப்ரவ்ருத்திப்ரதிப3ந்த4கம் என்று சொல்லி அது ப்ராப்தசரமபர்வஸம்ப3ந்த4நிவர்த்தகம் என்று சொல்லுகையாலே ப்ரஸங்க3ஸங்க3தி என்றபடி. [தோ3ஷமுண்டானாலும்] என்கிற தோ3ஷ-ப்ரதிபக்ஷகு3ணம் ஸம்ஶ்லேஷரூபமாகும் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸ்வஸௌந்த3ர்யாதி3களை) இத்யாதி3. (நிர்க்4ருணன்) இத்யாதி3. ப்ரகரணத் 'தோ3ஷ'ஶப்3த3ம் விஶ்லேஷ-தத்3தே4துரூபதோ3ஷ-பரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அவ்வநுப4வ) இத்யாதி3. கு3ணதோ3ஷங்கள் என்கிற த்3வந்த்3வநிர்-தே3ஶத்தால் ப்ரத்யேகம் உப4யாந்வயம் வ்யஞ்ஜிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஒரொன்றே இரண்டையும்) இத்யாதி3. (மாற்பால்) இத்யாதி3 வ்யாக்2யாதம். மனைப்பால் = க்3ருஹத்திலே. பிறந்தார் = ஜாதரானவர்கள், பிறந்தெய்தும் = உத்பத்திப2லமாக அநுப4விக்கிற, பேரின்பமெல்லாம் = மஹாஸுக2ங்களை எல்லாம், அத்தோள் = அந்த எம்பெருமானுடைய தோள்களை, தொழுதார் = பூ4ஜித்தவர்கள், துறந்தார் = த்யஜித்தார் என்றபடி. "பரமனைப்பயிலும்" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு

அதுதான் உபாதே₃யமாம்படி இருக்கும் விஷயமாகையாலே, தோ₃ஷம் கண்டு மீளலாம் விஷயமல்ல என்று பின்னே சேர்த்தி, ப்ரத₂மபர்வவிரோதி₄யை அறுக்கும் தத்₃கு₃ணம்போலன்று சரமபர்வவிரோதி₄யான தத்₃தோ₃ஷமென்கிறார் மேல் [கு₃ணதோ₃ஷம்] இத்யாதி₃யால். அந்த ப₄க₃வத்₃விஷயத்தின் ஸ்வரூப-கு₃ணமும் ரூபஸௌந்த₃ர்யதோ₃ஷமுமாகிற இரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு, கு₃ணம் அல்பாஸ்தி₂ரமான க்ஷுத்₃ரபுருஷார்த்த₂ங்களைக் கல்விநிற்கிற நிலையைக்குலைத்துத் தன்பக்கலிலே வர ஸ்வீகரிக்கும்; அழகாகிற தோ₃ஷம் ப₄க₃வத்கைங்கர்யபுருஷார்த்த₂காஷ்டை₂யான ஆசார்யகைங்கர்யத்தைப் பற்றிநிற்கிற நிலையைக் குலைத்துத் தன் பக்கலிலே சுழித்தழுத்தும். (423)

பிறப்பிக்கையாலே, க்ஷுத்₃ரபுருஷார்த்த₂ாந்வயத்தைக் குலைக்கையும், பயிலுஞ்சுடரொளியிலே ததீ₃யசேஷத்வத்திலே ஊன்றின ஆழ்வாரை அந்த ததீ₃யருடைய ஸ்வரூபநிரூபகத்வேந ப்ரஸ்துதமான தத்ஸௌந்த₃ர்யசீலாதி₃களாலே ததீ₃யத₃ாஸ்யரஸத்தை மறந்து அவனை அநுப₄விக்கையில் ஆசை கரைபுரண்ட அநந்தரத்திருவாய்மொழியிலே தாமும் தம்முடைய கரணக்₃ராமங்களும் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிடும்படி பண்ணினாற்போலே, வேறொன்றுக்காகப் புகுந்தாலும் தன்னையொழியப் புறம்பொன்றுக்கு ஆளாகாதபடி பண்ணும் "த்₃ருஷ்டிசித்தாப-ஹாரி"யானவன்பக்கலிலே சுழியாறுபடுத்தி புருஷார்த்த₂காஷ்டை₂யான ததீ₃யசேஷத்வத்தில் நிலையைக் குலைக்கையும். தோ₃ஷம் இரண்டையும் குலைக்கையாவது - அநுப₄வாலாப₄க்லேசத்-தாலே ஸர்வகாலமும் தன்பக்கலிலே மனஸ்ஸாய், "உண்ட றியாளுறக்கம் பேணாள்", "பந்தோடு கழல் மருவாள் பைங்கிளியும் பாலூட்டாள் பாவைபேணாள்" என்கிறபடியே முன்பு அநுப₄வித்துப் போந்த ப்ராக்ருதபோ₄க₃ங்களாகிற க்ஷுத்₃ரபுருஷார்த்த₂ங்களில் பொருந்தாமையை விளைக்கை-யும்; "அவனடியார் சிறுமாமனிசராயென்னையாண்டாரிங்கே திரிய - செந்தாமரைக்கட்டிருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப்புகுதல் - உறுமோ பாவியேனுக்கு" என்றும், "தனிமாத்தெய்வத்-தளிரடிக்கீழ்ப்புகுதலன்றி அவனடியார் நனிமாக்கலவியின்பமே நாளும் வாய்க்க நங்கட்கே" என்றும் இப்படி தத்₃விஷய ஸம்ஶ்லேஷரஸம்வேண்டாதபடி ததீயவிஷய ஸம்ஶ்லேஷரஸமே அமையுமென்றிருக்குமவர்களையும், அந்த ததீ₃யருடனே கூடியிருந்தாலும் அவர்கள்பக்கல் நெஞ்சற்று, அவனை அநுப₄விக்கையில் ஆசையாலே "காணவாராய்", "காணுமாறருளாய்" என்று கூப்பிடுவது, "வெஞ்சிறைப்புள்" இத்யாதி₃களாலே அவர்கள் தங்களோடே வெறுத்து வார்த்தை சொல்லுவதாம்படி பண்ணுகையாலே, புருஷார்த்த₂காஷ்டை₂யில் நெஞ்சு பற்றாதபடி பண்ணுகையும். (423)

(அந்த ததீ₃யருடைய) இத்யாதி₃. (அநந்தரத்திருவாய்மொழியிலே) என்றது "முடியானேயில் என்றபடி. "என் நெஞ்சமே", "என் வாசகமே", "என்கைகளே" இத்யாதி₃களை உட்கொண்டு (தொழும்) இத்யாதி₃. (வேறொன்றுக்காக) ததீ₃யவிஷயத்துக்காக. (புகுந்தாலும்) நிரூபகத்வேந அநுஸந்தி₄த்தாலும். (சுழியாறுபடுத்தி) ஆற்றில் சுழியில் அகப்பட்டாற்போலே பண்ணி. (புருஷார்த்த₂-காஷ்டை₂யான) நிரதிசயபுருஷார்த்த₂மான. "காஷ்டா₂ த₃ர்வ்யாம் காலபே₄தே₃ ப்ரகர்ஷே தி₃சி ஸீம்நி ச" என்னக்கடவதிறே. உண்டறியாள் = பு₄ஜித்தறியாள், உறக்கம் பேணாள் = நித்₃ரையை ஆத₃ரித்திலள். பந்தோடு கழல் = பந்தோடுகூடக் கழக்கோடியை, மருவாள் = விரும்பாள், பைங்கிளியும் = அழகிய கிளியும், பாலூட்டாள் = பாலூட்டுகிறிலள், பாவை = மரப்பாவையை, பேணாள் = விரும்பாள். இத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (முன்பு அநுப₄வித்துப்போந்த) இத்யாதி₃. (அவனடியார்) இத்யாதி₃ வ்யாக்₂யாதம். சிஷ்டம் ஸ்பஷ்டம். (423)

424. நித்யஶத்ருவாயிறே இருப்பது.

ஸௌந்த3ர்யத்தின் சரமபுருஷார்த்த2ப4ஞ்ஜகத்வத்தை மூதலிக்கிறார் மேல்; "ஶத்ருக்4நோ நித்யஶத்ருக்4ந:" என்று ப4ரதாநுவ்ருத்திவிரோதி4யான ராமஸௌந்த3ர்யமாகிற நித்யஶத்ருவை ஜயித்திருக்கும்

---

424. இதில் க்ஷுத்3ரபுருஷார்த்த2த்தைக் குலைக்கும் என்ற இது தன்பக்கலிலே அகப்பட்டாரைப் புறம்பு ஒரு விஷயமறியாதபடி பண்ணும் இவ்விஷயத்தின் ஸ்வபா4வம் சொல்லுகைக்காகக் கூப்பிட்டுக்கொண்டவித்தனை, புருஷார்த்த2காஷ்டை2யைக் குலைக்குமென்னுமதுவே இவ்விடத்தில் அபேக்ஷிதம்; ஆனபின்பு க்ஷுத்3ரபுருஷார்த்த2ப4ஞ்ஜகத்வம் ப்ராஸங்கி3கமாகையாலே, அத்தை விட்டு ப்ராகரணிகமான சரமபுருஷார்த்த2ப4ஞ்ஜகத்வத்தை மூதலிக்கிறார் [நித்யஶத்ருவாயிறே இருப்பது] என்று. அதாவது - "ஶத்ருக்4நோ நித்யஶத்ருக்4ந:" என்று பெருமாளுக்கு அபி4மதவிஷயமான ஸ்ரீப4ரதாழ்வானையே தமக்கு உத்தேஶ்யமாகப் பற்றி அவனையல்லதறியாதே இருக்கும் ஸ்ரீஶத்ருக்4நாழ்வான் ப4ரதாநுவ்ருத்திக்கு விரோதி4யான ராமஸௌந்த3ர்யமாகிற நித்யஶத்ருவை ஜயித்திருக்கும் என்கையாலே, ததீ3யகைங்கர்யநிஷ்ட2னுக்கு நித்யஶத்ருவாயிறே ப4க3வத்ஸௌந்த3ர்யம் இருப்பது என்கை. ஆகையால் இப்படி விலக்ஷணமான விஷயத்தில் ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களிரண்டும் புருஷார்த்த2காஷ்டை2யைக் குலைக்குமென்னக்குறையில்லை என்று கருத்து. அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன கு3ணதோ3ஷங்களிரண்டும் செய்யுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் [கு3ணதோ3ஷங்களிரண்டும்] என்று துடங்கி. கு3ணமாவது - [இங்கது செய்யவொண்ணாது] என்கிறவிடத்தில் சொன்ன "பும்ஸாம் த்3ருஷ்டிசித்தாபஹாரி"யான ஸௌந்த3ர்யஶீலாதி3கள்; தோ3ஷமாவது - கு3ணம்போலே உபாதே3யமாயிருக்கும் என்கிற-விடத்தில் சொன்ன "கடியன் கொடியன்" இத்யாதி3கள். [இரண்டும் க்ஷுத்3ரபுருஷார்த்த2த்தையும்

---

424. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இதில் க்ஷுத்3ரபுருஷார்த்த2த்தை) இத்யாதி3. க்ஷுத்3ரவிஷயத்துக்கு நித்யஶத்ருத்வப்ரஸித்3தி4 இல்லாமையாலே உத்தரக்3ரந்த2ஸங்க3தி என்கிற ஶங்கையை பரிஹரிக்கி-றார் (ஆனபின்பு க்ஷுத்3ரபுருஷார்த்த2ப4ஞ்ஜகத்வம்) இத்யாதி3நா. (மூதலிக்கை) ஸம்ப்ரதிபந்நத்வ-கத2நம். நித்யஶத்ரும், ஹந்தி = ஜயதி. இதி நித்யஶத்ருக்4ந:. "அமநுஷ்யகர்த்ருகே ச" இதி 'டக்'ப்ரத்யய:. "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே" இதி மநுஷ்யத்வே மூலவிபு4ஜாதி3த்வாத் 'க'ப்ரத்யய:. உத்3தே3ஶ்யவிரோதி4த்வம் ஶத்ருத்வமாகையாலே யதா2யோக்3யம் ப்ரக்ருதத்திலே ஶத்ருக்4நருக்கு ப4ரதாநுவ்ருத்தியே உத்3தே3ஶ்யமாகையாலே ஏதத்3விரோதி4த்வம் ராமஸௌந்த3ர்யத்துக்கும் யுக்தம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பெருமாளுக்கு) இத்யாதி3. மூலத்திலே [நித்யஶத்ரு-வாயிறே இருப்பது] என்கிற இதுக்கு விஶேஷ்யம் [கு3ணதோ3ஷங்கள்] என்கிற 'கு3ண'ஶப்3த3-விவக்ஷிதஸம்ஶ்லேஷாந்தர்க3தஸௌந்த3ர்யம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ப4க3வத்ஸௌந்த3ர்யம் இருப்பது) என்றது. [இறே]ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (ஆகையால்) இத்யாதி3. 'கு3ண' 'தோ3ஷ'ஶப்3த3ங்க-ளுக்கு அர்த்தா2ந்து3க்தகு3ணதோ3ஷபரத்வாபேக்ஷயா கண்டோ2க்ததத்பரத்வம் உசிதம். [நித்ய-ஶத்ருவாய்] இத்யாதி3 'கு3ண'ஶப்3த3விவக்ஷிதஸம்ஶ்லேஷாந்தர்க3தஸௌந்த3ர்யாத்மக அப்ரதா4ந-விஶேஷ்யமாகையைப்பற்ற ப்ரதா4நதயா 'கு3ண'ஶப்3தா3ர்த்த2ஸௌந்த3ர்யாஶ்ரயம் இங்கு என்று பூர்வப்ரக்ருதமாகையாலே விஶேஷ்யமாகை உசிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே) இத்யாதி3. [இங்கு அது செய்யான்] இத்யாதி3. (சொன்ன) என்றது 'இங்கு' என்கிற 'இதம்'ஶப்3த3த்தாலே பராம்ருஷ்டமான என்றபடி. இந்த யோஜனையிலும் ப்ரத்யேகம் உப4யாந்வயம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஒரொன்றே) இத்யாதி3. ஶிஷ்டம் வ்யாக்2யாதப்ராயம்.

ஸ்ரீமந்ருக்$_4$நாழ்வானென்னும்படி சரமகைங்கர்யநித்யஸத்ருவாயிறே ப$_4$க$_3$வத்ஸௌந்த$_3$ர்யமிருப்பது என்கிறார். ஏவம்ரூபப$_4$க$_3$வத்$_3$தோ$_3$ஷம் சரமத்தில் வரவொட்டாமல் சுழியாறுபடுத்தித் தன்பக்கலிலே சுழலப் பண்ணுமதாகையாலே சரமபர்வமான ஆசார்யகைங்கர்யம் து$_3$ர்லப$_4$ம்; அது அழுக்குண்ணுமல் அவ்வளவும் வரப்பெறில் அலப்$_4$யலாப$_4$ம், இது ப்ரத$_2$மபர்வாந்வயப$_2$லசரமப்ராப்யமென்று கீழே ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம். (424)

425. இப்படி ப்ராப்யத்தை அறுதியிட்டால், அதுக்கு ஸத்$_3$ருசமாக வேணுமிறே ப்ராபகம்.

மேலிந்த ப்ராப்யாநுரூபமான ப்ராபகநிர்ணயம் பண்ணுகிறார் [இப்படி ப்ராப்யம்] இத்யாதி$_3$யால். சாம-

---

புருஷார்த்த$_2$காஷ்டை$_2$யையும் குலேக்கும்] என்றது – ஓரொன்றே இரண்டையும் செய்யுமென்றபடி. கு$_3$ணம் இரண்டையும் செய்கையாவது – "மனைப்பால் பிறந்தார்பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்" இத்யாதி$_3$களில் சொல்லுகிறபடியே க்ஷுத்$_3$ரபுருஷார்த்த$_2$த்தைக் குலேக்கையும், ஸ்வவைலக்ஷண்யத்தாலே ஆழங்கால் படுத்தி புருஷார்த்த$_2$காஷ்டை$_2$யான ததீ$_3$யசேஷத்வநிலேயைக் குலேக்கையும்; தோ$_3$ஷம் இரண்டையும் குலேக்கையாவது – கு$_3$ணம்போலே உபாதே$_3$யமாய், "அவனென்றே கிடக்கும்"படி பண்ணுகையாலே ஊணுறக்கம் பந்துகழல் முதலானவற்றில் பொருந்தாமையை விளேத்து க்ஷுத்$_3$ரபுருஷார்த்த$_2$த்தைக் குலேக்கையும், "சிறுமாமனிசராய் என்னையாண்டார் இங்கே திரிய – நறுமாவிரை நாண்மல-ரடிக்கீழ்ப் புகுதல் – உறுமோ" என்னும்படியான புருஷார்த்த$_2$காஷ்டை$_2$யைக் குலேக்கையும் என்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். இந்த யோஜனைக்கு [நித்யஶத்ரு] என்கிறது ஸௌந்த$_3$ர்யாதி$_3$-கு$_3$ணவிஶிஷ்டவஸ்து விஷயமாகக் கடவது. அங்ஙனுமன்றிக்கே, கு$_3$ணம் புருஷார்த்த$_2$-காஷ்டை$_2$யைக் குலேக்குமென்னுமதுக்கும், தோ$_3$ஷம் க்ஷுத்$_3$ரபுருஷார்த்த$_2$த்தைக் குலேக்கும் என்னுமதுக்கும், பூர்வயோஜனைகளில் சொன்னபடியே பொருளாகக் கடவது. இவ்விஷய-ஸ்வபா$_4$வம் இதுவாகையாலே சரமபர்வமான ஆசார்யகைங்கர்யமாகிற இதுதான் து$_3$ர்லப$_4$மென்று ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயத்தாலே கீழோடே அந்வயம். (424)

425. [ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிறேப்ராபகம்] என்றவிதில்

கு$_3$ணதோ$_3$ஷங்கள் என்கிற அநுக்ரமத்தாலே த்$_3$வித்வம் ஸித்$_3$த$_4$மாயிருக்க [இரண்டும்] என்கிற இது இரண்டாகையாலே இரண்டிலே அந்வயமாய் ஏகைகத்துக்கு ஏகைகத்திலே அந்வயம் என்று ஸூசநார்த்த$_2$ம் யோக்$_3$யதாப$_3$லாச்ச க்ரமப$_4$ங்க$_3$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே கேஷாஞ்சித்$_3$யோஜனே என்கிறார் (அங்ஙனுமன்றிக்கே) இத்யாதி$_3$நா. (இங்ஙனே விப$_4$ஜித்து) என்றது ஏகைகாந்வயமும் க்ரமப$_4$ங்க$_3$த்தையும் ஆஶ்ரயித்து என்றபடி. (பூர்வயோஜனைகளில்) இத்யாதி$_3$. அதாவது – கு$_3$ண-தோ$_3$ஷாதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$ங்களுக்கு ஸம்ஶ்லேஷஸௌந்த$_3$ர்யநைர்க்$_4$ருண்யாதி$_3$களே அர்த்த$_2$ம் என்றபடி. இத்தால் ஸௌந்த$_3$ர்யத்துக்கு ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$த்வம் அநுசிதம் என்று ஸூசிதம். ப$_3$ஹுவ்யவஹித-ஸாத்$_4$யாந்வயம் அபி$_4$ப்ரேதமாகையாலே ஸிம்ஹாவலோகநஸாத்$_3$ருஶ்யம். (424)

425. உத்தரவாக்யஸங்க$_3$த்யர்த்த$_2$ம் வ்ருத்தாநுவாத$_3$ம் (ஸ்வரூபத்துக்கும்) இத்யாதி$_3$. ஸங்க$_3$தி (இந்த ப்ராப்ய) இத்யாதி$_3$. இத்தால் கார்யோக்த்யநந்தரம் காரணோக்தியாலே ஹேதுதை ஸங்க$_3$தி

பர்வமாசார்யகைங்கர்யமென்றிப்படி ஸ்வரூபாநுரூபப்ராப்யத்தை தாத்பர்யஶாஸ்த்ரஶ்ரவணத்தாலே ஸம்ஶயமற அறுதியிட்டால் இந்த சரமப்ராப்யத்துக்கு சரமமாய்க்கொண்டு ஸத்$_3$ருஶமாக வேணுமிறே தத்ப்ராபகம். (425)

426. அல்லாதபோது ப்ராப்யப்ராபகங்களுக்கு ஐக்யமில்லை.

ப்ராப்யப்ராபகமிரண்டும் ஏகவிஷயத்தில் கொள்ளாதபோது, சரமப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டுக்கும் ப்ராப்யமே ப்ராபகமான ஐக்யமில்லை; ப்ராப்யமொன்றும் ப்ராபகமொன்றுமாய்விடும்; புல்லைக்காட்டி அழைத்துப் புல்லை இடுவாரைப் போலே ப$_2$லஸாத$_4$நங்களிரண்டுக்கும் பேதமில்லாமை சரமபர்வத்துக்குமொக்குமிறே. இவ்வர்த்த$_2$த்தை "பேறொன்று மற்றில்லை" என்கிற பாட்டிலே அமுதனாருமருளிச்செய்தார், "உபாயோபேய–

ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யம் சரமபர்வமான ஆசார்யகைங்கர்யமென்று நிர்ணயித்தாராய் நின்றார் கீழ்; இந்த ப்ராப்யாநுரூபமான ப்ராபகநிர்ணயம் பண்ணுகிறார் மேல் [இப்படி ப்ராப்யத்தை அறுதியிட்டால்] என்று துடங்கி. அதாவது – இப்படி ஆசார்யகைங்கர்யமே ப்ராப்யம் என்றறுதியிட்டால் இந்த ப்ராப்யத்துக்குத் தகுதியாகவேணுமிறே ஏதத்ப்ராபகம் என்கை. இத்தாலாசார்யகைங்கர்யமாகிற சரமப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ப்ராபகனாக வேணுமென்றபடி.

426. இப்படியல்லாதபோது வரும் ஹாநி ஏதென்ன அருளிச்செய்கிறார் [அல்லாதபோது] என்று துடங்கி. அதாவது – இப்படி இப்ராப்யத்துக்கு ஸத்$_3$ருஶமாம்படி ஆசார்யனை ப்ராபகமாகக் கொள்ளாதே ஈஶ்வரனை ப்ராபகமாகக் கொள்ளும்போது ப்ராப்யத்துக்கும் ப்ராபகத்துக்கும் தன்னில் ஐக்யமில்லை என்கை. ப்ரத$_2$மபர்வத்துக்குண்டான ப்ராப்யப்ராபகைக்யம் சரம–பர்வத்துக்குமொக்குமிறே; ஆகையிறே பிள்ளையமுதனார் "பேறொன்றுமற்றில்லை நின் சரணன்றி அப்பேறளித்தற்காறொன்றுமில்லை மற்றச்சரணன்றி" என்று ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் ஏகவிஷயமேயாக அருளிச்செய்தது. (426)

என்றபடி. [ஸ்வரூபத்துக்கும்] இத்யாதி$_3$வாக்யார்த்த$_2$நிர்தே$_3$ஶக்ரமாநுஸாரேண நிர்வையமாகையாலே அவஸரஸங்க$_3$தி என்றுமாம். [இப்படி] என்கிற இதுக்கர்த்த$_2$ம் (ஆசார்ய) இத்யாதி$_3$. 'ஸத்$_3$ருஶ' ஶப்$_3$த$_3$ம் அநுரூபபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (தகுதி) இத்யாதி$_3$. யோக்$_3$யத்வே ஸதி ப்ரக்ருஷ்ட–ஸாத்$_3$ருஶ்யமிறே அநுரூபத்வம். யோக்$_3$யத்வம் = ஸஹ்ருத$_3$யஹ்ருத$_3$யாஹ்லாத$_3$காரித்வம். ஸஹ்ருத$_3$யராகிறார் சேதநஸ்வரூபயாத$_2$ாத்ம்யஜ்ஞரான ஈஶ்வரப்ரப்$_4$ருதிகள். ரூபஸாத்$_3$ருஶ்யப$_2$லிதம் (இத்தால்) இத்யாதி$_3$. (426)

426. விபக்ஷ ப$_3$ாத$_4$கப்ரஸஞ்ஜநம் உக்தக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அவதாரிகை (இப்படி அல்லாதபோது) இத்யாதி$_3$. ப்ராப்யப்ராபகங்களுக்கு ஐக்யம் தயோர்மிதோ$_2$ பே$_4$த$_3$ாப$_4$ாவமல்லது வஸ்துமாத்ரஸாத$_4$ாரணைகத்வமன்று என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (தன்னில் ஐக்யம்) என்றது. ப்ராப–கத்துக்கு ஸ்வரூபாநுரூபப்ராப்யத்திற்காட்டில் பே$_4$த$_3$ம் ஸ்வரூபாநுசிதத்வது$_3$:க$_2$ரூபத்வாவஹமாகை–யாலே தத்பரிஹாராய ப்ராபகத்துக்கு தத$_2$ாவித$_4$ப்ராப்யத்தோடு ஐக்யம் ஆவஶ்யகமாகையாலே தத$_3$ஸித்$_3$தி$_4$ப்ரஸங்க$_3$ம் வரும் என்றபடி. ப்ரத$_2$மபர்வத்திலே நிர்ணீதமான அர்த்த$_2$த்தை சரமபர்வத்–திலே அதிதே$_3$ஶிக்கிறார் (ப்ரத$_2$மபர்வத்துக்கு) இத்யாதி$_3$நா. உக்தோபபத்த்யநுகு$_3$ணஸம்ப்ரதா$_3$யத்தை தூ$_3$ர்ஶயிப்பிக்கிறார் (ஆகை) இத்யாதி$_3$நா. நின் சரணன்றி = தேவர்திருவடியன்றி, மற்றொன்று = வேறொரு, பேறில்லை = ப்ராப்யமில்லை; அப்பேறு = அந்தத்திருவடிகளாகிற ப்ராப்யத்தை. அளித்தற்கு = கொடுக்கைக்கு, அச்சரணன்றி = அந்தத்திருவடிகளையன்றி, மற்றொன்று = வேறொரு, ஆறில்லை

டீ4ாவேந" என்றித்யாதி3ஶாஸ்த்ரவசநமுமுண்டு. (426)

427. ஈஶ்வரனைப் பற்றுகை கையைப் பிடித்துக்காரியம் கொள்ளுமோபாதி; ஆசார்யனைப் பற்றுகை காலைப்பிடித்துக் காரியம் கொள்ளுமோபாதி.

கீழே [உபாயம் தன்னைப் பொறுக்கும்] என்றீஶ்வரனை உபாயமென்று சொல்லிவைத்து, ஆசார்யனை உபாயமென்று கொள்ளுகைக்கடி தத்ஸுலப4த்வஸௌத்3ருட4த்வங்களைப் பற்ற என்கிறுர் மேல் (ஈஶ்வரனைப் பற்றுகை) இத்யாதி3யால். நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனுன ஈஶ்வரனை ஸுலபோ4பாயமாகப் பற்றுகை, ஸ்வதந்த்ர-

---

427. இப்ரப3ந்த4த்தில் உபக்ரமமேபிடித்து [ஸ்வதந்த்ரனை] இத்யாதி3வாக்யத்தளாலும், ஸித்3தோ4பாயதயா ஸகலஶாஸ்த்ரஸித்3த4னுன ஈஶ்வரனே பரமோபாயமாகவும், ஆசார்யன் அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநமுகேந உபகாரகனுகவுமிறே சொல்லிப்போந்தது; இப்போது ஈஶ்வரனைவிட்டு ஆசார்யனை உபாயமென்னுமளவில் ஶாஸ்த்ரவிரோத4மும், ஸ்வோக்திவிரோத4மும் ஸம்ப4விய-ாதோ, ஈஶ்வரனை உபாயமாகப் பற்றுமதில்காட்டில் ஆசார்யனை உபாயமாகப்பற்றினுல் வரும் ஏற்றந்தான் ஏதோ என்கிற ஶங்கையின் மேலே அருளிச்செய்கிறுர் [ஈஶ்வரனைப்பற்றுகை] என்று துடங்கி. அதாவது — ஈஶ்வரனைப்பற்றுகை அவன் கையைப்பிடித்துக் காரியம் கொள்ளு-மோபாதி; ஆசார்யனைப்பற்றுகை அவன்காலைப்பிடித்துக் காரியம் கொள்ளுமோபாதி என்கை. இங்ஙனருளிச்செய்தது — ஈஶ்வரவிஷயத்தோடு ஆசார்யவிஷயத்துக்குண்டான அநந்யத்வமும், அவ்விஷயத்தைப்பற்றுமதில் இவ்விஷயத்தைப்பற்றுமதுக்குண்டான கார்யஸித்3தி4யில் அமோக4த்வமும் தோற்றுகைக்காக; அதெங்ஙனே என்னில், சரணத்வோக்தியாலே தத3நந்யத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். [ஈஶ்வரனைப்பற்றுகை அவன் கையைப்பிடித்துர் காரியம் கொள்ளுமோபாதி] என்கையாலே, மஹாப்ரபுவாயிருப்பானெருவனை வரீகரித்துக் காரியம் கொள்ளுவானெருவன் அவன் கையைப்பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு காரியம்கொள்ளப்பார்க்குமளவில் நீர்மையாலே

= உபாயமில்லை என்றபடி. (ஏகவிஷயமேயாக) என்றது ஏகவ்யக்தியேயாக என்றபடி. (426)

427. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்ப்ரப3ந்த4த்தில்) இத்யாதி3. ப்ரத2மத்3விதீயத்ருதீயப்ரகரணார்த்த2ம் (ஸித்3தே4ாபாயதயா) இத்யாதி3. துரீயபஞ்சமப்ரகரணார்த்த2ம் (ஆசார்யன்) இத்யாதி3. ஶாஸ்த்ர-விரோத4ம் என்றது "மாமேகம்", "தமேவைகம்" இத்யாத்3யவதா4ரணவிரோத4மும். மோக்ஷப்ரத3-த்வத்தினுடைய ப்3ரஹ்மலக்ஷணத்வபர"யத்ப்ரயந்த்யபி4ஸம்விஶந்தி" இத்யாதி3விரோத4மும் என்றபடி. (ஏற்றந்தானேதோ) என்றது ஸித்3த4த்வ-ஸுகரத்வாதி3கள் இரண்டுக்கும் துல்யமாகையாலே த்யாக3பூர்வஸ்வீகாரஹேதுவான உத்கர்ஷமென் என்றபடி. இத்தால் ஆக்ஷேபஸங்க3தி என்றபடி. கைகால்களுக்கு அவயவிஜிஜ்ஞாஸையிலே உபஸ்தி2தத்வாத் ஈஶ்வரனே அவயவி என்னுமபி4ப்ரா-யத்தாலே (அவன்கையை) இத்யாதி3. (ஒருவனைக்கையைப் பிடித்து) இத்யாதி3வ்யாக்2யாநம் அநுபஸ்தி2தஸம்ப3ந்தி4கல்பநாப்ரஸங்க3த்தாலும், ஆசார்யனுக்கு ஈஶ்வராநந்யத்வஸ்பு2டஸித்3தி4 இல்லாமையாலும் அநுசிதம் என்று ஸூசிதம். சரணக்3ரஹணஸாத்3ருஶ்யகத2நப2லிதம் (இங்ஙன்) இத்யாதி3. அநந்யத்வம் "தப்தாய:பிண்ட3வந்மதம்" என்கிற விஶேஷாதி4ஷ்டா2நஹேதுக-தாதா3த்ம்ய-விஶேஷமல்லது ஸ்வரூபைக்யமன்று. (அமோக4த்வம்) = வ்யபி4சாரவிலம்ப3விது4ரத்வம். அநந்ய-த்வத்தால் ஶாஸ்த்ர-ஸ்வவசந-விரோத4பரிஹாரமும், அமோக4த்வத்தால் ஈஶ்வர-ஆஶ்ரயணாபேக்ஷயா உத்கர்ஷமும் ஸித்3த4ம் என்று கருத்து. விவரணம் (அது எங்ஙனே) இத்யாதி3. (சரணத்வோக்தி-

ஞயிருப்பாளொருவன் கையைப்பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு கார்யம் கொள்ளுமோபாதி, அவன் திமிறி உதறுகைக்குடலாய்விடும்; ஸ்வாசார்யபரதந்த்ரனுமாய் க்ருபாபரதந்த்ரனுமான ஸ்வாசார்யனை உபாயமாகப் பற்றுகை, க்ருபாளுவான ஸுலப$_4$னுடைய காலைப்பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு தன் கார்யம் கொள்ளுமோபாதி, இளநெஞ்சனாய் நின்றபோதே அபேக்ஷிதம் செய்து தலைக்கட்டுகைக்குடலாய்விடும். அன்றியே ஈஸ்வரனென்று ப்ரபத்திவிஷயமாகச் சொன்ன அர்ச்சாவதாரவிக்$_3$ரஹமாய் அது கையினுடைய ஸ்த$_2$ாநத்திலேயாய், இந்த ஆசார்யவிஷயம் திருவடிகளுடைய ஸ்த$_2$ாநத்திலேயாய் இரண்டுக்கும் அவயவி ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூபமாய், அதில் கரஸ்த$_2$ாநீயமான ஸுலப$_4$விஷயத்தைப்பற்றுமதிற்காட்டில் சரணஸ்த$_2$ாநீயமான ஸுலப$_4$ப$_4$கவத்$_3$விஷயத்தைப் பற்றுமதே ஸுாகமாய் ஸுத்$_3$ருட$_4$முமாயிருக்குமென்றுமருளிச்செய்வர். (427)

428. ஆசார்யனிருவர்க்கு முபகாரகன்.

இப்படி ஆஸ்ரயணஸுலப$_4$னுமளவேயல்ல, ஆசார்யன் உப$_4$யர்க்குமுபகாரகனுயிருக்குமென்கிறுர் மேல்

நெஞ்சிளகிக்காரியம் செய்யவுமாய், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே உதறிவிடவுமாயிருக்கையாலே இன்னபடி என்றறுதியிட ஒண்ணுதாப்போலே, ஆஸ்ரிதனுன இவனுடைய அபேக்ஷிதம் தன்னுடைய க்ருபையாலே நெஞ்சிளகிக் காரியம் செய்யில் ப$_2$லிக்கும்படியாய், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே முறுகிச் செய்யாதொழியில் விப$_2$லிக்கும்படியாயிருக்கையாலும்; [ஆசார்யனைப் பற்றுகை அவன் காலைப்பிடித்துக் காரியம் கொள்ளுமோபாதி] என்கையாலே அப்படி ப்ரபு$_4$வானவன் தன்னையே காலைப் பிடித்துக் வேண்டிக்கொண்டு காரியம் கொள்ளுமளவில் த$_3$யாபரவஸனுய் காரியம்செய்தல்லது நில்லாமையாலே தப்பாமல்காரியம் ஸித்$_3$தி$_4$க்குமாபோலே, ஆஸ்ரிதனுன இவனுடைய அபேக்ஷிதமறுதியாக ப$_2$லிக்கும்படி இருக்கையாலும் அமோக$_4$த்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

428, ஆக ப்ராப்யநிர்ணயத்தைப்பண்ணி [இதுக்குஸத்ருசமாகவேணுமிறே ப்ராபகம்] என்ற இத்தாலே ஆசார்யகைங்கர்யமாகிற சரமப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ஸத்$_3$ருஸோபாயமென்னுமத்தை ப்ரதிபாதி$_3$த்து, அப்படியன்றிக்கே ஈஸ்வரனை உபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் வரும் விரோத$_4$ம் காட்டி, ஆசார்யனுக்கு ப்ராப்யத்வம் ஈஸ்வரனேடு அந்வயத்தாலேயாமோபாதி ப்ராபகத்வமும் தத$_3$நந்யத்வநிப$_3$ந்த$_4$நம் என்னுமத்தையும், ஈஸ்வரனைப்பற்றுமதில் இவனைப்பற்றுமதுக்கு உள்ள ஏற்றத்தையும் அருளிச்செய்தார் கீழ்; இனிமேல் பல ஹேதுக்களாலும் ஆசார்யவைப$_4$வத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கிறுர், இவ்விஷயத்தை உபாயமாகப் பற்றுமவர்களுக்கு ருசி-

---

யாலே) என்றது சரணத்$_3$ருஷ்டாந்தோக்தியாலே என்றபடி. (ஈஸ்வரனைப்பற்றுகை) என்கிற இது வ்யாக்$_2$யாநவாக்யம். (கையைப்பிடித்து) இத்யாதி$_3$கம் மூலவாக்ய-ஏகதே$_3$ஸ-அநுவாத$_3$ம். (ஈஸ்வரனைப் பற்றுகை ப$_2$லிக்கும்படியாய் ... விப$_2$லிக்கும்படியாய் இருக்கையாலும்) என்று அந்வயம். இப்படியே (ஆசார்யனைப்பற்றுகை) இத்யாதி$_3$யிலும் கண்டுகொள்வது. (அறுதி) நிஸ்சயம். (ஸம்ப்ரதிபந்நம்) ப்ரஸித்$_3$த$_4$ம். (427)

428. உத்தரவாக்யஸங்க$_3$த்யர்த்த$_2$ம் வ்ருத்தாநுவாத$_3$ம் (ஆக ப்ராப்ய) இத்யாதி$_3$. (வரும் விரோத$_4$ம்) விஸிஷ்டாதி$_4$காரிபரிஹாஸம். (அந்வயத்தாலே) என்றது தந்முகோ$_2$ல்லாஸகாஷ்ட$_2$ாஹேது-முகோ$_2$ல்லாஸவத்த்வப்ரயோஜக-அதி$_4$ஷ்ட$_2$ாநவிஸேஷரூப-ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலே என்றபடி. (அநந்யத்வ-நிப$_3$ந்த$_4$நம்) என்றது தத்க்ருபாதிஸயப்ரயோஜக-க்ருபாதிஸயவத்த்வப்ரயோஜநக-அதி$_4$ஷ்ட$_2$ாந-

[ஆசார்யன்] இத்யாதி$_3$யால். இப்படி ஆஶ்ரயணஸௌலப$_4$ன ஆசார்யந்தான் ஶேஷஶேஷிஸாபேக்ஷரான ஶேஷிஶேஷபூ$_4$தரிருவர்க்கும் மஹோபகாரகன். (428)

429. ஈஶ்வரனுக்கு ஶேஷவஸ்துவை உபகரித்தான்; சேதநனுக்கு ஶேஷியை உபகரித்தான்.

அதெங்ஙனே என்ன ஸ்ருஷ்ட்யவதாரங்களிலொருவஸ்துவும் எட்டுப்படாமல் இழவாளனாயிடம்பார்த்துத் திரிகிற ஈஶ்வரனுக்கு, ஸ்ரீகௌஸ்துப$_4$ம்போல ஸ்ப்ருஹணீயமாய் ஶரீரதயா ஶேஷமான ஆத்மவஸ்துவை ஸம்ஸேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்தே கண்டெடுத்துக் கழுவி அவன் திருக்கையிலே உபகரித்தான்; அநாத்$_3$யவித்$_3$யையினாலே திரோஹிதஸ்வப்ரகாஶனாய் ஸ்வாப$_4$ாவிகஶேஷத்வமுருவழிந்து அஸத்கல்பனான சேதநனுக்கு, ப்ராப்தநிரதிஶயபோ$_4$க்$_3$யஶேஷியைக் கையிற்கனியென்ன உபகரித்தான். வஸ்து கெடுத்துத் தேடியுழலுகிற வஸ்துமானுக்கு, அவ்வஸ்துவைக் கொடுத்துபகரித்தான், கண் கெட்டமிடியனுக்குக் கண்ணைக் கொடுத்து

விஶ்வாஸங்கள் விளைக்கைக்குறுப்பாக; அதில் ப்ரத$_2$மத்திலே ஈஶ்வரசேதநர்களிருவர்க்கும் இவன் உபகாரகனானமையை அருளிச்செய்கிறார் [ஆசார்யன்] என்று துடங்கி. அதாவது – இப்படி உபாயமாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட ஆசார்யன், ஶேஷிஶேஷபூ$_4$தரான ஈஶ்வரசேதநர் இருவர்க்கும் அபி$_4$மதவஸ்துக்களைக் கொடுத்த உபகாரகன் என்கை. (428)

429. இரண்டுதலைக்கும்' இவன் உபகரித்தவை இவை என்றருளிச்செய்கிறார் [ஈஶ்வரனுக்கு] என்றுதுடங்கி. அதாவது – மேன்மேலும் ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி$_3$களைப்பண்ணி வஶீகரிக்கப் பார்த்தவிடத்திலும் ஓராத்மவஸ்துவும் எட்டுப்படாமையாலே இழவாளனாயிருக்கிற ஈஶ்வரனுக்கு, ஶேஷமான ஆத்மவஸ்துவை அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநமுகே$_2$ந திருத்தி இஷ்டவிநியோகா$_3$ர்ஹமாம்படிக் கைப்படுத்தினான்; ப$_4$க$_3$வஜ்ஜ்ஞாநாப$_4$ாவத்தாலே அநாதி$_3$காலம் அஸத்கல்பனாய்க் கிடந்த சேதநனுக்கு, ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தை அறிவித்து ஶேஷியானவவனைக் காட்டிக்கொடுத்தான் என்கை. இத்தால் ஆசார்யனுடைய சேதநேஶ்வரர்களிருவர்க்கும் உபகாரகனாகையாகிற வைப$_4$வம்

விஶேஷஹேதுகம் என்றபடி. ஸங்க$_3$தி (இனிமேல்) இத்யாதி$_3$. சரமோபாயம் சொல்லி தத$_3$தி$_4$காரபூ$_4$த-ருசிவிஶ்வாஸஹேது-தத்$_3$வைப$_4$வம் சொல்லுகையாலே ஹேதுத்வம் ஸங்க$_3$தி என்றபடி. பேடிகா-ஸங்க$_3$தியை அருளிச்செய்து அநந்தரஸங்க$_3$தியை அருளிச்செய்கிறார் (அதில் ப்ரத$_2$மத்திலே) இத்யாதி$_3$நா. அதாவது – பூர்வோக்தஸ்வரூபயாத$_2$ாத்ம்யகாஷ்ட$_2$ாபூ$_4$த-ஆசார்யஶேஷத்வப்ரயோஜகதயா பு$_3$த்$_3$தி$_4$ஸ்த$_2$மாகையாலே ஆசார்யக$_3$த-மஹோபகாரகத்வம் சொல்லுகையாலே ப்ரஸங்க$_3$ஸங்க$_3$தி என்றபடி. [ஶேஷவஸ்துவை] இத்யாத்$_3$யுத்தரவாக்யாநுஸாரத்தாலே [இருவர்க்கும்] என்கிற இது ஶேஷபூ$_4$தர்களைச் சொல்லுகிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஶேஷிஶேஷபூ$_4$த-ரான) இத்யாதி$_3$. உபகாரகத்வத்துக்கு கர்மாகாங்க்ஷாயாம் உபகாரரூபக்ரியாஸாமர்த்$_2$யாத் அபி$_4$மத-வஸ்துவே ஸாமாந்யேந கர்மமாகும் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (அபி$_4$மத) இத்யாதி$_3$. (428)

429. தத்$_3$விஶேஷாகாங்க்ஷாயாம் உத்தரவாக்யம் என்கிறார் (இரண்டுதலைக்கும்) இத்யாதி$_3$. [ஶேஷவஸ்துவை உபகரித்தான்] என்கையாலே வ்யஞ்ஜிதமான உபகாரஸாபேக்ஷத்வத்தை யத$_2$ா-யோக்$_3$யம் விவக்ஷிக்கிறார் (மேன்மேலும்) இத்யாதி$_3$. ததீ$_3$யவஸ்துவுக்கு தஸ்மை த$_3$ாநரூபமான உபகாரம் அநுபபந்நமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஞாதஜ்ஞாபந) இத்யாதி$_3$. பூர்வமேவ

மஹாநிதி4யைக்காட்டி உபகரித்தான், ஶேஷிக்கு ஶரீரத்தை உபகரித்தான். ஶேஷபூ4தனுக்கு ப்ராணனை உபகரித்தான். ஸாபேக்ஷனுக்கு நிரபேக்ஷவஸ்துவை உபகரித்தான். நிரபேக்ஷனுக்கு ஸாபேக்ஷவஸ்துவை உபகரித்தான். ஆக ஶேஷஶேஷிகளிருவர்க்கும் ஆசார்யோபகாரஸ்ம்ருதி பண்ணிக்கொண்டு அவன் சொல்லூற்றுச்செய்யும் பரதந்த்ரர். (429)

430. ஈஶ்வரன்தானும் ஆசார்யத்வத்தை ஆசைப்பட்டிருக்கும்.

இவ்வேற்றத்தைக் கண்ட ஸ்வதந்த்ரனான ஈஶ்வரன்தானும் பரதந்த்ரஶேஷித்வமாகிற ஆசார்யஶேஷித்வத்தை நாக்கு நீருற ஆசைப்பட்டுப் பேகணித்திருக்கும்; நாமுமிப்படி உபகரிக்கும்படியான கு3ருத்வம் பெற்று வாழப் பெறுவதுகாணென்றிறுமாந்திருக்குமாபோலே. (430)

431. ஆகையிறே கு3ருபரம்பரையிலே அந்வயித்ததும் ஶ்ரீகீ3தையும் அப4யப்ரதா3நமும் அருளிச்செய்ததும்.

இப்படி ஆசார்யத்வத்தை ஆசைப்பட்டிருக்கையாலேயிறே, மறுவற்ற பரதந்த்ரஶேஷி நிறையான கு3ரு-

சொல்லப்பட்டது. (429)

430. இன்னமுமொரு ப்ரகாரத்தாலே ஆசார்யவைப4வத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறுர் [ஈஶ்வரன்-தானும்] என்று துடங்கி. அதாவது – இதுக்கிட்டுப்பிறவாத ஈஶ்வரன்தானும் இவ்வாசார்யத்வத்தின் ஏற்றத்தைப்பற்ற இதிலே மிகவும் ஶ்ரத்3தை4பண்ணியிருக்குமென்கை. (430)

431. அதெங்கேகண்டது என்னும் அபேக்ஷையிலே அத்தை ஸூசிப்பிக்கிறுர் [ஆகையிறே] என்று துடங்கி. அதாவது – ஆசார்யத்வத்தை ஆசைப்பட்டிருக்கையாலேயிறே, "ஸதா3சார்ய-வம்ஶோ ஜ்ஞேய: ஆசார்யாணுமஸாவஸாவித்யா ப4கவத்த:" என்னும்படி கு3ருபரம்பரையிலே த்3வயோபதே3ஷ்ட்ருத்வேந அந்வயித்ததும், ஆசார்யக்ருத்யத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு அர்ஜுநனைக் குறித்து தத்வவிவேகாதி3சரமோபாயபர்யந்தார்த்த2ப்ரதிபாதி3கையான ஶ்ரீகீதையருளிச்செய்ததும், ஶ்ரீவிபீ4ஷணுழ்வான்நிமித்தமாக "ஸக்ருதே3வ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே । அப4யம்

ஏதத்3தீ4நஸீலாரஸாதி3ப4ாக்தயா நித்யஸித்3த4னை ஶேஷியை உபகரிக்கை தத்ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாபநா-தி3கம் என்கிறுர் (ப4க3வத்) இத்யாதி3நா. (429)

430. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இன்னமும்) இத்யாதி3. 'உம்'மை விரோத4த்3யோதகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (இதுக்கு இட்டுப்பிறவாதவனும்) இத்யாதி3. கார்யமாத்ரம் ப்ரதி ஸங்கல்பமாத்ரேண காரணமாகையாலே அத்3வாரகோபதே3ஶத்தாலே ஜ்ஞாநஜநநாபேக்ஷனை ஈஶ்வரனும் என்றபடி. (430)

431. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அது எங்கே) இத்யாதி3. (ஆசார்யவம்ஶ) இத்யாதி3கம் வ்யாக்2யா-நம். தனக்கே தான் உபதே3ஶித்தவதில் வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த2ம் [கு3ருபரம்பரையில்] என்கிற விஶேஷணம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (த்3வயோபதே3ஷ்ட்ருத்வேந) என்றது. அர்ஜுநஸுக்3ரீவாதி3-களுக்கு உபதே3ஷ்ட்ருத்வபரம்பராந்தர்பா4வம் இல்லாமையாலே அவர்களுக்கும் உபதே3ஶித்ததற்கு ப்ருத2கு3பாதா3நம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஆசார்யக்ருத்யத்தை) இத்யாதி3. தத்த்வவிவேகாதி3கம்

பரம்பரையிலே ஸ்வதந்த்ரரோஷித்வமிறுமாப்பை மறைத்துக்கொண்டு மென்னவொரு தலையிலே அந்வயித்த-தும்; ஆசார்யக்ருத்யத்தை நாச்சியார் விழித்து விழித்து ப4ாவித்தேறிட்டுக்கொண்டு ஸ்ரீகீ3தோபநிஷதா3-சார்யனும் சரமஶ்லோகைகஸாரவதியான ஸ்ரீகீ3தையையும், வஸிஷ்ட2ஶிஷ்யனும் சரமஶ்லோகோக்தசரணா-கதிப்ரப4ாவபரமான அப4யப்ரதா3நத்தையும், அநதி4காரிகளும் கேட்கும்படி ப்ரகாஶமாக அருளிச்செய்ததும் என்கிறார். (431)

432. ஆசார்யனுக்கு ஸத்3ருஶப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது விபூ4திசதுஷ்டயமும் ஈஶ்வரத்3வயமுமுண்டாகில்.

இப்படி ஈஶ்வரனுமாசைப்படும்படியான தன்னேற்றமுடைய மஹோபகாரகனான ஆசார்யனுக்கு, அவனுபகரித்த உப4யவிபூ4திக்கும் விபூ4திமானுக்கும் ஸத்3ருஶமாக ப்ரத்யுபகாரம் மிடியனுகவிலனுல் பண்ணலாவது - நித்யவிபூ4தித்3வயமும் லீலாவிபூ4தித்3வயமுமாகிற விபூ4திசதுஷ்டயமும், உப4யவிபூ4திமானான

ஸர்வபூ4தேப்4யோ த3தா3ம்யேதத்3வ்ரதம் மம" என்று அப4யப்ரதா3நம் அருளிச்செய்ததுமென்கை. இத்தால் ஈஶ்வரனும் ஆசைப்படும்படியன்றே ஆசார்யத்வத்தின் பெருமை என்று ஆசார்ய-வைப4வம் சொல்லிற்றாயிற்று.

432. இன்னமுமொரு வழியாலே ஆசார்வைப4வத்தை த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் [ஆசார்யனுக்கு] என்று துடங்கி. அதாவது - உப4யவிபூ4தியையும் விபூதி4மானான ஈஶ்வரனையும் தானிட்டது வழக்காம்படி பண்ணிக்கொடுத்த ஆசார்யன் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ஸத்3ருஶமாக ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது, இப்படியே இன்னமும் இரண்டு விபூ4தியும், விபூ4திமானாய் இருப்பானொர் ஈஶ்வரனும் வேறே உண்டாகில் என்கை. "யோ த3த்3யாத்3ப4க3வஜ்ஜ்ஞாநம் குர்யாத்3த4ர்மோபதேஶநம் | க்ருத்ஸ்நாம் வா ப்ருதி2வீம் த3த்3யாந்ந தத்துல்யம் கத2ஞ்சந"

வ்யாக்2யாதம். (ஸ்ரீவிபீ4ஷணாழ்வான்நிமித்தமாக) இத்யநேந ஸுக்3ரீவாதி3கள் ஶ்ரோதாக்கள் என்று ஸூசிதம். ஆசார்யத்வத்தில் ஶ்ரத்3த4ாதிரேகத்தாலே அநுகல்பங்களையும் ஸ்வீகரித்தான் என்று தோற்ற உத்தரோத்தரோபாதா3நம். (431)

432. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இன்னமும் ஒருவழியாலே) இத்யாதி3. ஸத்3ருஶப்ரத்யுபகாரத்துக்கு விபூ4திசதுஷ்டயாதி3ஸத்3ப4ாவஹேதுகத்வோக்தியாலே தது3பக்ருதவஸ்துவுக்கு விபூதிதத்3வதா3த்மக-த்வம் வ்யஞ்ஜிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (உப4யவிபூ4தியையும்) இத்யாதி3. "விண்ணுமாள்வர் மண்ணூடே", "அது நமது விதிவகையே" இத்யாதி3யை உட்கொண்டு (தானிட்டவழக்காம்படி) இத்யாதி3. (தான்) என்றது ஶிஷ்யனை. அத்தையே கொடுத்தால் த3த்தத்துக்கு புநர்தா3நமாத்ரமாம் இத்தனையல்லது ஸத்3ருஶப்ரத்யுபகாரமாகாது என்று சதுஷ்டயத்3வயக்3ரஹணம் என்னுமபி4ப்ராயத்-தாலே (இப்படியே இன்னமும்) இத்யாதி3. "யோ த3த்3யாத்" இத்யாதி3. அத்ர ப்ரத2மபாதே3 'ஸ்வஸ்மை' என்று அத்4யாஹார்யம். த்3விதீயபாதே3 'தஸ்ய' என்று அத்4யாஹார்யம். த4ர்மோபதேஶநம் = ஶிஷ்யத4ர்மபூ4தஶுஶ்ருஷாம். குர்யாத், ஶிஷ்ய இதி ஶேஷ:. "க்ருத்ஸ்நாம் ப்ருதி2வீம்" என்று லீலாவிபூ4தியும், ஸமுச்சயார்த்தக'வா'ஶப்3த3த்தாலே நித்யவிபூ4தியும், "கத2ஞ்சந த3த்3யாத்" என்று விபூ4திமானோடே கூடக்கொடுக்கையும் சொல்லுகிறது. "ந தத்துல்யம்" என்கை-யாலே அது ஸத்3ருஶப்ரத்யுபகாரமன்று என்கிறது. இத்தால் விபூ4திசதுஷ்டயாதி3கம் உண்டானுல் ஸத்3ருஶப்ரத்யுபகாரம் என்று ப2லிதம் என்று கருத்து. "குர்யாத்" என்று ஸம்ப4ாவிதஸ்வப4ாவமான

ஈஶ்வரத்3வித்வமுமாகிற அக4டிதமுண்டாகிலென்கிறுர் மேல். "யோ தத்3யாத் ப4க3வஜ்ஜ்ஞாநம் குர்யாத்3த4ர்மோபதே3ஶநம் । க்ருத்ஸ்நாம் வா ப்ருதி2வீம் தத்3யாந் ந தத்துல்யம் கத2ஞ்சந"விறே. (432)

4 3 3. ஈஶ்வரஸம்ப3ந்த4ம் ப3ந்த4மோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கும். ஆசார்யஸம்ப3ந்த4ம் மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாயிருக்கும்.

இப்படி ப்ரத்யுபகாரமற்ற மஹோபகாரகனுன ஆசார்யனுபகரிக்கும் ஸ்வதந்த்ரனுன ஈஶ்வரனேடு சேதநனுக்கு உண்டான ஶேஷஶேஷிஸம்ப3ந்த4ம், அநாதி3ஸம்ஸாரஸம்ப3ந்த4த்துக்கும் மத்4யே வரும் ஸம்ஸார-

---

என்றுரிறே. இத்தால் ஆசார்யனுடைய ப்ரத்யுபகாராவகாஶரஹிதமஹோபகாரகத்வமாகிற வைப4வம் சொல்லிற்றுயிற்று. (432)

4 3 3. இன்னமுமொரு முக2த்தாலே ஆசார்யவைப4வத்தை அருளிச்செய்கிறுர் [ஈஶ்வர-ஸம்ப3ந்த4ம்] என்று துடங்கி. இவ்விடத்தில் [ஈஶ்வரஸம்ப3ந்த4ம்] என்கிறது – [ஈஶ்வரனைப் பற்றுகை] என்று கீழ்ச்சொன்ன தத3ாஶ்ரயரூபஸம்ப3ந்த4த்தை; அது [ப3ந்த4மோக்ஷங்கள் இரண்டுக்கும் பொதுவாகை]யாவது – கர்மாநுகு3ணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும், காருண்யாநுகு3ண-மாக முக்தனுக்கவும் வல்ல நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனேடு உண்டான ஸம்ப3ந்த4மாகையாலே, உப4யஸாத4ாரணமாயிருக்கை; [ஆசார்யஸம்ப3ந்த4]மாகிறது- [ஆசார்யனைப்பற்றுகை] என்று கீழ்ச்சொன்ன தத3ாஶ்ரயணரூபஸம்ப3ந்த4ம். அது [மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவாகை]யாவது – கர்மாநுகு3ணமாக ஸம்ஸரிக்கவும் விடும் ஸ்வதந்த்ரனன்றிக்கே ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் இவனை உஜ்ஜீவிப்பித்தேவிடும் நிரதிஶயக்ருபாவானேட்டை ஸம்ப3ந்த4மாகையாலே, ஸம்ஸார-மோக்ஷங்களுக்குப் பொதுவன்றிக்கே ஸம்ஸாரவிமோசநைகஹேதுவாக இருக்கை. இத்தால்

ஶுஶ்ரூஷாத்மக-அநுகல்பப்ரத்யுபகார-அப்4யநுஜ்ஞை இருக்கிறபடி. "ப்3ரஹ்மவித்3யாப்ரத3ாநஸ்ய தே3வைரபி ந ஶக்யதே । ப்ரதிப்ரத3ாநமத2வா த3த்3யாச்ச2க்தித ஆத3ராத்" என்னக்கடவதிறே. ப்ரத2மோக்தவைப4வாத் வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த2ம் (ப்ரத்யுபகாராவகாஶரஹித) என்றது. அவகாஶ: = ஸம்ப4ாவநாம். (432)

4 3 3. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இன்னமும் ஒருமுகத்தாலே) இத்யாதி3. முக2ம் = ப்ரகார:. "முக2ம் ப்ரத4ாநே ப்ராரம்பே4 வக்த்ரே நிஸ்ஸரணேபி ச । உபாயே த்3வாரி தாம்ரே" என்னக்கடவதிறே. உபாயமாதல் விவக்ஷிதம். ஆசார்யாபி4மாநஹேதுகப4க3வத்3யமோக்ஷணஸங்கல்பவிஷயரூப-ஈஶ்வரஸம்ப3ந்த4ம் மோக்ஷோபத4ாயகமாகையாலே ப3ந்த4மோக்ஷஸாத4ாரண்யம் அநுபபந்நம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி ஶ்லோபி4ப்ரேத'ஸம்ப3ந்த4'ஶப்3தா3ர்த்த2த்தை ப்ரகரணநுகு3ணமாக விவக்ஷிக்கிறுர் (இவ்விடத்தில் ஈஶ்வரஸம்ப3ந்த4ம் என்கிறது) இத்யாதி3நா. (ஆஶ்ரயணம்) = ஶரணவரணம். அது கர்மநாஶகமல்லாமையாலே அருளிச்செய்கிறுர் (கர்மாநுகு3ணமாக) இத்யாதி3. அது காருண்யஹேதுவல்லாமையாலே அருளிச்செய்கிறுர் (நிரங்குஶ) இத்யாதி3. ஶரணவரணம் ஶரண்யஹ்ருத3யாநுகு3ண்யஸமயாவச்சி2ந்ந-தத3தி4காரிவிஶேஷணதாகமாய், ஶரண்ய-ஹ்ருத3யாநுகு3ண்யமில்லாதபோது அதி4காரிவிஶேஷணமன்றிக்கே இருப்பதொன்றுகையாலே அருளிச்செய்கிறுர் (உப4யஸாத4ாரண்யம்) இத்யாதி3. உபதே3ஶாதீ4நஜ்ஞாநவத்த்வரூபமான ஆசார்யஸம்ப3ந்த4ம் ப்ரத2மபர்வாஶ்ரயணத்3வாரா ப3ந்த4மோக்ஷஸாத4ாரணமாகையாலே ஶ்லோ-

மோக்ஷத்துக்கும் மத்₄யஸ்த₂மாய்க்கொண்டு பொதுவாய் அநியதமாயிருக்கும்; ஈஶ்வரனுபகரித்த மஹோப-காரகனான ஸதா₃சார்யனோடு ஸச்சி₂ஷ்யனுக்குண்டாமிந்த ஸம்ப₃ந்த₄ம் விளம்ப₃மற்ற ஸம்ஸார-மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாய் அப₄ங்கு₃ரமாய் அஹிதம் கலசாதிருக்கும். (433)

434. ப₄க₃வல்லாப₄ம் ஆசார்யனாலே.

இப்படி உப₄யஸாதா₄ரணஸ்வதந்த்ரப₃ந்து₄வான ப₄க₃வானை அயத்நேந லபி₄க்கை தத₃பி₄மதனான ஆசார்யனாலேயுண்டாம்; (434)

435. ஆசார்யலாப₄ம் ப₄க₃வானாலே.

அஸாதா₄ரணப₃ந்து₄வான ஆசார்யனை லபி₄க்கை மஹோபகாரகனான ப₄க₃வானாலேயுண்டாம். (435)

மோக்ஷைகஹேதுத்வநிப₃ந்த₄நமான வைப₄வம் சொல்லப்பட்டது.

434. உத்தாரகத்வத்தில் ஆசார்யனுடைய ஆதி₄க்யத்தை அருளிச்செய்தார்கீழ், உபகாரகத்வத்தில் ஈஶ்வரனுடைய ஆதி₄க்யத்தை அருளிச்செய்கைக்காக அடிகொண்டெழுந்திருக்கிறார்மேல் [ப₄க₃வல்-லாப₄ம்] என்று துடங்கி. அதாவது – நிருபாதி₄கஶேஷியாய், நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கும் ப₄க₃வானை லபி₄க்கை தத்ஸம்ருத்₃த்₄யேகப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு மங்க₃ளாஶாஸநத்துக்கு ஆளாக வேணுமென்று தன்னை அங்கீ₃கரித்து, தத்₃வ்யாமோஹவிஷயமாக்கின ஸ்வாசார்யனாலே என்கை. (434)

435. ஏவம்பூ₄தனான ஆசார்யன்தன்னை லபி₄க்கைக்கு ஹேது ஏதென்னும் அபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் [ஆசார்யலாப₄ம்] என்று துடங்கி. அதாவது – ப₄க₃வல்லாப₄ஹேதுவாய்

பி₄ப்ரேதஸம்ப₃ந்த₄த்தை விவக்ஷிக்கிறார் (ஆசார்யஸம்ப₃ந்த₄மாகிறதும்) இத்யாதி₃நா. உபாயதயா ஆஶ்ரயணம் ஸம்ப₃ந்த₄விவக்ஷிதம் என்றபடி. "க்ஷிபாமி" என்னும் ஸங்கல்பம் இவனுக்கு இல்லா-மையாலும், க்ருபையே இவனுக்கு ஸ்வபா₄வமாகையாலும், 'க்ஷமஸ்வ' என்னும் இவன்பண்ணும் ப்ரார்த்த₂னையை அவன் ஒருக்காலும் விப₂லமாக்கமாட்டானாகையாலும் ஆசார்யஸம்ப₃ந்த₄ம் மோக்ஷைகஹேது என்றபடி. (433)

434. உத்தரவாக்யஸங்க₃த்யர்த்த₂ம் வ்ருத்தாநுவாத₃ம் (உத்தாரகத்வத்தில்) இத்யாதி₃. (உத்தாரக-த்வம்) மோக்ஷப்ரத₄யகத்வம். (ஆதி₄க்யம்) பாக்ஷிகதத்ப்ரத்யநீகஸ்வாதந்த்ர்யாபா₄வ:. (உபகாரக-த்வம்) மோக்ஷோபயோக்₃யரப்ரயோஜகத்வம். (ஆதி₄க்யம்) உபகார்யவஸ்துகௌரவப்ரயுக்-தோத்கர்ஷவிஶேஷ:. (அருளிச்செய்கைக்காக) இத்யாதி₃நா உபோத்₃க₄ாதஸங்க₃தி ஸூசிதை. (அடிக்கொண்டெழுந்திருக்கை) ப்ரக்ருதஸித்₃தி₄மூலார்த்த₂சிந்தநம். (நிருபாதி₄கத்வம்) கர்மாதி₃-ஹேதுகத்வாபா₄வ:. ப₄க₃வானை 'லபி₄க்கையாவது ப₄க₃வதீ₃யவ்யாமோஹவிஷயீபா₄வம். வ்யாமோஹமாவது இவனுடைய ஹ்ருத₃யத்தை அவன் பின்செல்லும்படியான இவனுடைய ப்ரீதி-விஶேஷம். (ஆசார்யனாலே) என்றது ஹேதௌ த்ருதீயை. (434)

435. (ஆசார்யன்தன்னை) என்றது ஆசார்யனை என்றபடி. ஆசார்யனை லபி₄க்கையாவது தத₃யா-பி₄மாநத்துக்கும் ததீ₃யமுகோ₂ல்லாஸத்துக்கும் விஷயீப₄விக்கை. "யத்₃ருச்ச₂ாஸுக்ருதம் தத₂"

436. உபகார்யவஸ்துகௌ3ரவத்தாலே ஆசார்யனில்காட்டில் மிகவுமுபகாரகன் ஈஶ்வரன்.

ஆகில் உப4யரும் உபகாரகராமிடத்தில் ஸமரோவென்ன, ஈஶ்வரனே மஹோபகாரகனென்கிறார் மேல் [உபகார்யவஸ்து] இத்யாதி3யால். ஆசார்யனுமீஶ்வரனும் உபகரித்த வஸ்துக்களைச்சீர்தூக்கிப்பார்த்தால், ஆசார்யோபகார்யவஸ்துவான ப4க3வத்3விஷயத்தைப்பற்ற ப4க3வது3பகார்யவஸ்துவான ஆசார்ய-கௌ3ரவத்தாலே, ஈஶ்வரனையுபகரித்த ஆசார்யனைப்பற்ற மிகவும் மஹோபகாரகன் ஆசார்யனையுபகரித்த ஈஶ்வரனே என்கிறார். "ஈஶ்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த3ம்" இத்யாதி3களில் ஆசார்யப்ராப்திஹேதுவாகவிறே அவனுபகரிப்பது. (436)

437. ஆசார்யஸம்ப3ந்த4ம் குலையாதே கிடந்தால் ஜ்ஞாநப4க்திவைராக்3யங்கள்

பரமப்ராப்யபூ4தனான ஆசார்யனை லபி4க்கை, "ஈஶ்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த3ம்" இத்யாதி3ப்படியே நிருபாதி4கஸுஹ்ருத்தாய் விஶேஷகடாக்ஷப் பற்றாசைகளையும் தானே கற்பித்துக்கொண்டு விஶேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்ணி, அத்3வேஷத்தைப் பிறப்பித்து, ஆபி4முக்2யத்தை உண்டாக்கி ஸாத்விகஸம்பா4ஷணத்திலே மூட்டி ஸதா3சார்யப்ராப்தியைப் பண்ணுவிக்கும் நிர்ஹேதுக-க்ருபாவானான ப4க3வானாலே என்கை. (435)

436. ஆனால் இருவரும் உபகாரத்தில் ஸமரோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் [உபகார்யவஸ்து] என்று துடங்கி. அதாவது உப4யரும் உகபரித்த வஸ்துக்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால், ஆசார்யோ-பகார்யவஸ்துவான ப3ந்த4மோக்ஷோப4யஹேதுவாய், ப்ரத2மபர்வமுமாயிருக்கிற ப4க3வத்3விஷ-யத்தில் காட்டில் ப4க3வது3பகார்யவஸ்துவான மோக்ஷைகஹேதுவாய், சரமபர்வமுமாயிருக்கிற ஆசார்யவிஷயத்தினுடைய கௌ3ரவத்தாலே, ஈஶ்வரனை உபகரித்த ஆசார்யனிற்காட்டில் ஆசார்யனை உபகரித்த ஈஶ்வரன் மஹோபகாரகன் என்கை. (436)

இத்யாதி3கம் 'ஆதி3'ஶப்3த3ாபி4ப்ரேதம். ப்ராஸங்கி3காதி3ஸஹோபாதா3நத்தில் 'யாத்3ருச்ச2ா-ஸுக்ருத'ாதி3பத3ம் விஶேஷபரம். கேவலயத்3ருச்ச2ாஸுக்ருதாதி3பத3ம் ப்ராஸங்கி3காதி3ஸாத4ா-ரணம். (நிருபாதி4கஸுஹ்ருத்தாய்) என்றது நிர்ஹேதுகஹிதைஷியாய் என்றபடி. (பற்றாசுகள்) யாத்3ருச்சி2காதி3களும், 'நாமார்' இத்யாதி3நிரூபணவிஶேஷங்களும். அந்யோந்யலாப4ம் அந்யோந்யஹேதுகமானால் அந்யோந்யாஶ்ரயம் ப்ரஸங்கி3க்குமாகையாலே தத்பரிஹாரார்த்த2ம் முக2பே4த3ஸூசநத்துக்குறுப்பாக தத்3வ்யாபாரவிலக்ஷணம் பண்ணிற்று என்று கண்டுகொள்வது. 436. இப்படி லாப4ங்களைச்சொல்லி தல்லாக4வகௌ3ரவமூலக-தத்3தே4துலாக4வகௌ3ரவங்களைச் சொல்லுகிறது மேல் வாக்யம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே தத3வதாரிகை (ஆனால்) இத்யாதி3. (உபகரித்த) என்றது லபி4ப்பித்த என்றபடி. (சீர்தூக்குகை) பா4ரத்தைத் தடையிலே தூக்குகை. சீர் = பா4ரம். "சீரென்பதுவே பலவகை இயங்களும்" என்று தொடங்கி, "பாரமும் அழகும்" என்னக்கடவதிறே. அநியதமோக்ஷஹேதுத்வே ஸதி ஸாதிஶயப்ராப்யத்வம் ஈஶ்வரனுக்கும், மோக்ஷை-கோபதா3யகத்வே ஸதி நிரதிஶயப்ராப்யத்வம் ஆசார்யனுக்குமாகையாலே ஆசார்யக்ருதோபகாராத3பி ப4க3வத்க்ருதோபகாரம் அதிஶயிதம் என்றபடி. "ப்ரஶஸ்திஸ்ஸா ராஜ்ஞோ ப4வதி ச புரீகோஶகத2நம்" என்கிற ந்யாயத்தாலே ப4க3வந்நிஷ்டோ2பகாரகதோத்கர்ஷகத2நம் தது3பக்ருத-ஆசார்ய-உத்கர்ஷ-பர்யவஸிதமாகையாலே ஆசார்யவைப4வப்ரகரணத்துக்கு விரோத4மில்லை என்று கருத்து. (436)

உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம். ஆசார்யஸம்ப3ந்த4ம் குலைந்தால் அவையுண்டாலும் ப்ரயோஜநமில்லை.

இப்படி மஹோபகாரகனான ஈஸ்வரனேயுபகரிக்கும் ஆசார்யன் திருவடிகளில் தனக்குண்டான மோக்ஷபூ4த-ஶிஷ்யத்வஸம்ப3ந்த4ம், தே3வதாந்தரமந்த்ராந்தராதி3தோ3ஷக3ந்த4ஸ்பர்ஶத்தாலே கலங்கிக்குலையாதே ஸத்தையுடன் கிடக்கப்பெற்றால், ஸ்வரூபாலங்காரமான தத்வஜ்ஞாநம், அநந்யப4க்தி, அந்யவைராக்3யங்களில்லாவிடிலும், தத்ஸம்ப3ந்த4த்தாலே மெள்ளவுண்டாக்கிக் கொள்ளலாம், ம்ருதஸஞ்ஜீவநமான ஆசார்ய ஸம்ப3ந்த4ம் நிஷித்3த4நுஷ்டா2நாந்வயலேஶத்தாலே அவன்கைவிடும்படி குலைந்தர்த்த2மே விளைந்தால், ஆத்மாலங்காரமான அந்த ஜ்ஞாநாதி3கள் அக4டிதக4டநமாக உண்டானுப்போலே தோற்றித்தாகிலும், அவத்3யகரங்களாமத்தனையல்லது அவற்றால் வரும் ஸ்வபரப்ரயோஜநமில்லை. (437)

---

4 3 7. "நமோசிந்த்யாத்3பு4தாக்லிஷ்டஜ்ஞாநவைராக்3யராஶயே । நாத2ாய முநயேக3ாத4-ப4க3வத்3ப4க்திஸிந்த4வே" என்கிறபடியே ஆசார்யன்தனக்கு ஏற்றம் ஜ்ஞாநவைராக்3ய-ப4க்திகளாலேயிறே; அந்த ஜ்ஞாநவைராக்3யப4க்திகள் உண்டானவன் இந்த ஆசார்ய-ஸம்ப3ந்த4த்தை நெகிழநின்றுகிலும் அவை ப4க3வல்லாப4த்துக்கு உடலாமோ என்ன அருளிச்செய்கிறுர் மேல் [ஆசார்யஸம்ப3ந்த4ம் குலையாதேகிடந்தால்] என்று துடங்கி. அதாவது - கீழ்ச்சொன்னபடியே உத்தாரகனுமாய், உபகாரகனுமாயிருந்துள்ள ஸ்வாசார்யன் இவன் என்னுடையவன் என்று அபி4மானித்திருக்கும்படி அவன் திருவடிகளில் தனக்குண்டான ஸம்ப3ந்த4ம், ஸ்வவிப்ரதிபத்தியாலே குலையாதபடி அதை நோக்கிக்கொண்டு கிடந்தால், ஆத்மாலங்காரங்களான தத்வஜ்ஞாநம் அப்ராப்திவிஷயவைராக்3யம் ப்ராப்தவிஷயப4க்தியாகிற ஆத்மகு3ணங்கள் இல்லையாகிலும், அவ்வாசார்யப்ரஸாத3ாதி3களாலே க்ரமேண உண்டாக்கிக் கொள்ளலாம்; ஸர்வமங்க3ளஹேதுவான அந்த ஆசார்யஸம்ப3ந்த4ம் ஸ்வவிப்ரதிபத்தியாலே குலைந்தால், ஜ்ஞாநாதி3களான அவை பூர்வஸுக்ருதங்களாலே சிறிது உண்டாயிற்றுகிலும் ப4க3வத3ங்கீ3காரஹேதுவாகாமையாலே நிஷ்ப்ரயோஜநம் என்கை. (437)

4 3 8. ப்ரயோஜநமில்லாமையே அன்று, அவத்3யகரமும் என்கிறுர் [தாலிகிடந்தால்] என்று

---

4 3 7. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அசிந்த்ய) இத்யாதி3. ஆசார்யனுக்கு ஈத்3ருஶாதிஶயம் யத்ப்ரயுக்தம், தாத்3ருஶஜ்ஞாநவைராக்3யப4க்திகள் இவனுக்கு உண்டாகில், ஆசார்யஸம்ப3ந்த4த்யாகே3பி ப4க3வல்-லாப4மாகக் கடவது என்று [ப4க3வல்லாப4ம் ஆசார்யனுலே] இத்யேதத3ாக்ஷேபேண ப்ரத்யவ-ஸ்த2ாநபரிஹாரரூபத்வாத் ஆக்ஷேபஸங்க3தி என்றபடி. ஆசார்யகர்த்ருக-அபி4மாநஹேது-தச்சரண-ஸமாஶ்ரயண-அநுஸ்ருத்திரூப-தத்ஸம்ப3ந்த4ம் ஆசார்யஸம்ப3ந்த4ஶப்3த3விவக்ஷிதம் என்னுமபி4ப்ரா-யத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (கீழ்ச்சொன்னபடியே) இத்யாதி3. (ஸ்வவிப்ரதிபத்தியாலே) என்றது கு3ருமந்த்ரதே3வதாபரிப4வாதி3ஹேது-ஸ்வகீயது3ர்வாஸநாமூலக-விபரீதபு3த்3தி4யாலே என்றபடி. (இல்லையேயாகிலும்) இதி - யத்3யப்யாத்மகு3ணம் ஆசார்யப்ரஸாத3ஹேதுகம் என்று கீழ்ச்-சொல்லிற்று; தத2ாபி அங்குராவஸ்த2மான ஆத்மகு3ணம் தத்3தே4துவாலும் உபசயாவஸ்த2மான அது ஆசார்யப்ரஸாத3ஹேதுகம் என்று கருத்து. ஆகையால் தது3பசயார்த்த2ம் ஆசார்யஸம்ப3ந்த4ாநு-வ்ருத்தி ஆவஶ்யிகை. உபசயாவஸ்த2மல்லாத ஆத்மகு3ணம் ப4க3வத3ங்கீ3காரஹேதுவல்லாமையாலே அந்யதஸ்ஸித்3த4மான ஆத்மகு3ணமும் தது3பசயஹேதுத்வ-ஆசார்யஸம்ப3ந்த4ம் இல்லாவிட்டால் வ்யர்த்த2ம் என்றபடி. (437)

438. தாலி கிடந்தால் பூ4ஷணங்கள் பண்ணிப்பூணலாம்; தாலிபோனால் பூ4ஷணங்களெல்லாம் அவத்3யத்தை விளைக்கும்

என்போலவென்னில் "பதிவ்ரதாநிமித்தம் ஹி வலயாதி3விபூ4ஷணம்" என்று பதிவ்ரதைக்கு பதிஸம்ப3ந்த4ஸூசகமாய் ப்ரத2மாலங்காரமான தாலியொன்றும் போகாமல் கிடந்தால் வலயாதி3விபூ4ணங்களெல்லாமுண்டானபோது பண்ணிக்கூச்சமறப் பூணலாம். அவை பூணாதிருந்தால் வரும் குறையில்லை, அபி4ரூபைக்குத் தாலியளவேபோரும்; அத்தாலியொன்றும் போனால் அலங்காரமான வலயாதி3விபூ4ஷணம் தானே வித4வாலங்காரமாய் பாதிவ்ரத்யத்துக்கு அவத்3யத்தை விளைக்கும், அப்படி ஆசார்யஸம்ப3ந்த4மற்ற ஜ்ஞாநாதி3களும் ஶிஷ்யனுக்கு அவத்3யமாய்த் தலைக்கட்டுமத்தனை. (438)

439. தாமரையை அலர்த்தக்கடவ ஆதி3த்யந்தானே, நீரைப்பிரிந்தால் அத்தை உலர்த்துமாபோலே, ஸ்வரூபவிகாஸத்தைப் பண்ணுமீஶ்வரந்தானே ஆசார்யஸம்ப3ந்த4ம் குலைந்தால் அத்தை வாடப்பண்ணும்.

இந்த ஸம்ப3ந்த4ம் குலையில் பரமப3ந்து4தானே விடப்பார்க்குமென்கிறார்மேல் [தாமரை] இத்யாதி3யால்.

துடங்கி. அதாவது - பதிவ்ரதையான ஸ்த்ரீக்கு பதிஸம்ப3ந்த4ஸூசகமான தாலியொன்றும் போகாமல்கிடந்தால், பூ4ஷணங்களில்லையேயாகிலும் முதலுண்டானபோது பண்ணிப்பூண்டு கொள்ளலாயிருக்கும்; இத்தனை பூ4ஷணமுண்டேயென்று நினைத்துத் தாலியை வாங்கிப் பொகட்டால், வித4வாலங்காரகல்பமாகையாலே பூண்ட பூ4ஷணங்களெல்லாம் அவத்3யாவஹங்களாயிருக்கும் என்கை. இத்தால் ஆத்மபூ4ஷணங்களான ஜ்ஞாநவைராக்3யப4க்திகளில்லையே ஆகிலும் ஆசார்யஸம்ப3ந்த4மாத்ரம் குலையாமல் கிடந்தால் அவன் ப்ரஸாத3த்தாலே அவைகளை க்ரமேண உண்டாக்கிக் கொள்ளலாம்; ஆசார்யஸம்ப3ந்த4மித்தனையும் குலைந்தால் ஆத்மகு3ணங்களான ஜ்ஞாநவைராக்3யப4க்திகளெல்லாம் உண்டானாலும், அவை ஶ்லாக்4யதாஹேதுவன்றிக்கே அவத்3யாவஹமாய் விடுமென்றபடி. (438)

439. ஆசார்யஸம்ப3ந்த4ம் கிடந்தாலும் ஸ்வரூபவிகாஸகன் ஈஶ்வரனன்றோ, அது குலைந்ததாகிலும் இத்தனை ஆத்மகு3ணமுடையவனுக்கு அவன் ஸ்வரூபவிகாஸத்தைப் பண்ணானோ என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் [தாமரையை] என்று துடங்கி. அதாவது - ஜலஜம்

---

438. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ப்ரயோஜநமில்லாமையே) இத்யாதி3. வையர்த்2யஹேதுத்வவத் அவத்3யாவஹதாஹேதுத்வம் இதினுடைய நெகிழ்ச்சிக்குச் சொல்லுகையாலே ஏககார்யகாரித்வம் ஸங்க3தி என்றபடி. [தாலி கிடந்தால்] இத்யாதி3வாக்யம் ப்ரக்ருதார்த்த2த்துக்கு நிஷ்க்ருஷ்டயாத்4யவஸாநநிர்தே3ஶமாகையாலே தத3பி4ப்ரேதப்ரக்ருதார்த்த2த்தை த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் (இத்தால் ஆத்மபூ4ஷணங்களான) இத்யாதி3நா. இங்கே, "ந சக்ராத்3யங்கநம் நேஜ்யா ந ஜ்ஞாநம் ந விராக3தா। ந மந்த்ர: பாரமைகாந்த்யம் தைர்யுக்தா கு3ருவஶ்யதா" என்கிற இத்தை யோஜித்துக்கொள்வது. (438)

439. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஆசார்யஸம்ப3ந்த4ம் கிடந்தாலும்) இத்யாதி3. "ப்3ருஹத்வாத்3 ப்3ரும்ஹணத்வாச்ச" என்கிற ப்3ரும்ஹணத்வத்தைப்பற்ற (ஸ்வரூபவிகாஸகன்) இத்யாதி3. "விகாஸரூபாவிர்பா4வ:" என்கிற ஶ்ரீபா4ஷ்யச்சா2யையாலே விகாஸோக்தி. ஜலமேகம் தா4ரகம் ஸத்தாநுவ்ருத்திமூலம் யஸ்ய தத் ததே2ாக்தம். செங்கமலம் = செந்தாமரையானது. அந்தாம்சேர் =

"நாராயணோऽபி விக்ருதிம் யாதி கு3ரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய து3ர்பு3த்3தே4: । கமலம் ஜலாத3பேதம் ஶோஷயதி ரவிர்ந தோஷயதி" என்றும் ஜலத்திற்பிறந்து ஜலமே த4ாரகமாய் ஜலத்தைவிடாதே செவ்வி பெற்றுப்போரும் தாமரையைத்தானே அலர்த்தக்கடவ ப3ாந்த4வமுள்ள ஆதித்யன், த4ாரகமான அந்நீரை அந்யர் பிரிக்கப் பிரிந்தால் அப்பசையற உலர்த்துமாபோலே, "ஸ ஹி வித்3யாதஸ்தஞ்ஜநயதி" என்றுசார்யன் திருவடிகளிலே பிறந்து அதுவே த4ாரகமாய், அவனபி4மாநத்திலே விடாமலொதுங்கிச் செந்நலிக்கும் ஸ்வரூபத்தை மேல்விழுந்து தானே நோக்கி "உள்ள உலகளவும் யானுமுளனாவன்" என்னும்படி தஜ்ஜ்ஞாநவிகாஸத்தைப் பண்ணும் பரமப3ந்து4வான ஈஶ்வரந்தானே தே3வதாந்தராத்3யந்யஸ்பர்ஶத்தாலே ஸத்தாத4ாரகமான ஆசார்ய ஸம்ப3ந்த4ம் குலைந்து ப3ஹிஷ்க்ருதனானால், தானுவர்த்தத் தக்க அந்த ஸ்வரூபத்தை ஶோஷத்வருபஜ்ஞாநப் பசையறக் கண்ணற்றுச் சீறி நோக்கி உபயோக3யோக்3யமல்லாதபடி வாடப்பண்ணும். இந்த ஆசார்ய-ஸம்ப3ந்த4ம் குலைந்ததாகில் பழைய ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தை உண்டாக்கிக்கொள்ளுகிறேமென்ன ஒண்ணாது.

440. இத்தையொழிய ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ம் து3ர்லப4ம்.

என்னும்படி ஜலத்திலே பிறந்து ஜலேகத4ாரகமாயிருக்கும் தாமரைக்கு "செங்கமலமந்தரம்சேர் வெங்கதிரோர்கல்லாலலராவால்" என்னும்படி நியமேந விகாஸகனாய்ப்போரும் ஆதித்யந்தானே, ஸ்வத4ாரகமான ஜலத்தை விஶ்லேஷித்தால் அந்தத்தாமரையை விகஸிப்பியாத மாத்ரமன்றிக்கே ஶோஷிப்பிக்குமாபோலே, ஆசார்யாந்வயத்தாலே ஸத்தைபெற்று ஸ்வஸத்தாத4ாரகமான தத்ஸம்ப3ந்த4ம் குலையாதே நிற்குமளவில், இவனுடைய ஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞாநவிகாஸமுகே2ந "உள்ளவுலகளவும் யானுமுளனாவன்" என்னும்படி விகஸிப்பிக்கும் ஈஶ்வரந்தானே, ஸ்வஸத்தா-த4ாரகமான ஆசார்யஸம்ப3ந்த4த்தை ஸ்வவிப்ரதிபத்தியாலே இவன்குலைத்துக்கொண்டகாலத்தில் தான் விகஸிப்பிக்கக் கடவ அந்த ஸ்வரூபத்தை விகஸிப்பியாதமாத்ரமன்றிக்கே நாளுக்கு நாளும் நஷ்டப்ரஜ்ஞமாய் ஸங்கோசித்துப் போம்படி பண்ணுமென்கை. "நாராயணோऽபி விக்ருதிம் யாதி கு3ரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய து3ர்பு3த்3தே4: । கமலம் ஜலாத3பேதம் ஶோஷயதி ரவிர்ந தோஷயதி" என்னக்கடவதிறே. (439)

ஆகாஶக3தனை, வெங்கதிரோர்க்கல்லால் = உஷ்ணகிரணனுக்கன்றி, அலரா = விகஸியாது. (ஸ்வத4ாரக) இத்யாதி3 தாமரைக்கு விஶேஷணம். (ஆசார்யாந்வயத்தாலே) ஆசார்யஸம்ப3ந்த4த்-தாலே. (ஸ்வஸத்தாத4ாரகமான) ஶாஸ்த்ரைகவேத்3யஸ்வஸத்தாநுவ்ருத்திவிஶேஷஹேதுவான. உள்ள உலகளவும் = உண்டான லோகங்களளவும், யானுமுளனாவன் = நானும் ஸத்தாவானுயிருப்பன். (நஷ்டப்ரஜ்ஞமாய்) லப்3த4ப்ரஜ்ஞையும் நஶித்து. த4ாரகத்வவிகாஸகத்வாதி3லாப4ார்த்த2ம் நாராயணபத3ம். விக்ருதிம் = ப்ரஜ்ஞாநாஶநஹேதுஹ்ருத3யகாலுஷ்யம். கு3ரோரிதி பஞ்சமீ. ஆசார்யனிடத்தினின்றும் நழுவினவனுக்கு. து3ர்பு3த்3தே4: = கு3ருமந்த்ராதி3பரிப4வஹேது-விபரீதபு3த்3தி4யுக்தஸ்ய; ந தோஷயதி, கிஞ்ச ஶோஷயதி; பாட2க்ரமாத் அர்த்த2க்ரமோ ப3லீயாந். இத்தை உட்கொண்டு (விகஸிப்பியாதமாத்ரமன்றிக்கே ஶோஷிப்பிக்குமாபோலே) என்றது. (439)

440. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இங்ஙன்) இத்யாதி3. (ஒழிக்க ஒழியாது) குலைக்க என்றாலும் குலைக்கப்போகாத என்னப்படுகிற என்றபடி. (ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ம்) ஶேஷஶேஷிப4ாவாதி3ரூப-ஸம்ப3ந்த4ம். (உஜ்ஜீவநம்) ஆத்மகு3ணாதி3ப்ரஶ்ருத்3யா மோக்ஷபர்யவஸாநம். ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ம்

ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநமாய்க் கொண்டு ப்ரத$_4$ாநமான இந்த ஆசார்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தையொழியில், இதடியாக உண்டாய் நிலைநிற்கும் ஸ்வரூபோஜ்ஜீவகப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் யாவதா$_3$த்மப$_4$ாவி து$_3$ர்லப$_4$ம்; தத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் குலைந்துகிடந்தவளவிலும் ஏதத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் ஸுலப$_4$மாம்; இது குலைந்தால் பின்னை ஒருக்காலும் ஸுலப$_4$மாகமாட்டாதென்றபடி. (440)

441. இரண்டுமமையாதோ, நடுவில் பெருங்குடியென்னென்னில்.

ஆனாலிந்த ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஸ்தா$_2$பகமான ஆசார்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும், இத்தாலே ஸ்தா$_2$பிதமான ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும், இவன் ஸ்வரூபமுஜ்ஜீவிக்கைக் கமையாதோ, ப்ரத$_2$மரஹஸ்யமத்$_4$யமபத$_3$ப்ரதிபந்நப$_4$ாக$_3$வதஸமுதா$_3$யஸம்ப$_3$த்$_3$த$_4$மாகிற நடுவில் பெருங்குடி ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்திக்காகவோ ஆசார்யப்ராப்திக்காகவோ இதேதுக்காக என்று ப்ரஶ்நம் பண்ணி. (441)

---

440. இங்ஙன் சொல்லுகிறதென்? இவ்வாசார்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் குலைந்ததாகிலும் "ஒழிக்க ஒழியாது" என்கிற ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் உஜ்ஜீவநத்துக்குடலாகாதோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் [இத்தையொழிய] என்று துடங்கி. அதாவது - அநாதி$_3$ஸித்$_3$த$_4$மாயிருக்கச் செய்தேயும், ஆசார்யன் உணர்த்துவதற்கு முன்பு அஸத்கல்பமாய் அவன் உணர்த்தின பின்பு இவனுக்கு கார்யகரமாகக் கடவதாயிருக்குமது, இவ்வாசார்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் குலைந்தபோது இதடியாக வந்த தானும் குலைந்து போமாகையாலே, இவ்வாசார்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தையொழிய ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் இவனுக்குக் கிடையாது என்கை. ஆகையால் இதுபோயிற்றாகிலும் அது நமக்கு உஜ்ஜீவநத்துக்குடலென்றிருக்க விரகில்லை என்று கருத்து. (440)

441. இப்படி ஆசார்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தையொழிய ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் லபி$_4$யாமையாலே ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு இரண்டும் வேணும் என்னுமத்தை த$_3$ர்ஶிப்பித்த அநந்தரம், ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும் அல்வோபாதி இவனுக்கு அவஶ்யாபேக்ஷிதம் என்னுமத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கைக்காக தத்$_3$விஷயப்ரஶ்நத்தை அநுவதி$_3$க்கிறார் [இரண்டுமமையாதோ, நடுவில் பெருங்குடி

வஸ்துஸத்தாய்க்கொண்டு உஜ்ஜீவநஹேது என்றாகில் ஜ்ஞாதமாய்க்கொண்டு உஜ்ஜீவநஹேது என்றுதல் சொல்லவேணும்; அதில் வஸ்துஸத்தாய் உஜ்ஜீவநஹேதுவாகில் ஶாஸ்த்ரவையர்த்$_2$யப்ரஸங்கி$_3$க்கும்; இனி, ஜ்ஞாதமாய்க்கொண்டு உஜ்ஜீவநஹேதுவாகவேணும்; அதில் உஜ்ஜீவநோபதா$_4$யகமான ஜ்ஞாயமாநத்வவிஶிஷ்டஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்துக்கு ஆசார்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் ஹேதுவாகையாலே அந்த ஆசார்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் குலைந்தால் நிமித்தாபாயே நைமித்திகஸ்யாபாய:. உஜ்ஜீவநோபதா$_4$யகதாவச்சே$_2$த$_3$கரூபாவச்சி$_2$ந்நமாய்க்கொண்டு அந்த ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் குலையும் என்று "தத$_3$தீ$_4$நம்ச வர்த்தேத", "ஆசார்யாதீ$_4$நவ்ருத்தித்வம் ஸர்வம் குஞ்ஜரஸௌசவத்" இத்யாதி$_3$களாலே ஸித்$_3$த$_4$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அநாதி$_3$ஸித்$_3$த$_4$மாய்) இத்யாதி$_3$. இத்தால் ப$_2$லிதம் (ஆகையால்) இத்யாதி$_3$. (440)

441. உத்தவாக்யாவதாரிகை (இப்படி) இத்யாதி$_3$. [ஆசார்யலாப$_4$ம் ப$_4$க$_3$வானாலே] என்கிற இடத்திலே அபி$_4$ப்ரேதமாயிருக்கிற யத்$_3$ருச்ச$_2$ாஸுக்ருதாதி$_3$காரணமூலாந்தர்க$_3$தஸாத்விகஸம்ப$_4$ாஷணஹேதுதாக்ஷேபபரிஹாரமாகையாலே ஆக்ஷேபஸங்க$_3$தி என்றபடி. உஜ்ஜீவநத்தினுடைய ஹேத்வந்தரம் சொல்லுகையாலே நிர்வாஹகத்வம் ஸங்க$_3$தி என்றாகவுமாம். ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு உப$_4$யமும்

442. கொடியைக்கொள்கொம்பிலே துவக்கும்போது சுள்ளிக்கால் வேண்டுமா போலே, ஆசார்யாந்வயத்துக்கும் இதுவேணும்.

மேலுத்தரமருளிச்செய்கிறார் [கொடி] இத்யாதி$_3$யால். வளரிளம்கொடியை ஆஶ்ரயமான கொள்கொம்பிலே படரும்படி சேர்க்கும்போது, தரைப்படாமல் அதிலே சேர்க்கும் சில சுள்ளிக்கால் அவஶ்யம் வேண்டினாப் போலே, கோல்தேடியோடும் கொழுந்ததே போன்ற அபி$_4$முக$_2$ஞான இச்சேதநனுடைய ஆஶ்ரயமான ஆசார்ய-சரணாந்வயத்துக்கும் இந்த ததீ$_3$யஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் அவஶ்யம்வேணும். ப$_4$க$_3$வத்ஸமாஶ்ரயணத்துக்கு ஆசார்ய-

---

என் என்னில்] என்று. அதாவது ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஸ்தா$_2$பகமான ஆசார்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும் தத்ஸ்தா$_2$பிதமான ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முமாகிற உபயமும் போராதோ, ப்ராப்யமத்$_4$யமபர்வோக்ததயா நடுவில் பெருங்குடிபோலே இருக்கிற பா$_4$க$_3$வதர்களோடு "ஸாத்வி-கைஸ்ஸம்பா$_4$ஷணம்" என்கிற ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் எத்தைப்பற்ற வேண்டுவது என்கிறதாகில் என்கை.

442. இப்ப்ரஶ்நத்துக்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறார் [கொடியை] என்றுதுடங்கி. அதாவது - உபக்$_4$நாபேக்ஷமாய் வளருவதொரு கொடியை அதின் பரிணாமத்துக்கெல்லாம் இடங்கொடுக்கத் தக்க பெரியதொரு உபக்$_4$நத்திலே சேர்க்கும்போது முதலிலே அதுதன்னோடே சேர்க்கப் போகாமையாலே, தரைப்படாமல் முந்துறத் தானிதுக்கு ஆஶ்ரயமாய்க்கொண்டு அணுகிநின்று தன்னோட்டை அந்வயமுகே$_2$ந கொள்கொம்பிலே கொழுந்துவிக்கும் சுள்ளிக்காலபேக்ஷித-மாமாபோலே, கோல்தேடியோடும் கொழுந்துபோலே அபி$_4$முக$_2$ஞான இச்சேதநன் ஆஶ்ரிதர் அத$_4$: பதியாமல் உத்$_3$த$_4$ரிப்பிக்கும் மஹதா$_3$ஶ்ரயமான ஆசார்யன்திருவடிகளிலந்வயிக்கும்போது, முதலிலே தத$_3$ந்வயம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கை அரிதாகையாலே முந்துறத் தாங்கள் ஆஸந்நராய் நின்று தங்களோடே இணக்கிவித்து அவ்வழியாலே ஆசார்யவிஷயத்திலே சேர்க்கும் பா$_4$க$_3$வதர்க-ளோட்டை ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் அவஶ்யாபேக்ஷிதமென்கை. இப்படி ஆசார்யாந்வயத்துக்கடி பா$_4$க$_3$வதர்களாகில் [ஆசார்யலாப$_4$ம் ப$_4$க$_3$வானாலே] என்பானென் என்னில் அதுக்குக் குறையில்லை, பா$_4$க$_3$வதாந்வயம்தனக்கடி அவனாகையாலே, ஆபி$_4$முக்$_2$யபர்யந்தமாகத்தானே

போராதோ என்று ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம். (நடுவிற்பெருங்குடி) க்$_3$ராமமத்$_4$யத்திலிருக்கும் க்$_3$ராமணி. இது அநபேக்ஷிதத்வவ்யஞ்ஜகக்ஷேபோக்தி. தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகத்தில் க்$_3$ராமமத்$_4$யஸ்தா$_2$தா$_3$ஸரூபத$_4$ர்மம்) (ப்ராப்ய) இத்யாதி$_3$. "ஸாத்விகைஸ்ஸம்பா$_4$ஷணம்" என்கிற இத்தால் ஆக்ஷேபிகீஸங்கதி என்னுமிடம் ஸூசிதம். (441)

442. [கொள்கொம்பு] உபக்$_4$நம். அதாவது உபாஶ்ரயம். (பரிணாமம்) வ்ருத்$_3$தி$_4$. [சுள்ளிக்கால்] என்கிற இத்தால் ப$_2$லிதம் (பெரியதோர்) என்றது. (அந்வயமுகே$_2$ந) ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்$_3$வாரா. (கொழுந்து-விக்கும்) படர்விக்கும். லதாத்$_3$ருஷ்டாந்தத்துக்கு பூர்வஸம்வாத$_3$ஸூசநார்த்த$_2$ம் (கோல்தேடி) இத்யாதி$_3$ பாசுரப்ரத்யபி$_4$ஜ்ஞாநம். இச்சேதநன் அந்வயிக்கும்போல் என்று ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம். உபக்$_4$நத்$_3$ருஷ்டாந்த-ப$_2$லிதம் (ஆஶ்ரிதர்) இத்யாதி$_3$. மஹாம்ஶ்ச அஸௌ ஆஶ்ரயஶ்ச இதி விக்$_3$ரஹே கர்மதா$_4$ரய:. (மஹதா$_3$ஶ்ரயமான) என்று பாட$_2$மானபோது மஹதாம் ஆஶ்ரயமான என்று ஷஷ்டீ$_2$-தத்புருஷனாகக்கடவது ச மஹதாமாஶ்ரயஸ்ய மஹத்த்வம் அர்த்தா$_2$ஸித்$_3$த$_4$ம். (இணக்கி) சேர்த்து. ப$_4$க$_3$வத$_3$ந்வயத்துக்கு ஆசார்யாந்வயம் அபேக்ஷிதமாமாப்போலே ஆசார்யாந்வயத்துக்கும் பா$_4$க$_3$வதாந்வயம் வேணும் என்று ஸமுச்சயாபி$_4$ப்ராயம். ஸத்$_3$வாரகஹேதுத்வம் ஆசார்யலாப$_4$ம்

ஸம்ப3ந்த4மும் ததீ3யஸம்ப3ந்த4மும் இரண்டுவேணும்; ஆசார்யஸமாஶ்ரயணத்துக்கு ததீ3யஸம்ப3ந்த4மொன்றுமே விஶேஷிக்கவேணும். தத்ஸம்ப3ந்த4ம் ததீ3யஸம்ப4ாஷணாதி3ஸம்ப3ந்த4த்திலே மூட்டுமித்தனை, ஆசார்யஸம்ப3ந்த4த்துக்கு முக்2யஹேதுவாயற்றது ததீ3யஸம்ப3ந்த4மேயிறே; கையைப்பிடித்துக் கொண்டுபோய் ஆசார்யன் திருவடிகளிலே சேர்க்குமவர்கள் ததீ3யரிறே; இந்த ததீ3யஸம்ப3ந்த4மெப்போதுமுண்டு.

443. ஸ்வாபி4மாநத்தாலே ஈஶ்வராபி4மாநத்தைக் குலைத்துக்கொண்ட இவனுக்கு, ஆசார்யாபி4மாநமொழிய க3தியில்லையென்று பிள்ளை பலகாலுமருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்.

க்ருஷிபண்ணிக்கொண்டுவந்து பின்னை ப4ாக3வதர்களோடே யிணக்கி, அவ்வழியாலேயிறே அவந்தான் ஆசார்யவிஷயத்திலே சேர்ப்பது, இதித்தனையும் இவரருளிச்செய்த த்3ருஷ்டாந்தத்திலே ஸித்3த4ம்; எங்ஙனே என்னில், சேதநனைக் கொடியினுடைய ஸ்தா2னேயாகவும், ஆசார்யனைக் கொள்கொம்பினுடைய ஸ்தா2நேயாகவும், ப4ாக3வதர்களைச் சுள்ளிக்காலினுடைய ஸ்தா2நேயாகவும் அருளிச்செய்கையாலே, கர்ஷகனாயிருப்பானொருவன் ஸ்வப்ரயோஜநார்த்த2மாக முதலிலே வித்தையிட்டு முளைவித்துக்கொழுந்து சரிக்குமளவும் வளர்த்துக்கொண்டுபோந்ததொருகொடியை இதுக்கினி ஓர் உபக்4நம் வேணுமென்று தானே உபக்4நமும் தேடி அதிலே சென்று ஏறுகைக்குச் சுள்ளிக்காலும் நாட்டி, அவ்வழியாலே உபக்4நத்திலே சேர்க்குமாபோலே, ஸர்வஶேஷியான ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்வப்ரயோஜநார்த்த2மாக இச்சேதநனை முதலிலே ஸ்ருஷ்டித்து, "ஈஶ்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த3ம்" இத்யாதி3ப்படியே க்ரமேண ஆபி4முக்2யபர்யந்தமாக விளைத்து இவனுக்கோர் ஆசார்யனையும் இன்னான் என்று தானே திருவுள்ளம்பற்றி அவனோடே சேரும் ப4ாக3வதர்களோடே முதலந்வயிப்பித்து, அவ்வழியாலே ஆசார்யவிஷயத்திலே அந்வயிப்பிக்கும் என்னுமிடம் தோற்றுகையாலே; கொள்கொம்பிலே ஏறவிட்ட கர்ஷகனுக்கே அந்தக் கொடியாலுள்ள ப்ரயோஜநமாமாபோலே, ஆசார்யவிஷயத்தில் ஈஶ்வரன்சேர்த்த சேதநனாலுள்ள ப்ரயோஜநமும் ஈஶ்வரனதே என்னுமிடமும் ப2லிதம்; இனி, அசேதநமான கொள்கொம்புபோலன்றியே சேதநோத்தமனான இவ்வாசார்யன்தானும் பரஸம்ருத்3த்4யேகபரனாகையாலே, ஸ்வஶேஷியான ஈஶ்வரனுடைய ப்ரயோஜநமே ஸ்வப்ரயோஜநமாக நினைத்திருக்குமிறே.

443. இனி [ஸ்வாபி4மாநத்தாலே] என்று துடங்கி [ஆசார்யாபிமானமே உத்தாரகம்]

இத்யாத்3யபி4ப்ரேதம் என்று பரிஹாரம் (ப4ாக்3வதாந்வயந்தனக்கு) இத்யாதி3. தது3பபாத3நம் (ஆபி4முக்2ய) இத்யாதி3. யத்3ருச்ச2ாஸுக்ருதாதி3யாக இத்யாதி3:. இந்த ஸத்3வாரகஹேதுத்வம் மூலத்திலே த்3ருஷ்டாந்தப2லலப்3த4ம் என்கிறார் (இத்தனையும்) இத்யாதி3. த்3ருஷ்டாந்த-தா3ர்ஷ்டாந்திகங்களிலே கர்ஷகன் அர்த்த2ஸப்3த4ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (கர்ஷகனும்) இத்யாதி3. (சரிக்குமளவும்) சரிக்கும்படிநிற்குமளவும். லதாத்3ருஷ்டாந்தத்தால் (ப்ராப்தாவும்) இத்யாதி3. பூர்வநிர்ணீதார்த்த2மும் ப2லித்தது என்கிறார் (கொள்கொம்பிலே) இத்யாதி3நா. த்3ருஷ்டாந்தத்திற்காட்டில் வைலக்ஷண்யம் (இனி) இத்யாதி3. உபக்4நத்துக்கு கர்ஷகப்ரயோஜநத்தில் அபி4ஸந்தி4யில்லை. தத்ஸ்தா2நீயமான ஆசார்யனுக்கு கர்ஷகஸ்தா2நீய-ஈஶ்வரப்ரயோஜநத்தில் அத்யந்த-அபி4ஸந்தி4 இருக்கையாலே தத்3வைலக்ஷண்யம் என்றபடி. (442)

நம:பத3தாத்பர்யமான இந்த தத்3யர் முன்னுகப்பற்றும் ஸதா3சார்யாபி4மாநமே ஸத்தோஜ்ஜீவநஹேது என்கிற ஸத்ஸம்ப்ரதா3யஸித்3த4மாய் ஸதா3சார்யசிரகாலஸேவாஸப்4யமாய் இப்ரப3ந்த4தாத்பர்யமான ப்ரமேயஸாரத்தை வெளியிட்டருளுகிறுர் மேலில் சூர்ணையால்; இந்த வசநபூ4ஷணத்தில் நாயகரத்நம் இந்தச்சூர்ணை; கீழும் மேலும் இந்த ரத்நத்தின் செப்பும் மூடியுமென்று உருத்தோரும் பிள்ளை அருளிச்செய்வர். "ஈஶ்வரோஹம்" என்று ஈஶ்வரனேடே எதிர்மலேயும்படியான ஸ்வாதந்த்ர்யாபி4மாநமாகிற ஸ்வாபி4மாநத்தாலே ஸர்வஸ்மாத் பரனை ஸர்வேஶ்வரனுடைய "த்வம் மே" என்கிற மதீ3யத்வாபி4மாநஸித்3த4மான ஸ்வதஸ்ஸித்3த4-

என்னுமளவாக. இப்படி ததீ3யர்முன்னுகப் பற்றப்படும் ஸதா3சார்யனுடைய அபி4மாநமே உஜ்ஜீவனத்துக்கு உசிதோபாயமென்று இப்ரபந்த4தாத்பர்யத்தை ப்ரகாஶிப்பித்தருளுகிறுர்; பெருவிலேயனுன ஆப4ரணத்துக்கு நாயகக்கல்போலேயாயிற்று வசநபூ4ஷணத்துக்கு இப்ப்ரதே3ஶம் நாயகரத்நமாயிருக்கும்படி; இத்தனையும் அருளிச்செய்கையைப்பற்ற ஆதிஷ்டி2கை இட்டுக் கொண்டு வந்தது கீழடங்கலும், மேலடங்கலும் இதில் நிஷ்டை2யை ஸ்தா2பிக்கிறது; இதில் ப்ரத2மத்தில் இவ்வர்த்த2ம் ஸத்ஸம்ப்ரதா3யஸித்3த4மென்று ஸர்வரும் விஶ்வஸிக்கைக்குடலாக இது தமக்கு ஆப்தோபதே3ஶலப்3த4மென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறுர் [ஸ்வாபி4மாநத்தாலே] என்றுதுடங்கி. அதாவது - அநாதி3காலம் நானே எனக்கு நிர்வாஹகனென்றிருக்கும் தன்னுடைய து3ரபி4மாநத்தாலே, 'இவன் நமக்கு ஶேஷம், இவன்காரியம் நமக்கே ப4ரம்' என்று தன்னை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்குடலான ஈஶ்வராபி4மாநத்தை அழித்துக்கொண்ட இவனுக்கு, து3ர்க்கதியே பற்றுசாக அங்கீ3கரித்துத் தன்னுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணிப்போரும் பரமத3யாளு-வான ஆசார்யன், 'இவன் நம்முடையவன்' என்று அபி4மானித்திருக்கும் அந்த அபி4மாந-

443. உத்தரவாக்யஸங்க3தி (இனி ஸ்வாபி4மாநத்தாலே என்று துடங்கி) இத்யாதி3. உபோத்3க4ாதா-நந்தரம் தத்3தே4துவிவக்ஷிதார்த்த2த்தை அருளிச்செய்கிறுர் என்றபடி. இவ்வாசார்யாபி4மாநோ-பாயதைக்கு ப்ரப3ந்த4-தாத்பர்யத்வத்தை த்3ருஷ்டாந்தப3லத்தாலே விவரிக்கிறுர் (பெருவிலேயனுன) இத்யாதி3நா. வசநபூ4ஷணஸமாக்2யாநுகு3ணத்3ருஷ்டாந்தம் (ஆப4ரணத்துக்கு) என்றது. சரம-ப்ரகரணத்துக்கு 'மத்4யரத்நே நேதரி நாயக:' என்கிற நாயகரத்நரூபணம் நிர்மாணுவஸ்தை2யைப்பற்ற என்னுமிடம் உபோத்3க4ாதத்திற்சொல்லிற்று. நாயகத்துக்கு ஸ்தி2த்யவஸ்தை2 மத்4யத்திலேயாகிலும் நிர்மாணம் சரமமாயிறே இருப்பது. ஸங்க3தியை விவரிக்கிறுர் (இத்தனையும்) இத்யாதி3நா. (அதி4ஷ்டி2கை) பீடி2கை; உபோத்3க4ாதம் என்றபடி. (கீழடங்கலும்) என்றது [ஸ்வாபி4மாநத்தாலே] இத்யாதி3க்குக் கீழெல்லாம் என்றபடி. (மேலடங்கலும்) என்றது [கைப்பட்ட பொருளை] இத்யாத்3யுபரி-தநக்3ரந்த2ங்களெல்லாம் என்றபடி. (இதில்) ஆசார்யாபி4மாநத்தில். (நிஷ்டை2) ருசிவிஶ்வா-ஸாத்3யதி4காரம். அநந்தரவாக்யஸங்க3தி (அதில்) இத்யாதி3. (அதில்) ப்ரப3ந்த4பரமதாத்பர்ய-பேடிகையில். "மாநாதீ4நா மேயஸித்3தி4:" என்கிறபடியே இவ்வர்த்த2த்தில் ஸம்ப்ரதா3யத்தை த3ர்ஶிப்பிக்கிறுர் என்றபடி. பூர்வாசார்யவசநம் ரத்நஸ்தா2நீயம். அதில் ஸாரபூ4தத்3வசநம் நாயக-ஸ்தா2நீயம் என்று ஸூசிதம். (அபி4மாந:) அஹங்கார:. அது ஈஶ்வராபி4மாநவிரோதி4த்வலிங்க3த்-தாலே ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயாத்மகமான ஸாத4நாந்தராநுஷ்டா2நமாகிறது. (ஈஶ்வராபி4மாநம்) ஈஶ்வரனுடைய அஹங்காரம். அதாவது - "அஹம் த்வா மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற ஸங்கல்பம். (ஆசார்யாபி4மாநம்) ஆசார்யனுடைய மதீ3யத்வாபி4மாநம். இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (அநாதி3காலம்) இத்யாதி3நா. (பரமத3யாளுவான) இத்யநேந "ஆஸந்நத்வாத்3த3யாளுத்வாத்" இதி ப4க3வச்ச2ாஸ்த்ர-வசநம் ஸூசிதம். கர்மணி ஷஷ்ட்2யா ஸமாஸவ்யாவ்ருத்த்யர்த்த2ம் (ஆசார்யன்) இத்யாதி3. "கு3ருணு யோபி4மந்யேத" என்றிறே ப்ரத2மோபாதா3நம். "கு3ரும் வா யோபி4மந்யதே" என்று அநுகல்பமாக-

ஶேஷத்வத்தை "அஹம் மே" என்று எதிர்மலைந்து மன்றுடிக் குலைத்துக்கொண்டு அஸத்ஸமனான க3தி-கேடனுக்கு, உக்தலக்ஷணோபேதனான ஸத3ாசார்யன் தன் க்ருபையாலே விஶேஷகடாக்ஷம்பண்ணி நம்முடையவன் என்று ஒருக்கால் அபி4மாநிக்கும் அபி4மாநமொழிய உஜ்ஜீவிக்கைக்கு வேறு க3தி இல்லையென்று, நம்மாழ்வாரவதாரமான நம்பிள்ளை திருவடிகளை நெடுநாள்பழுக்க ஸேவித்து அவருடைய விஶேஷகடாக்ஷபாத்ரபூ4தராய் அவர் ஸகலதாத்பர்யங்களையுமருளிச்செய்யக்கேட்டு தந்நிஷ்ட2ராய் ததே3க-பரதந்த்ரரான பிள்ளை, அடியேனுக்கு தஞ்சகமேதென்று ஏகாந்தமாகக் கேட்ட போதெல்லாம் பலகாலும் இப்பரமரஹஸ்யமான பாசுரத்தைத் தேன்பொழிய அருளிச்செய்யச் செவியும் நெஞ்சம் நிறையக்கேட்டு, இதுவே தஞ்சமென்றறுதியிட்டு நிர்ப4ரனாய் நிஸ்ஸம்ஶயனாயிருக்கையாயிருக்குமென்று, ஸத3ாசார்யா-பி4மாநமே தஞ்சமென்றிந்தச் சரமப்ரப3ந்த4தாத்பர்யத்தை வெளியிட்டருளினார். ஆக ஸத3ாசார்யனே சரமப்ராப்யனென்றும் தத3பி4மாநமே சரமோபாயமென்றும் நிஶ்சயிக்கப்பட்டது. (443)

444. ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யப4யத்தாலே ப4க்தி நழுவிற்று.

முமுக்ஷுக்களுக்கு தத்ப்ராப்த்யுபாயமாக ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகிற ப4க்திப்ரபத்திகளை விடவேண்டுவதென் என்ன, ஸ்வபராநுஸந்த4ாநநிமித்தப4யத்3வயமடியாகத் தன்னடையே நழுவி நிற்கையாலே என்கிறார் மேல்

மொழிய, வேறு உஜ்ஜீவநோபாயம் இல்லை என்று ஸகலஶாஸ்த்ரஸாரவித3க்3ரேஸரரான நம்பிள்ளைதிருவடிகளிலே பழுக்க ஸேவித்து, ததே3கபரதந்த்ரராய், ஸகலஶாஸ்த்ரதாத்பர்யங்-களையும் அவரருளிச்செய்யக் கேட்டு தந்நிஷ்டராயிருக்கும் நம்முடைய ஆசார்யரான பிள்ளை, தஞ்சமாகப் பலகாலும் அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கும் என்றபடி. ஆகையால் ஆசார்-யாபி4மாநமே இவ்வாத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவநோபாயம் என்று கருத்து. (443)

444. இப்படி [ஆசார்யாபி4மாநமொழிய க3தியில்லை] என்பானேன், ஶாஸ்த்ரஸித்3த4ங்களான ப4க்த்யாத்3யுபாயவிஶேஷங்களுண்டே என்கிற ஶங்கையிலே இதொழிந்தவையெல்லாம் இவனுக்கு உபாயமன்றிக்கே நின்றமையை அடைவே அருளிச்செய்கிறார் மேல்; அதில் ப்ரத2மத்திலே ப4க்தி உபாயமன்றியே நின்றபடியை அருளிச்செய்கிறார் [ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய]

விறே அவனை இவன் அபி4மாநிக்குமத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (வேறு) இத்யாதி3. (க3தி:) உபாய: என்றபடி. (பலகாலும்) என்றது அப்4யாஸரூபதாத்பர்யலிங்க3ம் இருக்கிறபடி. (பிள்ளை) வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை. ஸம்ப்ரத3ாயகத2நப2விதம் (ஆகையால்) இத்யாதி3.

444. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி ஆசார்ய) இத்யாதி3. (ப4க்த்யாதி3) என்கிற 'ஆதி3'ஶப்3த3ம் ப4க்3வத்ப்ரபத்தியையும் ஆசார்யவிஷயத்தில் இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தியையும் ஸங்க்3ரஹிக்கிறது. [வேறு க3தியில்லை] என்கிற இத்தை [ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய] இத்யாதி3வாக்யத்ரயம் விவரிக்கிறதென்று அவாந்தரபேடிகை. அவாந்தரவாக்யஸங்க3தி (அதில் ப்ரத2மத்திலே) இத்யாதி3. கீ3தாதி3களில் விதி4க்ரமேணவும் இப்ப்ரப3ந்த4த்தில் ப்ரதிபாதி3தக்ரமேணவும் ப4க்திக்கு ப்ரத2மம் அநுபாயத்வகத2நம் என்றபடி. (ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தை உண்டாக்குகை) ப2லபே4த3பக்ஷத்தில் ப்ராப்திதஶையிலும் ஸ்வார்த்த2ாநுப4வாதி3களை உண்டாக்குகை. ப2லைக்யபக்ஷத்திலே அதி4காரதஶையிலே ஸாதிஶயா-பி4மதிஹேதுஸ்வயத்நஸ்வார்த்தோ2த்த2ேஶங்களை உண்டாக்குகை என்று கண்டுகொள்வது. மத்3ருஶஸ்வாதந்த்ர்யபீ4தனுக்கு அநுபாயமானாலும் இந்த பீ4தி இல்லாதவனுக்கு உபாயமாகையாலே விதி4வையர்த்2யமில்லையிறே. (444)

(ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யம்) இத்யாதி3யால், ஸ்வயத்நஸாத்4யமாய்க்கொண்டு ஸ்வபாரதந்த்ர்யவிரோதி4யான ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தை உண்டாக்குமென்னும் ஸ்வரூபஹாநிநிமித்தப4யத்தாலே ஸ்வயத்நஸாத்4ய-ப4க்த்யுபாயம், உறங்குகிறவன் கையில் எலுமிச்சம்பழம் போலே தன்னடையே நழுவிற்று; (444)

445. ப4க3வத்ஸ்வாதந்த்ர்யப4யத்தாலே ப்ரபத்தி நழுவிற்று.

ப3ந்த4மோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாய், ஸ்வேச்சா2காரியான ப4க3வத்ஸ்வாதந்த்ர்யம் மீளவும் ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென்னென்ற மஹாப4யத்தாலே, தத்3விஷயமஹாவிஶ்வாஸமாகிற ப்ரபத்த்யுபா-யம், நடுங்கினவன் நெஞ்சில் தை4ர்யம்போலே நினைவற நழுவிற்று. ஆக ஸ்வரூபஹாநிநிமித்தப4யத்தாலே ஸ்வஸ்வரூபவிரோத்4யுபாயமும், பரஸ்வரூபாநுஸந்தா4நப4யத்தாலே ஸ்வரூபப்ராப்தோபாயமும், சரம-ஸ்வரூபஜ்ஞமுமுக்ஷுவின் நெஞ்சில் தொங்குற்றில்லையென்றபடி. (445)

446. ஆசார்யனையும் தான் பற்றும்பற்று அஹங்காரக3ர்ப்ப4மாகையாலே, காலன்

இத்யாதி3யாலே. அதாவது – ப4க3வத்ப்ராப்திஸாத4நதயா விஹிதையாய், ஸ்வயத்நஸாத்4யையான ப4க்தி, ப4க3வதே3கபாரதந்த்ர்யவிரோதி4யான ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தை உண்டாக்குமென்னும் ப4யத்தாலே இவனுக்கு உபாயமன்றியிலே நழுவிநின்றது என்கை. (444)

445. அநந்தரம், ப்ரபத்தி உபாயமன்றியே நின்றபடியை அருளிச்செய்கிறார் [ப4க3வத்-ஸ்வாதந்த்ர்ய] இத்யாதி3யாலே; அதாவது – ஸ்வபாரதந்த்யாநுரூபையாய், மஹாவிஶ்வாஸ-ரூபையான ப்ரபத்தி, ப3ந்த4மோக்ஷப4யநிர்வாஹகனான ப4க3வான் தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே மீளவும் கர்மாநுகு3ணமாக வைத்த சிந்தை வாங்குவித்து ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென் என்கிற மஹாப4யத்தாலே இவனுக்கு உபாயமன்றியிலே நழுவி நின்றது என்கை. (445)

446. அநந்தரம் ஆசார்யவிஷயத்தில் ஸ்வகீயஸ்வீகாரம் உபாயமன்றிக்கே ஒழிந்தமையை அருளிச்செய்கிறார் [ஆசார்யனையும்] என்று துடங்கி. அதாவது – ஆசார்யனையும் உபாயமாகத்தான் ஸ்வீகரிக்கிற ஸ்வீகாரம் ஸ்வப2லித்வகர்த்ருத்வரூபமாய், ஸ்வரூபநாஶகமாயிருக்கிற அஹங்கா-

---

445. (அநந்தரம்) இத்யாதி3. பூர்வோக்தவித்4யாதி3க்ரமாநுஸாரேண அநுபாயத்வகத2நம் என்றபடி. பாரதந்த்ர்யாநுகு3ண்யம் பூர்வமேவ நிருக்தம். மஹாவிஶ்வாஸரூபத்வம் விமர்ஶத3ஶாயாம் பா3த4ா-பர்யவஸிததத்தே3கோபாயத்வாத்4யவஸாயமிஶ்ரத்வம். (ப்ரபத்தி:) உபாயத்வப்ரார்த்த2நா. (வைத்த சிந்தை வாங்குவித்து) உபாயத்வாத்4யவஸாயாதி3களை நீங்குவித்து. இதுதான் பாசுரத்துக்கு ப்ரத்யபி4ஜ்ஞாபகம். விஷயாநுரூபப4யமாகையாலே இங்கு (மஹாப4யத்தாலே) என்றது. ஏதாத்3ருஶ-ப4யரஹிதர்க்கு ப்ரபத்தி உபாயமாக விதி4க்கையாலே விதி4வையர்த்2யமில்லை என்று கருத்து.(445)

446. "ஆத்யந்திகிமநிஷ்டாநாம் ஸத்3யஶ்ஶாந்திமபீ4ப்ஸதா । ப்ரபத்திரஞ்ஜஸா கார்யா" என்று ப்ரபத்தியை விதி4த்து தத3நந்தரம் ஆசார்யப்ரபத்தியை விதி4க்கையாலே தத்க்ரமேணைவா ஆசார்ய-விஷயத்தில் ஸ்வகீயஸ்வீகாரத்தினுடைய அநுபாயத்வம் சொல்லுகிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அநந்தரம் ஆசார்ய) இத்யாதி3. தத்கர்த்ருகஸ்வீகாரவ்யாவ்ருத்த்யர்த்த2ம் (தான் ஸ்வீகரிக்கிற) என்றது. 'பாகம் பசதி' இதிவந்நிர்தே3ஶ:. அஹங்காரோ க3ர்ப்பே4 யஸ்ய ஸ: ததோ2க்த: என்று விவக்ஷித்து அர்த்த2ம் (ஸ்வப2லித்வ) இத்யாதி3. உபாயதயா அநுஷ்டா2நம் அதி4காரஸாபேக்ஷமாயையாலும்,

கொண்டு மோதிரமிடுமோபாதி.

இப்படி உப4யோபாயத்துக்குமளவன்றியே ஆசார்யோபாயவரணம் பண்ணுமவனுக்கு, நித்யஸ்வாமியான ஆசார்யனை அவன் ஸ்வம்மான தானே தனக்கு உபாயமாகவேணுமென்று ஸ்வரூபவிருத்3த4மாகப்பற்றும் பற்று, ஸ்வப2லித்வாபி4மாநரூபமான அஹங்காரக3ர்ப்ப4மாகையாலே, ஸ்வவிநாஶத்தைப்பாராமல் தன்னை கூழியமாறி து3ஷ்ப்ரதிக்3ரஹமான காலன் கொண்டு, சாவாமல் பிழைத்தால் ப்ரதிக்3ரஹித்த அந்தப் பொன் கொண்டு அருளாழி மோதிரமிட்டு வாழுமோபாதி, ப4க3வத்3விஷயத்தில்போல் தத்3வதாரவிஶேஷமான ஆசார்யவிஷயத்திலும், ஸ்வக3தஸ்வீகாரம் ஸ்வரூபவிருத்3த4முமாய் நிஷ்ப்ரயோஜநமுமாய்த் தலைக்கட்டும்.

447. ஆசார்யாபி4மாநமே உத்தாரகம்.

ஆகையாலே கீழ்ச்சொன்ன [ஆசார்யாபி4மாநமே உத்தாரகம்] என்று சரமோபாயஸ்வரூபசோத3நம்பண்ணி நிஶ்சயித்தருளினர். (447)

ரத்தை உள்ளே உடைத்தாயிருக்கையாலே, ஸ்வவிநாஶகரமான காலனை பரிக்3ரஹித்து அந்தப் பொன்னாலே அங்குளியகத4ாரணம் பண்ணினால் அவத்3யகரமோபாதி தன்னுடைய ஸ்வரூபத்-துக்கு அவத்3யகரமாயிருக்கும் என்கை. ஆகையால் இதுவும் உபாயமன்றியே நின்றதென்று கருத்து. (446)

447. பாரிஶேஷ்யாத் கீழ்த்தாம் அருளிச்செய்ததே உபாயமென்று தலைக்கட்டுகிறார் [ஆசார்யா-பி4மாநமே உத்தாரகம்] என்று. அதாவது — மோக்ஷஸாத4நதயா ஶாஸ்த்ரஸித்3த4ங்களான ப4க்த்யாதி3கள் ஒன்றும் உபாயமன்றியிலே நின்றபின்பு, நிரதிஶயக்ருபாவானாய் நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னை அங்கீ3கரித்தருளி நிரபாயமாக நோக்கிக்கொண்டு போரும் ஆசார்யன் இவன் நம்முடையவன் என்றிருக்கும் அந்த அபி4மாநமே இவனை ஸம்ஸாரத்தினின்றும் உத்3த4ரிப்பிக்கும்

அதி4காரபே3த4நந்தான் 'மத்ப2லஸாத4நத்வாத் மத3ர்த்த2மித3ம் கர்ம' என்கிற பு3த்3தி4விஶேஷமாகை-யாலும், அது ஸ்வப2ல-ஸ்வயத்நாஸஹ-ஸ்வரூபத்துக்கு ப4க3வதத்3யந்தாபி4மதிவிஷயத்வப்ரத்யநீகதயா நாஶகமாகையாலும் அவத்3யகரம் என்றபடி. (ஸ்வவிநாஶகரமான) என்றது தனக்கு மரணநரகா-த்3யாவஹமான என்றபடி. (காலனை) ப்ரதிக்ருதிரூபமான ம்ருத்யுபுருஷனை. (ஓபாதி) என்கிறவிடத்தில் ஸாத4ாரணத4ர்மம் அவத்3யகரத்வம் என்று மூலாபி4ப்ரேதம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி (அவத்3யகரம்) இத்யாதி3. (446)

447. "அந்வயாத3பி சைகஸ்ய", "ஸதா3சார்யேண ஸந்த்3ருஷ்டா:", "கு3ருணா யோபி4மந்யேத" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு உத்தரவாக்யம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பாரி-ஶேஷ்ய) இத்யாதி3. இதரபா3த4வஶாத் ஸாமாந்யவ்யாப்த்யாவிஶேஷஸாத்4யஸித்3தி4: பாரிஶேஷ்யம். ஸம்ஸார-நிஹாஸுபரதந்த்ரஸ்வரூபஜ்ஞ-சேதநத்வரூப-ஹேதுவைக் கொண்டு ஸாமாந்யேந ஸம்ஸாரபு-பி4த்யஜநக-பாரதந்த்ர்யாநுகு3ண-ஸம்ஸாரநிவ்ருத்த்யுபாயாதி4காரித்வத்தை ஸாதி4க்கும்போது ப4க்தியிலும் ஆசார்யவிஷயஸ்வகீயஸ்வீகாரத்திலும் ஸ்வரூபாநுகு3ண்யத்துக்கும் ப்ரபத்தியில் பீ4த்ய-ஜநகத்வத்துக்-கும் பா3த4வஶத்தாலே தாத்3ருஶபா3த4ரஹித-ஆசார்யாபி4மாநரூபவிஶேஷஸாத்4ய-ஸித்3தி4யாகையாலே பாரிஶேஷ்யம் என்றபடி. இதுதான் "கு3ருணா யோபி4மந்யேத" என்கிற ஶாஸ்த்ரத்துக்கு அநுகூலதர்க்கம் என்று கருத்து. பாரிஶேஷ்யத்தை ஸ்பு2டகரிக்கிறார் (மோக்ஷஸாத4ந-தயா) இத்யாதி3. இதரபா3த4த்தை த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் (உபாயமன்றியிலே) என்று. ப்ரக்ருதத்தில்

448. கைப்பட்ட பொருளைக்கைவிட்டுப் புதைத்தபொருளைக் கணிசிக்கக் கடவனல்லன்.

இப்படி ஸதா₃சார்யாபி₄மாநத்திலேயொதுங்கி தீர்ந்தவடியனான இவ்வதி₄காரிக்கு ஆசார்யவிஷயத்தில் உண்டாகவேண்டும் அத்₄யவஸாயவிஶேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல் [கைப்பட்டபொருள்] இத்யாதி₃யால். "ஸுலப₄ம் ஸ்வகு₃ரும் த்யக்த்வா து₃ர்லப₄ம் ய உபாஸதே । லப்₃த₄ம் த்யக்த்வா த₄நம் மூடோ₄ கு₃ப்த–

என்கை. ஆக, [ஸ்வதந்த்ரனை உபாயமாகத் தான்பற்றின போதிறே] என்று துடங்கி உபபாதி₃த்துக்கொண்டுவந்த சரமோபாயஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி ஶோதி₄த்து நிர்ணயித்–தருளினார் ஆயிற்று. (447)

448. அநந்தரம் இவ்வுபாயநிஷ்ட₂னான அதி₄காரிக்கு கர்த்தவ்யாகர்த்தவ்யவிஶேஷங்களை விஸ்தரேண அருளிச்செய்கிறார்; அதில் ப்ரத₂மத்திலே ஸுலப₄மான ஆசார்யவிஷயத்தைவிட்டு து₃ர்லப₄மான ப₄க₃வத்₃விஷயத்தை இச்சி₂ப்பானல்லன் என்னுமிடத்தை த்₃ருஷ்டாந்தமுகே₂ந அருளிச்செய்கிறார் [கைப்பட்ட] இத்யாதி₃யால். அதாவது – கையிலேயிருக்கிற த₄நம்போலே

பா₃த₄காபா₄வத்தை த₃ர்ஶிப்பிக்கிறார் (நிரதிஶய) இத்யாதி₃. விஶேஷஸாத்₄யத்தை த₃ர்ஶிப்பிக்கிறார் (இவன் நம்முடையவன்) இத்யாதி₃. உத்தரணம் அபாத₃ாநஸாபேக்ஷமாகையாலே "உத்தாரயதி ஸம்ஸ்ருதே:" என்கிற ப்ரஸித்₃த்₄யநுகு₃ணத்₄யாஹாரம் (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) என்று. உத்தாரக–ஸாப₃த₃ம் ணிஜந்தாத் கர்த்தரி ண்வுலந்தம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (உத்தரிப்பிக்கும்) இத்யாதி₃. உத்தரஸங்க₃த்யர்த்த₂ம் வ்ருத்தாநுவாத₃ம் (ஆக) இத்யாதி₃. (ஶோத₄நம்) பூர்வபக்ஷநிராகரணம். (447)

448. ஸங்க₃தி (அநந்தரம்) இத்யாதி₃. இத்தால் உபாயாதி₄காரம் உபாயலம்ப₄கமாகையாலே ஹேதுதை ஸங்க₃தி என்றபடி. இது பேடிகாஸங்க₃தி. அநந்தரவாக்யஸங்க₃தி (அதில் ப்ரத₂மத்திலே) இத்யாதி₃. "உபாயாபாயஸம்யோகே₃ நிஷ்ட₂யா ஹீயதேநயா" என்று ப்ரத₂மபர்வப்ரதிபத்தியில் சொன்ன அம்ஶம் ப்ரபத்தித்வஸாமாந்யாத் "உபாயோபேயபா₄வேந தமேவ ஶரணம் வ்ரஜேத்" என்று சொன்ன சரமப்ரபத்திக்கும் 'ப்ரக்ருதிவத்₃விக்ருதி: கர்த்தவ்யா' என்று வருமாகையாலே ப்ரத₂மம் இதரோபாயஸம்யோக₃ம் உபாயநிஷ்ட₂ாப₄ஞ்ஜகமாகையாலே இவ்வதி₄காரிக்கு ப்ரத₂ம–பர்வாஶ்ரயணம் அகர்த்தவ்யம் என்கிறது என்றபடி. இந்த சோத₃கந்யாயஸித்₃த₄மான அர்த்த₂ங்களை உட்கொண்டு (சுள்ளிக்கால்) இத்யாதி₃யாலே புருஷகாரவைப₄வமும், தத்பூர்வோத்தரக்₃ரந்த₂ங்க–ளாலே உபாயவைப₄வமும், (ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய) இத்யாதி₃யாலே உபாயாந்தரதோ₃ஷமும், (ஆசார்ய–னையும்) இத்யாதி₃யாலே ஸ்வகீயஸ்வீகாராநுபாயத்வமும், (கைப்பட்ட) இத்யாதி₃யாலே (அதி₄கார–நிஷ்ட₂ாக்ரமமும், அநுகூலப்ரதிகூலவிபா₄க₃மும், (ஜ்ஞாநாநுஷ்ட₂ாநங்களில்) இத்யாதி₃யாலே ஸ்வா–நுஷ்ட₂ாநத்தில் ஸாத₄நத்வபு₃த்₃த்₄யபா₄வமும், மற்றும் ப்ரத₂மபர்வநிஷ்ட₂னுக்குச் சொன்ன அம்ஶங்களும் ஸங்க்₃ரஹேண அருளிச்செய்தது என்று கருத்து. ப₂லகாமர்க்கும், உபாஸகர்க்கும், ப்ரபந்நர்க்கும் நித்யகர்மாதி₃கள் வேறுபட்டிருக்கும் என்னுமிடம் உடையவர்நியமநத்தாலே ஆழ்வான் வடுகநம்பிக்காகச் செய்தருளின ஆஹ்நிககல்பத்தாலே ஸித்₃த₄ம். இன்னமும் இப்படி யதே₂ாசிதம் இவ்வதி₄காரியினுடைய அதி₄காரங்களை நிர்ணயித்துக்கொள்வது.

(கைப்பட்ட) இத்யாதி₃கம் ப்ரக்ருதார்த்த₂த்துக்கு நிகீ₃ர்யாத்₄யவஸாநநிர்தே₃ஶரூபம் என்னு–மபி₄ப்ராயத்தாலே அத்தை த₃ர்ஶிப்பிக்கிறார் (கையிலே இருக்கிற) இத்யாதி₃நா. "அறிந்தன கொள்க

மந்வேஷதி க்ஷிதௌ" என்று கைப்பட்ட பொருளாய்க்கொண்டு அத்யந்தஸுலப4மாம் சீரியனான ஸ்வாசார்யனை அத்4யவஸாயமாந்த்3யத்தாலே ப4ாக்3யமற்றுவிட்டு, புதைத்த பொருளாய் எட்டுப்படாமல் து3ர்லப4மான ப4க3வத்3விஷயத்தை ஸ்வோத்3தே3ஶ்யமாகத் தேடி வருந்திக்கணிசிக்கக்கடவனல்லன். (448)

449. விடாய்பிறந்தபோது கரஸ்த2மான உத3கத்தை உபேக்ஷித்து, ஜீமூதஜலத்தை-யும், ஸாக3ரஸலிலத்தையும், ஸரித்ஸலிலத்தையும், வாபீகூபபயஸ்ஸுக்களையும் வாஞ்சி2க்கக் கடவனல்லன்.

"சக்ஷுர்க3ம்யம் கு3ரும் த்யக்த்வா ஶாஸ்த்ரக3ம்யந்து ய: ஸ்மரேத் | கரஸ்த2முத3கம் த்யக்த்வா க4க3நஸ்த2ம்

அதிஸுலப4னயிருக்கிற ஆசார்யனைக் குறையநினைத்து, அநாத3ரத்தாலே கைவிட்டு, பூமியிலே பிறர் புதைத்துவைத்த த4நம்போலே எட்டுப்படாமையாலே "அரும்பொருள்" என்னும்படி து3ர்லப4மான ப4க3வத்3விஷயத்தை ரக்ஷகமாகப்பற்ற இச்சி2க்கக்கடவனல்லன் என்கை. "ஸுலப4ம் ஸ்வகு3ரும் த்யக்த்வா து3ர்லப4ம் ய உபாஸதே | வப்3த4ம் த்யக்த்வா த4நம் மூடே4ா கு3ப்தமந்வேஷதி க்ஷிதௌ" என்றும், "பற்றின குருவை" என்று துடங்கி, "தன்கைப்பொருள் விட்டாரேனும் காசினியில் தாம் புதைத்த அப்பொருள் தேடித் திரிவானொத்து" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (448)

449. இன்னமும் த்3ருஷ்டாந்தமுக2த்தாலே ஸுலப4மான ஆசார்யவிஷயத்தைவிட்டு துர்லப4மான ப4க3வத்3விஷயத்தை ஆசைப்படுவானல்லன் என்கிறார் மேல் [விடாய்பிறந்தபோது] என்று துடங்கி. அதாவது - பிபாஸை விஞ்சினபோது சடக்கென பாநம்பண்ணலாம்படி பாத்ரக3தமாய்க்கொண்டு தன் கையிலிருக்கிற ஜலத்தை ஸுலப4தையே ஹேதுவாக அநாத3ரித்து,

---

அரும்பொருள்" என்கிற இத்தைப்பற்ற (அரும்பொருளென்னும்படி) என்றது. "ஹரௌ ஸ்வாமீதி பு3த்3தி4மாந்" இத்யாதி3களாலே மோக்ஷித்வப்ராப்யத்வங்கள் அநுமதங்களாகையாலே (ரக்ஷகமான) என்றது. மூலாபி4ப்ரேதப்ரமாணங்கள் (ஸுலப4ம்) இத்யாதி3. "உபாஸதே" என்கிறவிடத்தில் "ந விஶ்வஸேத3விஶ்வஸ்தே", "ஆநேதாம் முநிபுங்க3வௌ" என்கிறவிடத்திற்போலே "க3ணகார்ய-மநித்யம்" என்று 'ஶப்'புக்கு 'லுக்'கு வாராமையாலே ஏகவசநாந்தத்வம். "த்யஜ்ய" என்று ஆர்ஷத்வாத் 'ல்யப்'. ப3த்3த4ம் = முந்தானையில் முடியப்பட்டிருக்கிற. அந்வேஷதி = அந்விச்ச2தி. ஆர்ஷத்வாத் க2ாதே3ாஶிரஹ:: பௌ4ஸ்வாதி3கோ வா. அநுக3ச்ச2தி என்றபடி. அநுக3மநம் இங்கே இச்சா2த்மகம் க்3ராஹ்யம். பற்று = பற்றப்படுகிற. குருவை = ஆசார்யனை. பரனன்றென்று = பகவானன்று என்று, இகழ்ந்து = விட்டு. மற்றோர் பரனை = அர்ச்சாவிப4வாதி3ரூபனான பகவானை. வழிப்படுதல் = ஆஶ்ரயிக்கை. என்றே = எதுக்காக. தன்கைப்பொருளை விட்டு = ஹஸ்தக3த-த4நத்தைவிட்டு. ஆரேனும் = ஆராகிலும், காசினியில் = பூமியில், தாம்புதைத்த = பிறர் புதைத்து வைத்த, அப்பொருள் = அந்தத4நத்தை, தேடித்திரிவானற்று = தேடித்திரியுமாப்போலே என்றபடி. இது ஞானஸாரம். (448)

449. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இன்னமும்) இத்யாதி3. (த்3ருஷ்டாந்தமுக2த்தாலே) என்றது பி3ம்ப3பூ4த-ப்ரக்ருதார்த்த2-தாத்பர்யகவாக்ய-கண்டோ2க்தத்3ருஷ்டாந்தத்தாலே என்றபடி. (விடாய்) = ஜலபாநேச்சை2. விடாய்க்கு கரஸ்தி2தஜலம் அல்பத்வாத் அபர்யாப்தமாகையாலே பாத்ரக3தத்வம் ஆக்ஷிப்தம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (பாத்ரக3தமாய்க்கொண்டு) என்றது. உகுத்து = நாபிப்பித்து.

ஸோऽபி4வாஞ்ச2தி" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரக்காட்டுத்தீயிலே அகப்பட்டுப் பெருவிடாய் பிறந்தபோது, தெளிந்து குளிர்ந்து மணத்துவற்றுக்கரத்தின் நிறைந்த கரஸ்த2ஸரஸதி3ஸ்யோத3கமாகிற ஸுலப4ஸகல-தாபஹரஸந்த்3ராசார்யனை அத்யந்தஸௌலப்4யமே பற்றாசாக உபேக்ஷித்து, அதிதூ3ரமாய்க்கொண்டு எட்டாத ஜீமூதஜலமான பரத்வத்தையும் ஒரிடத்தேயாயும் தூ3ரமான ஸாக3ரஸலிலமான வ்யூஹத்தையும், ஸந்நிஹித-மாயும் காலாந்தரத்திலற்ற ஸரித்ஸலிலமான விப4வத்தையும், ஸமீபஸ்த2மாயும், து3ஸ்ஸாத்4யமான கூப-பயஸ்ஸான அந்தர்யாமித்வத்தையும், சென்றள்ளி ஸேவிக்கவேண்டி விடாயர்க்கு கைம்மேலுதவாத வாபீ-பயஸ்ஸான அர்ச்சாவதாரத்தையும், த்3ராஹதாபம்கெடுக்குமென்று வாஞ்சி2த்து நாக்குவற்றக்கடவனல்லன்.

தரையிலே உகுத்து ஆகாஶஸ்த2மாய்க்கொண்டு எட்டாதபடியாயும், பூ4மிஸ்த2மாயிருக்க தூ3ரஸ்த2மாயும், ஆஸந்நமாயிருக்கச்செய்தே பெருகும் காலமொழிய வற்றின காலமின்றிக்கேயும், எப்போதும் உண்டாளுலும் அவ்வளவும் சென்று உபஜீவிக்கவேண்டியும், இருந்தவிடந்தன்னிலே உண்டாயும் க2நித்ராதி3கள்கொண்டு கல்லிப்பெற வேண்டியிருக்கும் ஜீமூதாதி3களின் ஜலத்தை ஆசைப்படுமவனைப் போலே, ரக்ஷகாபேக்ஷை பிறந்த த3ஶையில் அப்போதே தனக்கு உதவும்படி கைபுகுந்திருக்கிற ஆசார்யவிஷயத்தை ஸௌலப்4யமே பற்றாசாக உபேக்ஷித்து பரமாகாஶ-வர்த்தியாய், து3ஷ்ப்ராபமாயிருக்கிற பரத்வத்தையும், பூ4மியிலேயாயும் க்ஷீராப்3தி4யளவும் செல்ல வல்லவர்களுக்கன்றி உதவாத வ்யூஹத்தையும், ஆஸந்நமாக வந்தும் தாத்காலிகர்க்கொழிய பாஶ்சாத்யர்க்கு உதவாத விப4வத்தையும், நித்யஸந்நிதி4யுண்டாயும் ஸம்ப4ாஷணாதி3களால் இவனோடு கைகலந்திராத அர்ச்சாவதாரத்தையும், இருந்தவிடம் தன்னிலே உண்டாயிருந்ததாகி-லும் யமநியமாதி3க்ரமேண யத்நித்து த3ர்ஶிக்கவேண்டும் அந்தர்யாமித்வத்தையும் ஆசைப்படக்கடவனல்லன் என்கை. "சக்ஷுர்க3ம்யம் கு3ரும் த்யக்த்வா ஶாஸ்த்ரக3ம்யந்து ய: ஸ்மரேத் । ஹஸ்தஸ்த2முத3கம் த்யக்த்வா க4நஸ்த2ம் ஸோபி4வாஞ்ச்ச2தி" என்றும், "எட்ட-விருந்த குருவையிறையன்றென்றுவிட்டு" என்று துடங்கி, "அம்புயத்தைப்பார்த்திருப்பானொத்து" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. இது வ்யூஹாதி3களுக்கும் உபலக்ஷணம். (449)

ஜீமூதஶப்3தா3ர்த்த2ம் (ஆகாஶஸ்த2மாய்) இத்யாதி3. இதுக்கு எட்டாமை தோ3ஷம். தத்3வ்யாவ்ருத்தி (பூ4மிஸ்த2மாய்) இத்யாதி3. பூ4மிஸ்தி2திர்யஸ்ய தத் பூ4மிஸ்த2ம். பூ4மௌ திஷ்ட2தீதி விக்3ரஹம் 'பூ4மிஷ்ட2ம்' என்று ஷத்வயுக்தபாட2மான போது கண்டுகொள்வது. இதுக்கு தூ3ரஸ்த2த்வம் தோ3ஷம். இது ஸாக3ரஸலிலம். ஏதத்3வ்யாவ்ருத்தி (ஆஸந்நமாய்) இத்யாதி3. இது ஸரித்ஸலிலம். இதுக்கு க்3ரீஷ்மாதி3காலத்திலே இல்லாமை தோ3ஷம். ஏதத்3வ்யாவ்ருத்தி (எப்போதும்) இத்யாதி3. இது வாபீஸலிலம். இதுக்கு தோ3ஷம் தாவத்3தே3ஶபர்யந்தக3மநஸாபேக்ஷத்வம். "வாபீ து தீ3ர்க்கி4கா" என்னக்கடவதிறே. இது உத்3யாநாதி3நியததே3ஶஸ்தை2யிறே. ஏதத்3வ்யாவ்ருத்தி (இருந்தவிடம்) இத்யாதி3. இது கூபஸலிலம். இது க்3ருஹத்திலும் இருக்குமிறே. இதுக்கு தோ3ஷம் க2நித்ராதி3-ஸாத்4யக2நநஸாத்4யத்வம். இப்படி யதா2க்ரமவ்யாக்2யாநம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஜீமூதாதி3களில்) இத்யாதி3. ப்ரதிபி3ம்ப3ாநுகு3ண-பி3ம்ப3வாக்யார்த்த2ம் (ரக்ஷகாபேக்ஷை) இத்யாதி3. ஜீமூதஜலஸ்தா2நம் (பரமாகாஶ) இத்யாதி3. ஸாக3ரஸலிலஸ்தா2நம் (வ்யூஹத்தையும்) இத்யாதி3. (எய்தாத) கிட்டாத. ஸரித்ஸலிலஸ்தா2நம் (விப4வத்தையும்) இதி. வாபீபயஸ்ஸ்தா2நம் (அர்ச்சா-வதாரத்தையும்) இதி. தே3ஶகாலவிப்ரகர்ஷதாரதம்யப்ரயுக்த-க்ரமாநுரோத4த்தாலே அந்தர்யாமி-த்வத்துக்கு சரமநிர்தே3ஶம். (சக்ஷு:) இத்யாதி3. ஶாஸ்த்ரக3ம்யம் = ஶாஸ்த்ரைகவேத்3ய-பரத்வா-வஸ்தா2வஸ்தி2தம். க4நஸ்த2ம் = மேக4ஸ்த2ம். எட்ட = எட்டும்படி. இருந்த = ஸந்நிஹிதமான.

450. பாட்டுக்கேட்குமிடமும், கூப்பீடுகேட்குமிடமும், குதித்தவிடமும், வளைத்தவிடமும் ஊட்டுமிடமும் எல்லாம் வகுத்தவிடமே என்றிருக்கக்கடவன்.

"ஏதத்ஸாம கா3யந்நாஸ்தே" என்றநுப4வத்துக்குப்போக்குவிட்டு நித்யமுக்தர்பாடுகிற ஸாமகா3நமாகிற வைகுந்தச்செல்வனார் சேவடிமேல்பாட்டுக் கேட்குமிடமான பரமபத3மும், "அரவணைமேற்பள்ளிகொண்ட முகில்வண்ணனே - முறையோ" என்று ஆர்த்தர்கூப்பிடுகிற கூப்பீடுகேட்குமிடமான க்ஷீராப்3தி4யும், "நாக3பர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாக3தோ மது2ராம் புரீம்" என்று ஆர்த்தநாத3ம்கேட்டு துடித்துக்கொண்டு எழுந்திருந்து அரைகுலையத்தலைகுலையக் குதிக்குமிடமான அவதாரஸ்த2லங்களும், "கண்ட கண்கள்

---

450. இப்படி ஸுலப4மான ஆசார்யவிஷயம் ஸ்வரக்ஷணத்துக்குண்டாயிருக்க இத்தை உபேக்ஷித்து து3ர்லப4மான பரத்வாதி3களை வாஞ்சி2க்கக்கடவனல்லனேயாகிலும், ப்ராப்யத்வேந அவை இவனுக்கு வாஞ்ச2நீயங்களன்றோ என்ன, அவையெல்லாம் ஆசார்யனே என்றிருக்கக் கடவன் என்கிறார் [பாட்டுக்கேட்குமிடமும்] என்று துடங்கி. அதாவது - "ஏதத்ஸாமகா3யந்நாஸ்தே" என்கிறபடியே நிரந்தராநுப4வத்துக்குப் போக்குவீடாகப்பண்ணும் ஸாமகா3நம் கேட்கும் ஸ்த2லமான பரமபத3மும், அஸுரராக்ஷஸபீடி3தரான ப்3ரஹ்மாதி3தேவர்களார்த்தநாத3ம் கேட்கச் செவிகொடுத்துக்கொண்டு கண்வளரும் வ்யூஹஸ்த2லமும், அவர்களார்த்தத்4வநிகேட்டுத் துடித்துக்கொண்டெழுந்திருந்து "நாக3பர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாக3தோ மது2ராம் புரீம்" என்கிற படியே திருப்பாற்கடலிலே திருவரவணையினின்றுமிவ்வருகே வரக்குதிப்பாரைப்போலே வந்து அவதரித்த அவதாரஸ்த2லமும், நினைத்தது தலைக்கட்டுமளவும் மலையாளர் வளைக்குமாபோலே இட்ட அடி பேரவிடாதே வளைத்துக்கொண்டிருக்கிற அர்ச்சாவதாரஸ்த2லங்களும், "யேஷா-மிந்தீ3வரஶ்யாமோ ஹ்ருத3யே ஸுப்ரதிஷ்டி2த:" என்றும், "ஒண்சங்கதைவாளாழியான்

குருவை = ஆசார்யனை, இறையன்றென்று விட்டு = பகவானன்று என்றுவிட்டு, ஓர் பரனை = அர்ச்சாத்3யவஸ்த2னான பகவானை, விருப்புறுதல் = ஆத3ரிக்கப்பார்க்குமது. பொட்டு = ஜல-பி3ந்து3வை, ஏந்த = ஏந்திக்கொள்ளுகைக்காக, தன்கண் செம்பளித்திருந்து = தன்னுடைய கண்களை விழித்துக்கடுக்கிக் கொண்டிருந்து, கை = கையிலிருக்கும், துருத்தி = நீர்த்4ருதிஜலத்தை, தூவி = தரையிலே விழவிட்டு, அம்புதத்தை = மேக4த்தை, பார்த்திருப்பானற்று = பார்த்திருக்குமா போலே என்றபடி. இதுவும் ஞானஸாரம். அம்பு3த3த்3ருஷ்டாந்தத்தாலே பரத்வமாத்ரபரமன்றோ இது என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (இது வ்யூஹாதி3களுக்கும்) இதி. (449)

450. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி ஸுலப4னை) இத்யாதி3. ரக்ஷகத்வேந வாஞ்சி2யாவிட்டாலும் ப்ராப்யத்வேந வாஞ்சி2க்கலாகையாலே வாஞ்சா2ஸாமாந்யநிஷேத4ம் அநுபபந்நம் என்று பூர்வோக்த-ஆக்ஷேபேண ப்ரத்யவஸ்தா2நத்துக்கு பரிஹாரமாகையாலே ஸங்க3தி என்றபடி. (ஏதத்) இத்யாதி3 முக்தவிஷயம். துல்யந்யாயாத் நித்யவிஷயம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (நித்யமுக்தர்) என்றது. வ்யூஹஸ்த2லம் திருப்பாற்கடல். குதிக்கைக்கு வ்யஞ்ஜகப்ரமாணம் (நாக3பர்யங்கம்) இத்யாதி3. அதுக்கர்த்த2ம் (திருப்பாற்கடலிலே) இத்யாதி3. மலையாளர் பற்றினால் விடார்கள். அதுபோலே என்றபடி. பூர்வவாக்யோக்தவாபிபயஸ்த்2தா2நமாகையாலே (அர்ச்சாவதாரஸ்த2லங்களும்) என்றது. ஹ்ருத3யத்தில் விக்3ரஹவ்யாப்திக்கு ப்ரமாணம் (யேஷாம்) இத்யாதி3. இந்தீ3வரஶ்யாமத்வம் விக்3ரஹத்3வாரகமிறே. ஒண் = தேஜிஷ்ட2மான, சங்கு = ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். கதை = க3தை3. சங்கு கடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறது. வாள் = நந்த3கம். ஆழியான் = திருவாழி இவைகளை

மற்றொன்றினைக்காணாவே" என்று பரத்வாதி3களில் கண்வைக்கவொட்டாமல் தன் படியாலே வளைக்குமிட-மான அர்ச்சாஸ்த2லங்களும், தேனும் பாலும் கன்னலுமமுதுமாகித் தித்தித்தென்னூனிலுயிரினுணர்வினில் நின்றவொன்றை" என்று நிரதிசயபோ4க்3யமான நித்யமங்க3ளவிக்3ரஹத்துடன் பரமயோகி3த்4யேயமாய்க் கொண்டு தன் நிரதிசயபோ4க்3யதையை ஒவாதவுணர்க ஊட்டுமிடமான ஹ்ருத3யகமலமாகிற அந்தர்யாமி-ஸ்த2லமுமென்கிற ப4க3வத3பி4மதஸ்த2லமெல்லாம், அநந்யக3தியான தனக்கு வகுத்தவிடமான ஆசார்யனுடைய விமலசரமவிக்3ரஹமேயென்று நிஸ்சலனும் அத்4யவஸித்து நிர்ப்ப4யனுமிருக்கக்கடவன். அன்றியே பாட்டுக்கேட்குமிடமான பரத்வாதி3ப்ரகாரமெல்லாம் அவனுக்கும் தனக்கும் வகுத்தவிடமாய் ப்ராப்யமான ஆசார்யனே என்றிருக்கக் கடவனென்றும் அருளிச்செய்வர். ஆக ஆசார்யனே உபாயோபேயம் என்று அத்4யவஸித்து அவனபி4மானத்திலே ஒதுங்கின சரமாதி4காரியினுடைய அத்4யவஸாயவிஸேஷம் முக்தகண்ட2மாகச் சொல்லப்பட்டது. "யேநைவ கு3ருணா யஸ்ய ந்யாஸவித்3யா ப்ரதீ3யதே । தஸ்ய வைகுண்ட2து3க்3த4ாப்3தி4த்3வாரகாஸ்ஸர்வ ஏவ ஸ:" என்னக்கடவதிறே. "அந்தாமத்தன்புசெய்து", "மனக்கடலில் வாழவல்ல", "வில்லாளன் நெஞ்சத்துளன்", "ஒருவனடியேனுள்ளானே", "திருவேங்கடமே யெனதுடலே" என்று பரமபத3ாதி3களெல்லாமாக அவன் விரும்பினமையுண்டிறே. (450)

ஒருவனடியேனுள்ளானே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹ்ருத3யகமலத்திலே இருந்து தானுகந்தார்க்குத் தன்னழகை பு4ஜிப்பிக்கும் அந்தர்யாமித்வஸ்த2லமாகிற இந்த ப்ராப்யஸ்த2லங்-களெல்லாம், தனக்கு வகுத்த ஸ்த2லமாய் ப்ராப்யமாயிருக்கும் ஆசார்யவிஷயமே என்று அத்4யவஸித்திருக்கக்கடவன் என்கை. [வளைத்தவிட]மாவது – பிறரறியாதபடி திரைவளைத்துக் கொண்டிருக்கிற அந்தர்யாமிஸ்த2லம்; [ஊட்டுமிட]மாவது – சக்ஷுர்விஷயமாயிருந்து தன் வடிவழகையும் கு3ணங்களையும் ஆஸ்ரிதரை பு4ஜிப்பிக்கும் அர்ச்சாவதாரஸ்த2லமென்று சொல்லவுமாம். "யேனைவ கு3ருணா யஸ்ய ந்யாஸவித்3யா ப்ரதீ3யதே । தஸ்ய வைகுண்ட2-து3க்3த4ாப்3தி4த்3வாரகாஸ்ஸர்வ ஏவ ஸ:" என்றும், "வில்லார் மணிகொழிக்கும்" என்று துடங்கி. "அருளாலேவைத்தவவர்" என்றும்சொல்லக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, [பாட்டுக்கேட்குமிடம்] இத்யா-தி3க்கு ரக்ஷகமாக அவற்றை ஆசைப்படக்கடவனல்லன் என்கிறவளவன்றிக்கே அவை எல்லாம் தனக்கு இவ்விஷயமே என்றிருக்கக்கடவன் என்கிறதென்று கீழோடே சேர யோஜிக்கவுமாம்.(450)

உடையவன். ஒருவன் = அத்3விதீயன். அடியேனுள்ளான் = ஸேஷபூ4தனான என் ஹ்ருத3யத்துள்ளான் என்றபடி.'ப்ரீதிபூர்வகம் த3தா3மி' என்றதைப்பற்ற (தானுகந்தார்க்கு) என்றது. ப்ரகரணாத் [வகுத்தவிடம்] என்கிற இது ஆசார்யபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஆசார்ய-விஷயமே) இத்யாதி3. (வாபீகூபபயஸ்ஸு"க்களையும்) என்கிற இடத்தில் வ்யுத்க்ரமஹ்ரயணஹேது இல்லாமையாலே யத2ாக்ரமம் ஆகலாம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே [வளைத்தவிடம்] இத்யாதி3க்கு ப்ரயோஜநாந்தரம் (வளைத்த இடமாவது) இத்யாதி3. மூலாபி4ப்ரேதப்ரமாணம் (யேந) இத்யாதி3. "ஸர்வ ஏவ" என்கிற இது அநுக்தஸமுச்சயபரமாய் அந்தர்யாம்யர்ச்சாஸ்த2லங்களைச் சொல்லுகிறது என்று கருத்து. வில் = கிரணங்கள், ஆர் = மிகுந்திருக்கிற, மணி = ரத்நங்களை, கொழிக்கும் = சேர்க்கிற, வேங்கடப்பொற்குன்றுமுதல் = திருமலையாகிற பொன்மலை முதலான, செல் = ஆகாஸத்திலே; ஆர் = பரம்பியிருக்கிற; செல் = மேகமாதல்; "செல்" என்று துடங்கி, "மேகமும் ஆகாசமும்" என்னக்கடவதிறே; பொழில்சூழ் = உத்3யாநங்களாலே ஆவ்ருதங்களான, திருப்பதிக-ளெல்லாம் = தி3வ்யதே3ஸங்களெல்லாம், மருளாமிருளோட = அஜ்ஞாநாந்த4காரம் சிதறி ஓடும்படி-யாக, மத்தகத்தில் = மஸ்தகத்தில், தன்தாள் = தனது திருவடிகளை, அருளாலே = க்ருபையாலே, வைத்தவர் = வைத்த ஆசார்யன் என்றபடி. இதுவும் ஞானஸாரப்பாசுரம். ஆக்ஷேபபரிஹா-

451. இவனுக்கு ப்ரதிகூலர் ஸ்வதந்த்ரரும், தே3வதாந்தரபரரும், அநுகூலர் ஆசார்யபரதந்த்ரர், உபேக்ஷணீயர் ஈஶ்வரபரதந்த்ரர்.

இப்படி சரமாதி4காரியான இவனுக்கு ஸ்வரூபநாஶகரான ப்ரதிகூலர், விபரீதஜ்ஞாநிகளாய் ஸ்வரூபத்தை அழியமாறின ஸ்வதந்த்ரரும், அந்யத2ாஜ்ஞாநிகளாய் ஸ்வப4ாவத்தை அழியமாறின ப்3ரஹ்மருத்3ராதி3-தே3வதாந்தரபரதந்த்ரரும். இவனுக்கு ஸ்வரூபவர்த்த4கரான அநுகூலர் ஸ்வரூபத்தை யத2ாவாக உணர்த்தும்

451. ஏவம்பூ4தனான இவ்வதி4காரிக்கு ஸ்வரூபநாஶகத்வ-ஸ்வரூபவர்த்த4கத்வ-தது3ப4ய-ரஹிதத்வங்களாலே ப்ரதிகூலராயும், அநுகூலராயும், அநுப4யராயும் இருக்குமவர்களை த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் மேல் [இவனுக்கு ப்ரதிகூலர்] என்றுதுடங்கி. அதாவது - இப்படியாசார்யாபி4மாநநிஷ்ட2னாய், பரத்வாதி3பஞ்சகத்திலும் உள்ள ப்ராவண்யமடைய இவ்விஷயத்திலே ஒருமடைப்படுத்தி "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்கும் இவ்வதி4காரிக்கு, அணுகில் ஆத்ம-நாஶத்தைப் பிறப்பிக்கும் ப்ரதிகூலர் - ஆத்மாபஹாரிகளான ஸ்வதந்த்ரரும், பாரதந்த்ர்யத்துக்கு இசைந்துவைத்தே ப4க3வத்3வ்யதிரிக்ததே3வதைகளுக்கு பரதந்த்ரராயிருக்குமவர்களும்.

ஸ்வஸம்ஸர்க்க3த்தாலே ஸ்வரூபத்தை வளர்க்கும் அநுகூலர் - ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணர்ந்து தச்சரமாவதி4நிஷ்ட2ரான ஸதா3சார்யபரதந்த்ரர்; இப்படி ஸ்வரூபநாஶகரும் ஸ்வரூபவர்த்த4கருமல்லாமையாலே வெருவுதலுக்கும் விருப்பத்துக்கும் விஷயமல்லாத உபேக்ஷணீயர் - சரமபர்வமான ஆசார்யபாரதந்த்ர்யத்தில் ஊற்றமன்றியிலே ப்ரத2மபர்வமான ஈஶ்வரபாரதந்த்ர்யத்திலே ஊன்றிநிற்குமவர்களென்றபடி. ப்ரதிகூலரைச்சொல்லுகிறவிடத்தில் ஸ்வதந்த்ர-தே3வதாந்தரபரதந்த்ரர் இருவரையும் சொன்னவிது ப்ரபத்திப்ரகரணத்தில் சொன்ன மற்றுள்ள ப்ரதிகூலர்க்கும் உபலக்ஷணம். ப்ரத2மபர்வநிஷ்ட2னுக்கு ப்ரதிகூலரானவர்கள் இவனுக்கு ப்ரதிகூலரல்லாமை இல்லையிறே. இத்தால், கீழ் ப4க3வத்ப்ரபந்நாதி4காரிக்கு ஸஹவாஸ-நிவ்ருத்திகளுக்குறுப்பாக அநுகூலப்ரதிகூலத3ர்ஶநம் பண்ணுவித்தாப்போலே,

ரார்த்த2த்வேந அன்றிக்கே, பரத்வாதி3விஷயப்ரதிபத்திவிஶேஷப்ரதிஷேத4ப்ரஸங்க3ாத் தத்3விஷய-ப்ரதிபத்த்யநந்தரகர்த்தவ்யதாபரம் என்று யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே) இத்யாதி3. (450)

451. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஏவம்பூ4தனான) இத்யாதி3. அதி4காராந்தர்பூ4தஸஹவாஸ-நிவ்ருத்த்யாதி3ஸித்3த்4யர்த்த2ம் ப்ரதிகூலாதி3விப4ாக3ம் என்றபடி. இத்தால் ஹேதுதையாதல், ப்ரஸங்க3மாதல் ஸங்க3தி என்றபடி. ஸ்வரூபம் = ஆசார்யஶேஷத்வம். [இவனுக்கு] என்கிற 'இத3ம்'ஶப்3த3ம் [வகுத்தவிடமே] இத்யாத்3யுக்தப்ராவண்யவிஶிஷ்டப்ரக்ருதாதி4காரிபராமர்ஶி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்ய) இத்யாதி3. (ஒருமடைப்படுத்தி) ஏகஸ்ரோதஸ்-ஸாக்கி. (அணுகில்) கிட்டில். (ஸ்வாதந்த்ர்ய) இத்யாதி3கள் பூர்வமேவ வ்யாக்2யாதங்கள். ஹாநோபாதா3நஸ்யோரவிஷயத்வம் உபேக்ஷணீயத்வம். வெருவுதல் = ஜிஹாஸை. விருப்பம் = உபாதி3த்ஸை. உபகாரகத்வேந ஒருபடி ஆசார்யாபேக்ஷை அவர்களுக்கும் உண்டாகையாலே (ஊற்ற-மின்றியிலே) என்றது. தே3ஹாத்மாபி4மாநிகளும் உபாயாந்தரநிஷ்ட2ரும் ஸ்வப்ரயோஜநபரரும் எந்த கோடியில் என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதிகூலரை) இத்யாதி3. தத்ர நியாமகம் (ப்ரத2மபர்வ-நிஷ்ட2னுக்கு) இத்யாதி3. ஆசார்யவிஷயஸ்வகீயஸ்வீகாரநிஷ்ட2ரும் ஸ்வப்ரயோஜநபரத்வஸாம்யத்-தாலே ப்ரதிகூலாந்தர்க3தர் என்றுதல், ஸ்வாநதிவிப்ரக்ருஷ்டாபராத4காரத்வஸாம்யத்தாலே

சரமாதி4காரிகளான ஸதா3சார்யபரதந்த்ரர்; அநுப4யரான உபேக்ஷணீயர் ஆசார்யபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநமற்ற கேவலேஶ்வரபரதந்த்ரர், இவ்வதி4காரிக்கு ப்ரதிகூலஸ்பர்ஶம் அக்3நிஸ்பர்ஶம், உபேக்ஷணீயஸ்பர்ஶம் ப்ரதிகூலவாயுஸ்பர்ஶம், அநுகூலஸ்பர்ஶம் அநுகூலவாயுஸ்பர்ஶவேதி3ஸ்பர்ஶம்; ப்ரதிகூலர் ஸம்பா4ஷணத்3யயோக்3யர், அநுப4யர் ஸஹவாஸாயோக்3யர், அநுகூலர் ஸதா3நுப4வயோக்3யர். (451)

452. ஜ்ஞாநாநுஷ்டா2நங்களிரண்டும் அல்லாதார்க்கு உபாயாங்க3மாயிருக்கும், இவனுக்கு உபேயாங்க3மாயிருக்கும்.

[ஜ்ஞாநாநுஷ்டா2நம்] இத்யாதி3. ஶேஷத்வஜ்ஞாநமும் தத3நுரூபமான அநுஷ்டா2நமும், இவனல்லாதார்க்கு உபேயப்ராப்தியளவும் உபாயாதி4காரம் நழுவாமைக்கு தத3ங்க3மாயிருக்கும்; இந்த சரமாதி4காரிக்கு முதலிலே உபேயாதி4காரமாகையாலே அவையிரண்டும் ஆசார்யாபி4மதமாய்க்கொண்டு உபேயமாயிருக்கும்.

ஆசார்யாபி4மாநநிஷ்ட2னை இவனுக்கும் ஸஹவாஸநிவ்ருத்திவிஷயமான ப்ரதிகூலரையும் ஸஹவாஸவிஷயமான அநுகூலரையும் த3ர்ஶிப்பித்து, தத3தி4கமான உபேக்ஷணீயவிஷயமும் இவனுக்கு ஒன்றுண்டு என்னுமிடம் த3ர்ஶிப்பித்தாராயிற்று. (451)

452. இவ்வதி4காரிக்கு உண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்த்யநுஷ்டா2நங்களைப் பலபடியாலும் அருளிச்செய்தார் கீழ்; இந்த ப்ரஸங்க3த்திலே அந்யோபாயநிஷ்ட2ருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டா2நங்களுக்கும் இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டா2நங்களுக்கும் உண்டான விநியோக3விஶேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல் [ஜ்ஞாநாநுஷ்டா2நங்களிரண்டும்] என்று துடங்கி. அதாவது – தத்வஜ்ஞாநமும் தத3நுரூபமான அநுஷ்டா2நமும், ஆசார்யாபி4மாநநிஷ்ட2னை இவனையொழிந்த அதி4காரிகளுக்கு உபாயம் அதி4காரிஸாபேக்ஷமாகையாலே உபேயப்ராப்தியளவும் உபாயாதி4காரம் நழுவாமல் நடக்கைக்குறுப்பாய்க் கொண்டு அவ்வழியாலே உபாயஶேஷமாயிருக்கும்; ஆசார்யாபி4மாநமே உத்தாரகமாகையாலும், உபாயாதி4காரஶேஷமாக

உபேக்ஷணீயரிலே அந்தர்பூ4தர் என்றுதல் கருத்து. ப்ரத2மபர்வாதி4காரியைப்பற்ற விநதமுக்2ய- சரமாதி4காரி அநுகூலகோடிக4டிதனுகையாலே உபேக்ஷணீயனுகான். இவனைப்பற்ற அவன் அநுப4யனுயிருக்கும். அவனுக்கு ஏதத3பி4மதோபாயகாஷ்டா2ந்வயவிரஹமாத்ரமன்றி விபரீதாந்வயம் இல்லையே. (இத்தால்) இத்யாதி3 மூலாபி4ப்ரேதமான "ப்ரக்ருதிவத்3விக்ருதி: கர்த்தவ்யா" என்கிற ந்யாயத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (பண்ணுவித்தாப்போலே) என்று. விக்ருதிமாத்ர- த4ர்மத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தத3தி4கமான) இத்யாதி3. (451)

452. உத்தரஸங்க3த்யர்த்த2ம் வ்ருத்தாநுவாத3ம் (இவ்வதி4காரிக்கு) இத்யாதி3. [கணிசிக்கக்கடவன்] இத்யாதி3களில் ப்ரதிபத்தியும், (ப்ரதிகூலர்) இத்யாதி3யில் ஸஹவாஸநிவ்ருத்த்யாதி3ரூபாநுஷ்டா2நமும் சொல்லிற்று. ஸங்க3தி (இந்த ப்ரஸங்க3த்திலே) இத்யாதி3. (விநியோக3:) கிஞ்சித்கார:. ப்ரஸங்க3ஸங்க3தி என்னுமிடம் ஸ்பஷ்டம். (அல்லாதார்க்கு) என்கிற இத்தாலே ப்ரத2மபர்வத்தில் ஸித்3தோ4பாயநிஷ்ட2னையும் சொல்லுகையாலே தத3நுகு3ணமாக 'உபாயாங்க3'ஶப்3த3ம் உபாயாதி4காரபரம். உபாஸநத்துக்கும் அதி4காரரூபமாகவும் சில அநுஷ்டா2நங்களுண்டு; ஆகையால் உப4யஸாத4ாரணமான உபாயாதி4காரபூ4தாநுஷ்டா2நம் விவக்ஷிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தத்வஜ்ஞாநமும்) இத்யாதி3. 'அங்க3'ஶப்3த3ம் இங்கு அத்3ருஷ்டத்3வாரா உபகாரக-

ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநப்ரச்யுதி ஒழிந்தார்க்கு அதி4காரப்ரச்யுதிஹேதுவாய் இவனுக்கு போ4க3ப்ரச்யுதிஹேதுவாம்; ஒழிந்தார்க்கு ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநம் உஜ்ஜீவநம் இவனுக்கு ஜீவநம். (452)

453. இவனுக்கு நிஷித்3த4ாநுஷ்ட2ாநம் தன்னையும் பிறரையும் நசிப்பிக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

[இவனுக்கு நிஷித்3த4ாநுஷ்ட2ாநம்] இத்யாதி3. ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநஜீவநியான இவ்வதி4காரிக்கு அக்ருத்யகரணாதி3நிஷித்3த4ாநுஷ்ட2ாநம், சரமாதி4காரியான தன்னையும் தன்னைக்கண்ட பிறரையும் மறுமுட்டுப் பொருதபடி நசிப்பிக்கையாலே ஸவாஸநமாக பரித்யாஜ்யம். (453)

454. தான் நசிக்கிறது மூன்றபசாரத்திலும் அந்வயிக்கையாலே; பிறர் நசிக்கிறது தன்னை அநாத3ரித்தும் தன் அநுஷ்ட2ாநத்தை அங்கீ3கரித்தும்.

வேண்டுவது ஒன்றில்லாமையாலே, இவ்வதி4காரிக்குண்டான ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநங்களிரண்டும் ஆசார்யன் முகமலர்த்தியாகிற உபேயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கும் என்கை. [இவனுக்கு உபேயமாயிருக்கும்] என்று பாட2மானபோது ஆசார்யனுக்கு அபி4மதமாய்க்கொண்டு இவைதான் இவனுக்கு உபேயமாயிருக்குமென்றபடி. (452)

453. இப்படி ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநங்கள் இரண்டும் ஆசார்யப்ரீதிஹேதுவாக நினைத்துக் குறிக்கொண்டு வர்த்திக்கும் இவ்வதி4காரிக்கு அவச்யம் நிவர்த்தநீயங்களை அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரத2மம் நிஷித்3த4ாநுஷ்ட2ாநம் த்யாஜ்யம் என்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார் [இவனுக்கு நிஷித்3த4ாநுஷ்ட2ாநம்] என்று துடங்கி. அதாவது - ஏவம்பூ4தனான இவ்வதி4காரிக்கு பரதா3ரபரிக்3ரஹாதி3நிஷித்3த4ாநுஷ்ட2ாநம், ஸ்வவிநாசத்தையும் ஸ்வாநுஷ்ட2ாநம் கண்டவருடைய விநாசத்தையும் பண்ணுகையாலே பரித்யஜிக்கப்படுமதொன்று என்கை. (453)

பரமன்று. பின்னை த்3ருஷ்டோபகாரகபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (உபாயசேஷமாயிருக்கும்) என்றது. (ஆசார்யாபி4மாநமே) என்றது ஆசார்யகர்த்ருக-அபி4மாநமே என்றபடி. இது ஸ்வவ்யதிரிக்த-ஸகலநிரபேக்ஷதயா ப்ரத்யக்ஷப்ரமிதமாகையாலே ஸ்வவ்யதிரேகப்ரயோஜகவ்யதிரேகப்ரதியோகி3தயா இருக்கும். அதி4காரநிரபேக்ஷமாயிருக்கையாலே இவனுடைய ஸம்ப4ாவிதஸ்வப4ாவமான ஜ்ஞாநா-நுஷ்ட2ாநங்கள் உபேயமாயிருக்கும் என்றபடி. 'உபேய'சப்3த3ம் முகோ2ல்லாஸபரம். 'அங்க3'சப்3த3ம் நிஷ்பாத3கதயா சேஷபரம். பாட2ாந்தர-நிர்வாஹம் (இவனுக்கு) இத்யாதி3. (452)

453. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி) இத்யாதி3. (குறிக்கொண்டு) ஸாவதா4நமாய். இத்தால் அநுஷ்ட2ாநப்ரஸங்கா3த் நிவ்ருத்திரூபாநுஷ்ட2ாநபோ3த4நார்த்த2ம் தத்3விஷயங்களைச் சொல்லுகை-யாலே ப்ரஸங்க3ஸங்க3தி என்றபடி. (நிவர்த்தநீயங்கள்) சாஸ்த்ரநிஷித்3த4விஹிதங்கள். இது அவாந்தரபேடிகாஸங்க3தி. அநந்தரஸங்க3தி (ப்ரத2மம்) இத்யாதி3. நரகஹேதுவான நிஷித்3த4க்3ருத்தினு-டைய நிவ்ருத்திக்கு உபஸ்தி2திஸாங்க3ர்யத்தாலே ப்ரத2மப்ரதிபாத3நம் என்றபடி. நிஷித்3த4ாநுஷ்ட2ாந-சப்3த3ம் ஸர்வாதி4காரிஸாத4ாரண-நிஷேத4விஷய-பரதா3ரபரிக்3ரஹாதி3பரம் என்னுமபி4ப்ராயத்-தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஏவம்பூ4தனான) இத்யாதி3. (453)

உப4யரும் நமிக்கிறது எத்தாலேயென்ன, இதரதோ3ஷம் தட்டாத தான் நமிக்கிறது, ப4க3வத்3பா4க3வதா-சார்யாபசாரமாகிற க்ரூரநிஷித்3த4மான மூன்றபசாரங்களிலும் ப4யம் கெட்டு அந்வயிக்கையாலே. அபசாரத்திலே அந்வயித்து நமிக்கிறதானேயன்றியே பிறர் நமிக்கிறது, தனக்கு ப்ராமாதி3கமாய் வந்த அக்ருத்யகரணாதி3நிஷித்3த4ாநுஷ்டா2நப்ரதீதியைக்கண்டு ஜ்ஞாநாதி4கனான தன்னை அநாத3ரித்தும் ஜ்ஞாநியான இவன் இதிலே கைவைத்தான், இனி நமக்கென் என்று தன்னுடைய ப்ராமாதி3கப்ரதிநிஷித்3த4ாநுஷ்டா2நத்தை மந்த3ாக்3நியான தான் மதியாமல் அங்கீ3கரித்தும் அபசாரத்ரயநிஷித்3த4ாநுஷ்டா2நம் நிக்ருஷ்டஸ்வவிநாமகம்; அக்ருத்யகரணாதிநிஷித்3த4ாநுஷ்டா2நம் விமிஷ்டஸ்பவரவிநாமகம்.

454. உப4யவிநாமமும் இத்தாலே வருகிறபடி எங்ஙனே என்ன அருளிச்செய்கிறார் [தான் நமிக்கிறது] என்றுதுடங்கி. அதாவது – ஆசார்யாபி4மாநத்திலேயொதுங்கி ப4க3வத்3பா4கவதா-சார்யவிஷயங்கள் மூன்றுக்கும் அபி4மதவிஷயமாயிருக்கிற தான் நமிக்கிறது அம்மூவர்க்கும் அது அநிஷ்டமாகையாலும், [அபசார]மாவது அநிஷ்டகரணமாகையாலும் அதிக்ரூரமான அபசாரத்ரயத்திலும் அந்வயிக்கையாலே; பிறர் நமிக்கிறது சரமபர்வபர்யந்தமாகவந்து நிற்கிற பா4க3வதோத்தமனான தன்னை நிஷித்3த4ாநுஷ்டா2நம் பண்ணினவன் என்று அநாத3ரித்து, 'தத்வவித்தான இவன் இப்படிச் செய்கிறான் – இதில் தோ3ஷமில்லையாகப்பட்டன்றோ, நமக்குப் பின்னையென்' என்று தன்னுடைய அநுஷ்டா2நத்தைத் தாங்கள் அங்கீ3கரித்துமென்கை. அநாத3ரிப்பார் பா4க3வதவைப4வம் அறியாதவர்கள், அநுஷ்டா2நத்தை அங்கீ3கரிப்பார் ப்ராப்தா-ப்ராப்தவிவேகமூந்யரானவர்கள், அநுஷ்டா2நத்தை அங்கீ3கரிக்கிறவர்கள் நமிக்கிறார்கள் அநாத3ரித்தவர்கள் நமிப்பானென், தோ3ஷம் கண்டால் அநாத3ரிக்கலாகாதோ என்னில், ராஜபுத்ரனுக்கு தோ3ஷமுண்டானால் ராஜா தான் மிக்ஷித்துக்கொள்ளுமதொழிய அவனை அநாத3ரித்தவர்கள் மேலே நிக்3ரஹம் பண்ணி த3ண்டிக்குமாபோலே, ஸ்வாபி4மதனான இவனுக்கு தோ3ஷமுண்டானாலும் ஸர்வேமவரன் தானே திருத்திக்கொள்ளுமதொழிய பிறர் அநாத3ரிக்கப் பொறாமையாலே, அநாத3ரித்தவர்களுக்கு விநாமமே ப2லிக்கையால் அநாத3ரிக்கலாகாது. "அபி சேத் ஸுது3ராசாரோ ப4ஜதே மாமநந்யபா4க் । ஸாது4ரேவ ஸ மந்தவ்யஸ்ஸம்யக்3வ்யவஹிதோ

454. மூன்றபசாரமப்3த3ங்கள் யோக்3யதயா ப4க3வத்3-பா4க3வத-ஆசார்ய-விஷயாபசாரத்ரய-வாசகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யாபி4மாநத்திலே) இத்யாதி3. (ஒதுங்குகை) யாவது தத்3விஷயத்வேந தத்3விஷயகோத்தாரகத்வ-அத்4யவஸாயயுக்தத்வம். ஆத்மஸ்வரூபம் நித்யதயா நாமாநர்ஹமாகையாலே ப4கவதாதி3-த்ரிதய-அத்யந்த-அபி4மதத்வவிமிஷ்ட-ஸ்வரூபத்துக்கு அநிஷ்டாசரணஹேதுக-அநபி4மதத்வம் விமேஷணத்3வாரா நாமகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அபி4மதவிஷயமாயிருக்கிற) இத்யாதி3. (அந்வயிக்கையாலே) என்று பரமஹேது. (அம்மூவர்க்கும்) இத்யாதி3கள் அவாந்தரஹேதுத்3வயம். அக்ருத்யகரணஹேதுத்வாத் ப4க3வதாத்3யபசாரஹேதுத்வாச்ச அதிக்ரூரத்வம். அநாத3ரித்தும், அங்கீ3கரித்தும் பிறர் நமிக்கிறது என்று ஸம்ப3ந்த4ம். (பா4க3வத-வைப4வம்) – "அவைஷ்ணவாத் ஸ்வத4ர்மஸ்தா2த் வைஷ்ணவ: ஸ்க2லிதோபி ஸந் । ஶ்ரேயாநேவ ஹி மந்தவ்யோ மூவாத் ஸ ந பரிச்யுத:" இத்யாத்3யுக்தவைப4வம். (ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகம்) தத்ததி4காராநுகு3ண-விதி4நிஷேத4-வ்யவஸ்தா2-பராமர்மம். (அநாத3ரம்) பரிப4வம். "பிதா ச ரக்ஷக:" இத்யுக்த-பிதாபுத்ரத்வ-ஸம்ப3ந்தா4நுகு3ண-த்3ருஷ்டாந்தம் (ராஜபுத்ரனுக்கு) இத்யாதி3. "ப்ரபந்நமபி யம் கஞ்சித் ப்ரஸக்தம் பாபகர்மணி । சிராத் ஸம்யோஜ்ய விநயை: பரிக்3ருஹ்ணாதி மாத4வ:" என்கிற பா4ரத்3வாஜவசநத்தை உட்கொண்டு (ஸ்வாபி4மதனான) இத்யாதி3.

"தேஷாம் தேஜோவிஶேஷேண ப்ரத்யவாயோ ந வித்3யதே" என்று ப்ராமாதி3கநிஷித்3த4ாந்வயத்தில் இவ்வதி4காரிக்கு ப்ரத்யவாயமில்லை என்று சொல்லிற்றேயாகிலும், பராநர்த்த2பரிஹாரார்த்த2மாக ப்ராமாதி3கநிஷித்3த4ஸ்பர்ஶமும் பரிஹரித்தே வர்த்திக்கவேணும். [அவனுக்கது கிடையாது] என்னும்படியிறே இவனுடைய நிலை. (454)

455. விஹிதபே4ாக3ம் நிஷித்3த4பே4ாக3ம் போலே லோகவிருத்3த4முமன்று, நரகஹேதுவுமன்று; ஆயிருக்கச் செய்தே ஸ்வரூபவிருத்3த4முமாய், வேத3ாந்தவிருத்3த4முமாய், ஶிஷ்டக3ர்ஹிதமுமாய், ப்ராப்யப்ரதிப3ந்த4கமுமாயிருக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

(விஹிதபே4ாக3ம்) இத்யாதி3. ஶாஸ்த்ரநிஷித்3த4முமன்றியே தத்3விஹிதமான ஸ்வத3ாரபே4ாக3ம், ஶாஸ்த்ரநிஷித்3த4மான பரஸ்த்ரீபே4ாக3ம்போலே விஶிஷ்டவிஷயமான ஶாஸ்த்ரவிருத்3த4முமன்று,

---

ஹி ஸ:" என்று உபாஸகவிஷயமாக அருளிச்செய்தபடி கண்டால் எல்லைநிலத்தில் வந்துநின்ற இவ்வதி4காரிவிஷயத்தில் அவனிருக்கும்படி சொல்ல வேண்டாவிறே; ஆகையாலிப்படித் தானும் பிறரும் நஶிக்கும்படி இருக்கையாலே இவனுக்கு நிஷித்3த4ாநுஷ்ட2ாநம் பரித்யாஜ்யமென்றதாயிற்று. (464)

455. இப்படி பரத3ாராதி3பே4ாக3ம் ஸ்வபரவிநாஶஹேதுவாகைக்கடி ஶாஸ்த்ரநிஷித்3த4மாகையிறே; இங்ஙனன்றிக்கே ஶாஸ்த்ரவிஹிதவிஷயமான ஸ்வத3ாரபே4ாக3த்துக்குக் குறையில்லையே என்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் [விஹிதபே4ாக3ம்] என்று தொடங்கி. அதாவது - விஶிஷ்டவேஷவிஷயியான ஶாஸ்த்ரத்தாலே விதி4க்கப்பட்ட ஸ்வத3ாரத்தில் பே4ாக3ம், தாத்3ருஶஶாஸ்த்ரநிஷித்3த4மான பரத3ாரபே4ாக3ம் போலே லோகவிருத்3த4முமன்று, செம்பினாலியன்ற பாவையைத் தழுவுகை முதலான கே4ாரது3:க2ாநுப4வம் பண்ணும் நரகஹேதுவுமன்று; இப்படி

உக்தோபபத்த்யநுக்3ராஹ்யமான ப்ரமாணம் (அபிசேத்) இத்யாதி3. இது உபாஸகவிஷயமல்லது ப்ரத2ம-சரம-பர்வவிஷயமன்றே என்ன (உபாஸகவிஷயமாக) இத்யாதி3. இங்கே ஸர்வாந்நாநுமத்யதி4கரணந்யாயம் அபி4ப்ரேதம். இதுவும் உபலக்ஷணம். "ந்யஸ்தாஶேஷப4ரஸ்யஶ்ரீஶே" இத்யாதி3நா வைஷ்ணவஶப்3தா3ர்த்த2த்தைச் சொல்லி, "அந்யேத்வவைஷ்ணவா:" இத்யாதி3நா அவைஷ்ணவஶப்3தா3ர்த்த2த்தையும் சொல்லி, "அவைஷ்ணவாத் ஸ்வத4ர்மஸ்தா2த்" இத்யாதி3யைச் சொல்லுகையாலே ப்ரபந்நவிஷயவசநத்தாலும் இது கிம்புநர்ந்யாயஸித்3த4ம் என்று கண்டுகொள்வது. இதுதான் ப4ரத்3வாஜபரிஶிஷ்டவசநமிறே. (454)

455. உத்தரவாக்யஙவதாரிகை (இப்படி பரத3ார) இத்யாதி3. நிஷித்3த4த்வாபா4வாத் விஹிதபே4ாக3த்துக்கு த்யாஜ்யத்வம் இல்லையே என்று பூர்வவைஷம்யேண உத்த2ாநத்தை பரிஹரிக்கிறது என்றபடி. நிஷ்க்ருஷ்டாத்மஸ்வரூபபரஸூக்ஷ்மமந்த்ராதி3களாலே இது விஹிதமல்லாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (விஶிஷ்டவேஷ) இத்யாதி3. (விஶிஷ்டவேஷம்) தே3ஹவிஶிஷ்டத்வம். (தத்3விஷயகத்வம்) தேந கர்த்தவ்யதாபே3ாத4கத்வம். (தாத்3ருஶஶாஸ்த்ரம்) விஶிஷ்டவேஷவிஷயமான ஶாஸ்த்ரம். (லோகவிருத்3த4ம்) லோகவித்3விஷ்டம். (செம்பினல்) தாம்ரத்தாலே, (இயன்ற) நிர்மிதமான, (பாவையை) ப்ரதிமையை, (தழுவுகை) ஆலிங்க3நம் பண்ணுகை என்றபடி. (லோக) இத்யாதி3 க்ரமநிர்தேஶ-

ஸ்தூ2லத3ர்ஶியான லோகவிருத்3த4முமன்று, கோ4ரது3:கா2நுப4வம் பண்ணும் நரகஹேதுவுமன்று; இப்படி மேலெழப்பார்த்தவளவில் அவிருத்3த4ம்போலே இருக்கச்செய்தே, அநந்யபோ4க3த்வரூபஸ்வரூப-விருத்3த4முமாய், "ஸத்வஶுத்3தௌ4 த்4ருவா ஸ்ம்ருதி:", "ப4க்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய:" என்று இத்யாதி3-யாலே நிரந்தரஸ்நேஹபூர்வாநுத்4யாநரூபையான அந்யஸ்பர்ஶாஸஹாநந்யப4க்தியை விதி4க்கிற வேதா3ந்தத்துக்கு, தத்3விச்சே2தகரத்வ-தத3நந்யப4ங்க3கரத்வாதி3யாலே அதிவிருத்3த4முமாய், தனியிடம் காணாத எம்பார்போலிகளான விஹிதபோ4க3விரக்தரான விஶிஷ்டஶ்ரேஷ்ட2ர்களாலே நினைக்கில் அருவருத்துத் தலைநடுக்கிப் புடவையொடுக்கும்படி அதிக3ர்ஹிதமுமாய், ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திபூர்வககைங்கர்ய ப்ராப்திபர்யந்தமான ப்ராப்யத்துக்கு அர்த்2யபேக்ஷாநிரோத4கமாய்க்கொண்டு ப்ரப3லப்ரதிப3ந்த4கமுமாய், இப்படி அநேகாநர்த்த2கரமாயிருக்கையாலே நிஷித்3த4போ4க3ாவிஶேஷமாக பரித்யாஜ்யம் இவ்வதி4காரிக்கு.

456. போ4க்3யதாபு3த்3தி4 குலைந்து த4ர்மபு3த்3த்4யா ப்ரவர்த்தித்தாலும் ஸ்வரூபம் குலையும்.

ப்ரத்யக்ஷபரோக்ஷஸித்3த4ங்களான லோகவிருத்3த4த்வ-நரகஹேதுத்வங்களிரண்டும் அற்றிருக்கச் செய்தே, அநந்யபோ4க3த்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்3த4மாய் "ஶாந்தோ தா3ந்த உபரதஸ்-திதிக்ஷுஸ்ஸமாஹிதோ பூ4த்வாத்மந்யேவாத்மாநம் பஶ்யேத்" இத்யாதி3களாலும் திருமந்த்ராதி3க-ளாலும் உபாஸகனோடு ப்ரபந்நனோடு வாசியற இருவர்க்கும் விஷயபோ4க3மாகாதென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதி3க்கிற வேதா3ந்தத்துக்கு விருத்3த4மாய், தோ3ஷத3ர்ஶநத்தாலும் அப்ராப்தத3ர்ஶநத்-தாலும் விஷயபோ4க3த்தை அருவருத்திருக்கும் ஆசாரப்ரதா4நரான ஶிஷ்டர்களாலே ஹேயமென்று நிந்தி3க்கப்பட்டிருப்பதுமாய், அப்ராப்தவிஷயவிரக்திப்ரியனான ஆசார்யனுக்கு அநபி4மதமாகை-யால் ஆசார்யமுககமலவிகாஸாநுப4வரூபப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதிப3ந்த4கமாய், இப்படி அநேகா-நர்த்த2ாவஹமாயிருக்கையாலே இவ்வதி4காரிக்கு பரித்யாஜ்யமென்றபடி. (455)

456. போ4க்3யதாபு3த்3தி4யைவிட்டு த4ர்மபு3த்3த்4யா ப்ரவர்த்திக்குமளவில் இவை ஒன்றும்

தாத்பர்யம். (ப்ரத்யக்ஷ) இத்யாதி3. (ஸ்வரூபம்) அநந்யபோ4க3த்வம். (தத்3விருத்3த4த்வம்) தந்நாஶக-த்வம். (வேதா3ந்த)ஶப்3த3ம் "ஸர்வவேதா3ந்தஸாரார்த்த2:" இத்யுக்த-ஸார-ததி3தர-வேதா3ந்தபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஶாந்த) இத்யாதி3. (உபாஸகனுக்கு ஸ்வதா3ரப்ரவ்ருத்தி உபாஸநாங்க3-ஆஶ்ரம-கர்மமானாலும், போ4க3த்வேந கூடாது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (விஷயபோ4க3ம்) என்றது. "உபரத: பஶ்யதி" என்கையாலே அநுபரமம் கூடாது என்று ஸித்3த4ம். நமஶ்ஶப்3தா3ந்விதவ்யக்த-சதுர்த்தி2யாலே போ4க3ாந்தரம் கூடாது என்று ஸித்3த4மிறே. (வேதா3ந்தவிருத்3த4த்வம்) வேதா3ந்தப்ரதிபாதி3தநிவ்ருத்திநாஶகத்வம். ஶிஷ்டஶப்3த3ம் இங்கே ஔசித்யாத் புருஷார்த்த2-யாதா2த்ம்யத்தில் ப்4ராந்திரஹிதத்வபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (தோ3ஷ) இத்யாதி3. (தோ3ஷ:) அஸ்பாஸ்தி2ரத்வாதி3கள். (அப்ராப்தி) ஸ்வரூபாநுசிதத்வம். ப்ராப்யஶப்3த3ம் ப்ரகரணாத் புருஷார்த்த2-காஷ்ட2ாபூ4த-ஆசார்யமுகோ2ல்லாஸபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அப்ராப்த-விஷய) இத்யாதி3. "ப்ரணய்யாய ப்3ரூயாத்" என்று விரக்தியேயிறே ப்ரதா4நமாகச் சொல்லிற்று என்று கருத்து. (455)

456. [விஹிதபோ4க3ம்] என்கிற த4ர்மிநிர்தே3ஶப்ரயுக்தஶங்காபரிஹாரபரம் உத்தரக்3ரந்த2ம்

[போ₄க்₃யதாபு₃த்₃தி₄] இத்யாதி₃. விஹிதபோ₄க₃த்தில் ப்₄ராந்திபரிகல்பிதபோ₄க்₃யதாபு₃த்₃தி₄ ஹேயதா த₃ர்ஶநத்தாலே குலைந்து "ப்ரஜயா பித்ருப்₄ய:" என்று பைத்ருகருணவிமோசகபுத்ரோத்பாத₃நரூபத₄ர்ம-பு₃த்₃த்₄யா விஹிதபோ₄க₃த்தை ஔஷத₄வத் ப்ரவர்த்தித்தாலும், ப₄க₃வதே₃கபோ₄க₃மோக்ஷமான ஸ்வரூபம் உரு மாயும்படி குலைந்தேவிடும். (456)

457. "க்ஷேத்ராணி மித்ராணி" என்கிற ஶ்லோகத்தில் அவஸ்தை₂ பிறக்கவேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக்கு.

இவ்வதி₄காரிக்கு தத்₃வ்யதிரிக்தக்ஷேத்ராதி₃ க்ஷுத்₃ரவிஷயங்களடங்க த்₃ருஷ்டிவிஷமாகவே தோற்றவேணும்

இல்லையே என்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் [போ₄க்₃யதாபு₃த்₃தி₄குலைந்து] என்று துடங்கி. அதாவது - விஹிதவிஷயப்ரவ்ருத்தியில் காமுகதயா வரும் போ₄க்₃யதாபு₃த்₃தி₄யைவிட்டு, உபாஸகரான மஹர்ஷிகள் துடக்கமான ஶிஷ்டர் பைத்ருகருணமோசக-பிரஜோத்பாத₃நார்த்த₂-மாகவும் ஸ்நாநதி₃வஸத்தில் அங்கீ₃கரியாவிடில் ப்₄ரூணஹத்யாதி₃தோ₃ஷம் உண்டு என்னுமத்தைப் பற்றவும் த₄ர்மபு₃த்₃த்₄யா ப்ரவர்த்திக்குமாபோலே இவனுமப்படி த₄ர்மபு₃த்₃த்₄யா ப்ரவர்த்தித்தாலும், ஸித்₃த₄த₄ர்மநிஷ்ட₂னான இவனுக்கு அந்யத₄ர்மாந்வயம் விரோதி₄யாகையாலே அநந்யோபாயத்வரூபமான ஸ்வரூபம் குலையுமென்கை. இத்தால் போ₄க்₃யதாபு₃த்₃த்₄யா ப்ரவர்த்திக்கில் அநந்யபோ₄க₃த்வரூபமான ஸ்வரூபம் குலையுமோபாதி த₄ர்மபு₃த்₃த்₄யா ப்ரவர்த்திக்கில் அநந்யோபாயத்வரூபமான ஸ்வரூபம் குலையும்; ஆனபின்பு ஒருபடியாலும் இவ்வதி₄காரிக்கு விஹிதவிஷயப்ரவ்ருத்தி ஆகாது என்றதாயிற்று. ஆகையால் ஏதேனுமொருபடி அந்வயித்தாலும் ஸ்வரூபஹாநி தப்பாது, ஆனபின்பு பரித்யஜிக்கவேணுமென்னுமிடம் நிஶ்சிதமிறே. (456)

457. இப்படி ஸ்வரூபஹாநிவருமென்னும் ப₄யத்தாலே விடுகிறவளவு போராது, ப்ராப்த-

என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே தத₃வதாரிகை (போ₄க்₃யதா) இத்யாதி₃. போ₄க்₃யதாபு₃த்₃தி₄க்கு ஹேது (காமுகதயா) என்று. (காமுகத்வம்) அங்க₃நாபரிஷ்வங்க₃-ஸங்க₂விஷய-அபி₄லாஷா-திஶயம். "த்ரிபி₄ர்ருணவா ஜாயதே" இத்யாதி₃களை உட்கொண்டு (பைத்ருக) இத்யாதி₃. "ருதுஸ்நாதாம் து யோ பா₄ர்யாம்" இத்யாதி₃யைப்பற்ற (ஸ்நாந) இத்யாதி₃. (ப்₄ரூணஹத்யா) கர்ப்ப₄ஹநநம். த₄ர்மபு₃த்₃த்₄யா ப்ரவ்ருத்திநாஶ்யத்வலிங்க₃த்தாலே ஸ்வரூபநாஶ்₃யம் ஸாத்₄யத₄ர்மாஸஹாந்யோந்யோ-பாயத்வபரம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (ஸித்₃த₄த₄ர்ம) இத்யாதி₃. "தே₃வர்ஷிபூ₄தாத்மந்ருணாம் பித்ரூணாம் ந கிங்கரோ நாயம்ருணீ ச ராஜந்" இத்யாதி₃களை உட்கொண்டு வாக்யதாத்பர்யத்தை த₃ர்ஶிப்பிக்கிறார் (இத்தால்) இத்யாதி₃. வஸ்துஸ்வபா₄வத்தால் போ₄க்₃யதாபு₃த்₃தி₄ தவறாதாகை-யாலே உத்தமாதி₄காரிக்கு கைங்கர்யபு₃த்₃த்₄யாபி விஹிதவிஷயப்ரவ்ருத்தி கூடாது என்னுமபி₄ப்ராயத்-தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையால்) இத்யாதி₃. (ஏதேனுமொருபடி) என்று கைங்கர்யபு₃த்₃தி₄யை-யும் சொல்லுகிறது. இங்குச் சொல்லவேண்டுவதெல்லாம் [விஹிதவிஷயநிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்] என்கிற இடத்திலே சொல்லிற்று. (456)

457. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி ஸ்வரூபஹாநி) இத்யாதி₃. அநிஷ்டாவஹத்வேந த்யாஜ்ய-த்வம் சொல்லி ஸ்வயம் அநிஷ்டத்வேந த்யாஜ்யத்வம் சொல்லுகையாலே நிர்வாஹகத்வம் ஸங்கதி என்றபடி. "க்ஷேத்ராணி" இத்யாதி₃ஶ்லோகம் ஹஸ்திகி₃ரிமாஹாத்ம்யத்திலே அஷ்டமாத்₄யாயஸ்த₂மா-

என்கிறுர் மேல்; "க்ஷேத்ராணி மித்ராணி த$_4$நாநி நாத$_2$ புத்ராஸ்ச தா$_3$ரா: பஸவோ க்$_3$ருஹாணி । த்வத்பாத$_3$பத்$_3$மப்ரவணாத்மவ்ருத்தேர்ப$_4$வந்தி ஸர்வே ப்ரதிகூலரூபா:" என்கிற ஸ்லோகத்தில் நல்ல புதல்வர் மனையாள் முதலானவை எரிதியில் சுடும்படியான விரக்திபரிபாகாவஸ்தை$_2$ பிறக்கவேணுமில்லதி$_4$காரிக்கு.

458. ப்ராப்யபூ$_4$மியில் ப்ராவண்யமும், த்யாஜ்யபூ$_4$மியில் ஜிஹாஸையும், அநுப$_4$வா-லாப$_4$த்தில் ஆத்மதா$_4$ரணாயோக்$_3$யதையும், உபாயசதுஷ்டயத்துக்கும் வேணும்.

விஷயப்ரவணசித்ததையாலே ப்ராக்ருதஸகலபோ$_4$க்$_3$யவஸ்துக்களும் ப்ரதிகூலமாய்த் தோற்றும் அவஸ்தை$_2$ பிறக்கவும் வேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக்கு என்கிறுர் மேல் ["க்ஷேத்ராணி"] என்று துடங்கி. அதாவது – "க்ஷேத்ராணி மித்ராணி த$_4$நாநி நாத$_2$ புத்ராஸ்ச தா$_3$ரா: பஸவோ க்$_3$ருஹாணி த்வத்பாத$_3$பத்$_3$மப்ரவணாத்மவ்ருத்தே: । ப$_4$வந்தி ஸர்வே ப்ரதிகூலரூபா:" என்று பேரருளாளரான பெருமாளைக்குறித்து ப்$_3$ரஹ்மா விஜ்ஞாபித்த ஸ்லோகத்தில் சொல்லுகிற க்ஷேத்ரமித்ரத$_4$நாதி$_3$களான ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் அக்$_3$நிகல்பமாய்த் தோற்றும்படியான அவஸ்தை$_2$ பிறக்கவேணும் ஸ்வரூபப்ரச்யுதி பிறவாமைக்கு என்கை. இந்த ஸ்லோகார்த்த$_2$த்தை "நல்ல புதல்வர்" இத்யாதி$_3$யாலே அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானுருமருளிச்செய்தாரிறே.

458. இனிமேல் ப்ராப்யபூ$_4$மியில் ப்ராவண்யாதித்ரயமும் இவனுக்கு அவஸ்யாபேக்ஷிதம் என்னுமத்தை அறிவிக்கைக்காக, அவற்றினுடைய உபாயசதுஷ்டயஸாதா$_4$ரண்யத்தை அருளிச்செய்கிறுர் [ப்ராப்யபூ$_4$மியில்] என்று துடங்கி. [ப்ராப்யபூ$_4$மி]யாவது – தனக்கு வகுத்த ஸேஷியான விஷயம் எழுந்தருளியிருக்கிற தே$_3$ஸம்; [தத்ப்ராவண்ய]மாவது – அத்தே$_3$ஸத்தைக் கிட்டியல்லது த$_4$ரியாத அதிமாத்ரமான ஆசை; [த்யாஜ்யபூ$_4$மி]யாவது அவ்விஷயத்தை

கையாலே "நாத$_2$" என்கிற ஸம்பு$_3$த்$_3$த்$_4$யந்தபத$_3$விவக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (பேரருளாளரான) என்று. ப்ரதிகூலரூபஸப்$_3$தா$_3$பி$_4$ப்ரேதம் (அக்$_3$நிகல்பமாய்) என்றது. (ஸ்வரூபப்ரச்யுதி) அநந்ய-போ$_4$கத்வஹாநி. நல்லபுதல்வர் = ஸத்புத்ரர்கள். மனையாள் = க்$_3$ருஹிணீ. நவையில் = நிர்தோ$_3$ஷ-மான, கிளை = மித்ரம், இல்லம் = க்$_3$ருஹம், நிலம் = க்ஷேத்ரம், மாடு = த$_4$நமும், பசுக்களும், இவையனைத்தும் = இவையெல்லாம், அல்லவெனத்தோற்றி = ப்ரதிகூலங்களாகத்தோற்றி, எரி = ஜ்வலிக்கிற, தீயில் = அக்$_3$நியிற்காட்டில், சுடுமேல் = தீக்ஷ்ணமாகத் தோற்றினுல், ஏற்றரும் = ஏறுகைக்கு துர்லப$_4$மான, வைகுந்தத்திருப்பு = பரமபத$_3$வாஸம், எளிதாம் = ஸுலப$_4$மாம் என்கை. இதுவும் ஞானஸாரம். "க்ஷேத்ராணி" இத்யாதி$_3$ஸ்லோகம் பேரருளாளப்பெருமாள்விஷயம். இது தத்ப்ரஸாத$_3$ஸித்$_3$த$_4$ருடைய வசநம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே திருநாமக்$_3$ரஹணம். (457)

458. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இனிமேல்) இத்யாதி$_3$. நிவர்த்தநீயங்களைச் சொல்லி ப்ரவ்ருத்தி-விஷயதயா விதி$_4$ரூபங்களைச்சொல்லுகிறது என்றபடி. 'ப்ராப்யஸ்ய பூ$_4$மி:','ப்ராப்யா ச ஸா பூ$_4$மிஸ்ச' என்று இரண்டுமாகலாம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (தனக்கு வகுத்த) இத்யாதி$_3$. 'வந ஸம்ப$_4$க்தௌ', ப$_4$க்தி: ப்ரீதி:, ஸம்ப$_4$க்தி: அதிஸயிதப்ரீதி:, ப்ரஸப்$_3$த$_3$த்தாலே அதிமாத்ரத்வம் லப்$_3$த$_4$ம். இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (அதிமாத்ரமான ஆசை) என்று. த்யாஜ்யாநாம் ப்ராக்ருதாநாம் பூ$_4$மி:, த்யாஜ்யா ச ஸா பூ$_4$மிஸ்ச என்று இரண்டுமாகலாம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (அவ்விஷயத்தை) இத்யாதி$_3$. வகுத்தவிஷயத்தைப் பிரிந்து என்றபடி. ஹாதும் இச்சா$_2$ ஜிஹாஸா; 'ஓஹாக் த்யாகே$_3$'; இத்தை

மேல் ஸர்வோபாயாதி4காரஸாத4ாரணங்களான அவஸ்யாபேக்ஷிதங்களை அருளிச்செய்கிறார் - [ப்ராப்யபூ4மி] இத்யாதி3யால். "ஒளிக்கொண்ட சோதியமாயுடன் கூடுவதென்றுகொலோ" என்றித்யாதி3ப்படியே முக்த-ப்ராப்யபூ4மியான பரமபத3த்தைப் பெற்றல்லது த4ரிப்பரிதான நிரதிஸயப்ராவண்யமும், "கொடுவுலகம் காட்டேலே" என்று முமுக்ஷுக்களுக்கு த்யாஜ்யபூ4மியான ஸம்ஸாரத3ர்ஸநத்தில் வெருவி இத்தை விடுவது எப்போதோவென்று ஜிஹாஸையும்; இந்த ஹாதுமிச்சை2 இச்ச2ாநைரந்தர்யத்தைக் காட்டுகிறது; "உன்னை விட்டொன்றுமாற்ற கிற்கின்றிலேன்" என்று ஸுப4ாஸ்ரயப4க3வத்3விக்3ரஹாநுப4வாலாப4த்தில் ஸத்தை மாளும்படி மலேக்கமையான ஆத்மத4ாரணத்தில் யோக்3யதையறுகையும், ப4க3வத்3விஷயத்தில் ஆசார்ய-விஷயத்தில் ஸ்வக3தபரக3தஸ்வீகாரங்களென்கிற ப்ரத2மசரமவிப4க்தமான உபாயசதுஷ்டயத்துக்கும், தத்த-த3தி4காரஸித்3த்4யர்த்த2மாகவேணும். அன்றியே ப4க்திப்ரபத்திதத்3யாபி4மாநாசார்யாபி4மாநமாகிற

அகந்றிருக்கைக்குடலான தே3ஸம்; [தஜ்ஜிஹாஸை]யாவது - இத்தைவிட்டே நிற்கவேணும் என்னும் இச்சை2; [அநுப4வாலாப4த்திலாத்மத4ாரணயோக்3யதை] யாவது - வகுத்தஸேஷியான விஷயத்தினுடைய விக்3ரஹாத்3யநுப4வம் பெறாதபோது, தே3ஹத4ாரணமான போ4ஜநமில்லா-விடில் தே3ஹம் த4ரியாதாப்போலே தான் த4ரித்திருக்கைக்கு யோக்3யனன்றிக்கே இருக்கை; [உபாயசதுஷ்டயத்துக்கும் வேணும்] என்றது - இவை இத்தனையும் உபாயசதுஷ்டயாதி4காரி-களுக்கும் அதி4காராநுகு3ணமாக வேணும் என்றபடி; [உபாயசதுஷ்டய]மாவது [ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யப4யத்தாலே] என்றுதுடங்கிக் கீழருளிச்செய்த ப4க்திப்ரபத்திகளும், ஆசார்ய-விஷயத்தில் ஸ்வக3தபரக3தஸ்வீகாரங்களும்; ப4க3வத்3விஷயத்தில் ஸ்வக3தபரக3தஸ்வீகாரங்களும் ஆசார்யவிஷயத்தில் ஸ்வக3தபரக3தஸ்வீகாரங்களுமாகவுமாம்; இதிலும் முற்பட்டயோஜனைக்கு ஔசித்யமுண்டு; கீழே நான்கு உபாயத்தையும் சேர இவர்தாமே அருளிச்செய்ததுக்குச் சேருகையாலே. இதில், ப4க்திப்ரபத்திநிஷ்ட2ர் இருவர்க்கும் "மாகவைகுந்தம் காண்பதற்கு என்மனமேகமெண்ணும்" என்கிற ப்ராப்யபூ4மியான பரமபத3த்தில் ப்ராவண்யமும்; "வரம் ஹுதவஹஜ்வாலாபஞ்ஜராந்தர்வ்யவஸ்தி2தி: । நஸௌரிசிந்தாவிமுக2ஜநஸம்வாஸவைஸஸம்" "கொடுவுலகம் காட்டேல்" என்னும்படி ப்ராப்யவஸ்துவை இழந்து ப்ராக்ருதமத்4யே

அருளிச்செய்கிறார் (இத்தை விடவேணும்) இத்யாதி3நா. த4ாரணம் = ஸத்தாஸம்ப3ந்த4ம். தத்3யோக்3யதை = தத3ப4ாவார்ஹத்வம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (வகுத்த ஸேஷியான) இத்யாதி3நா. உபாயசதுஷ்டயஸப்3த3ம் தத3தி4காரிலக்ஷகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (உபாயசதுஷ்ட-யாதி4காரிகளுக்கும்) என்றது. ஸஹகாரித்வவ்யுத3ாஸார்த்த2ம் (அதி4கார) இத்யாதி3. உபாய-சதுஷ்டயாந்தர்யாமித்வபரர் என்கிற இத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வ-ஸ்வாதந்த்ர்ய) இத்யாதி3, ப்ரகரணம் தத்பரத்வக்3ராஹகம் என்கிறார் (கீழ்) இத்யாதி3. யோஜநாந்தரம் (ப4க3வத்) இத்யாதி3. ப்ரத2மயோஜநாஸ்வாரஸ்யத்தை த3ர்ஸிப்பிக்கிறார் (இதிலும்) இத்யாதி3. ஏகத்ர ஸஹப்ரதிபாத3நத்தாலும், ஸந்நிதி4யாலும் ஸீக்4ரபு3த்3த்4யுபாரூட4மாகையாலே தத்3க்3ரஹணம் உசிதம் என்றபடி. ப4க3வத்3விஷயஸ்வக3தஸ்வீகாரம் ப3ஹுஸ்வ்யவஹிதமாகையாலே தத்3க4டிதசதுஷ்டயம் விலம்பிதோபஸ்தி2திகமிறே. ப்ராப்யபூ4ம்யாதி3களை யதா2யோக்3யம் த3ர்ஸிப்பிக்கிறார் (இதில் ப4க்திப்ரபத்திநிஷ்ட2ர்) இத்யாதி3நா. மா = மஹத்தான, க = க2ஸப்3த3வாச்யமான, வைகுந்தம் = ஸ்ரீவைகுண்டத்தை, காண்பதற்கு = காணவேணுமென்று, என்மனம் = என் மநஸ்ஸானது, ஏகமெண்ணும் = ஏகப்ரகாரமாக மநோரதி2த்துக் கொண்டிருக்கும் என்றபடி. "வரம்" இத்யாதி3. "வரம்" என்று இஷ்டார்த்த2கம் அவ்யயம். "ஸ்ரேஷ்டே2 த்ரிஷ்விஷ்டேப்யவ்யயம் வரம்" என்னக் கடவதிறே. வைஸஸம், ந வரம் = நேஷ்டம். வைஸஸம் = க்ரகசம், ஹிம்ஸா வா. கொடு =

உபாயாசதுஷ்டயத்துக்கும் வேணுமென்றருளிச்செய்வர். சரமநிரீக்ஷணமாப4ாஶ்ரயதத்ப்ரத4ாநதத்ஸம்பூர்தி4-நிஷ்ட2ாரூபமான சரமோபாயசதுஷ்டயத்துக்கும் வேணுமென்று சரமப4ாக3த்திலுபதே3ஶிப்பர்கள். இச்சரமாதி4காரிக்கு ப்ராப்யபூ4மி தே3ஶிகனிருந்த தே3ஶம், அநுப4வவிஷயம் தே3ஶிகத3ர்ஶநீயவிக்3ரஹம்; இவனுக்கு ஏதத3நுகு3ணப்ராவண்யாதி3கள் வேணும். (458)

459. "பழுதாகாதொன்றறிந்தேன்" என்கிற பாட்டை பூர்வோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்தி4ப்பது.

இருக்கைக்குடலான ஸம்ஸாரமாகிற த்யாஜ்யபூ4மியில் ஜிஹாஸையும்; "உன்னைவிட்டொன்றும் ஆற்ற கிற்கின்றிலேன்" என்கிறபடியே ப4க3வத3நுப4வாலாப4த்தில் ஆத்மத4ாரணாயோக்3யதையும் அவஶ்யமுண்டாகவேணும். ஆசார்யவிஷயத்தில் ஸ்வகதபரகதஸ்வீகாரநிஷ்ட2ரான இருவர்க்கும் [எல்லாம் வகுத்தவிடமே] என்றிருக்கையாலே ஆசார்யன் எழுந்தருளியிருந்த தே3ஶம் ப்ராப்யபூ4மியாய், அவனைப்பிரிந்திருக்கிறவிடம் த்யாஜ்யபூ4மியாய், அவனுடைய விக்3ரஹாதி3களே அநுப4வவிஷயமுமாகையாலே, ப்ராப்யபூ4மியில் ப்ராவண்யாதி3கள் மூன்றும் இவனுக்கு அநுகு3ணமாக அவஶ்யமுண்டாகவேணுமென்று அதி4காராநுகு3ணம் விப4ஜித்துச் சொல்லக் கடவது. அன்றிக்கே "மதுரகவிசொன்னசொல் நம்புவார் பதிவைகுந்தம்" என்று தாமருளிச்செய்த ப்ரபந்த4த்தை அப்4யஸித்தவர்களுக்கு வாஸஸ்த2ாநம் ததீ3யவைப4வமே நடக்கும் ஸ்ரீவைகுண்ட2ம் என்று ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வாரருளிச்செய்கையாலும், சரமபர்வநிஷ்ட2ரானவர்களுக்கும் ஸ்வாசார்யனுகந்த ப4க3வத்3விஷயத்தில் பரிபூர்ணாநுப4வாதி3கள் ஸித்3தி4ப்பது அவ்விபூ4தியிலே ஆகையாலும் ப்ராப்யபூ4மி பரமபத3ம்; இருள்தருமாஞாலமாகையாலே அதுக்கு விரோதி4யான ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்யபூ4மி; [அநுப4வாலாப4த்தில் ஆத்மத4ாரணாயோக்3யதை]யாவது ஸ்வாசார்ய-விஷயத்திலும் அவனுகந்த ப4க3வத்3விஷயத்திலுமுண்டான அநுப4வம் பெறுதவளவில் தான் த4ரித்திருக்கமாட்டாமை என்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். (458)

க்ரூரமான, உலகம் = லீலாவிபூ4தியை, காட்டேல் = காட்டாதேகொள் என்றபடி. த்யாஜ்யாநாம் பூ4மி: என்று விவக்ஷித்து (ப்ராக்ருத) இத்யாதி3. ப்ராக்ருதா: = ப்ருத2க்3ஜநா:. "ப்ராக் நஸ்மாத் ப்ராக்ருதா நரா:" என்கையாலே ப4க3வத்3விமுக2ர் என்றபடி. த்யாஜ்யா பூ4மி: என்று விவக்ஷித்து (ப்ராப்யவஸ்துவை) இத்யாதி3. "உன்னைவிட்டு" இத்யாதி3கம் வ்யாக்2யாதம். ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ப்ராவண்யமும், ஸம்ஸாரத்தில் ஜிஹாஸையும் என்னுதே, [ப்ராப்ய] இத்யாதி3ஸாத4ாரண-நிர்தே3ஶதாத்பர்யம் (ஆசார்யன்) இத்யாதி3. (அதி4காராநுகு3ணமாக) என்றது தத்தத3பேக்ஷித-புருஷார்த்த2ாநுகு3ணமாக என்றபடி. (அதி4கார:) ப2லஸ்வாம்யம். ப்ராப்யாதி3ஶப்3த3ங்களுக்கு ஏகவிஷயத்வம் உசிதமாகையாலே யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே) இத்யாதி3. சரமபர்வநிஷ்ட2ரைப்பற்ற ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்கு ப்ராப்யபூ4மித்வத்தை உபபாதி3க்கிறார் (மதுரகவி) இத்யாதி3. "விண்ணு-மாள்வர்", "வானவர்நாடு" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு (ததீ3ய) இத்யாதி3. த்யாஜ்யபூ4மித்வத்தை உபபாதி3க்கிறார் (இருள்) இத்யாதி3. (அதுக்கு) என்றது ஆசார்யாபி4மதப4க3வத3நுப4வாதி3பரி-பூர்த்திக்கு என்றபடி. அநுப4வஶப்3த3ம் ஆசார்ய-தத3பி4மதப4க3வத்3விஷயாநுப4வபரம் என்னு-மபி4ப்ராயத்தாலே (ஆசார்ய) இத்யாதி3. (458)

459. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (உக்தோபாய) இத்யாதி3- ப4க்திப்ரபத்திகள் நழுவிநின்ற ப்ரகார-

சரமவிஷயஸ்வக3தபரக3தோபாயத்வப்ரகாஶகப்ரமாணங்களைக்காட்டி அருளிச்செய்கிறார் மேல் ("பழுதாகாது") இத்யாதி3யால். அமோக4மாயத்3விதீயமாயிருப்பதோருபாயத்தை அறிவிக்க அறிந்தேன், ஆஶ்ரிதரக்ஷண-ஸ்மரணயோக்3யஸ்தூ2லத்தை நிரூபகமாக உடையவனுடைய ப்ராப்தமான திருவடிகளை ப்ரயோஜநாந்தரத்தால் நழுவாதபடி உபாயமென்று ஸ்மரித்து நிரந்தரமநுகூலவ்ருத்திபண்ணும் ஜ்ஞாநாதி4கரை உத்தாரகராகக் கொண்டு அவர்களைச்சரணம் புகுந்து உஜ்ஜீவிக்குமவர்கள் ஸ்வரூபத்தில் பிரிக்கப்போகாதபடி பற்றின அவித்3யாதி3தோ3ஷங்களைப் போக்கிக்கொண்டு பரமபத3த்திருவாசலைத்திறந்து விகஸிதஜ்ஞாநாநுரூப-கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யம் பெற்று வ்யாவ்ருத்தராயிருப்பரென்கிற "பழுதாகாதொன்றறிந்தேன்" என்கிறபாட்டை முற்பட அருளிச்செய்த ஆசார்யவிஷயத்தில் ஸ்வக3தஸ்வீகாரமாகிற பூர்வோபாயத்துக்கு முக்2யப்ரமாணமாக அர்த்த2ஸஹிதமாக அநுஸந்தி4ப்பது. (459)

459. உக்தோபாயசதுஷ்டயத்திலும் ப4க3வத்3விஷயத்தை அவலம்பி3த்திருக்கிற ப4க்தி-ப்ரபத்திகளாகிற உபாயத்வயமும் இவ்வதி4காரிக்கு நழுவிநின்ற ப்ரகாரத்தைக் கீழருளிச்செய்த அநந்தரம் [ஆசார்யனையும் தான்பற்றும்பற்று] என்றும், [ஆசார்யாபி4மாநமே உத்தாரகம்] என்றும் அருளிச்செய்த ஆசார்யவிஷயத்தில் ஸ்வக3தபரக3தஸ்வீகாரரூபோபாயத்3வயத்துக்கும் ப்ரமாண-த3ர்ஶநம் பண்ணிவைக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரத2மம் ஸ்வக3தஸ்வீகாரோ-பாயத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் ["பழுதாகாது"] என்றுதுடங்கி. "பழுதாகாதொன்றறிந்தேன் பாற்கடலான்பாதம் வழுவாவகை நினைந்துவைகல் தொழுவாரைக் கண்டிறைஞ்சிவாழ்வார் கலந்துவினைகெடுத்து விண்டிறந்துவீற்றிருப்பார்மிக்கு". அதாவது - அமோக4மாயிருப்பதோர் உபாயமறிந்தேன், ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு ஸமாஶ்ரயணீயனுய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற அவனுடைய திருவடிகளைத் தப்பாத ப்ரகாரத்தை நினைத்து நாடோறும் அநுகூலவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொண்டு போரும் ஜ்ஞாநாதி4கரைக்கண்டு தங்களுக்கு த4ாரகராக ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்குமவர்கள் ஆத்மாவோடு அவிநாபூ4தமான பாபத்தைப்போக்கி ஸ்ரீவைகுண்ட2த்தில் திருவாசல் திறந்து அங்கே ஸம்ருத்3த4மான ஜ்ஞாநாதி3களையுடையராய் ததீ3யகைங்கர்யநிரதராய்க்கொண்டு வ்யாவ்ருத்தராயிருப்பரென்று பரமாப்தரான

க3த2நபரம் (கைப்பட்ட பொருளை) இத்யாதி3கம். சரமோபாயத்3வயப்ரமாணப்ரத3ர்ஶநபரம் [பழுதா-காது] இத்யாதி3கமாகையாலே அவஸரஸங்க3தி என்றபடி. யத்3வா, ப4க்திப்ரபத்திகள் நழுவி நிற்குமவையாகையாலே இங்கே தத்ப்ரமாணப்ரத3ர்ஶநம் அபேக்ஷிதமாகையாலே அவஶிஷ்டத்3வயத்-துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறது என்றபடி. இது ஹேதுகாஸங்க3தியாகையாலே அநந்தரஸங்க3தி (ப்ரத2மம்) இத்யாதி3. இதுவும் அவஸரஸங்க3தி. பழுதாகாது = அமோக4மாயிருக்கிற. ஒன்றறிந்தேன் = ஒருபாயத்தை அறிந்தேன், பாற்கடலான் = திருப்பாற்கடலிலே கண்வளருகிறவனுடைய, பாதம் = திருவடிகளை, வழுவாவகை = தப்பாத ப்ரகாரத்தை, நினைந்து = அநுஸந்தி4த்து, வைகல் = நாள்தோறும், தொழுவாரை = அநுகூலவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொண்டு போருமவரை, கண்டி-றைஞ்சி = கண்டு ஆஶ்ரயித்து, வாழ்வார் = ஜீவிக்குமவர்கள், கலந்த = ஆத்மாவோடு அவிநாபூ4த-மான, வினை = பாபத்தை, கெடுத்து = போக்கி, விண் = பரமபத3த்தை, திறந்து = வாசல் திறந்து, மிக்கு = அபி4வ்ருத்3த4ராய், வீற்றிருப்பார் = வ்யாவ்ருத்தராயிருப்பார்கள் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அமோக4மாய்) இத்யாதி3நா. "மிக்கு" என்கிற இதுக்கர்த்த2ம் (ஸம்ருத்3த4மான) இத்யாதி3. சரமபர்வம் ஸாத்4யவிவ்ருத்3தி4யாகையாலே (ததீ3ய) இத்யாதி3. கண்ணி நுண்சிறுத்தாம்பு ப்ரத4ாநப்ரமாணமானாலும் தது3போத்3ப3லமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களும்

460. "நல்லவென்தோழி", "மாறாய தானவனை" என்கிற பாட்டுக்களையும் ஸ்தோத்ரத்தில் முடிந்த ஶ்லோகத்தையும், "பஶுர்மநுஷ்ய:" என்கிற ஶ்லோகத்தையும் இதுக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்தி4ப்பது.

["நல்லவென்தோழி"] இத்யாதி3. உற்றது சொல்லும் நட்டுணையாய் எனக்குயிருறவான தோழீ அநந்த-ஶாயியான அழகைக்காட்டி நம்மைப் படவடித்து எட்டாதிருக்குமவர் நம்மை மறப்பிக்கும்ப4ய-விபூ4த்யைஶ்வர்யச் செருக்கர்; எல்லாரையும் கும்பிடுகொள்ளும் முதலியார்; ஆகவெல்லா ப்ரகாரத்தாலும் நமக்கெட்டுப்படாத பெரியவர், அதிக்ஷுத்3ரராயெண்ணவும் பற்றாமல் முடியும் தண்ணியோம் நாம், அவரைச்

திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த "பழுதாகாதொன்றறிந்தேன்" என்கிறபாட்டை ஆசார்ய-விஷயத்தில் முற்படச்சொன்ன ஸ்வக3தஸ்வீகாரமாகிற உபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்தி4ப்பது என்கை. இத்தால், ஸ்வக3தஸ்வீகாரம் அஹங்காரக3ர்ப்ப4தயா அவத்3யகரமா-யிருந்ததேயாகிலும், பலஸித்3தி4யில் வந்தால் பழுதுபோகாதென்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று. "கு3ருணா யோபி4மந்யேத கு3ரும் வா யோபி மந்யதே । தாவுபௌ4 பரமாம் ஸித்3தி4ம் நியமாது3பக3ச்ச2த:" என்று பரக3தஸ்வீகாரத்தோபாதி ஸ்வக3தஸ்வீகாரத்துக்கும் ப2லம் தப்பாது என்னுமிடம் ப4ாரத்3வாஜஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டதிறே. (459)

460. இனிமேல் பரக3தஸ்வீகாரமாகிற பரமோபாயத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் பலவற்றையும் த3ர்ஶிப்பித்தருளுகிறார் ["நல்லவென்தோழி"] என்றுதுடங்கி. அதாவது - தோழியானவள் தனக்குப் பேற்றுக்குடலாக நினைத்திருப்பது அவன் "ந த்யஜேயம்" என்ற வார்த்தையையும் பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறப்பையுமாயிற்று; இப்போது அவன் வார்த்தை தனக்கு ப2லியாத-மாத்ரத்தைக்கொண்டு இது தன்னிலும் அதிஶங்கைபண்ணாநின்றாள், இனி இவன் எங்ஙனே

இவ்வர்த்த2த்தில் ப்ரமாணதயா உதா3ஹரணங்கள் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பரமாப்தரான) இத்யாதி3. ஶரண்யஹ்ருத3யாநுகு3ணையல்லாதபோது ப4க3வத்ப்ரபத்திக்கு ப2ல-வ்யபி4சாரமாமாப்போலே இந்த ஆசார்யஸ்வக3தஸ்வீகாரத்துக்கு பரமத3யாளுவான ஆசார்யஹ்ருத3யா-நுகு3ண்யவிரஹமில்லாமையாலே ப2லவ்யபி4சாரமில்லை. கிந்து, அதி4காரத3ஶையில் அஹங்கார-க3ர்ப்ப4தயா அவத்3யமாயிருக்குமென்று "பழுதாகாது" என்கிற இதுக்கு தாத்பர்யம் என்கிறார் (இத்தால் ஸ்வக3த) இத்யாதி3நா. இதுக்கு ஸ்பஷ்டப்ரமாணம் (கு3ருணா) இத்யாதி3. பரமாம் ஸித்3தி4ம் சரமபர்வமான ஆசார்யகைங்கர்யத்தை என்றபடி. "உபௌ4" என்று சொல்லி, "பரமாம் ஸித்3தி4ம்" என்கையாலே ப2லிதம் (பரக3தஸ்வீகாரத்தோபாதி) என்றது. இது ப்ராப்தித3ஶையில் ப2லபே4த3மில்லை என்கிற பக்ஷத்துக்கு ஸ்வரஸம். "நியமாத்" என்கிற இதுக்கு அர்த்த2ம் (தப்பாது) என்றது. (459)

460. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இனிமேல்) இத்யாதி3. (பரமத்வம்) அவத்3யரஹிதத்வம். ப3ஹு-ப்ரமாணப்ரத3ர்ஶநம் தாத்பர்யாதிரேகவ்யஞ்ஜநார்த்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (பலவற்றையும்) இத்யாதி3. நல்ல = ஸ்நிக்3தை4யான, தோழி = ஸகி2யே, நாகணைமிசை = திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின்மேல் கண்வளர்ந்தருளுகிற, நம் = நம்முடைய, பரர் = ஸர்வஸ்மாத்பரரானவர், செல்வர் = ஶ்ரிய:பதியாய், பெரியர் = து3ஷ்ப்ராபர்; நாம் சிறுமானிடவர் = நாம் அத்யந்த-நிஹீநமான மநுஷ்யர்; ஆனபின்பு, செய்வதென் = நம்மால் செய்யப்படுவதென், வில்லிபுதுவை = ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்தவராய், விட்டுசித்தர் = வ்யாபகனான எம்பெருமானைத் தம்முடைய

சிறுக்கப்பண்ணவோ, ஸ்வதந்த்ரரானவர் செய்தபடி கண்டிருக்கையொழிய பரதந்த்ரரான நாம் செய்வது ஒன்றுண்டோ, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே வந்தவதரித்த வாசியாலே ஸர்வவ்யாபகவஸ்துவை அந்த:கரணத்திலே யடக்கியாளும் பெரியாழ்வார் "ஆசார்யதே$_3$வோ ப$_4$வ" என்று நங்கள்தேவராய், பேசிற்றேபேசும் ஏககண்ட$_2$ரான தங்களெல்லார்க்கும் தேவரான எம்பெருமானைச் சாண்கருமுகமாலையையிடுதல் ஒரு பண்ணை நனைக்குதல் ஓரஞ்சலி பண்ணுதல் செய்கையாகிற வல்லதோர் வண்ணத்தாலே நம் கால்கடையிலே கழுத்தும் கப்படமுமாய் வந்து விழும்படி வரப்பண்ணினாராகிலவர் செய்தபடி கண்டிருக்கக்கடவோம் நாம்; மேல்விழக் கடவோமல்லோமென்று "நல்லவென்தோழி" என்கிற பிஞ்சில் பழுத்த பாட்டையும். ("மாறுய") இத்யாதி$_3$; எதிரிட்ட து$_3$ஷ்ப்ரக்ருதியை கூர்த்து வளைத்த திருவுகிராலே வரப$_3$லத்தாலே பூண்கட்டின மார்வை, பர்வதம் விரிந்தாப்போலே இரண்டுகூறுக அநாயாஸேந கிழித்த மிடுக்கையுடைய அழகியசிங்கரை, அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு த்$_3$வயத்தை உச்சரித்து நிர்ப்ப$_4$ரராய் உபேயாந்தர்ப்பூ$_4$தராயிருப்பாருடைய அத்யந்தபாரதந்த்ர்யமாகிற தபஸ்ஸென்று சொல்லுகிற "மாறுய தானவனை" என்கிற உரைகழுத்தின

ஜீவித்துத் தலைக்கட்டப்போகிறாள் என்னும் இழவுதோற்ற இருக்க; அவளைப்பார்த்து என்னிலும் என்னிழவுக்கு நோவுபடும்படி ஸ்நிக்$_3$தை$_4$யான என்னுடைய தோழி அநந்தஸாயியாய் அத ஏவ ஸர்வஸ்மாத்பரராயிருக்கிறவர், அதுக்குமேலே ஸ்ரிய:பதிகளாய் ஒருவர்க்கும் எட்டவொண்ணாத பெருமையை உடையராயிருப்பாரொருவர்; தே$_3$வயோநியில் பிறந்து சிறிது அணைய நிற்கையும் அன்றிக்கே, அவர்க்கும் நமக்கும் பர்வதபரமாணுக்களோட்டை வாசிபோரும்படி க்ஷுத்$_3$ரரான மநுஷ்யர் நாமானபின்பு நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ, அவரொரு வார்த்தை முன்பே சொல்லி வைத்தார் என்றத்தைக் கொண்டு நம்மால் அவரை வளைக்கப்போமோ, அதுகிடக்கிடும், நமக்குப் பேற்றுக்கு வழியுண்டுகாண், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே அவதரித்த ஏற்றத்தையுடையராய் ஸர்வவ்யாபகவஸ்துவைத் தன் திருவுள்ளத்திலே அடக்கிக்கொண்டிருக்கிற பெரியாழ்வாரை "ஆசார்யதே$_3$வோ ப$_4$வ" என்கிறபடியே நமக்குத்தேவரான தமக்குத் தேவராயிருக்கிற அவரை ஓரிசையைச்சொல்லி இசைக்கவுமாம், கிழியை அறுத்து வரப்பண்ணவுமாம், திருமஞ்சனத்தைச் சேர்த்து வைத்து அழைக்கவுமாம், திருக்குழல் பணியைச் சமைத்து வைத்து அழைக்கவுமாம், திருவந்திக்காப்பிட அழைக்கவுமாம், அன்றிக்கே, நாம் தம்மை முன்னிட்டாப்போலே தமக்கு

ஹ்ருத$_3$யத்தில் அடக்கிக் கொண்டிருக்கிற பெரியாழ்வார், தங்கள்தேவரை = நமக்கு தேவரான அவரை. வல்லபரிசு = ஸக்யமானதொரு ப்ரகாரத்தாலே, வருவிப்பரேல் = வருவித்தாராகில், அதுகாண்டுமே = அத்தைக் கண்டிருக்கக் கடவோம் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தோழியானவள்) இத்யாதி$_3$நா. "பேசியிருப்பனகள் பேர்க்கவும் பேராவே" என்கிற இத்தையும், "குமரனார் சொல்லும் பொய்யானால் நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே" என்கிற இத்தையும் உட்கொண்டு (இவன்) இத்யாதி$_3$. "நாவுமிரண்டுளவாய்த்து" என்கிற இத்தைப்பற்ற (இப்போது அவன்வார்த்தை) இத்யாதி$_3$. 'எங்கள் (?தங்கள்) தேவர்' என்கிற இத்தால் ப$_2$லிதம் (நமக்குத் தேவரான) என்றது. ஸக்யப்ரகாரத்துக்கு யதா$_2$யோக்$_3$ய-உல்லேக$_2$ம் (ஓரிசையை) இத்யாதி$_3$. (இசை) கீ$_3$ர்த்தி. (கிழி) ஸஞ்சகம். இது திருப்பல்லாண்டுக்கு முன்புத்தை வ்ருத்தாந்தத்தைப்பற்ற. "வெண்ணெயளைந்த"வில் ப்ரமேயம் (திருமஞ்சனத்தை) இத்யாதி$_3$. "ஆனிரைமேய்க்க"வில் ப்ரமேயம் (திருக்குழல்) இத்யாதி$_3$. (திருக்குழல்பணி) திருமுடியிற்சாற்றும் பூந்தொடை. "இந்திரனோ"-டில் ப்ரமேயம் (திருவந்தி) இத்யாதி$_3$. (அந்திக்காப்பு) ஸாயம்ரக்ஷை. இப்பாட்டில் "நாகணைமிசை" என்றத்தைப்பற்ற (தமக்கு புருஷகாரமானாரை) இத்யாதி$_3$. (நாம் தம்மை முன்னிட்டாப்போலே)

பாட்டையும்; ப்ரணவஸஹிதமான வேத3ம்போலே ஆத்3யந்தங்களிலே ஆசார்யஸ்துதிஸஹிதமாம் வேதா3ந்த-தாத்பர்யமான ஸ்தோத்ரத்தில், ஸ்வாப4ாவிகமான தேவருடைய ப்ராப்தமுமாய், போ4க்3யமுமான திருவடி-களிலுண்டான ப்ரேமாதிஶயஸீமாபூ4மியாய் ஸுஶீலராய் ப3ஹுமந்தவ்யரான நாத2முனிகளைப் பார்த்து அடியேனுடைய து3ர்வ்ருத்தத்தைப் பாராமல் ப்ரஸந்நராயருளவேணுமென்று ஆசார்யாபி4மாநமே தஞ்சமாக

புருஷகாரமாவாரை முன்னிட்டு வரப்பண்ணவுமாம், நல்லதொரு ப்ரகாரம் வருவித்தாராகில் அத்தைக்கண்டிருக்கக்கடவோம், நாம் மேல் விழக்கடவோமல்லோம், என்று ஆண்டாள் அருளிச்செய்த "நல்லவென்தோழி" என்கிறபாட்டையும், ஈஶ்வரனென்றுபாராதே தனக்கு எதிரியான ஹிரண்யாஸுரனைக் கூரிய திருவுகிராலே வரப3லங்களாலே பூண்கட்டியிருக்கிற மார்வைப் பொன்மலை பிளந்தாப்போலே இரண்டு கூறும்படி அநாயாஸேந கிழித்துப்பொகட்ட மிடுக்கையுடைய நரஸிம்ஹத்தை, "அந்தியம்போதில் அரியுருவாகி அரியை அழித்தவனைப் பல்லாண்டுபாடுதும்" என்று அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு மங்க3ளாஶாஸநம்பண்ணி இருப்பாரை ஜயிக்குமே வ்யாவ்ருத்தராயிருக்கிற அவர்கள்பக்கலிலே ந்யஸ்தப4ரராய் அவர்கள் அபி4மாநத்திலே ஒதுங்கி இருப்பாருடைய ஸுக்ருதமென்று திருமழிசைப் பிரானருளிச்செய்த "மாறாய தானவனை" என்கிற பாட்டையும், "அக்ருத்ரிம" என்று துடங்கி ஸ்வாப4ாவிகமாய் தேவருடைய ப்ராப்தமுமாய் போ4க்3யமுமான திருவடிகளிலுண்டான ப்ரேமத்தினுடைய அதிஶயத்துக்கு எல்லைநிலமாயிருப்பாராய் அந்த ப்ரேமப்ரகர்ஷத்துக்கடியான ஆத்மயாதா2த்ம்ய-ஜ்ஞாநத்தையுடையராய் வித்3யையாலும் ஜந்மத்தாலும் அடியேனுக்கு பிதாமஹராயிருக்கிற

இத்யநேந ஆசார்யோபாயத்வம் ப4க3வத்ப்ரபத்திநிரபேக்ஷப2லோபதா4யக-தத்புருஷகாரத்வ-காஷ்டா2ரூபம் என்று ஸூசிதம். இவ்வர்த்த2ம் "ஶ்ருத்யக்3ரவேத்3ய" இத்யாதி3யிலும், "காலத்ரயேபி" இத்யாதி3யிலும் ஸ்பஷ்டம். மாறாய = எதிரியான, தானவனை = ஹிரண்யனை, வள் = வளைந்து கூரியதான, உகிரால் = நகங்களாலே, மார்பு = மார்பை. இரண்டுகூறாக = இரண்டு பா4க3மாக, கீறிய = கிழித்த. கோள் = மிடுக்கையுடைய, அரியை = நரஸிம்ஹத்தை, வேறாக = அநந்ய-ப்ரயோஜநமாக, ஏத்தி இருப்பாரை = மங்க3ளாஶாஸநத்தாலே ஸ்துதிக்குமவர்களை, வெல்லுமே = ஜயிக்குமே. மற்று = வ்யாவ்ருத்தராயிருக்கிற, அவரை = நரஸிம்ஹத்தை ஏத்துமவர்களை, சாற்றி இருப்பார் = தத்3விஷயே ந்யஸ்தப4ரராயிருப்பாருடைய, தவம் = தபஸ்ஸு என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஈஶ்வரன்) இத்யாதி3யாலே. சாற்றுகை = ந்யஸ்தப4ரதையாய், அத்தால் ஸ்வ-வ்யாபாரநிவ்ருத்தையாய், ஸ்வகீயஸ்வீகாரராஹித்யம் சொல்லிற்றாய், தத3பி4மாநவிஷயத்வம் லப்3த4ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ந்யஸ்தப4ரராய்) இத்யாதி3. "இறைஞ்சி" என்று ஸ்வகீயஸ்வீகாரமும், "சாற்றி" என்று தத3ப4ாவமும், "இருப்பார்" என்று தத3பி4மாநவிஷயத்வமும் சொல்லுகையாலே உபாயத்3வயத்துக்கு ப்ரமாணத்3வயம் இருந்தபடி. அக்ருத்ரிமஶப்3தா3ர்த்த2ம் (ஸ்வாப4ாவிக) இதி. ஶேஷித்வபரத்வப2லிதம் (ப்ராப்தமுமாய்) இத்யாதி3. அரவிந்த3ஸாத்3ருஶ்யப2லிதம் (போ4க்3யமு-மான) இதி. ப்ரகர்ஷஶப்3தா3ர்த்த2ம் (அதிஶயத்துக்கு) இதி. அவதி4ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (எல்லை நிலமாய்) இத்யாதி3. ஆத்மஶப்3த3ம் ஆத்மயாதா2த்ம்யஜ்ஞாநபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அநந்தர-நிர்தே3ஶதாத்பர்யம் (அந்த) இத்யாதி3. (வித்3யையாலும்) அத்4யாத்மஜ்ஞாநப்ரயோஜகத்வத்தாலும். (ஜந்மத்தாலும்) ஶரீரோத்பத்திப்ரயோஜகத்வத்தாலும். ஸம்ப3ந்தி4ஶப்3த3ஸ்வப4ாவப2லிதம் (அடியேனுக்கு) என்றது. "த்ரய்யந்தார்த்த2ம் ஸுது3ர்க்3ரஹம் ஸ்வாத3யந்" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு (வேதா3ந்த) இத்யாதி3. பஶுர்மநுஷ்ய: பக்ஷீ வா, யே ச வைஷ்ணவஸம்ஶ்ரயா ப4வந்தி, தே

முடிந்த "அக்ருத்ரிம" என்கிற சரமஶ்லோகத்தையும்; ஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்கு யோக்₃யதையற்ற பஶும்ருக₃-பக்ஷ்யாதி₃களும் ஒருவைஷ்ணவாபி₄மாநத்தாலே பெறுதற்கரிய பரமபத₃த்தை ப்ராபிக்குமென்கிற "பஶுர்மநுஷ்ய:பக்ஷீ வா யே ச வைஷ்ணவஸம்ஶ்ரயா: । தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத்₃விஷ்ணோ: பரமம் பத₃ம்" என்கிற பௌராணிகஶ்லோகத்தையும், ஸதா₃சார்யவிஷயபரக₃தஸ்வீகாரமாகிற பரமோபாயத்துக்கு முக்₂யதமப்ரமாணமாக அர்த்த₂த்துடன் அநுஸந்தி₄ப்பது. (460)

461. ஆசார்யாபி₄மாநந்தான் ப்ரபத்திபோலே உபாயாந்தரங்களுக்கு அங்க₃முமாய் ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்கும்.

நாத₂முநிகளைப்பார்த்து, அடியேனுடைய வ்ருத்தத்தைப் பாராதே ப்ரஸந்நராயருளவேணுமென்று பரமாசார்யரான ஆளவந்தாரருளிச்செய்த வேதா₃ந்ததாத்பர்யமான ஸ்தோத்ரத்தில் சரமமான ஶ்லோகத்தையும், ஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்கு யோக்₃யதையில்லாத பசுபக்ஷிகளாகவுமாம், ஜ்ஞாநயோக்₃யதையுள்ள மநுஷ்யராகவுமாம் யாவர்சிலர் ப₄க₃வத்ஸம்ப₃ந்த₄மே நிருபகமாம்படி இருப்பானொரு ததீ₃யனோடே ஸம்ப₃ந்தி₄த்திருக்கிறார்கள், அவர்கள் அந்த வைஷ்ணவனாலே ப்ராப்யபூ₄மியான பரமபத₃த்தை ப்ராபிப்பர்களென்கையாலே, ஜ்ஞாநமுண்டாகவுமாம் இல்லை-யாகவுமாம் ததீ₃யாபி₄மாநமே உத்தாரகமென்னுமிடத்தை ஸுஸ்பஷ்டமாகச்சொல்லுகிற "பஶுர்மநுஷ்ய: பக்ஷீ வா யே ச வைஷ்ணவஸம்ஶ்ரயா: । தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத்₃விஷ்ணோ: பரமம் பத₃ம்" என்கிற பௌராணிகஶ்லோகத்தையும், ஆசார்யாபி₄மாநமாகிற இந்த பரக₃தஸ்வீகாரோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்தி₄ப்பது என்றபடி. (460)

461. கீழ்ச்சொன்ன ப்ரபத்திநிஷ்ட₂னை அதி₄காரிக்கு உபாயாதி₄காரத்தில் குறையுண்டாகிலும்,

இத்யாத்₃யந்வய:- பாட₂க்ரமாத் அர்த்த₂க்ரமம் ப₃லவத்தாகையாலே (பஶுபக்ஷிகளாகவுமாம்) என்றது. திர்யக்சாம் ஶாஸ்த்ரயோக்₃யதை இல்லாமையாலே (ஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்கு) இத்யாதி₃. மநுஷ்ய-ஶப்₃த₃ம் "ஶாஸ்த்ரந்து மநுஷ்யாதி₄காரத்வாத்", "ஹ்ருத்₃யபேக்ஷயா து மநுஷ்யாதி₄காரத்வாத்" என்கிறபடியே ஶாஸ்த்ரயோக்₃யத்வாபி₄ப்ராயம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (ஜ்ஞாநயோக்₃யதை) இத்யாதி₃. பூர்வோக்தாந்வயாபி₄ப்ராயேண (யாவர்) இத்யாதி₃. வைஷ்ணவஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (ப₄க₃வத்-ஸம்ப₃ந்த₄மே) இத்யாதி₃. அவதா₄ரணம் க்₃ராமகுலாதி₃வ்யவச்சே₂த₃கம். ஸம்ஶ்ரயஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (ஸம்ப₃ந்தி₄த்திருக்கிறார்கள்) இதி. "தேந" என்கிற இதுக்கர்த்த₂ம் (அந்த வைஷ்ணவனாலே) இதி. "தத்₃விஷ்ணோ:" இத்யாத்₃யர்த்த₂ம் (ப்ராப்ய) இத்யாதி₃. "யா ப்ராபணே", "ப்ராபணம் க₃தி:" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (ப்ராபிப்பர்கள்) இதி. ஸம்ஶ்ரயஶப்₃தோ₃க்தஸம்ப₃ந்த₄ஸாமாந்யம் "கு₃ருரேவ யோபி₄மந்யேத" என்று ப்ரகரணாந்தரோக்தவிஶேஷத்திலே பர்யவஸிக்கிறது என்னுமபி₄-ப்ராயத்தாலே (ததீ₃யாபி₄மாநமே) இத்யாதி₃. ப்ரபத்த்யநுஷ்டா₂நாநர்ஹபஶுபக்ஷ்யுபாதா₃நத்தாலே இதுக்கு ப்ரபத்திவிஶேஷத்வம் வாரிதமாகையாலே ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வம் ஸித்₃த₄ம் என்னுமபி₄ப்ரா-யத்தாலே (ஜ்ஞாநம் உண்டாகவுமாம் இல்லையாகவுமாம்) இத்யாதி₃. இது உபாத்தப்ரமாணங்களில் வைத்துக்கொண்டு ஸ்பு₂டப்ரதிபாத₃கமாகையாலே சரமோபாதா₃நம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (ஸுஸ்பஷ்டமாக) என்றது. [இதுக்கு] என்கிற இதுக்கர்த்த₂ம் (ஆசார்ய) இத்யாதி₃. (460)

461. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (கீழ்ச்சொன்ன) இத்யாதி₃. (கீழ்ச்சொன்ன) என்றது ப்ரகரண-பஞ்சகத்திலும் ஸ்தோத்ரத்தில் "ந த₄ர்மநிஷ்டோ₂:" இத்யாதி₃யிலும் சொன்ன என்றபடி. (குறையுண்டா-

இந்த ஸதா3சார்யஸ்வீகாரரூபோபாயம்தான் மஹாவிஶ்வாஸரூபையான ப்ரபத்தி கர்மஜ்ஞாநப4க்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களுக்கு விச்சே2த3பரிஹாரகத்வேந தத்3வர்த்த4கமான அங்க3முமாய், "ஶாத்4யபக்திஸ்து ஶா ஹந்த்ரீ ப்ராரப்3த4ஸ்யாபி பூ4யஸீ" என்று அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகமான இஷ்டப்ராப்திகரணத்தில் ஸ்வதந்த்ரோபாயமாக இருக்குமாபோலே, ஸ்வேதரோபாயாந்தரங்களுக்கும் உபதே3ஷ்ட்ருத்வப்ரவர்த்த-கத்வாதி3களாலே அங்கமுமாய் "தே3வமிவாசாசார்யமுபாஸீத" என்றித்யாதி3ஸித்3த4ஸ்வதந்த்ரோபாய-ஸித்3த4முமாயிருக்குமென்கிறர். ப4க்தி ஸ்வதந்த்ரோபாயமாயிருக்க அதுக்குமேலே ப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ரோ-பாயமாய் வந்தாப்போலே, ப்ரபத்திக்குமேலே சரமப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ரோபாயமாய் வந்தது. ப4க்திக்கு அந்தர்யாமி விஷயம், ப்ரபத்திக்கு அர்ச்சாவதாரம் விஷயம், சரமப்ரபத்திக்கு ப4க3வத்3வதாரவிஶேஷமான

அது பாராமல் ஈஶ்வரன் காரியம் செய்கைக்குடலாகக் கொண்ட உபாயஶேஷமாயிருந்த ஆசார்யாபி4மாநத்தை, இப்போது ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகச் சொல்லுவானென்? அன்றிக்கே, உப4யாகாரமும் கூடுமோ என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறர் மேல் [ஆசார்யாபி4மாநம் தான்] என்று துடங்கி. அதாவது – ஆசார்யாபி4மாநமாகிற இது "தமேவ சாத்3யம் புருஷம் ப்ரபத்3யே", "தமேவ ஶரணம் க3ச்ச2" இத்யாதி3களில் சொல்லுகிறபடியே விரோதி4பாபக்ஷயத்-துக்கும், ப4க்திவ்ருத்3தி4க்குமுடலாய்க்கொண்டு உபாயாந்தரமான ப4க்திக்கு அங்க3முமாய், தத்த்யாக3பூர்வகமாக "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்று விதி4க்கும்படி இஷ்டாநிஷ்ட-ப்ராப்திபரிஹாரங்களிரண்டுக்கும் ஸ்வயமேவோபாயமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரோபாயமா-யிருக்கும் ப்ரபத்திபோலே, உபாயாதி4காரமாந்த்3யத்தைப்பார்த்து ஈஶ்வரன் உபேக்ஷியாமல்

கிலும்) இதி. இத்தால் க்ருதப்ரபத்திகளுடைய ப்ரபத்த்யதி4காரவைகல்யஸமாதா4நரூபதயா தச்சே2ஷமாகையாலே ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வம் இல்லை என்கிற பூர்வாக்ஷேபேண ப்ரத்யவஸ்தா2நத்தை பரிஹரிக்கையாலே ஆக்ஷேபஸங்க3தி என்றபடி. ப்ரபத்திப்ரகரணத்திலே ஆசார்யாபி4மாநபாட2மும் இந்த உபயோக3விஶேஷஸூசநார்த்த2ம். பஶுபக்ஷிக்3ரஹணமும் ஜந்மாந்தரீயஜ்ஞாநாபி4ப்ராயகம். ஆகையிறே "ப்ரணாம: கீர்த்தநம் விஷ்ணோ: ஸ்மரணம் வாபி கேவலம் । ஏகைகமபி சாங்க3நாம் ப்ரபத்தி: ப்ராஜ்ஞஸம்ஶ்ரயாத்" என்று விகலப்ரபத்தியும் ஆசார்யாபி4மாநத்தாலே ஸமக்3ரப்ரபத்தி ஆகும் என்று ப4ரத்3வாஜஸம்ஹிதையிலே சொல்லிற்று. இல்லையாகில் ஏகஸ்யோப4யாகாரம் கூடாது என்று ஆக்ஷேபாபி4ப்ராயம். "தமேவ சாத்3யம்" இத்யாதி3வசநத்3வயமும் அங்க3ப்ரபத்திவிதா4யகம். "ஸர்வத4ர்மாந்" இத்யேதத் ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திவிதா4யகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (விரோதி4பாப-க்ஷயத்துக்கும்) இத்யாதி3. (இஷ்டாநிஷ்ட) இத்யாதி3. த்3ருஷ்டாந்தத்தில் உபாயாந்தரஶப்3த3ம் ப4க்தி-பரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ப4க்த்யங்க3முமாய்) இதி. தா3ர்ஷ்டாந்திகத்தில் உபாயாந்தரஶப்3த3ம் ப்ரபத்திபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸ்வேதரோபாயமான ப்ரபத்திக்கு) என்றது. இத்தால் விதி4பே4த3த்தாலும், தந்மூலக-அதி4காரபே4த3த்தாலும் ப்ரபத்திக்கு அங்க3த்வமும், ஸ்வதந்த்ரத்வமும் கொண்டாப்போலே "ஏகைகமபி சாங்க3நாம் ப்ரபத்தி: ப்ராஜ்ஞஸம்ஶ்ரயாத்" என்றும், "ஸதா3சார்யேண ஸந்த்3ருஷ்டா:", "கு3ருணா யோபி4மந்யேத" என்றும் விதி4பே4த3த்தாலும், தந்மூலக-அதி4கார-பே4த3த்தாலும் ஆசார்யாபி4மாநத்துக்கும் ப்ரபத்த்யங்க3த்வமும், ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வமும் கொள்ள வேணும். "பஶுர்மநுஷ்ய:" இத்யாதி3க்கே ஜ்ஞாநாபி4ப்ராயகல்பநம் கு3ருவாகையாலே அநுசிதம். அதி4காரிபே4தே3ந ப்ரபத்த்யங்க3த்வமும் கொள்ளுகையாலே ப்ரகரணபாட2மும் ஸுப2லம். ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வமும் கொள்ளுகையாலே விதி4பே4த3மும் உபபந்நம். ஆகையால் அதி4காரி-பே4தே3ந அங்க3த்வமும் ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வமும் உபபந்நம் என்று பரிஹாராபி4ப்ராயம். ஆசார்யோபதே3ஶம் ப2லஸாத4ந-ஸகலவித்3யாபேக்ஷிதம் என்னுமிடம் ப்ரஸித்3த4மாகையாலே

ஸத3ாசார்யன் விஷயம், "ஸாக்ஷாத்3தே3வோ ஜக3ந்நாத2: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும்", "பீதகவாடைப் பிரானுர் பிரமகுருவாகி வந்து" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப4க3வத3வதாரவிஶேஷமான ஸத3ாசார்யனே விஷயீகரித்த இதுவும் ஸ்வதந்த்ரோபாயமேயிறே. நம்பிமூத்தபிரானுடைய ஸ்வரூபம் ஶேஷாம்ஶமாயிருக்க, த3ஶாவதாராந்தர்பூ4தமாய்க்கொண்டு ப4க3வத3வதாரமானுப்போலே, ஆசார்யனும் ஸ்வாசார்ய-ஶேஷபூ4தனுயிருக்கச் செய்தே விஶேஷாதி4ஷ்டா2நத்வேந பரத்வாதி3சரமப4க3வதாரமென்றருளிச்செய்வர்.

கார்யம்செய்கைக்குறுப்பாகையாலே ஸ்வேதரோபாயமான ப்ரபத்திக்கு ஸாப2ல்யத்தையும் உண்டாக்கி நின்றுகொண்டு அவ்வழியாலே அதுக்கு அங்க3முமாய், அத்தையொழியத் தன்னையே உபாயமாகக்கொள்ளுமளவில் அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யாதி3களுக்குத் தானே உபாயமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்குமென்கை. அன்றிக்கே, "அநாசார்யோபலப்3த4ா ஹி வித்3யேயம் நஶ்யதி த்4ருவம்" என்றும், "ஶாஸ்த்ராதி3ஷு ஸுத்3ருஷ்டாபி ஸாங்க3ா ஸஹப2லோத3யா । ந ப்ரஸித்3த்4யதி வை வித்3யா விநா ஸது3பதே3ஶத:" என்றும் சொல்லுகையாலே ஏதேனுமொரு வித்3யையை அவலம்பி3க்குமதுக்கு ஆசார்யோபதே3ஶம் வேண்டுகையாலே ஆசார்யாபி4மாநம் ஸகலோபாயாங்க3மாயிருக்க, "தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி" என்று ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகச் சொல்லுவானென் என்ன, [ஆசார்யாபி4மாநந்தான்] என்று துடங்கி அருளிச்செய்கிறாகவுமாம்; அதாவது - ப்ரபத்திதான் கர்மஜ்ஞாநப4க்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களுக்கு உத்பத்திவிவ்ருத்3தி4-விரோதி4பரிஹாரார்த்த2மாக விஹிதமாய்க்கொண்டு தத3ங்க3முமாய், "அநந்யஸாத்4யே ஸ்வாபீ4ஷ்டே மஹாவிஶ்வாஸபூர்வகம் । ததே3கோபாயதா யாச்ஞா ப்ரபத்திஶ்ஶரணாக3தி:" என்கிறபடியே அந்யோபாயங்களையொழிந்து தன்னையே உபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகேஷ்டப்ராப்திக்கு ஸ்வயமேவ நிர்வாஹகமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமா-யிருக்குமாபோலே, ஆசார்யாபி4மாநமாகிற இதுதான் ஏதேனுமோருபாயத்துக்கும் ஆசார்யோப-தே3ஶம் அவஶ்யாபேக்ஷிதமாகையால் அவ்வழியாலே உபாயாந்தரங்களுக்கு அங்க3மாயிருந்ததே-யாகிலும், "பா3லமூகஜடா3ந்த4ாஶ்ச பங்க3வோ ப3தி4ராஸ்தத2ா । ஸத3ாசார்யேண ஸந்த்3ருஷ்டா: ப்ராப்நுவந்தி பராங்க3திம்", "பஶுர்மநுஷ்ய: பக்ஷீ வா" இத்யாதி3ப்படியே ஸ்வயமேவ உத்தாரகமாகையாலே ஸ்வதந்த்ரோபாயமுமாயிருக்கும் என்கை. (461)

ப்ரபத்திஶேஷத்வாபேக்ஷயா ஶீக்4ரோபஸ்தி2தமாகையாலே தந்மூலகஶங்காபரிஹாரபரதயா உத்தர-க்3ரந்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அவதாரிகாந்தரம் (அன்றிக்கே) இத்யாதி3. "வித்3யா" என்கிற ஸாமாந்யநிர்தே3ஶத்துக்கு அர்த்த2ம் (ஏதேனும்) இத்யாதி3. சரமோபாத்தமான "பஶுர்மநுஷ்ய:" இத்யாதி3ஶ்லோகோத்தி2தஶங்காபரிஹாரார்த்த2ம் உத்தரக்3ரந்த2ம் என்னுமிடம் தோற்ற (தேநைவ) இத்யாத்3யுபாதா3நம். இப்படி உபதே3ஶத்3வாரா அங்க3த்வம் ப்ரஸித்3த4மாகையாலே "ப்ரயாஸ்யந்தி" இதி ப2லகீர்த்தநம் அர்த்த2வாத3ம் என்று ஶங்காபி4ப்ராயம். உபாயாந்தரஶப்3த3ம் அஸங்கோசாத் கர்மஜ்ஞாநாதி3பரம். ஏகவசநம் ஜாத்யபி4ப்ராயம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (கர்மஜ்ஞாநாதி3க-ளாகிற) இத்யாதி3. அங்க3தயா விதா4நம் பூர்வயோஜனையில் த3ர்ஶிதம். ஸ்வதந்த்ரத்வஸ்ப2ுடப்ரதிபத்த்-யர்த்த2ம் (அநந்யஸாத்4ய) இத்யாதி3கம் உபாத்தம். (பா3லமூக) இத்யாதி3. இத்தால் விதி4ப2லத்தாலே அதி4காரிபே4தே3ந அங்க3த்வ-ஸ்வதந்த்ரத்வங்கள் உபபந்நங்கள். உபதே3ஶ-அநர்ஹ-பா3லமூகாதி3-விஷயத்தில் ப2லஸித்3தி4வசநம் ஸ்வதந்த்ரத்வஸாத4கம். பா3லமூகாதி3களுக்கு அங்கி3யான வித்3யார்ஹதை இல்லையே; ஆகையால் ஸ்வாதந்த்ர்யம் உபபந்நம் என்று பரிஹாராபி4ப்ராயம்.(461)

462. ப4க்தியில் அஶக்தனுக்கு ப்ரபத்தி. ப்ரபத்தியில் அஶக்தனுக்கு இது.

இப்படி ஸ்வதந்த்ரமான இந்த சரமோபாயத்துக்கு அதி4காரி ஏதத்3வ்யதிரிக்தனானவன் என்கிறார் மேல் [ப4க்தியிலஶக்தனுக்கு] இத்யாதி3யால். "உபா4யபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய" என்று கர்மஜ்ஞாநஸம்ஸ்க்ருதாந்த:கரணனுக்குப் பிறக்குமதாய் ஸ்வயத்நஸாத்4யத்வேந ஸ்வாதந்த்ர்யக3ர்ப்ப4மான ப4க்த்யுபாயத்தில், விஶிஷ்டவேஷாநுஸந்த4ாநஸித்3த4து3ஷ்கரத்வப்ரதிபத்தியாலும், நிஷ்க்ருஷ்டவேஷாநுஸந்த4ாநஸித்3த4ப4க3வத்ஸ்வாதந்த்ர்யவிரோதி4த்வப்ரதிபத்தியாலும் அஶக்தனானவனுக்கு ஸுகரமுமாய், பரதந்த்ரஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ரபத்த்யுபாயத்திலே அதி4காரம்; அத்4யவஸாயஜ்ஞாநரூபப்ரபத்த்யுபாயத்தில் விஶிஷ்டவேஷதே3ாஷமஹாவிஶ்வாஸமாந்த்3யத்தாலும், நிஷ்க்ருஷ்டவேஷப்ரதிஸம்ப3ந்த்4யநுஸந்த4ாநஸித்3த4நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யப4யத்தாலும் அஶக்தனானவனுக்கு, ஸ்வாசார்யபாரதந்த்ரஸதா3சார்யாபி4மாநவிஶேஷரூபமான இந்த சரமோபாயத்திலே நிலைநின்ற அதி4காரம். ஆயாஸப3ஹுலத்வரூபது3ஷ்கரத்வ-

---

462. இப்படி ஸ்வதந்த்ரமான இவ்வுபாயத்துக்கு அதி4காரி இன்னாரென்று அருளிச்செய்கிறார் [ப4க்தியிலஶக்தனுக்கு] என்று துடங்கி. அதாவது "உபா4யபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய" என்கிறபடியே ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரஸித்3த4க்ரமஜ்ஞாநஸம்ஸ்க்ருதாந்த:கரணனுக்கு ஜநிக்குமதாய், ஸ்வபாரதந்த்ர்யவிரோதி4யான ஸ்வயத்நரூபமாயிருக்கும் ப4க்த்யுபாயத்தில், து3ஷ்கரத்வபு3த்3தி4யாலும் ஸ்வரூபவிரோதி4த்வபு3த்3தி4யாலும் நாமிதுக்கு ஶக்தரல்லவென்று கைவாங்கினவனுக்கு, நிவ்ருத்திஸாத்4யதயா ஸுகரமுமாய், ப4க3வத்பாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபாநுரூபமுமான ப்ரபத்த்யுபாயம்; அத்4யவஸாயஜ்ஞாநரூபமான ப்ரபத்த்யுபாயத்தில் மஹாவிஶ்வாஸமுண்டாகை அரிதாகையாலும், ப3ந்த4மோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவான ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யப4யத்தாலும் நாமிதுக்கு ஶக்தரல்லவென்று தேங்கினவனுக்கும், பஶ்வாதி3களுக்கும் கார்யகரமாகையாலே விஶ்வாஸாபேக்ஷமுமன்றிக்கே, மோக்ஷைகஹேதுவுமாயிருக்கும் பரதந்த்ரஸ்வரூபனான ஸதா3சார்யனுடைய அபி4மாநரூபமான இந்த சரமோபாயம் என்கை. ப4க்தியில் அஶக்தனுக்கு து3ஷ்கரத்வஸ்வரூபவிரோதி4த்வங்கள் இரண்டும் ஹேதுவாகிலும், இவ்விடத்தில் ஸ்வரூபவிரோதி4த்வமே ப்ரத4ாநஹேது; ப்ரபத்தியில் அஶக்தனுக்கும் விஶ்வாஸமாந்த்3ய-ப4க3வத்ஸ்வாதந்த்ர்யப4யரூபஹேதுத்3வயம் உண்டேயாகிலும், ப4க3வத்ஸ்வாதந்த்ர்யமே ப்ரத4ாநஹேது; [ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யப4யத்தாலே ப4க்தி நழுவிற்று, ப4க3வத்ஸ்வாதந்த்ர்யப4யத்தாலே ப்ரபத்தி நழுவிற்று] என்றிறே இவர்தாம் கீழருளிச்செய்தது. இத்தால் அந்யோபாயாஶக்ததயா

---

462. விதி4பேத3மூலக-அதி4காரபே4த3ப்ரத3ர்ஶநார்த்த2ம் உத்தரக்3ரந்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே தத3வதாரிகை (இப்படி ஸ்வதந்த்ரமான) இத்யாதி3. (உபா4ய) இத்யாதி3கம் வ்யாக்2யாதம். அஶக்தஶப்3த3ம் பூர்வாநுஸாராத் து3ஷ்கரத்வஸ்வரூபவிருத்3த4த்வப்ரயுக்த-அநுஷ்டா2நஸாமர்த்2ய-அபா4வபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (து3ஷ்கரத்வ) இத்யாதி3. இரண்டாம் அஶக்தஶப்3த3ம் விஶ்வாஸநை3ஶ்சர்ய-ப4க3வத்ஸ்வாதந்த்ர்யப4யப்ரயுக்த-அநுஷ்டா2நஸாமர்த்2யாபா4வவத்பரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அத்4யவஸாய) இத்யாதி3. "உபாயஸ்ஸுகரஶ்சாயம் து3ஷ்கரஶ்ச மதோ மம" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு (மஹாவிஶ்வாஸம் அரிதாகையாலும்) இதி. இங்கே தத்3வத் அஶக்தி-ப்ரஸக்தி இல்லை என்னுமிடம் தோற்ற (பஶ்வாதி3களுக்கும்) இத்யாதி3. (தேங்கினவனுக்கும்) என்கிற இத்தால் தேங்காதவன் ப்ரபத்த்யதி4காரியாகையாலே தத்3வையர்த்2யம் இல்லை என்று ஸூசிதம். அஶக்திஹேதுக்களிலே பூர்வாநுஸாரத்தாலே ப்ரத4ாந-அப்ரத4ாந-விபா4க3த்தை த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் (ப4க்தியில்) இத்யாதி3நா. வாக்யதாத்பர்யம் (இத்தால்) இத்யாதி3. இவ்வாக்யம் இவ்வுபாயத்துக்கு அதி4காரிப்ரத3ர்ஶகம் என்றபடி. பூர்வவாக்யோக்த-ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வ-ஹேதுதயா அதி4காரி-

நிமித்தையான அஶக்தியேயன்று, ப4க்த்யதி4காரத்தினின்றும் ப்ரபத்த்யதி4காரத்திலே மூட்டுவது, ஸ்வரூப-விருத்3த4ாந்வயத்தில் அஸத்தாரூபையான அஶக்தியத்தனை; இனி ஸ்வரூபாவிருத்3த4ாந்வயாஶக்தியன்று, ப்ரத2மத்தினின்றும் சரமத்திலேமூட்டுமது ஸ்வாதந்த்ர்யப4யஜநிதையான அஶக்தியத்தனை; ப4க்திக்குட்போலே ப்ரபத்தியிலஶக்தி ஸ்வரூபவிரோதி4நிமித்தையென்னவொண்ணுதிறே. (462)

463. இது ப்ரத2மம் ஸ்வரூபத்தை பல்லவிதமாக்கும், பின்பு புஷ்பிதமாக்கும், அநந்தரம் ப2லபர்யந்தமாக்கும்.

இவ்வசார்யாபி4மாநம்தான் ஸ்வதந்த்ரோபாயமாமளவேயன்றியே ஸ்வரூபஜ்ஞாநமும் முதலாகவுண்டாக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்குமதொன்றென்று நிக3மித்தருளுகிருர் மேல் [இது] இத்யாதி3யால். ஸதா3சார்யாபி4மாந-

---

அநந்யக3தியானவனே ப்ரபத்த்யதி4காரியாமோபாதி இவ்வுபாயாதி4காரியும் அந்யோபாயா-ஶக்ததயா அநந்யக3தியானவன் என்றதாயிற்று. அன்றிக்கே, இதின் ஸ்வதந்த்ரத்வத்தை [ப4க்தியிலஶக்தனுக்கு] இத்யாதி3யாலே ஸ்தி2ரீகரிக்கிருராகவுமாம். வாக்யார்த்த2யோஜனையில் பே4த3மில்லை. ப4க்தியில் அஶக்தனைக்குறித்து விஹிதமான ப்ரபத்த்யுபாயம் ஸ்வதந்த்ரமானுப் போலே, ப்ரபத்தியில் அஶக்தனைக்குறித்து விஹிதமான இதுவும் ஸ்வதந்த்ரமாகக் குறையில்லை என்று கருத்து. (462)

463. இவ்வாசார்யாபி4மாநம் இவனுக்கு உண்டாக்கும் ப2லபரம்பரையை அருளிச்செய்து இவ்வர்த்த2த்தை நிக3மித்தருளுகிருர் [இது] என்றுதுடங்கி. அதாவது இப்படிக் கீழ்ச்சொன்ன ஆசார்யாபி4மாநமாகிற இது, ப்ரத2மத்திலே இச்சேதநனுக்கு ப்ரணவோக்தப4க3வதநந்யார்ஹ-ஶேஷத்வத்தை சரமபர்வபர்யந்தமாக உணர்த்தி, அநாதி3காலம் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற அழலிலே மண்டி சரகெழுந்து கிடந்த ஸ்வரூபத்தைத் துளிர்த்தெழும்படியாக்கும்; இப்படி பல்லவிதமான

பே4த3ப்ரத3ர்ஶகம் உத்தரக்3ரந்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அவதாரிகாந்தரம் (அன்றிக்கே) இத்யாதி3. ஸ்தி2ரீகரணம் ஹேத்வந்தரேணபி ஸாத4நம். வாக்யதாத்பர்யம் (ப4க்தியில் அஶக்தனைக் குறித்து) இத்யாதி3. (462)

463. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்வாசார்யாபி4மாநம்) இத்யாதி3. உபதே3ஶத்3வாரகப2லபரம்பரை ஜடிதி (ஜடிதி) பு3த்3தி4ஸ்த2மாகையாலே தத்கத2நபரம் உத்தரக்3ரந்த2ம் என்று கருத்து. ஸ்வரூப-ஶப்3த3ஸ்வாரஸ்யாத், த்ரிந்வஸங்க்2யாயோகா3த், பல்லவிதத்வாதி3வஸ்துஸாமர்த்2யாச்ச ஆசார்யோப-தி3ஷ்டமான பெரியதிருமந்த்ரத்திறுடைய பத3த்ரயோதி3த-ஜ்ஞாநாதி3பரம் இவ்வாக்யம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ப்ரணவோக்த) இத்யாதி3. அநந்யார்ஹத்வம் உகாரார்த்த2ம். தத்ப2லிதம் சரமபர்யந்தத்வம்; புரதோந்விதநமஶ்ஶப்3த3ப2லிதமாதல். [அஹங்காரம் அக்3நிஸ்பர்ஶம்போலே] என்கிற பூர்வாநுஸாரத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற அழல்) இத்யாதி3. (அழல்) அக்3நி. [கொடியைக்கொள்கொம்பில்] என்கிற லதாஸாத்3ருஶ்யாநு-கு3ணமாக பல்லவிதத்வாதி3ரூபணம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே [பல்லவிதமாக்கும்] என்கிற இத்தால் ஆக்ஷிப்தபூர்வத3ஶை சேர (கொழுந்து) என்கிறது. ஸஞ்ஜாத: பல்லவ: அஸ்மிந் இதி பல்லவிதம். கு3ணமப2லாநுமேயயோக்3யதாஸூசகபல்லவஸாத்3ருஶ்யாநுகு3ணம் உபாயோபேயாந்வயயோக்3யதா-ஸூசகத்வம் ஸ்வரூபயாதா2த்ம்யஜ்ஞாநத்துக்கு விவக்ஷிதம். (மத்4யமபத3) இத்யாதி3. ஸகு3ண்ட2நமஶ்-

ரூபசரமோபாயமானவிது தத3பி4மாநாந்வயகாலத்தில், அநாதி3காலமேபிடித்து ஸ்வாபி4மாநத்தாலே சரிகெழுந்த மேஷத்வரூபஜ்ஞாநஸ்வரூபத்தை உப4யமேஷத்வஜ்ஞாநத்தின் விமலப்ரகாஶரூபேண பல்லவிதமாக்கும்; தே3ஶிகப்ரத2மநிரீக்ஷணம்ருதவர்ஷத்தாலே சரமமளவாகத்தழைத்த பின்பு பாரதந்த்ர்யா-நுரூபோபாயாத்4யவஸாயஜ்ஞாநாகாரேண புஷ்பிதமாக்கும்; ஸதா3சார்யநிரந்தரோபதே3ஶமாகிற அம்ருதம் மடைவிட முகுளித்த பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநபுஷ்பம், ப2லோந்முக2மாய்க்கொண்டு அலர்ந்த அநந்தரம் அந்தப் பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநபரிபாகமான ததே3கபோ4க்3யதாஜ்ஞாநஸித்3த4சரமாநுப4வகைங்கர்யமாகிற ரஸப2ல-பர்யந்தமாக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கும். ஆக இவ்வாசார்யாபி4மாநம் ப்ரணவார்த்த2மான மேஷத்வஜ்ஞாநத்தை முந்துற பல்லவிப்பித்து, மத்4யமபத3ார்த்த2மான உபாயாத்4யவஸாயஜ்ஞாநத்தை புஷ்பிப்பித்து, சரம-

பின்பு மத்4யமபதே3ாக்தாநந்யஶரணத்வத்தை சரமபர்யந்தமாக உணர்த்தி ப2லஸூசகமான உபாயாத்4யவஸாயயோக3த்தாலே ஸ்வரூபத்தை புஷ்பிதமாம்படியாக்கும்; இப்படி புஷ்பிதமான அநந்தரம் சரமபதே3ாக்தாநந்யபோ4க3்த்வத்தையும் சரமபர்வபர்யந்தமாக உணர்த்தி, நித்ய-கைங்கர்யயோக3த்தாலே ஸ்வரூபத்தை ப2லபர்யந்தமாம்படி ஆக்குமென்றபடி.

ப்ரத2மரஹஸ்யமான திருமந்த்ரத்தில் பத3ப்ரதிபாத்3யமான அநந்யார்ஹஶேஷத்வாத்3யாகார-த்ரயமும் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாய், அதுதான் சரமபர்வபர்யந்தமாயிறே இருப்பது; இவைதான் ஆசார்யோபதே3ஶாதி3களாலே லப்4யங்களாகையாலும், அவ்வுபதே3ஶாதி3களுக்கடி இவன் நம்முடையவன் என்கிற ஆசார்யாபி4மாநமாகையாலும், ஆசார்யாபி4மாநம் இவற்றை உண்டாக்கும் என்கிறது; ஆக, இப்படியிருந்துள்ள பத3த்ரயார்த்த2நிஷ்டை2யை இவ்வாசார்யாபி4மாநம் இவனுக்கு உண்டாக்கி உஜ்ஜீவிப்பித்தே விடும்படி சொல்லிற்றாயிற்று. அத2வா, இப்படி ஸ்வதந்த்ரோபாயமான இது இவன்ஸ்வரூபத்தை பர்வக்ரமேண உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் படியை ப்ரகாஶிப்பியாநின்றுகொண்டு இவ்வர்த்த2த்தை நிக3மித்தருளுகிறார் [இது] இத்யாதி3யால். அதாவது - ஆசார்யாபி4மாநமாகிறவிது ப்ரத2மம் ப4க3வத்3விஷயத்திலே

ஶப்3த3த்தாலே ஸ்வஸ்ய ஸ்வரக்ஷகத்வாப2ாவமும் அகாரஸமபி4வ்யாஹாரத்தாலே ப4க3வத்3ரக்ஷ்யத்வ-மும் அஸங்கோசவிவக்ஷையாலே தத்காஷ்ட2ாபூ4த-ததீ3யரக்ஷ்யத்வமும் ஸித்3தி4க்கையாலே (சரமபர்யந்த-மாக) இத்யாதி3. குஸுமிதத்வரூபணதாத்பர்யம் (ப2லஸூசகமான) இதி. (சரமபதே3ாக்த) இத்யாதி3. நம:பத3ாந்விதலுப்தசதுர்த்தி2யாலே ப4க3வத்கைங்கர்யைகபோ4க3த்வமும், அஸங்கோசத்தாலே தத்காஷ்ட2ாபூ4த-ததீ3யகைங்கர்யைகபோ4க3த்வமும் ஸித்3தி4க்கையாலும் நாராயணபத3த்திலே அநிஷித்3த4-விஶேஷணவிவக்ஷையாலும் அது ஸித்3தி4க்கையாலும் (சரமபர்யந்தமாக) இத்யாதி3. திருமந்த்ரம் ஸ்வரூபபரம் என்கிற நிர்வாஹாஶ்ரயணேந [ப்ரத2மம் ஸ்வரூபத்தை] இத்யாதி3மூல-க்3ரந்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரத2ம) இத்யாதி3. ஆசார்யாபி4மாநஹேது-கத்வத்தை உபபாதி3க்கிறார் (இவைதான்) இத்யாதி3நா. (பத3த்ரயார்த்த2நிஷ்டை2யை) பத3த்ரயதாத்பர்யவிஷயசரமஶேஷத்வாதி3களை. உண்டாக்குகை உபதே3ஶத்3வாரா விவக்ஷிதம். த்ரித்வஸங்க்2யையும், உத்தரோத்தரவஸ்துஸாமர்த்2யமும், ஏதத்ப்ரகரணப்ரதிபாதி3தத்வப்ரயுக்த-பு3த்3தி4ஸந்நிதி4யதிஶயமும் இருக்கையாலும் உபதே3ஶத்3வாரேணவன்றிக்கே ப2லஹேது-ப4க3வத்-ஸங்கல்பஹேதுபூ4த-ஸ்வேச்ச2ாரூபஹேதுவினாலே நிஷ்பாத்3யத்வவிவக்ஷை ஸ்வதந்த்ரோபா-யத்வாநுகு3ணயாகையாலும் ப்ரத2மாதி3பர்வத்ரயாந்வயோத்பாத3கத்வம் பல்லவிதத்வாதி3கரணம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே யோஜநாந்தரம் (அத2வா) இத்யாதி3. (பர்வக்ரமேண) என்றது ப்ரத2மம் ப4க3வத்கைங்கர்யாந்வயஸம்பாத3நம், அநந்தரம் பா4க3வதகைங்கர்யாந்வயஸம்பாத3நம், தத3நந்தரம்

பத$_3$ார்த்த$_2$மான சரமகைங்கர்யபர்யந்தமாக ப$_2$லிப்பிக்குமென்றதாயிற்று. ஆக ப்ரத$_2$மத்திலே ப்ரஸ்துதமான புருஷகாரபூர்வகப்ரத$_2$மோபாயம் சரமோபாயமாய்ப் பழுக்குமென்று ஸ்வதந்த்ரோபாயத்$_3$வித்வவிரோத$_4$மறத் தலைக்கட்டியருளுகிறாரென்று பிள்ளையருளிச்செய்வர்.

ஆக, இப்ரகரணத்தாலே ஸாரவசநநிஸ்சிதபரதந்த்ரஸேஷியைப்பற்றுமதே ஸ்வாநுரூபோபாயமென்றும், து$_3$ர்லப$_4$தத்கைங்கர்யமே சரமப்ராப்யமென்றும், உப$_4$யோபகாரகத்வபரஸ்ப்ருஹணீயத்வஸ்வரூபோத்தாரக-ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாபிமாநித்வமுள்ள சரமஸேஷியே ப$_4$க$_3$வத்ப்ரகாரவிஸேஷமெல்லாமென்றத்$_4$யவஸித்திருக்கும் இவ்வதி$_4$காரியின் விரக்திரக்திவிஷயவிஸேஷமின்னதென்றும், ப்ரமாணப்ரஸித்$_3$த$_4$ப்ரகாரத்$_3$வயவிப$_4$க்த-மான ஸ்வதந்த்ரசரமோபாயம் ஸ்வேதராஸக்தாதி$_4$காரமாய் ஸ்வரூபஜ்ஞாநாதி$_3$பரிபாகபூரகமாய்க்கொண்டு ப$_2$லபர்யந்தமாக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்குமென்றும் சொல்லப்பட்டது.

சரமரஹஸ்யமான இப்ரப$_3$ந்த$_4$த்தில் ப்ரத$_2$மப்ரகரணத்தாலே புருஷகாரஸ்வரூபஸ்வப$_4$ாவக்ருத்யப$_2$லங்-களையும், இரண்டாம் ப்ரகரணத்தாலே புருஷகாரபூர்வகப்ரபத்த்யுபாயத்தின் அநியதிநியதாதி$_4$காரி-ஸ்வப$_4$ாவங்களையும், மூன்றும் ப்ரகரணத்தாலே ப்ரபத்த்யங்க$_3$த்யாக$_3$விஷயோபாயாந்தரதோ$_3$ஷங்களையும், நாலாம் ப்ரகரணத்தாலே உபாயாந்தரஸம்ஸர்க்க$_3$ாஸஹஸித்$_3$தே$_4$ாபாயதத$_3$பேக்ஷிதஸ்வப$_4$லவிரோதி$_4$கு$_3$ண-

அந்வயிப்பித்து, அநாதி$_3$காலம் தத$_3$ந்வயராஹித்யத்தாலே "வாடினேன்" என்னும்படி உருவிக் கிடந்த ஸ்வரூபத்தை பல்லவிதமாக்கும்; பின்பு, ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயத்திலே ஊன்றுவித்து ப$_2$லாந்வயயோக்$_3$யமாக்குகையாலே பல்லவிதமாயிருந்த இத்தை புஷ்பிதமாக்கும்; அநந்தரம் "நின்று தன் புகழேத்த" என்கிறபடியே சரமபர்வத்திலே நிலைபெறுத்தி புஷ்பிதமாயிருந்தவற்றை ப$_2$லபர்யந்தமாக்கும் என்னவுமாம்.

ஆக, இப்ரகரணத்தால் ஆசார்யனை உபாயமாகப்பற்றினார்க்கு ப$_4$யாப$_4$யங்களிரண்டும் மாறிமாறி நடக்கும் என்னும் ப்ரஸங்க$_3$மில்லாமையும், இவ்வர்த்த$_2$நிர்ணயகப்ரமாணம் இன்னதென்னுமதும், இவ்வர்த்த$_2$ஸ்த$_2$ாபநத்துக்கீடான உபபத்தியும், ஐதிஹ்யமும், இவ்வர்த்தோ$_2$பபாத$_3$நார்த்த$_2$மாக ப்ராப்யநிர்ணயமும், இப்படி ப்ராப்யநிர்ணயம் பண்ணினால் இதுக்கு ஸத்$_3$ருஸமாகவே

ஆசார்யகைங்கர்யாந்வயஸம்பாத$_3$நம் என்கிற க்ரமத்தாலே என்றபடி. (தத$_3$ந்வயராஹித்யத்தாலே) என்றது ப$_4$க$_3$வத்கைங்கர்யாந்வயாப$_4$ாவத்தாலே என்றபடி. "வாடினேன்" என்கிற பாசுரத்துக்கு அர்த்த$_2$ம் (உருவி) இத்யாதி$_3$. (உருவி) ம்லாநமாய். (ப$_2$லாந்வயயோக்$_3$யமாக்குகையாலே) என்றது ஆசார்யகைங்கர்யமாகிற பரமப$_2$லப$_4$ாக்த்வார்ஹமாகப் பண்ணுகையாலே என்றபடி. நின்று = நிலைபெற்று, தன்புகழ் = தன்னுடைய கல்யாணகு$_3$ணங்களை, ஏத்த = ஸ்துதிக்க என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (சரம-பர்வத்திலே நிலைபெறுத்தி) என்று. (ப$_2$லபர்யந்தமாக்கும்) என்றது நிரதிஸயபுருஷார்த்த$_2$பூ$_4$த-ஆசார்யகைங்கர்யஸாம்ராஜ்யாபி$_4$ஷிக்தமாம்படி பண்ணும் என்றபடி.

ஸங்க$_2$ப$_3$த்$_3$த்$_4$யாரோஹார்த்த$_2$மாக இந்த ப்ரகரணங்களை ஸங்கலய்ய உபந்யஸித்தருளுகிறார் (ஆக) இத்யாதி$_3$நா. [ஸ்வதந்த்ரனை] இத்யாதி$_3$ப்ரகரணப்ரத$_2$மவாக்யத்துக்கு ஆசார்யோபாயத்வத்தினுடைய ப$_4$யப்ரஸங்க$_3$ராஹித்யத்திலே தாத்பர்யமாகையாலே (ஆசார்யனை) இத்யாதி$_3$. (வரும் தூ$_3$ஷணம்) ப்ராப்ய-ப்ராபக-ஐக்யாப$_4$ாவம். (பத$_3$ம்) ஆசார்யபத$_3$ம். பத$_3$ம் = ஸ்தா$_2$நம். (ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம்) அபி$_4$மா-நாதி$_3$ரூபம். (ப$_4$க$_3$வத்ஸம்பந்த$_4$-தௌ$_3$ர்லப்$_4$யமும்) என்றது நித்யஸித்$_3$த$_4$ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வத்-

ஸ்ருத்திவிஶேஷதத்காரணகார்யக்ரௌர்யதத்ப்ரயுக்ததத்3யவைப4வவிஶேஷங்களையும், அஞ்சாம் ப்ரகரணத்தாலே ப்ரபந்நதி3நசர்யாநுஸந்த4நாநுஷ்ட2ாநசோத3நதச்சரமாநுஷ்ட2ாநபூர்வத3ஶாகு3ணசதுஷ்டயஶோத4நதச்சரமகு3ணவிஷயநிஷித்3த4ப்ரகாரவிவரணங்களையும், ஆறும் ப்ரகரணத்தாலே உக்தகு3ணவர்த்த4கஸதா3சார்யஸ்வரூபலக்ஷணங்களையும், ஏழாம் ப்ரகரணத்தாலே ஸச்சி2ஷ்யஸ்வரூபஸ்வபா4வவ்ருத்தி4லக்ஷணங்களையும், எட்டாம் ப்ரகரணத்தாலே தத்3கு3ணஸம்பத்திஹேதுவான ஸர்வரக்ஷகநிர்ஹேதுககடாக்ஷநிரூபணத்தையும், சரமப்ரகாணத்தாலே தத்கடாக்ஷாநுகு3ண-ஸ்வரூபாநுரூபசரமோபாயோபேய-

---

கொள்ளவேணும் ப்ராபகம் என்னுமதும், அல்லாதபோது வரும் தூ3ஷணமும், ஈஶ்வர-விஷயத்தில் இவனுக்குள்ள சரணவத்பாரதந்த்ர்யாநந்யத்வங்களை ஸூசிப்பித்துக்கொண்டு ஈஶ்வரனைப் பற்றுமதில் இவனைப்பற்றுமதுக்குள்ள விஶேஷமும், ஈஶ்வரசேதநர்களிருவர்க்கும் இவன் உபகாரகனென்றும், ஈஶ்வரனும் ஆசைப்படும் பத3த்தை உடையவனென்றும், இவன் பண்ணும் உபகாரத்துக்கு ஸத்3ருஶப்ரத்யுபகாரம் இல்லையென்றும், இவனோட்டைஸம்ப3ந்த4ம் மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாயிருக்குமென்றும், ஈஶ்வரனை உபகரித்த இவனிலும் இவனையுபகரித்த ஈஶ்வரனே மஹோபகாரகனென்றும், இவ்வாசார்யவைப4வமும், ஆத்மகு3ணம் உண்டானாலும் ஆசார்யஸம்ப3ந்த4த்தை நெகிழில் அந்த ப்ரயோஜநம் அவத்3யகரமும், ஈஶ்வரநிக்3ரஹஹேதுவுமாம்படியும், ஆசார்யவிச்சே2த3த்தில் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4தௌ4ர்லப்4யமும், ஆசார்யாந்வயத்துக்கும் ப4ாக3வதஸம்ப3ந்த4ம் அபேக்ஷிதமென்னுமதும், ஆசார்யாபி4மாநமொழிய உஜ்ஜீவநோபாயம் இல்லையென்னுமிடத்தில் ஆப்தோபதே3ஶமும், இவ்வர்த்த2த்தினுடைய ஸ்தி2ரீகரணமும், இவ்வாசார்யாபி4மாநநிஷ்ட2னானவன் ஸுலப4மான இவ்விஷயத்தை விட்டு து3ர்லப4மான ப4க3வத்3விஷயத்தை ரக்ஷகமாக இச்சி2க்கக்கடவனல்லனென்றும், பரத்வாதி3-ப்ராப்யஸ்த2லங்களெல்லாம் இவ்விஷயமே என்றிருக்கக் கடவன் என்றும், இவனுக்கு ப்ரதிகூலாநுகூலாநுப4யர் இன்னாரென்றும், இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநங்களுக்கு விநியோக3மும், இவனுக்கு நிஷித்3த4ாநுஷ்ட2ாநமும், விஹிதபோ4க3ாதி3களும் த்யாஜ்யம் என்னுமிடமும், ஸ்வரூப-ப்ரச்யுதிவாராமைக்கு வேண்டும் அவஸ்தை2யும், ப்ராப்யபூ4மிப்ராவண்யாதி3த்ரயமும் இவனுக்கு அவஶ்யாபேக்ஷிதம் என்னுமதுவும், ஆசார்யன்விஷயத்தில் ஸ்வக3தபரக3தஸ்வீகாரோ-பாயத்3வயப்ரமாணங்களும், ஆசார்யாபி4மாநத்தில் ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வமும், தத3தி4காரி-நிர்ணயமும், இவ்வாசார்யாபி4மாநம் இச்சேதநனுக்கு உண்டாக்கும் ப2லபரம்பரையையும் சொல்லுகையாலே, ஸதா3சார்யாபி4மாநமே ஸர்வர்க்கும் உத்தாரகம் என்னுமிடம் சொல்லப் பட்டது.

தினுடைய கார்யகரத்வாகாரேண து3ர்லப4த்வத்தையும் என்றபடி. (ஆப்தோபதே3ஶம்) வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை பாசுரம். [ப4க்தியில்] இத்யாதி3யினுடைய ப்ரத2மயோஜநார்த்த2ம் (தத3தி4காரி-நிர்ணயம்) இதி. [இது ப்ரத2மம் ஸ்வரூபத்தை] இத்யாதி3யினுடைய ப்ரத2மயோஜநார்த்த2ம் (இவ்வாசார்யாபி4மாநம்) இத்யாதி3. (ஸர்வர்க்கும்) என்றது ஜ்ஞாநயோக்3யதாஹீநபஶ்வாதி3களோடு தத்3யுக்தமநுஷ்யர்களோடு வாசியற எல்லார்க்கும் என்றபடி. (உத்தாரகம்) உஜ்ஜீவநோபாயம். இப்ப்ரகரணத்துக்கு ப்ரப3ந்த4ாந்தர்ப4ாவமும் நாயகப்ரகரணத்வமும் (ஆக) இத்யாதி3. (வாக்யத்3வயம்) மந்த்ரரத்நஸ்த2க2ண்ட3த்3வயம். உபாயம் ஸித்3தோ4பாயமான எம்பெருமான், உபேயமும் அவனே, தச்சரமாவதி4 ஆசார்யன். சரமத்வம் அபகர்ஷ-அஸமாந-அதி4கரணோத்கர்ஷம். மூலத்தில்

நிர்ணயவிஶேஷங்களையும் அருளிச்செய்தார். ஆக புருஷகாரம் தத்பூர்வோபாயம், தத3ங்கவிஷயோபாயாந்தர-தோ3ஷம், தத்ஸங்க3ாஸஹஸித்3தே4ாபாயநிஷ்ட2ாவைப4வம், தத்3தி3நசர்யாக்ரமம், தத்3வர்த்த4கஸத3ாசார்ய-லக்ஷணம், தத3நுரூபஶிஷ்யலக்ஷணம், தத்3கு3ணஸம்பத்த்யஹேதுகத்வநிரூபணமும், தத்ஸ்வரூபாநுகு3ண-ப்ராப்யப்ராபகநிர்ணயமென்கிற வசநார்த்த2ரத்நக2சிதமாய், ஸாரஜ்ஞஶ்ரவணஹ்ருத3யரஸஜ்ஞபூ4ஷணமாம் வசநபூ4ஷணத்தை, பிள்ளை லோகாசார்யர் அநந்யக3திகளுக்கு உஜ்ஜீவிக்கும்படி வெளியிட்டருளினர். (463)

ஸாரஜ்ஞஶ்ருதிஹ்ருத்தாலுத4ார்யம் வசநபூ4ஷணம் । யதீ3யரஸநாகார்யம் லோகாசார்யம் தமாஶ்ரயே ॥

ஆக, இத்தால் வாக்யத்3வயோக்த உபாய-உபேய-சரமாவதி4யை அருளிச்செய்தாராயிற்று. (463)

[ப2லபர்யந்தமாக்கும்] என்கிற இது க்3ரந்த2ாந்தமங்க3ளார்த்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அருளிச்செய்தாராயிற்று) என்றது. (463)

அண்ணவப்பங்கார் அரும்பதம் முற்றிற்று

சீர்வசனபூடணத்தின் சீயர்வியாக்கியைக்கு
நேர்பொருளும் நீள் கருத்தும் நிச்சயத்தால் - பார்பகர்
தென்னெறியால் இன்னுரையைத் தேர்ந்துரைத்தான் மழிசை
அன்னசீரண்ணவப்பன்.

அண்ணவப்பங்கார் திருவடிகளே ஶரணம்
ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்
பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்

லோகாசார்யோ ஜயது நிதராம் தத்3கி3ராம் ஹ்ருத்3யடீகாம்
யஶ்சாகார்ஷீத் ஸ ஜயது விபு4ஸ்ஸௌம்யஜாமாத்ருயோகீ3 ।
பூ4ஷாவ்யாக்2யா கு3ருஜநகி3ராம் யத்3கி3ரா ஸர்வபே4ாக்3யா
ஸோபி ஸ்ரீமாந் ரகு4வரகு3ருர்ஜ்ஞாநவைராக்3யஸிந்து4: ॥

யத்3வ்யாக்2யாயா வசநபூ4ஷணதி3வ்யடீகா ப்ராஜ்ஞாநுபூ4திஸுக2த3ா க2லு பே3ாப4தீதி ।
ஸோயம் ரகூ4த்தமகு3ருர்ஜயது ப்ரகாமம் ஸ்ரீப4க்திஸாரமுநிவர்யபத3ாப்ஜஸேவீ ॥

श्रीवचनभूषणकारिका

[வாக்யம் 308 முதல் வாக்யம் 364 முடிய]

आचार्यलक्षणैस्सर्वैः परिपूर्णस्स्वयं सुधीः । उज्जिजीविषवे सम्यगुपसन्नाय भक्तितः ॥ 1 ॥
उज्जीवनाय मन्त्रार्थमुपदिश्य स्फुटं ततः । व्यत्यस्ततां न मन्वीतात्मनि शिष्ये तथा फले ॥ 2 ॥
स्वस्मिन् व्यत्यस्तताधीस्तु स्वस्याचार्यस्य शेमुषी ।
शिष्ये व्यत्यस्तताधीस्स्यात् अयं शिष्यो मम इति धीः ॥ 3 ॥
फलेऽन्यथामतिस्तु स्यात् दृष्टलाभस्सहोषितम् । शिष्योज्जीवनमीशस्य कैङ्कर्यं फलमित्यसौ ॥ 4 ॥
दृष्टं फलं तु शिष्यस्य चेतसा सिध्यति ध्रुवम् । उज्जीवनं सिध्यतीशस्मृत्या, ऽऽचार्यस्य चेतसा ॥
ईट्-कैङ्कर्यं सहोवासस्तूपकारस्मृतेस्तथा । ईट्-स्वस्मृत्याफलत्वाचार्यके साक्षात्फलं क्रमात् ॥ 6
यद्यन्यथोपदेशस्याद्गुर्वन्तेवासिनोर्द्वयोः । स्वरूपसिद्धिर्नैव स्यात् ; तथा शिष्ये परा कृपा ॥ 7 ॥
स्वाचार्ये पारतन्त्र्यञ्च कुशलस्य भवेत् ध्रुवम् । कृपाकार्योपदेशाद्यैश्शिष्यस्य तु दिने दिने ॥ 8॥
भवेत् स्वरूपं विमलं त्यक्तकर्तृत्वधीयुजः । स्वाचार्यपारतन्त्र्येण स्वरूपं स्वस्य सिध्यति ॥ 9 ॥
साक्षाद्गुरुस्तु को वा स्यात् इति चेदुच्यते स, यः । सर्वमन्त्रान्तरोत्कृष्टमूलमन्त्रस्य भूरिशः ॥

उपदेष्टा भवेद्धेयप्रत्यनीकत्वबुद्धितः । संसारवर्धकक्षुद्रभगवन्मन्त्रवादिनः ॥ 11 ॥
न स्यात् गुरुत्वं, मन्त्रस्य क्षुद्रत्वं फलतो भवेत् । संसारवर्धकत्वञ्च फलद्वारास्य कथ्यते ॥ 12
औपाधिकमिदं क्षुद्रफलदत्वं प्रकीर्त्यते । यतोऽस्येश्वरमन्त्रस्य मोक्षदत्वेऽप्युपस्थिते ॥ 13 ॥
क्षुद्रे फले चेतनस्य प्रकृत्या रुचिरेधते । अस्मिन् प्रकरणे सम्यक् शिष्यलक्षणमीर्यते ॥ 14 ॥
स शिष्यो, यस्य जायन्ते कैवल्याद्यनपेक्षता । फलाप्तिसाधनीभूता वरिवस्या गुरोस्तथा ॥ 15
आचार्यदेहानुभवालाभ आर्तिर्महत्तरा । दृष्टमात्रे गुरौ तस्य कैङ्कर्ये महती स्पृहा ॥ 16 ॥
गुरूपदेशसमयेऽनसूया चेत्यमी गुणाः । 'मन्त्रं, फलं, देवता च फलसंबन्धसाधनम् ॥ 17 ॥
ऐहिको भोग इत्यादिसर्वमाचार्य एव हि' । इति मन्वीत सच्छिष्यो भक्त्या परमया युतः ॥ 18
"माता पिता युवतयः" इत्यादिश्लोकतः स्फुटम् । व्यवृणोद्यामुनाचार्य इममर्थं सुधीः किल ॥
मूलमस्या मनीषाया उपकारानुचिन्तनम् । उपकारस्मृतेर्हेतुर्गुरौ पूर्वं कृतज्ञता ॥ 20॥

तथेश्वरे कृतज्ञत्वमस्या मूलमनन्तरम् । कर्तव्ये तु प्रियहिते शिष्याचार्यैः परस्परम् ॥ 21 ॥
शिष्यस्स्वयं तु कुर्वीत गुरोः प्रियमनुत्तमम् । भगवन्मुखतः कुर्याद्धितं तु परमादरात् ॥ 22 ॥
विपर्यासे न ते कुर्याच्छिष्यस्य गुरुराहितः । शिष्यस्य शेषभूतत्वादाचार्यस्यैव शेषिणः ॥ 23 ॥
प्रीतावासक्तता हि स्यात् ; तथाचार्यस्य सर्वदा । उत्तार्य संसृतेश्शिष्योज्जीवनासक्तता भवेत् ॥
गुरोः प्रीतिपदं शिष्यो न निग्रहपदं ततः । निग्रहश्चेत्कदाचित्स्यात् अङ्गीकार्यस्स च द्वयोः ॥
यतोऽपथे प्रवृत्तिं तु परमस्य निवर्त्यते । अथापि शिष्यस्सर्वं तु त्यजेन्निग्रहकारणम् ॥ 26 ॥
हितरूपं तदित्यस्य नोपादेयं भवत्यदः । आचार्योऽन्तेवासिनन्तु स्वरूपं पालयेत्सदा ॥ 27 ॥
आचार्यविग्रहं शिष्यस्सर्वथा परिपालयेत् । स्वरूपदेहयोरेवं रक्षणं तूभयोरपि ॥ 28 ॥
स्वरूपं ईशकैङ्कर्यं इत्येव भवति ध्रुवम् । स्वरूपहानिर्जायेत देहरक्षणतो गुरोः ॥ 29 ॥
स्वरूपहानये शिष्यस्यात्मरक्षा भवेत् ध्रुवम् । आचार्यस्यात्मरक्षायामहङ्कारो विरोधकृत् ॥ 30॥

शिष्यस्य देहरक्षायां ममकारो विरोधकृत् । स्वदेहरक्षामाचार्यस्स्वीयद्रव्येण कारयेत् ॥ ३१ ॥
शिष्यस्स्वदेहरक्षां तु गुरुद्रव्येण साधयेत् । गुरुस्तु नैव शिष्यस्य द्रव्यं गृह्णीत तृप्तया (?) ॥३२
शिष्येण स्वीयवित्तञ्च न दातव्यं कदाचन । आचार्यो यदि गृह्णीत दरिद्रस्स्यात्तदैव हि ॥ ३३ ॥
शिष्येण यदि दीयेत स व्रजेत् चोरतां तदा । सतोर्दानादानयोस्तु संबन्धो नश्यति ध्रुवम् ॥ ३४
अस्यात्यन्तदरिद्रत्वात्, दीयेत न कदाचन । पूर्णस्सोपि न गृह्णीत स्वरूपं सिध्यति ह्यतः ॥ ३५
सिद्धमस्यापि दारिद्र्यात् स्वरूपं शिष्यतात्मकम् । गुरुः स्मरेच्छिष्यकृतं उपकारं न शिष्यकः ॥
ज्ञानप्रेमसमाचारव्यवसायात्मको हि सः । ईशवित्तापहरणं त्यागं तद्भोजनस्य च ॥ ३७ ॥
देवतागुरुमन्त्राणां पराभूतिमयं त्यजेत् । ईशद्रव्यापहारस्तु स्वातन्त्र्यं चान्यशेषता ॥ ३८ ॥
तद्भोजनपरीहारस्तद्भोकृत्वनिवर्तनम् । इदं परिहरत्येवं मन्त्रस्थं हि नमःपदम् ॥ ३९ ॥
उक्तः प्रपन्नत्राणेयं रक्षकत्वक्रमः स्फुटम् । गुरोः परिभवस्तु स्यात् यथावदननुष्ठितिः ॥ ४०

नास्तिक्यपरिपूर्णायोपदेशोऽनधिकारिणे । स्यान्मन्त्रपरिभूतिस्तु विपरीतार्थनिश्चयः ॥ ४१ ॥
अर्थविस्मरणं चापि देवताधिक्कृतिस्तु तत् । यदीशविमुखत्वं च तथान्यविषये रतिः ॥ ४२ ॥
देहावसानपर्यन्तमाचार्यविषये पुनः । उपकारस्मृतिः कार्या येनाभून्निर्मलं मनः ॥ ४३ ॥
स्वान्यदोषगुणध्यानं मनोनैर्मल्यतो भवेत् । 'वयमात्मगुणैः पूर्णा नित्यं शमदमादिभिः' ॥ ४४ ॥
इत्येवं नैव मन्येत गुणौघे विलसत्यपि । 'ईशो हि कर्मव्याजेन स्वायत्तानात्मनो भृशम् ॥ ४५ ॥
निर्दयस्त्यजति' इत्येवं ईशदोषं न चिन्तयेत् । गुणास्सन्त्यस्य दोषस्तु न विद्येतेश्वरस्य हि ॥
दोषः प्रकृतिजो नैव चिन्त्यो भागवतस्य तु ।किञ्च स्वदोषबन्धाभ्यां 'दोषोऽस्यास्ति' इति धीर्भवेत्
नेत्ररोगवतश्चन्द्रद्वित्वादिहर्यवभासते । पित्रादिदोषः पुत्रादौ संक्रान्तो हि भवेत् स्फुटम् ॥ ४८ ॥
दोषदर्शनहेतुश्चेच्चित्तदोषो न विद्यते । तद्गुणप्रतिपत्तिर्हि भवेदत्र न संशयः ॥ ४९ ॥
अन्यथा दोषधीरेव ईश्वरनिग्रहकारिणी । स्वदोषचिन्तनस्यैव 'मूढोऽहं नीचः' इत्यपि ॥ ५० ॥

दोषराशौ न सालोच्यानुग्रहीतुश्च शेषिणः । तथोपदेशतो भागवतानामुपकारिणाम् ॥ ५१ ॥
गुणानुचिन्तनस्यैव सर्वदा सर्वथापि च । कालस्य परिपूर्णत्वात् न कालो दोषसंविदः ॥ ५२ ॥
स्वगुणस्मरणस्यापि नास्त्येव समयस्ततः । स्वदोष इति मन्वीत दोषं संसारिणां स्वयम् ॥ ५३
मूलं त्वीदृशबोधस्य संबन्धज्ञानमेव हि । किञ्चेद्गुणानुसन्धाता नान्यदोषानुचिन्तकः ॥ ५४ ॥
'सूरिभिश्शठकोपाद्यैर्वीक्ष्य संसारिणां स्वयम् । सहस्रशः प्रबन्धेषु प्रत्यपादि' किल इति चेत् ॥५५
तान् निवर्तयितुं तस्मात् तद्दोषप्रतिवादनम् । परैः कृतस्स्वविषये ह्यपराधोऽल्पकोपि च ॥ ५६
ईशे भागवतेभ्यो वा न निवेद्यः कदाचन । जानक्या रक्षसामागो नावेदि हि हनूमते ॥ ५७ ॥
तथेशानश्च सर्वेषामपराधान् बहूनपि । रहस्यपीन्दिरायै हि न वदेत् करुणान्वितः ॥ ५८ ॥
यतोवतीर्णवानेषोऽनुग्रहं कर्तुमिच्छया ॥